

Giới thiệu Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thur

Lạc Vân hi, Long đình Đại lục tiếng tăm lừng lẫy phế vật Tam Tiểu Thur, từ nhỏ cùng Lương gia bảo Lương thiếu gia đính có cô dâu nhỏ, không biết, mười hai năm sau, Lương gia sinh hồi ý, một cuộc sống gió từ đó nhấc lên.

Nàng, vốn là thế giới đứng đầu đặc công, lòng dạ độc ác, am hiểu nguy trang, danh hiệu "Xà mỹ nữ", bởi vì lần thứ nhất đuổi giết ngộ nhập xa lạ đất nước, trở thành Lạc gia Tam Tiểu Thur.

Phụ thân không đau, đại nương không thương, đích tỷ khi dễ, vị hôn phu khiêu khích, nàng lạnh lùng cười một tiếng, cũng phóng ngựa đến đây đi, lão nương theo cùng!

Ba năm ẩn nhẫn, mười năm nguy trang, một buổi sáng Trùng sinh, điền đảo thiên hạ! Hô mưa gọi gió, chỉ lộ vì mã, càng đấu người ngã ngựa đổ kêu rên một mảnh, chuyện này. Quả nhiên là phế vật kia? ? ?

Lạc Vân hi: ta tin phụng một câu như vậy lời lẽ chí lý, Ninh dạy ta cha người trong thiên hạ, không Ngao Thiên người làm phụ ta. Nhưng ta tuyệt không nhỏ mọn, người không phải chọc ta, ta không động người.

Đây là một Phong Hoa Tuyệt Đại, mưu trí Vô Song, cuồng mà không dã, co được dân được nữ chủ;

Đây là một quần hùng tất biết, âm mưu thay nhau nổi lên thế giới;

Đây là một đoạn tuyên cổ truyền lưu câu chuyện tình yêu.

Một tên con trai (mặt trần đầy tha thiết): Vân Hi, chúng ta từ nhỏ đã định ra hôn ước, phần ân tình này, là người khác cũng không sánh bằng đâu.

Lạc Vân hi (khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo): chúng ta là từng có hôn ước, nhưng chưa bao giờ tình!

Một tên con trai (mặt đầy mây dạn): Tiểu Vân Vân, người liền theo gia đi!

Lạc Vân hi (khóe miệng khẽ nhếch cười): dứt sang một bên.

Một tên con trai (mặt xanh mét): Lạc Vân hi, người chờ xem, người sớm muộn không bay ra khỏi Bồn vương Ngũ Chi sơn!

Lạc Vân hi (mặt mày lạnh nhạt): bọn chúng ta .

Một tên con trai (xem kỹ hồi lâu): Hi Nhi, cái người này trong trả như nào đây nhỏ như vậy?

Lạc Vân hi (khóe miệng kéo nhẹ): Im lặng trung.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đỉnh cấp đặc công

Giang Nam ngày tháng tư, gió xuân se lạnh, hơn nữa ở vùng núi, lại càng rét lạnh hơn

Sắc trời tối xuống, u ám bao phủ, một trận gió mạnh thổi đến, quét một vùng cây cỏ, người lên núi lễ phật cố gắng leo lên,

Lạc Phượng Hề đứng ở đỉnh cao nhất của dãy núi

Nàng đưa lưng về phía vách núi, từ chân núi thổi đến một trận gió mạnh, làm tóc đen lay động, thướt tha như điệu múa

Nàng ngẩng cao đầu, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, mi thanh mục tú, da trắng như ngọc, đáng chú nhất chính là đôi phượng mâu kia, quả nhiên là một đôi mắt đẹp, tinh xảo giống như nữ nhân bước ra từ bức họa

Đương nhiên, bức tranh vẽ mỹ nhân tuyệt đối không có vẽ mặt cao ngạo lạnh lùng như vậy

Đứng im lặng trước ba hắc y nam tử

Lạc Phụng Hề cắn cắn đôi môi đỏ mọng, vờn đầu lưỡi như muốn níu lại làn gió thổi qua cánh môi. Ý cười quý dị, tươi cười lạnh như băng, tuyệt không để ai vào đáy mắt

Ba nam nhân cảnh giác lui lại phía sau hai bước, bọn họ không phải không thừa nhận, nữ nhân tươi cười như vậy vô cùng xinh đẹp, kiêu mà không mị, trên người toát ra lực độc như xà, tàn nhẫn cướp đi tính mạng con người

"Xà, đây là cơ hội cuối cùng" Nam tử cao ngất đứng giữa, sắc mặt biến động, sợ thời gian dài, mọi chuyện sẽ xấu đi

Lạc Phụng Hề lạnh lùng nhìn bọn họ, ba người này là cộng sự của nàng

Tổ chức của bọn họ bí ẩn nhất trên thế giới này, trong tổ chức tổng có có mười hai người, cũng là những người xuất sắc nhất. Cho nên bọn họ trên thế giới này có thể xưng danh đệ nhất đặc công

Mà nàng, chính là hạt ngọc trong đó, danh hiệu "Xà mỹ nhân" Bởi vì nàng am hiểu nguy trang, lấy dung mạo mỹ mạo vòng quanh thế giới, xuất sắc hoàn thành mọi nhiệm vụ

Bọn họ không thuộc về quốc gia nào, mỗi một nước bọn họ đều có thân phận thần bí

"Xà, ta lặp lại một lần nữa" Nam nhân trước mặt nhìn nàng

"Không cần phải nói" Lạc Phụng Hề lưu loát đánh gãy lời của hắn, thanh âm của nàng tuy rằng du dương ngọt ngào, nhưng mang một cỗ cự tuyệt

Ánh mắt của nàng thân nhiên đảo quanh ba người: "Lang, ngươi cũng biết chúng ta không cho phép để quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại, càng không cho phép có thứ gì ràng buộc"

Nam nhân được nàng gọi là Lang là người cao nhất đứng ở giữa, hắn trong tổ chức lấy danh Vô Tình, nghe vậy cả người hắn run lên, không thể tin được nhìn Lạc Phụng Hề: "Ngươi, ngươi tìm được người nhà?"

Đôi mắt Lạc Phụng Hề hơi nhu hòa, gật gật đầu

"Thì ra là thế" Nam nhân đại ra

"Đầu đầu đã nhận ra, chỉ có ta biến mất, Đầu mới không đối phó bọn họ. Lang, ta chờ ngươi đã lâu, chỉ có ngươi, mới có thể làm giúp ta chuyện này" Lạc Phụng Hề nói lời này, khiến sắc mặt của Lang đại biến

Nhưng mà, hắn đã chậm một bước, Lạc phụng hề nói xong lời này liền thả người nhảy xuống vách núi

"Phụng Nhi!" Bên tai truyền đến tiếng kêu thê thảm

Lạc Phụng Hề nhắm lại hai mắt, tùy ý để gió phàn phật bên tai, cuối cùng nàng cũng lựa chọn người nhà...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Không hiểu ra sao?

Trời đất xoay chuyển, 583 năm về trước

Khi năm tháng trung tuần, đúng lúc cuối xuân đầu hè, trời trong khí sáng, gió mát ẩm áp, đàn chim bay qua chao lượn giữa bầu trời, qua đi không một tiếng động, trong vườn một mảnh yên tĩnh

Lạc Phụng Hề cảm giác thân thể giống như con diều bị đứt dây, tiếng "Ong ong" không dứt bên tai, nàng thực không thoải mái, phi thường không thoải mái

Tuy rằng ngay từ đầu đã là "Đỉnh nhọn" trong tổ chức đặc công, từ nhỏ đã ở trong rừng rậm nhiệt đới, bắc cực sông băng mà lớn lên, trải qua muôn vàn khó khăn, suốt tám năm, nàng cũng không cảm thấy nửa điểm mệt mỏi, vừa nhảy xuống sườn núi, thân thể đã cảm thấy không thích ứng được rồi

Khóe môi không khỏi có nụ cười giễu cợt, đôi mắt vừa khẽ mở lúc này liền ngừng lại, cả người chấn động, lục phủ ngũ tạng tựa hồ cũng vỡ nát, nôn khan một tiếng, hai tròng mắt không khống chế nổi mở lớn, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng toàn bộ căn phòng

Đây là chỗ nào?

Trong nháy mắt mê mang, đôi mắt đẹp của Lạc Phượng Hề trầm xuống, xóc cái chân trên người phát hiện áo ngủ hoa bằng gấm

Đưa tay sờ y phục, đã bị mồ hôi ướt đẫm, như là được vớt ra từ trong nước

Nàng quét đôi mắt lạnh nhìn bốn phía xung quanh, ngoài ý muốn phát hiện quang cảnh quá mức xa lạ, giường lớn cao ngất, gương đồng bát giác, gỗ mộc đồ sộ, bình mai cổ kính... Đây là quốc gia nào? Trong óc nhanh chóng lướt qua một chuỗi tên, từng quốc gia một loại bỏ, hơi nhíu mày, nhìn như thế nào cũng như phim cổ trang trên TV?

Đúng lúc này, dường như nàng nhớ đến cái gì đó, cúi đầu nhìn về chính mình, trên người không phải là váy ngủ, mà là xiêm y tuyết trắng, tay áo dài rộng, dường như là áo ngủ

Còn có thứ không thích hợp, rất là không thích hợp, nàng còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân rất khẽ

Cảnh giác cao độ, chú ý đến tiếng bước chân này

Những người này, quả nhiên không có ý muốn đè thấp tiếng nện bước chân, chẳng lẽ muốn đánh lên nàng? Đôi mắt Lạc Phượng Hề ánh lên tia trào phúng

Mặc kệ là người nào tới, tại sao lại đem nàng bắt đến nơi này, chẳng lẽ muốn xem bộ dạng thể thảm của mỹ nhân xà! Lạc Phượng Hề bất động thanh sắc, ngồi ở trên giường, không động đậy

Tiếng bước chân dừng lại trước cửa, lại im bất, sau một lúc lâu vẫn chưa thấy ai tiến vào

Lạc Phượng Hề ngẩn ra, cơ hồ phải cười ra tiếng, như thế nào, bọn họ nghĩ đến không phát ra thanh âm thì nàng sẽ không biết có người đứng bên ngoài sao? Ngoài cửa rõ ràng có tiếng ô ô hồ hấp, thực thật là muốn chết, nếu để cho bọn họ đi làm nhiệm vụ, không biết sẽ chết như thế nào

Nàng ngồi ở trên giường không hề động đậy, chuyện đầu tiên phải làm chính là tham dò tình huống, mà không phải giống như người mù xông loạn

"Tam tiểu thư"

Thanh âm nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền đến

Lạc Phượng Hề bình tĩnh khi nghe thấy, nàng còn không ý thức được tam tiểu thư trong lời nói của người kia là ai

"Tam tiểu thư, tam tiểu thư, người đã ngủ chưa?" Thanh âm bên ngoài lớn một chút, là thanh âm của một nữ hài tử

Lạc Phượng Hề híp mắt, ánh mắt như đao kiếm nhìn chằm chằm cửa phòng

Bên ngoài đang diễn trò quỷ gì?

"Tốt lắm, tiểu thư đang ngủ!" Thanh âm nữ hài tử có phần mừng thầm: "Ngủ vào đi, nhẹ thôi!"

"Hào" Thanh âm của một nam tử thô lỗ trả lời. Ngay sau đó là tiếng mở cửa "Chi nha", một thân ảnh lén lút tiến vào

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Bắt gian tại trận (Thượng)

Lạc Phượng Hề nhìn lướt qua mọi nơi, thân thủ nắm chặt hai bàn tay, một lần nữa đặt lên y phục bằng gấm của mình, nhắm lại hai mắt, vẫn duy trì tư thế lúc vừa mới tỉnh lại

Hai người đứng trước giường của nàng, hơi thở có chút nhỏ lại

Nàng hơi hé mở mắt, liền thấy một hán tử cao lớn thô kệch đem một nam tử gầy yếu ôm đến trên giường của nàng, tâm không khỏi trầm xuống

Đại hán nhanh chóng rút ra đai lưng của nam tử kia, tay chân luống cuống bỏ đi áo ngoài, sau đó liếc mắt nhìn Lạc Phượng Hề một chút

"Nhanh lên!"

Thanh âm của nữ tử lúc trước vừa mới ngoài cửa nói chuyện liền vang lên, mang theo tia vội vàng xao động

"Xuân Liễu đã trở về"

Đại hán cắn răng một cái, buông tha ý tưởng trong óc chợt lóe, đem thân thể nam tử nghiêng qua một bên, cầm lấy tay Lạc Phượng Hề đặt lên lưng của nam tử kia, tư thế vô cùng mờ ám

Lúc này hán liền ra khỏi cửa, đè nặng thanh âm "Xong rồi, mau gọi người tới"

"Được rồi"

Từ lúc đại hán bước ra khỏi cánh cửa kia, Lạc Phượng Hề liền đưa tay đẩy đẩy nam tử kia ra, sau đó âm lãnh ngồi dậy

Xem ra bọn họ cũng muốn nghĩ đến kế sách bắt gian tại trận! Không biết rốt cuộc tại sao lại muốn hãm hại nàng?

Hiện tại không phải là thời điểm suy nghĩ, Lạc Phượng Hề chân trần nhảy xuống giường, lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng

Bên ngoài, thân ảnh xinh đẹp màu vàng đứng quay lưng về phía cửa, một đầu hai búi tóc song song đen bóng, nghe được phía sau có động tĩnh, liền vội vàng quay đầu, thấy rõ người đến, nàng không khỏi che miệng lại, tròng lón hai mắt, hoảng sợ như không tin được

Lạc Phượng Hề mau chóng đưa tay che miệng nàng, tay kia ở gáy nàng đánh mạnh xuống, nữ tử thân mình mềm nhũn ngã đi

Chỉ trong chốc lát bên ngoài liền truyền ra tiếng thét chói tai "A, mau tới đây!"

Bốn phương tám hướng, tiếng bước chân dồn dập toàn bộ đi tới

"Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không biết, hình như là tam tiểu thư..."

"Đi chúng ta đi xem"

Lúc này Lạc Phượng Hề đang ở trong phòng, cửa phòng đóng chặt, nàng cũng không có ý muốn bước ra, nhưng nàng biết, trò hay đã bắt đầu mở màn

"A!"

Lại là một tiếng thét không không chế được, hiển nhiên cho thấy được sự kinh ngạc của tình cảnh trước mặt

"Trời ạ, đôi câu nam nữ này thế nhưng còn không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt lại làm chuyện này! Mau bắt lấy bọn họ!"

"Quản gia, quản gia mau đến đây, đem bọn họ trói lại!"

Lạc Phượng Hề không sai biệt lắm, đẩy cánh cửa ra, làm ra bộ dáng hoang mang rối loạn đi vào, kinh hách reo lên: "Xảy ra chuyện gì? Làm sao vậy?"

Mọi người thấy xiêm y của nàng hỗn độn, chân không mang giày chạy đến, đều hít một hơi lạnh, vị tam tiểu thư này nhất định là vừa mới ngủ dậy, bị người trong viện đánh thức

Chuyện trong sân nhỏ cứ như vậy hồng bét, quản gia dẫn theo bốn gã sai vặt vọt vào phòng, mau chóng đem chăn che lại đôi nam nữ trần truồng lỏa thể, miễn làm bẩn mắt mọi người

Ánh mắt Lạc Phượng Hề có ý cười, vừa rồi chuyện đại hán kia không làm được, nàng đã làm được

"Các người đang làm cái gì đó?" Thanh âm tức giận từ bên ngoài vang lên, trong chớp mắt tranh cãi ầm ĩ trong viện chìm xuống biến thành tĩnh lặng

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bắt gian tại trận (Hạ)

Lạc Phượng Hề nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng người nói chuyện nhìn lại

Đó là một thiếu niên nam tử dáng người gầy yếu, trên người mặc y phục màu xanh nhạt, khuôn mặt khinh bạc, vừa nhìn đã biết thân phận bất đồng với người khác

Lương Diệp Thu nhìn Lạc Vân Hi đứng ở trong phòng, cả người không khỏi chấn động, nàng sao lại ở chỗ này?

Hắn lập tức hồ nghi nhìn về phía cặp nam nữ quần gia mới khiêng đi

Lạc Phượng Hề dấu đi ánh mắt âm trầm

Người nam nhân này trên mặt chợt lóe tia thất vọng không tránh được, ánh mắt nàng sắc bén, có thể nào việc hôm nay, là chủ ý của hắn? Hắn cùng nàng có quan hệ như thế nào?

"Đại thiếu gia, chúng ta vừa thấy tiếng gào của tam tiểu thư trong viện truyền đến, vội vàng đến xem, liền thấy được hai người này trong phòng..." Lòi tiếp theo quần gia cũng không muốn nhắc tới

"Đây không phải là nô tỳ Hạ Đào của tam tiểu thư sao? Nàng ta sao dám có lá gan lớn như vậy!" Có người kinh hô

Trên mặt đất, hai người bị tiếng động lớn liền tỉnh lại, Hạ Đào còn chưa rõ chuyện gì, hai mắt khê mờ, đưa tay xoa nhẹ sau ót, nơi đó của nàng còn có chút đau

"Ba!"

Hứng trọn một cái tát, bên tai vang lên thanh âm tức giận: "Không có nề nếp!"

Đầu óc của Hạ Đào vẫn còn chưa thanh tỉnh, nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này, đại não liền vang lên một tiếng "Oanh" như muốn nổ tung, cả người giống như rơi vào hầm băng

Ngẩng đầu, ánh sáng mặt trời đỉnh điểm chiếu vào mắt, khiến cho nàng nhắm lại, bên cạnh còn thấy rõ một đám hạ nhân của Lương phủ đang trào phúng đánh giá nàng, giống như là hầu tử diễn xiếc

Tại sao có thể như vậy? Nhìn nam nhân bên cạnh quần áo cũng bị lột sạch, nàng quả thực khốc không ra nước mắt. Người này rõ ràng là nàng đưa tới trên giường đại tiểu thư, như thế nào lúc này lại trần truồng bên cạnh nàng... Xong rồi, nàng xong rồi!

Lương Diệp Thu hung tợn trừng mắt với Hạ Đào, đang muốn mở miệng, vài nữ tử lại vội vàng chạy vào bên trong

"Tam tỷ tỷ!"

Một tiếng lo lắng kêu to, nữ tử một thân y phục xanh đậm thêu hoa tiến vào

"Tam tỷ tỷ, tỷ không có việc gì chứ?" Nàng ta hướng cánh tay của Lạc Phượng Hề cảm loạn, tha thiết chăm chú nhìn vào nàng, nhưng trong mắt lại lóe lên tia kinh ngạc cùng phức tạp

Lạc Phượng Hề bắt độc thanh sắc, tránh khỏi tay nàng ta, người này kêu nàng là "Tam tỷ tỷ" rõ ràng là không thật tâm, ánh mắt có tia tính toán, đã không lưu tình mà bán đứng nàng ta

Nàng sau nhiều lần nghe được từ "Tam tiểu thư" thì cũng xác định đó là mình, người gọi là Hạ Đào này chính là thị nữ bên cạnh nàng

Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt, khối thân thể này, quả thật không phải là nàng trước kia, nói cách khác, hồn của nàng bình an trú ngụ trong khối thân thể này

"Ta không có việc gì, người có việc chính là Hạ Đào" Lạc Phượng Hề thờ dãi: "Ta thật không nghĩ tới, nàng lại dám làm ra chuyện không có mặt mũi này!"

Nữ tử nghe vậy toàn thân run rẩy, cúi đầu nhìn về phía Hạ Đào

Hạ Đào mang gương mặt chứa đầy sự hoảng sợ nhìn về phía Lạc Phượng Hề

Đây là tam tiểu thư sao? Không, tuyệt đối không phải?

Vừa rồi nàng không nhìn lầm, người đánh ngất xỉu nàng chính là tam tiểu thư!

Nàng theo bên người tam tiểu thư cũng đã một thời gian, tuyệt đối không thể nhìn nhầm!

Nàng chưa tỉnh nghĩ qua, người luôn bị gọi là phế vật tiểu thư ngốc nghếch, sau lưng lại có thể tính kế tàn nhẫn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Người mới điên rồi

Lạc Phượng Hề nhẹ nhàng thở dài: "Người nói, ta nên đem người bán đến thanh lâu, hay là đem lòng heo?"

Giọng nói của nàng rất chậm, lại nhấn mạnh từng chữ một, mang theo trận gió lạnh, nhẹ nhàng thổi đến, dù có thể làm cho người ta chết đông

Hạ Đào há hốc mồm, trong đầu lại có tiếng "Đông" như muốn nổ tung

"Là đại thiếu gia, tiểu thư là đại thiếu gia nghĩ muốn hại người! Nô tỳ nhất thời ngu ngốc, làm chuyện xấu, thỉnh tiểu thư tha thứ cho nô tỳ!"

Nàng hoang mang rối loạn kêu la, nàng biết, mình là người của tiểu thư, chỉ cần tiểu thư nói một câu, đại thiếu gia cũng không thể cản, lúc này vẫn lên báo mệnh của mình thì tốt hơn!

Lương Diệp Thu đối với Lạc Phượng Hề khiếp sợ, lúc này liền bưng tỉnh, phần nộ quát: "Người nói hươu nói vượn!"

Nội tâm của hắn, dĩ nhiên không chỉ là hoảng sợ!

Lạc Phượng Hề quay đầu nhìn thẳng hắn, cao giọng trách móc: "Hảo cho một đại thiếu gia, lại còn dùng kẻ sách thâm độc này ám toán ta! Nếu không phải Hạ Đào, chỉ sợ hôm nay người nằm ở chỗ này chịu nhục chính là ta!"

"Vân Hi___" Lương Diệp Thu khiếp sợ không thôi, người từng câu từng chữ chỉ trích hắn hiện tại, chính là Lạc Vân Hi

Nàng nhìn hắn, hắn liền ngượng ngùng như một tiểu hài tử, nữ tử kia ái mộ hắn như vậy, làm sao có thể dùng sắc mặt âm lãnh cùng khẩu khí sắc bén kia đối diện hắn

"Người điên rồi!" Hắn thốt ra

"Người mới điên rồi!" Lạc Phượng Hề không chút lưu tình mở miệng nói

Trong này, im lặng ngay cả cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe rõ ràng mạch!

Mỗi người trên mặt lộ ra vẻ quý dị, bọn họ nhất định là nghe nhầm, nhất định là như vậy, bằng không tam tiểu thư yếu đuối kia sao có thể mở miệng nặng người?

Điên rồi, điên rồi, toàn bộ chỗ này đều điên rồi

"Tam tỷ tỷ:" Nữ tử ngơ ngác kêu một tiếng

"Người nói ta điên?" Lương Diệp Thu căn bản cho là mình vừa mới nghe nhầm, nhắc lại một lần nữa

"Không chỉ là điên rồi, mà ngay cả lỗ tai cũng điếc!" Lạc Phượng Hề không khách khí trả lời

"Đông đông đông!" Lương Diệp Thu hít một ngụm khí lạnh, lùi lại vài bước: "Người!"

"Người làm nhiều việc như vậy, chẳng qua là muốn ta từ hôn! Bất quá sao phải dùng đến thủ đoạn hèn hạ như vậy!" Lạc Phượng Hề thẳng thắn nói ra mục đích của hắn

Lương Diệp Thu cả giận nói: "Ta dùng thủ đoạn để tiện gì? Người đừng nghe nàng ta hồ ngôn loạn ngữ! Nàng rõ ràng là muốn đem chậu nước bẩn hắt lên người ta!"

"Oan uổng a!" Hạ Đào gào khóc, mau chóng đứng lên

"Đù rồi!" Lạc Phượng Hề từng bước tiến lên: "Đại thiếu gia, Hạ Đào là một nữ tử, nàng sẽ cam tâm lấy thân trong sạch của mình để hãm hại vu oan người khác sao? Người không cảm thấy chuyện này rất buồn cười sao?"

"Nàng rõ ràng chính là tìm dã nam nhân ở nơi này yêu đương vùng vẫy, bị chúng ta phát hiện, xàm ngôn bậy bạ, chỉ có người ngu xuẩn mới tin nàng ta!" Lương Diệp Thu sắc mặt xanh mét, thờ dốc chỉ về hướng Hạ Đào

Lạc Phượng Hề lạnh lùng cười: "Nàng là gan lớn, trong viện nhiều người như vậy không tìm, lại cố tình đem chậu nước bẩn hắt lên người đại thiếu gia, đây không phải là muốn chết sao? Người hỏi người ở chỗ này một chút, ai có thể tin tưởng đây?"

Lương Diệp Thu bị nàng nói như vậy, tức giận đến nỗi không thể mở miệng

"Đây là tam tiểu thư sao?" Một người hé ra gương mặt hóa đá, ngây ngốc hỏi

"Đại khái không phải" Người còn lại cũng ngốc lăng trả lời

"Trúng tà, tam tiểu thư trúng tà" Có người nói

"Không, là điên rồi, tam tiểu thư điên rồi, nhân gian đều điên rồi"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Miệng còn hôi sữa

Trong viện còn đang giăng co, một nha hoàn thanh tú thờ hồng hộc chạy vào, đến trước mặt Lương Diệp Thu liền cúi đầu sau đó nói: "Thiếu gia, phu nhân nói, muốn người cùng tam tiểu thư đến đại sảnh xử lý việc này"

Lương Diệp Thu ngơ ngác mở miệng: "Nương cũng đã biết?"

Nha hoàn nhắc nhở hần: "Lão gia đã ở đại sảnh thưởng trà"

Lương Diệp Thu buồn bực nhíu mày, quay đầu về phía Lạc Phượng Hề, đôi mắt mang theo tia phức tạp, lạnh lùng nói: "Đi"

Lạc Phượng Hề chỉnh lại y phục, cười nói: "Đợi ta một chút, ta muốn chải đầu"

Lương Diệp Thu ngẩn ngơ, nữ tử trước mắt hai núm đồng tiền sinh động, dưới ánh mặt trời sáng lạn, đúng là xinh đẹp rạng rỡ! Hần tựa hồ chưa nhìn thấy nàng cười thoải mái như vậy

Lạc Phượng Hề đưa mắt dịch chuyển trên người Hạ Đào, khoe môi khê cong: "Hạ Đào, còn không giúp ta chải đầu!"

Vừa rồi Hạ Đào luôn gọi mình là nô tỳ, việc chải đầu này dĩ nhiên là do nàng ta làm mới đúng

Ai.. Than nhẹ một tiếng, nàng quả nhiên xuyên đến cổ đại rồi

Hạ Đào bực chán quanh mình, run rẩy theo sát Lạc Phượng Hề đi vào, Lạc Phượng Hề đóng cửa lại, thản nhiên phân phó: "Trước mặc quần áo vào đi!"

Còn chính mình chạy về phía gương đồng

May mà đã chuẩn bị tâm lý trước, nhìn mình trong gương, Lạc Phượng Hề vẫn nhin không được thờ nhẹ ra tiếng, đưa tay vội vã che miệng lại

Trong gương là một tiểu cô nương gầy yếu mười hai mười ba tuổi, kiếp trước nàng được mệnh danh là "Xà mỹ nhân" Gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ, thế như hiện tại mau biến hóa thành một tiểu hài tử miệng còn hôi sữa!

Tuy rằng, người trong gương cũng có đủ tiêu chuẩn, da thịt trắng trẻo, ngũ quan tinh xảo thanh thú, đã hiện ra phong tình, thân thể như vậy thật không phải là thói quen của nàng

Bộ ngực bằng phẳng, vòng eo mảnh khảnh rút cuộc cũng tìm không thấy nửa phần bóng dáng ngày xưa

Lạc Phượng Hề tò mò sờ đông sờ tây trên thân thể của mình, lúc này Hạ Đào sắc mặt trắng bệch đã đi ra

"Tiểu thư, nô tỳ giúp người chải đầu"

Lạc Phượng Hề nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, đoan trang ngồi xuống

Xuyên thấu qua gương đồng, nàng đánh giá Hạ Đào, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, thân hình đã nảy nở, uyển chuyển thướt tha, tư thái xinh đẹp

Hạ Đào lướt nhẹ năm ngón tay, xuyên qua tóc nàng, giúp nàng búi tóc bên trái, phía trước rũ xuống giọt pha lên, phía sau tết tóc cho nàng

Hoàn toàn là kiểu tóc của tiểu hài tử! Lạc Phượng Hề từ đầu đến cuối không nói gì, bởi vì nàng căn bản không có gì để nói

Hạ Đào thu tay lại, sau đó đột nhiên quỳ xuống, liên tục cúi đầu

"Tiểu thư, người nhất định phải cứu nô tỳ! Nô tỳ bị đại thiếu gia hãm hại..."

Hạ Đào khóc không thành tiếng

Lạc Phượng Hề không vội vàng kêu nàng đứng dậy, mà trầm giọng nói: "Người có thể nói ra kẻ chủ mưu, tất nhiên là lấy công chuộc tội, đợi lát nữa sẽ phát sinh chuyện gì ta cũng không thể biết được, nhưng cũng sẽ không xử người tội chết!"

Hạ Đào liên tục gật đầu, trong lòng kinh ngạc, tam tiểu thư có thể nói có trật tự như vậy sao? Hiện tại tiểu thư ăn nói như vậy, xem ra so với nàng còn có phần lợi hại hơn

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Người gây sự

Đối với sự biến hóa hôm nay của Lạc Phượng Hề, Hạ Đào trong nhất thời chưa thể thích nghi được. Nàng mau chóng thu hồi suy nghĩ, đi theo Lạc Phượng Hề rời khỏi phòng

Trong viện người đã sớm không còn nhiều, Lương Diệp Thu dẫn theo người rời đi trước, nữ tử kia cũng không thấy tung tích

Tới đại sảnh, Lạc Phượng Hề nhìn lướt qua bọn họ, Lương Diệp Thu cùng nữ tử đã yên vị ngồi trên ghế. Hai người ngồi ở giữa là song thân của Lương Diệp Thu, trên người mặc cẩm y hoa phục

Vân Hi sao? Nàng dĩ nhiên biết đây là tên hiện tại của nàng. Ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt đều là nước mắt ủy khuất: "Phu nhân, người nhất định phải thay ta làm chủ"

Lương phu nhân ngẩn ra, đứng lên, nhíu mi nói: "Vân Hi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, người cũng không cần xa cách ta như vậy. Bá mẫu tuyệt sẽ không ủy khuất người!"

Hiển nhiên chứng minh, câu nói "Phu nhân" kia của Lạc Phượng Hề khiến cho người kia vô cùng bất mãn

Nàng quay sang nhìn phía Hạ Đào, khuôn mặt tỉ mỉ trang điểm bằng phấn trắng có một tầng sương lạnh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hạ Đào sợ tới mức quỳ xuống, kiên trì lặp đi lặp lại một lời nói

Sắc mặt của Lương phu nhân thoát nhìn vô cùng xấu

Hạ Đào đập đầu thật mạnh: "Cho dù thế nào, nô tỳ cũng không dám đổ oan cho đại thiếu gia!"

"Tiện nhân nhà người, đừng ở đây hồ ngôn loạn ngữ!" Lương Diệp Thu tức giận đến đỏ bừng mặt mày, đi đến kéo tóc Hạ Đào

Lạc Phượng Hề nhanh chóng ngăn cản, cao giọng quát: "Đại thiếu gia, người muốn giết người diệt khẩu sao?!"

Lương Diệp Thu run rẩy, ánh mắt sợ hãi lập tức bắn về phía Lạc Phượng Hề, lúc này đột nhiên bùng tỉnh: "Ta biết rồi, Lạc Vân Hi, là người, nhất định là người gài bẫy ta!"

Lạc Vân Hi? Nàng ở kiếp này cũng họ Lạc?

Lương Diệp Thu rống giận ra tiếng: "Người có ý làm ra việc này, muốn nhìn người khác chê cười tôi có phải hay không! Hào hạo, Lạc Vân Hi, người nếu đã là ra chuyện để tiện như vậy, cũng không luyến tiếc muốn cùng ta hủy hôn, ta cũng không có rỗi rảnh gì! Ta muốn từ hôn với người!"

Hắn cực kỳ tức giận, bắt đầu nói không để ý đến ai, ngay cả tao nhã thường ngày cũng biến mất hoàn toàn

Lạc Phượng Hề ngạc nhiên nhìn hắn, sau một lúc lại nở nụ cười: "Đại thiếu gia, người đúng là nghĩ như vậy sao? Người nói, ta không muốn thành thân với người, có ý gài bẫy người, muốn hủy hôn với người sao?"

Nàng từng bước hướng Lương Diệp Thu đi tới, cười to vài tiếng, không hề giống như tiểu thư khuê các cười không hở răng, Lương Diệp Thu trong lòng phát lạnh, lùi về phía sau

"Đúng vậy, đại thiếu gia nghĩ muốn từ hôn cùng với ta, mới làm ra chuyện này, may mắn nha hoàn ta giúp ta cản, nếu không, thanh danh của ta đều bị người hủy rồi!"

Nàng từng chữ từng chữ, nói ra vô cùng sắc bén, mỗi một câu, đều bước một bước đến phía Lương Diệp Thu, khí thế vô cùng bức người!

"Hiện tại, người lại đem chậu nước bẩn hắt lên người ta, người có năng lực đổ sai lầm nên người ta vẫn chưa tồn tại đâu!"

Lương Diệp Thu lùi lại phía sau, sau lưng liền "Phanh" một tiếng đụng phải bờ tường, bất tri bất giác hắn cảm thấy khí lạnh xuyên qua y phục mỏng manh, thấm dần vào đáy lòng

Chương 8: Chúng ta từ hôn

Trong đại sảnh, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, bọn họ không nghĩ tới Lương Diệp Thu sẽ bị Lạc Vân Hi yếu đuối dón vào góc tường, nửa điểm cũng không thể chống cự được

Một loại cảm giác giống như là bị mắc mưu nổi lên trong lòng, Lương Diệp Thu đối diện với gương mặt nhỏ nhắn của Lạc Vân Hi, ánh mắt phẫn hận nói: "Ta không muốn nghe người ngậm máu phun người, hiện tại rốt cuộc người muốn làm cái gì?"

Lương phu nhân cũng bước xuống bậc thang, nhẹ nhàng gấp rút nói: "Vân Hi, chuyện này nhất định là có hiểu lầm, có chuyện gì cứ từ từ nói"

Trong lời nói của Lương phu nhân vẫn còn kinh sợ vài phần, Lạc Vân Hi khi nào thì trở nên linh hoạt như vậy?

Lạc Phượng Hê biết không có chứng cứ, đánh chết vị đại thiếu gia này cũng sẽ không thừa nhận, nàng không nghĩ muốn buộc tội hắn, nhưng lại muốn thoát khỏi quan hệ với hắn

Vì thế, nàng xoay người, ngẩng cao đầu, thanh âm lạnh nhạt: "Bá mẫu, chuyện này ta không truy cứu, nhưng ta cũng sẽ không tùy tiện gả cho một nam tử muốn hãm hại ta!"

Sắc mặt của Lương phu nhân vô cùng xấu, trừ bỏ nàng, trong đại sảnh mọi người đều kinh sợ

"Tam tỷ tỷ, tỷ có biết tỷ đang nói gì không?" Nữ nhân cuống quýt chạy tới, giữ chặt tay Lạc Vân Hi, vẻ mặt không thể tin được

Nàng mới không tin, Lương gia là một con cá lớn như vậy, Lạc Vân Hi có thể buông tha sao?

Lương Diệp Thu đột nhiên từ phía sau đi đến, nói lớn: "Hảo, dù sao ta cũng không muốn thành thân với người, chúng ta từ hôn!"

Ánh mắt hắn kiên định nhìn về phía trung niên nam tử đang thưởng trà, lãnh đạm một cách thần kỳ

Lương Tông Phủ mày rậm mắt trong, vừa muốn mở miệng, thì quản gia chau đến, bày ra gương mặt già nua kích động: "Lão gia, phu nhân, việc vui, có việc vui!"

Quả nhiên là việc vui, Lương Tông Phủ thẳng chúc! Từ tri phủ được triệu về kinh đô, tiếp nhận chức vị hộ bộ thị lang

Toàn bộ Lương gia nhất thời đắm chìm trong vui sướng

Chẳng qua, cũng không có nửa phần liên quan đến Lạc Phượng Hê!

Nàng đang muốn hỏi Lương phu nhân chuyện từ hôn, thì bên ngoài đại sảnh lại có người vọt vào

"Tiểu thư, tiểu thư, người không có việc gì chứ?"

Lạc Phượng Hê ngẩng đầu, liền nhìn thấy nữ tử tuổi tác xấp xỉ Hạ Đào, gương mặt thanh tú, trên tay mang theo một bọc nhỏ

Nàng sững sờ, còn chưa kịp trả lời, nữ tử đã vô cùng nhanh chóng giáng một cái tát trên mặt Hạ Đào "Ba"

"Người lại dám làm ra chuyện không biết hổ thẹn như vậy, toàn bộ trong thành đều biết, thật sự làm mất mặt tiểu thư nhà chúng ta!"

"Xuân Liễu..." Hạ Đào bị đánh, lại thập phần chột dạ cúi đầu xuống

Lạc Phượng Hê nhìn về hướng Xuân Liễu, bỗng nhiên nhớ tới câu kia "Xuân Liễu sắp trở về"

Xuân Liễu quay đầu, rồi lại đổi sắc mặt vui vẻ: "Tiểu thư, Lý tổng quản từ kinh thành đến đây, phụng chỉ lão gia đón người về kinh!"

"Thật vậy sao? Có thật không?"

Lạc Phượng Hê còn chưa kịp phản ứng, đã có một thân ảnh nhanh hơn so với nàng, nhanh chóng bắt lấy tay Xuân Liễu, cao giọng hỏi

Xuân Liễu chậm rãi nói: "Ngũ tiểu thư, là thật"

Lạc Phượng Hê trừu rút khóe miệng, thì ra nữ tử kia chính là ngũ tiểu thư, ngũ muội của nàng. Kích động như vậy.... Chẳng lẽ trong kinh thành có bảo

vật?

"Nhưng mà nói đốn tý về kinh, cũng không phải đốn muội!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hôn sự tốt

Nữ tử kia chính là ngũ tiểu thụ Lạc Nguyệt Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trở nên vẩn vơ

Phải biết rằng, phụ thân các nàng ở kinh thành làm quan lớn, ba năm trước đây, Lạc Vân Hi trong quốc yến đã làm trò cười cho thiên hạ, phụ thân dưới con tức giận, đem nàng đẩy đến Dương thành hẻo lánh này

Đại phu nhân không thích thứ nữ, nên nàng cũng bị phiền hà cùng Lạc Vân Hi

Vì thế, nàng vẫn luôn oán hận Lạc Vân Hi, phế vật kia, cảm kỳ thi họa mọi thứ đều không thông, thế nhưng có tư cách làm tỷ tỷ của nàng sao?"

Càng làm cho nàng cảm thấy bất công chính là, tỷ tỷ phế vật này lại từng có hôn ước với đại thiếu gia của Lương tri phủ Lương đại nhân. Nàng chỉ là một thứ nữ, nếu như được gả cho Lương gia thật tốt biết bao!

Nàng bị Lạc Vân Hy liên lụy, tại đây đã ngây ngốc ba năm, cho dù tài nghệ luôn hơn Lạc Vân Hi, nhưng cũng không được chú ý đến!

Cho nên, đi theo vị "Hảo tỷ tỷ" này tiến vào Lương gia, nàng luôn để ý đến

Nghĩ vậy, khóe miệng của Lạc Nguyệt Kỳ có tia cười đắc ý

Lương đại thiếu gia thì sao, trời sinh anh tuấn, gia thế lại hào, lần này phụ thân được thăng chức lên làm thị lang, lập tức trở về kinh thành, tiền đồ từ đó không thể đếm được!

Nàng nhiều lần cố tình sắp đặt chuyện vô tình gặp mặt, nàng rõ ràng cảm thấy được vị Lương đại thiếu gia này có cảm tình với nàng. Đùng vậy so với phế vật ngu ngốc Lạc Vân Hi kia, nàng lại nhu thuận đáng yêu hơn tự nhiên có thể hấp dẫn lực chú ý của hắn

Nếu có thể câu được con cá lớn Lương đại thiếu gia này, nàng chắc chắn sẽ thoát khỏi bể khổ, lần này trở về kinh, trước mắt vài thứ nữ khuê các cũng có thể nâng cao thể diện

Lạc Vân Hi, đừng trách ta. Không phải ta muốn câu dẫn nam nhân của người, thật sự là danh thế của hắn rất lớn, ta tất nhiên phải vì ta tranh thủ!

Trở lại Lạc gia, Lạc Phượng Hề mới biết được lần này các nàng đến Lương phủ, chẳng qua chỉ làm khách

Xuân Liễu lúc này nói nhỏ: "Tiểu thụ, người quá tốt, nô tỳ cảm thấy ngũ tiểu thụ không muốn cắt đứt quan hệ với Lương gia! Tháng trước ở hoa viên Lương phủ, nô tỳ tận mắt nhìn thấy ngũ tiểu thụ té xỉu trong lòng ngực Lương thiếu gia, bản thân nàng chưa có hôn sự, lại đổ kỵ với hôn sự của tiểu thụ, nói không chừng việc này chính là do nàng ta làm!"

Lạc Phượng Hề nhú mày, họa là từ ở trong miệng mà ra... Nhưng nghĩ đến bộ dạng tức giận của Lương Diệp Thu, nàng thật sự không oan uổng hắn chứ?

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, nàng đột nhiên cười khanh khách: "Xuân Liễu, người nói đây là hôn sự tốt sao?"

Nàng đem từ "Tốt" cắn chặt răng, ý cười trào phúng

Nam nhân như vậy cũng là hôn sự tốt?

Xuân Liễu nghe vậy khó hiểu: "Tiểu thụ, không tốt sao? Lương công tử trời sinh anh tuấn, gia thế nổi danh, trong Dương thành cũng có ít nhiều thiên kim muốn gả cho hắn"

"Nôn!" Lạc Phượng Hề thật sự nhin không được, khoa trương làm động tác nôn mửa: "Dáng vẻ anh tuấn? Ta xem chẳng qua chỉ là bên ngoài nạm vàng ngọc, bên trong thối rữa! Không không không, bên ngoài cũng không thể nói là nạm vàng ngọc!"

Xuân Liễu đứng ngây tại chỗ, đây là tam tiểu thụ sao?

Chương 10: Người dám nghi ngờ lời của ta

Sau một lúc lâu, nàng ngờ ngác nói: "Nếu không phải hôn sự tốt, ngũ tiểu thụ sao có thể luôn nhớ thương đến cô gia?"

Lạc Phượng Hề trầm mặt xuống, sau đó nhanh chóng nở nụ cười, hiện tại nàng là Lạc Vân Hi! Nàng đã hoàn toàn tiếp nhận thân phận mới này

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười nói: "Từ nay về sau, thu hồi hai từ cô gia này của ngươi, ngũ muội nếu như thích người nam nhân kia như vậy, thì cho nàng đi!"

Xuân Liễu hiển nhiên là một tiểu cô nương nóng tính, la hoảng lên: "Như vậy sao được? Tiểu thụ trăm triệu lần không thể!"

Lạc Vân Hi quay đầu, sắc mặt lạnh như băng, nghiêm khắc đánh gãy lời nàng: "Ngươi dám nghi ngờ lời của ta?"

Xem ra, Xuân Liễu này bình thường đã có thói quen lớn tiếng

Xuân Liễu bị vẻ mặt lạnh băng của nàng sợ tới mức ngây người, lùi về phía sau hai bước, sắc mặt trắng bệch

"Tiểu... Tiểu thụ"

Nàng lắp bắp, trong lòng đều có ngàn vạn con ngựa hoang đang chạy qua, có thứ gì đó, đang chậm rãi thay đổi

Lạc Vân Hi thay đổi sắc mặt, thần nhiên nói: "Xuân Liễu, ngươi chỉ cần nghe theo lời của ta là được rồi"

Xuân Liễu mờ mịt gật đầu

Không biết vì cái gì, tiểu thụ lại cho nàng cảm thấy có một chút an lòng

Lạc Vân Hi quay đầu lại liếc mắt đến phía xa, đánh giá Hạ Đào

Hạ Đào dĩ nhiên đáng giận, nhưng giờ phút này, nàng sẽ không động đến nàng ta

Thời khắc mấu chốt, còn cần đến vật hy sinh, ai biết ngày mai sẽ còn xảy ra chuyện gì

Lạc Vân Hi trầm mặt, ánh mắt sắc bén đánh giá mọi nơi, khéo léo đi đến phía chân tường

Tay phải bám tường, chân trái bước lên, nàng đang muốn nhảy lên, phía sau liền truyền đến tiếng thét chói tai của Xuân Liễu: "Tiểu thụ, người làm cái gì vậy?"

Lạc Vân Hi nhú mày, buông tay ra, lạnh lùng nói: "Muốn đo xem tường này cao bao nhiêu"

Dù sao nàng cũng không muốn nhanh chóng bị bại lộ

Xuân Liễu há hốc mồm, trong đầu phản ứng: Tiểu thụ điên rồi sao?

Lạc Vân Hi chuyển đề tài hỏi: "Bên kia tường là phòng ai?"

Xuân Liễu đáp: "Là phòng của ngũ tiểu thụ"

Lạc Vân Hi cười lạnh, nguyên lai là phòng của nàng ta. Cũng không trách, tất cả mọi động tĩnh vừa rồi giống như là kẻ cắp theo dõi

Tâm tư chuyển biến, đi đến vào phòng mình

Ăn cơm chiều xong, sắc trời rất nhanh liền tối sầm, Lạc Vân Hi đứng ở trong sân tập luyện chân tay

Khối thân thể này vô cùng mềm dẻo, điểm ấy Lạc Vân Hi vô cùng hài lòng

Xuân Liễu cùng Hạ Đào đứng ở hành lang thấy tiểu thụ nhà mình nổi điên, đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi

Màn đêm buông xuống, trăng sáng treo cao, Lương phủ giống như được phủ xuống lớp lụa mềm mỏng, ngẫu nhiên nghe được ở ngã tư đường truyền đến vài tiếng trống canh

Lạc Vân Hi ở trên giường, không biết có phải do hưng phấn được sống lại hay không, mà hiện tại nàng không ngủ được

Đột nhiên nhớ tới ban ngày đã nghiên cứu địa hình phòng Lạc Kỳ Nguyệt, nàng liền ngồi dậy, mặc quần áo tử tế, khẽ bước ra ngoài, đi thẳng đến phía phòng của Lạc Kỳ Nguyệt

Nàng cũng không muốn quản chuyện này, Lạc Kỳ Nguyệt sống hay chết cũng không liên quan đến nàng. Nàng muốn đi nhìn nao nhiệt...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nghe lén

Phòng của Lạc Nguyệt Kỳ cũng như hướng phòng của nàng

Lạc Vân Hi đứng ở chỗ gốc cây đại thụ, che khuất thân mình, thán nhiên ngồi trên tường, hai chân lắc lắc, tùy tiện nghịch lá cây

Xa xa, tiếng trống canh, đã đến giờ tỵ

Bốn phía yên tĩnh chìm đắm trong bóng tối, Trong viện của Lạc Nguyệt Kỳ mọi người đều đã ngủ

Lạc Vân Hi đang lúc nhàm chán, thì bên dưới cánh cửa truyền tới một âm thanh, nàng nhanh chóng chú ý tới

Một bóng đen tiến vào trong phòng của Lạc Nguyệt Kỳ

Nàng ngẩn ra, bỗng nhiên khoe miệng có nụ cười châm biếm, sẽ không phải là cướp sắc chứ? Đây thật sự là có trò hay để xem

Nhẹ nhàng nhảy xuống, không một tiếng động bước đến trước cửa sổ

Trong phòng có tiếng động rất nhẹ

"Diệp Thu ca ca, sao người lại đến đây?"

Lạc Nguyệt Kỳ hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ, trong giọng nói vẫn còn nong nong đầm đìa

Lương Diệp Thu?

Lạc Vân Hi cũng không có gì là bất ngờ cho lắm

Thanh âm của Lương Diệp Thu lại truyền đến: "Ngũ muội muội, ta vẫn chưa có câu trả lời cho muội, đây quả thực là ta không đúng"

"Diệp Thu ca ca..."

Lạc Nguyệt Kỳ nhẹ nhàng mềm mại mà nói, khiến cho thân thể nam tử trước mặt như muốn tê dại ra

Sau một lúc lâu, Lương Diệp Thu mới run giọng: "Ngũ muội muội thật động lòng người, đáng tiếc Diệp Thu ca ca đã có hôn ước. Nếu không có chuyện gì xảy ra, sẽ không thể vô duyên vô cớ mà từ hôn ____"

Hắn dừng một chút, mới thở dài nói: "Song thân nói, Lạc gia cũng sẽ không đem thứ nữ gả cho ta"

"Diệp Thu ca ca, ta không trách người"

Lạc Vân Hi than nhẹ

"Hôm nay xảy ra chuyện này, là thập phần ngoài ý muốn, ta cũng thập phần kinh hãi" Lương Diệp Thu đột nhiên nói: "Ngũ muội muội, ta không nghĩ xảy ra chuyện như vậy, Lạc Vân Hi còn đề ý ta, như vậy cũng tốt, ta mượn cơ hội này cắt đứt quan hệ! Lần này cha ta vào kinh nhậm chức, ta tự mình hướng thái úy cầu hôn, ngũ muội muội có bằng lòng hay không?"

Lạc Nguyệt Kỳ đã không còn cảm thấy buồn ngủ, kích động lên tiếng nói: "Diệp Thu ca ca, như vậy không tốt, tam tỷ tỷ nhất định sẽ hận chết ta"

"Người đề ý đến nàng làm chi? Một phế vật! Trên đời này, nam nhân nào cưới nàng đều xui xẻo tám đời!"

Lương Diệp Thu oán hận nói

Lạc Vân Hi ở người cửa sổ cười đến thấp phần diện cuồng

Nam nhân này cùng muội muội của nàng yêu đương vụng trộm, cự nhiên còn để ý đến nàng..

May mắn nàng không phải là Lạc Vân Hi trước kia, nghĩ lại chắc chắn Lạc Vân Hi bị hai người này hại chết

Nghe bọn họ nói chuyện, vậy chuyện bất gian tại giường hôm nay, chắc chắn là do hai người bọn họ hợp mưu tính kế

Trong phòng hai người dây dưa ở một chỗ, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng nói chuyện nho nhỏ

Lạc Vân Hi có hứng thú đứng ở góc tường nghe lén, rất nhanh sau đó, kẻ nhất gan Lương Diệp Thu đi ra. Một chút cũng không chú ý tới chỗ Lạc Vân Hi đang đứng, cúi đầu vội vàng biến mất

Lạc Vân Hi đôi mắt ánh lên tia thú vị, bước vài bước, đưa tay đẩy cửa phòng Lạc Nguyệt Kỳ ra

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Người nằm mơ

Động tác đẩy cửa của Lạc Vân Hi vô cùng nhẹ nhàng, nàng nghĩ muốn dọa vị muội muội này một chút

Chẳng qua, mới vừa bước vào, trên nóc nhà đã có tiếng vỡ vụn của gạch ngói

Có người!

Ban đêm yên tĩnh, không nghe thấy một tiếng hô hấp nào của người khác, nếu không phải trên kia có tiếng động, nàng thật còn tưởng rằng không có ai

Nghĩ đến, người tới tuy là cao thủ, không thể không đem tiểu thư khuê các Lạc Nguyệt Kỳ để vào mắt, cũng không có ý muốn che dấu tiếng bước chân

Khóe miệng Lạc Vân Hi lại nhếch lên cười lớn, chắc chắn là kẻ trộm

Không nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng trèo lên giường

Lạc Nguyệt Kỳ căn bản còn chưa ngủ, vừa mới trợn mắt, trên trán đã trúng một quyền, ngất đi

Lạc Vân Hi nhảy xuống giường, đem nàng nhét vào ổ chăn. Sau đó định bước xuống, nhưng không kịp

Lạc Vân Hi trong lòng thất kinh, bởi vì lúc này nàng không nghe thấy tiếng bước chân

Nàng nhắm lại đôi mắt, một cổ lạnh lẽo càng lúc càng hướng tới phía giường

Nàng biết, người nọ đã đến gần

"Xoạt" Một tiếng cái màn giường bị xóc mở, cùng lúc đó, Lạc Vân Hi nhảy dựng lên, hai tay chống trên giường, hai chân liên hoàn đá vào chỗ ngực hấn

Người tới lấp bắp kinh hãi, căn bản không nghĩ tới sẽ có người tiếp đón mình như vậy

Lạc Vân Hi từ trên giường nhảy xuống, nhìn về phía người trước mặt mỉm cười nói: "Yêu, thân thù không thù"

"Người là ai?"

Người tới thanh âm âm lãnh, theo ánh trăng chiếu trên người hấn, hô hấp của Lạc Vân Hi bị kiềm hãm

Nam nhân thân hình cao lớn, chùng bát thước, eo thon tỷ lệ đều. Trên người mặc y phục xanh đen, trên lưng thắt một đai lớn

Hắn đứng khuất bóng, nên chỉ có thể mơ hồ nhìn ngũ quan của hắn, đại thể là vô cùng anh tuấn

"Đêm hôm khuya khoắt, ta ở trên giường, người nói ta là ai?" Lạc Vân Hi đánh giá đối phương, bất động thanh sắc lùi sau vài bước

"Lạc Nguyệt Kỳ? Ngũ tiểu thư Lạc gia?" Thanh âm âm lãnh có tia nghi hoặc

Nữ tử trước mặt này vô cùng nhanh nhẹn, rõ ràng khác với thông tin người ta cung cấp cho hắn

Nam nhân híp lại hai mắt

"Đúng vậy, không biết các hạ đêm hôm khuya khoắc tới tìm ta làm gì?" Lạc Vân Hi cười đến vô tội, giống như một con hồ ly cất giấu móng vuốt

Ánh trăng chiếu trên bóng lưng của hắn, thanh sam mềm mại nhẵn bóng

Lạc Vân Hi khẽ nhíu mày, y phục tốt như vậy, cũng không có ở Dương thành

Ít nhất, vị Lương đại thiếu gia kia vài vóc trên người cũng vô cùng kém chất lượng

Nam nhân nghe vậy, khẽ nhíu mày, tay phải rút từ trong tay áo một viên thuốc màu nâu, nói: "Ăn xong nói!"

"Độc được?"

"Ăn xong nói, ta liền là chủ tử của ngươi!" Thái độ của nam nhân vẫn lạnh lùng, khẩu khí lộ ra không kiên nhẫn

Lạc Vân Hi mau chóng từ chối: "Ngươi nằm mơ!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thật can đảm

Lạc Vân Hi lưu loát trả lời, nam nhân hai mắt híp lại

"Ngươi quả nhiên... Rất can đảm!"

Thanh âm lạnh như băng từ trong miệng hắn phun ra, hắn nheo lại hai mắt

Chẳng qua hắn muốn đến xem vị sùron phi thái tử phi tương lai

Ai chẳng biết, tâm tư của thái úy hướng trên người nhị hoàng tử, hắn đương nhiên sẽ không cho phép vị sùron phi này trở thành tai mắt của nhị hoàng tử

Hắn nghĩ muốn, chỉ cần cho nàng ăn được là xong, không nghĩ tới cô nương này cũng không phải là dạng lương thiện gì!

Nếu như vậy... Hai mắt híp lại, xẹt qua một đạo sát khí

Tiểu nha đầu này, không thể giữ lại được!

Sát ý vừa ra, Lạc Vân Hi lập tức phát hiện

Nàng đã nói, nam nhân này không tốt giống như bề ngoài

Cái này chính là nhóm lửa trên người!

Mắt thấy lửa sắp lan lớn trên đồng cỏ, phía sau giường đột nhiên có tiếng hô lớn: "Người tới! Cứu mạng! Có thích khách!"

P phía sau màn xé mở, ngay sau đó là một thân ảnh lặn xuống, nghiêng ngả lao đảo chạy ra

Thanh âm thê thảm như mắc bệnh tâm thần, tràn ngập nồng đậm hoảng sợ, không phải của Lạc Nguyệt Kỳ thì là ai?

Lạc Vân Hi trều rút khóe miệng

Hào, nàng đã tỉnh

Nam nhân lạnh lùng hồ nghi lướt qua một vòng, bỗng nhiên nắm chặt tay, trên trán hiện ra gân xanh

"Ngươi dám gạt ra!"

Hắn dĩ nhiên đoán ra được thân phận của Lạc Nguyệt Kỳ

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng, không để ý tới hắn, thân thể nhỏ gầy linh hoạt nhảy ra ngoài cửa sổ

Phía sau nhanh chóng truyền đến tiếng khớp xương, nắm chặt một góc áo của nàng quát lớn: "Đứng lại!"

Lạc Vân Hi đã nhảy ra ngoài cửa sổ, quay đầu thấy góc áo của mình bị hấn nắm được, rất nhanh đem áo choàng của mình cời ra hất trên mặt của nam nhân

Chính nàng vội vàng hướng tường nhảy ra

"Chết tiệt!"

Trước mặt nam nhân tối sầm, tiếng hô rớt cuộc nhện không được ở trong viện vang lên, cắt đứt màn đêm yên tĩnh

Hấn cầm lấy áo choàng, gắt gao nắm chặt, hét lớn rồi nhanh chóng hướng phía cửa sổ nhảy ra

Chuyện của Lạc Nguyệt Kỳ cứ như vậy hồng bét

Bọn hạ nhân nghe được hai thanh âm, thứ nhất là thanh âm thê lương của ngũ tiểu thư, thứ hai tiếng rít gào trầm thấp đầy phẫn nộ của nam nhân

Bọn họ sợ tới mức hồn bay phách lạc, có người ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, đi chân trần chạy đến

"Có thích khách, mau bắt thích khách!"

Liên tiếp vang lên, các nô tài hoang mang rối loạn khăn trương đi đốt đèn, nha hoàn lớn tiếng kêu ngũ tiểu thư

Lạc Vân Hi vừa leo đến đầu tường, cũng cảm giác sau lưng có làn gió, có người theo đi lên

Nhanh như vậy!

Lạc Vân Hi trong lòng mắng một câu

Nếu không phải chưa quen thuộc với khối thân thể này, nàng sao có thể bị hấn đuổi kịp?

Hơn nữa, cô đại quả nhiên có khinh công!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trò cười của kinh thành

Nam tử thân hình cao lớn nhảy lên đầu tường

Lạc Vân Hi không đợi hấn đứng lại, xông về phía trước từng bước, một chường võ đến

Hấn đứng trên vách tường, phượng mâu hẹp dài bắn ra một tia tức giận

Phía trên vô cùng tĩnh lặng, phía dưới lại náo loạn: "Thích khách, thích khách ở hướng kia!"

Lạc Vân Hi bị đánh, ngã xuống bờ tường, cố gắng cuộn thân mình lại, giảm sự đau đớn đến tối thiểu

Phượng mâu chột lóe, đánh giá toàn cục, đây là lần đầu tiên có người dám can đảm khiêu khích sự uy nghiêm của hấn như vậy

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, Lương gia chuẩn bị xe ngựa, hộ tống hai vị tiểu thư đến kinh thành

Lạc Vân Hi nhìn thấy Lạc Nguyệt Kỳ sắc mặt liên tái nhợt, đáy mắt còn thâm đen, hiển nhiên đêm hôm qua nghỉ ngơi không được tốt

Tối hôm qua nàng trong lúc ngủ tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện trong phòng có một gã nam tử xa lạ đang nói chuyện, phía sau màn nhìn rõ hai thân ảnh. Trong đầu nàng chỉ có hoảng sợ, sao có thể chú ý đến bộ dáng thích khách như thế nào!

Cho nên, nàng căn bản không nghĩ tới Lạc Vân Hi

Phía sau có ánh mắt hồ nghi nhìn chằm chằm xe ngựa

Tam tiểu thư Lạc gia, không phải sớm có thanh danh phé vật tiểu thư Thiên Dạ quốc sao?

Người nói nàng kém cỏi bất tài, tuy là thiên kim tiểu thư nhưng cầm kỳ thi họa không tinh thông bất cứ thứ gì, ngay cả khâu vá cũng là dốt đặc cán mai

Ba năm trước đây, Lạc thái úy mang theo gia quyến đến sinh thần thái hậu, vì vị tam tiểu thư này báo danh biểu diễn tài nghệ cho thái hậu xem, đến phiên nàng lên đài, ở cung điện sợ tới mức thất thanh khóc rống lên, chỉ trong một lần trở thành trò cười lớn trong kinh thành

Yến tiệc sau lại hậu đậu đánh vỡ ly ngọc, làm cho thái hậu tức giận, đuổi tam tiểu thư đi ngay trong đêm

Này đó, đều là do hấn nghe được

Bởi vì hấn rất ít khi tham gia yến tiệc

Nhưng mà nghe qua lời đồn, tựa hồ cũng không thể quá tin

Hai tháng sau, Lạc Vân Hi cũng đến được kinh thành của Thiên Dạ quốc ____ Dạ Đô

Trong kinh thành có năm mươi vạn dân cư, là một trong mười kinh thành lớn nhất

"Ta cuối cùng cũng đã trở lại, vẫn là Dạ Đô phồn hoa nhất!"

Lạc Nguyệt Kỳ nhắc rèm kiệu, kích động nhìn cửa thành nguy nga, ngự lâm quân uy nghiêm đứng đó

Lạc Vân Hi mở mắt, quay đầu thấy nơi đây quả là một nơi phồn hoa thịnh thế, một đám dân chúng vây quanh xe ngựa chỉ trở

"Lạc thái úy thật sự gọi phế vật kia trở lại!"

"Ba năm trước đây phế vật này thiếu chút nữa bị thái hậu chém, thế nhưng còn dám trở về!"

"Ta có biểu huynh làm người hầu trong phủ thái úy, mọi người trong phủ đều biết phế vật này là một cô nương hoa si! Nhìn thấy nam nhân đều ngây ngốc..."

"Ta cho ngươi biết một bí mật, thúc thúc ta cũng là người hầu trong đó, tận mắt nhìn thấy phế vật kia ngây ngốc trước lục hoàng tử..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không bằng phế vật

Thanh âm nói chuyện của bách tính cũng không nhỏ, Lạc Nguyệt Kỳ đương nhiên nghe thấy được, nàng quay đầu nhìn Lạc Vân Hi, trong mắt hiện lên tia khinh miệt cùng trào phúng

Lạc Vân Hi nhìn lại hướng xe ngựa, thị vệ điều khiển xe ngựa đi chậm lại, coi như không nghe thấy lời bàn tán của dân chúng

Thế cho nên, những lời nghị luận ngày càng nhiều

"Dừng xe"

Thanh âm trong trẻo của Lạc Vân Hi bỗng vang lên, xe ngựa "Dát" một tiếng rồi dừng lại

Xa phu còn chưa kịp hỏi nguyên nhân, một thân ảnh nhỏ gầy lập tức ra khỏi xe, lấy tốc độ nhanh nhất vọt vào đám người

Dân chúng còn không kịp phản ứng, gió lạnh tự nhiên gào thét bên tai, một đôi tay nhỏ bé trắng nõn, đã dừng lại trên cổ của một nam tử trẻ tuổi

"Đem lời ngươi vừa nói lặp lại một lần nữa!"

Thình lình xảy ra việc ngoài ý muốn, trong phạm vi một trăm dặm xung quanh xe ngựa liền chìm vào mảnh yên tĩnh

"Ngươi là ai?" Nam tử trẻ tuổi nhất thời không tránh kịp, ánh mắt chạm phải con ngươi băng lãnh của nữ tử, rùng mình một cái

Khóe miệng Lạc Vân Hi lãnh mạc gợn lên, cao giọng nói: "Không biết ta? Các ngươi đều không biết ta, liền ở trong này vũ nhục thanh danh của ta?!"

"Nàng là phế vật của Lạc gia!" Có người miễn cảm phản ứng, kinh hoàng la lên

Nam tử trẻ tuổi không khỏi giật mình, muốn nhanh chóng tránh thoát lực đạo của Lạc Vân Hi nhưng lại thất bại

Lạc Vân Hi nâng giọng, thanh âm đủ cho mọi người có thể nghe rõ được: "Bị phế vật ta đây bắt, muốn trốn cũng không thoát được, ngươi chẳng phải là ngay cả phế vật cũng không bằng sao!"

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt của nam tử liền đỏ lên một mảng lớn

Hắn nghe được thanh âm hít lạnh của những người xung quang, cơ hồ không ai tin, một nam nhân to lớn như vậy lại bị một tiểu cô nương gầy yếu chế phục

Có người bắt đầu đã kích

"Đồ Tứ, ngươi còn thất thần làm chi?"

"Chạy mau a, nha, ngươi không phải là ngay cả phế vật cũng không bằng chứ?"

"Đừng nói với ta, ngươi ngay cả một tiểu cô nương cũng không đánh lại!"

Đồ Tứ gương mặt tím lại, then quá hóa giận, không lưỡng lự, gỡ tay nàng đẩy ra

Lạc Vân Hi căn bản muốn phản kích, nhưng ánh mắt lại nhìn về hướng chỗ thị vệ hộ tống

Xe ngựa nàng cười cách xa hơn năm mươi thước, mặc dù một đám người kia đều nhìn thấy, nhưng lại không có người nào ý muốn giúp ra tay. Tất cả đều đứng ở xa quan sát

Trong lòng Lạc Vân Hi có một cỗ hàn khí, trong phút chốc nắm lấy cổ tay Đồ Tứ, quay đầu lại quát lớn: "Các ngươi còn ngây ngốc đứng đó làm cái gì? Mau trời hắn lại!"

Thanh âm của nàng có vài phần sắc bén, mọi người cũng muốn đi đến

Nhưng nghĩ đến đại phu nhân đã phân phó, bọn họ có chút chần chờ

Lúc này Lý Tài mới chậm rãi đi đến bên người của Lạc Vân Hi nói: "Tam tiểu thư, bỏ đi, trở về quan trọng hơn, lão gia ở trong phủ chờ sẽ sốt ruột"

Bỏ đi?

Lạc Vân Hi trong lòng cười lạnh

Nàng bị khinh miệt nói có thể bỏ! Bị đánh nói có thể bỏ!

"Được, bỏ đi!"

Nàng chậm rãi nói ra ba chữ kia, cầm lấy tay của Đồ Tứ tăng thêm lực đạo

Đồ Tứ cắn chặt răng, nghe thấy tiếng "Rắc rắc" rung động. Bởi vì thấy Lạc Vân Hi thân hình bé nhỏ, không hề đề phòng, nên lúc này tay mới bị nàng điều khiển

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Giáo huấn nho nhỏ

Lý Tài đã hơn bốn mươi tuổi, là đại tổng quản của phủ thái úy, vô cùng khôn khéo, nhưng một tay trời gà không chặt

Đồ Tứ bất ngờ bị như vậy, nhất thời cũng không kịp phản ứng

"Phanh!" Một tiếng thật lớn, bụi đất bay lên, mọi người vội vàng né tránh

Lý Tài bị đánh văng ra xa, máu văng khắp nơi, hắn kêu thảm một tiếng, đưa tay che mặt

Lạc Vân Hi thấy rõ mũi của hắn bị gãy, máu dâng lên, con mắt bị tím bầm

"Đem hán bắt lấy!"

Lý Tài ngồi dưới đất rống giận

"Khoan đã!" Lạc Vân Hi đưa tay ngăn cản bọn thị vệ xông lên, thân nhiên nói: "Vừa mới nói quên đi, hay là Lý đại tổng quân mau quên như vậy!"

Lý Tài trong lòng nén giận!

Hán cố gắng đứng lên, nghĩ thâm đây là lần đầu tiên hán bị đối xử như vậy. Đường đường là một đại tổng quân, lại bị chỉ định đi ngàn dặm xa xôi đến đón hai thứ nữ không được cung chiêu thì thôi, hiện tại còn bị tai họa như vậy

Khẩu khí lúc này thập phần không cam lòng: "Tam tiểu thư, hán đem lão nô đánh thành bộ dạng như thế này, người còn không để ý sao?"

Vị tam tiểu thư này từ trước đến nay tính tình yếu đuối, gặp chuyện thường xuyên chảy nước mắt

Ở Lạc phủ tất nhiên cũng... Không có địa vị

Người như vậy, cho tới bây giờ hán cũng không để nàng vào mắt

Lạc Vân Hi trào phúng cong môi: "Trước ngươi hán cũng vũ nhục thanh danh của ta, thậm chí còn động thủ với ta, ngươi cũng bị hán đối xử như vậy, liền chịu không nổi sao? Ngươi nói như vậy, người ngoài còn tưởng rằng chủ tử trong Lạc phủ là người không đứng đắn!"

Thanh âm của nàng chậm rãi mà sâu kín, nhẹ nhàng mà nhọt nhọt, nghe thì rất dịu dàng, nhưng lại làm cho sau lưng một mảnh ớn lạnh

Giờ phút này muốn làm lớn chuyện, e rằng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng

Nô tài không lễ phép với chủ tử, ở Thiên Dạ quốc sẽ không có... không gian sinh tồn

Lý Tài sắc mặt xanh trắng, cắn răng nói: "Nô tài đi quá giới hạn, toàn bộ đều do tiểu thư xử trí"

"Được rồi!" Lạc Vân Hi nhẹ nhàng cười, nhìn về phía đám thị vệ vây quanh Đồ Tứ như hổ rình mồi, mâu quang chợt híp lại, quát lạnh: "Mang về phủ!"

Nàng vốn quyết định trước đem Đồ Tứ bắt về phủ trước, sau đó nói với thái úy, mặc kệ thế nào nàng cũng phải ra oai phủ đầu trước, sau đó ở trong Lạc phủ yên ổn sống qua ngày!

Về phần Lý Tài... Chỉ là một giáo huấn nho nhỏ mà thôi!

Phủ thái úy ở phía đông chiếm bốn mươi mẫu đất, phòng ốc trăm phòng, rường cột đều được trạm trổ tinh xảo, hành lang khúc khuỷu, đại khí thông dong

Lúc này trong sảnh lớn hội tụ đông đủ, đứng cách đó vài nơi vẫn có thể nghe thấy tiếng thét phẫn nộ của thái úy đại nhân: "Là ai làm?"

Lý Tài mới thay qua y phục, nước mắt trên mặt tung hoành, chỉ về phía Đồ Tứ nói: "Lão gia, hán ở bên đường nói xấu tam tiểu thư, nô tài một lòng muốn bảo vệ chủ, kết quả bị đánh thành bộ dạng này! Cầu lão gia làm chủ cho nô tài!"

Hán tùy ý bóp méo sự thực

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thị uy Lạc phủ

Khóe miệng Lạc Vân Hi gọi lên nụ cười, cười như không cười, ánh mắt Lạc thái úy đột nhiên chuyển hướng đến phía Lạc Vân hi

Nữ nhi này sao... Hán nhãn mi mất

Trong sảnh chật ních, có người đang ngồi trên ghế, Lạc Vân hi cũng không vội đến, nàng thông dong đứng ở bên ngoài, đánh giá từng người một

So với Lạc Nguyệt Kỳ không được bình tĩnh như vậy

Nàng vốn bằng tuổi với Lạc Vân Hi, chỉ so với nàng nhỏ hơn bảy tháng, mười ba tuổi, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa nhỏ. Suốt ba năm ở thôn quê, nhất thời không thể thích ứng được với không khí uy nghiêm của gia tộc

Đầu cúi xuống thật thấp, hai tay nắm chặt góc áo, dáng điệu cực kỳ bất an

Lạc Kính Văn nội tâm do dự, trong lòng đã thấy sự đối lập giữa Lạc Vân Hi và Lạc Nguyệt Kỳ, rõ ràng phản ứng của Lạc Vân Hi không nên như thế này

Trong nháy mắt, Lạc Vân Hi cảm giác giác được có ánh mắt đang dán sát trên người mình, nhưng trên mặt nàng lại làm bộ như không biết

Nghe xong Lý Tài khóc lóc kể lể, về mặt Lạc Kính Văn vô cùng tức giận

Không nghĩ tới, nữ nhi vừa trở về, đã có thể áp chế lời đồn, đây là điều mà hắn không thể ngờ tới

Lạc Vân Hi nhân cơ hội nhắc lên tà váy, quỳ rạp xuống đất, đầy mắt lệ về cầu xin: "Phụ thân, người nhất định phải thay nữ nhi làm chủ! Lời nói của Đồ Tứ là do biểu huynh của hắn cũng là người hầu trong Lạc phủ chúng ta nói ra. Người trong phủ không thích nữ nhi cũng không quan trọng, nhưng bọn họ lại không niệm tình ân đức của phụ thân, đưa ra lời đồn bậy bạ, hãm hại không chỉ là nữ nhi, còn là toàn bộ Lạc phủ a!"

Lạc Kính Văn ngẩn ra, dĩ nhiên trong đầu hiểu được

Đúng vậy, việc hôm nay tuy rằng nhắm vào Lạc Vân Hi, rồi sao lại không phải mặt mũi của Lạc phủ chứ?

Việc này bởi vì liên quan đến tính mạng, nên Đồ Tứ vội vàng nói tên biểu huynh Đồ Cương

Sắc mặt Lạc Kính Văn xanh mét, cả giận nói: "Gọi Đồ Cương tới đây cho bản úy!"

Người gọi là Đồ Cương kia chính là người mới được thăng chức quản sự ngoại viên

Chỉ chốc lát sau, một gã sai vặt trên mặt đầy mồ hôi chạy vào đại sảnh. Vừa tiến vào liền quỳ xuống trước mặt Lạc Kính Văn, run rẩy

Hắn đang muốn giải thích, Lạc Kính Văn lại hung hăng quát lớn: "Cầu nô tài, Lạc phủ không phải là nơi ngươi có thể nói linh tinh"

Tâm tình hắn giờ phút này cực kỳ không vui

Vừa nghĩ tới hạ nhân trong phủ sau lưng bàn luận về nữ nhi của mình, phá hủy thanh danh Lạc phủ, hương trên mặt hắn bôi đen, hắn liền hận không thể giết người!

"Lão gia, nô tài oan uổng!" Đồ Cương còn muốn nói xạo

Đột nhiên nhìn thấy trước mặt có một đôi giày thêu hoa, hắn sững sốt, vội vàng ngẩng đầu

Lạc Vân Hi từ trên cao nhìn xuống, đôi phượng mâu lạnh như dao nhỏ, lạnh lùng nhìn thẳng hắn

Chẳng hiểu tại sao, Đồ Cương cảm thấy cả người run rẩy

Khuôn mặt tam tiểu thư này vẫn không thay đổi là mấy, nhưng vì sao khi hắn bắt gặp gương mặt kia lại cả thấy sợ hãi?

Là ánh mắt của nàng!

Lạnh như băng không có tình cảm gì!

Thấy rõ hết thảy sự sắc bén, làm sao tiểu cô nương mười ba tuổi lại có ánh mắt như vậy!

"Oan uổng người? Thân đệ của người cũng oan uổng người? Đồ gia chỉ có người ở trong Lạc phủ làm người hầu, hắn có thể nghe được tin tức về ta, không phải thông qua người, thì có thể thông qua ai?" Lạc Vân Hi rõ ràng từng chữ phun ra rành mạch

"Nô tài không biết" Đồ Cương chột dạ cúi đầu

"Cho dù người không biết, thân là quản sự của Lạc phủ, ngay cả thân đệ đệ cũng quản không tốt, tùy ý hắt chậu nước bẩn lên người chủ tử, đối với việc này người còn tư cách làm quản sự sao? Người còn có thể diện đối diện với chủ tử của mình sao?"

Giọng nói của Lạc Vân Hi vô cùng sắc bén

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Khiêu khích 1

Lạc Vân Hi thanh sắc nghiêm nghị, không chỉ làm Đồ Cương sợ tới mức chân tay luống cuống, mà còn làm cho Đồ Tứ sợ đến co quắp bủn rủn

Con mẹ nói, ai nói tam tiểu thư Lạc gia là phế vật, hần liền liều mạng với người đó!

Người này nếu là phế vật, khắp thiên hạ tin chắc không ai bình thường!

Giờ phút này, trong lòng đem Đồ Cương hận chết, cảm thán chính mình coi như xong!

Không chỉ có hai người bọn họ phản ứng kịch liệt, toàn bộ Lạc gia cũng đều lâm vào kinh sợ

Lạc Kính Văn trên mặt thập phần kinh ngạc, hần nhìn chăm chăm nữ nhi này, quả thực không thể tin được, nàng lại dám dùng thanh âm lớn tiếng như vậy để nói chuyện?

Chẳng lẽ ở thôn quê ngày ngày ba năm, lá gan thật sự có thể lớn lên sao?

Hần gật đầu, mở miệng nói: "Hi Nhi nói đúng, Đồ Cương, người làm cho bản úy thất vọng rồi! Người đâu, đem hai người này đem hai mươi đại bản, đuổi ra khỏi phủ thái úy, để rắn đe!"

Đồ Cương cùng Đồ Tứ nức nở bị kéo xuống, chỉ trong chỗ lát, bên ngoài đại sảnh truyền tới tiếng "Ba ba ba"

Lạc Kính Văn lúc này mới vừa lòng nói: "Hi Nhi, Kỳ Nhi, lại đây thỉnh an mẫu thân vào di nương đi"

Đi theo Lạc Nguyệt Kỳ vẫn an, Lạc Vân Hi trong lòng âm thầm tính toán

Lạc Kính Văn có một thê năm thiếp, đại phu nhân sinh một nữ nhi, tức là đại tiểu thư. Đại di nương là nha hoàn hồi môn của đại phu nhân, lại sinh ra được một nam hài. Đứa con được đại phu nhân nhận làm con thừa tự, còn đại di nương một năm trước đã ngã xuống nước mà chết đuối

Nhị di nương mất sớm. Tam di nương là mẹ đẻ của Lạc Vân Hi. Tứ di nương có một nữ nhi là tứ tiểu thư Lạc Băng Linh. Ngũ di nương là mẹ đẻ của Lạc Nguyệt Kỳ

Trong đó Lạc Vân Hi, Lạc Nguyệt Kỳ, Lạc Băng Linh cùng năm sinh ra, chỉ kém tháng. Lạc Phi Dĩnh so với các nàng lớn hơn hai tuổi

Lúc này, tam di nương đang ở phạt đường lễ phạt, đại thiếu gia đang ở trường học, Lạc Phi Dĩnh cũng không ở nhà

Lạc Kính Văn giải thích, Lạc Phi Dĩnh được lục hoàng tử hẹn ra ngoài đi thưởng sen

Về mặt đại phu nhân đặc ý, Lạc Phi Dĩnh ở Thiên Dạ quốc có danh xưng đệ nhất mỹ nữ, vài vị hoàng tử đều muốn thân cận với nàng

Lạc Kính Văn nói: "Các người trước về viện của mình đi, buổi tối hôm nay trong hoàng cung có yến hội, các người đi đến thỉnh an mẫu thân của mình đi!"

Ánh mắt dừng lại trên người Lạc Vân Hi: "Hoàng thượng cùng thái hậu có thể còn vì chuyện năm đó không muốn gặp người, nhưng Lương quý phi lại chỉ tên người muốn gặp, cho nên buổi tối, người an phận một chút cho ta, nếu lại gây chuyện cho ta...."

Trong lời nói có uy hiếp

Lạc Vân Hi cười lạnh, đây được gọi là phụ thân sao, đòi trước thân nhân của nàng có phải cũng như vậy?

Nàng không kiêu ngạo siểm nịnh đáp: "Nữ nhân tự biết có chừng mực"

Nàng nghĩ, nên đi nhìn tam di nương. Tại sao nàng trở về, lại không đi ra gặp nàng? Dù sao nàng ta cũng là mẫu thân của khối thi thể này

Xuân Liễu cùng Hạ Đào đi theo phía sau, ba người đi qua hoa viên, bỗng nhiên có một thứ gì đó muốn đánh tới trước mặt nàng

Mặt nàng trầm xuống, lách mình tránh đi

Đưa mắt nhìn xuống, trên mặt đất có một chiếc bánh bao thịt trắng bóng

Đã bị cắn một miếng, thịt tràn ra bên ngoài

Lạc Vân Hi trong lòng vô cùng tức giận, cố nén đi xuống, phượng mâu lại hướng về phía trên cây

Một thiếu niên mày rậm mắt to ngồi ở trên cây cười ha ha, cười lại cảm thấy không thích hợp, đi xuống vừa thấy Lạc Vân Hi vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó, không có úy khuất, cũng không có chạy trốn!

"A? Không phải là ở thôn quê đến ngu si rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Khiêu khích 2

Đoan Mộc Kỳ từ trên cây nhảy xuống, ánh mắt hàm chứa thâm vấn Lạc Vân Hi, đột nhiên hướng hai nha hoàn ở phía sau nói lớn: "Uy, tiểu thư nhà các người có phải choáng váng rồi hay không?"

Khóe mắt Lạc Vân Hi hiện lên sự lạnh lẽo, nam nhân này, y phục trên người đều được may bằng vải hàng thượng đẳng, tính chất mềm mại, loại này cùng với loại mặc trên người thích khách ngày đó giống nhau, tất không phải người bình thường

Nàng xoay người nhặt lên chiếc bánh bao thịt kia, trái xoa phải bóp, khóe môi mỉm cười

"Người, người không phải choáng váng, mà là điên rồi!"

Đoan Mộc Kỳ thấy cử chỉ quái dị của nàng, bưng tỉnh đái ngộ mở miệng

Từ "A" còn chưa nói xong, thân hình còn chưa trở về trạng thái cũ, trên tay Lạc Vân Hi đã cầm bánh bao ném đi

Bánh bao nhân thịt trắng tấp nhét vào miệng đang mở lớn của hắn

"A!" Xuân Liễu cùng Hạ Đào thấy vậy cũng la hoảng lên

Bánh bao bị ném trên mặt đất dính đầy cát còn không nói, thịt trong bánh bao bị ném vào miệng của hắn nhất thời liền phi xuống yết hầu

"Khụ khụ khụ____" Đoan Mộc Kỳ bị sặc đến mức sắc mặt đỏ bừng "Phi" mộ tiếng ra sức phun ra, tức giận hai mắt hiện lên tia lửa!

Lạc Vân Hi cười đến vô hại: "Công tử, bánh bao này hương vị không tồi chứ? Ai nha, tất nhiên là không tồi, nếu không từ trên cao rơi xuống như vậy, công tử còn không chê bản xuống lấy ăn?"

"Ha ha" Xuân Liễu nhìn không được lớn tiếng cười, nhưng lại vội vàng kìm lại

"Người, người phế vật này!"

Lòng ngực hắn tức giận như muốn nổ tung, lời nói của Lạc Vân Hi kia giống như là trong một phen quét tan tôn nghiêm trong lòng hắn

"Ta là một phế vật, không cần người nhắc nhở" Lạc Vân Hi cười hi hi, căn bản không để lời này trong lòng

Đùa giỡn người nam nhân này, tâm tình của nàng liền trở lên tốt vô cùng

Đoan Mộc Kỳ từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng, sao có thể chịu đựng được sỉ nhục như vậy? Hắn không khỏi tức giận, chỉ vào bánh bao dưới mặt đất

"Lạc Vân Hi, người đem bánh bao này toàn bộ ăn hết cho ta! Nếu không, bản hoàng tử sẽ đích thân động thủ!"

Hoàng tử sao?

Lạc Vân Hi nghĩ đến vừa rồi Lạc Kính Văn nhắc đến lục hoàng tử. Đại phu nhân nhắc tới hắn vẻ mặt rất kiêu ngạo

"Đem bánh bao ăn hết toàn bộ?"

Lạc Vân Hi nhú mày, chân phải đạp lên, dẫm nát bánh bao trên mặt đất

"Người!" Đoan Mộc Kỳ vô cùng tức giận

"Bánh bao hảo đến a!" Lạc Vân Hi nhặt lên kiệt tác của chính mình, hướng về phía Đoan Mộc Kỳ

"Người muốn làm gì?" Đoan Mộc Kỳ phòng bị hỏi

Chết tiệt, hắn sao lại sợ Lạc Vân Hi, phế vật này?

Bắt quá, vừa rồi, nàng ném bánh bao sao lại chuẩn như vậy?

"Muốn ăn không?" Lạc Vân Hi ung dung hỏi

Đoan Mộc Kỳ nhìn bánh bao đen như mực, dạ dày tràn đầy một trận ghê tởm, trợn mắt nhìn nàng

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bị nàng xỏ mũi

Lạc Vân Hi nhìn gương mặt tuấn lãng của Đoan Mộc Kỳ đang biến sắc, trong lòng mừng thầm, nói ra lời vô cùng thâm lương cùng bi ai: "Ta không muốn ăn, ta có thể không ăn sao?"

Đoan Mộc Kỳ nhất thời không kịp phản ứng, ngây ngốc nhìn nàng

Lạc Vân Hi cắn môi dưới, làm ra bộ đáng cực kỳ ủy khuất: "Van cầu người, đừng để cho ta ăn cái này, được không? Ta van cầu người..."

Đoan Mộc Kỳ trong lòng nhảy loạn

Nha đầu này tuyệt đối là người điên!

Nếu ngay từ đầu nàng cầu hắn như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng hiện tại, việc này vô cùng quý dị! Sắc mặt của phế vật này thay đổi vô cùng nhanh

Phía sau bỗng truyền đến tiếng bước chân

Đoan Mộc Kỳ trong lòng chợt lóe, Lạc Vân Hi đã lớn tiếng cầu xin: "Ta cầu người, ta quỳ xuống cầu người còn không được sao?"

Nàng làm bộ như muốn quỳ xuống, Lạc Kính Văn hét lên một tiếng: "Khoan đã!"

Hắn tiến đến phía trước, hướng Đoan Mộc Kỳ thi lễ, cố gắng trấn định hỏi: "Thập nhị hoàng tử, nữ nhi nhà ta đắc tội với người sao?"

Hắn nhìn bánh bao đen trên tay Lạc Vân Hi, mặt biến sắc

Đây không phải là khi dễ Lạc Vân Hi, phải biết rằng, nơi này chính là Lạc phủ, căn bản là đánh vào mặt hắn

"Người, người..." Đoan Mộc Kỳ lúc này mới hiểu được, chết tiệt, hắn thế nhưng bị phế vật xỏ mũi!

Lạc Kính Văn tức giận đến thanh âm kịch động: "Lạc gia chúng ta tuy rằng là thần tử hoàng thất, dù gì cũng là trọng thần trong triều, thập nhị hoàng tử tới phủ của bản úy nhục nhã, hoàng thượng nếu biết nhất định cũng sẽ không đứng về phía người!"

Đoan Mộc Kỳ vội vàng xua tay, cười hi hi: "Lạc thái úy, ta bắt quá chỉ cùng tiểu thư nhà người nói giỡn mà thôi, người không cần để ở trong lòng"

Nói xong, hắn đưa tay đoạt lấy bánh bao trên tay của Lạc Vân Hi, tức giận nhìn nàng một cái, sau đó ném bánh bao ra xa

Lạc Kính Văn thấy biểu hiện của hắn như vậy, hít một hơi thật sâu, trên mặt nở nụ cười: "Nguyên lai là nói giỡn, bản úy đã hiểu lầm người"

Nữ nhi này dù sao cũng không phải nữ nhi hắn sủng ái, hắn bắt quá chỉ không muốn người khác mượn nữ nhi này cười nhạo hắn, thập nhị hoàng tử nghịch ngợm, nhưng cũng là đứa con của hoàng thượng, tốt nhất không nên đắc tội

Hắn quay đầu nhìn về phía Lạc Vân Hi, đang muốn phê bình nàng vài câu, đã thấy nàng khôi phục thần sắc, ánh mắt mang theo ủy khuất vừa rồi đã không còn

Trong lòng bị kiềm hãm, nói: "Ta vừa mới nói cho đi nương người biết, người đến nhìn nàng một cái đi"

Lạc Vân Hi thi lễ cáo lui, phía sau truyền đến thanh âm buồn bực của Đoan Mộc Kỳ: "Lạc thái úy, lục hoàng huynh còn chưa trở về sao?"

Thì ra, thập nhị hoàng tử này đến tìm lục hoàng tử

Phía sau Xuân Liễu cùng Hạ Đào không khỏi liếc nhìn nhau, trên mặt cũng là nồng đậm khiếp sợ

Chuyện vừa rồi, các nàng toàn bộ đều nhìn thấy, các nàng không ngờ tiểu thư lại làm ra thủ đoạn như vậy! Nếu đổi là ba năm về trước, tam tiểu thư nhất định sẽ ăn bánh bao kia, hơn nữa nếu bị Lạc thái úy bắt gặp, nàng cũng sẽ đem hết trách nhiệm thu về mình. Người khác đánh mặt nàng, nàng còn thay người khác giải thích, Lạc thái úy tuy rằng hoài nghi cũng không thể làm gì được

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mẹ con gặp mặt

Lạc Vân Hi đi đến chỗ không người, đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn về phía Xuân Liễu

Xuân Liễu vội vàng đi tới: "Tiểu thư, làm sao vậy?"

"Người có biết đó là thập nhị hoàng tử không?" Lạc Vân Hi thân nhiên hỏi

"Có a, tiểu thư người không nhận ra sao?" Xuân Liễu kỳ quái hỏi

Thanh âm Lạc Vân Hi trầm xuống: "Người biết còn dám cười hắc? Một tiếng cười này, hoàn toàn có thể lấy mạng của người!"

Xuân Liễu nghĩ đến vừa rồi ánh mắt Đao Mộc Kỳ tràn đầy lửa giận, phía sau lưng đột nhiên cảm thấy lạnh: "Tiểu thư, nô tỳ sai rồi!"

Lạc Vân Hi ánh mắt chuyển nhu hòa: "Xuân Liễu, lần sau nhớ kỹ chớ để tai bay vạ gió"

Hai tháng ở cùng, tính nết của Xuân Liễu và Hạ Đào nàng cũng hiểu rõ. Xuân Liễu tính cách có chút táo bạo, nhưng tâm địa rất tốt

Xuân Liễu cảm động đến rơi nước mắt, nàng biết tiểu thư hiện tại đối đãi với nàng vô cùng tốt

Mà Hạ Đào rõ ràng không có được sự tín nhiệm của tiểu thư

Chủ tớ đang nói chuyện, liền có mấy đạo thân ảnh vội vàng đi tới

Đi đầu là nữ tử trung niên, dáng người cao gầy, xiêm y màu tím, búi tóc đơn giản không có bất kỳ trang sức gì, da thịt tái nhợt, có lớp phấn mỏng, nhưng dấu không được hai mắt phù thũng,

"Là tam di nương" Xuân Liễu kinh hãi thấp giọng kêu lên

"Tam di nương" Lạc Vân Hi tiến lên gọi một tiếng

Đây là mẫu thân ruột của nàng? Nghe nói tuổi cũng không lớn, so với đại phu nhân cũng mấy vị di nương kia..

"Tam tiểu thư, người rốt cục cũng trở lại..." Tam di nương giữ chặt tay nàng, đánh giá từ trên xuống dưới, xúc động không thôi

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn thân ảnh trốn sau cây đại thụ, liền cười một tiếng đỡ tam di nương đi

"Di nương, chúng ta tìm một chỗ trò chuyện"

Các nàng đi một đoạn xa, Đao Mộc Kỳ lúc này mới đi ra, sắc mặt cực kỳ khó coi

Tam tiểu thư này nhất định là trúng ta, hắc cũng mặc kệ lục ca, hôm nay nhất định phải tìm ra đáp án

Nghĩ vậy, hắc liền lặng lẽ đi theo

Đông viện là chỗ ở của các tiểu thư, Lạc Vân Hi ở trong một căn phòng đã cũ

"Đứa nhỏ, ba năm nay người chịu khổ..." Tam di nương nghẹn ngào cầm tay nàng

Lạc Vân Hi trong lòng than nhẹ, gặp qua nhiều người như vậy, chỉ có vị tam di nương này đối đãi với nàng thiết tình tốt

Một phen hỏi han ân cần, tam di nương nói: "Ba năm nay, cảm kỳ thi họa có tiến bộ hay không?"

Lạc Vân Hi cả kinh, quay sang nhìn tam di nương

Đây là tình huống gì? Nàng không phải là phế vật sao? Như thế nào lại hỏi đến vấn đề cảm kỳ thi họa?

Đến ngay cả Xuân Liễu cũng không nhắc tới...

Tam di nương thấy về mặt nàng không đúng, liền bỏ tay nàng ra, thanh âm rõ ràng nghiêm nghị lại: "Ngươi lười biếng sao?"

"Ta ____" Lạc Vân Hi không biết nên trả lời thế nào

Trên mặt tam di nương vô cùng thất vọng: "Hi Nhi, nương đã nói, ngươi chính là danh môn khuê tú, ngươi không phải Lạc Phi Đình nhưng ngươi cũng có cơ hội hơn nàng ta. Nhưng ngươi lại làm ta thất vọng, ngươi nói ta như thế nào... không thất vọng đây..."

Lời của nàng còn chưa hết, nước mắt đã chảy xuống

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chó cắn Lã Động Tân

Lạc Vân Hi thấy nàng khó chịu, vội vàng nói: "Nương, ta với người vẫn hay nói giỡn!"

Sắc mặt của tam di nương không tốt, vỗ ngực nói: "Ngươi, đứa nhỏ này..."

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Lạc Kính Văn phái người đến thúc giục Lạc Vân hi, tuy nói là tiến cung tham gia tiệc tối, nhưng buổi trưa nhất định phải tiến vào cung trước để chuẩn bị

"Ba!"

Một thân ảnh tuyết trắng không kịp trở tay, chật vật ngã xuống mặt đất

Một đôi giày thêu hoa giẫm lên người hắn, khiến cho y phục trên người hắn bắn một mảng lớn

"Thập nhị hoàng tử hảo hảo!" Lạc Vân Hi lạnh lùng mở miệng

Đoan Mộc Kỳ vừa sợ vừa giận, muốn giãy dụa nhưng lại cảm thấy sau gáy đau đớn khó nhịn

Nữ nhân này thế nhưng lại giẫm vào thiên trụ huyết của hắn! Thật sự là rất chuẩn!

"Ngươi trước buông ra!" Đoan Mộc Kỳ kêu la

Lúc này nếu vẫn coi nữ nhân này là một phế vật, vậy Đoan Mộc Kỳ hắn chính là phế vật nhất Thiên Dạ quốc

Xuân Liễu cùng Hạ Đào nghe thấy tiếng chạy tới, chứng kiến cảnh này, tất cả đều ngây người

Lạc Vân Hi dùng ánh mắt cảnh cáo các nàng, hai người ngoan ngoãn yên lặng rời đi

"Lời nói ngươi nghe thấy hôm nay, tốt nhất chỉ nên giữ ở trong lòng" Nàng không chút để ý mở miệng

Thật ra nàng dám để hắn nghe, đương nhiên cũng không sợ hắn nói ra. Bất quá nàng không thích người khác đứng ở góc tường nghe lén chuyện của nàng

"Hảo, ta đáp ứng ngươi"

Đoan Mộc Kỳ cũng là một quân tử, trên lưng được buông lỏng, hắn liền đứng lên, cũng không thèm để ý đến tro bụi trên người, kinh ngạc hỏi: "Nguyên lại ngươi cảm kỳ thi họa đều tinh, ngươi luôn luôn nguy trang!"

Lạc Vân Hi thần nhiên liếc hắn một cái, nguy trang? Chủ nhân của khối thân thể này luôn nguy trang, ngay cả khi bị phụ thân đuổi tới Dương thành hẻo lánh, nàng cũng ản nhả ba năm

"Nhớ rõ chuyện ngươi đáp ứng với ta" Lạc Vân Hi không đếm xỉa tới hắn, xoay người rời đi

"Khoan đã Lạc Vân Hi!" Đoan Mộc Kỳ vội tới trước mặt nàng: "Ngươi có biết hôm nay tại sao trong hoàng cung tổ chức yến hội không?"

"Tại sao?"

"Trung Sơn vương thắng trận trở về, nên vì hắn tẩy trần đón gió"

"Ngươi lấy oán trả ơn?" Lạc Vân Hi nhíu mày

Sắc mặt Đao Mộc Kỳ lại thay đổi, cuống quýt tránh chiều của nàng

"Đừng động thủ!"

Đao Mộc Kỳ thu tay, xoa xoa trên quần áo, oán hận nói "Ngươi suy nghĩ nhiều, ngươi nghĩ rằng ta muốn đánh ngươi sao? Ta chính là hảo tâm, sợ ngươi vì cái miệng mà gặp tai ương! Hừ, thật đúng là chó cắn Lã Động Tân, không nhận ra người tốt!"

Lạc Vân Hi mỉm cười, hần vừa rồi khần trương như vậy, vậy Trung Sơn vương kia cũng không phải là nhân vật dễ đắc tội

"Tốt lắm, nói xong chưa?" Nàng hỏi

"Nha đầu vô lương tâm, ta còn chưa nói xong đâu. Bên ngoài là tẩy trần đoán gió, nhưng bên trong chính là tuyển chọn thái tử phi" Đao Mộc Kỳ trừng mắt nhìn nàng

"Nga... Thái tử phi" Lạc Vân Hi gật gù đầu: "Này có liên quan đến ta sao?"

"Chẳng lẽ ngươi dẫu mình nhiều năm như vậy, cam nguyện là một phế vật không phải vì muốn có ngày này sao?" Đao Mộc Kỳ tức giận giậm chân

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Không thể buông tha 1

Lạc Vân Hi bật cười, khề thờ dài: "Ngươi nghĩ rằng ta là vì vị trí thái tử phi? Như thế nào lại không cho rằng ta đang trừ tính vị trí... hoàng phi của thập nhị hoàng tử?"

Đao Mộc Kỳ hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa lại ngã sấp xuống, nghiêm mặt nhìn về phía nữ nhân trước mặt

Khóe môi Lạc Vân Hi vẽ lên độ cung, ánh mắt mang ý cười nhìn hần, một đôi mắt trong suốt khề lưu chuyển

Tim của hần không khỏi nhảy dựng

Trước mắt gương mặt này chưa nẩy nở hết, nếu sau một thời gian không còn đường nét hài đồng, chắc chắn sẽ làm mê mẩn thiên hạ...

Lạc Vân Hi đột nhiên hồi phục thần sắc, cười giảo hoạt, xoay người rời đi, mị công của "Xà mỹ nhân" cũng không phải một sớm một chiều

Đao Mộc Kỳ vừa giận vừa thẹn, sắc mặt đỏ sạm, tiếp tục đi theo phía sau nàng vài bước, đột nhiên nhớ tới cảm thấy không hợp

Xuân Liễu cùng Hạ Đào thấy tiểu thư đi ra ngoài, liếc nhìn nhau, sau đó lặng lẽ đi theo

Lúc này cửa lớn của Lạc gia vô cùng náo nhiệt

Lạc Vân Hi đi đến nơi đã thấy Lạc Băng Linh cùng Lạc Nguyệt Kỳ ngồi trên xe ngựa phía sau đại phu nhân, mấy di nương còn ở cửa tiễn đưa

Tam di nương thấy Lạc Vân Hi đến, liền đi đến bên cạnh dặn dò

Đột nhiên có một đạo thanh âm bén nhọn cười nói: "Tam tiểu thư, lúc vào hoàng cung ngươi tốt nhất nên tìm một chỗ mà trốn đi, miễn cho thái hậu phát hiện!"

Lạc Vân Hi mỉm cười, đáp: "Tứ di nương, người đây là đang cười nhạo ta phế vật sao? Hôm nay trong phủ có nô tài bị đánh mấy đại trượng vì việc này, lúc này tứ di nương lại nhắc tới, phụ thân mà biết, không biết sẽ xử trí di nương như thế nào?"

Tứ di nương bị nàng nói vậy, trong lòng hốt hoảng thầm mắt, tiểu tiện nhân! Nhưng ngoài miệng vẫn cười nói: "Tam tiểu thư nói quá lời, ta bắt quá chỉ là nói giỡn mà thôi"

Trong lòng hoảng sợ, phế vật này như thế nào lại thay đổi giống như biến thành người khác? Nhanh mồm nhanh miệng như thế?

"Com có thể ăn vậy, nhưng nói thì không thể lung tung" Lạc Vân Hi lạnh lùng liếc nàng một cái

Tứ di nương hừ một tiếng quay sang hướng khác

Lạc Vân Hi hướng tam di nương gật đầu, lên xe ngựa

Xe ngựa vừa chạy, bên tai nàng liền nghe thấy tiếng cười lạnh: "Một kẻ dở hơi, cự nhiên còn dám tiến vào hoàng cung? Mất hết mặt mũi Lạc gia chúng ta!"

Lạc Vân Hi vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Lạc Băng Linh đang nhìn mình, với ánh mắt chế giễu

Lạc Nguyệt Kỳ ngồi ở một bên, mang theo thái độ không liên quan đến mình

Thật ra, nữ nhân này thừa hưởng tính tình của tứ di nương... Đôi mắt của Lạc Vân Hi trầm xuống, đang muốn mở miệng, xe ngựa đột nhiên dừng lại

"Có chuyện gì vậy?" Lạc Băng Linh nhắc rèm che hỏi

"Phía trước là xe ngựa của Trung Sơn vương, thỉnh các tiểu thư tránh một chút" Quân sự vội vàng chạy tới bẩm báo

Trung Sơn vương?

Lạc Băng Linh cùng Lạc Nguyệt Kỳ đều cả kinh, rồi sau đó lại mừng rỡ, không dám tin liếc mắt nhìn nhau

Cứ như có thể thấy được xe ngựa của Trung Sơn vương... chính là chuyện cực kỳ hiếm gặp

Mà xe rũ xuống, bên trong xe yên tĩnh

Thanh âm xa xa của Lạc Kính Văn truyền đến, vô cùng rõ ràng: "Vương gia, cự thần còn chưa kịp chúc mừng lần này người đại thắng trở về!"

Một đạo thanh âm trầm thấp vang lên: "Lạc thái úy cùng gia quyến vào cung sao? Không biết bốn vương có cơ hội được thấy mặt đệ nhất mỹ nữ của Thiên Dạ quốc hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Không thể buông tha 2

Bên trong xe ngựa, ba người đều khiếp sợ

Lạc Băng Linh hưng hăng nắm chặt tay, mỹ nhân Thiên Dạ quốc, lại là mỹ nhân Thiên Dạ quốc! Lại là tiện nhân kia!

Lạc Nguyệt Kỳ lại cảm thấy kinh sợ, đại tỷ Lạc Phi Đình thanh danh thế như đã muốn vang dội như vậy, ngay cả Trung Sơn vương là người ít xuất hiện trước mọi người, cũng nghe thấy kỳ danh

Lạc Kính Văn bất ngờ nói: "Đĩnh Nhi được lục hoàng tử gọi đi cưới ngựa, còn chưa trở về, chờ nàng hồi phủ, thần sẽ nói cho nàng biết"

Nam tử thở nhẹ một hơi: "Như thế, bốn vương hiện tại không thấy được"

Hắn nói xong, ánh mắt thần nhiên lại nhìn về phía rèm che mỏng của xe ngựa

Tâm tình Lạc Vân Hi căng thẳng, thanh âm này chính là thanh âm nàng nghe thấy được trong phòng của Lạc Nguyệt Kỳ ngày đó

Đường đường là Trung Sơn vương lại đến Dương thành làm một thích khách!

Nàng cảm thấy kinh ngạc không thôi, nhìn Lạc Nguyệt Kỳ, nàng hiển nhiên không biết chuyện này

Khép hờ hai mắt, trong đầu hiện lên từng hình ảnh, y phục thượng đẳng, thanh âm trầm thấp dễ nghe, khẩu khí không nhanh không chậm... Nàng nhận không được muốn lên nhìn hắn đến tận cùng là người như thế nào

Bên tai có lời khinh bỉ của Lạc Băng Linh: "Người thân phận cao quý như vậy người có thể nhìn sao, cũng không sợ đau mắt!"

Lạc Vân Hi quay sang, cười nhìn nàng ta, khoe miệng ngày càng dương cao, tay ngọc vừa lật "Ba!" Xe ngựa không lớn, đột nhiên có tiếng thâm thúy vang dội

Nàng đưa tay về, nhẹ nhàng quăng quăng tay vài cái, tựa hồ để dẫn gân cốt

Lạc Nguyệt Kỳ sợ đến ngất người

Nàng thấy phé vật Tam tỷ vung tay, đem Lạc Băng Linh cao ngạo đánh đến đầu tóc rối loạn

Má trái của Lạc Băng Linh mau chóng sưng lên, nàng ôm mặt thét chói tai: "Phé vật, ngươi làm cái gì!"

Khỏe miệng Lạc Vân Hi có nét cười, giọng nói cực nhẹ: "Tứ muội muội, trước cho ngươi biết Lạc phủ gió thổi bên nào!"

Lạc Vân Hi ánh mắt chột lóe, đưa tay nắm lấy Lạc Băng Linh, xốc màn xe, đem thân ảnh nhỏ xinh của nàng ném ra xe ngựa "Rầm"

Lạc Băng Linh sao có thể ngờ được nàng sẽ bị như vậy? Chỉ cảm thấy người rất nhanh từ trong xe ngựa ngã xuống đất nhanh như chớp

"Người tới a, có thích khách!"

Lạc Vân Hi linh hoạt nhào tới trên người Lạc Nguyệt Kỳ, gắt gao ôm nàng, kinh hoàng kêu to, một mặt cố gắng néo vào eo Lạc Nguyệt Kỳ

"A, đau ____" Về mặt khiếp sợ của Lạc Nguyệt Kỳ còn chưa tan đi, liền thống khổ hét lớn

"Mau nâng tứ tiểu thư lên!"

Lời nói vừa dứt, liền thấy sắc mặt xanh trắng của Lạc Kính Văn hiện ra, hấn thét chói tai: "Thích khách ở đâu?"

"Ta, ta không biết, vừa rồi mới nhảy ra từ ngoài cửa xe!" Lạc Vân Hi tròn tròn mắt nói dối

"Kỳ Nhi!" Lạc Kính Văn hiển nhiên không tin lời nói của nữ nhi phé vật

Lạc Nguyệt Kỳ trong lòng vẫn còn khiếp sợ, nàng tận mắt chứng kiến Lạc Vân Hi đem Lạc Băng Linh đẩy ra khỏi xe ngựa, đang muốn mở miệng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phé Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Áy náy

Lạc Nguyệt Kỳ liếc mắt nhìn Lạc Vân Hi một cái, nàng vừa thấy Lạc Vân Hi dùng đôi mắt sắc lạnh uy hiếp nàng

Đôi mắt kia, làm cho nàng ngất ngốc

Lạnh như băng, sát ý sắc bén giống như đao rút ra khỏi vỏ, làm cho nàng cảm thấy vạn phần xa lạ cùng.... Sợ hãi!

"Ta..." Nàng không biết nên giải thích thế nào

"Ngũ muội bị sợ hãi" Lạc Vân Hi quay đầu lại, đã thay đổi sắc mặt giống như sắp khóc

"Người đâu, còn không đi bắt thích khách về đây!" Lạc Kính Văn không còn nghi ngờ gì nữa, tức giận nhìn chằm chằm Lạc Băng Linh đã ngất ở dưới đất

Thật sự là ra cửa không may!

Lạc Vân Hi lại hiện lên đôi phượng mâu rét lạnh

Bên cạnh Lạc Kính Văn có một nam tử khôi ngô đứng đó

Y phục xanh đẹp xinh đẹp kiểu diêm rừ xuống đất, chất liệu vải vô cùng mềm mịn trơn bóng, trên đỉnh đầu chỉ dùng một dây ngọc màu tím bó buộc, mắt xéch, mày giống như tằm, da thịt tuyết trắng, so với sữa còn bóng láng hơn, đôi môi mỏng manh ứng hồng như hoa mới nở

Ánh mắt trời tà tà ở phía sau hắn, giờ khắc này chỉ có thể thấy thân ảnh của hắn, mọi bước chân nhắc tay của hắn đều vô cùng cao quý tự phụ

Lúc này, môi mông khê mờ, thanh âm mang theo một cỗ uy nghiêm: "Lạc thái úy, bốn vương không hề nhìn thấy bóng dáng thích khách đi qua"

Lạc Kính Văn ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn hắn: "Vương gia, ý của người là..."

"Nghe nói, tiểu thư nhà ngươi biết một ít quyền cước?"

Trung Sơn vương tựa tiểu phi tiểu, thân hình to lớn nhẹ nhàng bay lên, một cước bước đến trên xe ngựa, tay phải lập tức túm lấy cổ của Lạc Vân Hi. Khoảng cách gương mặt của hai người gần như vậy, khiến hắn có thể thấy rõ đôi phượng mâu lông lánh, ở trong sâu cùng u ám khôn cùng. Lạc Vân Hi cũng mặc kệ hắn túm ở chỗ mạch máu của mình. Phượng mâu lay chuyển, lệ nóng như đại hồng thủy mãnh liệt chảy xuống.

"Phụ... thân..." Nói ra lời nói mơ hồ đứt quãng.

Lạc Kính Văn trong lòng chấn động, vội vàng bước đến phía trước: "Vương gia thủ hạ lưu tình!"

Phượng mâu của Trung Sơn Vương không mang theo một chút cảm tình, ánh mắt u ám sắc bén khóa chặt trên gương mặt tái nhợt của Lạc Vân Hi, hạo, diễn đến tốt như vậy!

Nếu không phải trước hắn đã được diện kiến nàng, chỉ sợ cũng bị nàng lừa!

Lạc Vân Hi trợn trắng mắt, Lạc Kính Văn ở bên gấp đến độ nói không ra lời, Trung Sơn vương lại thành thói thường thức sắc mặt nàng thay đổi, rốt cuộc đến lúc Lạc Vân Hi hít thở không thông, hắn mới bỏ tay ra.

"Khụ khụ khụ..."

Lạc Vân Hi lập tức ngồi sụp xuống xe, lồng ngực như bị sóng cuộn biển vỗ, cơ hồ sắp chết.

Vừa rồi nàng quá khinh địch.

Nàng đem Lạc Băng Linh ném xuống xe ngựa, Trung Sơn vương liền đến thu thập nàng.

Hạo, cái người này nguoi lấy oán trả ơn, bản tiểu thư vốn không nghĩ muốn chọc giận nguoi, nhưng hiện tại, bản tiểu thư hận chết nguoi.

Lạc Vân Hi ho khụ khụ, trong lòng âm thầm đem mười tám đời tổ tông của Trung Sơn vương hỏi thăm một lần.

Lạc Nguyệt Kỳ hoảng sợ, gắt gao lùi sát vào xe, một cử động cũng không dám.

Nàng biết rõ, nếu như Trung Sơn vương muốn mạng của nàng, phụ thân cũng không thể ngăn cản được.

Trung Sơn vương liếc nhìn Lạc Vân Hi một cái, xoay người nói: "Lạc thái úy, vừa rồi làm bị thương lệnh ái, lòng ta thật sự áy náy..."

Con mẹ nói, nguoi trong lòng áy náy! Lạc Vân Hi nắm chặt nắm tay, nguoi vốn đã có ý định này!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phản kích của nàng

Lạc Vân Hi cúi đầu, trên mặt mang theo âm trầm.

Vừa rồi, nàng không nghĩ muốn ở trước mặt Lạc Kính Văn bại lộ thực lực, cho nên cứ để tùy ý người nam nhân này khống chế chính mình.

Nàng dám khẳng định, trước mặt Lạc Kính Văn, Trung Sơn vương tuyệt đối không dám lấy mạng của nàng!

"Phụ thân..." Lạc Vân Hi khẽ gọi một tiếng.

"Oa!" Không hề nói trước, nàng há miệng phun nước bọt tới hướng Trung Sơn vương.

Trong lúc nhất thời, nàng nhanh nhẹn phun tới hướng vạt áo của Trung Sơn vương.

Biến đổi này chỉ phát sinh trong gan tấc, Trung Sơn vương nguyên chỉ phòng bị tay nàng, căn bản không để ý tới phía miệng nàng!

Sắc mặt lập tức thay đổi, thân thủ kéo vạt áo ra, nhanh chóng phi thân lui về phía sau.

Nhưng vạt áo trước ngực, đã bị nhiễm bẩn một mảng...

Người ngoài xe ngựa la hoảng, bộ mặt tuyết trắng của Trung Sơn vương sớm đen lại, đồng tử kịch liệt co rút vài cái!

Hắn từ trước đến nay đối với mọi chuyện luôn tự phụ, nhưng không nghĩ muốn so đo với một nữ tử. Vừa rồi chẳng qua chỉ là muốn giết gà dọa khỉ, nói cho Lạc Kính Văn nữ nhi của ông ta đối với hắn chẳng là gì! Nhưng Lạc Kính Văn tựa hồ lại làm ra bộ dạng như không biết chuyện gì!

Lạc Vân Hi ngồi trong xe ngựa lạnh mặt cười, không hề sợ hãi nhìn Trung Sơn vương, biểu tình bức người không làm khó dễ được mình

Trung Sơn vương khinh nhẹ một tiếng, tiểu nữ nhân này cự nhiên có tâm báo thù mạnh như thế... Hắn nheo lại đôi phượng mâu, thân thủ đem áo khoác ném xuống dưới chân

Cởi ra áo bào, nam nhân thân cao một thước tám nhìn vô cùng hoàn mỹ, dáng người rắn chắc, cơ vai hơi gồ lên, vòng eo tinh tế, hai chân thon dài, thật sự không khác gì với dáng người mẫu!

"Cầm đốt!" Môi mòng khe mỉm, từng chữ từng chữ một phát ra, sắc mặt vô cùng khó coi

Kác Kính Văn bước lên phía trước: "Vương gia ____"

"Lạc thái úy giáo dục nữ nhi thật là tốt! Đáng tiếc!"

.

Đáng tiếc nhìn xiêm y của hắn mà xem! Trung Sơn vương không nói tiếp, mắt nhìn Lạc Vân Hi. Phía sau một gã tùy tùng cầm theo áo mà chủ tử vứt bỏ đi theo

Sắc mặt Lạc Kính Văn trở nên âm trầm, ánh mắt đảo qua trên người Lạc Vân Hi và Lạc Nguyệt Kỳ, sau đó u ám nhìn về phía Lạc Băng Linh còn đang nằm trên mặt đất

"Mang tứ tiểu thư hồi phủ đi!"

Ngữ khí của hắn vô cùng không tốt

Chật vật như vậy, sao có thể tiến cung?

Mà Lạc Vân Hi là người Lương quý phi muốn gặp, đương nhiên không thể trở về

"Phụ thân, không cần!" Lạc Băng Linh tỉnh dậy liền nghe được một câu như vậy

"Đừng nói nữa!" Lạc Kính Văn không kiên nhẫn đánh gãy lời của nàng, phân phó nói: "Lên đường!" Nhanh chóng bước vào xe ngựa

Rèm cửa màu chàm trên xe rủ xuống. Ánh mắt đại phu nhân xẹt qua một tia nghiêm túc. Phế vật này đắc tội Trung Sơn vương, sợ là không có quả tốt mà ăn!

Trong xe ngựa, Lạc Nguyệt Kỳ kinh hãi sửa sang lại y phục, sau đó liếc nhìn Lạc Vân Hi

Nữ nhân này rốt cuộc là người thế nào! Ngay cả Trung Sơn vương cũng dám trêu chọc... Vậy thì nàng và Lạc Băng Linh có là gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Non bộ hện ước

Lạc Vân Hi chậm rãi sửa sang lại xiêm y của mình, vuốt lại hai bím tóc, khỏe mắt thản nhiên liếc qua Lạc Nguyệt Kỳ

Lạc Nguyệt Kỳ cuống quýt cúi đầu, trong lòng không hiểu tại sao không dám đối diện với nàng

Xe ngựa thuận lợi hướng vào Tử Cẩm thành, đứng ở bên ngoài cổng, Xuân Liễu cùng Hạ Đào và hạ nhân đều đứng đợi ở chỗ này, nhóm chủ tử đôi kiệu đi đến ngự hoa viên

Yến hội đêm nay, cử hành ở điện Kim Hoa sau ngự hoa viên

Lạc Kính Văn đi gặp mặt các đại quan khác, Lạc Vân Hi cùng Lạc Nguyệt Kỳ đi theo đại phu nhân đến ngự hoa viên

Đại phu nhân một thân xiêm y màu hồng thêu hoa mẫu đơn tơ vàng, chân váy dài thướt tha, bước đi trong gió. Cả người đeo châu báu ngọc bích, thực hiện nhiên là thân phận đại phu nhân thái úy tôn quý

Nàng không thèm chú ý đến hai thứ nữ ở phía sau, một đường đi người quen thân thiện đón tiếp, nhưng cũng không có ý tứ muốn giới thiệu các nàng với đám phu nhân

Xung quanh ngự hoa viên có rất nhiều người, ngắm hoa, thưởng trà hoặc nói chuyện phiếm

Đại phu nhân tìm được đám phu nhân quen biết, Lạc Nguyệt Kỳ cũng rất nhanh tìm được vài bằng hữu. Lạc Vân Hi lặng lẽ tách ra khỏi đại phu nhân, quan sát bốn phía

Tâm mắt lạnh lẽo như có như không đánh đến trên người nàng, nàng miễn cưỡng tìm kiếm, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Lương Diệp Thu đứng ở dưới tán cây cách đó không xa

Hai tháng không gặp, phong thái của Lương Diệp Thu một chút cũng không giảm, mặc một thân y phục màu lam nhạt, tóc đen vẫn cao, người đứng thẳng

Lạc Vân Hi nhìn quan, hần vội vàng di chuyển tầm mắt, tựa hồ như là bị nàng nhìn một cái là điều si nhục!

Lạc Vân Hi cười lạnh trong lòng, đảo mắt nhìn Lạc Nguyệt Kỳ. Lạc Nguyệt Kỳ mới vừa rồi còn ở trong đám khuê nữ nói chuyện, hiện tại đã không thấy đâu

Nàng lại nhìn đến phía Lương Diệp Thu, lúc này đã thấy hần bước đi

Khóe miệng Lạc Vân Hi có ý cười càng sâu, lặng lẽ đi theo. Chỉ chốc lát sau, nàng theo hần đến một chỗ cực kỳ hẻo lánh, bốn phía không một bóng người

"Diệp Thu ca ca" Sau non bộ, Lạc Nguyệt Kỳ đề thấp thanh âm kinh hi

"Kỳ Nhi..." Thanh âm Lương Diệp Thu khẽ run rẩy. Hần đã đợi lâu, rốt cuộc cũng thấy được nàng

Kỳ Nhi? Lại thẳng cấp? Lạc Vân Hi cảm thấy thật buồn cười

"Kỳ Nhi, ta đã cầu phụ thân hủy đi hôn sự với phệ vật kia!" Lương Diệp Thu khản cập nói

"Diệp Thu ca ca, có thật không? Đầu óc ta choáng váng, không thể tin được" Thanh âm Lạc Nguyệt Kỳ vô cùng ôn nhu chứa tia mê hoặc

Sau một lúc lâu, lương Diệp Thu thỏa mãn thở dài: "Ta ôm nàng sẽ không choáng váng... Kỳ Nhi, thân mình nàng rất mềm..."

Lạc Vân Hi không nói gì, xoay người muốn rời đi, cước bộ cũng bị kiềm hãm

Trước mặt, một thân ảnh màu tím chậm rãi dọc theo đường đá cuội đi đến

Bên người Trung Sơn vương không có ai, mặt như ngọc không có biểu tình dư thừa, càng không chú ý tới Lạc Vân Hi bên này đang trốn tránh, cùng với đằng sau non bộ hai người đang hẹn ước, hiển nhiên không nhìn đi qua

Phượng mâu Lạc Vân Hi khẽ chuyển, khóe miệng gọi lên nụ cười tà...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phệ Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bị người phá hỏng

Nàng xoay người, nhặt lên một viên đá cuội hình tròn, nhắm vài cái, hướng bông sen dưới hồ đập xuống

"Đồng" Một thanh âm vang lên, cục đá chìm ngấm dưới ao

"Người nào?" Trung Sơn vương một đường đi đến, nghe thấy có tiếng động gương mặt trầm xuống, hướng về phía non bộ quát: "Lăn ra đây!"

Rất nhanh phi thân về phía non bộ, xách ra hai người

Lạc Vân Hi thất kinh, ám vệ trên người hần đều là những người có bản lĩnh

Lương Diệp Thu cùng Lạc Nguyệt Kỳ quần áo không chỉnh tề, phá lệ ở cùng một chỗ đột nhiên bị người phá hỏng, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, chân vừa chạm đất, nhất tề quỳ xuống

"Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng!"

Thấy rõ ràng là Trung Sơn vương, Lương Diệp Thu về mặt đại biến, kinh hãi dập đầu xin tha thứ

Ngao khí thiếu gia ngày xưa hoàn toàn không còn

Trung Sơn vương hít lại hai mắt, khuôn mặt anh tuấn như ngọc bao phủ một mảnh hắc ám, lạnh lùng lên tiếng: "Cút!"

Thanh âm lạnh băng như vậy làm cho người ta sợ hãi, ngày thường nếu như để hắn thấy chuyện này, hắn chắc chắn sẽ trực tiếp đem hai người này ra chém đầu

Bất quá, ngũ tiểu thư Lạc gia còn có chỗ hữu dụng, mà thể nhân đều biết Lương Diệp Thu vị hôn phu của tam tiểu thư, chết như vậy cũng thật là đáng tiếc

Lương Diệp Thu mừng rỡ, kéo Lạc Nguyệt Kỳ nhanh chóng rời đi

Mặc dù Lạc Nguyệt Kỳ sợ Trung Sơn vương, nhưng Lương Diệp Thu bộ dạng chạy trốn như vậy, lại làm cho nàng mất đi vài phần cảm giác với hắn

"Còn muốn trốn đến khi nào?" Trung Sơn vương đột nhiên nói ra câu như vậy

Lạc Vân Hi bước nhẹ hai bước, đi ra từ sau gốc cây, miệng trả lời: "Lỗi tai của Trung Sơn vương thật sự rất lớn!"

Bởi vì ngay từ đầu Lạc Vân Hi đã chọn xiêm y tông màu trầm, lúc này đứng nghe lên Lạc Nguyệt Kỳ và Lương Diệp Thu, xiêm y dính chút bụi, khiến cho nàng càng thêm mộc mạc

Khóe môi Trung Sơn vương gợi lên, thanh âm trầm thấp: "Giáo hoạt khôn khéo có lợi ích gì? Cũng vẫn giữ không được tâm một nam nhân, chẳng qua chỉ là kẻ đáng thương!"

Thí dụ như hắn, chưa bao giờ đem tâm tư đặt trên người nữ nhân nào

Lạc Vân Hi nhìn hắn

Nam nhân dáng người cao lớn, xiêm y màu tím dưới ánh mặt trời càng thêm ấm áp nhu thuận, đai lưng nam vô số viên ngọc nhỏ, càng làm cho hắn thêm hiên ngang. Về mặt mang theo sự thờ ơ lạnh nhạt

Giống như bò tót đứng trên đám mây, thương hại nhìn nàng

Lạc Vân Hi khẽ cười một tiếng, đi đến phía trước, ngón trỏ lướt qua gương mặt hắn, đáng yêu cười: "Vương gia, người nói sai rồi, nam nhân chẳng qua là người nữ nhân phụ thuộc, có cũng được mà không có cũng chẳng sao!"

Trung Sơn vương hít một ngụm khí lạnh, ngón tay mềm mại của nàng chạm qua hắn, nhưng hắn lại quên ngăn cản

Lạc Vân Hi kiễng mũi chân, con ngươi trong suốt kiều mỹ, phượng mâu thật sâu nhìn thẳng Trung Sơn vương, thanh âm mềm nhuyễn: "Nếu vương gia nguyện ý, cũng có thể cùng ta nối tiếp một đoạn tình duyên... Ân? Được không?"

Không biết là bởi vì động tác của nàng quá mức lớn mật, hay là thanh âm vô cùng mềm mại, trong nháy mắt tim Trung Sơn vương đập mạnh, hắn đẩy nàng ra, nhẹ nhàng cười: "Lá gan của nàng cũng không nhỏ!"

Hắn nhìn ra, nàng đang dùng mị thuật câu dẫn hắn

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Không có giáo dưỡng

Lạc Vân Hi cười nhẹ, thu tay lại, thân nhiên nói: "Nam nữ hoan ái, vốn là chuyện thế gian thường tình, nếu lưu không được tâm của nam nhân đó, thì có thể ái mộ nam nhân khác!"

Trung Sơn vương nghe được lời này của nàng có chút chấn động, ánh mắt chăm chọc dừng trước ngực Lạc Vân Hi: "Dáng của nàng kém như vậy, cũng không biết nam nhân dựa vào cái gì ái mộ nàng đây!"

Ám vệ đứng cúi đầu kinh ngạc, cảm thấy chủ tử nhà mình rất khác lạ

Hắn không nghe lầm! Chủ tử lại cùng một tiểu nữ nhân nói chuyện...

Khi nhìn thấy tiểu cô nương kia có ánh mắt khiêu khích nhìn chủ tử, khiến cho hấn suýt nữa ngất đi

Nghe lắm, nhưng cũng không thể nhìn lắm a!

Hấn chạy nhanh tìm một chỗ ẩn nấp

Ánh mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, lạnh lùng nói: "Cái này không ở trong phạm vi quan tâm của vương gia người!"

Xoay người bước nhanh rồi đi, sợ đi chậm một bước sẽ bị nam nhân này kéo lại

Lạc Vân Hi bước đi, liền có một cung nữ bởi vì vội vã mà va vào người nàng

Lạc Vân Hi đưa tay đỡ lấy người cung nữ kia

Cung nữ cúi đầu, rất kinh hoàng: "Tạ ơn tiểu thư" Sau đó đứng lên nhanh như chớp

Lạc Vân Hi trầm xuống, cũng không nói lời nào, liền đi tìm đại phu nhân

Lúc này, trong ngự hoa viên nàng phát hiện ra tốp năm tốp ba các vị phu nhân đang hướng điện Kim Hoa đi đến. Lạc Vân Hi không thấy được đại phu nhân, cũng không tìm được Lạc Nguyệt Kỳ, liền mau chóng đi theo bọn họ

Vào đến Kim Hoa điện, trong điện đã có nhiều người, trên bàn có rất nhiều điểm tâm và trái cây, mọi người trò chuyện vui vẻ. Nàng vừa bước vào, mọi người liền dần dần yên tĩnh

"Nha, đây không phải là phế vật Lạc gia sao?"

"Đúng vậy a, nguyên lai nàng cũng tới, ta còn tưởng nàng ta không tới!"

"Đợi lát nữa thái hậu gặp nàng, có thể nhớ lại chuyện ba năm trước mà tức giận hay không?"

Mọi người cúi đầu nói chuyện với nhau

Lạc Vân Hoa cũng không để ý, ánh mắt quét qua điện Kim Hoa một vòng. Điện Kim Hoa quả nhiên rộng lớn

Chính giữa đại điện có hai tầng bậc thang, phía trên có long ý, bên trái phía dưới là chỗ ngồi của thân vương hoàng tử, phía bên phải là phi tần. Lúc này trên long ý vẫn còn trống, trái phải cũng chỉ lưa thưa vài người

Trái phải cách sáu bảy bậc thang phía dưới là chỗ ngồi của đại thần thân quyền

Lạc Vân Hi nhìn đến chỗ Lạc gia ngồi, liền nhẹ nhàng đi qua đó

Một nữ nhân chân đeo giày thêu hoa hồng phấn lặng lẽ hướng đến chần trước mặt nàng

Nếu không chú ý, nhất định sẽ bị ngã xuống

Khóe miệng Lạc Vân Hi khẽ nhếch, phượng mâu hơi trầm xuống, chân phải nâng lên, sức lực dồn hết về phía đó, hướng phía trước giảm xuống, sau đó tiếp tục bước tiếp

Động tác cực nhanh, hết thấy chỉ trong nháy mắt

Đại điện vốn im lặng, lúc này lại có tiếng vang thể thảm "A"

Mọi người hoảng sợ liền đứng dậy xem

Lạc Vân Hi quay đầu, về mặt vô tội nhìn về phía nữ tử đang rơi lệ ôm chân của mình, nói: "Từ thể ngồi của thiên kim tiểu thư cực kỳ nghiêm khắc, người sao lại đem chân để ra như vậy, nhìn xem đều đã lộ ra vài thứ! Mau chóng thu chân lại, miễn cho người khác nói người không được giáo dưỡng tử tế!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phong hoa tuyết đại

Mọi người nghe thấy tiếng nhìn lại, trong lòng nghĩ muốn đến chê cười phé vật Lạc gia kia. Nhưng không nghĩ đến, trên mặt đất có một nữ tử ăn mặc hoa lệ ôm chân ngồi khóc

Bọn họ nhận ra, nữ nhân này là con gái của hộ bộ thị lang Lương Tông Phủ mới nhậm chức, thiên kim Lương Hàm Phương

Tuy rằng Lương Tông Phủ không có ở kinh thành, nhưng nữ nhi Lương Hàm Phương đã vào cung cách đây ba năm, được muội muội của hắn là Lương quý phi giáo dưỡng. Nàng thường xuyên cùng Lương quý phi tham gia cung yến, cho nên mọi người đều biết Lương tiểu thư không phóng khoáng cũng có hiểu biết

Thấy bộ dáng này của Lương Hàm Phương, lại nghe được lời nói của Lạc Vân Hi, mọi người liền bưng tỉnh

Lương tiểu thư muốn ngáng chân Lạc Vân Hi, làm cho nàng xấu mặt trước mặt mọi người, nhưng kết quả người chịu đau lại chính là mình..

"Lạc Vân Hi, ngươi dẫm vào chân muội muội của ta!" Lương Diệp Thu ngồi ở một bên chịu không nổi, liền đứng lên nói

Muội muội? Lạc Vân Hi nhìn hắn, âm thầm cười: "Đúng vậy là ta giẫm lên chân nàng ta. Nhưng ta không hiểu nàng ta sao lại đến chỗ này đâu"

"Ha ha, lời này nói cho cùng cũng đúng. Lương tiểu thư sao lại ở đó, muốn trách thì trách ngươi quá đen đui thôi!" Đoan Mộc Kỳ là người đầu tiên lên tiếng

Lạc Vân Hi khẽ liếc nhìn về phía hắn, tiểu hài tử này lại giúp nàng?

Lương Hàm Phương xấu hổ chịu không nổi, đôi phượng mâu tức giận trừng Lạc Vân Hi, phé vật này dám giẫm lên chân nàng, còn nhục nhã nàng! Nếu không phải trong cung nhiều người nhìn, nàng nhất định sẽ đập cho nàng ta một đập

"Lương tiểu thư, chân còn đau không?"

Lạc Vân Hi không để ý đến ánh mắt phát hỏa của nàng, khóa miệng hàm chứa nụ cười yếu ớt, chậm rãi đi tới hỏi nàng

Nàng bước đi nhẹ nhàng vững chắc, lưng phía sau thẳng tắp, ngồi xổm xuống trước mặt Lương Hàm Phương, động tác hào phóng tự nhiên, không giống như ba năm về trước sợ sệt lần tránh: "Lương tiểu thư, về sau cần phải ngồi đoan chính một chút, nếu như Lương phủ không thể dạy tốt lễ nghi, ngươi cũng có thể tìm tới mẫu thân ta"

Lạc Vân Hi ngẩng đầu cười nhẹ nhàng

Người ở nơi đây nghe thấy lời nói này của nàng, rõ ràng cũng có chút kinh ngạc

Không nghĩ tới, phé vật này có thể cười đến phong hoa tuyết đại như vậy

Lương Hàm Phương sắc mặt cực kỳ khó coi, trên mặt Lương phu nhân cũng có một tầng u ám, hai tay nắm chặt thành quyền

Phé vật này!

Trước mặt nàng không thể quyết liệt với Lạc phủ, bởi vì Lạc thái úy là nhân vật không thể chạm tới. Không có lý do thích hợp liền từ hôn đó là điều trăm triệu lần không thể. Nhưng hiện tại, nàng nhất định phải từ cho hài tử của mình từ hôn với phé vật này! Thanh danh của nàng bị phá hủy, cho dù nàng có chỗ dựa là Lạc thái úy, xem ai về sau còn dám thú nàng!

Lạc Vân Hi xoay người đi đến hướng Lạc Kính Văn, cửa cung lại vang lên một thanh âm lạnh lạnh: "Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu giá lâm! Thái hậu giá lâm! Trung Sơn vương giá lâm!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phé Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thái hậu tức giận

Trong cung điện "Xoát xoát xoát" một tiếng, hướng phía người ở ngoài cửa cung hô to ba tiếng "Vạn tuế"!

Lạc Vân Hi cũng quỳ trên mặt đất, nhìn trước mắt có long bào nhẹ phẩy qua đi, trong không gian thoang thoảng mùi long tiên hương. Nữ tử một bên đeo giày thêu hoa màu đỏ, đẹp đẽ quý giá. Trên người mặc xiêm y dài lê đát bằng tơ vàng kiểu diêm, ước chừng dài đến ba thước

Phía sau, có một đôi giày màu trắng thêu mây trắng

Lạc Vân Hi cúi đầu thấp hơn

Bởi vì nàng nhận ra, đó là Trung Sơn vương...

"Thế nào?" Một thanh âm của nữ nhân già mua mà không mất uy nghiêm vang lên

Thái hậu?

Lạc Vân Hi cảm thấy trên đỉnh đầu mình có ánh mắt vững như bàn thạch, nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn

Cả đại điện yên tĩnh, không một người nào dám lên tiếng. Trung Sơn vương một thân áo bào màu tím, giúp đỡ nữ nhân tuổi đã lớn mặc hoa phục, tóc đã bạc phơ. Trên mặt có thể nhìn rõ từng nếp nhăn

Nhìn thấy Lạc Vân Hi, mắt của bà ta chìm xuống, giống như nhìn thấy thứ gì đó không tốt, lớn tiếng quát: "Người sao lại ở trong hoàng cung?!"

Trong cung điện nghe thấy lời quát lớn của thái hậu. Tâm tình như mức mười lăm thùng nước ____ Bất ổn, tò mò nhưng không dám ngẩng đầu

"Lạc thái úy, sao người đem nàng ta vào cung?" Thái hậu ánh mắt giận giữ hướng về phía Lạc Kính Văn đang quỳ trên đất

Lạc Kính Văn cuống quýt ngẩng đầu giải thích: "Thái hậu, là Lương quý phu nói muốn gặp Hi Nhi, thần mới dám đưa nàng dẫn theo đến. Nếu thái hậu không cho phép, thần xin chịu mọi linh phạt!"

Nói ra lời này, tâm thái hậu như được tri hoãn lại

Lúc này chỗ ngồi của đám phi tần, có một nữ nhân da thịt tuyết trắng, xinh đẹp như xuân vội vàng đứng lên giải thích: "Thái hậu minh giám! Nô tì không nói với Lạc thái úy như vậy!"

Nói xong chuyển hướng đến Lạc Kính Văn, thanh âm mang theo tức giận: "Lạc thái úy, người làm sao có thể giả truyền khẩu dụ của bản cung! Vẫn là muốn ở trước mặt thái hậu từ chối hành vi phạm tội, lấy bản cung làm lá chắn!"

Thái hậu nghe vậy, trên vẻ mặt nghiêm khắc hơn ba lần!

Lạc Kính Văn trên mặt không còn huyết sắc, trong nháy mắt liền hiểu ra

Lương quý phi thật độc ác! Rõ ràng là nàng phái người truyền khẩu dụ, hiện tại lại một mực phủ nhận, hẳn sẽ đối chất, phải tìm cung nữ truyền khẩu dụ

Hoặc là cung nữ này là người của Lương quý phi, đã sớm thông đồng tốt với nhau, hoặc là trong cung sớm không có cung nữ này!

Lạc Kính Văn sau lưng đổ mồ hôi lạnh

Hắn thi lễ trạng nguyên, được hoàng đế ngự khẩu thân phong làm thái úy đại nhân, trải qua không ít mưa gió, nhưng liên lụy đến thái hậu vẫn là không nên!

"Lạc thái úy, người giải thích như thế nào?" Thái hậu âm lãnh hỏi

Lạc Vân Hi ngẩng đầu, nhìn thấy Trung Sơn vương đứng bên cạnh thái hậu, đang dùng ánh mắt sung sướng nhìn chằm chằm nàng

Ni nãi!

Lạc Vân Hi nắm chặt tay, nàng đã nói là gặp nam nhân này sẽ không có chuyện tốt mà!

Ba năm trước đây, thái hậu gặp nàng ở trong cung đã sinh chán ghét. Hắn đương nhiên biết chuyện này. Giờ phút này hẳn đem lực chú ý đặt trên người nàng, sau đó nhân nhả đứng xem cuộc vui

Lạc Vân Hi lúc này đứng lên, khoe miệng mang theo tươi cười dịu dàng, nhợt nhạt cười nói: "Thái hậu, có thể cho thần nữ hỏi phụ thân mấy câu được không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tâm kế quý phi

"Người có tư cách gì mở miệng!" Thái hậu húc đầu răn dạy một câu, nàng trong lòng vẫn luôn coi mình là chủ, căn bản không nghĩ cho phế vật kia có cơ hội mở miệng

Trung Sơn vương trời sinh gương mặt đã vô cùng an tĩnh, thấp giọng nói: "Hoàng tử mẫu, ta xem nha đầu kia tựa hồ có điều muốn nói, chỉ bằng chúng ta nghe lời nàng nói đi!"

Thái hậu lúc này mới hòa hoãn gật đầu

Lạc Vân Hi tươi cười tao nhã, thần nhiên nói: "Thái hậu không thích thần nữ, mọi người đều biết, nhưng cũng không có nói qua người không để cho phụ thân mang thần nữ vào cung. Vừa rồi Lương quý phi luôn miệng nói phụ thân thần nữ giải thích từ chối hành vi phạm tội. Thái hậu thân phận cao quý, thanh hoa khắp thiên hạ, cho dù không muốn nhìn thấy thần nữ, tuyệt đối sẽ không nhân cơ hội này giáng cho thần nữ một cái tội danh. Quý phi nương nương như vậy là đã coi nhẹ thái hậu rồi"

Nàng nói ra lời này vô cùng bình tĩnh, hơn nữa còn cẩn thận

"Người nói bậy bạ gì đó!" Lương quý phi sắc mặt đại biến, vừa sợ vừa giận nhìn thẳng Lạc Vân Hi. Tựa hồ nàng nghi ngờ người trước mặt không phải là Lạc Vân Hi

Ba năm trước đây, Lạc Vân Hi vẫn như thế, mắt xéch mũi nồn nà, môi anh đào diện mạo lớn lên cũng không có gì thay đổi nhiều, nhưng khí chất lại thay đổi hoàn toàn, làm cho thái hậu cũng phải chú ý đến nàng một chút

Lạc Vân Hi không kiêu ngạo không siểm nịnh nói tiếp: "Quý phi nương nương không cần khẩn trương, chẳng qua thái hậu là người cao quý, tâm tư của người cũng không thể dễ dàng phỏng đoán. Nếu thái hậu không thích thần nữ, vậy thần nữ liền ngay lập tức rời khỏi hoàng cung"

Câu nói này ý muốn nàng cũng không muốn ở trong cung

Lương quý phi tức giận đến phát run cả người, Lạc Vân Hi quả nhiên lợi hại! Bất được sơ hở trong lời nói của nàng, khiến cho nàng không còn đường thoái lui. Hiểu được trong cung kiêng kỵ nhất là đoán tâm tư người khác, huống chi là tâm tư không tốt! Nàng dám đánh thẳng đến tâm tư thái hậu, chưa hỏi đã tiến cung cũng không phải là đại sự gì, chính là đem tội danh của nàng giá họa cho quý phi đương triều, tội danh này quả thực cũng không nhỏ

Việc này xảy ra, đương nhiên hôn sự giữa Lương gia và Lạc gia sẽ không thành

Lại không nghĩ rằng, chính mình bị một tiểu nha đầu làm xấu mặt, lúc này không phục mở miệng: "Thái hậu, thần thiếp cũng không có tâm tư như vậy, không biết thái úy đại nhân lấy thần thiếp ra làm lá chắn là có ý gì?"

Lúc này, hoàng thượng đã đứng dưới bậc thang, bọn họ căn bản bước song song bên cạnh thái hậu. Nhưng thái hậu bước lên phía trước vài bước, nên lúc này cách xa hơn bọn họ

Hoàng đế khẽ cười: "Thái hậu, có chuyện gì ngồi xuống trước rồi nói sau"

Trung Sơn vương cũng đồng ý với ý kiến của hoàng đế, chính mình đỡ nàng ngồi xuống, sau đó ngồi bên cạnh, vị trí kia vô cùng tôn quý

Hoàng đế phân phó các khanh bình thân, Lạc Vân Hi cũng đứng lên, đầu gối đã sớm cảm thấy cứng nhắc, chết tiệt, tuy rằng khối thân thể này mềm dẻo có đủ, bị nàng huấn luyện mấy tháng so với trước kia tốt hơn, nhưng quỳ trên mặt đất vẫn chịu không nổi

Nàng đi đến dưới bậc thang, bên tai có thanh âm quen thuộc: "Phụ hoàng, Lạc tiểu thư thân hình nhu nhược, ta xem để cho nàng ngồi nói chuyện cho thoải mái đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chỗ này tìm ai?

Mọi người trên đại điện nghe xong, đều giật mình nhìn lại

Thập nhị hoàng tử! Lại là hắn, hôm nay làm sao vậy, người này bình thường sẽ không vì phế vật Lạc gia mở miệng nói thay

Phượng mẫu của Trung Sơn vương xẹt qua tia hồ nghi, quét qua trên người Lạc Vân Hi và Đoan Mộc Kỳ, sắc mặt hơi trầm xuống: "Thập nhị hoàng tử như thế nào biết thương hoa tiếc ngọc, muốn thỉnh hoàng thượng cấp ghế cho Lạc tiểu thư ngồi?"

Đoan Mộc Kỳ bị Trung Sơn vương nói vậy, sắc mặt dần đỏ lên

Thái hậu nói: "Thôi, ta xem nha đầu kia cũng không để ý, người nói tiếp đi"

Lạc Vân Hi đương nhiên cũng sẽ không quỳ nói: "Thần nữ ba năm trước làm cho thái hậu không vui, phụ thân tuyệt đối sẽ không tự ý mang thần nữ đến

chọc giận thái hậu. Hơn nữa thần nữ là một phé vật, sao phụ thân có thể không có lý do gì liền mang thần nữ vào hoàng cung được?"

"Về phần Lương quý phi nói phụ thân thần nữ oan uổng nàng lại càng buồn cười, Lạc Lương kết thù, hôn sự của thần nữ bị hủy, nên không phải là Lương gia ghét bỏ thần nữ là phé vật, không xứng với Lương công tử chứ? Ai được lợi lớn nhất trong việc này, thần tin tưởng người thông minh đều hiểu được"

Lời nói này của nàng thập phần rõ ràng

Đúng vậy, hai nhà từ hôn người được lợi lớn nhất không phải là Lạc gia mà là Lương gia

Lần này, ngay cả ánh mắt của hoàng thượng nhìn về phía Lương quý phi cũng có chút lạnh

Lương quý phi sợ hãi, muốn vì mình biện giải, thái hậu đã nói: "Ai gia đã lớn tuổi, muốn được thanh tịnh, sau này những loại chuyện này đừng để xảy ra trước mặt ai gia! Lạc thái úy còn không mau mang nữ nhi lùi xuống!"

Lạc Vân Hi khóe miệng khẽ nhếch, đây là không truy cứu? Bất quá xem ra Lương quý phi trong khoảng thời gian tới cũng trôi qua không được tốt

Nàng yên lặng theo Lạc Kính Văn ngồi xuống

Lương quý phi xuất sự bất lợi, vừa tức lại vừa sợ. Phé vật Lạc Vân Hi này khi nào thì trở nên lợi hại như vậy? Ánh mắt mang theo âm lãnh hướng nhìn về phía cung nữ

Cung nữ liền lặng lẽ gật đầu

Khóe miệng Lương quý phi lại lộ ra nụ cười âm độc

Lạc Vân Hi chứng kiến hết cảnh này, gương mặt liền trầm xuống, đứng dậy nói với Lạc Kính Văn: "Phụ thân, ta ra ngoài một lát"

Nói xong, cũng không đợi Lạc Kính Văn đồng ý, liền xoay người đi ra ngoài

"Tam tiểu thư ở thôn quê vài năm, liền có thể tùy ý làm bậy như vậy!" Đại phu nhân âm trầm nói một câu

Lạc Kính Văn không nói gì, ánh mắt híp lại xẹt qua một tia nghi hoặc. Nữ nhi này hôm nay biểu hiện quá mức làm cho người ta kinh ngạc!

Lạc Vân Hi đi ra ngoài, phía ngoài cửa hai bên bụi hoa rậm rạp, thân cây cao lớn, nàng thở hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn không thấy ai, liền tiến vào phía bụi hoa bên phải

Chỉ chốc lát sau, Đoan Mộc Kỳ cũng đi ra, nhìn xung quanh tìm kiếm thân ảnh

Lạc Vân Hi mừng rỡ, nàng đoán được hẳn nhất định sẽ cùng đi ra, đứa nhỏ này có lòng hiếu kỳ rất lớn, vừa muốn lên tiếng gọi hắn, thì nhìn thấy sau lưng Đoan Mộc Kỳ có một nam nhân đi đến

"Thập nhị hoàng tử, ở chỗ này tìm ai?" Trung Sơn Vương chậm rãi hỏi

Đoan Mộc Kỳ bị thanh âm phía sau làm cho hoảng sợ, mau chóng quay lại nói: "Không tìm ai, chỉ là đi ra hít thở không khí mà thôi"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phé Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Móc mắt

Trung Sơn vương về mặt như trước lạnh lùng nói: "Vừa rồi hoàng hậu hỏi đến ngươi, không có việc gì thì trở về sớm một chút đi"

Đoan Mộc Kỳ là hải tỳ ruột của hoàng hậu, cũng là hoàng đệ ruột thịt với thái tử, rất được sủng ái

"Được rồi" Đoan Mộc Kỳ mặc dù được sủng ái, nhưng hắn vẫn thực e ngại vị Trung Sơn vương này

Sắc mặt Lạc Vân Hi trầm xuống, nam nhân này chính là cố ý đến đối nghịch với nàng, nàng thật vất vả mới đợi được Đoan Mộc Kỳ đi ra, hiện tại lại bị hắn đuổi trở về

Nhìn Đoan Mộc Kỳ biến mất, Lạc Vân Hi mới mở miệng nói: "Trung Sơn vương, người sao còn chưa đến đây? Ta ở chỗ này chờ người đã lâu rồi"

"Tê ____" Bên tai truyền đến tiếng hít lạnh của vài người

Cửu Sát đứng ở chỗ tối nhìn về phía bụi hoa, trợn mắt há mồm, nữ nhân này quả nhiên ăn gan hùm mật báo!

Trung Sơn vương khoe mắt khê hạ, nâng bước tiến về phía bụi hoa

"Vương gia cẩn thận!" Cửu Sát hiện thân, lo lắng mở miệng

"Lạc Vân Hi, lăn ra đây cho bản vương!" Trung Sơn vương bẻ cành cây, hé ra gương mặt xanh mét khó coi

Ngay cả thanh âm của nàng rất khác biệt, nhưng hắn cũng biết đó là nàng!

Thế gian này, cũng chỉ có nữ tử này dám vuốt râu lão hổ!

"Vương gia, ai là Lạc Vân Hi a? Người không phải phân phó ta ở chỗ này chờ người sao?" Lạc Vân Hi cười khanh khách nói

Ngay sau đó Trung Sơn vương đứng cách nàng ba thước, ánh trắng mờ lung, cành cây nghiêng ngã, hắn mang gương mặt anh tuấn mà u ám, ánh sáng không rõ, khiến cho nàng không thể nhìn ra trong đôi mắt kia của hắn đang mang cảm xúc gì

"Người nào?" Cửu Sát tức giận quát

"Vương gia tha mạng, thuộc hạ cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe được!" Một nam tử thanh âm run rẩy ở sau bụi hoa vang lên

"Đem mắt hắn móc xuống!" Trung Sơn vương môi mỏng khê mở, nói ra lời nói lạnh vô cùng. Lạnh khí rất lớn áp đi tất cả

"Chậm đã!" Lạc Vân Hi vội vàng kêu to

Cửu Sát vừa đem đao rút ra, nghe thấy tiếng liền bị kiềm hãm

Hắn đang đợi mệnh lệnh của Trung Sơn vương

"Cửu Sát, người ngay cả lời nói của bản vương cũng nghi ngờ sao?" Trung Sơn vương lạnh như băng mở miệng

Lạc Vân Hi còn chưa kịp nói, một tiếng thê lương thâm thiết liền vọng đến bên tai, hai chân của nàng bắt đầu mềm nhũn, thân hình có chút vô lực tựa vào góc tường

"Sợ?" Trung Sơn vương mang ánh mắt thị huyết xẹt qua, ánh mắt gắt gao khóa chặt trên người nàng

Lạc Vân Hi cười khinh bỉ, nhưng không có sợ hãi

"Trung Sơn vương thủ đoạn rất cao, khó trách thập nhị hoàng tử sợ người như vậy"

Trung Sơn vương không cười, mà đi thẳng đến chủ đề: "Nàng kêu bản vương đến đây có chuyện gì?"

"Không... có chuyện gì!" Lạc Vân Hi không nói nữa

Trung Sơn vương đứng ở dưới ánh trăng, nhìn nàng như muốn nói, nhưng sau đó lại nghiêng người qua một bên, tránh đường cho nàng: "Đi đi"

Lạc Vân Hi nâng tay áo che mặt, cúi đầu chạy nhanh

Trên mái nhà có ba thân ảnh

"Người nọ chính là nữ nhân của Trung Sơn vương sao?" Một nam tử nhỏ nhả hỏi

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Thái tử tuyển phi

"Bên người Trung Sơn vương ngay cả một thị nữ cũng đều không có" Nam tử bên cạnh hắn liền đáp lại

Nữ tử đứng giữa hai người bên cạnh không lên tiếng, ánh mắt của nàng gắt gao nhìn về phía Trung Sơn vương đang tiến vào đại điện

Bên cửa, Cửu Sát thấp giọng hỏi: "Vương gia, người vừa rồi nên xử lý thế nào?"

"Mang về thăm vãn" Trung Sơn vương nói một câu, liền tiến vào đại điện

Lạc Vân Hi giờ phút này đã ngồi trên ghế, lấy một khối anh đào lên miệng nhấm nháp

Nàng vốn muốn cho Đoàn Mộc Kỳ hoặc Trung Sơn vương giúp nàng điều tra xem ai đang theo dõi nàng, lại không nghĩ rằng Trung Sơn vương tàn nhẫn như vậy... Người này, vẫn là nên cách xa một chút thì tốt hơn

Lạc Nguyệt Kỳ ngồi bên cạnh thấp giọng cười nói: "Tam tỷ tỷ, người có biết phụ thân tại sao đón chúng ta về kinh hay không? Bởi vì ta đã nghe mọi người nói, ta sắp được làm sủng phi của thái tử!"

"Người?"

Lạc Vân Hi cắn miếng anh đào rất mềm, suýt chút nữa là cắn phải đầu lưỡi của mình

"Đúng vậy a!" Lạc Nguyệt Kỳ vô cùng kiêu ngạo, nàng cũng vừa mới nghe được tin tức này nên vui sướng vẫn chưa thể nào ngưng lại được

Từ nay về sau, nàng cùng Lạc Vân Hi chính là người ở hai thế giới khác nhau!

Sớm biết như thế, nàng cũng chẳng thêm phí tâm lực câu dẫn Lương Diệp Thu làm gì!

Lạc Vân Hi suy nghĩ sâu xa, vì sao sủng phi của thái tử lại chọn một thứ nữ không được cung chiêu? Không hợp với lễ thường a!

Trên đại điện truyền đến tiếng cười của hoàng thượng: "Tốt lắm, Tăng tiểu thư tài mạo song toàn, xứng đôi với thái tử, ngôi vị thái tử phi này thuộc về người"

Lời vừa nói ra, sắc mặt hoàng hậu rõ ràng liền thay đổi

Lạc Vân Hi thấy rõ, nàng không khỏi hướng phía vài người bên cạnh nghe

"Tại sao lại như vậy, Tư Đồ phủ trước nay không phải là tứ đại thế gia vương tộc trong Thiên Dạ quốc, đường đường là thái tử phi sao có thể không chọn tứ đại vương tộc?"

"Không phải thế tộc còn dễ nói, nẫu thân của vị Tăng tiểu thư này nghe nói còn tái giá, thân phận cũng không phải là chính thất"

"Hơn nữa hôm những người được điểm danh đều không phải có chút thân phận sao? Còn có mấy tiểu thư căn bản không tìm ra được lý do!"

Lạc Vân Hi nhíu mày, thái tử hỗn đản này sao lại xui xẻo đến thế? Khó trách mỹ nhân đại tỷ của Thiên Dạ quốc hôm nay lại vắng mặt

Kế tiếp là màn biểu diễn của nhóm đại thiên kim, mặt ngoài thì ai cũng nói là vui, nhưng thực tế bên trong lại muốn chiếm lấy vị trí sủng phi thái tử, hoặc là được thái tử để ý mang thêm ái danh

Lạc Nguyệt Kỳ cảm kỳ thi họa thật bình thường, nhưng nàng tuyệt không sót ruột

Bởi vì thái úy là chương quân quân sự cao nhất, trong tay nắm thực quyền, cho dù không phải là tứ đại thế tộc, nhưng cũng có thể so sánh được với bọn họ

Lạc Vân Hi nhìn trái nhìn phải, phát hiện ra Lương Diệp Thu đứng ngồi không yên, ánh mắt luôn nhìn về phía Lạc Nguyệt Kỳ mang vẻ lo âu rõ ràng

Lạc Nguyệt Kỳ lại làm như không thấy được

Ha ha, Lạc Vân Hi muốn lớn tiếng cười, Lương Diệp Thu cũng sợ bị bỏ rơi sao?

Nhưng những chuyện ngoài ý muốn luôn xảy ra

Màn biểu diễn của nhóm tiểu thư chấm dứt, đột nhiên phía dưới có một nữ tử ăn mặc hoa lệ, mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương, thần nữ còn muốn góp vui"

Lạc Kính Văn sắc mặt đại biến, người dưới đại điện nhin không được hít một ngụm khí lạnh

Bởi vì vị này chính là dòng chính thiên kim của lại bộ thị lang!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Giúp lạc nguyệt kỳ

"Sính Đình" Tề thị lang một màn kinh hãi

Hiển nhiên hành động này của Tề Sính Đình hẳn cũng không dự liệu được

Nàng là trưởng nữ của Tề gia

Tề Sính Đình nhanh chóng nói nhả hoàn mang đàn đến, sau đó chậm rãi đứng lên gây đàn

Lạc Nguyệt Kỳ sắc mặt trắng bệch, hận ý rõ ràng bắn ra, tại sao? Chỉ một vị trí sườn phi cũng muốn giành với nàng

"Ngũ muội, ta có thể giúp ngươi" Lạc Vân Hi nói khẽ bên tai

Lạc Nguyệt Kỳ cả kinh, nghiêng đầu nhìn nàng

Lạc Vân Hi nhấp một ngụm trà thơm nói: "Ta có thể giúp ngươi đạt được vị trí sườn phi thái tử, nhưng ngươi phải đáp ứng với ta một điều kiện"

"Ngươi thật sự có thể giúp ta?"

Lạc Vân Hi cười khẽ: "Cơ hội chỉ có một lần, ngươi chọn đi"

"Được, ta đồng ý với ngươi"

Nếu như lúc trước nghe Lạc Vân Hi nói như vậy, Lạc Nguyệt Kỳ chắc chắn sẽ bật cười không thèm đếm xỉa tới. Nhưng hiện tại lại khác, Lạc Vân Hi đã thay đổi rất nhiều

"Nhưng ta muốn biết, ngươi tại sao lại giúp ta?" Lạc Nguyệt Kỳ vẫn là khó hiểu hỏi

"Điều kiện" Lạc Vân Hi cười bí hiểm, ánh mắt lại khẽ lướt qua Lương Diệp Thu

Dám tùy ý thông đồng với muội muội của nàng, muốn nhục nhã nàng sao? Tốt lắm, không lâu nữa ngươi sẽ tự ném trái đắng

Tề Sính Đình đàn xong một khúc nhạc, mọi người phía dưới vỗ tay như sấm

Hoàng thượng tủm tỉm cười, hoàng hậu lại kinh hi vài phần, nàng trăm triệu lần không thể ngờ tới, nữ nhân này lại nguyện ý làm sườn phi của thái tử

Hoàng thượng đang muốn mở miệng, một thanh âm trẻ con bên dưới liền phát ra: "Hoàng thượng, hoàng hậu, thần nữ có chuyện muốn nói"

Toàn bộ cung điện đều hướng ánh nhìn về phía người vừa nói, Lạc Nguyệt Kỳ ngồi ở đó cũng cảm thấy toàn thân không khỏi lạnh run

Lạc Nguyệt Kỳ bình tâm lại một chút, mới mở miệng: "Mới vừa rồi, khúc đàn của Tề tiểu thư là điếm xấu"

"Ngươi nói cái gì?" Tề thị lang là người đầu tiên nổi giận

Lạc Nguyệt Kỳ run lên, hai chân mềm nhũn suýt chút nữa quỵ xuống

"Ngươi chỉ khí một chút được không?" Trên trán Lạc Vân Hi tràn đầy hắc tuyến, đưa tay đỡ lấy người Lạc Nguyệt Kỳ ở phía sau khẽ nói: "Nếu không nói, vậy đem vị trí đó tặng cho người khác đi"

Lạc Nguyệt Kỳ nhanh chóng mở miệng: "Là như vậy, khúc nhạc của Tề tiểu thư mang tên Phi Thiên khúc, mặc dù dễ nghe, nhưng lại không thích hợp với hoàn cảnh này. Tương truyền ba trăm năm trước, có một đôi phu thê thập phần ân ái, nga không phải mà là năm trăm năm trước"

Nàng nói sai khiến cho mồ hôi trên trán chảy tòng tòng, cũng may mọi người đang bị chuyện xưa cuốn hút, nên không để ý tới

Nàng lại tiếp tục nói: "Người nam nhân rất sớm, thê tử tưởng niệm trượng phu, mỗi ngày đều ở dưới ánh trăng đàn khúc Phi Thiên này, hy vọng trượng phu có thể nghe được trở về cùng đón nàng. Hôm nay Tề tiểu thư lại đàn khúc Phi Thiên này chẳng phải là điếm xấu sao?"

Tề Sính Đình mặt mũi trắng bệch, nàng như thế nào lại chưa nghe qua truyền thuyết này? Nếu là như vậy, chẳng phải nàng đang nguyện rửa thái tử chết sớm sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Người đừng gây rối

"Ba ba ba!" Tiếng vỗ tay truyền đến

Mọi người nhìn lại, thì ra tiếng động này phát ra từ chỗ Trung Sơn vương

Hắn lạnh lùng mà xa cách cười nói: "Thật không nghĩ tới, ngũ tiểu thư Lạc gia học văn uyên thâm như vậy. Chuyện xưa này bốn vương cũng vừa mới đọc qua ở một cuốn sách cổ. Bất quá chỉ sợ, Tề tiểu thư không có lòng dạ nào, nhưng ngũ tiểu thư người lại có tâm!"

Lạc Nguyệt Kỳ khẩn trương đến cực hạn, trong đầu chỉ tiếp thu được lời nói của Lạc Văn Hi, vì thế nàng không suy nghĩ nhiều liền nói: "Trung Sơn vương, người đừng đến quấy rối!"

Toàn bộ cung điện phút chốc lâm vào một mảnh yên tĩnh đến quỷ dị

Trời ơi, ngũ tiểu thư này trúng tà sao? Cự nhiên dám nói chuyện với Trung Sơn vương như vậy!

Lạc Nguyệt Kỳ lúc này mới kịp phản ứng, ý nghĩ trống rỗng!

Lạc Văn Hi, người hại ta!

Lạc Văn Hi rốt cuộc không nhịn được, cúi đầu xuống cười rộ lên

Lạc Nguyệt Kỳ nhát gan như vậy, còn không biết sẽ bị dọa thành dạng gì!

"Bùm!" Một tiếng, Lạc Nguyệt Kỳ quỵ xuống, thanh âm run rẩy: "Trung... Trung Sơn vương, ta.... Ta vừa mới đầu óc choáng váng, không biết đã nói gì. Người đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân..."

Mọi người lúc này mới thở ra, đã nói nào có người nào dám khiêu khích sự uy nghiêm của Trung Sơn vương như vậy?

Trung Sơn vương sắc mặt khó coi giống như là nuốt phải ruồi bọ, bất quá, lời này nghe như thế nào cũng không giống khẩu khí của nha đầu Lạc Văn Hi kia. Lạc ngũ tiểu thư này hoàn toàn không có can đảm

Như vậy, chuyện xưa nàng ta vừa nói... Ánh mắt Trung Sơn vương bùng sáng, sắc mặt cũng dịu xuống, lạnh lùng nói: "Người đứng lên trước đi, bốn vương không trách tội người"

Lạc Nguyệt Kỳ thở ra, Tề Sinh Đình lập tức quỵ xuống: "Trung Sơn vương làm chủ, thần nữ chưa từng nghe qua có chuyện xưa như vậy!"

Hoàng đế hít lại hai hơi, cười nhẹ: "Đừng nói là Tề tiểu thư, ngay cả trẫm cũng chưa nghe nói qua. Không nghĩ tới, Lạc gia lại có một nữ nhi thông minh như vậy. Ban thưởng Lạc thái úy!"

Lạc Kính Văn hiện tại cũng chưa kịp phản ứng, không biết đã xảy ra chuyện gì

Chỉ nghe được hoàng thượng ban thưởng cho hắn

Xác thực đến hiện tại, hắn vẫn chưa thể tin được

"Tạ ơn hoàng thượng, tạ ơn hoàng thượng!" Hắn mau chóng tạ ơn

"Được rồi, hoàng hậu, theo ta thấy Tề tiểu thư cùng Lạc tiểu thư tài mạo ngang nhau, thái tử chính là cần nhân tài như vậy!" Hoàng thượng cười nói

Hoàng hậu mừng rỡ, cũng vội vàng cảm ơn

Lạc Nguyệt Kỳ vẻ mặt kinh hãi. Bùng tỉnh trên chín tầng mây

"Tam tỷ tỷ, cảm ơn người"

"Không cần khách khí. Ngũ muội, chẳng qua chúng ta có giao dịch" Lạc Văn Hi khẽ cười, nói nhỏ vào tai Lạc Nguyệt Kỳ điều kiện

Lạc Nguyệt Kỳ sắc mặt đại biến, hoảng sợ nói: "Ta không thể làm như vậy!"

"Không làm được?" Lạc Văn Hi tươi cười đậm nhạt: "Chuyện người cùng Lương Diệp Thu ta đã sớm biết, người không làm theo cũng được, ta có thể đưa người lên vị trí sườn phi, cũng có thể kéo người xuống. Người phải tin tưởng ta, có thể làm được điều này"

Lạc Nguyệt Kỳ đổ một trận mồ hôi lạnh, nàng nhìn Lạc Văn Hi, cắn răng gật đầu

Nữ nhân này, tựa hồ có thể nắm giữ tất cả mọi thứ của nàng trong tay

Chương 38: Mưu đồ gây rối

"A, Đinh Nhi, ngũ muội của ngươi có tài vậy sao?" Trên lầu các, một thanh âm tò mò của nam tử nhu nhược phát ra

Nữ tử kia ánh mắt mang theo lãnh ý, thật lâu mới mở miệng nói: "Ta làm sao biết, nàng đã lâu không ở trong phủ"

Nam tử mặc xiêm y xanh lục khóe miệng khẽ cười: "Thái tử, ngươi lấy được bảo bối"

Lạc Phi Đình không nói lời nào, giờ tay hé ra cây cung, tay phải từ thắt lưng lấy ra một mũi tên bén nhọn, ôn nhu nói: "Các ngươi hôm nay cũng nhìn thấy, tài bắn cung của ta đã tiến bộ rất lớn. Trước đây có người nói ta không thể ở chỗ này bắn trúng bảng hiệu phía trước trong điện Kim Hoa, hiện tại các ngươi nói ta có bắn trúng hay không?"

Nói xong, nàng giương cung, nheo mắt lại, tư thế chuẩn bị bắn

Thái tử chần chờ nói: "Đinh Nhi, đêm nay trong cung điện có rất nhiều người, ngươi đừng bắn nhầm người khác"

Lạc Phi Đình liếc mắt nhìn về phía nam tử mặc xiêm y xanh lục nói: "Triết, ngươi cũng nói như vậy? Ngươi nghĩ tài bắn cung của ta thật sự kém như vậy sao?"

Lục hoàng tử Đoan Mộc Triết cười nói: "Ta tin tưởng Đinh Nhi"

Lạc Phi Đình cao hứng xoay người, ý cười giấu đi. Nàng giờ cung, ánh mắt lạnh lẽo, nhắm thẳng vào Lạc Vân Hi

Nếu như mũi tên này bắn đi, Lạc Vân Hi khẳng định phải chết không thể nghi ngờ

Lạc Vân Hi cảm giác một cổ sát khí đến gần, mâu quang trầm xuống, hướng nhìn xung quanh

Phát hiện phía xa có ánh sáng lóe lên, nàng tỉnh thông mọi loại binh khí, đương nhiên biết người phía trên đang hướng cung tên về phía nàng

Hít một ngụm khí lạnh, ai dám ở chỗ này bắn tên?

Lạc Phi Đình cuồng quát thu lại mũi tên, trong lòng giật mình, không có khả năng, nha đầu kia lại mẫn cảm như vậy!"

"Nha, lục hoàng đệ, phế vật Lạc gia kia dường như đang nhìn về phía chúng ta" Thái tử có chút không dám tin tưởng

Lạc Vân Hi giờ phút này đang nhìn về phía bọn họ

"Không có khả năng" Đoan Mộc Triết hoàn toàn phủ định

Thái tử nhăn mày: "Đúng là ta già rồi hoa mắt, nàng sao có thể nhìn đến chỗ chúng ta được? Hơn nữa, phế vật này rất ít tiến cung, cũng sẽ không biết được nơi này"

Lạc Phi Đình hít một hơi, đem cung vút trên mặt đất, cười nhạt: "Ta làm sao có thể bắn xa như vậy, hừ, lần tiếp cần phải luyện tập thật tốt"

Lạc Vân Hi ngồi im không nhúc nhích, nàng rất muốn đi ra ngoài điều tra, rốt cuộc ai ở nơi bí mật muốn xuống tay với nàng. Nhưng nàng chắc chắn không muốn để người khác để ý mình

Mà lúc này, trong điện vốn dĩ sáng trưng lại tối đen, khiến cho mọi người nhất thời hoảng loạn

Trung Sơn vương lớn tiếng quát: "Bảo vệ thái hậu, hoàng thượng cùng hoàng hậu! Mọi người không cần kích động, người tới, mau đốt đèn lên!"

Cơ hội tốt! Lạc Vân hi quay đầu, không lưỡng lự thừa dịp hỗn loạn chạy ra ngoài

Mới vừa bước xuống bậc thang cuối, một đôi tay to nắm lấy bả vai của nàng, một ánh sáng hướng thẳng đến phía nàng: "Lạc Vân hi, nàng đi đâu vậy?"

Lạc Vân Hi quay đầu lại, vỗ vỗ tay hất: "Đừng động ta! Cũng đừng nhìn chằm chằm ta như vậy!" Ánh sáng vô cùng lớn khiến nàng phải nheo mắt lại

Trung Sơn vương thu dạ mình châu, thanh âm cực kỳ lạnh lùng: "Nàng cho là bản vương muốn nhìn chằm chằm nàng? Trong cung rất phức tạp, chỉ sợ hiện tại đã có thích khách! Nàng chạy loạn như vậy, có phải là có mưu đồ gây rối hay không?"

Chương 39: Múa rìu trước cửa Lỗ Ban

Lạc Vân Hi không nói gì, nàng còn thật sự phục sức tướng tượng của Trung Sơn vương

"Người trong điện loạn không phải có một mình ta, người như thế nào lại hoài nghi một tiểu nữ tử?"

"Nàng, tiểu nữ tử?" Trong bóng đêm, có một thanh âm nhạo báng đột ngột vang lên

Lạc Vân Hi tức giận, vung bả vai thoát khỏi bàn tay to của hắn, hướng đại điện chạy vào

Thôi, phòng chừng người ngồi ở trên chỗ cao kia đã rời khỏi rồi

"Đám chết cầu hoàng đế! Các huynh đệ, xông lên!" Thanh âm ồn ào bốn phương tám hướng vang lên, vũ khí sắc lạnh ma sát, trong điện tiếng thét chói tai liên tục

Tiếng gào khóc của nhóm nữ quyến, tiếng đổ vỡ của chén đĩa

"Kỳ Nhi, có ở đó không?" Thanh âm thân thiết của Lạc Kính Văn phát ra bốn phía

Lạc Nguyệt Kỳ kinh hãi đáp: "Có, nhưng tam tỷ tỷ không có ở đây!"

"Không cần để ý đến nó!" Lạc Kính Văn kêu lên: "Người trốn đi!"

Lạc Vân Hi nghe vậy, trong lòng lạnh lùng, khóe miệng gọi lên sự châm biếm, hướng vách tường sờ soạng

"Phụ thân, con đi tìm tam muội muội!" Trong sự hỗn loạn, một thanh âm trong trẻo truyền đến

"Dĩnh Nhi, quay lại!" Lạc Kính Văn vội vã mở miệng

"Hi Nhi, Hi Nhi, ta là đại tỷ, nghe được thì mở miệng nói một tiếng"

Lạc Vân Hi nhú mày

Lạc Phi Dĩnh nhanh như vậy đã xuất hiện ở điện Kim Hoa? Chẳng lẽ nàng ta chưa từng rời khỏi, vẫn luôn trốn tránh ở chỗ nào đó?

Nghĩ vậy, nàng kêu lên: "Đại tỷ, Hi Nhi ở chỗ này"

Lạc Phi Dĩnh mừng rỡ, hướng phía thanh âm của nàng chạy tới

Bóng đêm tịch mịch, Lạc Vân Hi đương nhiên không thấy được bộ dạng của đại mỹ nhân Thiên Dạ quốc mặt mũi ra sao

"Hi Nhi, mau cùng ta đi, nơi này rất nguy hiểm!"

Một bàn tay mềm mại nắm lấy tay nàng, nhưng năm đầu ngón tay thon dài lại lạnh như băng

"Hảo" Nàng được Lạc Phi Dĩnh kéo đi

Lạc Vân Hi cũng không nhúc nhích, bản năng muốn thoát khỏi đôi tay xa lạ kia

Đột nhiên lúc này, ngân quang trước mắt hiện lên, một cổ sát ý trong bóng đêm tràn ngập

Nàng nhanh chóng nhấc chân đá xuống "Ba" một tiếng, thanh âm xương cốt bị bẻ gãy, một thanh chùy thủ bị nàng đá bay thẳng tắp ra ngoài

"A!" Lạc Phi Dĩnh thống khổ hô ra tiếng, mau chóng rút tay lại

"Đại tỷ, công phu ám sát luyện chưa đến nơi, đã dám múa rìu trước cửa Lỗ Ban?" Một tiếng thở dài lạnh như băng của Lạc Vân Hi truyền đến

"Lạc Vân Hi?" Lạc Phi Dĩnh thanh âm đột biến, thân mình khẽ run, không thể tin được sự việc vừa mới xảy ra

"Người không phải là Lạc Vân Hi!" Lạc Phi Dĩnh khẳng định đưa ra kết luận

Nàng hiện tại không thấy rõ tướng mạo của Lạc Vân Hi, nên theo bản năng nghĩ rằng mình chắc chắn đã nhận sai người

"Xin lỗi!" Lạc Phi Đình mau chóng mở miệng sau đó vội vàng đi tìm chùy thủ

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nam nhân thần bí

Lạc Vân Hi vừa muốn xoay người, một bàn tay lớn liền ôm lấy hông nàng, ánh mắt nàng trở lên benh lạnh, nhấc tay, hung hăng đánh xuống

Bàn tay to lập tức lùi lại, thấp giọng giải thích: "Đừng nhúc nhích, Hi Nhi là ta!" Thanh âm nam tử vô cùng trong trẻo, dễ nghe êm tai

"Người là ai?" Lạc Vân Hi không khỏi nhũn mày hỏi, bất động thanh sắc lùi về phía sau hai bước

"Nàng..." Giọng nói của hắn đột nhiên run lên, không dám tin hỏi: "Nàng thế nhưng, ngay cả... thanh âm của ta cũng không nhận ra sao?"

"Đừng ở chỗ này giả thần giả quỷ!"

"Lạc Vân Hi, đây là con người thật của nàng..." Nam nhân không biết than nhẹ hay là chê cười, sâu kín nói ra lời này

"Đa!" Dao kiếm đụng nhau, ánh lửa bắn ra bốn phía, một thanh kiếm hướng phía bọn họ bay tới, tiếng gió vù vù thổi

Lạc Vân Hi còn không có động tác gì, nam tử kia đã một tay kéo lấy nàng, nâng tay áo khua qua

"A!" Hét thảm một tiếng, thích khách kia đã bị kiếm đâm ngược lại

"Hi Nhi!" Bên cạnh có tiếng gọi

"Ba ba ba..." Điện Kim Hoa lớn như vậy, đèn đuốc được thắp sáng

Lạc Vân Hi giương mắt, hít lạnh một hơi

Đá cẩm thạch bóng loáng trải rộng vài vũng máu tươi, thi thể ngổn ngang bốn phía, đại thể là hắc y nhân, còn có một ít triều thần, nhóm phu nhân tiểu thư, bọn họ chết vô cùng thảm thiết, cả người ngâm trong vũng máu, vây quanh bên cạnh là một đám người đang khóc lóc

Nếu như đêm nay nàng chết trong tay Lạc Phi Đình, thì sẽ không có bất luận kẻ nào hoài nghi nàng ta

Ở trên cao là chỗ ngồi của hoàng thượng hoàng hậu cùng thái hậu. Trung Sơn vương đang đứng ở chỗ đó thông dong chỉ huy người tới thu dọn hậu quả. Ngự lâm quân lui tới thu dọn tàn cục. Đem hắc y nhân ra ngoài, những người khác giao cho người nhà xử lý

Lạc Vân Hi hướng chỗ người Lạc gia đi đến

Lạc Phi Đình một thân xiêm y vàng nhạt khảm bích châu, làm váy dài đến mắt cá chân, áo khoác ngoài ngắn tay màu hồng, quả nhiên vô cùng xinh đẹp. Nàng mặc dù mới mười năm tuổi, nhưng dáng người lại cao gầy, là lướt vô cùng. Một đầu tóc đen mềm mại, buông xuống sau gáy, càng làm nổi bật da thịt tuyết trắng. Mặt trái xoan, mày liễu mắt hạnh, chiếc mũi thẳng tắp đôi môi như cánh hoa. Ánh mắt chuyển động, nhìn về phía Lạc Vân Hi như rất kinh ngạc

"Đại tỷ, người hoảng sợ sao?" Lạc Vân Hi mỉm cười hỏi

"Hi Nhi?" Thanh âm Lạc Phi Đình khẽ run lên.

"Vừa rồi người ngồi ở trên cao là người sao?" Lạc Vân Hi đến gần, lăm bắm một câu

Lạc Phi Đình không tin vào mắt mình. Trên điện đột nhiên truyền đến tiếng Lương quý phi: "Bệ hạ, vừa rồi đại loạn, có người nào đó thừa dịp lấy đi miếng ngọc bội tơ vàng trước ngực thiếp!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thiết hạ độc kế (Thượng)

Tất cả mọi người chân động, hướng đến phía Lương quý phi nhìn lại

Lúc này, thủ lĩnh ngự lâm quân Tổng Tứ Cực hướng thánh thượng chấp tay bẩm báo tình huống thương vong, chết đi hơn một nửa số người trong quan triều thần

Hoàng thượng tâm phiền ý loạn, chợt nghe thấy việc này, mày rậm chống ngược lên, hé ra gương mặt uy nghiêm lạnh lẽo: "Ai dám đục nước béo cò?"

Lạc Vân Hi nghe xong lời nói của Lương quý phi, khóe miệng lộ lên ý cười, thân thủ đưa tay hướng hà bao của mình sờ soạng

"Lạc Vân Hi, ngươi động chân động tay muốn làm cái gì?" Lương quý phi thanh âm nghiêm khắc bước xuống bậc thang

Trong điện mọi người đều dùng ánh mắt hết sức giật mình hướng về phía Lạc Vân Hi

Lạc Vân Hi cười nhẹ, đưa tay đem làn áo ở dưới kéo ra một chút, khẽ nói: "Quý phi nương nương, thần nữ cảm thấy có chút nóng, đang muốn quạt quạt một chút! Làm sao vậy?"

Lạc Phi Đình cắn chặt môi

Ba năm không thấy, ngũ quan thân thể của phế vật này càng thêm này nọ, so với năm đó càng đẹp hơn. Đường cong gương mặt mềm mại, mi dài như khói, mắt trong như nước, đôi môi đỏ mọng như đoá hoa, từng động tác cử chỉ đều là loại mỹ cảm trí mạng!

Đổ kỵ mọc nhanh như cỏ dại, Lạc Phi Đình hung hăng nắm chặt đôi tay. Nếu như vài năm nữa, nàng sợ Lạc Vân Hi so với chính mình còn kiêu diễm hơn vạn phần

Lương quý phi phượng mâu sắc bén xẹt qua một luồng đắc ý, mở miệng nói: "A, bồn cung vừa mới đánh mất ngọc bội, tay ngươi liền di chuyển, thật sự làm cho người ta cảm thấy hoài nghi!"

Lạc Vân Hi không thèm để ý cười xi một tiếng: "Điện Kim Hoa hôm nay nhiều thiên kim tiểu thư như vậy, thần nữ lại đứng cách nương nương khá xa, tay của ta mới vừa nhấc lên một chút, nương nương đã liền lập tức phát hiện. Nhân lực của người thật đúng là phi thường tốt, khiến cho thần nữ đây phải bội phục"

Theo như những lời này, mọi người lại dùng ánh mắt nghi hoặc hướng về phía Lương quý phi. Lạc Vân Hi nói rất có lý, quý phi nương nương sao nhanh như vậy liền nhìn thấy động tác của Lạc Vân Hi

Lương quý phi sắc mặt lạnh lùng nói: "Vừa rồi ngươi cũng không phải không biết, ngươi cùng bồn cung này sinh hiềm khích, bồn cung đương nhiên là phải đề ý đến ngươi!"

Lạc Vân Hi lại khẽ nói: "Quý phi nương nương hoài nghi ta đánh cắp ngọc bội tơ vàng của ngươi" Nàng vẻ mặt lạnh nhạt không chút sợ hãi

"Mặc kệ có phải hay không, vì để tránh hiềm nghi, ngươi cũng phải cho ta lục soát" Lương quý phi âm lãnh: "Có phải hay không, lục soát liền rõ"

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía hoàng thượng, hoàng thượng ánh mắt trầm tĩnh, trầm mặc không từ phản đối

Lạc Vân Hi che miệng cười khẽ: "Nương nương có cần thiết phải như vậy hay không? Có lẽ ngọc bội của người đã bị thích khách trộm đi không biết chừng?"

"Không có khả năng đó! Bồn cung vừa rồi chạy đến chỗ bậc thang, chung quanh đều là thiên kim tiểu thư, có một đôi tay đặt trên cổ ta, giựt mất miếng ngọc bội!" Lương quý phi ngẩng đầu, chứng minh miếng ngọc bội đã bị giựt mất

"Soát!" Hoàng thượng không kiên nhẫn nói

Thích khách đêm nay không biết ai phải tới, triều thần trong triều cần phải trấn an, hắn đã cảm thấy thực đau đầu lắm rồi

Hai nha hoàn đi đến chỗ Lạc Vân Hi hành lễ nói: "Lạc tam tiểu thư, đắc tội!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thiết kế hạ độc (Trung)

Lương Diệp Thu chán ghét nhìn Lạc Vân hi, môi mỏng âm lãnh khẽ gọi lên, khóe mắt che dấu không được sự hèn mọn cùng tức giận

Phế vật này, quả nhiên là điều mất mặt... Hần trăm triệu lần không thể cười nữ nhân này, nếu không sau này chỉ sợ hậu quả khó lường!

Hai cung nữ hướng trên người Lạc Vân Hi lục soát tỉ mỉ, sau đó quay về phía hoàng thượng nói: "Khởi bẩm hoàng thượng, ngọc bội không có trên người Lạc tiểu thư"

"Làm sao có thể!" Lương quý phi khó tin la lên

"Quý phi nương nương, như thế nào, không tìm thấy ngọc bội trên người ta liền thất vọng sao?" Lạc Vân Hi đột nhiên nâng cao âm điệu hỏi lại

Lương quý phi nhất thời không thể chống đỡ, Lương Hàm Phương đứng đối diện liền chỉ vào Lạc Vân Hi hô: "Nhất định là người đem ngọc bội giấu đi rồi! Vừa rồi ta cùng quý phi nương nương đứng cùng một chỗ, ta mơ hồ nhìn thấy người lấy đi ngọc bội y phục rất giống người!"

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng cười nói: "Nguyên lai vừa rồi Lương tiểu thư cũng đứng bên cạnh quý phi nương nương, tục ngữ có câu, ngàn phòng vạn phòng cướp nhà khó phòng, ai biết được Lương tiểu thư không nổi lên tâm tham tài, thừa dịp hỗn loạn đoạt đi ngọc bội của nương nương?"

"Người ngấm máu phun người!" Lương Hàm Phương tức giận nhảy dựng lên, sắc mặt đỏ lừ

Lạc Vân Hi thản nhiên nói: "Phàm là người bị hoài nghi, hẳn là nên bị lục soát"

"Người tôi, soát Lương tiểu thư" Lần này người lên tiếng là Trung Sơn vương

Hai cung nữ theo lệnh, chậm rãi tiến lên lục soát người Lương Hàm Phương, bỗng nhiên một cung nữ vẻ mặt biến sắc kêu lên: "Ồ chỗ này!" Mọi người nhìn đến chỗ cung nữ, liền thấy trong tay nàng ta cầm một miếng ngọc bội hình vuông nạm vàng sáng bóng

Ngọc chính là loại tốt nhất được lấy trên núi Côn Lôn, miếng ngọc bội màu xanh được cẩn thận chạm trổ hoa văn trên đó

Trong cung điện lại ồ lên

Cháu ruột của Lương quý phi lại là người đoạt đi ngọc bội của nàng ta!

Đại nãi Lương Hàm Phương "Oanh" một tiếng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chân mềm nhũn quỵ rạp xuống đất, kinh hô đứng lên: "Oan uổng, cô cô ngọc này không phải ta lấy!"

Khóe miệng Lạc Vân Hi cười lạnh, lớn tiếng nói: "Lương tiểu thư, khó trách người vừa rồi cứ luôn miệng chỉ trích ta, nguyên lai là chột dạ! Hơn nữa chính miệng người vừa rồi cũng thừa nhận, người luôn đứng bên cạnh Lương quý phi. Lòng tham nhất thời nổi lên cũng là chuyện thường, chẳng qua, ngay cả cô cô ruột của mình người cũng không buông tha!"

Lương Hàm Phương bị bắt ngay tại chỗ, sợ tới mức khóc ròng

Sắc mặt Lương quý phi lúc xanh lúc hồng, vô cùng khó xử. Sự tình sao lại biến thành như vậy

Hoàng hậu vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nàng thích nhất là xem chó cắn chó: "Không nghĩ tới nữ nhi của hộ bộ thị lang lại có tính tình này! Quý phi nương nương là cô cô ruột của nàng, vậy mà nàng còn có thể ra tay! Không khéo chính là, ngọc bội kia chính là tâm ý hoàng thượng tặng cho Lương quý phi!"

Lương Hàm Phương đại nãi nổi tung, lời hoàng hậu nói quả thực quá mức chói tai, nàng chưa từng khuất nhục như vậy, cả người quỵ rạp trên mặt đất không ngừng run rẩy... Xong rồi, nàng xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thiết kế hạ độc (Hạ)

Cung nữ khác bỗng nhiên xoay người, trước sự kinh ngạc của mọi người liền mở miệng lên tiếng: "Trên người Lương tiểu thư, nô tỳ còn soát ra được thứ này!"

Không chỉ người trong đại điện, ngay cả Lương Hàm Phương quỳ trên mặt đất cũng không thể tin được

"Tê ____" Tiếng xé vang lên, mọi người đều nhìn về phía trước mặt

Bởi vì trên tay cung nữ cầm một đoạn ống tay áo của nam nhân

Gầm vóc màu lục, ống áo thêu chỉ vàng. Vừa nhìn là thấy không phải loại thường nhân nam tử vẫn mặc

Lương Hàm Phương mặt cắt không còn giọt máu, đại não cũng không thông... Trên người nàng sao lại có mảnh nhỏ quần áo của nam tử?

Phải biết rằng, phong tục ở Dạ Thiên quốc tuy rằng không nhiều, nhưng đến hiện tại cũng chưa có vị thiên kim tiểu thư nào chân chính tự mình theo đuổi nam nhân. Trong người nàng hiện tại lại có đoạn tay áo của nam nhân, rõ ràng chứng minh nàng thâm mến người khác, đây chẳng phải là bị người ta cười đến rụng răng sao!

Lương quý phi sắc mặt xanh mét, khó coi tới cực điểm! Nàng biết Lương Hàm Phương bị oan uổng, bởi vì ngọc bội này là do nàng phân phó cung nữ đặt trên người Lạc Vân Hi. Nhưng đoạn ống tay áo này...

Đột nhiên có giọng nói của Đoan Mộc Kỳ vang lên: "Đoạn ống tay áo này hình như là của Lục hoàng huynh thì phải?"

Lạc Vân Hi tâm khê nhúc nhích, Lục hoàng tử? Làm sao có thể! Nam nhân vừa rồi.. Hẳn gọi nàng là Hi Nhi mà!

Bên cạnh Trung Sơn vương có một nam tử chậm rãi đi ra, dáng người hần cao ngất, tóc đen như mực, hé ra gương mặt tuấn tú hi nộ vô thường. Ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía đoạn tay áo Lương Hàm Phương đang cầm trên tay. Xiêm y trên người hần chính là cẩm bào lục sắc, cổ tay áo quả thực thiếu một đoạn

Mọi người hiểu rõ

Đoan Mộc Triết không vội chậm rãi nói: "Bỏn hoàng tử vừa mới đánh nhau với thích khách, bị chém mất một đoạn ống tay áo, không nghĩ tới lại ở chỗ Lương tiểu thư"

Thanh âm của Lục hoàng tử rất giống với thanh âm của nam tử trong bóng tối kia, Lạc Vân Hi lúc này vẫn không hề mở miệng

Ngụ ý của hần chính là nói Lương Hàm Phương đem đoạn ống tay áo này giấu đi

Lương Hàm Phương vừa then vừa giận, khó thở công tâm, chớp mắt ngã xuống đất ngất đi

Hoàng thế thanh âm lãnh chìm: "Đem nàng xuống đi, từ nay về sau không cho phép tiến cung! Lương thị lang, trông nom nữ nhi của ngươi tốt một chút!"

"Thần tạ ơn!" Lương Tông Phủ mau chóng tạ ơn, hoàng thượng không lấy mạng của nữ nhi hần, hần đã cảm thấy may mắn lắm rồi. Lương quý phi nắm chặt nắm tay, cảm thấy mất hết mặt mũi liền kiểm soát rồi đi

"A ____" Trong sự yên tĩnh đến quỷ dị, có một tiếng than nhẹ của nữ nhân thờ hất ra

"Dĩnh Nhi, con làm sao vậy?" Lạc Kính Văn quan tâm hỏi

"Con ____" Lạc Phi Dĩnh nhìn hồi lâu, trên trán đã có mồ hôi lạnh chảy xuống: "Xương ở cổ tay của con bị gãy"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đại phu nhân thất kinh

Lạc Phi Dĩnh liếc quỳ trên mặt đất, hướng hoàng thượng nói: "Vừa rồi thần nữ gặp phải thích khách, thần nữ võ nghệ kém cỏi dốc toàn lực chống đỡ, vẫn bị hần bẻ gãy cổ tay, sợ hoàng thượng cùng hoàng hậu lo lắng nên không nói ra, hiện tại chịu không nổi nên mới..."

Hoàng thượng rung động, sắc mặt cũng có tia vui mừng: "Không nghĩ Thiên Dạ quốc còn có nữ tử dũng cảm như vậy! Trẫm thật may mắn, Thiên Dạ quốc thật may mắn! Ban thưởng!"

Khóe miệng Lạc Vân Hi vẽ loạn, Lạc Phi Dĩnh này thật là đáng tán thưởng

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nàng sợ hãi

Hoàng thượng ban thưởng cho Lạc Phi Dĩnh xong, liền cao giọng nói: "Hôm nay tất cả mọi người bị sợ hãi, trở về đều được ban thưởng! Nhất là hộ vệ

của trăm cùng thái hậu, ngự lâm quân và thiết giáp quân càng phải trọng thưởng!"

Hôm nay tiến cung, ngoài ý muốn được ban thưởng, tất nhiên mọi người đều vô cùng vui mừng, quỳ xuống tạ ơn

Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn về phía Trung Sơn vương, màu quang lưu chuyển nhu hòa vô cùng, giọng nói thân thiết: "Lan Phong, hôm nay công lao của ngươi là lớn nhất, nếu không có Quân gia chỉ sợ trăm đã sớm bị hại... Hôm nay cử hành nghi lễ chào mừng ngươi trở về, đáng tiếc lại bị thích khách phá hủy, trăm chắc chắn sẽ bồi thường cho ngươi!"

Lạc Vân Hi nhíu mày, Quân gia? Trung Sơn vương họ Quân sao? Tuy rằng cổ đại có họ Quân, chẳng qua không phải là họ của hoàng thất. Nhưng hắn lại được ban thưởng họ tôn quý. Cho nên địa vị của Trung Sơn vương của hắn ở Thiên Dạ quốc rất cao

Trung Sơn vương thân nhiên nói: "Hoàng thượng có tâm, thần đây thẹn không dám nhận"

"Ngươi nếu không dám nhận, còn có ai đủ tư cách nhận?" Hoàng thượng lại tỏ vẻ tán thưởng

Thần tử phía dưới cũng lập tức phụ họa ủa theo: "Đúng vậy, Trung Sơn vương chính là trụ cột của Thiên Dạ quốc, là phụ tá đắc lực của hoàng thượng, lập vô số công lao hiển hách, chúng thần đều thấy rõ"

"Trung Sơn vương không chỉ lập đại công, hơn nữa còn không kể công, thật sự là một vị vương gia tốt, hảo thần tử"

Bọn họ đều biết nếu đắc tội với Trung Sơn vương sẽ không thể sống tốt. Vừa nghe hoàng thượng nói những lời kia liền dùng mọi biện pháp lấy lòng

Trung Sơn vương khẽ nhếch môi chuyển hướng, ánh mắt dừng trên người Lạc Vân Hi: "Hoàng thượng, Lạc tam tiểu thư hôm nay quả thật là bị dọa sợ hãi rồi, nàng còn chưa hết kinh hách chuyện thích khách, lại bị khí thế hung ác của Lương quý phi làm cho choáng váng, cứ đứng mãi ở chỗ kia không động đậy"

Lạc Vân Hi không nói gì, hai tay nắm chặt

Nàng đứng ở chỗ này không nhúc nhích, chính là suy nghĩ đến chuyện của Đoan Mộc Triết kia

Hoàng thượng ngắt ra, sau đó gật đầu nói: "Nói cũng đúng. Người tới, mau ban thưởng cho Lạc tam tiểu thư, quý phi hôm nay hành xử xúc động, có lỗi với Lạc thái úy rồi"

Lạc Kính Văn thụ sủng nhược kinh, vội vàng đáp lễ

Lạc Vân Hi trừng mắt nhìn Trung Sơn vương. Trung Sơn vương mặt không chút thay đổi, nghiêng ngẫm nhìn biểu tình vừa rồi của nàng

Lạc Vân Hi cảm giác được có ánh mắt mãnh liệt đang bắn tới phía mình liền cả kinh cúi đầu

Này chính là ánh mắt của Lạc hoàng tử

Thanh âm dễ nghe của Đoan Mộc Triết vang lên: "Phụ hoàng, hôm nay thần nhi dẫn theo Lạc tiểu thư ra ngoài bắn tên, sau khi trở về liền thấy một trận bạo loạn, không bảo vệ tốt cho nàng, làm cho nàng bị thương. Nên thần nhi và thái tử quyết định muốn mang thái y đến Lạc phủ thăm bệnh cho nàng"

Hoàng thượng "Ân" một tiếng: "Cứ như vậy đi! Các ái khanh tan tiệc"

"Thái tử, Lạc hoàng huynh, ta cũng đi!" Đoan Mộc Kỳ không chịu buông tha cơ hội góp vui

Đại phu nhân đỡ lấy Lạc Phi Đình, Lạc Kính Văn cùng vài vị hoàng tử bước ra ngoài, Lạc Vân Hi vẫn cúi đầu đứng tại chỗ

Một trận gió nhẹ thổi qua, y phục xanh ngọc bay lên, lộ ra đôi hài màu xanh cùng màu. Nàng hơi giương mắt, phượng mâu tuần mỹ của Lạc hoàng tử liền liếc nàng một cái

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Do dự

Lạc Vân Hi cùng Lạc Nguyệt Kỳ đi theo đoàn người phía trước tiến ra ngoài

Lạc Nguyệt Kỳ hưng phấn khó nhịn, ngôi vị sủng phi thái tử của nàng, công lao phải kể đến Lạc Vân Hi. Nàng cùng Lạc Vân Hi nói vài câu, liền nhìn thấy Lạc Vân Hi tựa vào thành kiệu nhắm mắt lại

Bỗng nhiên ngoài kiệu "Đồng" một tiếng dừng lại, tay của Lạc Vân Hi lập tức bị Lạc Nguyệt Kỳ gắt gao nắm lấy

Lạc Vân Hi từ từ mở đôi mắt đẹp, trong trẻo nhìn nam tử đối diện

Nam nhân có thể dọa đến Lạc Nguyệt Kỳ, chỉ có hần ____ Lương Diệp Thu

Dáng người cao lớn, xiêm y lam nhạt, ánh mắt hàm chứa oán hận vô cùng, đương nhiên không phải đối với nàng, mà là đối với Lạc Nguyệt Kỳ

"Lương thiếu gia, phiền toái người tránh ra, nếu không cán xe ngựa của chúng ta rồi" Lạc Vân Hi thản nhiên nói

Lương Diệp Thu neho mắt, phượng mâu dịch chuyển trên người nàng, trầm thấp mở miệng: "Người không cần phải xen vào việc của ta, ta chỉ muốn cùng ngũ muội muội nói mấy câu"

Lạc Vân Hi mâu trung xẹt qua lãnh ý: "Lương thiếu gia, người đừng quên, chúng ta vẫn còn có hôn ước, người trước mặt ta làm trò, này là có ý gì?"

Thanh âm nàng lạnh như băng khiến cho Lương Diệp Thu sợ hãi

"Lạc Vân Hi, ta chưa từng coi người là vị hôn thê! Đừng nhắc đến ba từ vị hôn thê kia!" Lương Diệp Thu tỏ vẻ vô cùng khinh bỉ

"Là vậy sao?" Lạc Vân Hi bước xuống kiệu, phân phó hai gã kiệu phu: "Đưa ngũ tiểu thư ra ngoài"

Lạc Nguyệt Kỳ lập tức cảm ơn nhìn về phía nàng

Lương Diệp Thu lại nhanh đi đến hướng cửa kiệu

"Diệp Thu ca ca!" Lạc Nguyệt Kỳ cả kinh kêu lên

Lạc Vân Hi đưa tay ngăn lại hần, ánh mắt nhìn về phía kiệu phu: "Còn không mau đi? Ngũ tiểu thư là sườn phi thái tử, hôm nay nếu xảy ra chuyện gì, hai người các người có gánh vác được hay không?"

Hai kiệu phu thức tỉnh, không nói hai lời, dẫn Lạc Nguyệt Kỳ đi

"Lạc Vân Hi, người ngăn đón ta làm cái gì?!" Lương Diệp Thu muốn đuổi theo nàng, nhưng lại phát hiện cánh tay Lạc Vân Hi bất động giống như mọc rễ

Lạc Vân Hi "Xì" một tiếng, lạnh lùng nói: "Ta vì cái gì muốn cản người? Lương Diệp Thu người cùng ta đã có hôn ước, thế như người lại ở sau lưng câu dẫn ngũ muội thật là vô sỉ!"

Lương Diệp Thu vừa thẹn vừa giận, mở miệng nói: "Ta nói, ta chưa từng coi phế vật người là người! Thành thân cùng với người chính là khiếp sợ đến mười tám đời tổ tông! Trong nào người chứa toàn phân, còn muốn đi câu dẫn nam nhân! Ta nghe người ta nói, người để ý Lục hoàng tử. Phế vật như người, đầu óc ngu muội, còn nghĩ muốn Lục hoàng tử!"

Lạc Vân Hi trong lòng nhảy dựng... Nàng để ý Lục hoàng tử. Chính là từ khi đó, nàng liền bị người ta tung tin đồn nhảm, phá hủy danh dự của nàng

Lương Diệp Thu đang tổn hại danh dự của Lạc Vân Hi, liền nghe thấy được một thanh âm âm lãnh truyền đến: "Là vậy sao? Người đã thấy nàng cùng bốn hoàng tử có điều mờ ám?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Âm muội

Lương Diệp Thu cùng Lạc Vân Hi đều ngăn ra

Nam tử một thân xiêm y xanh ngọc chậm rãi bước ra từ trong bóng đêm, môi mỏng có độ cung, giống như đang cười chế nhạo, biểu tình sâu không lường được

Lạc Vân Hi hơi bất ngờ, Lục hoàng tử không phải đi cùng với nhóm người Lạc Kính Văn rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Lương Diệp Thu sắc mặt trắng bệch, không nghĩ tới Lục hoàng tử sẽ xuất hiện

Hần đang muốn mở miệng giải thích, Đoan Mộc Triết liền tiến lên cầm lấy tay phải của Lạc Vân Hi, khoe mắt tà tà nhìn về phía Lương Diệp Thu: "Người nói như vậy là mờ ám sao?"

Lương Diệp Thu miệng há hốc

Lạc Vân Hi cảm giác được lòng bàn tay của nam tử này có chút mát, lúc này liền giật mình, vội vàng rút tay về

Đoan Mộc Triết lơ đãng, thanh âm trầm xuống: "Là nói như vậy có điểm mờ ám sao?"

Dưới chân Lương Diệp Thu run rẩy

"Ta ____ Lục hoàng tử, nàng chẳng qua chỉ là phế vật!"

Lục hoàng tử như thế nào lại không để ý đến thân phận tôn quý của chính mình, mà tiến đến đụng chạm phế vật

"Phế vật? Ta xem ngươi mới là phế vật! Cút!" Đoan Mộc Triết ý cười liền không còn, sắc giọng quát lớn

Lương Diệp Thu biết Lục hoàng tử từ trước đến nay mắt cao hơn đầu, tức giận chính là điểm báo. Liền không nói nhiều vội vàng chạy đi, bộ dạng vô cùng buồn cười

Lạc Vân Hi thấy đã hết chuyện của mình, liền xoay người định rời đi

Nhưng bước chưa đến bước thứ hai, tay của nàng liền bị Lục hoàng tử kéo lại

"Lục hoàng tử, thần nữ cáo lui!"

Đoan Mộc Triết khẽ nhíu mi hỏi nàng: "Hi Nhi, nàng phải dùng thái độ này đối đãi với ta sao?"

Lạc Vân Hi chậm rãi xoay người, không chút do dự mở miệng nói: "Lục hoàng tử, thực xin lỗi, ta phải nói với người một câu, là ta bị mất trí nhớ"

Đoan Mộc Triết nghe vậy giật mình kinh ngạc

"Có một số việc, ta không thể nhớ ra. Cho nên, Lục hoàng tử ta chỉ là phế vật Lạc gia.... Không phải Hi Nhi của người!"

"Nàng mất trí nhớ?" Đoan Mộc Triết không tự giác tiến lên, nhìn chằm chằm vào mắt nàng

Lạc Vân Hi không một chút tránh né, mâu trung trong suốt, sạch sẽ trong vắt như trước, nhưng lại không có nửa tia tình ý ngày xưa!

Ánh mắt Đoan Mộc Triết hiện lên tia đau đớn, hắn không khỏi đột nhiên biến sắc, quát: "Khinh Hồng, chủ tử nhà ngươi khi nào thì mất trí? Tại sao không nói cho ta! Ngươi như thế nào bảo hộ chủ tử của mình!"

Lạc Vân Hi mờ mịt nhìn chung quanh, thật lâu sau có một thân ảnh từ trong bóng đen bay ra, quỳ xuống trước mặt Lục hoàng tử, ngữ khí sợ hãi: "Lục hoàng tử, thuộc hạ thất trách! Ba tháng trước tiểu thư không cho thuộc hạ đến gần nàng nửa bước, nhưng thuộc hạ cũng không thấy nàng có cái gì khác thường!"

Ba tháng trước? Đoan Mộc Triết suy nghĩ, môi mỏng khẽ nhếch lên, mâu trung thể hiện sự tức giận: "Khinh Hồng, ta đem Hi Nhi giao cho người, làm cho người từng khắc từng giờ bảo vệ nàng! Ngươi lại không làm tròn bổn phận của mình!"

Lạc Vân Hi sợ hãi, nàng cự nhiên còn có ám vệ! Có lẽ cái người tên "Khinh Hồng" kia chưa bao giờ đến gần nàng, cho nên nàng không phát hiện ra!

Ba tháng trước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Lạc Vân Hi lại không cho ám vệ tới gần nàng, mà chỉ yên lặng không một tiếng động ở trong phòng chờ chết?

Xem ra, chuyện không có đơn giản như vậy

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Châm biếm

Lạc Vân Hi ngồi trên kiệu Đoan Mộc Triết gọi cho nàng xuất cung, về Lục hoàng tử, chuyện của Khinh Hồng nàng không rõ, cũng không muốn biết, chỉ hô hấp không khí trong sạch.

Tới cổng thì Lạc Nguyệt Kỳ đã lên xe, vén rèm vẫy tay về hướng nàng.

"Phụ thân đưa đại tỷ đi về trước, để lại chút thị vệ giúp bảo vệ chúng ta." Lạc Nguyệt Kỳ chỉ xe ngựa bốn phía.

Lạc Vân Hi đi lên sau, trực tiếp dựa vào nệm êm, miễn cưỡng nói: "Ừ, đi thôi."

Phi Tuyết các trong Đông viện, ngọn đèn dầu lung linh, bên trong viện người làm đi lại tấp nập, lại cố giữ im lặng, nên hết sức an tĩnh.

Lạc Kính Văn và Đoàn Mộc triết, Đoàn Mộc Kỳ, thái tử đứng ở ngoài cửa phòng, xuyên qua cửa sổ mở rộng, nhìn tình hình bên trong.

Lạc Vân Hi và Lạc Nguyệt Kỳ tiến lên hành lễ đơn giản.

Thái tử cười mang theo ý châm biếm: "Lạc Thái Úy, Tam Tiểu Thư hồi kinh à!"

Lạc Kính Văn cười khan một tiếng, gật đầu.

Thái tử liếc nhìn Lạc Nguyệt Kỳ then thùng cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn mặt Lạc Vân Hi bên cạnh, nói: "Dù sao cũng sắp là trắc phi của Bôn cung, sau này, kết giao cùng người nào cũng phải chú ý một chút, tránh bị một số kẻ vô học, vô tài vô đức dạy hư người."

Lời này vừa nói ra, nụ cười của Lạc Kính Văn suyt chút nữa không giữ được nữa.

Đây là ý gì?

Đây là muốn Lạc Nguyệt Kỳ không được quá gần Lạc Vân Hi sao? Nữ nhi bị chê bai trước mặt hân, quả thật là vô cùng khó chịu.

Lạc Vân Hi cười "Khanh khách" một tiếng, coi như không nghe được lời thái tử nói, ngược lại nói với Đoàn Mộc Triết bên cạnh: "Lục hoàng tử, ta nghe nói cha mẹ sinh con trời sinh tính, mỗi người một khác, hôm nay gặp mặt quả nhiên là thế. Ngài là tuần tú lịch sự, tư thế oai hùng, phẩm hạnh cao thượng, chỉ là ngần lẩn không thể ở cùng kẻ tướng mạo bình thường, tài mạo không có gì nổi bật còn tự cao tự đại quá gần, tránh cho gần mực thì đen."

Chân mày Đoàn Mộc Triết hiện lên sự kinh ngạc, đứng bên cạnh hân chính là thái tử! Lời này lại bắt chước giọng điệu của thái tử, ai cũng biết nàng chỉ người nào.

Hân thực sự buồn bực, nha đầu này lúc nào thì lại to gan như vậy rồi? Mất trí nhớ? Sao tính cách cũng thay đổi một trăm tám mươi độ vậy?

"Lạc Vân Hi to gan!" Thái tử gầm lên, "Người dám sỉ nhục Bôn cung?"

Lạc Vân Hi giật mình, lui về phía sau một bước, vô tội nhìn thái tử, "Thái tử điện hạ người tức giận cái gì vậy? Thần nữ chỉ nói chuyện cùng Lục hoàng tử thôi mà!"

Thái tử ngón tay nắm lại phát ra tiếng "kéo kẹt", giọng nói dường như là phun ra từ kẽ răng: "Người nói lục đệ không được đứng quá gần người nào?"

Lạc Vân Hi giải thích: "Đứng quá gần, ý là bình thường không cần đứng quá gần những kẻ đó, không phải là nói thái tử ngài hiện tại đứng quá gần hân."

Thái tử tức giận nói: "Vậy người nói cha mẹ sinh con trời sinh tính, đều có khác biệt, không phải ám chỉ Bôn cung thì ám chỉ người nào? Người hôm nay không nói rõ ràng, Lạc Thái Úy, đừng trách Bôn cung không khách khí với nàng!"

Lạc Vân Hi vội nói: "Thái tử, ta nói cha mẹ sinh con trời sinh tính là chỉ Thập nhị hoàng tử! Ngài xem Lục hoàng tử trầm mặc ít lời, còn Thập nhị hoàng tử lại ngây thơ hoạt bát, đây không phải là đều có điểm khác biệt sao?"

Đoàn Mộc Kỳ bên cạnh thấy mình bị kéo xuống nước, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hân cũng nghe trong giọng nói của Lạc Vân Hi có ý châm biếm, vỗ ngực cảm thấy may, hân còn chưa có đắc tội gì nặng với nàng.

Nữ nhân này, quả nhiên là thù dai.

Thái tử vừa tức vừa giận, lại một câu cũng nói không nên lời, được, được, phé vật này lại dám nói châm biếm hân!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Trà nóng (thượng)

Lạc Nguyệt Kỳ cũng khiếp sợ tròn to hai mắt.

Trời ơi, Tam tỷ tỷ quả nhiên là trúng tà. Thậm chí cả thái tử cũng dám đắc tội! Chỉ là, nếu thái tử đã lên tiếng, sau này nàng vẫn nên cách Lạc Vân Hi càng xa càng tốt. Nghĩ vậy, nàng chủ động đứng cách Lạc Vân Hi vài bước.

Lạc Vân Hi nhìn thấy, cũng không có biểu hiện gì, thừa dịp thái tử im lặng thì lạnh nhạt nói: "Ta đi xem đại tỷ trước."

Thái tử hung ác hít một hơi, nói: "Chúng ta đi!"

"Thái tử, chờ cựu thân một lát." Thái y trong phòng có chút nóng nảy, hẳn còn phải đi nhờ xe thái tử hồi cung.

Đoan Mộc Triết khẽ cười nói: "Thái tử, tóm lại phải đợi thái y nhìn thương thế của Dĩnh nhi xong đã."

Thái tử không nói, nhưng cũng không lập tức rời đi.

Lạc Phi Dĩnh nhìn về phía Lạc Vân Hi đang đi tới, chống lên người ngồi lên, nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng nam tử ngoài cửa sổ, giọng nói mềm mại: "Triết, đừng quên hôm nay bán được một con hồ ly, chàng đã đồng ý làm cho ta một cái áo lông để năm sau mặc!"

Lúc Nàng nói, khóe mắt liếc về phía Lạc Vân Hi, ánh mắt xẹt qua sự khiêu khích mà chính nàng cũng không hề ý thức được.

Lạc Vân Hi không tránh ra, mà chỉ mỉm cười nhìn nàng.

Triết? Thật thân mật!

Lúc trước mình và Đoan Mộc Triết nhất định từng có chuyện xưa, Lạc Phi Dĩnh nhất định biết, nếu không, nàng cũng không hành động như vậy rồi.

Ngoài cửa sổ, con người Đoan Mộc Triết tĩnh lặng như biển sâu, ánh mắt liếc nhìn mặt Lạc Vân Hi, mới lên tiếng: "Được ta sẽ cho ngươi."

Lúc này, Lạc Phi Dĩnh mới hài lòng nằm xuống.

Đại phu nhân đã biết tay của nữ nhi xảy ra chuyện gì, thấy Lạc Vân Hi, vẻ mặt không tốt.

Lạc Phi Dĩnh cười nói: "Mẫu thân, ta khát."

Đại phu nhân gật đầu, cũng không quay đầu lại nói: "Bưng trà cho ta."

Tam di nương đứng ở trong góc nhỏ nhẹ cười tiến lên, đi bưng trà trên bàn.

Trong phòng, Tam di nương, Ngũ di nương đều ở đây, chỉ có Tử di nương không có ở đây, Lạc Băng Linh bị ném xuống xe ngựa, bị thương, nàng có lý do không ở đây.

Nhưng bàn về thân phận, nhà hoàn hồi môn Ngũ di nương vốn dĩ không như Tam di nương, đại phu nhân phân phó không có chỉ danh người nào, Tam di nương lại tập mãi thành thói quen đi làm, mà Ngũ di nương, không phản ứng chút nào.

Mẫu thân ruột của mình ở trong phủ này có địa vị gì vừa nhìn liền biết!

Tam di nương đi tới bên cạnh bàn bưng trà lên, rồi lại để xuống nói: "Quá nóng, lạnh một chút sẽ tốt hơn."

Một người chừng bốn mươi tuổi, là Trần Tường bên cạnh Lạc Phi Dĩnh nâng chung trà lên, giọng nói kỳ quái: "Trà này không thể phỏng tay! Di nương không muốn dâng trà cho đại tiểu thư, nô tỳ đi."

Tam di nương giận đến mặt cũng đỏ, có thể thấy được Trần Tường quả thật bưng ly trà kia, không có chút cảm giác phỏng tay nào, nói không ra lời.

Nhiều như vậy người ngoài nhìn, sắc mặt Lạc Kính Văn hơi trầm xuống. Tam di nương này, quá đáng lắm rồi! Hắn đang muốn nói chuyện, Lạc Vân Hi đã cười ngăn Trần Tường lại.

"Mấy ngày trước tay tam di nương mới bị lột da, cho nên không cầm được nóng đỏ, để ta làm là được rồi."

Nàng đưa tay nhận lấy ly trà.

Mười ngón tay bị bỏng, quả nhiên nóng bỏng!

Trần Tường rút tay về, chà xát mấy cái trên vạt áo, thật là nóng! Nếu không phải là tay nàng da dày, có lẽ cũng không diễn nổi nữa. Khóe miệng lại gọi lên nụ cười thâm độc, nếu là Tam Tiểu Thư cầm ly trà này, ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trà nóng (hạ)

"Hi Nhi!" Tam di nương hoảng sợ kêu một tiếng. Tay nàng mềm mại nhu vậy, sao có thể bùng ly trà nóng bỏng như vậy?

Lạc Vân Hi xoay người, sắc mặt không hề thay đổi, bình tĩnh bùng trà đi về hướng đại phu nhân.

Trần Tường thấy vậy vừa lo vừa sợ, nóng trà như vậy, Tam Tiểu Thư sao lại bùng được bình thường như thế? Nàng vốn dĩ không thể nào tin được! Dù thế nào đi nữa, Tam Tiểu Thư cũng là tiểu thư, mười ngón tay không phải dính nước, tay được bảo dưỡng mềm mại, tại sao lại như vậy chứ?

Đại phu nhân cũng kinh nghi ngờ chưa xác định, chỉ là, Lạc Vân Hi bùng trà tới, nàng cũng liền đưa tay đón.

Dĩ nhiên, nàng vốn dĩ không đụng vào ly trà, chỉ cần Lạc Vân Hi vừa buông tay, ly trà sẽ rơi vỡ nát.

Quả nhiên, ly trà "ầm" một tiếng, liền rơi xuống dưới, Lạc Vân Hi giống như đã sớm có chuẩn bị, tay run lên liền giữ được ly trà, nàng thở dài nói: "Mẫu thân, người đang nhớ cái gì à? Ly trà thiếu chút nữa là bị rơi vỡ rồi. Thôi, hay là để ta giúp đại tỷ uống vậy."

Đại phu nhân sững sờ, đã nhìn thấy Lạc Vân Hi bùng trà lướt qua nàng đến trước giường.

Mặt nàng đỏ bừng lên.

Lạc Vân Hi nói một câu, làm cho mọi người đều biết nàng không đưa tay nhận trà, đẩy nàng vào cánh "làm việc cầu thả", tấm mặt mo này, nàng sao có thể đeo được? Hơn nữa còn có nhiều người ngoài nhìn như vậy, nàng tức giận đến mức muốn đánh người.

Khóe miệng Lạc Vân Hi nhếch lên một nụ cười.

Vừa rồi, nàng cố ý buông tay ra một chút, khiến ly trà suýt nữa rơi xuống, sau đó lại giữ lấy cực nhanh, Lạc Kính Văn nghĩ là đại phu nhân không giữ được ly trà, thực ra, giữa lúc này nàng tốn không ít công sức. Nếu không phải kiếp trước bị những huấn luyện ma quỷ đó, ly trà nóng như vậy, nàng đã sớm ném đi rồi.

"Đại tỷ, người khát nước rồi? Mau uống nước đi."

Lạc Vân Hi ngồi vào đầu giường, môi đỏ mọng tràn ra một nụ cười tà ác, tay phải nâng gáy Lạc Phi Đình lên, tay trái đưa nước trà về hướng miệng nàng. Cũng không cho Lạc Phi Đình cơ hội nói chuyện.

Nước trà nóng trong nháy mắt làm bỏng đầu lưỡi mềm mại của Lạc Phi Đình khiến nước miếng tiết ra không ngừng, đau đớn đánh úp, nàng đột ngột lực, liều mạng đẩy tay Lạc Vân Hi ra.

"Nóng!"

Trong cổ họng nóng như lửa đốt, nước mắt Lạc Phi Đình rơi xuống "soàn soạt", khăn giọng mà hét lên, giọng nói tức giận.

"Đ-A-N-G...G!" Ly trà liền rơi trên đất, vỡ tan nát.

"Dĩnh nhi!"

"Dĩnh nhi!"

Trong phòng đồng thời vang lên tiếng hét lo lắng.

Lạc Vân Hi trợn mắt đứng lên, nhìn thẳng vào Trần Tường: "Người không phải nói là ly trà này không nóng sao? Sao đại tỷ lại nói nóng?"

Trần Tường vô cùng hoảng sợ, Lạc Kính Văn bị chọc tức, không hề nghi ngờ, tiến lên tát Trần Tường một bạt tai: "Nô tỳ xảo quyết dám lừa gạt chủ tử!"

"Tam Tiểu Thư, nóng hay không nóng không phải là người biết rõ nhất sao?" Trần Tường vội vàng hô.

Lạc Vân Hi oán hận nói: "Trà này là người rót, người nói không nóng cũng là người, người là nhũ mẫu thân cận nhất bên cạnh đại tỷ, chẳng lẽ ta lại nghi ngờ người hại nàng sao? Ta cho là đại tỷ bình thường thích uống trà nóng như vậy, nhưng người lại không biết đại tỷ sợ nóng sao? Người quả thực là không để chủ tử Lạc phủ chúng ta ở trong mắt!"

"Kéo nô tài kia xuống đánh năm mươi roi, đuổi ra ngoài!" Lạc Kính Văn không thể chế được lửa giận tăng vọt, hôm nay trước mặt thái tử, Đoan Mộc Triết bị sỉ nhục nhiều như vậy, đã sớm tức giận không có nơi phát tác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Gặp dịp thì chơi

Trong Phi Tuyết các loạn hết cả lên, Lạc Vân Hi không hề có cơ hội nói câu nào với Tam di nương, đành nhân cơ hội này cáo từ.

Nàng dẫn Xuân Liễu và Hạ Đào đi về hướng Vân Các, bỗng nhiên phát hiện, hai nha đầu đi theo phía sau không thấy đâu nữa.

Nàng quay đầu nghi ngờ thì một bóng dáng màu lam cao lớn từ sau bụi cỏ đi tới, cũng là Đoan Mộc Triết đang theo đến.

"Người không thấy nóng sao? Ngu như vậy!" Long mi dài của nam tử dựng đứng, muốn nắm tay nàng.

Lạc Vân Hi đưa tay ra sau lưng tránh, nói: "Không có việc gì."

Đoan Mộc Triết thấy nàng như thế, lông mày nhíu lại, thở dài nói: "Nàng ở nông thôn ba năm, lá gan ngày càng lớn lên rồi thì phải, ngay cả thái tử cũng dám chống đối."

Trong mắt Lạc Vân Hi lóe lên nụ cười, "Ta rõ ràng là đang nói chuyện với người mà, ta có chống đối thái tử khi nào đâu?"

Đoan Mộc Triết nín cười một tiếng, trong mắt xẹt qua sự tán thưởng, "Hi Nhi, nàng bây giờ sao lại trở nên tinh quái như vậy? Chẳng qua ta cũng rất thích như vậy. Nàng..... không trách ta chứ?"

"Trách người cái gì?"

Ánh trăng giấu mình vào tầng mây, mọi nơi yên tĩnh, gương mặt tuấn tú của Đoan Mộc Triết càng trở nên hư ảo, giống như bước từ trong tranh ra. Hắn hạ thấp giọng nói: "Nàng không trách ta một năm nay không đến thăm nàng sao?"

Lạc Vân Hi nhớ tới Lạc Phi Đình, liền nói ra: "Lục hoàng tử không phải đang ở bên cạnh Đại tỷ của ta sao?"

Cầm Đoan Mộc Triết gương lên, trong mắt nổi lên một tia u ám, nói: "Gặp dịp thì chơi, chẳng lẽ nàng không biết sao?"

"Ta không biết, nhưng mà cũng không liên quan đến ta. Người cười nàng cũng không sao cả."

"Lạc Vân Hi!" Đoan Mộc Triết nhíu chặt mày lông mày, giọng nói mang theo mấy phần nghiêm túc, tiến lên hai bước nói, "Nàng mất trí nhớ ta không trách, nhưng ta tuyệt không cho phép nàng quên ta! Về phần Lạc Phi Đình, không được lấy làm lý do cự tuyệt ta!"

Lạc Vân Hi không nói nữa.

Mà ở khúc quanh trên đường nhỏ truyền đến giọng nói của Ngũ di nương và Lạc Nguyệt Kỳ.

Đoan Mộc Triết cảnh giác liếc mắt nhìn hướng bên kia, dịu dàng nói với nàng: "Hi Nhi, ngày mai trong cung cử hành yến hội, gặp ở chỗ cũ!" Nói xong, bóng dáng hắn cũng biến mất sau bụi cỏ trong bóng tối.

Chỗ cũ là nơi nào? Lạc Vân Hi cau mày, cũng mặc kệ, xoay người chạy tới Vân Các.

Đẩy cửa viện ra, nàng kêu "Xuân Liễu" một tiếng, lại không người trả lời.

Tiếp tục nhìn, đèn cũng chưa đốt tắt cả chìm trong bóng tối, nàng sai bước tới bậc thang trước phòng chính, đang chuẩn bị đẩy cửa tìm cây nến, một loạt tiếng bước chân sau đại thụ trong viện vang lên.

Lạc Vân Hi quay người lại, ánh mắt trầm xuống, quát lên: "Kẻ nào giả thần giả quỷ ở đó! Lăn ra đây cho bản cô nương!"

"Lạc Tam Tiểu Thư, Bôn vương ngược lại không nhận ra, người vậy mà còn có quan hệ mật thiết với Lục hoàng tử!"

Áo dài màu chàm im hơi lặng tiếng rũ xuống mắt cá chân, bước chân nam nhân chững chạc, bóng dáng cao lớn cùng bóng tối hợp lại một chỗ, không thể thấy rõ. Tường cao ngăn cản ánh trăng, về mặt Trung Sơn vương cũng cực kỳ mơ hồ.

Quan hệ mật thiết sao? Lời nói này tương đối khó nghe.

Lạc Vân Hi lạnh lùng nhún lông mày, trầm giọng hỏi: "Người ở chỗ này của ta làm cái gì?"

Trung Sơn vương chậm rãi đi tới, đứng ở bậc thang dưới nhìn mặt nàng, hai người hiện tại có thể coi như cao bằng nhau.

"Vừa rồi người và Đoan Mộc Triết nói chuyện cũng không nóng nảy như vậy." Hắn mỉm cười.

"Đó là đương nhiên, người ta là người tình cũ của ta, ta đương nhiên sẽ dịu dàng với hắn một chút rồi." Lạc Vân Hi dùng giọng điệu chẳng quan hệ gì nói, "Chuyện này liên quan gì tới người sao?"

Chương 51: Thay đổi thật nhanh

"Làm sao người và Đoan Mộc Triết lại có quan hệ như vậy?" Trung Sơn vương

không trả lời mà hỏi lại, nhắc áo dài lên, bước một bước lên bậc thang phía trước.

Giọng nói của Lạc Vân Hi vẫn không thay đổi: "Không liên quan gì đến người."

Đáy mắt Trung Sơn vương càng trở nên tối tăm, "Vậy thì, tại sao Đoan Mộc Triết lại cảm thấy hứng thú đối với một cây đậu nành như người?"

"Người mới là đậu nành!" Lạc Vân Hi chửi hắt một câu.

Trung Sơn vương cười khế, lại bước thêm một nấc thang, cách nàng gần hơn một chút. Ánh mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới lần nữa, lạnh lùng nói: "Nhìn bánh bao nhỏ trước ngực mình một chút đi, không phải đậu nành thì là cái gì? Đoan Mộc Triết tuần tú, tài năng hơn người, sao lại để ý con vẹt xấu xí như người?"

Lạc Vân Hi im lặng, cười nhạt một tiếng: "Nhưng hắt lại cố ý coi trọng ta đấy thôi."

"Đây cũng là chuyện tốt." Trung Sơn vương lại bước lên một bậc, đứng ở trước người nàng, bóng dáng cao lớn cũng chặn tất cả ánh trăng lại, trước mắt Lạc Vân Hi tối đen như mực. Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, nói: "Uống viên thuốc này, ở bên cạnh Đoan Mộc Triết làm nội ứng của ta, không tốt sao?"

Lại là viên thuốc này sao?

Lạc Vân Hi nhìn chăm chăm vào viên thuốc màu nâu trong tay hắn, nhớ lại chuyện đêm đó Dương thành.

"Uống nó." Giọng Trung Sơn vương giống như dụ dỗ.

Lạc Vân Hi nhướn lông mày, đột nhiên nhìn về phía sau lưng Trung Sơn vương, ánh mắt sáng lên, nàng thờ phào nhẹ nhõm, hơi mỉm cười nói: "Đoan Mộc Triết, may mà người còn chưa đi."

Một luồng gió lạnh từ sau lưng truyền đến, Trung Sơn vương biết võ công của Đoan Mộc Triết tương đối mạnh, lập tức lui về phía sau một bước quay đầu lại, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng nhìn về phía đó.

Vậy mà, cũng chỉ thấy gió thổi làm cỏ lay lay, một vùng tối tăm.

Hắn lập tức ý thức được -- rút lui!

"Pằng" Một tiếng, chân Lạc Vân Hi bay lên không đá một cái, ngay giữa cổ tay cầm viên thuốc của nam nhân.

"Vèo!" Không hề phòng bị dưới, viên thuốc rời tay, bay ra ngoài tường, lướt qua trên không trung một đường vòng cung đẹp đẽ.

Trung Sơn vương trở tay bóp chặt cổ tay Lạc Vân Hi, môi mỏng hé mở: "Lạc Vân Hi, người quả nhiên là giỏi hoạt, Bỏ vương thực sự rất thích người!"

"Ta sẽ suy nghĩ." Lạc Vân Hi đề phòng nhìn chăm chú vào hắn.

Giọng của Trung Sơn vương trở nên dịu dàng hơn: "Nhìn lòng bàn tay người, đã đỏ hết, còn nói không nóng!"

Nói xong, hắn nắm tay phải của nàng, lật lên, quả nhiên, lòng bàn tay đỏ bừng.

Lạc Vân Hi cau mày, nam nhân này sao lại thay đổi nhanh như vậy? Nàng vừa muốn rút tay ra, Trung Sơn vương đã đặt một lọ thuốc cao mát mẻ vào trong tay nàng, nói nhỏ: "Tự bôi đi, không cần cảm ơn Bỏ vương. Bỏ vương chỉ thương hại người thôi."

Nói thì nói như thế, nhưng này thế gian người có thể được hắn cho là đáng thương thì có mấy người đây?

Lạc Vân Hi còn chưa kịp phản ứng, Trung Sơn vương đã quay bước rồi đi, gió đêm lay động tay áo, bay phát phới.

"Khinh Hồng!" Nàng cất giọng kêu.

"Tiểu thư!" Khinh Hồng từ góc tối hiện thân, nửa quỳ dưới đất.

"Vừa rồi sao không ra?" Lạc Vân Hi khẽ nhìn lòng bàn tay súng đỏ, không hề liếc mắt nhìn lọ thuốc cao.

"Thuộc hạ vừa bị Cửu Sát ngăn cản, hấn là ám vệ hàng đầu của Trung Sơn vương, thuộc hạ không phải là đối thủ của hấn." Trên mặt Khinh Hồng đầy vẻ áy náy.

"Tốt lắm, đi xuống đi." Lạc Vân Hi nắm lọ thuốc cao, nhẹ nhàng khoát tay, xoay người trở về phòng.

Sau khi tắm, nàng nằm dài trên giường, mới vừa ngủ một lát, một bóng dáng lạnh lẽo xông vào, đứng ở trước màn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Hấn điên

"Sao không bôi thuốc?" Tiếng Trung Sơn vương hỏi lạnh lẽo từ sau lưng truyền đến, Lạc Vân Hi lập tức cảm thấy cả bên trong màn cũng bị khí lạnh mùa đông bao trùm.

Nàng xoay người ngồi dậy, tóc dài xõa mềm mại ở đầu vai, cách lớp màn lụa trông thấy thân hình to lớn của nam nhân.

"Sao vậy? Điều này ai cần ngươi lo?"

Nàng có chút tức giận.

Ngày hôm nay đã rất mệt mỏi, vất vả lắm mới được nghỉ ngơi, một nam nhân xa lạ xông vào phòng ngủ của mình, tâm tình tốt mới là lạ!

"Ngươi nghỉ ngơi Bôn vương hạ độc ngươi sao?" Trong giọng nói của Trung Sơn vương không hề che dấu sự tức giận.

Lạc Vân Hi im lặng, tại sao nàng không thể nghỉ ngơi như vậy?

"Mang thuốc cho ta!" Trung Sơn vương đưa tay phải ra, bỗng nhiên vén màn lên.

Thiếu nữ ôm đầu gối ngồi trên giường, tóc dài uốn lượn, rũ xuống trên áo ngủ trắng bằng gấm, mắt lười biếng híp lại, lông mày nhíu lại đầy vẻ buồn ngủ.

Con giận của hấn, lập tức giảm xuống rất nhiều.

"Cho ngươi!" Lạc Vân Hi lấy thuốc từ đầu giường ra, để vào giữa tay hấn, không kiên nhẫn nói, "Ta muốn ngủ!"

Trung Sơn vương cầm lọ thuốc, tức giận lại không áp chế được vọt lên.

Hấn đúng là trúng tà, phát điên nên mới có thể nửa đêm chạy tới xem nàng có bôi thuốc hay không.

Quả nhiên là có lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú!

Lạc Vân Hi vốn chính là nha đầu vô tâm vô phế, hấn lại còn luôn nghĩ đến bàn tay của nàng có phải sẽ sưng to lên hay không, quả nhiên là mình bị điên!

Bàn tay dùng lực, lọ thuốc bị nắm thành bột, Trung Sơn vương hừ một tiếng, xoay người, nhảy ra khỏi cửa sổ, thân hình biến mất không thấy bóng dáng.

Lạc Vân Hi có cảm giác vừa bước vào mộng đẹp trời đã sáng, sau khi rời giường, đuổi lưng nhúc nhích một cái, gọi Xuân Liễu vào giúp nàng rửa mặt.

Xuân Liễu vừa liếc mắt một cái đã chú ý tới bàn tay phải của nàng bị sưng đỏ hấn lên, hoảng hốt la: "Tiểu thư, tay của người!"

Lạc Vân Hi cau mày, một bóng dáng rơi từ trên xuống, cũng chính là Khinh Hồng.

Đối với sự tồn tại của nàng, Xuân Liễu cũng không có tỏ vẻ bất ngờ, rõ ràng là đã sớm biết nàng, cũng nhanh chóng rời khỏi chủ phòng.

"Tiểu thư, đây là phần thanh lương sau khi Lục hoàng tử hỏi cung tối hôm đặc biệt phái người đưa tới, còn dặn dò thuộc hạ, tiểu thư nếu đã đi ngủ, nhất định không nên quấy rầy, nói tiểu thư ngủ ghét nhất bị người khác quấy rầy. Hơn nữa phần thanh lương hiệu quả rất tốt, sáng nay dùng vẫn tốt như vậy."

Khinh Hồng nói xong, đôi tay nâng một hộp gỗ Trầm Hương nhỏ hình tròn lên.

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, không ngờ Đoan Mộc Triết lại vô cùng hiểu tính cách Lạc Vân Hi trước đây.

Nhận lấy phần thanh lương, nàng nhẹ nhàng nói: "Khinh Hồng, về sau nhớ kỹ thân phận của ngươi. Mặc dù ngươi là do Lục hoàng tử cho ta, nhưng ta sẽ là chủ tử duy nhất của ngươi, hiểu ý ta không?"

Khinh Hồng ngẩn ra, ngẩng đầu lên, nói từng chữ: "Khinh Hồng không bao giờ quên ơn tiểu thư ban tên, tuyệt đối không có hai lòng!"

"Được, đi xuống đi."

Lạc Vân Hi mở hộp gỗ ra, bên trong là bột trắng như tuyết, nàng lấy một chút bôi vào lòng bàn tay, một cảm giác mát rượi lập tức bao trùm lòng bàn tay.

Nàng khép hờ mắt, hưởng thụ giờ khắc an tĩnh này.

Đoan Mộc Triết, cũng không phải kẻ có thể hoàn toàn tin được.

Vân các yên tĩnh, chợt vang lên một loạt tiếng bước chân.

"Tam Tiểu Thư, không xong!" Một giọng nói có vẻ già nua vọng vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Ai là phế vật (thượng)

"Sao vậy, Tổng ma ma?" Xuân Liễu hỏi.

Trên trán Tổng ma ma rịn mồ hôi, vừa lau vừa nói: "Trong phủ Thập nhị hoàng tử có tổ chức du ngoạn, hần chỉ đích danh muốn Tam Tiểu Thư đi cùng, Tam đi nương đúng lúc nghe được, vội vàng báo nô tỳ tới thông báo, để Tam Tiểu Thư giả bệnh!"

Cửa phòng "ken két" mở ra, Lạc Vân Hi đi ra cười nói: "Cái này thì cần gì phải giả bộ, ta đi là được."

Tổng ma ma ngây ngẩn cả người, "Tiểu thư, ngài là không phải điên rồi chứ? Đó là Thập nhị hoàng tử!"

Nàng chắc là đã quên Thập nhị hoàng tử là người hung ác thế nào rồi? Quên Thập nhị hoàng tử từng đùa giỡn nàng như thế nào rồi?

Lạc Vân Hi cũng trực tiếp ra khỏi Vân Các.

Hậu hoa viên Lạc phủ có một hồ nước đường đi xung quanh là đá cẩm thạch, núi giả trùng điệp, bên hồ có một đình nghỉ mát.

"Cái gì? Thập nhị hoàng tử tới? Hần còn đặc biệt triệu Lạc Vân Hi sao?" Trên giường bệnh Lạc Băng Linh vui mừng hỏi.

Đoan Mộc Kỳ ít tới Lạc phủ, nàng và Đoan Mộc Kỳ đã từng phối hợp để bắt nạt Lạc Vân Hi, nàng tự thấy bản thân vị và Thập nhị hoàng tử này tâm ý tương thông, cũng coi là bạn tốt.

Vừa nghe nha hoàn Lan Quỳnh truyền tin đến, trong lòng nàng mừng rỡ, mặc kệ trên người còn đau đớn, xoay người xuống giường, khoe mát bởi vì hài lòng mà nâng lên, hung hăng nói: "Ta đúng lúc có thể báo thù chuyện ngã xuống xe ngựa tối hôm qua! Không biết lần Thập nhị hoàng tử muốn chinh Lạc Vân hi thế nào!"

Để cho nàng trí nhớ nhất đó là một lần, nàng dẫn Lạc Vân Hi tới dưới cây đại thụ, căn thời gian để Đoan Mộc Kỳ núp trên cành cây đổ một đồng phân chim xuống, đồ thẳng lên đầu Lạc Vân Hi.

Sau khi rửa mặt đơn giản, Lạc Băng Linh vội vã đi tới hồ sen ở hậu viện Lạc phủ.

Lúc này, Lạc Vân Hi gặp Đoan Mộc Kỳ ở góc vườn hoa.

Nàng mặc áo dài cổ tròn màu nâu nhạt, mặc một chiếc váy màu trắng không có hoa, kéo dài tới mắt cá chân, che giấu vóc người nhỏ gầy lại, y phục không chút nào xuất sắc. Váy mà, lại như ánh sáng bình minh, khuôn mặt xinh xắn được mái tóc đen bao phủ càng làm nổi bật làn da trắng muốt, một đôi mắt sáng trong suốt, hai cánh môi mỏng mềm mại như nước, nhìn một lần làm người ta bỏ qua thân thể gầy yếu kia.

"Lạc Vân Hi, ngươi bây giờ và ba năm trước đây rất khác nhau, chẳng lẽ thời gian thật sự có thể thay đổi nhiều như vậy?" Tay phải Đoan Mộc Kỳ ngắt lấy một bó hoa sen trắng, tò mò quan sát nàng.

"Thập nhị hoàng tử, năm tháng là cây đao vô hình, ngươi phải tiếp nhận sự thật thôi." Lạc Vân Hi nói mà không có biểu cảm gì.

"Ha ha ha!" Sau khi ngẩn ra, Đoan Mộc Kỳ cười ra tiếng. "Lạc Vân Hi, trước hết phải để cho ta tới khảo nghiệm xem, ngươi có còn là rác rưởi hay không đã?" Mặc dù nghe nói nàng biết cầm kỳ thi họa, nhưng hấn vẫn là muốn tự mình kiểm chứng một lần.

Lạc Vân Hi khẽ nhú mồm, rồi sau đó lông mi dài dần ra, chậm rãi đi dọc theo bồn hoa phía trước, nói: "Không được."

"Tại sao?" Đoan Mộc Kỳ ngây ngẩn cả người.

"Bởi vì trả lời vấn đề rất phí đầu óc." Khuôn mặt Lạc Vân Hi khổ sở, "Như vậy đi, để ta khảo nghiệm Thập nhị hoàng tử! Nếu ngươi trả lời được vấn đề của ta, thì ta còn là phế vật, thực sự không có tài; nhưng nếu ngươi không trả lời được, vậy ngươi chính là phế vật."

Đoan Mộc Kỳ suy nghĩ, vấn đề Lạc Vân Hi nói khẳng định không làm khó được hấn, nếu vấn đề nàng nói mình không trả lời được, vậy không phải là trở thành "phế vật" rồi hả? Lúc này lên tiếng: "Được." Đần độn giao quyền chủ động ch

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ai là phế vật (hạ)

Con người Lạc Vân Hi đen như mực đảo vòng mấy lần, hỏi "Thập nhị hoàng tử nhất định đã đọc đủ thứ kinh thư, có thể nói cho ta biết người đã đọc qua những sách hay không?"

Đoan Mộc Kỳ mặc dù trời sinh đã ham chơi, nhưng sống trong hoàng gia, quả thật đọc qua không ít sách, hấn cười một tiếng lộ ra hàm răng trắng nõn, "Đã đọc rất nhiều, nhưng thích nhất là《 văn thư tuyển tập 》của Mạch Khách tiên sinh."

Lạc Vân Hi liền hỏi: "Vậy ta hỏi ngươi, 《 văn thư tuyển tập 》 có bao nhiêu chữ?"

" Bao nhiêu chữ?" Đoan Mộc Kỳ ngẩn ra, trên mặt xẹt qua một tia không vui, "Ngươi không thể gây khó khăn cho ta như vậy!"

"Người nào gây khó khăn cho ngươi? Vấn đề này thật sự quá đơn giản, ta cũng biết."

Đoan Mộc Kỳ nhú mồm, nói: "Được, vậy ngươi nói cho ta biết."

Lạc Vân Hi "phốc" cười một tiếng, dừng bước lại, nghiêng mắt nhìn ngũ quan tuần tú mang theo đường cong có chút thô ráp của hấn, giọng nói nhẹ nhàng, "Sau khi ta cho ngươi biết, ngươi sẽ thừa nhận mình là phế vật chứ?"

"Trừ khi ngươi nói đúng!" Đoan Mộc Kỳ vội vàng ném ra những lời này, hấn đương nhiên không tin Lạc Vân Hi đã đếm xem 《 văn thư tuyển tập 》 có bao nhiêu chữ.

Lạc Vân Hi thu lại nụ cười, nói từng chữ: "《 văn thư tuyển tập 》 có bốn chữ, ta có nói sai không Thập nhị hoàng tử?"

Đoan Mộc Kỳ ngây ngẩn cả người, vẻ mặt kinh ngạc còn chưa kịp lấy lại, "Bốn chữ?"

"Văn, thư, tuyển, tập, đây không phải rõ ràng là bốn chữ sao?" Một mặt Lạc Vân Hi nói, một mặt bẻ ngón tay, cười khanh khách giải thích.

Đoan Mộc Kỳ im lặng một lúc, "Ngươi—— vô lại!"

"Chuyện này chỉ có thể nói rõ Thập nhị hoàng tử ngươi là ‘phế vật’ đầu óc phản ứng quá chậm mà thôi."

Trong lòng Lạc Vân Hi thầm dễ chịu, có vẻ nói rất thích miệng.

"Không được, làm lại!" Đoan Mộc Kỳ không cam lòng mở miệng, đối với sự sỉ nhục trong giọng nói của nàng mặc dù giận nhưng không cách nào.

"Được rồi." Lạc Vân Hi bẻ một cây cỏ dài trong bồn hoa, vừa đi vừa vuốt, không chút để ý nói, "Ta thường nghe mẫu thân nói, Dạ Thiên quốc có một phế vật, còn không bằng ta, hấn cái gì cũng không hiểu, người khác hỏi hấn bất cứ vấn đề gì, cho dù là hỏi hấn bao nhiêu, đáp án của hấn đều là ‘không biết’. Người khác nhìn thấy hấn cũng sẽ cười hấn. Ta vẫn muốn biết phế vật này một chút, Thập nhị hoàng tử, ngươi biết hấn là ai không?"

"Không biết." Đoan Mộc Kỳ nhú mồm, Dạ Thiên quốc có người như vậy sao?

"Vậy ngươi biết điển cổ này không?"

"Không biết."

Lạc Vân Hi che miệng cười, "Đúng vậy, phế vật này, người khác hỏi hần vấn đề gì, hần cũng chỉ biết nói ‘không biết’. Thập nhị hoàng tử, sao ngươi cái gì cũng không biết vậy?"

Nói xong, nàng cười "khanh khách", bước nhanh hơn.

Đoan Mộc Kỳ bỗng nhiên phản ứng lại, mặt lúc tím lúc xanh lúc hồng, hết sức khó xử, hần nắm chặt quả đấm, đáng chết, tại sao mình lại trúng bẫy của nàng! Nàng nói phế vật chỉ biết nói "không biết" này không phải là mình sao?

"Lạc Vân Hi!" Hần gọi nàng, cũng đuổi theo.

Chạm mặt, Lạc Băng Linh được Lan Quỳnh nâng đỡ chậm rãi đi tới, trên đầu nàng còn quần băng trắng, tốc độ đi bộ rất chậm, rõ ràng là trên người có vết thương, nhưng tinh thần lại hết sức tốt.

"Thập nhị hoàng tử, đã lâu không gặp!" Lạc Băng Linh không chú ý Lạc Vân Hi đi ở đằng trước, mà cười gọi Đoan Mộc Kỳ lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Lấy người làm thiếp

Đoan Mộc Kỳ thấy Lạc Băng Linh, tất nhiên là biết, khẽ mỉm cười, đột nhiên, nụ cười cứng lại ở khóe miệng.

Hần nhớ tới chuyện lúc trước cùng Lạc Băng Linh hợp tác ức hiếp Lạc Vân Hi, mà bây giờ, trong lòng hần lại không muốn thấy Lạc Vân Hi bị ức hiếp, cho nên, thấy Lạc Băng Linh thì trong lòng hần lại có cảm giác là lạ.

"Thập nhị hoàng tử gọi Tam tỷ tới." Lạc Băng Linh cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Tam tỷ’, nụ cười ranh mãnh, "Có phải hoàng tử cảm thấy buồn bực, muốn làm chuyện gì thú vị chứ? Tam tỷ vừa trở về, liền nhớ tới nàng."

Lời của nàng hết sức rõ ràng, giống như trước đây vậy.

Nhưng Đoan Mộc Kỳ nghe vào tai, tất cả đều trở nên rất chói tai.

Thiếu niên trước mặt có vẻ cương nghị, mày rậm nhướn lên, giọng nói trưởng thành hơn mấy phần, "Về sau đừng tìm ta đi làm những thú vui như vậy nữa!" Trong mơ hồ, lại lộ ra uy nghiêm của Hoàng thất Quý tộc.

Lạc Băng Linh ngẩn ra, chưa kịp phản ứng.

Những lời này, không phải trước kia nàng thường nói sao? Sao lại cảm thấy Thập nhị hoàng tử hôm nay rất lạnh lùng.

Lạc Vân Hi lại cười lại nàng ta, "Từ mười, thân thể tốt lên rồi sao? Đã có thể đi tản bộ rồi à?"

Nghe vậy, cả người Lạc Băng Linh run lên, không tự chủ được lùi lại một bước, nàng cũng không quên, là ai ném nàng xuống xe ngựa!

"Thập nhị hoàng tử, chúng ta đi nơi khác dạo thôi." Lạc Vân Hi nhìn về phía Đoan Mộc Kỳ.

"Được." Đoan Mộc Kỳ thuận miệng đồng ý.

Lạc Băng Linh khiếp sợ, không nhận được nói: "Thập nhị hoàng tử, ngươi có làm hay không? Nàng là Lạc Vân Hi! Sao ngươi lại thật sự đi dạo cùng nàng được?"

Sắc mặt Đoan Mộc Kỳ tối sầm lại, không kiềm chế được nổi tức giận trong lòng, sai bước đi qua, quát lên: "Lạc Băng Linh, ngươi có tư cách gì mà xen vào chuyện của Bản hoàng tử!"

Lạc Băng Linh lần này bị dọa sợ run lên, tim nhảy "thình thịch", "Thập, Thập nhị ——"

"Đủ rồi! Bản hoàng tử ở chung một chỗ với ai, không phải chuyện ngươi có thể đoán!"

Hần cực kỳ khó chịu, Lạc Băng Linh lại dám tùy tiện nói ra tâm tư của hần, giống như trong lòng hần thật sự nghĩ như vậy.

Dĩ nhiên, có lẽ trước kia thì sẽ như vậy, nhưng bây giờ chắc chắn không phải!

Hần liếc Lạc Vân Hi một cái, không hề nhận thấy được, lửa giận mãnh liệt đột nhiên bộc phát vừa rồi của hần, chính là sợ lời Lạc Băng Linh sẽ tạo thành hiểu lầm.

Mặt Lạc Vân Hi lại không hề thay đổi.

Đoan Mộc Kỳ nắm chặt quả đấm, xông tới trước mặt Lạc Băng Linh nói: "Ngươi không nên quá coi trọng bản thân! Chuyện của bản hoàng tử, còn chưa tới lượt ngươi tới chỉ dạy, nhớ kỹ chưa?"

Lạc Băng Linh cúi đầu, sợ hãi, lạnh cả người, chỉ lo gật đầu.

Một khắc kia, nàng mới chính thức cảm nhận được khí thế áp bức của hoàng tộc.

Quả nhiên, trong hoàng tộc, người nào cũng đều không đơn giản, mặt biến sắc quá nhanh, thay đổi thất thường..... chỉ có nàng vẫn còn tưởng rằng mình và Thập nhị hoàng tử có mấy phân giao tình, lại không nghĩ rằng, chỉ trong chớp mắt, thái độ của Thập nhị hoàng tử liền thay đổi ác liệt như vậy!

Nàng không nhịn được dùng ánh mắt ác độc nhìn về phía Lạc Vân Hi. Nếu như không phải là do nàng, mình sẽ chết vật như vậy ở Lạc phủ sao?

"Còn không mau đi?" Đoan Mộc Kỳ quát lên.

Lạc Băng Linh ảo não bỏ chạy, khuôn mặt đầy vẻ không cam lòng.

Trên mặt Đoan Mộc Kỳ xuất hiện nụ cười, đã chạy tới nói với Lạc Vân Hi: "Lạc Vân Hi, không phải là hôn ước của ngươi có vấn đề sao? Ta có thể lấy ngươi!"

"Lấy ta?" Lạc Vân Hi ngạc nhiên, "Lấy ta làm cái gì?"

"Ta tự nguyện cho vị trí ngươi trắc phi!" Đoan Mộc Kỳ vui vẻ nói ra câu này, giống như đây là một vinh dự lớn lao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thân phận không xứng

"Trắc phi....." Lạc Vân Hi nghiêng đầu quan sát Đoan Mộc Kỳ, thấy gương mặt tuấn lãng của hắn cũng không có ý đùa, chỉ là, thiếu niên này quá mức tự phụ, đường cong phác họa chiếc cằm lộ ra sự cứng rắn, trong ánh mắt chỉ có ngạo khí thuộc về hoàng gia.

Bằng vào đầu óc mà nói, hắn quả thật có chút ngây thơ, không có tài nhìn xa trông rộng như Trung Sơn Vương, nhưng hắn vẫn có huyết thống cao quý nhất, cho nên, phần kiêu ngạo này, cũng có tư cách.

Chỉ là, đối tượng hắn nói chuyện lại là nàng —— Lạc Vân Hi.

Nàng tất nhiên sẽ không vui vẻ, càng không hối hận vì mình đã đính hôn, mà là cười nhạt: "Vì sao không phải chính phi đây?"

Thái độ Đoan Mộc Kỳ vỡ vụn, kinh ngạc giật mình nhìn về hướng nàng, chẳng lẽ một chút phản ứng nàng cũng không có? Hơn nữa vậy mà lại được voi đòi tiên, cho rằng nàng có thể làm chính phi của mình!

Chẳng lẽ, lòng tham của Lạc Vân Hi lại lớn như thế?

Hắn hít một hơi khí lạnh, nói từng chữ mơ hồ: "Chính phi? Lạc Vân Hi, ngươi cũng biết, thân phận của ngươi....."

"Không xứng thật sao?" Lạc Vân Hi cười khê.

"Ta... không phải ta có ý này." Bị nàng nói thẳng mặt, Đoan Mộc Kỳ cũng ngượng ngùng, lắp bắp.

"Tốt lắm, ta đùa với ngươi thôi, dù sao ta cũng đã có vị hôn phu." Lạc Vân Hi cười xóa đi lúng túng thay hắn.

Xem ra thái độ vừa rồi của hắn đối với Lạc Băng Linh, nàng cũng không ngại nói ra lời vô lễ như vậy với hắn, dù sao trong mắt nàng cũng chưa từng có Thập nhị hoàng tử này.

Giữa người với người, cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi.

Giống như nàng giúp Lạc Nguyệt Kỳ, đều chỉ là vì ân tình nàng ta nợ mình sau này thôi.

Hai ngày sau, Thái hậu mở yến tiệc ở Ngự Hoa Viên, ăn mừng vì chuyện thái tử mới lập phi.

Lạc Nguyệt Kỳ hôm nay ăn mặc trang điểm lộng lẫy, ngồi chung một xe cùng đại phu nhân, đây là vinh hạnh đặc biệt nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Lạc Phi Đình và Lạc Băng Linh bởi vì thương nên ở lại trong nhà.

Lạc Vân Hi một mình ngồi trong xe ngựa phía sau, ra lệnh cho phu xe đuổi theo xe phía trước chậm một chút, cả đường thưởng thức phong cảnh Dạ Đô.

Đột nhiên, xe ngựa "kéo kẹt" một tiếng, vội vàng dừng lại.

Giọng nói tức giận của một cô gái vang lên: "Lạc Vân Hi, ta biết rõ ngươi ở trong xe ngựa, ngươi mau ra đây, ta hỏi ngươi một chuyện!"

Chính là giọng nói của Lương Hàm Phương.

Hôm nay, Lạc Vân Hi cũng không mang theo một nha hoàn nào, trước khi đi, cũng dặn dò Khinh Hồng, không có lệnh của nàng, Khinh Hồng tuyệt không thể lộ mặt. Nàng cũng không muốn để người ta biết nàng còn có ám vệ.

Nàng vén rèm lên, thấy Lương ngâm phượng mặc một chiếc váy trắng nhạt thêu hoa nhỏ, sau này diện mạo chắc cũng không thể nào khiến người ta kinh ngạc, nhiều lắm là thanh tú đáng yêu thôi.

"Sao vậy Lương tiểu thư?" Lạc Vân Hi nhìn thấy xe ngựa của đại phu nhân biến mất trong tầm mắt, thu hồi ánh mắt lại.

"Ngươi xuống, ta có việc hỏi ngươi!" Lương Hàm Phương liếc mắt nhìn người đánh xe.

"A Đại, ngươi tránh một chút." Lạc Vân Hi ra lệnh. Người đánh xe đáp một tiếng, nhảy xuống xe ngựa, đi tới chỗ rất xa mới dừng lại.

"Ngày ấy, cô cô rõ ràng an bài cung nữ đặt ngọc bội ở trong dây lưng ngươi, tại sao lại ở trên người ta?" Lương Hàm Phương trực tiếp hỏi.

"Đúng vậy, đã đặt ở trên người ta." Lạc Vân Hi thoải mái thừa nhận, "Chỉ là thủ pháp thật sự không cao minh, bị ta phát hiện ra. Ta không biết trong cung ai hại ta, nhưng vừa vào Kim Hoa điện, liền bị ngươi gây phiền phức, chính lúc ta đỡ ngươi đứng lên cũng là lúc thuận tay giấu ngọc bội trên người ngươi, không ngờ, vậy mà lại giấu đúng rồi, người một nhà cần người một nhà, mùi vị này không tệ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Người đi chết đi

Sắc mặt của Lương Hàm Phương theo những lời này của nàng biến thành màu đỏ tía, móng tay dài nhọn bên tay phải cắm chặt vào lòng bàn tay mềm mại, hỏi từng chữ: "Vậy ông tay áo thì sao? Cũng là do ngươi giờ trò phải không?"

Lạc Vân Hi nhàn nhã mềm oặt ngồi ở trên, nhìn nàng từ trên cao xuống: "Nếu ở trên người ta giấu ngọc bội, vậy thì nhất định sẽ tìm lý do lục soát thân thể của ta, ta không hoàn thành nốt việc này cho ngươi, chẳng phải là rất có lỗi với quý phi nương nương sao?"

Lương Hàm Phương giận dữ, "Quả nhiên là ngươi! Ngươi đi chết đi!"

Nàng lấy từ trong ngực ra một cây ngân châm bén nhọn chọt phi về hướng người trên xe ngựa, "Hí ——" Một tiếng kêu thê lương phát ra phá vỡ bầu trời, vó ngựa đột nhiên tung lên lên, cả xe ngựa cũng lật.

Lạc Vân Hi thấy hoa mắt, thân thể đụng vào vách xe, nàng gấp gáp vịn lấy thành xe, mũi chân điểm nhẹ một cái, tung người nhảy ra khỏi xe ngựa, bước lên lưng ngựa, kéo roi ngựa, tiếng "thò dài" vang dội ở đường con lớn duy nhất thông với hoàng cung này.

Sắc mặt Lương Hàm Phương trắng bệch lui về phía ven đường, Lạc Vân Hi cố gắng hết sức không chế con ngựa nổi con điên, thân thể nhỏ nhắn giống như thuyền nhỏ trôi dạt trong sóng to gió lớn, cố gắng chống lại sóng dữ.

Đột nhiên, con ngựa điên hất tung bốn vó, chạy về hướng Lương Hàm Phương.

Trên lưng ngựa, tóc Lạc Vân Hi đã rơi tung, bị gió trên cao thổi bung ra, tung bay về phía sau, Lương Hàm Phương kinh sợ, trong đầu chỉ còn lại một đôi mắt lạnh như băng, bén nhọn như dao kiếm! Sắc xảo, trong suốt, dường như hiểu rõ tất cả, không giống như một thiếu nữ mười ba tuổi chút nào!

P phía sau lưng nàng lạnh toát, ngã xuống ngồi trên mặt đất, đừng nói quý phi cô cô, cho dù là Đương Kim hoàng hậu, cũng tuyệt đối không có ánh mắt đáng sợ như vậy!

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ điều chỉnh dây cương, để cho chân trước của ngựa nâng lên, đạp thẳng về hướng mặt Lương Hàm Phương.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, một bóng dáng màu lam lao tới, dưới tình thế cấp bách bắt được tóc Lương Hàm Phương hướng kéo sang bên cạnh, sau

đó tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lạc Vân Hi xông qua, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt Lương Diệp Thu trắng bệch, ôm lấy Lương Hàm Phương đã sớm ngất xỉu.

Trên đất, có vết máu, cổ chân của nàng vẫn bị ngựa đạp gãy.

"Lạc Vân Hi, ngươi thật độc ác!" Lương Diệp Thu giận dữ, ngại vì Lương Hàm Phương trong ngực, không thể dạy dỗ Lạc Vân Hi, lạnh giọng quát, "Lạc Vân Hi, cũng bởi vì ta không thích ngươi, chán ghét ngươi, không muốn kết hôn ngươi...ngươi liền trút hết lên người muội muội ta sao? Đúng vậy, ta là thích Kỳ nhi, nàng hơn ngươi gấp nghìn lần, vạn lần! Ngươi ngay cả ngón tay của nàng cũng không sánh bằng!"

Lạc Vân Hi lạnh lạnh nhìn hắn, đỉnh đầu bay qua một đám qua.

Hắn cho là mình là bởi vì hắn mới động thủ với Lương Hàm Phương sao? Đã gặp qua kẻ tự mình đa tình, cũng chưa từng thấy qua kẻ tự mình đa tình như vậy!

"Lạc Vân Hi, ta cho ngươi biết, ta không sẽ lấy ngươi, vĩnh viễn sẽ không lấy ngươi! Ngươi đừng tới gây phiền toái cho người thân của ta!" Lương Diệp Thu vẫn rất kích động, không thể ngờ Lạc Vân Hi lại yêu hắn đến mức này.

"Đing đing đing....." Một chiếc xe ngựa làm từ gỗ trầm hương chạy nhanh trên đường lớn, đồ trang trí hết sức cầu kỳ, rõ ràng là không phải xe của người thường.

Lương Hàm Phương vừa tỉnh lại, đau đến mặt rơi đầy nước mắt, vừa mở mắt liền thấy Lạc Vân Hi, nàng hét lên một tiếng, hoảng sợ nhìn nàng, trong ánh mắt, oán hận càng ngày càng sâu.

Chuông xe càng ngày càng gần, Lương Hàm Phương giùng giàng bò trên đất, khóc xông về phía xe ngựa phát tay, "Lục hoàng tử, Lục hoàng tử, thần nữ cầu kiến!"

Hôm nay, nàng nhất định phải minh oan cho bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Kiện nàng

Xe ngựa ngừng lại, màn trước cửa xe nhẹ nhàng lay động, ngón tay trắng như ngọc vén màn kiệu lên, giọng nói nhẹ nhàng hỏi truyền ra "ngươi là ai?"

Nhận nhiệm vụ đánh xe là ám vệ đặc lực nhất của hãn Lưu Quang, hắn nhận ra Lương Hàm Phương, nhưng vẫn hỏi.

Lương Hàm Phương bò đến bên cạnh xe ngựa, lớn tiếng nói: "Lục hoàng tử, ta bị oan! Lần trước cũng không phải ta trộm ống tay áo của người, đều là Lạc Vân Hi làm, là nàng hãm hại ta, sợ ta nói ra chân tướng, vừa rồi nàng còn phóng ngựa đạp gãy chân của ta!" Nói đến đây dường như đau lòng, nàng ta khóc liên tục.

"Lạc Vân Hi?" Đoan Mộc Triết nghiêng nửa người ra, nhìn về hai bên một chút.

Lạc Vân Hi cất bước đi tới.

Mái tóc đen nhánh mềm mại buông xuống dưới dọc theo áo gấm, dáng người như có như không thấp thoáng giữa mái tóc dài, càng làm nổi bật khuôn mặt lạnh lùng như trăng thu, một đôi mắt trong trẻo không hề xấu hổ như trước nữa.

Đoan Mộc Triết kinh ngạc nhìn về hướng nàng, nét mặt vô ý gọi lên nụ cười.

Lạc Vân Hi không để ý đến hắn, chậm rãi bước đến trước mặt Lương Hàm Phương, cúi người xuống thấp, nói nhỏ bên tai nàng: "Ngươi cho rằng cầu xin Lục hoàng tử có ích không? Ta sẽ không để cho hắn cứu ngươi."

"Ngươi có thể sai khiến Lục hoàng tử sao?" Lương Hàm Phương cực kỳ xem thường giễu cợt nhìn nàng, cười lạnh, "Chỉ bằng ngươi?"

Khóe miệng Lạc Vân Hi khẽ nhếch, đứng lên, nói: "Về sau, đừng đụng tới ta!"

Nàng không nói lời nào, đi tới hướng xe ngựa Đoan Mộc Triết.

Mắt Lương Hàm Phương tròn to, nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, nàng muốn làm gì?

Lương Diệp Thu cũng ngạc nhiên nghi ngờ.

Đi thẳng đến xe ngựa trước mặt, Lạc Vân Hi cũng không có nói một chữ, nàng chỉ là nhàn nhạt dùng ánh mắt quét về phía Đoan Mộc Triết.

Tay phải Đoan Mộc Triết vén rèm, duy trì tư thế này vẫn chưa thay đổi, ánh mắt sâu thẳm rồi lại hàm chứa một chút dịu dàng ngắm nhìn nàng.

Lạc Vân Hi ra vẻ muốn leo lên xe ngựa, Lưu Quang thấy thế, vội vàng mang cái đệm chân êm ái đặt ở dưới chân nàng.

Lạc Vân Hi liền đạp đệm, nhảy lên xe ngựa, bàn tay trắng nõn của Đoan Mộc Triết thu về, màn xe hoa lệ bị gió thổi qua, rơi xuống, che đi tất cả bên trong xe.

"Đình đình....." Một loạt tiếng vang thanh thúy kêu lên, đoàn người Lục hoàng tử lại cứ thế mà đi, ngay cả một câu chào cũng không có.

"Lục hoàng tử, Lục hoàng tử!" Lương Hàm Phương bị chấn động đến quên khóc, rống to.

Tại cửa sổ xe, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, Lạc Vân Hi một tay vẫy chào, một tay vén rèm, con mắt khinh miệt nhìn nàng một cái.

Cái nhìn này, làm lòng của Lương Hàm Phương tan vỡ! Lạc Vân Hi, nàng quả nhiên có thể làm cho Lục hoàng tử không cứu mình! Nhưng mà, nàng và Lục hoàng tử có quan hệ như thế nào?

Sắc mặt Lương Diệp Thu khó coi vô cùng, ngực khẽ phập phồng, phé vật này, làm sao lại thân cận với Lục hoàng tử như vậy?

Bên trong xe ngựa, Lạc Vân Hi tiện tay búi lại tóc thành một búi lỏng, nhìn về phía Đoan Mộc Triết, "Người không phải đang ở trong cung sao?" Hoàng tử chưa được phong hào cũng ở tại trong cung.

Đoan Mộc Triết "Ừ" một tiếng, nói: "Đi ra ngoài làm ít chuyện. Lương Hàm Phương tại sao lại ở chỗ này?"

Lạc Vân Hi nói chuyện vừa rồi.

Đoan Mộc Triết tức giận chân mày nhíu chặt, "Người Lương gia đúng là đáng chết! Nếu không phải ba năm trước nàng đi Dương thành, hôn sự tuyệt đối sẽ không bị hoãn đến bây giờ! Hi Nhi yên tâm, hôn sự này ta nhất định sẽ giúp nàng bỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phé Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Xe ngựa hồng

Lạc Vân Hi nghe vậy, lập tức cười hỏi: "Có thật không? Người có thể thay ta làm chủ từ hôn với Lương Diệp Thu sao?"

Đoan Mộc Triết im lặng một chút nói: "Ta sẽ nghĩ cách."

Xe ngựa đi không nhanh không chậm, một người cưỡi ngựa từ hoàng cung chạy như bay đến, đến trước xe ngựa thì dừng lại, hướng vào trong bẩm: "Điện hạ, mọi người ở Lạc phủ đang ở trước cửa cung chờ Lạc tiểu thư."

Đoan Mộc Triết nhìn qua màn xe bị gió nhẹ thổi, nhìn về cửa cung nguy nga phía xa, chân mày cau lại cực nhanh, quay đầu lại nói với Lạc Vân Hi: "Hi Nhi, sợ là không có gì để nàng tới đó rồi."

Lòng Lạc Vân Hi khẽ nhúc nhích, mở miệng cười nói: "Lạc Phi Đình không có ở đây, người sợ cái gì?"

Đoan Mộc Triết có vẻ tương đối lúng túng, bất đắc dĩ nhìn nàng, thở dài một tiếng, liền thò tay sờ lên mái tóc dài của Lạc Vân Hi, "Hi Nhi, có một số việc, ta thân bất do kỷ. Ta đã từng đồng ý với nàng, không sẽ lấy Lạc Phi Đình. Nàng yên tâm là được."

Lạc Vân Hi tránh khỏi hấn tay, mặc kệ trước kia nàng là nghĩ như thế nào, nàng bây giờ, cần cả đời một đôi mà thôi.

Nàng muốn hỏi Đoan Mộc Triết hấn có thể không thể làm được không. Nhưng mà, nhìn thấy vẻ mặt đầy quan tâm lo lắng của hấn, lời đến khóe miệng lại nuốt vào.

Hình như, như vậy là quá đường đột..... nàng đối với hấn, cũng không quen thuộc như vậy.

Nhưng nàng biết, trái tim của mình đối với hấn có một sự gần gũi rất tự nhiên.

Lạc Vân Hi vén rèm lên, nói: "Vậy ta đi đây."

Đoan Mộc Triết cũng nhảy xuống xe ngựa theo, nói: "Ta sẽ sai Lưu Quang bảo phu xe của nàng đánh xe ngựa tới đây, bọn nàng sẽ ngồi chiếc xe ngựa

kia đi."

"Được." Lạc Vân Hi đứng ở bên đường.

Đoàn Mộc Triết ngắm nhìn nàng thật lâu, một lần rồi lại một lần, trong ánh mắt tràn ngập rất nhiều tia phức tạp, khổ sở, tức giận, cuối cùng, hít sâu một hơi, hần xoay người lên xe ngựa.

Đoàn người rời đi.

Lạc Vân Hi cẩn thận đánh giá cách xây dựng nội thành Dạ thành.

Chỉ một lát sau, A Đại quả nhiên đánh xe ngựa tới, ánh mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi có sự sợ hãi vô hạn.

Hắn không biết, Tam Tiểu Thư này vậy mà còn có thể thuần phục ngựa dễ dàng hơn so với mình!

Lạc Vân Hi cười với hắn một tiếng, ngồi lên xe ngựa, "kèo kẹt" một tiếng, thân thể chọt roi xuống dưới.

Nàng vội vàng cầm thành xe, giữ vững thăng bằng.

Thì ra là vừa rồi ngựa bị điện khiến buồng xe bị trọng lực đè sắp rách bể, lập tức rách ra.

Lần này bị tác động, dây thừng kéo xe khiến vết thương của con ngựa bị tác động, nó kêu rên một tiếng, ngã trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

A Đại vội vàng nhảy xuống, trên mặt đầy lo lắng, "Tiểu thư, xe ngựa này và ngựa cũng không được, vào lúc này cách cửa hoàng cung còn có mấy ngàn mét! Xem ra, chỉ có chờ xem có chiếc xe nào đi qua tiện thể để ngài đi nhờ họ vậy."

Khóe miệng Lạc Vân Hi co rút, cũng chỉ đành gật đầu một cái, đứng ở dưới tán cây tránh ánh mặt trời chói chang mùa hạ.

Đội không bao lâu, liền có lượng lớn bụi mù từ xa mà cuốn cuộn bay tới gần.

Vô số người cưỡi ngựa đồ thẩm đập bụi mà đến, người áo đen trên ngựa, mang cung tiễn bạc, thắt lưng có đeo lưỡi kiếm mỏng, sắc mặt nghiêm trang, mọi người hơi cong eo, mặc cho gió thổi lưng áo.

Trong đó có một người cưỡi trên một con Bạch Mã, bộ áo bào tím cao quý theo gió nâng lên thành hình vòng cung, mái tóc đen nhánh ở bên trong chiếc mũ tím, che trên khuôn mặt, da thịt Như Ngọc, con mắt híp lại, môi mỏng mím chặt, ánh mắt lạnh nhạt, cổ tay cầm cây roi màu đen, ánh mắt như điện, chính là Trung Sơn vương.

Một nhóm người đập tung bụi mù, chạy qua trư

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Mang người đi

Lạc Vân Hi nhanh chóng lui về phía sau, lấy tay áo bịt mũi, lồng mày không vui cau lại.

Sao lúc này Trung Sơn Vương vào cung không ngồi xe ngựa, mà là cưỡi ngựa đây?

Bên cạnh người đánh xe lại vui mừng kêu lên: "Tam Tiểu Thư, nô tài không nhìn lầm chứ? Vừa rồi là Trung Sơn vương đi qua phải không?"

Lạc Vân Hi thấy hắn mặt sùng bái như vậy, trợn to hai mắt nhìn bụi mù trước mặt do ngựa phi văng lên, không thấy bộ dáng miệng mũi bị sặc chút nào, hỏi: "Người từng gặp Trung Sơn vương sao?"

A Đại tự hào cười một tiếng, " Dĩ nhiên từng thấy, mấy ngày trước, Trung Sơn vương đánh lui quân địch, từ biên cảnh trở lại, khắp thành dân chúng cũng đi xem! Đúng rồi, Tam Tiểu Thư khi đó vẫn còn trên đường hồi kinh, nên không thấy."

Về chuyện này, Lạc Vân Hi biết.

Đêm đó Hoàng đế thiết yến ở Kim Hoa điện chính là vì ăn mừng Trung Sơn Vương thắng lợi trở về mà.

Trước kia lúc từ Dương thành trở lại kinh thành, nàng và Lạc Nguyệt Kỳ đi bằng đường thủy, không hề gặp phải Trung Sơn Vương.

A Đại thao thao bất tuyệt giới thiệu với nàng: "Trung Sơn Vương rất lợi hại, hắn là Vương Gia duy nhất ở Kinh Thành Dạ Thiên Quốc còn chưa bị Hoàng

để thu lại binh quyền, nhiều lần mang binh đánh giặc, ai cũng nói hấn đang trên chiến trường đứng mảnh uy phong, tướng lĩnh quân địch nhìn thấy hấn chân liền như nhũn ra....."

Lời hấn nói còn chưa hết, đột nhiên hét lên một tiếng: "Tam Tiểu Thụ, người xem!"

Mây đen che mặt trời, một đoàn màu đen hướng về phía bọn họ đứng yên lao tới.

"Đắc đắc" Tiếng vỗ ngựa rung trời vang lên.

"Là Trung Sơn vương!" A Đại kêu lên một tiếng, giọng nói cũng không lớn như vừa rồi nữa.

Sùng bái như thế nào đi nữa, những thứ kia tất cả đều là hấn nghe được trên phố, còn chưa tận mắt đối mặt với Trung Sơn Vương lần nào.

Nam nhân trên ngựa dẫn đầu, ánh mắt lăm lẹ bắn thẳng về hướng Lạc Vân Hi, đầu ngựa lớn trắng như tuyết chạy nhanh gần đến thì hãm tốc độ lại, chậm rãi chạy về hướng nàng. Hai đội thị vệ áo đen phía sau cũng theo sát, cầm cương ngựa động tác đều nhịp, ngay cả đuôi ngựa bước đến cũng giống nhau như đúc.

Đây quả nhiên là quân đội được huấn luyện..... Lạc Vân Hi than thở thầm nghĩ.

"Làm sao người ở chỗ này?" Hai chân Trung Sơn Vương kẹp chặt bụng ngựa, từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Xe ngựa hư." Lạc Vân Hi nhún vai.

"Nô tài ra mắt Trung Sơn vương!" Giọng nói run rẩy của A Đại từ bên cạnh truyền đến.

Lạc Vân Hi mới nhìn thấy hấn đã quỳ xuống, đột nhiên nghĩ đến nàng cũng còn chưa hành lễ?

Vừa muốn khom lưng, Trung Sơn Vương đã mở miệng: "Bỏ vương mang người đi."

Roi ngựa trên tay hấn đã bay ra ngoài, cuốn lấy Lạc Vân Hi, cổ tay vừa dùng lực, liền để nàng chính xác ngồi trên lưng ngựa.

Tất cả chỉ ở trong nháy mắt, Lạc Vân Hi còn chưa kịp phản ứng.

Hấn mang nàng đi? Làm sao đi? Cưỡi ngựa sao? Còn chưa có nghĩ xong, nàng đã ngồi ở trên lưng ngựa rồi.

A Đại che miệng lại, suýt nữa kêu lên sợ hãi.

Hấn tuyệt đối không nghĩ tới, Trung Sơn vương vậy mà lại để Tam Tiểu Thụ cưỡi ngựa cùng hấn!

Không chỉ có hấn, mặt đội thị vệ đi theo sau Trung Sơn Vương cũng sững sờ, chủ tử từ trước đến giờ không thích người khác đi quá gần hấn, cho nên, ngay cả bọn họ, giờ phút này cũng duy trì khoảng cách nhất định. Huống chi, nàng lại là nữ tử! Coi như tuổi còn nhỏ, vẫn là một cô nương! Chủ tử lại càng không thích cô nương nào đến gần hấn.....

"Còn không đuổi theo?" Giọng nói của Trung Sơn vương vang lên lần nữa thì đã cách xa mười trượng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Công cao hơn chủ

Bọn thị vệ lúc này mới phát hiện ra, tuần mã của Trung Sơn vương đã chạy nhanh ra ngoài như con bão tố ở xa rồi.

Lạc Vân Hi ngồi ở trên lưng ngựa, mặt bị gió lạnh thổi qua, mắt nhẹ nhàng nhắm lại, ở giữa mùa hè này, tìm cảm giác mát mẻ.

Trung Sơn vương ngồi ở phía sau nàng, hai cánh tay hai bên kề sát thân thể nàng, kéo dây cương, trước ngực và phía sau lưng của nàng giữ vững cự ly nhất định, cũng không chạm nhau.

"Người đánh xe của ta thì làm thế nào?" Lạc Vân Hi nghiêng đầu, lớn tiếng hỏi.

Bởi vì gió quá lớn rồi, nàng không thể không nói to.

Lại không nghĩ rằng, lần quay đầu này, tóc vốn lỏng lẻo kéo "hồ" một cái liền bị bung ra bay toát loạn, dây lụa màu bạc nhẹ nhàng bay xuống, tóc dài vì vậy bị bung ra, toàn bộ bay về phía gương mặt của Trung Sơn vương, ngăn tầm mắt hấn lại.

Trung Sơn Vương Kinh ngạc quay đầu đi, một tay cầm lấy mái tóc đen đang bay của nàng.

Lạc Vân Hi im lặng.

Tóc dài của cô gái mềm mại bóng loáng như tơ lụa trong lòng bàn tay, từ đó lại có một loại cảm giác truyền đến. Trung Sơn vương cười nhẹ một tiếng, hỏi bên tai nàng "Dinh dưỡng của ngươi không phải bị tóc ăn hết chứ?"

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, đây là cách khác mà hắn dùng để nói mình gây yếu sao? Không thêm đề ý, nàng hỏi "Đó là người đánh xe của ta đây?"

"Bỏn vương sẽ sắp xếp người đưa hắn trở về phủ, ngươi lo lắng cái gì?" Trung Sơn vương trả lời không nhanh không chậm, tay trái vẫn giữ lấy mái tóc đen của nàng như cũ, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Người của ta, ta tất nhiên là phải lo lắng rồi." Lạc Vân Hi đáp trả hắn một câu, mắt nhìn cửa cung càng ngày càng gần.

Phía sau, đội thị vệ cũng đuổi tới, thấy Trung Sơn vương vậy mà lại đang cầm tóc một cô gái, vẻ mặt cũng giống như bị sét đánh, ai cũng không dám tin vào mắt của mình.

Cũng may bọn họ huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không đến mức khủng hoảng tinh thần.

Ngựa trắng như tuyết đến trước cửa cung, cũng không thấy có một bóng người nào.

"Hả? Không phải họ nói cha ta chờ ta ở đây sao?" Lạc Vân Hi khó hiểu.

Trung Sơn vương ghim chặt Bạch Mã, cất giọng hỏi Ngự Lâm quân giữ cửa, "Lạc Thái Úy đâu?"

Ngự Lâm quân lập tức không dám nhìn thẳng nam nhân trước mắt, trong lòng chỉ cảm thấy kinh ngạc, sao trên lưng ngựa của Trung Sơn vương lại có thêm một tiểu cô nương đây? Hắn vội vàng đáp: "Bẩm vương gia, vừa rồi Lạc Thái Úy và Lục hoàng tử đi vào cùng nhau rồi."

Trung Sơn vương không nói thêm gì nữa, tay nâng roi ngựa lên, quật nhanh xuống, Bạch Mã nhảy "vèo" vào cửa cung, thuần thục tìm đường đi.

"Thả ta xuống đây thôi." Lạc Vân Hi nói.

Trung Sơn vương cũng không có dừng lại, mà còn liếc nhìn mái tóc của nàng, nói: "Trước hết phải chải đầu tóc gọn gàng đã, đáng vẻ như thế này còn ra thể thống gì nữa?"

Lạc Vân Hi gật đầu, điều này cũng đúng.

Sau khi Bạch Mã vào cung thì thả chậm tốc độ, rẽ trái rồi lại rẽ phải, Lạc Vân Hi cau mày hỏi "Trong hoàng cung có thể cưỡi ngựa sao?"

Trung Sơn vương lạnh nhạt nói: "Bỏn vương là một ngoại lệ."

"Vậy thì ngươi rất oai phong rồi." Giọng nói của Lạc Vân Hi không hề che dấu sự giễu cợt, nàng vốn không có cảm tình gì với Trung Sơn Vương.

Trung Sơn vương không ngại cười một tiếng, cúi đầu nói: "Có thể phóng ngựa ở Tử Cấm Thành, có thể đeo đao ở Kim Loan điện, như vậy chẳng lẽ không đủ oai phong sao?"

Mắt Lạc Vân Hi lộ rõ vẻ khinh thường, lẩm bẩm một tiếng: "Không phải ý vào việc có công thắng trận à, vậy mà không sợ công cao hơn chủ sao?"

Ở phía sau lưng, ánh mắt Trung Sơn vương tối đi, miệng cũng không tha nàng: "Lời như vậy, hình như từ trong miệng một phế vật như ngươi phun ra thật sự không phù hợp chút nào thì phải?"

Một phế vật, sẽ đề ý đến chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chải đầu cho nàng

Phế vật ư? Lạc Vân Hi hừ một tiếng, nhưng không nói lời nào.

Trong mắt Trung Sơn vương hiện lên ý cười.

Bạch Mã đến cửa một khu cung điện vắng vẻ, dừng lại ở dưới một cây đại thụ.

Trung Sơn vương tung người xuống ngựa, đang muốn xoay người đỡ Lạc Vân Hi. Lạc Vân Hi đã thành thạo nhảy từ trên lưng ngựa xuống, nhìn lại con ngựa, nàng sợ hãi than: "Con ngựa Tuyệt Luyện này, người có được từ đâu vậy?"

Hỏi sau lại hỏi hận, người này muốn có bảo mã Tuyệt Luyện không phải là chuyện rất đơn giản sao?

Chỉ là, ở hiện đại, loài ngựa này lại rất đáng quý.

"Người cũng biết đây là ngựa gì sao?" Trung Sơn vương thầm khen, "Tuyệt Luyện là do nước khác tiến cống, nó là do hoàng thượng thưởng cho Bôn vương."

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, ánh mắt liếc về phía cung điện, mấy sân vừa tiến vào, trông không ít cây xanh cao lớn, che đi ánh mặt trời nóng bỏng.

Nàng nghi ngờ hỏi: "Chỉ chải đầu thôi, người làm gì phải dẫn ta đi xa như vậy?"

Trung Sơn vương cười lạnh một tiếng: "Người cứ nói đi? Bôn vương đang tính bán người đó!"

Lạc Vân Hi lạnh lùng nhìn về hướng hắc.

"Xem xem người mới được mấy lượng thịt. Bôn vương không biết trên thị trường thịt heo giá bao nhiêu, nhưng theo thân thể người, chắc là cũng không được đáng bao nhiêu."

Lạc Vân Hi dứt khoát xoay người lại, tìm dây lụa bị dắt ở trên lưng ngựa.

"Vương Gia, nô tỳ đã tới." Một giọng nói già nua vang lên ở chỗ cách đó không xa.

Lạc Vân Hi quay đầu, liền thấy một ma ma khá kính cẩn, ăn mặc mộc mạc quỳ gối dưới ánh mặt trời, mặt tràn ngập lo lắng.

"Đứng lên đi, chải lại đầu cho nàng." Trung Sơn vương vừa nói vừa dắt Tuyệt Luyện đến cạnh cây to.

Lão ma ma cực kỳ kinh ngạc ngẩng đầu, quan sát Lạc Vân Hi mấy lần, rất nhanh đã thu lại sự kinh ngạc trong mắt ánh mắt, đi tới cười nói: "Cô nương, để nô tỳ chải đầu cho ngài."

Lạc Vân Hi liếc nhìn cung điện cửa chính, hỏi Trung Sơn vương: "Đi vào đó sao?"

Trung Sơn vương cũng không quay đầu lại, "Ai cho người vào? Chải đầu ở chỗ này đi!"

"Ở đây sao? Dưới gốc cây à?" Lạc Vân Hi nhíu mày.

Trung Sơn vương cũng không để ý tới nàng.

Trán Lạc Vân Hi hiện lên vài vạch đen, lầu bầu nói: "Vậy thì chải ở đây đi, nhanh lên một chút."

Lão ma ma nghe cuộc đối thoại bọn hắc, không dám nói chen vào, trong lòng lại buồn bực.

Lần đầu tiên nàng được tới nơi ở của Trung Sơn vương ở hoàng cung, lại không nghĩ rằng đến nơi này để phục vụ một việc hết sức đơn giản, cũng không xa hoa như trong tưởng tượng.

Ai cũng biết, cung nữ đều không được phép đến nơi này, nếu không phải vừa rồi ám vệ kêu nàng, nàng cũng tuyệt đối không dám tới đây.

Cô nương này không biết là tiểu thư nhà nào, lại xuất hiện ở nơi này?

Lạc Vân Hi đứng dưới bóng cây, Nhâm lão ma ma cắt tỉa mái tóc dài của nàng, trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi không hề nghe được Trung Sơn vương triệu cung nữ, không phải có phương thức liên lạc bí mật gì, chỉ là làm như vậy thì quá thân thiết.

Chỉ một lát sau, tóc liền được chải lại gọn gàng.

Lão ma ma chải cho nàng một búi tóc tròn ở đỉnh đầu, tóc còn lại thì tạo thành một sợi nhỏ, chỉ bằng ngón tay nàng, quấn vòng quanh búi tóc, liền khiến những sợi nhỏ xung quanh cũng bị quấn chung vào một chỗ, từ trên búi tóc có vài sợi rơi xuống dưới, ở sau gáy còn vài sợi lưa thưa, nhìn vừa đi dóm dáng yêu lại mát mẻ.

Chỉ là, đó vẫn là kiểu tóc của trẻ con.

Trung Sơn vương nhìn thấy vậy, trên mặt lộ ra nét cười, tiểu nha đầu sẽ phải có bộ dạng của tiểu nha đầu! Hắc gật đầu nói: "Tay nghề của ma ma quả nhiên rất tốt, trở về lãnh thưởng, chuyện hôm nay, cũng không cần nói ra bên ngoài."

Chương 63: Đẩy người nước vào

Ma ma chải đầu nói cảm tạ rồi đi, cũng không dám nhìn Lạc Vân Hi lâu hơn một cái.

Lạc Vân Hi cảm giác sau khi búi tóc lên thì nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều, liền hỏi: "Khi nào thì chúng ta đi?"

Cánh môi mỏng của Trung Sơn Vương nâng lên: "Đi? Đi đâu?"

Lạc Vân Hi tròn tròn mắt nhìn hần, "Đương nhiên là tới Ngự Hoa Viên, không phải Thái hậu ở đó sao?"

Trung Sơn vương lạnh nhạt nói: "Bổn vương chỉ dẫn người tới đây chải đầu, những thứ khác vốn dĩ không liên quan đến Bổn vương."

Lạc Vân Hi ngẩn ra một lúc, trong lòng lại mừng rỡ, vội vàng hỏi: "Vậy người có thể cho ta biết đường tới Ngự Hoa Viên như thế nào không?"

Trung Sơn vương thấy nàng vội vã rồi đi, chân mày hơi nhíu lại, tiện tay chỉ một hướng: "Con đường kia kia."

"Tốt bái bai!" Lạc Vân Hi chạy về phía con đường đá cuối kia.

Không thể không nói, hoàn cảnh nơi này mặc dù vắng vẻ, nhưng lại tạo môi trường xanh tốt. Nhất là con đường nhỏ này, hai bên trồng đầy cây ngô đồng, cành lá rộng lớn, quần quýt một chỗ, tạo thành vách tường thiên nhiên trên đầu, che đi thời tiết nóng bức mùa hạ.

Tâm tình cực tốt, nàng khẽ hát lên một khúc hát dân gian: "Nơi này đường núi ngoằn ngoèo, nơi này dòng nước chảy không ngừng, nơi này sơn ca ríu rít thành hàng, nơi này sơn ca ở khắp nơi....."

Giọng nói của cổ thân thể này rất tốt, không thua nàng kiếp trước, giọng nói thanh thúy ngọt ngào xen lẫn một chút mềm mại rả rích, hát lên khúc sơn ca lại mang theo một cảm nhận mới lạ.

Mặt Trung Sơn vương vốn còn đen hơn đây rồi lúc này lại lộ ra sự kinh ngạc, không biết nàng hát cái gì, hần chưa từng nghe, nhưng thật sự nghe rất hay, không hiểu sao lại đi theo hướng tiếng hát.

Lạc Vân Hi đi ra khỏi con đường nhỏ thì trước mặt có ánh sáng rộng mở.

Một cái hồ thiên nhiên đón lấy ánh mặt trời, mặt hồ xanh biếc đón lấy ánh mặt trời, gió nhẹ thổi tới, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, cực kỳ đẹp mắt.

Mà bên hồ, có hai vị mỹ nhân đang đứng, càng tạo thêm sức sống thom ngát.

Thiếu nữ mặc váy lụa mỏng búi tóc trên cao, dáng người thướt tha, đó là Tề Sính Đình, ngày ấy từng tham gia yến tiệc được chọn làm chính phi của thái tử, là đồng chính nữ, nhưng cũng chỉ là do người đã tái giá sinh. Mười sáu tuổi trên người nàng đã hiện ra sự xinh đẹp rồi. Đứng bên Tề Sính Đình là một thiếu nữ mặc váy lụa mỏng màu xanh, so sánh hai người với nhau, vóc dáng hơi thấp một chút, nhưng ngũ quan lại xinh đẹp hơn chính là Tăng Thủy Lan.

Lạc Vân Hi thả nhẹ bước chân, núp vào bên cạnh một cái cây.

Không biết hai người nói những thứ gì, đi tới bên hồ.

Tăng Thủy Lan đẩy từ phía sau Tề Sính Đình, Tề Sính Đình kêu lên một tiếng, rơi vào trong hồ nước.

Tăng Thủy Lan nhanh chóng rời đi.

Lạc Vân Hi đi tới bên hồ, nhìn Tề Sính Đình gãy gục trong hồ nước, mắt lộ ra sự đồng tình.

Tề tiểu thụ còn chưa gả cho thái tử, đã bị thái tử phi tương lai hại như thế, không biết về sau nàng vào phủ thái tử phải làm thế nào đây? Còn muội muội tốt của mình.....

Nàng nghĩ tới đây, tay phải rút đai lưng ra, cổ tay ngọc vút nhẹ, một đầu đai lưng chính xác ném tới trước mặt Tề Sính Đình.

Người rơi xuống nước như gặp được cọng rơm cứu mạng, Tề Sính Đình theo bản năng mà nắm chặt đai lưng, cổ tay Lạc Vân Hi vừa dùng lực, liền kéo nàng lên bờ. Tề Sính Đình phun ra vài ngụm nước vô lực nằm trên mặt đất, trong đầu chỉ còn tiếng "ong ong".

"Từ thể cứu người thực sự khá giống lão đại!" Một câu nói không biết có phải tán thưởng hay không vang lên ở phía sau.

Lạc Vân Hi vội vàng quay đầu lại, Trung Sơn vương chấp tay đứng dưới ánh mặt trời, mái tóc dài tung bay che đi sự khiếp sợ trong mắt.

Tiểu nha đầu này, cho hấn quá nhiều sự bất ngờ! Chỉ là, hiện tại hấn muốn nghe nhất chính là tiếng hát của nàng, hát thật sự rất dễ nghe, khiến cho hấn cũng bị mê hoặc.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Âm mưu đồng thời

Âm thanh huyền ảo truyền đến từ trên một con đường khác.

Lạc Vân Hi ôm lấy Tề Sính Đình, lui vào trong rừng cây cúi đầu ngồi xổm xuống, ý bảo nàng không nên nói gì, Trung Sơn vương cũng yên lặng ngồi xổm bên người nàng.

Ánh sáng trước mắt Tề Sính Đình di chuyển toán loạn, vốn dĩ không thấy rõ người nào cứu nàng. Mà giờ khắc này, nàng vừa tỉnh táo lại đã bị tiếng bước chân phía ngoài làm chú ý.

"Tề tỷ tỷ, Tề tỷ tỷ....." Có giọng người tìm kiếm truyền tới, là giọng nói rất quen thuộc.

Khóe mắt Lạc Vân Hi hơi nhướn lên, không ngờ lại là Lạc Nguyệt Kỳ! Hơn nữa chỉ có một mình nàng, nàng thầm than nhẹ, nha đầu này nhất định là bị người ta ám hại.

Quả nhiên, Lạc Nguyệt Kỳ đang chạy đến bên hồ nhìn bốn phía không bóng người thì giọng nói của Tăng Thủy Lan vang lên ở phía xa, "Có ai không, người đâu!"

Nàng chạy đến cuối con đường khác ần núp, tận mắt thấy Lạc Nguyệt Kỳ bị nha hoàn chỉ đi vào, mới bắt đầu kêu la, không hề thấy được tình hình bên hồ.

"Sao vậy?"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Thị vệ ở gần nhanh chóng vọt tới, sắc mặt Tăng Thủy Lan trắng bệch dẫn bọn họ chạy về hướng hồ, vừa chạy vừa nói: "Có người đẩy Tề tiểu thư vào trong hồ rồi! Mau bắt nàng lại!"

Lạc Vân Hi thầm kêu không tốt.

Lạc Nguyệt Kỳ nghe được câu này liền sợ tới mức muốn chạy trốn, sợ mình bị hiểu lầm. Nhưng mà, tình huống như thế sao có thể chạy đây? Nếu chạy thì chắc chắn tội danh sẽ hình thành!

"Bắt nàng lại!" Một thị vệ rút đao ra, lớn tiếng quát. Mấy tên thị vệ khác liền nhảy vào trong hồ tìm người.

Lạc Nguyệt Kỳ nghe thấy âm thanh đao rút ra khỏi vỏ, sợ đến chân mềm nhũn, té quỵ xuống đất.

"Không phải là ta làm, không phải ta!"

Nàng bị sợ đến rơi nước mắt.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tăng Thủy Lan vặn vẹo, đáy mắt nàng ta âm trầm đến đáng sợ, giận dữ chỉ vào Lạc Nguyệt Kỳ quát: "Ngươi thật to gan! Đố kỵ thân phận cao của Tề tiểu thư hơn ngươi, sợ về sau không được thái tử cung chiêu, liền đẩy nàng vào nước, thật là kẻ lòng dạ độc ác!"

Lạc Nguyệt Kỳ ngẩng đầu lên nhìn mặt nàng ta, vô cùng sợ hãi, nói giọng run rẩy: "Không phải là ta, Tăng tỷ tỷ, không phải ngươi kêu ta tới bên hồ sao?"

"Ta gọi hai người các ngươi tới ven hồ tản bộ, mà ta đến chậm một bước, không ngờ liền nhìn thấy ngươi tự tay đẩy Tề tiểu thư xuống nước!" Tăng Thủy Lan nói không hề để lộ sơ hở nào, chưa từng thấy các mặt khác của con người khiến Lạc Nguyệt Kỳ bị sợ đến không biết nói gì.

Nàng mạnh mẽ đập đầu, kêu lên: "Thả ta ra, không phải là ta làm, thả ta ra, không phải là ta làm!"

"Đây là muội muội ngươi sao?" Trung Sơn vương nghiêng đầu cười nhẹ bên tai Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi cắn môi, một bộ ta không biết nàng ta nhìn lại hấn.

"Thật sự là so với người còn kém xa." Trung Sơn vương lắc đầu một cái.

Mà Tề Sinh Đình còn chưa tỉnh táo hẳn đột nhiên nghe được giọng nói của Trung Sơn vương, nàng khiếp sợ che miệng lại, cũng không nhìn lại, đầu cũng không dám cử động một cái.

Nàng đã nhận ra cô gái đang ôm mình là Lạc Tam Tiểu Thư ngày đó tranh luận với Lương quý phi ở Kim Hoa điện, là một phế vật, cái gì cũng không biết.

Nhưng mà, nàng lại cứu mình!

Hơn nữa, nàng hình như còn quen biết Trung Sơn Vương?

Lúc này, bọn thị vệ ở đây hồ cũng không vớt được gì, liền leo lên bờ nói: "Đây hồ không có ai cả!"

Sắc mặt Tăng Thủy Lan biến đổi, Lạc Nguyệt Kỳ đang khóc thút thít dừng lại, trong lòng dâng lên hi vọng.

Từ sau rừng cây phát ra tiếng vang, mọi người lập tức nhìn sang.

Toàn thân Tề Sinh Đình dính đầy bước thăng từ đó ra.

Tăng Thủy Lan bị dọa tới mức cặp mắt tròn tròn, suýt nữa hét âm lên.

"Tăng tỷ tỷ, người đang tìm ta sao?" Nàng (TSD) lạnh lùng cười một tiếng, đi về phía Tề Thủy Lan.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Người chọn một bộ đi

Edít: thu thảo

Tăng Thủy Lan miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, không hề lui bước, ngược lại còn đi lên bước, quan tâm hỏi: "Tề muội muội, người không sao chứ?"

Tăng Thủy Lan bị sợ đến suýt nữa hét thất thanh!

Nàng tận mắt thấy Tề Sinh Đình gãy giữa dưới đáy nước, vậy mà vào lúc này vẫn sống sờ sờ đứng trước mặt mình, nàng đang thấy quý sao?

Nhưng mà, nàng cũng không lui bước, mà miễn cưỡng đứng lại, nói: "Tề muội muội, thật may là người không có việc gì. Hừ chết chúng ta rồi!"

Lạc Vân Hi nhếch miệng nở nụ cười hứng thú, Tăng Thủy Lan này, thực sự cũng không phải là cái đèn cạn dầu.

Tề Sinh Đình rất thông minh, biết giờ phút này có nói gì cũng không được, ngược lại sẽ miệng lưỡi người khác bàn tán nói mình là kẻ độc ác, nàng tái mặt cười một tiếng: "Không có việc gì, là do ta không cẩn thận té xuống."

Bọn thị vệ thấy thế, liền nói ra: "Nếu không còn chuyện gì, liền giải tán đi!"

Tăng Thủy Lan vội vã rời đi, Tề Sinh Đình vội vàng chạy vào rừng cây, nơi đó lại không còn một bóng người. Nàng thấy vậy cũng có chút thất vọng.

Lúc này, tay Lạc Vân Hi cầm đai lưng ướt sũng đi trên đường mòn trong rừng, áo mỏng màu xám nhạt lập tức có vẻ vô cùng rời rạc, đáng vẻ không nghiêm chỉnh chút nào.

Lông mày Trung Sơn Vương nhíu lại, "Đi theo ta thay bộ y phục khác!" Giọng nói chân thật đáng tin.

Lạc Vân Hi vừa mới đi theo hắn đi tới cung điện, Trung Sơn Vương không hề cố kỵ mà đi vào.

Đẩy cửa phòng ngủ chính ra, hắn để cho Lạc Vân Hi đi vào.

Cửu sát ở trong chỗ tối thấy vậy sợ hết hồn hết vía.

Chủ tử, vậy mà lại để tiểu cô nương này vào phòng ngủ của người sao?

Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn đã thực sự thấy không thể tin nổi rồi.

Trung Sơn vương dùng mặt ngữ nói với Cửu Sát mấy câu, cũng đi vào phòng ngủ chính.

Nơi này bày biện hết sức đơn giản, giường lớn được làm bằng gỗ lê, màn mỏng màu xám bạc rủ xuống bốn góc giường, giờ phút này thắt ở hai bên. Trên giường chăn trắng như tuyết xếp chồng lên nhau, chính tề đến nỗi giống như đậu phụ khô. Bên giường là một cái bàn vuông, hai tủ treo y phục dựa vào tường, cạnh cửa sổ là bàn gỗ dài và ghế lim, bên cạnh bàn bày chiếc giường nhỏ êm ái.

"Đây là chỗ người ở?" Lạc Vân Hi không hề khách khí chút nào ngồi trên giường.

Trung Sơn vương nói: "Là nơi ở tạm thời ở hoàng cung."

"Đúng vậy." Lạc Vân Hi gật đầu, "Ta nói người là người có tiền, chắc cũng sẽ không ở nơi nghèo như vậy."

Vừa nói xong, Cửu Sát liền đang cầm một bộ y phục màu hạnh thù buom bướm trắng, váy mỏng màu lá sen đứng ở cửa, cũng không biết tìm được từ đâu trong cung điện.

"Cái này?" Lạc Vân Hi cau mày, "Màu sáng quá!"

Kiếp trước, loại này màu sắc này đối với nàng mà nói thì rất bình thường, nhưng ở cổ đại mặc y phục tối màu mấy tháng nàng đã quen với những màu như vậy rồi.

"Đổi cái khác!" Nàng quay mặt.

Trung Sơn vương cũng rất hài lòng cầm lấy quần áo, nói: "Những người tuổi này nên mặc như thế nhìn mới đẹp, còn nhìn lại trên người người một chút xem mình đang mặc cái gì, màu thì tối như đồ rách nát mà tên ăn xin mặc vậy, mau thay đi!"

Lạc Vân Hi quay đầu, cười nói: "Người nhìn không quen sao?"

Trung Sơn vương sử dụng ánh mắt khẳng định điểm này.

"Vậy ta càng thích mặc." Lạc Vân Hi nói.

Sắc mặt Trung Sơn vương lạnh đi, nói: "Cửu Sát, người lấy thêm mấy bộ màu xám tối."

Khóe mắt Lạc Vân Hi cong lên, sao vậy? Hắn thay đổi ý nghĩ rồi hả?

Rồi sau đó, Trung Sơn vương hơi hột nói: "Chính là mấy bộ Vương công công thích nhất mặc đó."

Sau lưng Lạc Vân Hi run lên, Trung Sơn Vương thật là độc ác!

"Người chọn một cái đi!" Đợi sau khi y phục thái giám dùng lấy ra, Trung Sơn Vương tiện tay cầm lấy, trầm giọng nói, "Chỉ có thể chọn một bộ, không có lựa chọn thứ ba!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ta muốn cái này

Edit: thu thảo

Giữa ánh mắt Lạc Vân Hi lộ ra ý cười, một ngón tay chỉ bộ y phục thái giám dùng, "Ta muốn nó!" Nói rồi đoạt lấy luôn.

Nàng không hề chú ý tới, sắc mặt của Trung Sơn vương lập tức biến đổi.

Lạc Vân Hi lại cười hi hi kéo một cái ở trên bộ y phục, lấy đai lưng đính đá xuống, ngừng đầu nói: "Vương Gia, ta muốn cái này!"

Nói qua rồi nhẹ nhàng thả đai lưng ở bờ eo, nhìn không hợp nhau chút nào, nhưng phối hợp lại rất xứng với nhau.

Trung Sơn vương im lặng, nha đầu này, cũng rất khôn khéo!

"Vương Gia, thái giám không có đai lưng dùng, đành làm khó ngài mặc vậy." Lạc Vân Hi cười đến cực kỳ vui vẻ, ném y phục thái giám lên trên giường hắn, rồi đi từ phòng ngủ chính của hắn ra ngoài.

Khuôn mặt Trung Sơn vương bình tĩnh, đứng ở trong phòng không nhúc nhích, chờ dần nhìn chiếc váy màu hạnh trên tay.

"Vương Gia." Cửu Sát thấp thỏm kêu.

"Y phục này không ai ăn mặc, ném đi." Ngón tay Trung Sơn vương buông lỏng, quần áo lụa mỏng đẹp mắt bay xuống đất.

"Dạ!" Cửu Sát lên tiếng.

Lạc Vân Hi thuận đường, đi thẳng đến Ngự Hoa Viên.

Hôm nay Ngự Hoa Viên càng thêm cực kỳ náo nhiệt. Khắp nơi có thể thấy được người uống trà ngắm hoa.

Rất nhanh nàng đã tìm được Lạc Kính Văn và đại phu nhân, nói lại chuyện xe ngựa hư cho họ, nhưng lại giấu giếm những chuyện khác.

Lạc Kính Văn không nói gì, nhìn về phía thiếu nữ có ánh mắt hơi xa lạ này.

Khuôn mặt toàn phần son cầu đại phu nhân đầy vẻ không vui, tức giận quát: "Làm sao mà nhiều xe ngựa như vậy không hư, lại cố tình hư xe ngựa của người đây? Sớm biết xe ngựa hư, người cũng khỏi phải tới, rõ ràng điềm xấu mà!"

Lạc Nguyệt Kỳ cúi đầu đứng yên một bên nghe vậy kinh hãi ngẩng lên đầu, điềm xấu sao?

Nàng lập tức nghĩ đến vừa xảy ra, chuyện đó bây giờ vẫn còn nổ "bùm, bùm" nhảy không ngừng trong lòng nàng.

Tất nhiên, nàng không biết chuyện Lạc Vân Hi cứu Tề Sính Đình.

Ở phía xa, thái tử và Đoan Mộc Kỳ cùng nhau đi về hướng bên này.

Lạc Kính Văn vội mang theo người nhà hành lễ.

Thái tử gạt đầu một cái, chán ghét liếc nhìn Lạc Vân Hi, đối với Lạc Nguyệt Kỳ thái độ lại mềm hơn nói: "Nghe nói Tề tiểu thư rơi xuống nước, người theo ta đi xem thế nào, sau đó còn tìm hiểu rõ chuyện này nữa."

Bởi vì còn chưa lập gia đình, nên họ vẫn chưa thể được gọi là "trắc phi".

Lạc Nguyệt Kỳ thấy hấn hết sức dịu dàng như vậy, tâm tình vô cùng kích động, liền vội vàng gạt đầu.

Giọng nói của Đoan Mộc Kỳ vang lên bên tai Lạc Vân Hi: "Thái tử thật có phúc, không chỉ cưới được Tề Sính Đình làm trắc phi, ngay cả Ngũ muội của nàng, cũng là rất có tài."

Lạc Vân Hi quay đầu lại nhìn về phía Đoan Mộc Kỳ, cười hỏi: "Tề Sính Đình cũng rất có tài sao?"

Đoan Mộc Kỳ hôm nay mặc một bộ y phục màu trắng, trên tay còn cầm chiếc quạt xếp, nhẹ nhàng phe phẩy, rất ra dáng một vị công tử.

"Ừ. Nàng thông thạo nữ công, danh tiếng lẫy lừng khắp Dạ đô. Tề Thị Lang lại sắp thăng chức làm Thượng Thư rồi, nàng cũng giống nước lên thì thuyền cũng lên, danh tiếng cực kì tốt, cưới được nàng làm trắc phi, không phải là may mắn của thái tử sao?" Đoan Mộc Kỳ cười nói.

Lạc Vân Hi hiểu rõ cười một tiếng.

Vì muốn loại bỏ chướng ngại vật lớn nhất này, giống như không chế tốt con cờ Lạc Nguyệt Kỳ vậy, Tăng Thủy Lan cũng thật thông minh.

Chắc nàng biết, nếu lại muốn chọn trắc phi, sẽ không có uy hiếp giống như Tề Sính Đình đối với nàng.

Hai người đứng dưới tán cây nói chuyện, Lạc Kính Văn và đại phu nhân thỉnh thoảng quét ánh mắt nghi ngờ nhìn qua.

Từ lúc nào thì Thập nhị hoàng tử và phế vật này chung sống hòa hợp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Khôi phục trí nhớ

Edit: thu thảo

Lúc này, một nội thị đi tới, khom người nói: "Thập nhị hoàng tử, thái tử mời ngài qua."

Đoan Mộc Kỳ gật đầu, hỏi Lạc Vân Hi, "Có muốn đi xem một chút cùng ta hay không?"

"Không, người đi đi." Nàng không muốn dính vào chuyện này.

Đang đứng chán đến chết, một cung nữ thướt tha đi tới, khuôn mặt mỉm cười, đưa một lá thư cho nàng.

Lạc Vân Hi nhận lấy, mặt lộ vẻ nghi ngờ, ngón tay trắng nõn xinh đẹp mở bức thư ra, bên trong là một lá sen cắt thành hình tròn, lá sen màu lục, màu sắc tươi mới, nhưng không có bất kỳ chữ viết ở trên.

Cung nữ nói nhỏ: "Lục hoàng tử phân phó nô tỳ mang tiểu thư đi chỗ cũ."

Hai người rẽ bảy tám lần, đến chỗ một hồ sen, hồ sen cực lớn, diện tích tầm mười mấy mẫu đất, lá sen tràn ngập tầng tầng lớp lớp, hoa sen hồng hoặc trắng nhô ra ở giữa đám lá sen, duyên dáng, yêu kiều đứng thẳng.

Cung nữ chèo thuyền nhỏ, đưa nàng đi vào trong hồ sen.

Ở chỗ sâu trong hồ, lá sen thấp thoáng, một chiếc thuyền hoa tinh xảo lững lờ đứng đó, Đoan Mộc Triết mặc áo màu lục nằm nghiêng ở mũi thuyền, hấn nằm lười biếng, tay trái chống đầu, cười ngắm Lạc Vân Hi, mặt mũi hấn tuần mỹ, cùng với lá sen màu lục tạo thành một thể, trở thành một bức tranh sơn thủy đẹp mắt.

"Thật sự là nhân nhả." Lạc Vân Hi than nhẹ một tiếng, nhảy lên đầu thuyền.

Đoan Mộc Triết ngồi dậy, tươi cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, "Nơi này, đã từng là nơi nàng thích nhất."

Lạc Vân Hi nghe vậy, quan sát bốn phía, trong mắt là những phiến lá xanh biếc và hoa màu hồng phấn, cảnh sắc tuyệt đẹp.

"Rất đẹp." Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, ngồi vào đuôi thuyền.

Đoan Mộc Triết đưa tay cầm đài sen nhỏ trên bàn bóc, ngón tay thon dài trắng như ngọc dính phần xanh mơn mơn hết sức bắt mắt. Rồi sau đó cầm mấy đài sen đã bóc trong tay đưa cho nàng, dịu dàng nói: "Cũng đã lâu rồi nàng chưa ăn đài sen ở nơi này rồi."

Lạc Vân Hi nhận lấy.

Đoan Mộc Triết than nhẹ: "Nàng mất trí nhớ, rất nhiều chuyện cũng không thực hiện được, cho nên, hiện tại quan trọng nhất là khôi phục trí nhớ cho nàng."

"Có thể khôi phục sao?" Lạc Vân Hi nhíu lông mày.

Khôi phục trí nhớ, nàng có thể nhớ rất nhiều chuyện, nhưng liệu có thể hay không, quên mất phần trí nhớ của Lạc Phượng hay không?

Nếu như vậy, nàng tình nguyện không khôi phục trí nhớ.

Nàng không muốn thật sự làm một phế vật.

"Thử một lần." Ánh mắt Đoan Mộc Triết kiên định, "Buổi trưa ngày mai, vào thời gian nghỉ ngơi, nàng hãy tới phố Nam, trước Lâm Uyển, ta sẽ chờ nàng ở đó."

"Được." Lạc Vân Hi gật đầu.

"Hi Nhi, nhị ca muốn từ núi Thanh Minh quay về." Đoan Mộc Triết nhìn chằm chằm vào mắt nàng, nói.

Lạc Vân Hi không hiểu nhìn hấn.

Đoan Mộc Triết nhìn ánh mắt khó hiểu của nàng nói, "Thôi, hay là chờ nàng khôi phục trí nhớ rồi nói."

"Là nhị hoàng tử sao?" Lạc Vân Hi thử hỏi.

"Ừ, nàng nhớ lại cái gì sao?" Đoan Mộc Triết vui mừng cả người khẽ run lên.

Lạc Vân Hi lắc đầu, nàng chỉ là suy đoán.

Đoan Mộc Triết yên lặng nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng trong suốt, không giống đang nói dối, trong lòng hơi khó chịu, liền quay đầu đi.

Hi Nhi vẫn còn thông minh như vậy, trời cao quá tàn nhẫn, lấy đi trí nhớ của nàng, tại sao nàng có thể quên tình cảm của bọn họ và những gì đã trôi qua đây?

Bầu trời đen tối trước bình minh, có vẻ bình thường. Nhưng sau đó sẽ thực sự xảy ra một trận bão táp lớn.

Chương 68: Một giọt lệ trong suốt

Edit: thu thảo

Nam tử quay đầu, Lạc Vân Hi chỉ thấy gò má của hắn, đường cong như bề ngoài một thanh đao, lông mi dài khê run, khuôn mặt vốn lạnh nhạt từ xưa đến nay bao phủ một tầng đau thương.

"Đoan Mộc Triết....." Trong lòng Lạc Vân Hi khê động, nhẹ giọng kêu hắn.

Theo tiếng nàng kêu lên, một giọt nước trong trẻo nhanh chóng dọc theo khóe mắt Đoan Mộc Triết chảy xuống, không tạo lên một tiếng động.

"Đoan Mộc Triết người khóc sao?" Lạc Vân Hi bị làm giật mình, trong lòng có một chỗ nào đó như bị đánh một cái, một loại cảm giác nói không ra lời chậm rãi chảy ra, nàng muốn không chế cũng không chế không được. Thân thể đã đứng lên, đi tới trước mặt Đoan Mộc Triết.

Mặt nam tử còn đang nhớ về quá khứ hiện lên sự kinh ngạc nhìn nàng, khóe mắt vẫn còn giọt nước mắt.

"Làm sao người khóc?" Lạc Vân Hi thở dài, lại cảm thấy rất đau lòng.

"Ai khóc vậy?" Đoan Mộc Triết cũng đứng lên, xoay người, giọng nói có mấy phần cứng rắn, mấy phần tức giận, "Nàng nhìn lầm rồi!"

Lạc Vân Hi lặng yên nhìn bóng lưng hắn.

Dáng người cao gầy, có vẻ cao hơn nàng rất nhiều, hắn rất gầy, hình như một trận gió là có thể thổi bay đi.

Đột nhiên, bóng dáng cao gầy này di chuyển, vọt tới trước mặt Lạc Vân Hi, vươn tay ôm chặt nàng.

"Hi Nhi, đừng quên ta." Giọng điệu của hắn gần như là khẩn cầu, "Ta chỉ có nàng....."

Ta chỉ có nàng..... tại sao, nàng lại cảm thấy đáy lòng chưa xót đây?

"Được." Lạc Vân Hi im lặng một lúc đáp.

Trên tầng lầu không xa, gần cửa sổ, bóng dáng một nam tử đứng một mình, trong tay nam nhân cầm hai ống tròn, gác ở mắt trước, nhìn chăm chú nhìn tất cả xảy ra ở nơi này, thấy một màn như vậy, hắn chậm rãi để xuống ống tròn.

Phía sau, Cửu Sát tiến lên nói nhỏ mấy câu.

Hắn gạt đầu, xoay người rời đi.

Một lúc lâu sau, Đoan Mộc Triết buông Lạc Vân Hi ra, môi mông khê nâng lên, vui vẻ chăm chú nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng, nói: "Hi Nhi, nếu sớm biết nàng sẽ mất trí nhớ, ta đã không để nàng đi Dương thành rồi."

"Là người để cho ta đi Dương thành hay sao?" Lạc Vân Hi bị bắt được tin tức này.

"Ừ, là vì để bảo vệ nàng tốt hơn." Đoan Mộc Triết than nhẹ.

Lạc Vân Hi không nói, ngồi vào mũi thuyền.

Đoan Mộc Triết lại nói đến thái tử, "Thái tử nạp Tề Sinh Đình làm trắc phi, Tề gia mặc dù không phải tứ đại gia tộc, nhưng cũng có ảnh hưởng không nhỏ trong kinh thành, cũng là một thế lực không thể coi thường, nàng thấy thế nào?"

Lạc Vân Hi cười yếu ớt: "Chuyện như vậy hỏi ta không phải có chút không thích hợp chứ?"

Đoan Mộc Triết mỉm cười, tâm trạng rất tốt, "Ta từ trước đến giờ đều tham khảo ý kiến của nàng, Hi Nhi quên rồi à, giang sơn này, ta có một nửa, thì nàng có một nửa."

Lời nói này làm Lạc Vân Hi sợ hết hồn hết vía, nhưng ánh mắt sáng quắc của Đoan Mộc Triết lại làm cho nàng cảm thấy một sự gài gửi trước nay chưa có.

Vì vậy, nàng hỏi: "Luôn nghe người ta nói đến tứ đại gia tộc, không biết là tứ đại gia tộc kia là những ai?"

"Quân gia của Trung Sơn Vương, được tiên hoàng giao quyền trông coi tướng sĩ, chinh chiến thiên hạ, lập được công lao lớn; Nhan gia là công thần Khai Quốc Công, thừa kế tước vị nhất phẩm trấn quốc đại tướng quân; Hầu phủ Tần gia trong kinh thành, đương kim Thái hậu chính là người của Tần gia; Đại Học Sĩ Đồ gia, cũng là trải qua thay đổi vài triều, môn sinh khắp thiên hạ. Tứ gia căn cơ sâu đậm, hai phe đều có nguồn gốc sâu xa."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thật sự xin lỗi

Edit: thu thảo

Lạc Vân Hi nghe xong khó hiểu hỏi: "Hình như các thiên kim tiểu thụ nhà quý tộc vào cung không nhiều lắm."

"Ừ, chính là phụ hoàng cũng không cưới phi tử là quý tộc. Thật ra thì là do sợ bên ngoại chuyên quyền, nhiều Đế Vương đời trước cũng rất ít khi chọn phi tần trong đại gia tộc, dù sao đây không phải những kẻ có thể dễ dàng nắm giữ trong tay. Trừ phi hoàng quyền bị đe dọa, bọn họ mới tìm kiếm bên ngoại có thể lực mạnh." Đuan Mộc Triết giải thích.

Lạc Vân Hi ngồi ở mũi thuyền, lấy tay múc nước trong hồ làm niềm vui, miệng lại hỏi "Ngươi cũng muốn tranh đoạt ngôi vị thái tử sao?"

Đuan Mộc Triết ngồi vào bên người nàng, nhìn về bên trong hồ.

Mặt nước trong suốt gọn sóng lẫn lẫn chiếu rõ hình ảnh hai người. Nam tử buộc tóc cao, lông mi cong cút, mắt xéch thon dài tuấn mỹ, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khê mím; cô gái búi tóc tròn díp dóm, bím tóc tinh xảo, ngũ quan như ngọc, tương lai nhất định là một mỹ nhân.

Hai gương mặt như ngọc rất gần nhau, ở trong mắt nàng dần dần mơ hồ mất tiêu cự.

Nàng hình như thấy được đoạn đường thật dài dưới bức tường cao, hai đứa bé một trước một sau chạy trốn.

"Đuan Mộc Triết, dung mạo ta đẹp hơn ngươi." Cô gái nhỏ chỉ khoảng 5, 6 tuổi, kết tóc đuôi sam, quần áo lại rách nát cực kỳ.

"Hi Nhi, đúng thật là rất đẹp, nhưng mà, y phục này của ngươi nếu không đổi, thật sự là xấu chết." Phía sau bé trai dánh đáp anh tuấn đuổi theo, lùi nàng lại, mặt đầy vẻ cưng chiều, "Ta dẫn ngươi đi thay quần áo khác, rồi lên lên đưa ngươi đi."

"Không muốn đổi, thay bộ đồ mới, mấy tỷ tỷ cũng sẽ xé nát nó." Về mặt cô gái nhỏ rất nghiêm túc.

"Vậy ta đi đánh các nàng, có được không?" Chân mày bé trai nhíu lại, khuôn mặt dễ nhìn đầy rồi rầm.

"Không cần ngươi đánh các nàng, thật ra thì ta cũng không phải không đánh lại được họ, chẳng qua là không muốn gây ra phiền toái cho di nương thôi. Còn nữa, nếu để cho các nàng biết ngươi đối tốt với ta như vậy, họ sẽ càng ta hận hơn đây."

"Vậy cũng đúng, ngươi không cần phải cùng ta hồi cung, mẫu phi bảo ta dẫn ngươi đi ăn bánh ngọt!"

"Tốt nhất rồi, ta thích mẫu phi ngươi nhất, nàng đối với Hi Nhi so với mẹ còn tốt hơn."

.....

Nước hồ nổi lên gọn sóng, phá tan bóng hai người dưới nước, Đuan Mộc Triết đưa khuôn mặt anh tuấn lại gần, hỏi "Hi Nhi, ngươi đang nhớ tới cái gì sao?"

Lạc Vân Hi ngẩn ra, đột nhiên thốt lên "Đuan Mộc Triết, mẫu phi ngươi ở đâu?"

Sắc mặt Đuan Mộc Triết đột ngột biến đổi, nhanh chóng ôm nàng vào lòng, âm thanh khàn khàn: "Mẫu phi nàng..... không phải đã chết rồi sao? Hi Nhi....."

"Đuan Mộc Triết." Trong mắt Lạc Vân Hi dâng lên một tầng nước, vươn tay ôm cổ hắn, "Thật sự xin lỗi....."

Thật sự xin lỗi, nàng đã quên mất cái nam tử đã từng cho Lạc Vân Hi vô số ấm áp đó.....

Đuan Mộc Triết khiếp sợ nhìn nàng, đáy mắt cũng đã uồn ướt, hắn run giọng nói: "Hi Nhi, là ta phải thực sự xin lỗi nàng."

"Nếu nàng muốn giang sơn này, ta liền dùng đôi tay dâng lên cho nàng."

"Một ngày nào đó, chúng ta sẽ giẫm tất cả người dưới lòng bàn chân, nắm chặt tay cùng nhìn cảnh đẹp vạn dặm giang sơn."

Những ký ức kia ngắt quãng dù như thế nào cũng không nổi lại được, nhưng lại giống như kim châm đâm vào trái tim Lạc Vân Hi.

Chợt, Đoan Mộc Triết kinh ngạc nói bên tai nàng: "Hi Nhi, thuyền rỉ nước rồi!"

Lạc Vân Hi từ trong hoảng hốt tỉnh táo, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, trong thuyền đã tràn đầy nước, thuyền đang chìm xuống từng chút một.

Đoan Mộc triết lập tức đứng lên, ánh mắt nhìn về phía xa, sắc mặt lạnh xuống, "Trên bờ tới rất nhiều chó!"

Mà Lạc Vân Hi, đã từ mạn thuyền rút ra một mũi tên, sắc mặt khó coi, "Chúng ta bị theo dõi, phải lập tức rời khỏi đây!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Thí nghiệm của thái tử

Edit: thu thảo

Mắt thấy thuyền hoa dần chìm xuống dưới hồ sen, mực nước trong khoang thuyền càng ngày càng cao, mà thuyền còn đang chìm xuống, rõ ràng, nơi này nước rất sâu.

Hắn không ngờ, nơi ẩn núp như vậy cũng sẽ bị lộ!

Lạc Vân Hi từ trong lời Đoan Mộc Triết nói đoán được, cổ thân thể này nhất định biết bơi lội, mà nàng kiếp trước, đối với bơi lội cũng không thành vấn đề.

Khi đó với nàng mà nói, đó không phải bơi lội, mà là một loại kỹ năng chuẩn bị để sinh tồn.

Tay trái Đoan Mộc không chút nào kiêng dè ôm lấy eo nàng, chân thon dài dùng lực nhảy xuống nước, cánh tay phải tự do vung lên. Như vậy, Lạc Vân Hi liền bị mang đi hết sức dễ dàng, vốn dĩ không cần làm gì.

Nàng cảm động lại lo lắng, dưới đáy nước không thể nói chuyện, liền đưa tay phải ra, chạm vào cổ tay hắn, ý bảo hắn buông ra.

Đoan Mộc Triết cũng không buông tay, vững vàng nâng nàng, ở dưới đáy nước chen lặn qua những cụm sen, hình như cũng không phí sức.

Vậy mà, tiếng bước chân ven hồ cũng bắt đầu lại gần.

Hô hấp của Đoan Mộc Triết dần dần trở nên nặng nề, dù sao bọn họ cũng không hô hấp, cũng sẽ trôi lên mặt nước lấy hơi.

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp!

Lạc Vân Hi đưa tay bắt được tay Đoan Mộc Triết, làm cho hắn buông mình ra, sau đó như một con cá nhỏ bơi tới bụi rậm bên cạnh có mấy cây cỏ lau gần phiến lá sen, bẻ gãy thành cái ống, đưa cho Đoan Mộc Triết một cây.

Đoan Mộc triết mặc dù biết bơi, nhưng lại không biết bí quyết sinh tồn nơi đáy nước.

Lạc Vân Hi ngậm một ống lau vào trong miệng, một đầu khác thì đưa lên mặt nước, nhẹ nhàng dùng miệng hô hấp, nháy mắt mấy cái với Đoan Mộc Triết.

Đoan Mộc Triết vừa mừng vừa sợ, học theo nàng, dùng ống lau lấy hơi, quả nhiên, trong ngực liền tràn đầy không khí.

Lạc Vân Hi sợ hắn lại muốn chăm sóc mình, sẽ hết sức, vượt lên trước một bước bơi ra ngoài.

Y phục màu xám dán sát vào trên da thịt, càng làm nàng trông rất gầy yếu, nàng giống như một con cá nhỏ, nhẹ nhàng thoải mái bơi, trong nháy mắt liền bơi xa hắn mười mấy thước. Đoan Mộc triết không yên tâm đuổi theo.

Hai người cang bơi về trước càng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Người hai bờ sông hình như đều tập trung vào bọn họ, mặc kệ bọn hắn bơi rất lâu, có tiếng bước chân quanh quẩn ở bên tai.

Lông mày Lạc Vân Hi hơi nhíu, tiếp tục như vậy cũng không có kết quả gì tốt. Cảm nhận được người trên bờ cũng không sát ý, đôi tay nàng dè xuống

dưới, thân thể nhẹ nhàng hiện lên, một đôi mắt bén nhọn nổi trên mặt nước, xuyên qua lá sen rậm rạp chẳng chặt, quan sát tình cảnh trên bờ.

Hai bên bờ hồ, đều là thị vệ áo đen, mà trang phục của bọn họ, nàng hết sức quen thuộc. Ánh mắt hơi trầm xuống, nàng đã nghĩ tới một người. Chẳng lẽ, chuyện này là hẳn làm sao?

Lúc này nàng lại chìm xuống mặt nước, vỗ lưng Đoàn Mộc Triết một cái, đẩy hẳn ra rất xa, mượn lực đẩy mình ngược lại, nhanh chóng đến gần hướng bên bờ.

"Bên kia có người!" Trên bờ có tiếng người hét lên.

Lực chú ý của tất cả thị vệ cũng bị động tĩnh trên mặt nước hấp dẫn.

Mà nơi bọn họ chú ý, giờ phút này cũng không có một người.

Lạc Vân Hi đã sớm trốn ra hơn 10m, vì bị huấn luyện tỉ mỉ mà nàng lặn xuống nước không phát ra tiếng động, cho dù là ở trong nước, cũng không thể để cho kẻ địch dễ dàng phát hiện vị trí của nàng.

Đoàn Mộc Triết thấy hành động của nàng vô cùng kinh ngạc, trong mắt thoáng qua sự đau lòng.

Hi Nhi, đừng vì ta hy sinh lớn như thế!

Coi như hẳn thật sự bị bọn họ phát hiện ra hai ta ở chung một chỗ, thì có thể thế nào?

Lúc này hẳn giờ một cánh tay lên "Ào ào", phát ra tiếng vang lớn hơn.

"Ở nơi nào!"

"Đuổi theo!"

Có người nhảy "Bùm" xuống nước, nhanh chóng bơi về hướng Đoàn Mộc Triết.

Đoàn Mộc Triết hít vào một hơi thật sâu, thân thể thon gầy chúi vào trong nước, như cá lớn, trượt vào hướng chỗ sâu nhất trong hồ sen.

Lạc Vân Hi lặng lẽ nhích tới gần bờ, nàng nín thở, như một con dã thú gặp nguy hiểm, gấp cong cánh tay, phát ra một chiêu trí mạng.

Giống như cá, nhảy ra khỏi mặt nước, tay phải nhanh như chớp túm cổ một thị vệ áo đen trên bờ!

Tất cả, chỉ trong nháy mắt.

Gương mặt thị vệ áo đen của hoàn toàn thay đổi màu sắc, hẳn không ngờ, mình bị thiếu nữ trước mặt này hạ gục, thậm chí ngay cả một chiêu cũng không thể ngăn cản!

Nụ cười Lạc Vân Hi chìm trong giá lạnh, bóp chặt trên động mạch cổ của thị vệ, kêu lớn: "Ta muốn gặp Trung Sơn vương!"

Thị vệ áo đen trên bờ nhanh chóng vây quanh nàng, kiếm trong tay rút ra khỏi vỏ kiếm, trong suốt sáng chói lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Lạc Vân Hi nhếch miệng lên cười lạnh, không sợ hãi chút nào, mắt quan sát khắp nơi, tai nghe động tĩnh khắp các hướng.

"Thu kiếm lại." Theo lời nói vang lên, bọn thị vệ áo đen ăn ý lui sang hai bên, Trung Sơn vương chậm rãi đi về phía nàng trong gió, nét mặt anh tuấn lạnh lùng không chút biểu cảm.

"Xoạt!" Kiếm đồng loạt được thu vào vỏ.

"Lạc Vân Hi, ngươi còn không buông tay?" Chân mày Trung Sơn vương hơi nhướn lên, đi tới phía nàng.

Lạc Vân Hi nhìn hẳn đến gần, cánh môi cong một nụ cười, năm ngón tay phải buông lỏng, tên thị vệ kia hai chân run rẩy, liền lùi lại mười mấy bước, té quỵ

xuống đất, che cổ họng, cảm giác vô cùng khó chịu.

Mà bàn tay phải, không ngừng chút nào, trung xẹt qua đường vòng cung đẹp đẽ trên không, chính xác không làm hướng tạt vào má trái Trung Sơn Vương Tuấn.

Nhưng, một chương kia cuối cùng không tạt xuống, tay nàng bị một bàn tay to giữ lại.

"Lạc Vân Hi, ngươi thật to gan, dám đánh Bôn vương?" Trong mắt Trung Sơn Vương tràn ngập sự kinh ngạc không thể nào tin nổi, thậm chí có một cảm giác khổ sở không kẻ nào thấy.

"Là người làm!" Lạc Vân Hi khẳng định.

"Là Bồn vương làm." Trung Sơn vương biết nàng nói gì, không phủ nhận chút nào.

"Người đáng chết!" Lạc Vân Hi tức giận nhìn hắn. Nếu không phải bên người nàng không có vũ khí vừa tay, làm gì còn có thể đứng đây đấu khẩu với hắn nữa đây?

Trung Sơn vương cũng nổi giận, quát lên: "Bồn vương để cho người xem một chút rốt cuộc là ai đáng chết!"

Bàn tay hắn vừa thu lại, dùng toàn lực, chợt kéo tới người Lạc Vân Hi đến.

Lạc Vân Hi vừa bơi từ trong nước ra, không còn đủ hơi sức để phản kháng hắn? Cái trán đụng vào một vật cứng, người liền bị Trung Sơn vương bẻ lên.

"Người làm cái gì?" Nàng vừa sợ vừa lo.

Nào chỉ có nàng, những thị vệ áo đen bên cạnh lúc này cũng giật mình trợn mắt hốc mồm.

Vương Gia nhưng chưa bao giờ ôm nữ nhân! Mặc dù đây chỉ là tiểu cô nương, nhưng cũng là nữ!

Chẳng lẽ, chủ tử ở phương diện nào đó đã thông suốt rồi!

Bọn họ liên tục không ngừng tránh ra, trên mặt còn mang nụ cười quỷ dị.

Trung Sơn vương tức giận không giảm chút nào, ôm lấy nàng sai bước về một căn nhà đá phía sau hồ sen.

"Đông!" Đá mở cửa chính, lại dẫm chân đi vào, Trung Sơn vương nhét Lạc Vân Hi vào chiếc giường phía trước cửa sổ, lạnh lùng nói: "Người ở nơi này xem đi, là Bồn vương đáng chết, hay là người nào đáng chết!"

Nói xong, hắn cũng không rời đi, ngồi vào cuối giường.

Lạc Vân Hi nghi ngờ nhìn phía ngoài cửa sổ, mà ánh mắt Trung Sơn vương lại dừng trên người nàng.

Trên người nha đầu này rõ ràng còn có mùi sữa thơm, rất ngây thơ a! Thế nhưng lại gầy, rất gầy! Ôm giống như ôm một cây gỗ cứng rắn vậy.

Tuy hắn không ôm nữ nhân bao giờ, nhưng dù gì cũng ôm trẻ con, trẻ con béo mập ôm vào trong ngực cảm giác đều tốt hơn so với cảm giác ôm nàng.

Mười ba tuổi, chắc là như vậy.

Nếu như muốn nói thì, nhất định là nàng ở nông thôn ăn không được, ngủ không được, cho nên mới sẽ gầy như vậy! Nếu ăn nhiều hơn, nhất định có thể béo lên.

Lạc Vân Hi không biết, mình đã bị người ta tính toán sau lưng, nàng vẫn đang tập trung nhìn cạnh bờ hồ.

Hoàng đế, hoàng hậu từ trên kiệu hoa lệ bước xuống, đầy lụa mỏng xanh buông xuống man trong một cái kiệu khác đỡ thái hậu xuống kiệu, ở phía cuối là triều thần và gia quyến hôm nay tới tham gia yến hội, đều ngồi kiệu, trên đầu mang đủ loại trang sức, mặt hiện ý cười.

Giọng nói của Trung Sơn Vương lại vang lên bên tai nàng: "Nhìn thấy không? Nếu như bồn vương không làm phiền các người, hiện tại, các người sẽ bị thái hậu, hoàng thượng tóm gọn. "

Lạc Vân Hi nhú mày, nghiêng đầu, đã trông thấy nửa bên mặt anh tuấn của Trung Sơn Vương, gần như cùng má trái mình dính vào nhau, lúc nói chuyện hơi nóng phả vào mặt nàng.

Nam nhân này không biết lễ nghi trong thiên hạ sao? Nàng không hề có biểu hiện gì nhưng lại từ từ tránh xa duy trì khoảng cách một thước với hắn, nói: "Ta chỉ cùng Lục hoàng tử ở nơi này ngắm sen, dù cho bị bọn họ nhìn thấy thì sao? "

Sắc mặt Trung Sơn Vương thay đổi: "Thật sự chỉ là ngắm sen sao? Không phải là hẹn hò sao? "

Lạc Vân Hi thản nhiên liếc hắn một cái, "Hẹn hò thì sao? Dạ Thiên Quốc cũng không cấm đoán chuyện này. "

Ánh mắt Trung Sơn Vương trầm xuống, đứng lên, châm chọc nói: "Đúng là không có chuyện gì, hai bên tình nguyện không ai quản được, chỉ là, Lục hoàng tử làm gì mà phải mang theo người chạy trốn chứ? Trông như lén lút hẹn hò vậy! "

Lạc Vân Hi không vui nói: "Hẹn hò sao? Đoan Mộc Triết chỉ là không muốn để người ta biết quan hệ của chúng ta. Bằng không, nếu mỗi người cứ như Trung Sơn Vương thế này, nghĩ muốn lợi dụng con cò như thì lên làm sao đây? "

Giọng nói của Trung Sơn Vương cứng ngắt hỏi: "Các người có quan hệ gì? "

Lạc Vân Hi ném cho hắn một ánh mắt mê hoặc, dịu dàng nói: "Vương gia không phải đã nói, là hẹn hò sao? "

Trung Sơn Vương bị ánh mắt mê hoặc của nàng làm cho cả người run lên, đây là ánh mắt thiếu nữ mười ba tuổi ư! Rõ ràng là rất gầy rất nhỏ, rõ ràng trên người nàng còn có mùi sữa thơm của đứa trẻ mới lớn, nhưng mỗi động tác của nàng, một vẻ mặt của nàng lại đặc biệt quyến rũ.

Nhưng mấy chữ phía sau nghe vào lại rất chói tai, hẳn không khỏi đen mặt, không nói một lời, đẩy cửa đi ra.

Lạc Vân Hi khó hiểu nhìn bóng lưng hắn, đứng lên, giữa hai hàng lông mày hiện lên sự lo lắng, đưa tay đẩy cửa, bước nhanh ra ngoài.

Thuyền lớn của hoàng gia đã cập bến tại phía trên hồ sen, người đến đây ngắm cảnh hơn một nửa là hoàng thân quốc thích, quý quyền quý cao sang, trác phi của thái tử đã được chọn, người Lạc gia cũng đều tới.

Lạc Vân Hi đi về hướng thuyền hoàng gia, tổng cộng có bốn chiếc thuyền lớn, nàng nhìn thấy người Lạc gia đều ở trên một chiếc, liền chờ mọi người đều lên thuyền, rồi mới chậm rãi bước lên boong.

Gió nổi lên, thuyền bắt đầu đi, thẳng đường tràn ngập hương thơm hoa sen, lá sen màu xanh lục, Lạc Vân Hi đứng tại đuôi thuyền rất lâu, mới đi vào trong khoang. Vừa đi đến chỗ rẽ ở boong thuyền, đã nghe thấy có tiếng nói chuyện yếu ớt truyền vào tai, nàng không khỏi đi chậm lại.

"Lạc Nguyệt Kỳ, đừng tưởng rằng ngươi làm trác phi của thái tử là giỏi! Biểu tỷ ta mới là hòn ngọc quý trên tay Lạc gia, ngươi thì tính là cái gì? Vị trí trác phi của thái tử cũng khiến ta coi thường!" Một giọng nói xa lạ đè thấp hết sức có thể, nhưng không chạy thoát khỏi tai Lạc Vân Hi.

Lạc Nguyệt Kỳ yếu ớt nói: "Vinh tỷ tỷ, ta không hề dám đối đầu với tỷ. "

Giờ khắc này, trên boong thuyền không có một bóng người, thái hậu đang trên lầu hai chiêu đãi các nữ quý, Lạc Nguyệt Kỳ lại vẫn còn ở đây.

"Hừ, ai nói ngươi dám đối đầu với ta chứ? Chỉ là ta không ưa ngươi! Chỉ muốn nhìn thử ngươi, xem sao mới 13 tuổi, thân mình đã phát dục nhanh như vậy, nhất định chẳng phải thứ gì tốt! Còn tỷ tỷ phế vật kia của ngươi, cũng giống ngươi, nhìn thấy nam nhân liền đi đường cũng không nổi, mười phần là kẻ háo sắc! Nghe nói nàng trở lại, ngươi thay ta cảnh cáo nàng, ba năm trước ta không chơi đùa nàng ta đủ, ba năm sau, nàng trở lại, ta sẽ tiếp tục chơi đùa nàng ta! "

Đôi mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, khẩu khí của tiểu cô nương này thật lớn! Họ vinh sao? Vậy nhất định là người nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân, gọi Lạc Phi Đình là biểu tỷ, có lẽ là cháu gái đại phu nhân.

Nghe nói ca ca Đại phu nhân là binh bộ thị lang Vinh Thành Lương, đây chẳng lẽ là nữ nhi của hắn?

Nghĩ kỹ, nàng đi ra ngoài, thản nhiên nói: "Không chơi đùa ta đủ sao? Đi ra, tiếp tục chơi đùa thôi. "

Hai người trong khoang thuyền bị dọa giật mình, xung quanh mấy người thị vệ chạy đến, muốn ngăn cản Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi dứt khoát bước vào khoang thuyền, ngăn cản hai người bên trong.

Vinh Lục bị dọa giật mình, nàng và Lạc Phi Đình không có chênh lệch nhiều, tài năng khá xuất sắc, cũng rất xinh đẹp. Thấy Lạc Vân Hi tới, thờ phào một hơi, sắc mặt cũng càng thêm khó coi: "Phế vật, ngươi tới vừa lúc! Ta đang tìm ngươi đây! "

Nhìn Lạc Nguyệt Kỳ bị Vinh Lục dạy vâng dạ liên tục, giọng nói Lạc Vân Hi trở lên lạnh lùng: "Ngũ muội muội, để tỷ tỷ hôm nay lần đầu tiên dạy dỗ ngươi chơi đùa người khác như thế nào. "

Nói xong, "Ba! " Một tiếng giòn tan vang ngay lên, Lạc Vân Hi tát một cái lên má phải trắng nõn của Vinh Lục, rõ ràng năm dấu năm đầu ngón tay ửng đỏ, đủ thấy lực nặng thế nào.

"Thế này chơi được không? " Nàng khẽ cười đùa nói.

Vinh Lục sợ ngây người, Lạc Nguyệt Kỳ cũng sợ ngây người.

"Ngươi dám đánh tiểu thư nhà chúng ta!" Bọn thị vệ tức giận kêu lên, nhanh chóng chạy tới.

"Ba!" Bàn tay trái Lạc Vân Hi lại vung trúng mặt trái của Vinh Lục, thân mình tùy ý xoay một cái, tay phải rút đai lưng ra, "Soạt soạt soạt" Mấy tên thị vệ toàn bộ bị vấp ngã. Quay người lại, đai lưng bên hông bay sát qua má phải Vinh Lục.

"Oa!" Vinh Lục che mặt, đau đến khóc lớn lên.

Lạc Nguyệt Kỳ bị dọa tới run rẩy, nàng chưa từng thấy Lạc Vân Hi hung ác như vậy.

"Ta không cần ngươi tìm người cảnh cáo, trực tiếp nói cho ngươi, ta sẽ chơi đùa ngươi cho đủ!" Nói rồi lại là hung hăng phất đai lưng qua lỗ tai nàng ta, lập tức, lỗ tai khéo léo như châu của Vinh Lục nhuộm một màu máu.

Nàng biết, cô gái này trước đây ức hiếp Lạc Vân Hi không ít, cho nên, này mấy cái đánh này cũng không nhẹ.

"Lạc Nguyệt Kỳ, ngươi còn gây người ở đây làm gì? Nàng ta ức hiếp ngươi như thế...ngươi không muốn đánh nàng sao? " Lạc Vân Hi dụ dụ dỗ Lạc Nguyệt Kỳ.

Lạc Nguyệt Kỳ bị nói khiến bản thân trở lên tức giận, lòng bàn tay ngứa ngáy, xông lại tát một cái lên mặt Vinh Lục: "Ngươi là cái quái gì! Ta bây giờ là trác phi của thái tử, là ngươi có thể ức hiếp sao? "

Bảo thù cảm giác quả nhiên thoải mái, Lạc Nguyệt Kỳ vô cùng đắc ý, không khỏi đánh thêm nàng ta mấy cái.

"Ta đi nói cho phụ thân! " Vinh Lục nhìn đau nhức, vừa thẹn lại vừa sợ, giấy giữa muốn chạy, giờ khắc này những người xung quanh và những người ở khoảng lâu hai đều đã bị kinh động.

Lạc Vân Hi không cản nàng ta lại, cũng không cản những thị vệ kia, mà là trực tiếp đi đến hướng đầu khoang thuyền, Lạc Nguyệt Kỳ đuổi theo sát, trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng cực lại cực kỳ vui vẻ.

Vinh Lục kẻ tiện nhân này cũng có một ngày như thế! Nhìn nàng bị giáo huấn rất thoải mái, chỉ là, Vinh Lục này nhất định sẽ đi mách người lớn!

Đang nghĩ ngợi, Lạc Vân Hi quay đầu lại, nói: "Nghĩ xem lát nữa nên đối phó với phụ thân như thế nào sao? "

Lạc Nguyệt Kỳ lắc đầu.

"Vậy ta sẽ dạy ngươi một chiêu! " Lạc Vân Hi nói rồi tiến lên, xé ra cổ áo của nàng, hai tay cùng tiến lên, dùng sức cấu vài cái trên cổ nàng.

"A!" Lạc Nguyệt Kỳ đau đến kêu thành tiếng, trên cái cổ trắng như tuyết đã nhiều hơn mấy vết xanh tím.

"Ngũ muội muội, đợi lát nữa phụ thân đến, ngươi chỉ cần nói đây là Vinh Lục làm, hẳn chắc chắn sẽ không trừng phạt ngươi. " Lạc Vân Hi lôi kéo nàng nhanh chóng rời khỏi đó.

Lạc Nguyệt Kỳ đau đến nhe răng trợn mắt, nghĩ đến lời Lạc Vân Hi nói, cắn môi, không thể không nói, đây đúng là một biện pháp tốt...

Hai người nhanh chóng đi tới đầu khoang thuyền, trước mặt lại gặp phải Thái tử.

"Lạc Vân Hi, ngươi đi đâu vậy? Ta tìm ngươi rất lâu. "

"Ngươi tìm ta làm cái gì?" Lạc Vân Hi tức giận hỏi.

"Tề tiểu thư nói là ngươi cứu nàng. " Thái tử nói rồi, chỉ vào Tề Sính Đình sau lưng một cái.

Tằng Thủy Lan cũng theo ở phía sau, chỉ là ánh mắt của nàng ta có chút độc ác, ánh mắt nhìn Lạc Vân Hi sâu thẳm.

Tề Sính Đình cắn môi không nói, sắc mặt vẫn trắng bệch.

"Vậy thì sao? " Lạc Vân Hi không nhìn được hỏi, không ngờ Tề Sính Đình sẽ nói ra nàng.

"Bồn điện hạ không tin, một phế vật như ngươi, sao cứu được người từ trong nước ra chứ?" Thái tử nghi ngờ đánh giá nàng.

"Không tin cũng được, ta lại không có ý định lấy thưởng từ Thái tử ngài. " Lạc Vân Hi lạnh lùng trả lời.

Thái tử tập trung nhìn nàng, bất chợt tay phải ném đi, bỏ một tên tiểu thái giám bên cạnh xuống boong thuyền.

Lập tức, bốn phía phát ra tiếng kêu kinh ngạc, chẳng ai nghĩ tới Thái tử sẽ có động tác này.

Lạc Vân Hi cũng ngẩn ra.

Thái giám kia hiển nhiên không biết bơi, "Bùm" Một tiếng rớt vào trong nước liền bắt đầu giãy giụa.

"Nếu như ngươi có thể cứu hắn, bồn điện hạ liền tin ngươi. " Thái tử cười rất tàn nhẫn.

Kể ngu ngốc! Trong lòng Lạc Vân Hi thầm rủa một câu, thái tử này thật sự là không biết phân biệt nặng nhẹ! Chẳng trách không ai giúp đỡ hắn, lúc này nàng nói: "Thực xin lỗi, ta không thể cứu người. "

"Vậy công công này chỉ có thể chết. " Thái tử không tin Tề Sính Đình sẽ nói dối, có thể là không thể tin được Lạc Vân Hi biết cứu người.

"Buồn cười, Thái tử, hắn là người của ngài, lại chẳng phải người của ta, chết thì chết, liên quan gì tới ta? "

Lời vừa nói ra, người vây xem đều phát ra âm thanh hít khí lạnh.

Bọn hắn chưa bao giờ biết, phế vật này lòng dạ ác độc như vậy! Nhưng mà, vì sao phế vật này lại dám tùy tiện nói chuyện với Thái tử chứ? Nghĩ đến mấy ngày trước nàng nói chuyện tại Kim Hoa điện rất đúng mực hùng hồn, đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Đây thật sự là ba năm trước ở trên đại điện dọa kêu khóc lạc gia phế vật sao?

Sắc mặt Thái tử tái xanh, không ngờ Lạc Vân Hi lại dám làm khó hắn, hắn hiện tại thật sự không có đường lui.

Lạc Vân Hi, quả nhiên thay đổi!

Hắn hung hăng nắm chặt quả đấm, đang định lên tiếng, Lạc Vân Hi đột nhiên nói: " Thái tử điện hạ, thần nữ có biện pháp chứng minh chính mình biết cứu người. "

"Biện pháp gì? " Thái tử vội hỏi.

"Ta có một tật xấu, vừa nhìn thấy nữ tử mặc áo xanh mới đồng ý đi cứu, người xem hôm nay Tề tiểu thư mặc y phục xanh lá cây, thì ta cứu nàng, người hãy nhìn Vinh tiểu thư bên kia, nàng cũng mặc áo xanh, nếu như người ném nàng xuống, ta nhất định sẽ cứu nàng lên."

Nói rồi, Lạc Vân Hi chỉ Vinh Lạc nghiêng ngả lao đảo đi tới được, nàng đưa khăn tay che trên mặt ngăn cản vết thương, ở trên ván thuyền xoay một vòng tìm cha nàng.

Thái tử có chút do dự.

Là hắn là bắt nạt kẻ yếu, thân phận nô tài thì có thể mặc hắn hành hạ, còn Vinh gia hắn không dám đắc tội.

"Chẳng lẽ Thái tử không dám?" Lạc Vân Hi kích tướng hắn, "Chỉ là làm thử nghiệm, nói vậy Vinh tiểu thư chắc sẽ rất tình nguyện phối hợp."

Thái tử nghĩ một lát, cắn răng nói: "Được. " Tiến lên ngăn cản đường Vinh Lạc.

"Vinh tiểu thư, bản cung muốn làm một thử nghiệm, người đồng ý phối hợp với bản cung một chút không? "

Hốc mắt Vinh Lạc còn đầy lệ, đột nhiên bị Thái tử cản lại như thế, không rõ vì sao, liền vội vàng gạt đầu: " Thái tử có gì cứ sai bảo, ta sẽ cố hết sức. "

Nàng nói vừa nói xong, Thái tử như trút được gánh nặng: "Đa tạ vinh tiểu thư." Nói rồi lui lại một bước.

Vinh Lạc còn chưa kịp phản ứng, một tên thị vệ bên cạnh thái tử đã tiến lên nắm chặt áo nàng ta, hơi dùng sức, liền vứt nàng khỏi boong thuyền.

Người chung quanh đều nhìn cười.

Vinh tiểu thư này đúng thật là ngốc, bị thái tử lừa rồi.

Vinh Lạc hét lên một tiếng, khăn tay che mặt bay khỏi mặt, cả người nàng ngã vào nước hồ lạnh ngắt như băng, vô số nước tuôn về phía nàng.

"Cứu mạng!" Vừa mở miệng, nước đã điên cuồng trút vào.

"Mau cứu đi Lạc Vân Hi!" Thái tử giục.

Lạc Vân Hi nhìn cười, tay phải rút đai lưng ra, giả vờ khoa tay đến khoa tay đi tại boong thuyền.

Lạc Nguyệt Kỳ bên cạnh che miệng, quên đau đớn trên cổ mình, cổ nén không cười ra tiếng, trong lòng lại sợ hãi.

Lạc Vân Hi quả nhiên là người thù dai! Người như thế, nàng không đắc tội được.

Nhưng mà, mình đã từng làm chuyện có lỗi với nàng..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mượn xe đung người

Edit: thu thảo

"Người nhanh lên một chút! Nếu không làm được, ta gọi thị vệ tới cứu." Thái tử lo lắng đến mức sắc mặt cũng thay đổi.

Nếu Vinh Lạc thật sự xảy ra chuyện gì, hắn cũng không gánh nổi!

Nhìn thấy Vinh Lạc dưới đáy hồ uống no nước, động tác giãy giụa cũng càng ngày càng vô lực, Lạc Vân Hi nhanh chóng bỏ đai lưng xuống, Vinh Lạc mở mắt nắm chặt, thân thể bị Lạc Vân Hi chậm rãi kéo lên.

Thái tử thở một hơi, kinh ngạc mà nhìn nàng. "Người thật sự biết cứu người, người không phải rất ngốc sao, sao lại biết dùng dây lưng cứu người, lại khỏe như vậy."

Trong mắt hắn, Lạc Vân Hi từ trước đến giờ đều vô cùng ngốc nghếch.

Lạc Vân Hi không để ý tới hắn, kéo Vinh Lạc lên sau đó ném xuống đất, thờ ơ nói: "Nàng đã hôn mê rồi."

"Trời ạ, các người nhìn mặt nàng ta kia!" Có người hét âm lên.

"Đúng vậy, Vinh tiểu thư sao lại bị đánh thành ra thế này?" Một nữ tử khác che miệng kinh ngạc thốt lên.

Mọi người thấy, trên mặt Vinh Lạc có một vết máu dài, rõ ràng là dấu ngón tay, là bị người khác bạt tai mà in trên mặt!

Lạc Nguyệt Kỳ tránh sau lưng Lạc Vân Hi, nắm thật chặt váy nàng.

Nàng cũng không ngờ, mình và Lạc Vân Hi lại tạo ra kiệt tác như thế!

"Lục nhi!" Một tiếng hô lo lắng vang lên, rồi một người đàn ông niên nam râu hình chữ bát, dáng người ục ịch tách mọi người ra, chen vào.

Hắn tiến lên ôm chặt Vinh Lạc, sắc mặt đột ngột thay đổi, "Thái tử, chuyện này là sao?"

"Vinh thị lang, Vinh tiểu thư đồng ý phối hợp với bản cung làm một thử nghiệm, nhảy vào trong nước, sau đó để Lạc Vân Hi cứu, cũng không có việc gì lớn." Thái tử vội vàng nói.

"Vậy mặt nó sao lại như vậy?" Sắc mặt Vinh Thành Lương tái xanh, quay đầu lại liếc mắt nhìn Lạc Vân Hi.

"Cái này, bản cung cũng không biết." Thái tử nhìn về phía thị vệ đi theo Vinh Lạc.

"Là nàng! Lão gia, là phế vật này đánh mặt tiểu thư thành như vậy!" Một tên thị vệ vội vã chỉ tội, các thị vệ bên cạnh đều lần lượt lên tiếng phụ họa, chỉ thẳng vào Lạc Vân Hi.

Đại phu nhân vừa chen vào tức giận đến suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh, không biết lựa lời mà nói: "Lạc Vân Hi, người nhà đâu không có giáo dục!"

Phế vật này vậy mà lại đánh cháu gái ruột mình thành cái bộ dạng đó, còn ném nó vào trong nước rồi mới cứu lên, quả nhiên là đánh vào mặt nàng! Dù cho nàng là thứ nữ, nàng cũng không thể nào chịu nhận lỗi trước mặt huynh trưởng được!

Lạc Vân Hi cười nhạt, trên mặt không hề lo lắng như Lạc Nguyệt Kỳ, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, nói ta không có giáo dục, người khác nói nói cũng được, người có tư cách nói sao? Ta chẳng phải người dạy hay sao?"

"Người người người --" Đại phu nhân tức giận nói: "Người ở nông thôn ba năm, ta không dạy dỗ nổi đứa như người này!"

"Đồ nghiệp trưởng!" Lạc Kính Văn phía sau nghe tin đến nơi, hắn tức giận xông tới, giơ tay lên, bàn tay muốn quét thẳng đến mặt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi không sợ hãi chút nào nhìn về phía hắn.

Vậy mà, cái tay kia lại dừng giữa không trung không rơi xuống.

Đoan Mộc Triết cánh tay Lạc Kính Văn lại, trầm giọng nói: "Trước tiên phải xem xét rõ tình huống đã. "Rồi hơi liếc nhìn Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi ngẩng đầu nhìn hắn, mắt bị ánh mặt trời đâm vào khẽ híp một cái, nam tử thân hình cao to, hơi gầy, mặc một bộ áo gấm màu lục, làm nổi bật lên làn da trắng. Mà ánh mắt hắn nhìn nàng lại mang theo sự an ủi, xen lẫn bất đắc dĩ.

Một khắc kia, ánh mặt trời chiếu phía sau hắn, người chung quanh đều trở thành nền cho hắn, Lạc Vân Hi nhìn đã hiểu ánh mắt của hắn, cong môi cười một tiếng, để cho hắn yên tâm.

Tề Sính Đình cũng vội vàng nói giúp Lạc Vân Hi: "Chỉ là lời nói từ một bên mà thôi, Lạc bá bá trước tiên không nên tức giận, ta tin tưởng Tam tiểu thư sẽ không vô duyên vô cớ đánh Vinh tiểu thư."

Vinh Lạc từ từ tỉnh lại, nôn ra một miệng nước bắn lớn, tiếp đó lại nôn ra một hóp nữa, thẳng tới khi nôn hết nước bắn, khóe mắt ngập nước, không còn sức sống, giống như một con búp bê vải rách nằm yên lặng.

Lạc Vân Hi mới chậm chậm đi tới bên cạnh Lạc Nguyệt Kỳ, đưa tay đẩy cổ áo nàng ra, lập tức, bốn phía vang lên hàng loạt tiếng hít khí lạnh.

Cổ Lạc Nguyệt Kỳ có vết xanh tím, thật sự vô cùng đáng sợ.

Lạc Vân Hi tức giận nói: "Phụ thân không phân rõ phải trái đã muốn đánh ta, sao không hỏi rõ tất cả sự việc? Vinh tiểu thư cào nát cổ Ngũ muội muội, Ngũ muội muội đau đến mức đánh trả, chuyện này cũng là lẽ thường. Hơn nữa, thân phận hiện tại của Ngũ muội muội là gì? Nàng lại dám dẫm thương Ngũ

muội muội, rõ ràng trong mắt không hề có thái tử! Thế nhưng, nơi bị thương kia, không khỏi làm người ta suy nghĩ nhiều, đó chẳng phải là muốn bôi đen thanh danh của Ngủ muội muội sao, không biết trong lòng nàng ta có ý nghĩ gì? "

Lạc Kính Văn thấy vậy, tức giận xông lên tới tận mặt.

Cái gì đây? Rõ ràng là đồ kị! Chuyện Lạc Vinh ức hiếp thứ nữ của hắn, hôm nay tận mắt nhìn thấy, còn là ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, tức giận không chế không được mạnh mẽ xông tới.

Thái tử cũng tức đến run cả người: "Hay cho Vinh Lạc, trong mắt ngươi còn có bản cung sao?"

Sau lưng Vinh Thành Lương và đại phu nhân toát ra khí lạnh, nếu đúng là như vậy, bọn họ sự không có chỗ để kêu oan, nếu chuyện đến tai Hoàng đế, tính mạng của Lạc Nhi chưa chắc đã giữ được! Lập tức không ngừng xin lỗi.

Lạc Kính Văn hừ một tiếng, kêu Lạc Nguyệt Kỳ tới, xoay người rời khỏi đó, không để ý tới thông gia, đại phu nhân lúng túng đuổi theo. Thái tử dẫn người rời đi, Vinh gia cũng tranh thủ rút lui, chỉ một lát sau tất cả mọi người liền tản đi.

Lạc Vân Hi cũng chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống, Tề Sính Đình đuổi theo, mặt đầy vẻ xấu hổ." Tam tiểu thư, thực sự xin lỗi... "

"Không cần xin lỗi với ta, cũng không cần cảm ơn ta. Phải biết rằng, ngươi cảm ơn ta, chính là đưa ta vào chỗ chết." Nói xong, nàng nhẹ nhàng rời đi.

Đi tới cuối khoang thuyền, một cánh tay nhanh chóng lôi nàng vào.

"Hi nhi, vừa rồi sao nàng lại to gan như thế? Nàng không có sao chứ?" Khuôn mặt anh tuấn của Đoàn Mộc Triết tràn đầy lo lắng, vươn đôi tay thon dài ra nắm chặt vai nàng, động tác vô cùng tự nhiên.

Lạc Vân Hi ngã có chút khó chịu đáp lại.

Mặc dù có cảm giác thân cận với hắn, nhưng cũng là bản năng của khối thân thể này chứ không phải nàng, lúc này Khinh Hồng đã tránh đi: "Không có việc gì, còn người đó, làm ta lo lắng gần chết."

Đoàn Mộc Triết yên lòng cười phá lên: "Ta không sao, ta dụ những người kia đi, sau này nghe Khinh Hồng vẫn canh giữ trên bờ nói nàng xông lên bờ, làm ta sợ hãi vô cùng."

"Thái hậu tới đây sao?" Nàng hỏi.

"Là Thái tử. Hắn sớm đã nghĩ ngò ta định ngày hẹn thuộc hạ tại hồ sen, muốn tìm hiểu thực hư, cũng không biết người ta gặp chính là nàng. Nàng không cần để ý, lần sau không sẽ xuất hiện tình huống như thế nữa." Đoàn Mộc Triết chỉ lo nàng nghĩ quá nhiều, vội vàng an ủi nàng, một mặt vỗ vai nàng vài lần.

"Vậy cứ như vậy đi, ngày mai ta đi tìm người." Lạc Vân Hi nở nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt sinh động như một dòng sông xanh tươi mát.

Đoàn Mộc Triết nhìn thấy vậy, trong lòng như chảy qua một dòng mật ngọt ngào, nhưng lại không dám ở lâu, kéo tay nàng nắm chặt trong tay mình: "Ta đi trước."

"Ừm." Lạc Vân Hi nở nụ cười như trước, nhìn hắn vội vã rời đi.

Lạc Vân Hi cũng có chút không thích ứng nổi.

Loại cảm giác thân mật này, giống như người thân giống, để cho nàng cảm nhận được hạnh phúc chưa bao giờ có.

Để cho nàng ích kỷ một chút, giữ nguyên tình cảm của cổ thân thể này, giữ lại một sự ấm áp như vậy.

Ngày đó cũng không có chuyện gì, dùng bữa tối trong cung, tất cả mới rời đi.

Lúc đến trước cửa hoàng cung sắc trời đã tối, hai bên đường cảm thạch nơi cung đình rộng rãi đều đã được thắp đèn lên, tuyết lượn dưới ánh đèn, các khách quý đều lên xe rời khỏi.

Lạc Kính Văn, Đại phu nhân và Lạc Nguyệt Kỳ trèo lên trên chiếc xe ngựa thứ nhất, A Đại đã sửa xong chiếc xe ngựa buổi sáng, chạy đến bên ngoài hoàng cung thì thấy Lạc Vân Hi, hai chiếc xe ngựa đi một trước một sau, vừa được mấy trăm mét, xe ngựa đằng trước bắt chợt "Kêu kẹt" một tiếng, không ngờ dây chấu lại bị đứt.

Ba người trên xe chưa kịp phản ứng, thân mình đã đổ về phía trước theo quán tính, Lạc Kính Văn bám được thành xe, trấn Đại phu nhân trực tiếp đụng lên cột xe, "Ầm" một tiếng, sung một cục lớn.

Bà ta giận dữ, quát: "Xảy ra chuyện gì?"

Lạc Nguyệt Kỳ cũng suýt nữa ngã xuống ngựa xe, may mà phụ thân giữ nàng lại.

Nàng biết, nếu mình có chuyện gì ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ không thể ăn nói với hoàng gia.

"Lão gia, phu nhân, xe ngựa hỏng rồi." Phu xe sợ hãi đáp.

"Xe ngựa sao lại hỏng?" Đại phu nhân một bên xoa cái trán bị đau, một bên nghi ngờ hỏi.

Phía sau, Lạc Vân Hi nhắc mành xe lên, cười nói: "Mẫu thân, ban ngày người đã nói, hôm nay không may mắn, xe ngựa hỏng cũng là chuyện bình thường."

Đại phu nhân tức đến mức không nói lên lời, ánh mắt Lạc Kính Văn trầm xuống, bước xuống xe ngựa, bước đến trước chiếc xe ngựa thứ hai, nói: "Xuống."

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa xe, Lạc Kính Văn vẫy tay với Đại phu nhân: "Lên đây ngồi chiếc này đi."

Khóe miệng Lạc Vân Hi khẽ nhếch, không hề nói chen vào, tùy theo hần sắp xếp.

Chờ khi gọi Đại phu nhân và Lạc Nguyệt Kỳ lên xe ngựa, Lạc Kính Văn mới giải thích với Lạc Vân Hi một câu: "Người ở đây đợi đi, để lại mấy tên thị vệ bảo vệ người, đợi lát nữa ta gọi phu xe tới đón người."

Sau đó, hần vung tay lên, A Đại giờ roi ngựa lên, xe ngựa vội vã chạy đi, đội thị vệ dồn dập chạy đuổi theo sau, chỉ có hai tên thị vệ ở lại đi theo Lạc Vân Hi.

Người này da mặt thật sự không phải dày bình thường, dựa vào cái gì? Nàng phải ở lại chờ, xe ngựa lại để cho bọn hần ngồi chứ?

Lạc Vân Hi cười lạnh, nếu như chẳng phải đã sớm có chuẩn bị, nàng tuyệt đối không cho bọn họ đi chiếc xe ngựa này.

"Khinh Hồng, làm xong việc chưa?"

Trong bóng tối, truyền đến tiếng cười của Khinh Hồng: "Chủ tử, tất cả đã làm xong, chỉ sợ đi không xa lắm, xe ngựa sẽ vỡ vụn."

Lạc Vân Hi hài lòng nở nụ cười: "Không sai, ta giao nhiệm vụ đầu tiên cho người, làm tốt lắm, sẽ có thưởng để khích lệ."

Khinh Hồng sững sờ: "Thưởng gì vậy ạ?" Chẳng lẽ chỉ khen thưởng thông thường sao?

Lạc Vân Hi cũng không trả lời nàng, bởi vì một loạt tiếng vỡ phá tan bóng đêm yên tĩnh, từ hướng hoàng cung tới.

Nàng neho mắt nhìn, một chiếc thuẫn xe ngựa màu đen "Cộc cộc" chạy tới, ngừng trước mặt nàng. Mành mành nhấc lên, lộ ra ánh mắt sâu thẳm của Trung Sơn Vương, môi hần khẽ mở: "Lại bị bỏ rơi sao?"

"Là ta bỏ bọn hần." Lạc Vân Hi sửa lại lời của hần.

"Người còn không lên xe lo lắng làm gì?" Trung Sơn Vương nhíu mày.

Lạc Vân Hi không nhúc nhích, nàng không phải định phải đi theo hần.

Trung Sơn Vương bĩu một cái, không gấp hần nhúc nhích nửa phần, một ánh sáng trắng như tuyết xuyên qua bầu trời đêm, chuẩn xác cuốn lấy eo Lạc Vân Hi, tay nhanh như chớp, khiến cho hai tên thị vệ bên cạnh không kịp phản ứng.

Ánh mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, lạnh lẽo bao phủ đầy mắt nhìn về hướng Trung Sơn Vương.

"Thật là buồn bực." Trung Sơn Vương khẽ nhả một câu, dáng người như chim yến, nhảy ra khỏi xe ngựa, sau một khắc đã đứng vững bên cạnh Lạc Vân Hi, tay vừa thu lại đã ôm thân thể gầy yếu của nàng vào trong ngực.

"Trung Sơn Vương, ta không phải trẻ con!" Lạc Vân Hi nghe hần nói mình "buồn bực", một cổ cảm giác tê tê dâng lên sau lưng, lập tức hung hăng đánh về phía ngực hần.

Trung Sơn Vương vung tay rút đai ung, ngăn cản nàng, ánh mắt nổi lên ý cười: "Không phải trẻ con, như vậy người là một nữ nhân sao?"

Hai tay Lạc Vân Hi đánh vào hần, như đánh vào bông, lực đánh đều bị tan mất, nàng sợ hãi vô cùng. Nàng sử dụng binh khí của sát thủ, chỉ vừa tiếp xúc, thì biết rõ hần dùng binh khí mềm nhất trong các loại binh khí tốt, màu sắc, chất liệu tốt nhất, co giãn rất tốt, cảm xúc lại càng tốt đến không thể nói.

"Ta phải nữ nhân hay không, người không biết sao?" Lạc Vân Hi nháy mắt, mập mờ nói một câu, tay phải cũng đã đổi thành chuông, cấp tốc bỏ xuống hướng cổ Trung Sơn Vương.

Mặt Trung Sơn Vương tối sầm, đưa tay ngăn nàng lại, hai tay có qua có lại, trong nháy mắt, không ngờ lại giao thủ hơn mười chiêu.

Ý cười trong mắt Trung Sơn Vương sâu hơn, nha đầu này, công phu còn không tồi, nếu dùng hết sức quả thực là ngoài dự đoán của hần.

Trở tay chặn cổ tay ngọc của nàng lại, nói "Bỏ vương đương nhiên là biết ngươi có phải nữ nhân hay không, chỉ là, ngươi không sợ quan hệ của chúng ta bị người khác biết sao?"

"Ngươi không sợ, ta sợ cái gì!" Lạc Vân Hi nói rồi tránh ra khỏi tay hắn, đánh một chuông nữa, ánh mắt cũng không khỏi nghiêng qua nhìn hai tên thị vệ ngăn người phía sau.

Hai tên thị vệ, có chút hoá đá, coi như kiến thức của bọn hắn rộng rãi, cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Trung Sơn Vương mà tất cả người dân cư kính trọng, người thần bí nhất, luôn cách xa người khác vậy mà lại cùng tiểu thư phế vật trong phủ bọn hắn so chiêu?

Xoa lại mắt, hai người đều nín thở yên lặng nhìn chăm chăm, thật sự là so chiêu! Bởi vì Tam phế vật tiểu thư vậy mà lại sử dụng chiêu thức đánh vào động mạch! Cổ tay nàng di chuyển, bàn tay cũng xoay chuyển, hiện ra vô số ảo ảnh, bất chợt, nàng quay đầu lại quát lạnh: "Hai cái người các ngươi chết rồi sao?"

Hai thị vệ giật mình, tất cả lực chú ý đều quay lại, trong mắt hiện lên tinh quang võ giả mới có, hai bên trái phải đánh tới.

"Trung Sơn Vương, xin ngài hạ thủ lưu tình!" Hai tên thị vệ rút kiếm bên hông ra, trăm miệng một lời kêu lên.

Lạc Vân Hi nhe răng cười, thủy thanh nói: "Trung Sơn Vương, ngươi đường đường là một vương gia, nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, vậy mà lại cùng một cô gái yếu ớt như ta so đo, nếu truyền ra ngoài chỉ sợ là sẽ làm trò cười cho thiên hạ rồi."

Ngón út bên tay phải Trung Sơn Vương khẽ run, trở tay nắm chặt cổ tay nàng, khóe miệng nhếch lên không quan tâm cười: "Làm trò cười cho mọi người sao? Bỏ vương từ trước đến giờ được vạn người ngưỡng mộ, còn thật chưa biết cảm giác này."

Hắn cười nói chuyện với Lạc Vân Hi, ánh mắt dời đi chỗ khác lúc hướng về phía hai tên thị vệ kia, gương mặt tuấn tú đã chìm trong tuyết lạnh mùa đông: "Các ngươi chán sống rồi sao? Được, bỏ vương tác thành cho các ngươi, Cửu Sát ——"

Lúc nghe được cái tên này, cả khuôn mặt hai tên thị vệ thì trở nên trắng bệch.

Bọn hắn biết, Cửu Sát là đệ nhất ám vệ của Trung Sơn Vương, bình thường không ra mặt, chỉ có lúc Trung Sơn Vương giết người sẽ ra mặt.

Thấy Cửu Sát, chính là thấy diêm vương.

Cửu Sát, giống như vũ khí sắc bén nhất trong tay Trung Sơn Vương.

Lại nhìn Trung Sơn Vương, sắc mặt lạnh như băng, tròng mắt đen tối, khủng bố vô cùng.

Hai chân bọn hắn mềm nhũn, quỳ "Rầm" xuống, vùi đầu đến thấp nhất, run giọng cầu xin: "Vương gia tha mạng! Ánh mắt bọn nô tài bị chó tha, không nhận ra ngài, mong Vương gia tha mạng!"

Chỉ vì nam nhân này vừa rồi tự nhiên trêu đùa Lạc Vân Hi, bọn hắn vậy mà lại hồ đồ cho rằng Trung Sơn Vương cùng với trong truyền thuyết không giống nhau, thậm chí còn vùng kiêu... thật là ngu ngốc!

Khóe môi Trung Sơn Vương khẽ nhếch, ánh mắt lạnh như băng không hề thu hồi, liền bắn về hướng Lạc Vân Hi: "Chỉ cần tiểu thư các ngươi đồng ý tha người, bỏ vương liền không truy cứu tội phạm thượng của các ngươi."

"Mong Tam tiểu thư tha mạng!" Hai người thị vệ "Rầm rầm rầm" dập đầu với Lạc Vân Hi.

"Các ngươi cho rằng mạng của người khác ta sẽ quan tâm sao?" Lạc Vân Hi buồn cười nhìn về phía Trung Sơn Vương.

Ý lạnh trong mắt Trung Sơn Vương thu lại, nắm chặt cổ tay nàng kéo tới bên cạnh mình: "Lên xe ngựa! Ngươi thật sự muốn ở nơi này đứng trong gió rét phải không? Ta có thể nói cho ngươi, không được ta đồng ý, những người phía sau chắc chắn sẽ không mang ngươi đi."

Lạc Vân Hi không nói gì, hung hăng lườm hắn, hất tay hắn ra, đi tới bước lên xe ngựa.

Lúc Trung Sơn Vương đi tới, Lạc Vân Hi giẫm trên xà ngang, quay đầu lại nói từng chữ: "Ai nói ta không ngồi xe ngựa? Chỉ là, ngươi đừng ngồi!" Nói rồi vùng tay lên, lòng bàn tay hung hăng đập trên mông ngựa, làm tay nàng đau nhức, con ngựa không phụ kỳ vọng của nàng, hí dài một tiếng, chạy vội ra ngoài.

Người đánh xe bên cạnh xe ngựa trở mắt nhìn tuấn mã, lao nhanh trong vô cùng trong bóng tối, liên tục kêu lên.

"Được rồi." Trung Sơn Vương khoát tay, "Đất Dã Ngọc Sư Tử tới cho bản vương."

Lạc Vân Hi nhanh chóng lái xe ngựa, không để ý tiếng kêu to sau lưng chút nào, dựa vào ánh trăng, tìm đường về Lạc phủ.

Phía trước, truyền tới một loạt tiếng động ồn ào.

Lạc Vân Hi lập tức cho ngựa chậm lại, lắng nghe một lát, trong mắt hiện lên vẻ chế nhạo.

Đưa tay vén rèm, nàng từ bên trong phòng xe lấy một cái chăn tơ tằm màu vàng nhạt, đại khái là của Trung Sơn Vương. Nói là cái chăn, thực ra nó mềm như một tờ giấy, cảm giác mềm mại bóng loáng, tính chất uyển chuyển, chính thích hợp dùng vào mùa hè.

Lướt lư một lúc, thì nàng dùng chăn này bọc lại mình từ đầu đến chân, ngồi khoanh chân trên chỗ của người đánh xe, mặc kệ roi đánh xe, làm tốc độ ngựa tăng lên đến mức cao nhất, Chạy bay qua chỗ ồn ào đó.

"Ai, lão gia, hôm nay thật là xui xẻo, vậy mà lại hỏng hai chiếc xe ngựa." Đại phu bên cạnh đường, nhìn xe ngựa chia năm xẻ bảy thờ dài.

Nói đến đây, trong lòng liền nghĩ đến lời Lạc Vân Hi vừa nói "hôm nay không may mắn", còn nói là ban ngày nàng từng nói, làm nàng không thể về nổi đến nhà.

Nếu như chẳng phải nha đầu này vẫn đang ở trong cung, nàng thật hoài nghi là Lạc Vân Hi ra tay.

Đang nghĩ ngợi, một trận tiếng hí vang lên rõ ràng trong bóng đêm.

"Có người đến!" Lạc Kính Văn nói nhỏ một câu, vênh tai lên.

"Không biết có thể cho chúng ta đi nhờ hay không?" Mặt Đại phu nhân lộ rõ sự hi vọng.

Tuy đề thị vệ quay lại mượn xe ngựa, nhưng còn không biết cần thời gian bao lâu.

Còn không chờ bọn hắn nhìn rõ ràng người tới là ai, một chiếc xe ngựa đen như mực lao ra trong bóng tối, trực tiếp chạy về hướng bọn hắn, nhìn trông như con ngựa bị điên!

"Tránh ra!" Lạc Kính Văn thê lương kêu một tiếng, xe ngựa màu đen đã lao nhanh tới.

Đại phu nhân ngã nhào trên đất, chân lão đạo ngã xuống đất bò tới một bên, Lạc Kính Văn đã kéo Lạc Nguyệt Kỳ lăn sang một bên khác.

Xe ngựa gào thét chạy nhanh, gió lạnh như hạt đậu quét trên mặt mọi người, giống như dao găm sắc bén cắt vào da mặt, đau đớn vô cùng.

Từ thời khắc sống còn trong chạy ra, Đại phu nhân và Lạc Nguyệt Kỳ đều thả lỏng, thờ dốc liên tục.

Nhưng mặt Lạc Kính Văn lại đầy nghi vấn nhìn về phía xe ngựa đã chạy, xe ngựa toàn là màu đen, ở Dạ Thiên Quốc, không phải chỉ có một người dùng sao? Lòng lập tức chìm xuống, trước mắt mờ lung vô cùng.

Hắn lẽ nào đắc tội với người đó?

Vừa định thần lại, Một tiếng "Rào" vang lên, xe ngựa vừa rồi lại quay trở lại, lần này, bánh trước trực tiếp lăn qua cánh tay Đại phu nhân, không lưu tình chút nào.

"A!" Tiếng chói tai vang lên, vang vọng khắp trời, Đại phu nhân nghe được tiếng cổ tay của mình đứt "Răng rắc " một cái.

"Mẫu thân!" Lạc Nguyệt Kỳ hoảng sợ kêu một tiếng, thân mình lại tránh vào bên trong đường.

Còn chiếc xe ngựa gây chuyện, dĩ nhiên đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lạc Kính Văn nắm chặt quả đấm, sắc mặt biến hóa không ngừng. Hắn nhìn thấy người bị mất ngòi trên vị trí đánh xe, khoác chăn Thiên Tâm Ti vô cùng vô cùng quý giá!

Đó là loại vải năm trước hoàng thượng tự mình thưởng cho Trung Sơn Vương!

Chắc chắn không sai, đúng là xe ngựa của Trung Sơn Vương!

Tức giận cùng hoảng sợ đồng loạt dựng lên từ đáy lòng, Lạc Kính Văn nắm hai tay, hoảng loạn tới mức quên việc an ủi Đại phu nhân.

Đến khi tiếng khóc của Đại phu nhân truyền đến, hắn mới chạy nhanh tới: "Trật tay sao?"

"Gãy rồi, gãy rồi! Lão gia, người mau dẫn ta hồi phủ, tìm đại phu xem cho thiếp một chút, bằng không bàn tay này sợ là bị phế rồi!" Đại phu bị người khác làm gãy tay sợ hãi vô cùng, liều mạng cầu xin

Lạc Kính Văn cắn răng nói: "Xe ngựa còn chưa tới. Kì quái, đoạn đường này sao không có xe ngựa ngang qua chứ?"

Bọn hắn cũng chẳng phải người cuối cùng xuất cung!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Một gậy đánh đổ cả thuyền người

Edit: thu thảo

"Lão già, xe ngựa kia là —— " Đại phu nhân trải qua nhiều mưa gió, vào lúc này nhìn đau hồi hần, trên trán những giọt mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu rơi xuống cuộn cuộn.

"Trung Sơn Vương." Lòng mày Lạc Kính Văn nhăn chặt lại.

Hắn tuy là Thái úy đương triều, nhưng căn cơ vốn rất yếu, sao có thể so với Quân gia đứng đầu tứ đại gia tộc đây? Hơn nữa, bản thân Trung Sơn Vương là kỳ tài trong thiên hạ, thiên văn địa lý không cái nào không biết, trận pháp, chiến thuật không gì không hiểu, được hoàng đế yêu thích, dân chúng kính yêu. Trên chiến trường, xuất quỷ nhập thần, trong triều đình, luôn khó nắm bắt, không có bất kỳ nhược điểm gì ở bên ngoài, trong tay còn nắm vững nhược điểm của người khác.

Trời mới biết Lạc Kính Văn hắn đã đắc tội gì hắn (TSV), ngấm lại trên trán liền bắt đầu đổ mồ hôi.

Đừng nói không có chứng cứ, cho dù vạch tội hắn một lần, vậy thì sao nào? Chỉ khiến bản thân chết càng nhanh hơn mà thôi.

Trong triều có thể không có Lạc Thái Úy, nhưng không có khả năng không có Trung Sơn Vương.

Đáng chết!

Lúc này, Lạc Vân Hi lái xe ngựa, trong lòng thoải mái phải nghĩ muốn cất tiếng cười to.

Chỉ nàng biết, Đại phu nhân vô cùng chán ghét nàng, không biết bắt nạt nàng bao nhiêu lần, chỉ từ đề nghị đuổi nàng tới Dương Thành, bố trí âm mưu pha trà là có thể thấy được chút ít.

Nếu như không phải vì Tam di nương, nàng cần gì phải mang theo cái đồ bỏ này! Nghĩ vậy nàng liền kéo chần Thiên Tâm Ti xuống, tiện tay vứt khỏi xe ngựa.

Thiên Tâm Ti là bảo vật, nhưng mình đã dùng, không có khả năng lại để cho nam nhân kia dùng, mà những thứ bên người nam nhân kia, nàng cũng không thèm khát.

Ngược lại Tuyết Cẩm bên hông Trung Sơn Vương, nàng cảm thấy rất hứng thú, cũng nhất định muốn lấy được.

"Đắc đắc" Tiếng vó ngựa trên vang lên trên đường, Trung Sơn Vương cũng không tới gần đoàn người Lạc Kính Văn, kỳ thực chuyện vừa phát sinh, Cửu Sát đã bẩm báo cho hắn.

Lúc này, hắn rẽ đường nhỏ, đuổi kịp Lạc Vân Hi, đập vào mắt chính là nàng nhẹ nhàng vút chần tơ tằm trên xe ngựa xuống.

Hắn không khỏi bắt đắc dĩ cười, phóng ngựa tới, nhanh chóng bắt được tám chần nhẹ như lông vũ.

"Vương gia, cái chần đã bắt, ngài dừng nhặt —— " Một ám vệ khác tên Huyết Ứng vội vàng nhắc nhở.

Trung Sơn Vương để cái chần trên lưng Dạ Ngọc Sư Tử, chớp mũi ngửi nhẹ, dường như còn sót lại một mùi sữa như có như không. Hắn không nói chuyện nữa, đánh ngựa đuổi theo Lạc Vân Hi.

Huyết Ứng ngậm miệng, khóe miệng nhếch lên cười hiền rõ.

Lạc Vân Hi dừng xe ngựa màu đen ở đầu hẻm cách Lạc phủ một đoạn, nhảy xuống xe ngựa, suy nghĩ một chút rồi đi bộ vào.

Dù sao, xe ngựa này cũng sẽ bị Lạc Kính Văn nhận ra.

Lúc này, một giọng nói từ phía sau vang lên: "Dùng xong xe ngựa của bản vương rồi, cứ bỏ đi như vậy sao? "

Lạc Vân Hi quay đầu lại, dưới ánh trăng, Trung Sơn Vương mặc áo tím ngồi trên Dạ Ngọc Sư Tử trắng như tuyết.

Mái tóc đen nhánh bị chiếc mũ màu tím trùm lại sau gáy, tóc đen mềm mại buông xuống đầu vai, tinh xỏa ra như nước trên mặt hồ, da thịt như ngọc trắng sáng, bóng loáng như tơ, mũi cao thẳng, môi mỏng như hoa, đúng là đẹp không tả nổi, chỉ có điều, đôi mắt u ám như hồ sâu kia. ...

"Ha ha." Lạc Vân Hi cười khan một tiếng, "Người là tới lấy xe ngựa à?"

"Không phải, là chuẩn bị cho người mượn mấy ngày." Trung Sơn Vương cười ngựa tới, nhìn xuống nàng. "Xe ngựa này hiện tại chính là một củ khoai lang phồng tay."

Mặt Lạc Vân Hi đỏ lên, vừa rồi chuyện mình làm chắc là hắn đã nhìn thấy.

Trung Sơn Vương thở dài: "Bốn vương lần này có thể gặp phiền toái, Lạc Thái Úy chắc chắn sẽ ở trước mặt hoàng thượng tố cáo ta đó."

Lạc Vân Hi bĩu môi nói: "Người còn sợ phụ thân ta sao? Chút chuyện nhỏ này, ta tin người có thể giải quyết được." Lúc nàng phóng ngựa, đã nghĩ ngay là sẽ để tội danh này cho hắn gánh.

"Tất nhiên là việc nhỏ. Bốn vương làm việc, từ trước đến giờ đều có nguyên tắc rõ ràng, chính người mượn xe ngựa dùng, bốn vương trước mặt hoàng thượng cũng sẽ không giấu giếm." Ánh mắt Trung Sơn Vương thâm trầm tập trung nhìn nàng, trên mặt không có ý nói giỡn chút nào.

Trong lòng Lạc Vân Hi giật lên một cái, nghĩ lại, người vô lương tâm này, dường như đa số chỉ là hù dọa nàng, ngay lập tức không để ý tới nữa, quay đầu đi tới ngõ sâu.

Đội nàng đi xa, Trung Sơn Vương mới trầm giọng kêu: "Huyết Ưng, người lái xe ngựa ra khỏi thành, Cửu Sát, người theo bốn vương tới hoàng cung, bẩm báo sự việc tối nay với thánh thượng."

Cửu Sát bị dọa giật mình, từ góc tối hiện thân: "Vương gia, thật sự muốn nói ra sao?"

Theo hắn quan sát, Vương gia đối với vị Lạc Tam tiểu thư này dường như không giống với những người khác.

Trung Sơn Vương quay đầu ngựa lại, lạnh lùng cười: "Bốn vương có lẽ không muốn chịu oan thay cho người khác, đi!"

Hai chân cao khỏe của hắn vừa kẹp bụng ngựa, ngựa trắng "Sưư" Một tiếng phóng như bay ra ngoài.

Cửu Sát và Huyết Ưng liếc mắt nhìn nhau.

Vị Lạc Tam tiểu thư này quả nhiên khác với tất cả mọi người, vậy mà lại phóng ngựa đi giẫm mẹ của mình, bọn hắn nên nói nàng là lòng dạ độc ác, hay là vẫn che dấu quá sâu đây?

Hoàng đế coi trọng hiếu đạo, hiếu thảo với mẫu đến như vậy biết được việc này, Lạc Tam tiểu thư kia còn có thể bình yên sao?

Lạc Vân Hi trở lại Vân Các, Xuân Liễu và Hạ Đào đã ra đón, vội vàng nói cho nàng biết, Tứ di nương gây sự với Tam di nương, đập nát tam viện, giáo huấn người trong tam viện của Tam di nương một trận.

Lạc Vân Hi vốn tính khí mạnh mẽ, nghe chuyện như vậy, làm sao còn có thể ngồi yên, Dẫn Xuân Liễu và Hạ đào vội vã chạy tới tam viện.

Từ xa nhìn thấy hai ngọn đèn lồng màu đỏ trước tam viện, trên hành lang dài có hai cái đèn lồng linh lung, trong viện có đèn đuốc và tiếng người.

Đi vào nhìn, trong sân lộn xộn hết lên.

Tam di nương ngồi ở trên ghế đá rơi lệ, Tổng ma ma và hai nha hoàn tuổi không lớn lắm ở bên cạnh khuyên nhủ. Nghe được tiếng bước chân, các nàng căng thẳng nhìn sang.

"Tam tiểu thư đã về!" Tổng ma ma vui vẻ đứng lên.

"Ba!" Tam di nương đập một cái trên bàn đá, vệt nước mắt đan xen trên mặt lại có sự nghiêm khắc không nói nên lời, "Là ai nói cho tam tiểu thư?"

Tổng ma ma sợ hãi đến mức mặt biến sắc, quỳ xuống: "Di nương, Hạ Đào cô nương vừa mới tới, nàng đã thấy tất cả, lão nô vì đang khuyên nhủ, quên dặn nàng đừng nói ra."

Sắc mặt Tam di nương khó coi.

Lạc Vân Hi cười nhẹ: "Nuông, ta lại không chọc giận người, người làm sắc mặt này cho ai thấy vậy? "

Tam di nương lúc gặp nàng (LVH) vốn có chút vui mừng, chỉ là nghĩ đến việc như hôm nay bị nàng biết được, trong lòng nàng hẳn là so với mình còn khó chịu hơn. Có thể nghĩ được, hôm nay không nói, còn có thể giấu được mấy ngày chứ?

Lạc Vân Hi trầm nghĩ, trong viện Tam di nương có chuyện, Hạ Đào lại xuất hiện ở đây trùng hợp như vậy sao? Xem ra, người ở sau lưng nàng cũng chẳng phải Lương Diệp Thu, mà là người trong Lạc phủ.

Lạc Nguyệt Kỳ sao? Không thể, Lạc Nguyệt Kỳ còn chưa có trở lại đây!

Chẳng lẽ là...

Nàng vừa nhấc mặt, đã nhìn thấy gò má Tam di nương sưng đỏ, trong lòng tức giận, lấy phần thanh lương ngày đó Đoan Mộc Triết đưa nàng từ trong

ngực ra, nói "Nương, ngồi xuống, ta thoa thuốc cho người một chút."

Hiệu quả của phần thanh lương rất tốt, thoa trên mặt hết sức thoải mái. Tam di nương nhẹ giọng hỏi: "Hi nhi hôm nay tiến cung có nghe lời không?"

Trần Lạc Vân Hi đen lại, sao Tam di nương đối với nàng giống y hệt Trung Sơn Vương vậy, xem nàng như là đứa trẻ vậy?

Nàng không nghĩ nhiều, mình mới 13 tuổi, trước mặt mẫu thân ruột thịt vốn là đứa bé.

Nàng trả lời qua loa một câu, rồi đi thẳng vào vấn đề: "Tứ di nương tới phá viện của người sao?"

Tam di nương thờ dãi: "Cũng không có gì, với lại chẳng phải lần đầu, những thứ trong chính viện lão gia đều sẽ đền bù lại hết."

Trong lòng Lạc Vân Hi chưa xót, nàng biết Tam di nương vẫn ở trong phủ vàng dạ ngoan ngoãn, cúi mình trước người khác, gặp phải việc gì cũng đều nuốt giận vào bụng, cho nên Lạc Kính Văn còn chưa tính là bạc tình, chỉ vì có nữ nhi phế vật như nàng, thái độ cũng không thể tốt hơn được.

"Là vì chuyện của Lạc Băng Linh sao?" Nàng khẳng định nói.

Chính mình đẩy nữ nhi nàng ta xuống xe ngựa, chuyện này, người mạnh mẽ như Tứ di nương chắc chắn không thể chịu được.

Mặt Tam di nương hiện lên sự kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: "Hi nhi, đúng là con đây nữ nhi của nàng ta xuống xe ngựa sao?"

Lạc Vân Hi mỉm cười, đưa cái hộp đựng phần thanh lương vào tay nàng, đứng lên nói: "Bất kể là phải hay không phải, đều không quan trọng. Xuân Liễu, cầm đồ tới."

Xuân Liễu suy nghĩ đơn giản, mặt giống như trái táo, mày rậm mắt to, dễ dàng cấu kính, thế nhưng một lòng tận trung, Lạc Vân Hi vẫn tương đối tin tưởng nàng.

Xuân Liễu nâng một cái bao tới, Lạc Vân Hi cũng không nhận, mà ánh mắt sắc bén ngắm nhìn bốn phía trong sân, ngoài nàng và Tứ di nương ở ngoài ra, còn có Tổng mã mã, bốn nha hoàn, Xuân Liễu và Hạ Đào.

Trong mắt nàng hiện lên ánh sáng lạnh giá mang theo sự chết chóc, những người này bị nàng nhìn mà rợn cả tóc gáy.

"Mở ra!" Nàng thấp giọng sai bảo.

Xuân Liễu mở bốn góc bao vải xanh ra, bên trong rõ ràng là một cái bình Ngọc Mai do triều đình đặc biệt chế tạo, màu sắc mượt mà, nhìn đã biết không phải vật bình thường.

"Cái này là ngự phẩm hoàng thượng vì an ủi ta mà ban thưởng." Lạc Vân Hi vừa giải thích, mặt mọi người trong sân đều hiện lên vẻ nghi hoặc, bao gồm cả Tam di nương.

Xuân Liễu cảm giác mình giống như đang mơ vậy, bất chợt, Lạc Vân Hi vỗ một cái đến, nàng sợ hãi hét lên một tiếng, đang muốn ôm chặt chiếc lọ, Lạc Vân Hi đã đánh bay vật phẩm ngự chế tốt nhất ra ngoài, "Đùng" Một tiếng, bình Ngọc Mai rơi xuống đất, lập tức vỡ nát, mảnh sứ tung toé.

Yên lặng.

Yên lặng một cách chết chóc.

Mọi người hoảng sợ chăm chú nhìn mảnh bình vỡ trên mặt đất, cả người phát lạnh.

Ngự phẩm đó! Đánh nát ngự phẩm, đây chính là tội danh chu di cửu tộc! Chém hết cửu tộc!

"Hi, Hi nhi... " Đầu lưỡi Tam di nương run lên, nhìn nàng như nhìn thấy quỷ, "Sao ngươi có thể, sao có thể... "

Hạ Đào thấy thế, giật mình một lúc lâu rồi nhích bước muốn đi ra ngoài viện, một bàn tay, bất ngờ tóm chặt cổ áo nàng ta: "Hạ Đào, ngươi muốn đi đâu vậy?"

Giọng nói lạnh như băng khiến sau lưng người nghe ớn lạnh.

Hạ Đào cúi đầu.

Lạc Vân Hi buông tay ra, không nói tiếp với nàng cái gì, ánh mắt lạnh lùng như mũi tên đảo qua gương mặt mỗi người, chậm rãi nhìn một lượt, khiến áp lực với người khác lập tức tăng lên. Lúc này, cả vẻ mặt và giọng nói của nàng đều nghiêm túc "Hôm nay, trong sân này các ngươi thấy gì thì tất cả đều chỉ được phép giữ trong lòng cho ta! Bằng không, chỉ có kết quả như cái bình kia!"

Nàng nhặt một khối bình vỡ lên, lòng bàn tay phải hơi nâng, bất chợt năm ngón tay nắm lại, nắm chặt mảnh bình vỡ trong tay.

Máu tươi, lập tức dọc theo năm ngón tay nàng chảy xuống.

"Hi nhi!" Tam đi nương bị kích thích hét lên một tiếng chạy như bay tới, "Con điên rồi sao?"

Lạc Vân Hi lại không cảm giác được đau đớn gì, huấn luyện ở kiếp trước, đây chỉ như là bữa ăn sáng mà thôi.

Nàng giang hai tay, Tổng ma ma và Hạ Đào nhìn rõ ràng nhất, mảnh bình vỡ, đã bị nắm thành bột phấn.

"Tê —— " Ngược lại âm thanh hít khí lạnh vang lên liên tiếp, mọi người không thể không chế bản thân được lui về sau một bước.

Mặt Lạc Vân Hi hờ hững, giọng nói lại khiến người ta không thể bỏ qua uy nghiêm của nàng: "Đương nhiên, nếu như các người cảm thấy cổ của người so với cái bình sứ này còn cứng rắn hơn, các người cứ việc thử một chút." Nàng có thể đoán được, trong tam viện không thiếu nha hoàn đều là cơ sở ngầm của các viện khác, nữ nhân đầu trong trạch thích làm những việc này nhất.

Ánh mắt Tam đi nương nhìn nữ nhi mình xa lạ, rất lâu cũng chưa hoàn hồn lại.

Đây thật sự là nàng Hi nhi sao?

Người tài hoa xuất chúng kia, là Hi nhi hèn yếu của nàng sao?

Thật sự, không giống!

Mỗi người đều có ý nghĩ như nàng, nhất là Xuân Liễu và Hạ Đào mặt đầy ngần ngại.

Khóe miệng Lạc Vân Hi hiện lên ý cười, nhận khăn mùi soa trong tay Tam đi nương, gói mấy mảnh bình sứ lại, cười nói: "Di nương, hôm nay Tứ đi nương thật đúng là không cẩn thận! Hoàng thượng thưởng bình Ngọc Mai cho nữ nhi, còn không để được một ngày ở trong phòng đi nương, đã bị Tứ đi nương đập vỡ. Ai, sợ rằng tất cả Lạc phủ chúng ta đều phải bị sự vô tình này của Tứ đi nương liên lụy."

Nàng gọi là "Di nương", đây là dùng trong trường hợp xưng hô nghiêm túc, cho nên lời này nghe ra đã thể hiện được mười phần quan trọng.

Nàng tự nói một mình, những người khác đứng yên nghe, đến khi nghe xong nghiêng ngẫm ý tứ trong lời nói của nàng, cả người rét run.

Thật là một kẻ sách độc! Độc tại chỗ nàng dám đập thánh phẩm ngự ban để hãm người khác!

Thánh phẩm, một khi tin tức truyền ra, đây chính là tội danh chu di cửu tộc, ngay cả Tam tiểu thư cũng không trốn được, nàng ngay cả sự sống chết của mình cũng không để ý sao?

Đây là Tam tiểu thư trước kia khúm núm sao?

Vốn dĩ không phải, là ma quỷ thì đúng hơn!

Khóe mắt Lạc Vân Hi xẹt qua nụ cười châm chọc, nàng biết, những nô tài trước mặt này đều rất sợ chết, chắc chắn sẽ không nói ra ngoài. Mà đối với nàng mà nói, sống chết của Lạc phủ này liên quan gì tới nàng? Thật sự mà chém cửu tộc, nàng liền mang theo Tam đi nương rồi khỏi đây thôi.

Bằng bản lĩnh nhiều năm nàng sống trong hai giới hắc bạch, mang một người đi cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi không phải sao?

Nhưng người khác không biết ý nghĩ trong lòng nàng, vẫn cứ đặt bốn chữ "Lãnh huyết vô tình" lên đầu nàng.

"Di nương nghỉ ngơi cho tốt, người không phận đừng tới quá rầy." Nói xong, nàng lạnh lùng liếc tất cả mọi người trong viện, mọi người theo bản năng vội cúi đầu xuống.

Lạc Vân Hi vừa định dẫn người đi, một tên sai vật chạy vào.

Trong sân bầu không khí khẩn trương mới hơi có giảm bớt một chút.

"Tam đi nương, hà, các người đều ở đây, Tam tiểu thư cũng ở đây." Gã sai vật cảm giác hơi kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy?" Lạc Vân Hi thản nhiên hỏi.

Gã sai vật nhìn nàng thêm một cái, những người khác thầm nghĩ trong lòng, người còn chưa biết Tam tiểu thư hiện tại đã lợi hại lắm rồi sao?

Gã sai vật vội vàng nói: "Vừa rồi Tứ đi nương trên đường trở về viện, bị người ta đánh mấy chục bạt tai, hai bên gò má đều sưng phồng lên."

"Lại bị người đánh sao?" Tam đi nương trở nên khẩn trương.

"Nàng bị người khác đánh sao?" Lạc Vân Hi thuận miệng hỏi, bất chợt ngăn ra, nói vậy, nàng không nên hỏi, hiện tại, nàng bây giờ là Lạc Vân Hi!

Tam đi nương lại không suy nghĩ nhiều, thấp giọng nói: "Người mấy năm qua ở Dương Thành tự không biết việc này. Một năm trước, nàng có tới tìm ta gây phiền phức một lần, cũng tại lúc trên đường về viện của mình bị người tát vài cái, lão gia lục soát mấy ngày, cũng không lục soát ra thích khách, sao lần này lại..."

"A, khéo như vậy sao?" Lạc Vân Hi sừng sốt nói.

Hai lần đều là sau khi đi gây chuyện với Tam viện bị người khác đánh, nàng cũng không tin là trùng hợp đơn thuần như vậy.

Lẽ nào, có người âm thầm thay Tam di nương báo thù? Chẳng lẽ là Đoan Mộc Triết phái ám vệ tới sao?

Đầu óc Tam di nương cũng mơ hồ, hỏi không ra nguyên nhân, Lạc Vân Hi đã tạm biệt rồi về Vân Các, âm thầm để Khinh Hồng lại bảo vệ Tam di nương.

Khinh Hồng từng thấy Lạc Vân Hi đanh với Trung Sơn Vương, biết thân thù của nàng tuyệt không kém mình, im lặng không lên tiếng ở lại tam viện, trong lòng nghĩ mãi không ra.

Lạc Vân Hi cảm giác thấy hơi mệt, sau khi về Vân Các, sai Xuân Liễu mức nước tắm rửa đến, Xuân Liễu Tâm lo lắng hỏi vết thương ở tay nàng, tuy nhiên tiểu thư thay đổi, nhưng vẫn là tiểu thư của nàng.

Lạc Vân Hi cười, nói vài câu trấn an nàng, tắm rửa sạch sẽ, lên giường đi ngủ. Hạ Đào đi tới đi lui một mình ở nhà kè, mặt hiện lên sự lo lắng, có thể cứ nghĩ tới sắc mặt lạnh băng của Lạc Vân Hi, ánh mắt giết người không thấy máu, nàng cũng cảm giác cả người lạnh lẽo, cuối cùng, không có ra khỏi phòng, nàng cũng vẫn là không đi thì hơn.

Lạc Vân Hi ngủ mơ màng, nghe có động tĩnh trong viện mình, không khỏi đứng lên hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Giọng nói sợ hãi của Xuân Liễu truyền đến: "Lão gia đã trở lại, Đại phu nhân bị thương, muốn tiểu thư đều đi tới chính viện hỏi thăm."

"Muộn như vậy đi nhìn nàng ta làm cái gì? Làm bộ làm tịch!" Lạc Vân Hi chửi một tiếng.

Xuân Liễu nghe không hiểu, lại hỏi: "Cần nô tỳ hầu hạ tiểu thư đây không?"

Lạc Vân Hi cự tuyệt: "Không, tự ta dậy được." Đi tới chính viện, chỉ e là Tam di nương sẽ bị khó xử.

Chính viện là chỗ ở của Lạc Kính Văn và đại phu nhân, giờ khắc này đèn đuốc sáng choang, trong phủ mời một đại phu khẩn cấp tới chữa cho Đại phu nhân, Lạc Phi Đình ưu sầu gạt nước mắt ngồi ở cuối giường, cổ tay nàng mới gãy không lâu, lại đến phiên mẹ nàng, thế nhưng lại là một người làm, trong lòng quả thực tức giận.

Nhìn thấy vết thương trên mặt Tam di nương, Lạc Kính Văn nhíu mày, đoán được ra vài phần sự thật, lại làm như không nhìn thấy.

Chẳng mấy chốc, Tứ di nương đến, thấy nàng, Lạc Kính Văn hít vào một ngụm khí lạnh: "Người làm sao vậy?"

Lạc Vân Hi cũng cảm thấy buồn cười.

Hai bên gò má Tứ di nương sưng lên rất lớn, xanh tím khác nhau, thêm vào một cặp mắt to sưng đỏ, hết sức khó coi, nàng khóc lóc nói sự việc. Phía sau Lạc Băng Linh theo tới đầu quán băng vải, cũng khóc đến muốn gầy ruột.

Từ Đại phu nhân đến Lạc Phi Đình, từ Tam di nương đến Tứ di nương, từ Lạc Băng Linh đến Lạc Nguyệt Kỳ cổ bị thương, Lạc Kính Văn thấy một phòng đều bị thương, cảm xúc buồn bực nhẫn nhịn rất lâu bùng nổ, hần rống to: "Các người sao lại không bình tĩnh lại được là thế nào? Xem thử bản thân đã thành hình dáng gì rồi, muốn làm Lạc gia mất mặt sao? Há? Bắt đầu từ ngày mai, không có việc, ai cũng không được ra khỏi viện của mình!"

Tam di nương, Tứ di nương còn nói được, Đại phu nhân tức giận đến nước mắt lưng tròng.

Nàng sao không bình tĩnh sao? Người ta lại xe ngựa đâm nàng, lại chẳng phải nàng bảo người ta đâm. Rõ ràng là nàng bị thương, Tứ di nương này cũng là kẻ quấy rối mới như vậy, trong nháy mắt, nàng trở lên hận tứ viện.

Lạc Phi Đình đứng dậy nói: "Phụ thân, ngài bớt giận một chút, Tứ di nương cũng không biết bị ai bạt tai, nữ nhi và mẫu thân cũng giống như vậy, đây đều là tai họa không duyên không cớ. Các muội muội sau khi trở lại, nhà chúng ta liền tiếp có chuyện, sợ là làm các muội muội sợ rồi."

Nàng nói là để nhắc nhở Lạc Kính Văn, không khỏi nhìn về hướng Lạc Vân Hi và Lạc Nguyệt Kỳ, cuối cùng dừng lại trên mặt Lạc Vân Hi. Lẽ nào trong nhà thật có sao chổi?

Lạc Vân Hi lau nước mắt không tồn tại, tiến lên nói: "Phụ thân, có một việc ta muốn nói."

"Nói."

"Có thể để cho nô tài ngoài sân lui ra trước hết hay không?" Nàng yếu ớt hỏi.

Lạc Kính Văn thấy nàng mặt đầy nghiêm túc, liền nói với người ngoài cửa: "Lý Tài, tất cả lui ra."

Lạc Vân Hi lúc này mới run giọng nói: "Tứ di nương hôm nay dẫn người đi đập phá tam viện gì đó, ngài có nghe nói không?"

Đầu lông mày Lạc Kính Văn nhíu lại: "Tứ di nương tính tình nóng nảy, mấy đồ này đập liên đập đi, để nàng dùng tiền riêng bồi thường cho các người là được."

Lạc Vân Hi cười gằn, đập liên đập sao? Ha ha, ta sẽ để người đập liên đập xem có tan nát cõi lòng, ruột gan đứt từng khúc hay không.

Lúc này nàng run giọng nói: "Thế nhưng, bình Ngọc Mai sáng nay ta mới được hoàng thượng thưởng đưa cho di nương nhìn, vốn là đêm nay di nương chuẩn bị trả ta, một chút việc cũng không có. Nhưng mà, Tứ di nương nàng cũng không thèm nhìn, trực tiếp đẩy ngã di nương.. "

"Bình Ngọc Mai thì sao?" Sắc mặt Lạc Kính Văn thay đổi.

Lạc Vân Hi không nói lời nào, tay Tam di nương run run từ trong lòng móc khăn mùi soa ra, vừa mở ra, tất cả đều là mảnh bình Ngọc Mai vỡ.

"Hí... "

Cả người trong phòng đều sợ hãi đến mặt biến sắc, không có người nào nói nổi ra một câu, nhưng tiếng xuýt xoa vang lên, kèm tiếng hàm răng đụng vào nhau "cạch cạch".

Lạc Phi Đình ngã ngồi ở cuối giường, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đáy mắt tuyệt vọng vô cùng.

Bình Ngọc Mai... mạng của nàng mệnh!

Lạc Kính Văn ngây người, vẻ mặt trên mặt cũng không duy trì được, bắp thịt bắt đầu vận vẹo, tay phải run rẩy, đột nhiên vọt tới trước mặt Tứ di nương, một bàn tay tát thẳng xuống.

"Tiện nhân, ta muốn giết người! Người tiện nhân chết tiết này!"

Mỗi một cái tát hấn vung xuống, đại não bị dòng máu hoảng sợ lấp đầy, trong miệng chữ loạn cả lên.

Bị chuyện bình Ngọc Mai đột nhiên nện từ trên trời xuống khiến đầu óc quay cuồng Tứ di nương cứ đứng như vậy chịu những cái tát từ bàn tay kia, vừa nóng vừa giận lại hồi lại hận, miệng phun máu tươi, cả người vô lực ngất ngã xuống.

"Mẫu thân!" Lạc Băng Linh bị dọa khóc lớn lên.

"Khóc cái gì mà khóc!" Lạc Kính Văn không nhiều lời, quăng cho nàng một bạt tai.

Tiếng khóc của Lạc Băng Linh dừng lại, bả vai liên tục run lên, Tứ di nương vẫn được sủng ái, nàng cũng nhờ vậy mà được chiều theo, phụ thân chưa từng đối xử như thế với nàng, nhất thời không chịu nổi, thân mình co rúm đứng lên như thân cây như gió.

Ánh mắt Lạc Vân Hi xẹt qua ý lạnh, lúc này mới chỉ là bắt đầu, Lạc phủ nên sớm thay đổi bầu không khí.

Vì thế, nàng chậm rãi nói: "Phụ thân, việc xấu cũng đã làm ra rồi, người đánh chết Tứ di nương cũng chẳng ăn thua gì. Ngay lập tức điều quan trọng nhất là phải bịt miệng tất cả người trong phủ, việc này chỉ cần vừa truyền ra, thì chúng ta coi như xong rồi."

Nàng cố ý nói nhấn mạnh từ "xong".

Đầu tiên là Đại phu nhân, rồi đến trái tim tất cả mọi người đều đang phát run.

"Chỉ cần tin tức này một ngày không truyền ra ngoài, hoàng thất cũng không thể biết, ta nghĩ, hoàng thượng sẽ không vô duyên vô cớ tới tìm chúng ta xem cái bình Ngọc Mai này. " Nàng bình tĩnh như thường lời nói làm cho Lạc Kính Văn cảm thấy an ổn, hẳn trấn bình tĩnh.

"Không sai, Hi nhi nói rất có lý." Lạc Kính Văn gật đầu, "May là hạ nhân đều đã bị đuổi đi, ở đây đều là người mình, tin tức này, không cho phép người nào để lộ ra ngoài!"

"Dạ." Mọi người thấp giọng đáp, hiển nhiên còn chưa hồi hồn.

Lạc Kính Văn lại cực kỳ oán hận nhìn về phía Tứ di nương: "Còn Tứ di nương, hãy thay Tam di nương tới Phật đường chép kinh thư, không cho bước ra một bước!"

Tứ di nương đang nửa mê nửa tỉnh ngồi trên đất, nghe được những lời này, lập tức ngất đi.

Khóe miệng Lạc Vân Hi khẽ nhếch lên, trong khoảng thời gian này, Lạc Kính Văn chắc chắn sẽ không suy nghĩ việc gì trên người nàng, những chuyện này đủ làm hắn quan tâm rồi.

Lạc Phi Đình sợ hãi mà nhìn nàng, dưới ánh đèn, dung mạo Lạc Vân Hi trong suốt như châu như ngọc, khóe miệng nở ra một nụ cười quỷ dị. Nàng đã bắt được nụ cười thoáng qua này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Vì sao dường như trong nháy mắt, nàng lại cho rằng này tất cả mọi chuyện đều do Lạc Vân Hi sắp đặt!

Tại Kim Hoa điện, nàng mới phát hiện cô muội muội này thay đổi!

Nàng trầm tĩnh trầm dưới ánh nến, cũng chẳng phải con nhóc trước kia mặc nàng đánh đập, mà vốn dĩ chính là ma quỷ!

Sự việc kết thúc, Lạc Vân Hi cũng không nghĩ sẽ dễ dàng kết thúc như vậy.

Một đêm không tiếng người, cả Lạc phủ, có lẽ chỉ có nàng ngủ ngon giấc.

Lúc mở mắt ra, mặt trời vừa mới mọc, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi.

Rửa mặt thôi, Lạc Vân Hi đến ngồi trước bàn dùng đồ ăn sáng, một người không biết là ai từ đầu tường nhảy xuống.

Nam tử mặc áo gấm màu lục, nước da trắng nõn, ngũ quan tao nhã, môi mỏng chứa ý cười, cả người như một con gió thổi tới, Đao Mộc Triết đã đứng ở trước mặt nàng.

Hắn mắt đều mang ý cười, nói: "Hi nhi, nhìn ta mang cái gì đến cho nàng đây?"

Tay hắn trái lộ ra, ngón trỏ có móc một cái hộp đựng thức ăn.

"Thơm quá!" Lạc Vân Hi thấy hắn đột nhiên xuất hiện, cảm thấy ấm áp.

"Bỏ câu non hằm nhâm sâm, rất bổ dưỡng." Đao Mộc Triết cười khanh khách bung bát sứ từ trong hộp đựng thức ăn ra ngoài, một mùi thơm nồng nặc xông vào mũi.

"Vừa sáng sớm ta đã sai người làm, nàng nhìn lại mình xem, ở Dương Thành ba năm, càng ngày càng gầy như vậy." Giọng nói của Đao Mộc Triết hơi buồn bực, "Là ta không chăm sóc tốt nàng, ta nên bồi thường cho nàng...vì vậy nàng phải uống."

Lạc Vân Hi cười "xi" ra tiếng, nói "Được được được, ta uống."

Đao Mộc Triết nhìn mặt nàng lúc này mới vui vẻ đứng lên: "Vậy nàng chậm rãi uống đi, ta đi trước đây."

"Đi đâu?" Lạc Vân Hi hơi cau mày lại hỏi.

"Ta đến Lạc phủ, là muốn đi xem Lạc Phi Đình." Đao Mộc Triết sốt sắng nhìn nàng.

Lạc Vân Hi cúi đầu, ngón áp út thon dài bóp mép chén canh, nói: "Vậy ngươi đi đi, chuyện này ta sẽ không nói với ai."

Trong đoạn ký ức ngắn ngủi, hắn ở cùng với nàng, cùng nàng chơi, cùng nàng điên.

Chỉ là, những ký ức ấy quá vụn vặt.

Nàng còn muốn ở chung cùng hắn nhiều, ôn lại thời gian tươi đẹp kia, có thể, sẽ nhớ lại càng nhiều chuyện trước đây.

Lông mày Đao Mộc Triết rũ xuống, ánh mắt lạnh đi: "Hi nhi, ta cũng muốn cùng nàng ăn một bữa cơm. Đến ngày đó, chúng ta nhất định sẽ không còn trở ngại gì, có thể không cố kỵ chút nào ngồi cùng một chỗ, nói lời muốn nói, làm chuyện muốn làm."

Hắn là luôn chờ đợi một đó!

Tới ngày đó, hắn sẽ chân chính tự do.

"Ngươi đi đi." Nụ cười trở lại trên mặt Lạc Vân Hi, "Cẩn thận một chút."

"Được." Đao Mộc Triết nhìn nàng một cái, đưa tay xoa tóc nàng, "Hi nhi phải ăn nhiều cơm một chút, phải nghe lời, sau giờ Ngọ ta chờ nàng tại Lâm Uyển."

Sau đó, hắn đi tới bên tường, quay lại nhìn nàng, mạnh mẽ nhảy lên đầu tường, biến mất trong mắt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi uống canh xong, Xuân Liễu chạy vào.

"Tiểu thư, trong cung có khẩu dụ đến!" Xuân Liễu hoang mang hoảng loạn nói.

"Trong cung sao?" Lạc Vân Hi nhíu mày.

"Đúng vậy, trong cung, hoàng thượng muốn gặp ngài!" Xuân Liễu sợ tới sắc mặt trắng bệch, "Tiểu thư, nhất định là chuyện ở Thiên Văn hôm qua bại lộ."

"Câm mồm!" Lạc Vân Hi lạnh lùng nghiêm nghị ngắt lời của nàng, giọng nói không chứa chút cảm tình nào, "Xuân Liễu, tối hôm qua chúng ta làm chuyện gì bại lộ hả?"

Xuân Liễu há miệng, không trả lời được.

Lòng Lạc Vân Hi mềm nhũn, thấp giọng nói: "Ngươi chỉ cần nhớ rõ, chúng ta không hề làm gì cả, là Tứ di nương, nhớ không?"

"Nô tỳ nhớ kỹ." Dù là như vậy, Xuân Liễu vẫn sợ đến run rẩy trong lòng.

Lạc Vân Hi kêu nàng vào nhà, chải đầu cho mình, quần áo cũng không đổi, váy áo màu xám mộc mạc, đi đến tiền viện, tiếp chỉ Hi công công trong cung mang tới.

Hi công công hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt nhìn nàng có vẻ đồng tình.

Đi ra cửa phủ, lúc lên xe ngựa, Lạc Vân Hi cầm một thỏi vàng lấy từ trong nhà ra kín đáo đưa cho Hi công công, nhẹ giọng hỏi: "Công công, không biết hoàng thượng triệu ta là vì chuyện gì?"

Vàng là trước đây Đao Mộc Triết cho Lạc Vân Hi, hoặc chính là tiền Lạc Vân Hi bán mấy đồ quý giá mà có, ngược lại nàng phát hiện, Lạc Vân Hi chẳng thiếu tiền.

Hi công công thấy nàng lạnh lợi như thế, ngược lại nhìn nàng thêm vài lần, không phải nói là phế vật sao? Hắn vốn dĩ không chuẩn bị kiểm được chút gì từ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Kết quả của việc tự mình tưởng bỏ (Lương Diệp Thu xấu mặt)

Edit: thu thảo

Lạc Vân Hi ngồi trong xe ngựa, lời của Hi công công vang tại bên tai: "Hộ bộ thị lang đại nhân đã vào cung đòi lễ phải cho nữ nhi của hần, nói là Tam tiểu thư phóng ngựa đạp gãy chân nàng ta."

Nàng dám làm, tất nhiên là dám chịu trách nhiệm. Không biết hoàng đế đại nhân sẽ xử lý chuyện này như thế nào?

Nàng cũng không để ý điểm này, thoải mái dựa vào gối, nhắm mắt lại.

Xe ngựa vững vàng chạy đến cửa hoàng cung, Hi công công mời Lạc Vân Hi xuống xe đổi sang đi kiệu, tới chỗ hoàng đế ở Dưỡng Tâm Điện.

Trong ngự hoa viên, rộng bốn hoa lớn có mấy bóng người đang đứng, nhìn kiệu đi từ xa tới, bắt đầu nhỏ giọng trò chuyện.

"Diệp Thu, vị hôn thê của ngươi đến." Một người cười trên nói.

"Vị hôn thê? Nàng xứng với biểu ca sao? Đừng làm bẩn lỗ tai người khác!"

"Chỉ là, biểu ca, có muốn chúng ta ngăn cản phế vật này, trước hết cho nàng một chút giáo huấn hay không? Ai bảo nàng lại dám tổn thương biểu muội!" Tên còn lại trong giọng nói có chứa tức giận.

"Nơi này là hoàng cung, đừng làm bậy, nghe vẫn Diệp Thu đi."

Mấy người này cũng là thanh niên có tài thuộc Lương gia, đi học tại Quốc Tử Giám, Lương Diệp Thu là con trưởng của Lương gia, làm việc vẫn đáng tin, vừa tiến vào kinh đô, nhưng đã bị những người này tôn thành lão đại.

Lương Diệp Thu im lặng suy nghĩ một lát, nói: "Nếu Lạc Vân Hi sợ, nàng có thể không dám thừa nhận việc đã làm với Phương nhi. Chúng ta cũng không có chứng cứ, chỉ có Lục hoàng tử là nhân chứng, cũng không biết hắn có bao che Lạc Vân Hi hay không."

Nam tử đầu tiên nói chuyện cười rộ lên: "Diệp Thu, ngược lại ta có một kế."

Lương Diệp Thu biết biểu ca này từ trước đến giờ có nhiều kế xấu, liền hỏi: "Kế gì?"

Nam tử thò đầu tới, nói nhỏ: "Thập nhị hoàng tử chẳng phải ở bồn hoa kia sao? Chúng ta kêu hắn tới làm nhân chứng, chỉ cần phế vật kia nói ra chuyện phát sinh ngày ấy, thập nhị hoàng tử thấy được. Lại làm chứng trước mặt hoàng đế, thì nàng có nguy biện cũng vô dụng thôi!"

Ánh mắt Lương Diệp Thu sáng ngời, gương mặt căng thẳng hơi dừng lại, gật đầu: "Như thế, nếu Lạc Vân Hi nói ra thì dễ rồi."

Nam tử vỗ vai hắn, cười nói: "Ngươi còn lo cái gì? Chẳng phải lão đại nói với chúng ta Lạc Vân Hi rất yêu ngươi sao? Thường ngơ ngác nhìn ngươi mãi không biết chán, chúng ta đều đồ kị muốn chết. Ngươi ra tay, mấy câu nói là có thể thu phục nàng rồi không phải sao?"

Mấy nam tử bên cạnh đều cười rộ lên, khích bác Lương Diệp Thu.

Mặt Lương Diệp Thu hơi đỏ lên, trước đây thì hắn cho là như vậy.

Lạc Vân Hi mỗi lần đều vụng trộm nhìn theo bóng lưng hắn, muốn nhìn thấy hắn, đó chẳng phải thâm mến hắn thì là cái gì? Chỉ là, ý nghĩ đó... trong quãng thời gian này hắn cảm giác được rõ ràng Lạc Vân Hi thay đổi. Chẳng qua, có người nào lại thay lòng đổi dạ nhanh như vậy chứ? Thế nhưng, từ trước đến giờ hắn đều lạnh nhạt với Lạc Vân Hi, hôm nay nếu dịu dàng một chút, còn sợ nàng không ngoan ngoãn bị mình mê hoặc sao? Hắn khẽ cười không nói, biểu hiện trên mặt đã khẳng định đề nghị này.

Lương Hào chủ động chạy đến bồn hoa.

Mặt Đoan Mộc Kỳ đang đầy lo lắng chờ Lạc Vân Hi, chợt sáng sớm Lương Phủ đến tố cáo hắn đã biết được, nghe nói Lạc Vân Hi vào cung, vội chạy tới đây đợi, muốn xem thử bản thân có giúp được gì không.

"Thập nhị hoàng tử, chúng ta mời ngài làm nhân chứng được không?" Lương Hào đi tới bên người Đoan Mộc Kỳ, ăn nói khép nép nói.

"Làm chứng cái gì?" Đoan Mộc Kỳ quét mắt về phía hắn, không yên lòng hỏi.

Lương Hào nhin cười, nói hết kế hoạch của bọn họ.

Đoan Mộc Kỳ lập tức cảm thấy ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt có chút lạnh: "Ngươi nói là, muốn bức cung nàng sao?"

"Không phải là bức cung." Lương Hào nhanh chóng giải thích, "Là khiến nàng ta cam tâm tình nguyện nói ra chân tướng sự thật thôi."

"Cam tâm tình nguyện sao?" Đoan Mộc Kỳ cực kỳ tức giận, nắm chặt quả đấm, lửa giận bốc lên lồng ngực. Đây chẳng phải mỹ nam kế sao? Không biết nha đầu Lạc Vân Hi có thật sự thích Lương Diệp Thu hay không, nếu thật sự bị hắn mê hoặc, đàn độn mà nói ra chuyện không nên nói, kết quả ngược lại bị Lương Diệp Thu bán đi, vậy còn đáng hận hơn!

Lương Hào nhìn kỹ sắc mặt hắn thay đổi cực nhanh, trong lòng cũng không khỏi căng thẳng.

Mãi một lúc lâu sau, Đoan Mộc Kỳ mới buông ra quả đấm ra, lạnh lùng nói: "Bán hoàng tử làm chứng cho các ngươi một lần vậy!"

Hắn cuối cùng vẫn là không chống cự nổi nội sự hiếu kỳ, muốn biết, Lạc Vân Hi đến cùng có cảm tình với Lương Diệp Thu hay không, là yêu đến điên cuồng ngu ngốc như Lương Hào nói sao?

Kiểu chậm rãi đi đến, Lạc Vân Hi nửa ngồi nửa nằm, một bộ áo tơ màu xám phối với váy lụa dài mỏng màu xám, cũng không xinh đẹp. Nhưng nữ tử không quan tâm chút nào, chống má phải, búi tóc nghiêng sang một bên, phần khuỷu tay đặt trên cột kiệu, quần áo tự nhiên rơi xuống, lộ ra cánh tay trắng như ngò sen, váy dài xếp bên chân, như mây đen nhẹ nhàng uyển chuyển.

Từ xa nhìn tới, càng có loại vẻ đẹp lười biếng tùy ý, mà gương mặt lạnh nhạt như ánh trăng mùa thu không chút phấn son, da trắng như tuyết, càng là thu hút ánh mắt người nhìn, nhất thời mọi người đứng sau bồn hoa nhìn sững sờ.

"Đó là phế vật kia sao?" Lương Hào há hốc mồm, lần trước hắn thấy Lạc Vân Hi là mấy năm trước, chợt nhìn thấy thiếu nữ nhàn nhã như vậy, nhất thời cho rằng nhận lầm người.

Lương Diệp Thu do dự một chút, không nói lời nào, gơ chân lên, dáng người thon dài nhanh chân đi vòng ra ngoài.

Hắn đi tới trước mặt Hi công công, nhét một thỏi vàng vào trong tay hắn, khoe mắt tươi cười: "Công công, ta có mấy câu nói muốn vui Tam tiểu thư, phiền người nể tình một chút."

Hi công công thấy là hắn, ánh chừng trọng lượng vàng trong tay một chút, gật đầu: "Nhanh lên nha, hoàng thượng vẫn đang chờ các ngươi đó."

Hắn vừa đi xa, Lương Diệp Thu đưa mắt nhìn Lạc Vân Hi nghiêng người dựa vào trên kiệu, ánh mắt phức tạp.

"Lương thiếu gia, ngươi ở đây đợi ta rất lâu rồi thì phải?" Lạc Vân Hi cười nhẹ, cũng không buồn nhúc nhích người, chỉ mở to mắt, rồi sau đó ánh mắt rơi về đằng xa, "Nếu như là vì chuyện đó, vậy cũng không cần phải nói, chắc chắn sẽ kết thúc trước mặt hoàng thượng."

Lương Diệp Thu bị dọa giật mình, dường như nội tâm bị nàng nhìn trộm được, nhanh chóng bình tĩnh lại, tận lực làm giọng nói trở nên dịu dàng: "Lạc Vân Hi, ngươi và Lạc hoàng tử có quan hệ gì?"

Hắn vẫn hỏi vấn đề khiến hắn rối rắm nhiều ngày.

Khoe mắt Lạc Vân Hi hiện lên sự châm chọc: "Cái này dường như không liên quan gì tới ngươi thì phải?"

Lương Diệp Thu bị chẹn họng, trong lòng cực kỳ không thoải mái, ánh mắt vung trộm liếc về hướng Lương Hào bên kia, cắn răng cười nói: "Làm sao không liên quan gì với ta chứ? Dù nói thế nào, ta cũng là vị hôn phu của ngươi."

Lương Diệp Thu có được tướng mạo tốt, tuy không anh tuấn bằng Đoan Mộc Triết, không tuấn mỹ bằng Trung Sơn Vương, nhưng ngũ quan cũng cực kỳ anh tuấn, một bộ áo tơ màu xanh đơn càng làm thân phận công tử cao quý của hắn cao lên, hắn cười rộ lên cũng rất đẹp.

Chẳng qua, Lạc Vân Hi không hề có cảm giác gì, trong lòng chỉ nghĩ, Lương Diệp Thu hôm nay rất kỳ quái, giọng nói lại càng lạnh nhạt: "Vị hôn phu sao? Ngươi không cảm thấy ba chữ này là một loại sỉ nhục sao?"

Nàng nói hai chữ "sỉ nhục" cực kỳ chậm, cũng phối hợp với một ánh mắt khinh thường.

Ánh mắt Lương Diệp Thu xẹt qua sự chán ghét, nhanh chóng chuyển đề tài câu chuyện: "Lạc Vân Hi, ta biết, ngươi trách ta quá lạnh lùng với ngươi, cho nên trút giận lên người Phương nhi. Ta đúng là có chộc giận ngươi một chút. Nhưng lại không thể không thừa nhận, ta quả thật đã sinh hứng thú với ngươi."

Lạc Vân Hi không nhịn được cười châm chọc: "Vậy thì sao? Ta với ngươi lại không có chút hứng thú nào!"

Đồng tử Lương Diệp Thu co rút lại một chút, không thể tin được mà nhìn nàng, trong con ngươi sinh ra tức giận chưa từng có: "Lạc Vân Hi, lạt mềm buộc chặt chỉ có thể dùng một lần, nếu dùng nhiều, sẽ khiến người ta chán ghét đấy."

Lạc Vân Hi ngẩn ngơ, âm điệu cao hẳn lên: "Lạt mềm buộc chặt sao?"

Bờ môi Lương Diệp Thu gọi lên một vệt cười tự tin: Lẽ nào không phải sao Lạc Vân Hi, từ nhỏ ngươi chỉ thích ta, mỗi lần ta đều cảm giác được ngươi dùng ánh mắt khác thường nhìn ta chăm chăm. Ngươi còn không thừa nhận sao?" Chẳng qua là lúc đó ai cũng biết nha đầu này trưởng thành cũng chẳng còn gì khác.

Lúc trước từng nói với các huynh đệ như vậy, không ai không biết Lạc Vân Hi là yêu hán cỡ nào, hôm nay trước mặt nhiều người như vậy, Lạc Vân Hi lại không nhìn hắn bằng ánh mắt mê luyến, mà là một bức tường lạnh như băng, đúng phải sự tự mãn của hắn, hắn đã cảm thấy mặt mũi sắp mất hết rồi!

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ lên: "Thích ngươi sao? Lương Diệp Thu, đây chỉ là bản thân ngươi tự cho rằng như vậy thì phải?"

Sắc mặt Lương Diệp Thu khó coi, tận lực cứu vãn mặt mũi mình trước mặt huynh đệ: "Ngươi cũng đừng giả bộ! Ta nghĩ, nếu không phải ta không muốn cười ngươi... ngươi sẽ không triệt để chết tâm. Đương nhiên, ngươi có thể cho là ta là thích ngươi. Ta đối với ngươi chưa bao giờ có tình cảm! Nhưng ta cho ngươi cơ hội này! Có thể, ta còn suy nghĩ một chút."

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng, cũng không chịu nam nhân tự mình đa tình này được nữa, cả người hơi động đã xuống dưới kiệu, không chút lưu tình đẩy Lương Diệp Thu ra, ghét bỏ nói "Cút được bao xa thì cút bấy nhiêu xa, gặp lại ngươi ta đã buồn nôn! Thích ngươi sao? Ngươi đứng ở chỗ này nằm mơ giữa ban ngày nữa hộ ta! Dù cho nam nhân trên đời chết sạch, ta đối với ngươi cũng chỉ có căm ghét mà thôi!"

Nàng đi về hướng Hi công công.

Phía sau, cả khuôn mặt Lương Diệp Thu cũng thay đổi màu sắc, trở nên nhợt nhạt khó coi.

Lạc Vân Hi ngay cả kiệu cũng không ngồi, trực tiếp đi bộ cùng Hi công công rời khỏi đó.

Sau bồn hoa sắc mặt Lương Hào kỳ quái đi ra, lời gì cũng không tiện nói, nén nín cười đến đỏ mặt, trong lòng chỉ nghĩ, thì ra, đây là "mê luyến" trong miệng Lương Diệp Thu! Bọn hắn vậy mà lại có thêm kiến thức!

Lương Diệp Thu sao lại không nhìn ra ý nghĩ của bọn hắn, gương mặt trong nháy mắt đỏ lên, hình tượng duy trì rất lâu sụp đổ vang dội.

Chỉ có Đoan Mộc Kỳ mặt đầy ý cười, không tòi, nữ nhân này quả nhiên không làm cho hắn thất vọng!

Ngay lập tức, sắc mặt chuyển sang lạnh lẽo, nói với Lương Diệp Thu: "Tuy Lương phủ các ngươi bị hại, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ đổ oan cho nữ nhi nhà người ta. Bản hoàng tử nhìn biểu hiện của Lạc tiểu thư, chỉ sợ là bị đổ oan mà thôi!" Nói xong liền nghênh ngang đi về hướng Dưỡng Tâm Điện.

Lương Diệp Thu bóp chặt tay, một câu phun ra từ kẽ răng: "Đi!"

Sau mọi người đi hết, sau bụi cây đối diện có hai người đi ra.

Mặt Hi công công đầy kinh ngạc, trong lòng lập tức kết luận, Tam tiểu thư bên cạnh này vốn dĩ chẳng phải phế vật!

Khóe miệng Lạc Vân Hi nhếch lên nụ cười, nàng còn đang không biết vì sao Lương Diệp Thu lại dịu dàng với nàng như vậy, thì ra, là sợ mất mặt trước mặt mọi người! Sớm biết như vậy, nàng chắc chắn sẽ để hắn càng mất thể diện hơn.

Dưỡng Tâm Điện cực kỳ rộng rãi, chia làm hai điện bên trong và bên ngoài. Cả ngoại điện là sân nhà cẩm thạch bằng đá hoa cương, phía trên mái vòm cao mấy trượng, xà nhà, cột nhà đều được khắc hình rồng, hình phượng, Ánh đèn lưu ly từ trên cao rủ xuống, chung quanh rực rỡ vô cùng, quả nhiên là cực kỳ hào hoa phú quý.

Giữa đại điện xếp một bàn tròn ngọc trong suốt, hai bên đều có lò sưởi, lúc này, hoàng đế cùng Trung Sơn Vương đang ngồi ở đó, tay cầm quân cờ ngọc lưu ly được chế tạo riêng, từng quân rơi vào trên khay ngọc.

Trong điện có thái giám cung nữ hầu hạ, ở Thiên điện, người nhà họ Lương một mực cung kính chờ, cả tòa ngoại điện không nghe được một câu nói chuyện, chỉ nghe được tiếng vang dòn giã, thanh thúy của những quân cờ.

Ánh mắt Trung Sơn Vương ảm đạm không nhìn thấu cảm xúc, ngón cái cùng ngón trỏ tay phải thường thức một quân cờ màu đen sáng óng ánh, bất chợt, cổ tay xoay chuyển, đặt quân cờ vào bàn.

Lông mày hoàng đế nhíu lại, sắc mặt vốn uy nghiêm càng nghiêm túc hơn, hần suy nghĩ quân cờ màu trắng tiếp theo phải đi như thế nào.

Đang lúc này, Hi công công bước nhẹ vào, đứng ở cửa điện thấp giọng nói: "Hoàng thượng, Lạc tam tiểu thư đã đến."

Trung Sơn Vương nghe vậy thì mặt lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên, hần cũng không biết Lạc Vân Hi sẽ tới lúc này.

Hoàng đế liếc mắt nhìn hần, khóe miệng cong lên nụ cười cao thâm khó dò, nói: "Đề nàng ở bên ngoài đợi, trẫm đánh xong ván cờ này sẽ ra ngay."

Sau đó, ván cờ của hoàng đế và Trung Sơn Vương càng mãnh liệt, chỉ là trong chớp lát, Trung Sơn Vương liền đứng lên, trên mặt hình như có tiếu nuối: "Bệ hạ, thần thua."

Hoàng đế cười ha ha, mở miệng nói: "Lan Phong, sao trẫm nhìn ngươi có chút không yên lòng nhỉ? Phải biết, nhiều năm rồi trẫm không thắng nổi một ván trong tay ngươi, đây cũng là một chuyện kỳ lạ, trẫm vừa rồi rõ ràng sắp thua thì phải?"

Môi Trung Sơn Vương mím khe khẽ, nở nụ cười, trầm giọng nói: "Thần đã tận lực, bệ hạ tài cao, tài đánh cờ lại có tiến bộ."

Hoàng đế lại cười lên, giọng nói chứa một tia than nhẹ: "Nhiều năm như vậy, bảo ngươi để trẫm thắng một ván thì không cho, trẫm cho rằng đòi này không thắng nổi ngươi. Không nghĩ tới, hôm nay trẫm cũng có thể thắng danh thủ cờ quốc gia tại một ván, cũng không uống đời này." Quay đầu về phía Hi công công nói: "Mời người Lương phủ và Lạc tiểu thư vào đi."

Ánh mắt Trung Sơn Vương không thay đổi, chuyện người Lương phủ tiến cung hần đã được bẩm báo, chỉ là, hoàng đế cũng không nói cho hần người nhà họ Lương đến là làm cái gì, hần cũng không quan tâm.

Thì r, vậy mà lại có liên quan tới nàng sao...

Lạc Vân Hi vừa tiến đến đã nhìn vào hai nam nhân đứng yên trong đại điện.

Sắc mặt Hoàng đế thâm trầm, Trung Sơn Vương hồ hững không nói, đứng sừng sững nhìn nhau, một già một trẻ, cả người đều tản ra áp lực khiến người khác hít thở không thông, nhưng lại có cảm giác hài hòa không nói lên lời.

Lạc Vân Hi quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế, Trung Sơn Vương thiên tuế."

Hoàng đế kêu nàng đứng lên, ánh mắt dò xét Lạc Vân Hi từ trên xuống dưới, trong điện, bầu không khí có chút quỷ dị.

Một lát sau, hoàng đế cười híp mắt mở miệng: "Ngươi tới đây, để trẫm nhìn một chút."

Lạc Vân Hi ngẩn ra, không hiểu liếc mắt nhìn Trung Sơn Vương. Nam nhân phía sau này ánh mắt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại dời đi chỗ khác, làm bộ như không thấy.

Lạc Vân Hi cũng không nghĩ nhiều, đi tới.

"Ừm, quả nhiên rất xinh đẹp? Lan Phong, ngươi nói phải không?" Ánh mắt hoàng đế quét qua 10 điểm tinh xảo đoan chánh trên mặt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi mặt ngoài thong dong hào phóng, trong lòng lại hiểu rõ. Nàng từ trước đến giờ có thể trong thời gian rất ngắn phân biệt biểu tình nhỏ nhất, cho nên, đôi mắt hoàng đế chợt lóe lên ý cười bốn cột cũng không tránh được ánh mắt bén nhọn của nàng, cho dù là trong nháy mắt mà thôi.

Bị điểm danh, mắt Trung Sơn Vương sâu thẳm nhìn mặt Lạc Vân Hi, giọng nói bình tĩnh: "Bình thường."

Nụ cười của hoàng đế lộ ra từ khóe mắt: "Lan Phong, ánh mắt của ngươi thật đúng là cao quá, Lạc tam tiểu thư là muội muội của đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ Quốc, trẫm nhìn nàng mấy năm qua lớn lên đẹp không thua Đinh Nhi, chỉ là còn chưa lớn hần mà thôi."

Dung mạo Trung Sơn Vương không nhúc nhích, bĩu môi: "Phải không? Thần chỉ nghe nói nàng là phế vật Thiên Dạ Quốc, cũng không chú ý quá nhiều."

Lạc Vân Hi có chút mất hứng, nàng cảm giác mình làm sao lại giống một con khỉ mặc người ta đánh giá bình luận cơ chứ?

Ngay lập tức không một tiếng động lui về sau hai bước, mở miệng, giọng nói mang theo sự lạnh giá: "Hoàng thượng, không biết ngài mời thần nữ đến có chuyện gì quan trọng?"

Nụ cười trên mặt hoàng đế thu lại, nhìn về phía Lạc Vân Hi trong mắt còn đang lộ ra sự lạnh lùng. Trong lòng lại vô cùng khiếp sợ, lần trước tại Kim Hoa điện, biểu hiện của Lạc Vân Hi đúng mực, cùng thanh danh phệ vật hoàn toàn khác biệt, đã để lại cho hắn ấn tượng, mà lần này, nhìn nữ tử mặt đầy bình tĩnh, lòng hắn dâng lên một loại cảm giác cổ quái.

Chưa từng có nữ nhân nào đứng gần hắn như thế lúc trả lời hắn, còn có thể duy trì sắc mặt không đổi, mắt không liếc một cái, giọng nói không lộ vui buồn.

Hoàng đế không nói chuyện, Hi công công đã từ trong điện bên đưa người Lương Tông Phủ, Lương Diệp Thu vào, những người khác đi cùng, lại tiếp tục ở bên ngoài.

"Hoàng thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho lão thần!" Lương Tông Phủ cứ nghĩ tới vẻ thống khổ của nữ nhi bây giờ, đã khóc không thành tiếng. Nhất là hắn cũng biết Lương Hàm Phương bị Lạc Vân Hi hãm hại, không chỉ không thể vào cung, tên còn bị đồn đại trong kinh đô, tiền đồ tốt như vậy mà bị hủy, hắn đã một bụng lửa giận rồi.

Lúc trước làm quan thấp còn kiêng kỵ Lương Thái Úy, hiện tại mũi mũi hắn đã là quý phi, hắn còn sợ gì!

Hoàng đế nghiêng đầu, nhưng lại nói với Trung Sơn Vương: "Sáng sớm, Lương ái khanh đã chạy tới tìm trẫm, nói ngày hôm qua lúc Lương tiểu thư tiến cung, trên đường về đụng phải Lạc tam tiểu thư, lại bị Lạc tam tiểu thư phóng ngựa đạp gãy chân."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Quyến rũ Trung Sơn Vương trước mặt trẫm

Edit: thu thảo

Trung Sơn Vương biết chuyện này, kiên nhẫn nghe hoàng đế nói, hắn khẽ mỉm cười, nói: "Hoàng thượng, làm chuyện vậy là phải trừng phạt. Nếu Tam tiểu thư thật sự có ý đồ không tốt, đó chính là nàng không đúng."

Hoàng đế nghe vậy, còn chưa kịp tỏ thái độ, Đoàn Mộc Kỳ đã từ ngoài điện đi vào.

"Phụ hoàng." Hắn vén áo lên, hành lễ với hoàng đế, sau đó giả vờ kinh ngạc hỏi, "Thì ra Lạc tam tiểu thư đã đến, nhìn dáng vẻ nàng gầy yếu như thế, vậy mà lại có thể phóng ngựa được sao? Thật khó mà tin được."

Hoàng đế cảm thấy lời hắn nói chứa đầy hàm ý, ánh mắt tập trung nhìn vào Lạc Vân Hi, bởi vì người bên rất bình tĩnh, làm hắn cũng không nhận được trở nên nghiêm túc, cảm giác đứa nhỏ này tuy nhỏ, nhưng chẳng phải dễ lừa gạt.

"Lạc tam tiểu thư, làm sao ngươi lại phóng ngựa làm Lương tiểu thư bị thương vậy? Ngươi biết cỡi ngựa sao?" Hoàng đế hỏi.

Đoàn Mộc Kỳ khẽ mỉm cười, Chờ Lạc Vân Hi trả lời.

Lạc Vân Hi cũng không suy nghĩ chút nào, đáp: "Thưa hoàng thượng, thần nữ lúc ở Dương Thành có học cỡi ngựa."

Nụ cười trên mặt Đoàn Mộc Kỳ lập tức không duy trì được nữa, mắt nhìn thẳng về hướng Lạc Vân Hi. Nha đầu này, sao lại không hiểu nỗi khổ tâm của hắn chút nào vậy?

Trung Sơn Vương thì lại nhếch miệng cười nhạt, trông có vẻ rất là thông cảm.

Lạc Vân Hi từ trước đến giờ luôn làm theo ý mình.

Quả nhiên, ngay sau đó nàng nói: "Thần nữ biết cỡi ngựa, cho nên buổi trưa hôm qua sau khi xe ngựa hỏng, tiểu nữ chuẩn bị cỡi ngựa tiến cung. Không ngờ gặp phải Lương tiểu thư, vừa nói đã bất hòa, nàng liền muốn kéo ngựa đầu, làm tiểu nữ ngã xuống ngựa. Vào lúc này ngựa lại nổi cơn điên, tiểu nữ tuy biết cỡi ngựa, nhưng cũng không thường luyện tập, kỹ thuật cỡi ngựa rất kém, không thể điều khiển được nó."

Nói xong, nàng thở dài một tiếng.

Mà Đoàn Mộc Kỳ lại thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Vân Hi cụp mi mắt xuống, nàng biết, từ xưa đế vương đều là kẻ đa nghi.

Nếu mình lừa hắn, có thể tránh được lần này, còn lần tiếp theo thì sao? Nàng vốn là biết cỡi ngựa, đây là chuyện nàng không có ý định giấu giếm.

Giọng nói của nàng bình thản, lời nói rất có lý, cho dù là kẻ nào nghe đều sẽ không nghi ngờ.

Trung Sơn Vương đột nhiên hỏi: "Nhưng có người làm chứng cho người không? Rốt cuộc là người cố ý phóng ngựa hay là có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, không thể chỉ bằng một câu nói từ phía người là được."

"Lục hoàng tử có thể làm chứng cho thần nữ." Lạc Vân Hi kéo Đao Mộc Triết ra, "Lúc ấy ngựa phát điên, may mắn được Lục hoàng tử đi ngang qua, cứu thần nữ. Tất cả quá trình, Lục hoàng tử đều thấy."

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Tuy nói Lục hoàng tử ngày đó là cứu Lạc Vân Hi, nhưng hắn dám nói dối trước mặt thánh giá sao?

Hoàng đế neho mắt lại, nói: "Mời Lục hoàng tử tới."

Hi công công tiến lên nói nhỏ: "Hoàng thượng, Lục hoàng tử đã sớm xuất cung."

Hoàng đế lúc này mới nhớ lại, tối hôm qua Đao Mộc Triết nói, Lạc đại tiểu thư ở yến hội bị sợ hãi, sáng nay hắn cần tới Nam Sơn mời đạo sĩ làm lễ cúng bái. Lạc Phi Đình bị thương là do hắn mà ra, cho nên đề nghị này được hoàng đế tán thành.

Lạc Vân Hi cúi đầu, nhưng ánh mắt trong phút chốc xẹt qua một tia sắc bén.

Lúc sáng Đao Mộc Triết đến tìm nàng, không nói tới việc này, chỉ nói là muốn đến Lạc phủ tìm Lạc Phi Đình, dù sao hoàng đế cũng bảo hắn làm yên lòng Lạc gia.

Đao Mộc Kỳ thấy thế mở miệng: "Phụ hoàng, ta cũng nghĩ như nàng nói vậy. Học cưỡi ngựa ba năm, cũng không thể thành thạo được."

Hoàng đế cười phá lên, mắt nhìn về hướng Trung Sơn Vương đang im lặng không nói gì.

Trung Sơn Vương ngẩng đầu nhìn Lạc Vân Hi.

Nữ tử bình tĩnh ung đứng dưới bậc thềm, lông mi sụp thấp che đi đôi mắt, vốn dĩ nàng không nhìn hắn.

Mím môi, hắn trầm giọng nói: "Hoàng thượng còn nhớ chuyện tối hôm qua thần nói với người không? Lạc tam tiểu thư đi xe ngựa của thần, làm gãy cổ tay Đại phu nhân."

Lạc Vân Hi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn.

Việc này, hắn nói thật sao?

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu hiển nhiên không biết chuyện này, chợt nghe Trung Sơn Vương nói ra, cũng là kinh sợ đến mặt biến sắc.

Lương Tông Phủ là người đầu tiên không nhịn được kêu lên: "Lạc Vân Hi, Lạc phu nhân là mẫu thân người, người thật bất hiếu!"

Sắc mặt Lương Diệp Thu cũng khó coi đến cực điểm, giọng nói bắt đầu vắn vẹo: "Lạc Vân Hi, lòng dạ người quá độc ác! Đó là mẫu thân của người! Người bất trung bất hiếu như vậy, ta muốn từ hôn với người!"

Đối mặt với lời chỉ trích của hắn, lông mày Lạc Vân Hi nhíu lại, sắc mặt thay đổi và ánh mắt rớt cục bắn về phía Trung Sơn Vương.

Trung Sơn Vương nghe được Lương Diệp Thu nói hai chữ "Từ hôn", khó hiểu liếc mắt nhìn hắn, rồi sau đó khóe môi gợi lên ý cười, nàng cuối cùng có thể tự do rồi.

"Trung Sơn Vương, người nói đùa sao?" Lạc Vân Hi câu thốt ra từng chữ, ánh mắt trợn trừng nhìn hắn.

Trung Sơn Vương thờ ơ nói: "Tối hôm qua người mượn xe ngựa của bản vương, hai tên thị vệ Lạc phủ lại tận mắt nhìn thấy, muốn bản vương tìm bọn hắn ra đối chất sao?"

Lạc Vân Hi nghiêng răng nghiêng lợi: "Đúng, là ta mượn xe ngựa của người, nhưng ta nói cũng chẳng phải chuyện này."

Kỳ thực nàng tự nhiên muốn vô lại, nhưng lại không vô lại nổi, không bằng thừa nhận rõ ràng.

Hoàng đế rất có hứng thú hỏi: "Việc kia người giải thích thế nào?"

Lạc Vân Hi bèn giải thích: "Tối hôm qua xe ngựa của thần nữ hỏng, Trung Sơn Vương nhìn thấy, liền đưa xe ngựa cho thần nữ, đây là sự thật."

Hoàng đế gật đầu, quả nhiên như Lan Phong từng nói, thật sự đưa xe ngựa cho nàng mượn.

Tối hôm qua lúc hắn nghe được chuyện này, bản thân đã cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Lan Phong vậy mà lại đưa xe ngựa chuyên dụng của mình cho một cô gái, lại là một cô nương đã có hôn, thanh danh nữ tử cũng vô cùng xấu không phải

sao?

Hắn chưa bao giờ tin Quân Lan Phong là hạng người thiện lương, là người nhìn thấy trẻ con thì tâm tình sẽ tốt lên, cho nên, hắn mới có hứng thú với Lạc Vân Hi.

Đến cùng là vì cái gì mà khiến Lan Phong đưa xe ngựa cho nàng mượn?

Lòng Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu cũng giống nhau, nếu như chẳng phải chính tai nghe được Trung Sơn Vương nói, bọn hắn sao sẽ tin được Trung Sơn Vương sẽ đưa xe ngựa cho phé vật kia? Lạc Vân Hi thờ dài mở miệng: "Là thần nữ lái xe ngựa chuẩn bị đi về..."

"Lạc Vân Hi, ngươi sẽ không muốn nói là ngựa kéo xe lại nổi điên chứ?" Lương Diệp Thu châm chọc giễu cợt nàng.

"Cũng không cần cho rằng hoàng thượng, Trung Sơn Vương và chúng ta là kẻ ngu ngốc!" Lương Tông Phủ cũng nói.

Lạc Vân Hi cũng không biết Trung Sơn Vương sao lại tố cáo nàng trước mặt hoàng đế, sau đó cũng không thể nói bừa, nếu nói sai, đây chính là tội khi quân! Ngay lập tức nhìn về phía Trung Sơn Vương: "Vương gia, thật ra ta biết, tuy hai tên thị vệ Lạc phủ cũng biết cười ngạo, nhưng ngươi lại lo lắng an nguy của ta, đi theo sau ta đi một đoạn. Xảy ra chuyện gì, ngươi cũng thấy đấy."

Sắc mặt Trung Sơn Vương hơi đen: "Ai quan tâm an nguy của ngươi? Bỏn vương chẳng qua là sợ ngươi không thể giải thích cho Lạc Thái Úy mà thôi!"

Lạc Vân Hi cắn cắn môi, rất tự nhiên, đã trở thành bộ dạng đáng thương đến tội nghiệp. Dùng tới kẻ thứ nhất mỹ nhân kế và kẻ thứ ba giả vờ yếu đuối của "xà mỹ nữ", nàng tuy vô tình, nhưng mà diễn kịch cũng rất tốt. Trong mắt hơi nước mênh mông, yếu đuối quyền rũ nhìn Trung Sơn Vương.

"Vương gia, ngươi hẳn tâm nhìn ta chịu oan ức, rồi bị xử phạt như vậy sao? Tội hôm qua rốt cuộc chuyện gì xảy ra, ngươi hãy nói rõ cho hoàng thượng đi! Ta nghĩ, nếu ngươi không nói ra họ nhất định sẽ tin."

Giọng nói của nàng không còn lạnh lùng, mà đau buồn, mang theo giọng nói của cổ thân thể này trong trẻo, mềm dẻo, ngọt ngào, giống hệt một khúc ca động lòng người.

Mắt Trung Sơn Vương lạnh lùng nhìn nàng, biết rõ nàng là cố ý, nhưng vẫn là không làm trái tim ngừng run rẩy được.

"Lạc Vân Hi!" Lương Diệp Thu đè nén tức giận kêu một tiếng, "Đừng có giả bộ điềm đạm đáng yêu như thế! Ta vẫn luôn bị ngươi lừa, ngươi vốn dĩ chính là ma đầu không để mạng người vào mắt!"

Cứ nghĩ tới thời điểm nàng phóng ngựa giẫm Phụng nhi, cả người hắn đã phát lạnh.

Cho nên, để xe ngựa đạp lên mẫu thân nàng, dường như cũng là chuyện nàng có thể làm.

"Vương gia..." Lạc Vân Hi đầu thềm để ý tới hắn, nàng đang áp dụng kế hoạch của mình, lại mềm mại kêu một tiếng, ánh mắt cũng chăm chú nhìn mắt hắn, chỉ là, thấy biểu hiện của mình diễn kịch lúc này, trong lòng ngăn ra, không khỏi nghĩ tới rồi kiếp trước.

Trung Sơn Vương vốn là nghĩ kỹ đủ loại chuyện muốn làm khó dễ giờ đã sớm hóa thành một vũng nước, chết tiệt định lực đều đi đâu hết rồi? Vậy mà nhanh như vậy đã có chút không nở lòng rồi?

Đây chẳng phải là cách làm của hắn! Hắn mím môi, giữ im lặng, ánh mắt hơi dời đi chỗ khác.

"Vương gia ngài nói thật đi!" Giọng nói của Lạc Vân Hi có chút lo lắng.

Trung Sơn Vương hơi cau mày, theo bản năng học nàng cắn môi dưới, lúc này, hoàng đế ở một bên cười lạnh một tiếng: "Lạc Vân Hi, không ngờ được, ngươi lại dám trước mặt trẫm quyền rũ Trung Sơn Vương!"

Lạc Vân Hi nghe vậy cũng không sợ hãi, quyền rũ sao? Nàng có quyền rũ sao? Là dùng ngôn ngữ treu chọc? Hay là trực tiếp cởi quần áo dụ dỗ? Cái từ cũng có thể nói như vậy được sao?

Hoàng đế nhưng không để nàng giải thích, thậm chí ngay cả thời gian nói một câu cũng không cho nàng, khuôn mặt uy nghiêm, khóe mắt hiện lên sự tàn khốc, trực tiếp nói: "Trước tiên mang xuống đánh ba mươi trượng."

Khóe mắt Lạc Vân Hi gọi lên sự giễu cợt, người hoàng đế này chẳng lẽ là bạo quân sao?

Trung Sơn Vương nhưng có chút hoảng hốt, lập tức bình tĩnh lại, nói: "Hoàng thượng, Lạc tiểu thư nói rất có lý, đúng là có chút nguyên nhân trong đó."

Hoàng đế cố nén cười, vắn mặt hỏi: "Do nguyên nhân gì?"

Trung Sơn Vương nghiêng đầu, nói: "Thần đã tỉ mỉ kiểm tra, đúng là ngựa phát điên, cũng chẳng phải lạc tam tiểu thư sai. Thần còn điều tra một lần, phát hiện hôm qua nàng dùng cao thơm vô cùng gay mũi, động vật ngửi đều sẽ nổi điên. Cho nên ——"

Hắn trịnh trọng nhìn về phía Lương Tông Phủ: "Lạc tam tiểu thư hôm qua thật sự không phải cố ý, đều là cao thơm gây nên, không trách nàng được."

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu tức giận đến phổi đều phải nổ, bọn hắn cũng không tin cái cao thom gì đó! Bọn hắn chỉ biết, Lạc Vân Hi vốn chính là cố ý!

Thế nhưng, Trung Sơn Vương sao lại bị Lạc Vân Hi quyến rũ chứ?

Đây là chuyện không thể xảy ra, cho nên, đây chẳng lẽ là sự thật?

Khỏe miệng Lạc Vân Hi nhẹ kéo lên, cao thom còn đây! Trung Sơn Vương bịa chuyện như thật vậy, chuyện này, nàng nhớ kỹ.

Ngay lập tức, sắc mặt khôi phục hờ hững.

Nụ cười của hoàng đế sâu thêm: "Thì ra như vậy. Dù nói thế nào, Lương tiểu thư bị thương, Lạc tiểu thư cũng nên toi đó hỏi thăm. Lan Phong, trăm bảo ngự thiện phòng chuẩn bị chút đồ bồi, người cùng nàng mang tới đi."

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu tuy rất khó chịu, nhưng một khắc cũng không dám trì hoãn, tới hành lễ cảm tạ.

Lạc Vân Hi ra khỏi cửa cung thì tới xe ngựa, kêu người đánh xe đổi đường đi tới Lương phủ, Đoan Mộc Kỳ cũng đi theo, chỉ có điều, hắn và Trung Sơn Vương không hề ngồi xe ngựa, mà là cưỡi ngựa hai bên trái phải xe ngựa.

Đến Lương phủ, một đoàn người xuống xe đi bộ vào phủ.

Bất chợt, một cánh tay trắng kiện ngăn cản đường Lạc Vân Hi.

"Lạc tam tiểu thư, con gái ta không muốn thấy người, cho nên xin về đi! Tâm ý của người là chuyện của người, chúng ta có chấp nhận hay không là chuyện của chúng ta."

Giọng nói của Lương Tông Phủ vô cùng xa lạnh lạnh lẽo.

"Đã như vậy, mong Lương bá bá thông cảm trẻ nhỏ không hiểu chuyện." Lạc Vân Hi không hề do dự, lưu loát nói tiếp. Nàng mong không cần vào Lương phủ, tất nhiên là quay đầu lại đi ra ngoài.

Lương Tông Phủ vừa bức vừa hận.

Lương Diệp Thu giẫm chân xuống đất "thịch thịch", đuổi tới, chán ghét kêu lên: "Đứng lại phế vật, ta cho người biết, ta muốn từ hôn với người!" Nói vậy không chỉ là nói cho mình nghe, cũng là nói cho vài huynh đệ phía sau nghe, "Không cần biết người diễn trò gì, cũng đừng nghĩ ta sẽ động tâm! Ta không thích người, sẽ không bởi vì cưới người vì hôn ước!"

Lạc Vân Hi chậm rãi quay người lại, đập vào mắt chính là mặt Lương Diệp Thu hơi tái nhợt, hắn nắm tay đứng trong cửa, trong mắt không hề che giấu căm ghét.

Mà phía sau hắn, Lương Tông Phủ cũng không biểu hiện vui sướng đau buồn gì, ngược lại một đám Lương gia huynh đệ có chút sững sờ, lại có chút buồn cười.

"Lương Diệp Thu, ta sẽ không từ hôn với người." Lạc Vân Hi cong khóe mắt lên, dường như đang cười.

"Cái gì?" Lương Diệp Thu vui vẻ, cổ ý hừ một tiếng, "Ta biết ngay, người vốn dĩ chính là dùng chiêu lạt mềm buộc chặt!"

Đoan Mộc Kỳ nhú mày, nhanh chân thét tới: "Lạc Vân Hi người ngốc quá! Nam nhân này có cái gì tốt, từ hôn quên đi, không ai thèm lấy thì gia nuôi người!"

Lương Diệp Thu giật mình nhìn về phía hắn.

Đoan Mộc Kỳ đã nhanh chân đi tới cạnh Lạc Vân Hi, từ trước đến giờ gương mặt tuấn lãng đã quen vui cười hiếm khi lại có sự nghiêm túc như vậy.

Hắn (LDT) nắm chặt quả đấm.

Lạc Vân Hi gần đây thay đổi quá lớn, hắn có chút không chắc chắn, thêm vào đó Lạc Nguyệt Kỳ được phong làm trắc phi của thái tử, hắn đúng là không có ý định từ hôn với nàng, trước tiên có thể quan sát một chút. Nếu Lạc Vân Hi không ngốc, chẳng phải phế vật, cho dù nàng chỉ là thứ nữ của Lạc Thái Úy, trước mắt hắn cũng sẽ không lập tức chặn tù ngoài cửa.

Từ khi sau lần cung yến trước tình cảnh, cô cô trong cung càng khó khăn, Lương gia tại kinh đô không có người thân, có thể dựa vào Phủ Thái Úy nhất phẩm cũng tốt.

Thế nhưng, hôm nay mặt mũi bị ném hết đi.

Khuôn mặt Lạc Vân Hi hờ hững, lúc này cùng vừa rồi tại Đường Tâm Điện rất khác nhau.

Vừa rồi trong điện ánh sáng u ám, bầu không khí khàn trương, nàng lại giả vờ yếu ớt, nhìn qua là một loại cảm giác; thời khắc này, ánh mặt trời xán lạn

chiếu xuống, làm nổi bật khuôn mặt trái xoan trắng như tuyết vô cùng tinh khiết của nàng, trong mắt không nửa điểm cảm xúc, trong suốt như một dòng suối.

Tất cả mọi người lần nữa kinh ngạc đánh giá nàng, Trung Sơn Vương đứng bên Dạ Ngọc Sư Tử, càng là không chớp mắt nhìn kỹ.

"Ta không từ hôn với ngươi, cũng chẳng phải bởi vì thích ngươi. Mà là, đây là trách nhiệm của ta." Bộ dạng Lạc Vân Hi giống như phải hi sinh rất lớn, "Ta tuyệt đối không thích ngươi, thế nhưng nếu ta đã thoái hôn với ngươi, liền vi phạm ý định của cha mẹ, trở thành nữ nhi bất hiếu nhất trên đời. Ta nghĩ, Lương thiếu gia cũng không muốn trở thành nhi tử bất hiếu chứ? Chúng ta như vậy là thích hợp rồi."

Nói xong nàng xoay người đi nhanh đến hướng góc đường.

Nàng không phải thật sự vì hư danh này mà đồng ý bảo vệ hôn ước với hắn, mà là nàng sớm nghĩ từ trước rồi. Sao có thể dễ dàng tha cho Lương Diệp Thu như vậy chứ?

Mặt mũi Lương Diệp Thu lúc này trắng bệch.

Lạc Vân Hi nói lời này, vẫn là nói rõ ràng rằng hắn không có sức quyến rũ, cần bảo vệ một cuộc hôn nhân, mà vị hôn thê đối với mình cũng không có cảm tình... hay, hay, Lạc Vân Hi, ngươi lợi hại, ta nhất định sẽ làm cho ngươi khóc lóc đến cầu xin ta!

Lương Tông Phủ xanh mặt tiến lên, miễn cưỡng cười: "Trung Sơn Vương, thập nhị hoàng tử, mời vào phủ."

"Ta còn có việc, đi trước đây." Mặt Đoan Mộc Kỳ lạnh lùng nhảy lên ngựa, cũng không thèm nhìn phía sau, đánh ngựa đuổi theo hướng Lạc Vân Hi biến mất.

Trung Sơn Vương không nói câu nào, mũi chân khẽ nhón, nhảy lên Dạ Ngọc Sư Tử, vừa ghì dây cương ngựa, con ngựa trắng như tuyết đã vọt về hướng hoàng cung.

Đám người Lương phủ cứ bị bỏ mặc đứng ở bên ngoài như vậy, xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

"Vào thôi." Lương Tông Phủ tức giận hét to với những thanh niên nhà kẻ kia một tiếng, nhanh chân bước vào phủ.

Lạc Vân Hi đi chưa được mấy bước, đã nhìn thấy Đoan Mộc Triết, hai chân kẹp thật chặt hai bên tuần mã, chạy từ hướng Lương phủ tới.

Lúc gặp nàng, "xuy" một tiếng, bảo con ngựa ngừng lại cạnh người Lạc Vân Hi bên, cánh tay phải hơi vươn ra, đã nắm thân thể nữ tử gầy yếu lên lưng ngựa, tay phải quay đầu ngựa lại, chân hơi dùng sức, thúc ngựa chạy về hướng ngược lại.

Lạc Vân Hi thấy là hắn mới không chống cự, miễn cưỡng ngồi trên lưng ngựa, sau đó dựa lưng vào ngực hắn, thiếu niên mặc áo mỏng, có thể rõ ràng cảm nhận được hơi nóng trên lồng ngực hắn.

"Chuyện vừa rồi ta đều biết." Đoan Mộc Triết cảnh giác nhìn về phía sau vài lần, mới quay đầu lại nói nhỏ một câu.

"Ngươi đi đâu vậy?" Lạc Vân Hi thần nhiên hỏi.

"Nam Sơn." Đoan Mộc Triết trả lời ngắn gọn, hai tay lại vòng qua eo nàng, khinh thờ ra một hơi, sắc mặt đã buông lỏng.

"Mời đạo sĩ bắt quỷ rồi sao?" Khóe miệng Lạc Vân Hi tràn ra nụ cười.

Lạc Phi Đình nói "quỷ" nhất định là chỉ nàng! Xem ra Lạc phủ lại có trò hay để nhìn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tự làm tự chịu (Lạc Phi Đình)

Edit: thu thảo

Hai tay Đoan Mộc Triết dùng lực nhấn thân mình gầy nhỏ của Lạc Vân Hi vào ngực, dường như sợ nàng té xuống.

"Trong lúc Kim Hoa điện loạn nàng ấy bị dọa sợ, là ta không đúng, không nên cố muốn lấy công cứu phụ hoàng, liền dẫn nàng ấy vọt vào." Giọng nói của Đoan Mộc Triết nhạt nhẽo lắm lắm bên tai Lạc Vân Hi.

Chung đạo sĩ của Nam Sơn đã ở trên núi rất lâu, những năm nay không ít quý tộc trong kinh tìm đến để nhờ đuổi quỷ, thanh âm quả trạch, có chút tiếng tăm.

Lạc Vân Hi thăm nghĩ, người xuất gia qua lại với quý tộc nhà giàu có, làm sao còn có thể trng sạch nỗi đây?

"Đã như vậy, bây giờ ta phải về phủ xem náo nhiệt thôi." Lạc Vân Hi nói.

"Được." Doan Mộc Triết thấy nàng không có cảm xúc khác thường, chậm rãi thả lỏng thở hắt ra một hơi.

Có một số việc, chính là hấn cũng không có cách nào tránh khỏi. Nhưng hấn biết, cảm xúc mà Hi nhi cho hấn, vĩnh viễn là một sự tồn tại bất đồng.

Hôm nay Lạc phủ không giống với thường ngày, cửa lớn sơn đỏ bóng đóng chặt không cho ai ra ngoài, ngoài cửa ngay cả một cái bóng của thị vệ cũng không thấy, bên trong phủ, có tiếng nhạc lúc có lúc không bay ra khỏi tường cao.

Doan Mộc Triết ghim chặt ngựa cách phủ 100 mét, nói: "Hi nhi, nàng tự vào đi, ta sẽ không tiễn nàng. Sau giờ Ngọ gặp ở Lâm Uyển tiểu."

Lạc Vân Hi gật đầu, xuống ngựa xong, trực tiếp đi về hướng Lạc phủ.

Đến trước cửa phủ, nàng gõ cửa lớn đỏ thắm vang lên, lờ đãng quay đầu lại nhìn.

Doan Mộc Triết ngồi cao ở trên tuần mã, đầu hẻm bị cũ tường ngăn trở ánh sáng, khuôn mặt anh tuần của hấn rất mơ hồ, một lúc lâu, dáng người cao ngất của hấn vẫn cứ duy trì tư thế ban đầu, không nhúc nhích, như pho tượng.

Nhìn kỹ ánh mắt của hấn thật lâu, Lạc Vân Hi có thể cảm giác được bên trong sự hồ hững có xen lẫn một tia ưu thương không thể nói.

Tiếng cửa "kêu kẹt" vừa vang, có một gã sai vặt mở cửa cho Lạc Vân Hi, kinh ngạc nói: "Tam tiểu thư, ngài về rồi sao?"

Lạc Vân Hi quay đầu, không nhìn Doan Mộc Triết nữa, hỏi: "Phụ thân đâu?"

"Lão gai đang ở chính viện." Gã sai vặt vội vàng dẫn đường.

Lạc Vân Hi đi theo hấn về hướng chính viện, càng ngày càng gần, nàng càng có thể nghe thấy nhiều tiếng đàn, kèm theo tiếng sáo du dương, trong lúc này lại có thêm tiếng chuông đồng thanh thụy.

"Đang làm gì vậy?" Nàng biết rõ còn hỏi.

Gã sai vặt hạ thấp giọng, trong giọng nói không giấu được một phần hưng phấn, có lẽ chưa từng gặp tin mới như vậy, hấn đi trên đường cũng cực nhanh: "Đại tiểu thư bị kinh sợ, thỉnh Chung đạo sĩ ở Nam Sơn tới bắt quỷ, Tam tiểu thư về vừa đúng lúc, người qua xem thử đi."

Lạc Vân Hi nhếch miệng lên nở nụ cười lạnh, về vừa đúng lúc sao? Vậy thì tốt quá.

Trong chính viện, có rất nhiều người, hạ nhân đều cả phủ đến xem náo nhiệt, bọn hấn không dám vào viện, vây quanh ở nơi xa, đứng đông tại một chỗ, tây một nhóm người đông một nhóm người, cho dù là chỉ nhìn thấy được một chút cũng là tốt.

Nhìn thấy Lạc Vân Hi đến, bọn hạ nhân dồn dập nhường đường, Lạc Vân Hi rất thuận lợi vào chính viện, thấy hoa mắt.

Trong sân treo đầy đủ mọi tờ giấy nhiều màu sắc, trong viện bày ra ba cái bàn dài, trên đó còn có lư hương màu vàng kim, hương thơm lượn lờ cháy.

Một đạo sĩ trung niên mặc áo dài đen, ống quần vén lên thật cao, chân trần mà đứng trước bàn, một tay khua tay phát trần, một tay đưa giấy vàng vào trong lư hương, vừa vung đến giữa không trung, trong miệng kêu lên: "Thiên linh linh, địa linh linh, thái thượng lão quân đến hiển linh!"

Đột nhiên trông thấy Lạc Vân Hi vào đây, nữ tử tuổi tuy nhỏ, da thịt trắng tuyết lại hồng nhuận, mặt mày như họa, trong lúc cười khê, tuy là chỉ mặc áo xám cũng không che giấu được ánh sáng quanh thân nàng.

Chung đạo sĩ sững sờ một hồi, dừng lại động tác trong tay, hỏi: "Đây là ai trong phủ?"

Giờ khắc này, Lạc Kính Văn, hai người Đại phu nhân quý thặng tập trên thềm, phía sau bọn hấn, là Lạc Phi Đình, Lạc Nguyệt Kỳ và Lạc Băng Linh đầu quần băng vải, và vài di nương quý ở phía sau.

"Hi nhi, tới đây quý xuống." Lạc Kính Văn vội gọi, một mặt nói với Chung đạo sĩ: "Đây là tam tiểu thư của bản quan úy."

"Tam tiểu thư?" Chung đạo sĩ kinh hãi, liếc nhìn Lạc Vân Hi.

Quý? Lạc Vân Hi không biết nói gì, sao người cổ đại động một chút thì lại quý xuống vậy? Lạy trời lạy đất quý quốc quân, quý cha quý mẹ quý tổ tiên, những thứ này nàng đều có thể nhịn, thế nhưng, gọi nàng quý một đạo sĩ thú, chuyện đó là không thể.

Lúc này nàng cười hỏi Chung đạo sĩ: "Bắt được quỷ sao?"

Trong tĩnh lặng, Lạc Phi Đình ho một tiếng.

Chung đạo sĩ lúc này mới từ trong rừng sò quay trở lại, bất chợt "A" một tiếng, thân mình bỗng nhiên co quắp, ngã xuống.

"A, Chung đạo sĩ sao vậy?" Lạc Phi Đình là người đầu tiên hô lên.

Sao vậy? Người không biết sao, sợ là người khác lại càng không biết.

Lạc Vân Hi lạnh lùng nghĩ nhưng không tiếp lời.

"Quý, có ma!" Chung đạo sĩ trợn trừng mắt, miệng sùi bọt mép, tứ chi trên mặt đất vằn vẹo, vô cùng đáng sợ, giọng nói của hắn cũng rất thê thảm, "Bên trong quý phủ có dấu vết của một nữ quý vô cùng lợi hại, vừa rồi bản đạo bị nàng đánh trúng! Quý này thuần âm, hại người là độc ác nhất, nếu không trừ khử nàng, chỉ sợ sau này sẽ phát sinh chuyện không hay!"

Giọng nói của hắn thê thảm như bị điên, nghe vào trong tai thật là âm u.

Sắc mặt Lạc Kính Văn liền trở nên trắng bệch, thăm dò kêu lên: "Chung đạo sĩ?"

Chung đạo sĩ phát điên cuồng tỉnh lại, đứng dậy nói: "Nữ quý đang ở trong cái sân này."

"Cái gì?" Lạc Kính Văn hoàn toàn biến sắc, trợn mắt đứng lên, con ngươi mang ánh sáng lạnh giá đảo qua trên mặt mỗi người trong sân, về vô cùng nghi ngờ.

Lạc Phi Đình liếc nhìn mắt Lạc Vân Hi, nhếch lên khóe miệng nở nụ cười khát máu, trong nháy mắt đã thu lại, cất giọng nói: "Đạo trưởng, hôm nay chúng ta mời người tới chính là mời người tìm ra người bị nữ quý ám! Mau nói cho chúng ta biết nàng là ai? Chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!"

Lạc Vân Hi nhàn nhạt nói: "Đại tỷ, nếu bị nữ quý ám, cũng không trách được, nàng cũng không thể khống chế lời nói của mình."

Trong mắt Lạc Phi Đình hiện lên sự hung ác, tức giận nhìn nàng: "Người chột dạ như vậy làm gì? Lẽ nào muốn để tất cả mọi người biết, chuyện bị nữ quý ám có liên quan với người sao?"

Lạc Vân Hi mỉm cười ngửa đầu nhìn nàng, giọng nói không thể nghi ngờ: "Đại tỷ gấp gấp buộc tội ta như vậy làm gì? Lẽ nào muốn tất cả mọi người biết, người mời đạo sĩ tới bắt quý, là nhằm vào ta sao?"

Sắc mặt Lạc Phi Đình trắng nhợt, rụt người một cái về hướng Lạc Kính Văn, ủy khuất nói: "Tam muội vì sao phải đổ oan cho tỷ tỷ như vậy?"

Lạc Vân Hi nhếch môi cười: "Đại tỷ, người vì sao lại phải đối phó với muội muội?"

"Tam muội người đổ oan cho ta rồi." Ánh mắt Lạc Phi Đình ảm đạm như sắp khóc.

Hai người còn muốn cãi nhau, Lạc Kính Văn lớn tiếng hỏi: "Chung đạo sĩ, nữ quý đến cùng ở nơi nào?"

Chung đạo sĩ lắc lắc đầu, nói: "Thiên cơ không thể tiết lộ."

Nói rồi, hắn trên nhảy một bước dài, tay nhặt một tờ giấy vàng châm lửa trên lư hương, tiện tay ném đi. Trong giấy vụn bay tán loạn, có một tờ giấy trắng như tuyết bay chong chóng chính tề từ bầu trời xuống.

Chung đạo sĩ nhận lấy, quỳ một gối xuống trước mặt Lạc Thái Úy, nói: "Thái Úy Đại Nhân, trời cao đã truyền ý chỉ xuống, ai bị nữ quý ám, có nói rõ ràng trước mặt!"

Lạc Kính Văn hoài nghi không thôi, tiếp nhận tờ giấy, do dự một chút, đã không kịp chờ đợi mở ra, gương mặt, trong phút trở lên cực kỳ khó coi. Chân mày Đại phu nhân nâng lên nụ cười đắc ý, lạnh lùng liếc Lạc Vân Hi.

Dám đối phó ta và Đình nhi, đây chính là kết cục!

Lông mày Lạc Phi Đình chậm rãi buông ra, Lạc Vân Hi, thực sự xin lỗi, người biết chân tướng việc kia, người chính là người trong lòng Triết, cho nên, ta phải nghĩ trăm phương ngàn kế xa lánh người! Cuối cùng lại diệt trừ người!

Thế mà, Lạc Phi Đình vui vẻ còn chưa được một lát, một bàn tay to bất chợt đập vào vai nàng, sức lực rất lớn, nàng lập tức không đứng vững, ngã về phía sau, té chổng vó.

"Lạc Phi Đình, người làm chuyện gì mà dẫn vật bản từ đâu tới?" Lạc Kính Văn tức giận nhìn chằm chằm ở nàng.

"Cái, cái gì, phụ thân?" Đầu óc Lạc Phi Đình trống rỗng.

"Ta nói người đã làm chuyện hư hỏng gì, nữ quý đang ở trên người người đó!" Lạc Kính Văn dưới sự tức giận vò tờ giấy thành một cục đập cho nàng, hơn nữa tránh xa Lạc Phi Đình, sợ bị nữ quý ghim số mệnh mình.

Lạc Phi Đình bị đánh tới hoa mắt, nhặt tờ giấy lên vô ý thức mở ra, cúi đầu, con ngươi kịch liệt co rút lại! Trên tờ giấy ba chữ lớn "Lạc Phi Đình" chói mắt rõ ràng đập vào mi mắt! Hô hấp của nàng đều dừng lại.

Sao lại như vậy? Sự việc sao so với nàng nghĩ hoàn toàn khác nhau! Rõ ràng là nàng sắp xếp Chung đạo trưởng vào phủ, rõ ràng là nàng sắp xếp Chung đạo trưởng nói ra tên Lạc Vân Hi... nàng cảm thấy mặt trời trên đỉnh đầu như hoa, lại muốn đứng lên, nhất định sẽ bị nóng ngất đi.

Đại phu nhân hoa mắt một trận, cả người ngã cắm đầu xuống, nha hoàn bên cạnh nhanh chóng đỡ nàng.

"Chuẩn bị xe đưa đại tiểu thư đi hoàng tự cầu phạt, Chung đạo trưởng, không biết trong chùa mấy ngày thì trừ hết tai họa." Lạc Kính Văn suy nghĩ một lát, bất đắc dĩ phát ra mệnh lệnh này.

"A, không phải ta, là tam muội!" Lạc Phi Đình cố gắng giằng co, sợ hãi kêu to lên, "Không thể! Không thể nào là ta!"

Lạc Phi Đình gấp đến suốt nửa căn đứt đầu lưỡi của mình, mặt trắng bệch nhìn mảnh giấy trắng mấy lần.

Nàng mau muốn điên rồi, sắc mặt tại một mảnh thâm đậm trong âm thâm biến thành đen.

"Là ta sao?" Lạc Vân Hi bước lên phía trước, nở nụ cười lạnh lùng như rắn, "Đại tỷ sao lại khẳng định là ta như vậy? Ha ha, việc này thật đúng là đáng để truy cứu!"

Lạc Phi Đình cắn môi, độc ác tập trung năng, rất muốn, tiến lên xé rách mặt nàng!

Lạc Vân Hi quay đi, ngắm nhìn Tam di nương phía sau Khinh Hồng, mắt lộ ra khen ngợi.

Tuy để Khinh Hồng cho Tam di nương, nhưng mình cũng đã dạy nàng, trong phủ nếu như xảy ra loại chuyện như vậy nên xử lý như thế nào, lần này nàng chủ động xuất kích làm vô cùng tốt!

Chung đạo trưởng có chút sợ hãi cách xa Lạc Phi Đình một chút, lần này hẳn là đắc tội nàng!

Nhưng, nha hoàn tam tiểu thư kín đáo đưa cho hắn ba ngàn lượng bạc, nhiều so với số đại tiểu thư cho, làm ăn như vậy ai cũng biết làm sao làm?

Lúc này nói: "Chỉ cần bảy ngày là được."

Không dám nói quá nhiều, chỉ lo đến lộ chân tướng mình đắc tội Lạc Phi Đình.

Chẳng mấy chốc, Lạc Vân Hi đang nhàn nhã ngồi ở Vân Các thưởng thức trà liền nghe người ta nói, Lạc Kính Văn sai người để Lạc Phi Đình tay vốn bị thương còn chưa khỏi đưa lên xe ngựa, một đoàn người vội vã đến phía hoàng tự lớn nhất Thiên Dạ——đi rất nhanh. Nghe nói, Lạc Phi Đình khóc đến giậm chân kêu trời, cũng không thể thay đổi ý của Lạc Kính Văn.

Đành phải nước mắt ràn rụa leo lên xe ngựa, giống như lời của Chung đạo sĩ, đi hoàng tự ở bảy ngày mới trở về.

Nàng không thể không nói, Lạc Phi Đình thật là tự làm tự chịu! Mà Lạc Kính Văn, dù cho có thích nữ nhi đệ nhất mỹ nhân này, một khi dính đến an toàn tính mạng của mình, Lạc Phi Đình cũng không tính là gì.

Lạc Nguyệt Kỳ và Lạc Băng Linh nhìn nữ nhi thân yêu nhất của phụ thân cũng bị đưa tới hoàng tự, bị dọa tới chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, cũng không nói lời nào, làm người câm.

Sau khi dùng bữa trưa, Lạc Vân Hi không ai mang, lặng yên đi ra khỏi Lạc phủ, dựa vào bản đồ trong ký ức đối với thành Thiên Dạ, rất nhanh tìm kiếm Lâm Uyển.

Lâm Uyển là một viện thanh lịch, nằm ở đuôi phố Nam, nơi này rất yên tĩnh. Trong sân trồng đầy hoa đăng, còn có một hồ sen nhỏ.

Nàng toi, đã có Lưu Quang ám vệ của Đoàn Mộc Triết đón.

"Tam tiểu thư, ngài đã tới? Vào nhà ngồi trước một chút, chủ tử chúng ta có một số việc quan trọng, có thể phải tới mời tới." Mặt Lưu Quang đầy nụ cười hiền hòa.

Lạc Vân Hi cũng không vào, mười ngón nắm chặt trước bụng, khẽ cười hỏi: "Là phải đưa Lạc Phi Đình đi hoàng tự sao?"

Nàng sớm nên nghĩ tới.

Trên mặt Lưu Quang xẹt qua vẻ lúng túng, ánh mắt đảo loạn, rồi lại trở về trên mặt Lạc Vân Hi: "Tam tiểu thư, chuyện của chủ nhân ta làm nô tài không được biết, nhưng ngài cùng chủ tử chúng ta là thanh mai trúc mã từ nhỏ, tình cảm rất sâu nặng, thuộc hạ nhìn ra được. Gia đình ngài cũng là chân tình, người và Lạc đại tiểu thư, cũng không có gì mong tam tiểu thư đừng nghĩ nhiều."

"Ta đừng nghĩ như vậy?" Lạc Vân Hi mở miệng cười, giọng nói cũng không mang bất luận tình cảm gì, "Ta đừng nghĩ như vậy? Người rõ ta nghĩ gì sao?"

Lưu Quang ghen tức, hẳn không ngờ Lạc Vân Hi thay đổi lớn như vậy, vậy mà lại có thể đáp trả vấn đề của hắn.

Trước đây tiếng nói của Lạc Vân Hi nhỏ nhẹ dịu dàng, đối với chủ tử, đối với hắn, đối với tất cả mọi người bên cạnh Lạc hoàng tử rất kính trọng, cũng

rất được bọn hán kính trọng.

Có thể hiện tại Lạc Vân Hi, càng làm cho hán thấy một phần cảm giác phục tùng chưa bao giờ có kia nhiều hơn.

Như muốn phục tùng nàng giống phục tùng chủ tử.

"Ta không trách hán." Lạc Vân Hi thấy hán không nói, đã chuyển đề tài câu chuyện, "Hán chỉ nói sau giờ Ngọ, cũng không nói là sau giờ Ngọ là giờ nào, là ta đến sớm. Sau khi hán trở lại thay ta nói một chút, ngày mai giờ này ta đến."

Nói xong, nàng lùi bước xuống bậc thang, không để ý đến Lưu Quang, xoay người rời khỏi đó không hề lưu luyến.

Sau giờ Ngọ oi bức, trên đường phố đều thưa thớt người đi, cửa hàng bên đường vẫn mở, nhưng không nhiều người đến mua.

Lạc Vân Hi nhìn thấy có cửa hàng vũ khí khá lớn lên mạng theo bản vẽ, đã vén rèm đi vào.

Rất nhiều thanh niên tuổi lớn nhỏ khác nhau đang vây quanh quầy hàng ăn dưa hấu, bọn hán ôm miếng dưa hấu lớn, ăn say sưa ngon lành, vỏ xanh ruột đỏ, nước tràn cả ra, nhìn thấy có khách đến, một trong đó vội vàng thả vỏ dưa xuống.

"Cô nương?" Hán quả thực sững sờ, hỏi nói: "Ngài không đi nhầm cửa tiệm chứ? Chúng ta bán đao bán kiếm đó."

"Ta không đi nhầm." Lạc Vân Hi cười khanh khách, ánh mắt đánh giá bốn phía một phen, nói nói: "Có bình khí mềm hay không?"

Thanh niên chớp mắt dò xét từ nàng trên xuống dưới, mới mở miệng nói: "Có nhiều loại rồi, ngài muốn dạng gì?"

"Có thất lung gấm hay không?" Lạc Vân Hi cau mày hỏi.

"Thất lung gấm..." Thanh niên nghĩ một lát lắc đầu, "Loại vũ khí này rất hiếm thấy, cả Dạ Đô đều không có bán."

Thất lung gấm, đầu đuôi vô cùng cân đối, đối với nữ tử dùng, rất khó nắm chặt cường độ và phương hướng; nam tử dùng, nhưng lại khác có thể dùng lực vừa đủ.

Lạc Vân Hi có chút thất vọng, xem ra, nàng chỉ có hai loại lựa chọn một chính là mình mua vài vóc mà làm, hai là cướp Tuyết Cẩm kia của Trung Sơn Vương.

Nàng đang định đi, bỗng nhiên một người thanh niên khác đang ăn dưa hấu mở miệng: "Thất lung gấm sao? Ta nhớ rõ chủ tử có một cái."

Lạc Vân Hi vội vàng quay đầu lại hỏi: "Có thể lấy ra cho ta nhìn thử không?"

Tên thanh niên đầu tiên kia nhíu mày: "Chủ tử thực sự có một cái ở đây, nói nếu có người biết hàng thì có thể bán, nhưng, sợ là giá cả người không chịu nổi."

Nhìn quần áo màu xám trên thân nữ tử này, tuy có vẻ tốt, nhưng cả người không mang mấy thứ nữ trang, nhìn thì không phải người có tiền.

Bọn hán cũng không muốn làm khó nàng, nói thẳng ra.

Lạc Vân Hi nở nụ cười, xem ra, sợi dây cầm này quả thật không tệ ha! Chẳng hề do dự gì nói: "Trước tiên cho ta xem một chút."

"Được!" Thanh niên thứ hai chạy vào.

Chẳng mấy chốc, hán liền cầm một cái hộp màu bạc lóng lánh đi ra, mà phía sau hán, một thiếu niên ăn mặc hoa lệ đi theo.

Con người Lạc Vân Hi đều nhanh rút xuống, gọi ả, nàng không nhìn lầm chứ? Đoan Mộc Kỳ?

Lúc Đoan Mộc Kỳ gặp nàng cũng ngẩn ra, kêu lên: "Lạc Vân Hi, sao người ở trong này?"

Nói xong, nhìn trước sau trái phải một lần, không thấy được người muốn mua sợi dây cầm này, nghi ngờ nói: "Không phải nói có ai mua thất lung gấm sao?" Không chờ người thanh niên trả lời, hán kinh ngạc nhìn thẳng vào Lạc Vân Hi hỏi: "Không phải người chứ?"

Lạc Vân Hi cười được vô cùng xán lạn, đi lên phía trước nói: "Là ta, cho ta nhìn thử hàng trước đi."

Ha ha, nếu là Đoan Mộc Kỳ mở tiệm, vậy nàng đành phải trả giá, tốt nhất là không phải bỏ tiền, nghĩ một biện pháp dụ dỗ hán, hán ngoan như vậy, nhất định có thể gạt thất lung gấm này tới tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Sao lại tàn nhẫn với ta như vậy

Edit: thu thảo

Đoan Mộc Kỳ sai người thanh niên kia bung hộp gỗ sáng lấp lánh lại, không khỏi buồn bực hỏi: "Người muốn mua thất lung gấm này để làm gì?"

Chàng thanh niên thuần thực mở khóa hộp, rồi mở nắp hộp ra, một luồng ánh sáng tràn ra, thất lung gấm trắng muốt như tuyết, bóng loáng không tỳ vết nằm trên tơ lụa màu tím.

Hồ hấp của Lạc Vân Hi dồn dập, đúng là một cái thất lung Tuyết Cẩm thượng hạng! giống như đúc chiếc thất lung gấm của Trung Sơn Vương! Chỉ có điều, trên chiếc thất lung Tuyết Cẩm này có nhiều hoa văn lơ mờ, phần cuối có thêu tơ vàng, buông xuống năm hạt ngọc trai.

Nhìn thấy bảo vật, nàng không nhịn được vươn tay phải ra, năm ngón tay nắm chặt một đầu Tuyết Cẩm, cổ tay hơi dùng sức, liền rút cả cái đai ngọc ra khỏi hộp gỗ, lập tức, trong cửa hàng ánh sáng bắn ra bốn phía, một vệt ánh sáng chói mắt lướt qua, Lạc Vân Hi tự nhiên tung Tuyết Cẩm ra, hạt ngọc trai ở cuối đai lưng cũng theo đó mà bay lên nhưng lại không chạm vào nhau, không tạo ra tiếng động nào.

Ánh mắt thanh niên nâng hộp trầm xuống, giờ tay định đoạt lại, lực xuất ra vừa mạnh lại ổn định, Lạc Vân Hi cúi người xuống, né chiêu này của hắn, cổ tay phải khẽ xoay một cái, Tuyết Cẩm đã quấn thành từng vòng trên cổ tay phải.

"Ta chỉ nhìn thử thôi." Lạc Vân Hi nhìn về phía thanh niên sắc mặt đã khó coi, cổ tay nhẹ nâng lên, Tuyết Cẩm quấn thành vòng trên cổ tay nàng đã được cởi ra, vũng vàng lọt vào trong hộp gỗ.

Hai người thanh niên khác cũng sớm ném dưa hấu, cảnh giác nhìn về phía Lạc Vân Hi.

Công phu rất tốt! Chẳng trách lại đến chỗ bọn hắn mua binh khí này!

"Lạc Vân Hi, làm sao người biết võ công?" Đoan Mộc Kỳ kêu lên thất thanh.

"Tuyết Cẩm này bao nhiêu tiền?" Lạc Vân Hi không để ý tới hắn còn đang thất thần, chậm rãi hỏi.

Sắc mặt thanh niên vẫn còn khiếp sợ, đóng hộp gỗ lại, khó xử nói: "Cô nương là người có lòng, nhưng chúng ta phải hỏi ý của chủ tử đã."

Lạc Vân Hi chỉ Đoan Mộc Kỳ: "Hắn không phải chủ tử của các người sao?"

Thanh niên lắc đầu, Đoan Mộc Kỳ bình tĩnh mở miệng: "Không phải, ông chủ của tiệm này là bằng hữu của ta. Nếu như người thích, sau sáu ngày, ta sẽ cho người một câu trả lời chắc chắn."

"Được. Vậy ta đi trước." Lạc Vân Hi quay người.

"Đợi một chút, Lạc Vân Hi, sao người học võ công?" Đoan Mộc Kỳ quyết hỏi đến cùng.

Lạc Vân Hi bắt đầu dĩ nói: "Thập nhị hoàng tử, đây là chuyện riêng của ta, người không cần thiết phải biết."

Lông mày Đoan Mộc Kỳ nhảy lên, nói: "Không nói thì không nói, Tuyết Cẩm này giá trị liên thành, người không chắc đã mua được."

"Thập nhị hoàng tử chẳng phải ngại và chủ tiệm là bằng hữu sao? Ngài là hoàng tử đương triều, không nhìn mặt tăng còn phải nể mặt phật, có vị phật lớn như ngài ở đây, còn sợ ông chủ không giảm cho ta chút giá sao?" Lạc Vân Hi nở nụ cười.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy Tuyết Cẩm, nàng đã biết giá trị của nó rất cao, mình bây giờ mặc dù có tiền, nhưng còn rất ít. Chẳng qua, nàng coi trọng Tuyết Cẩm này, vậy thì nàng nhất định sẽ chiếm được nó.

Đoan Mộc Kỳ cảm giác nàng nói vậy rất kì lạ, ngay lúc đó cũng không phát giác có chỗ nào không đúng, vỗ ngực một cái nói: "Bản hoàng tử và hắn là bằng hữu tốt, tất nhiên sẽ không hét giá cao rồi."

"Vậy xin nhờ thập nhị hoàng tử." Lạc Vân Hi liền vội hành lễ.

Đoan Mộc Kỳ lúc này mới phát hiện chỗ không đúng: "Hà? Lạc Vân Hi, người và ta không phải bằng hữu, tại sao bản hoàng tử phải nói chuyện giúp người?"

Lạc Vân Hi đứng thẳng, cắn môi, dằn vế vô tội: "Thập nhị hoàng tử nhưng mà chính miệng ngài đã đáp ứng rồi."

Đoan Mộc Kỳ nghiêng răng, hắn đoán là đã bị Lạc Vân Hi lừa, nha đầu này, đừng nhìn vào bề ngoài trên quy củ, bản lĩnh lén lút gài bẫy người khác thật sự không hề nhỏ, hắn chỉ có thể nói tiếp: "Tất nhiên rồi, chút chuyện nhỏ như vậy còn làm sao có thể gây khó dễ cho bản hoàng tử được!"

"Hi hi, đa tạ thập nhị hoàng tử." Lạc Vân Hi hài lòng rời khỏi tiệm.

Trở lại Lạc phủ đã là giờ thân, nàng trực tiếp trở lại Vân Các, rón rén đẩy cửa ra phòng đi vào.

"Hi nhi, sao bây giờ nàng mới về? Nàng đi đâu vậy?" Giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía cửa sổ.

Cả người Đoan Mộc Triết mặc áo dài màu trắng, đứng bên cửa sổ, thấy nàng vào, vội vàng bước lên đón, lo lắng hỏi.

"Đoan Mộc Triết, không phải ngươi tới hoàng tự sao?" Lạc Vân Hi bình thần hỏi, đi đến cạnh bàn, rót cho mình một cốc trà lạnh, uống ừng ực ừng ực từng ngụm lớn.

"Ừm" Đoan Mộc Triết nói tóm tắt, "Không ngờ trên người Đình nhi lại có quý bả, khó trách nàng nói là thân thể không khỏe."

Lạc Vân Hi cười lạnh, không khỏi thốt lên: "Đình nhi ư, Đoan Mộc Triết, ta thật sự cho rằng là nàng với ngươi mới là thanh mai trúc mã đấy! "

Đoan Mộc Triết sững sờ, tiến lên nắm chặt tay cổ tay nàng: "Hi nhi nàng nói linh tinh cái gì đấy?"

Lạc Vân Hi hất tay hất ra, ngồi trên ghế dựa, không thèm nói gì.

"Hi nhi, nàng lại giận ta sao, đừng hẹp hòi như vậy được không?" Đoan Mộc Triết bất đắc dĩ ngồi vào ghế phía đối diện nàng, nghiêm túc nhìn vào mắt của nàng.

"Hẹp hòi sao?" Lạc Vân Hi nghĩ tới nữ tử kia, trái tim dâng lên một nỗi đau không tên, "Đã không thích nàng, ngươi cần gì ở cạnh nàng như vậy?"

"Hi nhi, ngươi là tại ghen vì ta sao?" Đoan Mộc Triết tươi cười, "Ta đã nói rất nhiều lần rồi, nàng đã không thích nàng ta, thì tất nhiên ta sẽ không cưới. Ta ở cạnh nàng ta, chỉ là do muốn nắm giữ một số chuyện có liên quan đến Nhị hoàng tử thôi."

Lạc Vân Hi đứng dậy đi tới trước cửa, kéo cửa phòng ra, nói: "Ngươi có thể đi rồi."

"Lạc Vân Hi!" Đoan Mộc Triết giải thích rất lâu, thấy nàng vẫn lạnh nhạt như vậy, trong lòng rất nóng nảy, vội vươn tay ra đặt trên tay nàng ở then cửa, nói: "Nàng có thể tàn nhẫn với ta như vậy sao? Nàng đã quên những chuyện của chúng ta trước đây rồi sao? Nàng quên kế hoạch của chúng ta? Ta làm tất cả những việc này, chẳng qua chỉ là vì muốn cuộc sống tương lai của chúng ta tốt hơn thôi!"

"Cái gì gọi là cuộc sống tốt hơn? Hiện tại ngươi sống không tốt sao?" Lạc Vân Hi hỏi ngược lại.

"Đây không phải cuộc sống chúng ta muốn!"

"Đó là ngươi, không phải ta!"

"Không, là nàng đã quên! Nàng quên những cuộc sống ban đầu mình ước mơ! Nàng còn nói, chỉ cần ta muốn giang sơn này, thì nhất định sẽ dùng hai tay tặng ta!" Đoan Mộc Triết hô lên từng chữ một.

Lạc Vân Hi cười xì một tiếng: "Ta có tài cán gì, để tặng giang sơn cho ngươi? Ngươi quá đề cao ta rồi."

"Không phải coi trọng, Hi nhi, nàng là sự kiêu ngạo của ta, là cánh tay và là quân sư của ta." Nghĩ tới đây, vẻ mặt Đoan Mộc Triết hơi hoãn lại, "Nàng không hề ngu ngốc, còn vô cùng thông minh. Phải tin tưởng chính mình, chúng ta cùng nắm tay, sẽ đánh bại những người từng bắt nạt chúng ta!"

Quân sư sao? Trong lòng Lạc Vân Hi thán phục.

Cô gái này, trước đây thật sự là che dấu không để lộ một lỗ hổng!

"Sau đánh bại những người kia thì sao?" Nàng thân nhiên hỏi.

"Không còn người ức hiếp chúng ta, không ai có thể nắm quyền sinh sát chúng ta trong tay, đến lúc đó, nàng muốn làm cái gì thì làm cái đó, ta muốn đi cùng với nàng thì có thể đi cùng với nàng."

"Vậy sau khi ngươi có được địa vị cao nhất kia, chuẩn bị nạp bao nhiêu phi tần?" Nàng lại bắt đầu đặt câu hỏi.

Mặt Đoan Mộc Triết trầm xuống, trên mặt như có bão lớn sắp ập tới: "Nàng vậy mà lại hỏi ta chuyện này sao?"

"Ta muốn câu trả lời."

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, mặc kệ ta có bao nhiêu nữ nhân, bọn họ cũng không thể so với nàng! Hi nhi, nàng là đóa bách hợp thuần khiết nhất trong lòng ta, ta nhất định sẽ cưới nàng làm vợ! Nếu như ta làm vua, vậy nàng sẽ là hậu, vị trí của nàng trong lòng ta, không phải những khác nữ nhân có thể thay thế."

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Ta không cần vị trí trong lòng ngươi, ngươi không thể chỉ lấy một mình ta sao?"

Làm hoàng đế sao hẳn có thể muốn nói gì thì nói!

Đoan Mộc Triết sững sờ, không ngờ nàng sẽ hỏi mình như vậy, cau mày nói: "Tất nhiên ta cũng muốn chỉ cưới một mình nàng, thế nhưng nếu thật sự ta ở vị trí kia, tất cả chuyện này cũng chẳng phải ta có thể quyết định."

Lạc Vân Hi than nhẹ một tiếng, khóe miệng nở nụ cười khổ: "Tốt lắm, mau về đi, chớ suy nghĩ quá nhiều."

Nàng hỏi, chỉ là vì Lạc Vân Hi trước đây mà hỏi, cũng chẳng phải mình bây giờ.

Tuy, nàng cảm thấy thân thiết với hắn, có thể những chuyện này, không thể nghi ngờ là đã làm nàng cảm thấy không thích, những tình cảm thân thiết kia cũng hội sẽ đi.

"Không, ta dẫn nàng đi xem đại phu." Đoan Mộc Triết lộ ra mục đích lần này tới đây.

"Tìm được đại phu sao?" Lạc Vân Hi ngẩng mặt, vui mừng hỏi.

"Ừm, có thể coi như thế. Ta mang chuyện nàng mất trí nhớ nói với ngự y, chỉ là bọn hắn cũng không dám chắc chắn, rồi lại nói một tin tức tốt, thần y Cửu Khúc Chỉ mười mấy năm trước biến mất ở Diệu Tinh Quốc lại quay về, ta sẽ dẫn nàng đi tìm hắn. Nếu như có thể để hắn vào cung, bù vào vị trí một ngự y trong cung thì tốt."

"Không, ta rất mệt, ta muốn nghỉ ngơi." Lạc Vân Hi từ chối hắn, bước đến cạnh giường, cởi giày lên giường, nằm nghiêng xuống.

Đoan Mộc Triết gấp gấp đi vài vòng trong phòng, đến ngồi xuống bên người nàng: "Vậy được rồi, ngày mai chúng ta đi được không?"

"Được." Lạc Vân Hi phun một câu, nhắm mắt lại không để ý tới hắn.

Đoan Mộc Triết nói mấy câu, thấy nàng thật sự muốn nghỉ ngơi, đành phải xoa nhẹ khuôn mặt của nàng, nói: "Được rồi, Hi nhi ngủ đi, nhớ là tối phải dậy ăn cơm, ta gọi Khinh Hồng đi mua chút bò câu non cho nàng bồi bổ."

Sau đó, hắn yên lặng rời đi.

Lạc Vân Hi vốn không buồn ngủ, nhưng tựa trên ghế quý phi mềm nhũn, cơn buồn ngủ toàn xông tới. Lúc nàng ngủ mông lung, nghe được bên ngoài phòng có tiếng bước chân, nàng mở hai mắt ra, khẽ gọi một tiếng: "Đoan Mộc Triết."

Không nghe được đối phương trả lời, thật lâu sau, giọng nói trầm thấp của nam tử vang lên, "Đoan Mộc Triết? Ngươi luôn nghĩ tới hắn như vậy sao?"

Cửa khe khẽ mở ra, lại bị đóng lại, một bóng người cao lớn đi về phía giường, Trung Sơn Vương lạnh nhạt, khuôn mặt lạnh lẽo, đi về phía nàng, Lạc Vân Hi đã kinh ngạc làm cho một chút buồn ngủ cũng biến mất, khí lạnh từ trong không khí bỗng bành bay tới, làm người khác nổi da gà.

Nàng trở mình một cái đứng lên, xoa xoa con mắt hỏi: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

"Nghe nói Lạc gia có quý, ta đặc biệt tới thăm ngươi một chút xem đã bị dọa chết chưa." Trung Sơn Vương trả lời nàng không khách khí chút nào.

Trên thực tế, mặc dù không thấy nàng chỉ có nửa ngày, thế nhưng, nhưng trong lòng hắn lại không yên, sau khi ra cửa, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đến Lạc phủ.

Mặt Lạc Vân Hi trắng bệch, gào lên: "Ta chết ngươi vui lắm sao? Cai miêng của ngươi nên tích chút đức đi cho ta đã nghe chưa?"

Trung Sơn Vương xoa lỗ tai, nụ cười trên mặt lại không giảm: Lời nói ra cũng bất ngờ: "Nghe được."

Hắn đi tới, duỗi tay nắm tóc từ trên giường Lạc Vân Hi lên, nói "Ngươi còn không có ý định dậy sao? Ngươi cũng ngủ nửa canh giờ rồi, phải dùng bữa tối."

"Sao ngươi biết rõ ràng như thế?" Lạc Vân Hi cắn môi dưới, cực lực nhịn lửa giận bốc lên trong lòng xuống.

Nếu không phải buổi sáng hắn nói chuyện giúp mình, nàng đã dùng một cái tát để chào hỏi hắn rồi.

Nam nhân này, quả thực khiến người ta giận đến sôi máu! Nhất định là đã phái người theo dõi nàng!

"Mặc quần áo rồi rửa mặt đi." Giọng nói của Trung Sơn Vương hơi trầm xuống, nói xong xoay người lại, sải bước đi ra khỏi phòng.

Tân hình cô gái tuy gầy yếu, nhưng xương quai lại lộ rõ ràng, gương mặt như bàn tay, ngồi yên một chỗ, khiến người cảm thấy vô cùng yếu đuối, muốn ôm nàng vào lòng mà bảo vệ, an ủi.

Ý nghĩ này thực sự quá điên cuồng, Trung Sơn Vương sợ chính mình nhất thời kích động, làm ra chuyện sai lầm, vội vàng rời khỏi khuê phòng của Lạc Vân Hi.

"Đáng chết!" Lạc Vân Hi nhìn bóng lưng hắn nguyên rùa một tiếng, xuống giường tìm y phục mặc.

Lăn qua lăn lại, nàng cũng không có tâm tư chọn quần áo, thấy sắc trời đã tối, mặc y phục màu đen ra ngoài là tiện nhất.

Xuân liễu mang nước rửa mặt vào, chải đầu giúp nàng, sau đó cũng đi ra ngoài dùng bữa tối.

Trong Lạc phủ, được phụ thân cho phép, bữa tối các viện có thể tự giải quyết trong phòng mình.

Song lần này sau khi ra ngoài, nàng cũng không thấy bàn com nhỏ của Trương Thịnh trong sân, đối mặt, nhưng gương mặt Trung Sơn Vương lại lạnh lẽo.

"Đi dùng bữa với ta, ta mời ngươi ăn." Trung Sơn Vương hơi nhíu chân mày nói.

Hắn cũng không biết làm sao, tâm tư đã thay đổi từ khi bước vào trong cái sân này, nói trắng ra, là tại trên người đứa trẻ trước mặt đã thay đổi.

Cảm giác là chỉ cần gặp nàng, mỗi ngày trong lòng đều là ánh sáng.

"Ngươi mời ta ăn?" Lạc Vân Hi nghiêng đầu xác nhận.

"Ừm." Nam nhân hi vọng nhìn nàng.

Lạc Vân Hi chậm rãi cong môi lên, cười vô cùng dễ nhìn: "Được, bữa tối miễn phí không ăn cũng uống, đi thôi." Trên đời không có cơm trưa miễn phí, cũng không nói không có —— bữa tối miễn phí.

Lông mày Trung Sơn Vương khẽ nhếch lên, nói: "Xe ngựa ở cửa sau."

Lạc Vân Hi đi nhanh ra khỏi phủ, dưới tình huống không có người chú ý tới, lên chiếc xe ngựa màu đen của Trung Sơn Vương.

Vách xe màu đen ngăn hết ánh sáng còn sót lại của bầu trời chạng vạng tối, bên trong xe ngựa có chút tối đen.

Lạc Vân Hi ngồi cạnh cửa sổ, vén rèm nhìn ra ngoài, thường thức cảnh đêm Dạ thành.

Trung Sơn Vương khom lưng nhảy lên xe ngựa, phía sau truyền đến giọng nói của Cửu Sát: "Vương gia cẩn thận một chút."

Trung Sơn Vương trực tiếp ngồi xuống giữa ghế dài, trong bóng tối đủ thấy dáng người mạnh mẽ, sau lưng thẳng tắp, ngồi trên ghế không có một chút lộn xộn nào, mái tóc dài như mực ở sau gáy, mắt lạnh lẽo, mũi cao thẳng, phía dưới là bờ môi thật mỏng.

"Trung Sơn Vương, chúng ta đi đâu dùng bữa?" Lạc Vân Hi đánh giá đủ mở miệng hỏi.

"Ngươi muốn đi đâu?" Trung Sơn Vương trầm ngâm chốc lát, hỏi: "Bát Trần Lâu? Khánh Các hay là tửu lâu Tứ Phương?"

Lạc Vân Hi cười nghịch trong mắt hiện lên sự giao hoạt, nói "Ta đâu có biết mấy cái đó, ngươi quên sao, ta chỉ là một cô gái nông thôn hoang dã thôi."

Trung Sơn Vương cười lớn vài tiếng, nói "Thật sao? Ngươi chỉ là một cô gái nông thôn hoang dã thôi sao? Thật kỳ lạ nha, hiện tại những đứa trẻ nhà quê đều có thể biết nói như thế, lại còn lạnh lợi giỏi giang như vậy sao? Khả khả."

Biểu cảm của Lạc Vân Hi không thay đổi: "Cảm ơn Vương gia chỉ bảo, ta sẽ không bao giờ cảm thấy tự ti vì mình là đứa trẻ nhà quê nữa."

Lúc này, xe ngựa chậm rãi đi đến hướng một chỗ chợ đèn đuốc sáng trưng, hai bên đường bày sạp hàng đơn sơ, điều kiện thiếu thốn, có thể tay nghề cũng không đơn giản, trên mặt bàn bày các loại thức ăn ngon đủ khẩu vị khác nhau.

"Chúng ta ăn ở nơi này!" Trước mắt Lạc Vân Hi sáng ngời, nàng từ trước đến giờ đều thích náo nhiệt.

"Nơi này?" Trung Sơn Vương kinh hãi, khóe mắt thon dài khẽ nhướn, có chút khó tin, cũng rất là do dự.

"Ngươi không đi sao? Vậy ta đi đây, cảm ơn ngươi đưa ta đi đến đây." Lạc Vân Hi nói tiếng cảm ơn, nhảy xuống xe ngựa.

Mắt Trung Sơn Vương xuyên qua ánh sáng từ cửa sổ, đuổi theo bóng dáng nhỏ gầy của Lạc Vân Hi, nàng chạy về hướng một quán ăn.

Đó là cái quán chao, hai vợ chồng chủ quán bận rộn trước nồi, dưới lều quán sáu cái bàn tròn nhỏ đều ngồi đầy người, ăn mặc khác nhau, vừa nói vừa cười.

"Chủ quán, chao bán thế nào?" Trong mắt Lạc Vân Hi đầy ý cười, khiến người nhìn cảm thấy thoải mái gấp bội.

"Sáu đồng một chén." Bà chủ lau tay, cười nói: "Cô nương muốn mấy bát?"

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn chiếc xe ngựa màu đen kia, nói: "Ba chén thôi."

"Được, ngươi tìm chỗ ngồi đi, chờ một chút liền có!" Bà chủ cười.

Lạc Vân Hi đi nhanh đến cạnh xe ngựa, đối diện với cửa sổ xe rộng rãi gọi: "Này, ngươi cuối cùng muốn ăn hay không?"

Màn xe hơi vén lên một góc, lộ ra gương mặt Trung Sơn Vương sáng như ánh trăng, chỉ là hắn đang cau mày: "Người muốn bốn vương đi ăn cơm tại sạp hàng rách rưới kia sao? Còn phải cùng nhiều người như vậy chen chung một chỗ chỉ vì ăn một chén cháo thôi sao?"

Lạc Vân Hi không còn gì để nói, nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình: "Không phải là muốn người đi chết, có cần khó khăn như vậy không?"

Khỏe miệng Trung Sơn Vương kéo nhẹ: "Lạc Vân Hi, người có thể tìm chỗ tốt một chút hay không? Ở đây quả thực không thích hợp với thân phận của bản vương!"

"Vậy ta tự ăn." Lạc Vân Hi đi tới cái bàn trống vừa có bốn người đi ra ngồi xuống.

Trung Sơn Vương thấy thế, đang muốn xuống xe, Cửu Sát vội vã ngăn cản hắn: "Vương gia, chỗ kia không thể đi, không phải như vậy sẽ làm mất thân phận của người sao?"

"Chúng ta ngồi trên ở bàn lớn kia, không thể cho bất kỳ kẻ nào đến ngồi." Trung Sơn Vương nói rồi nhảy xuống xe ngựa, đi đến hướng Lạc Vân Hi.

"Huyết Ưng, làm sao bây giờ, ta có thể coi là Vương gia bị mê hoặc phải không?" Cửu Sát lo lắng mà hỏi.

Huyết Ưng từ sau xe ngựa đi ra, say sưa nhìn, miệng lại nói: "Người lo lắng cái gì, bị mê hoặc không tốt sao? Lẽ nào người hi vọng nhìn thấy Vương gia ôm nam nhân? Hay là, người muốn làm nam sủng của vương gia?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đua chết phế vật này

Edit: thu thảo

Màn đêm buông xuống, sắc trời dần dần tối, một tia sáng cuối cùng ở phía tây bầu trời cũng biến mất trong tầng mây.

Dạ Đô, đèn đuốc dày đặc như sao; bên tai, tiếng hoan hô và tiếng nói cười rất náo nhiệt.

Lạc Vân Hi ngồi ở một chiếc bàn vuông bên trong cùng quán, lặng im nhìn người chung quanh nói giỡn.

Bọn hắn đến từ tầng thấp nhất trong xã hội, chỉ mặc quần áo bằng vải thô, không có đồ trang sức quý giá, nhưng bọn hắn, cùng ngồi với bằng hữu, mang theo thê tử, trong lúc nói cười, giữa hai lông mày toát ra niềm hạnh phúc làm lây sang cả nàng, cũng làm lòng nàng đau nhói.

Có người thân, thật sự rất tốt!

Mà nàng, từ khi sinh ra, luôn chỉ có một mình, xuyên không tới một thế giới xa lạ, cũng chỉ như cô hồn đã quỷ bình thường mà thôi.

Nàng thích náo nhiệt, không thích im lặng, thích người khác náo nhiệt, mà bản thân cũng chỉ có im lặng.

Náo nhiệt như vậy, không phải nàng có thể hòa mình vào được.

Tuy kiếp này nàng có nhà, nhưng đây là không phải là một gia đình mà nàng khát vọng, ở đây dù tình thân hay gia đình nàng đều cảm thấy chán ghét, còn không bằng không có như kiếp trước.

May mà, còn có Tam di nương.

Nghĩ tới đây sắc mặt nữ tử dịu dàng, ấm áp hơn nhiều, quay đầu nhìn về phía Trung Sơn Vương.

Trung Sơn Vương ngồi ở đây, hai tay đan lấy nhau, khuỷu tay chống trên bàn vuông, để chống cằm, ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn bốn phía. Hắn chọn vị trí đối diện ngọn đèn, ánh đèn trong suốt, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn bị một phản bóng tối che mất, thế cho nên chỉ có thể mơ hồ nhìn một phần mặt mũi hắn.

Dù vậy, cũng không phải bất kỳ người nào cũng nhận ra được đây là Trung Sơn Vương mặc thường phục, người đứng ở vị trí cao cao tại thượng như vậy, quả thực khá thần bí.

Dù không ai nhận ra hắn, Trung Sơn Vương vẫn hết sức không dễ chịu.

Một ánh mắt sáng quắc quét mạnh tới, hắn cũng lập tức cúi đầu. Lạc Vân Hi nhìn hắn, bất ngờ cười, hỏi: "Cửu Sát không tới sao?"

Trung Sơn Vương theo thói quen liếc mắt về hướng Cửu Sát đứng, nói: "Hắn không ăn."

Lão chủ cùng bà chủ một trước một sau bưng ba chén chao tới, bỏ lên trên bàn, cười nói: "Mời khách quan từ từ dùng."

"Ba chén?" Trung Sơn Vương ngạc nhiên.

"Cửu Sát không ăn, người ăn luôn hai chén đi." Lạc Vân Hi đẩy hai chén chao lên trước mặt hắn, cười khanh khách nói.

"Khẩu vị của bốn vương không lớn như vậy!" Nhìn hai chén chao đang bốc hơi nóng, hắn mở miệng.

Lạc Vân Hi đập hất một cốc dưới mặt bàn, thấp giọng nói: "Vẫn còn xưng bốn vương cơ đấy!"

Quả nhiên, một câu nói của Trung Sơn Vương vừa nói xong, chung quanh không thiếu ánh mắt tò mò nhìn về phía họ, hắn nhú mày, không nói nữa, cúi đầu múc chao trong chén ăn.

Chao nhỏ, mềm nhũn, cần trong miệng, nước ấm trao ra, cả miệng thơm ngát.

Đối với Trung Sơn Vương mà nói, chao này cũng không phải là loại ngon nhất, nhưng là một bữa tối có ấn tượng sâu nhất.

Hắn ưu nhã thổi hơi nóng đi, nhấp môi thử độ nóng, bờ môi khẽ cắn chặt chao, động tác không nhanh không chậm, cho tới khi ăn sạch bách hai chén chao, cuối cùng còn múc mấy muống nước canh thưởng thức.

Lúc nhìn Lạc Vân Hi, nàng tỉ mỉ nếm chao, ăn còn chậm hơn so với hắn, ánh mắt lưu luyến nhìn về phía chỗ đông đang vui cười, trong mắt có sự cô đơn không nói ra được.

Tay Trung Sơn Vương nắm cái muống hơi run lên, ánh mắt lạnh lẽo vắng lặng như vậy, giống mình biết bao!

Biết bao nhiêu lần, hắn cũng ngu ngốc như vậy, nhớ kỹ một người không nên lo nghĩ...

Xem ra, bọn hắn đều là loại người trong treo nhưng lạnh lùng.

Lạc Vân Hi còn chưa ăn chao xong, đã có tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, tiếng vó ngựa ầm xuống mặt đất càng ngày càng nhanh, càng ngày càng dày, tiếng xé gió gào thét, cuối con đường vài con ngựa không thấy rõ màu sắc chạy như bay tới, phá tan bóng đêm, cắt ngang ánh nến, người đi đường nhanh chóng tránh đi, sợ rước họa vào thân.

"Người nào mà phách lối như vậy?" Lạc Vân Hi châm chọc nói, nhìn ra phía ngoài.

"Rầm!" Một sạp hàng bán chè trôi nước đối diện bị móng ngựa mang theo gió mạnh làm lật ra, nước canh nóng bỏng dội về đường phố, bánh trôi vừa trắng vừa trơn lăn khắp nơi, chủ hàng bán chè trôi nước đau lòng hét to một tiếng.

Con ngựa đầu tiên kia đột nhiên dừng lại, chàng thanh niên trên lưng ngựa tay cầm roi, quay người nhìn thẳng về hướng người ông chủ kia rồi vung roi đánh tới.

"Gào cái gì gào!"

Giọng nói của nam tử tràn đầy sự thiếu kiên nhẫn, lập tức liền khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Đi theo phía sau hắn cũng có vài người cưỡi ngựa xông lên trước, mở một bức họa để trên tròn trước mặt ông chủ, lớn tiếng hỏi: "Từng thấy người này không?"

"Không, chưa từng thấy." Ông chủ bị người kia nắm chặt vai, làm gì còn dám cãi lại nữa chứ?

Bọn họ lại hỏi mấy người, đều nhận được câu trả lời là "chưa từng thấy", người thanh niên giơ roi ngựa lên, nói "Đi chỗ khác!" Móng ngựa lại tung lên lần nữa, chạy như bay tới hướng quán chao bên này.

Chủ quán chao và bà chủ không ngừng bận rộn chuyển sạp hàng tránh xa con đường.

Giọng nói không có bất kỳ tình cảm nào của Trung Sơn Vương vang lên: "Là Vinh Bán."

Lạc Vân Hi nhú mày, Vinh Bán là ai? Họ Vinh, chẳng lẽ là —— "Người của Vinh gia sao?"

"Đó là người bên ngoại nhà người, người không quen biết sao?" Trung Sơn Vương liếc mắt nhìn nàng một cái, "Lẽ nào người chưa tới nhà người thân sao?"

Lạc Vân Hi có chút buồn bực: "Đó cũng chẳng phải là người thân của ta!"

Trung Sơn Vương nhìn nàng thật sâu một cái, gật đầu: "Đúng vậy, ta quên, người chẳng qua là một thứ nữ, không có thân phận gì, nhà người thân như họ bộ thị lang này tất nhiên là người không tròn nổi."

"Ta nói này, người đừng có suốt ngày châm chọc, khiêu khích ta như vậy có được không?" Gân xanh trên trán Lạc Vân Hi nổi hẳn lên.

"Ta đâu có châm chọc, người nghĩ nhiều quá rồi." Trung Sơn Vương cười phá lên, "Lời ta nói cũng sự thật, lẽ nào người không phải thứ nữ? Lẽ nào Vinh Bản không phải con trai của hộ bộ thị lang? Lẽ nào người đã tới nhà hấn nhận người thân?"

Chính là bởi vì đó là lời nói thật, bị hấn nói toạc ra như vậy, Lạc Vân Hi rất khó chịu, khó chịu nhất là giọng điệu của hấn! Một cú đập mạnh mẽ được gửi tới chiếc giày đen nhánh của hấn dưới bàn.

Trung Sơn Vương hít một hơi, nặng: "Người, đồ không có lương tâm!"

Lạc Vân Hi hừ một tiếng, quay đầu, không phải nói nam nhân này trưởng thành trong chiến trường sao? Hấn còn sợ nằng một cước này sao?

Trung Sơn Vương thấy nằng đắc ý vênh vào quay đầu, khóe mắt lại chứa đầy ý cười.

Vinh Bản cười ngựa vọt tới, tay phải Lạc Vân Hi hơi di chuyển, rút đai lưng ra, tiện tay ném đi, đai lưng sát với mặt đất trượt về bên đường, con ngựa màu đỏ đậm kia rất hoàn mỹ, từ lúc bắt đầu chạy bốn chân đã rất có lực, dĩ nhiên là nó đã nhảy lên, vượt qua đai lưng.

Ánh mắt Lạc Vân Hi sáng ngời, đúng là một con bảo mã! Nhưng trên tay cũng không buông lỏng chút nào, cổ tay vừa nhấc, đai lưng đã cuốn lấy móng trước của con ngựa, kéo về sau, con ngựa không thu chân được, nâng cao móng trước, xoay vài vòng tại chỗ.

"A!" Một tiếng thét sợ hãi, Vinh Bản mặc áo đen lại bị ngã xuống khỏi ngựa lưng, "đùng" Một tiếng ngã trên mặt đất, đau đến thét lên.

Lạc Vân Hi thu hồi đai lưng, mở rộng tầm mắt, chỉ có ngần ấy kỹ thuật cưỡi ngựa, lại còn dám điều khiển con bảo mã này sao? Vừa rồi thấy hấn đánh ngựa chạy rất nhanh, cũng có chút đáng vẻ, không ngờ chỉ là trò mèo.

Trung Sơn Vương ở bên cạnh cười lạnh nói một câu: "Xích Điện Bôn Tiêu cũng là ngựa của hấn thì phải?"

"Xích Điện Bôn Tiêu?" Con ngựa này Lạc Vân Hi vẫn chưa từng gặp.

"Ừm." Trung Sơn Vương móc ra một thỏi bạc đặt lên bàn, cầm lấy tay nằng đứng dậy, Lạc Vân Hi hiểu ý, cùng hấn lui ra phía sau.

Nén bạc kia giá trị rất lớn, có thể ăn chao mấy năm, người bình thường đều sẽ không mang theo số bạc lớn như vậy bên người.

Bàn Trung Sơn Vương và Lạc Vân Hi ngồi không có người bên cạnh ngồi chung, ông chủ và bà chủ đặc biệt lo lắng chú ý đến bọn người Vinh Bản bên ngoài. Người trẻ tuổi ngồi gần nhất cách đó một bàn lặng lẽ thò tay tới.

Thế mà, hấn tay còn chưa động đến chỗ ngân lượng, cổ tay bỗng nhiên bị cái chủy thủ lạnh như băng chặt.

"Cũng không nhìn một chút xem đó là bạc của ai, người nghĩ là mình có thể trộm sao?"

Giọng nói của Cửu Sát lạnh lẽo vang lên, lập tức được tất cả mọi người chú ý.

Sắc mặt người trẻ tuổi đỏ bừng lên, bỏ qua tay của nam tử kia, chạy như bay ra ngoài.

Ông chủ và bà chủ vô cùng vui vẻ, trong lòng chỉ nói không ngờ may mắn gặp được khách quý, vội vàng cất bạc đi.

"Bắt hấn lại!" Giọng nói tức giận của Vinh Bản vang lên.

Người trẻ tuổi còn chưa chạy vài bước, rất nhanh bị bắt lại.

"Người lại dám giờ trò với ngựa của bản công tử, người có biết ta là ai không?" Vinh Bản giận đỏ cả hai mắt, sờ Xích Điện Bôn Tiêu từ trái qua phải, xem nó có bị thương không, đối với việc mình bị thương thì không để ý.

"Không phải ta, không phải ta!" Người trẻ tuổi vội vã kêu lên: "Ta chỉ muốn trộm tiền của người kia, là bọn hấn vút, ta nhìn thấy nha đầu kia ném đi một sợi dây, sau đó đi cùng nam nhân kia, ta chỉ muốn trộm tiền của bọn hấn mà thôi."

Nói nhấc nhờ đại gia trước mặt như vậy, hấn cũng phải thấp giọng khi nói chuyện.

"Hả, sao bọn hấn không còn ở đây?"

"Đi nhanh thật, cũng thật trùng hợp!"

"Theo ta nhìn thì bọn hấn không phải người thường, mặc quần áo chất lượng rất tốt, ăn chao xong cũng trả nhiều bạc như vậy, ông chủ này cũng kiếm được bọn tiền."

"Đúng vậy, ta không thấy rõ mặt nam tử kia ra sao, nhưng vẫn có thể cảm giác khí thế của hấn, đại khái là con nhà giàu trong kinh thành!"

Vinh Bân nghe vậy, lông mày vãn lại với nhau, lạnh lùng hỏi: "Một nha đầu vút dây lưng sao, không phải nam nhân kia à? nha đầu đó đâu?"

"Là nha đầu kia, ta vốn là là trộm, đang muốn trộm đồ của bọn hân, thì thấy chuyện này, nhưng ta không biết bọn hân." Người trẻ tuổi khóc không ra nước mắt.

Hân vốn không biết nha đầu kia vút dây lưng làm gì, cũng không quan tâm, bây giờ mới phản ứng lại.

Vinh Bân không nhìn hân nữa, lạnh mặt quát lên: "Người đâu, tìm ra hai người kia cho ta!"

Mấy tên thị vệ sau lưng lập tức hành động.

Ông chủ và bà chủ vì bị dọa sợ mà sắc mặt trắng bệch.

Bất chợt, một tiếng cười "khanh khách" từ chỗ tối truyền tới, Lạc Vân Hi không nhanh không chậm đi ra, giọng nói mềm dẻo: "Biểu ca, người đang tìm ta sao?"

Vinh Bân kinh ngạc, nheo mắt nhìn thiếu nữ vừa bước ra.

Dáng người gầy yếu, khoảng 12, 13 tuổi, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, thanh lệ vô cùng, nhất là cặp mắt kia, dù cho đại biểu muội là đệ nhất mỹ nhân của Thiên Dạ quốc, ánh mắt cũng không trong suốt óng ánh như nàng.

"Chính là nha đầu này!" Người trẻ tuổi kêu lên.

Vinh Bân nhìn nàng chằm chằm, không thể tin được hỏi: "Người là Lạc Vân Hi?"

Lạc Vân Hi dám nói chuyện với hân như thế sao? Trước đây nàng gặp hân thì y như chuột thấy mèo, chỉ lo tâm trạng hân khó chịu, sẽ ném nàng vào hồ nuôi cá cảnh.

Việc này, hân cũng đã làm.

"Đúng vậy, biểu ca, Xích Điện Bôn Tiêu thật sự là ngựa tốt, không biết huynh có được từ đâu?" Ánh mắt Lạc Vân Hi sáng quắc bắn về con ngựa quý giá kia.

Dạ Ngọc Sư Tử của Trung Sơn Vương cũng rất tốt, nhưng nàng thích con ngựa đỏ như lauwr này hơn, đủ chói mắt, đủ xuất sắc!

Sắc mặt Vinh Bân lập tức thay đổi, quát lên: "Nha đầu bản thủ, sao dám nói chuyện với bản công tử? Người lại còn dám hỏi con ngựa này từ đâu ra, ta thấy người ở Dương Thành ba năm đầu óc có vấn đề rồi phải không?"

Lạc Vân Hi nhún mày, vừa rồi nàng vì Vinh Bân ra tay hại người mà làm hân ngã ngựa, không hề để ý, lại không nghĩ rằng hân ghét mình như vậy.

Ha ha, cũng phải thôi, người của Vinh gia còn thù hận nàng ấy chứ.

Vậy nàng càng không cần khách khí với bọn họ làm gì.

Người chung quanh cực kỳ kinh ngạc, Lạc Vân Hi? Nha đầu này lại chính là phế vật của Lạc phủ sao? Chuyện nàng là phế vật ai cũng biết, chỉ là có ít người nhìn thấy khuôn của nàng thật sự, lập tức mọi người không ngừng đánh giá Lạc Vân Hi.

Trung Sơn Vương đứng trong bóng tối, sắc mặt tái xanh, chẳng qua Lạc Vân Hi không cho hân ra ngoài, hân cũng chỉ có thể đứng yên không nhúc nhích.

Khóe môi Lạc Vân Hi nhếch lên một độ cong nhất định, chậm rãi đi về hướng Vinh Bân, miệng lại nói: "Biểu ca ——"

"Ta nhỏ vào! Ai là biểu ca người! Không thấy xấu hổ sao?" Vinh Bân chê bai, một mặt xoa bả vai bị đau, một mặt nói: "Các người đều nhu hết rồi sao? Bắt con nha đầu không biết tốt xấu này lại cho ta, ta muốn đập nàng từ trên lưng ngựa xuống bảy lần tám lần!"

Chân Lạc Vân Hi vốn còn đang đi về trước, sau khi nghe đến lời này hơi dừng lại, nụ cười trên khóe miệng trở nên quý dị, trong nháy mắt, hóa thành vẻ mặt sợ hãi, lui về phía sau: "Không muốn, ta không muốn té từ trên lưng ngựa xuống, ta sợ ngựa nhất, ta không cần ngồi đến trên lưng ngựa!"

Trán Trung Sơn Vương đen lại, nếu như không phải hiểu rõ Lạc Vân Hi, hân chắc chắn cũng bị nàng lừa!

Cửu Sát sau lưng liền le lưỡi: "Gia, Lạc tiểu thư là hồ ly biến thành, không phải người phải không? Nàng quá giáo hoạt rồi!"

Được tận mắt thấy tới đó Lạc Vân Hi điều khiển gia xe ngựa, vào lúc này lại nhìn nàng mặt đầy vẻ sợ hãi, hân thật sự là có thêm kiến thức.

Huyết Ưng ở chỗ tối không biết cũng đi ra khi nào, khẽ cười: "Hồ ly biến thành sao? Lòng của nam nhân có thể dễ dàng bị hồ ly quyến rũ nhất nhất, nhất là nam nhân đã có chủ, dễ dàng bị câu đi nhất."

Trung Sơn Vương nghe vào lại đặc biệt chói tai, trong mắt xẹt qua ý lạnh, giọng nói lạnh như băng: "Huyết Ưng, ngậm cái miệng thôi của người lại, cút xa

một chút!"

Huyết Ưng cười, không quan tâm chút nào, lui xuống.

Sắc mặt Cửu Sát khó coi nói: "Gia, Huyết Ưng nói tới cũng không phải người...người đừng như vậy."

Trung Sơn Vương trầm giọng quát nói: "Người cũng cút cho ta!"

Cửu Sát không giải thích được vì sao mình bị đuổi đi, Huyết Ưng cười nói: "Ta nói người nghe này, trái tim chủ tử đã bị hồ ly tinh cướp mất rồi, ta chưa nói gì khác cả, trời xanh minh giám."

"Huyết Ưng, người đừng gây sự. " Cửu Sát khuyên nhủ.

Lạc Vân Hi người là rất được, có dũng có mưu, mấy lần trước, Huyết Ưng cũng không thấy bản lĩnh của nàng, nếu hắn có thêm chút kiến thức, có thể sẽ không quá nhắm vào Lạc Vân Hi!

Hơn nữa, chủ tử có thêm một cô gái cũng chẳng phải chuyện xấu mà.

Nam nhân, nên tam thê tứ thiếp, không phải sao?

Huyết Ưng không nói gì, nhàn nhạt đáp: "Ta còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, đi trước, ta sẽ để Phi Vũ tới." Nói rồi không một tiếng động biến mất tại chỗ.

Cuộc đối thoại của bọn hắn nói rất nhỏ, cũng không có ảnh hưởng đến bên này.

Vinh Bân thấy Lạc Vân Hi bị dọa lùi bước lại, rất thoải mái, ai cũng có tâm lý này, kẻ địch sợ gì nhất, lại càng muốn dùng thứ này để đối phó nàng. Nhất thời không suy nghĩ nhiều như trước muốn Lạc Vân Hi ngồi lên con ngựa này.

Lúc này, hắn khẽ quát một tiếng: "Mang nàng lên trên lưng ngựa đi!"

Mấy tên thị vệ phía sau cười lạnh tiến lên, dường như muốn nhìn thấy trò đặc sắc sắp diễn ra.

"Không cần, ta không cần ngồi lên lưng ngựa, ta không nên tới gần ngựa!" Lạc Vân Hi hoảng sợ kêu to.

Những người bên cạnh đều có chút không nhìn nổi, cảm thấy hơi quá đáng! Tuy thanh danh của phế vật Lạc gia không tốt, nhưng Vinh Bân này cũng có gì tốt đâu? Bất ngờ một thiếu nữ chưa trưởng thành hư vậy, quả nhiên là đáng ghét!

Chỉ là, đối mặt với một đám thị vệ đeo đao, không ai có dũng khí đứng ra.

Những thị vệ này tưởng rằng nhắc Lạc Vân Hi lên là chuyện dễ dàng, không ngờ tới tiểu nha đầu này cực kỳ quật cường, thân thể gầy yếu còn cực kỳ linh hoạt, bất kỳ lần nào không thể giữ chặt.

"Một đám ăn hại!" Vinh Bân tức giận chửi nhỏ một tiếng, nhanh chân tiến lên, "Tránh ra, để ta!"

Một cánh tay của hắn liền kẹp chặt cánh tay Lạc Vân Hi, "kéo" nàng đến cạnh Xích Điện Bôn Tiêu, giầy đạp vào bàn đạp, trước tiên lật cả người lên lưng ngựa, rồi mới tới Lạc Vân Hi.

Bọn thị vệ cảm thán không thôi, công tử đúng là công tử, vừa ra tay là không người nào có thể địch lại!

Lạc Vân Hi vốn muốn chờ đến khi hắn tự động thủ, cho nên mới tương đương phối hợp. Vừa ngồi lên lưng ngựa, lập tức thoải mái tinh thần. Nàng rất thích ngựa, thuần phục ngựa là kỹ thuật không thể thiếu được đào tạo trong tổ chức, không biết bao nhiêu lần, nàng phóng ngựa tại thảo nguyên mệnh mông bát ngát, cất giọng ca, cảm giác kia tương đối vui vẻ, thoải mái!

Cho nên, tuy là bị Vinh Bân ép lên ngựa, nhưng nàng lại không ngừng cảm ơn hắn trong lòng.

Trò tay kéo giây cương, nàng dùng hai chân kẹp vào bàn đạp, rồi kẹp chặt chỗ mềm mại nhất ở bụng ngựa, Xích Điện Bôn Tiêu hí dài một tiếng, chạy như bay ra ngoài.

Bọn thị vệ chỉ nghe được tiếng thét của Lạc Vân Hi xuyên qua bóng đêm, thoải mái cười ha ha.

Vậy mà, công tử lại muốn chơi lớn một chút, còn muốn mang phế vật này ra ngoài thành chơi, đã như vậy, bọn hắn cũng không lo lắng, chờ chủ nhân đùa chết phế vật này rồi mới tìm người cũng không muộn. Bọn hắn đi tới chỗ quán chao, kêu lên: "Cho mấy bát chao!" Ngồi một bàn cười hi hi ha ha.

Trung Sơn Vương đã sớm không còn thấy nữa, trong bóng tối, một tuấn mã như tuyết đuổi theo Xích Điện Bôn Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đuổi người ra ngoài phủ

Edit: thu thảo

Vinh Bân không ngờ Xích Điện Bôn Tiêu vậy mà lại điên cuồng chạy đi, sợ đến mức sắc mặt thay đổi, hắn muốn kéo giây cương, nhưng không bắt được, theo bản năng ôm chặt eo Lạc Vân Hi, sợ bản thân té xuống.

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng, cản người nhào về phía trước, nằm rạp trên lưng ngựa.

Vinh Bân cũng nhanh chóng nằm sấp xuống, bởi vì giờ khắc này, Xích Điện Bôn Tiêu chạy quá nhanh, gió lớn tạt vù vù bên tai.

Lạc Vân Hi nghiêng người đi lật xuống khỏi lưng ngựa.

Trong lòng Vinh Bân vui mừng, duỗi tay đẩy một cái, muốn đẩy nàng xuống lưng ngựa.

Lạc Vân Hi thuận theo tay hắn thả người xuống, đưa tay bóp một cái trên bụng ngựa.

"Hí —— " Xích Điện Bôn Tiêu hí dài một tiếng, dựng thẳng hai chân trước lên.

Vinh Bân vội vàng không chế dây cương, nhưng sức của Xích Điện Bôn Tiêu quá lớn, cả người hắn tuột thẳng xuống dọc theo lưng ngựa, sợ hãi kêu liên tục.

Lạc Vân Hi cười khanh khách: "Mùi vị tàu lượn cao tốc không tệ chứ?"

Nói rồi nhảy lên ngựa, tay phải vung đai lưng, dọa mặt Vinh Bân đang ôm chặt lấy hông ngựa tái mét, tiện tay quăng hắn xuống ngựa lưng, Vinh Bân lập tức bị tuần mã lao vùn vụt kéo chạy.

Phía sau, tiếng vó ngựa chạy nhanh đến, một con ngựa trắng chạy như bay tới.

Lạc Vân Hi quay đầu nhìn, nở nụ cười xinh đẹp, tay phải vung nhẹ, Vinh Bân máu me khắp người đã hôn mê trực tiếp bay về phía Trung Sơn Vương.

Trung Sơn Vương giờ cánh tay phải lên, Vinh Bân đã va về phía đại thụ bên đường. "Đùng" Một tiếng ngã dưới tán cây, không cảm giác được gì, cũng không biết là sống hay chết.

Đuổi kịp Lạc Vân Hi, Trung Sơn Vương thả chậm tốc độ ngựa, mái tóc đen nhánh bị gió thổi bay lên: "Kỹ thuật cưỡi ngựa rất tốt."

"Đa tạ ngài đã khen." Lạc Vân Hi cười, Xích Điện Bôn Tiêu vậy mà lại không cam lòng gầm lên, giờ móng trước lên, nhảy loạn lên, vằn vện thân mình dường như muốn hất Lạc Vân Hi xuống.

Một tay Lạc Vân Hi nắm chặt dây cương, điều chỉnh phương hướng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngựa, chẳng mấy chốc, Xích Điện Bôn Tiêu đã yên tĩnh lại.

"Người muốn con Xích Điện Bôn Tiêu này sao?" Trung Sơn Vương thân nhiên hỏi.

"Không sai." Lạc Vân Hi ngẩng đầu trả lời.

"Con ngựa này cũng không phải của Vinh Bân."

"Vậy nói là của ai?"

"Nhị hoàng tử."

Lạc Vân Hi nhíu mày, thì ra thế.

Nếu là của Nhị hoàng tử, nàng chắc chắn là không chiếm được rồi, nàng không muốn vô duyên vô cớ tự tìm phiền toái. Ngay lập tức quay đầu ngựa lại, đi thẳng về phía Vinh Bân.

Sau nửa canh giờ, một con tuần mã màu đỏ chạy từ cửa thành vào, trên lưng có một người quần áo bẩn thỉu, máu me khắp người.

Mấy thị vệ bên cạnh Vinh Bân đang chơi oản tù tì, để tạo ra nhiều cách ăn chao khác nhau. Nhìn tình hình trên lưng ngựa, một nỗi khiếp sợ vọt tới.

"Trời ơi, là công tử!" Từng thị vệ một đều bị sợ đến mặt tái mét.

Đêm đó, Vinh Thành Lương đã mang theo một đoàn người khí thế hùng hổ tìm tới Lạc phủ.

Phòng nghị sự, hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động.

"Lạc Kính Văn, nếu như ngươi không cho lão phu một câu trả lời hợp lý, lão phu nhất định sẽ mang chuyện này ra nhờ hoàng thượng phán xét!" Vinh Thành Lương cũng không để ý đến tình cảm nhiều năm của hai nhà, lần này con trai bị thương nặng như vậy, ngũ phủ lục tạng đều bị ảnh hưởng, mãi mới có thể nhặt một cái mạng từ quỷ môn quan về, hẳn tất nhiên là hận đến thấu xương kẻ đã gây ra chuyện này.

Lạc Kính Văn cũng tức giận rống to: "Gọi Lạc Vân Hi tới cho bản quan úy!"

Lúc này, Lạc Vân Hi vừa tắm gội xong, đang chuẩn bị đi ngủ. Nghe Lý Tài liên tục thúc giục, nàng choàng áo khoác màu xám tro, mang theo Xuân Liễu, Hạ Đào tới phòng nghị sự.

Mới vừa vào phòng khách, đã nghe thấy Lạc Kính Văn quát to một tiếng: "Nghịch nữ, quỳ xuống cho ta!" Sắc mặt Lạc Kính Văn tái xanh, sau khi nghe sự tích quang vinh của Lạc Vân Hi thì tức đến không thở nổi.

"Cha, nữ nhi làm sai chuyện gì sao?" Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, không hề sợ hãi, từ xa đi tới.

Đôi mắt Vinh Thành Lương đỏ lên, cả con trai và con gái mình đều bị thua trong tay phế vật này, hẳn hận không thể một chưởng đánh chết nàng!

Đại phu nhân là người đầu tiên không nhịn được, xông lên muốn tát Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi nắm ở cổ tay nàng ta lại, cười lạnh: "Mẫu thân, không hỏi nguyên nhân rõ ràng đã muốn đánh ta, quả nhiên là một chút quy củ cũng không hiểu thì phải?"

Sắc mặt đại phu nhân đỏ bừng: "Ngươi lại dám dạy dỗ cả mẫu thân mình cơ đấy!"

"Quỳ xuống!" Lạc Kính Văn lạnh lùng quát

Ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh lẽo, quỳ sao? Mặt trời mọc ở hướng tây rồi sao? Nàng lạnh giọng nói: "Nếu nữ nhi không biết mình phạm lỗi gì, chắc chắn sẽ không quỳ!"

Vinh Thành Lương đỏ mắt nói: "Ngươi đánh con gái ta, làm con trai ta bị thương, còn không chịu thừa nhận sao? Được, việc đánh Lục nhi, lão phu không truy cứu với ngươi. Nhưng, đêm nay nhiều người như vậy đều thấy ngươi và Bản nhi cùng cười ngửa ra khỏi thành, kết quả Bản nhi đây mình thương tích chằng chịt trở lại, nhưng ngươi bình yên vô sự, sau khi Bản nhi tỉnh lại, nói ngươi ném hắn xuống ngựa, ngươi còn dám không thừa nhận ư?"

"Hi hi." Lạc Vân Hi nở nụ cười, "Vinh cứ cứ, ngươi đừng nói đùa nói chứ?"

"Ai là cậu ngươi?" Vinh Thành Lương giận dữ, "Ngươi còn chưa xứng làm cháu gái ta!"

"Ha ha, tốt xấu thì ta cũng là con gái ruột thịt của cha, thì ra vậy mà lại không xứng làm cháu gái Vinh gia!" Lạc Vân Hi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Mẹ ngươi thân phận thấp kém như vậy, số phận ngươi vốn dĩ chính là nha hoàn!" Vinh Thành Lương hừ một tiếng.

Sắc mặt Lạc Kính Văn tuy không dễ nhìn, nhưng cũng không có phủ nhận lời Vinh Thành Lương nói.

Lạc Vân Hi tuy là con gái ruột của hắn, nhưng thân phận thực sự rất thấp, chỉ là Vinh Thành Lương nói như vậy không phải cũng là đang vũ nhục hắn sao?

Thử nghĩ, tàn phi cũng là thiếp, có thể có ai dám xem thường nữ nhi là con thứ trong hoàng thất không?

Nước lên thì thuyền lên, nước xuống thì thuyền thấp, Vinh Thành Lương làm thân phận Lạc Vân Hi thấp đi, cũng là đánh hắn mặt.

"Được, Vinh đại nhân." Lạc Vân Hi lập tức sửa lại xưng hô, gọi hắn "cửu cửu" sao? Nằm mơ đi! "Hi nhi tuy ở Dương Thành đã học được cười ngửa, nhưng kỹ thuật cười ngửa rất thấp, lẽ nào kỹ thuật cười ngửa của Vinh công tử so Hi nhi còn kém hơn? Lúc ấy ngựa điên, ta và Vinh công tử đều ngã xuống ngựa, ta ngã vào bụi cỏ, thời điểm Vinh công tử ngã, gót áo mắc vào đuôi ngựa, rồi bị kéo một đoạn đường, nên mới có chuyện như vậy."

Nàng nói nửa thật nửa giả.

Vinh Thành Lương nắm chặt quả đấm, đương nhiên không tin: "Nói bậy nói bạ!"

"A, Vinh đại nhân gọi ta tới, chẳng phải là muốn nghe ta nói chân tướng sao? Hiện tại ta nói rồi, ngươi cũng không tin, vậy ngươi cần gì phải hỏi ta?"

"Ngươi bịa đặt! Con trai ta rõ ràng là bị ngươi cố ý ném ra sau ngựa!"

Lạc Vân Hi nhin cười không nổi: "Kỹ thuật cười ngửa của ta kém như vậy, ở trên lưng ngựa còn có thể đấu thắng Vinh công tử sao?"

Khuôn mặt nàng hơi thay đổi, lộ ra sắc mặt khó chịu, nói với Lạc Kính Văn: "Phụ thân, vốn là ta không muốn nói, nhưng hiện tại không nói không được.

Thực ra, Vinh công tử mang ta ra khỏi thành là muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta, hấn động tay động chân với ta, ta mới chống lại, liền khiến ngựa phát điên, ta ngã xuống đất, hấn lại bị kéo một đoạn, cho nên mới bị thương nặng như vậy."

Lời nàng vừa nói ra, khiến người trong cả phòng khách hít vào một ngụm khí lạnh.

Vinh Thành Lương tức giận đến mức sắp ngất, tất cả sự việc tối nay xảy ra, Vinh Bân đã nói cho toàn bộ hấn, hấn tất nhiên là biết không có màn "động tay động chân" này, càng không có tình tiết cùng ngã xuống ngựa, chuyện này, rõ ràng là Lạc Vân Hi trộn mất nói dối!

Lạc Vân Hi cúi đầu, xoa lệ ở khóe mắt: "Ta làm sao biết, phụ thân, người thà tin tưởng người ngoài, cũng không tin tưởng nữ nhi của mình, quyết định như vậy đi, nhưng nữ nhi chắc chắn sẽ không chịu đựng tội danh không phải của mình!"

"Cho dù thế nào đi nữa, ngươi đã sai rồi, mau quỳ xuống dập đầu xin lỗi Vinh đại nhân đi!" Lạc Kính Văn biết việc này Lạc Vân Hi không chịu nhượng bộ, Vinh Thành Lương chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Lạc Vân Hi cười nhạt: "Không thể."

"Lão tử hôm nay nhất định muốn ngươi dập đầu xin lỗi!" Vinh Thành Lương lập tức rống to một tiếng, nha hoàn ngoài phòng nghị sự đều đồng loạt che hai mắt lại.

"Tuyệt đối không thể." Lạc Vân Hi tự nhiên ngồi vào một chỗ ngồi ở góc bên phải, nhàn nhạt mở miệng.

Vinh Thành Lương lạnh lùng nói: "Lạc Thái Úy, ngươi chẳng phải nói sẽ cho chúng ta một câu trả lời sao?"

Lạc Kính Văn cắn răng nói: "Lạc Vân Hi, quỳ xuống cho ta!" Mặt cũng đánh lại.

Lạc Vân Hi lắc đầu.

"Ngươi lại dám làm trái lời ta sao? " Lạc Kính Văn nắm chặt quả đấm, "Lạc Vân Hi, phế vật như ngươi, ta nếu đuổi ngươi ra khỏi phủ, đôi chân này của ngươi liệu còn ngang ngược như thế được không?"

"Đuổi ta ra khỏi phủ sao?" Lạc Vân Hi cười nhạt nhìn hấn, "Phụ thân, vậy thì tốt quá, nữ nhi đang muốn biết tội danh chu di cửu tộc là cái gì đây, nếu ta và Lạc gia cắt đứt quan hệ, đại khái là sẽ không bị dính líu gì rồi. Ủ, cái này quả nhiên là rất tốt, phụ thân, ta xin ngươi mau đuổi ta ra khỏi phủ đi!"

Tội chu di cửu tộc? Lạc Kính Văn lập tức nhớ tới chuyện Bình Ngọc Mai ngự ban bị đánh vỡ, bị dọa tới mức mồ hôi chảy ròng ròng, cảnh giác hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Lạc Vân Hi lạnh lùng nói: "Ta cũng chẳng định làm gì. Nếu có người trêu chọc khiến ta không vui, vậy thì đừng trách ta đại nghĩa diệt thân!"

Lòng Lạc Kính Văn run lên, nữ nhi này, dường như thật sự có thể làm ra bất cứ chuyện gì!

Vinh thị lang cảnh giác: "Các ngươi đã làm việc đại nghịch bất đạo gì?"

Sắc mặt Lạc Kính Văn trắng bệch, hấn cũng không muốn để người ngoài biết, cho dù là Vinh gia, ít đi một người biết chuyện này thì nguy hiểm cũng càng nhỏ.

Dù sao, nếu lúc này Vinh gia trở mặt, đoạn tuyệt quan hệ với hấn, sau đó đâm sau lưng hấn một đao cũng không phải không có khả năng.

Lạc Vân Hi cười rộ lên: "Vinh đại nhân muốn biết sao?"

"Hi nhi!" Lạc Kính Văn hạ thấp giọng xuống nói: "Được rồi, ta tin tưởng ngươi, ngươi lui xuống trước đi. Việc này ta và cửu cửu ngươi sẽ tự thương lượng một chút."

Vinh Thành Lương còn chưa mở miệng, Lạc Vân Hi đã cao giọng nói: "Cửu cửu sao? Ta không muốn cửu cửu như vậy, không muốn có kẻ vũ nhục ta, phụ thân, ngài cũng đừng làm Hi nhi thất vọng, Hi nhi cáo từ."

"Ngươi!" Vinh Thành Lương tức giận muốn đuổi tới, vậy mà không còn thấy bóng dáng Lạc Vân Hi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Đoan Mộc Triết, người cứ giả vờ đi

Edit: thu thảo

Đại phu nhân vội vàng tới an ủi Vinh Thành Lương. Vinh Thành Lương hừ một tiếng, vung tay áo một cái, sắc mặt không tốt.

Đại phu nhân rất xấu hổ, nếu bởi vì một thứ nữ không được sủng ái bị nàng coi là cái đinh trong mắt mà đắc tội nhà mẹ đẻ, thì nàng chắc chắn phải chịu thiệt lớn rồi.

Lạc Kính Văn nháy mắt ra hiệu, Đại phu nhân mỉm cười nhẹ nhàng dịu Vinh Thành Lương ngồi vào ghế, Lạc Kính Văn lại sai người đưa nhiều dược liệu quý hiếm đến, cùng rất nhiều loại đồ bồi bổ. Cho dù là không phải Hi nhi làm, thì những thứ này vẫn phải đưa sang để nhận sai.

Thực ra, nếu luận theo chức quan, Vinh Thành Lương vốn dĩ không thể so sánh với Lạc Kính Văn.

Nhưng trên quan trường Lạc Kính Văn là người luôn giữ được mối quan hệ tốt với tất cả mọi người, từ người không dễ dàng đắc tội tới người thường, nhất là người có thể ủng hộ hắn.

Vinh Thành Lương biết thân phận có sự khác nhau, vô cùng tức giận, mở miệng nói: "Ta nghe nói thần y Cửu Khúc Chỉ hồi kinh, hôm nay vốn muốn cho Bản nhi đi tìm người này, không ngờ, chính hắn lại bị thương. Xem ra ta càng khó có thể tìm được Cửu Khúc Chỉ rồi."

Lạc Kính Văn "ừ" một tiếng, ngồi đối diện hắn: "Chuyện này là đương nhiên, vừa đúng phủ bản quan úy cũng có mấy người bị thương, nếu có thể mời thần y tới, thì quá tốt rồi."

Vinh Thành Lương nghe vậy, lúc này mới nghiêm túc liếc nhìn đại phu nhân, hắn biết cổ tay muội muội bị ngựa đạp gãy, còn chưa kịp tới hỏi thăm, liền xảy ra chuyện như vậy.

"Cổ tay không sao chứ?" Hắn hỏi.

"Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ đại ca quan tâm." Đại phu nhân roi lệ khóc không ra tiếng, vẫn là nhà mẹ đẻ tốt nhất.

Lạc Kính Văn nói: "Việc này bản quan úy đã dâng tấu lên cho hoàng thượng, sáng nay trên triều, hoàng thượng đã triệu kiến ta ở nội điện, thì ra tối đó Trung Sơn Vương không ở trên xe ngựa, người đánh xe uống chút rượu, lúc này ngựa bất ngờ phát điên nên không thể khống chế được, Trung Sơn Vương đã vì vậy mà nhận lỗi với bản quan úy rồi."

Chuyện Lạc Văn Hi đánh xe ngựa bị hoàng đế dốc hết sức ép xuống, Lương gia sao dám nói lung tung đây? Cho nên Lạc Kính Văn đến nay cũng không biết sự thật.

Vinh Thành Lương nghiêng đầu hỏi: "Trung Sơn Vương từ trước đến giờ là người tài năng bậc nhất, đội ám vệ dưới tay hắn càng là long phượng trong loài người, người cũng không phải người không biết suy nghĩ, người nói, hắn thực sự không cẩn thận sao?"

Sắc mặt Lạc Kính Văn căng thẳng, rồi sau đó cao giọng kêu lên: "Trung Sơn Vương là kỳ tài trăm năm khó gặp của Quân gia, bản quan úy từ trước đến giờ cực kỳ hâm mộ, ta với hắn không thù không oán, hắn đương nhiên sẽ không gây sự với ta, cũng đừng hoài nghi hắn."

Nhưng trong lòng lại nghĩ, xem ra, phải sai người đưa chút lễ tới phủ Trung Sơn vương.

Trong lòng Vinh Thành Lương thầm mắng, lão hồ ly, có chuyện gì đều giấu kỹ trong lòng!

Lạc Kính Văn sai người phía sau: "Lạc Ôn, mang theo thị vệ trong phủ, cùng Binh bộ Thượng thư, tìm kiếm Cửu Khúc Chỉ suốt đêm cho ta."

"Vâng!" Lạc Ôn —— đại quân gia chân chính của Lạc phủ, kiêm phó tướng của Lạc Kính Văn, nhận lệnh ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lạc Văn Hi vừa dậy rồi rửa mặt, Kinh Hồng đã đến, trong tay nhắc theo hộp cơm, nói: "Tiểu thư, Lục hoàng tử cho người đưa canh bồ câu hầm tới."

"Được rồi để đó đi." Lạc Văn Hi cười nói.

Nhìn nàng ấy chẳng qua chỉ tầm 15, 16 tuổi, ở cái tuổi vui vẻ hoạt bát này, lại luôn mang theo vẻ mặt nghiêm túc, núp trong bóng tối, trở thành cái bóng đi theo bảo vệ người khác, Lạc Văn Hi lại cảm thấy đau lòng.

Kiếp trước mình đâu có khác gì nàng ấy chứ?

Kinh Hồng không có người thân, thậm chí ngay cả tên cũng không có, mọi thời khắc nàng đều nhớ kỹ là Lạc Văn Hi —— lấy cái tên Kinh Hồng này cho nàng.

"Việc ngày hôm đó ngươi làm tốt lắm, ta muốn thưởng cho ngươi." Lạc Văn Hi nở nụ cười, gọi Xuân Liễu tới.

Nhìn Xuân Liễu ôm mấy bộ quần áo màu sắc khác nhau trên tay, Kinh Hồng chợt ngẩn ra.

"Ám vệ cũng không nhất định phải mặc áo đen, nếu thay đổi mặc những bộ quần áo màu sắc tươi đẹp này, ta tin, Kinh Hồng nhất định sẽ rất đẹp." Lạc Văn Hi khẽ cười.

Trong mắt Khinh Hồng lệ nóng dâng lên, trước đây tiểu thư tuy dịu dàng, nhưng lại cố hết sức để giữ khoảng cách với nàng, như là sợ bị Lục hoàng tử theo dõi, càng không đưa đồ cho nàng.

"Cười một cái ta xem nào." Lạc Vân Hi nói ý muốn trêu chọc nàng.

Khinh Hồng không nhịn được nhếch mép lên.

Nàng sinh ra đã có khuôn mặt bình thường, nhưng khi cười lên, cũng cực kỳ rực rỡ, đủ thấy tâm trạng nàng đang vô cùng tốt.

"Hi nhi, nàng đang hỏi lộ người khác sao?" Giọng nói dễ nghe của Đoàn Mộc Triết bỗng nhiên vang lên cách đó không xa.

Tà áo bị gió thổi tung lên, hắn đã đi tới, khóe mắt cũng nhuộm ý cười.

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, nói: "Ta chỉ muốn để nàng bảo vệ nương ta thật tốt thôi. Người sao lại rảnh rỗi đến đây vậy?" Nàng nháy mắt ra hiệu để Khinh Hồng lui ra.

Đối với Khinh Hồng mà nói, Lục hoàng tử vốn dĩ là là chủ nhân của nàng, nếu nàng đi theo bên mình, có nhiều việc nàng không muốn để cho Đoàn Mộc Triết biết, Khinh Hồng chính là người đưa tin về nàng cho hắn thì phải? Còn chuyện có đưa tin hay không? Đưa tin thì đắc tội với chủ tử hiện tại, không đưa tin thì lại đắc tội với Đoàn Mộc Triết, Lạc Vân Hi không muốn làm khó nàng, để nàng bên cạnh Tam di nương. Đây cũng là nguyên nhân nàng kiên quyết không can thiệp vào Đoàn Mộc Triết cho nàng nữa.

"Ta đã sớm đợi ở cửa sau của Lạc phủ, hôm nay nàng dậy cũng không sớm, mặt trời cũng đã lên tới đỉnh đầu rồi. " Đoàn Mộc Triết trêu ghẹo nàng một câu, vươn ngón tay trắng nõn thon dài ra, mở ra hộp cơm cho nàng, "Mau uống lúc còn nóng đi."

Lạc Vân Hi một mặt ăn canh, một mặt hỏi: "Chờ ta sao? Lễ nào sẽ đi tìm Cửu Khúc Chi ngay bây giờ sao?"

"Đúng vậy." Đoàn Mộc Triết dịu dàng nhìn mặt nàng, ánh mắt lộ ra sự thỏa mãn, "Sớm ngày gặp được hắc một chút, thì sẽ sớm chữa khỏi cho nàng một chút."

Hắn nói, giơ tay lên, không hề kiêng kỵ thân phận lau đi vết nước canh đọng lại ở khóe miệng nàng, Lạc Vân Hi muốn tránh ra, Đoàn Mộc Triết đã lấy tay trái nâng cằm của nàng lên, ánh mắt ấm áp: "Dùng né."

"Người thật là giống ca ca ta." Lạc Vân Hi bất đắc dĩ nói.

"Ai là của ca ca nàng?" Sắc mặt Đoàn Mộc Triết trầm xuống.

"Hừ, không phải sao?" Lạc Vân Hi liếc hắc hắc một cái, "Từ nhỏ đã chiều cổ ta như vậy rồi còn gì."

"Ta là ca ca của nàng sao?" Môi Đoàn Mộc Triết khẽ mở, trong ánh mắt xẹt qua sự không vui, "Nàng biết rõ là ta không nghĩ như vậy mà."

Lạc Vân Hi bĩu môi, cúi đầu uống canh, đồ ăn sáng coi như là giải quyết xong.

"Đi thôi, ta tới cửa sau chờ nàng trước." Đoàn Mộc Triết đi trước.

Lạc Vân Hi cũng không vội vàng, đi từ từ đến cửa sau. Đầu hẻm cách đó không xa quả nhiên có một chiếc xe ngựa đang đứng, xe ngựa màu nâu bình thường, cũng không thu hút.

Nàng vừa lại gần, đã có cánh tay vươn ra, kéo nàng vào.

"Giờ mới đến à, nàng thật sự không vội chút nào!" Đoàn Mộc Triết lấy từ sau ghế một cái áo choàng màu đen, phủ thêm cho nàng, lại lấy thêm một cái khăn che mặt màu đen, nhẹ nhàng đeo lên cho nàng.

Có người nhảy lên đánh ngựa, đánh xe ngựa rồi khỏi Lạc phủ.

"Ta đến xem bệnh, không phải đi làm kẻ trộm." Lạc Vân Hi nhìn mình bị hắc kín gói lại, khóe miệng kéo nhẹ.

Sâu thăm trong mắt Đoàn Mộc Triết xẹt qua một tia tối tăm, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nở ra nụ cười khổ: "Hi nhi, lại chê cười ta sao? Đây cũng không phải là hồng có cách nào sao, sau này, chúng ta sẽ không phải mệt mỏi như thế."

Xe ngựa đánh trên đường vang lên tiếng "đắc đắc", không người nào biết trong cỗ xe ngựa bình thường này vậy mà lại có Lục hoàng tử đang ngồi.

Đoàn Mộc Triết hơi vén màn xe lên, ánh mắt đông lạnh nhìn về phương xa.

Bất chợt, có người rơi trên nóc xe ngựa, thấp giọng nói: "Điện hạ, Lạc gia, Vinh gia và Lương gia cũng tìm được nơi Cửu Khúc Chi ở rồi."

Lông mày Đoàn Mộc Triết cau lại.

Sau khi ngủ dậy, hắc đã đến Lạc phủ sớm, cho nên không biết việc này.

"Hi nhi, bọn hấn đã đi, vậy thì chúng ta chờ một chút, sau giờ Ngọ quay lại." Đoan Mộc Triết nghiêng đầu thương lượng với Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi lắc đầu, vẻ mặt không hề đồng ý: "Ta từ trước đến giờ làm việc chỉ muốn là trước tiên, dựa vào cái gì? Để cho bọn hấn đến trước ta đây? Không được!"

Đoan Mộc Triết thấy dáng vẻ nàng dễ thương không khỏi cười phá lên, nhưng vẫn nói: "Hi nhi trước đây rất thân thiện mà."

Cả người Lạc Vân Hi tê rần, nói "Ta với bọn hấn vốn dĩ không có giao tình, ta thân thiện với bọn hấn, bọn hấn sẽ báo đáp ta sao?"

Đoan Mộc Triết không nói.

Hắn tất nhiên biết tình cảnh Lạc Vân Hi trong Lạc phủ, chỉ là trước đây, nàng vẫn chịu đựng, lần này mất đi ký ức, bản tính quật cường của Hi nhi hoàn toàn lộ ra.

Hắn im lặng một chút, xe ngựa bắt chột chân động, ngừng lại, tiếp theo truyền đến một tiếng gầm: "Dám chặn đường ta, còn không tránh ra sao?"

Tiếng nói truyền đến tai Lạc Vân Hi, nàng vén rèm xe lên, ngó ra ngoài.

Thì ra xe ngựa đi qua một con hẻm, chắn đường một chiếc xe ngựa khác cùng chạy vào đầu hẻm, hai bên xe ngựa đều bị kẹt lại, vào cũng không thể, lùi cũng không thể.

Người đánh xe ngựa đối diện là một người đàn ông trung niên, giọng roi ngựa lên rất hung hãn.

Người đánh xe của Đoan Mộc Triết đang đánh xe bình thường lên bị chặn lại, hấn cũng không biết nói gì cho tốt, Lạc Vân Hi lạnh lùng nói: "Bảo bọn hấn lui lại đi."

Người chặn ngựa đành phải nói lại y như lời nàng.

"Tại sao ta phải lui trước?" Người đánh ngựa trung niên phát cáu, "Ngươi có biết chủ nhân nhà chúng ta là ai hay không?"

Ánh mắt sắc bén của Lạc Vân Hi đảo qua trên xe ngựa hấn đang đánh, chú ý tới trên thùng xe để cho khách ngồi có một chữ "Vinh" nhỏ, lúc này nàng cười lạnh nói: "Chẳng qua là xe ngựa Vinh gia, cũng dám hô to gọi nhỏ như vậy sao?"

Người đánh xe kia nghe trong lúc nàng nói chuyện mang theo giọng nói khinh miệt thì khiếp sợ vô cùng, nữ tử này từ chỗ nào nhảy ra? Ngồi xe ngựa bình thường như thế, khẩu khí lại có thể lớn như vậy! Không khỏi nhanh chóng nhìn Lạc Vân Hi, muốn nhìn rõ khuôn nàng sau chiếc khăn lụa che mặt màu đen.

Màn xe đối diện bất ngờ bị xốc lên, hé ra gương mặt đội mũ xuất hiện trong tầm mắt Lạc Vân Hi, nữ tử nghiêng răng kêu lên: "Lạc Vân Hi!"

Giọng nói của nàng, Vinh Lục không thể nghe lầm.

Lạc Vân Hi nở nụ cười: "Quả nhiên là ngươi." Xem ra, nàng cũng đến tìm thần y.

"Ta thành như vậy đều là bị ngươi làm hại!" Vinh Lục hận không thể ăn thịt nàng, uống máu nàng, hàng đêm nguyện rửa, lúc này kẻ thù ngay trước mắt, mắt lập tức đỏ lên.

"Lạc Vân Hi, phế vật như ngươi còn sống sót đúng là đáng chết!" Thị vệ sau lưng không thể trông cậy vào, nàng dễ hơn nửa người lộ ra khỏi cửa xe, đoạt lấy roi ngựa trong tay người đánh xe, quát về hướng Lạc Vân Hi.

"Xoạt!" Cả thân thể Lạc Vân Hi tránh, roi ngựa như rắn bơi vào trong xe, Đoan Mộc Triết tóm chặt lấy một đầu, ánh mắt lạnh đến đáng sợ.

"Lạc Vân Hi, ngươi tiện nhân này!" Vinh Lục sao biết bên trong xe ngựa còn có người khác, phát điên cướp lại roi.

Đoan Mộc Triết nghe được nàng chửi Lạc Vân Hi, càng tức giận hơn, Lạc Vân Hi và hấn từ nhỏ là thanh mai trúc mã, hấn không thể để người khác ức hiếp nàng, tiếc là vẫn không có cách nào báo thù cho nàng.

Vào lúc này, hấn thật sự muốn lao ra khỏi xe ngựa xé Vinh Lục ra.

Thế nhưng, không thể! Hắn không thể làm như vậy! Hắn còn chuyện quan trọng hơn, chỉ có đứng ở chỗ cao nhất, hấn mới có thể bảo vệ tốt Hi nhi của hấn!

Nổi hận chông chất, xen lẫn sự thù hận của mình, Đoan Mộc Triết nắm chặt đầu roi, trên trán lộ đầy gân xanh, hơi thở cũng dồn dập.

Lạc Vân Hi thấy roi kéo thẳng tắp, bỗng nhiên nắm chặt tay Đoan Mộc Triết.

"Thả!" Nàng nói nhỏ một tiếng, Đoan Mộc Triết theo bản năng buông tay ra.

"Àm!" Bên trong xe ngựa đối diện truyền ra một tiếng vang kinh thiên động địa, tiếp theo chính là giông gào lên đầu đón của Vinh Lục.

Tôm chặt như vậy, bắt ngờ bị thả ra, Vinh Lục không ngã chổng vó cũng lạ.

Vinh Lục đứng lên, tức giận đến ngũ tạng lục phủ bốc khói, roi một lần nữa văng ra ngoài, lần này, không phải đánh Lạc Vân Hi, mà là hung hăng đánh vào đầu ngựa.

Người đánh xe ngựa nào dám can, con ngựa kêu rên một tiếng, lật tung bốn vó, lui vài bước lớn, lùi lại con hẻm.

Mà Vinh Lục cười lạnh một tiếng: "Chúng ta đi!"

Xe ngựa Vinh gia định đi qua.

Thế mà, còn chưa chạy xa, ngựa bị người đánh xe kéo lại, còn hấn thì quỳ không nhúc nhích trên mặt đất, trong khoang xe, Vinh Lục không hề chuẩn bị từ bên trong xe trực tiếp lao ra, nàng giận dữ: "Sao vậy?"

Lạc Vân Hi bỏ qua người đánh xe bên cạnh, chính mình thúc ngựa chạy vội tới, lạnh lùng quát: "Vinh Lục to gan, dám quát ngựa của Lạc hoàng, cướp đường vua Lạc hoàng tử, thật là không để hoàng gia trong mắt!"

Thị vệ Vinh Lục dồn dập tiến lên, chuẩn bị vung kiếm lên, chỉ là vừa nghe đến ba chữ "Lạc hoàng tử", đều vô cùng sợ hãi.

"Người nói cái gì?" Vinh Lục cho là mình nghe lầm.

Đoan Mộc Triết trong khoang xe cười khò: "Hi nhi, nàng lại gây chuyện thị phi nữa rồi."

Không ra không được. Hấn vừa kéo màn xe, chậm xuống khỏi thùng xe. Một bộ trang phục màu xanh, làm cho cái nóng mùa hè giảm đi một chút, dung mạo như nước, lông mày rậm, ánh mắt bình tĩnh, dù cho có tức giận đi nữa, trước mặt người ngoài, vẫn bình tĩnh như thế.

Hơi thở của Vinh Lục lập tức tăng lên, thu lại bản tính chanh chua, vừa ngượng ngùng vừa lúng túng, giọng nói trong phút chốc trở nên nũng nịu: "Lạc hoàng tử, ta không biết là ngài, thực sự xin lỗi, không phải ta cố ý."

"Thôi, sau này không nên như vậy là được." Trong ánh mắt Đoan Mộc Triết xẹt qua một tia căm ghét.

"Dạ, lời Lạc hoàng tử nói, Lạc nhi đều nhớ từng câu." Ánh mắt Vinh Lục nóng rực.

Lạc Vân Hi không nói gì, thì ra là Vinh Lục thích Đoan Mộc Triết.

"Ừm." Đoan Mộc Triết không muốn nghe nàng nhiều lời, lên xe ngựa, nói: "Đi thôi."

"Đợi một chút!" Vinh Lục then thùng gọi lại hấn, "Xe ngựa của ta bị hỏng, có thể cho ta đi nhờ một đoạn hay không?"

Đoan Mộc Triết hơi suy nghĩ, nói "Lên xe đi."

Sắc mặt Lạc Vân Hi lạnh lùng: "Tại sao phải để nàng lên?"

Đoan Mộc Triết nghiêng đầu, liếc mắt ra hiệu với nàng, nói: "Lạc tiểu thư, người không phải cũng đang đi nhờ xe ngựa bản hoàng tử sao? Mặc dù các người có xung đột, nhưng cũng là cùng đường, thì ta mang thêm một người thôi."

Nếu không nói vậy, đợi lát nữa nàng ta hỏi vì sao Lạc Vân Hi lại xuất hiện trên xe ngựa của hấn, chắc chắn sẽ không thể giải thích được.

Nghi ngờ trong lòng Vinh Lục lập tức được giải đáp, thì ra, Lạc Vân Hi cũng đi nhờ xe. Ngay lập tức, nàng không khách khí chút nào chen tới.

Tức giận trong lòng Lạc Vân Hi bay lên "vùn vụt", nắm một cái gối đệm trên ghế ngồi ném về phía Đoan Mộc Triết, lúc này gương mặt vô cùng lạnh nhạt: "Giả ngu sao, Đoan Mộc Triết, người cứ giả vờ đi! Lão nương không ngồi xe ngựa của người!"

Nàng nhấc màn xe lên, nổi giận đùng đùng xuống xe, nhanh chóng vào đi trong hẻm, lúc đi ngang qua bên cạnh xe ngựa Vinh Lục, có ý đi chậm lại, thuận tay rút ra một cây kim trên móng ngựa, cắm về đai lưng.

Sắc mặt Đoan Mộc Triết đau thương, lại trong nháy mắt khôi phục. Trong lòng rất đau, suýt nữa không thể không chế mà xông ra ngoài, ôm nàng lại.

Hi nhi, ta có nỗi khổ tâm trong lòng, vì sao nàng không thể thông cảm cho ta sao?

Trước đây, ta tìm mọi cách muốn giúp nàng, có thể không được nàng cho phép; hiện tại, tình cảnh của ta không cho phép ta làm như vậy, mà sao nàng lại không thể.

Người rốt cuộc muốn ta làm sao?

Hắn khép mắt lại, che đi đau xót.

Mặt Vinh Lạc đã đại ra, lắp bắp nói: "Lạc... Lạc Vân Hi nàng... "

"Câm miệng cho ta!" Giọng nói của Đoan Mộc Triết lạnh như băng cắt đứt lời nàng ta, không tiếp tục để ý nàng ta nữa.

Vinh Lạc che miệng lại, đến nửa ngày mới đề khiếp sợ trong lòng xuống, Lạc Vân Hi nàng vậy mà lại dám nói lão nương! Nàng lại dám đập Lạc hoàng tử! Lạc hoàng tử vậy mà lại không nổi giận! Chuyện này đúng là vượt quá sức tưởng tượng!

Xe ngựa rất nhanh đuổi theo Lạc Vân Hi, Đoan Mộc Triết vươn cánh tay, ánh mắt nhìn về phía gò má nàng, chứa một tia không vừa ý, nhưng cũng có một tia oán hận không được lý giải: "Đi lên."

Lạc Vân Hi không để ý tới hắn, bước đi nhanh theo ngõ nhỏ, vừa rồi tự nhiên không vui như vậy, dường như, phần lớn là bản năng của khối thân thể này, mà chính nàng cũng không muốn gặp lại Vinh Lạc, không thể ở lại trên xe ngựa.

Ánh mắt Đoan Mộc Triết càng thêm thâm trầm.

Rất nhanh đã đến cuối hẻm nhỏ, một khu nhà lớn ở phía trước, trước cửa phủ, có mấy chiếc xe ngựa cách đó hơn 100 mét, Lạc Kính Văn, Đại phu nhân, Tứ di nương, Lạc Băng Linh đều ở đây, Lương Tông Phủ, Lương Diệp Thu cùng với Lương Hàm Phương ngồi trên kiệu đứng ở bên phải, Vinh Thành Lương cũng đến đây, hắn đang sai bảo người bên cạnh: "Đi xem thử xem tại sao tiểu thư còn chưa tới."

Vừa quay đầu lại, hắn lại thấy Lạc Vân Hi.

Tay phải Lạc Vân Hi đang thường thức mảnh khăn che mặt màu đen, khuôn mặt trái xoan bị thanh lệ bị ánh mặt trời phủ lên một tầng ánh sáng óng ánh.

"Sao nàng lại tới đây?" Sắc mặt Vinh Thành Lương lập tức chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tổ chức đi thi tập thể

Edit: thu thảo

Lạc Kính Văn trông thấy Lạc Vân Hi cũng ngăn ra, không ngờ nàng cũng sẽ tới, lẽ nào nàng lại muốn làm gì?

Nghĩ vậy hắn không khỏi đi nhanh tới, mặt trầm xuống hỏi: "Làm sao ngươi tới đây?"

Lạc Vân Hi hành lễ, ánh mắt không khỏi nhìn về phía cửa lớn màu đen của ngôi nhà lớn, nói: "Ta cảm thấy người không thoải mái, muốn tìm thần y xem thử."

Lạc Kính Văn tức giận đến cái mũi cũng méo sẹo: "Hỗn láo, người không thoải mái liền đến nhìn thần y, ngươi coi thần y là đại phu bình thường sao? Bệnh gì đều có thể xem được sao?"

Lạc Vân Hi cười khanh khách: "Tiền xem bệnh ta sẽ tự trả, không cần ngài trả."

Nói rồi, nàng nhiều hứng thú đánh giá một đồng người người trẻ tuổi ăn mặc lịch sự trước cửa phủ, quần áo bông bành, tóc tết đội khăn vuông, như kiểu ăn mặc của thư sinh xã hội cũ.

Lạc Kính Văn cười lạnh một tiếng: "Được, ngươi chờ xem."

Hắn dù sao cũng sẽ không vì loại chuyện nhỏ này mà làm phiền thần y, hiện nay, chỉ lo lắng cuối cùng có thể nhìn thấy Cửu Khúc Chỉ hay không.

Chẳng mấy chốc, xe ngựa Đoan Mộc Triết đến.

Khi thấy Vinh Lạc mềm mại xuống xe ngựa, theo sau là Đoan Mộc Triết, ánh mắt Vinh Thành Lương sáng ngời.

Hai nhà Vinh Lạc trước kia dựa vào Nhị hoàng tử, nhưng ba năm Nhị hoàng tử trước bị người khác hãm hại, bị hoàng đế đuổi tới Thanh Sơn ở đã ba năm, uy tín trong triều cũng dần mất đi.

Lạc hoàng tử đoạt hết vinh quang, là hoàng tử bậc lộ tài năng đứng đầu trong các hoàng tử, trở thành người được sủng ái nhất.

Nghe rằng gần đây, Lạc Phi Đình và Lạc hoàng tử vô cùng gần gũi, nữ nhi mình bởi vì dung mạo không được bằng đại biểu tỷ nàng, nên không thể làm gì

khác.

Nhưng lúc này nhìn nàng và Lạc hoàng tử cùng xuống xe ngựa, Vinh Thành Lương cực kỳ vui vẻ, đi qua chào hỏi Đoàn Mộc Triết.

Trong lòng Lạc Kính Văn rất khó chịu, lại nghe Đoàn Mộc Triết nói: "Vừa rồi xe ngựa Vinh tiểu thư bị hỏng, bốn điện hạ liền tiễn đường mang nàng tới đây."

Sắc mặt Lạc Kính Văn lúc này mới dễ nhìn một chút.

Lạc Vân Hi thấy vậy, hừ một tiếng. Đoàn Mộc Triết giống y hệt những kìa nam mình tỉnh ở hiện đại, cố gắng hết sức duy trì hình tượng người đàn ông độc thân, để có thể tranh thủ giành được lợi ích lớn nhất cho mình.

Lạc Kính Văn cười nói: "Lạc hoàng tử có thể tới, là phúc khí của các lão thần chúng ta, bằng không, hôm nay còn chưa chắc chắn có thể thấy thần y."

"Đúng vậy, cả Thiên Dạ, nói chung chỉ có ba người có thể mời thần y." Vinh Thành Lương phụ họa nói.

Lương Tông Phủ vì chuyện nữ nhi mà không thích Lạc hoàng tử, nhưng thua thầy một vạn không bằng thua bạn một ly, nhìn đi sự không vui, mặt đầy vẻ nịnh bợ lại gần: "Lạc hoàng tử, lúc lão thần ở Dương Thành đã nghe nói, người mời được thần y Cửu Khúc Chỉ, chỉ có ba người ngài, Trung Sơn Vương và Nhị hoàng tử, không biết là có phải thật không?"

Hả? Còn có chuyện như thế sao? Ánh mắt Lạc Vân Hi nhìn về cánh cửa màu đen càng thêm hứng thú sâu sắc hơn.

Trên mặt Đoàn Mộc Triết mang nụ cười hữu lễ cũng không xa cách: "Thần y Cửu Khúc Chỉ tính tình cổ quái, chưa hẳn mỗi lần đều cho bản hoàng tử mặt mũi." Rồi sau đó hẳn chỉ đám người có ít nhất mười vạn sĩ kìa, hỏi: "Đó điều là người hôm nay mang tới bài giải sao?"

Lạc Kính Văn gật đầu: "Đúng vậy, thần nghe nói thần y ra đề vừa xảo trá lại tai quái, tướng phủ chúng ta mời người có tài đến làm khách."

Lạc Vân Hi khó hiểu liếc nhìn bọn hắn, thì ra là lập đội tới bài giải, lợi hại!

Khóe miệng Đoàn Mộc Triết treo nụ cười: "Vây cơ hội sẽ càng lớn."

Vừa nói xong thì cánh cửa lớn màu đen kia mở ra "oanh" một tiếng.

Hai người đưa bụi hai bụi tóc mặc quần áo màu xanh, đi ra, sau lưng bọn hắn, một người đàn ông trung niên cả người ăn mặc hào hoa phú quý cười hi bước qua thêm cửa, ôm quyền hướng tới mọi người: "Các vị tới đây là muốn thấy thần y sao?"

Hắn nói xong, cửa lớn sau lưng đã đóng lại.

"Đúng vậy." Đoàn Mộc Triết nghiêng mắt nhìn qua, Lạc Kính Văn vội vã tiến lên ôm một quyền, "Vị này chính là đương triều Lạc hoàng tử, không biết ngài có phải thông báo một tiếng hay không?"

Nam tử trung niên hành lễ với Đoàn Mộc Triết, nói: "Ta là quản gia của thần y, họ Mạc, là thần y để ta thay mặt ngài ra đây." Hẳn lễ phép, không thể không thừa nhận người hầu của thần y này cũng xảo trá không kém.

Đoàn Mộc Triết gật đầu, hẳn cũng chưa từng thấy người này.

Sắc mặt Lạc Kính Văn kính trọng hơn: "Thì ra là Mạc quản gia, không biết thần y có gì chỉ giáo?"

Ánh mắt Mạc quản gia cao thâm khó dò đảo qua trên người nam nữ ở bên ngoài, nói: "Cho dù là ai, cũng không thể phá quy củ của thần y, nếu dùng thời gian nửa nén hương để trả lời đề bài, liền có thể đi vào gặp lão gia ta."

"A, đây là tới xem bệnh, hay đến thi Trạng nguyên vậy?" Trong góc nhỏ, truyền đến một tiếng châm biếm.

Tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía người nói chuyện.

Lạc Vân Hi không biết khi nào thì đã ngồi xuống trên xà ngang xe ngựa người ta, nhẹ nhàng vuốt ve khăn lụa đen trong tay, mặt thản nhiên, bỏ chân trên không, rất thích ý.

Xe ngựa này, chính là của Lương gia.

Chẳng qua Lạc Kính Văn ở đây, bọn hắn cũng không thể đuổi nàng xuống.

Ánh mắt Lương Diệp Thu lạnh lẽo, trong nháy mắt nhu hòa hơn, kêu lên: "Hi nhi, ngồi trên đó rất nguy hiểm, xuống đi, đến chỗ ta đây này."

Cả người Lạc Vân Hi nổi lên một lớp da gà.

Lương Diệp Thu đã quyết định rồi.

Nhìn thấy Lạc hoàng tử và Lạc phủ gần gũi như vậy, hấn càng không thể xích mích với Lạc Vân Hi, trong lòng hấn ước lượng giá trị Lạc phủ mấy lần, thốt lên.

Lạc Vân Hi vốn dĩ không để ý đến hấn.

Lúc Mạc quân gia nhìn thấy Lạc Vân Hi, cả người chợt ngẩn ra, nửa ngày hấn mới tìm được giọng nói của bản thân: "Cô nương ngài nói đùa, đương nhiên là đến khám bệnh rồi."

Nụ cười của Lạc Vân Hi không giảm: "Vậy cần gì đặt ra mấy đề đề bài kiểm tra cái này, cái kia? Không thấy người ta đều lập thành đội tới tham gia cuộc thi rồi sao, không thấy phiền sao?"

Cơ mặt Mạc quân gia cứng đờ, không biết do cười hay là biểu cảm khác, hấn nói: "Người nếu như không thi thì đừng quấy rối, người khác còn muốn thi, nếu cảm thấy không hợp lý, tự mình đi nói với thần y đi."

Nói rồi, hấn quay sang, nói với Lạc Kính Văn: "Chuẩn bị xong chưa?"

Ánh mắt thu hồi Lạc Kính Văn đưa từ biểu hiện vô cùng xa lạ trên người nữ nhi của mình lại, thông thả gật đầu.

"Lấy hương đến." Mạc quân gia sai bảo.

Một tên đưa trẻ lấy một nhánh hương từ trong lòng ra, lập tức, tất cả mọi người cười ngất vì nó.

"Cái này, vậy mà cũng là một nén hương sao?" Vinh Thành Lương chỉ vào cây hương dài như ngón trỏ người trưởng thành hoảng sợ hỏi.

Mọi người cũng sôi sục.

"Chuyện cũng quá đáng thật! Thế nhưng chỉ có nửa cây nhang!"

"Ai, nhiều lắm là nửa khúc."

"Không nên nản chí, thần y ra đề chắc không khó lắm đâu."

Đoan Mộc Triết nghe vậy, khoe môi lạnh lùng gọi lên, chắc không khó lắm đâu? Trước kia, thần y ra cái đề kia, hấn cũng nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra, ánh mắt không khỏi liếc về phía Lạc Vân Hi.

Còn hai người kia làm thế nào phá giải đề bài của thần y, hấn không biết được. Chẳng qua hấn thừa nhận, bọn hấn thực sự thông minh hơn mình một chút.

Một chiếc xe ngựa màu đen ngừng trong ngõ hẻm, Cửu Sát đứng ngoài xe, thấp giọng nói: "Cửa nhà thần y thật náo nhiệt!"

Bên trong xe ngựa truyền ra tiếng cười lạnh: "Cửu Khúc Chỉ không bỏ được thứ kia, có thể bốn vương nhất định phải có nó, nên làm cái gì bây giờ đây?"

Cửu Sát nhàn nhạt nói: "Gia muốn có được cái gì, cũng chưa bao giờ từng thất thủ."

"Chúng ta đi gần một chút."

"Vâng." Cửu Sát đáp ứng một tiếng, lái xe ngựa đi sâu vào trong hẻm.

Ngoài phủ thần y, chậm rãi yên tĩnh lại.

Mạc quân gia nói một cách đầy ý vị sâu xa: "Một khi hương bén lửa, ta sẽ bắt đầu ra đề bài, đề này nếu không có đáp án, trong vòng một năm phủ thần y không mở cửa."

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, cái giá này của thần y cũng quá lớn, vậy mà, hoàng đế lại vô cùng coi trọng hấn, Trung Sơn Vương và Nhị hoàng tử, Lạc hoàng tử đều từng mời hấn rời khỏi núi, nên không ai dám đắc tội hấn.

"Các người đều đi chung tới chứ?" Mạc quân gia lại hỏi, "Nếu như không phải cùng đi, mời mọi người chia ra, ta chỉ cho một cơ hội, sẽ không cho lần thứ hai."

Lạc Kính Văn đang định trả lời, Lạc Vân Hi vội vàng nói: "Không phải đi cùng, ta không phải tới cùng với bọn hấn."

Lạc Kính Văn lại một lần nữa tức đến đỏ mặt: "Hi nhi, nói bậy bạ gì đó?"

Lạc Vân Hi khoát tay: "Phụ thân, ta nói, ta khám bệnh không cần ngài trả tiền, chúng ta không liên quan."

"Tùy người!" Lạc Kính Văn mặc kệ nàng, nói: "Mạc quân gia, ra đề bài đi."

"Được." Mạc quân gia nhìn hai tên bé trai đốt cây hương, cao giọng kêu lên, "Thần y từ Phương Bắc trở lại, đã nghe một câu chuyện cũ. Trong kho hàng

của tham quan nổi danh có 80 hòm vàng, trong mỗi cái rương có 80 thỏi vàng, trong đó có một số cái rương, mỗi thỏi vàng đều bị mất một chút vàng, trọng lượng nhỏ hơn so với cái rương khác. Hiện tại, chỉ cho các người một cơ hội, xin hỏi làm sao tìm được số vàng bị thiếu trong các cái rương này?"

"Chỉ có cơ hội một lần thôi sao?" Một người nhú mày.

"Ừm." Mạc quân gia đứng chấp tay, không nói nữa.

Bên ngoài, lời nói vang lên âm ỉ.

"Đề thi này thật là quái gở, ta cho rằng là câu đối."

"Đây cũng là đề số học thôi, chẳng qua là quá quái gở."

"Chỉ đành thử một lần, nên làm thế nào đây?"

Mọi người còn nói chưa vài câu, cứ nhìn kia cây nhang đốt mất một đoạn.

"Trời ạ, hương này làm từ cái gì? Sao lại cháy nhanh như vậy?" Có người hô lên.

"Còn không mau nghĩ cách giải đề đi?" Mạc quân gia xem thường.

Trong lòng những người này hô to không công bằng, lại cũng chỉ có thể vắt hết óc suy nghĩ biện pháp.

Lạc Vân Hi gật đầu, tự nhủ: "Thì ra là thế này." Nàng ngẩng đầu khẽ cười: "Ta đã nghĩ ra đáp án."

Người gần đó dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn nàng, phé vật này, tám phần là điên rồi thì phải?

Mạc quân gia cười nhạt: "Người nghĩ ra câu trả lời, chờ hương cháy hết, rồi mới nói đáp án, đừng viết xuống."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Ngay cả sư phụ cũng không nhận ra

Edit: thu thảo

Hương đốt xong rất nhanh, nhóm người văn sĩ này vẫn hai mắt nhìn nhau, không biết làm sao.

Lạc Vân Hi đi tới trước người Mạc quân gia, nói: "Nếu như họ đều không biết đáp án, vậy thì ta không cần viết, nói thẳng đi."

Có người không nhìn được nói một câu: "Người biết viết chữ sao?"

Lạc Vân Hi giống như không nghe được, ánh mắt nhìn về phía Mạc quân gia.

Chờ một lúc, Mạc quân gia mở miệng: "Đã không ai có ý khác, người nói đi."

Lạc Vân Hi nói từng chữ: "Cho cái rương lên trên cân, cho thêm vàng lên trên sao cho đủ 80 lượng, sau đó lấy ra từ một hòm số lượng thỏi vàng bằng chỗ vàng đã cho thêm đó, đặt ở cân cùng một chỗ, là biết được thiếu bao nhiêu vàng, trong bao nhiêu cái rương. Ta nói đúng không?"

Mạc quân gia tán thưởng nhìn về phía nàng: "Cô nương nói rất đúng, xin chờ một chút."

Nói rồi hần mở cửa phủ ra chạy vào.

Cả đám người bên ngoài tất cả đều ồ lên.

"Thì ra là thế."

"Đúng vậy, thiếu bao nhiêu vàng, liền nói rõ là từ ít nhiều khối gạch vàng trên tróc xuống, mà mỗi trong thùng lấy ra vàng con số đều không ra sao, một cặp hiệu, cũng biết là kia cái rương."

"Đây nhất định không phải phé vật kia nghĩ ra phải không?"

"Nhưng mà——"

Không ai nói ra được cái nguyên nhân, ánh mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi tràn đầy nghi ngờ.

Chẳng mấy chốc, Mạc quán gia đã quay lại, cười nói: "Cô nương, thần y nói, ngươi còn phải thi một đề nữa."

"Ừm? Vấn đề gì?" Lạc Vân Hi hỏi.

"Phục linh có tác dụng gì?" Vậy mà vấn đề đặt ra lại là về phương diện y dược.

Lạc Vân Hi hơi run, một chuỗi đáp án đã từ môi phun ra: "Vị cam ngọt, nhạt, tính bình, lợi tiểu, kiện tỳ và dạ dày, an thần. Có thể chữa tiểu tiện bất lợi, bệnh phù, đờm, nôn, chữa táo bón."

Mạc quán gia gật đầu: "Thần y mời ngươi vào."

"Hi nhi!"

"Hi nhi!"

Phía sau vang lên vài giọng nói, Lạc Vân Hi cũng không thèm quay đầu lại.

Đoan Mộc Triết nhìn bóng lưng của nàng, lông mày nhíu chặt lại.

Hi nhi định không tiếp tục ẩn giấu tài năng của nàng nữa sao? Vậy thì sau này hẳn, phải chú ý giữ một khoảng cách với nàng hơn, tránh cho người có tâm tư xấu xếp Hi nhi vào hàng vây cánh của hắn.

Những người bên ngoài, nhất là Đại phu nhân, Tứ di nương và Lạc Băng Linh, vẫn còn sợ hãi, nhìn phé vật kia nghênh ngang đi vào phủ của thần y, sắc mặt rất khó coi, có thể nói là nghiêng răng nghiêng lợi.

Mạc quán gia không lưu tình đóng cửa phủ lại, để cho bọn họ một cánh cửa lạnh như băng.

Lạc Vân Hi đi vào trong, đi không bao lâu, một tiếng hét truyền tới từ bên trái, có bóng người màu xám nhào tới ôm chặt nàng.

"Nha đầu chết tiết, nha đầu xấu xa, ngươi nên ăn chút phục linh đi, nhớ kĩ nha!"

Người nhào lên là một lão nhân hơn sáu mươi, mặc áo khoác tro mộc mạc, sắc mặt nghiêm nghị, cả người gầy gò, vẻ mặt gian xảo, bôi đầy nước mũi lên người nàng.

Khóe miệng Lạc Vân Hi hơi cong lên, kéo hắn ra: "Ngươi là ai?"

Lão già phì phò thổi râu, mắt trừng lớn: "Nha đầu chết tiết kia, thậm chí ngay cả sư phụ ngươi đều giả vờ không nhận ra sao? Xem ta có đánh chết ngươi không!"

Hắn vùng vằng đánh về hướng mặt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng di chuyển bước chân sang một bên, tránh một quyền này của hắn, đưa tay bắt lấy cổ tay lộ đầy gân xanh của hắn.

"Hay, hay, công phu vậy mà lại tiến bộ không ít!" Lão già rất kinh ngạc, một tay khác điểm vào huyệt ở bụng nàng, mắt và tay Lạc Vân Hi hành động nhanh chóng, cả người nhún xuống, khừ tay phải hơi di chuyển, hung hăng đánh về phía sau lưng hắn.

Lão già cười ha ha, bất chợt buông tay ra, nhảy quay vòng vòng, giọng nói tuy già, lại rất trong sáng: "Hi nhi tốt lắm, ba năm không gặp, võ công sắp đuổi kịp sư phụ ngươi rồi, tiếc là ngươi không có nội lực, thân mình lại yếu, còn chưa phải đối thủ của bốn tiên!"

Sắc mặt Lạc Vân Hi biến thành màu đen, nhưng nàng xác định, lão già này thật sự biết nàng, chẳng lẽ thật sự là sư phụ nàng sao?

Mạc quán gia chạy tới, cười nói: "Tiểu thư, sau khi người hồi kinh sao vẫn không đến xem thần y vậy? Hẳn nhớ ngươi muốn chết rồi đấy! "

Lạc Vân Hi nhìn lão nhân, trán đen xì: "Ngươi là Cửu Khúc Chỉ sao?"

"Ài, vẫn gọi thẳng bốn tiên tên như vậy." Cửu Khúc Chỉ rung đùi đắc ý.

Mặt Lạc Vân Hi hiện lên sự xấu hổ, nói: "Thực sự xin lỗi, sư phụ, ta mất trí nhớ."

Cửu Khúc Chỉ kinh ngạc, vẻ mặt mất đi sự đùa giỡn lúc trước: "Xây ra chuyện gì vậy?"

"Ta cũng không biết." Lạc Vân Hi lắc đầu.

Cánh tay lộ rõ khớp xương của Cửu Khúc Chỉ bắt mạch cho nàng, một luồng chân khí từ ngón tay hắn bắn ra, truyền vào gân mạch Lạc Vân Hi, nhíu mày nói: "Quả nhiên là mất ký ức."

"Vậy có biện pháp khôi phục không?" Lạc Vân Hi hỏi.

"Người đến đây không phải vì tìm ta muốn ta giúp người khôi phục trí nhớ chứ?" Cửu Khúc Chi trừng nàng.

"Ta... đã mất hết trí nhớ, làm sao còn nhớ lão nhân gia ngài." Lạc Vân Hi bĩu môi.

"Thật sự là chơi không vui chút nào." Cửu Khúc Chi lôi kéo nàng ngồi xuống, "Chẳng qua sau khi người mất trí nhớ, so với trước đây càng thông minh hơn, những ký ức ấy không cần cũng được."

Trong lòng Lạc Vân Hi khẽ nhúc nhích, đúng vậy, những ký ức ấy lại chẳng phải của nàng, vì sao cứ phải tìm về chứ?

Cửu Khúc Chi động đậy hàng mi bạc: "Sao người còn có thể nhớ tác dụng của phục linh?"

"Ta cũng chẳng biết vì sao, có lúc nhìn thấy một thứ, ví dụ như cầm, thư, hoặc là phục linh người vừa nói, trong đầu sẽ xuất hiện rất nhiều trí nhớ xa lạ." Lạc Vân Hi cũng rất khổ não.

"Vậy ta hỏi lại người vài cái." Cửu Khúc Chi tùy tiện chỉ vài tên thuốc.

Lạc Vân Hi đối đáp trôi chảy.

"Rất tốt!" Cửu Khúc Chi vỗ đùi cười rộ lên, "Cứ như vậy đi, đừng khôi phục trí nhớ gì cả, người chỉ phải nhớ kỹ ta là sư phụ người, còn lại mấy kẻ kia thì có biết hay không cũng không liên quan!"

Lạc Vân Hi không nói gì.

Nàng muốn hỏi Cửu Khúc Chi mình là sao lại bái hấn làm thầy, Mạc quân gia đã chạy tới nói: "Thần y, Trung Sơn Vương đến cửa phủ rồi!"

Mặt Cửu Khúc Chi hiện lên vẻ nghiêm túc, hỏi: "Không phải hấn đi cùng tiểu tử chết tiệt kia chứ?"

"Không phải." Mạc quân gia lắc đầu.

"Vậy cũng tốt." Cửu Khúc Chi thờ ra một hơi, "Nếu như hai người bọn hấn cùng đến, cái bộ xương già này của ta sợ là không giữ được nữa, sợ là không thể giao nhân sâm ngàn năm ra!"

Sắc mặt Mạc quân gia kỳ lạ, nói: "Có thể, qua mấy ngày nữa thiếu gia cũng được hoàng đế thả về."

Cửu Khúc Chi cắn răng nói: "Vậy chúng ta chạy sao?"

Lạc Vân Hi không nhịn được chen miệng nói: "Các người nói cái gì vậy, ta một câu cũng không hiểu!"

"Ai!" Cửu Khúc Chi than một tiếng, trong mắt xẹt qua ánh sáng đáng tiếc, sờ nàng đầu, nói: "Tiểu đồ nhi, việc này nói cho người thì có lợi gì đâu?"

"Người nói đi, có thể ta có thể giúp được thì sao?" Lạc Vân Hi khoogn thay đổi sắc mặt nói.

Mạc quân gia cũng nhắc nhở: "Đúng vậy, lần này ta cảm thấy tiểu thư thay không ít, dường như lá gan càng lớn hơn so với lúc trước."

Cửu Khúc Chi "ừ" một tiếng, đang định lên tiếng, giọng nói của Trung Sơn Vương đã xuất hiện trong sân, cực kỳ lạnh lùng: "Lão già, người đến cùng giao nhân sâm ngàn năm ra không? Bỏn vương khuyên đủ đường người đều không nghe, vậy thì đừng trách ta phát lệnh truy sát xuống!"

Lạc Vân Hi liền vội ngẩng đầu nhìn lại, trong viện không có một bóng người.

Cửu Khúc Chi vỗ vỗ nàng vai, như trấn an: "Sợ cái gì, người khác không ở nơi này, họ đều ở bên ngoài."

Thì ra là truyền âm cách không.

Ngay lập tức Cửu Khúc Chi dè một cái chân khí, lớn tiếng đáp lời: "Trung Sơn Vương, bôn tiên đã nói với người bao nhiêu lần rồi, nhân sâm ngàn năm kia bôn tiên đã thua bởi một ván cờ cho tên đạo sĩ thú kia rồi, hấn đạo sĩ tha phương, bôn tiên đi nơi nào tìm đây?"

"Ha ha." Hấn cười gằn khiến người rợn cả tóc gáy, "Người cho rằng, bôn vương sẽ tin lão già lừa đảo người nói sao?"

"Àm" Một tiếng, trước viện không biết bị cái gì đó đụng vào, Cửu Khúc Chi sợ hãi nhảy dựng từ trên mặt đất lên, tay nắm chặt Lạc Vân Hi đến một gian phòng, đá văng cửa lớn ra, thúc giục: "Nhanh vào bên trong phòng tìm chỗ trốn âm thanh lớn hơn nữa cũng không nên ra ngoài nhớ không?"

Nói xong hấn vừa dè khí, cả người "sưu" một tiếng biến mất tại chỗ.

Khóe môi Lạc Vân Hi giương lên nụ cười, một tia âm áp thấm vào tim gan.

Thời khắc này, nàng mới chân chính nhận lão ngoan đồng này làm sư phụ.

Thân mình Cửu Khúc Chi gầy gò ở trên nóc nhà, chòm râu mép bay phất phơ: "Tiểu tử, ngươi không tin bổn đại tiên nói?"

Trung Sơn Vương khẽ quát: "Nhân sâm ngàn năm, ta sao có thể tin ngươi đưa cho người khác đây?"

Con mắt Cửu Khúc Chi hơi chuyển động, nói: "Như vậy đi, ta thay ngươi tìm kiếm, cho ta thời gian một năm."

"Bổn vương đã cho ngươi thời gian một năm!" Trung Sơn Vương phát câu.

Lửa giận của Cửu Khúc Chi cũng bùng lên: "Trung Sơn Vương, ngươi đừng có quá đáng! Dù cho cây này nhân sâm ngàn năm này ở bên cạnh ta, đó cũng là món đồ riêng của ta, ngươi đừng mơ trắng trợn cướp nó đi!"

Trung Sơn Vương lạnh lùng nói: "Ngươi muốn cái gì, bổn vương đều trả!"

"Lão tử không muốn ép mua buộc bán!" Cửu Khúc Chi càng tức giận hơn, chân ở trên nóc nhà nhảy lên, "Lão tử dễ dàng lắm sao? Đi khắp đại Giang Nam bắc mới tìm được một cây nhân sâm cứu mạng cho tiểu đồ đệ của ta, còn chưa được bao lâu, liền bị các ngươi truy sát, mẹ nó lão tử không chiếm được, cũng không muốn các ngươi chiếm được!"

Trung Sơn Vương cười xì một tiếng, nói: "Lúc trước, không phải ngươi nói, nhân sâm này là dùng để đồ đệ ngươi trị dạ dày sao? Làm sao bây giờ lại trở thành cứu mạng?"

Cửu Khúc Chi tức giận đến mức lông mày chổng ngược: "Dạ dày bị hỏng, ăn đồ gì cũng không vô, vẫn còn mạng sao?"

Trung Sơn Vương không yếu thế chút nào: "Dạ dày bị hỏng, có thể chậm rãi dưỡng lại; nhưng nếu là tính mạng chịu uy hiếp, thì sống chết chỉ là trong nháy mắt."

Cửu Khúc Chi không phục: "Ta không cần biết, ta cái gì cũng mặc kệ, ngươi có bệnh, ta cũng có bệnh, ngươi muốn cứu vị hôn thê của ngươi, ta cũng muốn cứu đồ đệ bảo bối của ta, muốn nhân sâm là không có, muốn chết thì có!"

Trung Sơn Vương hít một hơi, nói: "Hôm nay ta sẽ không ép ngươi, Chờ Đoan Mộc Ly từ Thanh Sơn trở lại đi, ta cảm giác, ngươi vẫn tương đối sợ hắn hơn."

Tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì, mỗi lần nhìn thấy hoặc nghe được tên Đoan Mộc Ly, sắc mặt lão già này đều hể thay đổi, động tác cực kỳ nhỏ đó cũng không thoát được nhãn lực của hắn.

Quả nhiên, bắp thịt của Cửu Khúc Chi thoáng cái đã cứng đờ, hai đường lông mày trắng xoắn lại một chỗ.

Hai chân Trung Sơn Vương nhẹ di chuyển, dáng người như chim điều hâu, nhảy xuống khỏi nóc nhà, hét lên từng tiếng: "Vây sẵn lại, một con ruồi cũng không được thả ra!"

"Vâng!" Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng trả lời chính tề.

Sau khi Trung Sơn Vương xuống, nhưng không có rời đi luôn, mà là nhắc chân đi về hướng chủ viện của Cửu Khúc Chi.

Cửu Khúc Chi ở trên nóc nhà thấy tình cảnh này, kinh hãi đến biến sắc, nghĩ đến Lạc Vân Hi còn bên trong phòng, nếu bị người nam nhân này nắm đi, một chút lực để hắn chống đỡ cũng không còn, vội vàng bay như chim ưng, đột nhiên bổ xuống, kêu lên: "Họ Quân, ngươi làm gì?"

"Lạc gia tiểu thư đâu?" Trung Sơn Vương quay người lại, sắc mặt không tốt hỏi.

Cửu Khúc Chi bình tĩnh lại, cười nói: "Nàng tôi là để tìm ta xem bệnh, bệnh xem xong rồi, tất nhiên là sẽ đi, lẽ nào lão già còn để nàng ở đây ăn cơm tối?"

"Xem bệnh? Nàng bị bệnh gì?" Sắc mặt Trung Sơn Vương hơi thay đổi, con ngươi co rút lại.

Nàng thật sự không phải tới chơi, là đến khám bệnh sao?

Lạc Vân Hi, thật sự cho hắn quá nhiều cảm giác thần bí!

"Hả?" Cửu Khúc Chi rất kỳ quái, hỏi: "Ngươi biết nha đầu kia sao?"

"Xem như biết thôi " Trung Sơn Vương trả lời qua loa, hỏi lần nữa, "Nàng bị bệnh gì?"

Lông mày Cửu Khúc Chi nhăn lại: "Ta là đại phu, nàng bị bệnh gì ta tất nhiên phải giữ bí mật, ngươi đi hỏi nàng đi!"

Trung Sơn Vương lạnh lùng tiến lên một bước, giọng nói bỗng nhiên trầm xuống: "Nói hay là không?"

Cửu Khúc Chi trừng mắt nhìn hắn: "Không nói, ngươi làm gì ta nào?"

"Trung Sơn Vương, người làm cái gì đấy?" Bỗng nhiên, giọng nói đậm bạc của Lạc Vân Hi vang lên phía sau hắn.

Nàng vừa rồi không trốn vào gian phòng, cũng chưa hề đi ra tìm bọn hắn, chỉ là giữ chặt Mạc quân gia tìm hiểu rõ tình huống.

Không ngờ, hai người này lại kéo đến tận ngoài chủ viện.

"Lạc Vân Hi, người bị bệnh gì?" Trung Sơn Vương cau mày hỏi nàng.

Lạc Vân Hi nhú mày, đang muốn nói chuyện, Cừu Khúc Chi cướp mở miệng trước: "Thì ra các người quen nhau. Nếu như vậy, Trung Sơn Vương người mang Lạc tiểu thư trở về đi, nàng không có bệnh gì khác, chính là dạ dày không tốt lắm, không thích ăn nhiều thứ, thân mình mới gây yếu trở mã kém như vậy."

Hắn tăng thêm ba chữ "Lạc tiểu thư", mắt liên tiếp nháy về phía Lạc Vân Hi, rất khẩn cấp, ra hiệu nàng đừng nhận mình.

Nếu để Trung Sơn Vương biết nàng là đồ đệ quý giá của mình, vậy thì sẽ dẫn họa lên người.

Giết đồ đệ hắn, để nhân sâm của hắn không chỗ có thể dùng, hắn lại có thể chiếm thành của riêng. Chuyện như vậy, không phải chuyện ma đầu kia không làm được.

Lạc Vân Hi kinh ngạc, cúi đầu xem thử bản thân, quả nhiên đủ gầy, chẳng lẽ nguyên nhân là không thích ăn cơm? Nàng luôn tưởng rằng, mình là không quen đất và khí hậu ở đây, hoặc là cổ thân thể này là thiên kim tiểu thư, mỗi bữa chỉ ăn được một chút cơm.

"Dạ dày không tốt? Đồ đệ người cũng là dạ dày không tốt sao?" Trung Sơn Vương bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: "Làm phiền thần y bốc thêm một số phương thuốc dưỡng dạ dày thôi."

Cừu Khúc Chi nghĩ đến Lạc Vân Hi mất trí nhớ, tất nhiên cũng không biết làm sao yêu quý chính mình, cười nói: "Được, ta viết, gọi lão Mạc đưa đến Lạc phủ là được."

Trung Sơn Vương thêm một câu: "Viết hai phần, đưa một phần đến vương phủ."

Cừu Khúc Chi cau mày: "Lẽ nào người dạ dày người cũng không tốt? Hay là người——"

"Dạ dày bản vương cũng rất kém!" Trung Sơn Vương táo bạo ngắt lời hắn, chỉ lo hắn lại nói nhiều thêm, giữ chặt tay Lạc Vân Hi, nói: "Chúng ta đi!"

Lạc Vân Hi bỏ tay hắn, buồn cười nói: "Ta không phải theo người tới, làm phỉa đi cùng người?"

"Đây là lão lừa đảo, cách xa hắn một chút!" Trung Sơn Vương không nói thêm gì lại giữ chặt nàng kéo đi.

Lạc Vân Hi xem thườn, vùng vẫy cạy tay hắn: "Ta tự đi!"

Quay đầu nhìn về hướng Cừu Khúc Chi, một tia không muốn trong mắt Cừu Khúc Chi thu lại trong nháy mắt, hừ một tiếng: "Lão già ta lừa đảo mắc mớ gì tới người, đi mau đi, tốt nhất mang hết những con chó kia đi! Bằng không bốn đại tiên không vui, sẽ độc chết tất cả bọn họ!"

Trung Sơn Vương không để ý tới hắn uy hiếp trắng trợn, ánh mắt nhìn kỹ Lạc Vân Hi.

"Cảm ơn thần y, rảnh rồi ta sẽ tới thăm người." Lạc Vân Hi nói xong, bước qua Trung Sơn Vương đi về phía trước.

Trung Sơn Vương rất khó chịu, một lão lừa đảo, phỉa tới thăm hắn làm gì?

Ra khỏi cửa phủ, người bên ngoài phủ đã đi hết, chỉ thấy ánh mặt trời trên không trung, làm mặt đường nóng lên.

"Ta tiễn người hồi phủ." Trung Sơn Vương vừa ra, Cừu Sát đã đánh xe ngựa màu đen tới.

Thần sắc Lạc Vân Hi có chút mờ mịt, không yên lòng đi theo hắn lên xe ngựa, trong đầu tiêu hóa một vài tin tức.

Nàng nghe Mạc quân gia nói, thân thể nàng từ nhỏ đã không tốt, có một lần vào mùa đông lạnh lẽo, nàng bị mấy người Lạc phủ đẩy vào trong hồ sen, đúng lúc gặp được thần y đi ngang qua Lạc phủ, đã cứu nàng một mạng. Không ngờ, Lạc Vân Hi nhỏ bé trước mặt người khác yếu đuối, sau lưng lại nhanh nhẹn thông minh vô cùng, Cừu Khúc Chi như gặp được người có duyên trời định, liền nhận nàng làm đồ đệ, cũng chưa từng để lộ.

Chỉ là lần đó ngâm nước băng, nàng dạ dày đã lạnh, lưu lại mầm bệnh.

Thời gian rất ngắn, nàng chỉ kịp hỏi từng đó, cụ thể là những người nào đẩy nàng xuống nước, nàng cũng không biết.

"Đừng lo lắng, không phải chỉ là dạ dày không tốt sao, cẩn thận dưỡng lại nhất định sẽ tốt lên."

Không biết khi nào, giọng nói của Trung Sơn Vương lại vang lên bên tai nàng, hơi thở hơi nóng phả vào gò má nàng, truyền đến sự tê dại.

Nàng không một dấu vết ngồi cách xa hắn, nói: "Không có gì."

Chương 82: Người thay lòng đổi dạ

Edit: thu thảo

Mắt Trung Sơn Vương hép lại, không hề nói gì.

Xe ngựa đến cửa Lạc phủ, Lạc Vân Hi cảm ơn hần, rồi vào trong phủ.

Trung Sơn Vương nhìn bóng lưng nàng biến mất ở cửa lớn Lạc phủ, một lúc lâu, mới khàn giọng nói: "Quay về."

Lạc Kính Văn chờ nàng về, mời Lạc Vân Hi đi qua hỏi chuyện của thần y, người Lương gia, Vinh gia đều tập trung tại Lạc phủ, Lạc Vân Hi vừa bước vào phòng nghị sự, lập tức đón nhận được nhiều ánh mắt chất vấn.

Nàng cười nhạt, đối mặt với vô số ánh mắt oán hận, ngón tay nàng cũng chưa run rẩy chút nào, nói: "Thần y xem bệnh cho ta nói ta bị đau dạ dày, hần nói, chỉ cần được vấn đề hần đề ra, bệnh gì cũng đều có thể xem. Nếu các người muốn tìm hần xem bệnh, tự mình đi tìm hần, ta và thần y không quen không biết, thì sao có thể phá vỡ quy củ của hần đây?"

Những người này biết là không cách nào hạ thủ trên người Lạc Vân Hi, chỉ đành dập tắt ý nghĩ này.

Lạc Vân Hi chậm rãi ra khỏi phòng khách, đi dọc theo con đường về Vân Các.

Bỗng nhiên, phía sau có tiếng bước chân gấp gáp đuổi theo.

Nàng quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là Lương Diệp Thu.

Áo lam bay tán loạn trong gió, cho dù có gấp đi nữa, hần cũng chỉ đi nhanh, mà không chạy, ngược lại dáng người cao to cũng có mấy phần anh tuấn.

"Lạc Vân Hi." Đuổi theo tới sau nàng, Lương Diệp Thu nghi ngờ hỏi: "Sáng nay, làm sao người trả lời được vấn đề của thần y?"

"Đoán mò." Lạc Vân Hi cũng không dừng bước lại mà vẫn tiếp tục đi.

"Lạc Vân Hi, người thay đổi thật nhiều." Lương Diệp Thu đi nhanh vài bước, nghiêng người sang, ánh mắt đầy kinh ngạc liên tục đảo qua trên mặt nàng, "Vì sao người không giống trước kia chứ?"

Lạc Vân Hi khẽ cười: "Lương đại thiếu gia, Hi nhi xưa nay không thay đổi, sợ rằng người thay đổi là người mới đúng."

Lương Diệp Thu bị nàng nói vậy, mặt đỏ bừng lên, trong lòng không dễ chịu, nói: "Ta không thay đổi, ta vẫn là ta lúc trước."

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Là người ban đầu sao? Người chỉ là người có hôn ước với ta, hay là người động tâm đổi với Ngũ muội muội?"

Mặt Lương Diệp Thu chợt biến sắc: "Người làm gì phải dùng những lời này châm chọc ta!"

"Lẽ nào, ta nói sai sao?" Mặt Lạc Vân Hi đầy vẻ vô tội.

Lương Diệp Thu thở dài thật sâu, giữa hai lông mày hiện lên nỗi buồn: "Hi nhi, chúng ta có hôn ước nhiều năm như vậy, ta vì sao sớm không từ hôn muộn không từ hôn với người, vẫn muốn từ hôn với người trong năm nay chứ? Đương nhiên, một nguyên nhân là Kỳ nhi, quan trọng hơn chính là ta không ngờ người lại có thể ác độc hãm hại ta như thế."

Lạc Vân Hi hừ một tiếng: "Đây chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi, người chỉ muốn một đứa con gái của Lạc phủ, là ta hay Kỳ nhi đều không quan trọng, nhưng nhất định phải có một người, không phải sao?"

Mặt Lương Diệp Thu lập tức đỏ như gấc, hần lại bị tiểu nha đầu này trực tiếp nói trúng tim đen!

Hần nhanh chóng hoảng loạn nói: "Người không cần đoán mò, ta hỏi người... người đã thay lòng đổi phải không? Bằng không, người tuyệt đối sẽ không chỉ trích ta, đẩy lỗi cho ta!"

"Ta thay lòng đổi dạ?" Bước chân Lạc Vân Hi theo một tiếng này của hần dừng lại, ngạc nhiên nhìn về phía hần.

Ánh mắt Lương Diệp Thu cũng tập nhìn nàng.

Nam nhân này cao hơn nàng, nàng khẽ nâng mí mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn, gương mặt rất xa lạ, vì nàng xuyên không đến sau, không hề có ấn tượng gì sâu sắc.

"Người hỏi là ta thay lòng đổi dạ phải không ư?" Lạc Vân Hi lặp lại lời hắn nói.

Lương Diệp Thu "ừ" một tiếng, nghi ngờ càng đậm: "Không phải sao?"

"Lương Diệp Thu, vậy ta hỏi vài câu người, đầu tiên ta hỏi người... lòng của người đang ở nơi nào? Ở trên người ta sao?" Lạc Vân Hi không nhanh không chậm hỏi, con người trong veo như nước không rời khỏi hai mắt của hắn một khắc.

Gò má Lương Diệp Thu hơi nóng: "Ta thực sự thiếu quan tâm người một chút, nhưng người, vừa bắt đầu đã có lòng với ta, hiện tại sao lại thay đổi?"

Lạc Vân Hi nghiêng đầu đi, khóe môi hơi nhếch lên, bất đắc dĩ cười.

Vấn đề này của hắn, nàng thật sự không muốn trả lời, cũng không có bất kỳ giá trị gì nữa!

"Ta nói ta chưa từng có lòng với người, tại sao có thể thay lòng đổi dạ đây?" Nàng thốt ra từng câu từng chữ.

Lương Diệp Thu nắm chặt quả đấm, nửa ngày mới buông ra: "Ta không tin! Rõ ràng là người chính thay lòng đổi dạ!"

"Người mới là người thay lòng đổi dạ! Lương Diệp Thu, nếu lúc trước ta thật sự từng thích người... người sẽ không chà đạp lên tình cảm đó hay sao? Sao người không tìm nguyên nhân của mình đi!" Lạc Vân Hi tức giận quát một tiếng.

Nói hai chữ "chà đạp" nhấn mạnh như vậy, lại hung hăng đánh vào một bức bức tường trong tim Lương Diệp Thu.

Dưới tán cây, Lương Diệp Thu giữ chặt tay áo Lạc Vân Hi, nói: "Thì ra, người chưa từng là phế vật, người lừa ta!"

Phế vật, có thể nói ra lời như vậy sao? Phế vật, có thể cười ngạo, có thể trả lời vấn đề cao thâm như vậy sao?

Chỉ có một khả năng, hắn bị gạt!

"Ta từng nói với người ta là phế vật sao?" Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng, "Ta không biết mình lừa người lúc nào vậy? Ta chưa từng nói với người ta là phế vật, cũng không nói với người ta thích người, tất cả, đều là tự người ảo tưởng, tự mình tưởng bở chính là nói tới loại người như người, người đến giờ vẫn chưa rõ sao?"

Lương Diệp Thu không thể đáp lại, nhưng vẫn không thể tin được, lắm bầm nói: "Ta biết là do người đang bức bối, ta không sợ, ta có lòng tin có thể giữ lại người. Lúc trước là nhất thời hồ đồ, tin lời đồn đại bên ngoài, coi người như phế vật, ta thực sự cảm thấy không cam lòng. Mà Ngũ muội muội dụ dỗ ta, ta có ý thì ta có tình, nhất thời phạm sai lầm, động tâm với nàng, cũng là chuyện bình thường của nam nhân."

"Vậy sao người không nói là chính người thay lòng đổi dạ?" Lạc Vân Hi không có sức lực tranh luận với hắn, bởi vì đó cũng là công không.

Lương Diệp Thu lắc đầu nói: "Ta chưa từng thích người, nhưng ta sẽ học thích người."

"Ta cũng giống vậy." Lạc Vân Hi bình tĩnh nói: "Nhưng chẳng qua chỉ là một câu trước của người, còn câu sau, ta sẽ không làm!"

"Ta không tin, Hi nhi, người chỉ là nữ tử, người thay lòng đổi dạ với ta, danh tiếng xấu, người cho rằng, còn có người dám cưới người sao?" Lương Diệp Thu quát cường như khối sắt.

Lạc Vân Hi không còn gì để nói, người này thật là không thấy quan tài không nhủ lệ!

Hắn thật sự cho là mình không thể không có hắn sao?

Được, có một số việc nàng thật sự không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Sau ngày đó, Mạc quán gia quả nhiên đưa phương thuốc điều dưỡng dạ dày đến, nói là Cửu Khúc Chi tự tay viết, có tới năm tờ giấy Tuyên Thành, viết chẳng chịt chữ.

Lạc Vân Hi từ trong phòng cầm bạc vụn ra thưởng cho hắn, đến ngồi trước cửa sổ, lật cầm năm tám giấy trong tay xem.

Từng tờ viết lưu loát phóng khoáng, chữ viết rõ ràng, vô cùng tỉ mỉ, quả nhiên là khẩu khí của một sư phụ, Lạc Vân Hi thấy trong đầu ầm ập, một lát liền nhặt năm tờ giấy, đọc nhanh như gió, đọc lâu lâu, rõ ràng đây là một năng lực kì dị của thân thể này còn sót lại.

Nàng gọi Xuân Liễu đến, nói một số loại rau, hoa quả không thể dùng cho nàng.

Xuân Liễu kinh ngạc hỏi: "Dạ dày tiểu thư không tốt, cũng không phải kiêng ăn mà?"

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ: "Xuân Liễu, người ở bên cạnh ta bao lâu rồi?"

Xuân Liễu đếm ngón tay nói: "Rất nhiều năm rồi, từ nhỏ ta đã ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư."

"Vậy sao người không biết dạ dày ta không tốt chứ?"

"Tiểu thư là ngài nói ngài kiêng ăn mà." Xuân Liễu khó hiểu, "Lại không tìm đại phu xem bệnh, ai biết được đây?" Lạc Vân Hi im lặng nửa ngày, mới nói: "Hạ Đào theo ta bao lâu rồi?"

"Hạ Đào là lúc ngài đi Dương Thành, Đại phu nhân cho ngài, ngài không nhớ sao? Ban đầu nàng không gọi là Hạ Đào, là ngài thay đổi tên cho nàng." Xuân Liễu buồn bực nói.

Những việc này, Lạc Vân Hi cũng không hỏi quá nhiều, sợ Xuân Liễu nghi ngờ.

"Ta cũng luôn tưởng rằng mình là kiêng ăn." Nàng bỏ nghi ngờ của Xuân Liễu, "Người luôn ở bên cạnh ta, đã thành thói quen, mà Hạ Đào theo ta không lâu, ta cho rằng nàng sẽ phát hiện chỗ không đúng."

Xuân Liễu lắc đầu: "Trước khi tiểu thư đi Dương Thành, đồ ăn cũng là U Thư Thư sắp xếp, chúng ta cũng không biết, U Thư Thư đi rồi, chúng ta cũng là làm theo khẩu vị của tiểu thư trước đây, chỉ cho là ngài là kiêng ăn."

U Thư Thư? Đó là ai?

Lạc Vân Hi giả vờ thờ dài: "Ai, tiếc là nàng đã đi, ta cũng rất nhớ nàng."

Xuân liễu nhân cơ hội hỏi: "Tiểu thư, người đã nhớ nàng như vậy, lúc trước vì sao lại phải đuổi U Thư Thư đi? Kỳ thực nô tỳ cũng không tin U Thư Thư trộm đồ của ngài."

Trong lòng Lạc Vân Hi khẽ nhúc nhích, thì ra là trộm đồ bị bắt, ngay lập tức không hề nói gì tiếp.

Xuân Liễu thấy thế, cũng không dám hỏi lại.

Một đêm không có động tĩnh, vừa mới sáng sớm ngày thứ hai, cả nhà Tề thị lang đều đến Lạc phủ.

Lạc Kính Văn gọi Lạc Vân Hi tới phòng nghị sự, Tề gia đến đây là để báo đáp.

Hôm nay Lạc Vân Hi mặc áo dài màu xanh, trang phục có chút rối loạn, vốn dĩ không như thiên kim tiểu thư. Nàng tiến lên dâng trà cho Tề thị lang và Tề phu nhân, thứ nhất nàng là vãn bối, thứ hai Tề gia đưa không ít lễ vật tới báo đáp, về tình về lý nàng đều nên kính ly trà này.

Tề thị lang là một thư sinh, cực kỳ tuấn lãng, tướng mạo Tề phu nhân dịu dàng thanh tú, khóe mắt có nếp nhăn nhàn nhạt.

Hai người nhìn thấy Lạc Vân Hi không hề mặc trang phục như thiên kim, mặt lộ vẻ quái dị.

"Thị lang đại nhân, phu nhân xin mời dùng trà." Người Lạc Vân Hi thẳng tắp, khóe môi mỉm cười, từng bước từng bước hướng đi về phía hai người ngồi trên cao, chậm rãi quỳ gối, dâng trà nóng.

Bước chân không phát ra âm thanh, quần áo không động đậy, quả nhiên đúng lễ tiết chỉnh tề, khiến người khác tìm không ra nửa điểm sai!

Tề thị lang và Tề phu nhân cũng không khỏi liếc nhau một cái.

Trước kia nhìn nàng mặc quần áo tùy tiện như vậy, hiện tại không ngờ lại thế này.

Nhận trà nóng xong, nhấp môi một cái, Tề phu nhân đã gọi Lạc Vân Hi đến ngồi bên cạnh, cảm ơn một tiếng với người Lạc phủ, nhẹ nhàng nói chuyện với nàng.

Tề Sinh Đình ở bên cạnh, cười nói chuyện với Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi lời ít mà ý nhiều, mồm miệng lại hết sức lạnh lợi, câu nói cử chỉ, không chút nào giống phê vật như trên phố lưu truyền, Tề phu nhân và Tề Sinh Đình đều có chút khiếp sợ, nghi ngờ không thôi, cô nương thông minh như vậy, thật sự không được học hành tử tế, thế thì thật sự đáng tiếc.

Chẳng qua là khi có mặt Lạc Kính Văn và Đại phu nhân, các nàng tất nhiên không tiện hỏi.

Lạc Nguyệt Kỳ ngồi một bên, nhìn thấy Lạc Vân Hi và Tề phu nhân, Tề Sinh Đình nói chuyện vui vẻ, trong lòng rất khó chịu.

Nàng muốn tới đó nói vài lời, lại không dám, trong lòng không khỏi buồn bực, sao lá gan của Lạc Vân Hi lại lớn như vậy, còn lá gan của nàng lại nhỏ như vậy?

Sau một lúc nói chuyện phiếm, Tề phu nhân lấy ra thiệp mời màu đỏ mạ vàng bị đưa cho Đại phu nhân, nói: "Ngày mai trong phủ bày yến hội, mong mọi người nhất định phải nể mặt mà tới, Tam tiểu thư và Ngũ tiểu thư, Sinh Đình nhà chúng ta cùng các người đều quen nhau, các người nhất định phải tới."

Trong lòng Lạc Nguyệt Kỳ thầm mắng, quen nhau cái quỷ, chỉ các người nói chuyện với Lạc Vân Hi, nói với ta còn chưa được năm câu!

Lạc Nguyệt Kỳ có đi hay không Tề phu nhân cũng không quan tâm, nói tới Lạc Vân Hi, chính là sợ Đại phu nhân không mang nàng tới.

Lạc Vân Hi cười đáp lại, trong lòng vẫn đang suy nghĩ một chuyện khác.

Như vậy, Lương Diệp Thu nhất định là sẽ đi..

Đang nghĩ ngợi, bất chợt, nàng cảm giác trước váy bị người khác đạp lên, nếu là người bình thường, sợ rằng nếu không thu chân lại được sẽ té ngã, nàng thì ổn định rồi cúi xuống.

Bàn chân kia lặng yên không một tiếng động rồi đi.

Lạc Vân Hi đã đưa Tề thị lang và Tề phu nhân tới cửa phòng nghị sự.

Một bên mặt nàng, nhìn Đại phu nhân và Lạc Nguyệt Kỳ đều đứng bên cạnh.

Đại phu nhân khẽ chau mày: "Kỳ nhi, đứng sang một bên đi, người không cẩn thận như vậy, suýt nữa làm ta vấp ngã."

Tề phu nhân tò mò đưa mắt tới.

Mặt Lạc Nguyệt Kỳ đỏ lên, trong lòng rất tức giận, Đại phu nhân nói như vậy ngay trước mặt Tề phu nhân, là để chỉ nàng không có giáo dục sao?

Lạc Vân Hi cười lạnh, cũng không nói gì.

Mấy người mới vừa đi ra khỏi phòng nghị sự, Đại phu nhân đột nhiên hét lên một tiếng, "A" rồi khom người xuống, không ngờ, một cái khom người này, nàng cũng không chịu nổi mà ngã bệt trên mặt đất, ôm chặt mình chân, mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu chảy ròng trên trán.

Đột nhiên có chuyện xảy ra, khiến Tề thị lang và Tề phu nhân đều bị sợ.

"Người làm sao vậy?" Giọng nói của Lạc Kính Văn cất cao, tức giận hỏi một câu.

Nhìn Đại phu nhân không có hình tượng chút nào ngồi dưới đất, lửa giận của Lạc Kính Văn bốc lên, thê tử này, làm mất hết mặt mũi hãnh rồi!

"Ta... " Đại phu nhân vô cùng ủy khuất, nén lệ để nó không chảy ra, trước mắt nhòe đi.

Mặt nàng cũng vút sạch a! Nhất là bị Lạc Kính Văn nạt như thế một câu, về sau tại tề trước mặt phu nhân, nàng còn chứ đâu ngẩng đầu được?

Cổ tay nàng ôm chặt chân còn quần vải trắng, có lẽ là là vết thương chưa hoàn toàn khép lại, ở trong mắt Lạc Kính Văn, đây lại là một chuyện cười lớn, gân xanh trên trán cũng lộ ra.

"Ai, mẩu thân, ngại mau đứng lên." Mặt Lạc Vân Hi đầy hoảng sợ chạy đến bên người nàng, ngồi xổm xuống liền nâng nàng dậy, "Mặt trời chói chang như vậy, mặt đất này chắc chắn rất nóng, người cẩn thận không bị phỏng."

Trong lúc nói chuyện, nàng đã cấp tốc rút một cây ngân châm từ chân Đại phu nhân ra, cổ tay khẽ chuyển, ngân châm nhuộm máu quay về trong dây lưng bên sườn mình.

Đại phu nhân cắn môi, để mặc nàng nâng lên, sắc mặt trắng bệch.

Tề phu nhân có chút ngượng ngùng, dịu dàng nói: "Thân thể người không khỏe, không cần tiến đâu, chúng ta tự về."

Tình cảm tốt dành cho Lạc Vân Hi trong lòng lại tăng một tầng.

Đại phu nhân này hiển nhiên không tốt với nàng, nhưng nàng đối với mẫu thân này ngược lại rất thật lòng.

Mặt Lạc Kính Văn lúc này mới đỡ tái nhợt, cười nói: "Nàng mấy ngày trước bị thương ở cổ tay, thân thể còn chưa bình phục, phu nhân mau về phòng khách nghỉ ngơi trước đi. Hi nhi, Kỳ nhi, theo ta đưa Tề thị lang và Tề phu nhân ra ngoài phủ."

Hắn ngay cả liếc cũng sẽ không tiếp tục nhìn đại phu nhân, đưa cánh tay ra hiệu cho Tề thị lang đi trước.

Lạc Nguyệt Kỳ khó hiểu liếc nhìn đại phu nhân, trong lòng hơi mừng thầm một chút, đuổi tới gần Lạc Vân Hi, đưa vợ chồng Tề thị lang đi.

Khách vừa đi, nụ cười trên mặt Lạc Kính Văn đã không còn nữa, nhanh chân đi về phía phòng nghị sự.

Lạc Nguyệt Kỳ liếc nhìn Lạc Vân Hi, cúi đầu xuống, thấp giọng hỏi: "Vừa rồi mẫu thân sao thế?"

Lạc Vân Hi cong môi cười, trong con ngươi lại hoàn toàn lạnh lẽo: "Ngũ muội, vừa rồi mẫu thân nói người một câu, chẳng qua là ngại bước chân của người hơi dài, suýt nữa vấp vào người không phải sao?"

Đẩy mắt Lạc Nguyệt Kỳ xẹt qua sự căm tức.

"Vừa rồi ra lúc ra khỏi phòng khách, có người đập lên váy ta, đương nhiên là muốn để ta ngã dẫn đến xấu mặt, sau đó, mẫu thân đã nói ngưởi một câu."

Tức giận trong mắt Lạc Nguyệt Kỳ lập tức hóa thành khiếp sợ, vội vàng nói: "Không phải ta! Ta vốn chẳng chen chân vào! Tam tỷ tỷ, ngưởi chó nghi ngờ ta!" Lạc Vân Hi thở dài, nàng dường như còn nghe không hiểu ý mình, liền trực tiếp nói: "Lúc bàn chân kia giẫm lên, ta bắn một cây châm vào mu bàn chân của nàng, không đi được vài bước sẽ đau."

Lạc Nguyệt Kỳ cuối cùng cũng hiểu được, kinh ngạc kêu lên: "Thì ra là nàng! Nàng cố ý, muốn ngưởi hiểu lầm ta!"

Lạc Vân Hi khẽ cười: "Tiếc thay, ta không cho cơ hội nàng tạo hiểu lầm. Nhưng, mẫu thân như vậy thật là ác độc, thật là làm người ta sợ hãi."

Lạc Nguyệt Kỳ gắt gao nắm chặt tay, tức giận cùng nỗi hận trong ngực dâng lên, nàng không thích Đại phu nhân, hiện tại, càng hận nàng hơn!

Lại nghĩ, khả năng của Lạc Vân Hi hiện giờ càng ngày càng cao, may mà chính mình không có ý làm hại nàng, bằng không, người hôm nay nằm trên đất, mất hết mặt mũi chính là Lạc Nguyệt Kỳ nàng!

Lạc Vân Hi sờ dĩ nói cho nàng biết tất cả, là có ý của nàng, nàng chậm rãi cười nói: "Ngũ muội, còn nhớ kỹ việc đáp ứng điều kiện với tỷ tỷ không?"

Lạc Nguyệt Kỳ nhìn nàng, gật đầu.

"Ừm, hiện tại, nên dùng ngưởi." Nụ cười của Lạc Vân Hi như cái lồng một tầng sương mù, không thấy rõ.

Trở lại Vân Các, một bóng người mặc áo mà lục đã đứng cạnh tường chờ nàng.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hắn, khẽ mỉm cười, đi vào phòng.

Đoan Mộc Triết theo vào, đóng cửa phòng, thấp giọng nói: "Tề gia đến đây sao?"

"Ừm." Lạc Vân Hi biết hắn lúc này tới là muốn hỏi cái gì, nói: "Thần y nói, bệnh mắt trí nhớ của ta khó mà hồi phục được."

Sắc mặt Đoan Mộc Triết trầm xuống: "Sao lại như vậy..." Hắn dựa lưng vào cửa gỗ, trên mặt âm u, trong mắt, dâng lên sự bi thương vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Từ nhỏ chính là ta

Edit: thu thảo

Lạc Vân Hi thấy hắn như thế, trong lòng cũng không thể không có chút cảm giác nào.

Một chút ký ức của Đoan Mộc Triết và nàng, mỗi nửa đêm đều dâng lên trong đầu nàng.

Một cậu bé, một tiểu cô nương, tay nắm tay, chạy bên tường hoàng cung, nô đùa, hình ảnh ấm áp như vậy, thông qua tế bào của thân thể khối này, từng chút từng chút thấm thấu vào máu nàng, khiến tình cảm cũng lây lan theo.

Và lại, nghĩ lý trí một chút, sau khi nàng xuyên không đến, Đoan Mộc Triết đối với nàng, cũng là có tình có ý vô cùng, cũng chưa từng tỏ ra có chút thương hại nào với nàng.

Có thể, là do nàng không biết hoàng gia tàn khốc như thế nào.

"Đoan Mộc Triết, bên cạnh ta có nha hoàn tên là U Nhi sao?" Bây giờ, nàng chỉ có thể hỏi hắn.

"Có." Đoan Mộc Triết ngồi xuống đối diện nàng, "Ba năm trước U Nhi vào trộm đồ của nàng, bị nàng đuổi ra ngoài, cho dù ta khuyên sao đều vô dụng, nàng còn nói nếu ta tiếp tục khuyên, có nghĩa là rất thích nàng ta, hại ta không dám đề cập tới chuyện của nàng ta trước mặt nàng nữa. Sao nàng đột nhiên nhớ tới cái này?"

Sau khi Lạc Vân Hi ngăn người cười ha ha: "Phải không?" Cái này thì Lạc Vân Hi lại là có điểm đáng yêu, cũng có chút khôn vặt.

Đoan Mộc Triết giải thích với nàng dường như cũng không nhiều.

Nói ví dụ như, hần vốn dĩ không biết thần y Cửu Khúc Chi là sư phụ của nàng.

Chuyện quan trọng như vậy, Lạc Vân Hi tự nhiên lại gạt Đoan Mộc Triết sao?

"U Nhi bị ta đuổi đi nơi nào?" Lạc Vân Hi hỏi.

Đoan Mộc Triết lắc đầu: "Cái này ta làm sao mà biết? U Nhi hình như là đưa được nàng nhặt về từ cô nhi viện, trưởng thành cùng nàng, trầm lặng, ít nói. Sao vậy, nàng muốn tìm nàng ta sao? "

Lạc Vân Hi gạt đầu: "Người giúp ta tìm đi, nhưng đừng để nàng biết."

Nàng muốn vụng trộm điều tra một lần, có thể ra tay từ U Nhi, sẽ làm nàng hiểu rõ chính mình trước đây hơn.

"Được." Đoan Mộc Triết đáp lại, "Việc nàng cần làm, ta luôn để ở vị trí đầu tiên trong lòng."

Lạc Vân Hi không nói tiếp. Bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của Xuân Liễu và Hạ Đào, tiếp theo là tiếng Xuân Liễu gọi nàng: "Tiểu thư, Tề gia đưa quà tới, bây giờ đưa luôn vào phòng sao?"

"Đưa vào đi." Lạc Vân Hi chớp mắt nhìn Đoan Mộc Triết.

Đoan Mộc Triết không chờ nàng mở miệng, cả người tung lên, đã nhảy tới trên xà nhà, trên đỉnh đầu có hai cái xà nhà đan xen nhau, Đoan Mộc Triết nghiêng người sang, chôn ở chỗ hai cái xà nhà đó giao nhau, người phía dưới cho dù ngẩng đầu, cũng khó có thể phát hiện hần đang ở trên.

Khóe mắt Lạc Vân Hi không khỏi nhiễm một ý cười thấu hiểu.

Xem ra, động tác này hần là thường làm.

Mở cửa, hai gã sai vặt dưới sự hướng dẫn của Xuân Liễu nhấc những chiếc hòm vào, để ở cuối giường, cũng không tránh nghi kỵ gì, hai người đều có chút hiếu kỳ giường mất đánh giá gian phòng của Lạc Vân Hi, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải đều nhìn một lượt.

Có thể, trước đây bọn hần đều như vậy.

Giọng nói của Lạc Vân Hi lạnh hơn: "Xuân Liễu, vò rượu ta đang ngâm còn thiếu hai đôi mắt cho vào, ta thấy, ánh mắt của bọn hần khá lắm."

Hai gã sai vặt kia cảm thấy không khí trong phòng biến đổi đột ngột, sợ hãi cúi đầu, cũng không dám nhìn linh tinh nữa.

Xuân Liễu và Hạ Đào cũng run lên, lời tiểu thư nói sao lại hung ác quá vậy?

Người đi rồi, Đoan Mộc Triết mới từ trên xà nhà nhảy xuống, mắt chứa ý cười: "Hi nhi của ta, hóa ra lại tàn nhẫn như thế!"

"Ai là Hi nhi của ngươi?"

"Nàng." Đoan Mộc Triết trả lời rất đơn giản, trong mắt cũng không có ý đùa, "Của ta, từ nhỏ đã là của ta."

Lạc Vân Hi nhú mày, Đoan Mộc Triết chuyển đề tài câu chuyện: "Mấy ngày nữa Nhị hoàng tử quay về, hần là bị chúng ta hãm hại mới có thể bị giáng chức đến Thanh Sơn hồi lỗi, lần này trở lại, nhất định sẽ có hành động."

Lạc Vân Hi kinh hãi, cái này là có ý gì? Nhị hoàng tử bị nàng hãm hại sao?

Đoan Mộc Triết nhìn ra ý nghĩ của nàng, cười nhẹ: "Hi nhi, Nhị hoàng tử bị giáng chức, có thể nói là công lao của nàng."

"Nói tí mi!" Lạc Vân Hi giục.

Đoan Mộc Triết liền nói ngắn gọn tất cả câu chuyện.

Thì ra ba năm trước lúc Lạc Vân Hi tiến cung, đã bí mật hẹn gặp Đoan Mộc Triết, thương lượng chuyện đối phó Nhị hoàng tử Đoan Mộc Ly.

Mẫu phi Đoan Mộc Ly là Lê Đình Phi mất sớm, trong cung, mình hần cô độc, chưa bao giờ kết bè kết cánh, nhưng cho dù có vụng trộm làm chuyện gì thì cũng chưa có bất kỳ ai biết. Mẫu phi hần lại là phi tử trước kia hoàng đế sủng ái nhất, hoàng đế từ trước đến giờ rất coi trọng hần, cho nên hần chính là uy hiếp lớn nhất với Đoan Mộc Triết.

Lạc Vân Hi nghĩ ra một kế, không biết tìm ở đâu một cái mặt nạ da người, giống dung mạo Đoan Mộc Ly như đúc, để Đoan Mộc Triết mang vào, tạo sẵn một số chứng cứ, từ chuyện hần bí mật liên hệ với triều thần, mưu đồ bí mật tạo phản, bị người khác phát hiện, chạy trốn từ địa đạo.

Hoàng đế vô cùng tức giận, cuối cùng vì không tìm được chứng cứ đành coi như thôi, cũng không biết Đoan Mộc Ly nói cái gì trước mặt hoàng đế, khiến hoàng đế tự mình đứng ra bình ôn lời đồn, nói là Đoan Mộc Ly chỉ uống rượu mua vui, dùng tội không biết tiến thủ phạt hần tới Thanh Sơn hồi lỗi ba năm.

"Hả?" Trong lòng Lạc Vân Hi rất khiếp sợ.

Tội mưu phản! Đây chính là tội chết! Nàng không ngờ, ban đầu Lạc Vân Hi đối với kẻ địch ư cũng không nương tay chút nào như vậy!

Tuy điểm đáng ngờ nhiều như vậy, cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến thanh danh Nhị hoàng tử.

Hoàng thất, quả nhiên mỗi một bước đều tràn ngập nguy cơ, người không trêu chọc người khác, người khác cũng sẽ chọc tới người.

"Cho nên, ta không gặp mặt nàng, là bất đắc dĩ." Đoan Mộc Triết than thở một tiếng, "Hắn dù sao cũng sẽ không tra được nàng."

Trong đầu Lạc Vân Hi suy nghĩ mọi cách, mãi mới gật đầu: "Ta đã biết, ta sẽ đề phòng thêm."

"Tốt." Đoan Mộc Triết dặn vài câu, rồi mới lặng lẽ rời đi.

Lạc Vân Hi chống đầu, cố gắng sức liên hệ mấy chuyện này với nhau, bỗng nhiên, cửa sổ hơi động.

Nàng lập tức ngẩng đầu, cảnh giác hỏi: "Ai?"

Cửa sổ nhanh chóng được mở ra, một bóng người màu xanh đã vào trong phòng, không gây ra một tiếng động, thực ra là Trung Sơn Vương.

Mặt Lạc Vân Hi trong nháy mắt trắng bệch.

Nàng biết, chuyện của Nhị hoàng tử, ảnh hưởng quá lớn, không phải một mình nàng là có năng lực gánh vác, Đoan Mộc Triết cũng khó tránh được liên quan, nếu như bị Trung Sơn Vương biết, vậy cũng xong.

Chẳng qua nghĩ lại, vừa rồi nàng và Đoan Mộc Triết nói vô cùng nhỏ, lại đặc biệt chú ý hoàn cảnh xung quanh, hẳn không thể nghe được.

Trung Sơn Vương cười lạnh, cũng không đi tới, giấy dán cửa sổ màu trắng bị ánh sáng mặt trời buổi trưa chiếu vào trở lên mờ mờ, không thấy rõ vẻ mặt hắn, hơi lạnh, tràn ngập trong phòng.

"Không ngờ, Đoan Mộc Triết cũng dám đến khuê phòng của người!"

Gánh nặng trong lòng Lạc Vân Hi liền được gỡ xuống, hẳn cũng không nghe nội dung bọn họ nói chuyện.

Nàng không trả lời, chỉ hờ hững nhìn hắn.

Trung Sơn Vương nhanh chân đi tới, cả người vẫn lạnh lùng như trước.

"Người nghĩ đây là thanh lâu sao? Mỏ của đón khách tiếp khách, người muốn tới thì tới sao?" Lạc Vân Hi lạnh lùng hỏi.

"Hắn có thể đến, tại sao bốn vương không thể tới?" Tròng mắt Trung Sơn Vương đen tối, hỏi ngược lại nàng.

"Hắn là tình nhân cũ của ta, người không biết sao?"

Trung Sơn Vương hừ một tiếng: "Đúng là tình nhân cũ sao? Tốt lắm, người và công tử nhà họ Lương vốn có hôn ước, nhưng lại giấu hắn quyền rũ Lục hoàng tử đương triều, đây chính là tội lớn."

"Ta tin tưởng Trung Sơn Vương là quân tử quang minh lỗi lạc như vậy chắc chắn sẽ không đi tố cáo." Lạc Vân Hi nhận tội nói: "Chuyện như vậy, làm một lần là đủ rồi."

Mặt Trung Sơn Vương tối sầm: "Bốn vương chỉ nắm bắt sự thật." Lạc Vân Hi cau mày: "Người trên đời có chuyện như vậy không một vụn thì cũng có mấy trăm, người làm gì mà cứ chỉ nhìn chăm chăm mỗi ta không buông vậy?"

Mặt Trung Sơn Vương trầm tĩnh, không thể trả lời vấn đề này của nàng, quay mặt sang, nói: "Người phải ăn nhiều món, mỗi bữa ăn ít một chút, biết không?" Mới có được phương thuốc của Cửu Khúc Chỉ, hẳn đã nhớ kỹ tất cả, không nhận được tới xem nàng có để chút nào trong lòng hay không.

"Vậy thì sao đây?"

"Bốn vương tới thăm người một chút xem người có làm theo không!"

"Quan tâm ta như vậy làm gì? Ta còn tưởng rằng người thích ta đấy." Lạc Vân Hi nâng chung trà lên, nhẹ nhàng, nửa đùa nửa thật nói.

Trung Sơn Vương quay mặt lại, ánh mắt có một tia quẫn bách: "Thích người sao? Nhìn lại bộ dạng trước sau như một này của người một chút xem có thể để bản vương chú ý sao?"

Lạc Vân Hi vừa uống một ngụm trà vào trong miệng lập tức không có hình tượng chút nào phun ra ngoài, nàng nhấc tay áo lau trà ở khóe môi, khóe miệng có rút: "Cút."

Trung Sơn Vương quay mặt đi, chỗ Lạc Vân Hi không thấy được, cũng đã đỏ lên.

Hừ, hần đã hạ cố đến xem nàng, thật sự đúng là bây giờ trừ cái đáng người thấp và không có gì thì nàng đủ cả. Ai kêu nàng cả ngày không coi hần ra gì!

"Nếu như ngươi không ngại, bốn vương sẽ đi nói với nha hoàn của ngươi, để cho các nàng cho ngươi ăn mỗi bữa một chút thôi." Trung Sơn Vương nói xong, vừa muốn đi ra.

Lạc Vân Hi vội vàng kéo hần lại: "Ta đã nói rồi."

"Ừm, thế này mới ngoan." Ánh mắt Trung Sơn Vương lại đánh giá trong phòng, cau mày nói: "Trời nóng như vậy, ngay cả một khối băng cũng không có sao? Ngươi không sợ trên người nóng đến lên rôm à?"

Lạc Vân Hi bĩu môi: "Ta là một thứ nữ đáng thương, ở nhà lại không được sủng ái, cần gì phải đưa băng đến cho ta? Nóng chết một người thì cũng chỉ thiếu một người, trong lòng mẫu thân còn mong ta không sống nổi đây này."

Trung Sơn Vương nghe nàng nói xong cười: "Thứ nữ là thứ nữ, đáng thương thì chưa chắc thì phải?"

Hần im lặng một lát, tự lo tự nói: "Ai, đi đường lâu như vậy, hơi mệt chút rồi, bốn vương ngủ một chút đây."

Sau đó, trong lúc Lạc Vân Hi trợn mắt há mồm, hần nằm lên trên giường, nhắm hai mắt lại, cứ như vậy mà bắt đầu ngủ.

Vô số con ngựa gào thét trong lòng Lạc Vân Hi.

Ý nghĩ đầu tiên là xông lên nhắc nam nhân này ném ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nàng liền xông tới, một tay xách cổ áo Trung Sơn Vương lên, dồn hết sức, đã muốn xách hần lên.

Trung Sơn Vương không nhịn được cười nói: "Sao vậy? Ngươi muốn ngủ theo ta sao?" Nói rồi, hần duỗi cánh tay dài ra, kéo thân thể gầy yếu của Lạc Vân Hi lên trên giường.

Ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng, tay giữ chặt cánh tay hần, cắn một cái.

"Hít——" Trung Sơn Vương hít một hơi, "Ngươi là chó sao?"

Hần đứng lên, sắc mặt âm u, xoa cánh tay: "Được được được, cho ngươi ngủ, ta đi."

Lạc Vân Hi trừng hần.

"Ta đi." Trung Sơn Vương lại nói.

Ánh mắt Lạc Vân Hi càng lạnh hơn trừng hần.

"Ta đi thật." Trung Sơn Vương đành thở dài, xoay người xuống giường, cẩn thận đi từng bước tới trước cửa sổ.

"Ngươi đi thì đi, có phải muốn ta: yêu thích ngươi phải không?" Giọng nói lạnh nhạt của Lạc Vân Hi vang lên.

Trung Sơn Vương thở dài thật sâu, mở cửa sổ ra, nhảy ra ngoài.

Lúc này Lạc Vân Hi mới trì hoãn đổi sắc mặt.

Chẳng bao lâu, Xuân Liễu ở bên ngoài sợ hãi kêu: "Ồ đâu ra khối băng này vậy?"

Lạc Vân Hi há cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy dưới hiên thả một cái chậu gỗ lớn, tràn đầy những khối băng trong suốt, dưới khúc xạ của ánh mặt trời tạo thành ánh sáng năm màu, mặt nàng tối sầm lại nói: "Chuyển vào trong phòng."

Đã đưa tới, không cần uống phí.

Ngày đó, quả nhiên mát mẻ hơn nhiều.

Hôm sau trời vừa sáng, Lạc Vân Hi rời giường, Khinh Hồng theo thường lệ đưa canh bỏ câu non hằm nhân sâm tới, đây là để làm ấm dạ dày, Đoan Mộc Triết nhất định biết dạ dày nàng không tốt. Dùng xong bữa rồi nàng đến chỗ Tam di nương, dặn Khinh Hồng bảo vệ Tam di nương thật tốt, nàng mới mang Xuân Liễu, Hạ Đào tới Tề phủ.

Hôm nay Tề phủ cực kỳ náo nhiệt, khách đến nối đuôi không dứt, chẳng qua, vì là Tề gia làm chủ, bình thường sẽ không có người hoàng thất tới, mọi người có thể vui vẻ thoải mái.

Sau khi Lạc phủ đến, Tề Sính Đình theo Tề phu nhân tự mình đến đón.

Mặt Tề phu nhân ý cười đầy kéo Lạc phu nhân rời khỏi đó, Tề Sính Đình lại mời Lạc Vân Hi, Lạc Nguyệt Kỳ tới đình nghỉ mát ở hậu viện ngồi một lát.

Tề phủ chỗ nào cũng có người, thời điểm các nàng tới đình nghỉ mát, trong đình đã nhiều tiểu thư ngồi.

Tề Sính Đình cười nói: "Hôm nay quá nhiều người, nếu chiều đãi Lạc tiểu thư không tốt, thì mong hai vị bỏ qua cho."

"Nói gì vậy." Lạc Vân Hi cười nói, ánh mắt trôi về nơi khác, "Cây cối mát mẻ, chúng ta đi tản bộ một chút."

Tề Sính Đình đang muốn trả lời, một nữ tử mặc váy thêu hoa lan trong đình đứng lên, vẫy tay với các nàng: "Tề tiểu thư, còn không qua đây ngồi?"

Tề Sính Đình cười đáp lại, dẫn Lạc Vân Hi và Lạc Nguyệt Kỳ qua.

"Tề tiểu thư, hôm nay ngươi là chủ nhà, sao có thể ở bên ngoài phơi nắng chứ? Hà, vị này chẳng phải Lạc tiểu thư sao?" Ánh mắt nàng kia chuyển tới trên người Lạc Nguyệt Kỳ.

Lạc Nguyệt Kỳ là trắc phi tương lai, nàng tất nhiên là biết.

Lúc này Lạc Nguyệt Kỳ mới tìm được một chút cảm giác tồn tại, nhiệt tình cười, nhưng không quen biết đối phương.

Tề Sính Đình chỉ vào ba nữ tử trên bàn giới thiệu.

Cô nương mặc váy thêu hoa lan là trưởng nữ của Cốc Thừa tướng Cốc Hân kỳ, người mặc váy vàng là nữ nhi của Cửu môn Đề đốc Đoạn Tâm Vũ, người áo hồng lại là con gái nhỏ nhất của Tăng thái phó——muội muội của Thái tử phi Tăng Thủy Lan tên Tăng Thủy Tiên.

Tề Sính Đình lại giới thiệu Lạc Vân Hi.

Hai người khác cũng tốt, sắc mặt Tăng Thủy Tiên lập tức thay đổi: "Cái gì? Là phế vật kia của Lạc phủ sao? Ngươi sao mang nàng tới đây?"

Việc của tỷ tỷ, nàng đã biết, nếu không phải Lạc Vân Hi này làm chuyện gì tốt, Tề Sính Đình sớm đã mất mạng.

Ngay lập tức, nàng đã có định ý nhìn Lạc Vân Hi.

Trên mặt Tề Sính Đình hiện lên sự xấu hổ, trong giọng nói kèm theo một phần phát cáu: "Tăng tiểu thư, hôm nay ngươi là khách, xin đừng nên hồ nói bậy nói bạ!"

"Nàng vốn là phế vật, các ngươi nói có phải không?" Tăng Thủy Tiên nhìn về phía hai nữ tử khác, "Nếu để cho người khác nhìn thấy chúng ta đi cùng với nàng, không phải là đã hạ thấp giá trị bản thân của chúng ta sao? Tề tiểu thư, tốt nhất ngươi mang nàng đi đi, chúng ta cũng không muốn ngồi chung với nàng."

Sắc mặt Tề Sính Đình tức đến đỏ lên, nắm chặt hai tay: "Lạc tiểu thư là ân nhân cứu mạng của ta, mời ngươi lập tức rời khỏi đình nghỉ mát!"

Tăng Thủy Tiên cũng chịu không được nữa, đang định nói lại, Đoạn Tâm Vũ đã khinh miệt nói: "Không phải phế vật sao? Vậy sao đến nay không nói câu nào!"

Tăng Thủy Tiên lập tức có thêm sức lực, dương dương đắc ý nói: "Cũng không phải một mình ta nói như thế?"

Mặt Lạc Nguyệt Kỳ không biến sắc chút nào, Lạc Vân Hi hiện tại, chắc chắn các nàng không thể ức hiếp, nghĩ rồi chớp mắt nhìn Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi quay đầu nhìn về phía Tề Sính Đình, chậm rãi mở miệng: "Tề tiểu thư, quý phủ nuôi chó sao? Sao ta nghe thấy có chó đang sủa vậy?"

"Chó sủa? Ở đâu có chó sủa?" Tăng Thủy Tiên giống như nghe được chuyện gì buồn cười, cười ngửa tới ngửa lui, "Phế vật đúng là phế vật, tự nhiên còn có thể nghe được chó sủa!"

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Bây giờ cũng chẳng phải chó sủa nữa, mà là chó nở nụ cười."

Một lời thôi, trong đình vắng lặng không một âm thanh, Tăng Thủy Tiên bắt chợt hiểu được, giận dữ, đứng lên, chỉ vào Lạc Vân Hi hỏi: "Ngươi nói cái gì? Ngươi nói ta là chó?"

Lạc Vân Hi hơi cau mày: "Ta nghe không hiểu ngôn ngữ loài chó, ai tới phiên dịch dùm cái, nàng nói cái gì?" Đoạn Tâm Vũ và Cốc Hân kỳ rốt cuộc không nhịn được, che miệng bắt đầu cười trộm.

Tăng Thủy Tiên tức giận vung một cái tát về hướng Lạc Vân Hi.

"Bốp!"

Một cánh tay đánh xuống, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Lạc Vân Hi kinh ngạc nhìn Tề Sính Đình chặn ở trước mặt, nàng che mặt bị đánh sưng, lớn tiếng quát: "Tăng Thủy Tiên, rút ra khỏi Tề phủ cho ta, ở đây không phải nơi ngươi có thể làm bậy!"

Tằng Thủy Tiên ngẩn ngơ, không phục, ánh mắt lạnh lùng, đưa tay đẩy ra Tề Sính Đình, tay Tề Sính Đình nắm chặt cổ tay nàng không cho nàng đi qua, Đoạn Tâm Vũ và Cốc Hân kỳ vội tới kéo.

Lạc Vân Hi thấy rõ, hai người bọn họ nói là can ngăn, kỳ thực là ôm chặt Tề Sính Đình.

"Lạc tiểu thư đi mau!" Tề Sính Đình vội vàng kêu to.

Tằng Thủy Tiên lại đập một cái tát tới, cả người Lạc Vân Hi không nhúc nhích, đưa ngón trỏ ra thoáng qua, "đùng" một tiếng vang lên, mọi người mới nhìn thấy, một cái đánh kia vậy mà vững vàng đánh tới trên mặt Đoạn Tâm Vũ.

Thật sự là mấy người này đứng quá gần.

"Tằng Thủy Tiên ngươi dám đánh ta!" Đoạn Tâm Vũ "oa" một tiếng khóc rống, xông lên trước cùng đánh Tằng Thủy Tiên.

Tằng Thủy Tiên trăm miệng cũng không thể bào chữa, mà Lạc Vân Hi lại giữ chặt Tề Sính Đình: "Chúng ta ngồi xuống trước." Lạc Nguyệt Kỳ nhanh chóng ngồi vào bên trong trước tiên.

Trong lúc âm ỉ, một tiếng hô truyền đến: Thập nhị hoàng tử đến!"

Trong đình lập tức yên tĩnh lại, Đoạn Mộc Kỳ, nghênh ngang đi vào, mặt đầy nghi ngờ: "Các người đánh nhau sao?"

Quần áo Đoạn Tâm Vũ và Tằng Thủy Tiên xóc xếch đỏ mặt không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Bất công

Edit: thu thảo

"Thập nhị hoàng tử sao lại tới đây?" Tề Sính Đình vừa mừng vừa sợ, nàng cũng không ngờ cũng sẽ có người hoàng thất tới tham gia tiệc rượu.

"Vừa nãy là hai vị tiểu thư này đánh nhau." Lạc Vân Hi đuổi tay chỉ ra.

Sắc mặt Đoạn Mộc Kỳ hơi trầm xuống: "Thật là một chút bộ dạng của thiên kim tiểu thư cũng không có, còn không mau rời khỏi đây! Thật là làm bản hoàng tử bần mắt!"

Tằng Thủy tiên chỉ vào Lạc Vân Hi nói: "Là nàng mắng chúng ta trước."

"Hả, nàng mắng các người cái gì?" Đoạn Mộc Kỳ tò mò hỏi.

"Nàng mắng chúng ta là chó!" Tằng Thủy tiên oán hận nói.

Đoạn Mộc Kỳ cười ra tiếng, rồi nhanh chóng nhện xuống: "Có ai nghe thấy không, các người nghe thấy hả?"

Tề Sính Đình và Lạc Nguyệt Kỳ lắc đầu lia lịa: "Chúng ta không nghe thấy."

Cốc Hân Kỳ trầm ngâm một lát, nói: "Ta nghe thấy." Hai người kia đều là tỷ muội tốt của nàng.

Tằng Thủy Tiên vui vẻ lớn tiếng: "Đúng vậy, nàng nghe thấy được!"

Đoạn Mộc Kỳ âm u nhìn Cốc Hân kỳ: "Bản hoàng tử nghe nói, lỗi tai Cốc tiểu thư vẫn luôn có vấn đề, xem ra quả nhiên là thế, không bằng sau này ta nói với phụ hoàng để người cho thái y xem lỗi tai cho Cốc tiểu thư."

Cốc Hân kỳ nghe vậy, sợ hãi, tâm nhảy "rầm" mấy lần.

Thập nhị hoàng tử vậy mà lại giúp đỡ phế vật này!

Nàng lập tức không nói được câu nào.

Tằng Thủy Tiên cũng cảm thấy, lập tức cắn răng nói: "Phế vật, người chờ đó, Tằng gia chúng ta sẽ không bỏ qua cho người!"

"Bốp!" Một bàn tay đánh vào trên gương mặt nõn nà của nàng ta, hiện ra năm đầu ngón tay đỏ như máu trên mặt. Lạc Vân Hi thu tay về, nói: "Thập nhị hoàng tử, ngươi nghe thấy chứ? Nàng mang ta là phế vật, ta chỉ đánh trả mà thôi."

Tằng Thủy Tiên đau đến bấp thịt trên người bắt đầu vẩy vẹo, nàng quả thực không ngờ, Lạc Vân Hi dám can đảm đánh nàng ở ngay trước mặt thập nhị hoàng tử!

Tề Sính Đình cũng ngẩn ngơ.

Đoan Mộc Kỳ mày khê cau, đang định lên tiếng, Tề Sính Đình bất chợt kinh ngạc thốt lên một tiếng, ánh mắt nhìn ra đình ngoài.

Tất cả mọi người không khỏi nhìn qua, lập tức toàn bộ đều tròn tròn mắt.

Chỉ thấy cuối đường, có hai nam nhân đang đứng.

Một người mặc áo gấm màu xanh sẫm, tóc dài bị gió thổi tung, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng, một cặp mắt hờ hững nhìn tất cả xảy ra trong đình.

Người còn lại thì mặc áo màu đen, vạt áo buông xuống mặt đất, tôn lên vóc người cao lớn của hắn, ngũ quan anh tuấn lạnh lùng sâu thẳm, ánh mắt thâm sâu khó đoán định, cũng đang nhìn bọn hắn.

Thực ra lúc này trong triều Lục hoàng tử thân phận cao quý và Trung Sơn Vương nắm giữ quyền thế đều là người đứng đầu.

Hai nam nhân đứng ở đó, không nói một lời, chỉ có ánh mắt lạnh lùng sâu thẳm nhìn tới cũng đã giống như thiên đao vạn kiếm bay tới rồi, nắng hè chói chang lại càng làm tôn lên bọn họ, mọi người chỉ cảm thấy trong đình rét căm căm.

Đoan Mộc Kỳ phe phẩy quạt giấy, sắc mặt bình thường, không có hành động gì.

Hai chân Tề Sính Đình mềm nhũn, không nghĩ đến những nhân vật lớn đều đến. Nàng muốn đi qua nghênh đón, tuy nhiên thế nào hai chân cũng không có cảm giác để bước đi, nàng không khỏi nắm chặt vạt áo Lạc Vân Hi, vừa rồi trong đình thực sự quá hỗn loạn.

Tằng Thủy Tiên đột nhiên che mặt, "rầm" quỳ xuống.

Bất chợt bước chân Trung Sơn Vương hơi động, không ai nhìn thấy hắn đi như thế nào, sau một khắc cả người đã ở trước chòi nghỉ mát.

"Ba!" Hắn nhắc chân, đá ngã Tăng Thủy Tiên, làm những người khác trong đình đều dọa sợ.

"A!" Bà vai Tăng Thủy Tiên đụng vào cột đình, nàng ta gào lên một tiếng đau đớn, lời hung bạo muốn nói cũng nuốt vào.

Trung Sơn Vương cũng không thèm nhìn người khác, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, giọng nói uy nghiêm đáng sợ: "Trong Thiên Dạ điều quan trọng nhất của nữ tử là lời nói, không ngờ, Tăng gia tiểu thư lại có thể há mồm liến máng ra cái từ phế vật này, quả là tội không thể tha!"

Tiếng nói của hắn cực kỳ lạnh lẽo, lời nói hùng hồn để bất luận người nào cũng cảm thấy khiếp sợ.

Dù cho, lúc này hắn nói không phải sự thật, người khác cũng không có dũng khí phản bác, hơn nữa, hắn nói rất có lý.

Nước mắt Tăng Thủy Tiên rơi xuống như mưa, nước nở tới một chữ cũng chẳng nói ra được.

Nàng muốn nói, Lạc Vân Hi còn đánh nàng đây này!

Lạc Vân Hi cũng ngẩn ngơ, không ngờ Trung Sơn Vương ra tay nhanh như vậy, sau đó chậm rãi phản ứng kịp.

Phế vật? Cái từ này họ Quân nhà hắn không biết nói nàng bao nhiêu lần, nói như vậy, chính hắn cũng nên đánh sao? Nàng không khỏi châm chọc như vậy trong lòng.

Sắc mặt Đoan Mộc Triết cũng hơi thay đổi, nhanh chân đi tới.

Tằng Thủy tiên nhìn thấy hắn, nhanh chóng tránh về phía hắn, chỉ lo bị Trung Sơn Vương đánh.

Đoan Mộc Triết sợ là Trung Sơn Vương lại muốn ra tay giáo huấn Lạc Vân Hi, nhanh chóng đứng ở trước người Lạc Vân Hi, nói: "Vừa rồi Tăng tiểu thư nói bậy hại người, thật sự là không đúng, Lạc tiểu thư tát chã, cũng là hợp tình hợp lý, không trách nàng được."

Trung Sơn Vương lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, hắn không phải là không biết lần này Đoan Mộc Triết sẽ giúp Lạc Vân Hi, chỉ là nghe hắn nói ra lời này trong lòng rất khó chịu.

Thấy Đoan Mộc Triết vậy mà cũng có ý che chở cho Lạc Vân Hi, Tề Sính Đình và Lạc Nguyệt Kỳ, Cốc Hân kỳ, Đoan Tâm Vũ đều vô cùng kinh ngạc.

Trung Sơn Vương lạnh lùng nói: "Bổn vương tất nhiên cảm thấy Lạc tiểu thư có lý, nàng cũng không sai một chút nào, người sai là Tăng tiểu thư."

Lạc Vân Hi không nói gì.

Đoan Mộc Triết thấy Trung Sơn Vương hiểu vì sao lại che chở Lạc Vân Hi, trong lòng tức giận, lẽ nào hắn phát hiện mình và Hi nhi có quan hệ, cố ý như vậy sao? Nhìn Lạc Vân Hi đang đánh giá mặt Trung Sơn Vương, ghen tuông không ngừng dâng lên, hắn tiến lên dùng một cước đá văng Tăng Thủy Tiên, oán hận nói: "Cũng là do nữ tử này không giữ mồm giữ miệng, khiến văn hóa của Thiên Dạ Quốc chúng ta hồng mắt!"

Tăng Thủy Tiên không ngờ tới lại gặp phải một cước của Lạc hoàng tử, ủy khuất lớn tiếng khóc.

"Đ dẫn đi." Trung Sơn Vương chán ghét đứng xa.

Lập tức có thị vệ áo đen bay đến, xách Tăng Thủy Tiên đi.

Đoan Mộc Kỳ khó nhìn Trung Sơn Vương chớp mắt, lại nhìn thử Đoan Mộc Triết, không nhận được nói: "Lạc ca —— "

Trung Sơn Vương chấp tay rời khỏi đình nghỉ mát, Đoan Mộc Triết cũng xoay người đi ra khỏi đình, kêu lên: "Thập nhị đệ, đi theo ta."

Đoan Mộc Kỳ vội vàng đuổi theo, thật cẩn thận hỏi: "Lạc ca, Tăng tiểu thư hình như đã đắc tội gì với huynh và Trung Sơn Vương phải không?"

"Vì sao lại hỏi ta như vậy?" Đoan Mộc Triết bước nhanh rời khỏi đó, ánh mắt liếc về phía nữ tử trong đình kia.

"Rõ ràng các người đều thấy Lạc Vân Hi đánh người, vì sao đều làm như không thấy?" Đoan Mộc Kỳ nói ra ý nghĩ trong lòng.

"Trung Sơn Vương không nhìn thấy, nếu ta nhìn thấy, đây chính là hoài nghi mất hắn có vấn đề sao?" Một câu nói của Đoan Mộc Triết đã chặn miệng hắn lại.

Còn Trung Sơn Vương vì sao giả vờ không nhìn thấy, chính Đoan Mộc Kỳ cũng không dám hỏi.

Trong đình hoàn toàn yên tĩnh.

Lạc Vân Hi ngồi xuống lần nữa, nói: "Chó đi rồi, quả nhiên yên tĩnh hơn nhiều."

Tất cả mọi người theo những lời này mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Cốc Hân kỳ cau mày nói: "Lạc tiểu thư, vừa rồi người cũng nghe thấy, Trung Sơn Vương và Lạc hoàng tử đều nói không thể tùy tiện mắng người, sao người dám như thế? Lẽ nào bọn họ vừa đi, người lại quên giao huấn đó sao?"

Đoan Tâm Vũ làm lẽ, cũng lớn tiếng đáp lời: "Trung Sơn Vương và Lạc hoàng tử, còn có thập nhị hoàng tử vừa mới đi, những lời này của người chỉ rốt cuộc là ai?"

Lạc Vân Hi liếc nhìn nàng như nhìn một kẻ ngốc, thật sự coi mình là trái hồng mềm muốn bóp sao cũng được ư? Trung Sơn Vương, Lạc hoàng tử, Thập nhị hoàng tử thì là cái gì? Nàng ở ngay trước mặt bọn hắn cũng dám mắng bọn hắn là chó, cần gì trốn ở chỗ này nói?

"Ta vừa nói chó chính là chỉ Trung Sơn Vương, người đi nói đi." Lạc Vân Hi nghĩ đến buổi trưa hắn nói mình là chó, lập tức miễn cưỡng nói cho mọi người thấy nàng có thể trực tiếp nói ra, nàng giám chỉ thẳng tên Trung Sơn Vương vui buồn thất thường nói hắn là chó, mà sắc mặt cũng không thay đổi.

Đoan Tâm Vũ sợ hãi liếc nhìn nàng, quả nhiên là đã nhanh chân chạy ra khỏi đình.

Tề Sính Đình bị dọa đến mức cả người đều đang run rẩy, đưa tay nắm Lạc Vân Hi một cái: "Lạc tiểu thư, người nói những nói cuối gì đó? Các người đều không nghe thấy phải không?"

Lạc Nguyệt Kỳ ngẩn người không trả lời.

Cốc Hân Kỳ đứng lên, ánh mắt phức tạp nhìn Lạc Vân Hi: "Người không phải phế vật, người là kẻ điên mới đúng."

Nói xong, nàng cũng vội vàng rời khỏi đó.

"Phải làm sao đây?" Tề Sính Đình bị dọa đến mức sắp khóc.

Lạc Vân Hi nhìn trên má trái nàng vẫn là sưng đỏ, khẽ mỉm cười: "Người lo cái gì chứ? Thực ra một cái tát kia, người không cần chặn giúp ta, mau đi bôi thuốc lên mặt đi, đại phu ở đâu? Chúng ta cùng đi tới đó."

Tề Sính Đình giống như người mất hồn đi theo sát nàng, Lạc Nguyệt Kỳ cũng được ngơ ngác đi theo, trong đầu của nàng còn đang kịch liệt quanh quẩn câu nói—— "Ta vừa nói chó chính là chỉ Trung Sơn Vương, người đi nói đi."

Đoan Tâm Vũ hoảng hốt vội vàng đuổi kịp Trung Sơn Vương, nhìn thấy bóng lưng nam nhân to lớn, nàng có chút do dự, nhưng lại nhớ tới câu nói kia của Lạc Vân Hi, nàng vội chạy thật nhanh tới.

Hai đầu gối gấp khúc, quỳ xuống trước mặt Trung Sơn Vương, giờ khắc này, chỉ có Trung Sơn Vương, Đoan Mộc Triết cũng không ở đây.

"Vương gia, ta có chuyện muốn nói!"

Trung Sơn Vương nhận ra là một tiểu thư vừa ở trong đình, sắc mặt không tốt cũng chẳng buồn mở miệng.

"Vừa rồi Lạc tiểu thư vô lễ." Đoạn Tâm Vũ thở ra một hơi cúi người xuống, "Nàng chửi ngài!"

"Nàng mắng ta sao?" Lực chú ý của Trung Sơn Vương lập tức tập trung lại, cả người đều căng thẳng, "Nàng mắng ta cái gì?"

Nàng có thể ở trước mặt nhiều người như vậy chửi mình? Đây chính là việc hiếm có!

Nếu Đoạn Tâm Vũ biết ý nghĩ thật sự trong lòng Trung Sơn Vương lúc này, nhất định sẽ phun máu ba lần.

"Nàng chửi ngài, chửi ngài là... chó." Đoạn Tâm Vũ nói chữ cuối cùng ra.

Sắc mặt Trung Sơn Vương lập tức đen lại, hai bàn tay nắm chặt lại, khiến từng đốt ngón tay vang lên, nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Bầu không khí trên đỉnh đầu quỷ dị đến đáng sợ, lòng Đoạn Tâm Vũ không khống chế được mà nhảy dựng lên, cảm giác áp lực như thủy triều đang lên, hơi thở đều đều bị nghẹn lại ở họng, nàng nhanh chóng lớn tiếng nói: "Là chính miệng Lạc Vân Hi chửi, chúng ta đều nghe thấy!"

"Nàng chửi thế nào? Nói nguyên văn cho bốn vương." Trung Sơn Vương trầm giọng hỏi.

Đoạn Tâm Vũ suy nghĩ một chút, nói: "Ta vừa nói chó chính là chỉ Trung Sơn Vương, người đi nói đi."

Trung Sơn Vương lại im lặng.

Đoạn Tâm Vũ vội vàng nói: "Không phải ta chửi, là Lạc Vân Hi chửi, ta chỉ học dáng vẻ của nàng thôi."

"Tốt lắm, bốn vương biết, người lui xuống đi." Trung Sơn Vương vòng qua nàng, nhanh chóng rời đi.

Đoạn Tâm Vũ thở phào nhẹ nhõm, thẳng lên lưng, khoe miệng lộ ra ý cười, gan Lạc Vân Hi chẳng phải lớn lắm sao? Hừ, để rồi xem Trung Sơn Vương trừng trị nàng thế nào!

Ở chỗ đại phu của Tề phủ, đại phu bôi thuốc cho Tề Sính Đình, Lạc Vân Hi thấy ngón tay hắn khá thô ráp, đã tách hắn ra, nói: "Đề ta."

Một cái tát này Tề Sính Đình nhận giúp nàng, giúp nàng ấy bôi thuốc cũng không phải việc gì lớn.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng xoa thuốc cho nàng ất, ánh mắt nghiêm túc nhìn má trái nàng ấy. Tề Sính Đình ngưng mắt nhìn hai mắt của nàng, trong lòng ám thầm than, mắt sinh ra đã đẹp như vậy, ánh mắt cũng đẹp như vậy, nữ tử thế này, sao lại là phế vật chứ?

Bôi thuốc xong, Lạc Vân Hi nhìn nàng một cái, khẽ cười.

Hai đôi mắt đối diện, ít đi sự xa lạ, nhiều hơn mấy phần ấm áp.

Khi hai người từ chỗ đại phu đi ra, Lạc Nguyệt Kỳ đang đứng dưới tán cây chờ các nàng.

Tề Sính Đình áy náy nói: "Ngũ tiểu thư, hôm nay không chiêu đãi các người tốt, ta cảm thấy rất áy náy, chúng ta đi tiền viện xem hát kịch thôi."

Đội tới tiền viện, đã có không ít tiểu thư ngồi sân khấu trước, Lạc Nguyệt Kỳ vừa ngồi xuống, Tề Sính Đình liền kéo tay Lạc Vân Hi muốn rời khỏi đó.

"Các người đi đâu vậy?" Nàng hỏi.

Tề Sính Đình cười nói: "Ta và Hi nhi đi làm một số chuyện, một lát nữa sẽ quay lại."

"Hi nhi ư?" Lạc Nguyệt Kỳ rất kinh ngạc, xưng hô sao lại thay đổi được nhanh như vậy?

Lạc Vân Hi thấp giọng nói: "Ngũ muội, người ngồi đây rất xem cho vui, nếu Lương Diệp Thu đến đây đưa, hãy tới tìm ta."

Lạc Nguyệt Kỳ cắn môi, "ừ" một tiếng.

Lúc Tề Sính Đình và Lạc Vân Hi đi ra tiền viện, trước mặt đã nhìn thấy vài người đi tới, cầm đầu chính là Trung Sơn Vương.

Nàng nhất thời sợ tới mức mặt trắng bệch, theo bản năng giữ chặt Lạc Vân Hi tiến lên hành lễ, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu.

Bước chân Trung Sơn Vương dừng lại, mắt chỉ chú ý thân hình gầy yếu kia, nhẹ nhẹ nhún mảy.

Đoạn Tâm Vũ đi ở phía sau đến, nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại vô cùng vui mừng.

Lúc này Lạc Vân Hi chết là cái chắc rồi!

Ai biết được, Tề Sinh Đình và Lạc Vân Hi hành lễ xong cũng không ở lại, mà đi thật nhanh ra ngoài.

Nàng sốt ruột, lẽ nào Trung Sơn Vương quên chuyện vừa rồi? Con mắt hơi chuyển động, nàng vội vàng chạy tới, kêu lên: "Trung Sơn Vương, vừa rồi Lạc Vân Hi mắng ngài, ngài quên rồi ư?"

Chỉ lo Trung Sơn Vương không nhớ cái gì, nàng chỉ tay vào Lạc Vân Hi một cái.

Lạc Vân Hi nhú mày, dừng bước lại.

Trung Sơn Vương "à" một tiếng: "Phải không? Lạc tiểu thư, Đoàn tiểu thư nói người mắng bốn vương, không biết Lạc tiểu thư giải thích như thế nào đây?"

Nói rồi, hần bước tới, đi tới hai bước, cách Lạc Vân Hi và Tề Sinh Đình rất gần.

Tề Sinh Đình sợ tới sắc mặt trắng như tờ giấy trương, cuống quýt nói: "Vương gia đừng nghe nàng nói bậy, Lạc tiểu thư nào có lá gan lớn như vậy chứ?"

Trung Sơn Vương cũng không thèm nhìn nàng, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào Lạc Vân Hi: "Ta chỉ hỏi người...người vì sao phải chửi bốn vương? Bốn vương dường như không chọc giận người."

Khỏe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, hơi mím môi, nhìn người đang đi tới, nói: "Vương gia, thần nữ thật sự không mắng người, cho thần nữ một trăm lá gan, cũng không dám nói Vương gia ngài là chó."

Nàng kéo thật dài chữ "chó", vẻ mặt hoàn toàn vô tội.

Trung Sơn Vương nghe ra sự châm chọc của nàng, nhưng không tức giận, ngược lại Đoàn Tâm Vũ sốt ruột nói: "Lạc Vân Hi, người dám đổi trắng thay đen, rõ ràng là người nói để cho ta đi nói cho Vương gia!"

"Đoàn tiểu thư, không biết ta nói cái gì để người đi nói với Vương gia, người nói như vậy mà nghe được à. Vậy bây giờ ta bảo người học chó sủa, người sủa không?" Lạc Vân Hi nở nụ cười hỏi.

Phu nhân, tiểu thư vậy lại xem khá nhiều, đều bắt đầu cười trộm.

Đoàn Tâm Vũ tức giận đến mức gương mặt đỏ hồng: "Người...người —— "

Trung Sơn Vương nhìn Lạc Vân Hi không chớp mắt, chậm rãi nói: "Đoàn tiểu thư sau này đừng có truyền tin bậy bạ, ngày hôm nay là bốn vương, nếu ngày mai là hoàng thượng, không chừng còn định tội cho Đoàn tiểu thư đấy!"

Nói xong, hần nghênh ngang rời đi, để lại vẻ mặt sợ hãi của Đoàn Tâm Vũ.

Lạc Vân Hi đi lướt qua tới, ghé vào lỗ tai nàng, hạ thấp giọng: "Đã nghe chưa? Chính ta nói Trung Sơn Vương là ch, người có thể làm gì được ta?"

"Người, ta—— " Giọng nói của Đoàn Tâm Vũ không lưu loát như lúc trước nữa.

"Đi thôi." Lạc Vân Hi cười rất sung sướng, mắt đảo qua khuôn mặt không biết làm của nàng ta sao, trong môi phun ra lời nói lạnh lùng, "Cho dù ta nói một trăm lần, người đi nói đi, Trung Sơn Vương cũng không tin người." Nói xong, nàng thoải mái lui lại, kéo tay Tề Sinh Đình: "Đi thôi."

Tề Sinh Đình khó hiểu, muốn thảo luận nguyên nhân cùng chuyện này Lạc Vân Hi một chút, nhưng rõ ràng Lạc Vân Hi đối việc này không có hứng thú.

Đến khu nhà ở sau phủ, Tề Sinh Đình lấy ra từ trong phòng ngủ một bao vải vàng đựng quần áo, hơi ngượng ngùng nói: "Mẫu thân người chắc là luôn ghét người, mới để cho người mặc những bộ quần áo cũ kia. Ngày ấy sau khi dự tiệc quay ta đã làm hai bộ áo mới, người thử xem!"

Nàng nói chuyện thẳng thắn, Lạc Vân Hi cũng không ghét, tay mở túi quần áo ra, bên trong có hai bộ quần áo mới.

Một bộ là màu vàng nhạt có áo mỏng phối hợp với váy hoa sen Bạch Tú, một bộ là áo mỏng màu trắng phối với váy dài thêu hoa thủy tiên, đường thêu cẩn thận, tỉ mỉ từng chút một, hoa thêu trông rất sống động, so với thêu thùa bằng máy móc ở hiện đại còn đẹp hơn.

Lạc Vân Hi cười nói: "Nghe nói nữ công của Tề tiểu thư nổi danh, không ngờ ta lại có vinh hạnh được người tự tay may xiêm y cho."

Mặt Tề Sinh Đình hơi đỏ lên: "Đều là hư danh người khác đồn thôi. Người là ân nhân cứu mạng ta, ta vốn định làm lễ cảm ơn người, bây giờ chúng ta lại là bạn tốt, sau này ta sẽ thường xuyên làm cho người."

Trong lòng Lạc Vân Hi cảm động nrm không có cự tuyệt ý tốt của nàng, cầm quần áo, nói cảm ơn.

Hai người cười nói đi ra phòng.

Lạc Vân Hi bỗng nhiên nói: "Người đi về trước đi, ta đi tiểu tiện cái đã."

Tề Sinh Đình thấy nàng có ý để cho mình đi trước, không tiện đi cùng nàng, nên đi trước.

Lạc Vân Hi lúc này mới nói: "Lương Diệp Thu, ngươi lên kút ở đây làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Sự thật

Edit: thu thảo

Lương Diệp Thu từ sau một gốc cây đại thụ đi ra, sắc mặt hần khó coi, hết nhìn đông lại nhìn tây một lát, hỏi: "Lạc Vân Hi, trước mặt Kỳ nhi ngươi đã nói cái gì về ta?"

Mặt Lạc Vân Hi đẩy kính ngạc: "Sao ngươi lại hỏi thế?"

"Kỳ nhi nhìn thấy ta liền bỏ chạy, lần trước, cũng là ngươi thả nàng chạy. Vừa rồi ta phát hiện nàng đang xem kịch, liền chuẩn bị tới nói chuyện cùng nàng, không ngờ, nàng hoảng sợ vội vàng chạy ra ngoài, trực tiếp hỏi ngươi ở nơi nào, người hầu dẫn nàng đến nơi này, ta theo tới đã không thấy nàng nữa. Lạc Vân Hi, nếu như không phải ngươi nói xấu ta trước mặt nàng, nàng làm sao có thể xa lánh ta đến mức thế này?"

Lòng Lương Diệp Thu nghi ngờ càng ngày càng nặng.

"Ngươi đã sớm biết quan hệ của ta và nàng, sao cái gì cũng không nói chứ? Nàng làm Thái tử trắc phi, chắc chắn có liên quan tới ngươi? "

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng, cảm thấy vô cùng khó tin: "Lương Diệp Thu, ngươi nói thử một chút, xem ta có thể nói xấu ngươi cái gì trước mặt nàng?"

Lương Diệp Thu hừ một tiếng: "Cái này ta cũng không biết được, vì bồi nhọ ta, sợ là lời gì ngươi cũng có thể nói được!"

"Đúng vậy, lời gì cũng có thể nói được, ngươi có hôn ước với tỷ tỷ lại quyến rũ muội muội người ta, nếu là một nữ nhân biết chuyện này, đều sẽ khinh thường ngươi. "

Lương Diệp Thu tức giận vô cùng: "Ta và Kỳ nhi đều là hai bên tình nguyện! Là Kỳ nhi nguyện ý!"

Khóe miệng Lạc Vân Hi cong lên nụ cười châm chọc: "Kỳ nhi nguyện ý? Ha ha, ta nói thật cho ngươi biết, Kỳ nhi xưa nay chưa từng thích ngươi, nàng đường đường là trắc phi của Thái tử, việc này đã được định trước mấy năm rồi, nàng sao lại tình nguyện với ngươi?"

"Ngươi nói bậy bạ quả nhiên rất lợi hại!" Lương Diệp Thu tức giận vô cùng.

"Nói bậy nói bạ sao? Vậy ta nói cho ngươi nghe thử chuyện càng bậy bạ hơn." Lạc Vân Hi cũng không giận, tiếp tục nói: "Thực ra, ta vẫn luôn nghi ngờ nhân phẩm của Lương đại thiếu gia, nên cùng với Kỳ nhi nghĩ ra cái biện pháp mỹ nhân kế này."

Trên mặt Lương Diệp Thu chợt lóe lên sự sợ hãi.

"Dùng Kỳ nhi là mồi, nhìn thử xem ngươi có thể qua cửa ải này hay không. Nam nhân bình thường sẽ không ăn cỏ gần hang, chỉ có nam nhân tâm lý không bình thường mới động tâm với em vợ của mình. Tiếc thay, Lương Diệp Thu, ngươi thuộc về loại người sau."

"Ngươi lừa ta!" Lương Diệp Thu rống to.

Lạc Vân Hi không hề bị hấn quấy rầy, tiếp tục nói: "Kỳ nhi nói cho ta biết, ngươi mắc câu rồi, đêm hôm trước khi rời khỏi thành Khai Dương, ngươi bí mật tới Lạc phủ, gặp Kỳ nhi tại phòng nàng, việc này có không đây?"

Khí lạnh ứa ra từ người Lương Diệp Thu, lui ra sau vài bước.

Việc bí mật như thế, sao nàng lại biết được? Chỉ có một khả năng, là Kỳ nhi nói cho nàng biết!

Trong con mắt hần kịch liệt dâng lên cảm giác không thể tin.

"Sự thật chứng minh, ngươi vốn dĩ chính là nam nhân không thể tin, cho nên, trò chơi đến đây là kết thúc!" Lạc Vân Hi cười đến cực kỳ quỷ dị, nói: "Kỳ nhi, ngươi cũng nghe đủ rồi, đi ra giải thích với hần một chút đi."

Gió thổi cỏ lay, tiếng bước chân vang lên ở góc tường.

Trên mặt Lương Diệp Thu hoàn toàn không chút máu nào, đôi mắt đỏ như máu nhìn Lạc Nguyệt Kỳ, vênh tai lên nghe nàng nói.

Sắc mặt Lạc Nguyệt Kỳ có chút không tự nhiên, rất nhanh đã điều chỉnh tốt trạng thái, mở miệng nói: "Đúng như lời tam tỷ tỷ nói vậy."

"Không thể!" Lương Diệp Thu thô lỗ cắt ngang giọng nói của nàng.

Lạc Nguyệt Kỳ chờ hấn dừng lại, mới mềm mại nói: "Ta chưa từng từng thích ngươi, làm tất cả việc này chỉ là vì diễn một tuồng kịch cùng tam tỷ tỷ, chính là ngươi có lỗi với nàng trước, cho nên, Lạc gia chúng ta không nợ gì ngươi. Từ nay về sau, đừng tới tìm ta nữa, hãy quên ta đi."

Lúc nàng nói chuyện, trong lòng quả thật có chút cay đắng.

Dù sao, đây đều là lời nói trái lương tâm.

Nhưng chuyện nàng đáp ứng Lạc Vân Hi, không cho phép nàng đổi ý.

Lạc Vân Hi hiện tại, nàng không thể nào nắm trong tay.

"Lạc Nguyệt Kỳ, ngươi thật nhẫn tâm!" Lương Diệp Thu nắm chặt hai bàn tay, không cam lòng kêu lớn, giọng nói khàn khàn, giống như dã thú bị nhốt phát ra tiếng kêu cuối cùng.

Lạc Nguyệt Kỳ bị dọa trốn đến sau Lạc Vân Hi, không dám nhìn hấn nữa.

Lạc Vân Hi nắm tay nàng, ra hiệu cho nàng đi trước, Lạc Nguyệt Kỳ không dám đợi lâu, lao đảo chạy ra xa.

Lương Diệp Thu phát điên muốn đuổi theo, lại bị cánh tay gầy gò của Lạc Vân Hi ngăn cản.

"Lạc Vân Hi, kẻ hèn hạ này, ngươi và Lạc Nguyệt Kỳ, hai kẻ Lạc gia hèn hạ các ngươi!" Lương Diệp Thu nói lời kích động này cũng không cần nghĩ, quơ quơ đấm về phía mặt Lạc Vân Hi, tiếc thay đều không đánh được vào gò má nàng.

Lạc Vân Hi lạnh lùng nhìn hấn, nhìn thấy trong ánh mắt nàng lạnh lùng vô tình, Lương Diệp Thu dần dần hồi phục trạng thái tinh thần.

Giọng nói của hấn trở nên khàn khàn: "Hay cho một chiêu mỹ nhân kế, Lạc Vân Hi, ngươi không sợ mất ta như vậy sao? Vậy ta cho ngươi biết, dù cho lúc trước ta có thể thích ngươi, từ nay về sau, ta sẽ không thích ngươi nữa! Ngươi đã không đáng giá để ta thích! Ngươi hỏi hận không?" Ánh mắt âm u hấn tập trung nhìn nàng.

"Hỏi hận đi. Đây là kết cục ngươi tự làm tự chịu! Kỳ nhi hơn ngươi, nàng có thể làm trắc phi của thái tử, còn... phế vật như ngươi, lại chỉ có thể dựa vào ta!" Lương Diệp Thu phun từng chữ: "Ta sẽ không cưới ngươi...ngươi đời này cũng đừng mong sống tốt!"

Lạc Vân Hi nhìn hấn, ánh mắt không mang theo bất cứ tia thông cảm nào.

Lương Diệp Thu sau lưng Lạc Vân Hi trước đây làm ra chuyện như vậy, nên có kết quả này.

Hơn nữa, nàng cũng không làm việc gì độc ác, chỉ là cho hấn biết sự thật mà thôi.

Tuy không phải Lạc Nguyệt Kỳ và nàng lập mưu hãm hại Lương Diệp Thu, nhưng nàng ta thực sự lừa gạt tình cảm của Lương Diệp Thu, sau khi lên làm trắc phi của thái tử liền một cước đạp hấn ra, nàng cũng không chám ngời gì.

Về phần nàng còn muốn nói cho hấn biết, vậy càng là một sự thật ai cũng xóa bỏ không được.

"Lương Diệp Thu, ngươi cho rằng ta thích ngươi, muốn ngươi thích sao?" Giọng nói của nàng bình tĩnh, "Có chuyện, ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi muốn nghe không?"

"Nói!" Đáy mắt Lương Diệp Thu đỏ như máu cũng không giảm xuống.

"Ta và Đoan Mộc Triết là thanh mai trúc mã, hôn ước với ngươi, chỉ là một danh nghĩa mà thôi!" Chẳng phải Đoan Mộc Triết khắp nơi đều che giấu quan hệ của bọn họ sao? Vậy nàng càng muốn nói ra. Cái gọi là nguy hiểm, nàng không hề sợ.

"Đoan Mộc Triết?" Lương Diệp Thu ngăn ra, "Lục hoàng tử?"

"Đúng vậy." Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, "Cho nên, sau này không nên ở trước mặt ta nói ta thích ngươi, ta thực sự không cần thiết phải thích ngươi."

Lương Diệp Thu không chịu tin nàng nói: "Ngươi thật là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!" Tiếng nói của hấn ngừng ở nơi đây, đột nhiên nhớ tới ngày ấy thấy Lục hoàng tử và Lạc Vân Hi tình chàng ý thiếp đuổi hấn khỏi Lạc phủ, lại nghĩ đến vết thương ở chân Lương Hàm Phương, Lục hoàng tử dùng xe ngựa đưa Lạc Vân Hi đi, một tiếng tiếp theo cũng không thể nói ra.

"Đây là thật sao?" Tiếng nói của hấn run rẩy.

Đột nhiên, bố cục nhiều năm bị phá vỡ, Lương Diệp Thu thật sự khó mà tiếp nhận, thần sắc thay đổi liên tục.

Lạc Vân Hi không để ý tới hắn, chậm chậm rời khỏi viện, Lương Diệp Thu vội vàng đuổi theo nàng, hắn thật sự bị mấy tin tức này làm đầu óc chấn động một phát mạnh.

Được mấy con đường mòn, phía trên cầu nhỏ, có dáng người cao to của Đao Mộc Triết đang đứng, đang nhìn mấy con cá vàng nô đùa trong nước sông dưới cầu, mặt như đang nghĩ ngợi gì. Lạc Vân Hi đi qua, kêu lên: "Đao Mộc Triết."

Đao Mộc Triết kinh ngạc ngẩng đầu, thấy nàng chạy tới, vội nhìn xung quanh, bên cạnh cũng không có người ngoài, chỉ có mấy thị vệ thân cận đứng.

"Sao nàng lại tới đây?" Hắn hạ thấp giọng hỏi.

Lạc Vân Hi đi đến cạnh lan can, sóng vai cùng hắn, nhìn vào trong nước sông.

Bóng hai người một cao một thấp trên sóng nước lăn tăn, nam anh tuấn, nữ tử đẹp như hòn ngọc.

Đây chính là nàng sao? Nhìn nhiều lần như vậy, vẫn là rất lạ lẫm.

Nhìn thấy Lạc Vân Hi chẳng coi ai ra gì đứng bên cạnh Đao Mộc Triết, mặt Đao Mộc Triết đầy thần nhiên, Lương Diệp Thu gắt gao nắm chặt quả đấm. Giờ khắc này, nếu như không tin bọn hắn là thanh mai trúc mã, hắn chính là một kẻ ngu!

Vị hôn thê thầm mến mình nhiều năm lắc mình thay đổi, là thanh mai trúc mã của Lục hoàng tử đương triều, từ phế vật bất chột biến thành phượng hoàng, mà hắn, thì lại bị đá kích nặng nề; mà người mình lén lút yêu đương cùng mình đột nhiên nói với hắn nàng vốn dĩ là đang diễn trò mà thôi, chưa từng thích hắn... hai chuyện này, đủ để khiến một nam nhân nổi điên.

Lương Diệp Thu tức giận xông lên đầu từng đợt, bỗng nhiên, xông ra, đôi mắt phun lửa tập trung vào Đao Mộc Triết trên cầu, hắn lớn tiếng hỏi: "Lục hoàng tử, ngại và Lạc Vân Hi là thanh mai trúc mã sao?"

Tiếng nói của hắn vô cùng vang dội, sắc mặt Đao Mộc Triết thay đổi trong nháy mắt.

Tiếng gió rít gào, cái bóng bên cạnh Lạc Vân Hi đã biến mất, sau một khắc, một bàn tay thon dài sạch sẽ đã chuẩn xác bóp cổ Lương Diệp Thu.

"Người nói cái gì?"

Giọng nói lạnh thấu xương phát ra từ khuôn mặt tuấn tú âm u kia, ánh mắt của Đao Mộc Triết khiến người nhìn không rõ cảm xúc.

Lương Diệp Thu gãy gập, không thoát được, hắn ho khan vài tiếng, về mặt thông khổ, nói không ra lời.

Đao Mộc Triết buông tay ra, làn nửa lạnh lùng hỏi: "Người nghe ai nói?"

"Ta nói." Lạc Vân Hi rành rang từ phía sau đi tới.

"Hi nhi!" Sau khi Đao Mộc Triết hết khiếp sợ, buồn bực, phát ông tay áo, nói: "Sao nàng có thể nói với hắn cái này?"

Lương Diệp Thu một mặt xoa yết hầu, một mặt cười lạnh nhìn về phía Lạc Vân Hi: "Ta còn tưởng vì muốn tốt cho người nên mới che giấu! Hóa ra Lục hoàng tử vốn dĩ cũng không thừa nhận sự tồn tại của người, còn không biết coi người là cái gì nữa."

"Bốp!" Trên mặt hắn, đã văng vàng đón một bạt tai.

Mặt Đao Mộc Triết đầy tức giận, lạnh lùng nói: "Ăn nói bậy bạ!"

Lương Diệp Thu kinh ngạc che gò má, ngón tay run, hắn tức giận muốn đánh trả, lại không dám, vốn dĩ là không dám.

Trước mặt là Lục hoàng tử!

Hoàng tử vô cùng tôn quý trong hoàng thất, nam nhân có thể quyết định tiền đồ, cuộc sống sau này của hắn!

Lạc Vân Hi châm chọc cười, "Đao Mộc Triết, Lương Diệp Thu nói không sai, không biết người coi ta như cái gì?"

"Hi nhi!" Đao Mộc Triết vừa đau vừa hận, "Nàng biết rõ mà, trong lòng ta, nàng không giống bất kỳ kẻ nào, sao phải nói lời tức giận này với ta!"

Hắn lại quay đầu nhìn về phía Lương Diệp Thu, âm u nói: "Được, người không phải muốn bán hoàng tử chính miệng thừa nhận sao? Đúng, Hi nhi là thanh mai trúc mã của ta, bán hoàng tử tương lai muốn dùng kiểu cưới tám người khiêng đón nàng về, người cho rằng nàng là người mà người có thể lấy được sao? Cút đi, người ngay cả góc áo của nàng cũng không được đụng tới! Bán hoàng tử cảm thấy người còn là vị hôn phu của nàng chính là sỉ nhục! Người lại còn thường nói Hi nhi là phế vật, bán hoàng tử thấy, người mới là phế vật!"

Lương Diệp Thu thực sự nghe được rõ ràng, nổi hận trong lòng dâng lên, rồi lại e ngại Lục hoàng tử, cắn răng nói: "Ta đã biết, Lục hoàng tử, ta có thể đi được chưa?"

Chuyện ngày hôm nay, đừng để lộ ra ngoài nữa câu!" Đoan Mộc Triết uy hiếp.

"Lục hoàng tử yên tâm, ta sẽ không nói việc này cùng bất cứ người nào." Đối mặt với ánh mắt hùng hổ dọa người của hắn, Lương Diệp Thu có chút sợ hãi, sợ sẽ bị giết người diệt khẩu tại chỗ, hắn rủ mất xuồng.

Nhưng trong lòng đã quyết định, Lục hoàng tử hắn không dám đụng vào, nhưng Lạc Vân Hi, người chờ cho ta! Trừng trị một nữ nhân như ngươi, còn khó sao? Còn có Lạc Nguyệt Kỳ, người cũng chờ đó cho ta! Các ngươi lừa gạt ta như vậy, thì phải bỏ ra cái giá tương ứng!

Lương Diệp Thu nom nớp lo sợ lui ra.

Đoan Mộc Triết thở dài một hơi, bất đắc dĩ nhìn về phía Lạc Vân Hi: "Hi nhi, chuyện hôm nay quá mức mạo hiểm."

Lạc Vân Hi nhân dịp nói: "Vậy thì Nhị hoàng tử từ Thanh Sơn trở lại sẽ đối phó với ta, ngược lại chết là ta cũng không phải người mà." Nàng cũng quay lưng bước đi.

"Ta... ta không phải có ý này." Đoan Mộc Triết đưa tay muốn kéo nàng lại, phía sau bất chợt truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Hắn vội vàng rút tay.

Giọng nói kinh ngạc của Đoan Mộc Kỳ từ cầu đuôi truyền đến: "Hả, Lục ca, ngươi và Lạc Vân Hi ở đây làm gì?"

Hắn không hiểu nhìn hai người còn đứng rất gần, trong ánh mắt hiện lên sự hiếu kỳ.

Lạc Vân Hi nói: "Không có gì, đang chuẩn bị qua cầu, đừng phải Lục hoàng tử."

Đoan Mộc Triết không nói, đứng yên.

Đoan Mộc Kỳ cười, vẫy tay với Lạc Vân Hi: "Ngươi tới đây, chúng ta qua kia đi dạo, không thể quấy rầy Lục ca suy nghĩ."

Lạc Vân Hi nhân cơ hội này rời khỏi Đoan Mộc Triết, cùng Đoan Mộc Kỳ đi đến trước sân khấu.

"Lạc Vân Hi, ngươi không sợ Lục ca sao?" Đoan Mộc Kỳ đi xa, mới thấp giọng hỏi nàng.

"Người ta sợ còn chưa sinh ra." Một câu nói của Lạc Vân Hi đã bịt miệng hắn.

Đoan Mộc Kỳ bội phục gờ ngón tay cái lên: "Dựa vào ngươi nói ra câu nói này, ta sùng bái ngươi."

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, còn sùng bái, thật là trẻ con!

Đi tới trước sân khấu, Tề Sính Đình thấy nàng trở lại, rất vui vẻ tiến lên nghênh tiếp, chờ trông thấy thập nhị hoàng tử đi cùng nàng, vội vàng kêu một tiếng.

Đoan Mộc Kỳ đáp một tiếng, cũng không để trong lòng, vẫn cứ đẩy nàng ra bên cạnh ngồi cùng Lạc Vân Hi.

Tề Sính Đình thấy thế, trong lòng khó hiểu.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi trong đình, không khỏi nghĩ rằng quan hệ của hai người này tốt lắm, nàng ngược lại cảm thấy sợ hãi.

Lạc Vân Hi nhìn xung quanh không thấy Lạc Nguyệt Kỳ, thò đầu hỏi bên tai Tề Sính Đình: "Nhìn thấy Ngũ muội ta không?"

Tề Sính Đình lắc đầu, khi nàng đến không chú ý tới Lạc Nguyệt Kỳ.

"Ta đi tìm." Lạc Vân Hi có chút không yên lòng, không phải Lương Diệp Thu bắt nàng đi chứ?

Đoan Mộc Kỳ thấy nàng đứng dậy, cũng đi ra theo, cau mày hỏi: "Ngũ muội ngươi cũng có tài, sao từng tiểu thư con thứ Lạc gia lại che giấu sâu như vậy? Bản hoàng tử thấy, chỉ có Lạc Băng Linh không hề thông minh!"

Lạc Vân Hi mỉm cười: "Ngươi và Lạc Băng Linh quen lắm sao?"

Lạc Băng Linh ở kinh thành nhiều hơn ba năm so với các nàng, quen biết cùng mấy vị hoàng tử cũng bình thường, nàng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, lại không nghĩ rằng Đoan Mộc Kỳ hung hăng khoát tay: "Không quen, không quen, ta với nàng tuyệt đối không quen."

Lạc Vân Hi ngạc nhiên, liếc mắt nhìn hắn, gương mặt khó hiểu.

Đoan Mộc Kỳ không nghĩ được đến chuyện nàng mất trí nhớ, vội vã giải thích: "Trước đây ta chọc ngươi chơi, bởi vì khi đó ngươi dễ ức hiếp, nhưng ta và Lạc Băng Linh cũng không có quan hệ tốt như vậy, nàng trêu chọc ngươi, cũng chẳng phải ý của ta!"

Thì ra là thế, Lạc Băng Linh cũng là thích ức hiếp nàng. Món nợ này, nàng nhớ rồi.

Đang lúc này, Lạc Nguyệt Kỳ xuất hiện trong tầm mắt hai người, nàng cũng không phải đi một mình, đi cùng với nàng là nữ tử tóc đen búi tóc cao, trên mặt mang theo nụ cười cao thâm, đáy mắt nhìn không thấu cảm xúc, chính là chánh phi của Thái tử Tăng Thủy Lan.

Trong lòng Lạc Vân Hi hơi ngừng lại, trực giác nói cho nàng chuyện này không hay.

Đã gặp nàng, Tăng Thủy Lan cũng không tới, chỉ cùng Lạc Nguyệt Kỳ nói vài câu liền quay đi.

Khi Lạc Nguyệt Kỳ đi tới, trên mặt có một chút hoảng hốt, trước tiên hành lễ với Đoan Mộc Kỳ: "Thập nhị hoàng tử."

"Ngũ muội, nàng nói với người cái gì?" Lạc Vân Hi bình tĩnh hỏi.

Lạc Nguyệt Kỳ nói: "Tam tỷ, đây là chuyện của Kỳ nhi, không cần báo cáo cho người chứ?"

Lạc Vân Hi cười yếu ớt: "Tất nhiên không cần."

Có thể Tăng Thủy Lan không phải một người hiền lành, chỉ sợ nàng ta lại đang nghĩ kế hại Tề Sính Đình, Lạc Nguyệt Kỳ tốt nhất không nên bị nàng lợi dụng.

Nhưng Lạc Nguyệt Kỳ xuất thân thấp hèn, phản ứng chậm chạp, lại nhát gan sợ phiền phức, xác suất bị lợi dụng quá lớn.

Lạc Vân Hi chớp mắt nhìn Đoan Mộc Kỳ, nói: "Ta có việc nói với Ngũ muội, người tránh ra chỗ khác một chút đi."

"Không thể nghe sao?" Đoan Mộc Kỳ rất không tình nguyện.

"Đi đi." Lạc Vân Hi phát phát tay, như là đang đuổi một con ruồi, Đoan Mộc Kỳ không chú ý, đi ra chỗ khác.

Trong lòng Lạc Nguyệt Kỳ cứng lưỡi, Tam tỷ tỷ sao lại sai bảo được thập nhị hoàng tử đây?

Ý nghĩ còn chưa tản đi, giọng nói thản nhiên của Lạc Vân Hi bay tới: "Mặc kệ Tăng Thủy Lan nói gì với người, người cũng đừng có ý định gì với Tề Sính Đình!"

"Đây là chuyện của ta." Lạc Nguyệt Kỳ không phục.

Lạc Vân Hi thực sự lợi hại, nhưng nếu nàng quản chuyện riêng của mình, trong lòng Lạc Nguyệt Kỳ cũng sẽ không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Hành hung đích tử

Edit: thu thảo

Lạc Vân Hi không để ý tới nàng nữa, cất bước đi về hướng Đoan Mộc Kỳ, nàng chỉ muốn cảnh cáo Lạc Nguyệt Kỳ một chút thôi.

Đây đúng là chuyện riêng của nàng ta, nhưng nếu việc như vậy làm ảnh hưởng đến người khác thì không được.

Một ngày không có việc gì xảy ra, buổi tối Tề phủ mở tiệc, mấy vị hoàng tử và Thái tử đến sau đều về trước khi tiệc diễn ra, cũng không ở lại dự tiệc.

Sau khi Lạc Vân Hi ăn xong bữa tối tại Tề phủ, đã là lúc trời tối, đèn lồng được thắp sáng, các phủ lần lượt cáo từ.

Lần này, Lạc Kính Văn tăng cường thị vệ canh giữ xe ngựa nghiêm ngặt, nên cũng không có xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần nữa.

Lạc Vân Hi ngồi trong xe ngựa sau cùng, đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, màn xe đã bị gió thổi, một luồng gió lạnh chui thẳng vào.

Nàng lập tức rút đai lưng ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn tới nam nhân mặc áo màu xanh nhưng lại là Trung Sơn Vương, sau khi hắn nhảy vào xe ngựa, đã rành rang ngồi vào một đầu khác của ghế ngồi mềm mại.

Lạc Vân Hi thu hồi đai lưng, sắc mặt rất lạnh: "Có chuyện gì sao?"

"Hôm nay người mắng ta." Trung Sơn Vương lười biếng dựa vào gối dựa, trong giọng nói có một chút cảm giác không nói ra lời, dường như là —— ủy khuất?

Lạc Vân Hi cảm thấy trong lòng run lên, trả lời hần: "Mắng nguoi thì sao? Ta ngày mà không mắng nguoi?" Chẳng qua là chửi trong lòng mà thôi.

"Mỗi ngày nguoi đều mắng ta sao?" Ánh mắt Trung Sơn Vương hiện lên một chút kinh ngạc.

Lạc Vân Hi hừ lạnh một tiếng, không tỏ rõ ý kiến.

Trung Sơn Vương hơi nhú mày, nghĩ gì một lát, nói: "Như vậy cũng tốt."

"Tốt sao?" Biểu tình lạnh lùng của Lạc Vân Hi sụp đổ, hỏi ngược một câu.

Trung Sơn Vương cười nhạt, cũng không làm giải thích.

"Được rồi, nguoi mau đi ra đi." Lạc Vân Hi có chút không vui nói.

Mắt Trung Sơn Vương hơi nghiêng, nhìn nàng một cái, nói: "Đuổi ta đi gấp như vậy làm gì? Chẳng lẽ là không muốn lúc Đoan Mộc Triết đến tới thì nhìn thấy ta ở chỗ nguoi sao?"

Tính tình Lạc Vân Hi cho dù tốt cũng có mức độ, hơn nữa tính tình của nàng từ trước đến giờ cũng không tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lại, vươn tay về phía màn xe, kêu to: "Có thích khách!"

Trung Sơn Vương không nói gì, cả người lộn từ cửa sổ xe ra ngoài, để lại một câu: "Nguoi lợi hại!"

Nếu như không phải về danh dự của nàng, sao hần lại phải tránh né như vậy đây? Hần cũng không sợ người khác đàm tiếu, nhưng lại không thích người khác nói xấu Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng thở ra.

Ngày thứ hai Lạc Kính Văn cũng bố trí tiệc tối cho Lạc Nguyệt Kỳ, mời giới quý tộc ở kinh đô đến, địa điểm là Lạc phủ.

Lạc Vân Hi ngủ một giấc thẳng đến buổi trưa, vừa mới lười biếng đứng dậy nàng chớp mắt nhìn tủ quần áo, cảm bộ váy có áo mỏng màu vàng nhạt kết hợp với váy hoa sen Bạch Tú mà Tề Sính Đình đưa để thay.

Khi Xuân Liễu đến thì sợ gây người.

Váy mỏng với phần chân màu xanh có tính chất óng ánh, như từng chiếc lá sen, màu sắc tươi tắn, váy và áo phối hợp vào nhìn rất đẹp, dù thấy Tề Sính Đình dụng tâm nghĩ, mặc trên người Lạc Vân Hi, làm nổi bật lên nàng đáng người gây yếu rất có vài phần thoát tục.

Dung mạo như ánh bình minh, nàng nở nụ cười, xoay một vòng: "Có đẹp không?"

"Rất đẹp." Xuân liễu gật đầu không ngớt, trong lòng vô cùng vui vẻ, tiểu thư nên mặc đẹp như vậy, cả ngày cần gì phải mặc mấy cái váy màu xám kia làm cái gì.

Đồ ăn sáng vẫn như trước là Đoan Mộc Triết đưa câu non hằm nhân sâm bỏ tới, Lạc Vân Hi dùng xong bữa, để Hạ Đào trông coi sân, cùng Xuân Liễu đến tiền viện.

Lúc này, đã có không ít khách khứa đến Lạc phủ.

Từ xa đã nhìn thấy Lạc Phi Đình mặc váy màu trắng ngọc nói chuyện cùng vài người, gương mặt xinh đẹp như hoa lúc này vô cùng vui vẻ.

"Sao nàng đã về rồi?" Lạc Vân Hi nhú mày.

Mặt Xuân liễu cũng đầy khiếp sợ: "Không biết, không phải nói đại tiểu thư ở hoàng tự bảy ngày sao? Hôm nay mới là ngày thứ ba mà."

Lạc Vân Hi không lên tiếng, nhưng Lạc Phi Đình đã thấy nàng, chào mấy vị khách, rồi bước nhanh về phía nàng.

"Đại tỷ, chúc mừng tỷ đã về." Lạc Vân Hi nhạt nhẽo nói.

Ánh mắt Lạc Phi Đình đánh giá trên người nàng một lần, giả cười nói: "Phụ thân lại vì nguoi mà tìm người may xiêm y tốt như vậy, xem ra, mấy hôm nay nguoi sống rất tốt."

Trên mặt nàng, không che giấu được sự đố kỵ.

Nàng ta đã cho là như thế, liền để nàng ta cho rằng như thế thôi.

Lạc Vân Hi cười, lại thu lại nụ cười rất nhanh: "Tất nhiên là so với đại tỷ trong chùa dùng đồ ăn chay thì thực sự tốt hơn nhiều."

"Lạc Vân Hi!" Lạc Phi Đình nghiêng răng nghiêng lợi, "Ngày đó, sao nguoi mua chuộc đạo sĩ thú kia, hãm hại ta!"

"Đại tỷ, người nên tự hỏi một chút xem mình đã làm cái gì thì hơn." Lạc Vân Hi nói rồi, xoay người muốn rời đi.

Lúc lướt qua nhau, Lạc Phi Đình "à" một tiếng, nắm chặt tay nàng, ngã lăn ra đất, nàng lớn tiếng kêu lên: "Tam muội, tại sao người muốn đẩy ta?"

Mỹ nhân ngã chổng vó, tất nhiên là khiến tim vô số người dắt treo lơ lửng, dồn dập từ chạy chỗ cách đó không xa tới.

Lạc Phi Đình nước mắt lưng tròng, giọng nói vô cùng ủy khuất: "Tam muội, ta biết người muốn làm trắc phi của Thái tử, cũng không phải ta không giúp, mà là Thái tử đã chọn Ngũ muội muội, người sao có thể trách ta như vậy?"

Người vậy đã số là nam nhân tuổi trẻ tài cao, tất nhiên cũng một vài thiên kim danh môn và vài phu nhân quý tộc, nghe được mấy câu Lạc Phi Đình nói, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Thì ra, tam tiểu thư phế vật thực sự muốn làm trắc phi của Thái tử, lại dám trách móc đích tỷ không giúp đỡ...

Xuân Liễu lo lắng kêu to: "Đại tiểu thư, người đúng là ngậm máu phun người, tiểu thư của chúng ta xưa nay không bao giờ muốn trở thành người của Thái tử!"

Một nam tử trẻ tuổi không nghe lời nói Xuân Liễu chút nào, nổi giận nói: "Tam tiểu thư muốn làm trắc phi của Thái tử, hãy tự mình đến nói với Thái tử, sao lại động tay động chân với đại tiểu thư làm cái gì?"

"Hừ, nhìn nàng ăn mặc đẹp như thế, sợ là lo dung mạo Lạc đại tiểu thư đẹp hơn nàng, lên mới kiếm cớ bắt nạt đại tiểu thư."

Có người nhắc đến, tất cả mọi người chú ý tới Lạc Vân Hi hôm nay mặc một bộ xiêm y nhìn rất đẹp.

Lập tức có người trong số thiên kim tiểu thư cười rộ lên: "Cho dù mặc xiêm y đẹp hơn nữa, cũng không đổi được bản tính!"

"Chi bằng nàng, mà muốn làm trắc phi của Thái tử đúng là mơ mộng hảo huyền!"

"Không được làm trắc phi của Thái tử, lại oán người trong phủ bắt công, không cho nàng cơ hội, thực sự là chuyện cười."

Lại có một phu nhân đến đỡ Lạc Phi Đình lên, thấp giọng an ủi: "Đại tiểu thư, người là thiên kim danh môn, cần gì so đo với loại người này."

"Đúng vậy, người là tiểu thư con vợ cả của Lạc phủ, nàng cũng chỉ là một thứ nữ, người còn không thu thập được sao?" Một phu nhân độc ác khác không vòng vèo mà hiển kiến nghị.

Lạc Phi Đình mặc các nàng nâng dậy, lệ tuôn trên má, trầm giọng nói: "Ta không trách Tam muội, các người đừng nói là nàng, ta thật sự không trách nàng."

Xuân Liễu ủy khuất chảy nước mắt, đây chẳng phải lần đầu tiên, đại tiểu thư luôn cười trước mặt người khác, sau lưng lại đâm một dao, thật quá đáng! Tiểu thư nhà mình toàn bị nàng ta bắt nạt.

Mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng nhìn nàng ta diễn kịch, đến khi nàng ta được hai phu nhân nâng dậy, rồi trong miệng nói lời từ bi như Bồ Tát, nàng mới nhướn mi cười, nụ cười cực kỳ lạnh lẽo.

"Đúng vậy đại tỷ, ta quả thực muốn làm trắc phi của Thái tử, người vì sao không giúp ta, nhưng giúp đỡ Ngũ muội đây?"

Nói rồi, nàng lắc người, không biết khi nào vọt tới trước mặt Lạc Phi Đình, "bốp" một cái đánh vào gò má phải nàng: "Nói đi, vì sao người không giúp ta?"

Cả người đứng thẳng, đá liên tục, đá ngã Lạc Phi Đình thon gầy ra cách mình hai mét, nàng nghiêng người đi qua, một cước đạp trên lồng ngực nàng ta, nắm tóc nàng ta lên, nắm ngón tay như một cái lược, kiểu tóc Lạc Phi Đình chú tâm bị rối tung lên.

Lạc Vân Hi xách mái tóc dài của nàng lên, hai chân cùng xuất hiện, dẫm linh tinh trên ngực, trên bụng, trên cánh tay ta. Lạc Phi Đình đau đến thét lên, cái gì nàng cũng không phản ứng kịp, trên mặt đau đớn, sau đó cả người bay ra, liền ngã trên đất, hiện tại cả người bị Lạc Vân Hi dẫm đến vang lên "kèo kẹt", trước mắt như có ánh sáng bay loạn.

"Đại tỷ, sao người không giúp ta?"

"Ta rất muốn làm trắc phi của Thái tử!"

"Người thật thiên vị, ta hận người!"

Lạc Vân Hi vừa gọi vừa đánh trên người nàng ta, bày ra dáng vẻ của một "hũ nhân chanh chua" sâu sắc.

Sở dĩ chỉ đánh nàng ta một cái tát, không hề vẽ hoa trên mặt nàng ta, là vì nàng cũng không muốn phá hủy khuôn mặt này, không phải Doan Mộc Triết thích khuôn mặt này sao? Nàng đánh Lạc Phi Đình, tuyệt đối không phải đổ kị dung mạo của nàng ta, đối với gương mặt xinh đẹp của nàng ta, nàng cũng không cảm giác hứng thú chút nào.

Mặt lại đau, chẳng qua là không so được với đau đớn toàn thân, điểm này, lúc huấn luyện trong tổ chức, thì nàng đã được thử qua sự lợi hại của nó.

Người đứng xem vốn dĩ không ngờ Lạc Vân Hi lại dám hành hung trước mặt nhiều người như vậy, đợi khi bọn hắn phản ứng lại, Lạc Phi Đình đã nằm trên đất kêu rên thê thảm, tùy ý để Lạc Vân Hi giẫm đạp.

"Không coi ai ra gì!" Không ít người hô lên, nhào tới muốn kéo Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi cũng không muốn giết chết Lạc Phi Đình, thừa dịp loạn đánh hai cái trên eo nàng ta, thân mình trong đám người thẳng trượt đi ra ngoài.

"Bắt lấy nàng!" Có người kêu to.

Ba thanh niên cường tráng xông lên bắt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi lạnh lùng tránh né bọn hắn, quát lên: "Đây là việc nhà của Lạc phủ chúng ta, các ngươi liên quan gì mà xía vào?"

Ba thanh niên kia nhanh chóng tới bắt lần nữa, Lạc Vân Hi lại tránh được.

Mấy vị thiên kim và phu nhân doạ nâng Lạc Phi Đình mặt tái nhợt đây, Lạc Phi Đình hoa hết mắt, bờ môi không có chút hồng hào, sắc mặt càng là khó coi đến cực điểm, không hề thấy hình dạng mỹ nhân này.

Nàng muốn đứng lên, bắt đầu dĩ là trước mắt hoàn toàn mờ hồ, toàn thân đau nhức, vốn dĩ không đứng nổi, ngồi dưới đất thở dốc, nước mắt như dòng thác chảy rùng rùng muốn ngừng cũng không ngừng lại được.

"Đại tỷ, ta biết ngươi khoan hồng độ lượng, chắc là sẽ không trách Tam muội ta ra tay không có nặng nhẹ chứ?" Trong mắt Lạc Vân Hi che lại sự khinh bỉ, lớn tiếng hỏi.

Lạc Phi Đình không đáp, giờ khắc này lòng nàng ta tràn đầy thù hận đối với Lạc Vân Hi, chỉ ước mấy tên thanh niên kia trực tiếp đánh chết Lạc Vân Hi.

"Ai cũng nói đại tỷ có tâm địa Bồ Tát, không ngờ không phải thật, đại tỷ cũng là người, cũng sẽ hận người khác. Ai, sau này trong phủ, có thể ta sẽ không có một ngày tốt lành rồi." Lạc Vân Hi đưa tay đập đi một bàn tay muốn bắt mình, cảm thán dài thở ra một hơi.

Lạc Phi Đình tức giận đến cả người run lên, một phu nhân bên cạnh quát lên: "Nữ nhi thứ ba của Lạc gia thật vô lễ! Ngươi đánh người thành cái dạng này, còn hi vọng người khác tha thứ cho ngươi sao?"

Lúc này, vừa có nha hoàn chạy ra ngoài mang khăn tay ẩm tới, rồi thoa nó lên mặt Lạc Phi Đình.

Mọi người thấy không bắt được Lạc Vân Hi, càng ngày càng nhiều người nhảy vào trợ giúp, vây Lạc Vân Hi và Xuân Liễu lại.

"Trước tiên bắt nha đầu kia đi!" Có thanh niên nhanh như chớp vuron ra bàn tay về phía Xuân Liễu.

Ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng, đai lưng bay lên, cuốn lấy cổ tay kia, đột nhiên kéo một cái, tiếng "răng rắc" vang lên, cổ tay người kia gãy theo tiếng vang, giọng gào khóc như giết heo vang vọng trong không trung.

"Ai cũng đừng nghĩ đến việc làm người của ta bị thương!" Nàng quát to, đứng ở bên người Xuân Liễu.

Nguyên tắc của nàng từ trước đến giờ rất rõ ràng, người đối tốt với nàng, đáng giá để nàng lấy mạng bảo vệ, người đối không tốt nàng, trong mắt nàng thì mạng của kẻ đó cũng chỉ như một con kiến.

"Tê ——" Bên cạnh vô số âm thanh hít khí lạnh, dồn dập lui vài bước, nhưng cũng có không ít kẻ không sợ chết ở trước mặt nàng.

Lạc Vân Hi âm u nói: "Tránh ra! Bằng không, ta không ngại đại khai sát giới!"

Mấy người thấy rất rõ sự độc ác trên mặt nàng, cả người cũng phát lạnh.

Đang lúc giằng co, một tiếng hô gấp rút vang lên: "Thái tử đến! Lục hoàng tử đến! Thập nhị hoàng tử đến!"

Tiểu thái giám mở đường nhìn thấy bên này hỗn loạn, vội vàng nâng cao giọng nhắc nhở.

Sắc mặt những người vây quanh cũng chấn động, vội vàng tản ra, thỉnh an Thái tử và hoàng tử đang đi tới.

Trong lòng nhưng lại nghĩ, lần này có trò hay để xem, ai mà không biết mấy vị hoàng tử rất thân cận với tiểu thư của Lạc gia đại.

"Đĩnh nhi đây là chuyện gì vậy?" Thái tử đi đằng trước, liếc nhìn Lạc Phi Đình ngồi dưới đất hoàn toàn không có hình tượng, vô cùng kinh sợ, bước nhanh hơn.

Lạc Phi Đình dụi mắt, nước mắt "lạch cạch" rơi xuống, bàn tay Thái tử duỗi ra đặt trên lưng nàng ta.

Hắn nổi giận dùng đũa vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy ánh mắt mọi người tập trung vào Lạc Vân Hi.

"Đáng chết, phế vật, nguoi làm cái gì với Đình nhỉ?" Thái tử lớn tiếng hỏi.

Vị phu nhân kéo ống tay áo Lạc Phi Đình lên, nói: "Điện hạ, người xem."

Trên cánh tay Lạc Phi Đình có ba vết nhéo rõ ràng, tất cả đều tím lịm.

"Đây đều là do tam tiểu thư đánh, nàng vừa rồi suýt nữa đánh chết đại tiểu thư!" Sau khi phu nhân kia dứt lời, những người khác đều lên tiếng ủng hộ.

Mặt Đoan Mộc Triết và Đoan Mộc Kỳ đang đi tới đều đầy khiếp sợ, mặt Đoan Mộc Triết nhìn Lạc Phi Đình suy yếu, dường như cả người đều bị thương, kinh ngạc không hiểu nhìn về phía Lạc Vân Hi, giọng nói nặng nề hỏi: "Tại sao?"

Lẽ nào liền bởi vì mình đến gần Lạc Phi Đình, nàng lại đi báo thù vì chuyện này sao?

Trước đây nàng, không phải như vậy!

Hắn biết có lúc Lạc Phi Đình vì hắn mà nói chuyện với Lạc Vân Hi, thực sự hơi cao ngạo một chút, nhưng nàng dù sao cũng là cô gái yếu đuối, mà Hi nhi, đi theo hắn lâu vậy, tuy cũng là người tay trái gà không chặt, rất thông minh, lại là cô gái không độc ác.

Hắn không ngờ, nàng sẽ đối xử với Lạc Phi Đình độc ác như vậy!

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, Lạc Vân Hi biết hắn suy nghĩ cái gì, vốn là cảm thấy còn có thể giữ chút quan hệ với hắn, bây giờ xem ra không cần thiết nữa.

Nàng hận nhất là người khác nghĩ oan cho mình, chứ đừng nhắc tới, Lạc Phi Đình còn là cố ý làm như vậy!

Thái tử quát lên: "Người đâu, bắt ác nữ vô cơ ngược đãi dòng chính tỷ này cho ta, bản thái tử muốn đưa nàng đến Tông nhân phủ!"

Cái tội danh này được thành lập, thiên kim tiểu thư phạm pháp, luôn bị đưa đến Tông nhân phủ thẩm vấn.

Vô số ngự Lâm Quân từ góc tối nhảy ra, vây quanh Lạc Vân Hi, hai người dẫn đầu nhanh chân, vịn hai bên trái phải cánh tay Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi vung ống tay áo một cái, gió lạnh lướt qua, hai ngự Lâm Quân kia chỉ cảm thấy tay lưng bị thổi đến đau nhức, theo bản năng rút về.

"Ai dám chạm vào ta!" Con người nàng lạnh xuống, lạnh lùng nhìn Thái tử.

Thái tử cũng chăm chú nhìn chăm chăm nàng.

"Thái tử điện hạ quan tâm đích tỷ nhà ta như vậy, sao không lập nàng làm chánh phi của Thái tử chứ? Luận xuất thân, luận tướng mạo, luận tài hoa, đích tỷ nhà ta gấp Tăng tiểu thư trăm lần. Chẳng lẽ, là đích tỷ nhà ta không tình nguyện gả cho Thái tử? Hay là không thèm nhìn đến Thái tử chứ?" Lạc Vân Hi há mồm nói ra những lời như vậy.

Đương nhiên, ngoại trừ Lạc Phi Đình, không thiếu thiên kim danh môn nghĩ như thế, trong lòng Thái tử cũng tự rõ, mình trong mắt người khác vốn dĩ lẫn lộn chỉ là Thái tử không thể hơn được nữa!

Nơi đau khổ nhất nhất bị nàng nói trắng ra, máu hắn chảy ngược khắp người, nắm chặt hai nắm đấm, thốt ra lời lẽ tàn nhẫn: "Bắt nàng lại cho ta!" Đoan Mộc Triết thì chỉ đứng yên không nhúc nhích.

Bên tai Lạc Vân Hi lại có thể nghe được giọng nói của hắn: "Hi nhi, nguoi làm ta quá thất vọng. Nguoi hãy tới Tông nhân phủ ở mấy ngày đi, ta sẽ tìm cách cứu nguoi ra."

Thất vọng sao? Lạc Vân Hi đáy lòng không biết tại sao lại có chút chua xót.

Cái từ này, phải dùng trên người nàng mới đúng chứ?

Nàng khép đôi mắt, đang muốn nói gì đó thì một tiếng cười lạnh lẽo truyền vào: "Thái tử, thân là đế vương tương lai, sao có thể lỗ mãng như thế?"

Mọi người nghe được giọng nói kia cũng sợ hãi đến mặt biến sắc, ngự Lâm Quân cũng giống như vậy, nhanh chóng mở ra một con đường.

Áo gấm bằng thiên tâm tím màu xanh tung bay trong gió, vạt áo màu bạc rơi sau chân, Trung Sơn Vương nghiêm túc, ý cười đã thu lại, không nhanh không chậm cất bước đi vào.

Mọi người thấy là Trung Sơn Vương từ trước đến giờ không thích tham dự những việc vặt này, vừa sợ lại vừa hiếu kỳ.

Trung Sơn Vương rất ít tham gia những buổi yến tiệc như thế này, nhưng trong khoảng thời gian này lại thường xuyên lộ diện, hắn làm việc khiêm tốn sẽ ra tay giải quyết chuyện của Thái tử và mấy vị hoàng tử sao?

Tuy hắn không phải thật sự là người hoàng thất, nhưng Quân gia đứng đầu tứ đại gia tộc, trong triều nắm binh quyền, hơn bản thân hắn lại có tài hoa hơn người, rất được hoàng đế coi trọng, tay nắm binh quyền, không phải vị hoàng tử nào cũng có thể dễ dàng đắc tội.

Đã đắc tội hần, chẳng khác nào mất đi một nửa giang sơn.

Thái tử cũng thu lại trên mặt thần sắc phách lối, nói: "Trung Sơn Vương, người có ý kiến gì?"

(*) Đích: dòng chính, con vợ cả.... Ở câu này có nghĩa là hành hung chị gái con của mẹ cả

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Đại lao Tông nhân phủ

Edit: thu thảo

Luận về độ thân cận, trong những hoàng tử ở đây, chỉ có hần và Trung Sơn Vương có chút qua lại.

Vì chính miệng phụ hoàng nói với hần, muốn hần tôn kính Trung Sơn Vương. Trung Sơn Vương là thử thách đầu tiên phụ hoàng giao cho hần để củng cố vị trí thái tử, hần tất nhiên vô cùng cung kính.

Mắt Trung Sơn Vương không lộ rõ vui buồn, nhìn hần một lúc, nâng bước đi đến trước mặt Lạc Vân Hi, vươn tay trái ra, bỗng nhiên nắm chặt cánh tay trái của nàng.

Lạc Vân Hi muốn tránh, lại không tránh được, trên cánh tay bị nhéo khiến nàng hơi kinh ngạc, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nhắc chân đá vào phía dưới của Trung Sơn Vương.

Bước chân Trung Sơn Vương khễ nhúc nhích, lui về sau một bước, lại không buông tay, mở miệng nói: "Tam tiểu thư, chuyện vừa rồi đã xảy ra trong viện, sao người không nói với thái tử chứ? Nếu như không phải bốn vương tận mắt nhìn thấy, cũng không dám tin là đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ chúng ta lại có lòng dạ ác độc như vậy!"

Mọi người nghe lời hần nói không đầu vào đầu đều ngây dại.

Đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ, không phải Lạc Phi Đình sao? Sao nàng lại có lòng dạ ác độc đây?

Lạc Vân Hi cắn môi, đã biết hần muốn làm gì, nếu như ánh mắt có thể giết người, nàng đã giết chết con sói này ngàn lần vạn lần rồi! Chết tiệt, nàng cũng không muốn hi sinh tất cả của bản thân!

Lạc Phi Đình giật mình ngẩng đầu, nàng không tin, mình chỉ chả vờ ngã chống vó, Trung Sơn Vương vậy mà cũng có thể nhận ra được!

Hai mắt nàng đầm lệ lạnh lùng, cho dù có nhận ra, không có chứng cứ, có thể làm gì nào?

Sắc mặt thái tử cũng kì quái, trong lòng Đoan Mộc Triết có chút không thoải mái, hỏi: "Trung Sơn Vương, ngài nhìn thấy gì?"

Hần luôn có cảm giác, Trung Sơn Vương phát hiện quan hệ của hần và Hi nhi, nên cố ý ở trước mặt hần thân thiết với Hi nhi.

Trung Sơn Vương không nhanh không chậm giờ cánh tay Lạc Vân Hi lên, tay phải kéo tay áo của nàng xuống.

Mọi người kinh ngạc nhìn ống tay áo của Lạc Vân Hi bị kéo lên, một vết nhéo màu xanh tím hiện ra ở phần khuỷu tay.

Ngay cả Lạc Vân Hi cũng giật nảy mình, trời ạ, kẻ vô lương tâm này đúng là đủ độc ác!

Trung Sơn Vương trầm giọng nói: "Nửa canh giờ trước, bốn vương nhìn thấy Lạc đại tiểu thư lôi kéo Tam tiểu thư không buông tay, không biết vì sao tranh chấp, đại tiểu thư đá tam tiểu thư ngã xuống đất, đưa tay nhéo một cái trên cánh tay nàng, tam tiểu thư đau đến khóc thành tiếng, đại tiểu thư cũng mặc kệ nàng, mang theo người hầu rời khỏi đó."

Lạc Phi Đình giống như nghe chuyện nằm mơ giữa ban ngày, cao kêu lên: "Trung Sơn Vương, tại sao người muốn hãm hại ta?"

Nào chỉ là nàng ta, sắc mặt Lạc Vân Hi một trong số hai đương sự cũng rất bất ngờ, chỉ là vừa nhìn thấy biểu tình của Lạc Phi Đình, trong lòng lập tức thoải mái hơn nhiều.

"Đại tỷ, vốn là ta không muốn nói, đây dù sao cũng là việc nhà của Lạc phủ chúng ta. Vừa rồi ta đã nói, không cần những người này nhúng tay vào việc nhà chúng ta, chính là người cứ mang hết chuyện xấu trong nhà nói ra, làm mọi người cũng chẳng còn cách nào."

Lạc Vân Hi nhận những lời Trung Sơn Vương nói.

Lạc Phi Đình chưa bao giờ biết Lạc Vân Hi sẽ có ngày đáng hận như hôm nay, cũng không ngờ Trung Sơn Vương lại nói ra những vô lý này.

Nàng chỉ biết, giờ khắc này, nàng nói nói gì cũng vô ích.

Trung Sơn Vương đã đưa ra chứng cứ là vết nhéo thực sự tồn tại trên cánh tay Lạc Vân Hi, làm cho nàng không thể cãi lại nữa câu!

Đoan Mộc Kỳ thấy sự chuyển biến theo hướng tốt như vậy, gật đầu nói: "Chuyện này, đúng là đại tiểu thư không đúng trước." Một lời cũng là ngã về phía Lạc Vân Hi.

Mặc dù có người nhìn thấy vừa rồi Trung Sơn Vương nắm vào nơi có vết nhéo của Lạc Vân Hi, nhưng Lạc Vân Hi cũng không kêu đau, cho nên, liên loại bỏ khả năng là vừa rồi Trung Sơn Vương đã hạ thủ, ánh mắt phức tạp không khỏi liếc nhìn Lạc Phi Đình.

Lạc Phi Đình vừa tức vừa sợ, bụm mặt khóc lớn tiếng.

Thái tử thấy Lạc Phi Đình khóc đến thương tâm như vậy, hai vai run lấy bầy, quả thực làm người khác đau lòng. Hắn nghiêng rặng, nói: "Dù Đình nhi có nhéo Lạc Vân Hi, cũng nhất định là bị Lạc Vân Hi chọc tức, nhéo nàng một chút mà thôi, cũng có như Lạc Vân Hi đâu? Hành hạ Đình nhi thành bộ này? Nhiều người như vậy đều tận mắt nhìn thấy!"

Lạc Vân Hi cười lạnh: "Nếu đúng như lời Thái tử nói, một đao giết chết người và mười đao giết chết người có thể xử lý khác nhau sao? Một đao giết chết người thì không nên bị kết tội phải không?"

Thái tử bị nàng nói đến cứng họng không còn lời nào để nói.

Không biết khi nào, Lạc Kính Văn và Đại phu nhân đều đã bị kinh động, rất nhiều người cũng chạy theo tới xem trò vui.

Lạc Kính Văn nghe hạ nhân bẩm báo tỉ mỉ, gương mặt tức giận đến chuyển từ trắng sang xanh, hôm nay là ngày chúc mừng cho Lạc Nguyệt Kỳ, trong phủ lại xảy ra chuyện như vậy, coi như đã ném mặt mũi cả đời hắn đi!

Hắn nhanh chân chạy tới, thấy rõ Lạc Phi Đình, giận dữ hỏi Lạc Vân Hi: "Ranh con, ngươi dám ra tay đánh người, ai cho ngươi cái quyền này!"

Hắn hung hăng đá một cước về hướng kẻ gây họa Lạc Vân Hi, thế mà chân còn chưa đụng tới eo Lạc Vân Hi, đã cảm thấy bàn chân tê rần, đau đớn truyền tới đại não, hắn hô lớn một tiếng, vội vàng để chân phải xuống đất, vừa để xuống đất, con đau truyền đến khiến hắn đỏ mồ hôi lạnh cả người, "A" tiếng hét không chế nổi tràn ra.

Lạc Vân Hi thu ngân châm trong tay về, chỉ là châm nhẹ một cái trên chân hắn mà thôi, vết thương chạm đất, tất nhiên rất đau đớn.

Lừa giận của Lạc Kính Văn bùng lên đỉnh đầu: "Người đâu, nhốt đứa con gái bất hiếu này lại!"

Trung Sơn Vương nhân nhạ nói: "Tội của Đại tiểu thư, Lạc Thái Úy không có ý định xử phạt sao?"

Đại phu nhân chạy tới, đau lòng ôm chặt nữ nhi, mặt đầy hận thù.

Lạc Kính Văn cất cao giọng nói: "Đình nhi tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy!"

"Ngươi đang hoài nghi nhân lực của bản vương sao?" Giọng nói của Trung Sơn Vương bỗng nhiên trở nên nghiêm khắc, hơi thở chết chóc bao phủ quanh người, một cỗ băng sát ý phóng ra.

Lạc Kính Văn bị dọa liên tục lui ba bước, chịu đựng đau đớn ở lòng bàn chân, lắc đầu nói: "Lão thần không dám, chắc chắn là không dám nghi ngờ Vương gia. Chỉ có điều, trong này nhất định có hiểu nhầm. Nhưng việc Lạc Vân Hi làm, là chuyện ai cũng nhìn thấy."

Lúc này, đại phu trong phủ đã vội vàng khoác hộp thuốc chạy đến, ngồi xổm xuống chữa thương cho Lạc Phi Đình.

Đoan Mộc Triết vẫn không lên tiếng, Lạc Kính Văn đến đây, hắn lại càng không mở miệng nói cái gì.

Đại phu hô một tiếng: "Đại tiểu thư bị thương cũng không nhẹ, lục phủ ngũ tạng đều bị rung động, chỉ sợ phải nằm trên giường thời gian dài để điều trị."

Thấy Đại phu nhân đưa mắt, đại phu lập tức nói vết thương của Lạc Phi Đình rất nặng.

Lạc Vân Hi châm biếm cong môi cười, mình tay ra tay nên tất nhiên lag hiểu rõ, Lạc Phi Đình thực sự bị thương rất nặng, nhưng mà đều chỉ bị thương ngoài da, bị thương nhẹ như vậy, không đến nỗi không xuống giường được, chỉ có điều mỗi bước đi đều là hành hạ, mỗi lần lật người cũng là đau đớn thôi! Chứ đâu có dính đến lục phủ ngũ tạng chứ?

Ánh mắt Trung Sơn Vương trầm xuống, đang muốn đặt câu hỏi, lại bị Lạc Vân Hi nháy mắt giữ chặt ống tay áo, nàng đứng ra ngoài.

Thái tử tức giận chỉ Lạc Vân Hi: "Trung Sơn Vương, ta biết người không chịu nổi chuyện bất bình. Chẳng qua là hiện tại sự việc không giống với lúc trước, Đình nhi chỉ là nhéo khuỷu tay của nàng, da thịt tím một chút mà thôi; mà Lạc Vân Hi lại làm Đình nhi bị thương, theo luật pháp Thiên Dạ ta, nàng xúc phạm quốc pháp!"

Lạc Kính Văn nghe vậy, nghĩ tới nếu nữ nhi bất hiếu này bị nhốt vào Tông nhân phủ, nhất thời kích động, có thể nói chuyện Bình Mai ra hay không? Lập tức, hắn không nói tiếng nào, lặng lẽ quan sát Lạc Vân Hi.

Trong lòng cực kỳ tức giận, nàng làm nữ nhi mình yêu thương nhất xấu mặt, làm mình mất mặt, hắn rất muốn đánh chết nữ nhi này, nhưng không ngờ Trung Sơn Vương lại che chở cho nữ nhi bất hiếu này. Mà hắn, lại có cái đuôi bị nắm trong tay nữ nhi bất hiếu này, vừa bức vừa hận vừa bất đắc dĩ. Liền mở miệng thương lượng: "Điện hạ, tuy nàng phạm sai lầm lớn, nhưng vẫn mong người giao cho lão thần tự mình xử lý."

Thái tử ngẩn ra, không lập tức đáp ứng.

Lạc Phi Đình nhìn thấy Đoan Mộc Triết vẫn im lặng, trong lòng thoáng qua sự không thoải mái, nũng nịu kêu: "Triết..."

Đoan Mộc Triết thấy bị điểm danh, cũng chỉ đành đi qua, hỏi: "Đĩnh nhi, không sao chứ?"

"Đau." Lạc Phi Đình làm bầm một tiếng, đưa tay kéo vạt áo Đoan Mộc Triết lại, nước mắt đầy mặt.

Đoan Mộc Triết tới cũng không phải, lui cũng không phải, hắn chớp mắt với Lạc Vân Hi, nhưng Lạc Vân Hi ngay cả khóe mắt cũng không quét đến hắn, đang tập trung nhìn Thái tử.

Hắn nhanh chóng đưa tay đỡ Lạc Phi Đình vừa đỡ vừa nói: "Trước hết để cho đại phu xem thật kỹ một chút đã."

Sau đó đứng lên, giả bộ quan tâm chuyện này Thái tử giải quyết thế nào.

Trung Sơn Vương muốn nói chuyện, lại bị Lạc Vân Hi ngăn cản lại nhiều lần, thấy Trung Sơn Vương không lên tiếng, trong lòng Thái tử có ý định, chỉ cần Trung Sơn Vương không nhúng tay vào, hắn tuyệt đối muốn đưa Lạc Vân Hi vào Tông nhân phủ, mà lại không thể không nể mặt Lạc Thái Úy.

Mọi người im lặng một lúc, Lạc Vân Hi cười nhẹ, nói: "Tới Tông nhân phủ thì có thể, nhưng tự ta sẽ đi, đừng ai chạm vào ta. Đi thôi!"

Tất cả đều ngây dại, sao lại nghe thấy Lạc Vân Hi nói đồng ý đi Tông nhân phủ đây?

Trung Sơn Vương cũng khiếp sợ như tất cả.

Thái tử vui mừng, liếc mắt một cái, thị vệ ngự Lâm lập tức dẫn đường, cả đoàn người đi về hướng cửa lớn của Lạc phủ.

Đoan Mộc Kỳ gấp gấp đến gần đầu, xông đến bên cạnh thái tử, thấp giọng nói: "Thái tử, hoàng huynh, nhất định phải bắt Lạc Vân Hi sao?"

Thái tử tuy là huynh đệ của hắn, nhưng ở trước mặt mọi người hắn cũng phải kêu một tiếng "thái tử", vào lúc này đổi thành "hoàng huynh".

Thái tử khó hiểu liếc mắt nhìn hắn, nói: "Sao ngươi muốn giúp Lạc Vân Hi?"

Đoan Mộc Kỳ không biết nên giải thích như thế nào, Lạc Vân Hi liếc mắt ra hiệu với hắn, lắc đầu, đi theo thị vệ và Thái tử rời đi.

Đoan Mộc Kỳ thấy thế, buồn bức không thôi, không khỏi đi theo bọn hắn.

"Lạc Vân Hi, bản thân ngươi đã muốn chết, thì đừng trách bản vương không cứu ngươi! Hừ, tự giải quyết cho tốt." Giọng nói giận giữ của Trung Sơn Vương mạnh mẽ chen vào đầu Lạc Vân Hi, nàng không khỏi đưa tay xoa tai phải, quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy một vệt bóng lưng cao lớn rồi đi.

Tay Lạc Phi Đình vẫn còn nắm vạt áo Đoan Mộc Triết, đáy mắt chứa nụ cười lạnh nhìn nàng.

Đoan Mộc Triết vừa muốn đi tới, Lạc Phi Đình đã nhanh chóng bắt lấy hắn không buông: "Triết, ta nhớ trên người huynh có phần Thanh Lương, mặt ta nóng quá, cho ta dùng một chút được không?"

Đoan Mộc Triết nhú mày, nhìn thấy người xung quanh đều đang an ủi Lạc Phi Đình, móc một hộp phần Thanh Lương từ trong lòng ra, nói: "Ngươi dùng cái này trước đi."

Một thời gian trôi qua, đoàn thị vệ và Thái tử đều đã rời khỏi tầm mắt của bọn hắn.

"Tay ta đau, không tự xoa được." Giọng nói của Lạc Phi Đình chứa sự lâm lũng.

Ngón tay Đoan Mộc Triết khẽ run một cái, đành phải mở nắp hộp, lấy phần Thanh Lương vào lòng bàn tay, xoa nhẹ trên mặt nàng.

Lạc Phi Đình thỏa mãn nhắm chặt mắt lại.

Lạc Vân Hi, Đoan Mộc Triết sẽ chỉ là của ta, không phải hắn quan tâm ngươi sao? Vậy thì ta nhất định phải đoạt hắn! Cho ngươi đau, đau lòng đến không thể thở nổi!

Lạc Vân Hi cũng không biết vì sao mình muốn đến Tông nhân phủ, trong tiềm thức, ba chữ Tông nhân phủ này có một cảm giác kỳ diệu không nói ra

được trong đáy lòng nàng, dường như, đây là ba chữ trước đây bị Lạc Vân Hi cố gắng dần xuống ở đáy lòng.

Hôm nay, Thái tử vừa nói ra, loại cảm giác kia liền nổi lên trong lòng.

Tông nhân phủ, chắc có cái gì Lạc Vân Hi trước đây mong nhớ.

Đến trước cửa Lạc phủ, một bóng người đánh tới, thân hình Kinh Hồng nhẹ nhàng, tránh né một đám thị vệ ngự Lâm quân, chuẩn xác nhào tới trên người Lạc Vân Hi, khóc ròng nói: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Cũng nhét trong lòng bàn tay nàng một tờ giấy, trầm giọng nói: "Tam di nương cho." Cũng lấy khăn tay màu trắng buộc vào đai lưng nàng.

"Ai vậy, nhanh đuổi đi!" Thái tử quay đầu lại quát lên.

Kinh Hồng đã nhanh chóng lui lại.

Khóe miệng Lạc Vân Hi cong lên một nụ cười thấu hiểu.

Sau khi Lạc Vân Hi bị tạm giữ ở Tông nhân phủ, phủ doãn Tông nhân, Nhan Thiệu Khanh đã tới trước để đón tiếp, hẳn là một nam tử trung niên hơn ba mươi tuổi, mặt chữ điền trán rộng, ngũ quan lạnh nhạt, có chút nghiêm khắc.

Thái tử nói nhỏ với hắn vài câu, Nhan Thiệu Khanh nhìn Lạc Vân Hi chớp mắt, gật đầu nói: "Trước hãy đưa Lạc tiểu thư tới phòng giam, chờ thẩm vấn sau."

Ngự Lâm thị vệ lui lại, Tông nhân phủ ngân giáp thị vệ tiến lên, hai bên trái phải đi kéo Lạc Vân Hi.

"Ta nói, không cho phép người nào chạm vào ta!" Giọng nói của Lạc Vân Hi bỗng trở nên nghiêm khắc.

Nhan Thiệu Khanh khó hiểu nhìn thoáng qua nàng, dường như không ngờ một tiểu thư cũng sẽ có lúc cáu kỉnh như thế.

Đoan Mộc Kỳ đứng ra, sắc mặt rất khó nhìn: "Không cho phép người nào chạm vào nàng, an bài cho nàng phòng giam cũng phải tốt nhất, một ngày ba bữa cũng phải sắp xếp thức ăn ngon, không cho phép người nào ngược đãi nàng, Lạc Vân Hi là bằng hữu của bản hoàng tử, ai dám đối xử không tốt với nàng, chính là đối xử không tốt với bản hoàng tử!"

Tuy hắn vẫn không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng đã sớm nhét Lạc Vân Hi vào phạm vi bằng hữu rồi.

Lạc Vân Hi nghe vậy, nhếch môi cười, trong lòng âm áp, xem ra, sau này mình nên ít tính kế Đoan Mộc Kỳ.

Thái tử nghe vậy, tức giận nói: "Đoan Mộc Kỳ, đầu người bị úng nước sao? Người vậy mà giam nói phét vật này là bằng hữu của người?"

Vào lúc này không có người ngoài, hắn cũng không để ý cái đáng về nên có của thái tử, nói Đoan Mộc Kỳ một trận.

"Hoàng huynh, Lạc Vân Hi không phải phét vật." Đoan Mộc Kỳ không sợ hắn chút nào, khẳng định nói.

Thái tử cũng không muốn lý luận với hắn, lạnh lùng nói: "Chúng ta đi!"

"Đoan Mộc Kỳ, cảm ơn người." Lạc Vân Hi cười với hắn.

Đoan Mộc Kỳ lắc đầu: "Lạc Vân Hi, về sau người vẫn là bớt chọc tới phiền toái một chút, dù nói thế nào, Lạc Phi Đình cũng là tỷ tỷ của người, người làm như vậy thật sự là hơi quá đáng."

Lạc Vân Hi khẽ cười, Đoan Mộc Kỳ không hiểu, nên mới nói ra những lời này, nàng cũng không ngại.

Còn Đoan Mộc Triết, hắn không phải luôn miệng nói nàng là của hắn sao? Nàng cho rằng hắn là nam nhân của nàng, nếu là nam nhân của nàng, mặc kệ nàng làm đúng hay là sai, cũng phải ủng hộ nàng vô điều kiện! Tiếc thay, vốn dĩ không phải như vậy.

Quả nhiên, ngục tốt trong lao đều kiêng kỵ Đoan Mộc Kỳ, hắn ở trên đường phố Thiên Dạ hoành hành bá đạo đã quen, ai cũng chẳng muốn đắc tội vị hoàng tử này, chuẩn bị cho Lạc Vân Hi phòng giam cũng không tệ lắm, bên trong còn giường, bàn nhỏ như ở nhà, vô cùng sạch sẽ, trái ngược với những người bị giam ở nơi này chỉ có thể ngủ trên mặt đất ẩm ướt thực sự là tốt hơn nhiều.

Quản ngục cũng không bắt nàng mang còng chân, khóa cửa lại liền đi ra ngoài.

Lạc Vân Hi nhàn nhã đánh giá hoàn cảnh xung quanh, ngồi lên trên giường, bắt chéo chân.

Nàng cũng không phải tới để ở tù, một ngày ở Tông nhân phủ cũng chính là cơ hội tốt khó được.

Mở trang giấy Kinh Hồng đưa tới ra, mặt trên viết vài chữ: Đưa khăn tay cho Nhan phủ doãn nhìn. Chữ "nhìn" cuối cùng rất xấu, đủ thấy lúc ấy rất vội vàng.

Lạc Vân Hi mở rộng khăn tay màu trắng, một mùi thoang thoang nhàn nhạt tràn vào chóp mũi, tơ lụa màu trắng hơi ố vàng, đủ thấy là đã có từ nhiều năm trước. Mặt khăn thêu một đóa hoa ngọc lan nhỏ, ước chừng nhỏ bằng lòng bàn tay, hoa nhụy vàng cánh trắng, ở đầu cành cây, cực kỳ đẹp mắt.

Nàng nhũn mày khó hiểu.

Nhan phủ doãn, vừa rồi Thái tử kêu Nhan phủ doãn.

Tông nhân phủ là do hoàng thân quốc thích quản, phủ doãn là chính Nhất Phẩm, chức quan khá cao, quyền thế lại lớn, cho nên trong triều rất được tôn kính và kiêng kỵ.

Tam đi nương làm sao biết hẳn?

Nhìn thấy chiếc khăn tay này, trong đầu không khỏi nổi lên một câu chuyện vô cùng cầu huyết.

Di nương và Nhan phủ doãn vốn rất yêu nhau, nhưng một bên nhà cao cửa rộng một bên nhà nghèo, vương tử và cô bé lọ lem cuối cùng cũng không thể ở bên nhau, sau này Lạc Thái Úy vừa ý di nương, đã nạp nàng vào phủ làm thiếp...

Nghĩ tới đây, Lạc Vân Hi không khỏi bật cười.

"Chuyện gì mà buồn cười như vậy?" Một giọng từ sau lưng truyền đến.

Nàng quay đầu lại, đã nhìn thấy Cửu Khúc Chi tóc bạc, tay cầm một cái hồ lô rượu, ở ngoài đầu cửa nhà lao.

"Sư phụ." Lạc Vân Hi vô cùng vui vẻ, "Sao người tới nơi này?"

"Chuyện của người lưu truyền đến mức tất cả mọi người đều biết." Cửu Khúc Chi nhìn nàng từ trên xuống dưới một lần, chêu chọc nói: "Hi nhi, ta thay con ở tù, con đi ra ngoài, ta muốn vào đây."

Lạc Vân Hi vốn rất cảm động, còn chưa cảm động được một giây, đã bị đánh nát.

Cửu Khúc Chi dương dương đắc ý nói: "Ta muốn ẩn núp trong Tông nhân phủ, tiểu tử chết tiệt kia chắc chắn không tìm được ta, Trung Sơn Vương cũng tìm không được ta, đánh chết bọn hắn cũng sẽ không nghĩ đến Bồn đại tiên sẽ ở Tông nhân phủ, ha ha, nghĩ tới liền rất đắc ý!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Lo lắng cho người sợ tới

Edit: thu thảo

Hắn vui vẻ nhảy chân lên, dường như muốn lập tức xông tới.

Lạc Vân Hi bị mấy câu nói như nước lạnh của hắn gội xuống: "Có thể có chút tiền đồ được hay không, nếu không ta sẽ không tiếp tục để người làm sư phụ của ta nữa đây!"

Mặt Cửu Khúc Chi lập tức khở sở, đang muốn nói gì, bất chợt, nhắm mắt lại, nói: "A..., có người đến, Hi nhi, con phải chăm sóc bản thân thật tốt, dùng bản lĩnh của con, những người này đều không phải đối thủ của con, chẳng qua bọn tiên vẫn cho con một số độc dược, có người dám giở trò với con thì hãy độc chết bọn hắn! Bồn tiên đi đây."

Nói xong cả người hắn liền biến mất tại chỗ, một cái túi nhỏ rơi trên mặt đất trong tù.

Khóc miệng Lạc Vân Hi khẽ nhếch lên, nhặt cái túi nhỏ lên thả vào trong ngực.

Quả nhiên, có tiếng bước chân vang lên.

Ở cửa nhà lao Tông nhân phủ đá hoa cương lát thành mấy chục bậc thang, giày quan đen nhánh giẫm ở trên các bậc thang, phát ra âm vang nặng nề, dưới ánh nến bốn phía, cũng không có người canh ngục, đương nhiên là có người viếng thăm.

Không gian mờ nhạt, dáng người nam tử cao to từng bước tới gần, Đoan Mộc Triết duỗi tay nắm chặt lan can, bất đắc dĩ nói: "Hi nhi, nàng xuống tay quá độc ác, Lạc phu nhân đã xem qua, trên người Lạc Phi Đình đều là vết thương."

Lạc Vân Hi ngồi trên giường, nhìn gương mặt hắn bao phủ một tầng u ám, hỏi ngược lại: "Ta ra tay tàn nhẫn sao? Ta chẳng qua chỉ làm nàng ta bị thương ngoài da, nhưng nàng ta lại làm cho lòng ta đầy thương tích!"

"Lòng đầy thương tích?" Đoàn Mộc Triết nhỏ giọng lầm bầm.

"Đúng vậy." Lạc Vân Hi đứng lên, bước từng bước về phía cửa lao, "Quan hệ của ngươi và ta, nàng cũng biết?"

"Một chút."

"Biết rõ quan hệ của ngươi và ta như vậy, nàng ta còn đến cướp nam nhân của ta, không phải nàng ta làm lòng ta tổn thương sao? Ngươi nhìn nàng xuống tay với ta như vậy sao?" Lạc Vân Hi lạnh lùng nhìn hắn.

Sau khi Đoàn Mộc Triết nghe được câu nói "nam nhân của ta" sắc mặt rõ ràng tốt hơn rất nhiều, nói: "Hi nhi, bởi vì nàng ấy cũng không biết bây giờ chúng ta còn liên hệ."

Là biết mà vẫn giả vờ không biết thì đúng hơn?

"Vậy vì sao ngươi không cho nàng biết?" Lạc Vân Hi sắc bén hỏi ngược lại, "Ngươi sợ sau khi nàng ta biết quan hệ chúng ta, sẽ rời khỏi ngươi sao?"

Sắc mặt Đoàn Mộc Triết hơi trầm xuống: "Nói vậy! Hi nhi, có một số việc hiện tại ta không giải thích được với nàng, nhưng nàng phải tin tưởng, trong lòng ta chỉ có nàng."

Thấy mặt Lạc Vân Hi đầy vẻ châm chọc, Đoàn Mộc Triết chỉ lo nàng nói càng nhiều càng làm người khác thương, vội vàng nói: "Trước tiên nàng an tâm nghỉ ngơi ở đây, đừng để ý đến việc gì, hiện tại ta tiến cung cầu xin phụ hoàng."

Lạc Vân Hi không tỏ rõ ý kiến, sau khi Đoàn Mộc Triết rời đi, nàng lại ngồi trên giường nghiên cứu chiếc khăn tay kia.

Ý của Tam di nương, để cho Nhan phủ đoán nhìn chiếc khăn này, chắc là có thể bảo vệ tánh mạng.

Cung có thể, muốn nàng biết gì đó, có quan đến chiếc khăn này, nàng lập tức đứng lên, kêu lớn: "Người đâu!"

Một tên coi ngục chạy tới, khách khí hỏi: "Lạc tiểu thư, có gì sai bảo?"

Chuyện khác hắn không biết, nhưng Lục hoàng tử và thập nhị hoàng tử đều thương cho hắn! Các anh em đều nhận tiền thưởng, đối với vị Lạc tiểu thư đang bị giam giữ này tất nhiên sẽ vô cùng tôn kính.

"Ta muốn gặp Nhan phủ đoán." Lạc Vân Hi cách cửa sắt, bình tĩnh nói.

Người coi ngục ngần ngừ: "Nhan phủ đoán ư? Cái này... sợ là chúng ta không làm chủ được."

"Ta muốn gặp hắn." Giọng nói của Lạc Vân Hi không có bất kỳ gợn sóng gì.

Chưa từng có nhìn thấy một cô gái bị giam tại Tông nhân phủ còn có thể bình tĩnh như thế, bình thường là cô gái khác đều đã khóc lóc rồi rít, cai ngục không khỏi gật đầu: "Được, để ta đi nói với thủ lĩnh, báo lên cho cô nương."

Cai ngục không chạy được bao xa đã tìm được trưởng ngục, nói việc này.

Trưởng ngục là nam tử trung niên, hắn im lặng suy nghĩ rất lâu, mở miệng nói: "Mọi việc đều phải làm theo quy củ, tạm thời gác việc này lại, ba ngày sau còn phải thẩm vấn nữa."

Người cai ngục "ạ" một tiếng, trở lại nói lại cho Lạc Vân Hi, cũng chỉ nói Nhan đại nhân tiến cung mà thôi.

Lạc Vân Hi cũng không tin, cũng không định nói gì, thật sự nếu muốn rời khỏi phòng giam này, nàng có thừa biện pháp. Nàng móc cái túi vải trắng nhỏ Cừu Khúc Chỉ cho nàng ra rồi mở nó, bên trong rõ ràng là một ít bột phấn màu xanh nhạt.

Đề trước mũi người một cái, một số trí nhớ quen thuộc dâng lên, nàng cố gắng nhớ lại thành phần độc dược này.

Sau một lát, lính canh ngục đưa thức ăn đến, nàng vừa nghĩ đến buổi tối, nắm ngân châm thử độc, sau khi xác định an toàn mới bắt đầu ăn. Đại khái Đoàn Mộc Triết đã thương, nếm cơm được làm rất mềm, chẳng qua nàng cũng chỉ ăn vài miếng, đã nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

May mà bây giờ là mùa hè, thời tiết nóng bức, trên giường trải một tấm chiếu, mà không phải đệm, nằm xuống là có thể ngủ, chỉ là có hơi nhiều muỗi.

Lạc Vân Hi không ngủ được, vẫn hí hóp mắt, thỉnh thoảng đưa tay đuổi muỗi, thực sự là đáng ghét.

Đột nhiên, nàng cảm giác có tiếng bước chân tới gần phía này, Lạc Vân Hi đột nhiên mở hai mắt ra, ngọn đuốc âm ỉ từ ngoài khe cửa sắt rơi vào, nàng nghe thấy có người nắm chìa khóa mở cửa ra, âm thanh giữa ban đêm tĩnh lặng đặc biệt rõ ràng.

Nàng lặng yên đứng lên không một tiếng động, nắm túi nhỏ trong tay, đi thẳng tới góc tường đứng.

Chẳng mấy chốc, có tiếng bước chân hơi yếu vào, kèm theo một giọng nói quen thuộc: "Lạc Vân Hi, ngươi ở đâu?"

Người tới là Trung Sơn Vương.

Lạc Vân Hi chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, đi ra từ trong góc tường tối đen, sắc mặt rất khó coi: "Người lại làm ta sợ."

Nghe được giọng nói của nàng, Trung Sơn Vương lần mò đi tới, khúc quanh rất tối, nhưng đứng gần, vẫn nhìn được mờ hồ khuôn mặt của đối phương.

"Ai dọa người, ta đi tới không phải đã tạo ra tiếng rồi sao?" Thân mình cao lớn của Trung Sơn Vương dừng lại trước mặt nàng, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn nàng, "Bình thường ta đi lại đều không có thanh âm, chính là dọa người sợ... là gan người so với ta tưởng tượng quả thật nhỏ hơn nhiều."

Lạc Vân Hi biết nam nhân này xuất quỷ nhập thần đã quen, nhú mày nói: "Người lấy được chìa khoá sao?"

"Không." Trung Sơn Vương giờ giờ sợi dây thép trong tay lên.

Nếu như không phải vì không muốn đưa tới hiểu lầm không cần thiết, hẳn cũng sẽ không dùng thứ này, trực tiếp bẻ gãy khoá là được.

Mắt Lạc Vân Hi trong bóng tối cong lên: "Thì ra người cũng biết loại hành động đầu trộm đuôi cướp này."

"Đương nhiên, cũng không nhìn xem ta là ai sao?" Nụ cười của Trung Sơn Vương rất đặc ý.

"Không phải người nói không cứu ta, để ta tự lo lấy sao? Sao lại tới?" Lạc Vân Hi bấu môi, dựa vào tường không nhúc nhích.

Trung Sơn Vương hừ nhẹ một tiếng: "Ta chưa nói gì tới chuyện cứu người cả."

"Vậy người tới làm gì?"

"Để xem một chút xem người đã chết hay chưa?"

Lạc Vân Hi không bị lời của hắn làm sợ hãi, cười lạnh nói: "Bây giờ thấy rồi đây, ta sống rất tốt."

Trung Sơn Vương cười rộ lên: "Đúng vậy, người sống rất tốt, thật sự là muốn chết cũng chưa chết được, người đúng thật là mạng lớn."

Lạc Vân Hi nghiêng răng nghiêng lợi: "Nhưng mà, ta sợ sẽ bị muỗi cắn chết, lần này, người đến chết cùng ta đi."

Một người bị muỗi cắn, không bằng hai người bị cắn, không chừng da thịt mềm non Trung Sơn Vương, muỗi chỉ cắn một mình hắn.

Nghĩ tới đây, tâm tình nàng tốt lên rất nhiều cong môi cười.

Trung Sơn Vương cười thấp nói: "Được, chẳng qua chỗ chúng ta đứng bây giờ dường như là tổ muỗi!" Hắn nói, không một tiếng động bước ra cách xa nàng một bước dài.

Lạc Vân Hi nhú mày, nghe hai tiếng "ong ong" bên tai, một con muỗi làm người ta ghét bay tới, nàng cũng không thèm nhìn tới, vung tay, chuẩn xác nhanh chóng nắm con muỗi, rồi tay buông thì thể nó ra.

Lúc huấn luyện tại rừng rậm nhiệt đới, muỗi, cây ăn thịt người nàng đều đã gặp, loại muỗi nhỏ này không tính là gì, chỉ là chúng bay qua bay lại rất nhiều làm phiền đến giấc ngủ của nàng.

Trung Sơn Vương cười, đi đóng cửa sắt thông gió lại, lập khắc ngăn ánh nến ngoài phòng lại, năng lực nhìn ban đêm của hắn vô cùng tốt, chậm rãi đi tới bên giường ngồi xuống, con người sáng quắc quắc: "Ta nói này, người mới mặc quần áo đẹp mắt một chút, ngay cả muỗi cũng bị người hấp dẫn rồi."

Nàng mặc một bộ váy có áo mỏng màu vàng nhạt kết hợp với váy hoa sen Bạch Tú, quả nhiên là cực kỳ đẹp, so với hắn tưởng tượng xinh đẹp hơn nhiều!

Lạc Vân Hi im lặng, không trả lời mà hỏi lại: "Trên người người bôi cái gì?"

Trung Sơn Vương khẽ mỉm cười: "Đúng vậy, ta bôi phòng được muỗi đốt, chẳng qua là lúc đi vội vàng, quên lấy cho người một chút."

Lạc Vân Hi hơi cau mày, chợt xông lại, đưa tay dùng sức nhéo một cái trên cánh tay hắn.

Khỏe mắt Trung Sơn Vương kéo nhẹ, cũng không rút tay, mặc cho nàng nhéo: "Nha đầu ngọc, người thù dai như vậy sao? Chẳng phải đó là ta giúp người sao? Hơn nữa, trên cánh tay người ta dùng chút kỹ xảo, sau cơn đau một chút lúc đó người còn đau sao?"

Đau thực sự là chỉ cảm thấy thoáng cái lúc đó thôi, sau này cũng không còn cảm giác nữa, chỉ là dấu vết xanh tím kia thực sự nhìn thấy mà phải giật mình, khó trách cả nàng nhìn thấy cũng giật mình, có lẽ là đã thực sự dùng kỹ xảo.

Nói thì nói vậy, ánh mắt Trung Sơn Vương vẫn xẹt qua một chút đau lòng, nâng tay kéo ống tay áo của nàng lên, dịu dàng nói: "Nhìn đi, đã không sao rồi còn gì?"

Lạc Vân Hi cúi đầu, thấy khuỷu tay quả nhiên trắng trẻo như thường, như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nàng cắn răng nói: "Đau, như vậy không có nghĩa là chưa từng đau, dựa vào cái gì hả? Ta muốn làm Lạc Phi Đình đau thôi!"

"Ai, chuyện gấp phải tùy cơ ứng biến, bỗn vương thấy đệ nhất mỹ nhân đó không vừa mắt, đương nhiên phải để cho nàng ta cũng dính chút nước miếng của người khác chứ." Trung Sơn Vương có chút ủy khuất nói. Tin rằng việc này vừa qua, thanh danh Lạc Phi Đình sẽ phải chịu ảnh hưởng cực lớn. Thấy Lạc Vân Hi vẫn là không thoái mái, hắn duỗi cánh tay qua: "Người nhéo đi."

Nói rồi, hắn bằm trên cánh tay mình một cái, lập tức hiện ra một mảnh xanh tím, Lạc Vân Hi tròn mắt há mồm, Trung Sơn Vương lại làm như không có chuyện gì xoay người lại.

Bỗng nhiên, nàng ngửi thấy hương vị canh gà nồng đậm, quay đầu lại nhìn, Trung Sơn Vương cầm trong tay một hòn dạ mình châu, ánh sáng trắng như tuyết, soi sáng giữa hộp com lớn, bên trong có một cái cốc, đựng canh gà đầy đủ sắc hương vị, bên cạnh là một chén cháo gạo.

Lạc Vân Hi nuốt nước miếng, đưa tay muốn nắm lấy.

"Hử?" Trung Sơn Vương ngăn cản nàng, "Quý tham ăn!"

Mặt Lạc Vân Hi đỏ lên, nàng đâu tham ăn chứ, buổi chiều chỉ ăn chút com, dù sao thức ăn nơi này cho dù tốt, cũng không sánh được với Lạc phủ.

Trung Sơn Vương bưng cháo và canh gà ra, hai tay hai thứ, nói: "Này, cháo gạo này thả vài loại nguyên liệu, cũng tốt cho việc dưỡng dạ dày, nhưng cháo này không được ăn nhiều, ta chỉ cho ngươi nửa bát, canh gà là để làm ấm dạ dày, cũng chỉ có thể uống nửa bát."

"Được rồi, cho ta!" Lạc Vân Hi tới lấy cháo.

Trung Sơn Vương đưa cho nàng, dặn dò: "Uống chậm rãi thôi, đừng vội vàng."

Lạc Vân Hi tất nhiên cũng yêu quý dạ dày mình, cầm muống lên chậm rãi múc, hương thơm hòa vào miệng, so với cháo đường dạ dày đã uống ở Vân Các còn tốt hơn, nàng khen một tiếng.

Dung mạo Trung Sơn Vương đều nhiễm ý cười, đợi nàng uống xong, dịu dàng nói: "Ta dứt ngươi uống canh gà."

Mặt Lạc Vân Hi đen xì: "Ai muốn ngươi dứt!"

Trung Sơn Vương không theo ý nàng, múc một muống canh, dùng giọng dụ dỗ: "Người không uống ta uống đó." Nói xong đưa vào trong miệng mình.

... Đây không phải là trò của người lớn và trẻ con sao?

"Đợi một chút!" Lạc Vân Hi thừa nhận, bây giờ nàng rất muốn nếm canh gà này, nếu Trung Sơn Vương uống, nàng lại không được uống.

"Ta tự uống!" Nàng cắn chặt môi nói.

"Vậy thì thôi, vẫn là để ta uống đi. Ta cũng đang đói bụng." Trung Sơn Vương lại chuẩn bị uống.

"Người đáng chết!" Lạc Vân Hi tức giận chửi một tiếng, đưa tay cướp bát trong tay hắn.

Bất đắc dĩ Trung Sơn Vương lại không nhường chút nào, nắm chặt chén nhỏ trốn tránh, nửa giọt canh gà cũng chưa vương ra ngoài.

"Quên đi, người uống đi!" Lạc Vân Hi ngừng tay, không khom lưng vì ba đầu gạo! Nàng suyt nữa vì một chén canh gà mà mất hết mặt mũi, lập tức buồn bực xoay người lại.

Trung Sơn Vương xuống giường, vòng gót chân tới trước nàng, tỉ mỉ nhìn kỹ sắc mặt của nàng, trầm giọng nói: "Ta sai lầm rồi, ta không giành với ngươi nữa."

Đưa canh gà đến tay nàng.

Lạc Vân Hi nói: "Ta không muốn uống, vào lúc này không có tâm tình để uống."

Thân mình to lớn của Trung Sơn Vương ngồi xổm xuống, mắt và ánh mắt của nàng đối diện, ăn nói khép nép: "Được rồi, người uống đi, ta xin người uống đó."

Lạc Vân Hi thấy hắn như thế, không nhịn được cười "Xì" một tiếng, tiếp nhận chén nhỏ, nói: "Ta đành cố hết sức vậy."

Khóe miệng Trung Sơn Vương nhếch lên nụ cười, đưa tay thu thập chén cháo vào hộp com.

Gian ngoài vang lên tiếng bước chân, truyền đến giọng nói nghi vấn của cai ngục: "Lạc tiểu thư, vừa rồi có âm thanh gì vậy?"

Lạc Vân Hi đáp: "Ta đang học thuộc lòng, sao vậy, Nhân đại nhân muốn gặp ta sao?"

"Không có." Cai ngục lắc đầu, "Không còn sớm nữa, cô nương nghỉ ngơi đi." Nói rồi lui ra.

Uống xong canh gà, Lạc Vân Hi buồn ngủ nằm ở trên giường, đuổi Trung Sơn Vương đi.

Trung Sơn Vương ngồi ở giường đầu, nhắc nhở nàng: "Nha đầu không có lương tâm, ta vừa quên nói cho ngươi, ta bôi được phòng muỗi rất hữu hiệu, ở gần ta cũng sẽ không bị muỗi cắn được, không tin ngươi đến bên cạnh ta đi."

Lạc Vân Hi oán hận nói: "Ngươi có ý gì?"

Mặt Trung Sơn Vương đầy vô tội: "Ta không có ý gì, ta chỉ lo lắng cho ngươi sợ tối, ở nơi này ngủ tạm cả đêm thôi." Hắn bước hai chân tới, tựa vào một đầu của chiếc giường.

"Ta không sợ tối!"

"Ai, phòng giam và bên ngoài không giống nhau." Trung Sơn Vương thở dài.

Lạc Vân Hi hỏi ngược lại hắn: "Nhưng ngươi ngủ ở một đầu, muỗi không phải hoàn toàn bị xua đến bên ta sao?"

Trung Sơn Vương "ừ" một tiếng: "Đúng vậy, cho nên ngươi đến bên cạnh ta ngủ đi."

"Ngươi có ý định gì?" Lạc Vân Hi lên án.

"Không phải ta có ý định gì, là ta cố ý." Trung Sơn Vương kéo dài âm điệu.

Lạc Vân Hi im lặng không nói, Trung Sơn Vương cũng không nói chuyện, trong phòng giam rơi vào yên tĩnh, chỉ nghe âm thanh Lạc Vân Hi bóp chết muỗi, từng tiếng nổi tiếp từng tiếng.

Trung Sơn Vương khoanh hai tay, để ở sau gáy, tựa ở đầu giường hơi ảm ứot.

Lạc Vân Hi cũng không phải không chịu nổi muỗi, mà là nhìn Trung Sơn Vương nhàn nhã không có việc gì, trong lòng nàng liền tức lên, từ trên giường ngồi dậy, bò về phía Trung Sơn Vương.

Trung Sơn Vương vùng trộm liếc mắt nhìn, khóe miệng hiện lên ý cười sâu thẳm.

Lạc Vân Hi bò qua, đưa tay đã tìm thấy đai lưng trên áo dài màu xanh của hắn, hơi dùng sức, liền mở nút thắt đai lưng ra, sau đó cởi áo của hắn. Trung Sơn Vương kinh ngạc nắm chặt tay nàng, run giọng hỏi: "Ngươi làm gì?"

Lạc Vân Hi liều mạng, quỳ trên người hắn, chân ngăn chặn chân hắn, không cho hắn động dậy, hai cái tay nhỏ thoải mái cởi áo của hắn, trong miệng còn nói: "Không được nhúc nhích!"

Cái tư thế này thực sự mập mờ, động tác này thực sự như đang khiêu khích, Trung Sơn Vương không nhịn được mặt đỏ tới mang tai, ngăn nàng lại, giọng nói run rẩy: "Đừng, đừng thế này..."

Hai tay Lạc Vân Hi lôi kéo, áo ngoài của Trung Sơn Vương liền bị nàng lột xuống, Trung Sơn Vương cảm giác cả người đều nóng nóng lên, nhìn nữ tử trước mặt, cả trái tim đều đang run rẩy, ngồi dậy cân nhắc, đại não choáng váng: "Hi nhi..."

Ngay cả xung hô cũng thay đổi.

Đột nhiên hắn rất sợ, sợ không kiềm chế mình, giờ khắc này, chỉ muốn ôm chặt nàng.

"Ngươi cút đi! Ta chỉ muốn y phục của ngươi thôi!" Lạc Vân Hi lấy áo của hắn chạy đến một đầu khác của giường nằm ngủ.

Lạc Vân Hi thở phào một cái, nếu như không phải vì phòng muỗi, nàng sẽ không bao giờ quần quăn áo của con sói này! Trên y phục này rõ ràng có hương thơm của được phòng muỗi, thế nên vừa nằm xuống, quả nhiên muỗi không bay đến nữa.

Trung Sơn Vương chỉ mặc áo trắng mỏng nhất thời khó mà từ trong kích động bình tĩnh lại, không nói gì nhìn Lạc Vân Hi.

Một đêm đến hừng đông, không nói chuyện.

Trên áo ngoài của Trung Sơn Vương ngoài hương thơm của được, còn có một mùi hương đặc hữu của nam tử thành thực, có thể là do vừa tắm rửa không bao lâu, còn kèm theo hương vị thơm mát thoang thoảng, cho nên Lạc Vân Hi không bài xích, vừa mới một lúc đã ngủ rất say.

Sáng sớm ngày hôm sau, lại bị tiếng vang của cửa sắt đánh thức.

Lính cai ngục mở cổng sắt, thả đồ ăn sáng đến trên ván ở hông cửa nói: "Lạc tiểu thư, đây là đồ ăn sáng."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Trong cháo có độc

Edit: thu thảo

Lạc Vân Hi xoa mắt, phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía Trung Sơn Vương, ván giường trống trơn, người cũng không thấy đâu.

Lính cai ngục đóng cửa sắt lại, ngay tầng bên trong cửa cũng tỉ mỉ nâng lên cho nàng, trong phòng giam, tối mờ.

Lạc Vân Hi có cảm giác không đúng lắm, giờ này là buổi sáng sao?

Tuy nàng thường ngủ nướng, nhưng đồng hồ sinh học nhưng cực kỳ chuẩn, thời gian này tuyệt đối không phải là sáng sớm, hay là nói, thời điểm tối hôm qua nàng ngủ vốn dĩ không phải đêm?

Góc khuất truyền ra tiếng ho nhẹ của Trung Sơn Vương, Lạc Vân Hi cảm giác tâm trạng yên ổn, lật người xuống giường.

Trung Sơn Vương nhanh chân đi tới, thấp giọng hỏi: "Có thể trả y phục cho ta trước hay không?"

Lạc Vân Hi lúc này mới nhớ tới quần áo hần còn trên người mình, bèn xoay người, vung cả chiếc áo lên ném cho hần: "Tiếp lấy."

Trung Sơn Vương mặc thêm áo ngoài, không thể nghi ngờ là trên chiếc áo nhiều hơn một mùi sữa thơm, khoe môi hần nhếch lên một tia nụ cười thỏa mãn.

"Hiện tại giờ gì rồi?" Lạc Vân Hi hỏi hần.

"Mới canh ba, lúc này mà đưa đồ ăn sáng đến, là sợ ngươi bị đói, hay là có ý khác đây?" Trung Sơn Vương nói đến đây, ánh mắt lạnh lẽo hần xuống.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng đi tới chỗ cửa sắt, nâng bát cháo lên, cổ tay phải xoay một cái, ngón tay có thêm một chiếc ngân châm, đâm vào bát cháo, dựa vào ánh sáng xuyên quakhe cửa vào, có thể thấy rõ, một đầu ngân châm đã đen lại.

Nàng cười lạnh một tiếng, tiện tay ném bát cháo xuống mặt đất, "lạch cạch" một tiếng, cháo nóng hồi văng hết ra ngoài, một con chuột từ chỗ tối chạy tới liếm cháo trên đất, chỉ một lát, liền lăn ra, sau đó ườn bụng chết ngay trên mặt đất.

Bên ngoài, dưới ngọn đèn dầu mờ tối, cai ngục và trưởng ngục đứng đối diện, nghe được tiếng vang, trong ánh mắt của nhau thấy được sự hoảng sợ.

"Thành." Giọng trưởng ngục có chút run rẩy.

"Vào xem thử sao?" Cai ngục hỏi thăm dò.

"Đứng." Trưởng ngục trả lời, hai người rón ra rón rén tới gần cửa nhà lao, phòng giam này ở cuối cùng, là một gian phòng đơn, ngăn cách khá xa với những phòng giam khác.

Bên trong yên lặng không một tiếng động, đủ để thấy, người đã chết.

Cai ngục móc chìa khoá ra, mở cửa sắt, ánh sáng len vào, hần híp mắt, đi vào.

Bỗng nhiên, một bàn tay lạnh như băng chuẩn xác nắm cổ họng hần, làm một nửa tiếng kêu của hần cũng không phát ra được, trưởng ngục nhìn thấy hần đi vào, cũng lớn mật đi vào theo.

Dưới chân bị thứ gì đó giữ lại một cái, hần thờ nhẹ một tiếng, ngã lăn ra đất, duỗi tay lần mò, rõ ràng là cổ thi thể, dọa đầu hần chảy đầy mồ hôi.

"Ba!" Cửa sắt bị đóng lại, tiếng khóa đặc biệt rõ ràng.

Tầng của bên trong cũng không đóng lại, cho nên ở đây dần dần sáng lên.

Trưởng ngục nhìn thấy Lạc Vân Hi lạnh lùng đứng trước người, lập tức hồn vía lên mây hét lên: "Quý!"

Tiểu thay, giọng nói đã bị bẻ gãy trong cổ họng.

Lạc Vân Hi đập lên cai ngục ngắt đi một cước cho hần lăn sang một bên, bóp chặt cổ trưởng ngục, thấp giọng hỏi: "Ai sai khiến các ngươi hạ thủ?"

Trưởng ngục bị dọa mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, nghiêng rằng không nói.

"Ta thấy, miệng hấn thật không thành thật chút nào." Giọng nói của Trung Sơn Vương bỗng nhiên xuất hiện.

Trường ngực không thể tin được mà nhìn lại, nhưng cuộc đời này của hấn đều rất ít nhìn thấy Trung Sơn Vương, lập tức, phòng tuyến trong lòng đều hồng hết, hấn không có hình tượng chút nào quỳ rạp trên mặt đất, nơm nớp lo sợ: "Trung, Trung Sơn Vương, sao ngài lại ở chỗ này?"

"Muru hại bốn vương, có thể cũng không phải một mình ngươi có tội, ta nghĩ, trên dưới cả nhà ngươi, già trẻ lớn bé vì chuyện ngươi làm mà phải trả giá rất lớn." Trung Sơn Vương đi tới trước mặt hấn, ở trên cao nhìn xuống, giọng nói lạnh như băng.

Trường ngực vội vàng nói: "Ta khai! Là Lạc Thái Úy!"

Lông mày Trung Sơn Vương nhíu lại, nhìn về phía Lạc Vân Hi.

Mặt Lạc Vân Hi hiện lên sự thấu hiểu, vỗ một cái vào gáy trường ngực, cả người trường ngực mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Nàng thân nhiên nói: "Có lẽ là hấn cảm thấy để lại kẻ gây họa là ta, sẽ uy hiếp đến nữ nhi hữu dụng nhất với hấn, hấn lại không muốn ai biết một bí mật ta nắm giữ, không tiếc giết người trong ngực."

"Bí mật gì vậy?" Trung Sơn Vương hỏi.

Lạc Vân Hi cũng không nói cho hấn, quét mắt về phía hai người co quắp trên đất, cũng không để việc này trong lòng, nói: "Bây giờ ta trở về phủ một chút."

Nàng đi tới cửa sắt, ngay cả chìa khoá cũng chưa lấy, cây ngân châm cắm vào ổ khoá, nhẹ nhàng quay, chiếc khoá tinh xảo trong tay nàng như một khối sắt hồng, dễ dàng mở ra.

Mắt Trung Sơn Vương lộ ra sự kinh ngạc, hấn cũng không nghĩ rằng nàng còn có nghề thật tài tình này, xem ra, phòng giam này quả nhiên giam không được nàng!

Lạc Vân Hi đi ra khỏi địa lao, trèo ra từ tường Tông nhân phủ, rẽ vào một con đường nhỏ trở lại Lạc phủ.

Trung Sơn Vương đứng dưới hiên Tông nhân phủ, kêu lên: "Cửu Sát, đi mang hai người trong địa lao xuống xử lý."

Cửu Sát vâng lời.

Trên đường phố không có một bóng người, bầu trời phía đông lộ ra ánh sáng mờ ảo, Lạc Vân Hi đắm xuống ánh trăng trong trẻo lạnh lùng đứng trong phòng nghị sự ở Lạc phủ.

Lạc Kính Văn khoác áo chạy đến, phía sau là người bị kinh động trọng phủ.

"Ngươi...ngươi sao bây giờ lại ở đây?" Giọng nói của Lạc Kính Văn run rẩy.

Cả người Lạc Vân Hi lạnh lẽo, tóc dài bị nàng cởi xuống, nói lỏng buộc sau gáy, đỉnh đầu bị sương làm ướt nhẹp, gương mặt xinh đẹp hoàn toàn lạnh lẽo, nàng phun ra một câu vô cùng rõ ràng: "Thấp hết đèn trong đại sảnh lên."

Mọi người không nhúc nhích, ánh mắt nàng rét căm căm lập tức bắn về phía Lý Tài.

Lý Tài chạy nhanh vào phòng nghị sự, thấp hết nến lên, chẳng biết vì sao, ánh mắt Tam tiểu thư làm hấn cảm thấy khắp người phát run.

Lạc Vân Hi đi tới chỗ cao nhất ngồi xuống, Lạc Kính Văn không dám đi vào, cứ đứng ở cửa, hỏi lần nữa: "Ta đang nói chuyện với ngươi đấy!"

"Bắt một con mèo lại đây!" Lạc Vân Hi ra lệnh.

Lý Tài đang muốn đi, Lạc Kính Văn quát lên: "Không cho phép kẻ nào đi!"

Lạc Vân Hi chậm rãi móc ra một cái túi nhỏ màu trắng từ trong lòng, đứng ở trên thềm, ánh mắt xẹt qua sự khát máu: "Như vậy, phụ thân, vậy thì ngươi chịu chút thiệt thòi thử một chút độc được nữ nhi mới nhất làm vậy."

Tay phải nàng đẩy bốn góc túi ra, bột phấn bên trong dưới ánh đèn chiếu rọi càng lộ ra màu lục quý dị!

Lạc Vân Hi đứng lên, từng bước từng bước chậm rãi đi về hướng Lạc Kính Văn.

"Tam tiểu thư điên rồi, túm chặt nàng lại!" Lạc Kính Văn kêu to.

Nhiều thị vệ xông tới, Lạc Vân Hi cũng không sợ, nhếch môi cười, giơ cái túi lên, thổi một cái về phía một tên thị vệ xông tới đầu tiên, mấy hạt bột phấn lập tức chui vào cổ hấn, hấn một tiếng kêu thảm, hấn dường như nổi cơn điên bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

Những thị vệ khác sợ hãi lùi lùi mấy bước.

Mọi người dựa vào ánh nến nhìn lại, cổ tên thị vệ kia vừa nát một đám lớn, đều bị dọa mất tái mét, không có ai còn hoài nghi thứ Lạc Vân Hi cầm trong tay không phải độc dược.

"Ta, ta đi bắt mèo." Lạc Kính Văn chưa từng thấy độc tính mạnh như vậy, thuốc bột quý dị như vậy, giọng nói trở nên run rẩy.

"Đáng tiếc, đã muộn, không phải sao?" Lạc Vân Hi đe dọa hần.

"Không, không muộn." Lạc Kính Văn vừa quay đầu lại, một đầu gối tự nhiên khụy xuống dưới ngã xuống đất.

Mất Lạc Vân Hi lộ ra sự xem thường, Lạc Ôn quyết định thật nhanh, phi thân ra ngoài, ôm một con mèo trắng vào.

"Thôi, hiện tại ta không có tâm tình." Lạc Vân Hi đá văng con mèo kia ra, nói: "Lạc Thái Úy, người phải biết, độc dược này của ta, chạm vào người sẽ khiến da thịt thối nát, nếu ăn phải, da thịt đều sẽ thối nát, thối rữa mà chết. Nếu như người muốn thử, lúc nào cũng có thể tìm ta." Thực ra nàng cũng không biết độc này có độc tính như vậy, bởi vì chính nàng cũng đựng vào, nhưng cũng không làm sao một chút nào.

Có thể, sư phụ đã sớm bồi dưỡng được cơ thể kháng độc cho nàng!

Lạc Kính Văn gất gao mừng nàng.

Lạc Vân Hi đi qua bên cạnh hần, thấp thấp giọng nói: "Còn có, ta đã nói chuyện Bình Ngọc Mai ra, nếu ta chết, lập tức sẽ có người bẩm báo chuyện này cho thánh thượng, cả Lạc gia sẽ chôn cùng ta, không một kẻ nào trốn thoát."

Lạc Kính Văn tức đến mức cả người run rẩy, hần biết, chuyện tối qua bại lộ rồi!

Run lẩy bẩy đứng lên từ dưới đất, giọng hần bình tĩnh lại, quát lên: "Tự nhiên dờ ra làm gì, cần làm gì thì đi làm đấy đi!"

Trên đại sảnh Tông nhân phủ, Lạc Vân Hi ngồi trên ghế bằng gỗ lê, thoải mái uống trà.

Trung Sơn Vương từ bên ngoài đi vào, đoạt lấy ly trà trong tay nàng: "Bụng đói uống trà, sẽ làm dạ dày bị tổn thương!"

Lạc Vân Hi bĩu môi, nhưng chú ý tới có vài người theo sau Trung Sơn Vương vào.

Cửu Sát bụng tới một cái chén nhỏ khảm viền vàng, mở nắp chén ra, một bát cháo bát bảo thơm ngát.

Vừa rồi, Trung Sơn Vương vẫn đi theo sau lưng Lạc Vân Hi, sau khi Lạc Vân Hi về Tông nhân phủ, cứ ngồi trong đại sảnh không một bóng người.

Lúc này, Tông nhân phủ còn chưa mở cửa, thị vệ trực đêm cũng chẳng biết đi đâu.

Sau khi Trung Sơn Vương rời khỏi đây, mãi không thấy quay lại, thì ra là đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho nàng.

"Người ăn cái gì?" Nàng hỏi.

"Ta đã ăn rồi." Trung Sơn Vương đáp, nhìn nàng húp cháo, trên mặt không che giấu nổi ý cười thỏa mãn.

Canh năm, cửa lớn của Tông nhân phủ rốt cục cũng mở ra, sáng sớm Nhan Thiếu đã ngồi xe ngựa đến.

Lạc Vân Hi ngồi không nhúc nhích, Trung Sơn Vương và Cửu Sát lặng yên biến mất.

Cửa chính đại sảnh truyền đến âm thanh thị vệ nắm chìa khoá mở khoá, một giọng nói trong suốt vui vẻ nói: "Sáng sớm hôm nay hãy để Lạc phủ tiểu thư ra thăm vãn trước, cũng cho Thái tử một câu trả lời."

Sau khi cửa mở ra, thị vệ kia nhìn thấy Lạc Vân Hi ngồi ở bên trong, sợ hãi kêu một tiếng: "Ai?" giờ đao ra trước, che ở trước mặt Nhan Thiếu Khanh.

"Là Nhan phủ doãn sao?" Lạc Vân Hi lễ phép đứng lên.

"Người là... Lạc Tam tiểu thư sao?" Mặt Nhan Thiếu Khanh đầy trấn định.

"Đúng vậy. Ta muốn nói chuyện riêng với Nhan đại nhân."

Thị vệ tức giận nói: Đại nhân, saobnàng ở chỗ này? Trong đó chắc chắn có âm mưu!"

Nhan Thiếu Khanh cười, mặt không sợ hãi phát tay một cái: "Lui ra!"

"Có dũng khí" Lạc Vân Hi thấy hần không phải người sợ chết, khen một câu.

"Sao người lại có thể ra đây?" Phía sau Nhan Thiếu Khanh, cửa bị mở ra, nắng sớm mỏng manh xuyên qua hai bên cửa sổ chiếu vào.

"Chuyện này, đại nhân có thể hỏi thăm trưởng ngục." Nàng biết, Trung Sơn Vương đã sắp xếp xong xuôi, trưởng ngục và cai ngục sẽ chịu oan ức cho

nàng.

Lạc Vân Hi rút khăn tay hoa ngọc lan ra, nói: "Đại nhân có biết cái này không?"

Sắc mặt Nhan Thiếu Khanh lúc nhìn đến chiếc khăn tay này, lập tức thay đổi, "suru" một cái xông lại, mắt mở to nhìn chiếc khăn tay kia, Lạc Vân Hi mặc hần đưa khăn tay qua đó, thần nhiên chú ý thần sắc hần thay đổi.

"Dung Khuynh..." Nước mắt trong mắt hần rung rung ở vành mắt, hần vuốt ve khăn tay, động tình lắm lắm.

Mãi một lúc sau, hần ngẩng đầu hỏi: "Chiếc khăn tay này, ngươi có được từ đâu?"

Lạc Vân Hi nói: "Là di nương ta giao cho ta, nói đại nhân nhìn thấy chiếc khăn tay này, nhất định sẽ giúp ta tránh được cửa ải khó khăn này."

Nhan Thiếu Khanh trầm ngâm một lát, hỏi: "Di nương ngươi tên là gì?"

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Ta không biết."

"Tiểu thiếp của Lạc Kính Văn sao? Nàng sao lại có này chiếc khăn tay?" Nhan Thiếu Khanh rất nghi ngờ.

Lạc Vân Hi cười nói: "Nhu vậy đi, Nhan đại nhân, đêm nay giờ Tuất ba khắc, ta hẹn di nương ra gặp ngươi được không?"

Nhan Thiếu Khanh trịnh trọng gật đầu: "Đêm nay ta sẽ cho người mang xe ngựa tới cửa sau của Lạc phủ chờ các ngươi."

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng.

Nhan Thiếu Khanh nói: "Vụ án này của ngươi, ta sẽ giúp ngươi kết thúc."

Có chuyện Lạc Phi Đình bắt nạt Lạc Vân Hi trước, Nhan Thiếu Khanh bỏ đi tội danh giúp Lạc Vân Hi rất nhanh, còn phái xe ngựa đưa nàng hồi phủ.

Lạc Vân Hi không khỏi suy nghĩ, chiếc khăn này công lao rất là lớn, lẽ nào di nương thật sự là thanh mai trúc của Nhan Thiếu Khanh?

Về Lạc phủ là một chuyện, Lạc Vân Hi đã đi gặp Tam di nương, nói việc này.

Tam di nương một câu cũng không chịu nói nhiều, sắc mặt trắng bệch, đáy mắt là chỗ như khóc, dường như nghĩ đến rất chuyện xưa, nói chuyện cùng nàng lúc cũng là mất tập trung.

Lạc Vân Hi thấy trạng thái của nàng không tốt, dặn nàng đi nghỉ ngơi, tự về Vân Các.

Tề Sính Đình nhận được tin tức, vẫn đang chờ nàng trở lại Vân Các, gặp mặt liền kéo tay nàng hỏi han.

Thì ra ngày hôm qua nàng tới Tông nhân phủ, chỉ tiếc Thái tử ra lệnh xuống, bên ngoài trông coi quá nghiêm, không cho phép nàng vào thăm viếng.

Lạc Vân Hi hỏi nàng chuyện có liên quan đến Nhan Thiếu Khanh.

"Nhan đại nhân sao?" Tề Sính Đình suy nghĩ một hồi rồi nói: "Nhan gia là một trong các đại gia tộc, thừa kế thừa tước vị khai quốc công thần và chức vị chính Nhất Phẩm trấn Quốc Đại tướng quân, địa vị tại Thiên Dạ Quốc rất cao, mấy đại gia tộc, ta cũng không biết hết, ngươi xem mấy lần cung yến này, người của đại gia tộc thân phận cao quý, đều rất thần bí."

Nói đến đây, ánh mắt của nàng ấy bất chợt tối sầm lại, cúi đầu không nói một lời, sắc mặt cũng nổi lên một chút tái nhợt.

"Sao vậy?" Lạc Vân Hi giật mình.

Vành mắt Tề Sính Đình đỏ lên, nước mắt nói: "Không có gì, chỉ là nhớ đến một số chuyện cũ, ngược lại, nên tránh những người trong gia tộc lớn kia xa một chút, bọn hần luôn tự cho mình là đúng, vốn dĩ xem thường những người bình thường chúng ta, nhất là của các thế gia, rất là bạc tình."

Lạc Vân Hi phát hiện nàng lời nói chứa đầy hàm ý, lắm lắm một tiếng: "Thế gia nam tử? " Nàng nhớ không lầm, Quân gia là tử đại thế tộc đứng đầu chứ?

Tề Sính Đình kích động đứng lên nói: "Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Hi nhi, ta và ngươi đi dạo đi."

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, không muốn hỏi nhiều.

Cùng ngày, Đoan Mộc Triết và Đoan Mộc Kỳ lần lượt tới thăm nàng, chẳng qua là không gặp được Cửu Khúc Chi.

Buổi chiều, nàng đưa Tam di nương ra cửa sau của Lạc phủ, Tam di nương vẫn rất hồi hộp nắm tay, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Cách đó không xa, quả nhiên có một chiếc xe ngựa, Lạc Vân Hi và Tam di nương lên xe ngựa, người đánh xe thuần thục đánh ngựa rồi khỏi Lạc phủ, đi rất lâu, dừng lại ở một túp lều trong thành.

Lạc Vân Hi xuống xe nhìn, trên mặt là ba chữ "Bát Trân Lâu."

Lúc vào trong, lúc Nhan Thiếu Khanh mặc áo xanh nhìn thấy Tam di nương, thất thanh kêu: "Duyệt Nhi!"

Tam di nương quỳ xuống, nước mắt ràn rụa: "Nhị thiếu gia, Duyệt Nhi thất lễ."

Lạc Vân Hi cho dù nghĩ như thế nào, cũng bị tình cảnh này làm khiếp sợ, Nhị thiếu gia? Tình cảnh tình nhân gặp gỡ sao lại thế này?

Mây Nhan Thiếu Khanh nhíu chặt: "Duyệt Nhi, sao ngươi... những năm này có sao không? Ta cũng không ngờ ngươi sẽ ở Lạc phủ, đây là nữ nhi của ngươi sao?" Hắn giật mình liếc nhìn Lạc Vân Hi.

Tam tiểu thư phé vật hẳn từng nghe nói rất nhiều, chỉ là ngàn lần vạn lần, cũng sẽ không ngờ nàng thực ra là nữ nhi của Duyệt Nhi!

Tam di nương cúi đầu, giọng nói yếu ớt đáp: "Nàng là con gái ta, vô cùng tình nghịch, khiến người bạn lòng rồi."

Nhan Thiếu Khanh thấy nàng còn quỳ, vội vươn tay nâng nàng dậy: "Nói gì vậy? Lúc ta thấy chiếc khăn liềm kinh sợ, trong lòng hoài nghi, nhưng vẫn không ngờ đến lại như vậy."

Tam di nương đứng lên, phui sạch bụi trên đầu gối, quay đầu nhìn Lạc Vân Hi, nói: "Hi nhi, ta và Nhan đại nhân trò chuyện, con... ra ngoài đợi chúng ta, đừng có chạy lung tung."

Nhan Thiếu Khanh nói: "Để nàng ở lại đi, không phải người ngoài mà."

Tam di nương lắc đầu: "Thôi, nàng từ nhỏ đã bị ta dạy hư mất rồi, ra ngoài đi."

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, lui ra ngoài, khép cửa.

Nàng không vội, rồi sẽ tìm hiểu rõ ràng chuyện này.

Không ngờ Tam di nương ở Lạc phủ chịu bị ức hiếp nhiều như vậy còn có lớn chỗ dựa thế này!

Nhan gia là một trong tứ đại thế gia, gia thế hùng mạnh, không phải có thể nhìn là Lạc gia bằng nửa con mắt thôi sao.

Mặc dù không đủ để xác định Tam di nương và Nhan gia đến cùng có quan hệ gì, nhưng quan hệ của nàng (TDN) và vị phủ doãn Tông nhân phủ Nhan Thiếu Khanh này tương đối thân thiết, nguyên nhân trong này tất nhiên là không đơn giản như vậy!

Nàng muốn nghe trộm thử xem, nhưng hai tên thị vệ của Nhan Thiếu Khanh lại giữ chắc cửa, nàng âm thầm lặng lẽ xuống lầu, từ một đầu khác đi vào một gian phòng sát vách gian phòng kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Mỹ nam ra trận

Edit: thu thảo

Cửa sau gian phòng sát vách có then cài, Lạc Vân Hi rút ngân châm ra, cắm vào cửa sổ, vừa nhẹ nhàng xoay, chỉ một chút cửa sổ đã mở ra.

Nàng nhẹ nhàng nhảy vào gian phòng, lúc rơi xuống đất không hề phát ra âm thanh, mắt đảo qua bốn phía, trong phòng không có người, giữa phòng có một chiếc bàn tròn đặt một bầu rượu.

Nàng đi nhanh tới cạnh tường, nghiêng tai lắng nghe.

Trong phòng bên cạnh, giọng nói của Nhan Thiếu Khanh và Tam di rất thấp, lúc có lúc không truyền tới.

"... Là đang cùng Nguyệt ở biên cảnh, gặp lão gia, rồi cùng hắn về kinh."

"Mười ba năm, cũng không thấy ngươi tới tìm ta, ta không nghĩ ngươi muốn trở về."

"Ta nào không còn mặt mũi nào đi gặp ngươi đây?"

Lạc Vân Hi càng nghe càng sợ, xem ra, hai người này thật sự là có quan hệ mờ ám với nhau.

Nàng còn muốn thêm một chút, thì phía sau truyền tới một tiếng cười khê, vô cùng dễ nghe.

Lạc Vân Hi canh gác quay đầu lại, đã nhìn thấy bên cạnh bàn vốn không có một bóng người nay đã nhiều hơn một bóng dáng, nàng ngần ngại mất một lúc.

Nam tử dáng người cao to, mái tóc dài được một dải tơ lụa màu xanh buộc ở sau gáy, hé ra một phần đai buộc đầu chói lóa, còn có vài hạt ngọc màu tím rủ xuống theo tóc trên tà áo trắng, làm nổi bật lên gương mặt sáng tựa ngày xuân. Hắn có làn da trắng như bạch ngọc, mi dài cong vút, phía dưới là một đôi mắt đào hoa chói mắt, môi mỏng khê ním, ánh mắt sâu thẳm đánh giá nàng, năm ngón tay thon dài trắng nõn cũng đang tự mình rót rượu uống động tác chậm chạp tao nhã.

Nhịp tim Lạc Vân Hi không khống chế được mà nhanh hơn một chút, đó là Lang...

Lang là một mỹ nam được công nhận trong tổ chức, chỉ tiếc là hắn quanh năm sống bên bờ sinh tử, thiếu một phần thông dong như thiếu niên trước mắt này.

Cho nên, nàng biết, không phải hắn.

Nam tử uống một ly rượu xong, quay ngón tay quanh nhanh ly rượu, chiếc ly như một đóa trắng nõn hoa, cực kỳ dễ nhìn.

"Tam tiểu thư phế vật của Lạc gia đây sao?" Hắn nhú mày mà hỏi.

"Các hạ là ai?" Lúc này Lạc Vân Hi cũng không còn tâm tư đi nghe lén.

Khóe miệng nam tử khẽ nhếch lên: "Người có duyên. Vừa rồi chiêu Tam tiểu thư nhảy cửa sổ một đố quả thực rất đẹp."

"Quá khen." Lạc Vân Hi trầm giọng nói: "Các hạ đi hay đến đều không tạo ra âm thanh, cảnh giới này quả là người có tài cao."

Nam tử nghe vậy, nở nụ cười như hoa, đứng lên, nhàn nhã bước từng bước một tới chỗ nàng, nói: "Không biết tiểu thư là đệ tử của môn phái nào?"

Lạc Vân Hi trầm ngâm không nói.

Sư phụ nàng bây giờ là Cửu Khúc Chỉ, nếu như nàng nói "tự học thành tài", ngày sau mà bị lão nhân kia biết được, thì chết là cái chắc.

Mắt nam tử đào hoa phát sáng, như vòng xoáy sâu thẳm, hấp dẫn người đi vào: "Ngươi đã không muốn nói, khiến tại hạ muốn thử một lần xem như thế nào?"

"Các hạ, không cần thử." Lạc Vân Hi sau dựa lưng vào tường, thản nhiên thốt ra.

"Không, rất thú vị? Võ công thiên hạ, ta tự nghĩ mình cũng biết một hai, không biết trong vòng ba chiêu có thể thử ra thì tính sao đây?"

Lạc Vân Hi thấy hắn rất có hứng thú, liền nói: "Trong vòng ba chiêu không thử ra là chiêu thức của môn phái nào, vậy thì sao đây?"

"Ta thả ngươi đi." Nam tử bình tĩnh đáp.

Lạc Vân Hi ánh mắt hơi trầm xuống: "Ta sẽ tự đi!" Nói xong, cả người lóc lên, nhảy tới hướng cửa phòng.

Bước chân nam tử nhẹ di chuyển, một cách đi kỳ dị, cánh tay dài vươn ra, năm ngón tay bắt bờ vai nàng.

Lạc Vân Hi nhún người xuống, tránh khỏi một chiêu này, ngón tay đi đến điểm huyệt đạo trên cánh tay hắn.

"Hay!" Nam tử gương mặt cười, giữ chặt cổ tay nàng.

Lạc Vân Hi tránh thoát chiêu này, khóe mắt nâng lên, tất nhiên là đã đoán được nam tử sử dụng sẽ sử dụng chiêu đó, nên nàng đổi ngũ trảo đánh vào bụng của hắn.

Ánh mắt nam tử thay đổi, lắc mình một cái, trong giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên: "Làm sao ngươi biết chiêu thức ngũ long trảo này?"

Lạc Vân Hi nghiêng đầu sang một bên, cười đến quặn rũ: "Tiểu nữ từ khi sinh ra chỉ cần nhìn qua là không thể quên được."

Nam tử nhìn vào đáy mắt nàng, bất chợt thu tay lại, môi mỏng nở nụ cười như xuân: "Nhưng mà, bản lĩnh nhìn qua là không thể quên được, cũng sẽ không có năm, sáu năm công lực như vậy chứ?" Hắn chuyển đề tài, hỏi một câu: "Cửu Khúc Chỉ là gì của ngươi?"

Lạc Vân Hi hơi kinh ngạc.

Lẽ nào trước đây cổ thân thể này cũng biết ngũ long trảo sao?

Thời điểm nàng dùng nó thực sự cảm thấy rất thuận tay, chỉ có điều trước đây đã có bản lĩnh như vậy, nên cũng không nghĩ quá nhiều.

"Cửu Khúc Chi là ai?" Lạc Vân Hi vờ như không biết hỏi.

"Ha ha." Nam tử cười nhẹ, đột nhiên, dáng người thon gầy ép tới, trực tiếp dồn Lạc Vân Hi đến góc tường, năm ngón tay lạnh lẽo, bóp chặt cổ tay nàng.

Sắc mặt Lạc Vân Hi lập tức thay đổi, vừa ngẩng đầu, lại thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của nam tử, trong con ngươi hoa đào, chứa ý cười nhẹ, lại không còn chút sát khí nào.

Trong lúc nàng ngẩn ngơ, tay của nam tử đã nhẹ nhàng bắt mạch cho nàng, giọng nói từ tính dễ nghe: "Dạ dày ngươi đã bị bệnh nhiều năm, ta nghe nói, tiêu đồ đệ của Cửu Khúc Chi cũng bị bệnh dạ dày!"

Trong lòng Lạc Vân Hi nhảy lên, sao hắn biết chuyện này?

"Ngươi còn không thừa nhận sao?" Gương mặt anh tuấn của nam tử hạ thấp, đôi mắt sáng chói, vô cùng đẹp, con ngươi đào hoa chăm chú nhìn chăm chăm hai mắt nàng.

"Cửu Khúc Chi là ai, sao ta biết chứ? Người bị bệnh dạ dày cũng rất nhiều mà!" Lạc Vân Hi mím môi.

"Phải không? Vậy ngươi hãy nói một tiếng Cửu Khúc Chi là một lão đầu phá phá hoại cho ta nghe xem nào." Nam tử khẽ nhả lời, nhiệt khí lan rất nhanh trên cổ Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi nhú mày lại, không vui nói: "Tránh xa ta một chút!"

"Không nói thì là thừa nhận rồi." Nam tử giống như không nghe thấy nàng nói gì.

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ: "Cái gì mà Cửu Khúc Chi, ta chưa từng nghe nói cái tên của người này, ta cũng không có sự phụ!"

"Tốt lắm!" Nam tử lạnh lẽo nhận nói: "Một câu cuối cùng này đúng là ngươi nói, ngươi không có sự phụ, ai, thật không biết lão đầu phá hoại kia nghe câu nói như thế trong lòng sẽ có cảm tưởng gì?"

Lạc Vân Hi nghiêng răng: "Ngươi biết Cửu Khúc Chi?"

Nam tử khẽ trả lời: "Tất nhiên là biết, ta đang tìm hắn khắp nơi, hắn còn nợ ta một thứ. Nghe nói đêm nay hắn ở Thần lâu, ta chuẩn bị chặn giết hắn ở chỗ đó, nếu như ngươi là học trò của hắn, thì quay về nói với hắn một tiếng, nếu hắn có can đảm thì sẽ tới nơi đó."

Giọng nói của hắn tuy nhẹ, con ngươi đào hoa khẽ nheo lại, có vài phần vài phần tàn khốc trời sinh, không giống nói dối.

Lạc Vân Hi hừ một tiếng, tránh khỏi cánh tay hắn gần như ôm chặt mình, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Nam tử cũng không cản nàng, Lạc Vân Hi đi ra đến bậc thềm, sau một lát, Tam di nương và Nhan Thiếu Khanh cũng mở cửa phòng ra.

Nhan Thiếu Khanh thấy Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi chuẩn bị nói mấy câu, Tam di nương đã vội vã đi xuống bậc thang, có ý ngăn trở cản mắt của nàng, lời kéo tay nàng nói: "Chúng ta mau trở lại thôi, nếu phụ thân ngươi biết chắc chắn sẽ nổi nóng."

Lạc Vân Hi đành phải cùng nàng xuống lầu, cảm giác Tam di nương không muốn để mình và Nhan Thiếu Khanh tiếp xúc nhiều.

Nàng có thể hiểu được tâm tình Tam di nương, thực ra coi như đó là mối tình đầu của nàng ấy, Lạc Vân Hi nàng cũng sẽ không nói gì, nàng vốn là một đứa trẻ tốt mang tư tưởng hiện đại tân tiến mà.

Về tới Lạc phủ, sắc trời đã tối, bầu trời đêm có vô số ánh sao đang lóe lên, Tam di nương có có tâm trạng thường thức cảnh ngoài xe, cả đường lo lắng không thôi, Lạc Vân Hi chú ý tới, trong tay nàng vẫn nắm chặt chiếc khăn trắng kia, tâm tư dường như trôi dạt đến rất xa.

Lạc Vân Hi vén rèm nhìn ngoài xe ngựa, nhớ tới lúc đụng phải nam tử áo trắng ở tử lâu, nhú mày. Có thể nam tử kia chỉ dùng lời đó để dẫn dụ nàng, xem nàng có thật sự đi tìm Cửu Khúc Chi hay không.

Nhưng không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn...

Trở lại Lạc phủ, phía sau cũng không có người theo dõi, nàng suy nghĩ một lát, tìm một chiếc áo màu đen trong tủ quần áo để thay, lại tìm chiếc quần màu đen mặc vào, Lạc Vân Hi trước đây không hề thiếu những bộ quần áo khiêm tốn này. Ngồi trước gương trang điểm, nàng lấy ra khăn che mặt từ một bộ áo khác xuống, mang lên mặt.

Lạc Vân Hi gọi Xuân Liễu đến, dặn nàng: "Ta muốn ra ngoài một chút, ngươi cẩn thận trông coi trong viện, bất kỳ người nào đến tìm, chỉ cần nói ta đang ngủ, coi chừng Hạ Đào tốt là được."

Tuy Hạ Đào gần đây không có hành động gì, nhưng Lạc Phi Đình xảy ra chuyện lớn như vậy, khó khó có thể chắc chắn nàng sẽ không làm gì.

Xuân Liễu thấy trang phục của nàng như vậy, đầu tiên là giật mình, nếu như không phải tiểu thư mở miệng, nàng chắc chắn không nhận ra, liền lo âu hỏi: "Tiểu thư người muốn đi đâu? Để nô tỳ đi theo người nhé."

"Người không giúp được gì." Lạc Vân Hi không muốn nhiều lời với nàng, sau khi dặn dò xong, bèn theo cửa sau của Lạc phủ ra ngoài.

Nàng đi tới phủ của Cửu Khúc Chi trước, ở ngoài viện lặng lẽ đi một vòng, hít vào một ngụm khí lạnh, trong đông cỏ ở hậu viện có thi hài một nam tử nằm đó, trên người mặc trang phục thị vệ màu đen.

Chẳng trách ngày ấy Cửu Khúc Chi lại xuất hiện tại Tông nhân phủ đại lao nhanh như thế, xem ra, thị vệ Trung Sơn Vương phái đến trông coi đại viện bị hấn hạ độc rồi, Cửu Khúc Chi cũng không trong phủ, những thị vệ khác ở lại cũng mất ý nghĩa, lên đều rút lui.

Nhưng rõ ràng Lạc Vân Hi cảm thấy chỗ tối có mấy cặp mắt sáng quắc trừng mắt nhìn nàng.

Nàng cũng không phải sợ, tránh né tất cả cơ sở ngầm nhảy vào đại viện, lục soát phía trước phía sau một lần, chỉ nhìn thấy Mạc quán gia ở nhà kẻ kiểm tra được liệu, quả thực chưa thấy Cửu Khúc Chi.

Sau khi nàng ra ngoài thì đi thẳng đến khu phố Dạ Đô phồn hoa, hỏi đường đến Thần lâu.

Cái gọi là Thần lâu, thực ra là thanh lâu ba tầng, tên được đặt rất trang nhã.

Giờ Tuất ba khắc, thời gian phần lớn cửa hàng đóng cửa, tại thanh lâu, lại là thời điểm náo nhiệt nhất.

Phổ toàn là người mang đồ trang sức quý giá, là khu đèn đỏ trong truyền thuyết, Lạc Vân Hi cũng không xa lạ gì, lúc làm nhiệm vụ ở hiện đại, nơi như thế này nàng cũng từng ở, chỉ là thanh lâu cổ đại được công khai hóa mà thôi.

Ngoài cửa Thần lâu, có đầy đủ các loại kiểu dáng xe ngựa đất tiền, còn có xe ngựa muốn chạy vào, nhưng không có chỗ đỗ xe.

Lạc Vân Hi không khỏi cứng lưỡi.

Nàng không ngờ, chuyện làm của thanh lâu cổ đại lại tốt như thế!

Nàng nhắc chân đi tới thanh lâu, một loạt nữ tử kiều mỵ vô cùng vẫy khăn tay, cùng nhau nói: "Hoan nghênh tới Thần lâu, giải thi đấu hoa khôi cũng chỉ còn một phút là bắt đầu rồi."

Giải thi đấu hoa khôi?

Lúc này Lạc Vân Hi mới hiểu, thì ra đêm nay Thần lâu này chật ních, là vì tổ chức giải thi đấu hoa khôi.

Sau khi nàng đi vào, vừa phóng tầm mắt nhìn, Thần lâu thiết kế nửa vòng tròn, gần bên trong tường là một sân khấu lớn cao ba mét, đèn đuốc chói mắt, chiếu sáng chính giữa sân khấu, trên tầng thăm nhưng trắng như tuyết, hai thiếu nữ dáng người uyển chuyển chân trần đi qua, cánh hoa sen hồng nhạt trong giỏ trúc lên thăm trắng.

Lạc Vân Hi đứng ở lối vào, từ xa nhìn thấy cảnh này, cười thầm, Thần lâu này không chỉ tên đẹp, trang trí cũng rất sang trọng.

Không cần thăm dò thường gặp, dùng tơ trắng như nhung, phối hợp với màu sắc sen hồng, đặc biệt nổi bật. Không giống kỹ viện thanh lâu, trông như khuê phòng của thiên kim danh môn.

Chỉ là không biết hoa khôi này nghiêng nước nghiêng thành như thế nào.

Nàng đang đứng, phía sau có tiếng nói tiếng cười truyền đến, nàng theo bản năng lui ra một bước.

"Gia, phòng khách phía nam quét dọn sạch sẽ, muốn mời một người uống rượu hay không?" Một vị nữ tử nói cười vui vẻ, đón khách ở cửa trước.

"Không cần." Giọng nói quen thuộc truyền đến.

Lạc Vân Hi quay đầu lại, vậy mà lại thấy Thái tử, nàng cúi đầu như rồng đường.

Thái tử cũng không chú ý tới nàng, sải bước đi qua, sau lưng truyền tới bỗng nhiên thấy Đoan Mộc Kỳ.

Thì ra, bọn hắn cũng sẽ tới chỗ như thế... Lạc Vân Hi thán nhiên nghĩ.

Nàng cũng không vội ngồi xuống, mà là đứng trong góc khuất, chậm rãi đánh giá những người xung quanh.

Ba mặt đều là chỗ ngồi, trên toà cao gần như là yên lặng, có nữ có nam, đủ thấy thiên kim tiểu thư kinh thành cũng có tới chỗ như vậy, dường như ở Thiên Dạ cũng không phải chuyện lạ. Mà lầu hai, lại có rất nhiều phòng khách, có cửa sổ che đi phía dưới, là để cho hào môn quý tộc đặt trước.

Sau một lát, một tiếng bước chân có lực truyền đến, Lạc Vân Hi hơi động lòng, kinh ngạc quay đầu lại.

Đoan Mộc Triết áo màu lam vậy mà cũng tới, dung mạo hấn tuấn lãng, mặc màu xanh ngọc càng hiện ra sự trẻ trung, dung mạo ôn hòa giấu điểm sắc bén, không lộ vui buồn, tất cả che giấu dưới cặp mắt phượng kia.

"Triết, không đi tới chỗ Thái tử sao?" Có người hỏi, lại ngoài dự đoán của Lạc Vân Hi, là Lạc Phi Đình mới bị nàng đã thương không bao lâu.

Mới có một ngày rưỡi, vết thương của nàng đã khỏi rồi sao?

Đương nhiên, nàng biết, linh đan diệu dược, Đoan Mộc Triết không thiếu, Thái tử cũng không thiếu, chỉ là không có nghĩ đến, Lạc Phi Đình vậy mà lại không để ý đau đớn chưa khỏi hẳn, hạ mình tới chỗ như thế.

Hôm nay nàng rất quan tâm đến trang phục, áo mỏng màu hồng, váy màu vàng nhạt nạm vàng nát kim cương, tóc dài hơi thả, trên trán che lụa trắng trong suốt, đáng người thướt tha. Mỹ nhân chính là mỹ nhân, vì bị thương đi đường chậm chạp, cũng không làm mất đi dáng vẻ.

"Không đi." Đoan Mộc Triết trả lời ngắn gọn, nhưng không cho phản bác.

Lạc Phi Đình ngoan ngoãn "ừ" một tiếng, ánh mắt không không chế hết nhìn đông tới nhìn tây, như đang tìm người nào đó.

Mật bí một tí, chap sau có tên là "HÔN" nha mọi người

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Hôn

Edit: thu thảo

Lạc Vân Hi lui một bước dài về hướng góc tường, chen người vào trong đám đông đang di chuyển, cũng không bị hai người nhìn thấy.

Trong lòng nàng cực kỳ khiếp sợ, Đoan Mộc Triết cũng sẽ tới chỗ như thế nàng cũng không thấy lạ, lạ ở chỗ lại mang theo Lạc Phi Đình.

Nam nhân tới chỗ này để tìm thú vui còn có thể dẫn nữ nhân theo sao? Hay là, thanh danh hoa khôi đêm nay rất lớn, không phân biệt nam nữ đều bị thu hút đến đây?

Đoan Mộc Triết còn nói là gặp dịp thì chơi Lạc Phi Đình, đến nơi như thế này cũng mang nàng tới, mình lại không biết chút nào. Không biết sau lưng nàng hẳn quan tâm Lạc Phi Đình bao nhiêu?

Dù nói thế nào, cảm giác của nàng với Đoan Mộc Triết vẫn tốt, nhưng hẳn làm nàng thất vọng vài lần liên tiếp, trong lòng nàng rốt cuộc cũng khó chịu.

Lạc Vân Hi thấy bọn hắn đi đến phòng khách ở phía bắc, ánh mắt cũng thu lại, nhiều người như vậy, nàng muốn đi nơi nào tìm sự phụ đây?

Lạc Vân Hi ngắm nhìn bốn phía, nàng đi tới một chiếc bàn không có người ngồi xuống, lập tức có người hầu nhanh chân chạy đến ân cần hỏi: "Cô nương, xin hỏi ngài cần đồ uống hay là trà bánh gì không?"

Xem ra Thần lâu này phục vụ rất là chu đáo, Lạc Vân Hi cười: "Tạm thời không cần, Cảm ơn."

Nàng ngồi trên ghế lớn bằng gỗ cây lê, ánh mắt nhìn quét qua trong phòng, bên tai truyền đến tiếng cười nói từ bốn phía.

"Oanh Oanh tiểu thư lần này nhất định có thể nắm được giải nhất."

"Nàng khiêu vũ vô cùng tốt, nghe nói mấy vị hoàng tử trong hoàng cung cũng là khách quen của nàng thì phải?"

"Đó còn chưa tính là gì, ta còn nghe nói, Trung Sơn Vương cũng rất thích nàng..."

"Thật ư? Kia vị Bồ Tát kia cũng sẽ tới chỗ như thế này sao?"

Lạc Vân Hi nghe bọn hắn nhắc tới Trung Sơn Vương, lực chú ý không khỏi thay đổi chuyển qua đó, chỉ thấy một vị công tử bộ trẻ tuổi đưa tay chỉ mấy cái biển bên trên lầu hai, nói như thật: "Thấy không, phía trên kia Đông Nam Tây Bắc tám căn phòng đều được bao, trên đó theo thứ tự là Quân, Nhân, Đồ, Tàn chuyển dưng của bốn gia tộc lớn, mặc kệ người có đến hay không, đều sẽ không để cho người khác."

Lạc Vân Hi nâng mí mắt nhìn lên, theo bốn cái biển hắn nói, cửa sổ đóng chặt, nhưng đèn đuốc cũng vẫn sáng, xem ra tứ đại thế gia đều có người đến tham gia giải thi đấu hoa khôi này, Trung Sơn Vương không biết là ở căn phòng nào.

Một gian phòng khác ở phía nam bị mở cửa sổ ra, Thái tử lâm đứng ở cửa sổ, ánh mắt nhìn phòng ở phía Tây, nơi đó, có thể nhìn thấy Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình chỉ nơi nào đó ở lầu dưới thấp giọng trò chuyện. Thái tử nhìn vào ánh mắt có chút phức tạp.

Ánh mắt Lạc Vân Hi quay một vòng, trong các phòng đều gặp được Đoàn Mộc Kỳ.

Trong khuỷu tay trái hắn ôm một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, nụ cười như hoa rớt rượi cho hắn, nhưng hắn lại không cần một hạt trên bàn.

Trong thời gian rất ngắn Lạc Vân Hi quan sát xong xuôi, ánh mắt dời đến đài cao, một nữ tử trung niên mặt mày tươi cười lên đài nói: "Hoan nghênh các vị có thể tới tham dự giải thi đấu hoa khôi của Thần lâu, đêm nay, Thần lâu được mọi người tới giống như rồng đến nhà tôm, sau đó, mong mọi người có tiền thì ủng hộ mấy đồng, không có tiền thì nâng trà pháo tay, Liễu nương ta ở đây đã cảm ơn." Nàng nói, khom lưng chào, người phía dưới lập tức hô lên.

Lạc Vân Hi nhìn tình cảnh, cách đó không xa bỗng nhiên rất loạn, có người hô to: "Thích khách!"

Người ở khu vực phía Đông cũng không khỏi đứng lên, đám người như thủy triều, từ trong muốn chạy ra, một thứ gì đó như sóng biển bay đến.

Mắt Lạc Vân Hi sắc bén, biết thứ chạy về phía mình không phải cái gì khác, mà là một người cực lực chạy trốn, bên cạnh nàng chợt lóe lên.

"Àm!" Một tiếng vang thật lớn, cửa lớn Thần lâu dường như có chuẩn bị trước bỗng nhiên đóng lại, người kia chửi một tiếng "gấp quỳ", dừng bước chân.

Lạc Vân Hi đã nhẹ nhàng nhảy tới, giữ chặt ống tay áo người kia nói: "Sư phụ, đi theo ta!"

Nhân lực của nàng không kém, lão già gầy yếu chạy trốn như bay kia không phải lão ngoan đồng sư phụ nàng thì là ai?

Cửu Khúc Chi có cao hay không, dùng đơn vị đo hiện đại mà nói thì ước chừng là 1m68, nhìn thì không phải là nam nhân khiêm nhã, nhìn giống nam nhân gầy yếu hơn, thoát nhìn không cao hơn Lạc Vân Hi bao nhiêu.

Lạc Vân Hi tuy rất gầy yếu, nhưng rất bình thường, 1m5, đối với nàng mà nói, cái này là rất lùn, chẳng qua ngược lại đó cũng phương tiện giúp nàng chạy trốn rất nhanh.

"Hi nhi, sao ngươi đến chỗ nguy hiểm như vậy!" Cửu Khúc Chi nghe được giọng nói của nàng thì sợ hãi, đôi mắt ben nhon đảo qua Lạc Vân Hi, đi theo nàng chạy tới hướng lầu hai.

Lạc Vân Hi thờ ra một hơi, phát huy toàn bộ lực lượng của thân thể này, người nhẹ như yến, rất nhanh đã xông lên lầu hai.

Lúc này Đoàn Mộc Kỳ đẩy cửa sổ ra, lạnh lùng nhìn bên này, không nhịn được nói: "Bắt lấy bọn hắn!"

Chỉ là, thị vệ còn chưa điều động, Lạc Vân Hi đã dùng một cước đá tung cửa, kêu lên: "Đoàn Mộc Kỳ!"

Đoàn Mộc Kỳ ngẩn ngơ, thả nữ tử trong tay ra, nhú mày kêu: "Lạc Vân Hi?"

"Không đủ thời gian!" Lạc Vân Hi đi thẳng đến, vỗ ngực nữ tử trong ngực hắn, kéo tới góc tường, nói nhanh: "Sư phụ, đổi quần áo thị vệ kia."

Nhờ trong nhà có thị vệ này, Cửu Khúc Chi sớm đã đánh ngất thị vệ của Đoàn Mộc Kỳ, cấp tốc đổi áo thị vệ.

Lạc Vân Hi rút đai lưng ra, thị vệ áo xanh bị áo Cửu Khúc Chi bao bọc, đi tới trước cửa sổ, trực tiếp ném ra ngoài, quát lên: "Bắt lấy!"

Biến cố này, mấy trăm khán giả ở phòng khách lầu một kinh ngạc thốt lên!

Liễu nương trên đài cao cũng nhú mày.

Những thị vệ kia đuổi tới thì một nửa bắt thị vệ kia đi, tưởng rằng là Cửu Khúc Chi.

Nửa kia thị vệ đi lên gõ cửa: "Thập nhị hoàng tử, chúng ta đắc tội!" Bọn hắn không nói chuyện, trực tiếp mở cửa.

Đoàn Mộc Kỳ tức giận đứng ra: "Ai đồng ý cho các ngươi không có quy không củ như thế!"

Một thị vệ bẩm: "Chúng ta là người của Trung Sơn Vương, Vương gia có lệnh, phải bắt thích khách lại!"

"Thích khách bị bản hoàng tử ném xuống rồi!" Ông tay áo Đoàn Mộc Kỳ che Lạc Vân Hi lại để nàng gỡ khăn che mặt mặt xuống, Cửu Khúc Chi thì đứng cúi đầu ở góc tường, như một danh ám vệ.

Bốn tên thị vệ xông lên liếc mắt nhìn nhau, liền ôm quyền, giọng nói chứa áy náy: "Đắc tội rồi!" Rồi cùng nhau xông vào phòng.

Lạc Vân Hi giật mình ngẩng đầu, nàng không ngờ, kẻ nô tài này vậy mà không để thập nhị hoàng tử đương triều ở trong mắt chút nào! Đây là điều nàng không nghĩ tới.

Đoàn Mộc Kỳ then quá thành giận, trước mặt Lạc Vân Hi mất mặt như vậy, nổi giận đùng đùng, lựa chọn xuất kiếm, một chiêu kiếm chém về phía một tên thị vệ trong đó.

Thị vệ kia tránh né, nói: "Thập nhị hoàng tử, bọn thuộc hạ đang thi hành nhiệm vụ, không thể không xem xét chu đáo nơi này, xin lượng thứ!"

Lạc Vân Hi hơi mím môi, Trung Sơn Vương dường như còn chưa lớn lối như vậy, sao người của hắn lại to gan đến vậy?

Nàng bám eo Đoàn Mộc Kỳ một cái, quyến rũ nói: "Gia, nô gia sợ, nô gia sợ quá."

Giọng nói của nàng mềm mại uyển chuyển, rồi lại trong trẻo kỳ ảo, chứa sự nhút nhát ngọt ngào của thiếu nữ, thêm vào đó là nàng cố gắng hết sức tỏ ra làm nũng, một tiếng ấy đúng là có thể câu hồn nam nhân rồi.

Cả người Đoàn Mộc Kỳ căng thẳng, chỉ cảm thấy dòng máu chạy thẳng vào trong não, nếu không biết trong ngực là Lạc Vân Hi, hắn thực sẽ cho rằng đây là hoa khôi quyến rũ nhất trong thanh lâu này!

Đột nhiên, tên thị vệ vừa nói lời kia vọt tới, không nhiều lời lật ngược Đoàn Mộc Kỳ, đưa tay ôm Lạc Vân Hi đi qua.

Lạc Vân Hi sợ ngây người, không ngờ tên thị vệ này lại gan lớn như vậy!

Vậy mà, nàng lại chạm đến nhưng một đôi mắt lửa giận ngút trời, thật quen thuộc!

Đáng chết, kẻ này không phải thị vệ, mà là Trung Sơn Vương!

Đoàn Mộc Kỳ cũng không ngờ có thị vệ dám đẩy hắn, đây là chuyện chưa từng xảy ra tại hoàng gia!

Lạc Vân Hi cũng không ngờ Trung Sơn Vương sẽ đóng giả thị vệ bình thường, bưng tỉnh, đầu óc như điện chạy tới, nàng ôm chặt lấy eo người thị vệ này, dán đầu vào, mềm mại kêu lên: "A ngốc, rốt cuộc ta cũng tìm được người, sao người có thể vứt bỏ ta như vậy!"

Giờ khắc này trong não nàng vô cùng lo lắng, hai tay ở sau thắt lưng Trung Sơn Vương dùng tay ra hiệu, sư phụ, sư phụ đại nhân, thông minh một chút mau chạy đi!

Cửu Khúc Chỉ ngay lúc Trung Sơn Vương xông tới kéo Lạc Vân Hi liền ý thức được không được bình thường, chỉ là hắn chưa từng nghĩ sẽ bỏ lại Lạc Vân Hi chạy trốn, hắn làm tất cả việc này cũng là vì Lạc Vân Hi, sao lại một mình chạy mà bỏ lại nàng chứ?

Lạc Vân Hi thấy hắn bất động, tức giận tới mức máu sôi lên.

Nàng không biết tại Cửu phủ xảy ra chuyện gì, chỉ xem tình huống, mâu thuẫn của Trung Sơn Vương và Cửu Khúc Chỉ vô cùng gay gắt, thi thể chết ở Cửu phủ nói rõ điểm ấy.

Mặt Trung Sơn Vương tối sầm, muốn bỏ qua nàng, thế nhưng, nàng lại như dính hắn như keo dán, mà hắn, lại không dám dùng sức quá lớn, sợ làm nàng bị thương.

Đây thật là mâu thuẫn trong lòng.

Lạc Vân Hi gấp đến giật chân, lại ôm chặt Trung Sơn Vương, khóc nói: "A ngốc, người cái tên không có lương tâm này..."

Phản ứng này của nàng rất lạ... Trung Sơn Vương bất chợt quay đầu lại, tầm mắt bén nhọn đột nhiên vọt tới Cửu Khúc Chỉ ở chỗ tối.

Lạc Vân Hi bị dọa phải nhanh chóng vươn ra năm ngón tay ngăn hắn lại.

Trung Sơn Vương đè thấp giọng nói tức giận nói: "Còn không buông tay sao Lạc Vân Hi?"

Mặt Đoàn Mộc Kỳ xanh lại, một quyền đập tới mặt Trung Sơn Vương: "Nô tài chết tiệt, người lại dám đùa giỡn bản nữ nhân vừa bản hoàng tử!"

Quả đầu của hắn còn chưa đánh tới Trung Sơn Vương, trong ba người thị vệ đã lao ra hai người, hai bên trái phải giữ chặt Đoàn Mộc Kỳ, đồng thời, trong ánh mắt còn chứa khiếp sợ, dừng lại trên đôi cánh tay đang ôm chặt Trung Sơn Vương.

Lạc Vân Hi không chịu thả tay, đưa tay che lên mắt Trung Sơn Vương, liên tiếp nháy mắt với Cửu Khúc Chỉ, nếu không chạy lão nương không quản người!

Cửu Khúc Chỉ thấy thế, nghiêng răng, xoay mình từ song cửa sổ nhảy ra ngoài.

Ba tên thị vệ kêu một tiếng không xong, đồng loạt đánh tới, Trung Sơn Vương vận cánh tay Lạc Vân Hi, một tay đẩy nàng ra, "vù" một cái tay đã bóp chặt cánh tay Cửu Khúc Chỉ trên cửa sổ.

Động tác nhảy cửa sổ của Cửu Khúc Chỉ cực nhanh, Trung Sơn Vương cách cửa sổ rất gần, động tác ra tay càng nhanh hơn.

Cửu Khúc Chỉ ngẩng mặt lên, râu bạc dựng lên: "Buông tay, mau buông tay! Cánh tay bọn tiên sắp đứt rồi!"

Hắn không cố kỵ chút nào mà kêu to.

Phòng dưới, tất cả đám người ngơ ngác trực tiếp nhìn phía trên, không cảm giác nguy hiểm chút nào, trông như đang xem Liễu nương diễn kịch.

Sắc mặt Trung Sơn Vương trầm xuống, trên tay vận lực, đang muốn bẻ gãy xương tay Cửu Khúc Chi, đã thấy hoa mắt, mặt Lạc Vân Hi dán lại.

Hắn vốn muốn cản, nhưng lại không có động tác gì, hơi nhú lông mày nhìn nàng.

Lạc Vân Hi đến gần mặt hắn, nhón chân lên, nhắm mắt, hôn lên môi hắn... dưới tình thế cấp bách, dùng tới chiêu cuối.

Con người Trung Sơn Vương lập tức phóng đại, dường như còn chưa phản ứng được chuyện gì xảy ra, nhìn Lạc Vân Hi trước mắt, nàng nhắm hai mắt, môi anh đào ngọt mềm đã dán sát vào môi mỏng lạnh lẽo của hắn.

"Rầm!" Trong đầu dường như có cái gì nổ tung, hắn khiếp sợ, môi... hắn nhẹ buông tay, buông Cửu Khúc Chi ra, người bên ngoài cửa sổ cũng không chú ý tới tình cảnh này, nhảy xuống.

Ba tên thị vệ kia lại ngậy ra như tượng đàn độn không đuổi theo, ngờ ngác nhìn hai người đang hôn nhau trong phòng.

Cửu Sát ở ngoài tức giận mắng: "Ngu ngốc, còn không đuổi theo!" Cả người bỏ xuống một cái, bay về phía Cửu Khúc Chi vừa chạy thực mạng đi.

Trung Sơn Vương bất chợt ý thức được cái gì, đưa tay đẩy nàng ra, lòng tràn đầy ảo não cũng khiếp sợ không nói ra được, khuôn mặt sớm đã đỏ ửng.

Hắn đưa tay sờ môi mình, tuyệt đối không ngờ Lạc Vân Hi dám hôn lên môi... chẳng qua là trải qua sự việc cởi quần áo tối hôm qua, hắn cũng không thể không tin được nha đầu này lớn mật như vậy!

Chỉ là, tối hôm qua là tối hôm qua, còn hiện tại... trong đầu hắn có chút loạn.

Hắn từ trước đến giờ không thích môi nữ nhân, cứ cảm thấy nơi đó không sạch sẽ, ngay cả nhìn người khác hôn môi cũng sẽ cảm thấy buồn nôn. Nhưng vì sao lúc này, hắn lại không có một chút cảm giác bài xích gì?

Tâm bất thành linh tràn đầy kinh hoàng, mắt kinh ngạc nhìn Lạc Vân Hi.

Thích nàng sao? Sao có thể, nàng mới là đứa trẻ... nàng ác miệng giống như hắn, cũng xấu xa giống vậy, cũng có trái tim lạnh lẽo, bọn hắn giống nhau như vậy, hắn có thể mang sự quan tâm đối và bảo vệ với nàng coi như muốn bù lại chút tình thân thiếu hụt, nhưng, nếu nói là không thích nàng, thì là vì cái gì, hắn vậy mà lại không cự tuyệt nàng hôn, sao trong tiềm thức thậm chí còn có khát vọng muốn nhiều hơn?

Hắn có thể dối mình dối người cho bản thân một đồng lý do muốn tới gần nàng, chiều cổ nàng, nhưng hắn không cách nào lừa gạt mình, hắn không chỉ không cảm thấy buồn nôn, mà còn mơ hồ khát vọng được một nhai đầu hôn sao? Hắn điên rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Thay thế

Edit: thu thảo

Lúc nha đầu này ở Dương Thành đã làm hắn thật sự rất uất ức.

Lạc Vân Hi chạy một đường theo hướng sân sau Thần lâu trốn, một mặt cảm thấy cả người không khỏe, giờ ống tay áo lên dùng sức lau trên môi, phải xóa mùi của nam nhân kia đi.

Sân sau Thần lâu, là một tòa lầu nhỏ, từng ánh nến nhỏ nhấp nháy trong bóng đêm, không thiếu những gian phòng có tiếng nói nhỏ truyền ra.

Lạc Vân Hi híp mắt tìm kiếm, chỉ thấy một vệt bóng dáng màu đen xẹt qua mắt, thoáng một cái đã lên lầu hai, nàng vội vã đuổi theo.

"Sur phụ!" Nàng thấp giọng gọi, giữ chặt tại Cửu Khúc Chi.

Vừa chạy theo, nàng liền theo hướng những thị vệ kia tìm đến.

Cửu Khúc Chi thấy nàng, lập tức hiện thân, vội vàng kêu: "Chớ theo ta, con sẽ bị bại lộ mất!"

Giờ khắc này trong tay Lạc Vân Hi còn nắm cái khăn che mặt vừa gỡ xuống trong phòng Đoan Mộc Kỳ, vẫn không có thời gian đeo lại, nhú mày nói: "Chỉ sợ đã bại lộ rồi, sur phụ, đến cùng người đã kết thù gì vậy?"

"Không rảnh nói cho con." Mắt Cửu Khúc Chi vội vã đảo vòng một cái.

Bất chợt, một vệt bóng đen vọt ra ở chỗ khúc quanh: "Thích khách xem người còn chạy đằng nào!"

Một thanh trường kiếm sáng lóng lánh đâm tới hướng hai người, nhưng lại là tiếng của nữ nhân, kiếm này đánh ra ngược lại cũng có mấy phần uy phong.

Lạc Vân Hi chuyển tay nắm lấy tay cầm kiếm của nàng ta, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào hướng thiếu nữ lao ra trong bóng tối.

Nàng kia mất hạnh má đào, nổi giận đùng đùng, không sợ hãi chút nào, bất chợt lúc nhìn mặt nàng, sắc mặt đột ngột biến đổi, vội vàng bỏ kiếm xuống, hô to một tiếng: "Tha mạng!" Xoay người nổi điên chạy về phía dưới lầu, nhìn thấy Lạc Vân Hi giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Đôi mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, Cửu Khúc Chi đã bắn ra một ám khí, ở sau giữa lưng nữ tử, nữ tử té nhào vào trên bậc thang, nàng ta lập tức ngất đi.

"Cô nương này có gì đó không bình thường." Cửu Khúc Chi thấp giọng nói.

Lạc Vân Hi cũng nghĩ như vậy, ánh mắt nàng nhìn mình dường như đã nhận ra mình, còn rất sợ mình, lúc này đành xuống cầu thang, xách nữ tử lên, giấu dưới cầu thang.

Sau một chốc, có mấy tiếng bước chân vào lầu.

"Oanh Oanh cô nương, ngài trước hãy trang điểm một chút, lão thân còn muốn đi thông báo với các cô nương khác, đợi lát nữa đón các người tới hậu đài." Một giọng nói của người phụ nữ trung niên nào đó vang lên ở đầu bậc thang.

"Cảm ơn Tiền nương, làm phiền người." Giọng nói mềm mại của nữ tử trả lời, rồi có hai tiếng bước chân đi lên.

Lạc Vân Hi và Cửu Khúc Chi nhìn nhau chuẩn bị đi lên trên hành lang tránh một chút, không ngờ tới một đội hắc y vệ ở cuối hành lang lâu hai phần nhanh chân tới, ánh mắt lấp lánh tìm mục tiêu.

Hai người không muốn gây ra động tĩnh, đã lui xuống dưới bậc thang, đối diện ngay với một thiếu nữ trẻ tuổi đang đi lên.

Thời cơ không thể mất, thời cơ không đến nữa, Lạc Vân Hi mạnh mẽ tiến lên, mỗi người một chương, trực tiếp đánh ngất hai người kia, tiếp được thân mình hai người tuột xuống, không một tiếng động bước đến lầu một, trốn ở dưới bậc thang.

Cửu Khúc Chi theo sát phía sau, trong ánh mắt lộ ra thần phục, chiêu thức của Lạc Vân Hi làm hắn nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Cũng không phải khí lực lớn đến bao nhiêu, võ công cao cỡ nào, mà là ra tay rất nhanh, ngoan độc! Hoàn toàn có thể so với một sát thủ nhà nghề!

Chờ thị vệ kia đi qua, Lạc Vân Hi thấp giọng hỏi: "Sư phụ, bây giờ người tính thế nào?"

Về mặt Cửu Khúc Chi đau khổ nói: "Ta quyết định đi những nơi khác du ngoạn." Được rồi, chính là chạy trốn.

Lạc Vân Hi trầm ngâm nói: "Khi nào người đi?"

"Hiện tại các thương cửa toàn bị đều bị niêm phong, không thể để bất kỳ kẻ nào ra vào, Chờ giải thi đấu kết thúc, thần không biết quỷ không hay mà rời khỏi đây là tốt rồi. Trong khoảng thời gian này ta muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, Trung Sơn Vương đó, lão già ta không nghĩ lấy mạng hiếp yếu." Cửu Khúc Chi quyết chống đỡ mặt mũi nói.

Kỳ thực, đạo lý hai tay không địch lại bốn tay Lạc Vân Hi không phải là không biết, cười không vạch trần.

Một tiếng nhỏ nhẹ ưm từ dưới truyền đến, Lạc Vân Hi trở tay dừng bàn tay phải bóp chặt yết hầu nữ tử, hạ thấp giọng hỏi nha hoàn vừa tỉnh dậy: "Khuê phòng Oanh Oanh cô nương ở đâu?"

Vừa rồi dường như nghe người phụ nữ kia gọi Oanh Oanh cô nương, lúc ở phòng khách cũng nghe người khác nhắc qua vị Oanh Oanh cô nương này là hồng bài tối nay, phải tham gia cuộc tranh tài hoa khôi.

Trong khuê phòng của Oanh Oanh, dưới ánh nến ảm đạm không có một bóng người, Lạc Vân Hi để Cửu Khúc Chi nhắc thiếu nữ ở cầu thang tới đây, trói tay ba người này, nhét vào tủ quần áo lớn trong phòng, Cửu Khúc Chi bị điểm á huyết hai người, khó hiểu hỏi: "Hi nhi, chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi sao?"

"Không." Lạc Vân Hi cởi áo khoác màu đen, cởi áo Oanh Oanh cô nương xuống khoác lên người mình.

Cửu Khúc Chi kinh ngạc nói: "Người làm cái gì vậy? Lẽ nào người muốn giả mạo nàng ta?"

Mắt Lạc Vân Hi nhếch lên, nói: "Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, sư phụ, người theo ta đi đến hậu đài, chắc chắn sẽ không có người tìm tới nơi kia đi?"

Quần áo vị "Oanh Oanh" này hơi lớn, nàng ta cao hơn so với Lạc Vân Hi một chút, nhưng lại còn đầy đặn hơn so với Lạc Vân Hi, đây là chuyện Lạc Vân Hi ghét nhất hiện tại.

Tiểu nha đầu trong gương không cách nào như kiếp trước, đẩy lên cái váy dài hoa lệ màu hồng, chẳng qua, dáng người nàng gầy, eo không đầy một nắm tay, váy khảm châu ngọc kéo dài, có một loại hương vị dè dặt khác.

Cửu Khúc Chi ngồi trên bàn hỏi: "Ta sao đi theo con đây?"

Lạc Vân Hi ném mặt nạ của mình, tìm trong tủ quần áo một dải lụa mỏng như tuyết trắng che lên mặt, từ trong gương liếc mắt nhìn Cửu Khúc Chi nói: "Nếu như không để ý, người có thể đổi quần áo nha hoàn."

Cửu Khúc Chi xanh cả mặt: "Uổng công ta yêu thương đồ đệ như con rồi!"

"Hi hi." Lạc Vân Hi thấy mặt hắc quần bách, cười một tiếng nói: "Sự phụ đến đây."

Cửu Khúc Chi nói nhỏ nhưng vẫn đi qua. Tay Lạc Vân Hi nắm chặt cánh tay hắn, vung tay một cái, ngón tay phải nhặt ra một nhánh bút kẻ lông mày, nhanh chóng vẽ trên mặt một trận nét hắc.

"Con làm gì?" Cửu Khúc Chi hạ thấp giọng kinh ngạc thốt lên.

Hắn soi gương một cái, mẹ ơi! Trên mặt nhiều hơn rất nhiều đốm đen, xấu chết!

Lạc Vân Hi đưa tay xé bộ quần áo đen của mình ra, đưa miếng vải đen cho hắn: "Che lên trên mặt." Mặc kệ hắn đang chửi bậy cái gì, lại lấy miếng vải đen còn dư lại xé thành nhiều mảnh, buộc thành đóa hoa, trang điểm đồng một chỗ tây một chỗ trên người Cửu Khúc Chi, lập tức thay đổi hoàn toàn bộ dạng hắc hiện tại.

"Lạc Vân Hi, ta không nên như vậy!" Cửu Khúc Chi tức giận đến oa oa kêu to.

Lạc Vân Hi đầu tha cho hắn, uy hiếp: "Nếu như người không phối hợp, hiện tại ta liền kêu thị vệ đến, để người liều mạng! Quên nói cho người, thị vệ vừa rồi ở chỗ thập nhị hoàng tử thực ra là Trung Sơn Vương."

Cửu Khúc Chi cũng chỉ kêu thôi, hắn biết đêm nay Trung Sơn Vương quyết tâm, mình vẫn là tránh một chút thì tốt hơn, hếch râu mép lên, trong miệng lẩm bẩm không ngừng, thiên hạ nào có sự phụ bị đồ đệ bắt nạt thành như vậy đây?

Chẳng mấy chốc, người phụ nữ dẫn đầu đi lên, gõ cửa hỏi: "Oanh Oanh cô nương chuẩn bị xong chưa? Chúng ta phải đi rồi."

"Được rồi." Lạc Vân Hi chải tóc dài đơn giản, buông xuống vai trái, kéo cửa phòng ra, giọng nói của nàng đương nhiên là giọng nói của Oanh Oanh.

Tiền nương đã thấy nàng thả tóc, đeo khăn che mặt, sợ hãi: "Sao lại buông lỏng búi tóc đã búi tóc chải gọn ra?"

Lạc Vân Hi cười chum chim nói: "Ta nghĩ, hàng năm đều như vậy, không gì mới, năm nay thử phương thức mới một chút, mang theo khăn che mặt, có thể tạo cảm giác thần bí." Giọng của nàng gần giống Oanh Oanh như đúc, Tiền nương tất nhiên không có bất kỳ nghi ngờ gì, ngược lại cao hứng vỗ tay: "Ừm, tuy tướng mạo có 7, 8 phần giống nhau, nhưng vẫn sợ bị người khác nhìn ra, mang theo khăn che mặt, quả nhiên an toàn hơn."

Trong lúc Lạc Vân Hi không hiểu ra sao, ánh mắt Tiền nương đã nhìn thấy một lão đầu kỳ lạ bên trong phòng, nàng kinh ngạc nói: "Đây là --"

"Ta quên nói cho người, đây là người ta tìm đến đánh đàn, vừa mới đến. Hắn đánh đàn vô cùng tốt, chắc chắn sẽ tạo ra niềm vui lớn." Lạc Vân Hi nói bừa.

"Hắn sao lại cũng che mặt?"

"Hắn mọc đốm đen trên mặt." Lạc Vân Hi giải thích, chủ động đi qua kéo khăn che mặt đen của Cửu Khúc Chi một chút.

Tiền nương híp mắt nhìn một lúc lâu, cũng không thành vấn đề, nhưng lòng nàng vẫn nổi lên nghi ngờ, lại không biểu hiện ra, không hề thay đổi đưa hai người xuống dưới.

Một đường ứng phó kiểm tra, đến cửa hậu đài, rốt cục không người, Tiền nương cũng dừng lại, nói: "Oanh Oanh cô nương, các người đi vào chờ thôi, người là số năm, gọi tới người thì có thể lên đài." Nàng nói, xoay người muốn bước nhanh rời khỏi đó.

Chỉ là, còn chưa bước tới một bước, trên cổ liền đã trúng một cán đao, thân mình ngã oặt sang một bên.

Lạc Vân Hi nhanh chóng kéo nàng vào lùm cây bên cạnh, thấp giọng nói: "Nàng tỉnh lại chắc khoảng hai canh giờ sau, cũng đủ rồi, chúng ta đi vào thôi." Thừa dịp không có ai, nàng và Cửu Khúc Chi lách vào hậu trường.

Vớ vẩn, trong lòng Tiền nương này có suy nghĩ gì, còn chưa thoát khỏi mắt nàng đâu.

Lúc đi vào, trên ghế vài cái dải và hẹp ở hậu trường đầy nữ tử ngồi chờ ra sân, có mười mấy người, trang phục sắc sỡ, gây yếu khác nhau, mỗi người mỗi vẻ, từng người đang lắc quạt tròn, không yên lòng trò chuyện.

Lúc Lạc Vân Hi đi vào, các nàng chỉ hơi liếc mắt, cũng không có người nhiệt tình chào hỏi.

Một bên là nha hoàn và sai vặt, nhìn thấy lão đầu sau lưng Lạc Vân Hi, liền hiếu kỳ hỏi, Lạc Vân Hi giải thích, bọn hắn cũng không tiếp tục nhiều chuyện.

Ngược lại Tiền nương phụ trách không đưa nàng vào, bọn hắn cũng không hề bận tâm việc này, mà bên ngoài thay đổi gì, Lạc Vân Hi cũng không quan tâm.

"Phía dưới, xin cho chúng ta tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hoan nghênh tuyển thủ số năm— Oanh Oanh cô nương!" Bên ngoài vang lên giọng nói mê hoặc của Liễu nương.

Cửu Khúc Chỉ đi theo Lạc Vân Hi đến trên đài, che thân thể gầy yếu màu hồng sau màn, những người khác thấy cũng không hỏi nhiều, ánh mắt đều nhìn kỹ Lạc Vân Hi.

"Oanh Oanh cô nương, khăn che mặt này của cô nương không lấy xuống sao?" Một tên sai vặt có lòng tốt nhắc nhở.

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, đã lướt qua lên đài.

Liễu nương hô lớn: "Oanh Oanh cô nương đây rồi, mau mang hết bạc của các người hết thầy đập ở trên người nàng đi!" Rồi sau đó hạ thấp giọng nói với Lạc Vân Hi: "Oanh Oanh cô nương, nuôi người nhiều ngày như vậy, cũng nên cho nàng một lần trả ơn đi, tối nay diễn trò cần phải diễn tốt vào."

Trong lúc Lạc Vân Hi còn khó hiểu, nàng đã xuống đài, thì thấy Cửu Khúc Chỉ đứng sau bức màn, kinh ngạc hỏi: "Người là ai?"

Nàng vẫn đang trên đài chuẩn bị trợ giúp cho cô nương, còn chưa xuống đài quá.

Hai tay Cửu Khúc Chỉ nâng để đàn lên trong phòng mang tới, cúi đầu nói: "Cô nương tới tìm ta phối hợp với nàng."

"Tìm người?" Liễu nương không chịu tin, "Người đâu, đuổi người điên này ra ngoài!"

"Từ từ đã!" Lạc Vân Hi lui lại mấy bước, quay đầu lại gọi: "Gần đây bố trí một kiểu vũ đạo mới, hẳn là ta kêu đến giúp."

Trong lòng kinh ngạc, lời nói tú bà vừa nói có ý gì? Dường như nàng không phải Oanh Oanh cô nương, mà là Oanh Oanh phái tới diễn trò thì phải?

Liễu nương không nói cái gì nữa.

Một gian phòng bao ở lầu hai, dáng người nam tử anh tuấn tú một tay ôm lấy mỹ nhân, một tay nắm lấy ly rượu, đôi mắt đào hoa nheo lại lười biếng: "Sao ba năm không gặp, lại có thêm Oanh Oanh đến đây vậy."

Nữ tử mặt phấn má đào trong ngực hắn, ngũ quan cực kỳ trong trẻo hào phóng, che miệng cười nói: "Oanh Oanh tất nhiên chỉ có một người là nô gia, đó là người thay thế mà thôi, là thể thân của ta ấy mà."

Nam tử không để ý lắm, nói: "Lần này so tài, người lại nóng nảy nhất thời, không tự mình ra trận, mà tìm thể thân là sao?"

Oanh Oanh thu ý cười, đăm đăm đưa tình nói: "Oanh Oanh sinh là người của điện hạ, chết là quỷ của điện hạ, là vì hoàng tử điện hạ cho dù đầu rơi máu chảy cũng không từ, đã sớm không muốn ở lại Thần lâu, nguyện theo hầu hạ người."

Rõ ràng, thể thân này là tìm đến để thay mình ở đây, nàng sẽ từ đầu sóng gió đỉnh mà đi ra.

Kế sách này, nghĩ rất chu đáo.

Nam tử nhướn mày lên, dường như đang cười, đôi mắt đào hoa lạnh lẽo vô cùng.

Oanh Oanh mím môi, nàng luôn không nắm bắt được nam nhân thần bí này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Nhất thời thất thần, tiếng dưới đài truyền đến: "Oanh Oanh cô nương, sao người mang mạng che mặt!"

"Đúng vậy, chúng ta đã lâu chưa từng được nhìn người, nhanh chóng lộ chân dung ra đi!"

Lạc Vân Hi cũng không nghe rõ dưới đài nói những gì, sự chú ý của nàng ngược lại dừng ở bên trên mấy cái biển.

Chỗ phòng của Trung Sơn Vương cửa sổ vẫn đóng, nhưng trên giấy dán cửa sổ chiếu một bóng đen thon dài. Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình rượu cốc uống, Thái tử lại vừa ăn vừa nhìn, thỉnh thoảng nhìn hai người kia chớp mắt, cửa sổ phòng Đoan Mộc Kỳ cũng đóng chặt, không thấy bóng người.

Chờ tiếng huyền oán yếu dần, nàng giương giọng mở miệng: "Hôm nay Oanh Oanh biểu diễn một đoạn vũ đạo cho mọi người, đại gia thích thì cho tiểu nữ từ một phiếu bầu. Tiểu nữ từ có thể là hoa khôi hay không, thì nhìn các vị!"

Nàng lời này vừa dứt, giữa trường vang lên tiếng vỗ tay vui sướng.

Lạc Vân Hi liếc nhìn hướng Liễu nương, Liễu nương kêu lên: "Nhạc bắt đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Người lại diễn trò gì đây?

Edit: thu thảo

Trong giải thi đấu hoa khôi, vũ khúc là ắt không thể thiếu, bởi vì vũ đạo có thể hoàn toàn bày ra dáng người của cô gái. Nếu như có tài nghệ khác, có thể sau khi biểu diễn vũ khúc mới đưa ra đề mọi người chiêm ngưỡng.

Oanh Oanh báo phần dự thi lên chính là một khúc vũ đạo trữ tình nhẹ nhàng. Lạc Vân Hi làm tư thế bắt đầu, cánh tay phải giơ lên, để ở trên trán, tay trái cầm đóa hoa rung, lộ ra cánh tay trơn bóng tinh tế, da thịt của nàng bóng loáng trắng sáng như sữa.

Tay trái cầm hoa rung động càng lúc càng nhanh, gió thổi lên vấy dài màu đỏ của nàng, cùng cánh hoa màu hồng phấn bay tán loạn đan xen vào nhau, đứng trước gió, dáng người thon thả giống như có thể bị gió thổi đi.

Tất cả mọi người bị tư thế mới mẻ độc đáo lại đẹp mắt của nàng làm khiếp sợ, cả phòng khách, âm thanh không hên mà cùng dừng lại, tĩnh lặng vô cùng, chỉ nghe tiếng nhạc vang lên liên tục, quần quýt, vang vọng khắp nơi.

Oanh Oanh kinh ngạc từ ngực nam tử trong phòng ngồi dậy, không thể tin được nhìn về phía dưới đài.

Sao có thể như vậy? Thể thân của nàng ta muốn làm cái gì?

Trong mắt nam tử xuất hiện vẻ hứng thú, nhiều hứng thú đánh giá Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi từ nhỏ đã luyện múa, cổ thân thể này bị nàng huấn luyện cũng tốt lên rất nhiều, cực kỳ uyển chuyển, nhón chân lên nhảy múa uyển chuyển trên đài không tốn sức chút nào.

Cửu Khúc Chi cúi đầu, nâng cây đàn, đứng tại chỗ.

Khóe môi Lạc Vân Hi mỉm cười, xoay tròn một lần, thân mình đã bay lên không trung rồi bay đến trên khay, dưới đài thất thanh kêu to một trận!

Cây đàn kia chẳng qua chỉ dài một thước, chất liệu cũng chẳng phải lưu ly, cũng không phải thủy tinh, mà là gỗ rất dễ dàng bị gãy, Cửu Khúc Chi lại bung lầy cao như vậy, Oanh Oanh cô nương vậy mà lại đạp lên!

Mắt nhắm, Oanh Oanh cô nương trên đàn chẳng những không té xuống, mà động tác vũ đạo cũng không dừng lại chút nào, mềm mại, uyển chuyển như yêu xà, dáng người thon gầy trên cây đàn một tác xoay tròn phiêu dật.

Đổi lại nếu là kiếp trước, còn đầy đặn hơn bây giờ nhiều, cũng đứng vào đàn, tất nhiên là hơn dáng người gầy yếu đời này, vốn rất thích hợp với loại phong thái múa đón gió này.

Kỹ thuật nhảy tuyệt thế của Triệu Phi Yến (*), nói chung cũng như thế mà thôi!

(*) Triệu Phi Yến (32 TCN - 1 TCN), còn gọi là Hiếu Thành Triệu hoàng hậu, là hoàng hậu thứ hai của Hán Thành Đế triều đại nhà Hán. Nàng là một mỹ nhân nổi tiếng trong lịch sử TQ với dung mạo xinh đẹp tuyệt thế, cùng em gái là Triệu Hợp Đức đã làm khuynh đảo hậu cung của Hán Thành Đế. Hai chị em được các sử gia ví là Hồng nhan họa thủy. Nàng là một trong hai đại mỹ nhân của triều đại nhà Hán.

Mọi người chưa bao giờ thấy điệu múa tuyệt diệu như vậy, nhìn tới tròn mắt hốc mồm, cũng bất giác, đứng lên dồn dập, nhìn tới dài cổ, như một pho tượng không nhúc nhích, chỉ lo bỏ qua một cái nhú mày một nụ cười trên đài.

Ở Lầu hai, sắc mặt Oanh Oanh hoàn toàn trắng bệch.

Đây là thể thân một năm trước nàng trải qua biết bao khổ cực tìm đến từ rất xa, giống nàng 7, 8 phần, nàng dạy nàng ta học kiểu hát cơ bản, dạy nàng ta quen với cuộc sống của mình, chuẩn bị lúc ứng phó cần thiết. Không ngờ nàng ta lại che giấu sâu như vậy!

Lẽ nào, nàng vốn dĩ muốn chiếm vị trí của mình sao? Ánh mắt Oanh Oanh hiện lên sát ý.

Nam tử cũng cực kỳ kinh ngạc nhìn phía dưới.

Không biết khi nào, cánh cửa sổ phòng Trung Sơn Vương cũng mở ra, người này lạnh lùng nhìn về người đang múa trên cây đàn.

Mặt Đoan Mộc Triết đầy thán phục, mắt Lạc Phi Đình không che nổi đồ kị nồng đậm, sắc mặt rất khó nhìn.

Liễu nương bịt miệng, suýt nữa sợ hãi kêu lên, cả phòng khách, chỉ nhìn thấy dáng người Lạc Vân Hi xoay tròn bay múa.

Nàng cười, ngược lại đêm nay nàng là thể thân của Oanh Oanh, cũng không thể hủy thanh danh người ta, tốt nhất giúp người ta đoạt được vị trí hoa khôi,

mới không để nàng ấy tui thân trong tủ quần áo mấy canh giờ này!

Lạc Vân Hi xoay bước là lướt trên cây đàn, vô cùng hứng thú, eo thon ngửa về phía sau, ở trên uốn cong người tạo thành hình cầu, trong sảnh vang lên hàng loạt tiếng thét.

Lạc Vân Hi thu hồi dáng người mềm mại, du dương giọng hát trong veo vang lên: "Phượng Bắc có một giai nhân, dung nhan tuyệt thế cõi trần. Ngoảnh lại một lần khuynh nhân thành, ngoảnh lại hai lần khuynh nhân quốc. Vì sao khuynh thành rồi khuynh quốc? Hồng nhan vốn bạc phận..." (Cái bài hát này đa số là ta chém, ai biết thì chỉ cho em xem nó là bài nào với nha.)

Một khúc thôi, tiếng hét chói tai liên tục vang lên.

Tiếng ủng hộ như thủy triều nhấn chìm cả gian đại sảnh.

Ai nấy đều rất kích động, hận không thể xông lên trước kéo cô gái này ra, Liễu nương sợ hãi, vội vàng lên đài, giữ chặt Lạc Vân Hi: "Trước tiên hãy tới hậu đài đi!"

Lạc Vân Hi cũng không ngờ lại có náo động lớn như vậy, nhanh chóng nhảy xuống, cùng Cửu Khúc Chi tới hậu trường, cả đường không thiếu người sai vật bảo vệ, muốn đưa nàng về viện.

Ngoài dự liệu, Lạc Vân Hi còn chưa ra khỏi màn trướng hậu trường, những tấm vải đều đã không gió mà buông qua ngói nàng.

Chăm chú nhìn lại, một bóng dáng cao to màu đen xanh mặt vọt vào.

"Trung Sơn Vương!" Mọi người vội hành lễ.

Người nam nhân này, bọn hắn chỉ là quan sát từ xa, chưa bao giờ tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, cho nên, gọi "Trung Sơn Vương" chỉ có mấy người mà thôi, những người khác đều ngần ngại.

Lạc Vân Hi thầm kêu không xong, mình đâu lộ sơ hở gì chứ?

Trung Sơn Vương kéo lấy ống tay áo Lạc Vân Hi, vốn không quan tâm Cửu Khúc Chi cải trang bên cạnh, quát lên: "Đi theo ta!"

Lạc Vân Hi chạy chậm theo hắn tới hậu viện không người, buồn cười, làm gì có người dám theo dõi Trung Sơn Vương đây?

Sau khi Liễu nương từ trên đài vội vã xuống, những người khác liền nói tin này cho nàng, nàng vừa mừng vừa sợ: "Phải không? Trung Sơn Vương mang Oanh Oanh đi? Người không nhìn lầm chứ?"

"Nói vậy, liễu nương, chúng ta đều nhận nhầm Trung Sơn Vương sao?"

Liễu nương bước về phía trước vài bước, nhìn phòng khách Quân gia vài lần, vui mừng nói: "Nhanh đi truyền bá tin tức này đi, ai cũng không dám đối đầu với Trung Sơn Vương, Trung Sơn Vương người chưa bao giờ gần nữ sắc, vậy mà hứng thú đối với cô nương trong lầu chúng ta, ha ha, lần này, Thiên Dạ còn thanh lâu nhà ai có thể so được với Thần lâu chúng ta đây?"

"Đúng vậy, còn thanh lâu nhà ai có thể so được?" Một giọng lạnh như băng tiến vào, ngữ điệu nghe rất không thoải mái.

Liễu nương vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Oanh Oanh một thân váy dài xanh nhạt chậm rãi tiến vào hậu trường, bị dọa đến hồn phi phách tán, nhanh chóng quỳ trên mặt đất: "Chủ tử, thuộc hạ nghĩ, nếu Trung Sơn Vương thật sự cảm thấy hứng thú với Oanh Oanh, chúng ta cũng có thêm một trợ lực lớn nhất, không phải sao?"

Nàng quỳ một cái, một đám người sau lưng, bao gồm vài cái nữ tử vừa rồi còn ngông cuồng tự đại cũng quỳ trên mặt đất.

Mặt Oanh Oanh không hề biểu hiện cảm xúc, giọng điệu xoay chuyển: "Sợ là, nàng vốn dĩ không phải thể thân chúng ta tìm! Đi mang nha đầu hầu hạ thể thân kia tới cho ta!"

Không phải thể thân mình tìm đến cũng dễ xử lý, sợ chỉ... một loại cảm giác quen thuộc đã lâu xông lên đầu, Oanh Oanh lắc đầu, cực lực bài trừ hết hình ảnh người kia.

Không phải nàng, nhất định không phải nàng!

Trung Sơn Vương kéo thẳng Lạc Vân Hi đến góc tường, mới kéo khăn che mặt của nàng xuống, trong mắt đầy lửa giận: "Ngươi lại diễn trò gì đây?"

Lạc Vân Hi rất oan ức: "Vương gia, ta không ngờ, thật không ngờ ngươi háo sắc như vậy, nhìn thấy Oanh Oanh cô nương thì nổi sắc tâm, không nhịn được kéo ta tới nơi này muốn làm chuyện mờ ám, mong việc này không lộ ra ngoài."

Trung Sơn Vương không giận trái lại còn cười, nhỏ giọng, mắt tới gần mắt của nàng một chút, không khỏi hỏi: "Vậy ngươi nói một chút xem, là chuyện mờ ám gì?"

Lạc Vân Hi hừ một tiếng, nói: "Ngươi dám nói, vừa rồi lúc ngươi kéo ta đi ra không phải muốn mang Oanh Oanh hoa đán hiện tại của Thần lâu đi sao?"

"Oanh cái đầu nguoi oanh ấy!" Khóe miệng Trung Sơn Vương kéo nhẹ, "Cho nguoi một chút màu mè, nguoi thật sự muốn mở phùng nhuộm rồi! Làm thiên kim tiểu thư không làm, lại muốn đi gian lận kỹ nữ hiền vũ, nguoi rất nhàn sao?"

"Nô gia là Oanh Oanh, không phải thiên kim tiểu thư." Lạc Vân Hi liếc mắt.

Trung Sơn Vương tức đến không nói lên lời, mãi mới trầm giọng nói: "Được, vậy nguoi là Oanh Oanh, ta bỏ tiền nuôi nguoi, là được rồi thì phải?"

Lạc Vân Hi rốt cục không nhịn được, ôm bụng cười ha ha: "Bao, bao nuôi ta? Nam nhân háo sắc cuối cùng cũng lộ mặt rồi!"

Hai tay Trung Sơn Vương nắm lấy nàng vai, nâng nàng dậy, giọng nói tràn đầy nghi hoặc nhưng lại tràn đầy tán thưởng: "Nguoi nhảy sao lại tốt như vậy?"

Lạc Vân Hi nhếch môi cười: "Được rồi, không thể giả ca kỹ, còn nói ta nhảy tốt, nguoi sao lại ra vẻ đạo mạo như vậy chứ?"

Gương mặt Trung Sơn Vương bị nàng nói đến đen xì, nghĩ đến nàng hôn mình, mình tới hiện tại còn chưa tìm ra nguyên nhân cùng sự khó hiểu của nó, sắc mặt càng thêm đen.

"Sao nguoi nhận ra ta? Lễ nào ta lộ ra sơ hở gì?"

Lạc Vân Hi không hiểu trên mặt đất xoay một vòng.

Đã thấy dáng người nàng thon gầy như liễu đón gió, ánh mắt Trung Sơn Vương không khỏi dịu xuống, giọng nói cũng biến thành cực kỳ ôn hòa, chính hắn cũng chưa nhận ra được biến hóa như thế: "Rất đẹp, khúc hát của nguoi hát rất được, so với vũ công trong cung hát còn tốt hơn nghe."

Lạc Vân Hi không nói gì, hóa ra là một khúc ca bán đứng nàng, tuy nàng học giọng nói nguoi khác rất nhanh, nhưng lúc ca hát lại chỉ có thể dùng giọng thật của mình.

May mà khi hát và nói có khác nhau, thân thể này của nàng khá giống cô nương kia, cho nên những người khác hẳn là không nghe được là Lạc Vân Hi nàng hát.

Lạc Vân Hi thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Tốt lắm, ta phải đi." Đã bước nhanh về hướng gian phòng Oanh Oanh.

Từ xa đã nhìn thấy rõ, khuê phòng Oanh Oanh ở lầu hai.

Trên hành lang có nữ tử mặc váy màu xanh dương, dáng người yếu điệu, chỉ là một bóng lưng, nhìn cực kỳ đẹp.

Chẳng qua ánh mắt Trung Sơn Vương đều đã chuyển đến trên người Lạc Vân Hi, không biết lại nghĩ gì...

Lạc Vân Hi cảm giác hắn tiếp tục nhìn, chính mình sắp bùng nổ, vươn tay, dùng sức nắm cánh tay của hắn một cái, lạnh lùng nói: "Đó là ai vậy?"

Lúc này Trung Sơn Vương mới giật mình đáp lại: "Oanh Oanh cô nương hồng bài của Thần lâu."

"Hả, nàng là Oanh Oanh sao?" Lạc Vân Hi khó hiểu, "Nhìn không giống lắm thì phải?"

Trung Sơn Vương đối với chuyện này cũng đã hiểu, nhân tiện nói: "Oanh Oanh này vẫn ở trong phòng khách, cũng không hề xuống, nguoi thấy Oanh Oanh cũng không phải nàng ta, chỉ sợ là thể thân nàng tìm."

Lạc Vân Hi khó hiểu.

Trung Sơn Vương bỗng nhiên ôm chặt eo nàng, nhún nhẹ người một cái, nhảy lên nóc nhà, lặng yên không một tiếng động.

Ở lầu hai, Oanh Oanh lạnh giọng nói: "Sự việc đã xảy ra, còn có thể làm sao nữa? Ngược lại ta cảm rất vui, phải cảm tạ người kia đã phí hết tâm tư giúp tiếng tăm của ta tăng lên, cũng không quan tâm nhiều đến người một năm nay ở Thần lâu. Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của các người, chính là tìm ra thể thân đó đang ở đâu!"

Trước mặt nàng, người đóng giả mình và nha hoàn của nàng ta, thiếu nữ cảm tìm được ba người Liễu nương tìm ra trong tủ quần áo, cởi trói, thay đổi y phục, quý xuống nhận lỗi.

Sắc mặt cô gái cảm kiểm hết sức dữ tợn, mấy lần muốn nói chen vào, rồi lại áp a áp ứng, không dám nói ra.

Oanh Oanh đưa lưng về phía dưới lầu, chẳng thèm nhìn về mặt nàng ta, nhưng giọng nói của nàng lại mang theo uy nghiêm chỉ người đứng mới có: "Oanh Oanh giả tạm thời ở trong lầu, không có sự cho phép của ta không thể ra ngoài nữa bước! Đề Tiểu Thảo, không, đề Tiền nương đến chăm sóc nàng!"

"Tiền nương đâu?" Có bà tử hỏi.

Vài gã sai vặt và nha đầu đi theo cũng không ai biết.

"Đã khoảng một canh giờ không thấy Tiền nương." Có người nói.

"Không được, nhanh chóng điều động tất cả nhân lực trong lầu tìm, phải tìm Tiền nương về!"

Hoi thờ ảm áp ngay gần sau tai Lạc Vân Hi, tiếng nói của Trung Sơn Vương truyền đến: "Tiền nương bị người làm gì rồi?"

Ánh mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, nàng nghĩ tới Cửu Khúc Chỉ, tình thế này, Thần lâu tất loạn, sự phụ có thể thừa dịp loạn chạy thoát hay không? Nhưng nàng lại không muốn để Trung Sơn Vương phát hiện.

Có thể, chẳng mấy chốc hẳn sẽ chú ý tới lão già nâng đàn kia.

"Người đang nghĩ gì?"

Nhìn Lạc Vân Hi chăm chú nhìn mình không nói lời nào, lực chú ý của Trung Sơn Vương lại bị đôi môi sáng bóng căng mọng của nàng dắt đi, không tự chủ mà nghĩ lại, tại sao hẳn không bài xích khi tiếp xúc với đôi môi này, chỉ mới nhìn, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn.

Hắn dường như còn muốn một lần nữa...

Lạc Vân Hi nhìn thấy ánh mắt hắn lưu luyến ở đâu, khóe miệng kéo nhẹ, đây chính là nụ hôn đầu của nàng, lẽ nào người nam nhân này còn chú ý? Lúc này nàng nở nụ cười trong suốt mê người: "Ta muốn cho người một điều ngạc nhiên."

"Ngạc nhiên? Cái gì ngạc nhiên?"

"Người nhắm mắt lại, đếm tới ba." Lạc Vân Hi dụ dụ dỗ.

Trung Sơn Vương nhú mày: "Người muốn thừa dịp ta nhắm mắt mà trốn đi sao?"

Lạc Vân Hi nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ thất vọng: "Ai người không cần thì thôi, sau lần này không có lần thứ hai đâu!"

Trung Sơn Vương lại có chút tương tượng, thấp giọng nói: "Vây... được."

"Người nhắm mắt lại." Lạc Vân Hi ngược mặt lên, khóe mắt kiêu mị như hoa.

Trung Sơn Vương thấy nàng như thế, nhắm chặt mắt lại, chỉ là có để lại khóe mắt nhìn lên.

"Đừng nhìn!" Lạc Vân Hi đưa tay che mắt hắn.

Bên tai có luồng gió thổi qua, hắn kinh ngạc, theo bản năng định bắt người, nắm chặt đai lưng Lạc Vân Hi, quát một tiếng: "Muốn chạy sao?"

Tiết thay, Lạc Vân Hi dùng kế kim thiền thoát xác, để lại đai lưng cho hắn, dùng công phu, nàng chui vào lùm cây, chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trung Sơn Vương không biết giờ khắc này trong lòng là buồn hay vui, là tức giận hay là chua xót, vô cùng phức tạp.

Lúc trước ở Dương Thành, hắn đã bị Lạc Vân Hi dùng một cái áo choàng phủ lên đầu, hôm nay, lại giờ lại trò cũ, mà hắn, chết tiệt còn thật sự cho rằng nàng sẽ cho mình một điều bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Giáo huấn người một chút

Edit: thu thảo

Nghĩ tới đó, hắn hung hăng vút đai lưng trên đất, nhìn qua đã biết ngay là đai lưng lóc lõm gái lầu xanh dùng.

"Gia!" Cửu Sát xuất hiện, bay xuống đứng yên một chỗ không hề có tiếng động nào.

Vừa rồi Trung Sơn Vương sử dụng công lực, bắt Lạc Vân Hi đi, ngay cả ám vệ như hắn cũng bị bỏ rơi đến mức tìm không thấy chủ nhân, vào lúc này rốt cục cũng tìm được, lại nhìn thấy đứng trong gió Vương gia mặt không vui vẻ chút nào.

"Tìm được Cửu Khúc Chỉ rồi sao?"

Cửu Sát thấp giọng trả lời một câu rồi lui về sau một bước.

Trung Sơn Vương cười lạnh: "Tốt lắm, mặc kệ hắn đi." Rồi quay lưng bước đi, dáng người dưới ánh trăng có chút cô đơn.

Vì Lạc Vân Hi tự y phục màu đen của mình cho Cửu Khúc Chỉ làm khăn che mặt, cho nên quần áo vẫn là trang phục lúc đóng giả Oanh Oanh, nàng tóm một tên sai vặt rồi đổi quần áo với hắn, trở lại hậu trường, hỏi người nâng đàn đầu, lại không có ai biết.

Lẽ nào sư phụ lại trốn đi rồi? Hắn nói, không tan cuộc sẽ không ra ngoài mà.

Trong lòng Lạc Vân Hi tràn đầy nghi ngờ, chạy tới hậu trường, ánh mắt sắc bén nhìn xung quanh.

Bất chợt, có người đánh về phía sau vai nàng, giọng nói rất không khách khí: "Tránh ra!"

Nàng đã linh hoạt tránh né, vừa quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn thấy sắc mặt Đao Mộc Kỳ thiếu kiên nhẫn.

Mặt Đao Mộc Kỳ uể oải, trong lúc đi qua chỗ ngồi, chợt nhìn thấy mặt Lạc Vân Hi, vừa mừng vừa sợ, ôm chặt vai nàng, không để ý người xung quanh lớn tiếng kêu lên: "Lạc Vân Hi, rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi!"

Hắn vừa quay đầu lại, bốn tên thị vệ sau lưng lập tức lui về sau.

"Tìm ta ư?"

"Đúng vậy!" Từ khi Đao Mộc Kỳ nhìn thấy Lạc Vân Hi hôn tên thị vệ kia, trong lòng vẫn bất an, cái gì điệu múa gì cũng không nhìn nổi, lập tức đi xung quanh tìm nàng.

Đương nhiên, hắn không quên ghi nhớ điệu múa của Oanh Oanh trong lòng.

Phòng Đao Mộc Triết ở cách đó không xa, đột nhiên hắn nghe có người gọi "Lạc Vân Hi", ba chữ nhạy cảm như vậy, ngay lập tức liền kích thích trái tim hắn, khiến hắn không khỏi ngó xuống.

Lập tức, hắn sợ ngây người.

Chỉ thấy thập nhị đệ nắm tay Lạc Vân Hi, nhìn rất thân mật, đang đi đến đối diện bậc thang.

Hắn chắc chắn sẽ không nhận nhầm Lạc Vân Hi!

Tay run lên, ly rượu cũng nghiêng theo, một ly rượu ngon liền lãng phí như vậy.

"Sao vậy?" Lạc Phi Đình cảnh giác hỏi, ánh mắt bay theo hướng hắn nhìn, lập tức cũng choáng tại chỗ.

Bóng lưng Lạc Vân Hi, nàng cũng sẽ không nhận nhầm!

"Ta đi một lát rồi về." Đao Mộc Triết nghĩ tới Lạc Vân Hi vậy lại sẽ xuất hiện tại nơi loạn như vậy, cũng không khác chế nổi nữa, liền giải thích cũng không giải thích với Lạc Phi Đình, xoay người ra khỏi phòng, xuống lầu.

Lạc Phi Đình ngăn người một lát, sắc mặt nhăn nhó.

Lạc Vân Hi, quả nhiên, là nàng! Trong lòng Triết vẫn là đồ tiện nhân này! Thập nhị hoàng tử làm sao mang nàng tới nơi này? Chẳng lẽ là muốn hại nàng sao? Cũng không đúng, mình nhớ ngày ấy tại Lạc phủ, lúc mình bị Lạc Vân Hi đả thương, thập nhị hoàng tử dường như không đứng về phía mình, mà là Lạc Vân Hi!

Nghĩ như vậy, ghen tỵ trong lòng dâng lên tột đỉnh, "đùng" một tiếng, đĩa ngọc trong tay bị nàng ta bẻ gãy.

Lạc Vân Hi theo Đao Mộc Kỳ vào phòng khách, thấy nữ tử vừa rồi không biết đã đi đâu, nàng đi nhanh tới hướng cửa sổ, đứng ở trên cao nhìn xuống, có thể nhìn thấy mọi người trong sảnh.

Chỉ có điều, lần này nàng nhìn thấy gương mặt làm cảm giác của nàng cực kỳ phức tạp.

Đao Mộc Triết vội vã đuổi tới, cửa phòng bao còn chưa đóng, hắn liền nhanh chóng vọt vào.

Đao Mộc Kỳ vừa muốn ngồi xuống, giật mình đứng lên: "Lạc ca!"

Lúc này Đao Mộc Triết mới ý thức được bản thân có chút kích động, chậm rãi đi tới, nói: "Dĩ nhiên có chút không thoải mái, ngươi qua xem nàng ấy thử đi, nàng ấy nói muốn gặp ngươi."

Đao Mộc Kỳ vô cùng buồn bực: "Nàng muốn gặp ta làm gì?"

Tuy hắn cũng có biết Lạc Phi Đình, nhưng quan hệ với nàng ta cũng không phải hiểu biết tới mức này, hơn một nửa là bởi vì Lạc ca, mới có chút liên

quan.

Nghĩ một lát, hần liếc nhìn Đao Mộc Triết nhàn nhã ngồi xuống, dường như cũng không chú ý tới "gã sai vật" đứng bên cửa sổ, liền muốn gọi Lạc Vân Hi theo hần.

Đao Mộc Triết lại nói: "Đề hần rót rượu cho ta, ngươi đi đi."

Đao Mộc Kỳ đành phải quay đầu đi.

Lạc Vân Hi thản nhiên đi tới, cầm ấm trà trên bàn, rót cho hần ly trà xanh, không hề chú cúi đầu nhìn Đao Mộc Triết, nói: "Mỹ nhân như rượu, ngươi mới ngâm trong rượu ngon đi ra, đến gần ta, có thể không say, nhưng mà mùi rượu vẫn còn."

Đao Mộc Triết nắm chặt tay nàng nâng ly trà, đứng lên, vội vàng hỏi: "Tại sao nàng lại tới nơi này? Đây là nơi nào nàng có biết không?"

"Thanh lâu." Lạc Vân Hi bật cười: "Thanh lâu thì làm sao, ta tới để xem múa hát, tỷ tỷ ta cũng đến đây không phải sao?"

"Nàng ấy theo ta tới, tất nhiên không có chuyện gì —— "

"Ta đi cùng thập nhị hoàng tử, tất nhiên cũng không có chuyện gì." Lạc Vân Hi phản bác vô cùng hợp lý.

"Được, Hi nhi, ta không truy cứu cái này." Đao Mộc Triết bắt đắc dĩ che giấu không thoải mái trong ánh mắt, "Nơi như thế này không thích hợp nàng đi, ta đưa nàng về phủ."

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Ngươi không cần lo cho ta."

"Ta tuyệt đối không cho phép nàng làm bừa?" Tay Đao Mộc Triết dùng sức một cái, Lạc Vân Hi đi.

Một tay Lạc Vân Hi bám chặt bàn, không hề nhúc nhích: "Đao Mộc Triết, ta làm việc tự có chừng mực, ngươi không cần phải lo lắng cho ta, chuyện này, cũng không liên quan hệ gì với ngươi."

Mắt Đao Mộc Triết tràn ngập đau khổ: "Hi nhi, từ khi nào nàng lại nói chuyện với ta như thế?"

"Ta đã không phải là Hi nhi lúc trước nữa." Lạc Vân Hi thản nhiên nói, "Ba năm ở Dương Thành, ta đã trưởng thành, thế giới của ta không có quan hệ gì với ngươi nữa, sự tự do của ta càng không phải là việc ngươi có thể hạn chế."

Nàng nói, rồi bước tới trước cửa sổ.

Đao Mộc Triết vừa giận vừa sợ lại vừa hối hận, đuổi tới: "Hi nhi, nàng thay đổi!"

"Ta đã trưởng thành." Lạc Vân Hi sắp mất hết kiên nhẫn.

"Nhị hoàng tử trở lại, ám vệ đã báo rồi, bốn phía Thanh lâu đều có rất nhiều người mai phục." Đao Mộc Triết bỗng nhiên lãnh lạnh nói một câu.

Lạc Vân Hi không khỏi nghiêng đầu, gương mặt thì thấy khuôn mặt hần thống khổ, trái tim chẳng biết vì sao lại nhói lên: "Thật sao, là đến để đối phó ngươi sao?"

Trong ánh mắt Đao Mộc Triết xuất hiện một vệt kỳ vọng: "Chỉ sợ là như vậy, đêm nay sẽ không yên ổn, thập nhị hoàng tử cũng khó tránh khỏi liên lụy, nàng cách xa hần một chút."

Nhìn Hi nhi cùng với Đao Mộc Kỳ nói đùa, hần đã sợ hãi, sợ hãi mất nàng.

Lạc Vân Hi khẽ thở dài một cái, nàng cũng không muốn Đao Mộc Triết chết, chủ nhân cũ của thân thể này càng không muốn, ý nghĩ này khiến cho nàng thốt lên: "Ngươi tốt nhất tìm người giả dạng mình, còn bản thân thì đi trước, miễn cho thật sự có chém giết sẽ không thoát được."

Đao Mộc Triết thấy nàng bày mưu tính kế cho mình, không khỏi vui mừng, Hi nhi nhất định là giận hần, cho nên vừa rồi mới lạnh nhạt như vậy, lập tức đáp: "Được, nàng hãy đi trước đi, bây giờ rời khỏi đây luôn."

Tuy trên sân diễn còn có ca kỹ xuất hiện, chỉ là sau khi xem điệu múa của Oanh Oanh, khán giả dưới đài đã kích động rất lâu rồi, đều mang bạc cho nàng, những người trước đó đặt cho các ca kỹ khác cũng hối hận rồi, lại mang nhiều bạc hơn cho Oanh Oanh.

Tình cảnh dưới sự cực lực khống chế của Liễu nương mới có chuyển biến tốt, nhưng ai cũng biết trước kết quả.

Bên này, Đao Mộc Kỳ tới hỏi Lạc Phi Đình vì sao tìm hần, Lạc Phi Đình tức đến sắp học máu, nàng rất thông minh, lập tức hiểu được là Đao Mộc Triết cố ý lấy cớ đuổi Đao Mộc Kỳ đi, nhưng lại chỉ có thể như người cảm ăn hoàng liên, có nỗi khổ không nói được, đành phải lấy tinh thần ứng phó thập nhị phần. Đao Mộc Kỳ thấy nàng không có việc lớn gì, liền nghĩ tới Lạc Vân Hi, nói cái gì cũng phải nhanh chóng quay về.

Lạc Phi Đình không giữ được người, đành phải mặc hần rời khỏi đó, mình thì cố ý vẫy tay về hướng ngoài cửa sổ, kêu lên: "Thập nhị hoàng tử, đi thông thả!" Có ý nhắc nhở Đao Mộc Triết ở phòng bao đối diện.

Sau khi Đoan Mộc Kỳ trở lại, Đoan Mộc Triết mượn cớ rời đi, hần cũng để ý, Lạc Vân Hi không ngồi ở ghế, nàng đứng trước cửa sổ, như nghĩ ngợi gì đó.

"Lạc Vân Hi, Lạc ca vừa rời ở đây làm gì?" Hần có chút hiếu kỳ liếc nhìn ly trà trên bàn không được nhấp một cái.

"Ngần người." Lạc Vân Hi trả lời ngắn gọn, trong mắt thoáng qua sự thất vọng, dường như sự phụ thật sự không ở trong sảnh, vậy hần trốn đến nơi nào?

Đang nghĩ ngợi, một gian phòng đối diện xa hơn một chút, cửa sổ bỗng nhiên nhúc nhích một cái, một bóng người rõ ràng hiện lên trên giấy lót cửa sổ, chỉ rất là rất nhanh đã biến mất.

Lạc Vân Hi giật mình đứng lên, chỉ là một cái bóng, nàng cũng nhận ra đấy là Cửu Khúc Chi!

Nàng sao lại ở đối diện thế này?

Thân mình theo bản năng nhảy đến cửa phòng, Đoan Mộc Kỳ vội vàng kéo nàng: "Người muốn đi đâu?"

Lạc Vân Hi tránh hần, chạy như điên qua cái ghế lô kia.

Đoan Mộc Kỳ thấy rõ hướng chạy của nàng, trong phút chốc sắc mặt trắng như tuyết, dậm chân, chạy đuổi theo: "Lạc Vân Hi, đừng qua đấy!"

Lạc Vân Hi vừa nhấc chân, "ầm" một tiếng đá văng cửa gian phòng kia.

Bên trong, ánh đèn lưu ly chiếu rọi khắp nơi sáng đến chói mắt, ánh mắt nàng phải mất một lúc mới thích ứng được, nheo con ngươi lại, trang trí trong phòng cực kỳ xa hoa, hơn xa phòng Đoan Mộc Kỳ, bình phong thêu hoa sen bách điều dựng đứng trên mặt đất, lúc này, một người mặc áo lụa trắng đi ra.

Người kia tóc dài phiêu dật, dung mạo tuấn tú, một đôi mắt mắt sáng màu lam vô cùng khác thường, làm nổi bật môi hồng răng trắng, con ngươi đang khẽ híp, nhìn Lạc Vân Hi.

"Là người." Lạc Vân Hi chậm rãi thốt ra.

Bởi vì Cửu Khúc Chi bị Trung Sơn Vương truy sát, nàng vẫn không hề để ý tới nam tử mạnh mẽ này.

"Nhị ca." Đoan Mộc Kỳ theo sau tới sắc mặt cực kỳ khó coi, áp a áp ứng kêu một tiếng.

Một tiếng này, giống như một thùng nước đá từ trên trời giáng xuống, tưới thẳng lên người Lạc Vân Hi khiến cả người đều cứng lại.

Nhị ca!

Hần lại chính là Nhị hoàng tử trong truyền thuyết!

Như vậy, cũng là kẻ thù của nàng sao?

"Nhị hoàng tử, chính là nàng, nàng đã thương ta, đoạt Xích Huyết của ngài, nếu không phải bị người chặn lại, thì nàng đã cướp ngựa giết người rồi!" Sau tấm bình phong một nam tử đi ra, toàn thân hần rất nhiều chỗ được bọc vải trắng, hiển nhiên là bị trọng thương, trên mặt tràn đầy phần hận.

Oan gia ngõ hẹp, vậy mà lại là Vinh Bân!

Đoan Mộc Ly mặt không hề cảm xúc, nhìn Lạc Vân Hi chớp mắt, nhấc chân tiến vào sau tấm bình phong nội thất.

Lạc Vân Hi đang muốn đi qua, Vinh Bân đỏ mắt chắn trước mặt nàng: "Cũng không nhìn thử đây là nơi nào, người có thể đi vào sao?"

Ý vào Đoan Mộc Ly, hần không sợ Lạc Vân Hi chút nào.

Hần biết, mình là thư đồng của Đoan Mộc Ly, vì tình nghĩa từ nhỏ với hần, Nhị hoàng tử nhất định sẽ giúp hần hả giận!

Mất Lạc Vân Hi lạnh lùng, nàng biết, Cửu Khúc Chi ở sau tấm bình phong, lâu như vậy mà chưa hề đi ra, chắc là bị người của Nhị hoàng tử khống chế, nàng khẳng định là muốn vào đó!

Vinh Bân sao, nàng không ngại hần lại tự làm tự chịu.

"Cho nàng vào đi." Giọng nói trong suốt dễ nghe của Đoan Mộc Ly vang lên.

Hai mắt Vinh Bân càng thêm đỏ như máu, như sư tử nóng lòng báo thù, cuối cùng không cam lòng nhường đường.

Lạc Vân Hi vội vã đi vào, lập tức nhìn thấy Cửu Khúc Chi bắt đắc dĩ cười với nàng.

Phía sau hắn, hơn mười người thị vệ hắc y đứng một loạt, giữ im lặng.

Được! Đó điều là cao thủ, thời điểm nàng ở ngoài bình phong không ngờ bên trong sẽ có nhiều người như vậy.

Đoan Mộc Ly nhìn nàng vào, không khách khí chút nào mở miệng: "Nhị hoàng tử, oan gia dễ kết không dễ giải, không biết ngươi bắt Cửu thần y tới làm cái gì?"

Nàng cũng không muốn người ngoài biết Cửu Khúc Chi là sư phụ của nàng.

Ánh mắt Cửu Khúc Chi buông lỏng, thở dài một hơi.

Nụ cười của Đoan Mộc Ly trong nháy mắt kéo dài, rồi thu lại, nhìn về phía Cửu Khúc Chi nói: "Ngươi dạy đồ đệ tốt thật, ngay cả trước mặt cũng không thừa nhận ngươi."

Ngược lại cười nhìn về phía Lạc Vân Hi: "Kỳ thật ta và phá lão đầu này cũng không có thâm cừ đại hận, chỉ có muốn mời hắn tới chữa trị cho ta thôi."

"Ngươi đừng trợn mắt nói dối." Lạc Vân Hi lạnh lùng đi tới, "Có người mời thần y xem bệnh như ngươi sao?"

Đoan Mộc Ly "ừ" một tiếng: "Thực sự không phải là đến khám bệnh, thực ra, ta muốn một cây nhân sâm ngàn năm trong tay hắn, hắn lại không chịu giao, ngươi nói ta phải làm gì đây chứ?"

"Nhân sâm ngàn năm sao?" Lạc Vân Hi lập tức nghĩ đến, người tinh thông y thuật từ trước đến giờ đối với thảo dược quý cực kỳ quý trọng.

Cửu Khúc Chi hắng giọng, nói: "Chuyện nhân sâm ngàn năm, ta tự sẽ bàn bạc với ngươi, chỉ là, vị Lạc tiểu thư này không phải đồ đệ ta. Chẳng qua mấy ngày trước, nàng trả lời vấn đề của ta, tới tìm ta xem bệnh, mấy hôm nay mới vẫn liên lạc thôi."

Đoan Mộc Ly cười lộ lên: "Chuyện trùng hợp như thế, nàng cũng là bị bệnh dạ dày không phải sao?"

Hắn nói, kéo góc áo dài, đi tới cạnh Lạc Vân Hi, đánh giá nàng, lúc này Lạc Vân Hi sao cũng không vui nổi với gương mặt anh tuấn này, ánh mắt mang theo sự chán ghét.

Đoan Mộc Ly ngắt ra, sờ mặt của mình mà rồi nói: "Lạc gia tam tiểu thư, năm nay mười ba tuổi, tám năm trước đồ đệ mà Cửu Khúc Chi thu nhận, chính là năm tuổi, cũng trùng hợp như vậy sao?"

Cửu Khúc Chi rầu rĩ nửa ngày, mở miệng nói: "Đoan Mộc Ly, mặc kệ ngươi tin hay không, ta muốn nói chính là những thứ này, nếu ngươi không tin, liền giết nàng đi, ngược lại nàng không phải là đồ đệ của ta, ta cũng không thương tâm. Về phần chuyện nhân sâm ngàn năm, ta thực sự không thể đưa ra."

Nhìn sắc mặt hắn kiên quyết, khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ.

Mi mắt Đoan Mộc Ly thấp thoáng trong ánh nến, đôi mắt đào hoa như che lên một tầng lụa mỏng thần bí, mờ ảo vô cùng.

Cửu Khúc Chi nói: "Lạc tiểu thư, mời ngươi về trước, cũng không phải Nhị hoàng tử bắt cóc ta, là ta tự nguyện tới, chuyện giữa chúng ta, ngươi không cần nhúng tay vào."

Sắc mặt hắn tự nhiên, không hề giống bị người ta bắt ép.

Lạc Vân Hi nhướn đôi môi đỏ mọng: "Hôm nay, ta nhất định cứu ngươi!"

Trong tay bay ra một cái gì mềm mại, hóa ra là nàng lấy một đoạn trên tấm màn cửa, vội vàng vung lên, dùng làm vũ khí mã.

Nàng ra tay cực nhanh, mấy cây ngân châm bay ra, mấy viên ngân châm bay về hướng mặt Đoan Mộc Ly. Cửu Khúc Chi cũng hiểu, nhân cơ hội này nhảy một cái, đuổi kéo tay Lạc Vân Hi: "Đi!"

Hai người bay ra khỏi phòng nhỏ, đụng phải Đoan Mộc Kỳ đứng một bên lùi mấy bước mới đứng vững, mặt hắn vẫn đầy ngỡ ngàng.

"Đuôi!" Vinh Bân tức giận hét lớn.

"Chậm đã!" Đoan Mộc Ly đưa tay ngăn hắn lại, "Sẽ có người đuổi nàng."

Hắn quan tâm là, vị này Lạc Vân Hi rốt cuộc có khả năng gì! Là đồ đệ của Cửu Khúc Chi sao? Không giống! Khả năng cao thâm khó dò, không thể nào là con nhóc mười ba tuổi có thể luyện được!

Đột nhiên, mặt hắn ngưng lại, chú ý tới giấy thêu trên chân Lạc Vân Hi, thứ gì đó chợt lóe lên trong đầu, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống: "Đi, đuổi theo!" Giọng nói ở lại, người đã biến mất tại chỗ.

Lạc Vân Hi và Cửu Khúc Chi chạy vội lao ra phòng khách tròn, không đi cửa trước, cửa trước cần phải trải qua một cái hẻm chật hẹp, đi từ kia chính là tự tìm đường chết, cửa sau còn có một chút hi vọng sống.

Mà bọn hần, đang ở cửa sau bị Trung Sơn Vương ngăn cản.

"Cửu Khúc Chi, vẫn không bó tay chịu trời sao?" Hần lạnh lùng nói.

Lạc Vân Hi nắm chặt mảnh lụa, nói: "Trung Sơn Vương, ngươi cũng muốn cây nhân sâm ngàn năm kia sao?"

Trung Sơn Vương cũng không thèm nhìn nàng một cái, nói: "Nữ nhân chỉ giỏi lừa gạt có tư cách gì nói chuyện ở nơi này! Mau tránh ra, bằng không bọn vương bắt cả ngươi đó!"

Lạc Vân Hi không giận trái lại còn cười: "Quân Lan Phong, cướp bảo bối của người khác, ngươi so với ta còn giỏi về lừa gạt hơn!"

Sắc mặt Trung Sơn Vương cứng đờ, chưa từng nghĩ tên mình sẽ bị người khác gọi ra dưới này trường hợp!

Huyết Ưng "suru" thoáng cái hiện ra, rút kiếm ra khỏi vỏ, giọng nói lạnh lẽo: "Gia, nàng vô lễ với người, ta giết nàng!"

Kiểm pháp của Huyết Ưng vô cùng có kỹ thuật, mũi kiếm run rẩy, giống như vô số ánh bạc hướng thẳng tới Lạc Vân Hi, Quân Lan Phong nhanh chóng ngăn hần lại: "Dừng lại!"

"Chủ tử, nàng gọi thẳng tên của người!" Ngoài mặt Huyết Ưng rất bình tĩnh, nhưng đáy mắt che giấu sóng to gió lớn.

Có người gọi thẳng tên chủ tử, chủ tử vậy mà không nổi giận!

Mắt Quân Lan Phong không lộ rõ buồn vui, nói: "Ta đã biết, ngươi lui ra."

Huyết Ưng không phục lắm, hơi nhếch môi lui ra, lên tiếng chào Cửu Sát, cả người nhẹ nhàng rời khỏi đó lần nữa, cho nên không thương thức được màn ra tay rất đẹp của Lạc Vân Hi ở phía sau.

"Được, ngươi đã vô lễ như vậy, vậy thì bốn vương sẽ giáo huấn ngươi một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Sư huynh sư muội

Edit: thu thảo

Ánh mắt Quân Lan Phong hơi trầm xuống, tay phải vung lên, năm ngón tay tạo thành chuông, bỗng nhiên đánh về phía Lạc Vân Hi, chuông lực mạnh mẽ không thay đổi.

Lạc Vân Hi chỉ cảm thấy có áp lực dồi dào lấp lánh đánh tới, thân thể gầy yếu có chút run rẩy ngay lúc đó, chỉ vì gầy yếu quá mức, đột nhiên chịu đựng áp lực như vậy thì có chút vất vả.

Nhưng rất nhanh nàng đã điều chỉnh xong, chỉ là, cánh tay Cửu Khúc Chi đã cản cánh tay kia lại.

Quân Lan Phong không nhúc nhích, góc tay áo khẽ bay lên, Cửu Sát dường như hiểu được ý hần, nhảy ra ngăn cản Cửu Khúc Chi, trong nháy mắt đã đánh mấy chục chiêu, trong lúc bận rộn còn không quên quay đầu nhìn thoáng qua xem chủ tử đang làm gì.

Cửu Sát từ nhỏ là cô nhi, lớn lên tại Lang Cốc, thân thủ rất giỏi, sau khi theo Quân Lan Phong càng mạnh hơn, nhất thời Cửu Khúc Chi muốn đánh bại hần cũng cực kỳ khó khăn.

Cửu Sát cũng không có ý giết người, chỉ có ý tại ngăn lại, nhưng cho dù hần muốn tổn thương Cửu Khúc Chi cũng không dễ dàng.

Người Lạc Vân Hi khẽ nghiêng, tránh một chuông Quân Lan Phong đánh tới, chuông kia chém thẳng vào búi tóc nàng, rồi lại đột nhiên vòng vèo, phản khuy và về phía sau lưng nàng.

Lạc Vân Hi cong eo, thành hình cầu vồng, miễn cưỡng tránh khỏi chuông kia của hần.

Trời ạ, chiến trường thực tế, thực sự là không giống với tưởng tượng, chiêu nào chiêu nấy vô cùng mạnh mẽ, đến nỗi nàng không chết thì không bỏ qua!

May mà bây giờ nàng mặc quần áo của sai vật, mà không phải váy kéo dài lê thê trên mặt đất kia, nếu không thì thảm.

Quân Lan Phong vừa đánh xong ba chiêu, môi mỏng khẽ nhếch: "Có thể tránh ba chiêu của ta, cũng không tệ lắm, thử xem giới hạn của ngươi ở đâu!"

Lại xuất một chiêu đâm thẳng vào động mạch yết hầu, tay phải Lạc Vân Hi xoay một cái, mảnh vải mềm mại quấn lấy cổ tay hắn, quấn rất nhiều vòng, nàng mạnh mẽ kéo, muốn kéo người hắn qua.

Cũng không hề nghĩ, vải màn che có vẻ chắc chắn kia, lại không lòi hẳn qua chút nào, "xoạt xoạt" một tiếng, cả người Quân Lan Phong không hề động chút nào, mảnh vải lại rách từ bên trong.

Lạc Vân Hi "đặng đặng" bước về sau hai bước mới ổn được cơ thể, cổ tay trái Quân Lan Phong run lên, thông thạo hất một nửa mảnh vải mềm mại ra, gió lạnh nổi lên, năm ngón tay như dao cắt, hướng tới mặt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi quay đầu, cả người ngã trên mặt đất, lộn một cái, lật lại, thò tay bắt lấy vạt áo của Quân Lan Phong ở mắt cá chân, ra vẻ muốn xé xuống.

Nàng đã què, Quân Lan Phong này cũng là cao thủ dùng vũ khí mềm, loại vũ khí này dễ dàng phản kích lại, bỏ thẳng tới hướng nàng.

Lạc Vân Hi tính đúng thời gian lập tức nghiêng đầu, đưa vai trái cho hắn, liều mạng để vai trái bị thương cũng phải quật ngã hắn.

Ngay lúc đai lưng kia đang xuống thì miễn cưỡng dừng lại, Quân Lan Phong vọt ra nắm tay nàng, mặt đen lại nói: "Sao không đánh trả? Ta chắc chắn sẽ không dùng một roi đánh chết người!"

Lạc Vân Hi liếc hắn một cái, từ trên mặt đất đứng lên, nói: "Chỉ so tài thôi làm gì mà phải coi là thật như vậy."

"Ai so tài với ngươi!" Quân Lan Phong không biết nói gì đành nói, "Ta giáo huấn ngươi một chút, nếu luôn phách lối như vậy, không phải ta, cũng sẽ có người thu thập ngươi!"

Chẳng qua, lời nói này không thể hiện sự chắc chắn gì, công phu của tiểu nha đầu này thật sự rất tuyệt!

Lạc Vân Hi nhẹ mở đôi môi đỏ mọng: "Thật sao? Ngươi có tư cách gì giáo huấn ta? Ngươi có thể thu thập ta còn chưa sinh ra đâu!"

Quân Lan Phong nắm chặt nửa đoạn vải mềm, giọng nói rét lạnh, nhưng vô cùng rõ ràng: "Một ngày nào đó, ta sẽ có tư cách này!"

Nói vậy, trông như lập lời thề vậy, Lạc Vân Hi không thích nên mặc kệ, nhìn về phía Cửu Khúc Chi.

Cửu Sát dĩ nhiên đã lui ra, Cửu Khúc Chi vội chạy tới hỏi xem Lạc Vân Hi có bị thương không.

Mặt Đoan Mộc Ly trong tối đầy nghiêm nghị.

Hắn ngần lẩn không ngờ, năng lực ứng của Lạc Vân Hi biến mạnh như thế! Võ công của nàng quý dị mà thần bí, ngay cả hắn cũng nhất thời khó mà nhìn thấu.

Nha đầu này, có thể luyện thành trình độ như vậy thật sự là khó được!

Hắn thấy ngọn lửa chiến tranh bình ổn, mới bước ưu nhã bước ra ngoài.

Đai buộc đầu xanh lam, trường sam trắng như ngọc, gương mặt tuấn tú như tranh vẽ, chiếu sáng cả màn đêm: "Trung Sơn Vương, đã lâu không gặp, ngài vẫn phong độ như trước!"

Quân Lan Phong quay đầu nhìn thấy hắn, cũng không ngạc nhiên, trầm giọng đáp: "Cũng đã vài năm, phong thái của Nhị hoàng tử cũng không giảm chút nào."

"Cũng vậy thôi." Đoan Mộc Ly cũng không đi tới.

Lạc Vân Hi nhìn hai nam tử trời sinh đều hết sức anh tuấn đứng hai bên, không ai cao cũng không ai thấp hơn, một gầy một khá cường tráng, nhưng đều là một loại phong thái, phong thái mê người, nàng không khỏi nghĩ, cổ đại cũng không thiếu mỹ nam!

Ánh mắt của hai người đồng thời rơi vào Cửu Khúc Chi, nói một cách chính xác, là trên mặt hắn đang đứng bên cạnh Lạc Vân Hi.

Mái tóc đen của Lạc Vân Hi đã sớm tán loạn, mềm mại dán thân thể, đuôi tóc nhẹ nhàng tung bay theo gió đêm, quần áo dính đầy bùn đất, có thể cả người chặt vật nhưng vẫn không thể che giấu khuôn mặt trắng như tuyết tỏa sáng.

"Cửu thân y là ân nhân cứu mạng ta, các ngươi làm khó hắn, chính là gây sự với ta." Lạc Vân Hi lạnh nhạt.

Đoan Mộc Ly cười, bờ môi cong lên, ánh mắt đảo hoa hơi liếc, nói: "Hiện tại các ngươi chỉ có hai người, chúng ta không gọi ám vệ, cũng có hai người, ngươi xác định, hai người các ngươi có thể đấu thắng hai người chúng ta sao?"

Lạc Vân Hi cao ngạo hất mặt lên: "Cứ việc thử một chút!"

Quân Lan Phong mở miệng: "E là không được."

"Tại sao?" Đoan Mộc Ly hỏi.

"Ta cũng không muốn hợp tác với ngươi." Giọng nói của Quân Lan Phong rét căm buốt, không hề che dấu bất kỳ ý nào khác.

Đoan Mộc Ly cũng không giận, nói: "Chúng ta liên thủ sẽ nhanh một chút, nàng ấy đã không đợi được rồi."

Quân Lan Phong còn chưa trả lời, một trận khói xanh nồng nặc vọt tới hướng hai người.

"Không được!" Hắn phát ồ tay áo một cái, xua tan sương mù, nín hơi, ngưng mắt nhìn lại, trước mặt, làm gì còn Cửu Khúc Chỉ và Lạc Vân Hi đâu? Ngay cả Đoan Mộc Ly bên cạnh cũng không thấy.

Trong hẻm nhỏ yên tĩnh tối tăm, dưới mái hiên cũ loang lổ, góc khuất ánh trăng sáng không chiếu tới, tạo thành bóng râm lớn.

Đôi mắt Cửu Khúc Chỉ sáng quắc, ngưng mắt nhìn Lạc Vân Hi, thở dài: "Sư phụ ngươi bị Đoan Mộc Ly bức đến đường cùng, thôi, việc này nói đến cùng cũng là ta không đúng, Hi nhi, sư phụ rời khỏi kinh đô một thời gian ngắn, con phải chăm sóc mình thật tốt, nơi này có mấy viên bom khói và vài loại độc dược, con hãy nghiên cứu một chút."

Lạc Vân Hi tiếp nhận gói thuốc hắn lấy từ trong lòng ra, hỏi: "Người nhường nhân sâm ngàn năm cho bọn hắn không được sao?"

"Không được, ta không thể. Thật ra, nhân sâm ngàn năm này là bản tiên giành được từ tay Đoan Mộc Ly." Cửu Khúc Chỉ rút cục cũng nói thật, nhưng cũng không có chút biểu hiện xấu hổ nào.

Lạc Vân Hi không nói gì.

Cái tên này cuối cùng cũng lộ cái đuôi hồ ly ra, hóa ra là hắn không đứng trước, chẳng trách Trung Sơn Vương nghĩ tất cả biện pháp đều vô dụng. Nhị hoàng tử vừa đến đã bắt lão hồ ly này lại.

"Tốt lắm, không nói nhiều nữa, trước mặt chính là Lạc phủ, mau về đi." Cửu Khúc Chỉ nói xong, tung người nhảy vọt lên, thân mình gầy nhỏ giẫm lên nóc nhà, biến mất trong màn đêm.

Lạc Vân Hi tự về Lạc phủ.

Dưới mái hiên thấp, nam tử mặc trường sam trắng chân gác lên mái nhà, nửa người trên lười biếng nằm trên một thanh xà ngang, ánh mắt mê hoặc nhìn bóng dáng nàng biến mất.

Lạc Vân Hi ơi Lạc Vân Hi, rốt cuộc ngươi là nữ tử như thế nào, mà thậm chí ngay cả ta cũng không dám khinh thường ngươi.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, bốn ngày sau đó Lạc Vân Hi không ra khỏi phủ, ở ru rú trong Vân Các nghiên cứu độc dược sư phụ để lại cho nàng, trong ký ức đúng là có về nó, nhưng ký ức không trọn vẹn được, nên không cách nào khôi phục cũng là một loại đau khổ, nàng quyết định tự mình tới Cửu phủ, tìm Mạc quản gia mượn mấy quyển sách thuốc xem một chút. Thế nhưng, khi một mình nàng đi tới trước cửa Cửu phủ, mở cửa cho nàng lại là một gã sai vặt trắng trẻo.

Nàng kinh ngạc hỏi: "Nơi này là chỗ ở của Cửu thần y phải không?"

"Chủ tớ Cửu thần y chỉ mượn viện này của lão gia chúng ta ở mấy ngày mà thôi, họ đã sớm đi rồi." Gã sai vặt trả lời một câu, liền đóng cửa lại.

Lạc Vân Hi hơi nhú mày, chậm rãi quay về.

Đi qua cái hẻm nhỏ, một người trước mặt nhanh chóng đi tới hướng nàng.

Sau khi Lạc Vân Hi thấy rõ liền rất vui vẻ, tiến lên kêu một tiếng: "Mạc quản gia!"

Mạc quản gia trông thấy nàng, dừng bước lại, hỏi: "Tiểu thư, sao người lại tới đây? Không phải thần y đi rồi sao?"

"Không phải, ta tới tìm ngươi, ngươi có sách thuốc hay không?" Lạc Vân Hi nói thẳng.

Mạc quản gia gật đầu: "Có, có rất nhiều sách thuốc, chẳng qua là không ở nơi này, mà ở một gian biệt viện khác."

"Chúng ta đi xem một chút đi." Lạc Vân Hi đến gần, phát hiện biểu tình của Mạc quản gia có chút khác thường, dường như đang cười, nhưng lúc nàng nhìn lại, nụ cười kia lại lập tức biến mất.

Nàng không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nhìn hắn thêm vài lần, hỏi: "Mắt trái ngươi có ngôi sao nhỏ lóe sáng, đấy là vật gì vậy?"

"Ngôi sao nhỏ sao?" Mạc quản gia đưa tay sờ một chút bên mắt, lại cười phá lên, "À, cái này là đồ trang sức gần đây lưu hành trong kinh thành, ta không có việc nên dán thử một chút, người xem có được không?"

Lạc Vân Hi cười "xi" một tiếng, không thèm nhắc lại, đi theo hắn mấy con hẻm, tiến vào một tiểu viện.

Mạc quản gia đi vào liền ngồi xuống ghế dựa đến, chỉ vào bốn phía: "Nhìn thử xem, đây đều là sách thuốc, ngươi muốn xem ít hay nhiều thì tùy, à, chia

khoá này cho người...người có thể đến bất cứ lúc nào, ở đây không có người ngoài."

Lạc Vân Hi nhìn bốn phía, tiểu viện này có hai gian phòng, lúc vừa đi qua có thấy đủ loại dược liệu, dường như là phòng thí nghiệm, mà ở đây, hiển nhiên là thư phòng.

Sau khi nàng thu chìa khóa đứng lên, yên lặng nhìn Mạc quân gia: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Mạc quân gia ngăn ra: "Ta là Mạc quân gia!"

"Không phải." Mục đích của Lạc Vân Hi đã đạt được, không rảnh nói chuyện tào lao với hắn liền cười, "Không để lộ bộ mặt thật, ta cũng sẽ không khách khí!"

"Không khách khí sao?" Mạc quân gia đứng lên, bước một bước, khoe miệng nở nụ cười cổ quái, "Sao không khách khí? Ta muốn lãnh giáo một chút. Là ngươi không khách khí với đối ta, hay là ta không khách khí với ngươi!"

Lạc Vân Hi nhìn đất, đột nhiên nhào tới, nắm chặt bả vai "mạc quân gia", cúi người xuống, dùng chiến thuật đánh giáp lá cà, muốn đập hắn ra ngoài.

"Mạc quân gia" kinh ngạc, không ngờ nàng biết chiêu thức kỳ quái này, vội vàng lùi lại.

Kinh nghiệm cận chiến của Lạc Vân Hi vô cùng phong phú, một tay đánh xuống một chân thì quét ngang xuống đất, "Mạc quân gia" giả mạo cứ thế bị đánh cho ngã xuống đất.

"Mạc quân gia" vốn còn muốn chống cự, nhưng rồi đột nhiên cười phá lên, tiếng cười liên tiếp lộ tất cả sức mạnh.

"Chiêu tốt, ta ngược lại thật sự đã xem thường ngươi."

Hắn không để ý dấu chân Lạc Vân Hi đạp trước ngực hắn, nhẹ nhàng vươn tay, đứng lên từ trên mặt đất, không hề có bất kỳ biểu hiện chật vật nào.

Lạc Vân Hi nhìn ra hắn cũng không có ác ý.

Nhớ tới Đoan Mộc Triết từng nói, không biết nàng đã từng từ đâu làm ra mặt nạ da người với khuôn mặt Đoan Mộc Ly để hãm hại hắn, mà trong Tam quốc rất ít người có bản lĩnh này. Biết Cửu Khúc Chi là sư phụ nàng, Lạc Vân Hi dám khẳng định, tám đến phần mười thứ này là sư phụ cho nàng.

Người trước mắt này cũng đeo mặt nạ da người, lại có rất nhiều biểu hiện, nhất định là bạn cũ của sư phụ.

Hai ngón tay phải của "Mạc quân gia" sờ đến ngôi sao nhỏ tỏa sáng lấp lánh kia, vuốt một cái xé ra, lập tức, lộ ra gương mặt hoàn mỹ đến nghiêng nước nghiêng thành, trong cặp mắt đào hoa vẫn có chút ý cười, hóa ra là Đoan Mộc Ly.

Lạc Vân Hi rất ư kinh ngạc, buột miệng kêu lên: "Đoan Mộc Ly!"

"Gọi sư huynh." Ánh mắt Đoan Mộc Ly thấp thoáng ánh sáng, một tay xoay tròn mặt nạ da người, mở miệng sửa lại.

Lạc Vân Hi chợt cảm thấy đầu như muốn nổ tung: "Sư huynh sao?"

Đây là chuyện quỷ quái gì?

Mây Đoan Mộc Ly cong như trăng lưỡi liềm, ngồi trên ghế dựa, cũng mặc kệ dáng ngồi, tùy ý dựa vào ghế, tư thế lại vô cùng tao nhã: "Ai, vốn là ta không muốn nhận ngươi, nhìn biểu hiện của ngươi cũng không tệ lắm, liền nhận uất ức một chút đi."

Lạc Vân Hi cảm giác không phải hắn nói đùa, lại nhớ tới thái độ lúc sư phụ đối diện với Đoan Mộc Ly và Trung Sơn Vương khác hẳn nhau, nàng ngồi đến trên ghế dựa bên cạnh hắn, hỏi: "Ngươi nói một chút xem đây là chuyện gì."

Đoan Mộc Ly liếc nhìn nàng, khoe miệng khẽ cười nhếch, ngang chân một cái, lật cái ghế nàng ngồi lên, hai người cách nhau quá gần, Lạc Vân Hi không hề phòng bị mà rơi xuống trên người hắn, hắn rất tự nhiên ôm chặt nàng.

Mặt Lạc Vân Hi lập tức đen lại, tức giận nói: "Ngươi muốn chết sao?"

Đoan Mộc Ly ngồi dậy nói: "Mọi người đều nói sư huynh sư muội là một đôi trời sinh, ta thật vất vả mới nhận ngươi mà."

Lạc Vân Hi nhanh chóng cách xa hắn một chút, trời ạ, nam này đêm hôm qua không phải như vậy mà, thoạt nhìn còn có chút giống người, sao ban ngày sẽ trở thành dạng người này?

"Ta không nhận ngươi đấy!" Nàng lạnh lùng nói.

Đoan Mộc Ly ngồi dậy, chỉnh sửa tay áo phải, ống tay áo trượt xuống, lộ ra một đoạn cánh tay, màu da trắng như tuyết, cơ tay lại vô cùng rắn chắc, có thể nhìn thấy gân xanh mờ mờ, là người quanh năm luyện võ.

Động tác của hắn rất tự nhiên, không có chút làm ra vẻ nào, vô cùng đẹp.

Hắn thu lại cười ý xong, nói: "Tám năm trước, sư phụ thu ngươi, cũng không nói cho ta, sau đó ta lại phát hiện đầu mối, hẳn đành phải nói, chẳng qua vẫn che giấu thân phận của ngươi. Ngươi cảm thấy ta sẽ nhận một sư muội chẳng hiểu chui từ đâu ra như vậy sao?"

Lạc Vân Hi hiểu rõ, lại hỏi: "Nơi này là chỗ nào?"

"Là biệt viện ta nghiên cứu y dược, sau này, ở đây liền là của ngươi." Lúc Đoan Mộc Ly nói chuyện, đôi mắt đào hoa cực kỳ nghiêm túc nhìn nàng.

Vóc người soái chính là hết cách rồi, khoe mắt khê nhếch một cái cũng là phong tình vạn chủng, Lạc Vân Hi mở to mắt, hỏi: "Tại sao ngươi đột nhiên tốt bụng như vậy?"

Đoan Mộc Ly đứng lên, đi tới bên giá sách, quét mắt qua một cái, tùy ý rút ra mấy quyển sách thuốc, mở miệng nói: "Tối hôm qua sư phụ nói với ta, ngươi mất ký ức, tuy còn ký ức y dược, lại không thể vận dụng. Cho nên, trong khoảng thời gian này sẽ do ta quản giáo ngươi học tập."

Nói rồi, hắn quay người lại, quăng vài cuốn sách tới: "Tiếp lấy!"

Lạc Vân Hi vững vàng nhận trong tay, chống vài cuốn sách lên, đứng vô cùng vững, một quyển cũng không rơi xuống đất.

Đoan Mộc Ly khen: "Tiểu sư muội của ta, công phu của ngươi rất đẹp mắt."

Thái độ của Lạc Vân Hi như vậy hẳn đã quen, tiếp nhận sách thuốc đại khái cũng chỉ quét mắt.

Là dược thảo, huyết đạo, độc dược, y dược toàn thư.

"Trước tiên hãy xem xong bốn bản này, ta dù sao cũng rảnh rồi, ở nơi này cùng ngươi, có gì không hiểu thì nhanh chóng hỏi." Đoan Mộc Ly ngồi đến trên ghế bành, bắt chéo chân, nhìn nàng đọc sách.

Ánh mắt Lạc Vân Hi nhìn sách, tâm tư cũng không ở trong sách. Ba năm trước Đoan Mộc Ly bị nàng hại phải toi Thanh Sơn, việc này nhất định hẳn không biết? Hắn không biết mình, nói vậy khi đó Lạc Vân Hi cũng sẽ không biết Nhị hoàng tử đương triều sẽ là đồng môn của nàng.

Chỉ là, khi đó Lạc Vân Hi dùng mặt nạ da người, Đoan Mộc Ly có thể hoài nghi hay không?

Nàng ngẩng đầu, nhưng nhìn thấy đôi mắt đào hoa mê người của Đoan Mộc Ly đang nhìn nàng, con mắt hắn giống như đại dương mênh mông bát ngát, đen nhạt xanh thẳm, trông mắt xoáy từng vòng, không một tiếng động cuốn người khác vào.

Không biết là cảnh tượng này có chút ám muội, hay là tâm tư bị hắn làm chột dạ, mặt nàng vậy mà lại toả nhiệt.

"Đang suy nghĩ gì đấy? Không chịu khó học hành, ta đánh mông ngươi!" Giọng nói của Đoan Mộc Ly vô cùng dịu dàng, lời nói ra lại làm cho Lạc Vân Hi tức mà không thể nói gì.

"Này, ta hỏi một chút, ngươi không phải Nhị hoàng tử sao? Hoàng thượng nói ngươi bảy ngày sau về kinh, vì sao mấy ngày trước đã trở về rồi? Hơn nữa, hôm nay là ngày thứ bảy, ngươi đã trở lại, sao trong hoàng cung không có động tĩnh gì?" Lạc Vân Hi hỏi ra điều muốn hỏi.

Những thứ này thuộc về việc tư của Đoan Mộc Ly, chẳng qua Lạc Vân Hi hiện nay đang đề phòng hắn, cho nên dựa vào danh nghĩa "sư muội" quan tâm hắn một chút, tương đối thuận lợi với mình.

Đoan Mộc Ly ngưng mắt nhìn nàng một lúc lâu, cười nhạt một tiếng, ngược lại cũng không che giấu: "Sớm trở lại là ý chỉ của phụ hoàng, về phần ta trở lại, cũng chẳng phải chuyện gì lớn, trong hoàng cung chẳng lẽ sẽ chúc mừng ta sao?"

Xem ra, hắn quả nhiên rất khiêm tốn.

"Ta cho rằng phải mở tiệc, trong cung không phải ba ngày mở một tiệc nhỏ, bảy ngày mở một tiệc lớn sao?" Án tượng của Lạc Vân Hi đối việc này rất sâu, sau khi nàng xuyên tới, chẳng phải trong cung thiết yến thì chính là nhà bày tiệc, dường như những loại yến hội này, quan lại quyền quý vừa có chuyện gì đó đều sẽ mở.

Khoe miệng Đoan Mộc Ly nhếch lên cười: "Ta hiểu được, ước chừng là ngươi muốn đi ăn uống miễn phí chứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Thế gia mà ở phủ nhỏ như vậy sao?

Lạc Vân Hi vội vàng mở trang sách ra giờ lên, làm như mình không tồn tại.

Đoan Mộc Ly lại kéo sách của nàng xuống, gương mặt như hoa lại gần: "Ngự trù trong cung làm món ăn rất ngon, chẳng qua muốn thừa dịp lúc nhà bếp không có người đi ăn mới có hương vị ngon. Như vậy đi, nhìn ngươi là sư muội của ta, sau này ta sẽ mang ngươi tới đó. Bản lĩnh kia là sư phụ truyền thụ cho, chỉ truyền nam không truyền cho nữ, ngươi có thể đừng nói cho sư phụ không, ta sẽ dạy ngươi."

Lạc Vân Hi giờ sách lên gỗ trán hấn một cái: "Nói vậy, sư phụ sẽ dạy ngươi trộm đồ ăn sao?"

Về mặt Đoan Mộc Ly rất thành thật: "Không tin sao? Chờ lão già phá hoại kia trở lại, ngươi đi hỏi hấn xem! Không, không thể hỏi hấn, như vậy đi, lần sau chờ lúc hấn tới hoàng cung trộm thức ăn, ta dẫn ngươi đi xem."

Khỏe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, ngừng lại tính tình Cửu Khúc Chi cổ quái như vậy, chuyện trộm thức ăn ở hoàng cung... thật sự là chuyện hấn làm được.

Nàng còn có nhiều nghi ngờ khác, cảm thấy không thể vừa hỏi, nếu lại tiếp tục hỏi, Đoan Mộc Ly này không biết còn sẽ nói ra cái gì nữa, lúc này đành cúi đầu đọc sách.

Trong phòng sách yên lặng chỉ nghe được tiếng lật giấy 'xoạt', ngón tay Lạc Vân Hi không ngừng mà lật sách, lập tức lật hết một quyển sách, ném sang một bên nhìn xuống một quyển khác.

"Đợi một chút, ngươi xem như vậy có hiểu không?" Đoan Mộc Ly nhặt quyển sách nàng vứt trên đất lên, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Đọc nhanh như gió, hấn cũng biết, chỉ là không thể ngờ Lạc Vân Hi cũng biết.

"Xem hiểu."

"Vậy ta hỏi ngươi... "

Liên tiếp mấy vấn đề Lạc Vân Hi đều trả lời được, Đoan Mộc Ly rất vui vẻ, mãi mới làm bầm một tiếng: "Chẳng trách sư phụ lại thu ngươi làm đồ đệ."

Lạc Vân Hi rất nhanh đã xem xong bốn quyển sách này, ánh mắt hướng về phía giá sách.

"Xem kia kia, bắt đầu từ đầu kia, ngươi có bản lĩnh như vậy, không bao lâu nữa ngươi có thể xem xong tất cả." Đoan Mộc Ly chỉ tay một cái.

Lạc Vân Hi đắm chìm trong biển sách, cảm giác bụng hơi đói, mắt nhìn thoáng qua thấy trên ghế dựa gần đó có thêm một bàn bánh xốp, liền nhặt ăn, không lâu sau, mặt trời ngã về tây, trong phòng dần tối lại.

Lạc Vân Hi đang xem, sách trong tay đột nhiên bị một cái tay thon dài rút ra.

"Không thể xem lúc này, sẽ làm hỏng mắt đó!" Cổ tay phải Đoan Mộc Ly khẽ chuyển, cầm quyển sách kia về giá sách, dáng người cao to quay tới hỏi, "Sư muội, đêm nay ngươi muốn ăn cái gì? Hay là chúng ta tới hoàng cung -- "

"Cũng không cần đâu, ta nên trở về phủ, bằng không Xuân Liễu sẽ lo lắng chết mất." Lạc Vân Hi cứ ngồi yên mặc kệ chuyện của hấn, đêm nay hấn sẽ không tới hoàng cung "trộm đồ ăn" chứ?

Mây Đoan Mộc Ly khẽ giương lên, môi đỏ mọng cong lên tạo thành một độ cong đẹp mắt: "Được, ta đưa ngươi về."

Ở cửa sau của Lạc phủ, Lạc Vân Hi trở về, Đoan Mộc Ly xoay người lại, ánh trăng trong trẻo chiếu lên gương mặt lạnh lùng, hấn đứng chấp tay, nhỏ giọng: "Huyền Ca."

Một bóng đen bay ra từ Lạc phủ, rơi xuống đất liền quỳ xuống: "Chủ tử, trong ba năm này, Lạc Thái Úy và Lạc hoàng tử đi lại rất thân thiết, sợ là muốn theo Lạc hoàng tử."

Đoan Mộc Ly cười lạnh: "Ta vốn muốn sơn ngoạn thủy, không muốn tham dự nhiều chuyện phiền toái. Nên không thể đi ngược dòng nước, không tiến thì lùi, phải đề phòng tốt."

Giọng Huyền Ca cay đắng: "Nếu không phải Đình phi nương nương trước kia dung nhan đứng đầu hậu cung, thì bây giờ điện hạ cũng không bị ghen ghét như vậy, cũng may hoàng thượng vẫn niệm tình nương nương, không nghe lời gièm pha của tiểu nhân."

Đoan Mộc Ly hơi nín thở, xoay người ném một câu: "Người có thể dựa vào thế gian chỉ có bản thân mà thôi."

Lạc Vân Hi trở lại Vân Các, đã thấy Xuân Liễu áo màu hạnh đứng dưới chóp mái nhà thò đầu nhìn xung quanh.

"Tiểu thư, cuối cùng người cũng trở lại!" Xuân Liễu thấy nàng, mặt đầy sốt ruột cũng bình thản lại, tới đón nàng, lo lắng hỏi: "Người đi đâu vậy, trời tối rồi mới về. Vừa rồi ngũ tiểu thư tới, ta chỉ lo nàng phát hiện người không ở đây, trong lòng sợ đến giờ đây này."

"Nàng tới làm cái gì?" Lạc Vân Hi bước nhanh vào phòng, rửa sạch hai tay bằng chậu đồng trước giường trong.

"Là như vậy, con giả lại bộ thị lang gia Tề tiểu thư sang đây tìm người, ngũ tiểu thư tiếp đãi nàng ấy rồi hai người cùng tới đây, ta nói người ngủ, người nào cũng không gặp, các nàng mới đi."

Mí mắt phải Lạc Vân Hi khẽ nháy lên: "Các nàng cùng đi đến sao?"

"Vâng, ngũ tiểu thư đưa Tề tiểu thư về phủ rồi ạ." Xuân Liễu gật đầu.

"Họ đi khi nào?"

"Chưa được nửa nén hương ạ."

Lạc Vân Hi nhanh chóng dùng khăn lau tay, xoay người chạy vội ra ngoài: "Không cần phải tìm ta, ta đi một lát rồi về."

Thời gian trước Lạc Nguyệt Kỳ và Tăng Thủy Lan thân thiết như vậy, nàng không yên lòng để Tề Sính Đình ở cùng với nàng ta.

Đến chỗ người gác cổng chốn hoi, biết được Tề Sính Đình xe ngựa ra ngoài không bao lâu, nàng vội chạy đuổi theo về hướng đầu hẻm.

Bóng đêm dần nuốt chửng Dạ Đô, con đường nhỏ vắng vẻ, một tiếng ngựa hí dài, lái xe không biết con ngựa phía trước lên con điền gì, bất nhảy dựng chân trước lên, kéo cả xe ngựa lên.

Tiếng nữ tử hét chói tai từ trong xe truyền ra.

Lạc Vân Hi nhắm, nhanh chóng xông tới, chân đạp xà ngang, linh hoạt leo lên xe, cánh tay vói vào trong, kéo Tề Sính Đình bị dọa sợ trong xe ra.

"Vèo vèo vèo." Một trận tên dày đặc như mưa từ bốn phương tám hướng trên nóc nhà bắn tới hai người.

Lạc Vân Hi ôm chặt Tề Sính Đình, lộn một cái, nhảy ra ngoài, chạy tới nơi phố xá phồn hoa. Chiếc xe ngựa sang trọng cùng con ngựa người đánh xe không kịp chạy trốn đều bị bắn thành con nhím.

Lúc sợ hãi đi qua, Tề Sính Đình tóm chặt lấy hai vai Lạc Vân Hi, xấu hổ nói: "Hi nhi, ta suýt nữa làm liên lụy đến người rồi." Nàng cũng hiểu kì Lạc Vân Hi học được bản lĩnh giỏi như vậy từ chỗ nào? Chẳng qua là hiện tại không phải lúc để hỏi.

Tiếng bước chân dày đặc vang lên trên nóc nhà, hiển nhiên là không ít người đuổi theo các nàng.

Lạc Vân Hi nhặt lên một khối đá lớn từ trên mặt đất, ra sức ném tới ngoài hẻm, sau đó vác Tề Sính Đình lên, trốn đến trong góc cửa của một nhà nhà nào đó.

Tiếng bước chân không hề dừng lại đi qua đình đầu, nhanh chóng biến mất.

Mặt Tề Sính Đình trắng bệch, sợ hãi nhấn chìm lý trí nàng, nàng nắm chặt cổ áo Lạc Vân Hi, cả người không ngừng mà run lên, thỉnh thoảng phát ra âm thanh hít hơi lạnh từ kẽ răng.

Lạc Vân Hi có thể hiểu được, nha đầu này vừa rồi vừa đi dạo quý môn quan một lượt.

"Hi nhi, vừa rồi ta rất sợ." Tề Sính Đình cắn chặt hàm răng, thì thầm nói.

Chuyện này đối với bất kỳ nữ nhân nào mà nói, cũng là ứng phản ứng cực kỳ tự nhiên.

Lúc này Lạc Vân Hi cảm thấy bản thân không phải nữ nhân bình thường.

Không, không phải không bình thường, là rất không bình thường. Từ mưa bom bão đạn bước ra, nữ nhân vượt qua hàng loạt xác chết mà bước đi, sao lại là nữ nhân bình thường được chứ? Nàng tự phụ cong môi.

Phía sau, vòng cửa vang lên tiếng động, Tề Sính Đình bị kích thích cả thân thể lui lại, rúc vào trong ngực Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi ôm chặt nàng, vuốt nhẹ sau lưng nàng một chút, nheo mắt nhìn người trung niên vừa tới.

Người trung niên nhìn vô cùng lão luyện, áo dài bằng tơ lụa nâu thượng hạng, tay phải cầm viên dạ minh châu, chiếu trên mặt hai nàng.

Lạc Vân Hi hít vào một ngụm khí lạnh, trời ạ, ở khu dân nghèo này vẫn là có người dùng nỗi dạ minh châu ư? Nàng tránh né ánh sáng của dạ minh châu, giọng nói thanh thúy vang lên trong bóng đêm: "Tỷ tỷ ta bị bệnh, chúng ta muốn ngồi ở góc cửa của nhà ông một chút."

Người trung niên kia hơi cau mày, nói: "Các người chờ một lúc, ta đi vào hỏi một chút." Hắn còn chưa nói dứt, Lạc Vân Hi cảm thấy người trong ngực bỗng nhiên run rẩy, lại giằng giằng chui ra từ trong lòng nàng, đứng vững vàng, không thể tin được mà hỏi: "Tần bá, là người sao?"

Nam tử Trung niên kia giờ mới thấy rõ diện mạo Tề Sính Đình, vì vừa rồi nàng vùi mặt trong ngực Lạc Vân Hi.

"Tề tiểu thư, sao lại là người?" Nam tử trung niên nghiêm túc nhìn, giữa hai hàng lông mày là sự khiếp sợ, sợ là sao cũng không ngờ tiểu thư dòng chính của Tề phủ sẽ xuất hiện tại khu phố nghèo khổ tới chím cũng không thêm ị này, giống như trông thấy quỷ vậy.

"Vào đi." Tần bá mở miệng.

"Không —— " Tề Sinh Đình cúi đầu muốn cự tuyệt.

Lạc Vân Hi neho nhẹ trên eo nàng một cái nhỏ giognj nhắc nhở: "Những người kia sẽ còn trở lại."

Vì thế, Tề Sinh Đình không tình nguyện đi theo Tần bá vào cửa.

Xuyên qua núi già chồng chất, bên trong lại vô cùng sang trọng, là một gian biệt viện lịch sự tao nhã.

Phía trước phòng có ánh nến sáng, nghe được tiếng bước chân, một giọng nói lạnh nhạt như ánh trăng truyền tới: "Tần bá, là kẻ nào vậy?"

Nghe thấy giọng này, Tề Sinh Đình liền giống bị sét đánh, đi không nổi nữa, Lạc Vân Hi khó liếc nhìn nàng.

Tề Sinh Đình hít một hơi, trầm giọng nói: "Hi nhi, chúng ta trốn trong sân thôi."

Lạc Vân Hi nhìn nàng, không nói gì, bên ngoài vang lên tiếng ầm ĩ, có tiếng chiêng của quan phủ vào con đường, thời điểm này không ít gia đình vẫn chưa nghỉ ngơi, nhanh chóng mở cửa ra, muốn xem náo nhiệt.

"Giết người rồi, giết người rồi!" Có âm thanh kinh hoàng kêu la, đuốc sáng cả tường nhà trên hiện ra rất nhiều bóng cánh tay, lửa thỉnh thoảng phun vào không trung, bên ngoài hiển nhiên loạn hết lên.

Trong phòng có hai tiếng bước chân một trước một sau đi ra.

"Bằng, án chết người sao?" Tiếng nữ nhân như hoàng anh, yêu kiều mềm mại, có chút lo lắng.

Lạc Vân Hi còn chưa quay đầu nhìn là ai nói chuyện, cũng cảm giác tay tê rần, Tề Sinh Đình vô ý thức neho chặt mu bàn tay nàng, khí lực còn không nhỏ.

"Há?" Nàng kia phát hiện hai người, tránh tay của người nam nhân, hiếu kỳ đi tới hỏi, "Tần bá, hai vị này là ai? Các nàng gặp phải chuyện gì?"

Tề Sinh Đình giờ khắc này tóc tai lộn xộn, quần áo không chỉnh tề, Lạc Vân Hi so với nàng cũng không tốt hơn bao nhiêu, thế nhưng trên mặt hai người đều có tro bụi, nhìn qua là biết ngay đang chạy nạn.

Nam tử trẻ tuổi cũng khiếp sợ vạn phần đi tới, hần mặc quần áo màu lam nhạt, dáng người cao to, ngũ quan như ngọc, vô cùng tuấn mỹ, giờ tay nhắc chân cũng rất cao quý, hần chớp mắt nhìn Tề Sinh Đình từ trên xuống dưới, vốn dĩ không chú ý tới Lạc Vân Hi.

"Làm sao thành bộ dáng này?" Hần hỏi, giọng nói hàm chứa ý cười lạnh.

Tề Sinh Đình trấn định lại, ngẩng mặt lên, nhàn nhạt nói: "Không có gì, đa tạ đã cho chúng ta nghỉ ngơi nhờ."

"Bằng, nàng là ai?" Nữ tử thấy hai người quen biết, không khỏi hỏi nam tử trẻ tuổi kia.

Nam tử trẻ tuổi không nói, trên cửa đã vang lên tiếng gõ cửa.

"Chúng ta là người của Tông nhân phủ, nhanh mở cửa, lục soát nghi phạm giết người!" Một giọng nói trong trẻo vang lên ở cửa.

Ánh mắt của nam tử liếc về phía Lạc Vân Hi và Tề Sinh Đình, quần áo hai người đều có vết máu bắn tung toé, lông mày hần nhíu lại, sai bảo: "Tần bá, đuổi bọn hần đi."

"Dạ." Tần bá vẫn không nhúc nhích, duy trì thế đứng cực kỳ ưu nhã, giờ khắc này nhẹ cúi người, nhận lệnh của chủ tử, không nhanh không chậm đi về phía cửa.

Do cửa phủ ngăn cách, cũng không thể nhìn thấy gì, nhưng có thể nghe được Tần bá cùng nam nhân kia nói chuyện.

"Chúng ta là người của Hầu phủ, Thế tử ở bên trong, vừa mới ngủ, không thể quấy rầy."

Người kia có lẽ thấy vật chứng gì, dừng một chút, mới nở nụ cười nói: "Ai, thì ra là hầu phủ, tiểu nhân có mắt không nhìn thấy thái son, nếu biết thì ta không vào quấy rầy, mong ông thay ta xin lỗi thế tử."

Trong lòng Lạc Vân Hi hơi động, hầu phủ, Tần gia trong tứ đại thế gia, người thừa kế hầu phủ!

Lẽ nào người thế gia mà ở nhỏ phủ đệ như vậy?

Tần Bằng thân nhiên mở miệng: "Bên ngoài sao lại thế này?"

"Chúng ta không biết." Tề Sính Đình không hề nhìn hấn.

"Phải không? Như vậy, Tàn bá, đưa các nàng ra ngoài." Tàn Bằng trầm giọng nói.

Trên mặt Tề Sính Đình chợt lóe lên sự hoang mang.

"Được, ra ngoài thì ra." Lạc Vân Hi tiếp lời, nàng mặc kệ Tề Sính Đình và người nam nhân này có quan hệ gì, nhưng nàng hận nhất bị người khác uy hiếp, ngược lại các nàng lại chẳng phải tránh né người quan phủ mà, lời kéo tay Tề Sính Đình, nói: "Không phải ta không nói cảm ơn, mà là ở nhà các người một chén nước cũng không được uống, một góc ghế cũng không ngồi vào, cho nên không cần thiết nói cảm ơn."

Tàn Bằng lúc này mới chú ý tới Lạc Vân Hi, tiếc thay nữ tử này, hấn không quen biết.

Nhưng hết sức kinh ngạc, Dạ Đô khi nào có người như vậy, lại dám chống đối hấn!

"Thế tử, ta thấy Tề tiểu thư rất mệt mỏi, không bằng để nàng nghỉ ngơi một chút." Tàn bá mở miệng, đổi lại là trước đây, Thế tử sao cam lòng nói ra lời nặng như vậy, ai, thế đạo quả nhiên là thay đổi.

Trông nữ tử bên cạnh rụt lại, Tề tiểu thư, chẳng lẽ là Tề Sính Đình? Không, nhất định là nàng ấy! Trong con mắt của cô gái xẹt qua một tia hoang mang, nhìn về phía Tàn Bằng.

Tàn Bằng lạnh lùng nói: "Bây giờ nàng ấy đã là trác phi của Thái tử, còn có người làm khó nàng được sao? Tàn bá, người nghĩ quá nhiều rồi!"

"Hi nhi, chúng ta đi." Tề Sính Đình nắm chặt tay nàng, nhanh chân đi về hướng cổng.

Lạc Vân Hi và Tề Sính Đình cùng đi ra ngoài, trong lòng nàng đã sâu chuỗi toàn bộ chuyện này lại coi nhâu, có thể đoán được 8, 9 phần.

Người đi rồi, nước mắt nữ tử đã chảy tiến lên, run giọng nói: "Bằng, sao người có thể đuổi Tề tỷ tử đi? Rõ ràng là ta không đứng ở trước, Tề tỷ tử phải không phải thật sự muốn gả cho thái tử. Đều do phụ thân, nếu như không phải —— "

Tàn Bằng thờ dài, xoay người ôm nữ tử kia vào trong ngực: "Được rồi Tiểu Thiên, chuyện này không phải lỗi của nàng, cũng không thể trách phụ thân nàng, sự việc đã đến nước này rồi thì sau này, không nên nhắc lại nữa."

Tào Thiên tựa đầu vào ngực hấn, không đành lòng nói: "Nhưng các người đã có mười năm tình cảm.. "

"Được rồi, đó đều là quá khứ, Tiểu Thiên, đừng nghĩ quá nhiều." Tàn Bằng nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng ta, ánh mắt lại vô cùng chỗ trống.

Tào Thiên "ừ" một tiếng, ngẩng đầu lên, lau lệ nói: "Ta đi hâm canh cho chàng, làm đồ ăn khuya, được không?"

"Ừm."

Bên này, sau khi Lạc Vân Hi và Tề Sính Đình ra ngoài, liền bị nha sai của Tông nhân phủ thấy, vì quần áo xốc xếch nên tất nhiên là bị bọn hấn bắt lại.

"Các người là ai?"

"Ta là đại tiểu thư Tề phủ, xe ngựa bên kia là của Tề phủ chúng ta, có người ám sát ta, may mà —— "

"May mà chúng ta chạy thoát." Lạc Vân Hi vội vàng nói tiếp lời nàng ấy nói.

Đương nhiên là không muốn để cho người khác biết được thực lực của nàng.

Nha sai nhìn thử hai nàng, gật đầu nói: "Không vội, xe ngựa kia đúng là của Tề phủ, đã mời người nhà họ Tề tới nhận rồi."

Tề Sính Đình vừa thấy người Tề phủ liền ôm đầu mà khóc, nói Hi nhi vừa cứu nàng một lần.

Lạc Vân Hi không muốn kể công, người nhà họ Tề đứng ven đường nói về việc lần này, không thiếu dân chúng đều nghe thấy.

Trong bóng tối, một con ngựa to khỏe chạy như bay đến: "Ồ đây có chuyện gì xảy ra thế?" Lạc Vân Hi nhìn, lập tức thấy thị vệ áo đen này, có chút quen mắt. Phía sau hấn, một con ngựa trắng như tuyết theo tiếng gió thổi mạnh chạy tới, thân ngựa cao to, da lông trắng như tuyết, giống như cả khối Ngọc Lam Điền điêu khắc thành con ngựa làm nó nổi bật trong đêm đen.

Quân Lan Phong ngồi trên lưng ngựa, trường sam lay động, phong thái trác việt, mảy rậm trên đôi mắt lạnh lùng như thanh kiếm sắc bén gột rửa bóng đêm yên tĩnh.

Sau khi mọi người thấy, liền vội vàng chạy tới hành lễ.

Tề thị lang quệt mắt, kể chuyện này cho Trung Sơn Vương.

Ánh mắt Quân Lan Phong quét qua tất cả mọi người, bắn tới người Lạc Vân Hi, con người sâu thẳm hiện lên một con sóng lớn, ánh mắt Lạc Vân Hi nhưng thản nhiên nhìn lại, cũng không hề lay động.

"Xử lý việc này cho tốt đi." Quân Lan Phong ném lại một câu, hai chân liền kẹp bụng ngựa, Chiều Dạ Ngọc Sư Từ phi như bay, dưới ánh trăng, quả nhiên như một con ngựa tuyết.

Trở lại Lạc phủ, sắc trời đã tối, Lạc Vân Hi vào trong phủ liền tới viện của Lạc Nguyệt Kỳ.

"Đây là kế sách của người và Tăng Thủy Lan sao?" Nàng lạnh lùng nhìn Lạc Nguyệt Kỳ vừa tắm rửa xong.

Lạc Nguyệt Kỳ bảo nha hoàn ra ngoài, chột dạ hỏi: "Kế sách gì chứ?"

"Người thấy sao? Ta rất muốn biết, chuyện đêm nay xe ngựa Tề phủ bị sát thủ truy sát bắn thành tổ ong, người đóng vai trò gì?" Lạc Vân Hi áp sát vài bước, hơi lạnh tỏa ra khỏi người không hề che giấu, như một sức mạnh dồi dào lấp biển ập sát Lạc Nguyệt Kỳ.

Con người Lạc Nguyệt Kỳ không được tự nhiên co rút lại, nàng cảm giác rõ ràng, thân thể chỉ choàng một tầng lụa mỏng thật sự rất lạnh.

Trong phòng yên lặng như nước, ngay cả hô hấp đều trở nên trầm trọng. Nếu trầm mặc mà không bùng nổ, thì chắc chắn sẽ chết trong trầm mặc, Lạc Nguyệt Kỳ bất chợt ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Hôn người không buồn nôn

"Người còn đầu óc không?" Lạc Vân Hi cười lạnh, "Đối phó Tề Sính Đình, có gì tốt cho người?"

Lạc Nguyệt Kỳ nhìn nàng chăm chăm: "Lạc Vân Hi đừng nghĩ ta ngốc như vậy, ta thừa nhận người thông minh hơn, nhưng ta cũng biết tự suy nghĩ cho mình! Tề Sính Đình ưu tú như vậy, nàng sẽ thu hút tâm mắt của Thái tử, nhưng Tăng Thủy Lan thì lại khác, ngoại trừ thân phận tốt hơn ta thì những điểm khác cũng không so được với ta, tài năng của ta còn tốt hơn nàng ta đấy!"

Nàng tự đắc ưỡn ngực lên.

"Tùy người." Lạc Vân Hi cũng không có hứng thú nhìn ngực nàng ta, "Tề Sính Đình là bằng hữu của ta, ta đã cảnh cáo người, nhưng người không nghe, Lạc Nguyệt Kỳ, chúng ta đã không còn cách nào để hợp tác nữa!"

Lạc Nguyệt Kỳ như bị gài đúng chỗ ngựa: "Ta cũng không muốn hợp tác với người, quan hệ của chúng ta đến đây là kết thúc!"

Thứ nàng muốn đã chiếm được, cần làm Lạc Vân Hi cũng làm cho rồi, giờ không cần nữ nhân này nữa, nàng cũng biết nữ nhân này rất nguy hiểm.

"Được, về sau, người làm trắc phi của Thái tử, ta làm tam tiểu thư của Lạc gia." Lạc Vân Hi tập trung nhìn ánh mắt nàng ta trong mắt có chút ý lạnh.

Lạc Nguyệt Kỳ liếc nàng một cái: "Tuy vậy, ta cũng rất khâm phục người, người sống cũng không dễ dàng. Sau này nếu có chuyện gì ta giúp được, ta có thể sẽ giúp đỡ người."

"Nếu như người được sủng rồi hãy nói." Lạc Vân Hi nhún mày.

Sắc mặt Lạc Nguyệt Kỳ trong nháy mắt chìm xuống: "Tất nhiên rồi, ta tin chắc sẽ là như vậy."

Chinh phục một nam nhân, nàng đã có kinh nghiệm, nhớ lúc trước, Lương Diệp Thu kiều ngạo như vậy, cũng không phải bị nắm trong tay nàng sao?

"Ừm, chẳng qua sau này người muốn cầu xin ta thì sao đây?" Lạc Vân Hi hé ra đôi môi phản hồng của thiếu nữ hơi nhếch lên.

Lạc Nguyệt Kỳ ngừng lại, nghĩ đến Tăng Thủy Lan, nói: "Không đâu. Tề Sính Đình không phải đã -- "

Trong lòng nàng, Tề Sính Đình đã chết.

"Chắc chắn sẽ có một ngày, nếu như người đến cầu xin ta, ta chưa chắc sẽ đáp ứng người." Lạc Vân Hi cười rộ lên, nụ cười vô cùng lạnh lùng, "Đình nhi sao, tất nhiên là một cọng tóc cũng không sao, người yên tâm đi."

Nói xong, nàng quay người rời khỏi Nguyệt các.

Ngày thứ hai, chuyện Tề phủ đã truyền khắp Dạ Đô, không ít người mang theo lễ vật tới an ủi Tề phủ, đám người Thái tử cũng bị kinh động.

Sáng sớm Lạc Vân Hi đã ra ngoài, nàng cũng muốn tới Tề phủ xem tình hình của Tề Sinh Đình.

Khi đến trước cửa Tề phủ, Đoan Mộc Kỳ cũng vừa mới đến, vừa nhìn thấy Lạc Vân Hi, hắn thật hưng phấn chạy tới: "Lạc Vân Hi, ta đang chuẩn bị tới Lạc phủ tìm ngươi đây!"

"Tìm ta? Có chuyện gì sao?" Lạc Vân Hi rất khó hiểu.

"Ngươi còn nhớ Tuyết Cẩm lần trước ngươi thấy không?"

"Sao rồi, có tin tức gì à?" Trong lòng Lạc Vân Hi hiện lên vẻ kích động.

"Ừm, ông chủ đã trở về, hắn muốn gặp ngươi một lần, đi theo ta đi." Đoan Mộc Kỳ nhấc tay khẽ vẫy, một chiếc xe ngựa đã được đánh tới.

Rất nhanh hai người đã tới cửa hàng vũ khí chỉ có một thanh niên ngày đó, hắn rất cung kính với Đoan Mộc Kỳ: "Thập nhị hoàng tử, mời, chủ tử chúng ta đã đợi lâu."

Lạc Vân Hi đi theo hắn vào trong, Đoan Mộc Kỳ nhìn nàng, hạ thấp giọng hỏi: "Nhớ là hôm nay chỉ đến để mua đai lưng, những chuyện khác đừng nhiều lời."

Lạc Vân Hi rất khó hiểu, Đoan Mộc Kỳ có ý gì?

Nàng bước vào giữa viện có núi giả hồ nước, dưới tàng cây có một chiếc giường êm, trên giường có một nam tử đang nằm, mặc áo mỏng màu xanh rất dài, vạt áo lượn lò chông bên chân, giống như đám mây xanh. Hắn hít đôi mắt hoa đào lại, trên khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình, như mỹ nam lạnh giá.

"Hả, Đoan Mộc Ly?" Lạc Vân Hi nhìn thấy hắn có chút giật mình.

Đoan Mộc Ly mở mắt ra, hơi nhíu mày, giật mình vùng lên: "Hả, sư... tại sao là ngươi?" Bất chợt hiểu được, "Thì ra là ngươi muốn mua Tuyết Cẩm."

"Ngươi là ông chủ sao?" Lạc Vân Hi cũng hiểu ngay, "Vậy thì càng tốt, đưa nó làm quà gặp mặt cho ta thôi."

Nàng nghĩ mà vô cùng sung sướng: "Đoan Mộc Kỳ, còn không đưa Tuyết Cẩm cho ta sao?"

Đoan Mộc Kỳ thấy hai người này sao có vẻ rất quen nhau, ánh mắt tròn tròn lên, nếu như nhớ không lầm, tối hôm qua nữ nhân này xông vào phòng nhị ca cứu Cửu thân y, bọn hắn ít nhất là kẻ thù! Sao đường như không giống hắn nghĩ vậy hả?

Đoan Mộc Ly khẽ mím môi, đáy mắt đều chứa ý cười: "Thập nhị đệ, đi lấy ra đi."

Đoan Mộc Kỳ đi vào trong phòng mang Tuyết Cẩm ra cho Đoan Mộc Ly, đầu óc mơ hồ liếc nhìn hai người.

"Nếu như ngươi nói ra lai lịch Tuyết Cẩm này, ta đã đưa cho ngươi." Đoan Mộc Ly khẽ cười.

Lạc Vân Hi rành rang ngồi trên một góc giường êm, hai mắt nhìn chăm chăm Tuyết Cẩm. Chẳng mấy chốc đã nhăn lông mày lại, sao không thấy thứ này trong ký ức chứ? Lê nào, trước đây nàng cũng không biết Tuyết Cẩm sao?

"Không biết." Lạc Vân Hi dứt khoát ôm hộp Tuyết Cẩm vào trong ngực, "Không biết ngươi cũng phải đưa cho ta, mỗi lần gặp ta, đều tay không là không được! Và lại ngươi vậy mà lại vụng trộm mở tiệm làm ăn, chắc chắn là có tiền chứ?"

"Ngươi còn cướp của như vậy sao? Ta mở cửa tiệm cũng phải ngại ngươi sao? Lão già phá hoại kia chỉ để ý đến chuyện học tập của ta, mặc kệ sinh hoạt của ta, ta không mở tiệm không phải là nghèo kiệt xác sao?" Đoan Mộc Ly lắc đầu, nhin cười mắng.

Lạc Vân Hi đã lấy Tuyết Cẩm ra, ti mi cầm trong tay, miệng thì quăng một câu: "Ngươi không phải hoàng tử sao?"

"Vậy làm sao đủ? Ta tiêu tiền như nước, bỗng lộc phụ hoàng cho còn chưa đủ ta ăn một bữa cơm!" Đoan Mộc Ly lập kể khổ.

"Ngươi tiêu tiền như nước sao? Ta thấy, bạc của ngươi nói chung đều xài trên người Oanh Oanh của Thần lâu thôi." Lạc Vân Hi tùy tiện nói chuyện.

Đoan Mộc Ly ngồi dậy, thân hình cao to tiến lại, gác cằm tại trên vai nàng, hơi thở ấm áp phả ra, giọng nói cực thấp: "Ý ngươi là nói, ta xài hết tiền trên người ngươi sao? Đúng rồi, ý kiến này không tồi, để nuôi tiểu sư muội như hoa tự ngọc này, ta đúng một chết cũng cam tâm."

Lạc Vân Hi không nói gì, rất muốn tát hắn một cái.

Đoan Mộc Kỳ không hiểu ngắt lời: "Nhị ca, ngươi đang cùng Lạc Vân Hi nói cái gì vậy? Nước nào dùng tiếng chim, sao một câu ta cũng không nghe hiểu vậy?"

Đoan Mộc Ly cau mày, con ngươi đào hoa hẹp dài hít lại nhìn hắn, thần nhiên nói: "Con nít con nôi, ra chỗ khác chơi đi!"

Dù là đã thấy khuôn mặt này rất nhiều, biết hẳn là nam nhân, sắc mặt Đoàn Mộc Kỳ vẫn hơi hồng lên.

Nhị ca, chỉ cần tùy ý làm một động tác, đều có thể quyến rũ hơn so với nữ nhân.

"Tuyệt Cẩm này có lai lịch gì?" Lạc Vân Hi đẩy cằm của nam tử ra, hỏi.

"Không biết." Đoàn Mộc Ly buồn bực trả lời.

"Nói dối!" Lạc Vân Hi mềm mại nói, bị mình bị giọng nói cực kỳ kiều mỵ của bản thân giật mình.

Cả người Đoàn Mộc Kỳ nổi da gà, quơ nắm tay: "Lạc Vân Hi, ngươi ngồi gần nhị ca ta như vậy làm gì?"

Mắt Đoàn Mộc Ly híp lại, khóe miệng hiện lên ý cười không che giấu được, nếu như không phải định lực của hắn tốt, nhất định sẽ bị nha đầu này dùng một câu nói công phá, lập tức kể tai nói năng nhỏ giọng nói: "Su muội, ngươi đang dụ dỗ sư huynh ngươi sao?"

Tiếng nói của hắn nhẹ nhàng bông bông, rồi lại rất từ tính, khẽ lẩm bẩm bên tai Lạc Vân Hi, tựa như cười mà không phải cười, như tình mà không phải tình.

Hắn dường như cũng cực giỏi nghề này, Lạc Vân Hi trầm nghĩ, nàng ổn định lại, Đoàn Mộc Kỳ lại không bình tĩnh được, từ góc độ này của hắn, nhìn Lạc Vân Hi ngồi ở mép giường, Đoàn Mộc Ly nửa nằm úp sấp ở trên giường, quần áo xếp tùy ý, cánh tay dài chống giường êm, từ chỗ hắn nhìn lại giống như từ sau ôm eo Lạc Vân Hi, đầu như chuồn chuồn lướt nước sát bên vai Lạc Vân Hi, quay mặt nhìn nàng, trong cặp mắt đào hoa kia có bảy phần thâm tình, khoảng cách hai người gần như vậy, thì thâm bàn tán không thể không khiến người ta tưởng tượng nhiều.

"Nhị ca, Lạc Vân Hi, các ngươi kiêng kỵ một chút, còn ta ở đây, ta là người sống!" Đoàn Mộc Kỳ không thể nhịn được nữa, đứng lên.

Đoàn Mộc Ly liếc hắn một cái, nhẹ nhàng tung một câu: "Ta không ngại ngươi ở đây làm kỳ đà cản mũi, ngươi thấy còn chưa đủ sao?"

Mặt Đoàn Mộc Kỳ hơi đỏ lên, từ trước đến giờ Nhị ca nói hắn không dám phản bác, nhưng vẫn sững sờ cố nói: "Lạc Vân Hi, sao ngươi có thể quyến rũ nhị ca ta?"

"Ngươi thấy rõ đấy, ta ngồi đây không nhúc nhích, không biết sao hắn lại tới gần ta chứ?" Lạc Vân Hi kêu oan.

Sắc mặt Đoàn Mộc Kỳ hồng đến sắp chết, hẳn là tức giận. Tuy Lạc Vân Hi tốt, nhưng nhị ca mới chính nam tử tốt đẹp nhất thiên hạ, sao có thể để cho người khác làm bẩn giường của huynh ấy đây? Hắn không thoải mái xoay người chạy ra ngoài.

"Hả, có cần làm quá lên như vậy không?" Lạc Vân Hi rất im lặng, đứng lên, "Ta cũng cáo từ."

Đoàn Mộc Ly lười biếng đưa tay ra mời, "ừ" một tiếng, cũng không giữ nàng, dặn dò: "Đừng quên đi xem sách. Ngươi đi, thì ta sẽ biết, rồi sẽ đi theo ngươi."

Lạc Vân Hi đáp lời, cầm Tuyệt Cẩm rời khỏi đó, trực tiếp tới Tề phủ xem Tề Sính Đình.

Hạ nhân Tề phủ dẫn đường cho nàng, nói tinh thần Tề Sính Đình có chút không ổn định, tinh dưỡng tại một gian Thiên viện.

Sau khi đi vào chủ phòng, Lạc Vân Hi liền cảm thấy được có cái gì không đúng.

Chủ phòng rất lớn, trang sức đơn giản, trung tâm chỉ có một mảnh bình phong, cũng không nghe thấy giọng ai, nàng mới đi vào, nha hoàn thì lập tức khóa cửa, rồi có tiếng bước chân nhanh chóng rời đi.

Lạc Vân Hi vừa giận vừa sợ, chẳng qua nghĩ đến Tuyệt Cẩm quấn trên eo liền lấy ra, sắc mặt dần ổn định lại.

Xem ra, có người muốn thử vũ khí mới của nàng một lần.

Một bóng người cao lớn từ sau bình phong đi đến, Lạc Vân Hi ngạc nhiên: "Quân Lan Phong, ngươi giờ trò quỷ gì vậy?"

Vậy mà lại là Trung Sơn Vương đáng chết.

Sắc mặt hắn hơi trắng bệch, quả đoán nắm chặt, đi mấy bước đến trước mặt nàng, trầm giọng hỏi: "Ngươi và Đoàn Mộc Ly có quan hệ gì?"

"Ngươi lại theo dõi ta!" Lạc Vân Hi tức đến méo mồm.

Quân Lan Phong giống như không nghe thấy, hắn chỉ muốn lấy được đáp án: "Ngươi không phải có quan hệ với Đoàn Mộc Triết sao? Sao lại biến thành Đoàn Mộc Ly rồi? Ngươi đến cùng chộc bao nhiêu nam nhân rồi?"

Khi nói xong lời này, hắn hiển nhiên hơi không khống chế được.

Lạc Vân Hi nhú nhú mày: "Chỉ là bằng hữu bình thường, mà ta cần gì nói cho ngươi? Ngươi thật là khó hiểu."

"Bằng hữu bình thường? Ta không tin!" Quân Lan Phong thản nhiên nói.

Lạc Vân Hi xoa lỗ tai nàng: "Lão nương với hần có quan hệ gì còn chưa tới phiên ngươi có tin hay không!"

"Vây đây là cái gì?" Lạc Vân Hi cảm giác tay trầm xuống, một phần Tuyết Cẩm liền rơi vào trong tay Quân Lan Phong, "Bằng hữu bình thường, hần ngay cả cái này cũng đưa sao?"

"Quân Lan Phong, ngươi chưa từng có bằng hữu phải không?" Lạc Vân Hi hỏi ngược lại.

Câu này, đã đâm vào điểm mấu chốt của Trung Sơn Vương.

"Đúng, ta không có bằng hữu, ta chỉ có kẻ thù, toàn bộ đều là kẻ thù của ta, một bằng hữu ta cũng không có, không hiểu được tình bằng hữu giữa các người loại!" Hần rất tức giận, cắn răng nghiến lợi nói.

Hần cũng không biết, tại sao hần lại dễ bụng như thế? Là bởi vì cái hôn đó sao?

Không bài xích chuyện bị nàng hôn, rất thích nàng sao?

Mấy hôm nay, mỗi đêm hần đều tới Thần lâu, sai người mang đủ loại nữ tử tới, đến trước mặt thử hôn hần, kết quả còn chưa tới gần hần cũng cảm giác cực kỳ buồn nôn.

Nhất định là lần đó Lạc Vân Hi hôn hần lúc hần không kịp phản ứng, cho nên quên cảm giác buồn nôn.

Như vậy lần này, hần muốn thử một lần.

Nghĩ vậy, Quân Lan Phong vươn hai tay ra, cánh tay vây thân hình nhỏ bé của Lạc Vân Hi trước tường, ánh mắt trầm xuống, chăm chú nhìn chằm chằm mắt nàng, sau đó nhìn về phía môi nàng.

Môi rất mỏng rất nhỏ, màu phấn hồng, hiện ra ánh sáng lấp lánh.

Lạc Vân Hi bị hần nhìn rất khó chịu, cảm giác môi khô khốc, theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm một cái, vừa định hỏi hần muốn làm gì, đại não Quân Lan Phong đã "oanh" một tiếng nổ tung, giữ chặt hai tay nữ tử, không cho nàng lộn xộn, liền run rẩy hôn xuống môi mỏng, chuẩn xác mà ngậm cái miệng nhỏ kia vào trong môi mình.

"Ngô ——" Lạc Vân Hi kinh ngạc sững sờ, nhanh chóng vùng vẫy, nào biết cánh tay nam nhân như núi, gắt gao đè chặt làm nàng không nhúc nhích được. Vùng vẫy một lúc, mồ hôi nàng chảy đầy người rồi.

Đầu còn nghĩ đến chuyện có chán ghét gì hay không, Quân Lan Phong mút môi của nàng vào mấy lần không vừa lòng, le lưỡi phá tan hàm răng nàng, thử thăm dò liếm hút bên trong miệng nàng, vị rất ngọt.

Nghĩ tới đây, hần nhớ tới nguyên nhân ban đầu của bản thân, là tới tìm cảm giác chán ghét.

Mắt đột nhiên mở ra, đã nhìn thấy ánh mắt Lạc Vân Hi phẫn hận, ánh mắt hần quên dời đi chỗ khác, dùng đầu lưỡi quét mấy lần trong miệng nàng, thử nhìn phản ứng của nàng.

Lạc Vân Hi vừa giận dữ vừa xấu hổ, miệng bị hần gắt gao dùng môi đè, muốn mở miệng cũng không được, tất cả tiếng mắng đều vang lên trong bụng, muốn cắn đầu lưỡi hần, nhưng lại không nhẫn tâm.

Màu hồng dần bò lên trên hai gò má...

Quân Lan Phong mới có một chút lý trí lập tức tan thành mây khói, khép mắt lại, lưỡi dài như thiên quân càn quét, lần nữa nuốt xuống tất cả nước bọt trong môi nàng.

Nước miếng, đây là nước miếng, ngươi không ghét sao? Lạc Vân Hi cảm thấy bản thân ước chừng là bị người nam nhân này kích thích, mờ to hai mắt nhìn.

Quân Lan Phong rốt cục chậm rãi thu hồi đầu lưỡi, dời môi nàng, còn chưa đã ngứa liếm một chút, sau đó phức tạp nhìn về phía nàng.

Không cảm giác khó chịu, hơn nữa còn cảm thấy ăn rất ngon...

Lạc Vân Hi hung hăng cắn môi chửi: "Quân Lan Phong, ta chưa bao giờ biết ngươi lại đáng ghét như vậy!"

"Ngươi cảm thấy ta buồn nôn không?" Quân Lan Phong có chút không ổn định hỏi.

Lạc Vân Hi nghiêng đầu, không đáp.

Quân Lan Phong đưa tay nâng cằm nàng, sắc mặt vậy mà lại ửng hồng, nước bọt nàng, lại không buồn nôn chút nào, hần còn muốn ăn, đáng sợ hơn là, thân thể của hần lại có phản ứng, từ trước đến giờ tự chủ của hần rất tốt cũng không chế được...

Hắn đuổi tay buông Lạc Vân Hi ra, nói "Người đi trước, ta còn có việc."

Lạc Vân Hi rất khó chịu: "Người gạt ta đến nơi này chính để thô lỗ với ta sau đó đuổi ta đi sao? Người cho rằng người là ai?"

Quân Lan Phong quay đầu nhìn nàng, hạ thấp giọng hỏi: "Người còn muốn làm gì?"

Lạc Vân Hi chỉ cảm thấy vô cùng bức mình, em gái người! Nàng nắm Tuyết Cẩm lên đập một cái vào đầu hắn, xoay người nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Quân Lan Phong lại đi tới đi lui trong phòng, một mặt bình ổn dục hóa, một mặt tự hỏi sự việc này.

Sau khi xem Tề Sính Đình, nàng không nói ra chuyện nha hoàn mang sai đường, khách của Tề phủ khá nhiều, nàng cùng với Tề Sính Đình ứng phó hơn hai canh giờ, mới về Lạc phủ.

Tuyết các, Lạc Phi Đình mặc váy xanh dựa vào giường quý phi nghỉ ngơi, tiểu nha hoàn ngoan ngoãn đứng bên cạnh. "Ừm... mấy hôm nay có chuyện gì không?" Lòng mi thật dài che lại con người Lạc Phi Đình, nàng miễn cưỡng hỏi.

Hạ Đào khiêm nhường trả lời: "Lục hoàng tử mấy hôm nay cũng không xuất hiện, chỉ là mỗi ngày đều để Khinh Hồng mang bữa sáng tới."

Lạc Phi Đình mở mắt, hừ lạnh một tiếng: "Ta đã biết, một khi Lục hoàng tử tới, cho ta biết ngay."

Đoan Mộc Triết hết sức ưu tú, là nam nhân nàng muốn, Lạc Vân Hi dám tranh giành với nàng sao? Dù cho hắn đã từng là của Lạc Vân Hi, nàng cũng phải đoạt lấy!

Hạ Đào lui ra sau, một nha đầu khác rón rén đi vào.

"Đại tiểu thư."

"Ừm, tứ tiểu thư dạo này thế nào?" Lạc Phi Đình nheo mắt lại, trong mắt lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Lạc Băng Linh bị thương cũng không nặng, khỏe lên rất nhanh, nghe nói gần đây nàng thường thường cùng tỷ muội gặp mặt, hôm nay nàng cũng tới Tề phủ, còn chưa đính hôn, đã quyến rũ người khắp nơi, cũng không biết có thể cầu được con rùa vàng nào hay không.

Nàng tuyệt đối không cho phép Lạc Băng Linh hạnh phúc hơn so với nàng!

Lạc Nguyệt Kỳ gả cho Thái tử nhất định là không hạnh phúc, vì làm Thái tử không nhất định được làm hoàng đế, dù Thái tử may mắn đoạt được giang sơn, cũng sẽ cưới nàng làm hoàng hậu, chỉ cần nàng nói một câu, Lạc Nguyệt Kỳ sẽ phải chết già trong lãnh cung.

Mà Lạc Vân Hi, phế vật kia, nàng có chút bận tâm, càng ngày càng khó khống chế.

Nhưng trước mắt, Lạc Băng Linh là người đầu tiên nàng không thể bỏ qua.

Nàng sẽ không quên, tứ tiểu thư này ý vào thân mẫu trước mặt phụ thân còn có được chút sủng ái, kiêu ngạo như vậy, thật sự coi mình như đại tiểu thư con vợ cả sao? Mỗi lần nhìn thấy nàng, đáy mắt đều lạnh nhạt, căn bản không tôn kính nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Châm ngòi ly gián

Edit: thu thảo

Sau khi Lạc Phi Đình cho nha hoàn lui xuống, liền gọi nha đầu thân cận Từ Quyên tới, con người vòng vo mấy vòng, nhẹ giọng nói: "Tim bà mới hỏi thăm một chút, gần đây trong kinh thành có người muốn cưới vợ hay không, tốt nhất là loại không cưới được vợ."

Từ Quyên rất lạnh lợi, mỉm cười đáp lại.

Lạc Vân Hi về Vân Các ngủ một giấc, tỉnh lại đã gần đến lúc cơm tối, nàng ở Tề phủ dùng không ít bánh ngọt, nên không hề đói, ngồi ở ghế đá trên sân hóng mát, Lạc Kính Văn gọi người truyền tin tới, bữa tối sẽ dùng chung ở phòng khách.

Trong tình huống bình thường, không có chuyện lớn gì, mọi người chỉ dùng bữa trong viện của mình.

Lạc Vân Hi mang Xuân Liễu, Hạ Đào qua, thời điểm vào phòng khách, thấy mười mấy mét phòng khách rất náo nhiệt. Ở giữa bày bàn tròn bát tiên lớn,

lau sáng không dính một hạt bụi. Lạc Kính Văn và Đại phu nhân ngồi ở chủ vị, Lạc Phi Đình ngồi ở bên cạnh Đại phu nhân, Lạc Băng Linh vốn là còn có vị trí của Lạc Vân Hi cạnh Lạc Phi Đình mới đến lượt mình, nhưng nàng nhưng không khách khí chút nào chiếm vị trí ngay cạnh Lạc Phi Đình. Lạc Nguyệt Kỳ bởi vì thân phận đã khác, nên ngồi ở đối diện Lạc Kính Văn, là vị trí phó chủ vị, chường mắt ngồi tại chỗ có địa vị vượt trội.

Lạc Vân Hi mặc áo mỏng màu vàng nhạt mềm mại, váy dài thêu hoa sen Bạch Tú, dáng người gầy yếu, vô cùng thanh nhã, nàng không nhanh không chậm đi tới, cũng không thèm để ý Lạc Băng Linh ngồi bên cạnh, thân phận còn thấp hơn so với nàng.

Lạc Băng Linh nắm chặt ly trà, khóe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý.

Đại di nương dẫn đầu, cùng Tam di nương và Ngũ di nương đứng thẳng ở một bên, Tứ di nương bởi vị bị thương chưa tốt lên, nên được ngồi trên ghế một bên.

Đại di nương là mẫu thân của Đại thiếu gia, nhị tiểu thư cũng từ trong bụng của nàng ra, tiếc thay năm trước bất hạnh, rơi xuống nước mà chết, nàng đứng hầu bên cạnh Đại phu nhân, ánh nến chiếu lên trên mặt nàng ta, rất mờ ảo, Lạc Vân Hi chỉ nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh, con ngươi rừ xuống thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng.

"Hoàng thượng đã bàn bạc với thái hậu, ba ngày sau, Thái tử sẽ cưới thái tử phi và hai vị trắc phi." Lạc Kính Văn chậm rãi mở miệng, ánh mắt đảo qua mặt mỗi người, cuối cùng dừng lại trên mặt Lạc Nguyệt Kỳ.

Trong lòng Lạc Nguyệt Kỳ cực kỳ vui vẻ, ngoài mặt lại giả vờ không có gì.

Đại phu nhân nói bổ sung: "Kỳ nhi tuổi còn quá nhỏ, tuy đã gả, nhưng đợi sau khi cập kê mới thực sự trở thành trắc phi."

Ý của nàng rất rõ, Lạc Nguyệt Kỳ và Thái tử bây giờ còn chưa thể viên phòng.

Lạc Nguyệt Kỳ cắn môi.

Lạc Phi Đình cười long lanh: "Lạc gia có người làm trắc phi của Thái tử, đây là việc vui, bữa ăn này, cả nhà cùng ăn, rồi phải để Ngũ muội muội xuất giá."

Ánh mắt nàng liếc về phía Lạc Nguyệt Kỳ lại đầy vẻ khinh thường.

Trong lòng Lạc Băng Linh cười lạnh, nói: "Đại tỷ, đúng là việc vui, Ngũ muội bây giờ là trắc phi của Thái tử, thân phận chúng ta không thể so được với muội ấy, sau này thấy nàng, ngay cả tỷ cũng phải hành lễ thì phải?"

Sắc mặt Lạc Phi Đình hơi chìm xuống, thoáng cái đã thay đổi nói: "Cái này là đương nhiên, Ngũ muội muội đã gả đi rồi, Tứ muội, người cũng không thể lạc hậu nha, không biết mẫu thân chọn những người kia, người có vừa ý vị nào không?"

Nhắc tới việc này, Lạc Băng Linh liền nổi giận trong lòng, hôm nay Đại phu nhân tìm bà mới muốn cho nàng lựa chọn vị hôn phu, không chỉ không có thân phận, còn đều có bệnh nặng, loại mà những cô nương nhà bình thường đều coi thường, toàn bộ giao cho nàng! Căn bản chính là muốn bán tổng bán tháo nàng ra ngoài!

Lúc này, nàng tức giận đối chọi gay gắt: "Ta còn nhỏ, còn đại tỷ đã 15 tuổi, nếu ta nhớ không lầm, cuối tháng tám là tới lễ cập kê của tỷ rồi! Đại tỷ cũng không thể như vậy, lớn tuổi rồi, mà không ai thèm lấy."

Lạc Phi Đình tức giận, Lạc Kính Văn lạnh lùng mở miệng: "Người với đại tỷ người có thể so sánh sao?"

Công khai che chở, Lạc Băng Linh tức giận đến đỏ cả mặt, vung đũa một cái: "Không thể so sánh, mệnh ta thấp kém, nào có cao quý như nàng chứ? Sau này mệnh của nàng phải làm hoàng hậu rồi!"

Lạc Vân Hi nghe vậy, trong lòng kêu một tiếng không được, lời này của Lạc Băng Linh là tối kỵ.

Quả nhiên, Lạc Kính Văn xông lại, tát một cái trên mặt nàng: "Đồ ngu ngốc, nói hươu nói vượn, Lạc phủ chúng ta sớm muộn cũng chết trong tay ngươi!"

Ngũ di nương nhanh chóng khóc sụt sùi.

Đại phu nhân thừa cơ nói: "Lão gia, con gái lớn không giữ được, trừ Đình nhi, hiện nay chỉ có nàng không có hôn sự, ta thấy mấy ngày trước công tử nhà Trương viên ngoại kia cũng được, không làm quan, thì nàng nói bây cũng sẽ không liên lụy đến chúng ta."

Đang lúc Lạc Kính Văn nổi nóng, nghĩ nữ nhi này không giữ mồm giữ miệng, thật đúng là không thể gả cho người làm quan, liền nói: "Người cứ làm như vậy đi."

Ngũ di nương "a" một tiếng hét ra, Đại phu nhân nói với nàng, nàng đã điều tra, Trương công tử này vốn là người quê, mà quanh năm suốt tháng lại ở trong thanh lâu, thân mình gầy gò đến mức như sợi mì, con gái nàng nếu gả vào đó không phải là nhảy vào hồ lửa sao?

"Lão gia!" Ngũ di nương nũng nịu khóc lóc kể lể một câu.

Lạc Kính Văn đang phiền, nói: "Các người đừng tiếp tục nói nhiều nữa cho ta!"

Thấy hẳn thật sự nổi giận, Ngũ di nương không dám mở miệng. Lạc Băng Linh giận đùng đùng đứng lên, nói: "Phụ thân, ta không thích Trương công tử kia! Mong mẫu thân suy nghĩ đến cảm nhận của ta một chút!"

Lạc Kính Văn hừ một tiếng, cũng không trả lời. Lạc Băng Linh vui vẻ, phụ thân chưa ghét mình hẳn, còn có hi vọng.

Lạc Vân Hi nhìn thấu việc này, khoe môi hơi cong.

Nàng cười nhẹ: "Từ mười tuổi, người cũng không nên để lời của phụ thân sang một bên như vậy, hôn sự của con gái đều do cha mẹ quyết định, ta nghĩ rằng mẫu thân an bài cho người hôn sự không tệ. Mặc dù nói mẫu thân không phải mẹ ruột của người, nhưng cũng một lòng vì nhi nữ chúng ta, người cũng không thể lấy oán báo ân, hoài nghi dụng tâm của mẫu thân, phải hiểu được mà cảm ơn biết chưa?"

Lạc Băng Linh nghe được phế vật Lạc Vân Hi vậy àm lại dùng loại giọng điệu này giáo huấn người nói mình, vừa tâm trạng vừa bình tĩnh lại đã nổ tung, nàng ngẩng đầu, rống to: "Lạc Vân Hi, người có tâm tư gì? Tốt ư? Vậy người gả đi! Nếu không phải người từ nhỏ đã đính hôn, còn không biết mẫu thân bán người đến trong ngọn núi nào đâu! Người hiểu chuyện? Người biết báo ân sao? Thật đúng là đúng nói chuyện không đau eo!"

Sắc mặt Tứ di nương trắng bệch, nhanh chóng bắt ống tay áo nàng.

Đáy mắt Lạc Vân Hi lạnh nhạt, thật không ngờ Lạc Băng Linh lại bị kích!

Thấy dáng vẻ nàng ta đã mất hết, nói càng ngày càng khó nghe, tiếng Đại phu nhân khóc rung rức vang lên bên tai, Lạc Kính Văn lập tức mất tất cả kiên nhẫn, không thể tin được nhìn nàng: "Trái tim người vậy mà lại nghĩ mẹ người trở thành như vậy! Xem ra, đúng là ta giữ lại người quá lâu, càng ngày càng kỳ cục, càng ngày càng không giống thiên kim tiểu thư! Chuyện này để mẫu thân người làm chủ, trong vòng ba ngày định hôn sự đi!"

Trong đại gia tộc chuyện mẹ cả sắp xếp hôn sự vốn không gì đáng trách, Lạc Băng Linh cúi kinh vốn dĩ không thể làm một con cò tốt, cho nên vừa hẳn sẽ không cần nhắc giá trị của nàng ta.

Đại phu nhân làm chủ, còn có thể định cho nàng hôn sự tốt sao? Lửa giận trong lòng Lạc Băng Linh bùng lên, vừa hận vừa sợ, hét lên: "Phụ thân, người không thể như vậy!"

"Đẫn đi!" Lạc Kính Văn không nhịn được hô một tiếng.

Phòng khách yên tĩnh.

Tứ di nương không yên lòng, bảo nha hoàn đỡ đuổi theo.

Lạc Phi Đình dùng khoe mắt liếc về phía Lạc Vân Hi, cười nói: "Vẫn là tam muội nói đúng. Chẳng qua lúc phụ thân và Tứ muội nói chuyện, chúng ta là tiểu bối tốt nhất vẫn không cần xen vào, miễn cho trong lòng Tứ muội sẽ có thêm oán hận, nghĩ chúng ta trước mặt phụ thân nói lời thị phi xa lánh nàng ấy." Lúc nàng ta và Lạc Vân Hi nói chuyện, trong lòng toàn là thù hận.

Mấy ngày trước bị nàng (LVH) đả thương gân cốt, dùng thuốc tốt nhất, đến bây giờ còn đau âm ỉ. Càng tức hơn chính là, bên ngoài không ít người hoài nghi nàng ở nhà ngược đãi thứ muội, khiến hình tượng nàng duy trì tốt bấy lâu nay dính vào chỗ bẩn, nàng làm sao không hận?

Lạc Kính Văn nghe vậy, mày khẽ cau lại, liếc nhìn Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi nở nụ cười hào phóng khéo léo, rất tự nhiên ngồi vào vị trí trên Lạc Băng Linh, từ từ nói: "Ta có thể nói hay không, phụ thân cũng còn chưa phát biểu ý kiến, đại tỷ liền mở miệng dạy dỗ, đại tỷ dù cho lớn tuổi hơn ta, cũng là tiểu bối đấy."

Lạc Phi Đình bị nàng phản kích, hơi đỏ mặt, lời nên nói cũng để cho Lạc Vân Hi nói, nàng không cách nào phản bác, không khỏi đỏ cả vành mắt, nhìn về phía Lạc Kính Văn: "Phụ thân, ta chỉ là cảm thấy tam muội làm được không đúng —— "

"Phụ thân đã vì việc trên triều bận rộn mà chịu khổ nhiều rồi, đại tỷ, không cần mang những việc nhỏ như của hạt vừng chúng ta đến làm phiền phụ thân." Lạc Vân Hi trực tiếp cắt ngang lời nàng ta, hơi nâng chén, thân nhiên nói: "Phụ thân, chúng ta vẫn nên mở tiệc thôi."

Câu nói này rất được lòng Lạc Kính Văn, tuy hẳn không thích thứ nữ, nhưng thích gia hòa vạn sự hưng, lúc này giờ ly rượu lên: "Nào, trước tiên là vì chuyện của Kỳ nhi cạn một chén."

Giương mặt Lạc Phi Đình bị tức đến tái nhợt, năm ngón tay không ngừng nắm chặt cái chén, đầu ngón tay trắng bệch.

Nàng vốn là đại tiểu thư, lại là tiểu thư con vợ cả, từ trước đến giờ nói một không nói hai, Lạc Băng Linh hung hăng đến đâu, cũng bị nàng nói mấy câu đuổi đi rồi, nhưng Lạc Vân Hi, lại trước mặt phụ mẫu qua mặt nàng!

Bữa cơm này nàng ăn không có vị gì, nhưng Lạc Vân Hi lại cười nói riu rít, Lạc Nguyệt Kỳ vẫn không tham gia đối thoại của bọn họ, thờ ơ lạnh nhạt.

Ngày thứ hai, thái hậu mời không ít nữ quyến tiến cung, cùng thái tử phi và trắc phi của Thái tử ngắm cảnh, Lạc Vân Hi cũng không tính đi, nhưng Khinh Hồng mang đến cho nàng một mảnh lá sen, đây là tín vật của Đoan Mộc Triết và nàng.

Nàng thay đổi một bộ quần áo màu lam, là mấy ngày nay Tề Sính Đình mới làm, kỹ thuật vô cùng tốt, đường chỉ đều, trên thêu cánh hoa lớn màu sắc tươi đẹp, trông rất sống động.

Địa điểm gặp mặt lần này, cũng không phải ở thuyền nhỏ trong hồ sen, mà đổi thành một khu Thiên điện bị bỏ hoang.

Lúc Lạc Vân Hi vào điện, Đoan Mộc Triết đứng dựa ở cửa sổ, mặc áo màu xanh lục đứng trước cửa sổ để ánh mặt trời chiếu xuống hiện ra một tầng sáng lộng lẫy, hắn quay đầu lại, hơi mỉm cười nói: "Hi nhi thật xinh đẹp, đây là Tề Sính Đình quần áo làm cho nàng sao?"

"Sao ngươi biết?" Lạc Vân Hi thuận miệng hỏi.

"Nàng và nàng ấy gần đây quan hệ rất tốt."

Đoan Mộc Triết đã nói lời này, nhất định là phái người theo dõi nàng, nàng và Tề Sính Đình kết bạn cũng chẳng phải chuyện bí mật, hẳn biết không có gì đáng trách, chỉ là bị người khác "theo dõi" thì cảm giác thật sự không tốt.

"Có việc gì sao?" Nàng trực tiếp hỏi.

Trong con ngươi Đoan Mộc Triết xét qua sự nghi ngờ: "Lần trước nàng bảo ta điều tra nha hoàn U Nhi kia, ta cẩn thận tra xét, biết được sau khi nàng ta rời khỏi Phủ Thái Úy cũng chưa có bất cứ tin tức gì, chưa về nga, giống như hoàn toàn biến mất chưa từng xuất hiện vậy."

Lạc Vân Hi nhíu chặt mày: "Phải không?" Có lẽ là đã lập gia đình rồi thì sao?

Nàng liền nghĩ tới một chuyện khác, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, nhìn cây cao trồng trong viện, nói: "Chủ nhân sau lưng Thần lâu là ai?"

Tới đó, hành vi của thiếu nữ cầm kiếm đã để lại bóng mờ trong lòng nàng.

"Nếu như ta đoán không sai, chắc là Đoan Mộc Ly."

"Hắn sao?" Lạc Vân Hi nghiêng đầu, không hiểu chớp mắt nhìn Đoan Mộc Triết.

"Ừm, sản nghiệp của hắn ở Thiên Dạ không ít." Đoan Mộc Triết nói, mặt lạnh dần, nhiệt độ quanh mình cũng kịch liệt giảm xuống, "Phụ hoàng vẫn rất dung túng hắn. Hắn về kinh ngược lại rất bình tĩnh, cũng không có động tĩnh gì. Hi nhi, nàng có thể có ý kiến gì tốt không?"

"Ý kiến hay sao?"

"Đề đối phó Đoan Mộc Ly."

"Không có." Lạc Vân Hi lắc đầu, nàng vốn dĩ không muốn đối phó hắn.

Đoan Mộc Triết đành thở dài một hơi, sắc mặt rất thất vọng: "Được rồi, nàng về suy nghĩ thêm đi, chúng ta đi thôi, rời khỏi đó lâu sẽ khiến người ta nghi ngờ."

Lạc Vân Hi nghĩ đến trước đây nàng dường như có nói, nếu như Đoan Mộc Triết muốn giang sơn này, thì sẽ dùng hai tay dâng tặng, trước đây nha đầu kia, quả nhiên là yêu thâm Đoan Mộc Triết... nhưng nàng cảm thấy, nam nhân trước mắt này cũng không tốt như vậy!

Trở lại hồ sen, hôm nay các nàng ở vị trí một hồ sen khác, trên có hành lang, có mấy mái nhà đình, thái hậu, hoàng hậu đều đã ngồi trong đình.

Lạc Vân Hi tìm một vòng không gặp Tề Sính Đình, có người nói, nhìn thấy Tề Sính Đình đi tới ngự hoa viên.

Nơi này cách ngự hoa viên không xa, Lạc Vân Hi liền tìm tới.

Tại cửa ra bên đường hoa viên, xây một cái đình đẹp mắt, giữa bàn đặt đủ loại trái cây mới, Lạc Phi Đình mặc áo hồng váy hồng, cười khanh khách là đối diện rót trà cho Tề Sính Đình.

Mặt nàng cực kỳ tốt, che lấp lụa mỏng, chỉ thấy ngoài lụa mỏng là một đôi mắt đẹp, tay vươn ra có thể thấy da thịt mềm mại trắng như, nhìn qua đã biết ngay là đại mỹ nhân. Tề Sính Đình xuất thân danh môn, lại là dòng chính nữ, khí chất không thua Lạc Phi Đình chút nào, mặc dù không đẹp bằng nàng ta, lại tỏa ra hơi thở lạnh nhạt tao nhã.

Hai người đều là thiên kim tiểu thư, ngồi đối như vậy, từ mặt ngoài nhìn vào thì vô cùng hòa hợp.

"Tề tiểu thư, sau này sẽ phải gọi người là Tề phi rồi, bằng thân phận địa vị và tài mào của người, làm trắc phi quả nhiên là uất ức." Lạc Phi Đình rất là tiếc nuối.

Tề Sính Đình trước đây đối với Lạc Phi Đình không quen thân gì, có thể vì nàng ta làm Lạc Vân Hi vào ngục, cho nên ấn tượng tốt của nàng đối với Lạc Phi Đình không còn, nhưng mỗi tiếng nói cử động của nàng đều đại diện cho đồng cung, nên tất nhiên không thể tùy ý cự tuyệt yêu cầu của Lạc Phi Đình.

"Lạc tiểu thư chê cười, Sính Đình chẳng qua chỉ là nữ tử bình thường, không theo kịp phong thái giống tiên nữ như Lạc tiểu thư." Lúc Tề Sính Đình nói chuyện khoe mặt hơi dao động mà không mất ý cười, khiến người nghe rất thoải mái.

"Gọi Lạc tiểu thư, có xa lạ quá không?" Lạc Phi Đình nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng ấy, rất thân thiết vỗ về, "Người ra đời tháng mấy?"

"Tháng mười hai." Tề Sính Đình chần chừ một lúc đáp.

"Ta là tám tháng, vậy ta lớn hơn người bốn tháng, người kêu ta một tiếng tỷ tỷ được chứ?" Mắt Lạc Phi Đình đầy chân thành.

Tề Sính Đình không một tiếng động rút tay lại: "Lạc tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ, ta không dám trêu cao." Giọng nói đúng mực.

Lạc Phi Đình trách móc: "Sao lại xa cách với ta như vậy, ta ngưỡng mộ tài danh của người đã lâu, muốn kết bạn với người."

Tề Sính Đình cười không nói.

Lạc Phi Đình cố gắng bình tĩnh lại, bưng cho nàng ấy trà và bánh ngọt, rất nhiệt tình, Tề Sính Đình thấy thế, không dễ chịu lại xa cách, ngược lại cũng khách khí trò chuyện cùng Lạc Phi Đình.

Chuyện liên quan đến việc Tề Sính Đình được Lạc Vân Hi cứu nàng ta cũng nghe nói, chỉ là không để trong lòng, nhưng nàng không có khả năng để Tề Sính Đình và Lạc Vân Hi quá gần gũi.

"Ai, nhà ta gần đây thật nhiều chuyện phiền lòng." Lạc Phi Đình than một tiếng.

"Hả? Không biết quý phủ xảy ra chuyện gì?" Tề Sính Đình liền hỏi."

"Tứ muội muội ta vẫn đối xử tốt với Tam muội muội, tối hôm qua Tam muội muội lại nói chuyện thị phi trước mặt phụ thân, khiến Tứ muội bị oan, phụ thân dưới cơn nóng giận đã định hôn sự cho Tứ muội, là nhi tử què chân của Trương viên ngoại gia ở phía bắc thành." Lạc Phi Đình nói rồi thở dài càng nặng, "Trái tim Tam muội muội thật sự tàn nhẫn, cứ không để ý đến hạnh phúc của Tứ muội muội như vậy..."

Tề Sính Đình cau mày nghe, đã biết đến nàng ta lại giả từ bi.

Lạc Phi Đình mạnh mẽ vỗ trán: "Ai da ta quên, Tam muội muội Lạc Vân Hi của ta dường như đã cứu Tề muội muội, coi như ta chưa nói gì, chỉ là ta có chút phiền lòng, nhất thời oán trách thôi."

Tề Sính Đình cười lạnh, bất chợt đứng lên, giọng nói rất không tốt: "Lạc tiểu thư, ta thật sự là không làm nổi muội muội của người, Lạc Vân Hi là tỷ muội tốt của ta, ta tin tưởng nàng, mặc kệ nàng làm chuyện gì, đều sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của ta và nàng. Loại diễn trò châm ngòi ly gián này, không cần diễn trước mặt ta!"

Từ trước đến giờ Tề Sính Đình đều dịu dàng hiền thực lại nói ra lời bén nhọn thế này, Lạc Phi Đình không ứng phó kịp, mắt hết mặt mũi, gò má đỏ sạm lên.

"Người hiểu lầm..."

"Hy vọng là ta hiểu lầm, thế nhưng mong Lạc tiểu thư sau này không nên ở trước mặt ta nói xấu Hi nhi, bằng không, đừng trách ta trở mặt không quen biết!" Tề Sính Đình nói ra lời hung ác, nàng hận nhất loại tiểu nhân này.

Lạc Phi Đình chịu đựng tức giận, bất chợt từ trên ghế đá đứng lên, giọng nói vang lên: "Tề tiểu thư, người sỉ nhục nhân cách của ta, ta cũng không phải muốn châm ngòi ly gián, mời người nhận lỗi với ta!"

Tề Sính Đình nhú mày, lạnh giọng nói: "Người dám nói người không muốn gây hiểu lầm, người biết rõ ràng quan hệ của ta và Hi nhi tốt, còn nói lời như vậy, chẳng phải gây hiểu lầm thì là gì, chính là Lạc đại tiểu thư người ngu dốt!"

Lạc Phi Đình cắn môi, nước mắt rì rào rơi xuống: "Người nói ta ngốc! Đúng, ta là thật ngốc, không thông minh như người, Tề tiểu thư nổi danh bên ngoài, ngay cả thái hậu cũng khen nữ công của người, ta kia so được chứ? Về sau, ta sẽ đi cầu xin thái hậu, không cần vào cung tự rước lấy nhục nữa, nhưng xin người cũng chừa chút khẩu đức, không cần tùy tiện liên nhục mạ người khác."

Tề Sính Đình không biết nói gì, tốc độ Lạc Phi Đình biến sắc thật là nhanh, vậy mà ngay cả một lời nói nặng đều không chịu nổi, lại khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Ai đưa Tuyệt Cầm

Edit: thu thảo

Tề Sính Đình đang buồn bực, phía sau một giọng nói điếc tai nhức óc vang lên: "Tề Sính Đình, người làm bản cung thật sự thất vọng!"

Tìm Tề Sính Đình run lên, nàng đã hiểu, giọng nói này là của thái tử!

Còn chưa hiểu gì, bóng màu xanh vọt tới trước mặt nàng, xanh mặt hỏi: "Ngươi lại vậy mà lại biết mắng người, chưa bao giờ biết, Tề gia tiểu thư thanh danh tốt như vậy vậy mà cả một chút tu dưỡng cũng không có!"

Thái tử vô cùng tức giận, giọng nói rất lớn, thần sắc khó coi.

Lúc này Tề Sính Đình mới hiểu, chẳng trách Lạc Phi Đình lại khóc, thì ra nàng sớm nhìn thấy Thái tử ở sau lưng mình, trong lòng phát lạnh, Lạc Phi Đình thực sự là biết diễn trò.

"Thái tử điện hạ." Lạc Phi Đình gạt lệ, vội vàng nói: "Không có chuyện gì, ta và Tề muội muội chỉ đùa chút thôi."

"Được rồi, ngươi đừng nói chuyện giúp nàng, ta đã nghe thấy rồi." Thái tử đau lòng liếc nhìn nàng ta, lúc ánh mắt chuyển sang người Tề Sính Đình, mang theo sự căm ghét, rồi nhanh chóng tăng thêm, "Mau rời khỏi đây đi, bản cung không muốn gặp lại ngươi."

Tề Sính Đình nhớ tới lời Lạc Vân Hi từng nói, không khỏi mở miệng nói: "Thái tử đã thích lạc đại tiểu thư như vậy, vì sao không nạp nàng làm phi chứ?"

Nói vậy đã dẫm vào đuôi thái tử, hần bước đến một dài bước, "bốp" một tiếng quăng một bạt tai cho Tề Sính Đình.

"Ta đã nhìn lầm ngươi, cut!"

Nếu như nàng không phải dòng chính nữ của Tề gia, hần sẽ lập tức tìm mẫu hậu từ bỏ hôn sự này!

Tề Sính Đình vừa lo vừa sợ, lần đầu tiên nàng bị tát, nàng từ nhỏ đã được người nhà nuông chiều từ nhỏ cũng chưa bị người khác đối xử như vậy bao giờ, nước mắt không nhịn được xông lên, nàng vẫn đề xuống.

"Dạ, thần nữ xin cáo lui." Nàng nhanh chóng lui ra phía sau, xoay người chạy đi.

Đáy mắt Lạc Phi Đình hiện lên ý cười, rất nhanh đã biến mất: "Thái tử, người ra mặt vì ta như vậy, hình như không ổn."

"Đinh nhi, đây là ta cam tâm tình nguyện, không nên nhiều lời!" Hần nhìn nàng thật sâu, nhấn chặt mày lại, trong lòng còn vì chuyện Tề Sính Đình mà buồn phiền.

Khi Lạc Vân Hi tìm tới, đã nhìn thấy Tề Sính Đình từ trong hoa viên chạy đến, vừa chạy, vừa dùng ống tay áo lau mắt, như bị gió thổi, bước chân lao đảo.

Nàng giật mình, lớn tiếng kêu lên: "Đinh nhi, ta ở đây."

Tề Sính Đình dừng bước lại, có chút xấu hổ không biết có nên tới hay không.

Lạc Vân Hi đã đến đón, ánh mắt sắc bén chú ý tới sự khác thường của nàng, lạnh giọng hỏi: "Ai ức hiếp ngươi?"

Tề Sính Đình do dự một chút, nói: "Là Thái tử." Liền nói thẳng chuyện phát sinh trong đình ra.

Lạc Vân Hi lập tức nghiêng răng nghiêng lợi: "Lạc Phi Đình, nàng lại dám có ý đồ với ngươi!" Gây xích mích với nàng thì thôi, thậm chí ngay cả Thái tử cũng muốn kéo vào, nữ tử cổ đại coi phụ quân là trời, cách làm của Lạc Phi Đình như thế không thể nghi ngờ là vô cùng đáng ghét.

"Không cần gả cho Thái tử, nam nhân kia có cái gì tốt chứ?" Lạc Vân Hi nhìn ánh mắt Tề Sính Đình hơi sùng nói: "Dùng thân phận tài mạo của ngươi, gả cho ai không được, cứ phải tiến cung sao? Hơn nữa, thái tử này cũng không phải vật trong ao."

Câu cuối cùng, nàng đề thấp giọng.

Tề Sính Đình giương mắt, nghiêm túc nhìn nàng: "Kỳ thực ta cũng biết, tới đó chỉ là nhất thời kích động, nhưng hiện tại, ván đã đóng thuyền, hôn sự hoàng gia không được phép thay đổi, nếu không thì sẽ liên lụy đến gia tộc."

"Kích động, cô nương, kích động là ma quỷ đó." Lạc Vân Hi xem thường.

Tề Sính Đình cười khổ sở: "Được rồi, hôn sự này là bỏ không xong, ta cũng không sao cả, gả cho ai cũng là gả, ta sẽ không thích một nam tử nữa, mặc dù Thái tử không thích ta, cuộc sống của ta cũng sẽ không có gì thay đổi, không uất ức."

Lạc Vân Hi nắm tay nàng, xoa nhẹ mấy lần hỏi: "Nếu trong lòng ngươi có nỗi khổ gì, có thể nói với ta."

Tề Sính Đình không nói, đi chậm chậm về phía trước, Lạc Vân Hi đuổi tới, hai người bước chậm trên đường đá cuội nhỏ tại ngự hoa viên, gió thổi nhẹ nhàng, như một bàn tay to, vuốt lên lòng người nặng nề. Đi một đoạn đường rất dài, Tề Sính Đình mới chậm rãi mở miệng: "Trước đây, có một tiểu cô nương, nàng ngu ngốc thích một thiếu niên xuất thân tốt hơn nàng, thiếu niên kia cũng thích nàng, hai người ước định chung thân. Mười năm sau, thiếu niên trưởng thành thanh niên, nữ hài cũng trở thành cô nương đợi gả trong khuê phòng, xưa nay không lo chuyện lập gia đình. Sau này, thanh niên đi theo Trung Sơn Vương tới biên cảnh đánh trận, sau khi trở lại, bên người là một cô nương khác, hần nói, muốn lấy cô nương kia làm thê tử, nên chỉ đành có lỗi với cô nương này." Lạc Vân Hi nghe được tròn mắt há mồm, không nhịn được ngừng bước, lòng đầy cảm phần hỏi: "Là Tàn Thế tử Hầu phủ sao?"

Việc tại tiểu viện Tần gia lần lượt hiện ra trong đầu.

Tề Sính Đình cười, ánh mắt bi thương: "Vậy nên Thái tử tuyển phi, ta có được tin tức này, ngo ngắc, bất chợt liền muốn tìm một người gả cho họ."

"Ta đi tìm hân!" Sắc mặt Lạc Vân Hi tái xanh, bỏ qua tay Tề Sính Đình.

"Không cần!" Tề Sính Đình giữ chặt nàng, "Ta không muốn có chút quan hệ nào với hân nữa, thực ra, hân nói, phụ thân của Tào Thiên là phó tướng trong quân, vì hân mà chết, trước khi chết đã khóc cầu xin hân chuyện này, về tình về lý, hân đều không thể để Tào tướng quân chết không nhắm mắt, đành phải... đồng ý."

Lạc Vân Hi cười lạnh: "Tuy vậy cũng không thể tha thứ! Một câu chết không nhắm mắt, có thể trốn tránh trách nhiệm, có thể để một nữ nhân chờ hân mười năm sao?"

"Hi nhi, ta không truy cứu, ngươi còn để ý làm cái gì chứ?" Tề Sính Đình thấy Lạc Vân Hi cúi kinh, cổ nén đau đớn trong lòng, ngoài mặt giữ bộ dạng bình thường không coi ra gì.

"Vậy được rồi." Lạc Vân Hi chịu thua, trong lòng lại ghi nhớ việc này, họ Tần này và Tào tướng quân cũng cùng Trung Sơn Vương ra ngoài đánh giặc sao? Vậy nàng trước tiên có thể hỏi thử Trung Sơn Vương xem đến cùng sự việc có phải là như vậy không phải.

Nếu như không có việc này, thì là tên họ Tần kia thay lòng, cố ý tạo nên lời nói dối đó, lúc đó thì nam nhân này nên xuống địa ngục!

Tề Sính Đình nói chuyện này đã xảy ra là không thể ngăn cản, nói chuyện với Lạc Vân Hi cũng mất tập trung, hai người đi tới đi lui, không ngờ đến chỗ sâu ngự hoa viên.

"Trở về thôi." Lạc Vân Hi thấy nơi đây tất cả đều là cây cối và la khô xơ xác, như chưa từng được quét tước, liền biết là nơi bị bỏ quên trong cung.

Tề Sính Đình sững sờ, đánh giá bốn phía, quả nhiên, nơi đây hoang vu, không có người ở, không nên ở lâu.

Hai người vừa muốn đi, cách một bức tường truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Người nào?"

Ánh mắt Lạc Vân Hi lập tức thay đổi, nhanh như tia chớp đưa tay, kéo Tề Sính Đình về phía sau mình, đồng thời kéo Tuyết Cẩm ra, múa nửa vòng tròn giữa không trung, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, thất lung gấm mềm mại trắng muốt, cực kỳ dễ nhìn.

Từ bức tường ngăn trong viện, bốn tên thị vệ rút ra kiếm vượt qua tường đến, Đao Mộc Triết đuổi sát theo sau, dáng người cao to nhảy lên đầu tường, áo trắng tung bay, giống như một bạch điều ưu nhã, mắt ung bắn về phía hai người ngoài tường.

Tề Sính Đình thấy thế, bị dọa chân cũng mềm nhũn.

Tình huống này, nàng có thể đoán bảy tám phần, Lục hoàng tử dẫn theo một đám thủ hạ ở cung điện bị bỏ hoang này, nhất định là thương nghị chuyện bí mật, mà các nàng bị coi như thích khách nghe lén.

"Lục hoàng tử, chúng ta mới tấn bộ từ kia đầu tới, đang định quay đầu lại." Tề Sính Đình vội vàng giải thích. Đao Mộc Triết thấy là Lạc Vân Hi, sắc mặt nghiêm nghị hoãn lại, bất chợt, ánh mắt hân căng thẳng, tập trung vào Tuyết Cẩm trong tay Lạc Vân Hi, nhíu mày hỏi: "Ở đâu ra?"

Lạc Vân Hi nhất thời không biết trả lời thế nào, Đao Mộc Triết biết thất lung gấm này sao? Hân biết là của Đao Mộc Ly?

Hai ngón tay phải thon dài sạch sẽ của Đao Mộc Triết nhanh nhẹn kẹp chặt một đầu Tuyết Cẩm, neho mắt nhìn một lúc, sắc mặt dần xanh lại, giương mắt, tròn mắt cực kỳ tối tăm: "Của Trung Sơn Vương, hay là Đao Mộc Ly?"

Lạc Vân Hi nhướn mày lên, trong mắt chứa ý cười: "Khẳng định như vậy sao?"

Đao Mộc Triết không cười, mặt vặn chặt: "Đây là Thiên Sơn Tuyết Cẩm, thế gian chỉ có ba cái, hiện nay hai cái ở Dạ Đô đều đã trong tay hai người."

"Thiên Sơn Tuyết Cẩm sao?" Tề Sính Đình kinh ngạc thốt lên một tiếng, xem ra nàng cũng biết một hai điều.

"A, Đình nhi, ngươi biết sao?" Lạc Vân Hi cảm thấy hứng thú hỏi.

Tề Sính Đình gật đầu, liếc nhìn Đao Mộc Triết, thấy hân cũng không có biểu hiện không thích hay cái gì khác, nên nói tiếp: "Từ thế hệ bậc cha chú của chúng ta, tứ đại thế gia sinh ra ba vị nữ tử thanh danh vô cùng lớn, không ai không biết, các nàng xuất thân danh môn, tướng mạo khuynh thành, tài hoa hơn người, nhất thời bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, bị tiên đế khen là ba đóa tuyết liên của Thiên Dạ. Thiên Sơn Tuyết Cẩm là trân phẩm rất nhiều năm trước trong cung, tiên đế đã sai làm ba cái Tuyết Cẩm, đưa cho ba vị nữ tử từ hiếm thấy này."

Lạc Vân Hi "hà" một tiếng: "Vậy làm sao lại nằm trong tay Trung Sơn Vương và Đao Mộc Ly?"

Đao Mộc Triết thấp giọng nói: "Bởi vì, ba nữ tử này, một người gả cho phụ hoàng, chính là Lê Đình Phi mẫu thân thân sinh của Đao Mộc Ly, một vị gả cho Trung Sơn Vương lúc đó, là đương nhiệm Minh Vương phi, mẫu phi của Trung Sơn Vương."

"Vậy một người khác đâu?" Lạc Vân Hi tò mò hỏi.

Đoan Mộc Triết cúi xuống, khe khẽ gật đầu, chuyển đề tài câu chuyện: "Tuyệt Cẩm này là ai cho người?"

Loại trân phẩm này, tuyệt đối không phải thứ Lạc Vân Hi có thể giành được, hai nam tử kia đều chẳng phải người đơn giản, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để bảo vật gia truyền bị người khác đoạt đi.

"Là... Trung Sơn Vương." Lạc Vân Hi cảm thấy, nếu nói là Đoan Mộc Ly, Đoan Mộc Triết nhất định sẽ vô cùng tức giận, chuyện về những thứ này chắc chắn sẽ truy hỏi, không biết sẽ làm gì.

Đoan Mộc Triết nhủ thầm, mặt đầy nghi ngờ, muốn hỏi cái gì, lại ngại Tề Sinh Đình ở đây không tiện hỏi, mặt đầy buồn rầu.

Lạc Vân Hi thấy thế liền chào từ biệt, cùng Tề Sinh Đình đi trở về, Đoan Mộc Triết nói: "Ta đi cùng các người." Những thị vệ kia cũng thu kiếm, đi theo.

Một đoàn người đi tới ngự hoa viên, người ở đây đều ăn vận xinh đẹp như cảnh liễu, quây quanh một cái bàn, Lương quý phi đang ngồi trên ghế dựa nhấp trà, váy lụa mỏng màu vàng nhạt càng làm nổi bật lên khuôn mặt tuyết trắng của nàng, hai cung nữ đứng sau ghế, quạt phe phẩy có tiết tấu cho nàng.

Nàng nghe người ta nói Lạc Vân Hi vào ngự hoa viên, đặc biệt ở đây chờ, không ngờ, Lạc hoàng tử cũng đi cùng Lạc Vân Hi.

"Quý phi nương nương." Tề Sinh Đình lời Lạc Vân Hi đi qua hành lễ.

Đoan Mộc Triết nhếch nhếch thấy cảnh này, Lương quý phi khách khí hàn huyên với hân một phen, nàng không có con, rất kiêng kỵ Lạc hoàng tử đang nắm giữ quyền lực lớn này. Lúc này mới nhấp nước trà nói: "Hai vị tiểu thư nói chuyện với bản cung một chút đi." Một cung nữ lập tức chạy thật nhanh đi lấy ghế, không cho hai người cự tuyệt.

Đoan Mộc Triết hồ hững nói: "Thái hậu truyền Tề tiểu thư qua đó, không biết là đã xong chưa, ta dẫn các nàng qua đó, miễn cho người nhà tìm không ra."

Lương quý phi mỉm cười: "Không sao đâu, vừa rồi ta đã hỏi qua, hứng thú của thái hậu rất tốt, không thường ngoạn gần cả canh giờ sẽ không tan cuộc đâu. Lạc điện hạ dẫn theo Tề tiểu thư qua đó đi, để Lạc tiểu thư nói chuyện cùng bản cung một lát."

Ánh mắt Đoan Mộc Triết hơi trầm xuống, như vậy thì thật sự không còn lý do gì để phản bác nàng, bây giờ hân còn có nghi hoặc muốn hỏi Hi nhi, có liên quan đến chuyện Trung Sơn Vương và Tuyệt Cẩm.

"Trước hết chúng ta đi qua đi." Lạc Vân Hi cười nhạt một tiếng, nàng nhìn ra hân ý trong mắt Lương quý phi, vào lúc này nàng ước gì Đoan Mộc Triết mau mang Tề Sinh Đình đi, nàng rất muốn biết Lương quý phi lần này đào cho mình cái hố gì.

Đoan Mộc Triết chưa kịp trả lời, mấy tiếng bước chân từ ngoài ngự hoa viên truyền tới.

Cổ rễ ở bồn hoa, bóng người một cao lớn màu lam từ mơ hồ đến rõ ràng hiện ra, Quân Lan Phong chấp hai tay, như nhàn nhã tản bộ, nhìn thấy mấy người đang ngồi dưới tàng cây, đã bước tới.

Trái tim Lạc Vân Hi mạnh nhảy tới yết hầu, chết tiệt, hân làm sao lại tới đây? Tuyệt Cẩm thất ở trên eo hân, chỉ là bị quần áo che đi thôi, không thấy được, nhưng nếu Đoan Mộc Triết hỏi Quân Lan Phong việc này, không phải nàng bị vạch trần sao?

"Nương nương thật có nhã hứng." Quân Lan Phong cong mày, bước đến dưới tàng cây, thản nhiên nói một câu.

Lương quý phi đứng lên, cười nói: "Thì ra là Trung Sơn Vương, mới từ chỗ thái hậu tới sao?"

Lúc này, cung nữ vừa chạy ra ngoài dẫn người bày ra hai cái ghế, không nhiều không ít, là chuẩn bị cho Lạc Vân Hi và Tề Sinh Đình, cũng không có ý để Đoan Mộc Triết ngồi ở nơi này.

Lương quý phi tức giận mắng: "Không thấy vài vị quý nhân sao, mà lại bùng hai cái ghế đến, ngốc quá đi mất!"

Nếu như là lúc trước, Đoan Mộc Triết nhất định sẽ đi, vào lúc này hân lại không có hành động gì, khóe miệng như gió thổi một chút ý cười, hỏi: "Trung Sơn Vương, vừa rồi trong lúc ta vô tình nhìn thấy Lạc tiểu thư lấy ra Thiên Sơn Tuyệt Cẩm, cũng không biết người lại cam lòng cho người khác mượn bảo bối như vậy."

Quân Lan Phong hơi run, mày kiếm nhíu lại, nhìn Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi nhanh chóng cười nói: "A... Trung Sơn Vương, ta tưởng rằng đây là dây lụa bình thường, thì ra là Thiên Sơn Tuyệt Cẩm, người cũng không nói cho ta mà."

Nàng rút Tuyệt Cẩm ra, bắp thịt khẽ run, dây lụa tinh khiết như tuyết vung vẩy mấy lần trước mặt hân, tốc độ rất nhanh, lưu lại cái bóng mờ ảo trên không trung, đan xen ngang dọc. Lạc Vân Hi thừa cơ trừng mắt nhìn hân.

Lương quý phi nhìn thấy Tuyệt Cẩm, con người liền không khống chế được giật mấy cái.

Thiên Sơn Tuyết Cẩm!

Đã bao nhiêu năm nàng chưa từng thấy sợi dây này!

Nhan Dung Khuynh, Lê Đình Phi, Tần Lê Đình, ba người kia như là một ngọn núi lớn đặt trong lòng nàng, từng bước từng bước nhảy bật ra. Sắc mặt nàng trở nên trắng, trước mặt ba mỹ nhân kia, nàng có thể tính gì chứ?

Quân Lan Phong nhìn thấy Tuyết Cẩm kia, sắc mặt lập tức trầm xuống, mắt nheo lại đầy vẻ tức giận, sau đó liếc về phía Đoàn Mộc Triết, nói: "Ai nói Tuyết Cẩm này là ta đưa cho nàng? Thiên Sơn Tuyết Cẩm là bảo bối của bản vương, tuyệt không ban tặng người ngoài."

Nói xong, tay phải của hắn lôi kéo, một tia sáng trắng cắt trước mắt mọi người, như hồ nước khê xao động, đẩy ra tầng tầng sóng gợn lẫn lẫn, trong không khí truyền đến tiếng "bành bành" nhẹ vang lên, hắn lại dùng một cái xoay tròn duyên dáng thu hồi Tuyết Cẩm, mắt lạnh lùng.

Lạc Vân Hi há miệng thở dốc, lời gì cũng nói không ra, em gái người Quân Lan Phong, lão nương nhớ kỹ!

Nghênh đón ánh mắt đau khổ kinh ngạc của Đoàn Mộc Triết, Lạc Vân Hi cảm giác trong lòng có chút bối rối, ai, cổ thân thể này đại khái là có cảm tình đối với Đoàn Mộc Triết, bớt đi tình cảm từ nhỏ lớn lên cùng nhau là không thể.

Nàng trấn định nói: "Trung Sơn Vương, làm sao người có hai cái Tuyết Cẩm chứ? Ôi chao, ta nhớ rõ, Thiên Sơn Tuyết Cẩm chẳng phải có ba cái sao? Không phải cái thứ ba cũng ở trong tay người chứ?" Sắc mặt Đoàn Mộc Triết hơi bình tĩnh lại, khóe mắt nhìn chăm chăm Quân Lan Phong.

"Cái thứ ba cũng không ở trong tay bản vương, Lạc tiểu thư, Tuyết Cẩm này của người, là Nhị hoàng tử đưa cho người sao?" Quân Lan Phong thần nhiên hỏi.

Tay Lạc Vân Hi thu thành quả đầm, sắc mặt hơi trầm xuống, thật muốn cầm Tuyết Cẩm trong tay nện vào gương mặt kia.

Đoàn Mộc Triết lạnh giọng nói: "Bổn điện hạ còn có chút việc, xin cáo từ trước."

Nói xong, hắn nhanh chân đi ra ngoài ngự hoa viên.

Lạc Vân Hi rất băn khoăn, Đoàn Mộc Ly là kẻ thù của Đoàn Mộc Triết, là cái gai trong lòng hắn, mà bản thân và Đoàn Mộc Triết lại dây dưa, làm như vậy, không thể nghi ngờ là dâm một kiếm trong lòng hắn.

Nàng bây giờ cũng chẳng phải nàng trước kia, cho nên cảm giác áy náy này càng đậm, tức giận với Quân Lan Phong càng nhiều hơn.

Lương quý phi vẫn cứ chìm đắm trong ký ức, ánh mắt phập phều, Tề Sinh Đình cảm thấy tất cả đều kỳ quái.

Rốt cuộc này Tuyết Cẩm là ai đưa cho Hi nhi? Nếu như không phải Trung Sơn Vương, nàng làm sao dám nói dối ngay trước mặt Trung Sơn Vương chứ? Có thể nếu là thật, tại sao Trung Sơn Vương lại có phản ứng như thế này? Nhưng mà Tuyết Cẩm bảo bối này, sao lại trong tay Hi nhi?

Quân Lan Phong liếc nhìn bóng lưng hắn rồi đi, độ cong khóe miệng sâu thêm một chút, nói: "Bổn vương cũng đi."

"Cút xa một chút." Lạc Vân Hi mặt lạnh chửi một tiếng.

Giọng nói của nàng không lớn, người ở dưới tán cây đều có thể nghe rõ ràng.

Tề Sinh Đình cảm giác hai chân mềm nhũn liền muốn quỵ xuống, vội vàng chống vào cây đại thụ to lớn, Lương quý phi cho rằng nghe lầm, từ trong ký ức tỉnh lại, kinh ngạc nhìn về phía Lạc Vân Hi.

Tính nết Quân Lan Phong có tốt hơn nữa, cũng để ý mặt mũi, bị chửi ngay mặt và chửi sau lưng không giống nhau, hừ một tiếng, lạnh lùng hỏi: "Người nói cái gì?"

Lạc Vân Hi nâng giọng lên: "Ta nói người cút xa một chút!" Nói xong, nàng xoay người đi ra khỏi ngự hoa viên.

Nói ra lời này, Quân Lan Phong nhất định sẽ nổi giận, không muốn cho lửa giận liên lụy đến Tề Sinh Đình, nàng nhanh bước rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ta thích người

Edit: thu thảo

Tề Sính Đình thấy thế, trông mắt nổi lên sự lo âu, đang muốn đuổi theo, Quân Lan Phong đã hét một tiếng: "Bắt nàng đến vương phủ cho bản vương!"

Giọng nói hàm chứa uy nghiêm khiến người khác không thể kháng cự, tiếng nói của hắn còn chưa thu, vài bóng đen khỏe mạnh từ góc tối hiện thân, nhào về phía Lạc Vân Hi, như gió thổi qua, khiến cành cây run rẩy mấy lần.

Tề Sính Đình kéo váy chạy đến trước mặt Quân Lan Phong, quỳ xuống khóc không ra tiếng: "Cầu xin Vương gia bỏ qua cho Lạc tiểu thư, nàng gần đây có vẻ như bị trúng tà."

Giương mặt Quân Lan Phong lạnh lùng, môi mỏng phun ra giọng nói lạnh lùng: "Cầu xin cho nàng, aex phân cùng tội với nàng! Người xác định còn muốn cầu xin cho nàng sao?"

Trong mắt Tề Sính Đình mấp mò nước mắt, nghiêng rằng, nửa người trên nằm rạp trên mặt đất: "Lạc tiểu thư sơ suất, nếu như Vương gia truy cứu, thần nữ nguyện gánh vác một phần một nửa tội danh cho nàng, cầu xin Vương gia hạ thủ lưu tình!"

Nàng dập đầu mấy cái đều tạo thành tiếng vang, Quân Lan Phong nheo mắt không nói gì, Tề Sính Đình lại chuyển hướng đầu gối, dập đầu với Lương quý phi: "Quý phi nương nương, xin người nói một chút, để Vương gia bớt giận."

Lương quý phi mới đầu còn khiếp sợ nhưng cũng đã dần hết, vào lúc này khóe miệng không che giấu được vài phần ý cười, nàng vung tay áo lên, giương mặt nghiêm túc nói: "Lạc tiểu thư không phân biệt tôn ti như vậy, không trách Trung Sơn Vương tức giận được! Bản cung nhìn thấy nàng vẫn bình thường, không hề giống như trúng tà, Tề tiểu thư đã là trắc phi của Thái tử, phải đặt tôn nghiêm hoàng gia lên đầu, sao có thể như vậy chứ?"

Tề Sính Đình nghe xong trong lòng tức giận đến phát điên, Lương quý phi đúng là đang bỏ đá xuống giếng, Hi nhi nếu rơi vào trong tay Trung Sơn Vương, còn có thể giữ được mạng sống sao?

Lúc này, Quân Lan Phong lại bước nhanh chân, chạy về phía ngoài hoa viên, Lạc Vân Hi thấy có người bắt nàng, đã sớm rút Tuyết Cẩm hộ thân ra, vừa đánh vừa lui. Ngự Lâm Quân xung quanh đều bị kinh động, dồn dập chạy tới xem xét.

Quân Lan Phong tiến bước tới giữa trận, nhấc mặt lại nói: "Lạc Vân Hi, người còn muốn dẫn bao nhiêu người tới? Về phủ cùng bản vương!"

Lạc Vân Hi tức giận trừng hắn, máu nóng xông lên, nói: "Tiếp chiêu!"

Hung hăng quất một roi về phía bộ mặt muốn ăn đấm kia của Quân Lan Phong, lực tay rất mạnh, không lưu tình chút nào.

Quân Lan Phong nghiêng bước tránh né, sắc mặt khó coi: "Dừng tay!"

Lạc Vân Hi nhếch môi cười: "Không dừng!" Lại quăng tới một roi, giờ phút này, nàng bất giác lại giống như một nữ nhân ngang ngược bắt đầu nóng nảy tùy hứng.

Quân Lan Phong không cần phải nhiều lời nữa, tránh né hai roi của nàng, bắt đầu cùng nàng giao đấu, hai bóng người quán đến một chỗ, rất nhanh làm cho người ta hoa cả mắt.

Lúc này, Lương quý phi thét một tiếng: "A, Tề tiểu thư ngất rồi."

Trong lòng Lạc Vân Hi giật mình, tốc độ trên tay chậm một chút, vốn không thể địch lại Quân Lan Phong, lập tức bị hắn bắt cổ tay lại: "Đi theo ta!"

Ngay cả Tề Sính Đình rút cuộc ra sao nàng cũng không nhìn rõ, liền bị Quân Lan Phong nắm chặt eo thon, bay lên nóc hoàng cung, bước mạnh trên gạch ngói, bay thẳng ra khỏi cung.

Tề Sính Đình vừa tức vừa giận, phun ra hai chữ với Lương quý phi: "Gian trá!"

Giọng nói của nàng cực thấp, chỉ có Lương quý phi có thể nghe được, trong lòng Lương quý phi vô cùng vui vẻ, lại biết Tề Sính Đình là người hoàng hậu vừa ý, mình khó mà làm gì nàng, cho nên làm như không nghe thấy.

Tề Sính Đình chạy nhanh tới hướng hồ sen, tìm cha mình Tề thị lang cứu viện.

Tuy Lạc Vân Hi không sợ Quân Lan Phong, nhưng nàng không biết kinh công, bị hắn bắt được bay ở chỗ cao, quả nhiên không thể vùng vẫy, trong mắt tràn ngập phần nộ.

"Thả ta về xem Tề Sính Đình!"

"Nàng ấy không có chuyện gì đâu, chiến tranh không ngại lừa dối mà, không ngờ người ngược lại cực kì quan tâm nàng ấy." Giọng nói của Quân Lan Phong dưới một tầng gió nên khá khác thường, lực tay nắm lấy eo nàng không biết khi nào tăng thêm, mạnh mẽ bám ở hông của nàng, để nàng gần mình hơn.

Lạc Vân Hi nghĩ đến Lương quý phi, liền nổi giận trong lòng, kêu gào nói: "Họ Lương kia nếu như lại để ta gặp phải, ta nhất định cho nàng ta biết chút lợi hại là như thế nào!"

Khỏe mắt Quân Lan Phong hơi vênh lên, lộ cả ý cười: "Được, vậy lần sau cho nàng một chút thể diện."

"Hừ." Lạc Vân Hi lạnh lùng liếc hắt một cái, nắm chặt Tuyết Cẩm, không thèm nhắc lại.

Quân Lan Phong đập tường mà đi, đến ngoài cung cũng không buông tay, lợi dụng rất tốt nhược điểm Lạc Vân Hi không biết khinh công, bay thẳng về Trung Sơn vương phủ ở giữa Dạ Đô.

Trung Sơn vương phủ có diện tích mấy trăm mẫu (1 mẫu = 3600 mét vuông), kiến trúc hùng vĩ, cửa phủ đen nhánh cao to, chín hàng đồng hình tròn lóe ra sáng chói. Trước cửa phủ có hai con sư tử đá, ngồi khoanh chân mà canh dữ, diện mạo hung ác, điêu khắc trông rất sống động.

Quân Lan Phong không ngừng bước nào, bay vào phủ, thẳng đến một viện xây dựng cực kỳ sang trọng trong phủ mới dừng lại, muốn kéo Lạc Vân Hi vào.

"Buông ta ra!" Lạc Vân Hi đang hoa mắt, hất tay của hắn ra, đi vào trước.

Nàng đánh giá bốn phía, chủ phòng này rất lớn, so với cung điện trong hoàng cung cũng không kém là bao, nguy nga long lẫy, sàn nhà lát đá cẩm thạch, sáng đến có thể soi gương, vật dụng trong phòng quét sơn đen, không khí trầm ổn, trung tâm hé ra bình phong sơn thủy, tách trong và ngoài ra.

"Nhìn viện của ngươi trong cung đơn sơ, ta còn tưởng rằng ngươi là thanh quan, hiện tại thì xem ra chẳng phải rồi." Giọng Lạc Vân Hi mang theo sự trào phúng.

Quân Lan Phong cũng không để ý, đi tới ngồi xuống trên ghế quý phi trước cửa sổ cực rộng lớn, nói: "Tới đây."

Lạc Vân Hi không để ý tới hắn, hỏi: "Ta hiện tại đã đến nhà ngươi, ngươi muốn xử lý ta thế nào?"

Quân Lan Phong nở nụ cười: "Ngươi không thể chờ cho ta chút mặt mũi ở trước mặt người ngoài sao?"

Lạc Vân Hi "hả" một tiếng, "Ngươi cũng là người ngoài đó, đừng nói như chúng ta rất quen như vậy."

Quân Lan Phong ngồi không yên, nhảy tới trước cách nàng ba thước, lạnh mặt nói: "Chúng ta tất nhiên không phải người ngoài, ngươi từng thấy người ngoài hôn nhau sao?"

Hắn nói một câu làm cho gò má Lạc Vân Hi hồng rực, nắm chặt quả đấm run rẩy, nói không ra lời.

Này, nam nhân này thì đúng là khắc tinh của nàng.

Quân Lan Phong thấy nàng không phủ nhận, trên mặt lập tức tươi như một đóa hoa, giọng nói dịu nhẹ hơn: "Tề Sính Đình tốt với ngươi, đáng để kết bạn."

"Đây là điều dĩ nhiên." Vào lúc này miệng Lạc Vân Hi lại lạnh lại, "Hôm nay trước mặt Đoàn Mộc Triết ngươi có ý phải không?"

Mắt Quân Lan Phong tối sầm xuống, ánh mắt dời về phía Tuyết Cẩm vẫn nắm trong tay nàng, mở miệng nói: "Ta chỉ ăn ngay nói thật. Đoàn Mộc Ly vậy mà cam lòng cho ngươi Tuyết Cẩm này? Quan hệ của các ngươi không bình thường."

Lạc Vân Hi không đáp hắn, oán hận nói: "Ta thấy ngươi là cố ý, chẳng qua là giúp ta nói dối thôi, vậy mà cũng không đồng ý, quá hẹp hòi."

Giọng Quân Lan Phong bỗng nhiên lạnh lùng: "Ta hẹp hòi sao? Ngươi đã bắt cả hai tay, phải có dũng khí nhận trừng phạt! Xem tình hình này, Đoàn Mộc Triết vốn không biết chuyện ngươi và Đoàn Mộc Ly, hai người bọn hắn là oan gia, ngươi cũng dám trêu chọc cả hai, là gan quá lớn, hay là có mục đích khác?"

"Ngươi mới bắt cả hai tay!" Lạc Vân Hi lạnh giọng: "Bất kể là Đoàn Mộc Triết hay là Đoàn Mộc Ly, bọn hắn có ân oán gì đều không liên quan gì với ta, ta càng không có quan hệ gì với bọn hắn. Cho dù có, cũng không tới phiên ngươi quản!"

Quân Lan Phong cười một tiếng: "Bổn vương giờ không muốn quản, chỉ là ngươi trách ta không che giấu cho ngươi, đã không có quan hệ với ta, thì cần gì phải nói dối chứ?"

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, khỏe mắt hiện ra một tia quyền rũ: "Nếu có nam nhân yêu ta, ta cũng không đành lòng tổn thương trái tim hắn." Quân Lan Phong không nói gì, tiến lên hai bước, cúi thấp mặt nhìn nàng, giọng nhẹ nhàng: "Ngươi thật đúng là tự yêu mình. Mà ngươi thích ai?"

"Ta thích ngươi." Lạc Vân Hi nháy mắt mấy cái với hắn, giả bộ ra trông có vẻ e lệ.

"Thật sự sao?" Hơi thở Quân Lan Phong đột nhiên nhanh hơn, không nghe ra ý đùa trong lời nàng, bắt lấy hai cánh tay nàng, mắt sáng như sao, "Ngươi thích ta sao?"

Lạc Vân Hi ngẩn ra, không nói gì.

"Là ngươi nói, ngươi thích ta, ta nhớ kỹ, nếu ngươi dám thích người khác, ta nhất định rút gân lột da ngươi!" Mắt Quân Lan Phong nghiêm túc nhìn chăm chăm vào nàng, nói rõ ràng từng chữ, vang vọng cả phòng.

"Ta... " Lạc Vân Hi cảm thấy bầu không khí tương đối quý dị, chuyển đề tài câu chuyện, "Tiểu Hầu Gia Tàn gia ngươi biết chứ? Tại sao đột nhiên hán muốn lấy Tào Thiên?"

"Hán sao?" Quân Lan Phong cau mày, "Trước khi Tào tướng quân chết thực sự chỉ có một nguyện vọng này, lúc ấy, ông ấy chết rất thảm, ngay cả bản vương cũng không nhẫn tâm nhìn, mà Tàn Bằng đã nhận lời hán."

Quả nhiên có chuyện này, chỉ là, làm sao lại không thể không cưới Tào Thiên, việc có gì uẩn khúc sao? Trong lòng Lạc Vân Hi than một tiếng.

Lúc này Quân Lan Phong đã thổi phòng Tuyết Cẩm của nàng, màu mắt hiện ra lạnh lẽo: "Còn cái này hãy trả Đoan Mộc Ly đi!"

"Ngươi lo nhiều như vậy làm gì?" Lạc Vân Hi túm lấy Tuyết Cẩm, lông mày nhíu lại, "Trả lại cho hán, ngươi cho ta tắm Tuyết Cẩm kia chứ?"

"Không, ta cho ngươi một cái khác."

"Không được, ta chỉ muốn cái đai lưng kia của ngươi, Thiên Sơn Tuyết Cẩm trên bảo là vô giá, cái ngươi sẽ cũng không tốt bằng nó được."

"... "

"Cho ta đai lưng của ngươi, thì ta trả cái này cho Đoan Mộc Ly, được không?" Lạc Vân Hi cho cái giá nhượng bộ lớn nhất.

Đề mắt hán, nàng mới sẽ dùng đồ của hán, Lạc Vân Hi âm thầm nghĩ.

Quân Lan Phong im lặng một lát, nói "Cái đai lưng này của ta không thể cho ngươi."

"Tại sao?" Lạc Vân Hi rất khó chịu hỏi: "Ngươi không phải muốn ta chỉ thích một mình ngươi sao? Vậy tại sao không thể đưa cái đó cho ta?"

Quân Lan Phong lắc đầu: "Ta trước tiên cho ngươi một cái khác để dung, chỉ là, cái này không thể cho ngươi."

"Ta không cần, bỏ bảo bối này của Đoan Mộc Ly, đi lấy thứ không đáng tiền, ta không ngốc như vậy! Cáo từ, bye bye!" Lạc Vân Hi bĩu môi, quay đầu rời khỏi phòng hán.

Quân Lan Phong muốn đuổi theo, bước chân đột nhiên ngừng lại, cúi đầu nhìn về phía Tuyết Cẩm bên hông mình, lẩm bẫm nói: "Sao lại như vậy?" Giữa hai hàng lông mày nhíu chặt hiện lên một suy nghĩ sâu xa.

Tâm tình Lạc Vân Hi lúc này ư? Tất nhiên là không tốt, ngênh ngang đi vào từ cửa chính Lạc phủ, nhớ tới Quân Lan Phong keo kiệt, liền không thoải mái, trên mặt che phủ tầng sương, lạnh như băng.

"A, Tam muội về rồi." Trước mặt có một tiếng cười khanh khách, Lạc Phi Đình và vài nha đầu bên cạnh cùng ngắm hoa trong vườn, trông thấy nàng chạy tới nói một tiếng, "Sắc mặt sao kém vậy, ai làm muội tức đến nổi này?"

Nàng ta nói chuyện, nhưng sau vài nàng ta bước, có một đám thị vệ cảnh giác che chở nàng.

Đù thấy, trong lòng Lạc Phi Đình vẫn là cổ kị Lạc Vân Hi.

"Là đại tỷ chọc ta." Mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng nhìn về phía nàng ta, "Đại tỷ sinh ra đã có một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành, nhưng sinh ra cũng có một trái tim vô cùng xấu xí. Ngay cả Tề tiểu thư hiền lành như vậy cũng có thể ra tay, thật là làm cho ta khâm phục."

Lạc Phi Đình bị nàng nói móc mấy câu, da mặt mỏng, không khỏi chuyển sang màu hồng, nhìn bốn phía đều là người tâm phúc, bờ môi như hoa cong lên, hạ thấp giọng: "Đây là kết cục của việc nàng ta kết bạn với ngươi! Ta vốn đề cho nàng ta vài phần mặt mũi, lời kéo nàng ta, nàng ta lại xem ta như không! Chỉ để nàng ta gả cho Thái tử liền dám khinh thường ta sao? Hừ, cũng không nhìn một chút xem ta là người như thế nào."

Giọng Lạc Vân Hi không mang chút tình cảm chút nào: "Được, khả năng của ngươi lớn lắm, nhưng ngươi có từng nghĩ hay không, nàng ấy muốn gả cho Thái tử, Thái tử lấy vinh sủng giành cho nàng ấy, nắm sự sống chết của nàng ấy, ngươi hại nàng ấy như vậy, một đời nàng ấy sẽ bị hủy trên tay ngươi."

Sắc mặt Lạc Phi Đình lạnh nhạt: "Vậy thì liên quan gì tới ta? Trong lãnh cung không biết có bao nhiêu phi tần!"

Lạc Vân Hi cười lạnh, nụ cười âm độc, nói từng chữ: "Được, Lạc Phi Đình, ta cũng nói cho ngươi biết, sau này, không biết ngươi gả cho người nào, Lạc Vân Hi ta sẽ cho ngươi sống trong thống khổ suốt ngày! "

Giọng của nàng lạnh băng như mùa đông tháng ba, trong mắt có lưỡi dao sắc lạnh như băng. Trái tim Lạc Phi Đình càng run lên: "Ngươi dám!"

"Có dám hay không, ngươi chờ thì biết." Lạc Vân Hi nói xong, không nhìn nàng ta nữa, ngẩng đầu rời đi.

Lúc này mới chỉ là bắt đầu! Lạc Phi Đình, từ nay về sau, đừng để cho ta bắt được điểm yếu nào của ngươi!

Trở lại Vân Các, Lạc Vân Hi trông thấy bóng dáng thon dài cô đơn đứng trong viện, bước chân không khỏi chậm lại.

"Vậy Tuyệt Cẩm quả nhiên là Đoan Mộc Ly đưa cho ngươi?" Sau lưng Đoan Mộc Triết thẳng tắp có chút thon gầy, không quay đầu lại, mặc cho mái tóc đen bị gió thổi tung, chấp tay về phía sau, cả người cô đơn lạnh lẽo.

"Đúng." Lạc Vân Hi không hề gạt hấn, cũng không có cách giấu đi.

"Tại sao?" Đoan Mộc Triết quay đầu lại, mặt đầy đau khổ, lớn tiếng hỏi, "Tại sao là hấn?"

Huynh đệ hấn đầu hơn mười năm, nam nhân hấn hận thấu xương! Vì sao, Hi nhi làm cảm thứ hấn ta đưa, còn lừa gạt hấn!

Lạc Vân Hi hít sâu một hơi, bước đến trước mặt hấn, "Giữa ta và hấn không phải như ngươi nghĩ. Đoan Mộc Triết, ta nói cho ngươi biết, Đoan Mộc Ly mang Tuyệt Cẩm bày bán trong tiệm vũ khí, nhưng lại không bán lập tức, ta muốn, cũng sẽ nghĩ cách có được. Ta mất ký ức, thấy Đoan Mộc Ly cũng không đáng ghét như ngươi nói, ta không ngại kết bạn với hấn."

Ánh mắt Đoan Mộc Triết sau khi nàng nói xong lời này lập tức bùng lên ngọn lửa: "Không thể, tuyệt đối không thể! Ngươi là người của ta, hấn là kẻ địch một sống một còn của chúng ta, dù ngươi tính mất trí nhớ cũng không thay đổi được sự thực này!"

"Những việc này không có quan hệ gì với ta, sau khi ta mất trí nhớ, đã không phải Lạc Vân Hi trước kia, cũng như chẳng phải Lạc Vân Hi giành tất cả tâm lòng cho ngươi trước đây nữa, ta vốn dĩ không muốn nói những chuyện này cùng ngươi." Nàng thần nhiên nói.

Đoan Mộc Triết như muốn nổ tung, giọng nói đầy rẫy thống khổ: "Hi nhi đừng nói với ta như vậy, được được được, ngươi mất ký ức, ta nhường ngươi, nhưng ngươi nghe ta một lần, cách xa Đoan Mộc Ly một chút, giao tình giữa hấn và ngươi chỉ mới đây thôi, nhưng chịu mang thứ quý trọng như thế cho ngươi, chỉ có một khả năng, hấn biết ngươi là người của ta. Ba năm trước việc chúng ta làm hấn có nghe được một chút phong thanh, trời mới biết trong lòng hấn rốt cuộc có ý gì, ta không muốn ngươi chịu một chút tổn thương nào!"

Lạc Vân Hi yên tĩnh nghe hấn nói, trong lòng cũng không phủ nhận lời hấn nói.

Đoan Mộc Triết nói rất có đạo lý, đúng là tồn tại tại những nguy hiểm này.

"Ngươi yên tâm, ta không sẽ dễ dàng tin tưởng một người như vậy."

"Vậy được rồi, Hi nhi, ta đối với ngươi làm sao trong lòng ngươi tự biết, quan hệ của chúng ta không phải người khác có thể dễ dàng thay đổi được, mọi việc nên cân nhắc kỹ." Giọng Đoan Mộc Triết khàn khàn, nói xong câu này, đưa tay ra xoa đầu nàng.

Lạc Vân Hi không nói gì, lùi về sau một bước, tự nhiên tránh né.

Trải qua những thứ này, nàng sẽ không để chính mình có thể cùng Đoan Mộc Triết thân mật như vậy nữa. Có một số việc, thay đổi chính là thay đổi.

Tay Đoan Mộc Triết lúng túng ngừng giữa không trung, khóe miệng nở một nụ cười khổ, ung dung lấy tay về: "Có thể ta thiếu thời gian bên cạnh ngươi, ta sẽ rút thời gian để ở cùng ngươi nhiều."

Hắn an ủi mình, Lạc Vân Hi mất ký ức, cho nên đối cuối cùng với hấn cũng có bài xích...

Đoan Mộc Triết cùng Lạc Vân Hi vào trong viện ăn cơm, Quân Lan Phong lại đi Bát Trân Lâu nổi danh Thiên Dạ.

Lầu hai trang trí tỷ mỉ, ban ngày, kéo màn che thật dày lên, cả trong các hoàn toàn tối.

Lặng yên không tiếng động bước chân lên lầu, sắc mặt Lương Diệp Thu có một chút khản trương, hấn không biết vì sao Trung Sơn Vương đột nhiên triệu kiến hấn, tuy phụ thân có ý muốn hấn đi theo Trung Sơn Vương, như vậy cũng là quá tốt, nhưng vì sao lần này chỉ thấy một mình hấn bị gọi đây?

Cửu Sát mở cửa, mắt ra hiệu cho hấn đi vào, Lương Diệp Thu nhẹ bước vào, không dám thở mạnh một tiếng, không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì, phía sau, Cửu Sát nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lương Diệp Thu nháy mắt mấy cái, thích ứng tối tăm bên trong gian phòng, vòng qua bình phong thêu phong cảnh, đã trông thấy một bóng dáng cao lớn nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp, ánh mắt u ám nhìn lên hoa văn trên bình phong đồ.

Hắn vội cúi người, quỳ xuống: "Bái kiếns Trung Sơn Vương."

"Đứng dậy đi." Giọng nói có lực của Quân Lan Phong truyền thẳng vào màng nhĩ hấn, "Ngồi xuống."

Lương Diệp Thu cảm tạ một tiếng, cuối cùng ngồi vào một cái ghế ở bên cạnh, cúi đầu phục tùng: "Không biết Vương gia gọi ta tới có gì sai bảo?"

"Chúng ta nói trắng ra, Lương quý phi không có con, tuổi lại lớn, sau này mặc kệ hoàng tử nào đăng cơ, đối với Lương gia các ngươi đều không có lợi." Quân Lan Phong thần nhiên nói.

Lương Diệp Thu cung kính nói: "Đúng vậy, cho nên phụ thân hy vọng có thể phục vụ cho Vương gia, mới không đến nỗi vô dụng như vậy."

Trong lời nói của hấn cực kỳ nịnh hót, mí mắt dừng trên bóng nam nhân cao lớn đang đứng đưa trên mặt đất, hấn vốn không dám ngẩng đầu đối diện nam nhân như thiên thần kia. Người này xuất thân từ tứ đại thế gia, thân phận cao quý, không chỉ kế thừa vương vị, còn nắm giữ mười vạn binh quyền,

Thiên Dạ không người nào dám tùy tiện đắc tội hần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Lương Diệp Thu bi thảm

Edit: thu thảo

Ánh mắt Quân Lan Phong từ trên bình phong chậm rãi chuyển qua đỉnh đầu Lương Diệp Thu, nhàn nhạt nói: "Ngẩng đầu lên. "

Trái tim Lương Diệp Thu nhảy "bùm bụp" mấy lần, mỗi câu Trung Sơn Vương nói đều khiến hần khản trương, vì thế ngẩng đầu lên, tận lực duy trì sự bình tĩnh, không làm mình tự hạ thấp thân phận, tuy biểu hiện có thể né tránh nhưng ánh mắt khản trương đã bán đứng hần.

Quân Lan Phong lạnh nhạt đánh giá, Lương Diệp Thu lớn lên cũng tương đối đẹp mắt, hần ta vốn không mập, cũng không gầy teo, khuôn mặt cũng thon dài, ngũ quan anh tuấn.

Chỉ có điều, thế gian này nam tử đẹp mắt rất nhiều, không chỉ mình hần ta lớn lên là đẹp nhất, kẻ như hần ta ở Dạ Đô vợ bừa cũng được một nắm to, khuôn mặt anh tuấn hữu dụng không? Quan trọng chính là thực lực.

Ví dụ như, người trước mắt sẽ lập tức trở thành một vật hy sinh trên tay hần (TSV).

Lương Diệp Thu rũ mắt xuống, thở mạnh cũng không dám.

"Thiên Dạ có vị đích nữ nổi danh xấu xí, mọi người gọi nàng ta là Lý Vô nhan, đây là biệt hiệu của nàng, tên thật là gì cũng không ai nhớ tới, ngay cả người nhà nàng cũng chỉ gọi nàng là Lý Vô nhan, người có biết không?" Giọng Quân Lan Phong nói chuyện không nặng không nhẹ, nhưng lại làm lòng người khác có áp lực lớn.

Lương Diệp Thu ngẩn ra, nâng mí mắt nhìn hần, lẩm bẩm: "Lý Vô Nhan sao? Từ nhỏ ta đã được nghe nói về nàng."

Lý Vô nhan lớn hơn hần, hiện tại đã là cô nương già không ai thèm lấy, sinh ra đã xấu xí, có thể là bởi vì xấu xí, nóng nảy cũng đặc biệt hư hỏng, tính cách có rất nhiều chỗ thiếu sót, cũng không ai biết sau một khắc nàng sẽ nổi điên lên rồi làm gì, vì vậy nam nhân cả đời không cưới được vợ cũng không đồng ý lấy nàng.

Trung Sơn Vương đang yên đang lành hỏi đến nàng làm gì? Trong lòng Lương Diệp Thu không ngừng suy nghĩ.

Quân Lan Phong khẽ thở dài nói: "Thật ra cũng không dấu gì ngươi, Lý Vô Nhan này là biểu tỷ của bản vương, kẻ biết cũng rất ít, cha mẹ của nàng gần đây cầu xin bốn vương, ta cũng không có cách nào, bốn vương muốn tìm cho nàng một phu quân."

Quân Lan Phong nói giống như một chậu nước lạnh từ trên trời giáng xuống, dội thẳng lên cả người Lương Diệp Thu khiến từ đầu đến chân hần đều lạnh toát.

Hần run rẩy hỏi: "Vương gia, không phải người thấy ta hợp ý chứ?"

Sau khi hỏi hần lại vô cùng hối hận, Trung Sơn Vương và hần không quen thân lắm, đột nhiên tìm hần đến nói chuyện này, còn phải hỏi sao?

"Ta chỉ nói một chút thôi, không ai biết quan hệ của nàng và bản vương." Khóe miệng Quân Lan Phong nhếch lên nụ cười khác thường.

Da đầu Lương Diệp Thu run lên, trong đầu đóng bánh lại như một khối bột nhào, đây là biểu tỷ của Trung Sơn Vương, nếu cưới được thì nhất định là chuyện tốt, chỉ có điều, vì sao lại là Lý Vô Nhan!

Hần cũng chưa từng nghĩ, nếu như không phải biểu tỷ Lý Vô Nhan này, Trung Sơn Vương cũng còn rất nhiều biểu tỷ khác, sao có thể đến phiên Lương Diệp Thu chứ?

"Ta nhất định sẽ vì Trung Sơn Vương quan tâm chuyện này." Lương Diệp Thu giả câm giả điếc nói.

Quân Lan Phong khẽ cười: "Người tuổi trẻ bây giờ càng ngày càng không có tục lệ, bốn vương thấy ngươi cũng không tệ lắm." Lời nói này khá trực tiếp rồi.

Lương Diệp Thu vội vàng nói: "Nhưng mà, ta đã đính hôn, biểu tỷ của Vương gia, chắc chắn là khi gả đi sẽ muốn làm chính thê."

"Đính hôn không hủy bỏ được sao?" Đáng tiếc, Quân Lan Phong không cho hần ta cơ hội, nhẹ nhàng ném ra một câu, "Nghe nói người đính hôn với tiểu thư phế vật của Lạc gia, muốn hủy bỏ hôn ước với nàng ta thì đã có lý do rồi đấy thôi."

Lương Diệp Thu âm thầm kêu khổ, chỉ đành phải nói: "Mong ngài cho ta về nói chuyện với phụ thân cái đã."

"Ừ, bổn vương rất coi trọng ngươi đó." Quân Lan Phong gật đầu, nói một đầy ý vị sâu xa, Lương Diệp Thu suýt thì khóc, đứng lên cáo từ.

Hắn cho rằng, phụ thân nhất định sẽ thông cảm cho hắn, nghĩ ra cách gì khác, kết quả về nhà nói chuyện này, Lương Tông Phủ lại trực tiếp tát một bạt tai vào mặt hắn.

"Ngươi ngốc quá đi, đây chính là Trung Sơn Vương! Hắn đã nói ý định đó rõ ràng như thế, ngươi lại còn dám nói phải quay về nói chuyện với lão già như ta, nói chuyện, nói chuyện cái đầu ngươi! Còn không theo ta tới Lạc phủ từ hôn, rồi đến Lý gia cầu hôn đi!"

Lương Tông Phủ một mặt chửi một mặt đánh, mặt đầy ý chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Lương Diệp Thu tránh né, tức giận nói: "Phụ thân, Lý Vô Nhan kia nổi danh là xấu xí, mà tính cách lại khác người, không khác gì điên bà, con thật sự không muốn lấy nàng ta!"

"Vậy thì sao? Nàng vậy mà lại là biểu tỷ của Trung Sơn Vương! Ngươi đáp ứng hắn, lấy về nhà, đời này liền phát tài! Dựa vào Quân gia, Lương gia chúng ta cũng nước lên theo thuyền lên đó!" Lương Tông Phủ giải thích cho hắn nghe.

"Nhưng mà, con của ta và nàng ta cũng sẽ rất xấu đấy, làm phụ thân một đứa trẻ xấu xí, mẫu thân nó cũng xấu thì đúng là..." Lương Diệp Thu không cam lòng.

Tuy hắn không thích Lạc Vân Hi, nhưng mà so với Lý Vô Nhan, Lạc Vân Hi còn tốt hơn rất nhiều!

Lương Tông Phủ thở dài: "Ngươi đứa trẻ ngốc này, tuy bề ngoài ngươi không nạp thiệp, tỏ vẻ trung thành đối với Trung Sơn Vương, nhưng trên có kẻ, dưới cũng có kẻ, ngươi không thể tìm một nữ nhân vẹn trộm sinh một đứa nhỏ sao? Sau khi trăm tuổi, Trung Sơn Vương đã chết, còn quân được nhiều chuyện đến vậy sao?"

Lương Diệp Thu nghe vậy mắt sáng lên, quả nhiên là được, chỉ là trong nháy mắt lại đau khổ vô cùng, nhưng hắn không muốn lấy kẻ xấu xí kia...

Mà sau khi Quân Lan Phong rời khỏi Bát Trân Các, suy nghĩ một lát, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, nói: "Tôi Lạc phủ."

Sau khi Đoàn Mộc Triết đi, Lạc Vân Hi liền đến chỗ Tam di nương, từ sau khi nàng về kinh thành, sắc mặt Tam di nương càng ngày càng tốt, nụ cười cũng tăng lên rất nhiều, trong lòng Lạc Vân Hi rất vui vẻ, liền không nghĩ đến những chuyện khác nữa, sau khi về viện liền luyện một chút công phu.

Gần đây, theo lời nàng ra lệnh, trong Vân Các trồng không ít lục đằng và thường thanh. Dưới bóng cây màu xanh biếc, một nữ tử mặc một bộ váy vàng lông lân xoay tròn quyen rũ, dải lụa trắng như tuyết mềm mại tung bay tạo lên ánh sáng long lanh, tốc độ cực nhanh, như một con rắn dài đang bay lượn, lại như tuyết rơi, đáng người gầy yếu xen trong đó, một loạt động tác đánh rơi vô cùng thuần thực hiện ra dưới tay nàng.

Sau một lúc luyện tập, nàng thu dải lụa lại đứng yên, đầu tường vang lên âm thanh vỗ tay: "Sur muội, võ công của muội thật sự rất đẹp mắt."

Mỗi tay Đoàn Mộc Ly nắm một con gà nướng, vừa ăn cánh gà bên tay phải, vừa nhảy xuống từ đầu tường, vì đáng người hắn có vài phần tiêu sái tùy ý, một đôi mắt đào hoa dài tràn đầy ý cười: "Cho muội!"

Hắn đưa con gà nướng bên tay trái cho nàng.

Lạc Vân Hi quán Tuyệt Cầm bên hông, nhận gà nướng, hỏi: "Không phải đồ trộm được chứ?"

Đoàn Mộc Ly đã để người của mình đuổi nha hoàn trong sân ra ngoài, lúc này liền ngồi xuống ghế đá trong viện, cắn khối thịt lớn ăn nói: "Mới mua, gà nướng Phương Ký, vừa thơm vừa giòn, ngoài giòn trong mềm, cắn xuống một cái, nước ăm sẽ tràn đầy miệng."

Lạc Vân Hi nghe vậy thì cười, giờ gà nướng lên cắn một cái, quả nhiên thơm ngon giòn tan, ăn cực kỳ ngon.

"Ta cũng nghe nói trong cung xảy ra chuyện, nói ngươi bị Trung Sơn Vương bắt đi." Đoàn Mộc Ly một bên ăn gà, một bên dùng đôi mắt đào hoa đẹp mắt dò xét.

"Không có chuyện gì." Lạc Vân Hi thản nhiên đáp.

"Ta tất nhiên là biết không có chuyện gì rồi, như mà có việc, ta không hiểu nên bây giờ mới tới tìm ngươi, Trung Sơn Vương hắn không động lòng với sư muội ta chứ?" Đoàn Mộc Ly vừa nói vừa đánh giá biểu hiện trên mặt nàng.

"Nói bậy!"

"Có thể không phải nói bậy, ngày ấy ở Thần lâu, người múa là ngươi à?"

"Sao ngươi biết?" Lạc Vân Hi giật mình.

"Ta nhận ra giày của ngươi." Giọng nói của Đoàn Mộc Ly vô cùng tùy ý, trong miệng dứt một cái đùi gà, chậm rãi gặm, mãi sau mới hỏi: "Tại sao ngươi

nói với Đoàn Mộc Triết, Tuyệt Cẩm là Trung Sơn Vương đưa ngươi, mà không nói là ta? Ngươi sợ hấn biết quan hệ của ngươi và ta sao?" Tim Lạc Vân Hi nhảy nhót nửa nhịp, trời ạ, chuyện này quả nhiên gây nhiều phiền phức, từng cái tìm tới cửa, nàng nhẹ nhõm mảy, suy nghĩ cách trả lời tốt nhất, chậm chạp mở miệng: "Chúng ta có thể có quan hệ gì? Mấy ngày trước ta không quen biết ngươi...ngươi cũng không quen biết ta, bây giờ mới biết là sư huynh muội. Nếu bảo là ngươi đưa, người ngoài sẽ điều tra ra quan hệ của ngươi, ta và sư phụ, sao có thể để họ lợi dụng điểm này mà kiếm lợi đây?"

Đoàn Mộc Ly gật đầu, dịu dàng nói: "Ngươi suy nghĩ cũng đúng, Đoàn Mộc Triết này quý kẻ đa đoan, nếu biết ngươi là duy nhất tiểu sư muội của ta, chắc chắn sẽ xuống tay ác độc với ngươi."

Lạc Vân Hi cúi đầu, cắn gà chiến trong miệng cũng mất hương vị, ai, là nàng tạo ra cái nghiệt gì đây, hiểu lắm kìa chỉ sợ càng ngày càng sâu.

Đoàn Mộc Ly chuyển đề tài: "Chẳng qua, hấn biết được cũng không có chuyện gì, ba năm trước là ta tự nguyện bị hấn lừa, chứ với trò mèo đó của hấn, còn chưa phải đối thủ của ta! Tiểu sư muội, sư huynh bảo vệ ngươi...ngươi sau này có thể cùng sư huynh tung hoành thiên hạ."

Môi mông của hấn tự phụ gọi lên, tuy dính đầy dầu mỡ, lại không khó coi, ngược lại làm cho mỹ nam này tăng thêm vài phần phong thái mê người.

Trong lòng Lạc Vân Hi ảm áp, nụ cười cũng rực rỡ thêm vài phần, ngồi vào bên cạnh hấn, giữa hai lồng mày giờ lên một chút u oán Đoàn Mộc Ly không hiểu: "Sư huynh, ngươi thật sự thương người sư muội như ta sao?"

"Tất nhiên, thực ra, ta cũng như sư phụ vậy." Đoàn Mộc Ly gỡ xong con gà kia, đưa tay lấy khăn tơ trắng từ trong lòng ra, nhẹ nhàng lau sạch khóe miệng và hai tay, giọng nói mềm mại, "Tuy hấn đoạt nhân sâm ngàn năm của ta, nói là trị bệnh cho ngươi, nhưng ta từng đáp ứng người khác, nhân sâm ngàn năm này dùng để cứu mạng người khác, cho nên bắt buộc dĩ muốn đoạt lại nhân sâm ngàn năm từ trên tay hấn. Nhưng khi đó chẳng phải là không biết ngươi sao?"

"Bây giờ, ngoài sư phụ, ta là người thân nhất của ngươi." Đoàn Mộc Ly nói, con ngươi tràn ra ý cười, nắm góc khăn, lau khóe miệng cho Lạc Vân Hi, "Sư muội, ta không thương ngươi, thì ta thương ai đây?"

Khóe miệng Lạc Vân Hi cong lên, nói: "Sư huynh, nếu một ngày ta phạm lỗi, ngươi cũng sẽ tha thứ cho ta sao?"

"Ừ." Đoàn Mộc Ly đáp chắc như đinh đóng cột.

Trong lòng Lạc Vân Hi hơi chua, ngồi cùng hấn một lát, Đoàn Mộc Ly hỏi nàng chuyện học tập một số võ công và độc thuật, sợ ở lâu bị người khác biết được, liền vội vã rời khỏi đó.

Chân trước hấn mới vừa đi, chân sau Quân Lan Phong đã đến.

"Lạc Vân Hi, bốn vương mạng ngươi đi xem chuyện vui." Hấn nhanh chân đi tới nói.

Lạc Vân Hi ngẩng đầu lên, mở năm ngón tay ra, ánh sáng thuận theo khe hở rơi xuống dưới, nàng nheo mắt lại, thích ứng với ánh sáng ở đỉnh đầu, nhìn về phía Quân Lan Phong, hấn đang đứng bên dưới cây thường thanh xanh tươi, đáng người kiên cường, ngũ quan đẹp mắt.

"Nhìn cái trò gì? Nóng như vậy, không muốn đi." Nàng dòi người mình về phía bóng cây xanh.

"Đây là cái gì?" Quân Lan Phong đi tới, nheo mắt đánh giá cây xiên thịt bằng trúc trên đất, đây là cây xuyên trên gà nướng.

Lạc Vân Hi giờ cánh tay lên, chống cằm, lưỡi biếng không muốn để ý hấn, Quân Lan Phong lại ở ngồi xuống bên người nàng, cau mày nhìn xuống cây xiên thịt bằng trúc, dường như nhớ ra cái gì đó, bất chợt kéo đầu Lạc Vân Hi, chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng hiện còn bóng loáng.

"Ừm——" Lạc Vân Hi ngẩn người, thật sự kinh ngạc.

Quân Lan Phong đã là thuần thực cạy miệng nàng ra, lưỡi dài càn quét bên trong một lượt, thả ra nàng, nói: "Ngươi vừa ăn gà."

Lạc Vân Hi nhũm mày tức giận nói: "Sao ngươi lại còn như vậy?"

"Gà nướng Phương ký." Quân Lan Phong lại nói.

Lạc Vân Hi không chịu nổi, liền đứng dậy đi chỗ khác.

"Nếu ngươi như thích ăn, mỗi ngày ta mua cho ngươi một con, nhưng mà dạ dày ngươi không tốt, không thể ăn nhiều." Phía sau, vang lên giọng nói bình tĩnh của hấn.

"Không dùng đồ của ngươi đối với ta mới là tốt nhất!" Lạc Vân Hi gặm nhẹ.

Sư huynh đẹp trai như vậy, dịu dàng như vậy, đối tốt với nàng như vậy, làm gì có nửa phần thô lỗ như nam nhân này? Lúc này nhìn thấy nam nhân này, nhìn sao cũng chướng mắt.

Quân Lan Phong cũng ý thức được dường như lúc này Lạc Vân Hi đặc biệt ghét mình, bước nhanh vài bước qua, lạnh mặt nói: "Ta tới không phải là để đối tốt với ngươi, mà là muốn dẫn ngươi đi xem trò vui."

"Ai muốn xem trò vui với người, mau biến đi?" Lạc Vân Hi không còn chút kiên nhẫn nào, dùng sức lau miệng, khom lưng nhặt mấy cái xiên trúc lên.

Ánh mắt Quân Lan Phong tối sầm lại, miệng lại cười lạnh một tiếng: "Phải không? Người không xem? Ha ha, Thiên Dạ đệ nhất xấu nữ Lý Vô Nhan, bộ dạng vô cùng xấu xí, tính cách thì kỳ quái, hơn ba mươi tuổi, lại chưa lập gia đình, chuẩn bị gả cho con một quan viên trong triều, nhỏ hơn nàng mười tuổi! Viên quan kia mang con trai tới cửa cầu hôn, người xác định người không đi xem trò vui này sao?"

Lạc Vân Hi đang không có hứng thú, nghe vậy trong lòng khẽ nhúc nhích, quay đầu lại hỏi: "Phải không? Lý Vô Nhan, cái tên này ta cũng nghe qua, thật sự là xấu nữ sao? Mà lời đồn cũng chưa chắc là thật."

Quân Lan Phong không để ý tới nàng đi ra ngoài, để cho nàng một bóng lưng lạnh lùng.

"Bản thân ta tự đi xem." Lạc Vân Hi nói một tiếng, cũng đi ra ngoài.

Hai chân Quân Lan Phong dừng lại, bóng dáng đột ngột từ mặt đất nhảy lên, dùng khinh công, đập lên cây hoa quỳnh, bay thẳng ra ngoài phủ, Lạc Vân Hi không nhanh không chậm đi đường của mình.

Ra ngoài phủ rồi, nàng đi về hướng đầu hẻm bên phải, Quân Lan Phong không biết từ đâu nhảy xuống, lôi kéo ống tay áo nàng: "Ngu ngốc, đi bên này."

Lạc Vân Hi lờ mờ hấn, theo hấn đi đến nhà Lý Vô Nhan.

Nàng nghĩ, người Thiên Dạ chỉ đồn như vậy thôi, không chừng Lý Vô Nhan này thực ra là đại mỹ nhân, bằng không sao còn có người cầu hôn nàng ta? Hơn nữa còn nhỏ hơn nàng mười tuổi!

Hai người rất nhanh đến khu nhà dân Bắc Thành, nhà Lý Vô Nhan sâu bên trong ngõ, rất xa, đã nghe được một giọng nói thô to: "Chao! Bán chao! Người thú ăn vào thơm đây!"

Giọng người này cực kỳ thô lỗ, đề xuống toàn bộ tiếng hò hét bán thức ăn khác.

Lạc Vân Hi cứ thế đi đến trước mặt người kia, đến khi Quân Lan Phong ghé vào lỗ tai nàng nói nhỏ: "Người xem, đây là Lý Vô Nhan." Nàng mới thức tỉnh.

Cái gì? Đây là Lý Vô Nhan sao? Quân Lan Phong vừa rồi đùa gì đáng sợ quá vậy?

Đây là nữ nhân sao?

Trán nàng toát hết cả mồ hôi, Lý Vô Nhan eo thon vai tròn, mặc áo của nam tử, đỉnh đầu có đồng tóc búi tròn bù xù như rom rạ, quần kéo lên, lộ ở hai cái đuôi tóc gáy ra bên ngoài, không nhìn kỹ sẽ cho rằng là nam nhân.

Mà đầu của nàng bẹp, ánh mắt lệch về phía bên trái (nói phũ thì là lác ý), cái mũi cực kỳ nhỏ, nhìn vào chóp mũi thì đúng đáng như kẻ tiểu nhân, miệng từ giữa nứt ra, nhìn như thế nào cũng kỳ quái.

"Cái này..." Nàng lăm bằm một tiếng, nghĩ thầm Lý Vô Nhan quả nhiên là xấu xí, nàng không còn hứng thú xem trò vui tổng nữa, đang chuẩn bị nói phải đi về, Lý Vô Nhan lại phát hiện nàng.

"Này tiểu nha đầu, mau tới mua chao!" Lý Vô Nhan chạy đến giữ chặt cánh tay Lạc Vân Hi, lực tay nàng ta rất lớn, kéo thẳng Lạc Vân Hi đến trước quán đậu hủ thối, nắm lên một khối đậu phủ thối nhét mạnh vào trong miệng nàng, một mặt cười ha ha.

Nàng ta không sợ trời không sợ đất, càng không sợ quan phủ, bình thường hận nhất nữ nhân xinh đẹp, ai bảo các nàng đẹp hơn nàng ta? Mà quan phủ bình thường đều sẽ không tới chọc giận nàng ta, bởi vì nàng ta nóng tính lại quái dị. "Nha đầu xấu muốn ăn chao, nhìn thấy không?" Tiếng cười của Lý Vô Nhan vang cả trời đất.

Ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng, giờ tay chặn cánh tay nàng ta lại, Quân Lan Phong đã đi tới, mắt đầy tức giận, một tay xốc Lý Vô Nhan lên, đứng ở trước mặt Lạc Vân Hi, lạnh giọng hỏi: "Người là Lý Vô Nhan?"

Lý Vô Nhan vừa nổi giận hơn, thấy là vị nam tử tuần tú, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, gật đầu.

"Dẫn ta đi gặp cha mẹ người." Quân Lan Phong trực tiếp mở miệng.

"A, không phải người muốn cầu hôn ta chứ?" Lý Vô Nhan nói rồi "e thẹn" cúi thấp đầu.

Lạc Vân Hi trực tiếp không nói gì, Quân Lan Phong lại cười nói: "Là có mỹ nam muốn cầu hôn người, nhưng không phải ta." Hấn giữ chặt Lạc Vân Hi, đi tới cửa lớn sau lưng Lý Vô Nhan.

Trong phong lớn của Lý gia, cha mẹ Lý Vô Nhan nhìn thấy Quân Lan Phong đều cực kỳ khiếp sợ, nhìn người quần áo nam nhân này chính là người giàu có, đến nhà bọn hắn làm gì?

"Ta là Trung Sơn Vương." Quân Lan Phong lấy lệnh bài ra trưng đưa trước mặt bọn hắn, nói thẳng ra mục đích, "Từ nay về sau, con gái người chính là biểu tỷ bà con xa của ta, mặc kệ ai hỏi đều nói như vậy."

Hai người Lý gia kia thấy như vậy, chỉ là ngây ngốc gật đầu.

"Không phải nói có người đến cầu hôn sao? Tại sao lại là người nhận biểu tỳ đây?" Lạc Vân Hi rất khó hiểu.

"Chờ một chút không phải có thể xem kịch vui sao?" Quân Lan Phong cười, kéo nàng đến đứng ở một góc khuất chật hẹp, "Chúng ta trốn ở chỗ này, xem kịch vui!" Nói rồi, hắn vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng nhặt đi mấy cọng cỏ khô dính trên đỉnh đầu Lạc Vân Hi, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, như là che chở tối bảo bối yêu quý.

Lúc này Lý Vô Nhan nghe nói có người muốn đến cầu thân, vui vẻ đi vào trong phòng trang điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Từ hôn

Edit: thu thảo

Lại nói Lương Diệp Thu và Lương Tông Phủ đầu tiên là tới Lạc phủ từ hôn.

Mới ra khỏi Lương phủ, Cừu Sát liền căn dặn bọn hắn lại, khuôn mặt lạnh như băng không có chút nào nhiệt độ: "Lương đại nhân, gia chúng ta bảo, tới Lý gia cầu hôn trước đã."

Mặt Lương Tông Phủ đầy khó xử, lại không dám đắc tội Trung Sơn Vương trước mặt người tâm phúc của hắn, nói: "Nếu không từ hôn, thì đi cầu hôn như thế nào đây?"

Cừu Sát nhàn nhạt nói: "Đây là ý của gia, người chỉ cần đề ý làm sao làm tốt chuyện cầu hôn trước đi đã, còn việc đính hôn kia nhất định là có thể hủy bỏ."

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu nên sự tức giận liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm, có lẽ là Trung Sơn Vương sợ bọn hắn thay đổi phải không? Chẳng qua nếu như chuyện Lý Vô Nhan là biểu tỳ của Trung Sơn Vương truyền ra ngoài, dù cho nàng có xấu xí thế nào đi nữa, tính tình không tốt ra sao, cũng không lo không có ai lấy! Lúc đó không chừng còn chưa tới phiên bọn hắn thì người ta đã cưới gả xong rồi.

Lương Tông Phủ đành phải cùng Lương Diệp Thu ngồi lên xe ngựa, lệnh cho phu xe quay đầu xe, đi tới phía Bắc Thành.

Một đường hỏi được nhà của Lý Vô Nhan, cha mẹ Lý Vô Nhan tiếp đãi bọn hắn, vừa thấy hai người tới áo mũ chỉnh tề, không giàu cũng quý, đều há hốc mồm ngạc nhiên.

Lương Tông Phủ ngồi trước bàn tiếp khách, bụng chén lớn trà to mà mẹ Lý đưa tới, cau mày uống một hớp, trên mặt nở nụ cười: "Ta chưa hề biết, thì ra Lý gia và Quân gia là thân thích."

Cha mẹ Lý không dám đáp.

Lương Diệp Thu nhà nhìn Lý gia chỉ có bốn bức tường, giữa nhà chính là bàn trà mời khách, mẹ Lý đưa trà cho hắn, hắn cũng chỉ nhận đặt lên bàn, vốn chẳng thèm uống.

Như vậy mà cũng là bà con họ hàng của Quân gia sao?

"Nghe nói người có một đứa con gái là biểu tỳ của Trung Sơn Vương phải không?" Lương Diệp Thu không nhịn được muốn điều tra.

Cha Lý lúng ta lúng túng nói: "Đúng vậy, là biểu tỳ của Trung Sơn Vương."

"Vậy không biết là thân thích như thế nào?" Lương Tông Phủ hỏi.

Mẹ Lý vội vàng nói: "Cũng không có quan hệ rõ ràng lắm, chẳng qua chính miệng Trung Sơn Vương từng nói, Vô Nhan nhà chúng ta chính là biểu tỳ của hắn."

Lương Tông Phủ gật đầu, Trung Sơn Vương chính miệng nói, vậy cũng không phải hoài nghi gì nữa, nhẹ nhàng nhấp bát trà ở trên mặt mấy lần, hỏi: "Lý tiểu thư đâu?"

"Ta đi gọi nó ra." Mẹ Lý lau tay vào tạp dề, đang muốn đi vào, một tiếng nói "e thẹn" từ trong nhà truyền ra: "Ta ở đây."

Giọng nói này nửa nam nửa nữ, khàn đục, nhưng vì cố gắng mềm mại, mà khiến người nghe run rẩy cả người.

Lý Vô Nhan chậm rãi đi ra, Lương Diệp Thu và Lương Tông Phủ lập tức như bị ma nhập, chăm chú nhìn nàng, miệng há hốc, chẳng nói được câu nào. Nhất là Lương Tông Phủ, nước trà vừa nhấp thuận theo khoe miệng chảy ra, hần cũng quên đi lau.

Đây, đây là nam hay là nữ vậy?

Mặc một bộ quần áo lớn màu hồng, thân hình to lớn đồ sộ, hoàn toàn giống nam nhi, mái tóc rối tung ở đầu vai dài ngắn không đồng đều, cứng như cọng cỏ, buồn cười nhất vẫn trên tóc còn mai cắm một đóa hoa sen. Trên chiếc đầu bằng phẳng, là một khuôn mặt thâm không nở nhin, trên mặt vàng khè là mắt miệng méo mó, không biết là đang cười hay là đang khóc.

Nghe nói là ba mươi mấy tuổi, nhưng mà liếc nhìn qua, thật sự là không nhìn ra là ba mươi mấy, trông như người trung niên hơn bốn mươi rồi.

"Vô Nhan, mau tới chào hỏi khách quý đi." Mẹ Lý vội vàng gọi.

Lúc này, Lạc Vân Hi trốn ở phía sau, nhìn thấy Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu đến đã thấy vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ, người Quân Lan Phong nói đến cầu hôn lại là Lương Diệp Thu? Không phải hần còn có hôn cùng nàng sao? Sao đang yên đang lành lại phải đến cầu hôn người xấu xí như vậy?

Mặt Lương Diệp Thu tái nhợt, vốn dĩ không chờ Lý Vô Nhan tới, xoay người chạy ra cửa.

"Đừng chạy!" Lý Vô Nhan cuống lên, thấy mỹ nam muốn chạy, bộc lộ bản tính, bước nhanh chân đuổi theo, vurun như trái tay ra nắm chặt vạt áo hần. Bởi váy nàng ta khá dài, nàng đạp vào chân váy một cái, hét lên một tiếng, thân thể cao lớn bỏ nhào về phía trước, áp chặt lên người Lương Diệp Thu, hai người cùng ngã lăn ra đất.

Lý Vô Nhan cúi đầu trông thấy gương mặt anh tuấn của Lương Diệp Thu, mặt liền vui vẻ, kêu lên: "Người tới cầu hôn ta sao? Ta gả cho người, không cần cha mẹ đồng ý, bây giờ ta liền theo người về."

Lương Diệp Thu bị người nặng 180 cân này ép tới không kịp thở, ra sức đẩy ra nàng. Lý Vô Nhan không hề để phòng liền bị ngã xuống một bên, kêu lên một tiếng, Lương Diệp Thu vội đứng lên xông ra ngoài.

Buồn nôn, quá ghê tởm! Dù hần chết cũng sẽ không cưới nữ nhân này!

Lương Tông Phủ cố nén ý tưởng kích động nôn hết mọi thứ, sắc mặt biến đổi mấy lần, đang chuẩn bị cáo từ, một đạo tiếng bước chân trầm ổn vang lên ở phía sau phòng khách.

"Đừng nhúc nhích, ta đi ra ngoài một chút." Quân Lan Phong nhẹ nhàng cầm tay nàng, ý cười ở khóe miệng có chút kỳ lạ, rồi sau đó sải bước đi ra ngoài.

"Lương đại nhân, nhanh như vậy đã tới rồi sao?" Quân Lan Phong thu ý cười xong, gật đầu với Lương Tông Phủ.

Nhìn thấy Trung Sơn Vương, Lương Tông Phủ chấn động, vội vàng tới chào.

Quân Lan Phong đứng chấp tay, khuôn mặt thản nhiên, cả người tỏa ra sự lạnh lùng người lạ chớ tới gần, Lương Tông Phủ rất ít có cơ hội đối mặt nói chuyện với hần như vậy, trong tim vừa mừng vừa sợ, nhưng đồng thời vừa đắng vừa chát, hôn sự này, thật đúng là không biết nói sao đây?

"Biểu tỷ này của ta cái gì cũng tốt, chỉ một điểm không tốt này thôi, bốn vương vẫn muốn tìm mối hôn sự tốt cho nàng, cho nên không công khai thân phận của nàng, chỉ sợ là những người kia mưu đồ bất chính đến chiếm lấy lợi lộc, phải biết, bốn vương muốn tìm một nam nhân thật sự yêu nàng, mà không phải kẻ nhờ vào đó lấy lòng bốn vương..."

Lương Tông Phủ nghe vậy, sau gáy chảy đầy mồ hôi, hần ở trong quan trường cũng đã nhiều năm như vậy, sao có thể không nghe ra giọng nói của Trung Sơn Vương có chỗ không thích hợp đây?

"Lý tiểu thư tính cách thẳng thắn, so với thiên kim tiểu thư bình thường thực sự tốt hơn nhiều." Hần khen vài câu trái lương tâm, quyết định, nói: "Nhi tử thần từ trước đến giờ công danh kém, hần còn không biết được chỗ tốt của Lý tiểu thư, thần thực sự muốn thay hần quyết định hôn sự này, chỉ sợ Vương gia và Lý gia không thích mà thôi."

Mắt Quân Lan Phong híp lại: "Người xác định con trai người sau này sẽ thật lòng đối với biểu tỷ Lý gia của ta chứ?"

"Xác định, thần thực sự thích Lý tiểu thư, con trai thần nhất định sẽ đối tốt với Lý tiểu thư, thần cũng sẽ không để hần nạp thiếp, chỉ cưới một mình Lý tiểu thư." Lương Tông Phủ vì đề cho Trung Sơn Vương tin tưởng thành ý của hần, nặt đầy nghiêm túc nói.

"Vậy được." Quân Lan Phong nhìn về phía cha mẹ Lý, ho nhẹ một tiếng, "Hôn sự tốt như vậy đi đâu tìm ra đây? Biểu tỷ Lý gia cũng nên gả rồi, cứ quyết định như vậy đi thôi, bốn vương sẽ cho các người một chút đồ cưới, các người chuẩn bị một chút thôi, tìm ngày tháng thích hợp liền thân thành đi."

Lý Vô nhan vô cùng vui vẻ, nàng cũng không ngốc, tới tạ ân: "Cảm ơn Trung Sơn Vương!"

Chờ Lương Tông Phủ đi rồi, mặt Lạc Vân Hi đầy khó hiểu từ sau đi ra ngoài, nói: "Lương Diệp Thu đắc tội gì với người rồi?"

Nàng tất nhiên là nhìn ra được, Trung Sơn Vương rõ ràng là kín đáo mang cái xấu nữ này cho Lương Diệp Thu, Lương Diệp Thu một là nam nhân ý vào thân phận mình cao quý như vậy, sẽ lấy một cái lão bà cực phẩm như thế sao? Chuyện này có thể khiến hần sống còn khó chịu hơn chết!

Quân Lan Phong khẽ cười một tiếng, nhìn ánh mắt của nàng, bình tĩnh nói: "Hắn đương nhiên đắc tội ta."

"Hắn làm gì mà đắc tội người vậy?" Lạc Vân Hi tò mò hỏi.

Quân Lan Phong nhếch miệng lên, nhưng không trả lời nàng, xoay người nhìn về phía cha mẹ Lý đang pha trà nóng mời khách, nói: "Không cần, chúng ta phải đi ngay."

Hắn kéo Lạc Vân Hi, nhanh chóng rời khỏi Lý gia, hai người trở lại trước cửa Lạc phủ, thì thấy xe ngựa của Lương Tông Phủ ngừng bên ngoài, xem ra, hắn đã tới Lạc phủ thương lượng chuyện từ hôn.

Khóe mắt Quân Lan Phong hơi nhướn, dùng một tay ôm chặt eo Lạc Vân Hi, bay lên đầu tường, đưa nàng về Vân Các.

Lạc Vân Hi hơi nhíu mày, đưa mắt nhìn về phía Quân Lan Phong: "Dù nói thế nào, Lương Diệp Thu cũng là vị hôn phu của ta, người lợi dụng quyền thế, ép hắn cưới người khác, không phải nên hỏi qua ý kiến của ta sao?"

Ánh mắt Quân Lan Phong hơi trầm xuống: "Bổn vương cũng không ép hắn, là bọn hắn tự nguyện, người không thấy sao? Bổn vương chỉ nói là Lý Vô Nhan là biểu ý ta thôi, muốn tìm hôn sự cho nàng, bọn hắn đồng ý, ta cũng không còn cách nào."

Lạc Vân Hi thừa nhận, nhìn thấy Lương Diệp Thu đi cưới một xấu nữ, nàng rất kinh ngạc cũng rất vui vẻ, thế nhưng rất tức giận cách làm của Quân Lan Phong như thế.

"Người nói như vậy, là không có quan hệ gì với người sao? Vừa rồi lúc người và ta trốn ở phía sau phòng khách, rõ ràng Lương gia chuẩn bị về, nhưng người lại ra mặt, đó chẳng phải dùng quyền tướng ép người ta thì là cái gì?"

"Người thích Lương Diệp Thu sao? Người muốn gả cho hắn sao?" Mày Quân Lan Phong nhíu chặt, hỏi ngược lại.

Hai người vừa xuống Vân Các, Xuân Liễu đã từ ngoài chạy vào, Quân Lan Phong vội vàng trốn sau cái cây.

"Tiểu thư, lão gia gọi người ra đại sảnh."

"Ta đã biết, người đi ra ngoài trước đi." Lạc Vân Hi phát tay.

Xuân Liễu thấy sắc mặt nàng hơi thiếu kiên nhẫn, không dám nói thêm gì, liền đi ra ngoài.

Lạc Vân Hi lạnh lùng dời mắt về hướng phía sau cái cây, nàng không thích cảm giác hôn nhân của mình bị người khác nắm trong tay! Dù cho Quân Lan Phong làm việc này thì nàng thực sự rất hài lòng.

Phòng khách, Lương Tông Phủ có chút thấp thòm mà nói ra lý do mình đến, thật cẩn thận quan sát thay đổi trên mặt Lạc Kính Văn.

Quả nhiên, nghe thấy Lương Tông Phủ đến Lạc phủ là vì từ hôn cho con trai, chỉ chớp mắt một cái, mặt Lạc Kính Văn đang cười híp mắt lập tức đầy giận dữ, nắm chặt quả đấm, một mặt cho người mời Lạc Vân Hi đến, một mặt lạnh lùng mắng: "Hôn sự này đã có trước rất nhiều năm, con gái của ta lại không làm sai chuyện gì, nói từ hôn liền từ hôn sao, người để Phủ Thái Úy ta ở chỗ nào?"

Tuy hắn từ trước đến giờ không thích Lạc Vân Hi, có thể rõ ràng hơn, nghĩ nữ nhi này mất hết thanh danh muốn gả cho nhà chồng tốt, rất khó.

Nhưng may mà nữ nhi sớm có nhà chồng, chỉ phải vững vàng nắm chắc Lương gia, cũng không tính là ném mặt Phủ Thái Úy hắn đi, dù sao Lương gia tương đối khá, tương lai phát triển tốt, nghĩ như vậy, nữ nhi phở vật này cũng xem như gả nàng đi còn có công dụng.

Hắn thực sự lo Lương gia đến từ hôn, cũng không nghĩ đến, vậy mà chuyện hắn lo lắng lại nhanh như xảy ra vậy.

Trong khoảng thời gian này, hắn âm thầm chen ép Lương gia, chính là sợ bọn hắn thắng chức quá nhanh, nhanh chóng từ hôn, có thể khiến Lương gia bây giờ còn không đứng vững gót chân ở Dạ Đô, thì cũng không đến từ hôn!

Lạc Kính Văn càng nghĩ càng tức giận, sau khi Lạc Vân Hi từ hôn, chắc chắn sẽ khó tái giá, tuy khuôn nàng không tệ, không đến nỗi khủng bố như đệ nhất xấu nữ Thiên Dạ Lý Vô Nhan, nhưng thanh danh phế vật y hệt một cái gong xiềng bằng thiết, mang tảng tảng trên cần cổ nàng, nguyện ý cưới nàng, đại khái cũng là người nhìn trúng quyền thế của người làm cha này, cho nên không có gì tốt cả.

Nếu giờ khắc này hắn biết, Lương gia hủy bỏ hôn sự với Lạc Vân Hi, muốn đi cưới xấu nữ Lý Vô Nhan, hắn nhất định sẽ sợ đến mặt biến sắc.

"Con gái người tuy rằng không làm việc gì sai, nhưng trong lòng ta và người đều rõ, nàng là hạng nào người, những năm nay lời đồn bên ngoài còn thiếu sao?" Lương Tông Phủ bình tĩnh mở miệng, "Con trai ta không biết bởi vì nàng ở bên ngoài chịu qua bao nhiêu khinh thường, chịu qua bao nhiêu tủ nhục, Lạc Thái Úy, ngài có nghĩ tới không? Con trai ta ưu tú bởi vì nàng không làm gì mà bị sỉ nhục như vậy, chúng ta có lỗi gì chứ? Chẳng phải do đình hôn cùng nhà các người sao? Sở dĩ tới hôm nay mới đến từ hôn, quả thực là do ta thương đứa con trai sắp bởi vì lời đồn đãi mà nổi điên."

Hắn nói, lau khóe mắt một cái: "Cầu xin ngài Thái úy, bỏ qua cho Lương gia chúng ta, bỏ qua cho đứa con độc nhất của ta!"

Lạc Kính Văn bị hắn nói mấy câu chặn miệng không thể nói gì, tức giận đến mặt lúc xanh lúc trắng bệch, nắm chặt nắm đấm, miệng thở hùn hển.

"Phụ thân, ngài gọi nữ nhi tới sao?" Trong lúc bầu không khí trong phòng lớn đang cực kỳ ngột ngạt, một giọng nói trong suốt chậm rãi vang lên.

Lạc Vân Hi mặc váy màu trắng, hai tay đan trước bụng, nhẹ nhàng đi vào, ánh sáng từ phía sau nàng rơi xuống, bao phủ đáng người thon thả của nàng ở bên trong. Lương Tông Phủ quay đầu lại, nhìn thấy hể ra khuôn mặt cười mơ hồ.

Hắn không khỏi ngẫm than trong lòng, so với Lý Vô Nhan, đúng là một trên trời một dưới đất phải không?

Nhìn thấy Lạc Vân Hi lạnh nhạt như vậy, lại nghĩ đến đủ loại biểu hiện khác thường của nàng hồi kinh sau khi về kinh, Lạc Kính Văn dừng một lát, nói: "Lương gia muốn tới từ hôn."

Trong lòng hắn vậy mà lại giao quyền chủ động cho Lạc Vân Hi.

Có thể, là nữ nhi này lần trước trong đại sảnh giận dữ hằm hằm làm cho hắn còn hoảng sợ đến bây giờ.

"Từ hôn sao?" Ánh mắt Lạc Vân Hi nhạt nhẽo dời về phía Lương Tông Phủ, nghĩ đến về mặt hắn cầu hôn tại nhà Lý Vô Nhan, không khỏi cảm thấy buồn cười, lạnh lùng nói: "Lương bá bá, không biết cháu làm sai chuyện gì chứ?"

Lương Tông Phủ nghĩ Lạc Vân Hi nổi giận, tưởng qua nàng khóc suối mướt, nhưng không nghĩ nàng sẽ bình tĩnh như vậy, nhớ lại lúc ở Lương gia lúc trước, hình tượng nàng hùng hổ dọa người xông vào trong đầu.

Phải rồi, phế vật này quả nhiên thay đổi.

Ngay lập tức, hắn cố gắng bình tĩnh, lập lại lời vừa nói một lần.

Lạc Vân Hi nở nụ cười trào phúng nói: "Lương bá bá nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn vứt bỏ Lạc phủ chúng ta, tìm ra chỗ dựa có lợi đối với người mà thôi! Về phần thanh danh của cháu, không phải Lương phủ phái người tung lời đồn ra ngoài, làm có từ hôn mà thôi."

"Người nói vậy!" Lương Tông Phủ tức giận đến nhảy đứng lên từ trên ghế, mắt đầy vẻ không dám tin, "Người vậy mà lại dám nghi ngờ Lương gia chúng ta tạo thanh danh phế vật cho người sao? Người nghĩ lão phu là người nào? Người vốn là như thế còn gì, người bên ngoài nói người là phế vật ta thấy rất hợp tình hợp lý, lão phu không gọi người là phế vật ngay trước mặt cũng là nể mặt phụ thân người thôi, người lại dám nói là lão phu tung lời đồn sao?"

Trên chón quan trường, ông ta ghét nhất bị người khác đồ oan, và lại còn là tiểu bối, còn là một phế vật nữa!

Lạc Kính Văn thấy hắn nhục mạ nữ nhi mình công khai, cũng như nhục mạ chính mình, cũng tức giận nói: "Lương Tông Phủ, đừng tưởng rằng người là thị lang thì có thể không đề chúng ta Lạc phủ trong mắt!"

"Lạc Thái Úy, người đừng khinh người quá đáng! Ta thành thật nói cho người, ta hiện tại có hậu thuẫn là Trung Sơn Vương, người dám đắc tội ta sao?" Lương Tông Phủ thay đổi, trên mặt trắng nõn hiện ra sự dữ tợn.

Lạc Kính Văn thấy hắn vô cùng phản kích nói ra ba chữ "Trung Sơn Vương", cũng là căng thẳng trong lòng. Trung Sơn Vương sao? Nếu là Trung Sơn Vương vậy thì phiền toái rồi, Lương gia không quyền không thế, Trung Sơn Vương cao ngạo sao lại xem trong bọn hắn đây?

Tuyệt đối không thể!

Lúc này hắn cười lạnh: "Trung Sơn Vương từ trước đến giờ giữ mình trong sạch, luôn hành động một mình, chưa bao giờ có liên quan với triều thần, Lương gia các người chẳng qua tôm tép trước mặt hoàng đế thôi, lần này nếu không có bản Thái úy, người cho rằng người quả thật có thể tiếp nhận chức hộ bộ thị lang sao? Lạc phủ mặc dù không có bối cảnh hùng hồn như thế gia, nhưng muốn kéo người xuống dưới vẫn chỉ là chuyện một câu nói thôi!"

"Lạc Thái Úy, khẩu khí thật là lớn!" Đột nhiên, giọng chàng thanh niên hằm hằm từ bên ngoài truyền đến, không biết khi nào, Lương Diệp Thu đến Lạc phủ, chính hắn nghe rõ Lạc Kính Văn và Lương Tông Phủ mắng nhau, bước vào phòng khách, nói không yếu thế chút nào: "Phụ thân, con đã nghĩ thông suốt, hôn sự này ta là nhất định phải bỏ! Nếu Lạc Thái Úy không nguyện ý thương lượng chuyện từ hôn cùng chúng ta, ta sẽ đi viết một phong hưu thư ngay bây giờ!"

Lương Diệp Thu vừa tiến đến, ánh mắt oán độc đã tập trung thẳng vào Lạc Vân Hi.

Cười Lý Vô Nhan là một chuyện, cùng Lạc Vân Hi từ hôn lại là một chuyện!

Hắn đã nghĩ thông suốt, cưới Lạc Vân Hi hay Lý Vô Nhan, trong mắt người ngoài cũng nhục nhã giống nhau, nhưng đi theo Trung Sơn Vương, từ nay về sau, tiền đồ của hắn sẽ như điều gặp gió!

Lạc Vân Hi lừa gạt đùa bỡn hắn, vậy hắn cũng phải hung hăng si nhục nàng! Chưa gả đã bị hưu, phong hưu thư này, có thể giảm bớt cơn tức trong lòng ngực!

Lương Tông Phủ cũng vì giọng điệu kiên định của con trai làm sợ rồi, nhìn về phía hắn: "Diệp Thu, sao người lại tới đây?"

Lương Diệp Thu lạnh lùng nói: "Phụ thân, chúng ta hồi phủ, hưu thư sẽ đưa tới sau!"

Cả người Lạc Kính Văn run rẩy, đã nhiều năm không bị người khác làm tức giận như vậy, duỗi tay chỉ vào cha con Lương gia, môi phát tím: "Được, người lợi hại, các người nhớ kỹ, con gái ta là Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân, chẳng mấy chốc sẽ đính hôn cùng Lạc hoàng tử, Trung Sơn Vương đến cùng có ủng hộ các người không còn khó nói, bản Thái úy cùng các người chơi tới cùng!"

Lạc Vân Hi nghe xong lời này, trái tim chấn động, cái gì? Lạc Phi Đình muốn đính hôn cùng Đoan Mộc Triết sao?

Nàng liếc nhìn Lạc Kính Văn chớp mắt, chuyện quan trọng như thế, nếu như không có niềm tin, phụ thân dù cho tức đi nữa, cũng tuyệt đối không dám nói ra! Nói như vậy... trong lúc trái tim hoảng hốt, cha con Lương gia đã phất tay áo ra khỏi phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Hưu thư

Edit: thu thảo

Cha con Lương gia vừa đi, Lạc Vân Hi nói với Lạc Ôn đứng trước cửa phòng khách: "Mang giấy bút tới, nhanh lên!"

Lạc Ôn nhanh nhẹn, sớm đã phát hiện Tam tiểu thư có đủ loại thay đổi, không do dự, đáp một tiếng, chạy thật nhanh tới nhà kè lấy giấy bút tới, nghiên mực mới, giấy là loại giấy Tuyên Thành thượng hạng.

Lạc Vân Hi dựa vào bàn vuông trong phòng khách, dùng cái chặn ngăn tờ giấy lại, thấm đẫm mực đặc cho bút lông, cổ tay phải nhẹ nhàng, vừa suy nghĩ, vừa hạ bút như bay.

"Này, Hi nhi, người biết viết chữ khi nào vậy?" Mặt Lạc Kính Văn đầy khiếp sợ, thấy động tác của nàng thuần thục liên tiếp, trong lòng liền có cảm giác kỳ quái.

Lại nhìn thấy chữ mà tay nàng vung lên tạo ra, góc cạnh mượt mà, nét bút uyển chuyển tự nhiên, mỗi câu viết ra, đều đề lộ phong thái rõ ràng, ngay cả Lạc Kính Văn có chút trình độ thư pháp cũng nhìn không được hít khí lạnh, cùng Lạc Ôn đứng một bên liếc mắt nhìn nhau, trong mắt nhau thấy được đều là khiếp sợ và khó tin.

Sau khi Lạc Vân Hi viết xong, Lạc Kính Văn càng quên thân phận kinh ngạc thốt lên: "Hưu thư sao? Người bị viết hưu thư cho Lương gia sao?"

Hắn thực sự chưa từng thấy, liền suy tư! Nữ tử viết hưu thư cho nam tử sao? Đây chính là chuyện lần đầu gặp trong lịch sử Thiên Dạ!

"Chuẩn bị xe ngựa cho ta!" Lạc Vân Hi một mặt nâng tờ giấy lên, thổi trên nét mực, một mặt sai bảo Lạc Ôn.

Lạc Ôn kinh ngạc một lúc lâu, chọn lựa chạy ra ngoài.

Không lâu lắm, Lạc Vân Hi liền đến ngoài cửa chính Lạc phủ, Lạc Ôn tự mình đảm nhiệm chức vụ đánh xe ngựa, chạy xe ngựa tinh xảo bình thường chuyên dùng cho Lạc Phi Đình ra, hai tay Lạc Vân Hi nắm tờ giấy, khom người vào xe ngựa, Lạc Ôn hỏi cũng không hỏi, đã đánh xe, lái xe ngựa đi về hướng Lương phủ.

"Kẹt kẹt" một tiếng, xe ngựa dừng lại tại cửa lớn Lương phủ.

Lạc Vân Hi vén rèm mà ra, đứng trên xà ngang xe ngựa cao lớn, hít một hơi, kêu lớn: "Gọi Lương Diệp Thu đi đây cho ta!"

Gã sai vật giữ cửa thấy thế, vội chạy vào trong phủ, dân chúng bốn phía tò mò vây quanh, có người nhận ra là Tam tiểu thư Lạc phủ, tiểu thư phế vật cùng Lương Diệp Thu có hôn ước, không khỏi trở nên hưng phấn, một truyền mười, mười truyền một trăm, người vây xem càng ngày càng nhiều.

Lạc Ôn khẽ cau mày, nhưng chưa có Lạc Vân Hi sai bảo, hắn không hề nhúc nhích.

Lạc Vân Hi nghe động tĩnh bốn phía không giống bình thường, mặt không hề biểu lộ cảm xúc. Người càng nhiều càng tốt, nàng không ngại những người này làm người tuyên truyền miễn phí cho nàng.

Lương Diệp Thu còn chưa viết hưu thư, đã nghe nói Lạc Vân Hi đến đây, hắn và Lương Tông Phủ cùng đi ra, muốn xem thử Lạc Vân Hi đến cùng muốn giở trò quỷ gì.

Nhìn thấy mực tiêu vừa xuất hiện, lúc này Lạc Vân Hi giơ tờ giấy trong tay lên, cao giọng đọc: "Con trai hộ bộ thị lang Lương Diệp Thu, phẩm hạnh xấu xa, lúc tại Dương Thành, đã có vị hôn thê là ta còn qua lại cùng những cô gái khác, lại bày kế bắt kẻ thông dâm hãm hại vị hôn thê này, hôm nay Lạc Vân Hi ta, quyết định bỏ vị hôn phu này về sau nam cưới vợ nữ gã chồng hai bên không liên quan gì tới nhau!"

Đọc một hơi xong rồi thở ra, giọng thiếu nữ mười ba tuổi thanh thúy vẫn còn vang trên không trung ngoài Lương phủ, xung quanh lại vô cùng yên tĩnh.

Huru phu... thực sự là huru phu! Bọn hấn từ trước tới giờ chưa từng thấy việc này, vậy mà hôm nay lại thấy được.

Gương mặt già nua của Lương Tông Phủ tức giận đến tái nhợt, Lương Diệp Thu còn ngây ngốc, cho là mình nghe lầm, đến khi Lạc Vân Hi cười duyên một tiếng, quăng tờ giấy Tuyên Thành đến, thụy thanh nói: "Lương Diệp Thu, sau này chúng ta không còn liên quan gì nữa!"

Nói xong nàng quay trở về xe ngựa: "Về!"

Kỳ thực không chờ nàng nói, Lạc Ôn đã nhanh chóng đánh ngựa, gần như là chạy trốn vậy, liều mạng mà chạy về hướng Lạc phủ. Trời mới biết người nhà họ Lương này bị kích thích thành cái dạng gì, có thể đuổi theo chém cả người lẫn ngựa bọn hấn thành tám mảnh hay không? Dù sao chuyện này, cũng quá chấn động lòng người rồi!

Xe ngựa đi xa, dân chúng bốn phía mới giật mình thốt lên.

Lập tức sôi trào như một nồi nước sôi lớn, điên cuồng la ầm lên.

"Thế mà còn có thể xảy ra chuyện khó tin này, nữ tử huru phu, còn là vị hôn phu!"

"Trước khi chính thức làm hôn sự mà bị huru, từ trước đến giờ là sĩ nhục lớn nhất, chỉ là sao lại là nữ huru nam đây?"

"Phế vật này tám phần là điên rồi phải không?"

"Ta nghĩ rằng hiện tại tâm tình không dễ chịu nhất chính là Lương công tử, chúng ta vẫn là nói ít mấy câu đi!"

Lương Tông Phủ nghiêng răng mắng: "Cút, các ngươi đều cút hết cho ta! Nếu không cút, lão phu sẽ đưa các ngươi đến quan phủ!"

Lương Diệp Thu cuối cùng cũng phản ứng lại, gương mặt hoàn toàn biến thành màu tím, nhanh chân xông tới, nắm tờ giấy trên mặt đất, thành thạo, thô bạo xé thành mảnh nhỏ, hết lớn: "Lạc Vân Hi, kẻ tiện nhân!"

Cho dù hấn giờ khắc này trở về lại viết huru thư, tình cảnh hôm nay này, cũng sẽ vĩnh viễn ở lại trong lòng dân chúng Dạ Đô! Không kịp mất rồi, chuyện đã xảy ra, từ nay về sau, Lương Diệp Thu hấn nhất định trở thành trò cười cho cả Thiên Dạ!

Hấn kích động xách kiếm lên, điên cuồng về hướng Lạc phủ.

"Diệp Thu!" Lương Tông Phủ dù sao cũng là người chín chắn, suy tính được nhiều hơn một chút, nếu như Lương Diệp Thu cứ giết Lạc Vân Hi như vậy, tuy xả giận được cho Lương phủ, nhưng nếu dùng một mạng trả một mạng, Lương phủ chắc chắn thất bại hoàn toàn!

"Người đâu, ngăn cản thiếu gia!" Lương Tông Phủ gọi tất cả thị vệ, kéo Lương Diệp Thu phần nộ như đã thú lại, oán hận nói: "Đuổi theo còn có ích gì đây? Không thể thay đổi sự thật, còn là lý do để người ta chế giễu! Chúng ta cũng viết một phong huru thư đưa tới cửa, kêu người ta vụng trộm thả lời đồn, tận lực cứu vãn mặt mũi."

Sau khi Lạc Vân Hi về phủ, nàng biết tin lưu truyền đến mức đồn hạ nhân Lạc gia trong phủ đều biết.

Không nói Lạc Phi Đình, Lạc Băng Linh, Lạc Nguyệt Kỳ kinh ngạc cỡ nào, Tam di nương lại vô cùng lo lắng, sau khi nhận được tin tức đã chạy tới Văn Các, tâm thần bất an bước qua bước lại trong viện, đến khi Lạc Vân Hi trở lại.

Tam di nương bước nhanh tới, trên trán toàn là mồ hôi nhỏ giọt, mềm mại kéo hai tay Lạc Vân Hi: "Con gái, ngươi làm cái gì vậy? Ngươi làm sao có thể bỏ rơi Lương thiếu gia vậy?"

Tổng ma ma, Xuân Liễu và Hạ Đào cũng tới, mặt đầy khó hiểu cùng bội phục nhìn Lạc Vân Hi, góp sức người một lời ta một tiếng mà nói.

Lạc Vân Hi nhìn Tam di nương quan tâm mà sắc mặt thay đổi, cười rộ lên nói: "Nương, chớ lo lắng. Ta không huru hấn, hấn sẽ huru ta, không phải sẽ khiến ta trở thành trò cười cho thiên hạ sao, không bằng cũng lôi bọn hấn xuống nước, vậy mới công bằng."

Tam di nương vội la lên: "Sao có thể vậy làm vậy chứ? Có lão gia ở đây, bọn hấn không dám tùy tiện huru ngươi, nhưng ngươi viết huru thư, làm ra việc kinh thế hãi tục này, sau này còn ai dám cưới ngươi đây?"

Nói rồi, nàng nắm khăn tay, lo lắng tới nước mắt chảy ròng ròng.

Nàng vốn gầy yếu già nua, khóc lóc, càng làm cho Lạc Vân Hi nhìn mà đau lòng.

"Nương, nữ nhi chắc chắn đã được ra ngoài, nữ nhi phải gả, tất nhiên sẽ không gả cho người bình thường, nam nhân tốt, tầm mắt cũng sẽ không hẹp hòi như thế." Lạc Vân Hi cũng chưa từng nghĩ sẽ lập gia đình, lại cũng chỉ có thể an ủi Tam di nương thế này.

Tổng ma ma không ngừng lắc đầu: "Ai, Tam tiểu thư chúng quy chỉ là đứa trẻ, làm sao biết danh tiếng nữ tử quan trọng thế nào đây?"

Tam di nương nhưng không lên tiếng nữa, dương ánh mắt khóc đến sưng đỏ nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi, mãi rồi, giậm chân một cái, xoay người rồi đi, miệng tức giận nói: "Quả thật là nữ nhi của nàng, chuyện kinh thế hãi tục gì cũng đều làm ra được..."

Lạc Vân Hi nghe được thì như bị lạc trong sương mù, có chút ngây người, cái gì gọi là "nữ nhi của nàng?" nàng muốn hỏi rõ ràng, nhưng Tam đi nương đã đi xa, lúc này trạng thái tinh thần của cũng không dễ để mình hỏi nhiều, đành phải coi như xong.

Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền vạn dặm.

Phế vật Lạc gia viết hưu thư cho Lương gia thiếu gia, không tới một ly trà cả Dạ Đô ai nấy đều biết rõ.

Cũng trong lúc đó, phiên bản hai bên từ hôn mới lặng lẽ truyền ra.

Nói là lúc Lương gia thiếu gia ở Dương Thành bắt được vị hôn thê gian dâm, phế Vật tiểu thư then quá thành giận, tìm người viết giùm hưu thư, làm nhục hẳn trước một bước.

Người sang suốt hiển nhiên đều biết đây là Lương phủ thả tin ra, nhưng lời đồn truyền lâu liền khó phân biệt thật giả, mà lúc không ít người nghe nói như thế đều tức giận.

Ví dụ như, mấy hoàng tử hoàng gia quan hệ tốt với Lạc Vân Hi; ví dụ như, Trung Sơn Vương, Tề Sính Đình; lại ví như, phủ doãn Tông nhân phủ Nhan Thiếu Khanh.

Giờ khắc này, hắn đang đứng tại một cái hẻm ở Dạ Đô, phía sau hắn, là chỗ ở vô cùng sa hoa, đó chính là phủ Nhan gia xếp hạng thứ hai trong tứ đại thế gia, ngày xưa hẻm này náo nhiệt bao nhiêu, giờ khắc này lại suy thoái bấy nhiêu.

Nhan Thiếu Khanh nghe chuyện của Lạc Vân Hi, chau mày, sai bảo Tứ Đại Danh Bộ xung quanh: "Đi bắt Lương Tông Phủ, phán hắn tội truyền tin loạn!" Mặc kệ chân tướng của sự việc làm sao, Lạc Vân Hi cũng là nữ nhi của Duyệt Nhi, hắn tuyệt không cho phép người nhà họ Lương bôi đen thanh danh của nàng!

Tứ Đại Danh Bộ vâng lời đi, Tông nhân phủ vừa nhúng tay vào chuyện này, sẽ lập tức truyền khắp Dạ Đô, lời đồn sẽ biến mất.

Thư đồng Man Cốc của Nhan Thiếu Khanh nghe tin tức, mãi mới lấy lại thần trí, thề lời: "A..., nha đầu này làm việc thật giống đại tiểu thư năm đó."

Bất chợt, hắn ý thức được mình nói sai cái gì, nhanh chóng cúi đầu.

Nhan Thiếu Khanh cười khổ, quay đầu lại nhìn người Nhan phủ yên tĩnh, thờ dài: "Duyệt Nhi không giống nàng, nhưng nuôi ra nữ nhi tính tình phản nghịch như vậy. Nếu Lão thái gia ở Dạ Đô, nghe việc này không biết sẽ có phản ứng gì đây?"

Man Cốc nhanh chóng dời đi sự chú ý của hắn: "Chờ Tĩnh Yên tiểu thư đã hết bệnh, lão thái gia sẽ hồi kinh, đến thời điểm Nhan gia đoàn viên, đây mới gọi là náo nhiệt."

Nhan Thiếu Khanh nhớ tới việc này, nhếch môi cười: "Ừm, Chờ bệnh nàng tốt lên, nhanh chóng thành hôn, đã để lâu như vậy, sợ là người khác sẽ cướp đi mất."

Man Cốc cười vui vẻ nói: "Không thể vậy đâu, kinh thành không biết bao nhiêu nữ tử, mặt ngoài không dám làm cái gì, hận chẳng thể ăn tươi nuốt sống Trung Sơn Vương, nam nhân quá xuất sắc cũng không phải chuyện tốt."

Hai người nói rồi lên xe ngựa, Man Cốc đánh về hướng Tông nhân phủ.

Lương Tông Phủ tuy là hộ bộ thị lang, nhưng Tông nhân phủ bắt hắn, chỉ cần một câu nói, đừng nói chỉ bắt, tiền trăm hậu tấu tuyệt đối không một ai dị nghị! Đây là quyền lực chí cao vô thượng của Tông nhân phủ.

Nhan Thiếu Khanh xuất thân từ Nhan gia một trong tứ đại thế tộc, làm quan thanh liêm, chí công vô tư, là thần tử được đương kim thánh thượng vô cùng tin tưởng, cho nên, Lương Tông Phủ đối với hắn tương đối kiêng kỵ.

Được đưa tới sau sảnh lớn của Tông nhân phủ, hắn tuy tức giận, nhưng cũng không có cách nào, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Bởi vì Nhan Thiếu Khanh công chính, hắn cũng không tin Lạc Kính Văn có thể mua chuộc được Tông nhân phủ, dù cho cùng Nhan gia có giao tình với Tần Tam gia, cũng không cách nào nhúng tay vào chuyện của Tông nhân phủ, Hơn nữa lại là lạc gia nhỏ bé?

Tông nhân phủ tại sao lại nhúng tay quản chuyện của lạc gia, điều này làm hắn thấp thỏm không yên, hai bên giao chiến, sợ nhất là không biết kẻ địch sâu bao nhiêu.

Nhan Thiếu Khanh hầm hầm giận dữ khiển trách hắn một trận, cũng lệnh hắn đứng ra bác bỏ tin đồn.

Lương Tông Phủ chỉ có thể cúi người nhận lệnh, không dám hỏi nhiều, viết thông cáo, giải thích rõ ràng chuyện bắt kẻ thông dâm ở Dương Thành, thừa nhận là Lạc Vân Hi bị oan. Một lời vừa truyền ra, làm dân chúng kinh đô náo động. Hình tượng Lương gia, trong lòng bọn hắn sụp đổ, ngay cả Lương quý phi trong cung, cũng lập tức trở nên đáng ghét.

Trong cung chuyện Lạc Vân Hi cũng vỡ lở.

Hoàng đế cố ý mời Quân Lan Phong đi qua hỏi việc này, lúc này, hai người đang chơi cờ vây ở Đường Tâm Điện.

Đối mặt với việc bị hoàng đế chất vấn, mặt Quân Lan Phong không hề có biểu cảm, giọng tay: "Ta làm sao biết chuyện giữa bọn hần đây?"

Mặt hoàng đế rõ ràng đầy vẻ không tin, tập trung nhìn hần, giọng nói sự hoài nghi: "Người không biết ư? A, người chăm sóc Lạc Vân Hi rất nhiều, đừng tưởng rằng trẫm không biết trong lòng người muốn làm gì. Trẫm vẫn nghe rằng người nhà họ Lương không thích Lạc Vân Hi, chuyện nói xấu sau lưng nàng thường xảy ra, sao Tông nhân phủ có thể quản loại việc vớ vẩn này? Chắc chắn phải là người vô cùng để bụng việc này tạo áp lực."

Quân Lan Phong thấy hoàng đế nói, tất cả đều là ghép hần cùng Lạc Vân Hi liên quan đến nhau, tất nhiên là không nói gì, thẳng thắn im lặng không nói, đưa tay nhặt một quân cờ trắng hạ xuống.

Khóe mắt hoàng đế cong lên, cười nói: "Không phản đối chứ gì? Phủ doãn Tông nhân phủ là ai? Là Nhan Thiếu Khanh! Thiết diện diêm vương của Nhan gia, ai có thể khiến hần nhúng tay vào việc này? Trẫm cũng chưa chắc có bản lĩnh này. Nhưng cháu rể tương lai thì lại khác, đã là cháu rể, đãi ngộ tự nhiên sẽ khác."

Quân Lan Phong nghe vậy, ngón tay nhặt quân cờ run rẩy, mở mắt ra, nhàn nhạt nói: "Hoàng thượng cho rằng, thần sẽ để cho nhà vợ tương lai của thần đi trợ giúp một nữ tử khác sao? Trọng điểm là, bọn hần cũng sẽ nghe thần sao?"

Hoàng đế cười đến híp cả mắt: "Đặt trên người người khác trẫm là không tin, nhưng ở Lan Phong người khả năng này thật sự rất lớn. Không chừng người thích cô gái nào, bọn hần đều sẽ giúp người cưới về." Trong lời nói, tất cả đều là việc Trung Sơn Vương không cãi được.

Khóe miệng Quân Lan Phong kéo nhẹ, dứt khoát không để ý hần, chỉ là trong đầu buồn bực chơi cờ.

Ở chỗ Lạc Vân Hi, bọn người Đoàn Mộc Triết, Đoàn Mộc Ly, Tề Sính Đình luân phiên tới nói chuyện an ủi, hai ngày sau, Thái tử đại hôn, việc này dần áp chế việc Lạc Vân Hi viết hưu thư.

Đến ngày thứ ba, cửa nhà mọi nhà ở Dạ Đô đều phủ lên tơ lụa màu đỏ tươi đẹp, chuẩn bị đèn đuốc, cơm nước phong phú. Hôn sự của Thái tử là đại sự quốc gia, đây là nghĩa vụ của bọn hần, cũng là việc vui của bọn hần.

Sáng sớm Lạc Vân Hi sau khi dậy, thay đổi quần áo mộc mạc, ngồi vào xe ngựa đi đến Tề phủ giúp Tề Sính Đình trang điểm, không thể không nói, quần áo Tề Sính Đình làm cho nàng càng ngày càng nhiều, cái váy màu trắng ngọc này ngắn gọn, hào phóng khéo léo cũng không đáng chú ý, cực kỳ được Lạc Vân Hi thích.

Trời năm canh, Dạ Đô đều đã tỉnh, trong Tề phủ càng là tiếng chiêng trống vang trời, qua lại không dứt.

Lạc Vân Hi có người chuyên dẫn đường, trực tiếp mang vào khuê phòng Tề Sính Đình.

Tề Sính Đình là dòng chính nữ duy nhất của Tề phủ, là hòn ngọc quý trên tay Tề thị lang cùng Tề phu nhân, sản ở cũng được trời cao chăm sóc, nằm ở giữa nội viện Tề phủ, có mấy tầng, hơn hai mươi gian phòng, cho dù là Tuyết Các của Lạc Phi Đình, cũng không bằng nó.

Tầng thứ ba của viện là chủ phòng của Tề Sính Đình, giờ khắc này, nhóm người nha đầu hầu hạ toàn bộ bị đuổi đến tầng thứ nhất của viện đứng, chỉ có Lạc Vân Hi đi vào.

Trong chủ phòng, cũng không huyền ảo như trong tưởng tượng, chỉ nghe được một giọng nói rất thấp.

"Đình nhi." Từ rất xa, nàng kêu lên một tiếng.

"Hi nhi, mau vào đi." Tề Sính Đình đẩy cửa sổ ra, nàng ấy đã mặc váy cưới màu đỏ sậm vào, tóc vẫn còn chưa chải, sắc mặt không tốt mấy, vẫy tay với nàng.

Lạc Vân Hi đẩy cửa phòng ra, ngạc nhiên nhìn thấy một cô gái trên mặt đất quỳ, hai tay nắm y phục, vừa khóc vừa nói.

Tề Sính Đình cũng không mong muốn nhìn nàng kia thêm, Lạc Vân Hi đã nhận ra, đây là Tào Thiên tới đó thấy tại tiểu viện Tàn gia.

"Người tới làm cái gì?" Lúc này Lạc Vân Hi hần mảy, mặt cười cau lại, đứng ở trước mặt nàng ta, cảnh giác đặt câu hỏi.

Tào Thiên không ngờ vị bằng hữu này của Tề Sính Đình sẽ mạnh mẽ như thế, ngơ ngác không nói.

"Đi ra ngoài!" Lạc Vân Hi lạnh giọng hét vang.

Tào Thiên bị dọa cả người phát run, ánh mắt nhìn về phía Tề Sính Đình, "Tề tỷ tỷ, Bằng hiện tại đã uống đến không biết chuyện gì, nếu như người không đi khuyên hần một chút, hần sẽ chết mất! Ta thật sự lo lắng, mới có thể tới cầu xin người."

Lạc Vân Hi chỉ nghe nàng nói một nửa câu, đã đại khái đoán được chuyện gì, cười lạnh một tiếng: "Tàn Bằng say chết, cùng Sính Đình nhà chúng ta có liên quan gì?"

Tào Thiên nhìn nàng cảm giận nói: "Trong lòng Bằng có Tề tỷ tỷ, mới có thể mượn rượu giải sầu, nhưng hần uống năm vò rượu lớn, lấy rượu làm nước uống, uống như không muốn sống, lại uống nửa nhất định sẽ chết!"

Nói xong, nàng lại đập đầu mấy cái: "Cầu xin Tề tỷ tỷ, ngài cứu Bằng một mạng đi!"

Lạc Vân Hi tức giận đến muốn đập nàng ta một cước cho bay ra ngoài, nhin được, quay đầu nhìn về hướng Tề Sính Đình.

Sắc mặt Tề Sính Đình thản nhiên, mở miệng nói: "Ta vẫn chỉ có câu nói kia, ta và Tần Bằng không còn liên quan, hấn sống hay chết không có quan hệ gì với ta, ta chuẩn bị gả cho thái tử làm sao có thể có quan hệ gì với hấn được."

Tào Thiên giận dữ, lệ rơi đầy mặt lên án nói: "Tề Sính Đình, ta nhìn lầm ngươi! Ta chỉ thấy ngươi như tâm địa thiện lương, là cô gái tốt, không ngờ bụng dạ hẹp hòi như thế, nữ nhân ích kỷ không để ý đến sống chết của người khác! Bằng muốn chết, ta cùng hấn chết, ngươi làm trắc phi của Thái tử đi!"

Nói xong, nàng ta hất váy đứng dậy, xoay người chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đại hôn của Thái tử

Edit: thu thảo

Ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh nhạt, nhìn Tào Thiên nhấc váy chạy ra khỏi phòng, đáy lòng cực kỳ không thoải mái, quay đầu nhìn về hướng Tề Sính Đình.

Tóc Tề Sính Đình đen nhánh kéo nghiêng về một bên, dáng người cô đơn, đứng bên cửa sổ, cũng không quay đầu lại, dường như không hề bị hành động của Tào Thiên ảnh hưởng đến cảm xúc, nhưng Lạc Vân Hi lạnh mắt chú ý tới bờ vai của nàng ấy hơi run rẩy.

Bước nhẹ đi qua, Lạc Vân Hi nhấc tay đặt lên trên vai trái nàng ấy, khuyên bảo: "Đình nhi, ngươi và Tần Bằng không có quan hệ, hấn đã lựa chọn Tào Thiên, chẳng khác nào bỏ qua ngươi, không cần thiết để lời Tào Thiên nói trong lòng."

Tề Sính Đình quay đầu lại, mặt chôn sâu ở gáy Lạc Vân Hi, hô hấp dồn dập, chậm rãi bình tĩnh lại, một lúc lâu sau nàng ngẩng đầu, cười nói: "Hi nhi mùi sữa trên người ngươi thật nặng, thật sự là chưa trưởng thành."

Nói xong, nàng lại tự ngồi vào trước gương đồng, cao giọng gọi người hầu bên ngoài.

Lạc Vân Hi lúng túng mím môi, cười bất đắc dĩ, thấy tâm tình nàng đã bình thường, liền cảm thấy an lòng hơn.

Hôm nay Thái tử áo tân lang đỏ thắm, cười ngự mã đỏ thắm, thân ngựa treo lụa đỏ, đội ngự Lâm Quân vui vẻ đi theo phía sau, đi tới trước Tầng phủ đón chính phi Tầng Thủy Lan, lại lại vòng qua hai nhà Tề Lạc đón trắc phi.

Tề Sính Đình ra khỏi Tề phủ lúc đã là giờ ty ba khắc, kiệu hoa của nàng đi trước rồi mới đến cỗ kiệu của Lạc Nguyệt Kỳ, mà Tầng Thủy Lan nhưng cùng Thái tử đổi sang một chiếc kiệu đỏ thắm cực kỳ lớn, hai người luôn giờ tay lên vẫy chào, rất nhiều người tập trung xem, hai người ngồi chung trong kiệu nhận toàn bộ lời chúc phúc và hoan hô của dân chúng.

So với nhau, hai vị trắc phi gần như bị bỏ quên không có tiếng tăm gì.

Buổi trưa, Thái tử cùng tân nương dạo phố xong, ba người mới liền được đưa vào phủ thái tử, một loạt khách mời cũng tới, trong phủ thái tử, lập tức trở nên đông vui hẳn lên, mọi người ngồi đợi tới khi bái đường và tổ chức tiệc mừng.

Từ buổi trưa đến tối muộn, tân nương từ đều phải ngồi yên trong phòng không ra, vì không xuất hiện người ngoài, nên trong khoảng thời gian này không thể ăn gì, cũng không thể uống nước.

Lạc Vân Hi sợ Tề Sính Đình cô đơn, liền ngồi nói chuyện cùng nàng ở trong phòng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Thái tử và khách mời đều tới phủ thái tử, nàng cũng đi tới xem náo nhiệt.

Thật đúng là không biế do trùng hợp hay có ý, ở hậu viện cây cối xanh biếc, liền đụng phải Lương Diệp Thu.

Lương Diệp Thu và mấy thanh niên cùng đi đến, chợt nhìn thấy Lạc Vân Hi cũng ở đây, gương mặt lập tức trầm xuống.

Mấy người thanh niên bên cạnh Lương Diệp Thu chính là vài bạn học cùng trường hấn tại Dạ Đô, chưa bao giờ vào cung, hôm nay cũng là lần đầu đến phủ thái tử, đại hôn của Thái tử, bọn hấn được nhờ vào Lương Diệp Thu, tới nhìn cho đã mắt.

Chưa từng vào cung nên bọn hấn đều không nhận ra Lạc Vân Hi, thấy nàng ăn mặc đơn giản khéo léo, dung mạo tuy nhỏ, nhưng tinh xảo mỹ lệ, khí chất nhã nhặn, trái tim liền sinh ra sự kính trọng, chỉ cho là tiểu thư con vợ cả nào đó của quan lại trong triều, ngay lập tức liền có người nhẹ giọng hỏi Lương

Diệp Thu.

Lương Diệp Thu hơi nhếch môi không đáp.

Lạc Vân Hi đã hồ hững đi lướt qua bọn hắn.

"Lạc Vân Hi!" Có người chợt kêu lên.

Những thanh niên này đều hơi kinh ngạc, đối với cái tên này khá quen thuộc, đảo mắt một cái đã trông thấy Đoàn Mộc Kỳ vội vã chạy về hướng Lạc Vân Hi.

Lương Diệp Thu thu lại tất cả cảm xúc trong mắt, đi tới hành lễ với Đoàn Mộc Kỳ, trong miệng thì khách sáo nói: "Thập nhị hoàng tử."

Mấy thanh niên phía sau cũng đuổi tới chào thập nhị hoàng tử, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ nhìn về phía Lạc Vân Hi.

Vậy mà lại là nàng! Cái người viết cho Lương Diệp Thu một phong hưu thư, lạc tam tiểu thư phế vật nổi danh truyền khắp Thiên Dạ! Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài.

Đoàn Mộc Kỳ gọi Lạc Vân Hi lại, còn chưa nói được một câu nào với nàng, ánh mắt đã liếc về phía Lương Diệp Thu, rồi ánh mắt chuyển sang người bên cạnh, mắt đầy khinh thường, nói: "Nhìn cái gì vậy, chưa thấy mỹ nhân bao giờ sao?"

Mấy người thanh niên nghe vậy liền bị dọa vội cúi đầu.

Bọn hắn biết thập nhị hoàng tử từ trước đến giờ đều bá đạo đến vô lý, luôn làm theo ý mình, thấy chuyện không vừa mắt đều mở miệng răn dạy.

"Lạc Vân Hi, chúng ta đi." Đoàn Mộc Kỳ vừa kéo ống tay áo của nàng rất thân thiết, vừa kéo nàng đi về phía trước, vừa nói, "Nghe nói người đã hủy bỏ hôn ước, thật sự là quá tốt, kẻ kia có mắt mà không biết vàng hay là ngọc, vậy mà lại không biết Lạc tam tiểu thư của chúng ta quý giá đến nhường nào, không bằng như vậy đi, người theo bọn điện hạ đi."

Giọng nói của Đoàn Mộc Kỳ truyền tới rất rõ ràng, sắc mặt Lương Diệp Thu thay đổi liên tục, dù đầu óc có chậm chạp thế nào đi chăng nữa, cũng nghe ra trong giọng nói của thập nhị hoàng tử toàn là sự trào phúng, rõ ràng là nói cho hắn nghe!

Hắn nắm chặt quả đấm khê run, không thể giữ nổi thể diện, quay người lại, mặc kệ bạn học, nhanh chóng đi mất.

Những thanh niên khác vô cùng xấu hổ, nhìn nhau một cái, cẩn thận xô dịch về hướng cửa phủ thái tử.

Đoàn Mộc Kỳ là cố ý nói cho Lương Diệp Thu nghe, chớ không còn nhìn thấy bóng dáng bọn người Lương Diệp Thu nữa, hắn mới dừng bước lại, thật cẩn thận nhìn về phía Lạc Vân Hi, thăm dò: "Lạc Vân Hi, còn nhớ ta đã từng đã nói gì với người không?"

"Ừm, nói cái gì cơ?" Lạc Vân Hi giả cầm giả điếc, không phải hắn nói đến việc kia chứ?

Quả nhiên, Đoàn Mộc Kỳ cố lấy dũng khí, nói: "Lúc trước, ta nói muốn nạp người làm thiếp, người nói người có vị hôn phu, hiện tại, người đã từ hôn, hơn nữa còn là bỏ rơi Lương Diệp Thu, hành động này làm cả Thiên Dạ kinh hãi, vậy cũng không có nam tử nào dám cưới người nữa, người gả cho ta có được không?"

Lạc Vân Hi bật cười, nhìn gương mặt hắn có chút trẻ con, không biết nên làm sao để cự tuyệt, chỉ lo làm tổn thương lòng tự ái của hắn.

Đoàn Mộc Kỳ lẩm bẩm nói: "Thực ra, ta có thể cầu xin phụ hoàng, để hắn phong người làm trắc phi cho ta, sau đó cho dù có chính phi, ta cũng sẽ đối tốt với người."

"Tại sao?" Lạc Vân Hi thân nhiên hỏi, "Ta không cần sự thương hại của người."

"Không phải thương hại." Đoàn Mộc Kỳ vội vã giải thích, "Ta... thực sự thích người, thường luôn nhớ tới người." Nói xong sắc mặt ửng đỏ. Trên người Lạc Vân Hi có một loại khí chất không nói ra được, đều quanh quẩn trong đầu lúc hắn mới tỉnh mộng.

Ở cùng với nàng, hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn bình thường nhiều.

Lạc Vân Hi chưa kịp trả lời, một bóng người từ phía sau cây đi ra, giọng nói lạnh như băng: "Người và nàng, là chuyện không thể."

Đoàn Mộc Kỳ bỗng nhiên nhìn về hướng người tới, màu đỏ trên mặt càng tăng thêm, giọng nói hơi run: "Trung Sơn Vương, vì sao người nói vậy?"

Quần Lan Phong mặc một cái màu tím, màu tím dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, trên cổ tay có đeo một chiếc vòng tay màu tím, phẩm chất rất tốt, thể hiện thân phận cao quý của hắn.

Hắn lạnh nhạt mở miệng: "Bỏn vương còn ở chỗ này thì không được."

Lạc Vân Hi nhú mày, ánh mắt như nước mùa thu không vui tập trung nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Trung Sơn Vương, hôn sự của ta không có quan hệ gì với người."

Hắn nhúng tay vào hôn sự của nàng và Lương Diệp Thu, chẳng lẽ còn muốn can thiệp vào hôn sự tương lai của nàng sao?

Quân Lan Phong cũng không để ý đến thái độ không tốt của nàng, ánh mắt đảo qua trên mặt nàng, nhìn về phía Đoan Mộc Kỳ, nói: "Nữ tử viết hưu thư cho nam tử, còn là chưa thành thân đã hưu phu, chưa thành thân ở đâu ra hưu thư đây? Cái có được chẳng qua là nhục nhã vô cùng! Đây cũng chẳng phải chuyện một cô nương có thể làm, thử hỏi, hoàng thượng sao ban nữ tử như vậy làm trắc phi cho người?"

Lạc Vân Hi nghe giọng điệu hắn nói chuyện, sắc mặt tối sầm lại, Đoan Mộc Kỳ nhú mày, đối với giọng nói châm chọc của Quân Lan Phong rất khó chịu, liền hỏi nói: "Ý Trung Sơn Vương là không ai thêm lấy Lạc Vân Hi sao?"

Quân Lan Phong cười nhẹ, nói: "Tất nhiên là không rồi. Chỉ có điều, hoàng thượng chưa chắc đã cho phép nàng gả vào hoàng gia." Mặt Đoan Mộc Kỳ ảm, có chút ngăn ngor.

Ánh mắt Lạc Vân Hi đầy châm chọc nhìn về phía Quân Lan Phong: "Người cho rằng ta muốn gả vào hoàng gia sao? Không nên tưởng tượng về hoàng gia tốt như vậy, người trong thiên hạ không muốn gả vào hoàng thất rất nhiều đó!"

Đoan Mộc Kỳ nghe vậy thất thần một lát.

Quân Lan Phong lại thâm sâu nhìn nàng, như nghĩ ngợi gì đó.

Sau khi Lạc Vân Hi nói xong, bước nhanh rời khỏi chỗ đó để lại hai người, đi về một hướng khác, không muốn lại nói nhiều cùng những người này, nhanh chóng liền ném bọn hắn ra khỏi đầu, về viện của Tề Sinh Đình.

Thời gian trôi qua cực nhanh, sắc trời dần tối, trong phủ thái tử thấp đầy đèn lồng, tân khách tụ tập ở một chỗ, ngồi trong phủ nói cười vui vẻ, rộng phòng khách rộng lớn cắm cây nến to bằng cánh tay trẻ con, tơ lụa đỏ thắm che khắp nơi, hoàng đế, hoàng hậu tự mình giá lâm, ngồi ở trên cao, Chờ chờ lễ bái đường.

Trắc phi của Thái tử tuy là thiếp, nhưng khác với thiếp nhà người thường, cũng phải tham dự bái đường.

Lạc Vân Hi đỡ Tề Sinh Đình đi ra, lúc vào cửa viện, gặp phải bà mối đỡ Lạc Nguyệt Kỳ đối diện, trong lòng nàng không khỏi nhúc nhích một chút.

Nguyên vọng của Lạc Nguyệt Kỳ cuối cùng đã sắp thực hiện được, nàng và Tề Sinh Đình cùng gả thành trắc phi, tuy trước lúc cập kê không được viên phòng, nhưng ở dưới một mái nhà, nhất định cũng sẽ tranh thủ tình cảm, Đình nhi đơn thuần, hiền lành như vậy sao có thể là đối thủ của nàng?

Giao Tề Sinh Đình cho một bà mối khác, Lạc Vân Hi đã không còn chuyện gì để làm nữa, kế tiếp là động phòng, trừ tân lang cùng bà mối, cho dù là người thân nhất của tân nương, cũng không tiện đi vào.

Nàng lui tới góc khuất, nơi ánh nến không chiếu tới, nhìn mặt Thái tử cười tươi như hoa, chào hỏi khách khứa, cùng với ba vị voan tân nương đội khăn đỏ bên người, trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn cười, ba nữ gả một chồng, thực sự là... buồn cười! Mà ánh mắt rơi vào bóng lưng cô đơn của Tề Sinh Đình, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ lo âu.

Đột nhiên, một giọng nói thật thấp vang lên bên tai nàng: "Sur muội, sur muội, mau đến chỗ ta đây này."

Lạc Vân Hi vênh tai lên, nhận ra được đây là giọng Đoan Mộc Ly, trừ hắn ra, cũng không ai gọi mình là sur muội, không khỏi thu ánh mắt nhìn Tề Sinh Đình lại, tìm kiếm bốn phía.

Này nhìn quét qua, quét khắp phòng khách.

Quân Lan Phong và Đoan Mộc Triết ngồi ở gần hoàng đế, hoàng hậu đứng ra chủ trì, trở thành nhân chứng cho hôn lễ này, Đoan Mộc Kỳ làm đệ đệ của Thái tử cũng phải giúp đỡ, chỉ huy quan lễ nghi và hạ nhân phủ thái tử làm việc, loay hoay chóng cả mặt.

Gần Quân Lan Phong và Đoan Mộc Triết có một trương ghế trống, Lạc Vân Hi lúc đi vào đã không thấy có người ngồi, chắc là chỗ của Đoan Mộc Ly.

Thậm chí còn chưa thấy gì, lực chú ý tập trung, đã nghe thấy cách đó không xa có người trò chuyện.

"Người thấy Nhị hoàng tử không?" Một nữ tử nhỏ giọng.

"Thấy được, đêm nay là lần đầu tiên Nhị hoàng tử lộ diện, đẹp quá, so với ba năm trước càng trở nên quyến rũ hơn, trái tim của ta sắp nhảy ra ngoài rồi." Một nữ tử khác khẽ che ngực.

"Thật sự là rất anh tuấn, không uống công hân mẫu phi Lê Đình Phi là một đại mỹ nhân của Thiên Dạ năm đó, thật là quyến rũ chết người. Chỉ là chẳng qua hắn không nghiêm chỉnh chút nào, rượu không rời khỏi người, còn thích đi dạo thanh lâu, vẫn là chẳng so được với Lục hoàng tử."

"Đúng vậy, Lục hoàng tử cũng rất đẹp, lại dịu dàng thanh nhã, khí chất cao quý, nếu mà phải gả mà nói, vẫn là Lục hoàng tử tốt hơn."

"Người có thể gả cho Lục hoàng tử sao? Nằm mơ đi!"

Lạc Vân Hi nghe đoạn đối thoại này, không còn gì để nói, mà Đoan Mộc Ly lại nói nhỏ lần nữa: "Ta ở phía sau người, lặng lẽ tới đây đi."

Lạc Vân Hi đứng thời cơ, thấy không có người chú ý tới mình, nàng nhanh chóng lùi vào bóng tối, lùi lại năm, sáu bước, sau lưng đã chống đỡ lên một bức tường thịt, một đôi tay đột nhiên ôm chặt nàng, che miệng của nàng lại.

"Là ta." Tiếng Đoàn Mộc Ly nhẹ nhàng cười vang lên bên tai nàng, hất dắt qua Lạc Vân Hi đi, hai người nhanh chóng đi ra từ cửa hông.

"Đi đâu vậy?" Lạc Vân Hi nghiêng đầu hỏi.

Ánh trăng vui vẻ chiếu trên da thịt trắng nõn của Đoàn Mộc Ly, khuôn mặt nhếch lên một tí, đai buộc đầu màu lam, mi dài đứng thẳng, môi mỏng như cánh hoa, biểu hiện lạnh nhạt, gương mặt như một tượng băng, còn là kiện tác nghệ thuật.

Nghĩ đến lời vừa rồi hai nữ tử kia nói, nàng thấy buồn cười.

Thực sự là rất mê người... nàng ngược lại cũng rất tò mò tướng mạo vị Lê Đình Phi kia.

Nghe vậy tượng băng nở nụ cười nhả nhặn: "Đương nhiên là nhà bếp rồi, ta sắp chết đói đây này."

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ: "Chờ một chút đến bữa cũng không chờ nổi sao?"

Bóng dáng Đoàn Mộc Ly bay vọt, quần áo trắng nõn rung động, mang theo Lạc Vân Hi quen cửa quen đường dừng trên nóc nhà phòng bếp phủ thái tử, ngói mái nhà dưới chân hai người hình gọn sóng, vừng vàng nâng đỡ thân hình hai người.

Đoàn Mộc Ly nhìn nàng như nhìn kẻ ngốc: "Phòng khách nhiều người như vậy, đều nhìn ngươi...ngươi có thể ăn được no sao?"

Lạc Vân Hi nhún vai: "Được rồi, ngươi chính là tham ăn lại còn kiêu căng."

"Con người sinh ra, liền muốn hưởng thụ, vả lại, không phải nơi nào cũng quá tệ thì phải?" Đoàn Mộc Ly nói xong, khom lưng nằm úp sấp trên nóc nhà, rón rén xốc vài miếng ngói lên, nhìn vào trong.

Lạc Vân Hi ngược lại rất thưởng thức câu nói này, nàng cũng phải ăn cho đủ, hỏi: "Có người sao?"

"Có người, xuyt." Đoàn Mộc Ly nói, nheo một con mắt đào hoa lại, nhìn một vòng trong phòng bếp sương mù dày đặc.

Phía sau Kế bếp CÓ một cái cái bàn dài và hẹp, trên bàn xếp đặt đủ loại thức ăn linh lung, một chữ nhiều, như là nước chảy, phải là để đợi chốc nữa hiện mang tới phòng khách. Công việc trong phòng bếp đã kết thúc, nhưng trước bàn vẫn có không ít người, canh phòng nghiêm ngặt tránh có người hạ độc.

Đoàn Mộc Ly nhìn kỹ một chút, trên lò tại phòng bếp cũng đặt mấy món thức ăn, chắc là những đầu bếp này giữ lại cho mình ăn, hân hê mỉm cười, che mái ngói lại, nói nhỏ vài câu với Lạc Vân Hi, hai người bò về phía vị trí đó.

Lần này, Đoàn Mộc Ly lấy từ trong lòng ra một dây thừng có móc bốn chân, chậm rãi thả dọc theo khe hở mái ngói xuống dưới.

Lạc Vân Hi nằm ở trên nóc nhà, thờ dài nói: "Ngươi còn có công cụ nhà nghề cơ đấy, quá mạnh mẽ."

Mắt đào hoa của Đoàn Mộc Ly hơi chếch nhìn về phía nàng, thấp giọng cười: "Hi nhi, đây chẳng phải của sư huynh, là sư phụ, chế tạo khá là đơn sơ, nhưng cố gắng sử dụng thì có thể tạm dùng một lát thôi."

Lạc Vân Hi cười rộ lên, tứ chi dựa vào trên mái nhà bằng phẳng rộng rãi, đưa ánh mắt mình trước mái ngói dồi đi, rành rang nhìn sợi dây mò về móng gà om đồ trên bàn.

Đoàn Mộc Ly thuận thực gấp bốn phía đĩa lên, cấp tốc kéo, đưa cho Lạc Vân Hi: "Được rồi, trước tiên ăn cái này đã." Cắt sợi dây và trong tay áo, đáng người cao gầy ngồi dậy, giữ chặt Lạc Vân Hi, quan tâm nhắc nhở: "Ngươi cẩn thận té xuống đấy."

Lạc Vân Hi cụng môi lên, nụ cười sáng như ngọc, ngồi vai kẻ vai cùng Đoàn Mộc Ly, liền ăn ở trên nóc nhà.

Chỗ cao không khí đặc biệt thoáng mát yên tĩnh, trong lòng Lạc Vân Hi vô cùng thoải mái, sự không vui đều tan rã trước ánh trăng sáng bạc này, mặt trăng và ánh sao sáng dần dần nháy mắt với hai người, trong phủ thái tử vô số cây cối giang cành ra, lộ ra bóng cây.

"Sư muội, ăn ngon không?" Đoàn Mộc Ly chỉ ăn một chút, hứng thú đều bị đáng Lạc Vân Hi say sưa ngon lành ăn hấp dẫn, rất thỏa mãn mà nhìn nàng ăn thành quả mình trộm được. Đáng đáp kia, y hết giống hân và sư phụ trước đây, sư phụ phụ trách trộm, hân phụ trách ăn, loại cảm giác âm áp của tình thân thấm đượm trong lòng.

"Ừm, mùi vị thật thơm." Lòng bàn tay Lạc Vân Hi toàn bóng loáng mồ, nhưng không ngần ngại chút nào cầm móng gà gặm, vô tư đáp.

"Sư muội, còn muốn ăn cái gì nữa không?" Đoàn Mộc Ly lại gần hỏi.

"Vây thịt xào đi." Lạc Vân Hi nghĩ một lát, hạ lệnh.

"Được!" Đoàn Mộc Ly móc cái móc ra, tiếp tục quăng xuống.

Lại không nói bên này hài hòa như vậy, ở phòng khách bãi đường, ba vị tân nương được phân biệt đưa vào động phòng, hoàng đế nói mấy câu tượng trưng, mang theo hoàng hậu đẹp đường hồi cung.

Thái tử lúc này mới ra hiệu cho Đoàn Mộc Kỳ sai bảo mang món ăn ra, thức ăn như nước chảy lục tục được bưng vào phòng khách, khách khứa lúc này mới thả lỏng, nói chuyện âm lên.

Lạc Kính Văn nhìn trong sảnh một vòng, không hề thấy Lạc Vân Hi, cung không để trong lòng, biết nàng giúp Tề trắc phi, hần cũng không quản được nhiều như vậy, đáy lòng chỉ cầu cho nữ nhi này đừng gây việc thêm cho hần là được.

Quân Lan Phong liếc nhìn Đoàn Mộc Triết, ánh mắt nghi hoặc, từ trên cao nhìn xuống, tìm xung quanh một lần, nhanh cau mày nhìn về phía chỗ ngồi của Đoàn Mộc Ly bị bỏ trống, sau đó sải bước đi ra ngoài.

Đoàn Mộc Triết cũng rời khỏi chỗ ngồi, mắt chỉ chú ý Thái tử bưng chung rượu mời Lạc Kính Văn, ánh mắt sâu thẳm dừng trên người Lạc Phi Đình, hần dừng một chút, bước nhanh tới.

"Triết." Lạc Phi Đình nắm ly rượu, gọi hần một tiếng, trên mặt tràn ra nụ cười, mà mi mắt, lại che về cô đơn.

Hần đêm nay rõ ràng đến đây, nhưng cũng không tới gặp mình, quả nhiên là... đang trách nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Cả đời ở cùng một chỗ

Edit: thu thảo

Lạc Vân Hi và Đoàn Mộc Ly vai kề vai ngồi ở trên nóc nhà, ăn xong móng gà rồi ăn thịt xào, ăn thịt xào xong lại ăn thịt dê xầu, mỗi món ăn mặn đều bị bọn hần moi lên nếm thử một chút.

Phía dưới, các cung nữ đợi quân gia ra lệnh một tiếng, đã nối đuôi nhau bưng thức ăn ra, chờ tất cả món ăn đều được đưa lên bàn khách, sau đó sẽ không phải lo an toàn, cả đám người trong phòng bếp mới nhẹ nhàng thở ra, cười nói vui vẻ đi tới phía đông bếp, chuẩn bị dùng bữa tối của bọn hần.

Nghe thấy tiếng bước đi chuyển phía, Đoàn Mộc Ly vội vàng buông thịt cuốn trong tay ra, lấy khăn tay đã chuẩn bị lau sạch tay, ôm chặt eo Lạc Vân Hi, thấp giọng nói: "Tình huống khẩn cấp, chia ra chạy mau!"

Lạc Vân Hi liếc mắt xem thường, người này vậy mà còn nói đi đến đây.

Bóng dáng hai người vừa bay xuống khỏi mái ngói, chỉ nghe trong phòng bếp có người sợ hãi kêu: "Có kẻ trộm! Mau gọi người bắt trộm!"

Tương tượng thấy những người kia thấy kẻ bếp bừa bãi, Lạc Vân Hi hí mắt lại, che miệng cười trộm.

Đoàn Mộc Ly mang theo nàng rơi xuống mặt đất, thay đổi nắm tay thành đất tay nàng, vốn hần muốn nắm tay nàng, nhũn mày nói: "Quá dầu mỡ!" rồi lôi kéo ống tay áo của nàng chạy vào trong bóng tối.

Chỉ có điều, hai người còn chưa đi được mấy bước, cách đó không xa, dưới bóng cây đại thụ, có một bóng người cao lớn đứng lẳng lặng, ánh mắt bình tĩnh nhìn bọn hần, mắt sâu thẳm tối đen, dường như vẫn đang quan sát tất cả mọi chuyện bọn hần làm.

Đoàn Mộc Ly lập tức ngừng bước, rút khăn lụa từ trong lòng ra đưa cho Lạc Vân Hi: "Lau một chút đi."

Lạc Vân Hi so với mình còn không có hình tượng hơn, hần tuy có bệnh thích sạch sẽ, nhưng vẫn ném khăn tay cho nàng.

"Nhị hoàng tử thật là nhân nhả." Quân Lan Phong không mở miệng thì thôi, vừa nói chuyện, chính là thói quen lạnh lùng của hần, xen lẫn trào phúng nhàn nhạt.

Ánh mắt của hần, không khỏi liếc mắt một cái về hướng nóc nhà.

Ở trên nóc nhà ăn vụng món ăn của phòng bếp, đây cũng là chuyện Đoàn Mộc Ly có thể làm, chỉ có điều, hần không ngờ, Lạc Vân Hi cũng sẽ đi chung.

"Cảm ơn đã khen." Đoàn Mộc Ly vỗ tay, mặt đầy ý cười, "Vui vẻ là được rồi."

Hần mỉm cười nhìn Lạc Vân Hi.

Hai người bọn hấn hải lòng là đủ rồi.

Trong phòng bếp, đầu bếp vì những món ăn bị mất và đồ vung vãi dòn dập chạy ra, tìm kiếm kẻ trộm, có người phát hiện bọn hấn, kinh ngạc, vội vàng tới hành lễ.

Thần sắc Đoan Mộc Ly không thay đổi chút nào, dường như vừa rồi không phải hấn ăn trộm.

Những hạ nhân phòng bếp kia tuy hiếu kỳ tại sao Trung Sơn Vương và Nhị hoàng tử lại tới chỗ này, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ chuyện bị mất cấp liên quan tới bọn hấn.

Quân Lan Phong cũng không nhiều lời với bọn hấn, bảo bọn hấn đi, chỗ khác, nhìn Lạc Vân Hi nói: "Việc này Nhị hoàng tử làm thì thôi vậy, ngươi là một thiên kim tiểu thư cũng không phân nặng nhẹ sao?"

Lạc Vân Hi lau xong khóe miệng, ngại khăn của Đoan Mộc Ly bị nàng lau còn đầy dầu mỡ, dứt khoát vò thành một cục nhét vào ống tay áo, nghe Quân Lan Phong chỉ trích, bật cười: "Ta không để ý tới điều đó là thất lễ, mất đi cũng chẳng phải mặt của ngươi, sao ngươi quản nhiều như vậy?"

Trong lòng cực kỳ buồn bực.

Trung Sơn Vương quyền lực lớn, nàng có thể hiểu được, yều dạy người, nàng cũng có thể thông cảm.

Người cô đại sao, người ở trên cao, thân phận vô cùng tôn quý, liền yêu việc cả ngày dạy dỗ người khác.

Thế nhưng, hấn sao có thể gây khó dễ cho mình!

Quân Lan Phong chú ý tới động tác nàng cắt khăn của Đoan Mộc Ly, ngón tay sau lưng run rẩy một cái, giọng nói trở nên lạnh lùng: "Lạc Vân Hi, bốn vương cũng vì tốt cho ngươi thôi, nóc nhà cao như vậy, nếu như ngươi rơi xuống, chắc chắn thành bánh thịt đấy!"

Lạc Vân Hi ôm bụng cười rộ lên: "Ngươi nói như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi là đang quan tâm ta đấy! Không thấy sao " Nàng vỗ vai Đoan Mộc Ly, tỏ vẻ thân mật, "có Đoan Mộc Ly ở đây, khinh công của hấn không kém ngươi, sao ta rơi xuống được?"

Ánh mắt Đoan Mộc Ly thoáng hiện lên sự kinh ngạc, đánh giá mặt Quân Lan Phong một lát, cười nói: "Chỉ là, ngươi cũng quá xem thường bốn điện hạ rồi! Tiểu Vân Vân theo ta, ta tất nhiên sẽ đảm bảo sự an toàn của nàng, ngươi không cần lo lắng nhiều như vậy, chuyện này dường như đã vượt qua phạm vi cần quan tâm của ngươi rồi. Vân Vân, muội nói xem có phải không?"

Đoan Mộc Ly nhìn ra Quân Lan Phong đối với Lạc Vân Hi có sự khác biệt với người khác, rất tự nhiên nắm chặt tay Lạc Vân Hi, thân mật nói.

Quân Lan Phong tầm mắt không dời, chăm chú nhìn tại chỗ hai tay bọn hấn nắm lấy nhau, sắc mặt càng lạnh hơn ba phần, giương mắt, hỏi: "Các ngươi có quan hệ gì?"

"Chính là ta không thể tách khỏi nàng, nàng cũng không thể tách rời quan hệ với ta." Đoan Mộc Ly nở nụ cười như hoa, giọng nói từ tính cực kỳ êm tai.

Tay Quân Lan Phong không ngừng nắm chặt sau lưng, thả ra, nắm chặt, lại buông ra, trên mặt mây đen giăng kín, nhìn về phía Lạc Vân Hi.

"Thật sao?" Môi mòng phun ra hai từ chất vấn.

Lạc Vân Hi nhắm mi, khôi phục thần sắc bình thản rất nhanh, gật đầu: "Thật."

Sư huynh sư muội, cũng đều phải dựa vào nhau, nói như vậy, cũng không sai, tuy, câu nói kia thực sự dễ để người khác hiểu lầm. Nhưng nàng, làm gì mà phải giải thích với Quân Lan Phong đây?

"Ngươi thích hấn sao?" Quân Lan Phong đè nén trái tim bất chợt thất lại xuống, khó khăn hỏi.

Lạc Vân Hi nhìn sắc mặt hấn đáng sợ như vậy, nhàn nhạt nói: "Ta thích đi cùng với hấn."

Cùng sư huynh ở một chỗ, thực sự cả cả cơ thể và trái tim đều thả lỏng.

Quân Lan Phong kéo khóe môi, không biết là cười hay là vẻ mặt gì khác, ánh mắt đầy ánh sáng bao phủ Lạc Vân Hi, nói từng chữ khàn khàn: "Ngươi đã nói, thích ta, không thể thích người khác, ngươi dám thích hấn, ta sẽ rút gân ngươi, lột da ngươi!"

Trên mặt hấn không hề có vẻ đùa giỡn, cặp mắt chăm chú nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi, không nhìn thấy vẻ tức giận, có thể thấy chỉ là sự u ám đáng sợ, làm người khác nổi da gà.

Lần đầu tiên Đoan Mộc Ly chìm than thở giọng, cười lạnh: "Thích sao? Trung Sơn Vương, ta không nghe lắm chứ? Nàng là người thân cận nhất của ta, nếu như ngươi muốn vui đùa, muốn tìm nữ tử mà giải trí, làm phiền đi đường vòng, không cần có ý đồ với nàng!"

Hấn nắm chặt tay Lạc Vân Hi, trong ánh mắt tràn ra ý lạnh.

"Tâu mà người cảm thấy bồn vương muốn đùa giỡn, tiêu khiển chứ?" Quân Lan Phong đưa ánh mắt xê dịch một chút, nhìn về phía Đoan Mộc Ly.

"Người là người có vị hôn thê, Vân Vân, sẽ không làm thiệp cho người." Đoan Mộc Ly hơi cao giọng, nhắc nhở hắn.

Sur muội của hắn, làm sao sẽ có thể trở thành con mồi của người khác chứ?

Nghe được ba chữ "vị hôn thê", thần sắc Quân Lan Phong hình như có thay đổi, chậm rãi thu tầm mắt lại.

Lạc Vân Hi ngẩn ra, vị hôn thê sao? Nàng không khỏi nghi hoặc mà nhìn về phía Quân Lan Phong: "Người có vị hôn thê sao?"

Nam nhân lạnh như băng thế này, hắn cũng có hôn ước sao? Nàng biết hắn độc thân, nhưng không nghĩ tới điểm này.

Chẳng qua, Quân Lan Phong theo dòng dõi của Quân gia cùng thực lực của mình, có vị hôn thê cũng không phải chuyện là.

Nàng không khỏi cười một tiếng, giọng điệu không để ý: "Người có vị hôn thê, còn luôn miệng nói muốn ta thích một mình người, người được không thật tâm với ta, còn không thấy ngại để ta thật tâm với sao "

Ánh mắt Quân Lan Phong từ trên mặt hai người dời đi, nhìn về phía bóng đêm vô biên, mặt không chút thay đổi nói: "Bồn vương không nói thích người, chính là người nói thích ta."

Nói xong, hắn không hề đợi Lạc Vân Hi trả lời, nhanh chóng bước vào bóng đêm đen tối. Lạc Vân Hi cắn môi, hừ nhẹ một tiếng.

Đoan Mộc Ly không nhìn Quân Lan Phong, nhìn Lạc Vân Hi ngơ ngác, đến khi Lạc Vân Hi ánh mắt hơi ngẩng lên, nhìn thẳng hắn, ánh mắt hai người giao nhau tại một chỗ, Đoan Mộc Ly hạ thấp mi mắt, nói: "Sur muội, nếu như người đồng ý, theo ta cả đời cũng được."

Lạc Vân Hi là nữ tử thông minh lại thú vị, mấy ngày gần gũi, toàn bộ lực chú ý của hắn liền bị nàng hấp dẫn.

Ở cùng với nàng, hắn có thể tùy tâm thả lỏng mà làm chính mình.

"Cả đời ở cùng một chỗ sao?" Lạc Vân Hi nói lại câu hắn nói sau cùng, có chút mờ mịt, tim lại đập nhanh hơn chút ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Lông mi cong vút, trong cặp mắt đào hoa kia lấp lánh ánh sáng, lúc Lạc Vân Hi nhìn sang đã toả sáng rồi, con ngươi đen như mực khiến người ta mê mẩn, nhiễm vàng ánh sáng đẹp đẽ.

Lạc Vân Hi yên lặng nhìn gương mặt dịu dàng đẹp đến ngạc nhiên kia, Đoan Mộc Ly thâm tình nhìn nàng, môi mỏng nhẹ nhàng hướng về phía nàng.

Nàng có chút bối rối, nam tử so với nàng cao hơn một cái đầu, nàng chỉ có thể ngược đầu nhìn, tới lúc gương mặt anh tuấn kia gần phóng đại, nhắm chặt mắt lại theo bản năng.

Bờ môi, có chút nóng lên, lại có chút run rẩy, khí nóng càng ngày càng gần, tiếng thở hổn hển đã dán vào khuôn mặt nhỏ của nàng.

Bất chợt truyền tới tiếng bước chân làm Lạc Vân Hi thức tỉnh.

Nàng đột nhiên mở to mắt nhìn, đã thấy trước mắt mình, trong cặp mắt đào hoa kia xẹt qua sự kinh ngạc, Đoan Mộc Ly lui lại một bước, có chút xấu hổ liếc nàng, lại nhìn về phía nơi tiếng bước chân vang lên.

Người tới là quản lý nhà bếp, hắn hiển nhiên cũng không biết mình đã làm hỏng một chuyện tốt, trên mặt nở nụ cười lấy lòng: "Nhị hoàng tử, vừa rồi Trung Sơn Vương muốn nô tài đến chuyển lời, nói Thái tử phòng khách không nhìn thấy ngài sợ là sẽ lo lắng."

"Ta biết rồi." Giọng Đoan Mộc Ly lạnh lùng vang lên đáp.

Bề ngoài Lạc Vân Hi không có chút rung động nào, kỳ thực trong lòng vô cùng khó chịu, vừa rồi nàng đang suy nghĩ gì vậy?

"Sur muội, chúng ta đi thôi." Đoan Mộc Ly dịu dàng nói nói.

Nghe được tiếng nói của hắn, khó chịu trong lòng Lạc Vân Hi tan thành mây khói, nhận ánh mắt không che giấu được tình ý từ hắn, lại có chút yên tâm, hỏi: "Sur huynh, người dám cùng ta nào động phòng hay không?"

"Đương nhiên dám." Đoan Mộc Ly khẽ cười một tiếng, "Người muốn làm gì?"

Lạc Vân Hi tất nhiên là muốn đi xem Tề Sính Đình, không giấu giếm chút nào trước mặt hắn, nói tất cả lo lắng của mình về Tề Sính Đình.

Đoan Mộc Ly nghe vậy gật đầu: "Việc này nếu như là vào ba ngày trước, còn có thể có biện pháp giải quyết, nhưng hiện tại đã bái đường, dù như thế nào không sửa được."

Mặt Lạc Vân Hi lộ ra sự hối hận sâu sắc: "Ba ngày trước ta có nghĩ tới việc nhờ các người giúp đỡ, chỉ vì Đình nhi nói, nàng gả cho ai cũng không sao, tự nhiên mà từ hôn, chỉ có thể làm ảnh hưởng đến danh dự của Tề gia."

"Người làm vậy cũng đúng." Đoàn Mộc Ly an ủi: "Tề gia và hoàng thất có hôn ước, không phải người có thể lấy sức một người để nhúng tay vào. Hôn nữa nếu từ hôn, trừ việc mang đến bất lợi cho Tề gia, cũng không có gì tốt."

"Chuyện đã như thế này, ta cũng hi vọng nàng hạnh phúc, mà không phải sầu não hay uất ức gì."

Cả ngày hôm nay, nàng đều không thể cảm thấy một chút vui vẻ từ trên người Tề Sính Đình.

"Đã như vậy, chúng ta có thể nghĩ cách, chưa hẳn không phải không có biện pháp giải quyết." Đoàn Mộc Ly trầm ngâm một lát nói.

"Biện pháp gì?"

"Từ hôn là không thể nào, người hỏi nàng có tình nguyện sống cùng Thái tử hay không, nếu như đồng ý, cứ coi như ta chưa nói nói vậy, nếu như không đồng ý, chúng ta lại nghĩ bước tiếp theo." Đoàn Mộc Ly nói rõ ý kiến của mình.

"Được."

Lạc Vân Hi và Đoàn Mộc Ly trong bóng tối đi về phía viện của Tề Sính Đình, hai người đều là học trò giỏi của Cửu Khúc Chỉ, nắm chắc cách dùng độc, Lạc Vân Hi nâng tay, dùng thuốc bột mấy hôm nay mới nghiên cứu ra, làm những người canh giữ trước phòng tân nương ngất đi, lặng lẽ vào tân phòng, nói nhỏ với Tề Sính Đình một chút.

Đoàn Mộc Ly ở sau nhà chờ nàng, Lạc Vân Hi lúc đi ra lắc đầu với hắn, nhẹ giọng thở dài: "Nàng nói, không nguyện ý, có thể có biện pháp gì? Nhất định là sẽ không thích thái tử, nhưng cũng không muốn ra đi."

Nam nhân kia có thể vì một nữ nhân không phải vợ hắn tát nàng ấy một cái, nàng ấy sao có thể thích đây?

"Nàng sẽ không hối hận chứ?" Đoàn Mộc Ly hỏi.

"Ta không biết." Sắc mặt Lạc Vân Hi nghiêm túc, "Có lẽ sẽ hối hận, có lẽ là đón nhận được!"

Tề Sính Đình và nàng tuy có quan hệ tốt, nhưng rốt cuộc cũng là nữ tử cổ đại, điển hình đại gia khuê tú, sống mười lăm năm tại xã hội trọng nam khinh nữ, nàng không cách nào truyền tư tưởng thế kỷ 21 của mình cho nàng được, chỉ đành dốc hết sức lực non nớt của bản thân, vì chia sẻ một chút với nàng ấy.

Đoàn Mộc Ly thấp giọng hỏi: "Nếu một ngày nàng ấy hối hận, vậy thì phải làm sao?"

"Tất nhiên là rời khỏi thôi!" Lạc Vân Hi kiên định đáp: "Ta ước gì có một ngày nàng ấy hối hận, cam tâm tình nguyện rời khỏi Thái tử, nàng ấy nhiều ưu điểm như vậy, còn sợ không tìm được người thực sự thương nàng ấy, nam nhân tốt với nàng ấy sao?"

"Ừm, thế nhưng, nếu như nàng đã giao mình cho Thái tử rồi, thì còn có thể tiêu sái mà rời đi sao?"

Lạc Vân Hi nhíu mày, nàng còn chưa nghĩ tới chỗ này.

Đoàn Mộc Ly nói ra ý nghĩ trong lòng: "Không nên để cho nàng và Thái tử tiếp xúc, duy trì sự trong trắng hoàn chỉnh, cho dù thật rời khỏi, cũng sẽ không có khúc mắc."

Lạc Vân Hi đồng ý nhìn về phía hắn: "Cái này được, chỉ là có thể làm được không?"

"Đương nhiên là có." Đoàn Mộc Ly vươn ngón tay thon dài, xoa chiếc cằm bóng loáng của nàng, giễu cợt nói: "Sư muội, người mất ký ức nên quên, sự môn chúng ta có loại pháp bảo là mặt nạ da người rồi."

Lạc Vân Hi lòng căng thẳng, mặt nạ da người, là pháp bảo sư môn của bọn họ sao?

Ba năm trước Đoàn Mộc Ly bị người ta hãm hại, hắn rốt cuộc có từng hoài nghi mình không?

Kêu nhỏ một tiếng, Lưu Quang hiện thân, hắn là người của Đoàn Mộc Ly ở dưới cây nên nhanh chóng nhận lệnh rời đi.

Thái tử cũng không coi trọng Tề Sính Đình, phái tới rất ít thị vệ, cho nên Lưu Quang xuất hiện, cũng không khiến cho những người khác chú ý.

Một nén hương sau, trong nhà truyền đến tiếng động rất nhỏ, Lưu Quang dắt một cô gái nhẹ nhàng đập mái hiên tới, thấp giọng nói: "Điện hạ, Tiểu Bích đã đến."

Nữ tử tuổi không lớn lắm, mặc váy mỏng màu hồng, dáng người trở mã mềm mại uyển chuyển, chải búi tóc cao, lộ ra một gương mặt thanh tú xinh đẹp. Nàng nhẹ nhàng tiến lên, hành lễ với Đoàn Mộc Ly, lúc giương mắt, ánh mắt chạm đến Lạc Vân Hi, liền sinh ra một tia sợ hãi, con người kịch liệt co rút, thân mình run rẩy, nàng bước về sau hai bước, che giấu biểu hiện khác thường trong mắt.

Ánh mắt Lạc Vân Hi rất sắc bén, thu về không tự nhiên của nàng ở đáy mắt, nghĩ tới đây là người chọn để giúp đỡ Tề Sính Đình, không thể qua loa, lúc này mới hỏi Đoàn Mộc Ly: "Tiểu Bích được tìm đến từ đâu?"

Nghe Lạc Vân Hi gọi thẳng tên của mình, Tiểu Bích không nhịn được thở nhẹ một tiếng, che miệng nhìn về phía nàng, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Biểu hiện chột dạ!

Mặt Lạc Vân Hi không chút biến sắc, Đao Mộc Ly cũng phát hiện có gì đó không thích hợp, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Bích, bình thường nàng không phải người lỗ mãng như vậy!

"Là ca kỹ của Thần lâu, có võ công, là rất lạnh lợi." Hắn một mặt đánh giá một mặt giải thích. Thần lâu? Lạc Vân Hi nhớ tới ngày ấy một nữ tử cầm kiếm lớn tiếng gọi nàng là "quý", nên chắc chắn là biết nàng, nữ tử trước mặt này cũng giống như vậy, cô gái này, tuy được Đao Mộc Ly tin tưởng, nhưng nàng có thể thoải mái dùng hay không lại là một chuyện.

Bên cạnh Tề Sính Đình, không thể có chút uy hiếp nào!

"Đổi người khác." Nàng lạnh lùng nói.

Người Tiểu Bích còn nhanh chóng hơn một chút, vội vàng nói: "Điện hạ, nô gia cáo lui."

Đao Mộc Ly nheo con ngươi lại, cũng không lên tiếng, Tiểu Bích cũng không dám lộn xộn, cúi đầu nhìn đất, giảm thấp cảm giác tồn tại của bản thân.

"Nàng là người của người sao?" Lạc Vân Hi nghiêng đầu hỏi thăm.

"Ừm." Đao Mộc Ly không che giấu.

"Ta muốn nàng." Mặt Lạc Vân Hi không có bất kỳ gợn sóng nào chuyển hướng nhìn Tiểu Bích, Tiểu Bích nghe vậy, chân mềm nhũn, ngã quỵ trên mặt đất.

"Tiểu thư, Tiểu Bích xuất thân thanh lâu, chân tay vụng về, sợ là không thể hầu hạ ngài." Nghiến răng một cái, Tiểu Bích cố nặn ra một câu, sống hay chết chỉ trong một cái chớp mắt này thôi.

"Chân tay có vụng về một chút." Lạc Vân Hi không khách khí chút nào nói: "Chẳng qua, người ta muốn chính là người."

Không chờ Tiểu Bích mở miệng, Đao Mộc Ly khẽ mỉm cười nói: "Tiểu Bích, Lưu Quang Vân Vân muốn người vậy người phải hầu hạ nàng thật tốt, nếu có hai lòng, thì tự gánh lấy hậu quả!"

Tiểu Bích hít một hơi, gạt đầu, biểu tình trở nên trầm trọng, đứng dậy, cẩn thận mà lùi tới đứng phía sau Lạc Vân Hi.

Đao Mộc Ly ra hiệu cho Lưu Quang: "Đổi một nhà khác, đi Hồng các, một lần nữa tìm người thông minh đến."

"Vâng." Lưu Quang vâng lời.

Lần này không xảy ra bất cứ vấn đề gì, dựa theo kế hoạch, để cô gái lâu xanh xếp kia bên cạnh Tề Sính Đình.

Tối hôm nay nhất định Thái tử phải tới, nhưng cũng tuyệt đối sẽ là nửa đêm, bởi vì hắn phải tới phòng chính phi trước, ở lại chỗ ấy thời gian dài nhất.

Thời gian này cũng đủ để Đao Mộc Ly chế một chiếc mặt nạ da người, Lạc Vân Hi đứng ở một bên quan sát, trí nhớ có liên quan trong ký ức cũng hiện lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Người có rất nữ nhân nhiều sao?

Edit: thu thảo

Lúc Lạc Vân Hi mang cô gái lâu xanh của Hồng các tới trước mặt Tề Sính Đình, Tề Sính Đình có chút do dự.

"Có thể bị phát hiện hay không?" Nàng nữ tử đeo mặt nạ da người nhìn giống y mình kia, rất lo lắng hỏi.

"Không đâu." Lạc Vân Hi hài lòng nhìn Đao Mộc Ly chế ra mặt nạ da người, bảo đảm nói: "Nàng là người thông minh chỉ cần nhìn người vài lần là có thể giả dạng người, hơn nữa, chỉ dùng lúc khẩn cấp, trên giường, nam nhân sẽ không chú ý tới những biểu hiện nhỏ của người, qua đêm nay, có thể số lần Thái tử gặp người càng ngày càng ít, cứ để cho cho nàng làm đi."

Bởi vì theo kế hoạch, cô gái lâu xanh này tuy là hy sinh giúp Tề Sính Đình, nhưng nhiệm vụ chủ yếu của nàng ta chính là khiến cho thái tử ghét, mà không

phải dờ thủ đoạn làm vui lòng hắn.

Tề Sính Đình "ừ" một tiếng, trong lòng có chút hi vọng, lúc này, nàng chưa chuẩn bị tốt tinh thần để giao mình cho thái tử.

Ở hướng tây bắc Dạ Đô, trong một khu viện chật hẹp yên tĩnh có ánh đèn sáng hỏa, mắt Tần Bằng đỏ như máu ngẩng đầu từ trên bàn lên, tiện tay cầm quần áo trên kệ, đứng lên muốn đi ra ngoài.

Tào Thiên nghe thấy bên trong phòng vang lên tiếng động, vội vàng dừng việc đang làm trong tay, tới đỡ lấy hắn: "Bằng, chàng uống nhiều như vậy, đã say rồi, lại còn muốn đi đâu vậy?"

"Phù thái tử." Tần Bằng cất bước đi thẳng ra ngoài.

Mặt Tào Thiên chợt thay đổi: "Nơi đó, bây giờ chàng không đi được! Chàng uống nhiều như vậy, nếu đến đó thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì!"

"Ta dẫn nàng ấy đi, phải đi thật xa." Tần Bằng dốc sức đẩy nàng ta ra, gương mặt lạnh lùng, bước về phía cửa phòng.

"Bằng, ngưng đừng làm chuyện điên rồ như vậy!" Tào Thiên thấy hắn muốn tới phủ thái tử cướp tân nương, sợ đến mặt trắng bệch, ánh mắt đảo qua đảo lại, nắm một ly trà trên bàn lên, tay áo run lên, một loại bột phấn gì đó nhanh chóng tan vào nước trà.

"Bằng, uống nước đi!" Nàng chạy nhanh đến bên người Tần Bằng chuẩn bị mở cửa viện, khổ sở cầu xin, "Uống nước xong, giải được rượu, ta mới yên tâm để chàng đi!"

Tần Bằng cũng cảm thấy đầu choáng váng, nhận lấy cái ly trong tay của nàng, ngửa đầu uống cạn: "Người ở lại đây, cũng đừng đi theo."

Hắn duỗi tay muốn kéo then cửa, trước mắt tối sầm, đầu óc quay cuồng, hắn nhanh chóng đỡ lấy cửa, để tránh cho mình ngã xuống.

"Bằng, chàng uống nhiều rồi, không thể chạy lung tung." Tào Thiên ôm hắn kêu to, "Người đâu, đỡ Thế tử vào nhà!"

Nàng sao có thể để Tần Bằng đi mà phạm tội danh ngập trời như vậy? Tội kia có thể liên lụy đến cả Tần gia!

Sau khi Lạc Vân Hi sắp xếp xong chuyện của Tề Sính Đình bên, liền tách khỏi Đoan Mộc Ly, mang theo Tiểu Bích trở lại phòng khách.

Thấy nàng xuất hiện, Lạc Kính Văn cũng không nói thêm gì nữa, Lạc Vân Hi ngồi vào cạnh Lạc Phi Đình, đảo mắt nhìn tình hình hiện tại trong sảnh.

Chẳng mấy chốc, Đoan Mộc Ly cũng trở lại, hắn ngồi xuống bên cạnh Quân Lan Phong, lập tức khiến cho phía dưới bùng nổ một trận sôi nổi không nhỏ.

"Nhị hoàng tử thật anh tuấn!"

Đã qua một lát không gặp, tướng mạo Đoan Mộc Ly vẫn làm cho lòng những thiếu nữ này kích thích.

"Lục hoàng tử cũng không tệ."

"Ta nghĩ rằng, chỉ Trung Sơn Vương là có sức quyến rũ nhất, tính cách hắn khó lường nhất, có một vẻ đẹp thành thực."

Quân Lan Phong, Đoan Mộc Ly và Đoan Mộc Triết lúc này ngồi ngay cạnh nhau ở trên, không khỏi trở thành đề tài lớn nhất trong câu chuyện của một đám thiếu nữ trẻ tuổi phía dưới.

Lạc Vân Hi khẽ liếc Lạc Phi Đình bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt nóng bỏng của nàng ta thỉnh thoảng đưa lên cao, ánh mắt không che giấu được tình ý.

Nàng nhớ tới lời Lạc Kính Văn nói, nửa tin nửa nghi ngờ.

Tầm mắt Lạc Phi Đình lại chuyển tới trên mặt nàng, chợt khẽ cười nói: "Lạc Vân Hi, ngươi thích Đoan Mộc Triết sao?"

"Sao vậy?" Lạc Vân Hi bình tĩnh hỏi ngược một câu.

Đôi mắt Lạc Phi Đình hiện lên một chút kiêu ngạo, đối với dung mạo của bản thân vô cùng tự tin, nói: "Có lẽ hắn không thích thì ngươi làm sao bây giờ? Ta biết, trước đây, hắn đối xử rất tốt với ngươi, đối với ngươi như là đối với muội muội, thế nhưng, chỉ cần một câu nói của ta, hắn sẽ rời xa ngươi...ngươi tin không?"

Lạc Vân Hi bật cười: "Ngươi là muốn dùng bộ dạng hại Tề Sính Đình với ta sao?"

Lạc Phi Đình kéo nhẹ khóe môi đỏ mọng có vết sáng rõ, ánh mắt không dấu vết mà xẹt qua người thái tử đang mặc đồ cưới, nói: "Là Tề Sính Đình tự chuốc khổ vào thân, vốn dĩ chuyện thái tử sủng ái nàng ta hay không cũng không liên quan gì với ta, nhưng nàng ta lại dám cố tình xem thường ta, đây chỉ là dạy dỗ nhỏ thôi."

Nàng ta là đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ, từ nhỏ lớn lên trong ánh mắt hâm mộ của mọi người như con gái của trời, sao có thể để những cô gái khác khiêu khích tôn nghiêm của nàng ta đây?

"Mà người thì sao, Đoan Mộc Triết là người mà ta nhìn trúng, sao ta có thể cho phép hắn tiếp cận người như vậy được?" Khóe môi Lạc Phi Đình nhếch lên độ cong đặc ý.

"Nghe nói, người muốn đính hôn với Đoan Mộc Triết?" Lạc Vân Hi không hề để lời nàng ta trong lòng, tùy ý hỏi.

Lạc Phi Đình cười lạnh một tiếng: "Việc này còn chưa quyết định, chẳng qua cũng nhanh thôi." Nói xong, nàng ta rất chú ý quan sát sắc mặt Lạc Vân Hi thay đổi.

"Vậy ta có thể chúc mừng người rồi." Trên mặt Lạc Vân Hi cũng không có bi thương mà nàng ta hi vọng nhìn thấy, oán hận và bỏ vợ cũng không thấy, trái lại mặt khê nở nụ cười duyên, "Đại tỷ, chúc mừng người sắp được gả đi như mong muốn."

Lạc Phi Đình nghi ngờ, quan sát một lúc lâu, xác định nàng thật sự thờ ơ đối với việc này, không khỏi nhăn lại mày: "Sao người không đau lòng chút nào vậy?"

"Đau lòng sao?" Lạc Vân Hi buồn cười nhìn về phía nàng ta, "Vì sao ta phải đau lòng? Đại tỷ kết hôn, đây chính là việc vui của Lạc gia, ta vui vẻ còn không kịp nữa đây."

Lạc Phi Đình cắn chặt hàm răng, không vui hỏi: "Không phải người thích Đoan Mộc Triết sao?"

"Không thích." Lạc Vân Hi thân nhiên trả lời một câu, khiến cho Lạc Phi Đình tức giận mức suýt nữa hộc máu.

Nàng ta không thích nhìn trầm tĩnh Lạc Vân Hi như vậy, hận không thể tiến lên xé tan sự bình tĩnh của nàng.

Dựa vào cái gì chứ? Nàng ta hy sinh lớn như vậy, vậy mà đổi lại là một việc không đáng kể với Lạc Vân Hi!

Tuy lúc trước lựa chọn Đoan Mộc Triết, là kết quả sau khi đã thương lượng với phụ thân, nhưng tư tâm cuối là nàng ta nghĩ đến mỗi ngày Lạc Vân Hi đều tức giận, dần dần, kết quả ban đầu đã không còn quan trọng, Lạc Vân Hi đau lòng mới đúng hậu quả nàng ta muốn thấy nhất.

"Không thể!" Lạc Phi Đình dối mình dối người nói nói: "Đợi tới ngày kết hôn thật, ta không tin người còn thờ ơ không động lòng thế này!"

Lạc Vân Hi cười quỷ dị, nói tiếp: "Đương nhiên sẽ không thờ ơ không động lòng như vậy, ta sẽ thật vui vẻ."

Lạc Phi Đình hơi dừng lại, hung hăng liếc nàng một cái.

Được, nàng ta sẽ chờ!

Tiệc ở phủ thái tử dần kết thúc, Lạc Kính Văn mang người nhà tới chào Thái tử, ánh mắt Thái tử nhìn Lạc Phi Đình không dời, cuối cùng chỉ đành gạt đầu.

Mang Tiểu Bích trở lại Lạc phủ, một chuyện đầu tiên Lạc Vân Hi làm chính là phái Xuân Liễu và Hạ Đào đi làm việc, đóng cửa phòng, chỉ để Tiểu Bích đứng hầu bên cạnh.

Trong phòng yên lặng, nàng có thể nghe được tiếng hít thở gấp gáp run rẩy của nữ tử bên cạnh.

Lạc Vân Hi cũng không mở miệng, giữ yên lặng là biện pháp tốt nhất hiện tại, nàng ngồi trên nệm giường, rót cho mình một ly trà nguội, đem hờ nóng bức, uống cực kỳ mát mẻ.

Đầu Tiểu Bích co giật không ngừng, hoàn cảnh xung quanh hóa thành ma quỷ, điên cuồng cười lạnh về hướng nàng ta, khí áp cực lớn hung hăng áp bức trái tim của nàng ta, rốt cục, nàng ta không chịu nổi hành hạ như vậy, hai chân gấp lại, quỳ trước giường êm.

"Tiểu thư, xin hỏi ngài muốn Tiểu Bích làm gì?"

Môi nàng ta run rẩy phun ra một câu.

"Ta cũng không cần người làm gì, chỉ muốn nhìn một chút xem, đến cùng lúc nào người mới đồng ý thẳng thắn với ta." Giọng Lạc Vân Hi được nước trà rửa qua vô cùng dễ chịu, trong trẻo dễ nghe.

Nghe vào trong tai Tiểu Bích, lại là một cảnh khác, tất cả sức lực đều bị rút hết đi, nàng ta quỳ tên mặt đất, hỏi: "Tiểu thư, chẳng lẽ người nhớ được cái gì chứ?"

"Tiểu Bích, không tệ chút nào, người cũng biết quãng thời gian trước ta mất trí nhớ, chẳng qua là hiện tại, người nói ta có thể không nhận ra người sao?" Lạc Vân Hi chỉ ném vấn đề lại cho nàng ta.

Tiểu Bích chột dạ, cũng không muốn suy đoán, vội vàng nói: "Là lỗi của ta, tiểu thư, thực ra, đối với công ơn nuôi dưỡng của tiểu thư, ta vẫn ghi nhớ trong lòng, chưa bao giờ quên. Đều do nghe lời U tỷ nói, mới sinh ra một vài hiểu lầm với tiểu thư thôi."

Lạc Vân Hi nhìn ánh trắng lưỡi liềm phủ lên ngọn cây ngoài cửa sổ, một gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng không chút biểu tình, về lời của Tiểu Bích, U tỷ ư?

Chẳng lẽ chính là U Nhi?

Nàng không nhận được nói lần nữa: "U Nhi nói với ngươi cái gì?"

Tiểu Bích hoảng sợ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nàng ấy nhớ U Nhi, tiểu thư, quả nhiên không mất trí nhớ!

Ngay lập tức, nàng ta không nghi ngờ nữa, nói tất cả mà như đổ đầu ra: "Ba năm trước, tiểu thư muốn tới Dương Thành, phái U tỷ chính thức đến Thần lâu quản lý chúng ta, năm thứ nhất, u tỷ để cho chúng ta đi theo nàng ta làm nhiệm vụ mấy lần, trong nhiều lần hành động liên tiếp ám sát Nhị hoàng tử, chúng ta đi vào sâu hơn, suýt nữa bỏ mạng. U tỷ gửi thư cho ngài, ngài lại nói, mặc kệ sự sống còn của chúng ta, chỉ cần mạng Nhị hoàng là được."

Lạc Vân Hi yên tĩnh nghe, không đáp một lời. Ngược lại là Tiểu Bích, nói áp a áp ứng, có một số chỗ bởi vì khẩu trương, câu nói cũng không rõ ràng.

"U tỷ ngược lại, vô cùng chăm sóc chúng ta, lâu dần, người trong Thần Lâu đổi cách làm của ngài buồn lòng, mà một lần cuối cùng, ngài lại lệnh cho U tỷ một mình đi chịu chết, lúc ấy trong lầu mở hội nghị, quyết định bảo vệ U tỷ, tất cả che giấu tin tức này. U tỷ đã hỏi chúng ta, có muốn làm sạch thân phận hay không, về sau chỉ làm vì lợi nhuận, không giết người nữa, chúng ta tất nhiên đều đồng ý."

Ngoài mặt Lạc Vân Hi không có động tĩnh gì, nắm chặt tay ở trên nhuyến tháp nhỏ, Thần lâu chẳng lẽ là tổ chức sát thủ? Mà trước đây Lạc Vân Hi thậm chí là quản lý tổ chức này sao? Tất cả đã vượt cửa ngoài dự liệu của nàng.

Tiểu Bích nói tiếp: "Nếu không có tiểu thư giúp đỡ, tất cả cô nhi như chúng ta đều có thể trở thành ăn mày, cần gì cứ phải mở thanh lâu, kiếm nhiều tiền chứ? Nhưng nhiều năm đi bên bờ sinh tử, chúng ta cũng rất sợ hãi, nhất thời tin lời U tỷ nói, chỉ cho là tiểu thư bồi dưỡng chúng ta, hoàn toàn là để làm tử sĩ, trong lòng cũng có oán hận, đã theo U tỷ... Mấy tháng trước, nghe nói Lạc phủ phái người đi đón ngài trở lại, Tiểu Thiên vụng trộm đi Dương Thành tìm hiểu tin tức, viết thư kể cho chúng ta, ngài chết rồi."

"Chúng ta vụng trộm làm tang sự cho người, cũng không nghĩ đến, người không chết, tới đó ở Thần lâu, Tiểu Thiên mới vừa từ Dương Thành trở lại, cũng không biết tình huống lúc đó, sau khi nhìn thấy người thì bị kích thích mạnh."

Lạc Vân Hi bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra, nữ tử cầm kiếm ngày ấy nàng nhìn thấy chính là Tiểu Thiên trong miệng Tiểu Bích.

"Vậy làm sao người biết ta mất ký ức chứ?" Lạc Vân Hi cười nhạt hỏi.

"Thời điểm chúng ta đi điều tra, nha hoàn bên cạnh tiểu tên là Hạ Đào đã bán tin tức cho chúng ta." Tiểu Bích không chần chờ, nói ra chuyện của Hạ Đào.

Thì ra, dù mình che giấu tốt, Xuân Liễu và Hạ Đào, vẫn phát hiện ra.

Lạc Vân Hi nhếch khóe miệng lên nở một nụ cười lạnh.

"U Nhi hiện tại ở đâu?" Nàng trực tiếp hỏi.

Tiểu Bích yên lặng một lát, nói: "Tiểu thư, ta có thể không cần tiếp tục về Thần lâu không?"

Nếu như trở lại, nàng chắc chắn phải chết.

"Không cần, sau này theo ta đi, làm ám vệ cho ta, U Nhi sẽ không dám đến Vân Các tìm người để gây sự."

Tiểu Bích trịnh trọng đập đầu với nàng, nói: "U tỷ đeo mặt nạ, ba năm qua, thân phận của nàng ta là hồng bài của Thần lâu, Oanh Oanh."

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, nhớ lại việc mình thấy Oanh Oanh tại Thần lâu tối đó, mãi không nói gì.

Tại thời điểm Tiểu Bích cho là nàng sẽ không hỏi nữa, giọng nói nhẹ nhàng của Lạc Vân Hi truyền xuống: "Trước kia Thần lâu phụ trách đối phó Đoan Mộc Ly, hiện tại, sao lại nghe theo Đoan Mộc Ly vậy?"

Tiểu Bích cúi đầu đáp: "Thần lâu gặp phải lúc khủng hoảng kinh tế, là Nhị hoàng tử giải vây cho chúng ta, U tỷ nói hắn là người tốt, chúng ta có thể dựa vào hắn, nhưng không cần bán mạng vì hắn."

"Tốt lắm, ta đã biết. Tiểu Bích, biểu hiện của người tốt lắm, sau này, nhiệm vụ của người chính là theo dõi Hạ Đào." Lạc Vân Hi ngồi từ trên giường êm đậy, ra lệnh.

"Dạ, tiểu thư yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Tiểu Bích cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Còn nữa, viết danh sách tất cả người của Thần lâu cho ta, viết chức vụ hiện tại của các nàng cùng với nhiệm vụ trước đây trong lầu, ta thực sự mất ký ức rồi." Lạc Vân Hi không giấu giếm chút nào, môi mím khẽ nhếch lên tạo ra một vệt ý cười hài hước.

Lòng Tiểu Bích căng thẳng, trả lời, trong lòng man mát, tiểu thư sau khi mất trí nhớ, dường như còn lợi hại hơn so với lúc chưa mất trí nhớ!

Ngày thứ hai, sáng sớm, Xuân Liễu liền đến nói cho Lạc Vân Hi động thái mới trong phủ.

"Tứ di nương cùng tứ tiểu thư đều không có việc gì, hôn sự lúc trước Đại phu nhân nói với tứ tiểu thư cũng chưa giải quyết."

Bạc là đồ tốt, Xuân Liễu dần xây xong mạng lưới thu thập thông tin trong phủ, lấy được tin tức càng ngày càng nhanh và chuẩn xác.

Lạc Vân Hi bây giờ mới rõ là những bạc này là từ đâu ra, nàng liếc mắt nhìn Xuân Liễu mặt đầy đơn thuần, cười thầm, trước đây Lạc Vân Hi rất khiêm tốn, ngay cả nha hoàn thân cận cũng giấu thật kỹ!

"Phụ thân đôi ý sao?" Nàng cười nhạt hỏi.

Xuân Liễu gật đầu, trên mặt không ngừng oán hận: "Cái nhà này, tất nhiên chỉ có lão gia định đoạt. Tứ tiểu thư đột nhiên trở nên nho nhã lễ độ, giống như tiểu thư vừa gả cho thái tử, thu lại tất cả tính tiểu thư, trước mặt lão gia làm đủ tiết mục thâm tình, lão gia cũng chỉ thích Tứ di nương, Tứ di nương mấy hôm nay cũng kính cẩn cực kỳ nghe lời, lão gia đã có chút hối hận việc định ra hôn sự qua loa cho tứ tiểu thư."

Chiều gió trong phủ vẫn thổi về hướng Đại phu nhân, cho nên tin tức Xuân Liễu nghe được, cũng đều kín đáo phê bình Tứ Phòng.

Đang cùng Xuân Liễu trò chuyện, gian ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân vội vã, gã sai vặt vô cùng lo lắng đi thẳng từ ngoài viện vào.

Xuân Liễu trách cứ: "Sao lại có hành động xấu như thế? Viện của tiểu thư còn chưa xuất giá là nơi để người xông vào như vậy sao?"

Trong khoảng thời gian này, sức lực của nàng (Xuân Liễu) càng lúc càng mạnh, hoàn toàn học được dáng vẻ của đại nha hoàn, thay đổi cả mặt mũi Vân Cúc.

Lạc Vân Hi thầm khen một tiếng, ra hiệu cho nàng lui ra, hỏi gã sai vặt kia: "Chuyện gì vậy?"

"Nhị, Nhị hoàng tử đến phủ, hân, cầu kiến tam tiểu thư!" Gã sai vặt kinh ngạc nói, ánh mắt mờ mịt, rồi lại đầy rẫy hưng phấn.

Đoan Mộc Ly tới, còn cho người thông báo, việc này cũng lệnh khởi dự đoán của Lạc Vân Hi.

"Cho hân vào đi."

Không lâu sau, một bóng dáng màu xanh vào viện, Đoan Mộc Ly mặc áo dài màu xanh, phong thái nhẹ nhàng, khỏe mỗi mỉm cười: "Vân vân, có bận gì không?"

"Sao người trực tiếp liền đến đây?" Lạc Vân Hi chỉ ghé bằng gỗ cây lê ở hành lang, mời hân ngồi xuống.

Đoan Mộc Ly không khách khí ngồi trên cái ghế, đôi mắt đào hoa quét một vòng trong viện, Xuân Liễu cúi đầu, không dám nhìn thẳng hân, mặt ửng hồng lặng lẽ lui ra.

"Chuyện này có gì không đúng sao? Hai ta quan hệ tốt, người ngoài lại không biết người là ta sư muội." Mặt Đoan Mộc Ly đầy vẻ hi sinh.

"Không chừng chưa hết ngày hôm nay, tin tức Nhị hoàng tử và tam tiểu thư phế vật qua lại sẽ truyền khắp Thiên Dạ." Lạc Vân Hi cười khanh khách, nhưng không hề lộ bất kỳ thần sắc tự ti gì.

Đoan Mộc Ly khẽ nhếch môi mỉm cười: "Đối với người có tâm chi sợ sẽ là tác phẩm đặc sắc, chẳng qua ta và muội có quan hệ tốt như vậy, người đó cũng chỉ sẽ nhìn ta chăm chăm mà không phải muội đâu."

Người trong miệng hân, sẽ không phải chỉ Đoan Mộc Triết chứ? Lạc Vân Hi thăm dò: "Đó cũng là chuyện không tốt, không chừng ta sẽ trở thành vật hy sinh chính trị cho các người."

Đoan Mộc Ly cười sang sảng ra tiếng, khỏe mắt có một tầng hơi nước, trông rất đẹp mắt, nói: "Yên tâm, ta sẽ không chọn muội. Gần Đoan Mộc Ly ta có rất nhiều người, bên cạnh ta còn không thiếu nữ nhân, muội dù gì cũng là con gái của Thái úy, ai sẽ không có đầu óc mà có ý đồ với muội chứ?"

Lạc Vân Hi ngạc nhiên, Đoan Mộc Ly tựa như hoa, quả thật là không thiếu nữ nhân, một thay cho nàng tối hôm qua suýt chút nữa là bị sự dịu dàng của hân làm lung lay rồi. Chẳng qua, ở cạnh hân, nàng vẫn hết sức vui vẻ.

"Người có rất nữ nhân nhiều sao?" Nàng hỏi.

Sắc mặt nô đùa của Đoan Mộc Ly lập tức bị thu lại, thật sự ngưng mắt nhìn nàng: "Bên cạnh ta nhiều nữ nhân, nhưng không phải ta muốn, sư muội, họ không giống muội có thể thân cận cùng ta như thế, muội hiểu không?"

Sắc mặt Lạc Vân Hi hồng lên, gật đầu.

Đoan Mộc Ly đưa tay che trán, nhìn mặt trời bên ngoài, nói: "Hôm nay, Thái tử và các phi tử đi hoàng tự dâng hương, chúng ta cũng đi qua góp vui một chút thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Nhị hoàng tử nhường cho ta

Edit: thu thảo

Thái tử nạp phi, là chuyện long trọng! Dựa theo quốc quy bao năm qua của Thiên Dạ, ngày thứ hai sau khi đại hôn, Thái tử và phi tử tiến cung gặp hoàng đế và hoàng hậu, buổi trưa phải chạy hoàng tự dâng hương, bái tế liệt tổ liệt tông trước tiên.

Hoàng tự nằm ở phía Bắc Dạ đô trên Thiên Trụ Sơn, núi cao mấy ngàn mét, đường núi gồ ghề chót vót, là núi cao nhất Thiên Dạ Quốc.

Bởi hoàng tự xây từ khá sớm, đường từ chân núi dẫn tới đỉnh núi đã trải qua tu sửa của vô số triều đại, bằng phẳng rộng rãi, xe ngựa đi cũng không có chút vấn đề nào.

Lúc Lạc Vân Hi và Đoàn Mộc Ly đi qua hậu viên Lạc phủ, một tiếng thở gấp truyền đến từ lối rẽ: "Tam tỷ, chờ ta với."

Lạc Vân Hi nhìn về phía tiếng nói phát ra, liền thấy Lạc Băng Linh mặc váy màu lục chậm chậm đi tới, trên mặt mang theo nét cười, thở hồn hển cho thấy vừa rồi nàng ta đi đường rất gấp, lúc bọn hắn nhìn qua, mới duy trì dáng vẻ thiên kim đại tiểu thư.

Nàng ta nắm khăn tay tới gần, cúi đầu hành lễ với Đoàn Mộc Ly: "Băng Linh đã lâu chưa thấy Nhị hoàng tử."

Lạc Vân Hi thầm nghĩ, Lạc Băng Linh từng thấy Đoàn Mộc Ly sao, chẳng qua trước đây Đoàn Mộc Ly có tới Lạc phủ hay không, Lạc Vân Hi lại không có ở đây nên cũng không biết, nên hắn đã âm thầm làm gì, nàng cũng không biết.

Sắc mặt Đoàn Mộc Ly lạnh nhạt, nhẹ gật đầu.

Lạc Băng Linh trừng mắt, đôi má ửng đỏ, tầm mắt liếc Đoàn Mộc Ly có mấy phần hừng hực, chẳng qua rất nhanh đã dời lực chú ý đi, nói với Lạc Vân Hi: "Ngũ muội hôm nay đi hoàng tự dâng hương, chúng ta là người thân, cũng nên lên núi, nghe nói đại tỷ đã cùng Lục hoàng tử đi, phụ thân để cho ta tới nói với Tam tỷ một tiếng."

Nàng ta nói có chút dè dặt, nhìn bề ngoài có vẻ giống thực nữ.

Quả nhiên là đã thu lại tính đại tiểu thư trước đây, không đối chọi gay gắt với nàng như lúc mới tới như vậy, ngôn ngữ lạnh lùng. Trên mặt Lạc Vân Hi mang theo nụ cười nhạt khéo léo, nói: "Chúng ta cũng đang muốn lên núi, cùng nhau đi thôi."

Lạc Băng Linh gật đầu, ba người cùng đi ra khỏi phủ.

Đoạn đường đi về hướng Thiên Trụ Sơn này, cử chỉ của Lạc Băng Linh đều rất thỏa đáng, thỉnh thoảng nói chuyện với Lạc Vân Hi, trả lời Đoàn Mộc Ly.

Lạc Vân Hi là nhìn ra Băng Linh rất có cảm tình đối với Đoàn Mộc Ly, Đoàn Mộc Ly không mở miệng, nàng chắc chắn sẽ không nhiều lời cùng mình, nhưng một khi Đoàn Mộc Ly trò chuyện cùng mình, thì nàng sẽ nói chen vào ngay.

Lâu dần, trên gương mặt đẹp trai của Đoàn Mộc Ly cũng hiện lên sự thiếu kiên nhẫn.

Lúc xe ngựa đến chân núi, Đoàn Mộc Ly đưa tay vén rèm xe, lạnh lùng nói: "Dừng xe."

"Sao vậy?" Lạc Vân Hi khó hiểu hỏi, này còn chưa lên núi mà.

Đôi mắt đào hoa của Đoàn Mộc Ly đảo qua trên mặt Lạc Băng Linh, cười như không cười nói: "Lạc tiểu thư, ta và Vân Vân còn có chút việc, tối nay mới lên núi, ngươi đi trước đi, ta sẽ phái vài ám vệ bảo vệ ngươi."

Lòng Lạc Băng Linh chợt lạnh, nàng ta sao lại không biết ý Đoàn Mộc Ly chứ? Ngay trước mặt Lạc Vân Hi bị sắp xếp như vậy, mặt của nàng có chút cứng ngắc, ánh mắt nghiêng qua nhìn Lạc Vân Hi, giọng nói cũng thấp một phần: "Nếu như vậy, tự ta có thể lên núi, Nhị hoàng tử không cần phải ám vệ đi theo."

Đoàn Mộc Ly đã lôi kéo ống tay áo Lạc Vân Hi, để nàng xuống xe ngựa trước, mình ngồi ở trên xà ngang trước xe, quay đầu lại nói: "Là ta mang ngươi tới, nếu như xảy ra chuyện gì, ta cũng không thể giải thích với Lạc Thái Úy được."

Trong lòng Lạc Băng Linh rất tức giận, lại dè dặt tức giận trong lòng, nói: "Nếu như vậy, Băng Linh từ chối thì thật bất kính!"

Thích Đoàn Mộc Ly, nhưng cũng không bày dáng vẻ thông theo đuổi như người thường, nàng ta biết chỉ lạnh lùng mới hấp dẫn nam nhân.

Không ngờ Lạc Vân Hi sẽ tới gần được Đoàn Mộc Ly như thế. Sáng sớm nghe người khải nói Nhị hoàng tử và nàng cùng nhau lên núi, thì nàng ta đuổi theo, một là biểu hiện tình tỷ muội đoàn kết trước mặt phụ thân, hai là vì tiếp cận Nhị hoàng tử.

Trước khi Nhị hoàng tử tới núi Thanh Minh, phụ thân vẫn giúp đỡ Nhị hoàng tử, có ý gả đại tỷ cho hắn, nhưng hiện tại phụ thân dường như muốn gả đại tỷ cho Lục hoàng tử, cho nên nàng ta mới cảm thấy có thể có ý tới gần Đoàn Mộc Ly.

Nếu như Đoàn Mộc Ly thật sự muốn tranh thủ sự chống đỡ của Lạc gia, vậy nàng, càng có cơ bị phụ thân gả đi hơn Lạc Vân Hi.

Có thể Lạc Vân Hi tới gần Đoàn Mộc Ly trước một bước như vậy, trong lòng Lạc Băng Linh càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, trên đường lên núi, khuôn mặt nhỏ nhắn như trời tháng sáu, tâm tình bất định.

Lạc Vân Hi nhìn xe ngựa rời xa tầm mắt, mỉm cười nói: "Sư huynh, nàng ta dường như thích người thì phải?"

"Người thích ta rất nhiều." Đoàn Mộc Ly tập mãi thành quen, liền chớp mắt cũng lười nhìn sang, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm con đường.

Âm thanh ngựa phi ngựa truyền đến, một bóng màu hồng chạy tới trước mặt.

Lạc Vân Hi theo ánh mắt của hắn nhìn sang, vui vẻ nói: "Là Xích Điện Bôn Tiêu!"

Môi mỏng của Đoàn Mộc Ly cong lên, ánh mắt chuyển qua gương mặt bất chợt vui mừng của nàng, cười nói: "Tên của nó là Xích Huyết, ta nghe Vinh Bân nói, muội thực sự thích con ngựa này, còn từng đoạt mất trên tay hắn?"

Lạc Vân Hi nhìn Xích Huyết càng ngày càng gần, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng: "Ta thấy Vinh Bân không vừa mắt."

Mà lúc này trên ngựa chính là Vinh Bân!

Hắn cười trên Xích Huyết, cực kỳ oai phong, "xuy" một tiếng, dừng ở ven đường, lúc nhìn thấy Lạc Vân Hi và Đoàn Mộc Ly đứng sóng vai, gương mặt vô cùng kinh ngạc, từ trên lưng ngựa xuống, ánh mắt nghi hoặc nhìn về hướng chủ tử.

Đoàn Mộc Ly vẫn chưa chuyển động thân thể, Lạc Vân Hi đã đi qua dắt dây cương Xích Huyết.

Xích Huyết nhận ra nàng, thân mật cúi đầu xuống liếm quanh cổ nàng.

Lạc Vân Hi cười "ha ha" một tiếng, quay đầu nhìn Đoàn Mộc Ly cùng với Vinh Bân đang trừng nàng, nhún mũi chân, nghiêng người lên ngựa, tư thế lưu loát tuyệt đẹp.

Đoàn Mộc Ly cười ra tiếng: "Sư muội, lại để cho sư huynh mở mang tầm mắt rồi!" Hắn tiến lên vỗ người Vinh Bân còn ngẩn ngơ, nghiêm túc giải thích: "Vinh Bân, ta không lừa ngươi, nàng thực sự là sư muội ta, nể mặt ta, bỏ qua chuyện lần trước đi, sau này, đều là người mình cả."

Vinh Bân há to mồm, khó có thể tin nhìn Đoàn Mộc Ly: "Sư muội? Điện hạ, người nói nàng cũng là đồ đệ của Cửu thần y, là nữ đồ đệ thu nhận tám năm trước sao?"

Hiển nhiên, hắn cũng biết một ít tin tức.

"Ừm, là nàng." Đoàn Mộc Ly nói rồi, hất ao dãi lên, thả người nhảy lên lưng ngựa, cả người vững vàng ngồi sau cô gái, cổ tay thuần thục cầm dây cương Xích Huyết, hai chân vừa kẹp, Xích Huyết liền chạy đi, tuy chờ hai người, vẫn là dễ dàng phi lên trên núi.

Ánh mắt Vinh Bân phức tạp nhìn hai người đi xa, quả đoán nắm chắc.

Dù hắn không chuyện lần đó Lạc Vân Hi vô lễ với hắn, thậm chí đến nay hắn còn mang theo vết thương không nhẹ, nhưng thù của muội muội Vinh Lục, hắn tìm ai tính đây?

Lạc Vân Hi si nhục Vinh gia bọn hắn, chẳng phải một câu "bỏ qua" là thật sự có thể bỏ qua.

Vinh Bân hít một hơi dài, xoay người đi trên đường.

Gió núi mát mẻ, xen lẫn hương thơm của cây cỏ, Lạc Vân Hi nhắm đôi mắt lại, hưởng thụ yên tĩnh trên đường núi, cảm thụ được tốc độ nhanh như chớp của Xích Huyết, trong lòng rất thoải mái

Sau một lúc Đoàn Mộc Ly vội vã, hơi chậm tốc độ ngựa, giờ khắc này, bọn hắn sớm quăng Lạc Băng Linh ngồi xe ở nơi không nhìn thấy. Cả đường đi rất chậm, ngược lại cũng vô cùng vui vẻ. Chỉ là, một tiếng ngựa hí kéo dài phía sau đã phá tan khung cảnh này, kêu bên có mấy tiếp ngựa gấp gáp đuổi theo.

Đoàn Mộc Ly quay đầu nhìn lại, lông mày hơi nhăn, nhưng Lạc Vân Hi cũng không thèm nhìn, chỉ là nhắm mắt dưỡng thần.

"Nhị hoàng tử, phong cảnh Thiên Trụ Sơn thật sự không tồi." Quân Lan Phong cười Chiêu Dạ Ngọc Sư Tử dưới thân, đuổi theo mà sóng vai cùng Xích Huyết, hắn trầm giọng nói chuyện, ánh mắt liếc nhìn nữ tử trong ngực hắn (ĐML), mày rậm nhíu sâu hơn trong vô hình.

Nghe được giọng Quân Lan Phong, mắt Lạc Vân Hi không không chế mở ra, đưa mắt nhìn về phía hắn.

Quân Lan Phong cũng đã dời tầm mắt đi, khuôn mặt Đoàn Mộc Ly nhộn nhạo sự vui vẻ cười: "Đúng vậy, phong cảnh tốt lắm, so Thanh Minh trông trải

hon nhiều, cũng dễ nhìn hon nhiều." Dứt lời, chân thành thở dài.

"VẬY các người chậm rãi dạo đi, không cần vội." Quân Lan Phong nói câu tiếp theo, rồi đánh ngựa chạy như điên.

Sắc mặt Đoàn Mộc Ly lập tức không tốt ghim Xích Huyết lại, đưa tay ra, tay áo rộng lớn che trước mặt Lạc Vân Hi, che cát bụi móng ngựa để lại cho nàng.

Mắt Lạc Vân Hi ngơ ngác nhìn phương xa, miệng nhỏ cong lên, không nói thêm gì.

Hai người tới trên núi, Thái tử và thái tử phi, Thái tử trắc phi cũng kết thúc việc dâng hương, nghỉ ngơi tại phòng Phô Tuệ đại sư sắp xếp cho từng người.

Những người còn lại, thì ngắm cảnh rải rác ở bốn phía hoàng tự.

Nói đến đây cũng phải nói đến, hoàng tự cũng có một chút danh lam thắng cảnh hiếm thấy, ví dụ như giếng các đại sư danh tiếng của tiền triều đã dùng, chuông đã gõ qua, nhưng nổi danh nhất vẫn là thác nước Hoàng Tuyền phía sau núi chảy từ xuống dốc núi cao ngàn trượng cách chùa mấy trăm mét.

Lạc Vân Hi còn chưa kịp xuống ngựa, tại đã gặp Đoàn Mộc Triết và Lạc Phi Đình đang rời khỏi cửa chùa.

Nhìn thấy trên Xích Huyết chờ hai người, Đoàn Mộc Triết ngạc nhiên mà dừng bước, trong con ngươi dâng lên một cỗ cảm xúc phức tạp, nhất thời quên dõng bước, ngậy ngốc nhìn bọn hắn.

Một bên Lạc Phi Đình cũng không chú ý tới Đoàn Mộc Triết khác thường, bởi vì lúc này, nàng ta cũng có chút giật mình mà nhìn hai người trên lưng ngựa.

Lạc Vân Hi làm sao ngồi Xích Huyết và cùng Nhị hoàng tử lên núi đây?

Nhị hoàng tử tuy không có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng không sẽ tùy tiện để một cô gái ngồi Xích Huyết của hắn, nhưng nàng ta nhìn thấy gì đây? Không chỉ có là ngồi, tư thế còn tương đối thân mật! Trên mặt Đoàn Mộc Ly mang nụ cười mừng rỡ nhẹ nhàng, không giống như bị cái gì ép buộc.

Lạc Vân Hi nhìn hai người đứng bất động, hai đầu gối nhẹ khép, dùng lực ở hai bên hông Xích Huyết, Xích Huyết lập tức chạy một chút, vòng qua hai người chạy thẳng đến phía sau núi.

Nàng cũng không muốn chào hỏi bọn hắn, Đoàn Mộc Triết cũng vậy, Lạc Phi Đình cũng thế thôi.

"Quan hệ của muội và đệ nhất nữ nhân Thiên Dạ không được tốt thì phải? Trong trí nhớ ta dường như từng nhìn thấy các người ở cùng một chỗ." Đoàn Mộc Ly lười biếng ngồi ở sau lưng nàng, cười trêu.

"Người lễ nào không nghe sư phụ nói, lúc trước tại sao lại thu ta làm đồ đệ sao?" Dừng lại bên một gốc cây đại cổ thụ, Lạc Vân Hi muốn xuống ngựa, hỏi ngược lại một câu.

Đoàn Mộc Ly chống tay trên lưng Xích Huyết, quần áo tung bay, dùng tư thế thật đẹp mà ỏn ẻ rơi xuống đất, thuận tay ôm Lạc Vân Hi xuống, trong đầu nhanh chóng nhớ tới chuyện kia, im lặng một lát, hỏi: "Lạc Phi Đình cũng tham dự sao?"

Hắn chỉ biết là tám năm trước, Cửu Khúc Chi thấy mấy đứa trẻ tại Lạc phủ đẩy Lạc Vân Hi vào trong nước.

"Người thấy sao?" Lạc Vân Hi không trả lời thẳng, nhưng đáp án rất rõ ràng.

Đoàn Mộc Triết không nói, trong con ngươi hiện lên một tia suy nghĩ, gãi mày, nói: "May mà hiện tại không ai dám bắt nạt tiểu sư muội của ta."

Lạc Vân Hi chủ động dắt Xích Huyết đến bên cây, cột trên cây, một thị vệ mặc đồ đen không biết xông ra từ đâu, không nói một lời đến cạnh con ngựa, hành lễ với Đoàn Mộc Ly.

Biết hắn là thị vệ trông ngựa, Lạc Vân Hi không hỏi nhiều, cười voi Đoàn Mộc Ly nói: "Đi thôi, trước tiên tới xem thử Đình nhi, rồi lại đến sau núi."

Hai người cùng đi đến sau chùa, trừ Thái tử và phi tử, cũng không thiếu thiên kim tự hội nói chuyện phiếm trong phòng.

Đoàn Mộc Ly đợi ở ngoài Lạc Vân Hi đi tới phòng nhỏ của Tề Sính Đình, im lặng một lát, nói: "Muội vào đi, ta đi dạo phía trước núi, đợi lát nữa sẽ tới tìm muội."

Lạc Vân Hi gật đầu, vào phòng thấy Tề Sính Đình.

Đoàn Mộc Ly nhìn nàng đi vào, chuyển bước đi về hướng trước mặt, cả đường đi không biết khiến cho bao nhiêu nam nữ liếc mắt nhìn, nhưng mắt hắn lại nhìn thẳng, dáng đi cũng càng ngày càng tao nhã, đi thẳng đến một gian phòng thiền vắng vẻ, có một tiểu hòa thượng từ bên trong đi ra, chấp tay nói: "Nhị hoàng tử, nữ thí chủ chờ người đã lâu rồi."

"Ừm." Ánh mắt Đoàn Mộc Ly lạn nhạt như trước, chấp tay đi vào căn phòng nhỏ, rồi đưa tay đóng cửa lại, mà tiểu hòa thượng cũng không rời khỏi đó mà ở lại bên ngoài trông chừng, chỉ là tiếng nói bên trong phòng rất nhỏ, hắn cũng không nghe rõ câu nào.

Lạc Vân Hi thấy Tề Sính Đình mặc một bộ váy màu hồng mới, giờ nàng ấy đã thành trác phi, từ nay về sau, màu đỏ thắm đã không còn duyên với nàng ấy nữa.

Tề Sính Đình nhìn thấy Lạc Vân Hi, khuôn mặt lập tức lộ sự vụ vẻ bất ngờ, nàng giơ tay lên để lộ cổ tay trắng ngần, liếc mắt ra hiệu, những người khác trong phòng đều lui ra ngoài theo thứ tự.

"Đã thành công rồi sao?" Nhìn sắc mặt nàng ấy, tảng đá trong lòng Lạc Vân Hi cũng được thả xuống.

Tề Sính Đình gật đầu, mỉm cười nói: "Hoa Hồng là nha đầu thông minh, tối hôm, không xảy ra chuyện gì. Nhưng sáng nay Thái tử thấy ta, trong mắt đã lộ ra xa cách nhân nhạ, chắc là sẽ không làm liên lụy gì tới Tề Phủ."

Trên mặt Lạc Vân Hi cũng không có quá nhiều sự vui mừng, yên tĩnh một chút, nàng nhân nhạ nói: "Nếu như có một ngày, ngươi thật sự thích Thái tử, hẳn vốn là phu quân ngươi, ngươi thích hẳn cũng chẳng phải chuyện gì đáng lo, nhưng đến thời điểm đó, cũng đừng trách quyết định ta đã làm cho ngươi bây giờ."

Tề Sính Đình quả trách lắc cánh tay của nàng: "Hi nhi nói gì vậy! Đây là ta chuyện ta đồng ý, đừng nói ta sẽ không động tình với Thái tử, nhưng nếu thật sự đến đó, ta cũng sẽ không trách ngươi, không có Hoa Hồng, sẽ còn có nhiều nữ nhân khác mà."

Lạc Vân Hi cười dịu dàng, cầm lại tay nàng ấy, hai người đi đến ngồi trên giường bắt đầu trò chuyện.

Sau gần nửa canh giờ, Lạc Vân Hi từ bên trong phòng Tề Sính Đình đi ra, vẫn không thấy Đoàn Mộc Ly quay lại, đành đi dọc theo con đường phía trước tìm hân.

Nếu không phải thân phận Tề Sính Đình hôm nay đã trở nên đặc biệt, Lạc Vân Hi rất muốn cùng nàng ấy đi ngắm thác nước Hoàng Tuyền phía sau núi.

Cả đường đi, cũng không thấy bóng Đoàn Mộc Ly đâu, nàng đang muốn hỏi người, chợt phát hiện người đi tới không phải ai khác, mà chính là Lạc Băng Linh.

"Ngươi lên núi rồi sao?" Lạc Vân Hi thuận miệng hỏi một câu.

Lạc Băng Linh ngẩng đầu nhìn thấy nàng, sắc mặt không hề thay đổi gì, liên tục nhìn chăm chăm mặt nàng, tuy đáy lòng Lạc Vân Hi cảm thấy không thích ánh mắt tuy tiện dò xét của nàng ta, nhưng cũng thoải mái để cho nàng ta đánh giá.

Giọng nói của Lạc Băng Linh tràn đầy nghi ngờ: "Nhị hoàng tử tại sao lại đối tốt với ngươi như vậy? Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?"

Giọng điệu của nàng ta, mặc dù không không thể bằng trên đường đến hoàng tử, nhưng cũng dịu dàng hơn lúc trước bị đuổi đi nhiều.

Lạc Vân Hi nhún vai: "Ta cũng không biết."

Lạc Băng Linh khẽ cau mày, không vui nói: "Ta hỏi ngươi...Ngươi cần gì phải giấu giấu điểm như vậy, nói thật là được rồi."

Khóe môi Lạc Vân Hi cong lên, giọng điệu chứa một chút ngây thơ hồn nhiên: "Từ muội muội, ngươi cứ cố hỏi ta chặt như vậy làm gì? Ta và Nhị hoàng tử tổng cộng cũng mới gặp mấy lần, còn chưa chắc ta thấy hân nhiều hơn ngươi đâu!"

Lạc Băng Linh im lặng, nàng ta cũng biết là như vậy, nhưng lại kiên định tin rằng, Nhị hoàng tử không thể vô duyên vô cớ đối xử khác biệt với Lạc Vân Hi như vậy.

Chẳng lẽ, đúng là Nhị hoàng tử muốn tiếp tục lôi kéo Lạc gia, người được hân chọn là Lạc Vân Hi sao? Hiện tại, chẳng qua là sớm tạo tình cảm với nàng (LVH) thôi!

Nghĩ tới đây, lòng Lạc Băng Linh có chút hoảng loạn và thất vọng, trừ bề ngoài, mình kém hơn một chút, thì những phương diện khác đều mạnh hơn Lạc Vân Hi!

Lạc Vân Hi thấy ánh mắt nàng ta khác thường, không muốn nhiều lời với nàng ta, liền trực tiếp đi đến phía trước.

"Đợi một chút!" Nàng vừa mới đi quá người Lạc Băng Linh, quần áo đã bị một đôi tay nắm chặt không buông.

"Buông tay." Lạc Vân Hi nhíu mày, nàng không thích bị người khác lôi kéo thế này.

Lạc Băng Linh suy nghĩ cẩn thận, sao lại chịu thả ra, nàng ta tiếp tục kế hoạch nói: "Lạc Vân Hi, ta đã rất khách khí với ngươi, ngươi sẽ không cướp Nhị hoàng tử cùng ta, đúng không?"

Lạc Vân Hi lông mày Vũ Kinh kinh ngạc bốc lên, hỏi: "Nhị hoàng tử là của ngươi?"

Lạc Băng Linh im lặng một chút mới nháy mắt, lạnh lùng nói: "Ta sẽ tranh thủ giành tình cảm của hân, chỉ cần ngươi cách xa hân một chút, đừng ngăn cản tầm mắt hân nhìn ta!"

Lạc Vân Hi không thể nhịn được nữa, nện một trên cổ tay nàng ta, Lạc Băng Linh đau đến nhăn mặt lại, không thể không thả tay, ánh mắt tràn ra sự

hoảng sợ, lui về phía sau một bước không, cảnh giác tập trung nhìn Lạc Vân Hi.

Nàng ta cũng vẫn chưa từng đặt Lạc Vân Hi trong mắt, cho nên, hôm nay nói chuyện với nàng, đã là làm khó nàng ta rồi, nhưng lại không biết giọng điệu thương lượng nghe vào tai người khác lại trở thành sự ngây thơ, nực cười.

"Ta và Nhị hoàng tử không có quan hệ gì, nhưng không có nghĩa là, ta phải cách xa hắn. Lẽ nào ngươi còn quản chuyện ta kết giao bằng hữu được sao?"

"Lạc Vân Hi, ngươi dám!" Lạc Băng Linh thẹn quá thành giận, cao giọng quát.

"Ta cũng đồng ý với ngươi." Lạc Vân Hi hồ hững, "Ngươi nói ta cần tâm mắt Nhị hoàng tử nhìn ngươi, nhưng trong mắt Nhị hoàng tử có ta không có ngươi, đây là do ngươi không có bản lĩnh, dù cho không có Lạc Vân Hi ta, cũng sẽ còn nhiều nữ tử xuất sắc hơn, ngươi ngay cả chút lòng tin vào bản thân cũng không có, nói chuyện gì tới việc gả cho Nhị hoàng tử?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Ai là thủ phạm phía sau

Edit: thu thảo

Lạc Băng Linh thừa nhận lời Lạc Vân Hi nói rất có đạo lý, Nhị hoàng tử chính là thiên kiều chi tử (con của ông trời), vô cùng tuấn mỹ, người muốn gả cho hắn cũng rất nhiều, nhưng mà sau này là chuyện về sau, bây giờ là chuyện bây giờ.

Nàng ta thấy Lạc Vân Hi sắp đi, vội quyết tâm, quăng một câu: "Chỉ cần bây giờ ngươi không cướp người với ta là được! Cho dù sau này có nhiều nữ nhân hơn thì sao, khi đó ta đã là phi tử của nhị hoàng tử rồi!"

Với thân phận của nàng, ít nhất cũng là trắc phi.

Muốn có vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, những nữ nhân khác thì sao, tất cả cũng đều chỉ có thể ở sau nàng ta.

Lạc Vân Hi bật cười, quay đầu, khinh thường liếc mắt nhìn nàng: "Mặc kệ ta nói gì, ngươi đều sẽ không tin ta, không giành được Nhị hoàng tử, ngươi cũng sẽ đẩy mọi trách nhiệm lên người ta, cho nên, ta không có lời nào để nói."

Quay đầu lại, nàng bước tới phía trước núi.

Ánh mắt Lạc Băng Linh tối lại, trừng mắt nhìn bóng lưng nàng, lầm bầm: "Lạc Vân Hi, ngươi thay đổi rồi."

Từ lúc nàng đẩy mình xuống xe ngựa, cả Lạc phủ lặng lẽ truyền ra tin đồn tam tiểu thụ vậy mà lại biết viết chữ, chữ viết ra lại rất đẹp, cái nhận thức này đã cắm sâu dưới đáy lòng, giống như một cái gai, trong lúc lơ đãng, nó lặng lẽ đâm nàng ta như kim châm.

"Lạc Vân Hi, ngươi thật sự là rất biết nguy trang, nguy trang mười năm, ẩn nhẫn ba năm, ta ngược lại đã coi thường ngươi. Một ngày nào đó, ta sẽ đích thân xé rách mặt nạ của ngươi!" Lạc Băng Linh lạnh lùng nói rồi quay đầu lại muốn chạy đi.

Bỗng nhiên, cả người nàng ta run lên, ánh mắt dừng lại trên người nam nhân đứng cách đó không xa.

Quân Lan Phong nhanh chân bước qua, cũng không để ý tới nàng ta, mà đi theo hướng bóng dáng Lạc Vân Hi vừa biến mất.

"Thịnh an Trung Sơn Vương." Phía sau, truyền đến giọng nôm nớp lo sợ của Lạc Băng Linh.

Lời mình mới nói có phải đều bị Trung Sơn Vương nghe hết rồi hay không? Chỉ trong tích tắc, mồ hôi lạnh đã tuôn ra ướt đầm lưng, Lạc Băng Linh lại một lần nữa cảm thấy hối hận vì cái tính nhanh miệng của mình.

May mà, Trung Sơn Vương dường như không chú ý tới... Nàng đương nhiên sẽ không nghĩ rằng Quân Lan Phong và Lạc Vân Hi đi cùng hướng với nhau là việc có liên quan đến nhau, thấy hắn đi xa, mới chậm rãi bước vào phòng.

Lạc Vân Hi bước nhẹ nhàng, cả đường đều tìm Đoan Mộc Ly, mùi hương thom ngát trong tự thỉnh thoảng bay vào mũi, rất dễ chịu.

"A, bộ dạng cô nương này cũng không tệ lắm!" Đột nhiên có một tiếng cười quái dị truyền tới từ sau một cái lư đốt hương.

Mặt Lạc Vân Hi hơi trầm xuống, một thiếu niên mặc áo gấm đi từ bên cạnh cái lư đốt hương ra ngoài, bên cạnh hắn có bốn người hầu, hắn cười hi hi trực tiếp đi về phía nàng.

Lạc Vân Hi đi tiếp về phía trước vài bước, bốn tên nô tài đã chắn ở trước mặt nàng, cười hỏi: "Tiểu thư, xin hỏi ngươi là tiểu thư nhà nào?"

Thiếu niên khép chiếc quạt xếp lại, lộ ra sự nhàm chán, sắc mặt có chút nhợt nhạt, đủ thấy thân thể rất suy yếu, hắn dùng đôi mắt ngạc nhiên nhìn Lạc Vân Hi, cũng không nhận ra nàng.

"Các người là người của nhà nào?" Lạc Vân Hi thấy ở đây đã gần đến phía trước núi, còn không thấy Đoàn Mộc Ly, nghĩ thầm chắc là hắn có việc đi, nếu như khi quay lại cũng sẽ đi qua con đường này, thì cũng không cần gấp, nàng nhàn nhã ôm vai hỏi.

Thiếu niên kia cong môi, cười nói: "Dám hỏi ngược lại nhà ta, có chút can đảm, nói cho nàng biết, gia là ai."

Một nô tài vỗ ngực ngẩng đầu nói: "Thiếu gia nhà chúng ta chính là Nhan Trình thiếu gia của Nhan gia, là họ hàng với quốc công phủ, cũng là cháu trai mà phu nhân của Đồ đại học sĩ thương yêu nhất."

Lạc Vân Hi nhướng mi, đánh giá trên dưới thiếu niên có chút suy nhược này một lần, liền không có hứng thú tiếp tục nhìn lần thứ hai.

Chỉ là, lần đầu tiên nàng nhìn thấy họ hàng của Đồ gia.

Nhan Quốc Công phủ, chính là nhà của Tông nhân phủ Nhan Thiếu Khanh, xếp thứ hai trong tứ đại thế gia, xếp trước phủ học sĩ Tần phủ, thực cũng lực hùng hậu, chỉ là chưa từng gặp người nhà họ Đồ xuất hiện, mà thiếu niên này cũng chẳng qua chỉ là người họ ngoại của Đồ gia thôi.

"A, ta chỉ hỏi công danh thiếu gia nhà các người thôi." Lạc Vân Hi buồn cười cong môi.

Những người này, chỉ có thể mang gia cảnh ra hù dọa người, không biết bản thân có bao nhiêu thực lực đây!

Nhan Trình nghe xong lời này, quả nhiên sắc mặt lập tức thay đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, cười nói: "Công danh thì tính là gì, tùy tiện lấy tiền là có thể có được, nhà gia có tiền, tất cả chuyện làm ăn Dạ Đồ đều có phần của gia. Lại nói, Nhan Quốc Công là gia gia ta, còn không thể an bài cho ta một chức quan sao?"

Khóe mắt Lạc Vân Hi xẹt qua sự khinh bỉ, nói: "Tốt lắm, ta cũng biết người là ai rồi, tránh ra đi!"

"Người còn chưa nói người là ai mà?" Thiếu niên thấy tuổi nàng còn nhỏ, lại đẹp như vậy nên tất nhiên đâu chịu tránh đường.

"Ta sao, là phế vật của Lạc gia." Lạc Vân Hi kéo dài giọng, cười híp mắt nhìn sắc mặt hắn.

"Lạc Vân Hi!" Nhan Trình chỉ là một hậu bối làm việc không đáng hoàng của Nhan phủ, chưa từng đã tham gia cung yến, chỉ là dựa vào tên tuổi hai phủ Nhan Đồ để chen ép người khác mà thôi, lại chưa từng thấy Lạc Vân Hi vốn không ra khỏi cửa, nhưng thanh danh của nàng, hắn tất nhiên là biết được.

Lạc Vân Hi hài lòng nhếch môi cười: "Đúng vậy, người còn muốn ngăn sao?"

Nhìn ra được, thiếu niên này là kẻ háo sắc, quanh năm sống trong đám nữ nhân, mong rằng không có hứng thú đối với phế vật như nàng.

Nhan Trình sững sốt một lúc lâu, nhướn lông mày, cười tà nói: "Lạc Vân Hi, người lớn như vậy, còn chưa thử qua mùi vị nam nữ phải không?"

Sắc mặt Lạc Vân Hi phút chốc từ vui vẻ dạt dào ý xuân biến thành băng dày ba thước, đang muốn nổi giận, một giọng nói nghiêm nghị từ phía sau truyền đến.

"Hoàng tự của quốc gia, người cũng dám can rời ở nơi này!"

Giọng nói của nam nhân trầm thấp lạnh lùng, xen lẫn một tia tức giận rõ ràng, khiến người nghe biến sắc.

Nhan Trình đối mặt với Lạc Vân Hi, vừa ngẩng đầu đã thấy Quân Lan Phong đi tới phía sau nàng, vóc người cao lớn, giọng nói quen thuộc, hắn nhất thời sợ tới mức hít vào một ngụm khí lạnh, có chút kinh ngạc và sợ hãi, lẩm bẩm kêu lên: "Trung Sơn Vương."

Quân Lan Phong nhanh chân tiến lên, gương mặt tái nhợt, quát lên: "Nhan Trình, ở đây là nơi để người la lối om sòm à?"

Nhan Trình cúi đầu, cắn môi nói: "Trung Sơn Vương, ta sai rồi."

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn Quân Lan Phong, ánh mắt lạnh lùng dời về phía Nhan Trình, đè nén lửa giận trong lòng, nói: "Nhan thiếu gia, về sau, những câu nói này không nên nhắc lại trước mặt ta nữa, bằng không, ta không ngại lấy mạng của người. Chặt đứt gốc rễ của người, cho người không làm nam nhân được nữa đâu!"

Sau khi nói mọi loại lời hung tợn, Lạc Vân Hi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Không biết được, mặt Quân Lan Phong và Nhan Trình đồng loạt biến sắc.

Nữ nhân này vẫn là thiên kim tiểu thư sao? Vậy mà lại nói ra những lời này! Quân Lan Phong chỉ cảm thấy gò má hơi nóng, biểu lộ ra khá là xấu hổ.

Nhan Trình sau khi phản ứng, vừa thẹn vừa cáu, muốn chửi, nhưng e ngại Trung Sơn Vương còn ở đây, vốn dĩ không dám, liền nhanh chóng cúi đầu, nắm chặt tay lại.

"Nàng ấy, chính là người không được đụng vào." Quân Lan Phong nghĩ đến vừa rồi Nhan Trinh dám nói ra lời hạ lưu như vậy ngay trước mặt Lạc Vân Hi, lửa giận liền không ngừng xông lên, lạnh lùng khiển trách.

"Tại sao?" Nhan Trinh không nhịn được ngẩng đầu hỏi.

"Không có lý do gì!" Sắc mặt Quân Lan Phong chưa hề dịu tợn, nhưng ánh mắt hẩn tập trung nhìn Nhan Trinh thì giống như muốn nuốt Nhan Trinh vậy.

Nhan Trinh bị dọa đến lạnh thấu tim, vội vàng nói: "Được rồi, ta sẽ không đụng tới nàng."

Quân Lan Phong biết rõ bản tính của hẩn, không yên tâm uy hiếp: "Nếu như người dám đụng tới một cọng tóc gáy của nàng, bốn vương sẽ lấy một đôi mắt của người!"

Nhan Trinh không thể tin được mà nhìn Quân Lan Phong, rốt cuộc vẫn là Trung Sơn Vương quyết đoán mãnh liệt trên chiến trường, chỉ liếc mắt một cái, chân hẩn đã mềm nhũn, đã quỳ xuống, lần này, trong lòng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới chuyện liên quan với Lạc Vân Hi, dùng sức đập đầu, bảo đảm: "Dạ, ta chắc chắn sẽ không đụng vào nàng." Quân Lan Phong từ trên cao nhìn hẩn, môi mông hé mở: "Bốn vương lại cảm thấy, Lạc gia tứ tiểu thư rất được."

"Lạc tứ tiểu thư sao?" Nhan Trinh nghi hoặc khó hiểu, rồi kinh lâu ngày, hẩn cũng không nhớ được tướng mạo Lạc gia tứ tiểu thư.

"Hôm nay cũng đã lên núi, không bằng người dùng nhiều tâm tư một chút ở trên người nàng." Quân Lan Phong nói xong, nhắc chân đuôi theo phía Lạc Vân Hi đã đi.

"Đội một chút Vương gia!" Nhan Trinh nhớ tới cái gì, kêu lên, xoay người lại nói: "Tình Yên bảo ta nói với ngài, nói nàng... Rất nhớ ngài."

Sau lưng Quân Lan Phong cứng đờ, dừng bước, mãi lâu, mới buồn bực nói: "Ta đã biết." Thân hình đi xa, lưu lại cái bóng mờ thời.

Nhan Trinh từ trên mặt đất đứng lên, trong con người xẹt qua vài phần mờ mịt, quay đầu lại sai bảo nô tài: "Tìm cho gia xem, Lạc tứ tiểu thư kia ở đâu."

Phía trước núi vô cùng trống trải, không Thiếu công và tử thiên kim ở đây, nói chuyện đang thịnh hành ở kinh đô.

Lạc Vân Hi ra giao lộ, ánh mắt xoay chuyển nhìn bốn phía, không thấy Đoàn Mộc Ly, lại nhìn thấy Đoàn Mộc Triết.

Đoàn Mộc Triết chấp tay bên một khối đá bóng loáng, quần áo bay tán loạn, mi mày thâm trầm, cả một khối đất trống bên cạnh hẩn đều không có ai đứng.

Không biết có phải là cảm ứng được tầm mắt của Lạc Vân Hi hay không, Đoàn Mộc Triết vừa ngẩng đầu, ánh mắt lập tức bay đến, từ xem kỹ chuyển thành kinh ngạc, hẩn không chút nghĩ ngợi, nhanh chân đi về hướng Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi muốn lui lại đã không kịp mất rồi, dứt khoát tự nhiên đứng tại chỗ, đến khi Đoàn Mộc Triết đi qua bên mình, giọng nói trầm thấp vang lên: "Đi theo ta."

Giọng nói của hẩn, Rõ ràng mang theo sự không vui.

Lạc Vân Hi trong lòng mắng Đoàn Mộc Ly một trận, quay lại theo Đoàn Mộc Triết, đoạn đường này, Đoàn Mộc Triết bước chân liên tục, vẫn đi về hướng sau núi, nàng cũng đi theo.

Đường núi uốn lượn, qua mấy con đường nhỏ, xa xa có thể nghe được tiếng nước, càng đi về phía trước, tiếng nước càng lớn, dần dần có tư thế che ngợp bầu trời, như tiếng sấm vang rền bên tai.

Vòng qua một thạch trận lớn, một trận gió lạnh thổi đập vào mặt, trước mắt Lạc Vân Hi sáng tỏ rõ ràng.

Dáng người Đoàn Mộc Triết cao to đứng ở trước tảng đá, cách hẩn khoảng hai trăm mét là một cái vực sâu thẳm, vách núi giống như bị người dùng một cây đao cưa từ trong, đối diện bức tường mang theo tiếng thác nước đổ xuống đỉnh tai nhức óc, sóng nước đánh vào vách đá, bắn toé lên giữa không trung, dưới ánh mặt trời tạo ra nhiều loại màu sắc, lại cấp tốc rót xuống đáy vực ngàn trượng.

Một sợi xích sắt to bằng cánh tay vắt ngang qua dốc núi, không biết đáy vực sâu chừng nào, chỉ vì phía dưới tràn ngập sương mù, ngăn trở tầm mắt người muốn thăm dò.

"Đây là thác nước Hoàng Tuyền chảy xuống dốc núi ngàn trượng sao?" Lạc Vân Hi thán phục hỏi.

"Đúng vậy." Đoàn Mộc Triết quay đầu lại, trên khuôn mặt ôn hòa hiện ra một chút tức giận: "Người và Đoàn Mộc Ly thân thiết như vậy làm gì?"

"Đây là chuyện của ta." Ánh mắt Lạc Vân Hi rơi vào trên sợi xích sắt, giọng nói lạnh nhạt rõ ràng.

"Hẩn sẽ hại người." Đoàn Mộc Triết chỉ tiếc rên rỉ không thành thét, đi tới trước mặt nàng, đành thờ dãi một hồi.

"Ai thật sự quan tâm ta, ai hại ta, trong lòng ta khác biệt, không cần người bận tâm." Lạc Vân Hi cũng không muốn tổn thương hẩn, tận lực làm cho giọng

nói trở lên ôn hòa.

Đoan Mộc Triết vẫn không tránh được bị nàng làm tổn thương, trong lòng đau xót, cắn răng nói: "Được, ta chỉ hỏi ngươi, nếu như có một ngày Đoan Mộc Ly muốn ngươi hại ta, ngươi sẽ hại ta sao?"

Lạc Vân Hi thu hồi ánh mắt, lúc này mới nghiêm túc nhìn về phía hắn: "Đoan Mộc Triết, ngươi thấy sao?"

Đoan Mộc Triết nghe ra ý trong giọng nói của nàng, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đã như vậy, vậy ngươi cẩn thận một chút."

Hắn còn muốn nói điều gì, có thể là lời chưa kịp ra khỏi miệng hoặc làm sao cũng không nói ra được, mãi một lúc sau, phun ra một câu: "Không cần nói bây giờ chúng ta làm cái gì, đều sẽ không ảnh hưởng kết quả cuối cùng, giang sơn này, sẽ chỉ là của ngươi và ta, những người kia, chẳng qua chỉ là cục đá lót đường cho chúng ta thôi."

Hắn duỗi tay, muốn nắm tay Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi né tránh, ánh mắt chuyển đi, không có nhìn Đoan Mộc Triết, vì bảo vệ mặt mũi của hắn, Đoan Mộc Triết tuy là không vui, nhưng cũng không có cách nào.

Lạc Vân Hi hờ hững hỏi: "Cục đá sao? Lạc Phi Đình cũng là cục đá ư?"

"Ngươi có ý gì vậy? Đương nhiên rồi." Đoan Mộc Triết nhìn chằm chằm nàng.

"Ngươi nói là, dù cho ngươi cưới nàng, tương lai, nếu ngươi thắng, cũng sẽ bỏ rơi nàng ta sao?" Lạc Vân Hi hỏi.

Đoan Mộc Triết cau mày: "Nếu như ngươi đồng ý thì có thể."

Lạc Vân Hi không nói gì mà chỉ cười, không hỏi thêm nữa, thế sự thay đổi, người một lòng muốn có ngôi vị hoàng đế, còn có thể còn lại chút chân tình sao? Dù cho, hắn đã từng chảy nước mắt trước mặt nàng, cũng không nói rõ được cái gì, có thể khi đó, hắn chẳng qua là nghĩ đến điều gì đó trong lòng, muốn phát tiết mà thôi.

Bắc Tề có đế, tuy tiện giết người, lại sẽ lấy xương người chết làm thành tỳ bà, roi lệ đánh đàn, kể ra nhớ nhưng. Đối với tâm tư người hoàng thất, nàng không muốn đoán, nàng chỉ nghĩ tới những tháng ngày thật đơn giản mà thôi.

"Vân Vân?" Giọng Đoan Mộc Ly từ sau thạch trận truyền tới, hình như là đang tìm kiếm nàng.

Mặt Đoan Mộc Triết lập tức bắt đầu vận vẹo, Lạc Vân Hi đứng không nhúc nhích, cũng không hề có ý rời đi, Đoan Mộc Triết đành phải bước nhanh tránh sang một đầu khác của thạch trận.

Một bóng dáng màu xanh từ sau tảng đá vòng lại đây, Đoan Mộc Ly đã gặp nàng, trên mặt xet qua sự vui mừng, đi tới xin lỗi: "Vừa rồi có một số việc tri hoãn, nghe nói ngươi đến sau núi, ta vội tới tìm. Đi, chúng ta tới thác nước Hoàng Tuyền ở gần đây xem thử."

Lạc Vân Hi không đáp, nhìn phía sau Đoan Mộc Ly nhô ra một đồng người, phần lớn là thiếu nữ, ánh mắt nhẹ liếc Đoan Mộc Ly, chắc là cả đường theo tới, còn có chút thanh niên làm bạn, một đoàn người cười nói, nói rồi đi thăm thác nước.

Lạc Vân Hi không nói lời nào, đi đến hướng thác nước.

Cách càng gần, càng có thể thấy rõ dòng nước trút xuống trên vách đá đối diện, khí thế đồ sộ, tiếng vang như sấm, như vạn con ngựa lao theo, sóng lớn vỗ bờ, gió mát phơ phất xen lẫn giọt nước đánh tung tóe, rất thích ý.

Đoan Mộc Ly đứng cạnh nàng, khẽ cười nói: "Đáy vực này ta đã xuống rồi, một đầm nước rộng, sâu không thấy đáy."

"Hả? Ngươi làm sao mà đi xuống?" Lạc Vân Hi tò mò đưa mắt nhìn về hướng vách núi bên dưới, trước mắt mênh mông, chẳng thể nhìn rõ cái gì.

Đột nhiên, nàng chỉ cảm thấy một luồng lực lượng lao thẳng tới sau lưng nàng, Lạc Vân Hi muốn tránh, chỗ sau đầu gối tê rần, chân theo bản năng cong tới phía trước. Lúc này, nàng đang đứng cách chỗ dốc núi vô cùng gần, thân mình vì quán tính mà lao thẳng vào hướng mây mù.

Kỳ thực, một bước của nàng bước ra, dưới chân đã là dốc núi ngàn trượng!

"Vân Vân.!" Đoan Mộc Ly kinh ngạc thốt lên một tiếng, tay trái kéo lấy ống tay áo của nàng, trong giọng nói thoáng lên sự run rẩy, tay phải không hề do dự mở ra, năm ngón tay cấp tốc nắm chặt một khối đá nổi lên, chỉ lực rất lớn, làm đá nứt rơi trong khe đá, cục đá bén nhọn cắt vỡ ngón tay trắng nõn của hắn, máu tươi lập tức chảy ra.

Cùng lúc đó, bên tai Lạc Vân Hi vang lên vô số tiếng thét: "A!"

"Trời ạ!"

"Hi nhi!"

Cái tiếng kêu to cuối cùng, là hai người đồng thời vọng lại.

Lạc Vân Hi không thể phân biệt ai ở bên cạnh, ngay lúc vô huyệt, Tuyết Cẩm bên tay trái bay ra, cuốn trên dây xích sắt, thất lực gấm mềm, nhẹ và linh hoạt, nhanh nhẹn quán lấy sợi xích sắt, nàng vẫn có cảm giác sợ hãi không thôi. Ngay lúc nàng động thủ, một cái dây lưng trắng như tuyết khác bay tới, đốc sức buộc chặt eo Đoàn Mộc Ly và Lạc Vân Hi, Quân Lan Phong lách mình xuất hiện cách đốc núi không xa, một tay nắm gấm vóc, bấp thịt nhấc lên, liền kéo hai người từ đốc núi lên.

Đoàn Mộc Triết đã sớm từ sau thạch trận chạy ra ngoài, sắc mặt ngơ ngác, thấy cảnh tượng này, chậm rãi thả tay trái ở trước ngực xuống, không để ý đến ánh mắt những người khác, chạy tới vội hỏi: "Hi... Các người không sao chứ?"

Đoàn Mộc Ly khẽ thở ra một hơi, bề ngoài thì bình tĩnh, nhưng giọng nói lại mang theo mấy phân khô khốc: "Lục hoàng tử, khi nào người quan tâm hoàng huynh như vậy đây?" Một mặt nói, một mặt đưa ngón tay giấu vào ống tay áo.

Đoàn Mộc Triết không để ý tới hắn nói trào phúng, lạnh lẽo, nhấc tay áo lau trán, không nói thêm gì.

Lạc Vân Hi xoay người, cổ tay chuyển một cái, liền thu hồi Tuyết Cẩm lại.

Quân Lan Phong cũng rút lại Tuyết Cẩm của hắn, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhanh chân chạy tới, trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

Ánh mắt của hắn, tập trung thẳng vào ánh mắt Lạc Vân Hi, bắn ra ánh sáng lạnh lùng, nếu cháy nhà phải ra mặt chuột nên không thể bỏ qua.

"Vừa rồi nguy hiểm thật!" Một thiên kim tiểu thư bị dọa khóc thành tiếng, nhào vào ngực một thanh niên bên cạnh, nam tử vỗ về lưng nàng ta an ủi, mặt lại vui mừng, tuy tình cảnh vừa rồi thực sự cũng dọa hắn sợ mất hồn, nhưng bởi vậy mà thu được tâm một mỹ nhân, ngược lại cũng đáng giá.

"Vừa rồi ai dùng cục đá đánh trúng huyệt ở bấp chân ta, nói mau." Lúc này, Lạc Vân Hi vẫn có cảm giác trên đùi tê tê, nhưng cũng có thể kiên trì đứng yên, ánh mắt nàng sắc bén chậm rãi đảo qua trên mặt đám người ở vách núi, đột nhiên, ánh mắt ngừng ở bóng người trên đường nhiều hơn một chút.

Lương Diệp Thu đứng như trời trồng ở chỗ ấy, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, giống như trúng ma pháp, ngơ ngác nhìn Lạc Vân Hi, môi mở ra, duy trì khẩu hình kêu gọi, nhưng cũng không nhúc nhích.

(Sẽ là ai động thủ đây? Kỳ thực đều có động cơ cả đấy.)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Hi nhi, ta không làm được

Edit: thu thảo

"Lương Diệp Thu, vừa rồi là người phải không?" Đoàn Mộc Triết đột nhiên trông thấy Lương Diệp Thu xuất hiện, trừng mắt nhìn hắn, phát câu hỏi.

Quân Lan Phong và Đoàn Mộc Ly nghe vậy, ánh mắt không dám tin cũng tập trung vào Lương Diệp Thu.

"Không phải ta." Nhìn thấy ba nam nhân có thân phận cực kỳ tôn quý dùng ánh mắt hoài nghi và lạnh như băng nhìn mình, sắc mặt Lương Diệp Thu càng trắng hơn, hốt hoảng lắc đầu, tự giải thích cho mình.

"Lục soát!" Quân Lan Phong không hề trì hoãn, lập tức ra lệnh: "Người còn chưa chạy xa được."

Lúc hắn vừa nói chữ đầu tiên, vô số ám ở chỗ tối hiện thân, cấp tốc vây đốc núi ngàn trượng lại, tiếng bước chân vang lên bốn phía, trong thạch trận, ngoài thạch trận, thỉnh thoảng hiện lên bóng người màu đen.

Một đám thiên kim công tử đều kinh ngạc sững sờ, không hề nghĩ rằng, nhanh như vậy, bọn hắn đã tìm được đối tượng tình nghi, từng người từng người còn chưa tỉnh lại từ sợ hãi khi Lạc Vân Hi rơi núi, đứng yên tại chỗ, động cũng không dám động một tí nào.

Lương Diệp Thu cũng không di chuyển, chỉ đứng yên mà sắc mặt phức tạp, nhìn kỹ Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hắn, rồi dời mắt đi, quét mắt nhìn bốn phía, lặng yên không nói gì.

Quân Lan Phong xuất hiện sau, nên ám vệ của hắn tuy nhiều, nhưng lại vừa mới xuất hiện, mà người hạ thủ tâm tư kín đáo, có thể tránh được ám vệ của mấy vị hoàng tử, dù thấy là cực kỳ cẩn thận.

"Vương gia, phạm vi mấy trượng xung quanh đều không có bóng người." Cửu Sát đứng đầu nhóm ám vệ tới bẩm báo Quân Lan Phong.

"Nói như vậy, người đó còn chưa ra ngoài." Quân Lan Phong nói xong, như suy nghĩ điều gì đó đảo qua trên mặt mọi người, mỗi người bị ánh mắt sắc bén của hắn quét đến, đều không tự chủ được toàn thân run rẩy, cúi thấp mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Đoan Mộc Ly và Đoan Mộc Triết cũng rất nghiêm túc, tình tế đánh giá Lương Diệp Thu, muốn tìm ra vài phần sơ hở, đối với hành động tìm kiếm của Quân Lan Phong, không tỏ nửa phần dị nghị.

"Được rồi, đừng tìm, cũng tìm không được đâu." Lạc Vân Hi trầm mặt, phun ra một câu.

Đốc núi ngàn trượng ở sau thạch trận, phần lớn là đá vụn, chỗ để cho người đặt chân cũng không lớn, phương hướng cục đá kia bắn tới, thật sự là không thể đoán ra được.

Quân Lan Phong nhếch môi cười, nhân nhật nói: "Vừa rồi bốn vương nghe được âm thanh ám khí bay, cường độ rất lớn, theo bốn vương thấy, có lẽ là từ sĩ đã hạ thủ. Lương công tử, chỉ sợ không có lực tay lớn như vậy."

Võ công Lương Diệp Thu thực sự cũng chỉ thuộc loại bình thường, nghe mấy câu Trung Sơn Vương giải vây cho hắn, sắc mặt hắn có chút hoảng sợ cuối cùng là bình thân.

Như vậy, rốt cuộc Trung Sơn Vương đã nhận hắn làm người mình, vừa nghĩ như vậy, không vui khi mấy ngày nữa phải thành thân với xấu nữ Lý Vô nhan cũng biến mất vài phần.

"Tử sĩ chuyên nghiệp sao?" Đoan Mộc Ly khẽ nhưn mày, gương mặt tuấn tú biểu hiện sự đồng ý.

"Lúc bốn vương tới, cũng không phát hiện nơi này có người mai phục, nhiều lắm, chỉ có một số ám vệ của hai vị hoàng tử thôi." Quân Lan Phong cười như không phải cười, khiến người nhìn rộn cả tóc gáy.

"Ý người là gì?" Đoan Mộc Triết giận nói: "Người nghi ngờ ta và Nhị hoàng tử sao?"

Đoan Mộc Ly không nói lời nào, ánh mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo, chậm rãi bắn về phía Đoan Mộc Triết, môi mông khẽ mở: "Chẳng lẽ, Lục hoàng tử muốn thử bản lĩnh của Nhị ca, mà lại nhất thời lỡ tay đánh nhầm Vân Vân sao?"

Giọng nói của hắn mang theo chút trêu chọc, nhưng vẻ mặt lại vô cùng hoảng sợ, đưa tay, cầm thật chặt tay Lạc Vân Hi, khí lạnh không ngừng khuếch tán quanh người, trên sườn dốc, nơi đầu sóng ngọn gió, càng thêm lạnh giá.

"Người nói vậy!" Đoan Mộc Triết tức tới mức cả mặt biến sắc, mắt giận dữ trợn lên nhìn Đoan Mộc Ly nói: "Cho dù ta thật sự muốn gây bất lợi cho người, cũng sẽ không chọn thời điểm người ở cùng Hi nhi! Nếu muốn gây tổn thương cho người, ám vệ của bốn điện hạ chắc chắn không thất thủ như vậy đâu!"

Mặt Đoan Mộc Ly âm u: "Nếu đã vậy, vì sao vừa rồi không gặp người, nhưng bây giờ lại xông ra? Ở đây, chỉ có người và Lương Diệp Thu là người đến sau thôi."

Đoan Mộc Triết cắn chặt răng, hắn đương nhiên không thể nói hắn và Lạc Vân Hi một sớm đã ở đây, bởi vì Đoan Mộc Ly đến đây, mình mới lấy bắt đầu trốn.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn Quân Lan Phong một cái, nam nhân này thật giỏi, câu nói đầu tiên đã khiến huynh đệ người ta đuối tay, tuy rằng quan hệ của bọn hắn không tốt, nhưng cũng còn chưa đến mức lộ ra ngoài sáng. Lúc này nàng lạnh lùng nói: "Ta đi đây."

"Không xong, ở đây có người trông!" Đột nhiên, một giọng hét the thé vang lên trong hang đá vụn truyền ra.

Sắc mặt Quân Lan Phong hơi trầm, thân hình chợt lóe lên, bay về hướng âm thanh chồm chạy, một bóng đen dùng khinh công bay thẳng ra ngoài, tiếng thét lập tức khắc trần ngập vách núi.

Người khác có thể thấy rõ, người kia cũng không phải đang chạy trốn, mà vốn dĩ hắn không chạy tới hướng phía sau núi, mà là tung người nhảy vọt ra, nhảy thẳng xuống đốc núi ngàn trượng, rất nhanh, cả người biến mất hầu như không thấy gì trong hơi nước.

Người kia nhảy xuống xong, rất lâu cũng không truyền đến âm thanh gì, đủ thấy vách núi này sâu chùng nào.

Các thiên kim tiểu thư bị dọa đến co lại một chỗ, che miệng, mặt đầy sợ hãi, nhóm công tử cũng không tốt hơn bao nhiêu, dồn dập bước về sau, nhưng lại không dám rời khỏi đây.

"Quả nhiên là ám vệ." Quân Lan Phong nhẹ nhàng nói, người phát hiện ám vệ này chính là Cửu Sát, mặt hắn đầy áy náy đi ra tạ tội: "Thuộc hạ vô dụng để hấn chạy thoát rồi!"

"Được rồi." Quân Lan Phong nhìn đốc núi, sắc mặt hờ hững: "Đã là từ sĩ, đáy vực lại là hồ nước, bây giờ lại là tháng tám, mực nước lên cao, nhảy xuống thế này, chắc chắn phải chết."

Lạc Vân Hi lạnh lùng nhìn về phía Quân Lan Phong, nói: "Ám vệ này, không phải là người của Nhị hoàng tử và Lục hoàng tử, sẽ là người của người, ngược lại, chỉ có ám vệ của ba người các người mặc áo đen thôi."

Đúng vậy, cả người kẻ kia mặc trang phục ám vệ màu đen, mọi người chỉ kịp nhìn được bóng lưng, ai còn nhận ra hắn là ai.

Sắc mặt Quân Lan Phong hơi trầm xuống, nhìn thẳng vào mặt Lạc Vân Hi, nói: "Người nghi ngờ ta?"

"Các người ai cũng có thể là kẻ tình nghi!" Lạc Vân Hi bình tĩnh nói.

"Được, vậy ta xuống moi ám vệ lên, nhìn thử từ là ai, tuy rằng không biết hai vị hoàng tử hôm nay mang người nào ra ngoài, nhưng ám vệ đã chết, chắc chắn sẽ không gạt người."

Quân Lan Phong nói xong, chỉ về Cửu Sát: "Người, xuống."

Cửu Sát giật mình chân mềm nhũn, cười khổ: "Gia, ngài đùa ta phải không?"

Đốc núi ngàn trượng này, nhảy xuống còn có thể sống sao?

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, nói: "Quên đi, không cần tìm."

Trong lòng nàng cũng rất buồn bực, tuy nhiên không thể là thủ hạ của ba người trước mắt này được, bọn hắn cũng không có động cơ muốn mạng của nàng. Không chừng có người ngoài giả mạo ám vệ, từ lúc bắt đầu, người thù hận nàng có rất nhiều kẻ khác, cũng không phải không có khả năng.

"Đa tạ Lạc tiểu thư!" Cửu Sát vội vàng nói cảm ơn, lau mồ hôi trên trán. Tuy hắn đoán được Vương gia sẽ có biện pháp, không để hắn cứ xuống dốc núi như vậy, nhưng trong lòng vẫn rất lo sợ.

Nếu như Vương gia thật sự muốn tra ra, đám người bọn hắn chắc chắn là phải khô chết rồi.

"Vân Vân, chúng ta đi thôi!" Sắc mặt Đoan Mộc Ly lạnh như băng, giữ chặt Lạc Vân Hi, không cho nàng nói thêm cái gì, nhanh chóng rời khỏi dốc núi ngàn trượng.

Đoan Mộc Triết hừ lạnh một tiếng, quay đầu rời đi, chỉ có Quân Lan Phong còn đứng tại chỗ, chấp tay nhìn thác nước Hoàng Tuyền đồ sộ.

Thiên kim tiểu thư và nhóm công tử thấy Nhị hoàng tử, Lục hoàng tử rời khỏi, cũng lặng lẽ xê chân, Quân Lan Phong vẫn không ngăn cản, bọn hắn coi như được đại xá, chạy vội đi như thỏ vậy.

Rất nhanh, trên sườn dốc, chỉ còn lại ba người Quân Lan Phong, Cửu Sát và Lương Diệp Thu.

"Gia, vừa rồi ngài nói để ta xuống dốc núi, là lời tức giận đúng không?" Cửu Sát cười hỏi.

Quân Lan Phong đối xử với bọn hắn rất tốt, cũng coi bọn hắn như huynh đệ, loại chuyện nguy hiểm này, nếu như không phải quan trọng, tuyệt đối không cho phép bọn hắn đi làm.

Quân Lan Phong khẽ thở dài, nói: "Không phải lời vô ích, Cửu Sát, người cũng biết, ta nhất định phải tìm ra người này, rốt cuộc là Đoan Mộc Triết, hay là Đoan Mộc Ly, bên người Hi nhi, toàn là gai cả."

Cửu Sát trầm ngâm nói: "Có lẽ dốc núi ngàn trượng này, mấy trăm năm qua, cũng không có người xuống dưới, cũng không biết, phía dưới rốt cuộc nguy hiểm như thế nào."

Quân Lan Phong giương mắt, nhìn thác nước phía xa, chột nhún mũi chân, thân hình như con ưng lớn, trượt trên xích sắt, mà chân đạp xích sắt thô bằng cánh tay, trên vách đá ngàn trượng, chạy đi về hướng đầu khác của vách đá một.

"Vương gia!" Cửu Sát kinh ngạc thốt lên một tiếng, mắt trầm xuống, cũng bay theo lên xích sắt, con đường này tuy hiểm, nhưng hắn vẫn có lòng tin đi qua.

Lương Diệp Thu trừng mắt, vốn dĩ không dám lên xích sắt, đứng một lúc, đành phải nên đi trước.

Bước chân của Quân Lan Phong liên tục, mãi tới lúc nhảy lên đầu nguồn thác nước, vách núi đối diện, có một khối đá nhô ra trên đỉnh thác nước, Quân Lan Phong nhảy lên, đứng vững vàng, dưới chân, thác tuôn trào, dòng nước như ngân châu xếp loạn, tiếng nước cực lớn khi nước rơi xuống.

Qua một lúc sau, Cửu Sát mới tới nơi, quần áo bị sóng lớn làm ướt, Quân Lan Phong vút Tuyết Cẩm ra, kéo hắn tới, đỉnh đá quá hẹp, có thể chứa ba, bốn người thôi.

"Trở về kết một cái dây dài, ngày mai, từ nơi này xuống." Quân Lan Phong dặn hắn.

Cửu Sát nhìn sóng nước dưới chân, sợ mất mật gạt đầu.

Từ nơi này xuống, sẽ không khiến cho người khác chú ý.

Lại nói tới Đoan Mộc Ly lôi kéo Lạc Vân Hi trực tiếp ra khỏi thạch trận, đi đến sau núi.

Lạc Vân Hi cúi đầu nhìn thấy ngón tay hắn bị thương, thở nhẹ một tiếng, cau mày nhìn về phía hắn: "Su huynh, người bị thương, chúng ta về phòng băng bó một chút."

Đoan Mộc Ly trầm mặt không đáp, nhưng đi theo nàng đến phòng ở.

Bên trong phòng, Lạc Vân Hi tìm tiểu hòa thượng xin vải trắng, trên người Đoan Mộc Ly có mang theo thuốc cầm máu, cẩn thận băng bó đơn giản, Lạc Vân Hi nhìn hần: "Theo huynh, sẽ là ai?"

Về lạnh lẽo trên mặt Đoan Mộc Ly tan thành mây khói khi Lạc Vân Hi bôi thuốc cho mình, lúc này môi hơi cong, nói: "Đoan Mộc Triết."

"Ta không tin." Lạc Vân Hi khó mà tiếp nhận đáp án này.

"Trung Sơn Vương và ta không có quá thù hận, chỉ có Đoan Mộc Triết, hần luôn mong ta chết sớm. Hần vừa rồi có nói một câu rằng ám vệ của hần không thể thất thủ, ta cả đường đều cẩn thận, đúng rồi, dốc núi ngàn trượng nhỏ như vậy, ám vệ chắc chắn sẽ không thất thủ, hần lựa chọn muối."

Đoan Mộc Ly thân nhiên nói ra ý nghĩ của mình: "Vân Vân, người không có khinh công. Nếu như hần làm tổn thương ta, ta có thể né tránh. Chỉ có thể làm muối bị thương... Muối không tránh được, mà muối sẽ theo bản năng hành, chỉ có thể kéo lấy người đứng gần nhất là ta, ta cho dù có phòng ngừa, cũng sẽ bị muối kéo, thế này, ý đồ của hần mới thực hiện được."

Lạc Vân Hi nghe lời hần nói, tuy đáy lòng vẫn phủ nhận cái kết luận này, có thể nói thực ra từ lúc nàng ở vách núi ngàn trượng, đã có ý nghĩ này.

Nếu như nói, Thái tử làm như vậy, nàng tuyệt đối không hoài nghi, thế nhưng, kia không phải là Thái tử, mà là Đoan Mộc Triết!

Tim không khỏi co lại, nàng nắm chặt quả đấm, vẫn không thể tin.

Nam nhân kia, trong trí nhớ của nàng, là người dịu dàng như vậy, che chở cho nàng như vậy, bọn họ là thanh mai trúc mã hơn mười năm, sống nương tựa lẫn nhau.

Lúc đó mẫu phi Đoan Mộc Triết, đã đối xử với nàng như nữ nhi, mẫu phi hần chết rồi, Đoan Mộc Triết lại càng thân thiết với nàng hơn, thế giới của bọn hần, chỉ có hai người với nhau.

Sau này, nàng vì Đoan Mộc Triết, xây dựng Thần lâu, từ đầu Thần lâu sinh ra chính vì là phục vụ cho Đoan Mộc Triết, sợ dĩ che giấu Đoan Mộc Triết về nơi này, hiện tại Lạc Vân Hi vẫn không biết nguyên nhân thực sự, nhưng có khả năng là sợ Đoan Mộc Triết ngại mình!

"Không thể phủ nhận, huynh nói rất có đạo lý, nhưng ta vẫn không thể kết luận, dù sao, người khích bác ly gián cũng rất nhiều, có lẽ nên nói, là người có thù với ta."

Lạc Vân Hi duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, nói.

"Nói đến khích bác ly gián, Quân Lan Phong sẽ không như vậy, ta và Đoan Mộc Triết đã sớm thủy hỏa bất dung, cần gì dùng đến chiêu này? Nếu nói là có thù oán, Vân Vân không ra công trước, không bước công sau, thì ai sẽ kết thù oán với muội đây?" Đoan Mộc Ly lắc đầu cười, trong lòng hần đã xác định là Đoan Mộc Triết.

Lạc Vân Hi không nói.

Đoan Mộc Ly hơi nhíu lông mày, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Lạc Vân Hi, rốt cục hỏi: "Sur muội, người và Đoan Mộc Triết có quan hệ như thế nào?"

Tim Lạc Vân Hi đập mạnh, ngẩng đầu nhìn hần: "Sur huynh nói gì vậy, ta không hiểu."

"Ta chỉ thuận miệng hỏi thử thôi." Đoan Mộc Ly thân nhiên nói: "Hôm nay trên dốc núi, ta đã cảm thấy, các người là quen biết, hơn nữa, muội không tin là hần ra tay, đủ thấy, quan hệ của các người không ít."

Thấy Lạc Vân Hi không giải thích, Đoan Mộc Ly ngượng ngừng nói: "Quên đi, do ta nghĩ nhiều." Hần đứng lên, nói: "Muội nghỉ ngơi trước đi, ta ra ngoài đi dạo."

Lạc Vân Hi đáp nhẹ một tiếng, như mèo hừ, không có chút nào khí lực.

Không biết Đoan Mộc Ly đi đâu, một lát sau, một bóng người lén lút đi tới dưới cửa sổ, xốc cửa sổ lên, khẽ gọi một tiếng: "Hi nhi, ta vào được không?"

Lạc Vân Hi ngồi ở trên ghế bằng gỗ cây lê, nhắm mắt trầm tư, nghe được giọng nói này, liền nói: "Người vào đi."

Người tới chính là Đoan Mộc Triết.

Hần né tránh người của Đoan Mộc Ly, cho người canh giữ tốt bốn phía, mới âm thầm đi vào.

Đoan Mộc Triết đi thẳng đến bên cạnh ghế dựa, thở hổn hển nói: "Đoan Mộc Ly đã nghỉ ngơi ta và người, hôm nay trên dốc núi, là hần tự biên tự diễn, chỉ là muốn buộc ta đi ra thôi."

Lạc Vân Hi kinh ngạc mở mắt ra nhìn hần.

Mặt Đoan Mộc Triết nở nụ cười khổ, hạ thấp giọng nói: "Thời điểm ra ngoài, ta đã chú ý, âm vệ của Đoan Mộc Ly đã được sắp xếp trước, ngươi suy nghĩ một chút, sao hần tìm ngươi lại tìm đến dốc núi ngàn trượng chứ? Hần phát hiện ở chỗ nào đó, nghi ngờ ta ở trên dốc núi, sau đó sai người đẩy ngươi xuống dốc núi, chính mình lại cứu ngươi, được ngươi cảm kích, lại buộc ta hiện thân. Thấy ngươi rơi xuống núi, thì ta tính muốn cùng ngươi phân rõ ranh giới, cũng sẽ không khống chế được hiềm nghi."

Lạc Vân Hi hỏi ngược lại: "Không phải ngươi ra tay sao?"

Đoan Mộc Triết ngăn người ra, một lúc sau mặt đầy thất vọng: "Hi nhi, ta sao lại có thể làm những việc như vậy đối với ngươi chứ? Ngươi sao lại có thể nói ra lời như vậy đây?"

Hần không khỏi lạnh cả tim.

"Nhất định là Đoan Mộc Ly, hần quá kinh khủng!" Đoan Mộc Triết phẫn nộ mà nắm chặt tay: "Hi nhi, hần đã biết quan hệ của ta và ngươi rồi, ngươi cũng đừng để hần lừa, sau này hần chỉ lợi dụng ngươi thôi!"

Lạc Vân Hi cũng cảm thấy đau đầu, khoát khoát tay: "Được rồi, ngươi đi đi, ta sẽ không nghi ngờ ngươi."

Kỳ thực, nàng đã không muốn hoài nghi bất kỳ kẻ nào, nhưng cũng không muốn tin tưởng bất kỳ kẻ nào.

Đoan Mộc Triết thấy trên trán nàng hiện ra sự u sầu, đành phải gạt đầu, đưa tay hi vọng vuốt lên lông mày của nàng, lại nhớ tới Lạc Vân Hi chống cự với hần, liền buông tiếng thở dài, thu tay về, mềm giọng nói: "Hi nhi, không được, ta phải giấu ngươi đi thôi, tình trạng lúc này rất nguy hiểm."

Giấu đi sao?

Lạc Vân Hi không nói gì, xoa trán: "Đi nhanh đi, lát nữa Đoan Mộc Ly sẽ quay về đó."

"Hần quay lại thì quay lại, phòng này cũng chẳng phải nhà hần!" Sắc mặt Đoan Mộc Triết sầm lại: "Dù thế nào đi nữa hần cũng đã biết, không bằng liền để hần biết hết, đỡ phải để hần còn muốn hại ngươi."

Đầu lông mày Lạc Vân Hi cau lại lạnh lùng nói: "Đoan Mộc Triết, nếu ngươi thật tốt với ta, như vậy, thì không cưới Lạc Phi Đình, từ nay về sau, đối tốt với một mình ta, chỉ cưới một mình ta, chỉ yêu một mình ta, ngươi có thể làm được sao?"

Đoan Mộc Triết ngưng mắt nhìn mặt mày nàng, như đang suy tư.

Mãi một lúc lâu sau, hần nhẹ nhàng nói: "Hi nhi, ta không làm được."

Lạc Vân Hi tức giận tới mức lửa xông lên đầu, đè nén kích động muốn tát một cái lên trên mặt hần: "Đoan Mộc Triết, ngươi thật sự làm ta thất vọng! Chẳng phải ngươi thích ta sao? Điều ấy cũng không làm được, ngươi lấy cái gì theo đuổi ta? Thích ta ư! Biến, rút ra ngoài đi!"

Nàng cũng không thương Đoan Mộc Triết, nhưng cổ thân thể này thích hần, Đoan Mộc Triết cho nàng cảm giác tin cậy cực kỳ an toàn, cho nên, nàng cũng có thể suy tính một chút, có thể gả cho hần ở cổ đại này.

Chỉ là câu "không làm được" kia đã chọc giận nàng, phẫn nộ ẩn giấu trong thân thể Lạc Vân Hi cũng dâng lên.

"Hi nhi, thực xin lỗi, ta nhất định phải cưới Lạc Phi Đình." Đoan Mộc Triết đứng lên, mặt đầy kinh hoàng: "Có thể tình cảm của ta đối với nàng và đối với ngươi khác nhau, ta đối với nàng, chỉ là diễn trò, sau này, nếu ngươi không thích nàng, thì tùy ngươi xử lý."

Lạc Vân Hi nản lòng, đã không tức giận nổi, thản nhiên hỏi: "Vậy sau này, nếu nàng sinh con trai của ngươi thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Ý xấu của Lạc Băng Linh

Edit: thu thảo

Đoan Mộc Triết sững sờ, nói: "Ta sẽ không để nàng sanh con."

Bờ môi Lạc Vân Hi treo lên nụ cười châm biếm: "Mọi việc đều có ngoài ý muốn."

Đoan Mộc Triết có chút không vui khi nàng nói về đề tài này, sắc mặt trầm xuống, nói: "Hi nhi, chuyện đó sẽ không phát sinh, ta muốn Lạc Phi Đình cưới, nhưng cũng là tạm thời mà thôi, nàng không thể sinh ra con của ta, ngươi không cần lo lắng nhiều như vậy."

Tay Lạc Vân Hi thả ở cạnh ghế hơi nhấc lên, ngó mặt đi chỗ khác, nói: "Bạn tâm sao? Đoan Mộc Triết, quên đi, ta vốn là người không tìm không phải, không biết bạn tâm chuyện gì đâu, người yêu cưới ai, thích ai, đều không có chút quan hệ nào với Lạc Vân Hi ta! Ta là ta, là ta mới hoàn toàn, không phải Lạc Vân Hi lúc trước chỉ biết thích người!"

Đoan Mộc Triết bị nàng nói những lời này làm sắc mặt không tốt, cắn răng nói: "Được, ta cũng không tin, tâm địa của người ác như vậy!"

Hắn xoay người, quả quyết rời đi, bóng lưng cương trực, dường như bị lời nàng nói làm tổn thương.

Lạc Vân Hi lạnh lùng nhếch môi cười, nàng còn chưa nói nàng bị lời của hắn kích thích đấy, dù cho nàng thật sự tìm người để thành thân, nhưng cũng sẽ không tìm nam nhân coi mình là trung tâm, Đoan Mộc Triết hiển nhiên không thích hợp.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Đoan Mộc Ly trở lại.

"Ta trở về phủ thôi." Lạc Vân Hi miễn cưỡng đứng lên, nói với hắn.

"Ừm, ta cũng đi chung với muội, phía sau núi xảy ra chuyện liên quan tới mạng người, Thái tử và thái tử phi cũng không ở lâu, đã thu dọn xong, tất cả mọi người cũng dần về rồi." Đoan Mộc Ly gật đầu, đi ra khỏi phòng.

Lúc trở về, Lạc Vân Hi cũng không cười Xích Huyết, mà giống như khi đến, ngồi xe ngựa cùng Lạc Băng Linh xuống núi.

Lúc này, nàng không muốn nói nhiều, đáy lòng ra quyết định muốn tìm hiểu ngọn ngành chuyện này.

Có Lạc Băng Linh ở đây, nàng không cần ứng phó Đoan Mộc Ly, có càng nhiều thời gian đắm chìm trong thế giới của mình hơn.

Đoan Mộc Ly không miễn cưỡng nàng, đối mặt với giọng nói dịu dàng đến sắp hóa ra nước của Lạc Băng Linh, hắn dứt khoát nhắm hai mắt, tự nhiên ngủ.

Lúc này, người trên núi cũng vào xuống núi, cho nên xe ngựa cũng đi không nhanh, trong lúc xe ngựa mấy nhà triều thần chen lấn, từ từ đi.

Chờ trở lại trong Dạ thành, lúc đến cửa Lạc phủ, chiếc xe của Lạc gia cũng đến nơi.

Lạc Vân Hi và Lạc Băng Linh xuống xe ngựa, Đoan Mộc Ly ngồi không nhúc nhích, ánh mắt, xuyên qua màn xe bị Lạc Vân Hi nhấc lên, lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Triết đi xuống trên xe ngựa Lạc gia đối diện.

Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình ngồi chung một xe, phía sau là xe ngựa của Lạc Kính Văn, hắn liếc mắt liền thấy Đoan Mộc Ly, chỉ là, màn xe thả xuống, chặn lại gương mặt băng lãnh anh tuấn kia.

Nghĩ đến việc hắn đưa Lạc Vân Hi về, ánh mắt Đoan Mộc Triết hiện lên một chút oán hận, liếc nhìn Lạc Vân Hi đang cất bước vào cửa.

"Phụ thân." Lạc Kính Văn đi lên qua xe ngựa phía trước, đứng ở cửa bên đợi Lạc Phi Đình, lúc Lạc Vân Hi đi ngang qua, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lạc Kính Văn nhíu mày, nhìn về phía xe ngựa Đoan Mộc Ly ngồi, tiến lên nói: "Xin hỏi là Nhị hoàng tử sao?"

Đoan Mộc Ly vén màn che trên cửa sổ xe lên, cặp mắt đào hoa nhìn Lạc Kính Văn, thản nhiên nói: "Lạc Thái Úy, trời không còn sớm, hôm nào ta sẽ đến phủ báai phòng sau."

Hắn buông màn xe xuống, lệnh cho người đánh xe quay đầu ngựa lại, hồi cung.

Đoan Mộc Triết hít sâu một hơi, quay mặt sang, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, đưa tay đỡ Lạc Phi Đình xuống xe ngựa.

"Lạc Thái Úy, ta cũng có chút chuyện, xin cáo từ trước." Đoan Mộc Triết từ xa gật đầu một cái với Lạc Kính Văn.

Lạc Phi Đình ngắm nhìn xe ngựa chuyên dụng của Đoan Mộc Ly ở hẻm, chiếc xe ngựa kia, đã từng thường đến Lạc phủ đến, cho nên, Lạc gia không người nào là không biết.

Lúc thu hồi ánh mắt, mắt Lạc Phi Đình càng tối sầm lại, tập trung tầm mắt nhìn Lạc Vân Hi đang đi vào mảng vải phần hận thù, quay đầu, môi đỏ mọng hé mở, ôn nhu nói: "Triết, không vào phủ ngồi một chút sao?"

Đoan Mộc Triết lắc đầu, nói nhỏ vài câu, liền nhảy lên xe ngựa.

Lạc Phi Đình không giữ được hắn, nhìn hắn đi, lúc này mới quay về, ngay cả Lạc Kính Văn nàng ta cũng không để ý, đi nhanh vài bước đuổi kịp Lạc Vân Hi, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lạc Vân Hi, người rất lợi hại, thật sự không biết người dùng cái gì với Nhị hoàng tử, để hắn mang theo người xuất hiện tại hoàng tử. Ta sẽ không bỏ qua cho người đâu!"

Lạc Vân Hi cảm thấy kỳ lạ, quay mặt sang, đập vào mắt lại là khuôn mặt Lạc Phi Đình nở cười vụn vặt khó coi, bật cười nói: "Người không phải muốn gả cho Lạc hoàng tử sao? Thế nào, ta và Nhị hoàng tử có quan hệ tốt, cũng có liên quan gì đến người đâu nhỉ?"

Trong ánh mắt Lạc Phi Đình tràn ngập lửa giận: "Chỉ là ta không ưa người quyền rũ nam nhân thôi, không được sao?" Nói rồi, nàng ta cao ngạo ngẩng

đầu lên, cả người lộ ra sát khí.

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng, trào phúng nói: "Đại tiểu thư, đừng tưởng rằng toàn thế giới đều xoay quanh ngươi! Nam nhân trong thiên hạ, cũng không phải đều thuộc về ngươi! Đương nhiên, nếu ngươi có hứng thú cướp lại Nhị hoàng tử bên cạnh ta, để hắn rời xa ta, không hề ý ta, ta thực sự rất vui vẻ. Chỉ là không biết, ngươi có bản lĩnh này hay không?"

Sắc mặt Lạc Phi Đình từ đỏ chuyển sang tím, ngực phập phồng hô hấp, môi dưới bị cắn ra một vết máu đỏ sẫm: "Nhất định có một ngày như thế."

Lạc Băng Linh nhưng không như hai tỷ tỷ vào phủ trước, mà là vô cùng ngoan ngoãn chờ ở cửa phủ, nói chuyện với Lạc Kính Văn.

"Phụ thân có mệt không? Người trở về phải nghỉ ngơi một chút đi, bên ngoài trời nắng vậy, đứng lâu cũng không tốt." Lạc Băng Linh thu lại vẻ mặt chua ngoa, rất quan tâm mở miệng.

Lạc Kính Văn nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói: "Băng Linh, là con gái tính khí vẫn không nên bướng bỉnh, phải giống như hôm nay vậy, ngươi và di nương ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là tính khí quá bướng bỉnh thôi."

Từ di nương quyền rũ hoàn mỹ, lại giỏi tâm kế, rất được Lạc Kính Văn sủng ái, cho nên hẳn đối với Lạc Băng Linh vẫn tính là khá dung túng.

"Vâng, phụ thân, nữ nhi đã biết. Sau này, nhất định sẽ học tập Ngũ muội." Lạc Băng Linh thấp đầu nói: "Nữ nhi chắc chắn sẽ giành lại mặt mũi cho phụ thân, nhất định tìm một gia đình môn đăng hộ đối, có thể giúp đỡ cho phụ thân."

Lạc Kính Văn cười gượng hai tiếng, vỗ vai nàng ta: "Nghĩ như vậy là được rồi."

Hai người còn chưa vào trong phủ, một chiếc xe ngựa sang trọng đã dừng ở ngoài Lạc phủ, Nhan Trình gầy yếu cười đùa cợt nhã nhảy xuống xe ngựa, kêu lên: "Tứ tiểu thư đây sao, để ta xem một chút nhé Lạc Thái Úy."

Trên khuôn mặt Lạc Băng Linh xẹt qua sự sợ hãi, theo bản năng trốn về phía sau Lạc Kính Văn.

Hôm nay ở hoàng tử, nàng ta không ngờ sẽ gặp phải ác bá đệ nhất kinh thành Nhan Trình.

Nàng chưa từng thấy người này, nhưng nghe đại danh đã lâu.

Đầu tiên, hắn là họ hàng của Nhan Quốc Công phủ, rồi sau đó, hắn lại là..... Cháu trai mà phu nhân Đỗ đại học sĩ thích nhất, thường ra vào hai phủ Nhan Đỗ, nếu như tu tính mà cầu công danh, cũng sẽ là một nhân tài. Nhưng mà hắn lại làm việc không đáng hoàng, cả ngày ăn chơi chắc tán, ức hiếp kẻ khác ở khắp nơi, nhìn thấy nữ tử có vài phần sắc đẹp, đều sẽ nghĩ tất cả các biện pháp cướp về, lại ra tay hung ác, chưa bao giờ thương hương tiếc ngọc.

Tuy Nhan Trình có chút thân phận, nhưng ác bá như thế này chẳng phải mục tiêu của Lạc Băng Linh! Nàng ta không phải giống như Lạc Nguyệt Kỳ là nữ tử có cái nhìn thiên cận, nàng ta có dự định lâu dài.

Mà bây giờ, Nhan Trình nhìn trúng nàng ta, dính chặt lấy nàng ta, nếu như không phải gặp được người quen, hôm nay trong chùa, sự trong sạch của nàng ta khó mà bảo vệ. Việc này, nàng ta còn chưa dám nói với Lạc Kính Văn. Nhưng Nhan Trình vậy mà lại đã tìm tới cửa.

Lạc Kính Văn nhìn thấy hắn, ánh mắt cong lên một chút ý cười: "Nhan công tử, nghe nói ngươi ở Mục An phủ, thì ra đã hồi kinh rồi!"

Nhan Trình cười tiến lên, lắc chuỗi quạt giấy vẽ sơn thủy phong cảnh trong tay, nói: "Đúng vậy, ta ở Mục An phủ vài năm, vẫn luôn nhớ kinh thành. Chẳng qua, không bao lâu nữa còn phải trở về đó, bệnh của biểu muội không khỏi sức mấy."

Nói rồi, hắn che ý cười, thở dài thở ngắn vài tiếng.

Lạc Kính Văn cũng cau mày theo, thở dài: "Tình Yên tiểu thư là đệ nhất tài nữ Thiên Dạ, lão phu cũng mỗi ngày đều mong nàng ấy tốt lên nhanh một chút, còn muốn uống rượu mừng của Trung Sơn Vương."

Nhan Trình lại nói vài câu, ánh mắt dần chuyển tới trên mặt Lạc Băng Linh.

Lạc Băng Linh tuy chẳng phải tuyệt sắc, nhưng dáng vẻ lạnh nhạt đậm cũng thật sự thu hút mọi người, thoáng cái đã chinh phục nam nhân kia.

Lạc Kính Văn thấy rõ ánh sáng trong mắt hắn, trong lòng hơi động dậy.

Nhan Trình tuy thanh danh không tốt, nhưng hắn có bối cảnh! Nhất là phu nhân Đỗ và Đỗ Tình Yên, cùng hắn tương đối thân thiết, mà Đỗ Tình Yên là vị hôn thê của Trung Sơn Vương, mặc kệ cuối cùng có thể thành hôn hay không, đám hỏi hai nhà Quân Đỗ sự thực là càng sửa càng không được. Nhan Trình xem như tiểu cừu của Trung Sơn Vương, tuy không phải ruột thịt, nhưng thân hơn hẳn.

Hắn càng nghĩ, trong lòng sóng lớn càng lớn, nếu có thể có đám hỏi với Nhan Trình, chẳng khác nào lôi kéo được Trung Sơn Vương! Hơn nữa, còn có thể thân hơn với hai nhà Nhan Đỗ!

Lạc Kính Văn kích động không thôi, ngược lại chỉ là một thứ nữ thôi, ngay lập tức cười híp mắt nói: "Nhan công tử, bản Thái úy còn có chút việc, như vậy đi, Băng Linh, ngươi đưa Nhan công tử đi dạo Lạc phủ đi."

Lạc Băng Linh nghe câu sau, sắc mặt trắng nhợt, chân mềm nhũn.

Nàng ta đã đoán được ý của phụ thân, lập tức cảm thấy hôn tiêu phách tán, lại không dám phản kháng, chỉ lo Lạc Kính Văn lại gả nàng cho một người thọt, vô lực đồng ý.

Mà Lạc Vân Hi, sa khi về Vân Các, Xuân Liễu, Hạ Đào và Tiểu Bích đã đến đón.

Hiện nay, nhiệm vụ chính của Tiểu Bích là giám sát Hạ Đào, cho nên vẫn ở lại trong các.

"Tiểu thư, người đã về rồi?" Xuân Liễu vui vẻ kêu lên, thấy sắc mặt Lạc Vân Hi nhìn không tốt, không dám nói nhiều.

"Ừm, ta trở về phòng đây, chuẩn bị cho ta chút cơm." Lạc Vân Hi đẩy cửa phòng ra, đi vào ngồi xuống.

Một lát sau, Xuân Liễu bung thức ăn nóng hổi vào, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, công tử Nhan Trình của Nhan phủ đến Lạc phủ, tứ tiểu thư đang đi dạo cùng hấn ở ngoài vườn."

"Hả? Hấn sao?" Lạc Vân Hi nhìn Xuân Liễu gấp thức ăn, đôi mi thanh tú khẽ giương lên.

Cái tên này, làm sao lại tới Lạc phủ? Chẳng lẽ là không thay đổi ý định với nàng, vẫn muốn chiếm lợi từ nàng sao?

Xuân Liễu cho là nàng không biết, bèn giải thích: "Nghe nói công tử Nhan Trình nổi tiếng háo sắc ở bên ngoài, tính cách táo bạo, vô cùng hung ác, nha hoàn chết rồi chịu nhục trong tay hấn rất nhiều." Nói rồi nàng ấy rung mình một cái.

"Ta đã biết." Lạc Vân Hi bữu môi: "Ra ngoài đi."

Nàng một mặt ăn cơm, một mặt nghĩ chuyện ở hoàng tự, trên đường nàng quyết định, quay lại dốc núi ngàn trượng, nàng muốn đến dốc núi đối diện nhìn thử, phía sau thác nước Hoàng Tuyền có đường xuống dưới dốc núi hay không, nàng cũng muốn biết ám vệ kia thật sự là của ai.

Là Đoan Mộc Triết, hay là Đoan Mộc Ly, hoặc là vốn dĩ là người của kẻ khác phái ra, kẻ phản bội ở Thần Lôu, cũng là có thể nghi ngờ!

Đang lúc ăn cơm, ngoài sân loạn một trận, nàng nhẩn lại đôi mi thanh tú, thả xuống bát, tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói của Xuân Liễu truyền vào: "Tiểu thư, tứ tiểu thư và Nhan công tử đến đây."

Lạc Vân Hi không để ý tới nàng ấy, tiếp tục ăn cơm của mình.

Lạc Băng Linh, mang người kia đến đây làm gì? Hay là Nhan Trình hỏi tới?

Ở cửa Vân Các, Nhan Trình có mấy phần chẳng hiểu ra sao, nhìn thấy vài nha hoàn thanh tú đứng trong viện, khoe miệng nở ra nụ cười ta: "Tứ tiểu thư, đây là viện của người sao? Người dẫn ta đến trong viện của người làm gì?"

Hắn nhìn dung mạo Lạc Băng Linh cười tà mị, trong lòng cười lạnh, nhìn qua nữ nhân này tính cách thanh lãnh, không ngờ cũng có là nột dâm phụ.

Lạc Băng Linh che giấu căm ghét giữa hai lông mày, cười nói: "A...đi tới đi lui, liền đi tới Vân Các. Đây là viện một tỷ tỷ của ta, người tỷ tỷ này, là một đại mỹ nhân."

Nói rồi, nàng nhìn về phía Xuân Liễu, kêu lên: "Xuân liễu, tiểu thư người đâu?"

Nàng sợ dĩ không nói là tam tiểu thư, là vì chỉ sợ Nhan Trình nghe thấy là phé vật, đã không có hứng thú ở lại. Chỉ có khi nhìn thấy dung mạo Lạc Vân Hi so với nàng ta còn bắt mắt hơn, mới có thể làm nam nhân này động tâm.

Quảng thời gian trước Lạc Vân Hi viết hưu thư cho Lương Diệp Thu, làm kinh động cả Dạ Đô, cho nên nàng hiện tại, cũng không có hôn ước.

Nếu như Nhan Trình để tâm tư lên người nàng, mình sẽ không cần tiếp người ghê tởm này.

Nàng đã tính tốt, Nhan Trình tất nhiên không biết, chỉ coi đây là vị mỹ tiểu thư khuê phòng nào đó của Lạc gia, ngược lại cũng cảm thấy mới mẻ.

Xuân Liễu nghe âm thanh Lạc Vân Hi chạm chén đĩa bên trong phòng, nhưng không thấy nàng mở cửa, gấp đến đầu đầy mồ hôi.

Tam viện rất ít người đến, cũng chưa từng gặp tình huống như vậy, cho nên nàng nhất thời nóng nảy, không biết cự tuyệt như thế nào, ngầy ngốc đứng bên cửa.

Tiểu Bích lại cơ trí hơn nhiều, tiến lên nói: "Tứ tiểu thư, tiểu thư của chúng ta vừa rồi ăn cơm xong, hiện tại đang ngủ, không tiện ra ngoài gặp khách."

Mắt Lạc Băng Linh lạnh lùng, nàng ta tất nhiên không tin. Nếu thật sự đang ngủ, vừa rồi nha đầu Xuân Liễu kia còn dám gõ cửa sao? Lúc này không vui nói: "Vừa rồi còn ở đây, vào lúc này thì ngủ luôn rồi sao? Là không chịu đi ra gặp Nhan công tử phải không? Còn có, người là ai? Ta cũng chưa gặp qua người trong phủ."

Lúc này, Tiểu Bích đeo mặt nạ da người để lộ khuôn mặt người bình thường, che lại khuôn mặt mỹ lệ quyến rũ.

Nhan Trinh không quen biết nàng ấy, nàng ấy lại biết Nhan Trinh, người kia là khách quen của Thần Lâu, hẳn đến Vân Các, còn có thể làm chuyện tốt gì đây?

Chính mình mang tất cả đặt lên người tiểu thư, đã không có đường lui, tiểu thư đối với các cô nhi như nàng đều có công ơn nuôi dưỡng, cho nên, đi theo tiểu thư, nàng cũng không cảm thấy ủy khuất.

Sắc mặt lạnh lùng, Tiểu Bích nói: "Từ tiểu thư ngài nói đùa, tiểu thư nhà chúng ta ngủ, làm phiền ngài rời khỏi đây."

Lạc Băng Linh bị nha hoàn này làm tức đến lửa xông lên đầu, trên mặt lập tức tỏ vẻ khó chịu, Vân Các này, từ trước đến giờ là nơi nàng ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, Lạc Vân Hi cũng không thể nói nàng ta, khi nào thì có thể bị tiểu nha hoàn này đuổi rồi? Nàng ta là tứ tiểu thư của Lạc phủ! Một hạ nhân trong sân phế vật, vậy mà cũng dám đuổi nàng ta sao?

Càng nghĩ càng giận, Lạc Băng Linh lạnh giọng quát lên: "Chống đối chủ tử, và miêng!"

Nha hoàn thân cận Lan Quỳnh sau lưng nàng ta lập tức tiến lên, nhe răng cười một tiếng, nâng tay phải lên, đánh về phía mặt Tiểu Bích.

"A!" Xuân Liễu và Hạ Đào đồng thời kêu lên sợ hãi.

Vừa rồi Tiểu Bích giải vây, nàng ấy trong lòng Xuân Liễu lập tức được chuyển thành người mình, cho nên nghe được Lạc Băng Linh muốn đánh người, trong lòng vừa bức vừa hận.

Mắt Nhan Trinh lạnh lùng nhìn chuyện xảy ra bên cạnh, ánh mắt tà tử nhìn chằm chằm cửa phòng. Đây là vị tiểu thư nào của Lạc phủ chứ? Trước kia hẳn nghi ngờ là Lạc Phi Đình đệ nhất Thiên Dạ mỹ nhân, nếu nàng, thì mình không dám lỗ mãng, mỹ nhân kia là người Thái tử và mấy vị hoàng tử yêu, chẳng phải người hẳn chọc nổi.

Nhưng thấy Lạc Băng Linh dám động thủ trong viện, hẳn lập tức ngoại trừ cái đáp án này, trong lòng như bị gãi có chút ngứa ngáy.

"Bốp." Một tiếng bập tai thanh thủy vang lên trong viện, Xuân Liễu và Hạ Đào lại hét lên.

"Hừ." Lạc Băng Linh hừ nhẹ một tiếng, nghiêng đầu nhìn lại, tưởng rằng sẽ thấy Tiểu Bích khóc rờn rờn, cũng chưa từng tưởng, đập vào mắt là nửa bên gò má Lan Quỳnh sưng lên, Tiểu Bích, đắc ý giương môi, xoa tay mình.

Sắc mặt Lạc Băng Linh lập tức thay đổi: "Lan Quỳnh!"

"Nha đầu thối tha, ngươi dám đánh ta!" Lan Quỳnh không nghe được chủ tử kêu to chút nào, nổi giận gầm lên một tiếng, nhào tới cào vào mặt Tiểu Bích.

Trong đầu "ong ong" vang vọng, nàng ta chỉ biết, mình bị người khác đánh! Lại bị nô tài của tam viện đánh! Hạ nhân trong viện, từ trước đến giờ đều là trò tiêu khiển khi dễ cho người trong phủ, mà nàng ta, đại nha hoàn tứ viện, lại bị một tiểu nha hoàn trong sân phế vật đánh vào mặt, mặt mũi này, đâu còn ngẩng lên được!

"Tiểu Bích, ngươi cần thận!" Xuân Liễu ân cần kêu lên, nhào lên muốn giúp đỡ.

Dựa vào một cái tát của Tiểu Bích này, đánh làm trong lòng nàng ấy cực kỳ sáng khoái, người tứ viện vẫn là lần đầu bị nhục tại Vân Các, nàng ấy hận chẳng thể hô tam vạn tuế!

Tiểu Bích đâu phải là kẻ tầm thường, võ công của nàng, vốn dĩ không cần Xuân Liễu nhúng tay, vung phải tay lên, kéo Xuân Liễu, chân trái đột nhiên đạp một cái, đạp Lan Quỳnh bay ra ngoài, quảng mạnh xuống đất, đau đến bò không nổi.

Tiểu Bích đắc ý dương dương eo, nói: "Dám đánh ta sao? Thật là coi thường cô nãi nãi ngươi!"

Xuất thân là cô nhi, ở thanh lâu bao năm, lại có một thân võ nghệ, Tiểu Bích ngày thường thực sự rất càn rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Nữ thích khách

Edit: thu thảo

Nhan Trinh nhìn nha hoàn của vị tiểu thư này trong viện mạnh mẽ như thế, biểu tình mới đầu là muốn xem kịch vui dần dần thối lui, chuyển thành vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía nha hoàn Tiểu Bích này.

Thân thủ cũng không tệ! Không xê xích bao nhiêu với ám vệ của hắn, đối với nữ tử mà nói, thực sự là hiếm có. Tiểu thư Lạc phủ vậy mà dùng nỗi nhá hoàn như vậy sao?

Lạc Băng Linh tức giận đến lục phủ ngũ tạng đều bốc khói, vốn dĩ chính là Tiểu Bích này đánh vào mặt nàng ta, phá vỡ kế hoạch của nàng ta! Lúc này, nàng xông lên vài bước, một tay bắt bả vai Tiểu Bích.

Chẳng phải nàng ta chưa từng thấy hạ nhân càn rỡ, nhưng những hạ nhân kia cũng chỉ thể hiện ở trước mặt hạ nhân, nhưng không dám càn rỡ trước mặt chủ tử.

Cho nên, dưới cơn nóng giận nàng ta liền muốn tự mình động thủ.

Tiểu Bích thấy có người muốn đánh mình, theo bản năng đánh ra một chiêu, mạnh mẽ đánh trúng má phải Lạc Băng Linh.

"A! Tiểu Bích, ngươi gây họa rồi!" Xuân Liễu sợ đến kêu to, sắc mặt lo lắng.

Trời ạ, nàng ấy lại dám đánh tứ tiểu thư!

Lạc Băng Linh cũng đứng hình, che mặt mình không biết làm sao.

Nhan Trình thấy thế, ánh mắt trầm xuống, kêu lên: "Người đầu, bắt nô tài *** này lại đánh chết cho ta!"

Gần đây, Lạc Băng Linh là nữ nhân hắn vừa ý, tất tự nhiên không thể bị một người hầu ức hiếp, tiểu thư ở sân này đúng thật là lớn, hai người bọn hắn đều ở bên ngoài náo cả buổi trời, cũng không thấy truyền ra một tiếng nào.

Ngủ rồi? Sao có thể!

Lạc Vân Hi ở sau song cửa sổ, màn che rộng lớn buông trước mặt, xuyên qua hai khe hở của rèm cửa sổ, thu tất cả sự việc xảy ra trong sân vào đôi mắt rét lạnh.

Nhìn thấy Lạc Băng Linh bị đánh, môi nàng chậm rãi cong lên, Tiểu Bích, làm tốt lắm!

Bốn ám vệ Nhan Trình dẫn theo bên người bay đến, bao vây, lập tức vây Tiểu Bích lại, trong đó hai người đã đi bắt nàng.

"Từ từ đã!" Giọng nói trong sáng như ánh trăng phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

Cửa phòng "kéo kẹt" một tiếng mở ra, dáng người Lạc Vân Hi thon gầy xuất hiện trước mắt mọi người, ánh sáng từ trên trời chiếu xuống, trên mặt nàng hình thành vầng sáng chói mắt, khiến người nhìn cực kỳ mờ mịt.

Nghe được giọng nói này, trái tim Tiểu Bích trước kia còn vô cùng sợ hãi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tuy võ nghệ nàng không tầm thường, nhưng cũng không thể bảo đảm là đối thủ của bốn cao thủ.

Lạc Vân Hi nhàn nhã đi xuống, bốn ám vệ kia không được chủ tử phân phó bước tiếp theo, cũng không dám động đậy.

Lạc Băng Linh gắt gao trừng Lạc Vân Hi, che gò má phải, năm đầu tay ở đó vẫn còn chưa tan đi, đốt ngón tay lúc ẩn lúc hiện trên làn da trắng như tuyết của nàng ta, nhìn cực kỳ đáng sợ.

"Là người sao?" Nhan Trình nhìn thấy người bước ra là Lạc Vân Hi, giọng nói cũng không khỏi run rẩy vài phần, không tự lui về phía sau vài bước, đưa tay dụi mắt.

Lời Trung Sơn Vương nói lại một lần nữa vang vọng trong đầu "Nếu như người dám đụng một cọng tóc gáy của nàng, bốn vương sẽ lấy một đôi mắt của người!"

Nữ nhân này, không phải người hắn có thể đắc tội nổi!

Lạc Vân Hi cũng không biết trong lòng hắn sợ hãi với mình như vậy, ánh mắt lạnh nhạt đảo qua bốn ám vệ, lạnh lùng nói: "Nhan công tử, gọi người của người về đi!"

"Tất cả lui ra!" Mặt Nhan Trình đầy nụ cười nhìn về phía Lạc Vân Hi: "Như vậy được chưa? Lạc tiểu thư, ta không biết là người, không phải cố ý làm khó dễ người, nếu biết đây là sân của người, ta cũng tuyệt sẽ không tới nơi này, ta vô tình đối nghịch với người, người cũng đừng trách ta."

Mặt hắn gần như cười thành một đóa hoa, chỉ sợ Lạc Vân Hi thông qua con đường nào đó, nói việc này cho Trung Sơn Vương, hắn còn muốn nhìn thế giới xinh đẹp này nhiều!

Lúc này, Lạc Băng Linh không lo được nhục nhã và lửa giận, ngơ ngác quay đầu, không tin tập trung nhìn Nhan Trình.

Sao Nhan Trình lại dùng giọng nói khách khí như vậy nói chuyện với Lạc Vân Hi? Nàng ta không nghe lầm chứ?

Đợi khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Nhan Trinh, nàng ta cảm giác như đang nằm mơ.

Cái này nào chỉ là khách khí, thậm chí là lấy lòng đấy!

Trong lòng hung hăng chấn động, tí mỉ đánh giá Lạc Vân Hi, nàng có chỗ nào hơn người mà thậm chí ngay cả Nhan Trinh nổi tiếng háo sắc bên ngoài đều sợ hãi như thế?

Nhan Trinh nhận lỗi với Lạc Vân Hi xong, hung hăng đảo mắt nhìn Lạc Băng Linh, lúc đi qua người nàng ta, kêu lên: "Còn không đi sao?"

"Nhan công tử tự nhiên!" Trong lòng Lạc Băng Linh tức đến bốc khói.

Nhan Trinh nghĩ nàng ta vậy mà mang chính mình đến khuê phòng Lạc Vân Hi, cũng tức giận vô cùng, hung dữ nói: "Người không đi sao? Người đâu!"

Bốn ám vệ lập tức tới, mắt nhìn chăm chăm, dường như lập tức muốn xuống tay với Lạc Băng Linh.

Lạc Băng Linh giật mình, cuối cùng thu hồi ánh mắt từ Lạc Vân Hi trên mặt, trong con ngươi xẹt qua vẻ không cam lòng và ảo não, cuối cùng đi theo Nhan Trinh.

Lần này, tứ của nàng ta viện không chỉ không chiếm được chút lợi nào, hai chủ tớ người còn phải mỗi người nhận một cái tát, có thể nói là Lạc Băng Linh hoàn toàn thất bại, lửa giận trong lòng nàng ta, chưa từng như này rừng rực, nồng nặc thiêu đốt như hiện tại.

Mấy người vừa đi, Tiểu Bích vội cúi đầu tới nhận tội.

"Tiểu thư, quả thực ta không ưa tính tứ tiểu thư kiêu ngạo, cho nên mới đánh nàng ta một cái, xin tiểu thư xù phạt."

Nàng gập hai đầu gối, quỳ xuống mặt đất, thái độ cực kỳ trung thực.

Lạc Vân Hi không nói gì, trong sân yên lặng đến đáng sợ, Xuân Liễu cũng vội vàng quỳ xuống biện hộ cho Tiểu Bích, Hạ Đào vốn dĩ không muốn nhúng tay việc này, nhưng thấy hai người kia đều quỳ xuống rồi, cũng chỉ đành quỳ xuống theo.

Lạc Vân Hi đợi rất lâu, mới mở miệng nói: "Tiểu Bích, cách làm của ngươi không hề sai, ta thật sự rất thích."

Tiểu Bích kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ mặt vui mừng hơi: "Thật sao tiểu thư?"

Lạc Vân Hi gật đầu với nàng: "Ừm, nhưng mà phải nhớ kỹ, không phải chuyện bất đắc dĩ thì không thể tùy tiện động thủ, hiểu chưa? Hôm nay là người của tứ viện xông tới Vân Các của ta, ngươi đánh rất hay! Nhưng nếu là những nơi khác trong phủ, thì không nên tùy tiện gây sự, bằng không, ta cũng không thể bảo đảm cho ngươi được."

Tiểu Bích kinh ngạc nghe dạy, gật đầu.

Lạc Vân Hi cười nói: "Xuân Liễu, đi lấy chút tiền ban thưởng, chuyện hôm nay làm tốt lắm."

Nhờ nụ cười này của nàng, mà bầu không khí Vân Các lại vui lên lần nữa.

Lạc Vân Hi không muốn cổ vũ tính khí nóng nảy của Tiểu Bích, cho nên cố ý dừng lại thật lâu mới khen nàng (TB), muốn nàng nhớ kỹ, tuy có thể kiêu ngạo, thế nhưng phải hiểu rõ trường hợp.

Lo liệu xong một số việc vặt ở Vân Các, thì đã tới buổi chiều.

Buổi chiều, Lạc Băng Linh mang chuyện Tiểu Bích tát nàng ta và Lan Quỳnh bẩm báo cho Lạc Kính Văn.

Lạc Kính Văn nghe vậy, cũng không ra mặt cho bọn họ, suy nghĩ một lát, nói: "Sau này, không có chuyện gì đừng tới Vân Các, chớ chọc Tam tỷ người, đã nghe chưa?"

Hôm nay, Nhị hoàng tử vậy mà lại dẫn theo Lạc Vân Hi tới hoàng tự, việc này rất kỳ lạ, thế nhưng chuyện Lạc Vân Hi dùng độc uy hiếp vẫn chưa tan khỏi lòng hấn, hấn cũng không muốn động tới Lạc Vân Hi.

Lạc Băng Linh nghe vậy, đành phải nuốt giận vào bụng, trong lòng vợ cùng thù hận, mình bị một bàn tay in trên mặt chẳng lẽ khó nhận ra sao? Nàng ta càng nghĩ càng không cam lòng, cả bữa tối đều nuốt không trôi.

Lạc Phi Đình thu thần sắc của nàng ta vào trong mắt, sau bữa tối, để nha hoàn của mình là Từ Quyên đi mời Lạc Băng Linh tới.

Lạc Băng Linh nghe nói đại tỷ tìm nàng ta, hơi sợ hãi, cũng không muốn tới đó, nhưng Từ Tuyên bí mật nói cho nàng ta biết việc này có quan hệ với Lạc Vân Hi, nàng ta chần chờ chốc lát, rồi mang theo vài nha đầu tới Tuyệt Các.

Động tĩnh của các nàng, Kinh Hồng đều nắm rõ ràng, nàng phụng mệnh Lạc Vân Hi bảo vệ Tam di nương, cho nên vô cùng quan tâm chuyện trong viện khác, lập tức liền đi theo để nghe lén. Giờ hội, Lạc Vân Hi vừa tắm xong, đổi một bộ quần áo màu đen ngấn gọn.

Đây vốn dĩ là áo đen trước đây Lạc Vân Hi thường xuyên mặc, nhưng qua sự cải tiến đơn giản của nàng, đã biến thành bộ quần áo đen bó sát người, và có thêm một tấm vải màu đen che đầu, chỉ lộ hai con mắt ra bên ngoài, vô cùng dễ dàng làm việc trong đêm tối.

Đem gấm vóc trắng như tuyết cất vào trong tay áo, Lạc Vân Hi nằm dài trên giường, chuẩn bị gần sáng thì tới hoàng hừng tìm hiểu thực hư.

Đang muốn ngủ, trên cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

"Ai vậy?" Nàng lạnh lùng hỏi.

"Là ta, tiểu thư." Khinh Hồng hạ thấp giọng trả lời một câu.

Lạc Vân Hi trở mình đứng dậy, không biết muộn như vậy tại sao nàng ấy tới đây, chắc là có chuyện quan trọng, đi thẳng đến cửa sổ phía trước, mở cửa sổ, đã trông thấy Khinh Hồng ở dưới cửa sổ.

Khinh Hồng cũng không đi vào, mà nói nhỏ vài câu, nàng ấy nói tất cả chuyện Lạc Phi Đình và Lạc Băng Linh bàn bạc cho nàng biết.

Đầu tiên Lạc Vân Hi khá ngạc nhiên, rồi sau đó khóe miệng nhếch lên một nụ cười không có ý tốt, gật đầu: "Ta biết rồi. Khinh Hồng, làm phiền ngươi, bên Tam di nương, còn phải nhờ ngươi lo lắng."

"Chủ tử, đây là chuyện thuộc hạ nên làm" Khinh Hồng khẽ mỉm cười, lắc đầu, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Lạc Vân Hi không ngủ được, liền thừa dịp này ra khỏi phủ, dắt ra một con ngựa màu nâu nhạt từ chuồng ngựa, chạy thẳng về hướng Thiên Trụ Sơn.

Ở Đốc Núi Ngàn Trượng, phía trên là bầu trời đêm trống trải, có một vầng trăng chiếu ánh sáng bạc lên mọi vật, những ngôi sao lốm đốm đầy trời, hai loại ánh sáng hoà vào nhau.

Lạc Vân Hi đứng trước thạch trận, ngược đầu nhìn lên, gần cuối tháng tám, mặt trăng hình lưỡi liềm cong cong, giống một chiếc thuyền nhỏ xinh đẹp, chỉ tiếc, chiếc thuyền này lại không thể chở nàng về đến cố hương (quê cũ)...

Khẽ thở dài, ánh mắt nàng nhìn phía vách núi.

Ánh sáng bạc chiếu trên ngọn núi, chiếu rõ mọi thứ xung quanh, dây xích sắt rỉ loang lổ nằm ngang ở đốc núi, đối diện là thác nước vẫn đổ xuống "ào ào", khí thế không hề yếu hơn so với ban ngày, mà vì bốn phía yên tĩnh, tiếng nước càng giống như sấm rền.

Dựa vào ánh trăng, cả người Lạc Vân Hi nhảy lên, Tuyết Cẩm trong tay áo bay ra, quán lấy một đầu khác của xích sắt ở phía xa, mũi chân giẫm lên xích sắt, gấp gáp đi trên xích sắt chỉ bằng cánh tay người kia, nhờ vào Tuyết Cẩm duy trì cân bằng, Lạc Vân Hi nhìn thẳng phía trước, vốn dĩ không cúi đầu, không sợ hãi chút nào đối với vách núi ngàn trượng dưới chân!

Tiếng thác nước càng ngày càng vang, Lạc Vân Hi cảm giác cách dòng nước càng ngày càng gần, nàng dứt khoát tháo khăn che mặt ra, để mặc nước mát thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, lạnh như băng.

Nàng đang chạy, đột nhiên, cảm thấy có gì đó không đúng, một tia sáng trắng "vù" một cái bay từ đầu kia của thác nước tới, âm thanh xé gió bén nhọn lao thẳng về phía mặt nàng, Lạc Vân Hi hít vào một hơi, cũng không biết nói sao, đỉnh núi đối diện chắc chắn có người!

Tuyết Cẩm quán ở cổ tay, người nhún xuống, tay trái nàng nắm chặt xích sắt, tay phải lại kéo Tuyết Cẩm, thu hồi Tuyết Cẩm lại, ném về phía sau lưng, cuộn lấy một đầu khác của xích sắt, đối diện đã có người, người ở trong bóng tối, nàng ở ngoài sáng, vậy thì nàng không thể ở lâu, phải quay về thôi!

Bằng không, chỉ sợ Đốc Núi Ngàn Trượng này sẽ trở thành chỗ chôn thân của nàng!

Thế mà, người kia lại không cho phép nàng rời đi, gió gào thét áp sát từ phía sau, Lạc Vân Hi cảm thấy xích sắt dưới chân trĩu xuống, là có người giẫm tới.

Cơ hội tốt! Nàng khụy hai chân xuống, ngồi vào trên, tay trái nắm chặt xích sắt, mắt nhắm lại, nhìn hướng bóng đen về đuổi tới phía sau, tay phải bỗng nhiên vung Tuyết Cẩm lên, muốn đánh người kia rơi khỏi xích sắt.

Dường như đã đoán được ý định của nàng, người kia nhảy lên không trung, như một con ung khổng lồ, trực tiếp xông tới hướng nàng!

"Shit!" Lạc Vân Hi thàn thở một tiếng, muốn rút Tuyết Cẩm về, nhưng không thể rút về được, một đầu Tuyết Cẩm bị nắm chặt trong tay người kia.

"Lạc Vân Hi, sao lại là ngươi?" Một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Lạc Vân Hi ngẩn ra, rồi mới ý thức được là Quân Lan Phong đang nói chuyện, chợt cảm thấy trong lòng an tâm hơn.

Cũng tốt, không phải kẻ địch... Thời khắc này, nàng vốn không nghĩ Quân Lan Phong cũng là một trong những kẻ tình nghi.

"Lại đây!" Quân Lan Phong một tay nắm chặt xích sắt, một tay kéo mạnh, Lạc Vân Hi vừa bỏ phòng bị xuống đã bị hấn dùng sức kéo bay qua, lúc Lạc Vân Hi còn lơ mơ, liền lọt vào một cái ôm cứng rắn.

Dưới ánh trăng, Quân Lan Phong ngồi trên xích sắt, đã thu Tuyết Cẩm của mình, dùng Tuyết cẩm của Lạc Vân Hi quấn nằng vào bên hông mình, một tay còn ôm lấy eo nằng, gương mặt tuần dật nhiễm phải một vệt ý cười.

"Nha đầu ngốc, ngươi không sợ ta ném ngươi xuống vách núi sao?"

Mặt Lạc Vân Hi trầm xuống, nghiêng đầu qua, nói: "Tất nhiên không sợ. Một đầu Tuyết Cẩm này nằm trong tay ta đây này!"

Tuyết Cẩm là bảo bối tốt, đao cắt không đứt, lửa thiêu không cháy, trừ phi dùng nước thuốc đặc biệt ngâm mới có thể làm hỏng.

Chỉ cần Tuyết Cẩm trong tay, dù cho Quân Lan Phong thả một đầu kia, nằng cũng có biện pháp quấn lấy một đoạn xích sắt nào đó, mà không đến nỗi té xuống.

Tâm tình Quân Lan Phong rất tốt, vốn không nghĩ đến sẽ gặp nằng ở nơi này, lẳng lặng nhìn nữ tử có khuôn mặt lạnh nhạt dưới ánh trăng, cũng cảm thấy là một niềm hạnh phúc.

"Sao ngươi lại ở đây?" Lạc Vân Hi hỏi.

"Ta chuẩn bị gần sáng phái người xuống dưới điều tra, đã tới từ sớm, để không làm tới hòa thượng của hoàng tự chú ý." Quân Lan Phong giải thích.

"Giống hệt ý định của ta." Lạc Vân Hi rất tán đồng, ánh mắt khẽ liếc son cốc mờ ảo phía dưới, cau mày nói: "Chúng ta lên ngọn núi kia thôi."

"Ngươi sợ sao?" Quân Lan Phong còn muốn cùng nằng ở nơi này ngồi một lát, không khỏi cười hỏi.

"Ta không sợ!" Lạc Vân Hi hừ lạnh một tiếng, không phải nằng sợ, mà là không thích tư thế như vậy, nói rồi thân thể nhẹ nhàng giãy dụa, biểu thị bất mãn của bản thân.

"Đúng là sợ còn gì, lại còn mạnh miệng vậy." Quân Lan Phong ngắm nằng một lát, thấy sắc mặt nằng rất khó nhìn, rốt cuộc vẫn không muốn như vậy, ôm lấy nằng nhảy một cái, thuận thực vận dụng khinh công bay về hướng mỏm đá bên kia.

Phía trên tảng đá, vốn có vài người đang ngủ, phát hiện động tĩnh của Quân Lan Phong đều đã tỉnh lại, giữa bọn hắn có một bó dây thừng lớn, trên đầu xích sắt, cũng buộc một đoạn dây dự phòng.

Cửu Sát dựa vào ánh trăng nhìn lại, hỏi: "Vương gia, có phải là có thích khách không? Là người của Nhị hoàng tử hay là Lục hoàng tử?"

Tiếng nói của hắn rất lớn, truyền qua qua tiếng nước ùng ùng.

Lúc ấy Quân Lan Phong ngủ ở nơi cách xích sắt gần nhất, khi Lạc Vân Hi đi tới, dây thừng bị nằng động đến, cho nên hắn cảm giác được, bằng không, tiếng nước lớn như vậy, hắn cũng sẽ không nghe được.

"Là thích khách." Quân Lan Phong cười khanh khách bay lên mỏm đá, thả Lạc Vân Hi xuống, nói: "Chẳng qua, là nữ thích khách."

Trông thấy Lạc Vân Hi, Cửu Sát há to mồm, Huyết Ưng cấp tốc đứng lên, trong ánh mắt lộ ra thần sắc không tin nổi: "Nàng sao?"

Lạc Vân Hi liếc nhìn hắn chớp mắt một cái, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt, mắt hung ác tròn tròn nhìn Quân Lan Phong.

Huyết Ưng hơi nhíu mày, nói: "Độc Núi Ngàn Trượng nguy hiểm như thế, nằng lại dám đến một mình sao?"

Chủ tử đã phát hiện nằng, như vậy, nữ nhân này chắc chắn đã lên xích sắt.

Cửu Sát tỉnh táo lại, cười hi hi, lớn tiếng nói: "Huyết Ưng, thế nào, đã có được kiến thức mới rồi chứ? Nàng không phải tiểu thư bình thường đâu!" Sắc mặt Huyết Ưng phức tạp, ánh mắt như xét xử tập trung về phía Lạc Vân Hi, sắc mặt Lạc Vân Hi càng thêm lạnh lùng, nhưng không để ý đến hắn.

Quân Lan Phong cao giọng cười lớn, nói: "Đúng vậy, đây chính là nữ thích khách, nữ đạo phi, không phải tiểu thư bình thường."

Lạc Vân Hi rất khó chịu, tiến lên, đá một cước về phía chân Quân Lan Phong, Quân Lan Phong thấy nằng đá tới, không trốn không tránh, trái lại làm ra vẻ mặt trông có vẻ thông khổ, đưa tay nhào nặn, nói: "Không nói, không nói, chúng ta đều không nói nữa."

Lạc Vân Hi hừ nhẹ một tiếng, tâm tình tốt lên một chút, nhìn vào dây thừng, ngồi trên tảng đá, lại không mở miệng.

Cửu Sát và Huyết Ưng hai mặt nhìn nhau, cô nương này... May mắn được Vương gia đối đãi với nằng không bình thường, nếu là nữ tử khác, dám đá một cước như thế, chủ tử đã sớm vứt nằng xuống vách đá!

Thời gian từ từ trôi qua, bất tri bất giác mặt trăng dần lặn, chân trời phía Đông Phương dần dần lộ ra ánh sáng, đỉnh núi sáng lên đầu tiên.

Lạc Vân Hi nghe được bên tai có động tĩnh, từ trong giấc ngủ tỉnh lại, đã nhìn thấy Cửu Sát và Huyết Ưng đang mở bó dây dây gai kia, Quân Lan Phong ở một bên, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm nằng, dường như, cái tư thế này duy trì đã rất lâu rồi.

Lạc Vân Hi nghi hoặc hơi giương mắt, Quân Lan Phong nhanh chóng mở to mắt, vô cùng không dễ chịu, gò má cũng hơi nóng lên, dường như tâm tư đang bị người khác dò xét.

Lạc Vân Hi mím môi, lười biếng hỏi: "Bây giờ hành động sao?"

"Ủm." Cửu Sát đáp một tiếng, nói: "Đợi lát nữa ta xuống."

Lạc Vân Hi đứng dậy, thật sự đánh giá bốn phía một vòng, quả nhiên, trừ thác nước dưới chân, những nơi khác cũng là vách núi cheo leo, không hề có con đường nào khác.

Chẳng mấy chốc, dây thừng giải xong, Cửu Sát trói chặt một đầu trên eo, tay trái cầm dây, tay phải cầm chủy thủ, Huyết Ưng và hai ám vệ khác nắm chặt đầu dây thừng, chậm rãi thả hần xuống dọc theo thác nước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Công năng

Edit: thu thảo

Dây thừng càng dùng càng ngắn, có một danh ám vệ không ngừng cời dây thừng thắt ở trên xích sắt xuống, đưa tới, cứ lặp đi lặp lại động tác như vậy liên tục, bầu trời dần dần sáng, thời gian trôi qua từng chút một.

Cuối cùng, mọi người thấy một con bồ câu trắng từ đáy vực bay lên, trên cánh toàn là giọt nước.

"Xem ra, Cửu Sát đã đến đây cốc!" Huyết Ưng nhẹ nhàng thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán.

Con chim bồ câu kia nhảy vào lòng bàn tay Quân Lan Phong, Quân Lan Phong thuận thực mở mảnh vải trắng trên bắp chân nó ra, quét mắt qua, cười nói: "Phía dưới đúng là hồ nước, Cửu Sát bơi xuống vớt người lên."

Lạc Vân Hi đứng một bên, nhìn thoáng qua, trên tờ giấy kia vẽ một số ký hiệu kỳ quái, chắc là ngôn ngữ liên lạc của bọn hần.

Quân Lan Phong thả chim bồ câu trắng ra, chim bồ câu trắng xòe cánh bay trên không một vòng, rồi lao xuống núi dốc núi.

Rất lâu sau, chim bồ câu trắng bay lên lần nữa, Huyết Ưng và ám vệ bắt đầu thu dây thừng, chuẩn bị kéo Cửu Sát lên.

Giờ khắc này, sắc trời đã sáng hẳn, ánh mặt trời như rót mật khắp nơi, bao phủ mọi người trong đó, vì là dưới cái nóng mùa hè, da thịt mấy ám vệ để lộ ở ngoài phun đầy những hạt mồ hôi lớn chừng hạt đậu, quần áo đã ướt đầm.

Sau khi Cửu Sát đi lên, cả người ướt sũng, nhưng hần vẫn chỉ lên có một mình.

"Người đâu? Không thấy sao?" Quân Lan Phong vươn tay, kéo Cửu Sát lên, Huyết Ưng vội vàng mở túi quần áo ra, đưa một bộ y phục màu đen sạch sẽ cho hần.

Cửu Sát nhận quần áo, mắt nhìn thấy Lạc Vân Hi đứng yên một bên, lại đặt quần áo xuống dưới.

Lạc Vân Hi mím môi, trước kia này y nhất định là hần mang đến đổi, nhưng mình ở đây, những người nam nhân này cũng không tiện.

Huyết Ưng cau mày nói: "Cửu Sát, không thay quần áo sẽ bị lạnh đấy."

Cửu Sát cười khan một tiếng, bàn tay to đưa lên lau những giọt nước trên mặt, nói: "Mùa hè mà, không quan trọng đâu."

Quân Lan Phong bắt chợt đi về hướng Lạc Vân Hi, đưa tay kéo một cái, ôm nữ tử vào trong ngực, tay phải rộng lớn phủ trên gáy nàng, áp chặt mặt nàng vào lồng ngực của mình, động tác có lực mà cũng không thô lỗ.

Lạc Vân Hi tức giận nói: "Ngươi làm gì vậy?" Nàng muốn giãy dụa.

Giọng Quân Lan Phong trầm thấp truyền từ đỉnh đầu hạ xuống: "Cửu Sát muốn thay quần áo, ngươi muốn nhìn thấy sao?"

Động tác trên tay Lạc Vân Hi ngừng lại, đành phải bỏ qua.

Cửu Sát chỉ cảm thấy thiên lôi cuộn cuộn, trừng to mắt nhìn chủ nhân của mình.

Gia thật là không để lọt chỗ nào! Điều này có thể chiếm được tiện nghi gì đâu!

Quân Lan Phong liếc mắt ra hiệu với hấn, Huyết Ứng cũng đưa quần áo tới một lần nữa, giọng nói hơi không kiên nhẫn: "Được rồi, còn không mau đổi quần áo đi!"

Cửu Sát nghiêng răng, quay lưng lại, động tác cởi quần áo vô cùng nhanh.

Sắc mặt Quân Lan Phong hơi trầm xuống, thật sự không thích, ánh mắt lạnh lùng vọt về hướng hấn.

Huyết Ứng nhìn thấy động tác của Cửu Sát vốn nhanh nhẹn, đột nhiên cánh tay như bị bẻ gãy, chậm rãi cảm y phục, chậm rãi mở ra, nhẹ nhàng rũ một cái, sau đó lại để dưới ánh mắt trời kiểm tra một phen.

Huyết Ứng ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn.

Thiên kim tiểu thư người ta mặc quần áo cũng sẽ không chậm như thế!

Hấn hoài nghi liếc nhìn Quân Lan Phong, nhất định là chủ tử đang giờ trò rồi.

Giờ khắc này khoe miệng Quân Lan Phong mới có ý cười, cúi đầu nhìn nữ tử bị mình ôm thật chặt, trong mắt nổi lên sự dịu dàng mà những người làm hạ thuộc như bọn hấn chưa từng thấy qua, tình ý như vậy làm cả người hấn nổi da gà.

Lông mày của hấn vô ý thức nhăn thành một cục, chủ tử, như vậy cũng không hay!

Quân Lan Phong ôm chặt Lạc Vân Hi, thân thể nữ tử gầy yếu, nhưng cũng cực kỳ mềm mại, cảm xúc tốt không thể nói, ôm vào trong ngực như như ôm một nắm bông, khiến trái tim của hấn, cũng hóa trong đó luôn.

"Còn chưa được sao?" Lạc Vân Hi oán giận hỏi một câu.

Tuy nàng chỉ cần nhắm mắt lại, là không hề thấy gì cả, nhưng nàng cũng biết Quân Lan Phong cố chấp, nếu lúc này cùng hấn tranh chấp, cho dù tránh khỏi lòng hấn, cũng sẽ khiến cho thuộc hạ của hấn sợ hãi.

Mà Cửu Sát vì chuyện của mình mới xuống dưới vách đá, nên mình đành nhịn một chút thôi.

Thơm quá... Mùi sữa thơm nồng đậm thỉnh thoảng truyền vào chóp mũi, Quân Lan Phong có chút mơ màng, hận không thể để thời gian dừng lại giờ khắc này lâu thêm một chút.

Nhưng chậm thế nào nữa, thì cũng có lúc kết thúc.

Cửu Sát rút cục khó khăn mặc xong một bộ quần áo, trong lòng vô cùng khổ sở, gia, ta đã tận lực rồi.

Thời điểm hấn quay đầu lại, Huyết Ứng nhẹ thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi cực kỳ phức tạp.

Chủ tử vĩ đại như thần của mình từ trước đến giờ lại bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo, cho dù là người đối với Đỗ Tình Yên cũng sẽ không dùng ánh mắt quyến luyến này, nhưng đây cũng chẳng phải dấu hiệu tốt gì, hấn nhủ chặt mày, mặt đầy vẻ nghiêm nghị.

Quân Lan Phong không khỏi khẽ thở dài, buông Lạc Vân Hi ra, Lạc Vân Hi nhanh chóng tránh sang một bên há mồm thở dốc.

Mỹ nhân rời đi, chỉ còn vương lại chút mùi hương, nhưng lại làm kẻ khác vô cùng nhớ nhung và mơ tưởng, Quân Lan Phong bắt đầu dĩ kéo khoe môi, đòi sự chú ý của mình đi, hỏi: "Cửu Sát, không có mò được người sao?"

Cửu Sát thay đổi xiêm y, lau tóc một lần, nhẹ nhàng thoải mái đứng trên tảng đá, nói: "Sau khi ta xuống dưới dốc núi, không chỗ dừng chân, bên dưới vách núi toàn là nước, đáy vực rất nhỏ, phạm vi chỉ có mấy trượng mà thôi, ta liền cỡi dây thừng xuống, quán ở một tảng đá nhô ra ngoài, tự mình xuống đáy nước mò tìm tên ám vệ nhảy vực kia. "

Nói đến đây, giọng điệu của hấn biến đổi, chuyển thành nghi ngờ: "Ta mò một lần, đều không tìm thấy người kia, ngay cả thi thể cũng không có. Ta liền buồn bực, sau khi người này nhảy xuống, chẳng lẽ không rớt xuống dốc núi, mà bị treo ở trên tảng đá sao? Ta ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy là không thể, dốc núi càng đi lên càng rộng, ở cũng không có gì. "

"Vậy thì thật khó hiểu, sống thì thấy người chết phải thấy thi thể chứ?" Một ám vệ khác tò mò hỏi.

"Ừm, sau này, ta bơi dưới đáy nước một vòng, phát hiện cuối đầm nước này lại có một hang đá, ta bơi qua, mới phát hiện, có động sơn khác!"

"Sơn động sao?" Lạc Vân Hi trầm giọng hỏi.

Cửu Sát suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Chỉ sợ không phải sơn động thông thường, bên trong không có nước, đường trong động lại rắc rối phức tạp, ta không dám ở lâu, sợ các người sốt ruột, nên đã đi lên."

Quân Lan Phong khẽ mỉm cười, nói: "Đáy vực lại có một chỗ như vậy, thật sự là rất kỳ quái, chúng ta nên đi thăm dò xem."

Nói rồi, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn Lạc Vân Hi.

"Vương gia, ngài muốn xuống dưới tiếp sao? Nơi này rất nguy hiểm đó."

"Bọn thuộc hạ xuống là được, ngài ở phía trên thôi."

Tất cả âm vệ dồn dập khuyên nhủ.

Chỉ có Huyết Ứng không lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng như không có gì.

Hắn biết, vương gia nói "chúng ta" cũng không phải là nói với bọn hắn, chỉ là nhằm vào một mình Lạc Vân Hi mà thôi.

Nàng không xuống, Vương gia nhất định không xuống, nếu nàng muốn xuống dưới dốc núi, bọn hắn có khuyên nhiều hơn nữa cũng không được.

Lạc Vân Hi liếc nhìn sắc trời, vẫn là buổi sáng, liền gật đầu: "Chúng ta xuống hết sao?"

"Không, người, ta, Cừu Sát thôi." Quân Lan Phong nói: "Những người khác ở phía trên đợi lệnh."

Huyết Ứng hỏi: "Lạc tiểu thư biết bơi sao?"

"Kỹ năng bơi của nàng rất tốt." Quân Lan Phong thần nhiên chặn miệng hắn.

Huyết Ứng không cam lòng, nói: "Ta cũng xuống." Quân Lan Phong "ừ" một tiếng, thấy Lạc Vân Hi không nói gì, liền bảo âm vệ thả dây.

Lạc Vân Hi liếc hắn một cái, hắn nói kỹ năng bơi của mình rất tốt, nhất định là biết chuyện lần trước mình và Đoan Mộc Triết ở hồ sen.

Cừu Sát là người đầu tiên xuống, Quân Lan Phong đầu yên tâm để một mình Lạc Vân Hi xuống dưới dốc núi, hơn nữa nàng cũng rất nhẹ, vẫn cứ muốn xuống cùng nàng, Lạc Vân Hi đành phải đồng ý, sau khi hai người xuống dưới dốc núi, cuối cùng xuống là Huyết Ứng.

Bọn Cừu Sát đang đứng ở ba khối đá nổi lên trên chờ hắn.

Quân Lan Phong và Lạc Vân Hi đứng rất gần, chỗ bọn hắn đứng cách thác nước khá xa, cũng không có nước lớn thủy kéo tới, vèn vèn có chút gió lạnh từ trên núi thổi xuống, thổi loạn tóc trên đầu hai.

"Thật chậm." Quân Lan Phong vững vàng đứng ở một khối đá nhọn, hừ lạnh một tiếng, nói: "Xuống nước!"

Lưng Lạc Vân Hi sát vách núi, hai tay phân biệt nắm chặt hai khối nổi lên, nơi đặt chân là một khối đá nhỏ cực nhọn, không ngừng đòi trọng tâm đến trên một chân, đứng được ổn định.

Thân thể này tuy độ mềm dẻo vô cùng tốt, nhưng chưa trải qua bao nhiêu huấn luyện, cho nên duy trì thể đứng lâu như vậy, không khỏi có chút tê chân, nàng có chút chần chừ, nhưng nghĩ lại, bằng kỹ năng lặn thuần thục của nàng, hồ nước này cũng không thành vấn đề.

Cừu Sát huyết sáo đánh tiếng với Huyết Ứng, thả người nhảy xuống nước trước tiên, một chuỗi bong bóng bốc lên.

Huyết Ứng nhìn về phía Quân Lan Phong, nói: "Gia, ngài đi trước, ta ở phía sau."

Quân Lan Phong nhìn về phía Lạc Vân Hi, trên mặt rất quan tâm hỏi: "Hi nhi, người có được hay không?"

"Ta có thể." Trên mặt Lạc Vân Hi không có quá nhiều thay đổi.

Câu nói này, hắn đã hỏi rất là nhiều lần, lúc vừa xuống dốc núi, nàng vốn cùng hắn đứng trên một tảng đá, nhưng tảng đá rất tròn lại quá chặt, vốn không thể đứng hai người, nên bọn hắn đều sẽ rất vất vả, cho nên nàng mới nhảy tới khối đá này.

"Người xuống trước đi." Quân Lan Phong chỉ hồ nước.

Lạc Vân Hi không nói lời nào, dáng người nhảy một cái, lấy một tư thế tuyệt đẹp mạnh mẽ nhảy xuống đầm nước, đầu hướng xuống, hai tay duỗi ra, chân vươn thẳng khép lại, hai chân duỗi thẳng, lấy một góc độ hoàn mỹ nhảy vào nước, giảm sức ép của nước xuống nhỏ nhất, gần như không hề có tiếng nước, động tác có thể so với vận động viên nhảy cầu quốc tế, đây đầu phải là nhảy cầu, hoàn toàn là biểu diễn!

Quân Lan Phong nhìn sững sờ, Huyết Ứng lại càng thấy choáng.

Hai người nhếch miệng, nửa ngày không kịp phản ứng.

"Trời ơi, một tiếng động cũng không có, nàng làm như thế nào vậy?" Huyết Ứng lâm bầm, mắt đầy vẻ không tin.

Trong quan niệm của bọn hắn, tại độ cao này nhảy vào trong nước, nhất định sẽ gây nên tiếng động cực lớn, mà lần này, lại được mở mang tầm mắt.

Quân Lan Phong chỉ hơi trầm ngâm, đuổi sát nhảy theo xuống, tiến đáy nước.

Huyết Ưng lập tức đuổi tới, sau khi hai tiếng "rầm" vang lên, hồ nước lại khôi phục như bình thường.

Quân Lan Phong tiến vào đáy nước, lập tức mờ cặp mắt sáng sủa bén nhọn, tìm kiếm bóng hình xinh đẹp kia, đợi đến khi nhìn thấy Lạc Vân Hi như một mỹ nhân ngư đạp hai chân, bơi về hướng Cửu Sát nói, trái tim hắn liền lập tức đề xuống, tăng nhanh phạm vi cánh tay vùng vẫy đi theo.

Lúc này, trạng thái thân thể của Lạc Vân Hi không tốt lắm, có thể là vì đứng lâu, đi lại không được dễ dàng, nàng nheo lại mắt, sắc mặt trắng bệch.

Tiếng nước xao động tới gần, một thân hình to lớn tới gần, mùi vị quen thuộc truyền đến, nàng cảm thấy trên bờ eo căng thẳng, một cánh tay cứng cáp cuốn lấy eo nàng, ôm chặt nàng.

Quân Lan Phong mang Lạc Vân Hi vào trong ngực, một tay khác lại phối hợp rẽ nước để bơi lội, cũng không phí sức.

Lạc Vân Hi thẳng thắn không dây giũa, đưa tay ôm tay cánh tay hắn, nhắm mắt lại.

Quân Lan Phong cảm thấy nàng có vẻ không đúng, cúi đầu, trông thấy gương mặt thanh tú của nàng nổi hơi nhọt nhọt, mắt sáng đóng chặt, cho là nàng không có đủ không khí, trên khuôn mặt tuần tú xẹt qua vẻ lo lắng, đưa tay bế nàng lên.

Trong lúc Lạc Vân Hi ngẩn ra, một đôi môi lạnh lẽo đã áp tới, gương mặt phóng đại kia đã mờ hồ không rõ, cảm xúc quen thuộc tràn ra trên môi.

Quân Lan Phong ôm thật chặt ở eo nàng, hôn môi của nàng, dễ dàng cạy đôi môi đỏ của nàng ra, đẩy không khí cho nàng.

Lạc Vân Hi nhận ra được ý đồ của hắn, dở khóc dở cười, đưa tay bấm một cái vào phần eo của hắn, chỉ lên phía trên, cười thành tiếng, liền không nín thở được, nàng nhanh chóng uống vài ngụm nước.

Quân Lan Phong nắm nhanh nàng, hai người cùng nổi lên mặt nước, không khí mới mẻ hết mức tiến vào mũi và miệng, Lạc Vân Hi phun ra một ngụm khí, quả thực bơi không nổi nữa, đành phải mềm mại treo ở trên người Quân Lan Phong, để tránh chìm xuống.

Quân Lan Phong há mồm, giọng khàn khàn hỏi: "Thân thể sao vậy?"

Lạc Vân Hi lắc đầu, khẽ hừ nhẹ một tiếng, mặt sượt qua ngực hắn, một tiếng rên rỉ này, lập tức thì trở nên có ý vị, hình như là đang làm nũng.

Quân Lan Phong đầu nõ tung, cả người đều kích động đến hừng hực sôi trào, giọng nói có chút run rẩy, cúi đầu hỏi: "Sao vậy? Không thoải mái sao?"

Hắn đuổi tay sờ trán nàng, lại xoa bóp bàn tay nhỏ bé của nàng.

Lạc Vân Hi không nói lời nào, thật là mất mặt, nàng cũng không muốn nói mình không thể bơi, không còn sức lực để bơi, cắn thật chặt môi không nói gì.

Quân Lan Phong nhìn bộ dạng này của nàng, đau lòng muốn chết, chắc là thân thể nàng không khỏe, nhưng lại không hỏi được nàng khó chịu chỗ nào, đành phải vỗ về lưng của nàng, nhẹ giọng hỏi: "Khá hơn chút nào không? Không phải phải là thiếu khí thời gian dài chứ?"

Hắn vừa nói chuyện, hai chân thỉnh thoảng giẫm xuống nước, bảo đảm hai người nổi trên mặt nước.

Lạc Vân Hi lắc đầu, vô lực dán sát mặt trên lồng ngực hắn, bóng dáng màu tím trước mắt mờ hồ, đây là quần áo màu tím của Quân Lan Phong.

Quân Lan Phong không nhìn được cúi đầu, hôn một cái trên trán nàng, Lạc Vân Hi lập tức giương mắt, trừng mắt nhìn hắn.

Hắn không khỏi có chút xấu hổ, đáy lòng khó chịu hơn nữa, bỏ mặc ánh mắt của nàng, ôm nàng chặt hơn chút, giọng nói tràn đầy thương tiếc: "Sớm biết thế này, thì không để người xuống, để ta ôm người đi."

Lạc Vân Hi nhỏ giọng mở miệng: "Đi thôi, lập tức không có việc gì rồi."

Quân Lan Phong suy nghĩ một chút, gật đầu, nhẹ giọng nói bên tai nàng: "Được, lên bờ liền hết chuyện, nhìn thêm một chút." Nói rồi, hắn tóc đen sau đầu nàng lên, tại phía sau Lạc Vân Hi không thấy được, chà mấy cái lên môi, mới hài lòng thả xuống.

Huyết Ưng cách đó không xa, thấy rất rõ ràng cảnh này, gương mặt lập tức bắt đầu vận vẹo, nắm quả đấm thật chặt tiếng vang lên "rang rắc".

Gia, thuộc hạ không tin, người thật sự muốn đi tình biệt ly!

Tình Yên tiểu thư, nàng ấy tính cái gì đây?

Hắn giận dữ, liều mạng mà bơi qua, mang theo tiếng nước làm Quân Lan Phong thức tỉnh.

"Gia, Lạc tiểu thư sao vậy? Sớm biết thân mình kém như vậy, cũng không biết bơi, cần gì xuống đây?" Huyết ưng mở miệng, giọng nói đã cực kỳ bất nhẫn.

Quân Lan Phong cảm thấy thân mình Lạc Vân Hi run rẩy, hắn không biết Lạc Vân Hi tức, chỉ cho là nàng bị lời nói của Huyết Ưng làm tổn thương, sắc

mặt "xoạt" một cái trầm xuống, quát lạnh: "Bốn vương dẫn nàng xuống ngắm cảnh không được sao? Nhiều lời như vậy, có thời gian này còn không đi tìm Cửu Sát đi!"

Huyết Ưng đành phải ngậm miệng, chui vào đáy nước, bơi về phía trước. Quân Lan Phong ôm Lạc Vân Hi đuổi theo hần.

Kỳ thực Cửu Sát ở cách đó không xa chờ bọn hần, làm bộ như không thấy, ở phía trước mở đường, không lâu lắm, bốn người rốt cục bơi tới cửa sơn động trong lòng Cửu Sát theo, xuyên qua cửa động, dần dần mặt bằng càng ngày càng thấp, thẳng đến dưới chân có thể chạm đến đất xốp.

Lạc Vân Hi có chút miễn cưỡng dính vào thân hình cao lớn của Quân Lan Phong.

Thẳng đến khi dưới chân chạm tới đất, chân nàng cũng vẫn mềm nhũn, dường như đứng không nổi, Quân Lan Phong không nói gì, bồng nàng lên, cứ thế đi đến trên bờ.

Lạc Vân Hi cảm thấy ánh mắt xấu hổ của Cửu Sát và Huyết Ưng, đẩy hần một cái, trầm giọng nói: "Đề ta xuống."

Giọng khàn đặc, cực kỳ yếu ớt.

Quân Lan Phong đành phải thả tay, nhìn xem nàng thật sự có thể đứng ổn định không.

Lạc Vân Hi đứng vịn tường, liếc nhìn vị trí cửa động, ẩm ướt chật hẹp, hỏi: "Chính là chỗ này sao?"

Cửu Sát thấy nàng hỏi, nào dám không đáp, vội vàng nói: "Đúng vậy, chính là nơi này, bên trong có rất nhiều con đường rề."

"Đi lên phía trước thôi, cẩn thận trên mặt đất có cơ quan, đừng dẫm xuống thứ gì đó." Huyết Ưng rất khó chịu mở miệng, nói lời đầu tiên liền tiến lên, không quay đầu nhìn lại nhiều.

Lạc Vân Hi vừa muốn đi, Quân Lan Phong bước đi thông thả đến trước mặt nàng ngồi xổm xuống, trầm giọng nói: "Đi lên."

"Không cần dùng lưng của người!" Lạc Vân Hi kiên định cự tuyệt.

"Đi lên!" Giọng nói của Quân Lan Phong có chút lạnh lùng.

"Người đủ chưa?" Lạc Vân Hi nghĩ đến vừa rồi hần cứ phải ôm mình trên bờ, đá một cái về phía cái lưng cứng rắn của hần, cú đá này, vẫn chưa sự dùng toàn lực, nhưng cả đùi phải của nàng đã tê rần, nàng hít một ngụm khí lạnh.

Quân Lan Phong nhin cười, bình tĩnh nói: "Đi lên!"

Trong bụng Lạc Vân Hi mắng vài tiếng, chỉ đành hoàng nằm lên trên lưng hần, Quân Lan Phong cúi đầu gối xuống, thân mình cường tráng như núi đứng lên, hai tay bắt chéo trên eo nàng sau lưng, để nàng vững vàng ở lưng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Thà hủy mười ngôi miếu, chứ không nên hủy một cuộc hôn nhân

Edit: thu thảo

Quân Lan Phong công Lạc Vân Hi, bước chân như bay, giẫm đạp lên mặt đất, cố gắng để nhẹ bước chân, đôi mắt sắc bén tập trung nhìn đường phía trước, tránh né bất cứ cái gì khả nghi vật, rất nhanh đã đuổi theo Huyết Ưng và Cửu Sát.

Hai người quay đầu lại, trông thấy chủ tử nhà mình mang Lạc Vân Hi trên vai, cũng không khỏi cảm thấy chấn động, dù sao, tận mắt nhìn thấy cùng tượng tượng trong đầu hoàn toàn khác nhau.

"Phía trước có ngã ba đường." Cửu Sát chỉ vào ba con đường cách đó không xa, do dự nói.

Đôi mắt Lạc Vân Hi chăm chú nhìn chằm chằm ba con đường này đường, trầm giọng nói: "Qua thử xem."

Quân Lan Phong công nàng nhanh chân đi qua, nói: "Ở đây bố trí như là một trận bát quái, đi ở giữa."

Cửu Sát lập tức ở lấy bút than ra trong lòng, vẽ một ký hiệu ở bên trên vách đá, dùng làm dấu hiệu. Lạc Vân Hi không phản đối, bốn người cứ thế đi dọc theo con đường ở giữa, lại vòng qua nhiều lối rẽ, mỗi cái ngã ba đều làm lên dấu hiệu.

Mọi người đi thẳng về phía trước, xem từ dấu hiệu, thì không đi đến đường về đường cũ, chứng minh ở đây thực sự như Quân Lan Phong từng nói, bố trí theo bát quái hình tròn, mọi người đi trong bát quái.

Đột nhiên, Cửu Sát hô nhỏ một tiếng: "Phía trước có người!"

"Đương." Một tiếng, Huyết Ưng rút kiếm ra, che ở phía trước.

Cửu Sát thờ nhẹ nói: "Chắc là ám vệ kia, dường như hấn dẫm lên cơ quan."

Quả nhiên, ánh mắt Lạc Vân Hi nhìn theo, ám vệ kia ngã trên mặt đất, bốn phía rơi đầy đất mũi tên ngắn, mà trước ngực hấn, cũng đang cắm một mũi tên, thân mình vô lực ngã trong vũng máu, không nhúc nhích, như là chết rồi.

"Ta đi xem thử." Cửu Sát nắm chặt chủy thủ trên tay, lớn gan nói.

"Cẩn thận một chút." Quân Lan Phong lo âu dặn.

Cửu Sát gật đầu, chậm rãi bước tới bóng đen, cũng không phát sinh cái gì ngoài ý muốn khác, hấn đi thẳng tới trước người ám vệ, vươn chủy thủ ra, đẩy ra mặt nạ của hấn, mày không khỏi nhíu lên.

"Là người của ai? Truyền mật âm nói cho ta biết." Giọng nói hùng hồn của Quân Lan Phong vang lên bên tai hấn.

Cửu Sát quay đầu lại, nhìn nam nhân công Lạc Vân Hi, đứng trong bóng tối, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

Hấn đã dùng phương pháp truyền âm mật trả lời Quân Lan Phong.

Quân Lan Phong một kinh ngạc, tiếp tục nói: "Quả nhiên là hấn! Không cần nói cho Hi nhi."

Cửu Sát khó hiểu, đã biết người kia muốn mạng Lạc Vân Hi, vì sao không tiết lộ cho Lạc tiểu thư biết, để nàng sớm phòng ngừa, cách xa người này một chút đây?

Hiển nhiên là Quân Lan Phong đã có ý khác, hấn há mồm nói: "Chôn cất tại chỗ thôi, Cửu Sát, người làm việc này, chúng ta tránh một chút."

Lạc Vân Hi bấm vai hấn một cái: "Chúng ta xuống chính vì tìm người này, sao không thăm dò thân phận của hấn?"

Hơi thở hơi nóng cùng giọng nói dễ nghe cách mình gần như vậy, trái tim đều tê dại, Quân Lan Phong cười nói: "Nhìn thấy trang phục ám vệ hấn mặc trên người không? Lúc trên dốc núi không nhìn rõ, bây giờ có thể nhận ra là trang phục ám vệ của phủ hoàng tử, Cửu Sát, người nhận được là ai không?"

Thấy hấn lưỡng vấn đề khó cho mình, Cửu Sát lập tức trở về nói: "Bẩm gia, ám vệ này thuộc hạ cũng không biết, nhưng hấn mặc ăn mặc thực sự là ám vệ chuyên dụng của phủ hoàng tử."

"Ta xem thử." Lạc Vân Hi đá hai chân, ra hiệu cho Quân Lan Phong buông nàng xuống.

"Người chết có gì đẹp đâu mà nhìn vậy?" Quân Lan Phong cự tuyệt nàng, công nàng xoay người đi nhanh.

"Thả ta xuống!" Lạc Vân Hi tức vô cùng, liền nện hai vai của hấn.

Phía sau, Cửu Sát nhanh chóng nắm chủy thủ, về linh tinh mấy lần trên mặt người kia, rạch tới mặt đầy vết rách, không thể nhận ra, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

"Người không cho ta xem, là có trò quỷ gì không? Quân Lan Phong!" Giọng nói của Lạc Vân Hi đã cực kỳ tức giận.

Quân Lan Phong dùng chân, nhẹ buông tay, Lạc Vân Hi liền từ sau lưng hấn tuột xuống, chân mềm nhũn, không dùng được chút sức nào, đành phải chặt vật ngồi dưới đất.

Hấn quay đầu lại, nhìn nàng, nói: "Bổn vương chỉ muốn nói cho người, người kia đúng là ám vệ trong phủ hoàng tử, hơn nữa còn là một người trong số thuộc hạ của Đoan Mộc Triết và Đoan Mộc Ly, không mang mặt nạ da người, Cửu Sát và Huyết Ưng đều nhận ra, cũng biết là ám vệ của ai, rốt cuộc là ai có dã tâm với người, chúng ta đều biết!"

"Vậy người nói xem là ai?" Trái tim Lạc Vân Hi lạnh đi, quả nhiên là một trong hai người bọn hấn sao?

Nếu bảo là Đoan Mộc Triết, vậy là vì hấn muốn lấy mạng Đoan Mộc Ly, ngay cả mình cũng có thể lạnh lùng hạ độc thủ, bỏ ở ngoài sao?

Nếu bảo là Đoan Mộc Ly, chỉ vì chứng minh quan hệ của mình và Đoan Mộc Triết, sẽ không nhìn lại an nguy của mình, cũng thâm tình đến mức cứu giúp sao?

"Rốt cuộc ai?" Giọng của nàng lạnh tới cực điểm, lạnh lùng bắn về hướng Quân Lan Phong.

Quân Lan Phong chấp tay, đứng ở trước mặt nàng, thấp lôm ni nhìn nàng, ánh mắt xẹt qua tia trốn tránh: "Bất kể là ai, cũng là Đoan Mộc Triết hoặc Đoan Mộc Ly, bọn hắn đều là bằng hữu của ngươi, nói ra cũng chỉ làm tổn thương lòng ngươi, bí mật này khiến cho nó vĩnh viễn chìm vào đáy biển thôi, về sau, ngươi cách xa hai người bọn hắn một chút là được."

Trong con ngươi đen nhánh của Lạc Vân Hi xuất hiện lửa giận: "Quân Lan Phong, ngươi không nói cho ta là ai, chính là để ta cách hai người bọn hắn một chút phải không? Không ngờ tâm tư của ngươi đề tiện vậy!"

Quân Lan Phong bị nàng chửi vào mặt không nhìn được, ngẩng đầu liếc nhìn Huyết Ứng, lúng túng xoay người lại, để cho Lạc Vân Hi một cái lưng.

Hắn thực sự không thích Lạc Vân Hi tiếp xúc quá nhiều với hai nam nhân kia, hắn biết, nếu như nói cho nàng biết là Nhị hoàng tử hoặc Lục hoàng tử, một người khác, sẽ trở thành người được nàng tin tưởng hoàn toàn, thế nhưng, không nói cho nàng, có thể một lần nữa làm nàng khoảng cách tạo với hai người kia.

Đây thật sự là cơ hội thật lớn, Quân Lan Phong hắn, cũng không muốn đẩy nữ nhân mình thích cho người khác.

"Quân Lan Phong, ngươi có nói hay không?" Năm ngón tay thon dài sạch sẽ của Lạc Vân Hi mạnh mẽ nắm vào vách đá bên cạnh, đầu ngón tay đỏ bừng, giọng nói đề nén lửa giận vô cùng lớn.

Quân Lan Phong nhìn sơn động sáng tối không rõ, đỉnh động có rất nhiều khe hở, ánh sáng mặt trời theo khe hở chiếu xuống, làm cho hang động dưới nước này vốn dĩ tối tăm có thêm vài phần ánh sáng.

Lạc Vân Hi quay đầu lại, đã trông thấy Cửu Sát buông lên người ám vệ một đồng đất, khăn che mặt màu đen hạ xuống hạ xuống, Cửu Sát nâng khẽ phần lưng ám vệ, nàng đã thấy được một gương mặt máu thịt lẫn lộn.

"Ngươi thật ác độc!" Lạc Vân Hi phun ra một câu từ kẻ răng.

"Hi nhi, hai người bọn hắn đều không thật lòng đối với ngươi, ta chỉ vì muốn tốt cho ngươi thôi." Quân Lan Phong khẽ thở dài, mà không dám quay đầu nhìn sắc mặt Lạc Vân Hi, chỉ sợ mình sẽ mềm lòng.

"Được, ngươi đi đi, cứ xa một chút, không nói thì không nói! Người mang theo người của ngươi rút!" Lạc Vân Hi cũng không muốn nhìn đến gương mặt đó.

"Hi..."

"Đừng gọi ta!"

Quân Lan Phong quay đầu, sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn nàng một cái, chậm rãi cong môi mỉm cười, nói: "Được, ngươi muốn ở chỗ này thì ở lại đây đi, để người chết tiếp chuyện với ngươi. Chờ chân ngươi tốt lên, rồi lại đi nữa."

Nói xong, hắn phất tay với Cửu Sát và Huyết Ứng một cái: "Chúng ta đi!"

"Chủ tử, thật sự đi sao?" Cửu Sát vừa chôn người xong, thở hổn hển hỏi. Huyết Ứng vui vẻ, nói: "Bảo ngươi đi thì đi, nói nhiều cái gì?"

Quân Lan Phong đã bước nhanh theo đường cũ đi trở về, Huyết Ứng kéo Cửu Sát đuổi theo, lúc đi ngang qua trước mặt Lạc Vân Hi, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Chẳng mấy chốc, trên con đường này chỉ còn lại một mình Lạc Vân Hi, đường đi chật hẹp, chỉ có thể nhìn thấy đồng đất nhô lên cao vút kia, một góc áo màu đen lộ ra ngoài, quả nhiên là người chết tiếp nàng.

Gió lạnh từ đỉnh đầu thổi xuống, kêu gào trong động, dường như rêu rao oan tình thiên cổ, làm người khác nổi da gà.

Lạc Vân Hi cắn môi, lòng tràn đầy là lửa giận, nàng hận không phải những khác, mà là Quân Lan Phong vậy mà thật sự bỏ nàng ở nơi này!

Tuy nàng không cho rằng mình thích hắn, nhưng ở chung lâu như vậy, nàng không thể không thừa nhận, nàng có lòng tin tuyệt đối với Quân Lan Phong, mà bắt đầu lòng tin này, dường như chỉ vì hắn thích mình.

Không có quá nhiều ngôn ngữ, không có ý hành động, nàng từ trước đến giờ đi lại trong tình huống rất nhiều, sao không cảm giác được, hắn thích mình chứ?

Phản thích kia, khác Đoan Mộc Triết, cũng khác Đoan Mộc Ly, là dứt bỏ thân phận, thích không xây dựng trên bất cứ lợi ích gì, chính là để cho nàng biết, nàng tin tưởng hắn không cần điều kiện gì...

Có thể cũng chẳng phải sở hữu thích đều sẽ kéo dài, nàng cũng không muốn lợi dụng Quân Lan Phong, cho nên, trong lòng phẫn nộ, vừa có suy sụp và phức tạp không tên.

Nàng đỡ vách đá, gian nan đứng lên, chân ngâm trong nước bùn rùn vô lực, nhưng nghỉ ngơi một lúc, đi đường sẽ không thành vấn đề, chỉ là có chút chậm mà thôi.

Lạc Vân Hi thử đi được vài bước, thăm than, vẫn không thoải mái bằng Quân Lan Phong công, thẳng thắn ngồi xuống, kêu lên: "Quân Lan Phong, ngươi ở nơi nào? Mau lần ra đây!"

Khắp cả động đều chỉ vang tiếng của nàng, nhưng không tiếng Quân Lan Phong đáp lại.

Nàng không cam lòng, lại kêu lên: "Họ Quân, ngươi đi ra đi, mau lại đây công ta, ta đi không nổi."

Vẫn không trả lời.

Lạc Vân Hi có chút đáng thương mong kêu lên: "Quân Lan Phong, nếu ngươi không ra, đời này ta cũng sẽ không để ý tới ngươi nữa."

Vừa dứt lời, lại có tiếng bước chân từ trong bóng tối đi nhanh ra, một bộ y phục tím nhàn nhạt, mang vẻ hào hoa phú quý, làm nổi bật đáng người cao to của nam nhân, gương mặt đẹp trai, chứa một sự thâm trầm.

Quân Lan Phong đi vài bước liền tới trước mặt Lạc Vân Hi, quay mặt nói: "Không phải ngươi muốn ta cút sao?"

Lạc Vân Hi vươn tay nhỏ ra, vỗ vạt áo hắn, thấp giọng nói: "Không cần, ngươi công ta đi." Cùng lắm, không hỏi là được.

Ngược lại... Hiện tại nàng cũng không muốn biết là người nào, sau này phòng ngừa chút là được.

Quân Lan Phong thấy đáng vẻ nhu nhược của nàng này, trong lòng thật sự không muốn, nhưng lạnh mặt, cúi người xuống, đưa lưng về phía nàng, trầm giọng nói: "Nằm lên đi!"

Lạc Vân Hi lập tức cười khanh khách nằm trên lưng hắn, phần lưng rộng rãi, cực kỳ cường tráng, nhưng cũng cực kỳ thoải mái, Quân Lan Phong đứng dậy cất bước, nàng càng cảm giác trên lưng hắn giống như mặt đất phẳng hơn, rất vững vàng.

Quan trọng hơn chính là, một cảm giác an toàn nồng đậm quấn lấy bao bọc nàng lại.

Lạc Vân Hi dùng hai tay ôm chặt cổ hắn, đầu tiên là dán bên trái mặt vào lưng hắn, rồi sau đó đổi lại phía bên phải mặt, lại nghiêng đầu về phía trước, gác ở hắn trên hõm vai, khẽ thở dài: "Thật là thoải mái!"

Hương gió thổi tới, trái tim Quân Lan Phong rung động, cả người đều căng thẳng, tay ôm hai chân nàng càng dùng lực rất lớn, khàn khàn giọng cảnh cáo nói: "Chớ lộn xộn!"

Lạc Vân Hi cười "ha ha", nhìn bộ dạng kia của hắn, trong lòng cười trộm, lại nhìn gương mặt với khoảng cách gần như vậy, thần xui quỷ khiến tiếp tục, như một trò đùa dai, "chụt" một tiếng, môi chạm vào mặt nam nhân, hôn một cái.

Ba phần hồn của Quân Lan Phong lập tức bay lên chín tầng mây, chân mềm nhũn, cổ tay lại không có lực, Lạc Vân Hi rơi từ trên lưng hắn xuống, hắn vội vươn tay ôm lại, đỏ mặt lên kêu lên: "Hi nhi..."

Ánh mắt của hắn có chút mê ly, một tay Lạc Vân Hi vào trong ngực, môi run rẩy hỏi: "Ngươi thích ta phải không?"

Hai gò má Lạc Vân Hi nóng bỏng, không trả lời hắn, thân mình đã bị Quân Lan Phong ôm thật chặt, môi run rẩy dán chặt môi của nàng lại, hơi thở nồng nặc của nam nhân vọt tới, lập tức khắc cắn nuốt suy nghĩ của Lạc Vân Hi.

Quân Lan Phong cực yêu đôi môi phần hồng đỏ mọng kia, liếm mát vào, tùy tiện đè ép, kỹ thuật đã từ từ thông thạo, thoả thích hưởng thụ nước bọt ngọt ngào của nữ tử, mát vào trong miệng, ngọt đến trong lòng, trong đầu trống rỗng, chỉ hận chẳng thể vô nữ tử thành một cục nhét vào trong miệng.

Sau đó Lạc Vân Hi xấu hổ, mềm mại nằm trong ngực nam nhân, cũng không đáp lại, chỉ là nhắm lại mắt, gò má đỏ ửng, từ việc hắn đòi lấy, tim cũng nhanh chóng nhảy lên, không biết làm gì, nhưng cũng có chút hưởng thụ cảm giác như vậy.

Quân Lan Phong một mặt hôn nàng, tay cũng theo bản năng phủ lên ngực nàng.

Đột nhiên một tiếng vang thật lớn đánh tan cảnh ngọt ngào của hai người.

Hai mắt Huyết Ưng vô cùng tức giận nhìn hai người, nắm chặt quả đấm.

Quân Lan Phong nâng ánh mắt nhuộm một chút ham muốn lên, liếc hắn một cái, trong mắt hiện ra ánh sáng lạnh.

"Huyết Ưng, chúng ta đi." Cửu Sát gấp gấp giữ chặt hắn, kéo ra ngoài, trong lòng bị dọa đến run lên.

Lạc Vân Hi ôm chặt eo trắng kiện của Quân Lan Phong, tựa ở trước ngực hắn, cực kỳ thoải mái, cực kỳ an lòng, không chớp mắt nhìn về hướng bên này, mắt nhắm lại, cảm thụ được sự hoảng loạn xen lẫn ngọt ngào.

Quân Lan Phong cảm giác được tay bản thân đặt ở trên hai cái bánh bao nhỏ kia, dường như nghĩ đến cô gái trước mặt còn nhỏ, có chút ngượng ngùng thu tay về, nhưng ánh mắt của hắn làm thế nào cũng dời khỏi đó được.

Tuy nàng rất nhỏ, nhưng cũng chỉ còn hai năm là cặp kê, ở trong mắt Quân Lan Phong hắn, đã là một nữ nhân, cũng là nữ nhân hắn cam tâm tình nguyện

yêu.

Yêu thương như vậy, cùng việc giữ lấy không quan hệ gì với nhau, nhìn dáng người gầy yếu của nàng, hắn chỉ muốn bảo vệ, chở nàng dưới cánh chim của mình, không cho phép bất kỳ kẻ nào ham muốn sự tốt đẹp, hoàn mỹ của nàng.

Ý thức được Lạc Vân Hi thay đổi, Quân Lan Phong vươn tay phải ra, nhẹ nhàng nâng cằm nàng, trên mặt là không che giấu được sự vui vẻ và ngạc nhiên, hỏi: "Hi nhi, ta hôn nàng...Nàng không cự tuyệt sao?"

Sắc mặt Lạc Vân Hi càng đỏ, liếc mắt lườm hắn, ánh mắt chứa sự kiêu ngạo, môi phản hồng bị hắn gầy vò hơi sưng lên, là mê hoặc vô cùng trên cõi đời này.

Phong tình vô hạn ở trước mắt, Quân Lan Phong kích động đến ôm chặt nàng lần nữa, găm loạn trên mặt nàng, thể hiện vui thích không biết nên làm thế nào trong lòng.

Thái độ của Hi nhi đối với hắn tốt như vậy, hắn thật là vui vẻ!

Tuy thân thể sớm có phản ứng, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ sẽ làm bước tiếp của chuyện này nữa, cho dù là nghĩ lại, thì hắn đối với Hi nhi như vậy, cũng là làm bản...

Lạc Vân Hi dựa ở cổ Quân Lan Phong, dựa cả người vô lượng trên người hắn, mặc hắn hôn mặt mình đầy nước miếng, bất đắc dĩ nói: "Đi ra ngoài đi, ta không muốn đi."

"Ta cống nàng, không, ôm nàng đi." Quân Lan Phong nở nụ cười như hoa, tinh thần phấn chấn, bông nàng lên, động tác cực kỳ cẩn thận, vô cùng trân trọng, giống như ôm một bảo bối quý giá nhất trên đời.

Đi đường cũng chậm hơn nhiều so với lúc tới, nhẹ hơn nhiều, ánh mắt cũng không nhìn đường, ngo ngoe nhìn mặt Lạc Vân Hi thật lâu, chỉ dùng ánh mắt còn lại nhìn thử đường, cũng không đi nhầm một bước. Ở cửa sơn động, Huyết Ưng đứng trong nước cạn từ xa nhìn thấy sắc mặt khó coi, hắn nhìn hai người bên này, lập tức đi tới, tiếng nước dưới chân vang lên ào ào, hắn nói: "Chủ tử, ngài thật sự thích Lạc tiểu thư như vậy, cũng đã thử hỏi Tình Yên tiểu thư có đồng ý cho nàng làm trắc phi hay không chưa?"

Thân mình Quân Lan Phong cứng đờ, trong ngực, sắc mặt Lạc Vân Hi cũng là biến đổi.

"Còn có, Lạc tiểu thư, cướp nam nhân của người khác là hành vi không có đạo đức đây!" Huyết Ưng lạnh lùng chỉ trích: "Thà hủy mười ngôi miếu, không thể phá hủy một cuộc hôn nhân, Vương gia đã có vị hôn thê, mời ngài chú ý thân phận!"

Sắc mặt Lạc Vân Hi bị hắn nói tới đỏ lên, vừa rồi, nàng thật sự không nhớ ra, nam nhân này còn có vị hôn thê, lúc này, nàng đẩy Quân Lan Phong ra, từ trên người hắn xuống, yên lặng đứng trên mặt đất, có chút hối hận.

Tuy đau chân, nhưng đứng thẳng, đi đường, cố gắng thì đều không có gì đáng ngại, để Quân Lan Phong cống, chỉ là nàng muốn lười một hồi mà thôi.

Quân Lan Phong tức đến mức nói không lên lời, thật vất vả Hi nhi đối với hắn mới tốt một chút, ngoan ngoãn mặc hắn cung sủng như thế, mấy câu nói của Huyết Ưng đã làm hắn nhọc sức phí công!

Tuy hắn tức giận, nhưng lại không có lý do để chỉ trích Huyết Ưng, thực sự, hắn là nam nhân có vị hôn thê, nhưng ai biết, sau cuộc hôn nhân này, hắn cũng có nỗi khổ tâm trong lòng! Mà Lạc Vân Hi, là một người ngoài dự kiến của hắn, vẫn cứ xông vào nội tâm của hắn, chiếm cứ suy nghĩ và trái tim hắn, làm hắn cũng không thể kiềm chế.

"Hi nhi... " Hắn khinh khê gọi.

Trên mặt Lạc Vân Hi đã khôi phục sự lạnh nhạt của những ngày qua, nàng sẽ không làm tiểu tam, lúc này nói: "Chúng ta nên lên trên thôi."

Nói xong, nhón mũi chân lên đi vào trong nước.

Quân Lan Phong nhìn cực kỳ đau lòng, đuổi theo vài bước, nhưng Lạc Vân Hi xoay người lại, vẫy tay kêu Cửu Sát: "Mang ta lên!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Phụ trách với ta

Edit: thu thảo

Cửu Sát nghe Lạc Vân Hi kêu mình, lại thấy lúc nàng ở trong nước trông có vẻ vất vả, nhớ tới vừa nàng có chút suy yếu, không khỏi đi về phía nàng.

Ánh mắt Quân Lan Phong lạnh lẽo như kiếm lập tức bắn về phía hắn, Cửu Sát nhìn thoáng qua, bị sự ác liệt chưa bao giờ có trong mắt chủ tử dọa giật mình, lập tức hồi hồn đứng yên tại chỗ.

Hắn đứng trong nước, chứ không phải đầu óc bị úng nước, lại còn muốn chạm vào nữ nhân mà chủ tử coi trọng, trong lòng hắn thầm mắng mình một câu.

Lạc Vân Hi thấy Cửu Sát không đến, quật cường quay mặt đi, bơi tới chỗ nước sâu, hai chân bủn rủn vô lực, miễn cưỡng vùng vẫy hai tay, tránh khỏi mình bị chìm xuống, sức lực tay chân có thể đẩy ra ngoài càng ngày càng nhỏ, lực cản của dòng nước chảy không phải lớn một cách bình thường, nàng cảm thấy lực bất tòng tâm, trước mắt mờ hồ, không rõ phương hướng.

Lúc nàng càng bơi càng bất động, thân mình nhào tới phía trước, nhưng không chìm xuống đáy nước, mà là rơi vào một vòng tay ấm áp, giọng nói trầm thấp gọi cảm của nam nhân vang lên trong đầu nàng: "Gắng gượng làm gì, nhìn xem người phá thân thể này thế nào đi."

Đây là truyền âm mật, giọng nói quen thuộc làm Lạc Vân Hi cảm thấy an lòng, miệng nàng hơi mở, muốn mở miệng, vô số nước bỗng nhiên chui vào, quá trình nín thở bị cắt đứt, trong đầu "ong" một tiếng, nước điên cuồng theo miệng chen vào lỗ mũi và tai, sặc nước làm nàng không thể thở nổi.

Sau một khắc, trong tai "ong" một tiếng, ánh sáng chiếu tới, thì ra, nàng đã bị kéo lên bờ.

Mở mắt ra, Lạc Vân Hi cảm giác mình rất chật vật, xoay mặt, đã nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Quân Lan Phong, hắn buồn cười hỏi: "Không nghe lời ta, nước này dễ uống sao?"

Cả người Lạc Vân Hi không thoải mái, tính tình nóng như lửa cũng tăng lên, mặt cau lại nói: "Người uống thử nhìn đi."

Nói xong, nàng đưa tay ấn đầu Quân Lan Phong, dùng hết sức lực, cứ ấn đầu hắn vào trong nước.

"tùm tùm..." Quân Lan Phong không hề phòng bị mà uống một hóp nước lớn, vội vàng gỡ tay của nàng ra, ngẩng đầu lên, mở lớn miệng hít thở không khí trong lành, bộ dạng chật vật không kém Lạc Vân Hi bao nhiêu.

Tâm tình Lạc Vân Hi lúc này mới tốt hơn một chút, khuôn mặt đầy ý cười, giọng nói cũng nhẹ nhàng: "Thế nào rồi? Dễ uống chứ?"

Quân Lan Phong thấy nàng nở nụ cười, đáy lòng u ám cũng thò ra một hơi, chỉ cần nàng cao hứng, thì mình chịu chút ủy khuất cũng không có việc gì, cho nên vừa rồi hắn không trốn tránh, để mặc nàng ấn đầu mình xuống.

Tay trái hắn nắm vai nữ nhân, đưa tay phải ra, bàn tay như quạt bỏ đưa từ trán xuống, lau khô vết nước dính trên mặt nàng, cười khô nói: "Hi nhi, tâm tư người thật là xấu."

Lạc Vân Hi đắc ý hừ một tiếng.

Quân Lan Phong ôm chặt lấy nàng nói: "Không đi nữa, trời sắp tối rồi." Hai chân thông thạo gãi tựa như hai người một cái thân thể tựa như ngư (cá) thông thường bơi về phía phương xa.

Cửu Sát nhìn sắc mặt Huyết Ưng đen như đáy nồi, gượng cười nói: "Huyết ưng, chúng ta cũng nên đi."

Huyết Ưng không để ý tới hắn, thân mình khỏe mạnh nhảy về phía trước, chui vào đáy nước, trong nháy mắt không thấy tăm hơi.

Cửu Sát sờ mũi mình, nhiều lần ở trước mặt Huyết Ưng bị bỏ qua đã thành thói quen của hắn, cái tên này không phải chủ tử, lúc câu kinh còn quái dị hơn so với chủ tử, thật sự không biết hắn có lai lịch gì, hạ nhân lại có dạng tính khí thiếu gia này!

Chẳng qua chủ tử tin tưởng hắn, giữ hắn ở bên cạnh, mình cũng không nên hỏi.

Lạc Vân Hi khế cắn môi, nụ cười trên mặt dần nhạt đi, nàng nắm chặt vạt áo Quân Lan Phong, mặt đầy vẻ nghi ngại gì đó.

Quân Lan Phong dẫn nàng bơi nổi trên mặt nước, đến bên dưới vách núi, cho bò câu cá làm tín hiệu, chờ Cửu Sát và Huyết Ưng lên bờ, bốn người dựa theo thứ tự lúc tới, lần lượt leo lên dốc núi.

Ám vệ ở trên cực kỳ chu đáo, đưa tới bốn bộ xiêm y sạch sẽ, chuẩn bị cho Lạc Vân Hi một bộ y phục màu đen của ám vệ thường mặc, chất liệu vải hoàn toàn mới, kích cỡ vừa phải, vẫn có một cái khăn che mặt, Lạc Vân Hi vui vẻ, bộ y phục này so với nàng đồ của nàng dễ sử dụng hơn.

Tiếp nhận quần áo, Quân Lan Phong lạnh nhạt phân phó: "Các người hãy giả quyết chuyện còn lại, bốn vương đi trước." Hắn ôm chặt eo Lạc Vân Hi, mũi chân khẽ nhón, dậm nhanh xuống xích sắt đi mất.

Lạc Vân Hi cau mày nói: "Người dẫn ta đi đâu?"

Quân Lan Phong dẫn nàng bay lên một phía của Dốc Núi Ngàn Trượng, cũng không đi mà không biết trước đường, mà là đi dọc theo một con đường nhỏ, tiến vào sâu trong núi.

Lúc này, hắn mới thấp giọng trả lời: "Đương nhiên không thể để cho người ở đó thay quần áo."

Hai người dừng lại tại chân một ngọn núi nhỏ, trước mặt có sơn động nhỏ, Quân Lan Phong tiện tay khê chỉ, nói: "Đi vào thay áo khô đi."

Lạc Vân Hi vì sự chu đáo của hắn mà cảm động, nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Hứa không được đến gần nhìn lên đi!"

Quân Lan Phong liếc nàng một cái, ánh mắt có chút ý tứ đánh giá cả người nàng một lần, nói: "Người cũng chỉ là nhóc con mà thôi, có gì đáng giá để ta nhìn lên đây?"

Tuy hắn không nói rõ, Lạc Vân Hi vẫn biết hắn đang cười nhạo mình, lập tức lạnh lùng nói: "Dáng người không có gì thì làm sao, ta lại không phải vị hôn thê của ngươi, cũng không muốn thích ngươi mà!" Nói xong ôm quần áo vội vã vào động.

Trái tim Quân Lan Phong tê rần, sắc mặt nhăn nhó, hít sâu một hơi, hét vào trong sơn động: "Lạc Vân Hi, bốn vương ở bên ngoài thay quần áo, ngươi cũng đừng nhìn lên!"

Hắn vừa cởi áo, lộ ra dáng người trần trụi tinh trắng, Lạc Vân Hi liền từ trong sơn động chạy ra, cắn giận nói: "Ta không nhìn trộm, ta quang minh chính đại nhìn!"

Quân Lan Phong gấp đến nắm quần áo đi che lấp cơ thể, tiếc thay không kịp mất rồi, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lạc Vân Hi đứng cửa sơn động, lòng hắn tràn đầy hoảng loạn, thậm chí còn có chút vui sướng, gò má lạng lẹ đỏ lên.

Dáng người nam nhân khỏe mạnh, hai vai rộng rãi, da thịt dẻ trần thân trên thân thể bóng loáng, nhìn rất trắng, cơ bụng rõ ràng, eo thon tinh tế, cả người không tìm được vết sẹo nào, trong lòng Lạc Vân Hi cảm thán một tiếng, mặt ngoài lại giả vờ ghét bỏ, quơ tay múa chân nói: "Nhìn thử người đi, muốn bắt thịt không có bắp thịt, bụng nhỏ tí, một đại nam nhân, da thịt còn trắng nõn như thế, thật là mất mặt!"

Quân Lan Phong cũng không để ý mặc quần áo, lắc mình đi qua, ôm nữ tử đang chửi vui vẻ vào lòng.

Y phục màu đen của Lạc Vân Hi còn ẩm ướt dán vào lồng ngực của hắn, xuyên qua vải áo đơn bạc, có thể cảm giác được nhiệt độ của nam nhân, Lạc Vân Hi kinh ngạc đẩy hắn ra: "Vô lễ! Vô lễ!"

Quân Lan Phong dùng môi niêm phong lại tiếng kêu của nàng, nhiệt độ bờ môi rất đáng sợ, mắt hàm chứa một tia trêu tức nhìn cặp mắt gần ngay trước mắt kia: "Như thế nào đây? Bị ta kẻ muốn bắt thịt không có bắp thịt, bụng thì nhỏ tí ôm là chẳng phải rất buồn nôn sao?"

"Người thấy sao?" Lạc Vân Hi tỉnh táo lại, cũng không muốn trốn nữa, mà là đưa tay sờ về phía cơ ngực của hắn, lại sờ xuống bụng, trào phúng nói: "Nhìn thử đi, cái thân thể này cũng chỉ có vậy thôi!"

Tay nhỏ không nhịn được sờ không ngừng, trong lòng thán phục, nam nhân này lại có dáng giống hệt người mẫu!

Quân Lan Phong không ngờ nàng lớn gan như vậy, sau khi kinh ngạc, gò má càng nóng hơn, cưỡng ép bản thân quên thân thể biến hóa, trong lòng tràn đầy vui mừng, giọng nói mềm nhũn: "Người sờ tới sờ lui như vậy, ta thấy người ngược lại rất hưởng thụ."

Tâm tư Lạc Vân Hi bị hắn nhìn thấu, ngẩng đầu nguyệt hắn một cái, thu tay về. Quân Lan Phong lại bắt được bàn tay nhỏ chỉ muốn rút lui kia, mắt lóe lên ánh sáng khác thường, giọng nói trầm khàn: "Người sờ soạng thân thể ta, có phải nên phụ trách ta hay không?"

Ánh mắt Lạc Vân Hi từ hung tợn chuyển thành ngạc nhiên, khóe miệng kéo nhẹ.

Nụ cười của Quân Lan Phong càng sâu, lòng tham không đáy nói: "Nếu như người không phụ trách với ta, thì ta sẽ nói cho tất cả mọi người biết, người đã sờ cơ thể ta, đến lúc đó, không ai dám cười người nữa đâu."

"Quân Lan Phong, người có thể bớt vô sỉ được không?" Trần Lạc Vân Hi nổi đầy vạch đen, ra sức tránh khỏi hắn, đi vào hang núi.

"Không thể." Quân Lan Phong nghiêm trang ở sau lưng nàng đáp, Lạc Vân Hi đi nhanh như bay, lập tức biến mất ở bóng tối trong động. Một mặt thay quần áo, một mặt hận nghiền răng nghiền lợi, đã có vị hôn thê, còn muốn một chân đạp hai thuyền, thật là đáng chết! Muốn chơi, nàng còn tiếp nổi, nhưng đùa quá lớn rồi, nàng lại không thể tiếp nổi rồi!

Từ trong hang động đi ra, Quân Lan Phong cũng đã thay xong quần áo mới, là một bộ y phục màu đen, so với y phục màu tím lúc trước, nhiều thêm ba phần thâm trầm, phối hợp với vẻ mặt nghiêm túc của hắn, khiến người khác vừa thấy đã sẽ sinh ra cảm giác xa cách, không giống nam nhân dùng ngôn ngữ đùa giỡn Lạc Vân Hi lúc trước chút nào.

Hai người ra phía sau núi, đi đường vòng tới trước hoàng tự, không làm kinh động hòa thượng trong chùa, Cửu Sát cùng mấy ám vệ chờ ở trên đường xuống núi.

"Huyết Ưng đâu?" Quân Lan Phong không thấy Huyết Ưng, cho nên thuận miệng hỏi một chút.

Cửu Sát cung kính nói: "Huyết Ưng có chút nhiệm vụ chưa hoàn thành, nên đi trước rồi."

Sắc mặt Quân Lan Phong trầm xuống, không lên tiếng, hắn cũng không bảo Huyết Ưng làm nhiệm vụ khác, hắn đã không thích, vậy thì kệ hắn thôi!

Lạc Vân Hi chấp tay với bọn hắn, nói: "Lần này đa tạ các người, ta xin cáo từ trước."

Gặp động tác giang hồ này của nàng, Quân Lan Phong đỡ khóc đỡ cười, nắm chặt cổ tay nàng hỏi: "Nàng xuống núi sao?"

"Tối hôm qua ta cười ngửa tới, cho nên sẽ cười ngửa về." Giữa hai hàng lông mày của Lạc Vân Hi hiện lên sự xa cách.

Quân Lan Phong không nghe theo nàng, vén rèm xe lên, kéo nàng vào trong xe, lạnh lùng ra lệnh cho Cửu Sát: "Khởi giá, bảo người đưa ngựa của Lạc tiểu thư về Lạc phủ!"

Lạc Vân Hi thấy hấn như thế, thẳng thắn không phản bác, hơn nữa nàng cũng không có sức lực gì để cười ngửa, bất giác nằm ngủ trong toa xe.

Quân Lan Phong thấy thế, mở hốc tối trên vách xe ngựa ra, ôm một cái chăn ra, ném cho nàng nói: "Đắp lên đi!"

Lạc Vân Hi vừa chạm chăn Thiên Tâm Ti như cánh hoa mềm mại, trong lòng hơi động, trợn mắt nhìn lại, cái chăn tơ tằm đắt tiền này, chẳng phải lần đó nàng mượn trong xe ngựa của Trung Sơn Vương, tiện tay ném luôn đi sao? Tại sao hấn còn nó, hoặc là, hấn có hai cái sao?

Quân Lan Phong nhìn ra tâm tư của nàng, cười ha ha, nói: "Nhắc tới cũng kỳ lạ, bất chợt có một ngày, chăn tơ tằm này có thêm mùi sữa thơm, bốn vương tử đó về sau ngủ càng thấy thơm hơn."

Tay Lạc Vân Hi nắm chăn khẽ run lên, cắn môi, trong lòng xẹt qua cảm giác phức tạp, không nói nữa, nằm trên ghế ngồi đủ rộng, quần lấy chăn gấm, ngủ say trong khi xe ngựa đang chạy.

Nghe được hơi thở đều đều vang lên trong toa xe, Quân Lan Phong không nhịn được lặng lẽ ngồi xuống, ngồi xỏm trước mặt Lạc Vân Hi, đánh giá dung nhan nàng ngủ say, ký ức về quan hệ với nha đầu bày hiện lên rõ ràng một lần nữa trong đầu.

Mà Lạc Vân Hi, biết Quân Lan Phong sẽ luôn ngồi ở bên cạnh nàng, nàng cũng yên tâm không hề để phòng ngủ thiếp đi, so ngủ tại Vân Các còn tốt hơn.

Khóe môi Quân Lan Phong hơi cong lên, mắt cũng hơi cong, khóe mắt nhộn nhạo ý cười, không dám làm phiền nàng, cứ ngu ngốc nhìn kỹ gương mặt thanh lệ kia như vậy.

Đến khi xa ngựa dừng lại, giọng nói của Cửu Sát vang lên: "Gia, đến của sau của Lạc phủ rồi."

Quân Lan Phong mới giật mình tỉnh lại, thấy thời gian trôi qua quá nhanh, muốn đứng dậy, đầu gối đã ngồi đến tê dại, theo bản năng cong lại một chút, va vào sàn xe trước ghế dựa, tạo ra tiếng động.

Lạc Vân Hi bị tiếng vang làm tỉnh, đứng lên, xoa đôi mắt buồn ngủ mông lung hỏi: "Đến rồi sao?" Lại liếc nhìn Quân Lan Phong đứng ở trước mặt.

"Về đến nhà rồi." Quân Lan Phong khẽ cười một tiếng, đưa tay ôm lấy nàng, ôm cả chăn Thiên Tâm, nhảy từ trên xe xuống, dùng khinh công bay vào Lạc phủ.

Đầu Lạc Vân Hi còn có chút lơ mơ, chưa kịp ngăn cản, để mặc hấn ôm mình vào Vân Các, thừa dịp không có người chú ý trực tiếp vào phòng.

Quân Lan Phong cẩn thận ôm nàng đến trên giường gỗ, lấy chăn Thiên Tâm Ti đi, vươn bàn tay lớn ra xoa chân nàng, giọng nói cực kỳ dịu dàng: "Qua hôm nay, sẽ hết tê chân, hôm nay không nên đi lại, bữa tối uống chút cháo nóng, như vậy mới tốt cho cơ thể và dạ dày."

Lạc Vân Hi im lặng không đáp, ai bảo hấn quan tâm mình như vậy!

Quân Lan Phong lại thao thao bất tuyệt dặn vài câu, mãi đến khi giọng nói của Xuân Liễu vang lên bên ngoài: "Là tiểu thư sao? Người đã về rồi sao?"

Hấn mới dừng miệng lại, không chớp mắt nhìn Lạc Vân Hi, rồi xoay người lộn từ cửa sổ trong phòng ra ngoài, biến mất không thấy tăm hơi.

"Là ta, ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lát, bữa tối lại gọi ta dậy." Lạc Vân Hi xoa đầu có chút choáng váng, vô lực nói.

Xuân Liễu dừng chân lại, nhưng vẫn vọt vào phòng, chân cong xuống, quỳ trên mặt đất, sợ hãi nói: "Tiểu thư, không biết Tiểu Bích đi đâu rồi, liệu có phải bị người của tứ tiểu thư bắt đi hay không?"

Lạc Vân Hi nghe thấy chuyện này, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, xoay mình ngồi dậy, trầm giọng hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào?" Nàng mắt liếc nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời sắp lặn, sắc trời dần tối.

Từ sau khi Xuân Liễu nhìn Tiểu Bích làm của người tam viện há giận, tình cảm trong lòng đối với nàng ấy thay đổi rất nhiều, lập tức đưa vào danh sách người mình, lúc này nói: "Từ trưa hôm nay, có người bên ngoài phủ tới, nói là tìm Tiểu Bích, Tiểu Bích nói nàng đi ra ngoài một chút, nhưng đến hiện tại còn chưa trở lại! Nô tỳ lo lắng gần chết. Không phải là tứ tiểu thư trả thù, tìm người bắt nàng ấy đi chứ?"

Lạc Vân Hi hơi nhíu mày, lắc đầu: "Không phải."

Nghe Xuân Liễu kể, thì có lẽ là người của Thần lâu, bằng không, Tiểu Bích tuyệt đối sẽ không đi.

Nàng đứng lên, đi vài bước ra khỏi phòng, đang muốn gọi Xuân Liễu đi chuẩn bị xe, thì một bóng dáng mảy hồng từ ngoài viện đi tới, chính là Tiểu Bích, thần sắc của nàng ấy có chút hồn bay phách lạc.

"Tiểu Bích, người đi đâu vậy? Ta lo cho người muốn chết!" Xuân Liễu vội vàng chạy tới nắm tay nàng ấy hỏi.

Tiểu Bích ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Vân Hi, vội đi tới, quỳ xuống nói: "Tiểu thư, ta có chuyện muốn nói."

Lạc Vân Hi xua tay với Xuân Liễu nói: "Xuân Liễu, lui ra."

Xuân Liễu cắn môi, không biết giữa các nàng còn có chuyện gì mà mình không thể biết, nhưng cũng chỉ đành phải lui ra.

"Là Thần lâu sao?" Lạc Vân Hi nhẹ giọng hỏi thăm.

Tiểu Bích ngẩng đầu, kinh ngạc liếc nhìn chủ tử nhà mình, nói: "Là U tỷ, nàng ta muốn hỏi thăm ta chuyện của người, ta nói với nàng ta, người đã mất ký ức, vốn không nhớ ta, là Nhị hoàng tử phái ta đến bảo vệ người, nàng ta mới yên tâm, nói nếu như người có hành động gì khác thường, thì phải bẩm báo với nàng ta ngay."

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, nói: "Được, ta đã biết, người rất trung thành."

Tiểu Bích cúi đầu, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư nuôi chúng ta nhiều năm như vậy, trong lòng chúng ta sẽ mãi mãi có tiểu thư."

"Ừ, đứng lên đi." Lạc Vân Hi vươn tay ra, đỡ nàng dậy nói: "Bị sợ hãi rồi phải không? Về nghỉ ngơi đi."

Tiểu Bích đáp ứng rồi về nhà kè, Lạc Vân Hi nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt xẹt qua ánh sáng lạnh.

Một đêm bình yên trôi qua, cả đêm này, Lạc Vân Hi nghỉ ngơi rất tốt, sáng sớm ngày thứ hai dậy, quả nhiên hai chân đã không đau nữa, có lẽ là do ở lâu dưới thác nước nên mới bị đau.

Khinh Hồng theo thường lệ đưa canh gà tới, Lạc Vân Hi gọi nàng lại hỏi: "Việc kia làm xong chưa?"

Khinh Hồng khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Làm xong rồi, chủ tử yên tâm."

Khỏe miệng Lạc Vân Hi cũng cong lên nở nụ cười, ánh mắt ôn hòa nhìn về phía Khinh Hồng: "Khinh Hồng, cũng chỉ có người là người ta có thể tin tưởng."

Khinh Hồng kinh ngạc, mãi mới cười nói: "Nghe nói chủ tử mới thu một ám vệ, gọi Tiểu Bích."

"Ừm, nhưng nàng có thể qua cửa ải của ta hay không thì còn khó nói lắm!" Lạc Vân Hi cúi đầu, lông mi dài che tâm tư trong mắt lại, khiến người khác không đoán ra nàng đang suy nghĩ gì, lòng Khinh Hồng lại càng tôn kính nàng hơn.

Gian ngoài, truyền đến tiếng bước chân vang lên, Khinh Hồng vội vàng lui ra, Lạc Vân Hi hơi nhíu mày, tiếng bước chân này, rõ ràng là của nam nhân, ai lại khiêm nhã như vậy, còn chưa thông báo mà đã chạy đến Vân Các?

Đang nghỉ ngơi, giọng của Đoan Mộc Kỳ vang lên: "Lạc Vân Hi, có ở đây không? Lạc Vân Hi!"

"Thập nhị hoàng tử, tiểu thư chúng ta còn chưa dậy." Xuân Liễu ở bên ngoài các quét lá cây rụng dưới đất, nhanh chóng chặn hấn lại, nàng cũng rất tình ý.

Lạc Vân Hi một tay bưng chén nhỏ, đi ra khỏi Vân Các, nhíu mày hỏi: "Đoan Mộc Kỳ, người tìm ta gấp như vậy làm gì?"

"Người không phải nói nàng chưa dậy sao?" Đoan Mộc Kỳ trừng mắt nhìn Xuân Liễu, Xuân Liễu sợ hãi tới sắc mặt trắng bệch.

Đoan Mộc Kỳ không thèm để ý đến nàng nữa, cười hi hi nói: "Lạc Vân Hi, người theo ta ra ngoài một chút được không?"

"Đi đâu?" Lạc Vân Hi nhẹ múc canh gà trong chén, thong thả nhấp một miếng, thân thể gầy yếu thông dong đứng thẳng, cực kỳ hào phóng, ánh sáng mặt trời chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của nàng, cực kỳ rung động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Bất công

Edit: thu thảo

Đoan Mộc Kỳ thấy thế, trong lòng cũng hơi động.

Trên người Lạc Vân Hi luôn có một luồng tồn tại một loại khí chất mà không thấy được ở các nữ hài cùng tuổi, thanh nhã nhẹ nhàng, rồi lại tinh nghịch cổ quái, không chỉ người cùng tuổi, mà cả những cô gái khác cũng không có người nào thú vị như nàng vậy.

Hắn che giấu kinh ngạc trong mắt, hỏi: "Theo ta tới Trân Bảo Các được không?"

"Trân Bảo Các sao?" Tên chắc cũng như ý nghĩa, đây nhất định là một cửa hàng bán ra rất nhiều bảo vật khó tìm, chỉ là, đang yên đang lành Đoàn Mộc Kỳ lại muốn tới đó làm gì? Hoàng đế thường châu báu cho hắn trần còn thiếu sao?

Đoàn Mộc Kỳ lắp lửng, giọng nói mang theo chút hi vọng: "Ta tin tưởng ánh mắt của ngươi, ngươi thông minh như vậy, nhất định có thể chọn cho ta một bảo bối tốt. Đối với những thứ nữ nhân thích, ta nghĩ rằng ngươi chắc chắn nhìn chuẩn hơn ta."

"Mua cho nữ nhân ư?" Lạc Vân Hi nhếch môi cười, cười tới quý dị. "Sao rồi? Thập nhị hoàng tử có ý trung nhân rồi sao?"

"Không phải, ngươi chỉ cần nói có đi với ta hay không thôi." Đoàn Mộc Kỳ vẫn không nói lý do.

"Được, Chờ ta dùng hết đồ ăn sáng rồi đi." Lạc Vân Hi bưng canh gà quay vào trong rồi ngồi xuống, chậm rãi uống, nàng cũng muốn tới cái nơi gọi là Trân Bảo Các đó để dạo một vòng.

Chờ Lạc Vân Hi uống xong canh gà, nàng thu thập đơn giản một chút, cùng Đoàn Mộc Kỳ ra khỏi phủ, trên đường, gặp phải Lạc Băng Linh dậy sớm đi tản bộ trong vườn.

"Thập nhị hoàng tử, có việc gì mà ngài đến phủ sớm như vậy?" Lạc Băng Linh nhìn thấy Đoàn Mộc Kỳ, khoe miệng mỉm cười như hoa hoi, nàng đeo khăn che mặt, che đi vết năm ngón tay Tiểu Bích lưu lại vẫn còn đỏ ửng trên mặt nàng ta.

Qua hai mắt vành cong lên, có thể thấy 1 chút vẻ đẹp của nàng ta, nhìn ánh mắt Lạc Băng Linh, ngược lại có vẻ rất đẹp.

"Ừm." Đoàn Mộc Kỳ không thích Lạc Băng Linh, chỉ vì trước kia nàng ta rất hay bắt nạt Lạc Vân Hi, hiển nhiên, cái tên này đã quên mất, mình mới là kẻ có tội lớn nhất.

"Tam tỷ, các ngươi muốn đi đâu vậy?" Lạc Băng Linh không nói gì mà tiếp tục hỏi, dường như đã quên nhục nhã tại Vân Các.

"Trân Bảo Các." Lạc Vân Hi cười nhạt mà nhìn nàng ta.

"A..., ta cũng muốn tới nơi nào đó để mở mang kiến thức, có thể mang theo ta được không?" Mặt Lạc Băng Linh đầy sự vui vẻ.

Lạc Vân Hi đã khẳng định, nhất định Lạc Băng Linh đang để ý đến Đoàn Mộc Kỳ, nên mới đặc biệt chờ bọn họ ở chỗ này, con đường này, là con đường nhất định phải đi từ Vân Các ra khỏi Lạc phủ. Mà lần trước, nàng ta chặn Đoàn Mộc Kỳ ở đây cũng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Nữ nhân này, đến cùng có âm mưu gì chứ? Lạc Vân Hi cười rất vui vẻ.

Đoàn Mộc Kỳ không nhịn được tránh ra trước, mở miệng nói: "Xe ngựa của bốn điện hạ không ngồi được nhiều người, ngươi tự đi đi."

Lạc Băng Linh nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, tro mắt nhìn Lạc Vân Hi đuổi theo Đoàn Mộc Kỳ, mà nắm chặt quả đấm.

Lan Quỳnh mạng che mặt phía sau oán hận nói: "Không ngờ Tam tiểu thư vậy mà cũng không bỏ qua thập nhị hoàng tử."

Sắc mặt Lạc Băng Linh khôi phục vẻ lạnh nhạt như dĩ vãng, oán hận nói: "Sau bảy ngày, ai cũng chẳng phải của nàng ta. Mà ta, nhất định phải thể hiện mình thật tốt, chắc có người sẽ vừa ý ta." Nàng ta nói "ngươi", đương nhiên sẽ không phải loại tôm tép nhai nhép như Nhan Trình.

Lạc Vân Hi ngồi xe ngựa cùng Đoàn Mộc Kỳ, rất nhanh đã đến Trân Bảo Các nổi tiếng lâu đời khắp Dạ Đô.

Các này tên là "Trân bảo", trên thực tế là chuyên bán các loại đồ nữ trang, ở đây mỗi đồ trang sức giống đều do người có tay nghề khéo léo thiết kế tỉ mỉ, được đại sư có tay nghề cao nhất điêu khắc tỉ mỉ, chất liệu chọn lựa được cũng là bảo thạch, ngọc quý giá trị không rẻ, cho nên sản phẩm mang lên quầy cũng đặc biệt giống vậy, độc nhất vô nhị, được cá quý phu nhân vô cùng yêu thích.

Lạc Vân Hi nghe Đoàn Mộc Kỳ giới thiệu, cảm thấy rất hứng thú, xem ra, bất kể là hiện đại hay là cổ đại, đều có rất nhiều người thích mới, đầu óc buồn bán vĩnh viễn linh hoạt như vậy.

Trân Bảo Các là tòa nhà có hai tầng, xuống xe ngựa Lạc Vân Hi phóng tầm mắt nhìn, đã nhìn thấy vô số tủ xếp ở trong lầu một của cửa hàng, vật liệu gỗ thượng hạng, màu sắc mới mẻ, giữa các quầy có ngăn cách một khoảng nhất định, khiến người ta có cảm giác thoải mái, rộng rãi.

Xe ngựa của bọn hắn vừa đến, liền có một gã sai vặt mặc quần áo màu xanh ra đón, cười nói: "Hoan nghênh khách quan đến Trân Bảo Các."

Đoàn Mộc Kỳ vén rèm mà xuống, gã sai vặt kia lập tức khom người kêu lên: "Thì ra là thập nhị hoàng tử, thất kính thất kính."

Đoàn Mộc Kỳ và Lạc Vân Hi sóng vai vào trong, một người trung niên béo trắng mặc áo màu lam bằng lụa từ bên trong ra đón, cười nói: "Thập nhị hoàng tử, đúng là khách quý."

Lạc Vân Hi nhìn Đoan Mộc Kỳ bằng ánh mắt khó hiểu không hề chớp.

"Nhìn ta làm gì?" Đoan Mộc Kỳ liền vội vàng hỏi.

Lạc Vân Hi khẽ cười một tiếng, nói: "Không ngờ, một cửa hàng bán nữ trang, vậy mà ai nấy đều biết thập nhị hoàng tử, xem ra, ngươi là khách quen của nơi này rồi."

Đoan Mộc Kỳ có ngu đi nữa, cũng nghe ra ý trong lời nàng nói, cười ha ha trả lời: "Các nương nương trong hoàng cung thích nhất trang sức nơi này, chúng ta đều đã tới, Tiền lão bản nhiệt tình, nhớ kỹ chúng ta, thì có cái gì lạ đâu." Hắn ngẩng đầu nói: "Đưa ta đến chỗ bán trâm cài tóc của các người xem, ta muốn xem hàng mới."

"Vâng ạ." Tiền lão bản đáp một tiếng, sai tiểu nhị đi làm việc, còn mình thì quay về hướng hai người làm động tác "mời", Đoan Mộc Kỳ thân nhiên đi về phía cầu thang lầu, Lạc Vân Hi đi theo, hai người lên lầu hai.

Vừa vào cửa lầu hai là một phòng khách trống trải, giữa phòng bày một cái bàn dùng để tiếp khách, chiếc bàn ở giữa là một cái bàn ngọc, mặt bàn bóng loáng, hiện ra ánh sáng màu xanh nhu hòa, Tiền lão bản sai một tiểu nhị khác đi pha trà nóng, để trên đệm lót, đặt ở trên bàn ngọc.

Rồi tiểu nhị đó lại mang một cái hộp lớn bằng gỗ tới, đặt ở trên bàn, cười nói: "Thập nhị hoàng tử, tất cả đều ở chỗ này."

Lạc Vân Hi phóng tầm mắt nhìn, ánh sáng châu báu trong hộp chói mắt, tỏa sáng lấp lánh, hoa cả mắt, nàng không khỏi thán thán, quả nhiên đều là bảo bối, ánh mắt sáng lên, nhặt lên một cây trâm chế tạo từ ngọc bích lên.

Ngọc là Ngọc Lam Điền thượng hạng, màu sắc ôn hòa, lại sáng trưng, để ở lòng bàn tay, phản chiếu làm bàn tay nhỏ càng trắng nõn hơn. Lạc Vân Hi cẩn thận nghịch, hình dạng cây trâm này cũng không phức tạp, như một con cá uốn lượn, đường cong mượt mà, hào phóng khéo léo, nàng thật sự rất thích.

"Cây này được không?" Đoan Mộc Kỳ bị một loạt ánh sáng đâm vào không phân biệt nổi gì nữa, nhìn cái này, lại nhìn sang cái kia, cuối cùng ánh mắt chuyển đến trâm ngọc bích Lạc Vân Hi trong tay.

"Người muốn tặng người khác sao?" Lạc Vân Hi thân nhiên hỏi.

"Vị tiểu thư này thật tinh mắt, trâm ngọc bích này được làm từ ngọc thuần túy nhất trên Thiên Sơn, quá trình chế tạo mài mòn khá khó khăn, điêu khắc thông minh khéo léo, thêm vào vận khí tốt, mới mài phải được một cây trâm ngọc hiếm thấy như vậy." Tiền lão bản cười híp mắt tán dương, nói một tràng dài.

Lạc Vân Hi không nói, ngoảnh nhìn cây trâm trong tay, đồ trang sức quý báu chân chính không cần nói nhiều lời tán dương như vậy, là vàng, thì sẽ sáng chói.

Tiền lão bản che giấu hiếu kỳ trong mắt, hỏi: "Vị tiểu thư này còn chưa cập kê thì phải? Bỏ qua chiếc trâm này, thì thật sự đáng tiếc! Hiện tại mua nó rồi cất đi, đến ngày cập kê mang ra cài lên, không biết bao nhiêu người phải hâm mộ đó!"

Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ thập nhị hoàng tử đến là mua trâm cho tiểu nha đầu này sao?

Đoan Mộc Kỳ cười nói: "Lạc Vân Hi, ngươi thật sự thích cây trâm này nhỉ? Ta mua nó cho ngươi. Nhưng ngươi hãy chọn cho ta một cây trâm đi đã." Lạc Vân Hi nghe vậy, thả trâm ngọc bích xuống, hỏi: "Người muốn mua cho ai? Là người như thế nào?"

Đang hỏi câu này, từ dưới lầu một truyền đến tiếng bước chân, có tiểu nhị vội vã chạy lên kêu: "Ông chủ, Lục hoàng tử đến."

Đoan Mộc Triết? Lạc Vân Hi có chút kinh ngạc, hắn cũng đến Trần Bảo Các vào lúc này sao? Liếc mắt đã phát hiện vẻ sốt sắng trên mặt Đoan Mộc Kỳ, Lạc Vân Hi ngồi yên không nhúc nhích.

Tiền lão bản nhiệt tình như trước xuống đón Lục hoàng tử lên.

Đoan Mộc Triết mặc áo dài màu xanh lục chậm rãi lên lầu, dung nhan như ngọc lạnh nhạt, theo tiếng bước chân vang lên, giọng nói trong trẻo như trăng của hắn cũng đồng thời vang lên: "Bổn điện hạ tới lấy cây trâm hôm qua nhìn trúng."

Đầu óc Tiền lão bản mơ hồ, nhìn tiểu nhị theo Đoan Mộc Triết đi lên, tiểu nhị kia đi ra từ phòng làm việc nói: "Ông chủ, hôm qua ngài không ở đây, Lục hoàng tử nhìn trúng cây trâm ta đặt một mình ở giá hàng số tám, chuẩn bị nói với ngài, kết quả trong nhà có chuyện, ta đã vội vã trở lại sớm."

Giá hàng số tám... tiểu nhị theo tới thở nhẹ một tiếng, lập tức che miệng.

"Sao vậy?" Trong lòng Tiền lão bản đột nhiên nhảy dựng lên, nhìn về phía hắn, có chút trách hắn thất lễ.

Sắc mặt tiểu nhị trắng bệch, nhỏ giọng nói: "Ông chủ, cây trâm trên giá hàng số tám chính là trâm ngọc bích vừa rồi thập nhị hoàng tử muốn lấy."

Thì ra hắn nhìn thấy một cây trâm lẻ loi bày ở bên trên, tưởng rằng có người quên thu hồi, nên đã mang đi cho thập nhị hoàng tử lựa chọn.

Thấy rõ hết tất cả sự việc, Đoan Mộc Triết đã đi lên trên phòng khách, nghe tiểu nhị nói, sắc mặt hắn có chút khó coi, vừa đảo mắt, lại nhìn thấy Lạc Vân Hi.

"Hi nhi." Đoan Mộc Triết có phản kích động, không nghĩ đến sẽ gặp nàng ở nơi này, nhanh chân đi tới.

Đoan Mộc Kỳ gãi đầu, hỏi: "Lạc Vân Hi, người quen Lục ca sao?"

Đoan Mộc Triết cũng không chú ý sự tồn tại của hắn, nhàn nhạt nói: "Đã gặp mặt mấy lần, cũng có thể nói là quen."

Lạc Vân Hi gật đầu với hắn, không nói thêm gì.

Đoan Mộc Kỳ lôi ống tay áo Lạc Vân Hi, ra hiệu cho nàng nhìn cây trầm trên bàn, còn mình nói với Đoan Mộc Triết: "Lục ca, huynh cũng tới chọn trầm cho Đình nhi sao?"

Đình nhi? Tay Lạc Vân Hi đang muốn cầm một cây trầm thạch anh màu đỏ run lên một cái, Dạ Đô này, còn có mấy người gọi Đình nhi đây?

Mắt Đoan Mộc Triết vội vàng đảo qua mặt Lạc Vân Hi, không hề trả lời Đoan Mộc Kỳ, bộ dạng ra lệnh, ngón tay thon dài sạch sẽ nắm trầm bích ngọc kia, trầm giọng nói: "Gói lại cho ta."

"Chờ một chút." Lạc Vân Hi thấy vật mình thích bị hắn lấy đi, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Đoan Mộc Triết ôn hòa nhìn về phía nàng, trong mắt xẹt qua sự áy náy, nói: "Hi nhi, bảy ngày nữa, chính là ngày Đình nhi tới tuổi cập kê, cây trầm này ta nhất định phải mua."

Đoan Mộc Ly đã ở trước mặt người khác công khai vui vẻ làm bạn với Lạc Vân Hi, hắn cũng sẽ không thể như trước kia khi đối diện với nàng mà giả vờ không nhìn thấy, nhưng cũng không dám quá thân mật, giọng nói chuyện lạnh nhạt không gợn sóng.

Khóe môi Lạc Vân Hi cong lên: "Nàng ta cập kê, các người mua trầm gài tóc cho nàng ta thì không sao. Nhưng mà cái trầm ngọc bích này, là ta nhìn trúng trước, xin lỗi."

Đoan Mộc Triết sừng sờ, ánh mắt quét về phía Tiền lão bản để kiểm chứng.

Trong lòng Tiền lão bản thầm mắng mẹ nó, trong thời gian cực ngắn ước lượng nặng nhẹ, cười nói: "Tiểu thư, thập nhị hoàng tử, thật sự xin lỗi, ta cũng mới biết cây trầm này Lục hoàng tử đã nhìn trúng ngày hôm qua, vì tỏ rõ thái độ xin lỗi, ta đồng ý tặng miễn phí tiền các người một cây trầm khác, các người tùy ý lựa chọn, giá trị bao nhiêu cũng được."

Tuy thịt rất đau, nhưng cũng là biện pháp tốt nhất, mấy tiểu nhị lạng lẽ giơ ngón cái lên, gùm càng già càng cay.

Nếu như đổi thành người khác, có lẽ sẽ cao hứng đáp ứng, nhưng Lạc Vân Hi lại khác, nàng lạnh nhạt nhìn về phía Đoan Mộc Triết, nói: "Người chọn cho nàng ta một cây trầm khác đi, cái này, ta thích rồi."

Nàng đã nói có rất rõ ràng.

Đoan Mộc Triết nhíu mày, như thương lượng nhìn về phía Lạc Vân Hi: "Nếu như người thích, ta sẽ để cho người, chỉ là, cây trầm này, là.. Đình nhi nhìn trúng."

"Ta cũng nhìn trúng." Giọng nói của Lạc Vân Hi có chút cứng ngắc.

Đoan Mộc Triết người chẳng phải luôn miệng nói xem ta là thanh mai trúc mã, trong lòng chỉ có duy nhất mình ta sao? Không phải người nói mình chỉ cùng Lạc Phi Đình là gặp dịp thì chơi sao?

Một cây trầm, cũng không bỏ được sao?

Đoan Mộc Kỳ có chút khó thở ở giữa nhìn hai người, nếu là Đình nhi nhìn trúng, một cơ hội biểu hiện tốt như vậy, Lục ca sao có tặng thể cây trầm cho Lạc Vân Hi đây?

Quả thực là Lạc Vân Hi nói chuyện viển vông, vì thế, hắn giảng hòa nói: "Lạc Vân Hi, chúng ta lại xem thứ khác thôi."

"Không, ta chỉ muốn cái này." Lạc Vân Hi rất cố chấp, ánh mắt lạnh như băng rơi vào tay Đoan Mộc Triết.

Tay hắn, tròn bóng như ngọc, năm ngón tay thon dài nắm chặt trầm ngọc bích, trong ánh ngọc trong suốt càng làm nổi bật bàn tay trắng nõn, chỉ là giờ khắc này, quả nắm rất chặt, đốt ngón tay cứng ngắc, trên cổ tay hơi lộ gân xanh.

Ánh mắt Đoan Mộc Triết dò xét nhìn chăm chăm Lạc Vân Hi một lúc lâu, tức giận nói: "Đừng nào loạn. Tiền lão bản, gói lại."

Lạc Vân Hi tức giận nhìn về phía Tiền lão bản: "Người dám! Người đã lấy cây trầm này ra, ta nhìn trúng, người dám bán cho người khác!"

Tiền lão bản không hề để nàng vào mắt, ngược lại có chút sợ hãi thập nhị hoàng tử, chỉ là giờ khắc này hắn nhìn Đoan Mộc Triết đứng kia, đã có chút

niềm tin, lòng may mắn lại cực nhanh, rồi lại khôi phục như trước, cười nói: "Tiểu thư, ngươi chịu thiệt một chút." Rồi tất nhiên là đi gói trâm ngọc bích lại.

Trong ánh mắt lộ Lạc Vân Hi ra sự châm biếm, tập trung nhìn Đao Mộc Triết, giọng nói không mang theo bất luận tình cảm gì: "Ngươi hài lòng rồi chứ?"

Đao Mộc Triết chậm rãi buông quả đấm nắm chặt ra, ánh mắt bình tĩnh: "Đừng tranh cãi vô lý nữa, sau này, ta sẽ bồi thường cho ngươi thứ tốt hơn."

Không chỉ là tốt hơn, bảo bối trên thế gian, nàng muốn cái gì đều có cái đó.

E ngại Đao Mộc Kỳ và người ngoài còn ở đây, hắn chỉ muốn tạm thời an ủi tâm tư của nàng.

Lạc Vân Hi cười lạnh, hắn cho là mình ghen sao? Còn cô tình gây sự ư! Nàng chỉ là vì đứa nhỏ này trước đây cảm thấy là bất công mà thôi!

Lạc Vân Hi ngồi vào trên ghế gỗ, không lên tiếng nữa, Tiền lão bản bèn lui ra, Đao Mộc Triết nhẹ giọng hỏi: "Ngươi thích cây trâm nào không?" Hắn tình tứ nhìn về phía trâm quý trong hộp gỗ.

Lạc Vân Hi tùy ý quét mắt, nhặt lên trâm thạch anh đỏ thắm, cười lạnh nói: "Những thứ này nhìn thì là bảo trâm, nhìn từ ngoài đều là hàng thượng đẳng, nhưng cây trâm kia trong quá trình làm, phải chịu ma sát, chẳng phải chớp mắt là có thể nhìn ra được. Người chọn trâm phải có độ cảnh giác cao, đừng dễ về bề ngoài che mờ hai mắt, mang thứ tốt mà dễ cùi (tốt ngoài trong xấu) nhặt lại."

Trái tim Đao Mộc Triết vì lời nàng nói hung hăng run lên.

Nàng nói vậy, là nói trâm hay là người?

Tốt mà dễ cùi gì đó, là chỉ Lạc Phi Đình, hay là Đao Mộc Triết hắn?

Trong lòng hắn nhất thời khổ sở, không trả lời.

Đao Mộc Kỳ kỳ lạ hỏi: "Đây đều là bảo ngọc thế gian hiếm thấy, ta có thể cam đoan, sẽ không tốt mà dễ cùi, ngươi cứ việc chọn đi, đừng lo lắng."

Đối với thâm ý của Lạc Vân Hi, hắn không hiểu chút nào. Bầu không khí đông lại trong chốc lát, Tiền lão bản cười hi hi nâng trâm ngọc bích đã bọc lại đi ra, Đao Mộc Triết nhận lấy, cắt vào trong tay áo, liếc nhìn Lạc Vân Hi, thờ dài, trầm giọng nói: "Sau này, chắc chắn ta sẽ mang đồ tốt nhất trên đời trả cho ngươi."

Nói xong, hắn bước nhẹ xuống lầu, rời khỏi Trần Bảo Các.

Đao Mộc Triết đi rồi, Đao Mộc Kỳ quần lấy Lạc Vân Hi bắt nàng chọn trâm cho hắn, Lạc Vân Hi ngắm cây trâm thạch anh màu đỏ ở một bên, dường như nàng cũng cảm thấy rất hứng thú đối với cây trâm này, chọn đồ trong hộp cho hắn.

Lúc này, một tiếng cười khê vang lên ở dưới lầu, tiếp theo, lầu một vang lên một giọng nói hết sức quen thuộc: "Cây trâm ta muốn đã đánh xong chưa?"

Lạc Vân Hi đang cầm trâm gài tóc ngẩn ra ngẩng đầu, nhìn về phía cầu thang, sư huynh sao? Sao hắn cũng đánh trâm ở đây? Lẽ nào, lại đưa cho Lạc Phi Đình?

"Nhị hoàng tử, đánh xong rồi, ngài xem." Dáng vẻ tươi cười của Tiền lão bản càng ngày càng cung kính.

Lạc Vân Hi không khỏi đứng dậy, Đao Mộc Kỳ cũng đi đến cửa cầu thang, ngó xuống dưới, cười cười, kêu lên: "Nhị ca."

Trước quầy, Đao Mộc Ly mặc áo trắng như ngọc càng lộ ra vẻ anh tuấn, nhìn thấy Đao Mộc Kỳ, đang định lên tiếng, bất chợt, ánh mắt nhìn về phía sau hắn, sau khi hoảng sợ, vui mừng lớn tiếng nói: "Vân Vân, sao ngươi cũng ở đây?"

Hắn ôm một cái hộp châu báu đến, trong mắt đào hoa lấp lánh sung sướng: "Đang xem nữ trang gì trong này, ta mua cho muội."

Ánh mắt Lạc Vân Hi xẹt qua cái hộp trong tay hắn, khẽ cười nói: "Ta cho rằng Trần Bảo Các chính là người mở, ta muốn cái gì, người cũng có thể đưa cho ta."

Đao Mộc Ly bất đắc dĩ lắc đầu, liếc nhìn Tiền lão bản: "Ta ngược lại thật sự rất muốn mua nó, chỉ tiếc Tiền lão bản kiếm được rất nhiều tiền, cũng không chịu để ta kiếm, chẳng qua mua lại tất cả vật quý báu trong cửa hàng, sư huynh ngươi... ta vẫn có năng lực."

Tiền lão bản cười gượng ba tiếng, có chút xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đưa cho vị hôn thê

Edit: thu thảo

Ánh mắt Đoan Mộc Kỳ cũng bị Đoan Mộc Ly đang bung hộp hấp dẫn. Hộp bốn mặt đều có màu đỏ, ở ngoài khảm rất nhiều bảo thạch nhiều màu sắc, nhỏ như hình giọt nước, mặt hộp đỏ kim phần, vô cùng khác biệt.

Hắn không nhận được hỏi: "Nhị ca, trong cửa hàng lại có cây trâm tốt như vậy sao? Không biết có thể để cho ta mở rộng tầm mắt hay không?"

Vừa rồi lúc ở lầu hai, hắn cũng nghe được Đoan Mộc Ly dưới lầu hỏi trâm gài tóc, cho nên cực kỳ tò mò, trong hộp tình xảo lóa mắt thế này, thì phải cất bảo trâm chơi mắt thế nào! Có thể bị người ý tứ như Đoan Mộc Ly nhìn trúng, nhất định không tầm thường!

Thấy Lạc Vân Hi cũng hết sức tò mò, Đoan Mộc Ly liền để chiếc hộp lên trên quầy, ngón tay gầy nhẹ mở nắp hộp, nắp hộp văng ra, một vầng sáng chói mắt lan ra, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Cho dù là Tiền lão bản, nhìn qua thật nhiều lần, nhìn đến lần nữa, vẫn không nhận được kinh ngạc.

Trâm ngọc hình hoa sen, chế tạo từ bạch ngọc, toàn thân trong suốt, so với trâm ngọc bích lại càng trắng hơn, cũng bắt mắt hơn, hình dạng đường cong bảy cánh hoa hiện ra, trên mỗi cánh hoa nạm một viên bảo thạch, theo thứ tự là đỏ cam vàng lục lam chàm tím, đá thuần túy ồng ánh, đáng vẻ khéo léo, cũng không đoạt đi màu ngọc tinh khiết, lại vì thế mà làm rạng rỡ thêm, cực kỳ hấp dẫn.

Một cây trâm ngọc tinh tế sắc xảo như vậy, trong nháy mắt đoạt đi hô hấp của tất cả mọi người, ngay cả Lạc Vân Hi, cũng không che giấu được kinh ngạc trong mắt.

"Đẹp quá." Đoan Mộc Kỳ thì thảo nói, so ra, trâm ngọc bích Đoan Mộc Triết vừa cảm tuy đẹp, nhưng lại không sanh bằng được.

Tiền lão bản tán thưởng nói: "Đây là bản vẽ Nhị hoàng tử tự mình thiết kế, bảo thạch cũng là hắn cung cấp, tâm tư Nhị hoàng tử cẩn thận, đúng là khó gặp."

Lạc Vân Hi ngẩng đầu, hỏi: "Cái này là tặng cho Lạc Phi Đình sao?"

Nếu như là tặng cho nàng ta, vậy thì cũng như là vứt đi vật tốt.

Kỳ thực, nàng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, Lạc Phi Đình vốn là một đại mỹ nhân kiều diễm, phối hợp với bảo trâm hoa sen này, chỉ có thể nói là hoa thêu trên gấm, tăng thêm phần mỹ lệ.

Đôi mi Đoan Mộc Ly khẽ nhướn lên, nói: "Không phải."

"Bộp" một tiếng khép nắp hộp lại, nhét hộp vào trong tay áo, tia sáng ở Trần Bảo Các, lập tức ảm đạm mấy phần.

Lạc Vân Hi có chút khó hiểu nhìn về phía hắn, không phải cho Lạc Phi Đình sao? Trong lòng sư huynh, chẳng lẽ cũng có người thương rồi? Nàng cảm thấy mờ mịt thế nào đó thì phải? Trong giây lát, trong đầu, xẹt qua mặt Quân Lan Phong.

Nam nhân kia có vị hôn thê, nhất định không có duyên với mình, nhưng sư huynh, cũng chỉ là sư huynh mà thôi, cũng đừng nghĩ nhiều.

Lạc Vân Hi đề xuống ý nghĩ nổi lên trong lòng.

Thấy sắc mặt nàng kỳ quái, Đoan Mộc Ly cười ôn hòa, nói: "Vân Vân, muội còn nhỏ, chờ lúc muội cập kê, ta nhất định sẽ tặng muội một phần đại lễ không có gì sánh kịp."

Nghe câu nói này, Lạc Vân Hi nghe xong, trong lòng không khỏi đau xót, nhưng hơn hết là cảm động.

Trong con người Đoan Mộc Kỳ xẹt qua sự thấu hiểu, không nói ra tên người kia, dòm lực chú ý đi, đẩy đẩy Lạc Vân Hi: "Nhìn thử xem, cây trâm của ta còn chưa chọn được, nhanh chọn một cái đẹp mắt đi."

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, cùng hắn trở về lầu hai, Đoan Mộc Ly muốn đi qua cùng, nhưng nghĩ tới cây trâm bên trong hộp, suy nghĩ đến Lạc Vân Hi, nhất thời không biết nên làm sao để giải thích cho nàng, ở dưới lầu đứng nửa ngày, đành yên lặng rời đi.

"Cái này đi." Lạc Vân Hi chọn cho hắn một cây trâm phi thúy hình rắn, phi thúy óng ánh trong suốt, màu sắc đặc biệt thanh nhã, hết sức thoải mái.

"Cây trâm này ta mua cho người." Đoan Mộc Kỳ chỉ vào trâm thạch anh màu đỏ nói.

"Không cần, ta không thích." Lạc Vân Hi nhặt cây trâm kia lên bỏ vào trong hộp, tao nhã đứng dậy, "Đi thôi, quá mất thời gian rồi."

"Được rồi." Đoan Mộc Kỳ không thể hiểu, vì sao nàng đột nhiên lại nói không thích trâm thạch anh màu đỏ nữa?

Vì cảm ơn nàng, Đoan Mộc Kỳ vẫn mua trâm hoa nhỏ cho các cô gái ở lầu một, là một bộ trâm bạc đan xen cánh hoa, nhìn khá lấp lánh.

Lạc Vân Hi thấy buồn cười, nhận phần lễ này, trở lại Lạc phủ.

Pha cốc trà thơm, ngồi trước cửa sổ, nghỉ ngơi một lát, nàng gọi Xuân Liễu đến, hỏi: "Bảy ngày sau là ngày Đại tiểu thư cập kê sao?"

Xuân Liễu gật đầu: "Nô tỳ cũng vừa biết hôm nay, sau bảy ngày nữa, đại tiểu thư sẽ trải qua ngày quan trọng đầu tiên trong đời, Lạc phủ sẽ mở tiệc chiêu đãi mọi người trong Dạ Đô."

"Ta cũng phải tặng lễ vật cho nàng ta sao?" Lạc Vân Hi cũng không có ý định này, chỉ là hỏi thử thôi.

"Theo đạo lý mà nói, là như vậy." Xuân Liễu giải thích rất tường tận, "Ngài nữ tử cập kê, người thân cận thường đưa trâm cài tóc, mong cho nữ tử đó từ nay về sau có thể vẫn tóc, những người khác thì có thể đưa chút lễ vật khác."

"Như thế sao, nếu đều đưa trâm cài tóc, nhiều như vậy, cả đời cũng không mang hết." Lạc Vân Hi nghe rồi cười.

Xuân Liễu liền hỏi: "Tiểu thư tặng trâm cài tóc sao?"

"Không tặng." Lạc Vân Hi khẽ gõ mặt bàn. "Chúng ta cũng không cần tặng cái gì."

"Cái này... Hộp quy củ sao?" Xuân Liễu có chút băn khoăn, nàng ấy sợ là người ngoài nói xấu tiểu thư nhà mình.

Lạc Vân Hi nở nụ cười sâu thêm một phần: "Người khác nói gì, là chuyện của bọn họ." Nàng cũng sẽ không tặng bất kỳ vật gì cho Lạc Phi Đình, thế nhưng. "Vậy thì hôm đó, ta sẽ tặng nàng ta một lễ cập kê cả đời đều khó mà quên được."

Xuân Liễu đương nhiên không hiểu: "Tặng thế nào vậy?"

Lạc Vân Hi không đáp, nói: "Người ra ngoài nghỉ ngơi đi."

Xuân Liễu đáp một tiếng "vâng", rồi rời khỏi chủ phòng.

Nụ cười của Lạc Vân Hi càng thêm cao thâm khó lường, tay phải, từ trên eo mang ra một bình thuốc nhỏ, nàng giơ bình thuốc lên, thả dưới mặt trời, mở bình ra, neho mắt nhìn ít thuốc bột còn bên trong.

Buổi sáng từ lúc Đoan Mộc Triết cầm trâm ngọc bích trên tay, nàng đã dùng một số thủ đoạn nhỏ, nếu như ngày đó, Lạc Phi Đình cài trâm ngọc bích lên tóc, thì sẽ có chuyện cười để xem.

Đối với cái nữ nhân muốn đưa nàng vào chỗ chết này, nàng tất nhiên sẽ không có tốt với nàng ta rồi.

Hi vọng phần lễ này, có thể làm cho nàng ta thoả mãn.

"Ha ha." Lạc Vân Hi nghĩ rồi cười lạnh thành tiếng.

Đêm đó, Lạc Vân Hi Mặc tấm xong, mặc quần áo lót trắng như tuyết, nằm dài trên giường, để một ngọn đèn bên cạnh, trong tay lật một quyển sách lịch sử của triều đại này xem, bất chợt, tiếng vũ khí sắc bén xé gió vang lên, một mũi tên ngầm "vù" một tiếng từ ngoài cửa sổ khép hờ bắn vào, mặt Lạc Vân Hi trầm xuống, mũi tên ngầm kia chỉ cắm ở đầu giường.

Nàng tập trung nhìn sau lưng một lúc, xác định bốn phía không còn động tĩnh, mới đưa tay nhỏ mũi tên xuống, từ mũi tên lấy ra một tờ giấy, mở ra nhìn qua, hừ nhẹ một tiếng, đứng dậy, đổi y phục màu đen, chôn từ cửa sổ ra ngoài.

Không đi bao xa, nàng tới mặt sau Thiên viện của Vân Các đã thấy Quân Lan Phong, vóc người nam nhân cao lớn biến mất trong bóng cây, mái tóc đen nhánh buộc ở sau gáy, quần áo xanh đen trong bóng tối cũng giống màu đen, nhìn không rõ ràng, gió đêm thổi qua, tóc đen bay phấp phật, lộ ra bóng lưng kiên cường rắn chắc của hắn.

Nàng, chớp mắt đã nhận ra bóng lưng của hắn.

"Làm trò quỷ gì vậy?" Lạc Vân Hi cau mày, mang mũi tên ném về phía hắn ở đằng sau đại thụ, mũi tên nhẹ nhàng bay đi, nhưng uy lực mười phần, trực tiếp đâm vào thân cây.

"Thủ pháp tốt." Quân dương Lan Phong khen một tiếng, nhìn mũi tên, quay đầu, lộ ra một gương mặt tuấn lãng, hắn nhanh chân đi ra khỏi bóng tối. "Không có sự đồng ý của người, ta sao lại dám tùy ý vào khuê phòng của người chứ?" Giọng nói của Quân Lan Phong cực kỳ giống nói đùa.

"Người thôi đi, trên đời còn có chuyện gì người không làm được sao?" Lạc Vân Hi tất nhiên sẽ không tin.

Quân Lan Phong dừng trước mặt nàng một thước, mạnh mẽ vươn tay, nắm chặt bờ vai nàng, vọt người bay về phía nóc nhà. Lúc hai chân Lạc Vân Hi lại chạm đất, đã đạp trên ngói nhà rồi.

Quân Lan Phong cúi đầu cười: "Chẳng phải người thích nóc nhà sao? Ta cùng người ngồi một chút."

"Ai thích nóc nhà chứ? Đầu óc người có bệnh phải không?" Lạc Vân Hi tức giận mắg, nhưng nàng cũng không dám lộn xộn, đành phải ngồi xuống.

Quân Lan Phong thấy thế, sắc mặt mới thoả mãn, cười nói: "Cậu kinh như vậy, ta còn tưởng rằng người đang tức giận vì hôm nay có người đoạt mất cây trâm người thích đấy!"

Cả người Lạc Vân Hi run lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về hướng hấn: "Người theo dõi ta, hay là giám thị ta vậy?"

"Bổn vương không có nhân như vậy." Quân Lan Phong liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Vậy làm sao người biết?" Lạc Vân Hi hỏi.

Quân Lan Phong thấy sắc mặt nàng âm trầm, vươn tay phải ra, xoa đỉnh đầu nhỏ của nàng, khí trời nóng bức, lúc Lạc Vân Hi ngủ liền tùy ý vắn mái tóc đen lên đỉnh đầu, không búi được tóc, nhưng cũng có một loại cảm giác xóc xếch.

"Hi nhi nếu búi tóc lên, nhất định rất đẹp." Quân Lan Phong đánh giá, bày ra dáng vẻ đánh giá. "Tiếc thay, người ngay cả tóc cũng không chải."

Sắc mặt Lạc Vân Hi ửng đỏ: "Ai nói ta không chải tóc?"

Sắc mặt Quân Lan Phong vui vẻ cười: "Đi ngủ có kiểu tóc đi ngủ, ta thấy người cự tuyệt không để nha đầu búi tóc cho người, mà mình lại ngồi trước gương đồng nửa ngày, liền búi thành cái ổ gà trên đầu?"

Lạc Vân Hi bị hấn nói cười ra tiếng, chỉ chỉ tóc mình: "Khó nhìn như vậy sao?" nói xong, nàng tiện tay kéo một cái, kéo dây lụa xuống, một mái tóc đen như mực lập tức buông xuống đầu vai, bị gió đêm hơi lạnh thổi một cái, tất cả bay lên mặt Quân Lan Phong.

Ánh mắt Quân Lan Phong vô cùng kinh ngạc, nhất thời lạc trong hương thơm như rượu hoa đào của tóc nàng, nửa câu nói đều không nói được.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hấn, mắt to chớp chớp quyến rũ, dịu dàng nói: "Không phải bị ta mê hoặc chứ? Có đẹp không?"

"Cực kỳ xinh đẹp." Quân Lan Phong mất đi miệng lưỡi bén nhọn vừa rồi trong ánh mắt hết sức quyến rũ của nàng một lần nữa, trong mắt hiện lên sự nóng bỏng như lửa.

Lạc Vân Hi cười, đưa tay tùy ý buộc tóc dài ở sau gáy, dù sao tóc quá dài cũng có rất nhiều lúc không tiện.

Tay nàng vừa dời đi, đã cảm giác được bàn tay lớn của Quân Lan Phong đưa tới, trên đầu nàng được cảm thêm một thứ gì đó, mặt nàng đầy nghi hoặc nghiêng sang một bên.

Quân Lan Phong hài lòng gật đầu, dường như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Lạc Vân Hi đưa tay sờ tóc, Quân Lan Phong ngăn cản nàng lại, tay từ trên đầu nàng lấy ra một vật, một tay khác cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, bỏ vật kia vào trong lòng bàn tay nàng.

Nàng bỗng nhiên nhìn thấy, là một cái trâm gài tóc!

Cả cây trâm bạch ngọc, cùng cây trâm ngọc sáng nay khác hẳn nhau, thân rất dài, thẳng tắp, trơn bóng trong suốt, đầu nghiêng một chút, cong thành một quả cầu hình tròn, từ màu sắc mà nói, bạch ngọc này so với trâm của Đoan Mộc Ly còn thuần túy hơn nhiều, cũng sáng bóng hơn.

Lạc Vân Hi kinh ngạc mon tron thân ngọc, tạo hình đơn giản, dù chưa khám thêm bảo thạch, nhưng lại có thể tôn lên sự cao quý của bạch ngọc, ba phần cao quý siêu thoát thể tục, rất hợp ý nàng!

"Tặng cho người đó, thích không?" Giọng Quân Lan Phong mềm mại như nước vang lên ngay bên cạnh, Lạc Vân Hi mở mắt ra, đã nhìn thấy gương mặt kia phóng đại, đường cong khuôn mặt như được gọt mài cẩn thận cực kỳ hoàn mỹ, gần trong gang tấc, trong mắt, phản chiếu thần sắc không biết làm sao của nàng.

"Tại sao?" Lạc Vân Hi hỏi theo bản năng.

Cây trâm quý như vậy, đưa cho nàng sao?

"Chỉ muốn tặng cho người thôi." Quân Lan Phong trả lời rất thành thật, đôi mắt gắt gao nhìn nàng.

"Ta... " Trong lòng Lạc Vân Hi nhảy lên, nàng cảm giác nam nhân trước mặt này là một tên yêu nghiệt, thế nhưng, hấn có vị hôn thê!

Ngọt ngào trong lòng đột nhiên bị miễn cưỡng cắt đứt, Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng: "Cây trâm như vậy, người nên tặng cho vị hôn thê của người chứ?"

Ánh mắt Quân Lan Phong giống như bị thương sinh ra một vết nứt: "Vị hôn thê thì thế nào chứ? Trước đây không phải người cũng có vị hôn phu sao?"

"Vậy cũng không giống nhau, ta không có chút tình cảm nào đối với hấn."

"Ta cũng vậy." Quân Lan Phong yên lặng nói: "Ta chỉ biết, trong lòng ta chỉ có ngươi, chỉ có một mình ngươi."

Lạc Vân Hi cắn môi nhìn hắn, hỏi: "Chưa từng có vị hôn thê của ngươi sao?"

"Chưa từng có tình cảm như vậy." Ánh mắt Quân Lan Phong không trốn không tránh chút nào.

Lạc Vân Hi có chút lo lắng, cho dù là thế, nàng cũng không thể... mang trăm bạch ngọc đặt vào trong bàn tay hắn, nàng thở dài: "Cái này, ta hiện tại không dùng đến, ngươi giữ trước đi."

Quân Lan Phong nắm chặt trăm bạch ngọc, không miễn cưỡng nàng, cất đi.

Trong lúc vô tình Lạc Vân Hi nhìn thấy ông tay hắn lộ ra một đoạn màu đỏ, lập tức nói: "Đây là cái gì?"

Quân Lan Phong nhìn nàng một cái, rút ra một cây trâm thạch anh màu đỏ từ trong tay áo ra, nhún mày nói: "Ngươi nói cái này sao?"

"Tặng cho Lạc Phi Đình sao?" Cây trâm thạch anh màu đỏ này, đúng là cây trâm thạch anh màu đỏ ban ngày nàng vừa ý, không ngờ cũng bị Quân Lan Phong chọn trúng, nhưng nàng không nghĩ sẽ có một ngày trâm này xuất hiện trên tóc Lạc Phi Đình.

Quân Lan Phong trầm mặc một chút, nói: "Không phải. Là tặng cho tiểu thư Đỗ gia có hôn ước với ta, qua mười ngày nữa, là ngày nàng ấy cập kê, chỉ có điều, nàng ấy ở trên giường bệnh, cho nên không thể cử hành đúng hạn."

"Đỗ gia sao?" Lạc Vân Hi bây giờ mới biết, thì ra vị hôn thê của Quân Lan Phong là tiểu thư của Đỗ phủ, một trong tứ đại thế gia, môn đăng hộ đối, rất tốt.

"Trâm gài tóc đỏ rất may mắn. Ngươi thích không?" Quân Lan Phong hỏi.

Ánh mắt Lạc Vân Hi từ trâm dời lên mặt hắn, nhẹ giọng nói: "Ta thích."

"Thật sao?" Quân Lan Phong vui mừng khôn xiết. "Ngươi thích, vậy thì tặng ngươi." Hắn không ngờ, Lạc Vân Hi cũng thích cây gài tóc này như vậy, hắn cũng không đoán gì mà đưa luôn cho nàng.

"Cái này là để tặng cho vị hôn thê của ngươi mà." Lạc Vân Hi buồn bã nói.

Quân Lan Phong có chút nóng nảy, nhét cây trâm thạch anh màu đỏ vào tay nàng, trầm thấp nói: "Chỉ là một cây trâm. Cây trâm như vậy, hiếm có cái ngươi thích, bên phía nàng ấy, đưa cái gì đều như vậy thôi, nhưng ngươi thì khác, không giống nhau chút nào."

Lạc Vân Hi biết không nên hỏi, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Ta khác chỗ nào?"

"Ngươi thấy sao?" Môi Quân Lan Phong hé mở, năm ngón tay tay phải nhẹ nâng cằm nàng, Lạc Vân Hi nhìn về phía ánh mắt ý vị thâm trầm của hắn, gò má không khỏi nóng lên.

Nàng sao có thể thế này? Dù cho hắn không yêu vị hôn thê, là bị ép duyên, nhưng nàng cũng không thể như vậy!

Lấy lại bình tĩnh, Lạc Vân Hi hơi nghiêng đầu đi, nói: "Hai cây trâm này ngươi cầm đi, ngươi xử lý như thế nào cũng được."

Quân Lan Phong khẽ thở dài, nhưng cũng không muốn làm trái nàng ý, gật đầu: "Ta thay ngươi bảo quản."

Lạc Vân Hi cảm thấy tối nay ánh trăng rất dịu dàng, nàng chưa nghe được tiếng tim mình đập nhanh như vậy bao giờ, trái tim dường như sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào. Nóc nhà này quả thực không thể ở lại, liền nói: "Ta buồn ngủ, muốn về phòng ngủ."

"Được." Quân Lan Phong vươn tay ra, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Hắn không hề để ý Lạc Vân Hi trốn đi, khẩn trương đến tim vẫn co giật, nhưng sâu trong nội tâm, lại bởi vì phản ứng của Lạc Vân Hi mà cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Đưa Lạc Vân Hi vào phòng, thay nàng đắp chăn gấm lên, Lạc Vân Hi vẫn không dám nhìn thẳng hắn, Quân Lan Phong mới lưu luyến rời đi.

Phía sau, Lạc Vân Hi lòng, trong lòng thờ ra một hơi, vô lực nằm ở trên giường, nhìn nóc giường, nắm quạt lông ngỗng bên gối lên, không ngừng quạt gió, nóng quá.

Mặc dù lúc này bên giường có một bồn đựng khối băng người kia ra lệnh cho thuộc hạ đưa tới đúng giờ mỗi ngày, có thể là do khối băng lạnh, cũng giảm nhiệt độ nội tâm xuống không ít!

Tro mắt nhìn kỳ hạn Lạc Phi Đình cập kê sắp tới, Lạc phủ vội vã lật trời, mà Lương phủ, cũng nhiều việc như thế.

Lương Diệp Thu quyết định, cầu hôn Lý Vô Nhan rồi cưới về làm vợ, miễn cho bị nhục hai lần, mà Lạc Phi Đình cập kê, hắn không muốn trở thành đề tài của các câu chuyện, nên liền định đến tháng chín thành hôn.

Lạc Vân Hi liên hệ tất cả sự việc một lần, Đoan Mộc Ly và Quân Lan Phong đều muốn lấy nhân sâm ngàn năm kia đi cứu người, như vậy người bọn hắn cứu chẳng phải cùng một người sao? Thế nhưng, lại đúng lúc đến tuổi cập kê như vậy, điều kiện phù hợp chỉ có Đỗ tiểu thư!

Người Đoan Mộc Ly yêu, lại là vị hôn thê của Quân Lan Phong sao?

Lạc Vân Hi nghĩ mãi không ra, ở Vân Các nghỉ ngơi hai ngày, ngày thứ ba liền tới biệt viện của Đoan Mộc Ly học tập y thuật, cũng hy vọng có thể thấy hắn ở đó.

Quả nhiên, Đoan Mộc Ly đến đây, hắn giống như mọc ra thiên lý nhân, Lạc Vân Hi đến chưa bao lâu, hắn mặc áo trắng đã tiêu sái vào viện, không nghiêm chỉnh kêu lên: "Sư muội, ta nhớ người muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Lại nổi phong ba

Edit: thu thảo

Lạc Vân Hi lẳng lặng ngồi ở bên bàn tròn nhỏ, khép hai chân lại, trên gối đặt một quyển sách màu xám nhạt, ánh mắt nàng từ quyển sách vờ dời về phía Đoan Mộc Ly đang vào nhà.

Áo trắng tung bay, cử chỉ ung dung, mỗi cái nhíu mày mỗi nụ cười đều tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp, người này như một cơn gió mát, thổi tan vài phần nhiệt độ mùa hè.

"Sư huynh, tin tức của người thật nhanh." Lạc Vân Hi tự nhiên mở miệng.

Đoan Mộc Ly ngồi xuống ghế dựa, bắt chéo chân, chống má nhìn nàng.

Ánh mắt Lạc Vân Hi hạ thấp, lướt nhìn trang sách, không nhìn thẳng vào hắn.

Đoan Mộc Ly quét mắt nhìn quyển sách trên tay nàng, cười trừ nói: "Mấy hôm nay chỉ thấy muội nghiên cứu sách dùng độc, Vân Vân, chắc muội không tính toán hại người khác chứ?"

Lạc Vân Hi cong môi cười: "Không được sao? Học để sử dụng, Lạc phủ rất nhiều đại phu, ta chỉ có thể dùng tới độc thuật mà thôi."

Trong đôi mắt đào hoa của Đoan Mộc Ly thoáng hiện lên sự tán thưởng, gợn ngón tay cái lên với nàng: "Sư huynh ủng hộ người, nếu không sau này muội hại người ta cứu người, hai chúng ta hợp tác làm ăn, bảo đảm kiếm được nhiều hơn so Trần Bảo Các."

Lạc Vân Hi cười ra tiếng, giương mắt, bắt đắc dĩ lườm hắn: "Dựa vào cái gì chứ? Sao người xấu lại để cho ta làm?"

Đoan Mộc Ly vỗ tay cười: "Chủ ý này rất tốt mà."

"Mấy hôm nay người cần xuất thành sao?" Lạc Vân Hi bắt chợt hỏi.

"Hả? Sao muội biết?" Đoan Mộc Ly rất kinh ngạc, giải thích với nàng: "Là sư phụ nói cho người phải không? Hắn phải quay về mới được, ta đang đi tìm hắn có chuyện, cho nên trong khoảng thời gian này không ở kinh thành, bản thân muội phải tự chiếu cố mình."

Lạc Vân Hi nghi hoặc nhíu mày, nàng đoán là Đoan Mộc Ly muốn mang cây trâm ngọc kia tặng cho Đỗ gia tiểu thư, nghe nói nàng ấy dưỡng bệnh ở bên ngoài, lại không nghĩ rằng Cửu Khúc Chỉ sẽ trở về, lẽ nào, là mang nhân sâm ngàn năm về? Nhân sâm này, chắc là để chữa bệnh cho Đỗ tiểu thư.

Việc tình cảm riêng tư của Đoan Mộc Ly, nàng không muốn hỏi.

Bất giác, thoáng một cái đã qua bảy ngày, lễ cập kê của Lạc Phi Đình tới, mở đầu giữa mùa hè nóng hừng hực.

Đích thiên kim Phủ Thái Úy, Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân, là người được ngầm quyết định sẽ là Hoàng tử phi của Lạc hoàng tử, rất nhiều ánh mắt hướng tới, tất cả đều tập trung vào Lạc Phi Đình, lễ cập kê của nàng ta, được làm vô cùng long trọng.

Hai mươi bảy tháng tám, Lạc phủ kín mít người.

Thái tử đương triều dẫn đầu, tiếp theo là ba phi tần, dùng lý do trách phi Lạc Nguyệt Kỳ về nhà mẹ đẻ, nên thái tử tự mình đến Lạc phủ ăn mừng. Tuy thái tử không có chiến tích gì, nhưng thân phận của hắn vẫn còn, triều thần khắp Dạ Đô này, ai dám không đi?

Sáng sớm, Lạc Vân Hi liền bị tiếng ồn ào trong Lạc phủ làm thức giấc, vị trí tuy Vân Các hẻo lánh, nhưng cũng không thiếu người đi dạo đến đây, tiếng

cười như chuông bạc không ngừng bay vào.

"Xuân Liễu, chải đầu cho ta." Lạc Vân Hi liếc nhìn mặt trời lên cao bên ngoài, ngồi vào trước gương đồng.

Nàng chải hai búi tóc, tóc đen mềm mại rủ xuống, áo khoác màu xanh lục thướt tha, váy dài trắng nhạt, đi trong gió như liễu rủ, toát ra một cỗ khí chất.

Lúc dùng đồ ăn sáng, Tiểu Bích vào để báo cáo: "Trắc phi của thái tử đến ạ."

Lạc Vân Hi nhếch khóe miệng lên lộ ra ý cười, nàng biết, đó là Tề Sính Đình.

Quả nhiên, một chiếc váy mỏng màu đỏ, Tề Sính Đình bước vào với một đám cung nữ vây quanh.

"Hi nhi." Trên mặt Tề Sính Đình mang nụ cười sung sướng.

Lạc Vân Hi muốn khom mình theo lễ lại khoát tay chặn lại: "Tất cả ra ngoài đi."

Các cung nữ của cung thái tử cũng bị Tề Sính Đình đuổi ra ngoài, hai người ngồi ở cái bàn đá trong viện, đối diện nói về chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Thái tử không thích Tề Sính Đình, từ sau đêm động phòng, chưa từng tới viện của nàng, trong lòng Tề Sính Đình nhẹ nhàng, khí sắc càng ngày càng tốt lên. Lần này, nếu không phải cố kỵ mặt mũi Tề phủ, có lẽ Thái tử sẽ không mang nàng tới đây.

Lạc Vân Hi gạt đầu, trong lòng cũng cảm thấy nàng ấy ở trong hậu viện cũng nhàm chán, ăn cháo xong, liền cùng nàng ấy ra khỏi Vân Các, đi dạo trong Lạc phủ. Tề Sính Đình hỏi Lạc Vân Hi về chuyện ở Dốc Núi Ngàn Trượng, rồi lại quan tâm thân thể, tinh thần của nàng.

Lạc Vân Hi liền lặng lẽ nói chuyện ở dưới vực cho nàng ấy biết, đương nhiên, chỉ nói qua loa chuyện bị Quân Lan Phong lừa gạt.

Hai người tay nắm tay, bước đến hồ sen ở giữa Lạc phủ, dọc theo đường đá xanh, Lạc Vân Hi cẩn thận dắt Tề Sính Đình, sợ gặp phải tình huống giống lần trước, bước cẩn thận vững vàng trên từng tảng đá, đến đình gần hồ thì ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nước trong hồ xanh bát ngát, cuối tháng tám, nước hồ trong xanh làm nổi bật sen trong hồ, tầng tầng lớp lớp lá xanh biếc, thế mà, trong nước lại lộ ra vài bông hoa sen có chút héo tàn, mặt nước càng làm nổi bật cánh hoa khô héo.

"Tuy hoa đẹp, nhưng cũng có lúc sẽ tàn, đến thời điểm này, người yêu hoa, cũng sẽ không đến thưởng thức nó nữa." Tề Sính Đình khẽ thở dài, vừa ngồi xuống, cung nữ đi theo đã gọi nha hoàn Lạc phủ cùng đi pha trà.

Lạc Vân Hi cong môi cười nói: "Hoa nở nên hái thì phải hái, chớ để hoa tàn rồi phải bẻ cành, hoa nở có cái đẹp của hoa nở, hoa tàn cũng có tư thái hoa tàn, mỗi người thưởng thức cái đẹp bằng một góc độ khác nhau."

Nghe nàng nói, trong lòng Tề Sính Đình ấm áp, nghiêng đầu ngơ ngác nhìn Lạc Vân Hi, khẽ cười nói: "Hi nhi không chỉ có tài, còn có thể bình tĩnh như vậy, thật là làm ta không tưởng tượng nổi."

Cung nữ dâng trà cũng kinh ngạc nhìn Lạc Vân Hi không chớp mắt, sau đó rón rén lui ra, còn để lại không gian yên tĩnh cho hai người.

Hai người hàn huyên chưa được vài câu, Xuân Liễu đã vội vã tìm đến, nàng ấy đứng ở bờ đối diện, bị người của Tề Sính Đình ngăn cản.

Lạc Vân Hi đứng lên, cách hồ sen lớn tiếng kêu tên nàng ấy.

Xuân Liễu cũng bất chấp, lớn tiếng nói: "Tiểu thư, Tam di nương mời người qua đó một chút."

Nhắc tới Tam di nương, Lạc Vân Hi đã ngồi không yên, nghĩ nàng ấy gặp phải phiền toái gì, còn chưa mở miệng, Tề Sính Đình đã nhẹ nhàng nói: "Ta đi cùng người."

"Người ngồi ở đây một chút thôi, ta đi nhanh về nhanh." Lạc Vân Hi ẩn hai vai của nàng xuống, vừa rồi các nàng đã đi hơn nửa Lạc phủ, chắc Tề Sính Đình mệt lắm rồi.

"Được." Tề Sính Đình cười bắt đầu đi.

Vừa vào Tam viện, Tam di nương trong viện đã kêu lên sắc mặt nàng tái nhợt: "Hi nhi."

"Sao thế nương?" Thấy cả người nàng cũng không có gì khác thường, Lạc Vân Hi nhẹ thở một hơi, hỏi lại.

Tam di nương kéo tay nàng đến ngồi ở bàn đá dưới tàng cây, hoảng hốt, khẩn trương nói: "Cái yếm của ta không thấy đâu cả!"

"Cái gì?" Cả người Lạc Vân Hi giống như bị một chậu nước lạnh đổ xuống, kinh ngạc thốt lên một tiếng: "Không thấy từ lúc nào?"

"Vừa mới mất thôi." Tam di nương hơi ngượng ngùng nói: "Ta cũng đã quen với cuộc sống trong các gia đình lớn, hiểu rõ rất rõ thủ đoạn trong hậu viện, cho nên, mỗi ngày đều có thói quen kiểm các vật dụng trong phòng, nhưng hôm nay không thể nào tìm ra cái yếm thêu hoa lan nhỏ, rõ ràng là sáng sớm hôm qua vẫn còn mà."

"Khinh Hồng." Lạc Vân Hi khẽ gọi một tiếng.

Khinh Hồng hiện thân, vội vàng nói: "Thuộc hạ từ Vân Các trở lại, đã biết việc này, nhất định là, đối tượng của các nàng không phải tiểu thư, mà đối thành Tam di nương."

Đáy lòng Lạc Vân Hi phát lạnh.

Có thể làm như vậy sao?

Hai nữ nhân này thật là độc ác!

Đầu óc Tam di nương mơ hồ, vội vàng hỏi: "Cái gì đối thành ta? Các người đang nói gì, ta không hiểu gì hết."

Lạc Vân Hi nắm chặt bàn tay nàng ấy, nhẹ nhàng vỗ về, nói: "Nương, người không cần lo lắng, sẽ không có chuyện gì hết, ta biết cái yểm đó ở đâu, chắc chắn sẽ không để kẻ xấu lợi dụng."

Trần an Tam di nương xong, nàng liếc Khinh Hồng: "Kế hoạch như cũ."

"Vâng." Mặt Khinh Hồng đầy tự tin lui ra.

Giọng nói của Lạc Vân Hi như có ma lực, sau khi Tam di nương nghe xong, trái tim cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, tuy còn có một chút e ngại, nhưng lại bị nàng ấy chôn sâu vào trong lòng.

Mà Tề Sính Đình, nhàm chán ngồi ở đỉnh ven hồ chờ Lạc Vân Hi, nhìn bốn phía xung quanh hồ xanh nhạt, trong lòng dần dần tốt lên, tiện tay cầm trong khay bánh ngọt ăn.

Ngoài đình, một đoàn người từ xa đến gần, có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nữ tử cười.

Chờ khi họ đến gần, Tề Sính Đình thấy rõ, sắc mặt khẽ thay đổi.

Người đứng đó, mặc một cái váy dài màu trắng, áo khoác mỏng đỏ thắm bằng lụa Yên La, chải tóc búi tóc phượng bay, cài trâm vàng, mặt đầy cao quý, là chính phi câu thái tử Tăng Thủy Lan. Làm bạn bên người nàng ta là Lạc Nguyệt Kỳ, váy mỏng hoa lệ, gương mặt non nớt, dáng người phát dục rất tốt, cả người lộ ra khí chất thiếu nữ say mê lòng người, ý cười đầy mặt nàng ta, không biết họ nói cái gì, khóe miệng Tăng Thủy Lan cũng cong lên rõ rệt.

Tăng Thủy Lan là người nghiêm túc, không hay cười, trừ khi đang tận lực lấy lòng thái tử thì nụ cười sẽ rất xán lạn, thời điểm khác thì khuôn mặt chẳng biểu hiện gì.

Hai người đi tới bên hồ, đồng thời trông thấy Tề Sính Đình trong đình.

"Tề trác phi cũng ở đây sao?" Lạc Nguyệt Kỳ nói một tiếng, lén liếc mắt nhìn sắc mặt Tăng Thủy Lan.

Tăng Thủy Lan đập lên tảng đá xanh tiến vào đình ven hồ, quét mắt nhìn hai chén trà đã pha và một số trái cây trên bàn, ngồi xuống một chỗ, Lạc Nguyệt Kỳ lập tức ngồi bên cạnh nàng ta.

"Thái tử phi." Tề Sính Đình đứng dậy kêu to.

Tăng Thủy Lan sai hai Đại cung nữ theo mình tới: "Dẹp bàn, pha trà cho ta và lạc trác phi."

Trong lúc Tề Sính Đình sững sờ, đã nhìn thấy đại cung nữ La Nhi và hai tiểu cung nữ vào đình, thu hết bánh ngọt và hoa quả mà nàng và Lạc Vân Hi còn chưa động vào bao nhiêu, La Nhi còn lật tay bụng hai chén đi đổ vào hồ.

"Thái tử phi, người có ý gì?" Tề Sính Đình dè dặt tức giận hỏi.

Tăng Thủy Lan không đáp.

Lạc Nguyệt Kỳ đành phải mở miệng nói: "Thái tử phi có ý rằng, người có thể rời khỏi đây, ta và thái tử phi muốn nghỉ ngơi ở đây một chút."

"Nơi này có bốn cái ghế đá, ta cũng không cản trở gì các người chứ?" Tề Sính Đình cẩn thận nhìn về phía Tăng Thủy Lan.

Tăng Thủy Lan lạnh lùng nhìn về phía nàng: "Người đứng ở chỗ này là gây trở ngại đến bản cung, ngay cả Thái tử cũng ghét bỏ người, Tề Sính Đình, ban đầu ta vẫn quá đề cao người."

Nghĩ đến chuyện nàng đẩy mình vào nước, lửa giận của Tề Sính Đình bùng lên, nói: "Đừng tưởng rằng người lợi hại, ta dù gì cũng là đại tiểu thư câu Tề phủ đấy!"

Ánh mắt Tăng Thủy Lan lạnh lùng, xẹt qua một tia khát máu.

Câu nói này đã đập trúng chỗ đau của nàng ta, cha nàng là Tư Đồ Không, nhưng nàng ta là do kẻ mẫu sinh, thân phận trong gia tộc vô cùng xấu hổ, mà Tề Sính Đình, lại là dòng chính nữ của Tề phủ, hòn ngọc quý trên tay người nhà!

Nàng lạnh lùng đứng lên, đi hướng Tề Sính Đình.

Nhìn thấy đáy mắt nữ nhân này âm u, Tề Sính Đình không khỏi cảm thấy đáy lòng hơi lạnh, lùi về sau một bước, dựa lưng vào lan can, da thịt có chút đau đớn.

Nàng không khỏi quay mặt nhìn về phía cung nữ trên bờ, tiếc thay, những kẻ hầu hạ nàng kia, tất cả đều sợ thái tử phi trừng phạt, nào dám tới đây?

Tề Sính Đình vừa định quay mặt sang, "bốp" một tiếng. Tăng Thủy Lan đã tát mạnh nàng một cái, nở nụ cười mang đầy sự hả hê: "Như thế nào? Tiểu thư dòng chính tôn quý của Tề gia, chẳng qua cũng chỉ là trác phi!"

Gò má Tề Sính Đình lập tức đau đớn, nàng che mặt trái, cổ nén nước mắt, đáy lòng tự nói với mình, phải nhẫn!

Lạc Vân Hi vừa đi tới bên bờ, đã thấy cảnh này, một cổ sát ý tràn ra từ khóe mắt, nàng nhanh chóng dẫm lên tảng đá xanh, tay phải tung Tuyết Cẩm ra, mạnh mẽ thúc chặt cái cổ trắng nõn của Tăng Thủy Lan.

Tăng Thủy Lan vừa định đánh Tề Sính Đình một cái nữa, lại thấy hoa mắt, trên cổ căng thẳng, thân mình bị ngoại lực không chế kéo về hướng ngoài đình, đầu nặng nề đập vào góc bàn đá, mắt hoa lên, đầu đau như búa bổ, luồng lực lượng kia vẫn không ngừng, cứ thế xách nàng ra khỏi đình.

Cánh tay Tăng Thủy Lan bị góc bàn đá bèn nhọn bàn làm rách một lớp da, áo khoác đỏ thắm bên ngoài cũng sớm trượt xuống bả vai, tay phải Lạc Vân Hi kéo găm, tay trái nắm lấy bờ vai của nàng ta, "bốp, bốp, bốp, bốp" tiếng vỗ tay theo thứ tự không chút lưu tình đánh trên mặt nàng ta.

Đám bắt nạt Tề Sính Đình hiền lành, đây chính là kết cục!

"A! Người đâu!" Cung nữ trên bờ bị dọa đến điên rồi, lớn tiếng kêu lên, vội chạy về phía này, loạn hết cả lên.

Lạc Vân Hi rút Tuyết Cẩm ra, mắt lạnh lùng nhìn về phía vài cung nữ đang chạy tới, Tuyết Cẩm bay ra, nhắm đúng góc độ, trói chặt eo các họ, ném toàn bộ vào trong nước, mấy cung nữ vung vẩy chân tay trong ao, sắc nước đen mặt tái nhợt.

Khi Tăng Thủy Lan phản ứng lại, trên mặt đã đau đến sắp chết lặng, nàng ta khó khăn mở mắt ra, nhẹ hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt trời trắng sáng đâm vào mắt của nàng ta đến sắp mù rồi.

"Thái tử phi tôn quý, cảm giác bị người khác coi thường thế này có tốt không? Có thích hay không?" Lạc Vân Hi học dáng vẻ vừa rồi của nàng ta, châm chọc mở miệng.

Nước mắt thuận theo hốc mắt Tăng Thủy Lan chảy xuống, từ nhỏ đến lớn như vậy, nàng ta còn chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi lớn như vậy!

Lạc Vân Hi ra tay cũng không nặng, tuy tiếng vang thanh thúy, nhưng thực ra lực rơi vào mặt Tăng Thủy Lan lại rất nhỏ, cho nên, mặt nàng ta, chỉ hơi hồng lên thôi, cũng không có rách da.

"Hi nhi, đừng vì ta mà gặp rắc rối! Mau cứu các nàng lên đi, sắp chết người rồi!" Tề Sính Đình khiếp sợ không thôi, lại vô cùng cảm động, nhắc vẩy chạy tới sốt ruột mở miệng.

Cả người Lạc Nguyệt Kỳ, giống như kẻ ngốc, lại trong khí trời nóng bức cảm giác bị ngâm nước lạnh giữa mùa đông, lạnh cả người. Nàng ta không ngờ, Lạc Vân Hi có thể cuồng đến mức này! Nàng có biết hay không, nàng đánh không phải người thường, là chính phi của thái tử, là tương lai hoàng hậu đó!

Lạc Vân Hi nhìn xuống mặt Tề Sính Đình, má trái có dấu năm ngón tay, liền cời một cái bình thuốc nhỏ từ trên eo xuống, lo lắng nói: "Ồ đây có thuốc, nhanh chóng xử lý đi, tránh để lại sẹo."

Mặt Tề Sính Đình vẫn đầy sốt ruột: "Trước tiên hãy cứu những cung nữ kia lên đi!"

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, cổ tay một vung lên, vài cung nữ vô lực bị nàng quăng lên trên bờ, lại không có sức xông tới.

"Ta lấy nàng ta thử dược hiệu trước." Lạc Vân Hi một mặt nói, một mặt dùng miệng cắn nắp bình ra, đổ chút bột phấn ở lòng bàn tay, xoa loạn xạ lên mặt Tăng Thủy Lan.

Tăng Thủy Lan bị nên dọa muốn trốn, tay Lạc Vân Hi bóp lấy cằm của nàng ta, xoa bột phấn lên.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, sưng đỏ trên mặt Tăng Thủy Lan đã không còn một mảnh, Lạc Vân Hi khẽ cười nói: "Thái tử phi, ta chỉ chơi trò chơi với người thôi, nhìn mặt người, làm gì có dấu vết bị ta đánh đâu?"

"Lạc Vân Hi, người bôi cái gì lên trên mặt ta?" Giọng Tăng Thủy Lan run rẩy hỏi.

"Đương nhiên là phấn rồi ẹ, nhìn mặt người là biết không phải uống phí rồi!" Lạc Vân Hi trờ tay xách cổ áo nàng ta lên, nhắc đầu nàng đến trên mặt nước, Tăng Thủy Lan tròn tròn hai mắt, nhìn hình chiếu trong nước, còn không thấy rõ, Lạc Vân Hi đã ấn đầu nàng ta vào trong nước.

"Ngô, ngô —— " Tăng Thủy Lan uống đầy miệng nước, sắc đến không thờ nổi, khó chịu sắp chết rồi.

Tề Sinh Đình bên cạnh cũng bị Lạc Vân Hi dọa đến gần chết, ngây người đứng yên, không biết nói chuyện.

"Thái tử điện hạ đến!" Một đạo vang dội thanh âm vang lên.

Cung nữ chạy theo Thái tử tới chính là La nhi, nàng ta liếc nhìn mấy tỷ muội của mình cả người ướt đầm nằm trong bụi cỏ, kinh ngạc xoay người lại đỡ.

Thái tử nghe La nhi vội vã bẩm báo, chỉ nói Lạc Vân Hi đánh thái tử phi, lúc ấy một đồng người bên cạnh đều nghe thấy, mặt mũi của hắn không giấu vào đâu được, tức giận đứng đứng chạy tới hỏi tội.

Mà phía sau hắn, càng ngày càng nhiều người hôm nay tới Lạc phủ làm khách đi theo xem chuyện gì xảy ra.

Thời điểm Lạc Vân Hi nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân, thì đã quay lưng về phía người trên bờ, ôm lấy Tăng Thủy Lan bị sắc tới ngất đi, lại ném bình thuốc cho Tề Sinh Đình, giả vờ khóc to nói: "Thái tử phi, thái tử phi, người làm sao vậy?"

Nàng quay đầu lại, dường như chợt nhìn thấy thái tử đang nhanh chân đi tới, liền vội vàng ôm Tăng Thủy Lan chạy tới, lớn tiếng reo lên: "Thái tử, thái tử phi rơi xuống nước, ta vừa cứu nàng, không biết thế nào nàng nữa."

Thái tử kinh ngạc nhìn mắt La nhi, La nhi tức giận nói: "Lạc tiểu thư, rõ ràng là người đánh thái tử phi nhà chúng ta vài bạt tai, tại sao lại biến thành người cứu người chứ?"

Mặt Lạc Vân Hi đầy vô tội: "Ta chứ đâu có tát nàng ta! Ta vừa mới dùng thất lung găm cứu nàng ta! Còn cả những cung nữ kia nữa, các nàng ấy cũng đi cứu thái tử phi, chỉ tiếc là không biết bơi, cũng là ta cứu họ lên."

Nàng tròn tròn mắt nói dối.

Những cung nữ kia vừa tỉnh lại, lại bị nàng nói tức đến ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Thái tử phi thất đức

edit:thu thảo

Thái tử nhũn mày, giọng nói lạnh lùng: "Lạc Vân Hi, chuyện người đánh thái tử phi, ai nấy đều trông thấy, người còn muốn chối cãi sao?" Nói xong, hắn nhanh chóng giơ tay, một cái tát vung tới, hắn muốn dùng hành động này để tỏ rõ uy phong thái tử.

Lạc Vân Hi lùi lại phía sau mấy bước, cười lạnh nói: "Thái tử, quả nhiên là người không hỏi thị phi mà đã kết tội cho người khác rồi thì phải? Một cho người là Thái Tử, nói ta đánh nàng ta ư, các người có nhìn thấy trên mặt nàng ta có thương tích không?"

Lạc Vân Hi quay đầu Tăng Thủy Lan qua, đưa mặt nàng ta ra cho mọi người nhìn, gương mặt rất thanh lệ ướt đầm, nhưng thực sự không có một vết nào.

"Các người sao tự nhiên lại nói bừa, nói ta đẩy nàng ta vào trong nước chứ?" Lạc Vân Hi vô cùng tức giận, "Các người có thể nói bậy một số chuyện cũng không thể nói bậy như vậy, về sau Lạc Vân Hi ta sẽ không dám cứu người nữa đâu, lần trước ta cứu trác phi của thái tử, lần này cứu thái tử phi, chẳng lẽ, số mệnh của Lạc Vân Hi ta trời sinh là để cứu người từ trong nước sao? Ta cứu thái tử phi, thái tử không cảm ơn thì thôi, lại còn nói nàng ta bị ta làm hại. Thật sự không biết, Thái tử như vậy, sau này lấy cái gì để làm thiên hạ phục đây!"

Nàng nàng được nước nói như trút nước, Thái tử vừa đánh hụt tay, trong lòng đang buồn bực, lửa giận trong lòng như bão táp trực tiếp bùng phát, quát: "Lạc Vân Hi, bản cung là người người có thể tùy tiện dạy dỗ như vậy sao! Người đâu, đánh cho ta, đánh mạnh vào!"

Lạc Vân Hi ngửa mặt lên trời cười, cảm thấy Tăng Thủy Lan trong tay có dấu hiệu tỉnh, tay nhỏ đặt ở bên hông Tăng Thủy Lan dùng sức nhéo một cái, vận Tăng Thủy Lan suy yếu trong ngực đau ngất đi.

Nàng nói từng chữ: "Thái tử chính lời người nói là thật sao? Được, vậy thì hôm nay Hi nhi phải vào hoàng cung tìm hoàng thượng đòi lại công đạo cho bản thân, để xem rốt cục là ai có lý!"

Trong lòng nàng đã quyết, việc này mà làm loạn đến trước mặt hoàng thượng nàng cũng không sợ, lúc ấy đánh người, cũng chỉ có cung nữ phủ thái tử thấy, sự việc thế nào cũng chỉ có lời nói của người trong phủ thái tử làm chứng, hoàng thượng sẽ không thể dễ dàng nghe lời từ một phía như thế.

Hơn nữa trên mặt Tăng Thủy Lan lại không có vết thương, mà nàng đã có công cứu Tề Sính Đình lần trước, đừng nói hoàng thượng, ông trời cũng có thể làm gì nàng được chứ?

Thái tử nghe được hai chữ "hoàng thượng" này, bỗng nhiên giật mình, giơ tay phải lên, vội vàng ngăn cản ngự Lâm Quân suốt nửa muốn động thủ lại, nheo mắt lạnh nhạt nói: "Chờ thái tử phi tỉnh lại, bản cung thì sẽ tìm người tính sổ!"

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng, Chờ thái tử phi tỉnh lại, mọi chuyện đều đã qua lâu rồi.

Ngược lại nàng lại không lo lắng lắm, cũng không muốn liên lụy tới Tề Sính Đình, nên đành xoay người nghênh ngang rời đi.

Chuyện về sau, nàng không quan tâm nữa, thái tử thì không thích nàng, nàng cũng không ngại hấn hận nàng nhiều hơn vài phần nữa.

Trong Tuyệt các, Tăng Thủy Lan mơ hồ tỉnh lại, nói rõ ràng chuyện vừa phát sinh ra, đương nhiên, nàng ta đã bỏ đi chuyện nàng ta đánh Tề Sính Đình.

Tất cả mọi người trong viện đều nghe được tiếng Tăng Thủy Lan khóc lóc kể lể trong chủ phòng truyền ra từ cửa sổ, toàn bộ đều sợ ngây người, Tăng Tư Đồ tức giận đến trừng to mắt, quay đầu nhìn về phía Lạc Kính Văn quát lên: "Thứ nữ nhà ngươi vậy mà có thể làm ra những chuyện không cần mặt mũi như vậy! Con gái ta có chuyện gì thì đều là do Lạc phủ các ngươi cả!"

Thiếu một chút nữa, liền coi hấn nữ nhi của hấn đang làm thái tử phi mất mạng! Đây không thể nào là chuyện nhỏ được!

Trên mặt Lạc Kính Văn hiện lên vẻ xấu hổ, cảm giác ánh mắt trong cả viện đều nhìn hấn chằm chằm, liền lập tức hận Lạc Vân Hi đến thấu trời.

Tề Sính Đình vẫn cúi đầu, lúc này yên lặng đứng phía sau dòng người, cầm cái bình thuốc kia trong tay, nàng cũng không có bối thốc, mà là bước nhanh đến chen vào đám người, quỳ xuống trước mặt thái tử.

"Hi nhi làm như vậy, là vì, thái tử phi vô duyên vô cớ đánh ta!" Nàng ngẩng đầu lên, nàng ngira gò má về hướng Thái tử, cùng với những người phía sau thái tử.

Năm đầu ngón tay trên mặt Tề Sính Đình vẫn còn hiện rõ chưa hề mờ đi chút nào, đầu tay đỏ tươi, cực kỳ khó coi, trong nháy mắt, cả viện yên tĩnh đến một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

"Đình nhi, thái tử phi vậy mà dám tùy tiện ức hiếp người sao?" Tề thượng thư đang đứng trước đám người, nhìn thấy tình cảnh này, đau lòng đến muốn nhỏ máu, nhanh chóng chạy đến, nâng Tề Sính Đình dậy, ánh mắt đỏ ngầu, giọng nói cũng run rẩy. "Thái tử điện hạ, hôm nay người phải cho lão thần một câu trả lời! Bằng không, lão thần nhất định sẽ tới trước mặt thánh thượng tố cáo ngài tội không quản lý nổi gia đình!"

Tề phu nhân lau lệ, khóc lóc chạy tới ôm chặt Tề Sính Đình, trên mặt cũng là biểu tình quả quyết như vậy.

Nàng chỉ có một nữ nhi này, lần trước suýt nữa chết trên tay Tăng Thủy Lan, nàng không ngăn cản được nữ nhi tiến cung, chỉ đành căn dặn con thiên can thận đề phòng, bảo vệ tốt chính mình, không ngờ, Tăng Thủy Lan lại không buông tha nữ nhi đã không tham dự tranh thủ tình cảm này của nàng!

"Thái tử điện hạ, tuy chúng ta thân phận thấp kém, nhưng con gái của ta, cũng không phải người có thể dễ dàng bị chà đạp mà không rõ nguyên nhân như vậy!" Tề phu nhân cũng tức giận nói. Nữ nhi là bảo bối của nàng, bây giờ nàng cũng không nhìn nổi nữa.

Mấy nhà giao hảo cùng Tề phủ cũng nhịn không được nói thầm ở phía sau: "Tề trác phi làm người như thế nào chúng ta đều biết, chắc nàng ấy sẽ không phạm sai lầm lớn đâu, thái tử phi vậy mà có thể tùy tiện đánh nàng ấy đến thế này, thật sự là một chút mặt mũi cũng không để lại cho Tề gia."

"Đúng vậy, đứa nhỏ Tề Sính Đình này từ nhỏ đã hiền lành, ngoan ngoan rồi."

Chuyện trọng tâm rất nhanh chuyển thành chuyện thái tử phi đánh trác phi vào mặt, mọi người rất nhanh quên chuyện Lạc Vân Hi làm đi, có mấy người nhắc đến nàng, trong lời nói ngược lại đều hết sức bội phục Lạc Vân Hi.

"Lạc tiểu thư vì bảo thù cho Tề trác phi, không tiếc đắc tội thái tử phi, chuyện này thật đúng là khiến người ta khó có thể tưởng tượng."

"Tề trác phi là người tốt, cho nên, bằng hữu của nàng ấy cũng rất thật tâm với nàng ấy, tuy làm chuyện này thành ra không ra thể thống gì, nhưng nếu như thái tử phi không động thủ, làm sao có những việc tiếp theo xảy ra chứ?"

Từng câu, từng tiếng, đều vang rõ ràng bên tai Thái tử, hấn đã không khống chế được phương hướng câu chuyện rồi, không khỏi oán hận trừng mắt nhìn Tề Sính Đình, trong lòng cũng sinh ra vài phần trách cứ với Tăng Thủy Lan.

Tuy hấn không thích Tề Sính Đình, nhưng, gia hòa vạn sự hưng, làm Thái tử, đầu tiên là phải cai quản được nhà mình, một khi không trị được nhà, thì làm sao có thể trị quốc đây?

Việc này truyền đến tai hoàng thượng, vị trí Thái tử vốn tràn ngập nguy cơ chỉ sợ là cũng không giữ được! Nghĩ tới đây, cả người hấn lạnh hấn lên, quay đầu quát lên với Tăng Thủy Lan sắc mặt trắng bệch trên gương mặt: "Xin lỗi trác phi ngay cho ta!"

Tăng Thủy Lan không ngờ, Tề Sính Đình luôn luôn sợ hãi nàng ta mà lại thông minh đến vậy, vạch trần tất cả mọi chuyện vào lúc này, đương nhiên, nàng ta không nghĩ tới chuyện này nhiều lắm, ví dụ như Lạc Vân Hi sẽ xuất thủ giáo huấn nàng ta, và không nghiêm trọng như thế!

Nàng ta chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, mở cửa ra, ánh mắt chen chúc trong sân hoàn toàn bắn về phía nàng ta.

"Thực sự xin lỗi, là tỷ tỷ xúc động rồi, muội muội chớ có trách ta." Tăng Thủy Lan nhìn nói bằng giọng điệu ề nén nhất có thể, còn có một chuyện nằm ngoài dự liệu của nàng ta, chính là mặc dù Tề Sính Đình không được sủng ái, vẫn có vận khí tốt như vậy!

Tề Sính Đình nhàn nhạt nói: "Hi vọng thái tử phi lần sau không nên xúc động như vậy."

Mặc kệ nỗi ám ức trong lòng Tăng Thủy Lan, Tề Sính Đình tùy ý để cha mẹ đỡ đến một bên, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nàng không muốn việc này làm liên lụy đến Lạc Vân Hi.

Nhưng thái tử, cũng không định bỏ qua cho Lạc Vân Hi, hần lạnh lùng mở miệng: "Thái tử phi sai đến đâu, chuyện này cũng là việc nhà của bản cung, Lạc Vân Hi nhúng tay vào việc nhà bản cung, giáo huấn thái tử phi cấp bậc cao hơn nàng, tuy ta có thể nhẫn nhịn, nhưng không thể nhẫn nhục!"

Sau lưng Tề Sính Đình cứng đờ, quay đầu nói: "Hi nhi là vì ta mà làm việc sai trái, ta nguyện ý chịu phạt thay nàng." Lời này nói ra, thái tử cũng không thể xử phạt nàng được, dù sao nàng cũng là người bị hại.

Lúc nói chuyện, trong viện dòng người chọt như mặt nước đẩy sang hai bên, mấy người bước vào.

"Bốn vương cảm thấy, thái tử phi thật sự rất thất đức, mà cũng không đủ chứng cứ chứng minh Lạc Vân Hi đã làm gì nàng ta."

Giọng nói lạnh nhạt của Quân Lan Phong vang lên bên tai mọi người, tất cả mọi người đều giật mình sợ hãi.

"Trung Sơn Vương sao?"

Thái tử cũng không dám tin vào mắt mình, nhìn Quân Lan Phong mặc áo àu lam nhạt, phong trần mệt mỏi, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Không phải phụ hoàng nói, ngài tới Mục An phủ sao? Sao lại ở Dạ Đô thế này?"

"Đúng vậy, Trung Sơn Vương, Dĩnh nhi cũng không ngờ, ngài sẽ đến tham gia lễ cấp kê của Dĩnh nhi!" Lạc Phi Dĩnh vốn dĩ im lặng sau lưng Lạc Kinh Văn, lúc này ngạc nhiên mở miệng.

Hôm nay nàng ta mặc một cái váy hồng nạm đá quý, cánh tay đeo hoa lan, tóc dài vẫn chải bím tóc nhỏ, rõ ràng ta còn chưa thành nhân, vậy mà gương mặt kiều diễm phối hợp với cách trang điểm, thật là làm người khác chú ý.

Làm vai nữ chính như hôm nay thì việc gì nên làm thì phải làm, trong lúc thái tử chôn chuyện Lý gia Lạc Phi Dĩnh không nói một lời, đến khi trông thấy Trung Sơn Vương đến, nàng ta vô cùng vui mừng, nói một câu dời đi sức chú ý của đa số người ở đây, mọi người lại một lần nữa mang ánh mắt ngạc nhiên quăng về phía nàng ta.

Lạc Phi Dĩnh bên người, đứng thẳng là dáng người cao to Đoan Mộc Triết, trên mặt hần phủ mây đen, trong lòng hết sức khó chịu, Hi nhi nga ~ Hi nhi, thế nào lão gây sự chứ?

Lần trước là Lạc Phi Dĩnh, lần này là thái tử phi, việc này càng làm càng lớn.

"Thái tử không cho rằng bốn vương nói rất có đạo lý sao? Bản Vương vốn từ hoàng cung tới, việc này đã truyền đến tai hoàng thượng, người bảo bốn vương quá đến xem thử, rồi mang kết quả tiến cung."

Mắt Quân Lan Phong không một chút nhiệt độ, trông như đang xét xử công việc vậy.

Thái tử vừa nghe lời này, sắc mặt lập tức trở nên khẩn trương, nói: "Trung Sơn Vương, ngài cũng biết, mỗi nhà đều có chuyện khó nói, chẳng qua là thái tử phi và trác phi có chút tranh chấp mà thôi, chưa tới mức thất đức, bằng không, bản cung chẳng phải không ra gì sao?"

Hần biết phụ hoàng từ trước đến giờ dựa vào Trung Sơn Vương, Trung Sơn Vương tùy tiện nói một câu, không chừng có thể làm thành đô Thiên Dạ rung chuyển. Vừa nghe khẩu khí của hắn, dường như hết sức không thích Tăng Thủy Lan, nếu nói câu "Thái tử phi thất đức" kia trước mặt hoàng thượng, phụ hoàng chắc chắn sẽ tức giận đối thái tử phi mất!

Đối thái tử phi là chuyện nhỏ, nhưng cái này nhất định sẽ trở thành điểm yếu của hắn, đây mới là vấn đề!

Tăng Thủy Lan không ngờ từ miệng Trung Sơn Vương nghe được một câu định tội như vậy, dọa nàng ta lăn lông lốc từ trên giường xuống, cả người nhanh chóng nằm rạp trên mặt đất, run giọng nói: "Vương gia, mong ngài nói nhẹ nhàng trước mặt phụ hoàng, thần thiếp chỉ hồ đồ một lần thôi..."

Quân Lan Phong tránh né nàng ta quý lạy, cả đám người ngoài sân bước về sau không kịp, đùa sao, hoàng hậu quý một cái, bọn hắn dám nhận sao? Dù cho khả năng nàng ta thành hoàng hậu không lớn, nhưng thái tử phi cúi đầu, cũng không ai dám nhận.

Quân Lan Phong cười nhạt, nói: "Thái tử, mau để thái tử phi đứng dậy đi, tất cả người trong viện không ai muốn chết đâu."

Thái tử tức giận kêu lên: "Đóng cửa lại!"

Hai cung nữ lập tức nom nóp lo sợ đóng cửa nhà kề lại, ngăn cản Tăng Thủy Lan bên trong phòng.

Gương mặt Tăng Thủy Lan trong bóng tối trầm xuống, thất sách thật! Việc này vậy mà lại huyền ảo lớn như vậy, rốt cuộc là ai ở phía sau đồ thêm dầu vào lửa đây!

Lạc Vân Hi, Tề Sính Đình, một kẻ nằng ta cũng sẽ không bỏ qua!

Gian ngoài, Thái tử cười theo, Quân Lan Phong nói một cách đầy ý vị sâu xa: "Bổn vương đi xem thử Lạc Vân Hi đây, đợi khi hiểu toàn bộ chuyện này, ta sẽ hồi cung bẩm báo cho hoàng thượng."

Thái tử vội vàng kéo ống tay áo của hắn lại, cười ha hả nói: "Trung Sơn Vương, ngại lo cái gì chứ? Việc nhỏ mà thôi, tất cả đều không có thương tổn gì, thì nên để cho nó qua thôi, phụ hoàng trăm công nghìn việc, không nên để chuyện nhỏ như vậy quấy rối người chứ?"

Nói rồi, hắn nhìn thấy mặt Tề Sính Đình, có chút xấu hổ nói với Tề thượng thư: "Bản cung nhất định mời ngự y tốt nhất phủ thái tử tới trị liệu cho trác phi."

Tề thượng thư cúi đầu cảm tạ.

Sau khi Thái tử trưởng thành, hoàng đế đã xây phủ thái tử ở ngoài cung cho hắn, trong phủ cũng có rất nhiều ngự y có y thuật cao minh.

Thái tử vẫn cứ giữ chặt ống tay áo Quân Lan Phong không buông, cười khanh khách gọi Đoàn Mộc Triết: "Lục đệ, chúng ta đã lâu không đánh cờ, nên mời Trung Sơn Vương chỉ điểm tài đánh cờ của chúng ta một chút đi!"

Hắn rõ ràng thấy sợ Trung Sơn Vương tiến cung, thêm mắm dặm muối nói chuyện này một lần mà thôi.

Đoàn Mộc Triết che đi một nụ cười lạnh lùng trong mắt, nói trắng ra, lần này, đúng là cơ hội thật tốt để bôi đen Thái tử, nhưng... việc này liên quan đến Hi nhi, thôi thì bỏ đi thôi.

Trong Lạc Phi Đình có hơi thất vọng một chút, chuyển thành nhu hòa, tới gần Đoàn Mộc Triết hơi mỉm cười nói: "Triết, huynh cùng Trung Sơn Vương và Thái tử chơi cờ, ta đi pha trà mang bánh ngọt cho các người."

Đoàn Mộc Triết gật đầu.

Chẳng mấy chốc, các khách nhân trong tuyết các đã bị Lạc Kính Văn mời đến phòng khách chính ngồi, lại qua nửa canh giờ, vì giờ lành cử hành nghi thức cho Lạc Phi Đình, phòng khách chính trang trí lộng lẫy, bày cái bàn chính tề ra, trong lúc hạ nhân Lạc phủ nâng mâm đựng trái cây đi xuyên qua chỗ khách ngồi, ai nấy xuyên đều mặc đồ mới, mặt vô cùng vui vẻ, bầu không khí không vui vừa rồi dần dần tan đi.

Chuyện nơi đây, Tiểu Bích nói không sót chỗ nào cho Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi nghe nói Quân Lan Phong trở lại, cũng rất kinh ngạc.

Mấy ngày trước Đoàn Mộc Ly rời đi, đoán chừng là đi đưa lễ vật đến biệt viện của Đỗ gia, mà Quân Lan Phong cũng đã nói, sau ngày Lạc Phi Đình cập kê bốn ngày, chính là sinh nhật vị hôn thê của hắn mười lăm tuổi, vốn cũng là ngày cập kê của nàng ấy, cho nên, nàng cũng không ngờ Quân Lan Phong lại có mặt ở Dạ Đô giờ này.

Xuân Liễu ở lại nhà, Tiểu Bích và Hạ Đào, chậm rãi cùng Lạc Vân Hi đi tới phòng khách chính.

Đường đi từ đó đến phòng khách cần phải đi qua Tuyết Các, còn chưa đến gần, đã nghe được giọng cười yếu ớt của Lạc Phi Đình bay ra đầu tường: "Ta nghĩ rằng Triết nhất định thắng."

Thái tử buồn phiền nói: "Dĩnhi người cũng không tin ta."

Lạc Vân Hi đi chậm lại bước chân, lúc bước qua cửa viện, nhìn vào trong. Hai nha đầu đi theo ở xa, cũng không nghe thấy tiếng nói chuyện ở đây.

Trên bàn đá trong viện xếp một bộ cờ vây, người chung quanh đều ngồi đợi Đoàn Mộc Triết và Thái tử, Lạc Phi Đình ngồi ở bên người Đoàn Mộc Triết, trong tay nâng một đĩa nho đen, mà từ nam nhân ngồi bên người Thái tử bắt ngờ chính là Quân Lan Phong.

Hắn ngồi trong cùng, đối mặt với hướng cửa viện, đây là ghế chủ vị, lúc bóng dáng Lạc Vân Hi dừng lại, hắn cũng mở mắt ra, ánh mắt thâm trầm cùng ánh mắt Lạc Vân Hi đan xen vào nhau.

Lạc Vân Hi cúi đầu xuống, nhanh chóng đi.

Ngón tay thon dài của Đoàn Mộc Triết nhặt lên một viên cờ đen từ, đang chú ý vào trong bàn cờ, bỗng nhiên liếc nhìn về hướng ngoài sân.

"Nhìn cái gì vậy?" Lạc Phi Đình kỳ quái nhìn sang, chẳng mấy chốc, đã trông thấy bóng Hạ Đào và Tiểu Bích đi qua, nàng ta dường như nhớ ra cái gì đó, ánh mắt hơi trầm xuống.

Đoàn Mộc Triết chỉ là cảm giác, nhìn đến nay hai nha đầu này, lập tức đã biết, vừa rồi Hi nhi thật sự đã tới.

Quân Lan Phong cup mắt, không biết khi nào khóe môi đã hơi hơi nhếch lên, hắn đứng lên, trầm giọng nói: "Sắp tới nghi thức cập kê rồi, còn chưa đi sao?" Thái tử đang đối với bàn cờ trầm tư suy nghĩ, nghe xong lời này thở một hơi, hắn không thể không nói, trong ván cờ Đoàn Mộc Triết bày ra nhiều cạm bẫy, để hắn luống cuống tay chân cũng không ứng phó được.

Quân Lan Phong chấp tay đi ra khỏi Tuyệt Các, trong con ngươi xẹt qua ý cười lạnh, thật sự cho là hắn có hứng thú ở đây cùng một tên tiểu nhân ngu ngốc chơi cờ sao? Chẳng qua là không dám đi gặp nàng mà thôi, dù sao, hắn mới từ chỗ kia trở lại.

Trong đại sảnh, theo giờ lành đến gần, tiếng nói chuyện xung quanh dần nhỏ xuống, trên chính điện, người chủ trì đốt hương rửa tay, sắp xếp tất cả.

Lạc Phi Đình theo Đoàn Mộc Triết lùi vào phòng khách riêng, Đại phu nhân gấp nàng ta, vội vàng gọi: "Nhanh tới trang điểm lại một chút."

Lạc Vân Hi đến nơi, cũng không ngồi, mà đứng chôn ở một góc cạnh cửa hông, lặng lẽ nhìn trên đài, đứng ở nơi này cũng không phải chỉ có một mình nàng, không thiếu nha hoàn cùng một số tiểu thư vụng trộm theo các công tử tới, cũng sẽ trốn ở chỗ này quan sát.

Người chủ trì mời Lạc Kính Văn đi ra nói lưu loát chuyện một hồi, rồi sau đó hô to: "Cho mời tiểu thư Lạc Phi Đình đi ra!"

Lúc nghe được ba chữ "Lạc Phi Đình", toàn bộ lập tức tuôn ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Một bộ váy màu hồng nhạt khoác lên người Lạc Phi Đình, da thịt trắng như tuyết bị màu hồng làm nổi bật lên càng mê người, trên mặt nhỏ tinh xảo, đôi mắt to như trân châu đen nhấp nháy, môi hồng nở nụ cười say lòng người, trong nháy mắt, đã làm vô số thanh niên cuồng tráng khuyh đảo vì nàng ta.

"Oa, Lạc tiểu thư hôm nay đẹp quá!"

"Không hổ là đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ, hoàn toàn xứng đáng!"

Dưới đài, vô số từ ngữ ca ngợi bay ra, không chút keo kiệt nào dâng bốc Lạc Phi Đình.

Lạc Vân Hi lẳng lặng ngưng mắt nhìn, không ước ao, không đố kỵ, chỉ là thản nhiên nhìn nàng ta, nhiệt liệt như vậy, tiếng vỗ tay như vậy, ánh mắt nóng bỏng thế này, ở kiếp trước, nàng cũng đã nhận rất nhiều rồi.

Theo thói quen chuyển mắt qua nhìn xung quanh, nhìn quét qua trong phòng một lượt, đột nhiên, Lạc Vân Hi đứng hình, gò má không có dấu hiệu nào nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Lễ cập kê trên ngoài ý muốn

Edit: thu thảo

Tay Lạc Vân Hi để ở bên người hơi siết chặt quần áo, vô số ánh mắt nóng bỏng hoàn toàn quăng về phía người Lạc Phi Đình sáng rực ở trên đài, thì có một ánh mắt đang lặng lẽ nhìn kỹ nàng.

Quân Lan Phong ngồi ở vị trí cao phía bên phải trong sảnh, bộ quần áo lam nhạt làm nổi bật lên nước da trắng nõn, cả người cao ngạo lạnh lùng, khiến cho mọi cử động của hắn đều mang theo vẻ cao quý người thường không sánh kịp.

Ba ngón tay phải của hắn cầm chén trà, đặt ở trước môi, nhưng không thưởng thức, ánh mắt thâm trầm, chăm chú nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi, trong ánh mắt tràn ra hơi thở yêu thích vô cùng, so với ánh mắt trong sảnh bắn về phía Lạc Phi Đình không kém bao nhiêu.

Lạc Vân Hi không nói gì, bị hắn chuyên tâm nhìn như vậy, gò má dần tỏa nhiệt.

Không khỏi nhìn về hướng nam nhân, Quân Lan Phong thấy bị nàng phát hiện, có chút bối rối, tay run lên, nước trà bắn tung tóe lên khoe môi, hắn vội vã rũ mắt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, uống trà sớm đã lạnh trong cổ.

Trên đài, người chủ trì mặt mày hớn hở, cười đỡ Lạc Phi Đình ngồi xuống, nói: "Tiếp theo là tiền phần thứ hai của lễ cập kê, mời Lạc phu nhân lên vấn tóc cho tiểu thư Lạc Phi Đình!"

Đại phu nhân trang điểm đẹp đẽ, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ từ sau phòng khách đi ra ngoài, gật đầu với tất cả mọi người, bước đến sau Lạc Phi Đình, tay phải nhắc một cái, ma ma sau lưng lập tức dâng một cái lược ngà voi tinh xảo đến, ở trước mặt mọi người, nàng ta một tay cầm cái lược, một tay thuận thực cời bím tóc của Lạc Phi Đình ra, chẳng mấy chốc, một đầu tóc đen như thác nước lập tức buông xuống đầu vai.

Tóc Lạc Phi Đình dài mà đen, tóc đen dài đến mắt cá chân, tóc được buông xuống dưới, làm gương mặt lớn chừng bàn tay càng nhỏ hơn, tất cả mọi người đều không khỏi âm thầm ca ngợi.

Lạc Vân Hi lặng lẽ chớp mắt về hướng Quân Lan Phong, chỉ thấy ánh mắt nam nhân kia vẫn cứ nhấp nháy, lén nhìn mình, không hiểu sao đột nhiên nàng có chút tức giận.

Hôm nay, cũng không phải ngày nàng cập kê...

Đang nghĩ ngợi, một hơi thở ấm áp phía sau tới gần, Lạc Vân Hi cảnh giác bước sang một bên, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn âm thầm của Lạc Băng Linh.

Không biết khi nào nàng ta đi tới sau Lạc Vân Hi ba tấc, ánh mắt lạnh lùng tập trung nhìn Lạc Phi Đình đang được Đại phu nhân chải đầu trên đài, trong ánh mắt, không che giấu được sự đố kỵ và oán hận.

"Đại tỷ thật là hạnh phúc."

Nàng ta cắn răng nghiêng lợi nói, tiếng nói không xa không gần, vừa vắn bay toàn bộ vào tai Lạc Vân Hi.

Cả người Lạc Vân Hi không nhúc nhích, mặt đầy hờ hững.

Lạc Băng Linh hạ thấp giọng, không phục nói: "Ta thừa nhận, nàng ta xinh đẹp hơn ta, nhưng vinh dự hơn ta, không phải là bởi vì nàng ta chui ra từ bụng người mẹ tốt hơn sao? Nếu như nàng ta không chui ra từ bụng Đại phu nhân, mà là từ trong bụng di nương nào đó bò ra, thì thử xem nàng ta còn có thể chói mắt giống như hôm nay sao?"

Thấy Lạc Vân Hi không có phản ứng, Lạc Băng Linh càng thêm bất bình hơn, oán hận nói: "Lạc Vân Hi, ngươi đừng nhìn thờ ơ như vậy, phải biết rằng, ngươi và ta, cũng mãi mãi không có một ngày như vậy đâu!"

"Hả?" Lúc này, Lạc Vân Hi mới thoáng quay mặt sang, nhìn kỹ nàng ta.

Lạc Băng Linh núp trong bóng tối, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn bóp méo, ánh mắt như rắn phun nọc độc, cực kỳ ác độc nói: "Ta chỉ là thứ nữ, thứ nữ, làm gì có lễ cập kê như thế này! Ngươi cho rằng, chúng ta cũng sẽ có ngày như hôm nay sao? Lạc gia chúng ta, chỉ có nàng ta, Lạc Phi Đình mới có thể tổ chức đại lễ thành người lớn to thế này thôi! Mà chúng ta, chỉ có thể trốn trong phòng, để di nương dùng lược cái búi tóc, thì tính như xong rồi thôi."

Việc này, vẫn là lần đầu Lạc Vân Hi nghe nói, nàng không ngờ sẽ là như vậy.

Nhớ tới, Quân Lan Phong, Đoan Mộc Ly đều từng nói, đợi đến thời gian nàng cập kê, đều sẽ đưa một món lễ lớn, bọn hắn cũng không nói, thứ nữ sẽ không cử hành cập kê lễ nha!

Lạc Băng Linh nhìn nàng dường như mới biết chuyện này, nụ cười càng ngày càng khinh bỉ hơn: "Chờ một chút nữa, xem thử Lạc Phi Đình cái cái trâm cài tóc quý gì đi! Trong cập kê lễ, nữ tử nhận được trâm cài tóc càng đáng giá, càng nói rõ nàng ta được người ta yêu thích. Mà những thứ thứ nữ chúng ta, ở ngày thành người lớn ấy, phụ thân có thể cho ngươi một cái trâm bạc đã rất tốt rồi."

Lạc Vân Hi trầm mặc, mắt ánh sáng nhìn ngón tay Đại phu nhân tung bay trên đầu Lạc Phi Đình, nhớ tới ngày ấy thấy trâm ngọc bích.

Ở thời đại này, ngọc rất đáng tiền, mà theo như lời ông chủ Tiền nói về thuần ngọc của Thiên Sơn, càng có giá trị không cách nào đoán được, tất nhiên là tốt. Mà trâm bạch ngọc Quân Lan Phong đưa nàng lại càng là ngọc cực phẩm, phẩm chất so với cây ngọc tram của Đoan Mộc Ly còn thượng đẳng hơn.

Lạc Vân Hi thả mắt nhìn về phía phòng khách, chỉ thấy Đoan Mộc Triết ngồi ở chỗ cách đài cao không xa, lưng quay về phía mình, đối diện chếch Quân Lan Phong một chút, trước hắn chính là Thái tử, mà Đoan Mộc Kỳ ngày ấy quần lấy nàng để nàng chọn trâm cho Lạc Phi Đình, lại ngồi ngay cạnh Đoan Mộc Triết.

Lạc Vân Hi nhìn thấy hắn có chút bối rối, vừa rồi sau khi chuyện thái tử phi diễn ra, Đoan Mộc Kỳ đến Vân Các tìm nàng, bởi vì nàng phiền lòng, không muốn gặp hắn, càng không muốn giải thích chuyện này, liền né tránh. Đang lúc quan sát, Lạc Băng Linh sau lưng bất chợt hít một hơi khí lạnh rất mạnh, hai tay, cũng không khách khí chút nào bóp lấy vạt áo Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi nhặt liếc về phía nàng ta, đã nhìn thấy đôi mắt nàng ta sáng lấp lánh nhìn chằm chằm bậc thang, ánh mắt, đã bị đố kỵ nhuộm thành một mảnh đỏ tươi. Cùng lúc ấy mọi người dưới đài cũng đều mang thần sắc khác thường, ánh mắt hâm mộ dồn dập hướng về phía Lạc Phi Đình.

Lúc Lạc Vân Hi nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Phi Đình, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, quả nhiên là cái trâm ngọc bích kia, Đoan Mộc Triết mua là để tặng cho Lạc Phi Đình.

Lúc này, cả cây trâm ngọc bích đang nắm trong tay đại phu nhân, tay nàng ta rất khéo, đã chải lên cho Lạc Phi Đình một búi tóc hình phượng, trên ba tầng, quả nhiên vô cùng hoa lệ, nàng ta hài lòng cười cười, đem cầm trâm ngọc bích ở giữa tóc bên trái búi tóc, lập tức, ánh sáng oánh nhuận chói được gương mặt dễ nhìn của Lạc Phi Đình tôn lên, nhiều hơn ba phần phong thái thiên tiên!

Đây là tác dụng tốt nhất của ngọc bích.

Dưới đài mặt ai nấy toát đều ra thần sắc hâm mộ.

Lạc Phi Đình chậm rãi đứng lên nhờ Đại phu nhân nâng đỡ, váy dài buông xuống, búi tóc phượng thật cao làm nàng ta vốn cao gầy mỹ lệ lại càng thêm tao nhã hơn, toàn bộ tóc mai được chải lên, khuôn mặt nhỏ nhắn, cái trán sang bóng khiến nàng ta hoàn toàn bày ra vẻ đẹp trước mặt mọi người, làm tất cả người trước mặt mắt sáng ngời.

"Quá đẹp!" Có người dẫn đầu hô một câu, dưới đài, lại là tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trong lòng Lạc Băng Linh đã đổ kị tới nỗi điên lên, Lạc Vân Hi tránh né hai tay của nàng ta, cũng không muốn dưới sự kích động của nàng ta mà mình bị cào đầu đón.

Quay đầu nhìn lại, hàm răng Lạc Băng Linh đã cắn môi dưới rách ra làm máu tươi chảy ra, ánh mắt đỏ ửng, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu rời khỏi phòng khách, cũng không quay đầu lại nữa.

Lạc Vân Hi có thể cảm nhận được nàng ta giờ phút này ghen tỵ thế nào, một tiểu thư không thể cử hành lễ cập kê thanh cao này nhìn thấy chính tỷ của mình mặt mày rạng rỡ, tất nhiên sẽ biến thái trong lòng.

Đâu chỉ nàng ta, còn có Lạc Nguyệt Kỳ nữa đấy!

Nàng chuyển mắt nhìn về phía Lạc Nguyệt Kỳ ngồi phía sau thái tử, nữ tử này từ sau khi theo Thái tử, tính cách càng trầm ổn hơn so với lúc trước, bên ngoài nhìn vào thấy cực kỳ bình tĩnh, nụ cười cũng không có quá phận chút nào.

Chỉ là, hai tay để ở sau ghế dựa đã bán đứng tâm tình của nàng ta, mười ngón quần quanh cùng một chỗ, dường như sắp bị bẻ gãy rồi.

Đúng vậy, coi như là gả cho Thái tử làm trắc phi, trường hợp như vậy, nàng ta cũng tuyệt đối không thể so với Lạc Phi Đình hôm nay! Mà đến thời điểm nàng ta mười lăm tuổi, có thể cử hành lễ cập kê này hay không còn phải xem Thái tử có sủng hạnh nàng ta không đã không phải sao? Lạc Vân Hi cảm thấy không có gì hay, nhẹ nhàng dời bước, cũng rời khỏi phòng khách.

Được vài bước, không thấy Tiểu Bích và Hạ Đào theo kịp, nàng quay đầu lại, khẽ gọi một tiếng: "Tiểu Bích."

Tiểu Bích và Hạ Đào đều mang vẻ mặt si mê theo sát nàng đi ra, trong miệng hai người còn đang thảo luận hôm nay Lạc Phi Đình mỹ lệ thế nào.

Lạc Vân Hi vốn định rời đi, chỉ là bên tai truyền đến tiếng Lạc Kính Văn cao giọng: "Tiểu nữ có trân ngọc bích giá trị liên thành này, chính là do Lục hoàng tử tặng, bản quan úy ở đây cảm ơn Lục hoàng tử."

Trên sân một trận tiếng hoan hô, bước chân Lạc Vân Hi nhẹ dừng lại, quay đầu lại híp mắt nhìn về hướng trong sảnh, chỉ thấy dáng người Đoan Mộc Triết cao to đứng lên, giọng nói ôn hòa như ngọc xuyên qua huyền não, nói rõ ràng: "Lạc đại tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ, bảo trân của bốn điện hạ so với nàng ấy, chỉ là để làm nền thôi."

Hắn rất nói chuyện có tính nghệ thuật làm rất nhiều người cười phá lên khoa trương ca ngợi hơn.

Lạc Vân Hi bất chợt chỉ cảm thấy một trận đất trời tối tăm, nàng sợ hãi vuron tay, muốn nắm một cái gì đó có thể giữ vững thân thể, thế mà, chỗ tay chạm vào không khí trống rỗng, nàng không khống chế được cổ thân thể này nữa, mềm nhũn ngã nhào trên đất.

Lúc này đã gần giữa trưa, mặt trời đang lên cao, phơi mặt nền nóng bóng, Lạc Vân Hi lại không có cảm giác nào.

"Tiểu thư!"

"Tiểu thư!"

Tiểu Bích và Hạ Đào bị dọa mà dừng nói chuyện, vội vàng chạy đến, nâng nàng dậy.

Lạc Vân Hi có chút mê man nhìn nhóm người xem nàng, trong đầu một mảnh hỗn độn.

"Hi nhi!" Quân Lan Phong thấy Lạc Vân Hi rời khỏi, cũng lặng lẽ bước ra khỏi phòng khách, không khéo, thì thấy thân thể suy nhược phía trước bất chợt té xù, cả kinh không lo nổi cái khác, hét lớn một tiếng, vịn khinh công đến cực hạn, lách mình đến bên người nàng, ôm nàng lên.

"Hi nhi!"

Tiếng hô của hắn lập tức kinh động những người khách khác trong đại sảnh, họ dồn dập rời khỏi chỗ ngồi, đi ra điều tra.

"Ta không sao." Sau khi Lạc Vân Hi ngơ ngác, ánh mắt mới có tiêu điểm, thấy có người đi ra, tay trắng đầy Quân Lan Phong ra, đứng ở trên mặt đất.

"Sao vậy?" Quân Lan Phong mắt diếc tai ngơ động tĩnh sau lưng, một đôi mắt cẩn thận nhìn nàng, tràn đầy vẻ không yên lòng.

Đoan Mộc Triết nghe được Quân Lan Phong gọi "Hi nhi", cũng chạy ra ngay đầu tiên, hắn ăn mặc thanh nhã lúc nhìn thấy Lạc Vân Hi bị Quân Lan Phong ôm chặt, mặt hiện lên vẻ buồn bã.

Lạc Vân Hi lùi lại sau mấy bước, ánh mắt飄 đến trong đám người, thần nhiên rơi vào trên mặt Đoan Mộc Triết, rất nhanh bình tĩnh mà thu hồi, không nói một lời, quay đầu rời khỏi đó.

Lạc Kính Văn cau mày lại, bất chợt có chút phát cáu, Lạc Vân Hi có ý quấy rối lễ cập kê của Lạc Phi Đình sao? Lúc này hắn không vui mở miệng: "Không cần phải đề ý đến nàng, có lúc thần trí nàng có chút mơ hồ thôi!"

Này lời vừa nói ra, lập tức khiến cho vài người trợn mắt.

"Có người nói nữ nhi mình như vậy sao?" Mắt Quân Lan Phong nheo lại thành một tầng ánh sáng nguy hiểm, giọng nói mang theo nghiêm khắc và lửa giận chưa bao giờ lộ ra trong triều, chỉ có ở trên chiến trường, lúc phe mình có người phạm trọng sai lầm lớn, chúng quân sĩ mới thấy tàn khốc trên mặt chủ tướng thôi.

"Lạc Thái Úy, cho dù có là chi thứ, thì đều là cốt nhục của người! Không thể vì một đứa con gái, mà tùy tiện hủy một đứa con gái khác! Một chút quan niệm tình thân cũng không có, còn hi vọng người giang sơn Thiên Dạ tốt lên được sao?"

Quân Lan Phong đang phát hỏa, nào còn có người dám nói chuyện, ngay cả Thái tử cũng bị dọa run rẩy toàn thân, chưa bao giờ thấy người nam nhân này nổi giận như vậy, một chữ hán cũng không phun được, chu vi mười trượng đều bảo trì yên tĩnh tuyệt đối, mọi người nghe vị Đại tướng quân kiêm Trung Sơn Vương này lạnh lùng răn dạy Lạc Kính Văn.

Gương mặt già nua của Lạc Kính Văn không che giấu nổi sự tức giận, lại không có lý do để phản bác, sắc mặt dần đỏ như vỏ tôm luộc, đỏ đến mức thấm ra máu, cúi đầu xuống.

Quân Lan Phong lạnh lùng hừ một tiếng: "Trong mắt người cho rằng nữ nhi là bảo bối, nhưng trong mắt bản Vương Nhân thì đó cũng chẳng bằng một cọng cỏ!"

Nói xong, hắn xoay người, bước nhanh mà rời đi, để lại cho mọi người một bóng lưng như gió.

Câu nói này ngoan độc, quá độc, không chừa cho Lạc Phi Đình chút mặt mũi nào, lại khiến những người này nghe, không cách nào phủ nhận lời hắn nói từ đáy lòng.

Trung Sơn Vương, một nam tử mắt cao hơn đầu, xuất quỷ nhập thần như thế, thực sự khó có nữ tử nào có thể lọt vào mắt hắn, coi như là Lạc Phi Đình được gọi là đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ, cũng không nhất định có thể lọt vào mắt hắn. Nam nhân này cũng không nóng cạn, nghĩ tới nghĩ lui, nói chung chỉ có đệ nhất tài nữ Thiên Dạ, Đỗ Tình Yên kia mới có đủ điều kiện, có thể xứng đôi với hắn.

Cho nên, vị hôn thê của Trung Sơn Vương là Đỗ Tình Yên, mà không phải Lạc Phi Đình.

Đỗ Tình Yên không chỉ có tài, mà bộ dạng cũng không phân cao thấp với Lạc Phi Đình, xuất thân cao hơn Lạc Phi Đình rất nhiều, nhưng tính cách thanh cao hơn so với Lạc Phi Đình, cho nên nàng ta không được mấy vị hoàng tử yêu thích, cho nên hiện nay phong hào đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ rơi vào người Lạc Phi Đình.

Nhớ tới Đỗ Tình Yên, mọi người đều tiếc nuối, có lẽ Trung Sơn Vương nghĩ đến vị hôn thê của mình bệnh nặng ở giường, Lạc Phi Đình lấy mất danh hiệu đệ nhất mỹ này, trong lòng tức giận, mới nổi lửa như vậy!

Lạc Phi Đình cũng không chịu được nữa, che miệng, nhào về phía Đại phu nhân bên cạnh, nước mắt là chảy rơi.

Nhục nhả, nhục nhả quá lớn!

Trung Sơn Vương thật là độc ác!

Lễ cạp kê của nàng ta đang êm đẹp, liền bị hắn phá hư hết như vậy! Còn có Lạc Vân Hi, tiện nữ đáng chết kia!

Lạc Phi Đình cắn bờ môi chảy máu, lệ chảy ròng.

Đại phu nhân cũng vô cùng thù hận, gắt gao nắm chặt nắm đấm, móng tay bén nhọn đâm sâu vào lòng bàn tay, nàng ta sao chịu được, lần trọng đại đầu tiên trong đời nữ nhi bị hủy như vậy!

Người Lạc gia đều tức giận nói không ra lời lúc, Đoan Mộc Triết mở miệng nói: "Lễ nghi tiếp tục, hôm nay là một ngày tốt lành, Đình nhi, đừng quá thương tâm, bằng không, sau này sẽ kém may mắn."

Thái tử cũng nhanh chóng mở miệng, mới phát hiện nói giọng khan khan: "Đúng vậy, Đình nhi, trong tim chúng ta, người mãi mãi cũng là thiên tiên, Trung Sơn Vương... hắn vốn không thích nữ nhân, đừng để lời của hắn trong lòng."

Lạc Phi Đình sịt sịt không đáp.

Lạc Kính Văn hé ra khuôn mặt dày hơn tường thành, nói: "Tốt lắm, tiếp tục, chư vị tới khách, xin lỗi, trước tiên ta cùng mấy vị phu nhân mời mọi người đi dạo quanh Lạc phủ, buổi chiều cùng thưởng thức yến tiệc."

Bữa tối, tất nhiên là muốn ăn tại Lạc phủ.

Không thể vì là việc nhỏ xen giữa này, lễ cạp kê kết thúc ngang chừng như vậy, đây đúng là điềm không may mắn.

Lạc Vân Hi đi nhanh về Vân Các, xa đi theo sau là Tiểu Bích và Hạ Đào, Tiểu Bích còn thức thời kéo Xuân Liễu và vài nha hoàn khác ra ngoài, Lạc Vân Hi đứng một mình trong viện, đứng dựa lưng vào tường.

Vừa rồi trong chớp mắt choáng váng, có chút trong ký ức khắc sâu nhào hiện ra trong đầu óc của nàng.

Đoan Mộc Triết mặc một bộ quần áo trắng nhạt mặt đầy ôn hòa, đứng trên hồ sen trong hoàng cung, trong lúc trước mắt đầy hoa sen, hần nhẹ ôm eo thon của nàng, dịu dàng nói: "Hi nhi, sau này, ta nhất định phải làm cho muội một lễ cấp kê long trọng, tự tay mang trâm gài tóc thể gian đẹp nhất vì cái cho nàng, được không?"

"Người nói giỡn vừa thôi, ta chỉ là thứ nữ, làm gì có lễ cấp kê chứ?" Ánh mắt Đoan Mộc Triết hùng hực: "Đương nhiên là có, ta sẽ cử hành cho Hi nhi, để tất cả nữ tử thế gian này đều hâm mộ."

"Đề Lạc Phi Đình cũng ước ao sao?"

"Đương nhiên, nàng sao có thể so được với Hi nhi của ta đây?" Đoan Mộc Triết nói cười riu rít, "Người hận nàng ta như thế, chờ nàng ta cấp kê, ta cắt mái tóc dài của nàng ta, để nàng ta liền không mang nổi cây trâm nào luôn, như thế nào được không?"

"Ha ha, Triết, đây chính là lời người nói, ta không thích nàng ta, ai kêu nàng ta luôn bắt nạt ta đây!"

Trong trí nhớ của Lạc Vân Hi, nàng gặt gao nâng cầm Đoan Mộc Triết, khoe mắt nhếch lên một vệt ý cười hạnh phúc.

Giọng nói của Đoan Mộc Triết ôn hòa như trước, triền miên bên tai, dường như chỉ vừa nói ngày hôm qua thôi, tất cả chưa từng nhạt đi, nhưng trong nháy mắt hần mang cây trâm nàng thích, tự tay đưa cho Lạc Phi Đình, hơn nữa, cười khanh khách xuất hiện trên lễ cấp kê cầu nàng ta.

Đoan Mộc Triết, lời người từng nói người còn nhớ chứ? Người không phải nói, muốn cắt mái tóc dài của nàng ta, đến trâm cũng không cho nàng ta gài sao?

Nhanh như vậy, người đã trở nên khác rồi!

Lạc đại tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ, trâm bảo bối của người sao so sánh được với nàng ta, chỉ là làm nền...

Lạc Vân Hi đề lại trái tim, một khắc kia, nàng đã quên đi mình là Lạc Phượng Hề rồi, nàng chỉ là, thay chính nàng trong cái ký ức kia... Đau, hận, khổ, là nàng tự mình ném trái!

"Hi nhi." Một tiếng kêu nhẹ, Quân Lan Phong chậm rãi tới gần nàng.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy hần, đóng mắt lại, từ trong ác mộng ký ức tỉnh táo lại.

"Vừa rồi đề cho người chê cười rồi." Nàng trầm giọng nói.

"Người làm sao vậy? Không phải là lại đau dạ dày chứ?" Quân Lan Phong nhìn nàng trông có vẻ yếu đuối, mặt nhỏ trắng bệch, bước nhanh tới, ôm nàng vào lòng, ân cần hỏi thăm, bàn tay to, bỏ qua sự ái muội, nhẹ nhàng xoa trên dạ dày nàng, mấy cau chặt.

"Hình như có một chút, hiện tại không đau nữa rồi." Lạc Vân Hi thuận miệng đáp, những ký ức có quan hệ với Đoan Mộc Triết, đã bị nàng quên mất.

"Không sao thì tốt rồi." Quân Lan Phong khẽ thở ra một hơi, thấp mắt nhìn nàng, nói: "Chờ người mười lăm tuổi, sẽ đẹp hơn rất nhiều so với nàng ta, cũng sẽ có lễ cấp kê long trọng hơn."

"Ta không có." Lạc Vân Hi nhàn nhạt nói.

Quân Lan Phong rất kiên định nói: "Ta làm cho người."

Lạc Vân Hi ngẩng đầu nhìn hần, khoe miệng sinh ra ý cười: "Tốt lắm." Nhưng đáy mắt lại không có chút tin tưởng nào.

Đoan Mộc Triết, cũng từng nói câu nói này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Ta cùng tứ tiểu thư tự định chung thân

Edior: thu thảo

Quân Lan Phong thấy được hoài nghi ở đáy mắt nàng, không giải thích nhiều, rất ôn nhu nói: "Đi vào trong phòng nghỉ ngơi đi."

"Người theo ta." Lạc Vân Hi nói xong mới sững sờ, nàng cũng không biết vì sao lại nói ra ba chữ phía sau, có thể, là giờ khắc này cảm thấy rất cô đơn thôi.

Quân Lan Phong cũng ngây dại, một lát sau, liền ngang lồm liệt, không che giấu nổi mặt đầy vui mừng nói: "Được, ta bảo vệ ngươi."

Dưới sự kích động, tiếng nói cũng run rẩy.

Lạc Vân Hi nắm ngón tay một cái, ngượng ngùng nói: "Ta có thể thu hồi lời nói vừa rồi không?"

Ánh mắt Quân Lan Phong trầm xuống: "Không thể, đi thôi."

Lạc Vân Hi muốn tát mình vài cái, đành phải cùng hắn nhẹ nhàng bước vào phòng, trong chớp mắt đóng cửa lại, nàng không quên lớn tiếng gọi Xuân Liễu, để cho các nàng trở về phòng nghỉ ngơi.

Ba người này, hiển nhiên không thấy Trung Sơn Vương vào Vân Các, chậm rãi bước đi thông thả vào viện.

Lạc Vân Hi ngủ ở trên giường, Quân Lan Phong lại ngồi bên cạnh bàn cùng nàng, không có chút cảm giác tê nhạt nào, Lạc Vân Hi mới đầu còn có thể thấp giọng giễu cợt cùng hắn, dần dần cũng chìm vào mộng đẹp.

Cùng một cảm giác ngủ thẳng đến chạng vạng, làm lúc Lạc Vân Hi tỉnh lại, bỗng nhiên trông thấy Quân Lan Phong ngồi ở bên cạnh bàn say sưa lật xem sách trong tay, ngũ quan anh tuấn chăm chú vào chữ trên giường, khóe môi vui vẻ gọi lên ý cười, hắn để sách xuống, đứng dậy hỏi: "Ngủ xong chưa?"

"Ừm." Lạc Vân Hi chậm rãi xoay người, vì là mặc quần áo mà ngủ, vốn chẳng liên quan gì đến việc xuống giường, tinh thần tốt hơn nhiều.

"Tê tắc phi tới tìm ngươi." Quân Lan Phong khom lưng, cầm giày thêu của nàng để trước giường gỗ.

Trong lòng Lạc Vân Hi thán phục, nam nhân này thật đúng là tỉ mỉ, sau đó, ai gả cho hắn nhất định rất có phúc, nói chung chính là Đỗ tiểu thư.

Một mặt xô giày, một mặt hỏi chuyện Tê Sinh Đình tới, Quân Lan Phong thân nhiên nói, vừa cười hỏi: "Phế vật trong truyền thuyết thì ra cũng có thể xem sách sử Thiên Dạ, thật sự làm ta kinh ngạc đấy."

Hắn đang cười, nhưng trong nụ cười không hề có hai chữ "kinh ngạc".

Lạc Vân Hi nghe được hắn nói "phế vật", cũng không rảnh tranh luận với hắn, miễn cưỡng ôm lấy gối hỏi: "Ngươi không phải rời kinh rồi sao? Mấy ngày nữa, chính là lễ cưới của vị hôn thê nhà ngươi mà."

Sắc mặt Quân Lan Phong hơi trầm xuống, nửa ngày mới nói: "Vì biết ngươi sẽ xảy ra chuyện, nên ta đến xem ngươi, không được sao?" Nói rồi, hắn đứng dậy, dáng người cao lớn bước đến phía trước cửa sổ, bóng lưng có chút cô đơn. "Ta đi ra ngoài, đợi lát nữa lại tới tìm ngươi."

Lạc Vân Hi mím môi, thà gối bị nàng ôm nhả nhúm ra, xuống giường rửa mặt, còn chưa rửa xong, Quân Lan Phong lại từ trên cửa sổ bay vào.

"Không phải đi rồi sao?" Lạc Vân Hi đối mặt với gương đồng lau mắt, mặt khác bĩu môi hỏi.

Quân Lan Phong không nói, đi đến cạnh bàn ngồi xuống, phía sau hắn, thêm một người, là Cửu Sát, tay trái nâng bình ngói nhỏ, tay phải xách hộp com, bỏ toàn bộ lên trên bàn.

"Đến dùng bữa tối." Hắn thấy Lạc Vân Hi ở trước gương đồng này mà linh tinh, cũng đứng dậy, đứng ở phía sau nàng.

"Đu dễ nhìn rồi, mau ăn com đi, không ăn com, thì vẫn gầy như vậy, thế nào cũng không đẹp mắt được." Quân Lan Phong thấy nàng tỉ mỉ dùng khăn mặt lau mặt, giễu cợt nói.

Lạc Vân Hi ném khăn mặt, chạy đến trước bàn, mở hộp com và lọ sành ra, mỗi mùi hương đập vào mặt.

Trong cái hũ là gà hầm, canh gà vàng óng béo bở, tản ra hương thơm mê người, trong hộp đựng thức ăn thì lại một chén cháo thịt thơm ngát.

Quân Lan Phong biết nàng thích uống canh gà, hắn không quên được lần trước trong đại lao Tông Nhân Phủ, cái tiểu quỷ tham ăn này làm thế nào uống canh gà sạch bách, mà cháo thịt sao, là vì cân nhắc cho dạ dày nàng.

Lạc Vân Hi cười tươi như hoa, lấy một đôi bát đũa trong hộp đựng thức ăn ra, nói: "Mau tới dùng com."

Quân Lan Phong vốn còn muốn trêu chọc nàng vài câu, lại thấy mặt mày nàng hớn hờ, trong lòng dâng lên một trận ngọt ngào, tâm tình tốt hơn nhiều, đi tới tiếp nhận cái chén trong tay của nàng, tỉ mỉ múc cho nàng.

Lạc Vân Hi chống má nhìn hắn, cố ý hỏi nói: "Chén này có rất nhiều thịt ức gà, còn có thật nhiều nắm hương, là cho người nào vậy?"

Quân Lan Phong cũng không thèm nhìn nàng một cái, nói: "Ta đấy."

Lạc Vân Hi hừ một tiếng, Quân Lan Phong xoi mói đến xoi mói đi, rốt cục được một chén nhỏ, bụng chén bạc đến trước mặt nàng, buồn cười nói: "Ăn đi, chậm một chút."

"Không phải nói của người sao?" Lạc Vân Hi tròn mắt liếc hẳn, cũng không khách khí, múc canh gà uống, hương tới khiến đầu lưỡi đều đã tê rần.

Quần Lan Phong một mặt múc cho mình, một mặt nhàn nhạt nói: "Ta không là của người sao?"

Tay Lạc Vân Hi run lên, ngâm canh gà trơn bóng trong miệng nuốt vào yết hầu, trong dạ dày cực kỳ ấm áp.

Hai người mặt đối mặt ăn canh dùng cháo, rất yên tĩnh dùng hết bữa tối.

Nghe nói cập kê lễ hôm nay sẽ đốt rất nhiều pháo hoa, com nước xong, Lạc Vân Hi và Quần Lan Phong chia ra, nài đi tìm Tề Sính Đình, ngủ trưa một chút, không có chiều dài tốt vị khách quý kia, rất áy náy.

Hậu viên Lạc phủ, mang lên vô số cái bàn dài và ghế dựa hẹp, mọi người đang ở phòng khách dùng com hết, giờ khắc này ai cũng thoả thích dùng trái cây bánh ngọt trên bàn, một mặt thưởng thức trà, một mặt nói chuyện.

Ở một cái bàn nhỏ phía tây, Lạc Vân Hi và Tề Sính Đình ngồi đối diện nhau, thù thi thù thi nói chuyện.

Lạc Phi Đình bên cạnh Lạc Kính Văn, Đại phu nhân và Đại di nương, Tứ di nương cùng Ngũ di nương ngồi một bàn, Tam di nương thông thường không tham dự loại gia yến này, và lại nài ấy mất cái yếm, càng buồn phiền hơn.

Lạc Nguyệt Kỳ đặc biệt chuyển tới bàn bọn họ ngồi, Ngũ di nương mặt cười thành hoa, ưỡn ngực ngẩng đầu, trước mặt đại phu nhân cũng có chút mặt mũi, nhìn thử xem mình sinh con gái tốt chưa, thật là làm cho nài ta không thua kém ai. Tứ di nương bình thường yếu nhất làm mưa làm gió trước mặt các phòng, đối mặt có Lạc Nguyệt Kỳ, nèn cũng hung hăng không đứng lên, liên tiếp cho nữ nhi mình là Lạc Băng Linh vài cái liếc mắt, hi vọng nài ta có thể hiểu nỗi khổ tâm của mình lúc này.

Lạc Băng Linh làm sao không hiểu chứ? Lúc trước nài ta vốn định nhắm tới vị trí trắc phi của Thái tử này, tiếc thay cha nói tính cách nài ta quá nhút nhát, cho nèn để Lạc Nguyệt Kỳ làm, Ngũ di nương tính cách ôn nhu, nữ nhi tất nhiên cũng không kém. Nài ta không phục, đi theo tiến cung, tưởng ở đêm đó ra làm náo động, kết quả bị Lạc Vân Hi ném xuống xe ngựa, ngay cả cửa cung cũng không thấy, trong lòng có chút tức giận.

Chẳng qua, nghĩ đến Nhị hoàng tử, mắt Lạc Băng Linh đột nhiên trở nên sáng lấp lánh, Nhị hoàng tử anh tuấn như vậy, lại thông tuệ như vậy, phụ thân trước đây từng nói, tính cách Đoan Mộc Ly ẩn nhẫn, có thể thành đại nghiệp, mặc dù bây giờ phụ thân lựa chọn Lạc hoàng tử tương đối có ưu thế, nhưng hươu chết vào tay ai còn chưa thể biết được, Nhị hoàng tử, tuyệt đối tốt hơn nhiều so với Thái tử.

Nếu như hẳn muốn lôi kéo Lạc gia, thì đối thủ duy nhất của mình chính là Lạc Vân Hi, khoe mắt Lạc Băng Linh đây ý cười trở nên cổ quái, qua đêm nay, đối thủ này, sẽ bị loại bỏ hoàn toàn!

Rất xa, nài ta thấy Nhan Trình mặc một bộ trường sam trắng như tuyết đi tới, quần áo khéo tinh xảo, thêu lên hoa văn bằng tơ vàng, khiến hẳn vô cùng tuấn tú, trên mặt nổi một tầng nhợt nhạt, nói rõ thân thể người này đang trong tình trạng không tốt.

Nài khẽ mỉm cười, lặng lẽ lui ra, nói nhỏ vài câu với mấy kẻ hạ nhân đứng bên hoa sau một chút.

Quay đầu lại, Lạc Băng Linh muốn chạy, Lạc Phi Đình ăn mặc cao quý thanh nhã tao nhã đi về hướng nài ta, đôi mắt mỹ lệ khẽ nhếch, thấp giọng hỏi: "Động thủ bây giờ sao?"

Đã thấy nài ta, trong lòng Lạc Băng Linh liền nổi lên lòng đố kỵ, đè nén không vui nói: "Đúng vậy, chờ dài lại có thay đổi mắt."

"Được, lần này làm xong, ta nhất định nói với mẫu thân tìm cho người một cửa hôn nhân tốt." Bờ môi Lạc Phi Đình gọi lên nụ cười ấm áp.

Mối hôn sự tốt sao? Nằm mơ đi, sau Lạc Vân Hi, chính là Lạc Băng Linh người!

Trong lòng Lạc Băng Linh cười lạnh một tiếng, nữ nhân này tự cho là thanh cao, chỉ muốn chiếm hết đồ tốt nhất thiên hạ, sao có thể để nam nhân ưu tú cho mình đây? Không đẩy mình vào hố lửa đã coi như cảm ơn trời đất rồi.

Lạc Phi Đình và Lạc Băng Linh một trước một sau về chỗ, tranh thủ châm trà, rót rượu cho Lạc Kính Văn, hết sức ân cần.

Lạc phủ điều động toàn bộ hạ nhân, dựng hồi đèn lồng hương lên cao, thập bước một chiếc, chiếu cả hậu viên sáng trưng lên, đột nhiên, một tên hạ nhân đang đốt đèn ở giữa, mang theo cái giá đèn lồng bỗng nhiên đổ tới một bên.

"A!" Người xung quanh kinh hô tán ra, mà đèn lồng, không biết vô ý hay cố tình đập về phía Nhan Trình.

Nhan Trình không có võ nghệ, việc này lại đến cực bất chợt, hẳn vội vã lùi về sau một bước, giá đèn lồng đập ầm ầm trên bụng hẳn, người ngã ra sau, "rầm" một tiếng, chặt vật té ngã xuống đất.

Đèn lồng ngã xuống đất, đốt cháy giấy bên ngoài, trong ánh lửa, bóng người lác lác, không ai chú ý tới là ai làm đổ giá đèn lồng, chỉ nhìn thấy Nhan Trình vừa chửi tục một câu vừa bò dậy.

Nhan Trình vốn nổi tiếng vừa bất tài vừa là ác bá, ai cũng vừa kính lại vừa sợ đối với hẳn, cơ bản không người nào muốn đến gần hẳn, cho nèn đều chỉ thấy, còn chưa có ai tới an ủi thôi.

Nhan Trinh đứng vững rồi, thì một vật liền từ trong tay áo hất trượt ra, chờ lúc thấy rõ đây là vật gì, tân khách bốn phía đều hít vào một ngụm khí lạnh. Đó là một cái yếm hồng, thêu lên hai đóa hoa sen, vô cùng thu hút ánh nhìn.

Mọi người đầu tiên là khiếp sợ, rồi sau đó xì xào bàn tán.

Nhan Trinh làm người như thế nào trong lòng ai cũng rõ, thế nhưng, trường hợp này, vậy mà cũng sẽ...

Hàng mi Tề Sinh Đình nhíu lại, thấp giọng nói: "Nhan Trinh này quả nhiên một chút quy củ cũng không hiểu."

Lạc Phi Đình và Lạc Băng Linh mỉm cười nhìn về phía cái yếm kia, đột nhiên, mặt Lạc Băng Linh biến sắc, một đôi mắt vô cùng hoảng sợ tập trung cái yếm hoa sen trên đất, mặt hiện ra sự sợ hãi vô cùng.

Một nha hoàn chạy nhanh như gió đến, lớn tiếng kêu lên: "Đây là cái yếm của Tam di nương mà!"

Một câu nói kia vừa ra khỏi miệng, toàn bộ xung quanh đang loạn lên như bị bị thứ gì đó áp chế, bất chợt yên tĩnh đến đáng sợ.

"Cái gì?" Lạc Kính Văn giật mình đứng lên, có chút thất thần.

Nha đầu kia quỳ xuống, cao giọng nói: "Đây là cái yếm của tam di nương trong phủ, tại sao lại ở trong tay vị công tử đây?"

Lúc này, không khí yên tĩnh vô cùng, không ít người không che giấu nổi hưng phấn châu đầu, ghé tai xì xào.

Ánh mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, nha đầu này thật đúng là biết diễn trò, tiếc thay ngay cả kịch bản cũng không thấy rõ, ngay cả đọc lời kịch cũng không nhìn rõ hiện trường. Bước chân xê dịch, nàng lắc mình ra ngoài, trong lúc Tề Sinh Đình kinh ngạc kêu to, hất tay đánh tới gò má nha hoàn.

"Ngậm máu phun người! Lạc phủ chúng ta sao lại nuôi nô tài nói bậy bạ như người vậy! Cái yếm là vật quan trọng nhất của nữ nhân, có thể dễ dàng để nam tử bên ngoài cầm trong tay như vậy sao? Đây là sỉ nhục! Có ý sỉ nhục di nương, người muốn cho lão gia mất mặt đúng không?"

Lạc Vân Hi nói từng chữ sắc bén, nàng này vừa đánh vừa mắng, tiếng nói chuyện trong sân lại một lần lạng xuống, chỉ nghe tiếng hô hấp có chút nặng nề của cả nam nhân và nữ nhân.

"Kính bị chủ tử, vẫn còn không xin lỗi lão gia!" Mỗi một cái tát của Lạc Vân Hi rất nặng, không hề nhẹ, mặt nha hoàn kia lập tức sưng lên như bánh bao máu, nước mắt "ào ào" chảy ròng, chỉ trên mặt đất cái yếm kêu lên: "Ta không có nói sai, đó vốn chính là cái yếm của Tam di nương!"

Lạc Vân Hi trầm mặt, nâng cái yếm trong tay, liếc mắt nhìn Nhan Trinh sắc mặt trắng bệch, cười lạnh hỏi: "Di nương ta khi nào thì có cái yếm như vậy? Người nói dối, thì cũng có thể nói giống một chút được không?"

"A!" Ngũ di nương bất chợt che miệng, run giọng nói nói: "Tứ tiểu thư, đây là cái yếm của tứ tiểu thư mà!"

Một lời vừa nói ra, Lạc Băng Linh ngã co quắp trên đất, hung hăng lắc đầu: "Không phải ta, không phải ta!"

Lạc Kính Văn tức đến xanh mét cả mặt mày, phần nộ quát: "Lạc Băng Linh, thứ này rốt cuộc là có phải của người không?"

Lạc Vân Hi lạnh lùng mở miệng: "Ta nhất định phải điều tra rõ đây là người nào làm, bằng không, chẳng phải khiến người khác vũ nhục di nương ta sao? Di nương ta lớn tuổi như vậy, sống yên ổn ở hậu viện, mỗi ngày chép kinh niệm Phật, vậy mà cũng sẽ bị tiểu nha hoàn này mưu hại, thật là tâm địa ác độc!"

Nàng chỉ cây đầu mà mắng cây hòe, sóng mắt không chỉ một lần quét về phía Lạc Phi Đình, cùng với Lạc Băng Linh thất hồn lạc phách.

Tam di nương nếu thật sự làm ra loại sự tình này, Lạc Kính Văn mà tức giận, tuyệt đối sẽ không giữ nàng ấy lại, mà bản thân nàng, sẽ trở thành trò cười cho cả Thiên Dạ, cực kỳ có khả năng cũng bị đuổi ra khỏi cửa.

Kết quả như thế, quá nửa là điều Lạc Phi Đình và Lạc Băng Linh muốn thấy nhất, Lạc Băng Linh, cho rằng tiêu hủy mình ra là có thể gả cho Đoan Mộc Ly sao? Thật là buồn cười!

Các tân khách đứng xem mỗi người một lời, các quý phụ yêu cầu Lạc Kính Văn kiểm tra chân tướng, để thỏa mãn các tò mò trong lòng bọn họ.

Lạc Kính Văn cũng không muốn điều tra, nhưng Lạc Vân Hi sao có thể để hấn làm vậy?

Thành thạo, biểu lộ chân tướng của sự tình, nô tài tứ viện bị mạng tới nhận vật ăn cấp, gần như tất cả thừa nhận đây là cái yếm của Lạc Băng Linh.

Lạc Kính Văn tức giận, tát Lạc Băng Linh liên tiếp ba cái bạt tai, Lạc Băng Linh ngã xuống dưới đất, vừa hận vừa giận, che mặt, khóc lóc rồi khỏi đó.

Tứ di nương vốn giữ gương mặt cao ngạo liền cúi gục xuống, mặt mũi không dấu đi đâu được, mặc dù biết là kế hoạch sai lầm, nhưng sự thực trước mặt đã đẩy con gái nàng ta xuống vực sâu vạn trượng trước mặt người khác!

Sắc mặt Nhan Trinh hơi trì hoãn, hấn vốn chỉ là cùng gái lâu xanh nhất thời vui vẻ, thu cái yếm của người ta, hoàn toàn không ngờ là của nữ nhân trong

Lạc phủ! Tất nhiên hiểu ra mình bị người ta hãm hại, có nỗi khổ mà không nói được.

May mà này cái yếm không phải của Tam di nương, góc tường nhà Lạc Thái Úy, hẳn còn không dám quang minh chính mà đào như vậy, nếu là nữ tử chưa lấy chồng, vậy liền dễ làm, cùng lắm thu hồi thôi!

Nghĩ xong, hẳn quý xuống nói: "Lạc Thái Úy, ta xin lỗi ngươi, giấu diếm ngươi chuyện này, kỳ thực, ta với tứ tiểu thư nhà các ngươi đã sớm tư định chung thân, ở đây, ta khẩn cầu Thái Úy Đại Nhân gả nàng làm thê tử ta!"

Là Lạc Băng Linh, thì cũng không tính là làm hẳn ủy khuất.

Nói rồi, hẳn quý xuống đất.

"Ta giết ngươi!" Tứ di nương nổi trận lôi đình, nước mắt bay tán loạn, lao ra, nắm chặt nắm tay, đấm bùm bụp trên mặt, đập lên người hẳn.

"Con gái ta trong sạch, ngươi lại dám nói cùng nó tư định chung thân! Ta đánh cho ngươi dám bôi nhọ cho nữ nhi của ta, ta đánh cho ngươi không dám hồ ngôn loạn ngữ, ta đánh kẻ hèn trong sạch của con gái ta! Ngươi nam nhân hèn hạ này, con gái của ta với ngươi không hề có một chút quan hệ nào!"

Tứ di nương giống như bị điên, năng ta dường như nhìn thấy tương lai tăm tối của Lạc Băng Linh...

Khỏe môi Lạc Vân Hi gọi lên nụ cười lạnh, tiến lên giữ chặt Tứ di nương, giả vờ khuyên giải nói: "Tứ di nương, chuyện đến nước này, đây là biện pháp xử lý tốt nhất. Hơn nữa thiếu gia Nhan Trình xuất thân danh môn, là Lạc gia chúng ta với cao rồi."

Tứ di nương bị nói vậy tức giận đến đầu óc choáng váng, tức giận chỉ Lạc Vân Hi chửi: "Tiểu tiện nhân, con đi ti tiện, trèo cao cái con mẹ ngươi! Hẳn tốt như vậy, ngươi gả cho hẳn đi, Lạc Vân Hi ngươi gả cho hẳn đi!"

Tứ di nương dầu gì cũng là tiểu thiếp của Thái úy, nói lời thô bạo như vậy, tất cả quý phụ đều giật nảy mình, mắt như sắp rơi xuống đất hết rồi.

Lạc Kính Văn vừa tới, nhắc cổ áo Tứ di nương lên, hất tung nàng ta trên mặt đất, quát lớn: "Nữ tử cay nghiệt như thế, mắt hết gia phong Lạc phủ ta, Lạc Ôn, phái người đưa nàng ta về Dương Thành, không cho phép về kinh thành nữa!"

Tứ di nương kinh sợ, khóc đến hết hơi, vẫn bị Lạc Ôn dẫn người kéo xuống.

Lạc Kính Văn căm ghét mà liếc nhìn hạ nhân thu dọn, há mồm thờ dõc nhìn Nhan Trình, nói: "Được, nếu như vậy, thì hãy để cho Nhan gia đến Lạc gia chúng ta cầu hôn, không thể ủy khuất tứ tiểu thư nhà ta!"

Tuy việc này rất xấu, nhưng tốt xấu thân phận gì thân phận Nhan Trình vẫn còn, có khai quốc công Nhan phủ sau lưng, còn không đến mức mất hết mặt mũi.

Nhan Trình nghe vậy cánh môi khẽ run dưới, giương mắt, có chút bối rối nhìn Lạc Kính Văn.

Đột nhiên, có một quý phụ từ trên chỗ ngồi đứng lên, nhúu đôi mi thanh tú lại nói: "Lạc Thái Úy, sợ là ngươi không biết thôi, nửa tháng trước Nhan Trình đã bị Nhan Quốc Công đuổi ra khỏi Nhan phủ, tên bị gạch khỏi gia phả, không còn là người nhà họ Nhan."

Tin tức này, không những Lạc Kính Văn phát sợ, mà đại đa số người ở đây hiển nhiên đều không biết, nhìn về phía quý phụ nói chuyện, lại là phu nhân Thông chính phủ từ trước đến giờ rất thân cận với khai quốc công Nhan phủ, dám nói ra lời như vậy, tin tức này đáng tin!

Mà Nhan Trình xấu hổ cúi thấp đầu, cũng không phản bác, xác nhận lời nàng ấy nói.

Lại là một kẻ phá gia chi tử bị đuổi ra khỏi nhà! Một chút giá trị lợi dụng cũng không có! Hại hẳn cho rằng có thể kết thân cùng quốc công phủ!

Hì vọng bỗng nhiên thất bại khiến Lạc Kính Văn trong cơn giận dữ, một cước đạp về phía ngực Nhan Trình.

Chẳng trách kẻ này đang yên đang lành từ mục An phủ tới Dạ Đô, thì ra là bị xua đuổi ra khỏi gia tộc!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Người không thể đắc tội nhất chính là tam tiểu thư

Editor: thu thảo

Mặt Nhan Trình đầy thống khổ nằm trên đất, ôm chặt bụng, gương mặt tái nhợt đỏ ửng lên vì tức giận, tức giận xông lên đầu, hẳn ngẩng đầu, tàn bạo lườm Lạc Kính Văn, kêu gào: "Đúng, ta hiện tại tuy không phải người nhà họ Nhan, nhưng ta tốt xấu gì cũng còn cô cô ta! Cô cô ta là Đồ phu nhân!"

Lửa giận trong lòng Lạc Kính Văn nháy mắt bị đánh tan một nửa, đầu óc tỉnh táo một chút, đưa mắt nhìn bốn phía.

Nhan Trinh cố gắng đứng lên, cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nói: "Cô cô ta ở Mục An phủ chăm sóc biểu muội, trong tứ đại thế gia, Nhan Đồ gia cũng là gia tộc có thể lực thứ hai ở kinh thành, người không biết sao?"

Sắc mặt Lạc Kính Văn trầm xuống, giữu hấn mới nhớ tới, tiểu tử mặt dày này ngày xưa thực sự rất thân cận với Đồ phu nhân, Đồ phu nhân Nhan Dung Kiều là con gái ruột của Nhan Quốc Công, tuy là con thứ, nhưng lại là thiên kim duy nhất trong Nhan Quốc Công phủ, gả cho Đồ đại học sĩ bối cảnh hùng hồn trong các thế gia, thân phận bay lên như điều gặp gió.

Hắn từng thấy, Nhan Dung Kiều thường mang theo Nhan Trinh bên người, Về phần hiện tại Nhan Trinh rốt cuộc ở tình trạng nào, cũng không thể kết luận sớm được.

Nghĩ đến đây, Lạc Kính Văn có chút xấu hổ, khó mà giảm xuống được.

Bốn tên hầu của Nhan Trinh từ ngoài chạy tới, nâng thiếu gia dậy, chỉ hối hận vì đến quá muộn, tất cả chống nạnh trợn mắt giận dữ nhìn Lạc Kính Văn.

Nhan Trinh đưa tay, không chút không có tôn ti nào chỉ thẳng vào Lạc Kính Văn hét lên: "Lão gài kia, ngươi chờ đó cho ta, nữ nhi nhà ngươi, ta đã muốn rồi!"

Đây là lần đầu tiên hắn bị thiệt thòi như vậy, cho nên xấu hổ quá hóa thành hận thù.

Những người khác, đều đắm chìm trong sự thật khiếp sợ trước đó, nhất thời không mở miệng, Nhan Trinh vung tay, cùng bốn tên hầu nghênh ngang rời đi.

Khóe miệng Lạc Văn Hi cong lên, chậm rãi trở lại bên người Tề Sính Đình.

Ánh mắt Tề Sính Đình nhìn về phía nàng nhiều hơn một phần kính sợ, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng tới chuyện trong lòng nàng ấy càng muốn thân cận hơn với Lạc Văn Hi, nàng ấy vẫn ôn hòa, có thể lòng người dễ thay đổi, nàng càng ngày càng phát hiện, dễ tính, cũng chẳng phải việc tốt rồi.

Ngươi để cho người khác tiến thêm một bước, người khác lại có lòng tham không đáy, càng ngang ngược ngông cuồng.

Nên đi thì đi, nên chạy thì chạy, chỉ còn lại nha hoàn bị Lạc Văn Hi hung hăng đánh một cái quỳ trên mặt đất, hai vai hơi run lên, bị dọa đến không trốn được.

Ánh mắt Lạc Kính Văn khát máu tập trung nhìn nàng ta, tất cả lửa giận đè nén hóa thành một nụ cười tàn nhẫn: "Điều nô vu oan chủ nhân, dẫn đi đánh chết!"

Giọng nói không lớn nhưng lại như gió lạnh thổi qua bên tai mỗi người.

Nha hoàn hoảng sợ ngẩng đầu kêu to: "Lão gia, ta chỉ bị người kahcs sai bảo thôi! Lão gia tha mạng!"

Lạc Ôn tiến lên, che miệng của nàng ta, tự mình kéo nàng ta ra hậu viên, giao cho Lý Tài, nha hoàn vừa giãy giụa, ánh mắt trợn tròn nói lên nàng ta không phục và hoảng sợ thế nào trước khi chết.

Lạc Ôn lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, nói: "Chuyện ngày hôm nay, vừa nhìn liền biết là ngươi bị người ta sai bảo, nhưng, người phía sau hẳn là ai, ngươi cũng không cần nói ra, cũng là chuyện xấu trong lạc gia chúng ta, là người Lạc gia, ngươi dám có ý định nói ra tất cả, là muốn chết nhanh hơn sao?"

Nước mắt nha hoàn rơi như mưa, đau đớn trên gương mặt cũng không cảm giác được.

Lạc Ôn thờ dài, thấp giọng nói: "Hiện nay ở Lạc phủ, người không thể đắc tội nhất chính là tam tiểu thư, nhưng ngươi dám đổ oan cho Tam di nương, lá gan thật là lớn."

Nói xong, thả miệng của nàng ta ra, xoay người đi xa.

Nha hoàn vừa định kêu, Lý Tài lại nện một quyền sau gáy của nàng ta, giao nàng cho hai tên sai vặt phía sau, ra lệnh: "Đánh chết!"

Nha hoàn trước khi chết còn không hiểu, vì sao phé vật trước kia kia, hiện tại lại khiến Lạc đại quân gia cũng phải kiêng kỵ? Lẽ nào, nàng ta thật sự sai rồi sao?

Hậu viên xảy ra chuyện như vậy, bầu không khí hết sức cổ quái, trong lòng Lạc Kính Văn u sầu, ngồi ở vị trí chính giữa mãi cũng không mở miệng.

Sắc mặt Đại phu nhân càng như oan uổng, chỉ muốn thổ huyết, lễ cạp kê của Lạc Phi Đình, trong đầu nàng ta mặc sức tưởng tượng qua vô số lần, thế nhưng cũng tuyệt đối không phải giống như hôm nay.

Lạc Phi Đình không nói một lời, từ lúc nhìn thấy ánh mắt Lạc Băng Linh kinh hãi, nàng ta đã biết, sự việc không đúng, mãi cho đến khi nha hoàn bị bắt xuống, toàn bộ quá trình, nàng ta không nói một câu.

Người khác không biết, nàng ta cũng biết, tất cả những chuyện này, là nàng ta sai khiến Lạc Băng Linh làm.

Nàng ta cũng không sợ Lạc Băng Linh nói ra chuyện này đi, nàng ta và Lạc Băng Linh ai quan trọng hơn, trong lòng phụ thân chắc chắn biết rõ. Thế nhưng, vì sao, trong tay áo Nhan Trình lại xuất hiện cái yếm của Lạc Băng Linh? Rõ ràng phải là của Tam di nương!

Nghĩ đến vừa rồi ánh mắt Lạc Vân Hi nhìn về hướng mình lạnh như băng, Lạc Phi Đình cảm giác sau lưng lạnh băng, kế hoạch của bọn họ hoàn hảo như vậy, nhưng lại bất ngờ bị kẻ khác cản ngược lại một cái!

Thực quá đáng sợ! Lạc Vân Hi thực quá đáng sợ!

Lạc Phi Đình càng nghĩ càng đứng ngồi không yên, ánh mắt biến đổi, nàng ta không thể tưởng tượng, nếu như hôm nay cái yếm từ trong tay áo Nhan Trình rơi ra không phải của Lạc Băng Linh, mà là của Lạc Phi Đình nàng, thì kết quả sẽ như thế nào?

Hôm nay là lễ cập kê của nàng ta! Nhưng lại xảy ra chuyện như vậy, vậy hôm nay, chẳng phải là cái kết cho cuộc sống tươi đẹp của nàng ta sao?

Lạc Vân Hi khẽ liếc Lạc Phi Đình vẫn cúi đầu trầm tư một cái, khóe miệng khẽ nhếch, vốn dĩ, nàng là muốn đối phó nàng ta, chỉ là, Lạc Phi Đình quá mức giao hoạt, nhất định sẽ kéo được người khác trở thành kẻ thế mạng của nàng ta, mà phụ thân, lại cực kỳ xem trọng nàng ta.

Đối với loại nữ nhân này, không thể dùng một đòn đánh ngã được, vậy thì từ từ tạo một địa ngục thuộc về của nàng ta đi.

"Lạc tiểu thư, chủ nhân nhà chúng ta cho mời." Một giọng nói trầm thấp truyền đến từ phía sau.

Lạc Vân Hi quay đầu lại, người một mực đứng bất động lại ở chỗ tối là Lưu Quang.

Tề Sinh Đình hiển nhiên cũng nhìn thấy, nhưng nàng ấy không nhận ra ám vệ bên cạnh Đoàn Mộc Triết.

Lạc Vân Hi thả chén trà xuống, nói: "Đình nhi, ta đi một lát rồi về."

Đi theo lưu quang bước ra khỏi viên, dừng lại tại phía sau bồn hoa lớn của một khu nhà, dáng người cao to của Đoàn Mộc Triết đưa lưng về phía nàng, nghe được tiếng bước chân, chậm rãi quay đầu lại.

"Lục hoàng tử, không biết người gọi ta tới có chuyện gì?" Lạc Vân Hi thân nhiên đặt câu hỏi. "Người sắp trở thành đại tỷ phu của ta, cho nên, sau này có chuyện gì, trực tiếp nói cùng Hi nhi là được, lén lút thế này, chẳng phải rất dễ làm người ta nghi ngờ sao?"

Đoàn Mộc Triết tròn to mắt, trong con ngươi xẹt qua một vết bi thương, ngay cả chuyện gọi nàng tới để hỏi chuyện gì cũng đã quên.

"Nếu như không có việc gì, vậy thì Hi nhi xin cáo lui."

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng hành lễ, đang định rời đi.

Đoàn Mộc Triết sau lưng gọi lại nàng: "Chuyện đêm nay, sao lại liên quan đến Tam di nương?"

Lạc Vân Hi lạnh lùng quay đầu lại, tuy lễ tiết đều đủ, nhưng cũng không có nghĩa là nàng muốn cúi mình đối với những cái được gọi là con của ông trời, lạnh lùng nói: "Sao vậy? Lục hoàng tử chẳng lẽ đang hoài nghi ta đang giờ trò gì sao? Ta vẫn dùng câu nói kia, hoài nghi ta, thì đưa ra bằng chứng đi, bằng không, coi như là Nhan đại nhân của Tông nhân phủ, cũng không có quyền bức cung!"

Nói xong, nàng bước nhanh rời đi, ngay cả quay đầu liếc nhìn cũng không buồn quay.

Phía sau, sắc mặt Đoàn Mộc Triết lúc sáng lúc tối.

Trở lại bàn nhỏ, Tề Sinh Đình cũng không ở đó, Lạc Vân Hi nâng chung trà lên, cũng không uống, nghiêng đầu hỏi cung nữ của Tề Sinh Đình: "Trắc phi đi đâu rồi? Các người không đi theo sao?"

Câu hỏi của nàng rất có khí thế, cung nữ tuy là hạ nhân, thế nhưng là hạ nhân phủ thái tử, bình thường cũng vênh vào hồng hách, chỉ thu lại chút tính tình này trước mặt thái tử phi và trắc phi, những thiên kim tiểu thư khác xưa nay chưa từng dùng khẩu khí này nói chuyện với bọn họ, cho nên rất không thích.

"Hành tung của trắc phi chúng ta, nô tỳ không cần báo cáo với ngài." Lạc Vân Hi thả chén trà xuống, đứng dậy bước về hướng nàng ta, khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm, ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm nàng ta: "Phải không? Ta nghĩ, hôm nay người cũng thấy kết cục của thái tử phi. Nhận lỗi với ta, bằng không, ta e là ba ngày sau, thì thể của người sẽ xuất hiện tại vùng hoang dã!"

Nàng sở dĩ có thái độ không tốt như vậy, nguyên nhân lớn nhất là lúc ban ngày, lúc Tề Sinh Đình bị Tăng Thủy Lan bắt nạt, Đại cung nữ của trắc phi này vậy mà lại đứng trên bờ không có hành động gì.

Ánh mắt âm độc phối hợp lời nói lạnh lẽo, vậy chỉ có chủ tử trong cung mới mạnh mẽ như thế, chậm rãi từ mặt trên người nữ hài mười ba tuổi lan ra, làm nàng ta không nhịn được lạnh run mình.

"Được, vậy thì chờ người nhà nhặt xác cho người đi!" Lạc Vân Hi lạnh lùng nói, muốn quay đầu.

"Thực sự xin lỗi." Cuối cùng cung nữ cũng bị dọa sợ, cúi đầu run giọng phun ra một câu.

Lạc Vân Hi lạnh lùng liếc nhìn nàng ta: "Người tên là gì?"

"Thanh tiêu." Cung nữ đáp.

"Trung thành với Tề trác phi, bằng không, ta sẽ không bỏ qua cho người. Trác phi đâu?" Lạc Vân Hi bình tĩnh hỏi.

Thanh Tiêu đáp: "Vừa rồi Thái tử cho người tới tìm trác phi, trác phi đã qua đó rồi."

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn về hướng Thái tử ngồi, khoảng cách không xa, nhưng cũng không thấy Tề Sinh Đình. Nàng có chút bận tâm, đã kêu Tiểu Bích đứng đằng xa, muốn nàng ấy dùng khinh công đi tìm kiếm. Nhưng chỉ nhìn thấy Hạ Đào một mình đứng ở đó.

"Tiểu Bích đâu?" Lạc Vân Hi đi qua hỏi.

Hạ Đào bị dọa giật mình, rũ lông mi xuống nói: "Tiểu Bích đi nhà cầu rồi."

"Phải không?" Lông mày Lạc Vân Hi nhướn lên mang theo ý lạnh, xoay người đi vào bóng tối.

Tề Sinh Đình lúc này bụng một chén bánh đậu xanh, đang muốn đi về hướng ánh sáng, cánh tay lại bị người lôi kéo, nàng ấy nghiêng đầu muốn hét chói tai, bỗng thấy một gương mặt quen thuộc, tiếng kêu to đều mắc kẹt trong cổ họng.

"Đình Đình, hôm nay thái tử phi đánh tát muội một cái phải không?" Nam nhân đặt câu hỏi mặc một bộ áo xanh đậm, vạt áo tung bay, trên cổ buộc một khối ngọc bội, ánh sáng chiếu khắp người, đầu đội mũ cùng màu, khuôn mặt tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, giữa lông mày lại có sự trầm ổn mà thiếu niên cùng tuổi không có.

"Tần thế tử, ta bây giờ là trác phi của thái tử, thỉnh không nên gọi khuê danh của ta." Tề Sinh Đình nhất thời kích động nhanh chóng bị ép xuống, thần nhiên đáp.

Tần Bằng nhìn dung mạo nàng vẫn dịu dàng như cũ, trong lòng cay đắng, tối đó, hắn vốn muốn mang nàng cao chạy xa bay, nhưng vì uống nhiều rượu, lại gây lên sai lầm: bỏ lỡ đại sự, vì thế, hắn chỉ có thể hận chết chính mình.

"Đình Đình, mặt của muội còn đau sao?" Tần Bằng một mực cắn môi, che dấu thống khổ hỏi.

Hắn tránh tất cả chuyện liên quan đến Tề Sinh Đình, thế nhưng chuyện thái tử phi đánh Tề trác phi vẫn là truyền vào Tần phủ, hắn không khống chế được trái tim, đau đến nứt ta, chạy thẳng tới, chỉ muốn biết chân tướng của sự việc.

Thiếu nữ từ nhỏ được hắn yêu thương chiều chuộng, về sau, thật sự sẽ thành cá chậu chim lồng cho người khác sao? Phải bị người khác ức hiếp sao?

"Tần thế tử, người không cần quan tâm ta như vậy, ta trác phi của Thái tử, Thái tử là nam nhân của ta, hắn sẽ thương ta." Tề Sinh Đình một mặt nói, một mặt vùng vẫy.

Tần Bằng nghe vậy, ánh mắt co rút lại, nói: "Thái tử thật sự thương muội sao?"

"Chuyện này liên quan gì tới người!" Tề Sinh Đình nghe hắn nói như thế, cảm thấy cực kỳ đau buồn, lớn tiếng chất vấn.

Tần Bằng lắc đầu nói: "Đình Đình, ta xin lỗi muội, nhưng chuyện ta đã đáp ứng Tào tướng quân, cũng không thể nuốt lời. Nhưng ta cũng muốn thấy muội hạnh phúc, Thái tử, hắn thật sự là phu quân của muội sao?"

Tề Sinh Đình tức giận đến xanh mặt, hắn luôn nhớ tới Tào tướng quân, luôn nhớ tới Tào Thiên, nhưng không nhớ ra được, tình cảm nhiều năm như vậy của bọn hắn!

"Tuy người là công tử thế gia, nhưng người phải nhớ kỹ, Thái tử mới là quốc quân tương lai, gả cho hắn, ta đương nhiên hạnh phúc, và lại, ta đã giao tất cả cho hắn, tất cả của nhà nhân chỉ có vậy, cho nên, người không cần lo lắng!"

Tất cả đều cho hắn... sắc mặt Tần Bằng trắng bệch, nhẹ buông tay, Tề Sinh Đình bụng bánh đậu xanh chạy ra xa.

Lạc Vân Hi sớm ở chỗ này thấy được bọn hắn, chỉ là không muốn quấy rối hai người nói chuyện, dù sao, đây là tình cũ của Tề Sinh Đình, lúc này nhìn nàng ấy chạy đến, mới tiến lên đón.

"Đình nhi, không phải Thái tử tìm người sao? Làm sao lại chạy tới đây?" Lạc Vân Hi giả bộ không biết gì cả hỏi.

Tề Sinh Đình nhìn thấy nàng, nhanh chóng thu lại thần sắc phức tạp trên mặt, cười nói: "Không có gì, vừa mới cùng Thái tử nói mấy câu, nhìn thấy có hạ nhân bụng bánh đậu xanh, nhớ lại người thích ăn, liền đuổi theo."

Lạc Vân Hi không khỏi cảm động, tiếp nhận bánh ngọt trong tay nàng ấy, hai người cười cười nói nói trở về.

Lúc đến trên bàn, hai chén trà lạnh đã bị thay đổi, hai chén trà mới được pha đặt lên bàn.

Lạc Vân Hi nghiêng đầu nhìn một cái, Tiểu Bích đã trở lại, đứng bên người Hạ Đào, yên lặng nhìn đám người.

Tề Sính Đình đang bưng trà muốn uống, Lạc Vân Hi giơ tay ngăn nàng ấy.

"Sao vậy?" Tề Sính Đình không hiểu nhìn về phía nàng, cho là nàng có lời gì muốn nói với mình.

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, đưa tay phải ra, một viên cái kim lông lạnh nhỏ như kim may xuất hiện trên ngón tay, nàng đưa tay mang mũi kim ngăm trong chén trà trước mặt mình.

Tề Sính Đình lập tức sốt sắng nhìn chén trà kia, lúc Lạc Vân Hi rút ngón châm ra, kim châm đã trở thành màu đen cả rồi.

Nàng ấy vừa kinh ngạc định thốt lên, Lạc Vân Hi đã vội vàng che miệng của nàng ấy, đợi nàng ấy trấn định lại, Lạc Vân Hi đứng dậy, đi tới trước mặt Thanh Tiêu, hỏi vài câu.

Tề Sính Đình nghe rõ ràng, không thể tin được mà nhìn về phía Tiểu Bích, Thanh Tiêu nói, trà này là Tiểu Bích đổi.

Nhưng nàng ấy, sao lại dâng trà độc lên?

"Tiểu Bích, tới đây." Lạc Vân Hi kêu.

Tiểu Bích cúi đầu đi tới.

"Trà này, thưởng cho ngươi." Nàng nhẹ nhàng đẩy tách trà trước mặt.

Tề Sính Đình khần trương đến nắm chặt tay trái Lạc Vân Hi.

Mặt Tiểu Bích không biến sắc, nâng chung trà lên, ngửa đầu liền muốn uống, Lạc Vân Hi "vù" thoảng cái đứng dậy, chặn cổ tay Tiểu Bích lại, hung quang trong mắt hiện ra, tay phải "roẹt" một cái xé ra mặt nạ da người trên mặt nàng ra, đối với gương mặt bình thường không xinh đẹp của đối phương quát hỏi: "Ngươi không phải Tiểu Bích, ngươi là ai?"

"Tiểu Bích" bị dọa bỏ chén trà ra, quỳ xuống, cuống quýt dập đầu: "Nô tỳ làm việc vất ở gian ngoài, là Tiểu Bích cô nương để nô tỳ đến thay nàng ấy đứng gác, nói nàng ấy thích chơi, đứng không nổi, cho nô tỳ rất nhiều ngân lượng."

"Rất tốt cho một kẻ kim thiên thoát xác!" Lạc Vân Hi xiết chặt tám mặt nạ da người kia, trong lòng thâm hận, Tiểu Bích vốn cũng không dùng diện mạo thật để gặp người khác, Đoàn Mộc Ly lại không có ở đây, vào lúc này có thể nàng ấy chưa đi xa, ẩn núp trong bóng tối xem kịch vui, nhưng mình lại không có cách nào tóm nàng ấy ra, khách vừa đông vừa lẫn lộn, ai mà biết nàng ấy đây!

Lúc này có tới Thần lâu xác định tướng mạo của nàng ấy, chỉ sợ nàng ấy đã chạy tới cái bóng cũng không còn!

Động tĩnh bên này, lập tức thu hút ánh mắt tất cả tân khách, Lạc Vân Hi đã nhanh chóng giấu mặt nạ da người đi, thần nhiên nói: "Đi theo ta."

Đây là chuyện riêng của nàng, nàng không muốn liên lụy tới quá nhiều người.

Đưa Tiểu Bích giả và Hạ Đào rời khỏi hậu viên, Tề Sính Đình cũng muốn cùng ra nhưng Lạc Vân Hi lại để cho nàng ấy đi xử lý trà độc.

Đi được một đoạn đường, Lạc Vân Hi quay đầu lại, hồ hững ra lệnh: "Được rồi, làm việc ở chỗ thì về chỗ đó đi." Tiểu Bích giả cảm tạ ân đức nàng rồi rời đi, Lạc Vân Hi rên một tiếng.

Tiểu Bích à? Ta chờ ngươi trở lại nhận tội...

Bước về hậu viên, sắc mặt nàng như thường, nhìn đến trà độc vậy mà không còn ở đây, Tề Sính Đình bất an ngồi, liền đi qua trấn an nàng ấy.

Lạc Kính Văn muốn làm bầu không khí sinh động thêm, nên mệnh lệnh cho người làm lấy mấy cây pháo hoa mới mua ra, đặt một đài cao trong vườn, Lạc Ôn nhận pháo hoa từ bốn tên sai vật lên đài châm ngòi pháo hoa.

Lạc Phi Đình thì đứng ở 1 góc đài cao quan sát.

Lạc Vân Hi cúi đầu, hơi nhíu lông mày, tuy nói nàng ngày ấy chỉ thoa chút thuốc bột lên trâm cài tóc, tuy có chút nhẹ, nhưng thời gian dài như vậy cũng nên cũng đã tiếp xúc với da đầu, là thời điểm phát tác rồi...

Suy nghĩ của nàng bị một trận tiếng hoan hô đánh gãy, nghe thấy trên đầu có nổ vang tiếng, không khỏi ngẩng mặt lên, nhìn bầu trời.

Một đóa hoa cúc sáng chói bay trên không trung, mưa hoa bay xuống, pháo hoa màu vàng trong phút chốc sáng cả bầu trời, ánh sao thất sắc, ánh trắng bị lu mờ, chỉ còn lại khói hoa mập mờ, đẹp quá! Không ngờ cổ đại cũng chế tác được pháo hoa đẹp như vậy.

Màu vàng của hoa cuối cúc cùng chuyển thành màu đỏ của hoa hồng, phấn hồng bay thấu trời, cùng từng sợi màu vàng vừa chưa tan hết đan xen vào nhau, mê hoặc ánh mắt mọi người.

Trong lòng Lạc Vân Hi ngẫm khen một tiếng, muốn xem thử Lạc Phi Đình như thế nào, thu hồi ánh mắt, lơ đãng cúi đầu xuống, bỗng nhiên nhìn thấy sau đám người, trên cây khô có một người đang ngồi.

Quân Lan Phong lặn lẽ trong bóng đêm ôm đầu nằm nghiêng ở giữa nhánh cây, tóc đen bay tán loạn, mắt không hề chớp mắt nhìn khuôn mặt nhỏ của nàng, con ngươi chăm chú sáng quắc như vậy, mê người như vậy, khiến cho pháo hoa đầy trời cũng không đẹp bằng đôi mắt hắn, chỉ ánh mắt thâm tình như vậy làm lu mờ mọi thứ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Lạc Phi Đình ngã

Editor: thu thảo

Lúc Lạc Vân Hi nhìn sang, ánh mắt Quân Lan Phong lại như không có chuyện gì mà dời đi chỗ khác, ngửa đầu nhìn pháo hoa tươi sáng khắp bầu trời.

Lạc Vân Hi bĩu môi, nhìn bốn phía, chỗ hắn nằm ở trên cây sau giả đèn lồng, người dùng bữa nếu như không quay đầu lại, thì khó mà nhìn thấy hắn. Nàng nhàm chán quay đầu, đã thấy Lạc Ôn đốt vài vài ngọn lửa trên đài cao, đồng thời hàng loạt tiếng hoan hô vang lên khắp bốn phương tám hướng.

Mà lúc này Lạc Phi Đình đứng yên có chút bất an.

Sắc mặt nàng ta khác thường, muốn đưa tay vò tóc, chợt nghĩ ra mình đang ở trước mặt rất nhiều người, tuy pháo hoa rất đẹp, nhưng vẫn có vô số ánh mắt nóng bỏng dừng trên gương mặt kiều diễm của nàng ta.

Có thể vì da đầu rất ngứa, nàng ta không nhịn được, vẫn đưa ngón tay lặng lẽ đâm vào tóc, một mặt ngẩng đầu, giả vờ xem pháo hoa, móng tay lại nhẹ nhàng gỡ đầu, từ ngoài nhìn, cũng không thể nhìn ra đầu mối gì.

Lạc Vân Hi trước sau chưa từng rời mắt khỏi nàng ta, sau khi thấy động tác trên tay nàng ta, trong lòng nàng hơi nhúc nhích, càng tập chung tinh thần chú ý đến nhất cử nhất động của Lạc Phi Đình.

Bình thường gỡ ngứa xong, thì chỉ cào qua là hết, nhưng lúc này, trong lòng Lạc Phi Đình hoảng loạn, da đầu vậy mà càng gỡ càng ngứa, nàng ta sốt ruột, vội vàng từ trên đài cao chạy xuống, hoảng hốt chạy, đụng vào vài hạ nhân bố trí đứng trên đài cao.

Lỗ mẫn như thế, cũng không phù hợp với thân phận của nàng ta, lập tức, đa số mọi người đều nhìn nàng ta, có chút kinh ngạc thì thầm to nhỏ.

Mặt Lạc Phi Đình đỏ bừng lên, đang muốn chạy nhanh ra khỏi vòng tròn, tìm một chỗ để gỡ đầu, đột nhiên sau lưng vấy bị thứ gì đó đè một cái, nàng ta không khống chế được thân thể, cả người nhào về phía trước.

Mỹ nhân ngã, có thể khó lường được, vài người thanh niên gần đó nhất nhanh nhẹn xông tới, đồng loạt nâng đỡ Lạc Phi Đình, mới khiến cho nàng ta không ồm ập thân mặt cùng mặt đất.

Có thể vì sự chậm trễ này lại làm câu chuyện thêm vui, độc tính trên trâm bích ngọc đi vào da đầu thì xong, một khi tiếp xúc với da đầu, lập tức khuếch tán, tốc độ cực nhanh, mất một lúc, cả da đầu cũng ngứa như côn trùng cắn, ngứa đến khiến người ta muốn chết.

Lạc Phi Đình thống khổ hét lên một tiếng, hai tay như phạm nhân từ trong tù được thả ra, điên cuồng chen vào búi tóc, bàn tay trắng trợn gỡ khắp đầu, mái tóc hình phượng Đại phu cẩn thận búi cho nàng ta cũng bị rối tung lên.

Có ba thanh niên đỡ lấy nàng ta, nhìn thấy phản ứng Lạc Phi Đình, cũng khá kinh ngạc.

"Lạc tiểu thụ, người làm sao vậy?"

Tay Lạc Phi Đình ôm đầu, vốn dĩ phớt lờ bọn hắn, làm mấy người này giật mình.

Đồng thời, người bên cạnh vừa quan tâm vừa nhắc đèn lồng đến, hô lên: "Tôi xem thử xem Lạc tiểu thụ bị sao vậy."

"Gọi đại phu, mau gọi đại phu!" Đại phu nhân từ xa nhìn thấy cảnh này, sợ tới mức kêu to, chạy về phía này.

Đoan Mộc Triết cũng sải bước lớn đi tới, lúc này đèn lồng đã bị một thanh niên cầm đến, nhắc lên chiếu về hướng mặt Lạc Phi Đình, hắn hét ầm lên một tiếng "A", tiếng hét cực kỳ sợ hãi, hất tay ném luôn đèn lồng đi, vội vàng lui người về phía sau.

Đoan Mộc Triết nhanh tay nhanh mắt tiếp được chiếc đèn lồng, đưa tới gần Lạc Phi Đình, người chung quanh đó đều che miệng lại, mặt ngơ ngác, có mấy phu nhân nhà quyền quý thì trực tiếp nôn mửa liên tục.

Tề Sính Đình cũng muốn đến xem thử xem chuyện gì phát sinh, nhìn sang bên cạnh, cũng không thấy Lạc Vân Hi ở đây.

Lạc Vân Hi chính là người khiến Lạc Phi Đình vấp ngã, nàng thừa dịp mọi người xem pháo hoa, nhanh chóng chen qua đám người, đập gấu váy Lạc Phi Đình một cái, sự việc tiếp theo, quả nhiên phát triển như nàng tưởng tượng.

Đại phu nhân thật vất vả mới chạy tới đầu đài bên này, lúc nhìn thấy mặt Lạc Phi Đình, hai mắt tròn ngược, chân chân mềm nhũn, nếu như không phải bọn nha hoàn bên cạnh kéo lại, nàng ta đã quỵ xuống rồi.

Tóc Lạc Phi Đình ngắn ngang như ổ gà, mười ngón cổ găng gãi mạnh lên da đầu đang ngứa ngáy, một đồng bột màu trắng, vụn da đầu giống như tuyết bay là tả rơi xuống dưới, rơi xuống mặt nàng ta, cả người nàng ta nữa, thật sự là buồn nôn vô cùng.

Ba thanh niên vốn còn đỡ nàng ta đã sớm buông lỏng tay, để mặc nàng ta ngã xuống đất, họ theo bản năng lui thẳng về sau, trên mặt rõ ràng là buồn nôn sắp chết mà không dám biểu hiện ra chỉ có thể cố nén lại.

Nhìn thấy Lạc Vân Hi về đến bên cạnh mình, Tề Sính Đình vội kéo tay nàng, vô cùng hứng thú, muốn nhìn thử một chút, Lạc Vân Hi lại ngăn cản nàng ấy lại: "Đừng tới, sợ là có bệnh truyền nhiễm gì thì sao."

Lúc này Tề Sính Đình mới ổn định tâm tư lại.

Thuốc bột kia có thể gây làm tăng ngoài da đầu lần lượt bong ra, mặc dù không hại người, nhưng đáng về đó cũng thực sự buồn nôn, nàng cũng không muốn đêm nay Tề Sính Đình thấy ác mộng.

Lạc Kính Văn nhanh chân chạy tới, nhìn thấy tất cả mọi người như tránh né nữ nhi mình vẫn lấy làm kiêu ngạo như tránh ôn dịch, trong lòng cũng cảm thấy khá khác thường, đợi đến lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy, bấp thính mình cũng nhịn không được co giật, luôn miệng kêu lên: "Đại phu đâu? Đại phu làm sao còn chưa tới?"

"Vị đại tiểu thư này chẳng lẽ là mắc bệnh lạ gì rồi sao?"

"Cả búi tóc đang đẹp cũng hỏng mất, lễ cấp kê hôm nay, xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật sự là không may mắn."

"Đúng vậy, chúng ta vẫn nên trở về nhà thôi."

Vì thế, từng nhóm từng nhóm người bắt đầu từ biệt Lạc Kính Văn, viện lý do khá uyển chuyển: "Chúng ta không quấy rầy đại tiểu thư xem đại phu, ngày mai lại tới vấn an đại tiểu thư, sắc trời đã tối, nên phải về trước rồi."

Lạc Kính Văn cười khổ tiễn bọn hắn ra ngoài.

Lạc Ôn nhưng lại cùng Đại phu nhân mang theo một đám nô dịch, đem Lạc Phi Đình mang lên tuyết phủ các, hợp phủ đại phu đến đây xem bệnh.

Thái tử tuy quan tâm Lạc Phi Đình, nhưng thấy cảnh tượng này, trái tim mềm mại không chịu nổi đã kích, nhất thời khó mà quyết đoán được việc đi hay là ở, Đoan Mộc Kỳ thì vốn không muốn ở lại chút nào, hẳn nhìn thấy Lạc Vân Hi, liền vội vàng đi tới.

"Đại tỷ nhà ngươi mắc cái bệnh quỷ quái gì thế?" Vừa bước tới hắn đã hỏi, ngay cả "Đình nhi" cũng không gọi nữa.

Tình cảm của Đoan Mộc Kỳ đối với Lạc Phi Đình rất bình thường, chỉ vì Thái tử và Đoan Mộc Triết thích, hắn mới thường xuyên đến Lạc phủ, tặng nàng ta cây trầm chẳng qua chỉ là không muốn chịu thua người khác thôi.

Lạc Vân Hi mỉm cười lắc đầu: "Ngay cả cha mẹ cũng không biết, ta làm sao mà biết chứ?"

Đoan Mộc Kỳ cũng dứt khoát rời khỏi phủ, Thái tử vừa thấy hắn đi, lập tức cũng tìm lý do cáo biệt, mặt đầy đau lòng nói với Lạc Phi Đình ngày mai tới thăm nàng ta, Lạc Phi Đình vô lực gật đầu, trong lòng lại hận chết những nam nhân này.

Luôn miệng nói yêu nàng ta, nhưng vào thời điểm mấu chốt lại vứt bỏ nàng ta, thật sự không phải thứ tốt lành gì!

Nếu là có một ngày, nàng ta mất đi dung mạo như vậy, là chẳng phải tất cả mọi người sẽ coi thường nàng ta, không bao giờ để ý tới nàng ta sao?

Lạc Vân Hi lại hiểu được, Thái tử tuy yêu nàng ta thật, nhưng dù sao hắn cũng là đóa hoa được hoàng thất chú tâm bồi dưỡng, thái bình thịnh thế, không bị khổ gì, chưa từng thấy cảnh máu tanh, thấy đến loại bệnh khả nghi lại khó coi như vậy, tất nhiên là có chút sợ hãi.

Đoan Mộc Triết ngược lại ở lại, đưa Lạc Phi Đình về Tuyết Phi Các.

Sau khi Lạc Vân Hi đưa Tề Sính Đình ra khỏi phủ, liền về Vân Các.

"Hi nhi, Lạc Phi Đình thế nào vậy?" Một bóng dáng cao ngất chắn đường nàng, mặt Quân Lan Phong đầy nét cười tràn hời.

"Ta làm sao mà biết được đây?" Lạc Vân Hi nhún vai, khoe mắt lại có ba phần đặc ý: "Ta nghĩ, bị như vậy có lẽ là báo ứng chuyện nàng ta đoạt trâm ngọc bích ta thích!"

Mắt Quân Lan Phong lộ vẻ bưng bít: "Tiểu nha đầu giáo hoạt, quả nhiên ngươi là người có thù tất báo, xem ra, thật sự không có thể đắc tội ngươi được."

Lạc Vân Hi che miệng cười, coi như thừa nhận, nhìn thấy dáng vẻ đó của Lạc Phi Đình, nàng rất vui vẻ.

"Kỳ thực, dùng năng lực của ngươi, hoàn toàn có thể đoạt trâm ngọc bích lại, nhưng lại để Đoan Mộc Triết tặng nó cho Lạc Phi Đình, ta đã sớm nghĩ, trong này phải có vấn đề, chỉ là không thể ngờ, chiêu này quả là độc ác!" Quân Lan Phong trầm giọng nói, rồi giơ ngón tay cái với nàng.

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, đang muốn chào hân rồi về Văn Các, một giọng nói mềm mại vang lên ở phía xa: "Ta tìm thời cơ thay ngươi nói một chút là được."

Lạc Vân Hi nghe vậy, giả bộ không có việc gì lướt qua trước mặt Quân Lan Phong, nhanh chóng đi về phía rừng cây, sau đó trốn sau một cây đại thụ, ngó về phía đó.

Một đoàn người từ chỗ tối đi đến, cầm đầu là thái tử phi Tăng Thủy Lan, trên mặt nàng ta không có việc gì, thân thể trang điểm lại như bình thường, chỉ là đang nằm trên giường một chiếc giường gỗ mà thôi, đi trước là hai ngự Lâm Quân, theo sau là một đám hạ nhân, ở bên giường, có một thiếu nữ thanh tú đi cạnh nói chuyện.

Thiếu nữ này, ăn mặc hoa lệ, giữa hai hàng lông mày khó nén kiêu ngạo, nhìn qua đã biết không phải người, Lạc Vân Hi có thể nhận ra nàng ta, chính là Tăng Thủy Tiên ngày trước gặp ở Tề phủ, nghe nói là tiểu muội của Tăng Thủy Lan.

Sau khi nghe được giọng Tăng Thủy Lan, Lạc Vân Hi đã không có ý định rời đi ngay, nàng muốn xem thử nữ nhân này hiện tại muốn làm gì, nhìn tình huống này, có lẽ nàng ta quá mức sợ hãi, bị ngạt thở quá lâu trong nước, thế cho nên cả người vô lực, phải để người ta khênh đi.

Quân Lan Phong cũng không rời đi, nhìn phương hướng Lạc Vân Hi đi, nhếch môi mà cười, nụ cười có chút quỷ dị, làm Lạc Vân Hi nhìn mà sợ hãi.

"Tỷ tỷ, là Trung Sơn Vương!" Tăng Thủy tiên bỗng nhiên vươn tay bắt vạt áo Tăng Thủy Lan, nói nhỏ một tiếng.

Tăng Thủy Lan nghe vậy, nâng khẽ thân mình, dựa vào gối đầu, kêu lên: "Trung Sơn Vương ư không phải ngài đã rời khỏi đây rồi sao?"

A, Trung Sơn Vương rời khỏi đây, nữ nhân này cũng biết sao? Lạc Vân Hi cười lạnh, thời điểm cử hành lễ cấp kê, vì thân mình nàng ta không khỏe, vẫn đang ở nhà kê nghi ngơi, tai mắt cũng rất nhanh nhẹn đấy!

Giọng nói trầm thấp của Quân Lan Phong vang lên: "Thái tử không phải đã ra khỏi phủ rồi sao? Thái tử phi sao không đuổi theo vậy?"

Tăng Thủy Lan có chút xấu hổ nói: "Thần thiếp có một số việc nên làm hoãn lại."

Sự thật là lúc Thái tử rời đi từ không chờ nàng ta, ném một câu nói để ngự Lâm Quân dẫn nàng ta đuổi theo mà thôi.

Bóng dáng cao lớn của Quân Lan Phong nhường lối sang bên cạnh, mặt không hề có cảm xúc gì: "Thái tử phi đi trước."

Tăng Thủy Lan che miệng lại, ho nhẹ một tiếng, nói: "Vương gia, đây là muội muội ta Thủy Tiên, ngài từng đã gặp rồi."

Khoe miệng Lạc Vân Hi cười lạnh thêm nồng đậm hơn, nào chỉ là từng thấy, còn bị Trung Sơn Vương giáo huấn rồi!

Tăng Thủy Tiên lập tức có chút sợ hãi tiến lên, cúi đầu, không thấy rõ biểu tình, ánh trăng nồng nàn bao phủ trên thân hình có chút đầy đặn của nàng ta, ngược lại cũng khá đẹp.

"Vương gia."

Quân Lan Phong "ừ" một tiếng, nhìn thẳng khuôn mặt sợ hãi của nàng ta.

Tăng Thủy Lan cười nói: "Lúc từ Tề phủ trở lại, nha đầu này nói cho ta biết đã chọc ngài không vui, còn nói hết sức bội phục chiến công hiển hách Vương gia đã lập trên chiến trường, lại không nghĩ rằng đã gây ấn tượng không tốt cho ngài, mỗi ngày đều lầm bầm tên của ngài bên tai thần thiếp, luôn muốn, khi nào có thể để nó tới quý phủ làm mấy việc vặt để bồi tội với ngài."

Sắc mặt Lạc Vân Hi cứng đờ, trong lòng kinh ngạc.

Thái tử phi vốn dĩ chẳng phải mở miệng một tiếng là bán cung sao? Sao đến trước mặt Trung Sơn Vương lại tự xưng là thần thiếp, nam nhân này trong triều quả nhiên có chút uy hiếp đấy!

Còn có, ý tứ những lời nàng ta nói, dường như là muốn giới thiệu Tăng Thủy Tiên cho Trung Sơn Vương, muốn giết dây cho bọn hân thì phải?

Trời ạ, Trung Sơn Vương rõ ràng đã có vị hôn thê, nàng còn thế này... quả nhiên, nam nhân ưu tú mãi mãi là một khối thịt mỡ thorn ngát, đều nằm trong tầm ngắm của kẻ có tâm cả!

Mặt Quân Lan Phong không biến sắc, nhàn nhạt nói: "Người nào phạm sai lầm, biết sai liền thay đổi là tốt rồi. Tăng tiểu thư thân thiện kim tiểu thư được nuông chiều, tôi phù bản vương làm mấy việc vặt, thái tử phi thật sự là biết đùa."

Tăng Thủy Lan che miệng mà cười, sắc mặt tái nhợt nổi lên một màu đỏ: "Thần thiếp cũng không đùa cợt gì, Thủy Tiên, người thì đi theo Vương gia về vương phủ, làm không được, Vương gia thay thiếp giáo huấn nó một chút, từ nhỏ nó đi theo thiếp, không có quy củ, cũng không nghe thiếp nói, hiện tại cuối cùng có người có thể khống chế nó, thật sự là làm phiền Vương gia quản lý tính khí kiêu căng của nó, thiếp thân và Thái tử đều vô cùng cảm tạ."

Hay cho một nữ tử biết ăn nói! Lạc Vân Hi nhếch môi, Tăng Thủy Lan này, từ đầu tới đuôi đều kín kẽ không một lỗ hổng, hôm nay lúc thất thủ, thua trong tay mình một cú đau, sau này chỉ sợ sẽ càng chú ý hơn, thế nhưng không biết nàng ta tính toán mình thế nào đây!

Gương mặt Quân Lan Phong lạnh lùng, đang muốn tiếp tục tuyệt.

Tăng Thủy Tiên cố lấy dũng khí tiến lên, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, trên da thịt trắng nõn là ánh trắng sáng bạc, có một loại hoàng hốt rất đẹp, nàng ta nói: "Vương gia, ta biết làm rất nhiều chuyện, còn biết nấu ăn nữa."

"Hả?" Quân Lan Phong nhìn nàng ta, neho mắt lại, chậm rãi nói: "Tăng tiểu thư thật sự làm cho bản vương giật mình, lại còn biết xuống bếp, bây giờ thiên kim tiểu thư biết nhiều như vậy quả thực rất khó gặp, vậy người đi theo bản vương trở về đi."

Tăng Thủy Lan và Tăng Thủy tiên nghe vậy đều cực kỳ vui vẻ.

Quân Lan Phong bổ sung nói: "Bản vương đối nha đầu theo hầu có yêu cầu khá cao, có lúc cũng cũng xoi mói... "

Tăng Thủy Tiên vội vàng nói: "Tỷ tỷ muốn ta tới vương phủ bồi tội, ta không hiểu chuyện, Vương gia có thể dạy bảo, không có chuyện gì."

"Vậy được." Quân Lan Phong liếc mắt nhìn Tăng Thủy Lan một cái, nói: "Cửu Sát, người mang Tăng tiểu thư trở về trước, ta còn có chút việc phải làm."

Cửu Sát xuất hiện, đối với quyết định của chủ tử không hề nghi ngờ gì, thấp giọng nói: "Tăng tiểu thư, đi theo ta đi."

Tăng Thủy Tiên sững đến phát rồ, gật đầu với Tăng Thủy Lan, uốn éo đi vào bóng tối.

Lạc Vân Hi khẽ nâng cằm, cũng có chút khó có thể tin, ánh mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, nam nhân, thật là lòng tham không đáy!

Dau khi Tăng Thủy Lan hài lòng rời đi, Quân Lan Phong lắc người, chuẩn xác xuất hiện bên người Lạc Vân Hi, cành cây đại thụ cường tráng cùng lá cây rậm rạp làm thành một bóng đen lớn, bao phủ thân hình của hai người ở bên trong.

Quân Lan Phong giơ cánh tay lên, giam Lạc Vân Hi ở trong không gian cực nhỏ, mắt híp lại mỉm cười: "Mùi vị nghe lén như thế nào?"

Lạc Vân Hi lờm hẩn một cái, đẩy ra cánh tay hẩn: "Quân đại vương gia, tiểu nữ nhân đã về chỗ ở của người rồi, người còn không mau về nahngh một chút đi, để Tăng tiểu nữ nhân người ta lẻ loi trong phủ, thật sự không tốt đâu?"

Gương mặt Quân Lan Phong hơi nghiêng, nói: "Người nghĩ cái gì vậy?"

Lạc Vân Hi chậm rãi bước tới Vân Các, hỏi: "Người không biết dụng ý của nàng ta sao?"

"Biết." Quân Lan Phong trả lời thẳng thắn. "Vậy thì sao chứ? Ta không có tâm tư đó, các nàng muốn làm gì để tự hành hạ mình là chuyện của các nàng, không cho các nàng nhận rõ hiện thực, các nàng vĩnh viễn chỉ có thể nằm mơ giữa ban ngày thôi."

"Hả? Vậy người muốn làm thế nào để nàng ta nhận rõ hiện thực?" Lạc Vân Hi cảm thấy cực hứng thú hỏi.

Quân Lan Phong cười nhạt: "Buổi trưa ngày mai, bản vương mời người tới làm khách."

Lạc Vân Hi không trả lời chắc chắn với hẩn, tự về Vân Các.

Đêm ấy, Tuyết Phi Các cả đêm không chợp mắt, lượng thuốc Lạc Vân Hi bỏ cho Lạc Phi Đình không nhiều, chỉ là để nàng ta xấu một chút thôi, cũng không muốn mạng của nàng ta, đại phu kê đúng đơn thuốc, nha hoàn sắc cho nàng ta uống, lại gọi đầu, bôi thuốc lên, dùng khăn mặt bọc lại, nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Trong lòng Lạc Phi Đình buồn bực muốn học máu. Thái tử vẫn còn nhân nghĩa, sau khi về lập tức mời một ngự y trong cung tới Lạc phủ, mở miệng đã đoán ra độc đến từ trâm ngọc bích, lúc này đến lượt Đoan Mộc Triết buồn bực.

Lạc Kính Văn và Đại phu nhân ngồi ở đầu giường nữ nhi, cũng không khỏi liếc mắt nhìn Đoan Mộc Triết.

Trong lòng bọn họ cuối cùng cũng không trụ vững, dù sao, Đoan Mộc Triết là người ngoài, còn chưa cưới Lạc Phi Đình.

"Ta tin tưởng Triết." Lạc Phi Đình thấy Đoan Mộc Triết giữ yên lặng, kiên định mở miệng.

Đoan Mộc Triết đưa ánh mắt cảm kích về hướng nàng ta, nói: "Không phải ta, trâm ngọc bích này cũng không phải một mình ta chạm qua."

Đại phu nhân xoa trán nói: "Sau khi đưa tôi, chỉ có ta và Dĩnh nhi động tới, nhưng hai chúng ta, không thể nào bỏ thuốc, trước và sau khi Lục hoàng tử mua, còn có ai chạm qua nó không?"

Đoan Mộc Triết lắc đầu, sau khi hần mua được thì không mở ra, khả năng duy nhất chính là Lạc Vân Hi, thế nhưng, động cơ của nàng cũng hết sức rõ ràng, tính khả nghi là lớn nhất.

Nhưng hần có thể nói sao?

Hần không nói, không có nghĩa là Lạc Phi Dĩnh không điều tra ra, Lạc Phi Dĩnh gọi gã sai vặt cơ trí bên người, tới Trần Bảo Các hỏi thăm, Tiền lão bản chỉ nói trăm ngọc bích vừa ra giá, liền bán cho Đoan Mộc Triết, cũng không có người thứ ba đụng chạm.

Việc này, đã không điều tra ra.

Mà Đoan Mộc Triết, sau khi nói rời khỏi Lạc phủ, không lập tức trở về cung, mà là đi thẳng về phía Vân Các.

Bầu trời đêm tĩnh lặng mập mờ sao dày đặc, Vân Các ngâm mình trong một vùng bóng tối, hần nhẹ nhàng đi tới trước cửa sổ, gió tay, nhẹ nhàng lay động, đã làm chốt cửa bên trong rơi ra, thân hình nhảy lên, lật một cái đi vào chủ phòng.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, dựa vào ánh trăng mờ nhạt, đã nhìn thấy giữa một cái giường lớn, màn che rủ xuống đất, lộ ra hương vị thanh đạm.

Hần bước từng bước một, nhẹ nhàng đi tới trước giường, đưa tay, vén lên cái màn giường, bỗng nhiên, một giọng nói đè nén tức giận từ sau truyền đến: "Lục hoàng tử, ngươi muốn làm gì?"

(Liên quan tới việc vì sao tất cả muốn lôi kéo Lạc phủ, chức vụ Thái úy người quản tất cả quân đội triều đình, liên quan đến binh quyền, chức vị rất cao, nhưng căn cơ của Lạc phủ khá là đơn bạc, nên mới có chút yếu thế!)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Đút người ăn nho

Edior: thu thảo

Đoan Mộc Triết quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện Lạc Vân Hi mặc quần áo trong đứng ở phía sau cách đó không xa, đang quắc mắt trừng trừng nhìn về hướng hần.

"Ta..." Đoan Mộc Triết bỗng nhiên có chút xấu hổ, không biết nên giải thích như thế nào, cố gắng tự trấn định một lát, mở miệng nói: "Hi nhi, chỉ là ta muốn đến thăm ngươi một chút thôi."

Mặt Lạc Vân Hi không hề có cảm xúc gì, dường như không nghe thấy câu nói này của hần, lạnh lùng đi tới cửa, thò tay nhỏ then cửa, chỉ ra bên ngoài chỉ có ánh trăng lạnh lẽo nói: "Ra ngoài."

Lời nói ngắn gọn, giọng điệu lưu loát.

Đoan Mộc Triết cảm thấy thương cảm gấp bội, đi tới gần phía nàng vài bước, trầm giọng nói: "Hi nhi, ngươi hiểu rõ ta..."

"Ta không biết, chẳng biết gì cả, Lục hoàng tử, ta với ngươi không có chút quan hệ nào, nếu không muốn cùng ta có quan hệ, thì Hi nhi phải gọi ngươi một tiếng anh rể." Lạc Vân Hi cắt ngang lời hần, hơi mất kiên nhẫn. "Ngươi đêm hôm khuya khoắt đến phòng ta, nếu như bị đại tỷ biết được, bị phụ thân biết được, hậu quả ngươi đã nghĩ chưa?"

Đoan Mộc Triết có chút tức giận, trái tim như bị kim đâm, giọng nói lạnh lẽo cứng rắn vài phần: "Ngươi cũng không niệm một chút tình cũ sao?"

"Ta mất ký ức." Lạc Vân Hi lập tức đưa ra bia đỡ đạn hợp lý nhất không phải bàn cãi.

"Mất trí nhớ chẳng qua chỉ là cái cớ thôi!"

"Cho dù ta không mất trí nhớ, chuyện ta có thể thoải mái niệm tình cũ đối với ngươi, đó là cùng lắm, cá chết lưới rách mà thôi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Vân Hi lạnh băng.

Đoan Mộc Triết bị giọng nói tàn nhẫn như vậy của nàng nói tới lão đảo một bước: "Hay, hay." Chỉ nói hai từ "hay", bóng người của hần nhanh chóng vọt vào trong ánh trăng, biến mất ở Vân Các.

Lạc Vân Hi bỏ hồn dôi trong lòng, đóng cửa lại, lên giường ngủ.

Nàng từ trước đến giờ không thích dây dưa dài dòng, nhất là chuyện tình cảm, vốn miễn cưỡng cũng không được.

Nếu như nói, vừa bắt đầu đối Đoan Mộc Triết còn có chút cảm giác tốt, thời gian càng tăng, phượng hướng bọn hắn đi lại hoàn toàn khác nhau, càng cách càng xa mà thôi.

Buổi trưa ngày thứ hai, sau khi Lạc Vân Hi đứng lên, Khinh Hồng theo thường lệ đưa đồ ăn sáng tới, Lạc Vân Hi để mặc nàng ấy chính mình để Xuân Liễu nổi lửa tại nhà bếp nhỏ của Vân Các, muốn cùng một người đoạn tuyệt quan hệ, đó là nửa điểm liên hệ cũng không muốn có.

Vân Các chẳng thiếu tiền, trong thời gian ngắn, Xuân Liễu chuẩn bị đồ ăn sáng cũng rất là phong phú, cháo bát bảo phối hợp với mấy món ăn sáng, có rau có thịt, giàu dinh dưỡng.

Dùng bữa xong, Xuân Liễu tới, có chút ngượng ngùng mở miệng: "Tiểu thư, bạc trong tay ngài không nhiều lắm."

Lạc Vân Hi biết số bạc kia thời gian gần đây vì chuẩn bị một số việc mà dùng gần hết rồi, nhưng nàng không vội, cười cười nói: "Còn có thể dùng bao lâu?"

"Một tháng thôi." Xuân Liễu ước lượng.

Lạc Vân Hi gật đầu, còn có miếng thịt béo bỏ Thần lâu ở đây, nàng còn sợ chặt hết bạc tiêu sao? Đến thời điểm đó, vừa vận ít bạc mình muốn cũng đến cửa.

Dùng hết đồ ăn sáng, Cửu Sát bên cạnh Quân Lan Phong đến.

Hắn tiến vào lặng yên không một tiếng động, trừ bỏ vài nha đầu trong Vân Các lấy làm kinh ngạc, bên ngoài cũng không có động tĩnh gì.

"Lạc tiểu thư, chủ tử chúng ta chờ người ở cửa sau." Cửu Sát cực kỳ cung kính mà mở miệng.

Lạc Vân Hi nhớ tới hôm qua lúc trời tối Quân Lan Phong dẫn theo Tăng Thủy tiên về phủ, nói chuyện sáng hôm nay mời nàng đi làm khách, khẽ mỉm cười, nàng cũng không có việc để làm, liền đứng lên nói: "Vây đi thôi."

Ngoài cửa sau ngừng một chiếc xe nhỏ bình thường màu xanh, chẳng ai biết, Trung Sơn Vương lại ngồi trong cỗ xe ngựa bình thường này.

Huyết Ưng đứng dưới cửa xe ngựa, nhăn chặt mày lại, lên tiếng với người bên trong xe: "Gia, ngài thật sự không đi sao? Ngài chẳng phải nói cùng quốc công đại nhân, làm tốt việc ở đây liền trở về mục An phủ sao? Trì hoãn thế này không tốt đâu!"

Quân Lan Phong nằm trên đệm mềm rộng lớn, tư thái bá khí, mắt nhắm chặt, không nói một lời.

Huyết Ưng cắn môi dưới, nói: "Gia, không phải thuộc hạ nói ngài, ngài vốn là trở lại kinh thành cũng không có việc lớn gì, bây giờ nhìn cũng nhìn rồi, ngài còn muốn vì Lạc Vân Hi kia trì hoãn mất một ngày, hai phủ Nhan Đồ nếu biết ngài là vì cái gì mà về trễ, nhất định sẽ khó chịu trong lòng."

Lông mày Quân Lan Phong hơi nhíu, sắc mặt dần dần lạnh xuống, mở miệng giọng nói lạnh như băng: "Huyết Ưng, bốn vương có từng nói hay không, không cho phép người lộ ra bất mãn trước mặt bốn vương? Ở đây đến mục An phủ, không cần một ngày một đêm là đủ rồi, hôm nay trở lại, ngày mai trở lại, đều sẽ không muộn, nếu như người không thích ở trước mặt bốn vương, thì núi cao biển rộng, đi đâu tùy người!"

Huyết Ưng nhin một lúc, oán hận nói: "Tài nghệ không bằng người, đương nhiên phải tuân thủ lời hứa ban đầu, cũng hi vọng gia ngài có thể nghĩ nhiều cho Đồ tiểu thư! Thuộc hạ đi làm việc cho ngài trước!"

Hắn sợ mình không khống chế được mà tức giận, làm chủ tử giận dữ, đành phải nhắm mắt làm ngơ.

Một khắc sau, Lạc Vân Hi mặc một bộ váy màu lam nhạt bằng lụa mỏng đi ra từ cửa sau, áo khoác ngắn tay màu trắng như tuyết bằng tơ lụa, tóc đen được chải thành một cái bím tóc ở sau gáy, tóc mái buông thẳng xuống, làm nổi bật lên lớn khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng lòng bàn tay, một đôi mắt linh động nhìn về hướng bên này, nhịp tim Quân Lan Phong lập tức dừng mất nửa nhịp.

Trắng phối hợp với lam, nhan sắc dịu nhẹ giống như một cơn gió mát giữa mùa hè nóng bức này không thể nghĩ ngờ là một cảnh xinh đẹp thu hút ánh nhìn.

Lạc Vân Hi chậm chậm đi đến trước xe ngựa, Quân Lan Phong đã đưa tay đẩy màn xe ra, vươn tay, khóe mắt hơi nhếch miệng nở nụ cười: "Ta nghĩ người sẽ không tới."

Quân Lan Phong một mặt nói, một mặt từ trên xuống dưới đỡ nàng lên xe, nhìn thấy nữ tử thâm thương trầm trọng cười tươi trước mặt, hành hạ khi chờ đợi trong xe ngựa, lửa giận khi bị Huyết Ưng nói móc châm chọc, còn có một chút áy náy không thể nói ra trong khoảnh khắc này chợt tan thành mây khói.

Đây là đồ mới của Lạc Vân Hi, ngày hôm qua Tề Sinh Đình mang cho nàng, nàng không nguyện muốn bản, đành cầm tay Quân Lan Phong, dáng người nhẹ nhàng bước lên, bước lên sàn xe xong liền khom lưng vào xe ngựa.

Quân Lan Phong nhìn dáng vẻ ngoan ngoan của nàng, hai mắt lóe sáng, tuy Lạc Vân Hi tuổi nhỏ, nhìn qua rất xinh đẹp, nhưng thái độ làm người bình thường của nàng, nói chuyện cứ chi đều như một người trưởng thành, cho nên trong lòng hắn, đã không muốn đối đãi với nàng như trẻ con.

"Vốn dĩ không có việc gì, tới chỗ ở của người ăn cơm miễn phí cũng tốt." Lạc Vân Hi kéo màn xe lại, ngăn trở ánh mặt trời sáng sớm, cười khanh khách nói.

Xe ngựa rời khỏi Lạc phủ, dần dần tới đông thành, Lạc Vân Hi cảm thấy có gì đó không đúng, xuyên qua khe hở màn xe nhìn ra ngoài, thấy lạ hỏi: "Vương phủ chẳng phải ở vùng đất trung tâm của kinh thành sao?"

Tay Quân Lan Phong chấp sau ót, nhàn nhả đáp: "Đi tới chỗ ta ở."

Lạc Vân Hi nhẹ liếc hắn một cái: "À, Quân Đại vương gia, hóa ra còn có biệt viện! Không biết Kim ốc tàng Kiều tàng sẽ là vị mỹ nhân nào đây?"

Nghe giọng nói nàng có vài phần tò mò, Quân Lan Phong bật cười: "Nơi ta ở chỉ có một mình."

Lúc này Lạc Vân Hi mới không hỏi nữa, nghe tiếng bánh xe ngựa lăn vòng tròn, chẳng mấy chốc, đã ra cửa Đông thành.

"Người ở ngoài thành sao?" Lạc Vân Hi không hiểu nhíu mày.

Quân Lan Phong "ừ" một tiếng, không nói nhiều, xe ngựa chạy qua một đoạn đường lớn, liền chuyển hướng đi đường nhỏ, không lâu sau, đến một toà nông trang, bốn phía trồng Mãn Lục, cây rợp bóng một vùng. Lái xe là Cửu Sát, hắn nhảy xuống xe ngựa, cúi đầu về phía màn xe, nói: "Đến rồi."

Sau khi Lạc Vân Hi xuống tới có chút giật mình, dưới cây xanh có hai gia đình bình thường đứng, nhìn xe ngựa cười chào đón: "Gia, ngài đã về rồi sao?"

Quân Lan Phong nhếch môi cười, nhìn về phía Lạc Vân Hi: "Mời." Lạc Vân Hi không khách khí tiến lên đi trước, xuyên qua rừng cây nhỏ, đi vào nông trang.

Trong trang có mấy viện, gian thứ nhất trong viện vô cùng râm mát, Lạc Vân Hi ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy có giàn nho thật cao, lá xanh phấp phới giữa không trung, lúc này chính là thời điểm cây nho trưởng thành, trên cây ngoài lá xanh còn có những chùm nho màu tím xen trong đó, trái nho mọng mà no đủ, vô cùng mê người.

"Ồ đây lại có cây nho!" Lạc Vân Hi thán phục một tiếng, giữ chặt ống tay áo Quân Lan Phong. "Quân Lan Phong, người sống nhờ nhà ai vậy?"

Đối với việc nàng gọi thẳng cả họ tên hắn, hai gia đình dẫn họ tiến vào và gia đình làm việc tại vườn nho đều kinh ngạc đứng hình, không hẹn mà cùng đánh giá thần sắc vương gia.

Quân Lan Phong không che giấu nổi vẻ mặt đầy vui vẻ, nhẹ nhàng giải thích rõ: "Đây là chỗ ta ở, gia đình ở đây đều là thuộc hạ của ta."

Lúc này Lạc Vân Hi không tin cũng phải tin, buông hắn ra, đi nhanh đến dưới giàn nho, đưa tay hi vọng muốn hái vài chùm, chỉ là giàn cây có chút cao, Quân Lan Phong liền đi nhanh tới, kéo cây trên giàn xuống, một chùm nho đã lắc lư trước mắt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi hái một quả, hút nước nho trong suốt vào trong miệng, nước thơm ngọt, không chua chút nào, nàng không khỏi thầm khen phẩm chất cuộc sống của Quân Lan Phong.

Thấy bên môi nàng dính nước nho, bờ môi no đủ được ánh sáng chiếu lấp lánh, vô cùng rung động lòng người, Quân Lan Phong khó khăn nuốt ngụm nước miếng.

Lạc Vân Hi cười cười lại hái một trái nho đưa cho hắn.

Quân Lan Phong mừng rỡ như điên nhận lấy, ánh mắt không rời khỏi môi của nàng, hắn đâu có muốn ăn nho, rõ ràng là muốn ăn nàng vào bụng mà...

Thấy Vương gia tiếp nhận trái nho nàng kia vừa hái, rửa cũng không rửa, trực tiếp cắn xuống, mấy tên gia đình càng chấn động đến mức một câu cũng chẳng nói ra được.

Vương gia có bệnh thích sạch sẽ, thứ gì người khác dùng tay chạm qua, hắn sẽ tuyệt ghét bỏ không phải sao? Không có khả năng như vậy!

Ánh mắt nghi hoặc dồn dập bắn về phía Cửu Sát, Cửu Sát đã quen, tiến lên nói: "Lạc tiểu thư, phía sau còn các loại rau dưa khác."

Lạc Vân Hi theo Quân Lan Phong đi tới hậu viên, trong hậu viên có một lão nhân ngồi còng xuống, mang theo mũ rộng vành thật to, ngồi làm việc trên mặt đất.

"Đinh bá." Quân Lan Phong cực kỳ có lễ phép hô một tiếng.

Đinh bá quay đầu lại, dưới mũ là một gò má già nua đen thui, hắn gật đầu với Quân Lan Phong, ánh mắt rơi vào mặt Lạc Vân Hi, dừng lại chốc lát, quay đầu, lại cắt cỏ dại trong tay.

Quân Lan Phong khẽ nói bên tai Lạc Vân Hi: "Đinh bá là quản sự của nơi này, những thức ăn này và cây nho cũng là do hắn làm ra, cả nông trang của chúng ta ăn luôn ăn những thứ rau dưa này, hắn không biết nói chuyện, nhưng tai vẫn có thể nghe."

Lạc Vân Hi bỗng nhiên tỉnh ngộ, gật đầu, đi dạo một chút ở hậu viện, quả nhiên, trong vườn đủ loại các rau quả, mướp đắng, dưa chuột, bí đỏ ở mùa này làm thành món ăn sẽ rất ngon.

Bên ngoài mặt trời quá nóng, Quân Lan Phong thấy gò má Lạc Vân Hi bị phơi ửng đỏ, liền vội kéo chặt tay nàng nói: "Hi nhi, chúng ta vào nhà cho mát đi."

Lạc Vân Hi thu tay về, gật đầu.

Quân Lan Phong cũng không ngại, mang theo nàng trở lại nhà chính ở trung tâm viện.

Ở chính giữa để một chậu băng lớn, vô cùng mát mẻ, một tên gia đình nâng nhô vừa hái đã được rửa sạch vào, để trên bàn nhỏ, hiếu kỳ mà liếc nhìn Lạc Vân Hi, rồi hành lễ lui ra.

"Ta vốn định đưa tới Lạc phủ." Quân Lan Phong cầm quả nho bóc, thân nhiên nói: "Nhưng nghĩ lại vẫn thấy mang người đến đây là tốt nhất."

Nói rồi khoe môi hân khê nhếch, đưa trái nho đã bóc vỏ vào trong tay Lạc Vân Hi.

"Người ăn đi." Lạc Vân Hi nhẹ tránh.

Quân Lan Phong cũng không nghe theo, trực tiếp đưa trái nho đến bên môi nàng, Lạc Vân Hi cũng không chống cự được, đành phải cắn trái nho vào trong miệng, cách quả gần, ngón trỏ của Quân Lan Phong cũng bị phần môi nàng cắn.

Quân Lan Phong bóc một trái nho cho mình, lúc đưa vào bên môi, không nhịn được liếm đầu ngón trỏ ẩm ướt của mình mấy lần, lại mút vào mấy lần, phát ra thanh âm, hân mới hài lòng lấy trái nho tiếp theo.

Lạc Vân Hi liếc nhìn đại sảnh bố trí tao nhã ngăn gọn, nơi này và bên ngoài nông trang hiển nhiên là hai loại phong cách khác nhau, nàng không khỏi hỏi: "Sao không nhìn thấy Tăng Thủy Tiên đâu vậy?"

Quân Lan Phong một mặt dứt nho cho nàng, một mặt đáp: "Đang ở nhà bếp làm việc!"

"Hả, nàng ở nhà bếp làm cái gì đấy?" Lạc Vân Hi có cảm giác muốn cười.

Quân Lan Phong kêu lớn: "Thỏ Mập, vào ta hỏi."

Một gia đình lớn tuổi đã phát tướng theo tiếng gọi mà vào, Quân Lan Phong hỏi: "Hiện tại thị nữ ở nhà bếp kia đang làm gì?" Vừa hỏi vừa bóc vỏ nho dứt tới trước môi Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi theo thói quen cắn xuống.

Thỏ Mập thấy vậy, hồn phi phách tán, chỉ biết yên lặng nhìn, cái gì cũng không đáp được.

Quân Lan Phong chờ giây lát không thấy trả lời, nhú mày nhìn lại, chờ thấy rõ mặt Thỏ Mập đầy khiếp sợ, dường như đã hiểu rõ chuyện gì đó, gương mặt anh tuấn tràn ra ý cười, liếc nhìn Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi thấy gia đình mập này nhìn chằm chằm vỏ nho, mặt ửng đỏ, rũ lông mi xuống, không một tiếng động bụng nho trên bàn đến trên chân mình.

Mập thỏ này mới lấy lại tinh thần, nói: "Thị nữ kia, nàng ta ở đây mua bán lại nấu ăn, từ sáng sớm đến nay, lúc thái rau ngón tay bị cắt đứt hai lần, làm cháy khét hai bàn ăn sáng, may mà hiện tại đang xào trứng. Đình lão không cho nàng ta lấy mướp đắng trong vườn chà đập, vẫn là đầu bếp nữ đó ở phòng bếp đi vào thành mua."

Lạc Vân Hi không nói gì.

Quân Lan Phong cười hỏi: "Nàng ta không phải nói nàng ta biết nấu ăn sao?"

Thỏ Mập cười gượng hai tiếng, nói: "Đó không phải là vịn muốn chủ tử vui lòng mới nói sao? Dường như là có xuống qua bếp, nhưng không thuần thực."

"Được, để nàng ta bụng mướp đắng xào trứng lên." Quân Lan Phong sai bảo.

"Vâng." Mập thỏ vội vàng chạy vội ra ngoài, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, trời ạ, Vương gia vậy mà dứt nho cho nữ tử kia ăn, tin tức lớn, tin tức lớn! Nhanh chóng, đi tới nhà bếp thông báo cho Tăng Thủy Tiên, rồi lập tức đến những nơi làm việc khác đưa tin, chẳng mấy chốc, cả nông trang đều biết chuyện này, từng người đều nói say sưa ngon lành về chuyện này.

Mà Tăng Thủy Tiên, nghe nói Quân Lan Phong muốn gặp nàng ta, vội vàng trở về phòng, sửa sang ăn mặc đầu tóc xong, mới tới nhà bếp bụng món ăn lên, dưới sự giám thị của đầu bếp nữ, bụng thức ăn vào đại sảnh.

"Vương gia, ngài —— " Tiếng kêu nũng nịu khi nhìn thấy Lạc Vân Hi ngồi trong đại sảnh thì im bật.

"Người, Lạc Vân Hi, sao người lại ở đây?" Tăng Thủy Tiên đứng hình, nháy mắt mấy cái, lại nhìn thử Quân Lan Phong.

Cuối cùng đầu bếp nữ nhân lúc nàng nói chuyện liền đoạt lấy món ăn trong tay nàng ta, đưa đến trên bàn, cũng mang thêm một bộ bát đĩa.

Lạc Vân Hi cười híp mắt đánh giá Tăng Thủy Tiên, nhìn ra được, nàng ta đã hơi thu dọn mình một chút.

Quân Lan Phong cũng không để ý Tăng Thủy Tiên, mà là gấp một đĩa trứng gà thả trong bát, nhẹ ném thử một miếng, cũng tốt, vị cũng chẳng phải rất tồi tệ, nghĩ là kết quả Tăng Thủy Tiên đã làm thử vài lần, hẳn đồng đĩa đưa cho Lạc Vân Hi nói: "Nào, đói bụng rồi phải không? Ném một cái đi."

Lạc Vân Hi chậm rãi gấp một miếng mướp đắng ăn, nhàn nhạt nói: "Bình thường."

Thực sự là bình thường, cách trình độ nấu ăn của nàng còn kém xa lắm.

Tăng Thủy Tiên thực sự tức đến không nói được gì, gương mặt từ cười chuyển sang trắng bệch rồi chuyển thành tái nhợt, tiếp theo biến thành vô tâm hồng, nàng ta nhọc nhằn khổ sở mới nấu ra món ăn, làm vì Quân Lan Phong, sao có thể cho Lạc Vân Hi ăn? Thế nhưng cũng chỉ là cái đánh giá "bình thường".

"Vương gia... đây là ta vì ngài làm." Nàng ta mở miệng nói.

Môi Quân Lan Phong hé mở: "Nàng ăn cũng giống như vậy."

"Vậy làm sao giống nhau được?" Mắt Tăng Thủy Tiên nhăn có chút hơi nước.

Lạc Vân Hi thấy thế, càng ăn một ngụm lớn, thờ dãi: "Miễn cưỡng cho qua, quên đi, ta không ăn, người cũng đừng ăn, ném đi thôi."

Quân Lan Phong nghe vậy, khóe mắt xẹt qua ý cười thấu hiểu, sai bảo đầu bếp nữ: "Vứt đi."

"Người không cần quá đáng như vậy!" Tăng Thủy Tiên vừa vội vừa hận, liền trừng mắt nhìn Lạc Vân Hi, kêu lên.

Sắc mặt Quân Lan Phong "xoạt" một cái trầm xuống, quát lạnh: "Người đã tới làm nha hoàn, có lập trường gì chỉ trích chủ tử? Món ăn khó ăn như vậy, nếu như người không phải tiểu thư Tăng gia, bổn vương lập tức đuổi người đi ra ngoài rồi!"

Nói xong, cầm đĩa lên, "oành" cái ném xuống đất, "choang" mảnh sứ vỡ nát, thức ăn lăn khắp nơi.

Tức giận lớn như vậy, ngay cả Lạc Vân Hi cũng cảm thấy bầu không khí lập tức thay đổi, Tăng Thủy Tiên càng bị dọa đến gần chết, quỳ xuống nói: "Vương gia, ta sai rồi, xin bớt giận!"

"Biết sai là tốt rồi." Quân Lan Phong hừ lạnh nói: "Đi xuống đi, đừng nấu ăn nữa, giúp Đình lão tưới vườn rau, một ngày hai lần, thời gian còn dư thì cắt cỏ dại, bắt côn trùng!"

Tăng Thủy Tiên vẫn có chút do dự, giọng nói cực kỳ yếu ớt: "Thế nhưng, bên ngoài rất nắng... "

Nhà bếp tuy không nắng, nhưng cũng rất nóng, có thể tưởng tượng đến Quân Lan Phong sẽ ăn món ăn nàng ta làm, thì nóng nàng ta cũng có thể chống đỡ được, nhưng đi giúp Đình lão quản vườn rau, điều này có thể có chỗ tốt gì?

Lạc Vân Hi không thích Tăng Thủy Tiên, có ý cay nghiệt nói: "Làm nha hoàn còn chọn tới chọn lui, làm không xong thì về luôn đi!"

Tăng Thủy Tiên nghe được nàng vậy mà mở miệng giáo huấn mình, tức mà không giám nói, ngẩng đầu liền muốn phản bác, lại thấy gương mặt Quân Lan Phong xanh mét, môi mỏng phun ra mệnh lệnh khiến người khác không dám cãi lại: "Còn không đi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tăng Thủy tiên bị cảm nắng

Editor: thu thảo

Lạc Vân Hi và Quân Lan Phong trong đại sảnh dùng bữa trưa, tất nhiên không phải cơm Tăng Thủy Tiên làm, Tăng Thủy Tiên từ buổi trưa đến giờ, vẫn đang ở hậu viện làm việc, có gia đình trông giữ, trộm lười một chút không được.

Dùng qua bữa trưa, Lạc Vân Hi có chút mệt, Quân Lan Phong đã sắp xếp một gian phòng để nàng giấc ngủ trưa, để nàng khỏi phải chịu cái nắng gay gắt giữa trưa. Lạc Vân Hi tham lam không khí tươi mát ở đây, đáp lại một cái, tới nhà kẻ thứ hai khá yên tĩnh mát mẻ trong viện ngủ, ước chừng một canh giờ sau, nàng bị tiếng vang bên làm tỉnh.

Xoa mắt buồn ngủ, nàng khoác áo rời giường, mở cửa sổ ra, nhìn ra hướng ở ngoài, đã nhìn thấy hai gia đình đáng người cường khiêng một bóng hình

xinh đẹp áo xám vội vã chạy ngang qua.

Nàng hơi suy nghĩ một chút, lúc Tăng Thủy Tiên làm việc ở hậu viện, dường như là mặc đồ màu xám như vậy thì phải, lúc ấy từ đại sảnh đi ngang qua thấy nàng ta ủy khuất, lộ vẻ ta rất đáng thương ra cho Quân Lan Phong nhìn.

Tiếc thay, người ta không để ý đến nàng ta.

Nàng đang nghĩ ngợi, dáng người cao lớn của Quân Lan Phong đi tới viện, trong lúc mắt quét, liếc nhìn thấy nàng.

"Đánh thức người?" Nam nhân nhanh chân đi tới, giữa hai lông mày nhíu lại không vui hỏi một chút, kêu gia đình kể lại toàn bộ mọi chuyện.

Lạc Vân Hi lắc đầu, hỏi: "Tăng Thủy Tiên không phải đã bị trúng gió rồi chứ?"

Quân Lan Phong cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, trúng nắng, ngất xỉu, ta cho người mang đến tiền viện, dùng nước lạnh hắt tỉnh."

Ánh mắt Lạc Vân Hi nhìn về phía hắc có một chút biến hóa khó mà phát giác: "Người sao lại tàn nhẫn như vậy? Nàng ta dù sao cũng chỉ thích người thôi, cũng không phạm sai lầm gì lớn, xử phạt cũng xử phạt đủ rồi, đưa về đi."

Khóe môi Quân Lan Phong xẹt qua ý cười về lạnh lùng: "Đương nhiên không phải bởi vì nguyên nhân này."

Hắn nói nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi không chớp mắt, tiếp tục nói: "Ta đến tiền viện nhìn thử. Hi nhi, người sẽ không quên bên trong Tề phủ nàng ta đã làm thế nào để si nhục người chứ?"

Quân Lan Phong chấp tay rời đi, bóng dáng tuyệt đẹp.

Lạc Vân Hi cắn cắn cánh môi, trái tim tuôn ra cảm xúc phức tạp.

Nam nhân này, làm khó hắn còn nhớ những chuyện hư hỏng của mình, ngược đối với Tăng Thủy Tiên như vậy, đúng là muốn báo thù vì ngày ấy sao?

Trong lòng, lại có một cú ngọt ngào.

Trong tiền viện, Tăng Thủy Tiên bị một thùng nước lạnh trong giếng dội từ đầu đến chân, nàng ta nằm dưới đất thoáng cử động mí mắt, gò má màu xám xanh hiện ra vẻ tái nhợt, đã lâu, mở hai mắt trong ngày thường giao hoạt, suy nhược hỏi: "Vương gia chứ?"

Tiếng bước chân chững chạc thông qua mặt nền truyền đến, Quân Lan Phong ở trên cao nhìn xuống, gương mặt anh tuấn trên khó nén vẻ kiêu ngạo: "Chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được, bốn vương muốn người ở đây hầu hạ có hữu dụng gì? Cửu Sát, đưa Tăng tiểu thư đưa trở về, bẩm báo tất cả mọi chuyện với thái tử phi, rồi trở về báo cáo với bốn vương!"

Lạnh lùng không chút tình cảm ra lệnh, Quân Lan Phong quay đầu rời khỏi đó, ngay cả chớp mắt cũng chưa nhìn Tăng Thủy Tiên lâu.

Mắt Tăng Thủy Tiên chứa đựng đầy nước mắt nhìn bóng dáng hắc biến mất trong mắt mình, chua xót đầy bụng, sau lưng giống như bị mặt nền thiêu đốt, nóng bỏng cực điểm, nhưng lại một mảnh lạnh lẽo.

Lúc Tăng Thủy Lan nhận thông báo đi ra bên ngoài, nghênh đón chính là Tăng Thủy Tiên tiều tụy không thành hình người, nàng ta hỏi nguyên nhân, Tăng Thủy Tiên nói hết tất cả sự thật.

Tăng Thủy Lan trầm mặc trong chốc lát, trong lòng vì Trung Sơn Vương lãnh khốc cảm thấy phát lạnh, có thể tưởng tượng thấy nàng ta đắc tội phế vật Lạc Vân Hi kia nhiều lần, trong lòng đã không ngừng bốc lửa lên, như vậy, nàng ta làm thế nào thân cận với Trung Sơn Vương được đây?

Lúc này khuyên giải Tăng Thủy Tiên vài câu, muội muội không trèo cao lên tới Trung Sơn Vương được, trong lòng nàng ta suy nghĩ xong, nam nhân kia, có thể chưa bao giờ nhìn tới nữ nhân nào kể cả Đỗ Tĩnh Yên, có thể lần này, Lạc Vân Hi thành ngoại lệ, nữ nhân có thể khiến hắn yêu đến mức đưa tới nông trang làm khách, trong lòng hắn, cũng chắc có vài phần địa vị!

Lạc Vân Hi ngủ một canh giờ cũng đủ rồi, sau khi bị đánh thức không về giường nữa, trang điểm đơn giản xong liền đi tới tiền viện.

Quân Lan Phong đứng dưới một gốc cây xanh trầm tư, đã thấy nàng đi tới, rồi cười: "Tăng Thủy Tiên đi rồi."

"Ừm, ta cũng nên về rồi." Lạc Vân Hi vươn người một cái.

Quân Lan Phong nhìn sắc trời, "ừ" một tiếng, không tiếp tục giữ nàng: "Đưa người trở về xong, ta cũng phải tới Mục An phủ một cái."

Lạc Vân Hi biết Mục An phủ là nơi Đỗ tiểu thư dưỡng bệnh, là một trong mười tám phủ của Thiên Dạ, Mục An phủ khá gần đây, phát triển cũng rất là phồn vinh.

Hai người yên lặng mà lên xe ngựa, một đường chạy về phía Dạ Đô.

Chớp mắt đã muốn vào cửa thành, Lạc Vân Hi nói: "Ta ở nơi này được rồi, đợi lát nữa vào trong phố làm chút chuyện, người về đi, miễn cho thời gian bị trì hoãn."

Mặt Quân Lan Phong đầy vẻ ám ức, dọc đường bởi vì tâm trạng không tốt, vẫn không dám mở miệng, lần này rốt cục cũng có dừng khí hỏi: "Sau này, còn đến chỗ ta chơi không?"

Lạc Vân Hi nghe giọng nói của hắn khàn khàn, cười một tiếng nói: "Đương nhiên, ta muốn đến ăn nhó!"

Trên mặt Quân Lan Phong lúc này mới hiện lên ý cười, trầm giọng nói: "Không quá mấy ngày nữa thì trở lại, nhó ta đã để cho người hái rửa xong sẽ mang đến, buổi chiều đưa đến Lạc phủ, sau bữa cơm chiều người dùng chút nước quả, đối với dạ dày rất tốt, hiện tại để người ăn không ngon, để đến tối muộn sẽ có mới mẻ, ăn ngon hơn."

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng gật đầu.

Xa ngựa dừng lại, Quân Lan Phong vén màn lên cho nàng, vẫn ở chỗ cũ nói: "Mỗi ngày ta đều đã để người trong trang đưa quả nho tươi ngon tới cho người, đưa ít hay nhiều, ăn bao nhiêu cũng không thể ăn nhiều."

Khóe miệng Lạc Vân Hi lộ ra ý cười, "ừ" một tiếng, đi xuống xe ngựa, bóng dáng gầy yếu nhanh chóng biến mất trong cửa thành.

"Gia, chúng ta bây giờ xuất phát sao?" Cửu Sát lời kéo dây cương, thật cẩn thận hỏi.

Quân Lan Phong che màn lại, nằm ngửa trên đệm ngồi, thân hình lười biếng dựa vào gối, mắt nhắm lại, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Lạc Vân Hi núp trong bóng tối, nhìn theo xe ngựa đi xa, nhàm chán xoay người, dọc theo cửa thành Đông bước tới nội thành, khí trời nóng bức, nàng chỉ đi phía dưới mái hiên nhà người ta, ánh mắt đột nhiên bị một số thuốc Đông y hấp dẫn.

Ngửa đầu nhìn, nơi này là dược quán, tâm tư hơi động, Lạc Vân Hi nhấc chân vào tiệm.

Chường quỹ lừa bàn tính, tinh tế tính màn trướng, nhìn thấy Lạc Vân Hi vào đây, theo bản năng hỏi: "Cô nương là đến khám bệnh hay là bốc thuốc?"

Lạc Vân Hi đến gần quầy hàng, môi cong lên một nụ cười như hoa, một tay đề ở trên quầy, hỏi: "Ở đây tất cả thảo dược sao?"

Vì nghiên cứu chế tạo độc dược cùng với sách y học nhiều nên cần một chút ví dụ thực tế, nàng muốn mua không ít thảo dược.

Chường quỹ gật đầu: "Chúng ta là tiệm thuốc lớn nhất đông thành, thảo dược cơ bản đều có."

Lạc Vân Hi rất hài lòng, nói: "Mang giấy bút đến, ta liệt kê một tờ danh sách, nếu không có, cũng hi vọng các người nhanh chóng tìm cho ta."

Chường quỹ sai dược đồng phía sau bưng giấy và bút mực tới, Lạc Vân Hi nằm úp sấp ở trên bàn nhỏ viết. Trong lúc đang viết, một bóng dáng gầy lùn vào tiệm, đi thẳng đến trước quầy thuốc, hạ thấp giọng hỏi: "Có trợ hứng hoàn không?"

Trợ hứng hoàn? Đây chính là thuốc kích thích dùng trong chuyện phòng the của phu thê để hai bên có hứng thú hơn, nói trắng ra, kỳ thực là một loại mị dược.

Lạc Vân Hi dừng bút, nghiêng đầu, ngưng mắt nhìn người tới. Cả người từ từ bao bọc trong áo khoác, mấu chốt nhất chính là, giọng nói của nàng ta thật quen thuộc!

Tuy nàng ta hết sức đề thấp giọng nói, nhưng âm sắc là trời sanh, Lạc Vân Hi có tài phân biệt âm thanh tài tình. Chờ chường quỹ lấy dược cho nàng ta, Lạc Vân Hi để bút xuống, vội vã cuộn tờ giấy mở ra trên quầy: "Chuẩn bị cho ta, chàng vạng ta tới lấy!"

Nói xong bước nhanh ra ngoài, đi tìm người kia.

Nữ tử rẽ trái lượn phải, vào một cái sân nhỏ, thẳng đến chủ phòng.

Trong lòng Lạc Vân Hi an tâm, lật chuyển đến dưới cửa sổ, chọc giấy dán cửa sổ ra, nhìn trộm vào trong.

Nữ tử cởi cái mũ rộng lớn, lộ ra gương mặt cười, chính là Tào Thiên, mà ở đây, chính là biệt viện Tàn gia Thế tử nuôi nàng ta.

Tào Thiên thấy Tàn Bằng thật lâu không có động tĩnh cười nàng ta, có chút nóng nảy. Nàng ta lại không có nhà mẹ đẻ bởi cảnh hùng hậu như Tề Sính Đình, sau khi phụ thân mất, nàng ta liền trở thành cô nhi, tuy có thúc bá, nhưng đều là dân quê trung thực, căn bản không thể làm chủ cho nàng ta, còn vì nàng ta có thể gả vào Tàn gia, nịnh bợ nàng ta.

Mà Tàn hầu gia cùng Tàn phu nhân, tuy cảm ơn phụ thân, nhưng cũng chẳng phải đặc biệt muốn nàng ta vào Tàn phủ làm chính thất, cảm thấy nàng không bằng Tề Sính Đình, càng không giống thiên kim khác, cho nên, nàng ta phải tự tranh thủ tìm lối thoát cho mình.

Lạc Vân Hi nhìn một hồi lâu, nghe được ngoài sân có động tĩnh, thoải mái đi trên đầu tường, nhảy xuống.

"Người nào?" Tàn Bằng hét to một tiếng, thân hình nhay một cái, đứng ở dưới tường, lạnh mắt nhìn nàng.

Lạc Vân Hi thản nhiên như không có gì vỗ vỗ tay.

Nhìn thấy là nàng, Tần Bằng ngạc nhiên, có chút run rẩy hỏi: "Đình Đình không phải ở bên trong sao?" Trong mắt không che giấu sự thân mật vốn có, tự nhiên như vậy.

Hắn biết Lạc Vân Hi, cũng biết hiện tại Tề Sính Đình có quan hệ rất tốt với nàng, cho nên hỏi câu này.

Lạc Vân Hi cười một tiếng: "Ta không thấy Đình Đình đến, thì lại nhìn thấy Thiên Thiên."

Sắc mặt Tần Bằng trắng nhợt, không nói, nhìn về phía ánh mắt của nàng có một chút như bị kim châm.

"Thiên thiên nhà ngươi tới đây, pha cho ngươi một ly trà, trong trà có thêm chút đồ, nói vậy ngươi cũng biết trong trà thêm là cái gì rồi đúng không? Có thể hét một tiếng thì chết hay không chứ?" Khẩu khí của Lạc Vân Hi vô cùng thật.

Tần Bằng có một chút kinh ngạc, đột nhiên hất tay trở lại bên cạnh cửa, đánh vào vòng cửa, gõ cửa.

Lạc Vân Hi dựa lưng vào vách tường, lười biếng cười, trong chốc lát, bên trong phòng vang lên một tiếng cốc vỡ chói tai, tiếp theo chính là tiếng Tào Thiên khóc.

"Bằng, ta chỉ vì quá yêu ngươi, muốn ở cùng với ngươi..."

"Ngươi ở nơi này nghĩ lại chuyện ngày hôm nay, ta cưới ngươi, tất nhiên sẽ thực hiện lời hứa, ngươi chờ tin tức đi!" Trong mắt Tần Bằng xẹt qua căm ghét, lắc mình ra khỏi viện, rời đi.

Lạc Vân Hi cười lạnh.

Sau chuyện này, Tần Bằng vậy mà vẫn muốn kết hôn với Tào Thiên, chuyện này vĩnh viễn sẽ thành ngăn cách giữa bọn hắn.

Nàng chậm rãi trở về, trở lại Lạc phủ, để Kinh Hồng mang theo ngân phiếu đi tiệm thuốc lấy thảo dược, đưa vào Vân Các.

Sau bữa tối, quả nhiên gia đình tại nông trang ở ngoại ô dùng khinh công bay vào Vân Các, cầm trong tay một cốc đầy nho đưa cho Lạc Vân Hi, cung kính nói: "Tiểu thư, đây là chủ tử để chúng ta đưa tới."

Hành động của hắn cũng không tránh né Xuân Liễu và Hạ Đào.

Hai người đều giật mình, liếc nhau một cái.

Hạ Đào gục đầu xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Xuân Liễu lại thầm vui vẻ, hiện tại tiểu thư, lại có nhiều người hỏi han như vậy thật tốt, thấp nhĩ hoàng tử đối với nàng rất thân thiết, ngay cả tại Nhị hoàng tử vốn ít giao tiếp ở Dạ Đô như vậy, cũng chủ động đưa tiểu thư nhà mình tới hoàng hứng tự.

Nho này, lại là công tử nhà nào đưa tới đây?

Lạc Vân Hi liếc nhìn thành cốc thủy tinh nhỏ đánh bóng, không biết nên khóc hay cười.

Không thể tham ăn... có thể để ai tới nói cho nàng biết, xa xôi vạn dặm như vậy chỉ đưa tới có sáu quả nho thôi sao?

Nhìn về mặt nàng đầy cười khở, gia đình cũng rất xấu hổ, trong lòng bĩu môi trách móc vài câu, miệng truyền đạt ý tứ của Quân Lan Phong: "Chủ tử nói, bao tử ngài không tốt, không thể ăn nhiều, nhưng mỗi bữa sau khi ăn xong, đều sẽ có quả nho tươi ngon để ăn."

Tay Lạc Vân Hi vừa tiếp nhận cốc nhỏ run lên: "Mỗi bữa cơm sao?"

"Thuộc hạ mỗi ngày đưa cho ngài ba lần." Gia đình đáp.

"Như vậy rất phiền toái, chẳng phải có băng sao? Dùng băng để giữ tươi là được." Lạc Vân Hi lờm một cái về hướng trong phòng, khối băng này, cũng là tên kia mỗi ngày gọi người đưa tới.

Gia đình vội khoát tay: "Dùng băng để lấy mùi vị sẽ thay đổi, muốn ăn thì ăn trái mới từ trên cây hái xuống, băng không, còn không băng vào trong phố mua!"

Lạc Vân Hi gật đầu, điểm này nàng tán thành, chỉ muốn ăn được nhiều hơn một chút thôi mà! Đã chỉ về hướng Xuân Liễu và Hạ Đào đứng một bên, hỏi gia đình: "Các nàng kia thì sao? Các nàng cũng muốn nếm một chút, đưa thêm một chút thôi, ta tin tưởng chủ nhân nhà ngươi không hẹp hòi như vậy đâu."

Gia đình xem thường một cái trong lòng, không hẹp hòi như vậy đâu, cũng chưa từng quan tâm nữ nhân nào như vậy! Trên mặt duy trì ý cười: "Chủ tử nói, những người khác muốn ăn, đi mua để ăn, nho này khác biệt, chỉ đưa cho một mình ngài nếm."

Lạc Vân Hi bắt đầu dĩ giật nhẹ cánh môi: "Được rồi, thay ta cảm ơn chủ tử nhà ngươi."

Lạc Vân Hi nhận nho, nhẹ bóc vỏ ngoài.

Quả nhiên, hai ngày kế tiếp, một ngày ba bữa, sau mỗi bữa ăn xong, không bao lâu, gia đình này sẽ đưa nho tới, mỗi bữa cũng chỉ sáu quả.

Lạc Vân Hi cười tự giễu, người ta uống sáu chén nước nho, còn nàng ăn sau quả nho.

Nàng tính toán ngày tháng một chút, ngày thứ hai chính là sinh nhật Đỗ tiểu thư, Mục An phủ, nhất định rất náo nhiệt! Tuy vị tiểu thư kia thân nhiễm trọng bệnh, nhưng nàng ấy sinh nhật, nhất định sẽ mở tiệc, và lại vẫn là sinh nhật 15 tuổi, cấp kê, một ngày quan trọng đó.

Đêm đó, nàng tắt đèn rất sớm.

Nằm ở trên giường gỗ có chút ngủ không được, xoay người, chợt nghe cửa sổ "kéo kẹt" vang lên, một bóng người đi vào, tốc độ cực nhanh, nàng vội vàng ngồi dậy, tay không rời Tuyết Cẩm trên eo, nhảy bèn nhảy xuống giường.

Người này thân thủ rất nhanh, có thể thấy không phải Đoàn Mộc Triết.

"Hi nhi, Hi nhi!" Giọng nói già nua lo lắng từ miệng lão đầu gọi ra, Lạc Vân Hi tròn tròn hai mắt, không thể tin được, Cửu Khúc Chỉ biến rất lâu sẽ rồi vậy mà lại dùng phương thức như vậy gặp mặt nàng.

Lạc Vân Hi đứng ở bên cửa, từ gần cửa sờ soạng ngọn đèn lấy lửa trên bàn để nến, "bùng" một tiếng, nàng thấp sáng nến, ánh sáng nhỏ yếu nhẹ nhảy lên.

"Sự phụ, người gặp phải chuyện gì sao?" Nàng hướng Cửu Khúc Chỉ ở trước giường kêu lên.

Cửu Khúc Chỉ bay nghiêng đến, một chương võ tới hướng trước ngực nàng.

Lạc Vân Hi gấp vội vàng tránh ra, trong ánh đèn đuốc mờ nhạt lóe lên, bầu không khí cực kỳ nghiêm nghị, trong lòng bàn tay nàng đỏ đầy mồ hôi, trong lòng vô cùng bất an.

Một chương này, tất nhiên là không thương tổn đến nàng, chỉ là gió đã thổi tắt ngọn nến nàng nâng niu trước ngực.

"Đừng đốt đèn!" Cửu Khúc Chỉ nhẹ giọng nói.

Lạc Vân Hi thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: "Phát sinh chuyện gì vậy?"

Dựa vào ánh nến chợt lóe lên vừa rồi, nàng đã nhìn toàn bộ Cửu Khúc Chỉ từ đầu tới đuôi, là sự phụ không sai, đứng trăm phần trăm.

Cửu Khúc Chỉ tiến tới gần cửa sổ, kéo cửa sổ ra một cái khe lớn, thật sự nghe động tĩnh ngoài cửa sổ.

Trong đêm khuya yên tĩnh, chỉ nghe được gió đêm rì rào diển tấu và tiếng lá rụng vang lên, rồi hần mới từ trong ngực móc ra một đồ vật khác, dựa vào ánh trăng bạc, Lạc Vân Hi thấy rõ ràng, kia là một cây nhân sâm thật dài, phía dưới mọc ra hai cái chân, như là trẻ con, nàng thở nhẹ một tiếng.

"Đây là nhân sâm ngàn năm sao?" Giọng khẳng định.

Cửu Khúc Chỉ gạt đầu, đưa nhân sâm cho nàng, dặn dò: "Đúng vậy, người giấu nó, ngày mai bắt đầu, mỗi bữa dùng nó nấu canh uống, một lần cắt một mảnh, dạ dày phải từ từ dưỡng."

Lạc Vân Hi nhìn thấy dáng vẻ hần nghi thần nghi quý, đoán được 7, 8 điểm, hỏi: "Là Quân Lan Phong và Đoàn Mộc Ly đang theo đuổi người sao? Bọn hần bị người lừa sao?"

Nàng nhớ tới, lúc trước sự phụ rời đi, nói muốn mang nhân sâm trả cho người ta.

Cửu Khúc Chỉ không thích nghe nói vậy, hừ một tiếng: "Ai bị gạt! Sự phụ người thông minh tuyệt đỉnh như thế, còn bị người khác gạt sao? Ta bỏ rơi bọn hần, mang nhân sâm giấu ở chỗ người, bọn hần thế nào cũng tìm không được. Ta phải đi!"

Lạc Vân Hi nắm nhân sâm như củ khoai lang phòng tay này, cau mày gọi hần: "Sự phụ..."

Cửu Khúc Chỉ đã nhảy lên trên bệ cửa sổ, hơi không kiên nhẫn quay đầu lại: "Nha đầu, chuyện gì đó?"

"Nhân sâm, rốt cuộc là của người hay là sự huynh?" Lạc Vân Hi do dự hỏi.

"Ba!" Cửu Khúc Chỉ từ trên cửa sổ té xuống, ngã trong phòng, ngã chổng vó lên trời, tư thế cực kỳ khó coi, ngẩng đầu lên, kinh hỏi: "Sao người biết hần là sự huynh người?"

Lạc Vân Hi ngạc nhiên há to mồm, phản ứng kịp tức giận nói: "Đoàn Mộc Ly, dám lừa gạt ta!"

Cửu Khúc Chỉ vỗ xuống mặt nền nói: "Hần nhận người sao? Không làm gì đối với người chứ?"

Lạc Vân Hi thở dài: "Nói trước lúc ngài đi để hấn hướng dẫn cho ta học y thuật và độc thuật, ta rất kỳ quái, sao hấn lại biết ta mất ký ức?"

Cửu Khúc Chỉ thở dài sâu, từ trên mặt đất đứng lên: "Hấn là gạt từ miệng lão Mạc ra. Tiểu tử này... tốt lắm, đừng trách Bồn đại tiên giấu diếm ngươi nhiều năm như vậy, lúc trước ngươi và tiểu tử Đoan Mộc Triết kia thân cận, ta chỉ sợ nói ra, làm sư huynh muội các ngươi phản bội lẫn nhau, đã nhận, vậy liền ở chung với nhau thật tốt. Ba năm trước, sư huynh ngươi bị người thiết kế, đã từng tới hỏi ta, tấm mặt nạ da người kia có phải là ta làm không, Hi nhi, trong lòng ngươi có tính toán."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Nhân sâm thuộc về người đó

Edior: thu thảo

Lạc Vân Hi nghe được Cửu Khúc Chỉ nói ra lời nói này, cơ mặt hơi kéo lên, chuyện tính kế Đoan Mộc Ly, sư phụ chỉ sợ là biết, nghĩ đến chỗ này, nàng dứt khoát cũng không giấu, thoải mái hỏi: "Sư phụ, chuyện của quá khứ ta nhớ không được, hiện tại Đoan Mộc Triết và ta, chỉ là người đi đường, ba năm trước xảy ra chuyện gì, ta cũng muốn biết, sư phụ nói cho ta biết đi."

Cửu Khúc Chỉ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ung dung, lời nói hơi ngưng lại, rồi sau đó mặt nở nụ cười nói: "Không nhớ càng tốt, những chuyện hư hỏng kia, cũng không cần nhớ tới. Sư huynh ngươi cũng là tự nguyện tới núi Thanh Minh, bằng không, hấn cũng sẽ không đi."

Trong lòng Lạc Vân Hi hơi động, thì ra tuy Đoan Mộc Ly bị tính kế, nhưng hoàng đế cũng tin tưởng hấn, không xử phạt hấn, chỉ cho hấn tới núi Thanh Minh, mà ý sư phụ nói, trong này, Đoan Mộc Ly cũng là nguyện ý, bằng không, hấn có biện pháp không đi.

Tư duy Lạc Vân Hi vốn nhanh nhẹn, phản ứng cũng nhanh, rất nhanh nhảy qua đề tài này, hỏi đến chuyện suy nghĩ trong lòng: "Đỗ tiểu thụ rốt cuộc bị bệnh gì?"

Cửu Khúc Chỉ gãi đầu, dường như suy nghĩ một hồi, nói: "Một loại bệnh rất ít thấy, Bồn đại tiên là chưa từng gặp."

"Vậy nhân sâm này thì sao? Là thuốc duy nhất để trị bệnh cho nàng ấy hay sao?" Lạc Vân Hi nâng nhân sâm hình người lên, cẩn thận chu đáo.

Giọng nói của Cửu Khúc Chỉ cũng chẳng phải chắc chắn: "Nhân sâm này là mấy năm trước Đoan Mộc Ly phát hiện dưới chân Thiên Sơn trước, lúc ấy sư phụ cùng hấn cùng tìm kiếm thuốc, nhưng lại chận một bước. Hấn nói muốn lấy nhân sâm này chữa bệnh cho tài nữ kia, Bồn đại tiên trách móc trong lòng hấn không có sư muội, nhưng tiểu tử này giáo hoạt, ta nói khác đi, đã giả vờ đi cùng hấn tới Mục An phủ một chuyến, bề ngoài là xem bệnh cho tài nữ, kì thực là lừa đi nhân sâm từ trên tay hấn."

Lạc Vân Hi liền giựt khóe miệng.

Đừng xem Cửu Khúc Chỉ làm người lăm lệt như vậy, kì thực tâm tư cẩn thận không kém với nữ tử.

Bằng không, cũng không làm được danh y thịnh thế như hiện tại!

Cửu Khúc Chỉ sờ mũi một cái, không hề coi đây là sỉ nhục, cười hi hi nói: "Nhân sâm hình người là bảo bối tốt, nhưng vốn thích hợp để đồ nhi bảo bối của ta trị bệnh bao tử hơn, Đỗ Tĩnh Yên kia hiện tại nửa sống nửa chết, còn không bằng chết đi cho thoải mái."

Lạc Vân Hi nhếch môi cười, khép hờ mắt, tiêu hóa kiến thức y học chợt thoáng qua trước mắt trong thời gian đó.

Kiếp trước, nàng từng nằm vùng tại Tam Giác Vàng một năm, với thân phận bác sĩ, có một thời gian nghiên cứu qua thuốc tây và lâm sàng, sau khi đến cổ đại, tiếp xúc cũng là thuốc Đông y, nhưng trăm khoan vẫn quanh một đốm...

Nghĩ một chút, cũng bật thốt lên: "Nhân sâm này, đã đến tay ta, tuyệt không có chuyện trả lại, bất kể là cướp, lừa hay là trộm, nuốt vào miệng, cũng không phun ra."

Trong lòng nàng đã có quyết định.

Cửu Khúc Chỉ nghe vậy, vui vẻ như đứa bé, vỗ tay: "Đứa trẻ ngoan, không tồi, trẻ con dễ dạy, vật này nếu như có duyên phận với ngươi, thì cầm đi."

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, sao cứ cảm thấy đây vốn dĩ chẳng phải một cặp sư đồ thần y, hoàn mà chính là sư đồ thần trộm vậy!

Ngoài cửa sổ, một loạt âm thanh vang trên mái ngói, âm thanh không lớn, giống như một con mèo đi trên nóc nhà, mặt Cửu Khúc Chỉ chợt biến sắc.

Lạc Vân Hi bình tĩnh lại, nghiêng tai lắng nghe.

Hai đường tiếng vang mái ngói hiện tiền thẳng tới đây, hiển nhiên, tới đây có hai người.

"Quân Lan Phong và Đoàn Mộc Ly sao?" Nàng hơi nhũn mảy, Cửu Khúc Chi đoạt lấy nhân sâm trong tay nàng, nhìn trên dưới phải trái một phen, dường như muốn tìm một chỗ giấu đi.

Động tác của Lạc Vân Hi nhanh hơn hẳn, lướt người đi đến bên tường, năm ngón tay phải dò xét, rút ra một viên gạch trên tường, khối này gạch do ngày thường nàng không có chuyện gì đập ra, dùng để cất chút phẩm dược.

Cửu Khúc Chi vội vàng đưa nhân sâm tới, cất vào trong đó, Lạc Vân Hi lại khếp gạch vào, quay đầu lại, cửa sổ mở ra, hai đạo bóng dáng thon dài tiến vào trong viện.

"Cửu Khúc Chi, mau ra đây cho ta!" Giọng nói của Đoàn Mộc Ly trầm thấp gầm lên rõ ràng.

Sau lưng Lạc Vân Hi kẻ tường, cũng không bị phát hiện, mà vòng quanh tường đi tới một bên cửa sổ, hít mắt nhìn lại.

Quân Lan Phong chấp tay lập ở dưới cây, tuấn lãng gương mặt như đao khắc, dáng người cực kỳ cao to, vai rộng eo thon, vô cùng phối hợp, cả người không một chút tỳ vết, cả người được bao bọc trong một bộ quần áo mỏng màu đen.

Trước mặt hắn vài bước, Đoàn Mộc Ly tóc dài phát phối, một thân quần áo trắng nhẵn nhúm, ống tay áo bị hắn buộc lại, dung nhan tuấn mỹ như vẽ đầy vẻ giận dữ.

"Cửu Khúc Chi ở đây sao?" Môi Quân Lan Phong khê mở, vẫn không thể tin chuyện này.

Thế nhưng, hắn tận mắt nhìn thấy bóng dáng Cửu Khúc Chi vào Lạc phủ, chạy tới bên này.

Nhưng trong này là Vân Các!

"Chịu, chỉ dừng ở nơi này thôi." Mắt Đoàn Mộc Ly có chút đỏ, có thể là lần này Cửu Khúc Chi lừa gạt hắn lần nữa, làm hắn cảm thấy vô cùng phần nộ.

Quân Lan Phong nghe thấy bên trong phòng có một hơi thở đều đều, cũng không phải Cửu Khúc Chi, đây là Lạc Vân Hi.

Hi nhi, nàng đã tỉnh chưa vậy?

Đoàn Mộc Ly cực lực đè nén giọng nói: "Cửu Khúc Chi, lão già hư hỏng, sư phụ thôi, ngươi không ra, chúng ta liền xông vào!"

Một lời hắn nói xong, ghé mắt nhìn thần sắc Quân Lan Phong.

Thế mà, Quân Lan Phong cũng không thay đổi sắc mặt chút nào, thần sắc như thường, mắt càng sâu thẳm.

Bất chợt, hắn nhắc cao âm điệu, trầm giọng nói: "Cửu Khúc Chi, ngươi không cần trốn nữa, bản vương đã biết, Lạc Vân Hi là ái đồ của ngươi, ngày mai, bản vương liền bắt nàng về phủ, thử nhìn xem một cây nhân sâm quan trọng, hay là đồ đệ ngươi quan trọng!"

Cửu Khúc Chi sợ mất mật, hắn cũng không muốn Lạc Vân Hi bị bại lộ, thế nhưng, vừa rồi nếu như không trốn vào đây, nhân sâm chắc chắn sẽ mất.

Vốn muốn ném nhân sâm cho Lạc Vân Hi rồi lại trốn, nhưng kế hoạch biến hóa khó lường. Nhân sâm tuy quan trọng, nhưng tính mạng đồ đệ quan trọng hơn.

Lạc Vân Hi trì hoãn cười một tiếng, từ trong bóng tối đi ra.

"Trung Sơn Vương, ngươi thật là uy phong."

Nàng thần nhiên nói, bóng dáng ổn định đứng phía sau song cửa sổ.

Ánh trăng như sữa bò trút xuống, chiếu sáng nửa người trên của nàng, áo trong trắng như tuyết, cổ áo mở rộng, một đầu như mực tóc dài buộc lỏng ở sau gáy, lộ mặt và một đoạn cổ trắng như tuyết, cùng ánh trăng giao hòa, càng long lanh hơn.

Nàng rất gầy, hai xương quai xanh đều có thể thấy rõ, cho người ta một loại cảm giác yếu không thể đón gió, nhưng biểu tình bình tĩnh ung dung trên khuôn mặt nhỏ, lại làm cho người ta nổi lòng tôn kính đối với nàng.

Trông mặt Quân Lan Phong nổi lên sóng lớn cuộn cuộn, Hi nhi như vậy, thật sự làm người khác đau lòng, muốn che chở thật tốt cho nàng.

Lúc Đoàn Mộc Ly nhìn thấy Lạc Vân Hi, ánh mắt cũng dịu hẳn đi.

"Nhân sâm trong nhà ta." Sắc mặt Lạc Vân Hi không có chút rung động nào, ngay cả giọng nói đều từ từ như vậy. "Vào lấy đi."

Quân Lan Phong và Đoàn Mộc Ly cũng không hề nhúc nhích, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi, chỉ nhìn bóng tối vô biên phía sau nàng.

Cửu Khúc Chi có đồ đệ chống đỡ, lập tức sống lại, nhảy đến bên cửa sổ quơ tay múa chân: "Đoàn Mộc Ly, ngươi đồ đệ bất hiếu này, lúc trước nói là

cùng sư phụ tới Thiên Sơn tìm linh dược trị bệnh bao tử cho sư muội, kết quả sau khi tìm được nhân sâm liền thay đổi, nói đến đây, Bồn đại tiên vốn không có sai gì!"

Đoan Mộc Ly nhìn thấy hắn, cắn chặt răng: "Lúc trước, ta cũng nói rõ ràng, thuận tiện xem thuốc thích hợp cho Yên nhi hay không, nhân sâm hình người hiếm có, trị bệnh bao tử, chẳng phải dùng đại tài cho việc nhỏ sao?"

Đôi mắt đẹp của hắn chuyển về hướng Lạc Vân Hi, giọng nói cực kỳ chân thành: "Sư muội, việc trước đây sự đều bỏ qua, ngươi là sư muội duy nhất của sư huynh, ta cái gì tốt đều mang cho muội, nhưng nhân sâm hình người này, ta đã sớm đáp ứng với Đồ gia. Ngươi yên tâm, từ nay về sau, sư huynh chuyên tâm học y, đi tìm linh dược, nhất định chữa khỏi dạ dày co ruột!"

Lạc Vân Hi cười nhạt, nói: "Ta không thích tùy tiện cảm đồ của người khác, thế nhưng sư phụ cho ta, ta cũng không thể dễ dàng cho người khác. Như vậy đi, ta đi Mục An phủ xem thử bệnh của Đồ tiểu thư, nếu như ta có thể trị hết cho nàng ta, nhân sâm hình người này sư của ta, như thế có được không?"

Không chỉ là Quân Lan Phong và Đoan Mộc Ly giật mình, Cửu Khúc Chi cũng ngạc nhiên, thốt lên: "Ngươi sao? Ta cũng không trị được, ngươi dựa vào cái gì chứ?"

Quân Lan Phong nhướn mi hỏi: "Ngươi không trị được sao?"

Lạc Vân Hi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, khuôn mặt nam nhân bao phủ dưới bóng cây u ám, mắt thâm trầm, nàng nhìn ánh mắt của hắn sâu không thấy đáy, thế nhưng, lại có một chút gọn sáng.

Hai người tầm mắt tụ họp trên không trung, Lạc Vân Hi trước thu hồi ánh mắt về trước, nhàn nhạt nói: "Nếu như không trị được, nhân sâm này liền cho vị hôn thê của ngươi đi."

Nàng cường điệu năm chữ "vị hôn thê của ngươi" vô cùng rõ ràng, Quân Lan Phong sau khi nghe sắc mặt trắng bệch một mảnh.

Lúc này, mấy chữ này đã thành cây gai sâu nhất trong lòng hắn rồi?

Mà cái bóng dáng gầy yếu nhưng kiên cường kia, cũng đã để hắn không thể quên được, muốn giữ đến cùng?

Mặt Đoan Mộc Ly đầy bất đắc dĩ: "Sư muội, ta biết ngươi đọc nhiều sách vở, đọc nhanh như gió, thế nhưng, bệnh này ngay cả ta và sư phụ đều bó tay toàn tập, ngươi ngay cả y thuật trước đây cũng quên sạch, còn có thể tốt hơn so với chúng ta ở chỗ nào?"

Cửu Khúc Chi cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, tiểu tử này nói đúng, đừng nói ngươi mất ký ức, dù cho không mất trí nhớ, bệnh này cũng khó trị!"

"Cái gì? Mất trí nhớ?" Quân Lan Phong bắt được trọng điểm trong lời nói của hắn, lạnh lùng hỏi Cửu Khúc Chi.

Cửu Khúc Chi đành phải gật đầu, nhưng không có giải thích cho hắn quá nhiều.

Quân Lan Phong nhất thời có chút há hốc mồm, mất trí nhớ? Lúc nào thất nhớ?

Ánh mắt của nàng nhìn mình, vẫn là giống như trước kia, thái độ nói chuyện đối với mình, cũng tức giận rất giống lúc trước, nói như vậy, nàng trước khi gặp mình đã mất trí nhớ?

Lạc Vân Hi cười phá lên: "Ta chỉ đi xem thử, ngược lại, các ngươi cũng không chịu thiệt"

Đoan Mộc Ly "ừ" một tiếng, nặng nề gật đầu: "Nếu Vân Vân đã có lòng tin, ta và sư phụ, cũng sẽ trợ giúp cho muội, quyết định vậy nha. Không trị hết cũng không có chuyện gì, bệnh dạ dày của ngươi để sư huynh lo, sư huynh không cưới vợ không sinh con, đời này liền quán lấy ngươi."

Lạc Vân Hi nghe khẩu khí của hắn dần dần nhẹ nhàng, khôi phục vẻ cười đùa cợt thường ngày, nở nụ cười, nụ cười cũng không đạt đáy mắt.

Quân Lan Phong nghe thật sự chói tai, nhấc ngang ánh mắt lạnh như băng bắn về phía Đoan Mộc Ly, không nói.

Cửu Khúc Chi vẫn cứ có chút do dự, hắn cảm giác, đây vốn dĩ không phải đi chữa bệnh, mà là hai tay dâng nhân sâm đưa tới cửa!

"Hi nhi..."

"Sư phụ, ý ta đã quyết." Giọng Lạc Vân Hi nói kiên quyết, đưa tay khép hai cánh cửa sổ lại, chặn hai ánh mắt theo dõi bên ngoài, lạnh lùng nói: "Tiễn khách!"

Hai người bên ngoài có chút xấu hổ.

Lạc Vân Hi cười dịu dàng với Cửu Khúc Chi: "Sư phụ, sáng mai phải xuất phát, ta đi nói một tiếng với phụ thân trước."

Cửu Khúc Chi thấy tiểu đồ đệ kiên quyết như thế, nhất thời không phản bác, gật đầu: "Được rồi."

Một đêm không lời nói.

Ngày thứ hai, Lạc Vân Hi rời giường sớm, Xuân Liễu muốn nấu đồ ăn sáng, bị nàng ngăn cản lại.

"Không cần nấu cơm, chúng ta cần xuất phủ đi xa một chuyến, đi thu thập mấy bộ y phục cùng đồ dùng để ra ngoài, càng đơn giản càng tốt, người cùng ta đi."

Mặt Xuân Liễu đầy sùng sốt: "Muốn đi xa nhà sao?"

"Ừm, nhanh chút." Lạc Vân Hi căn dặn xong, liền đi tới chủ viện tìm Lạc Kính Văn.

Từ Dương Thành hồi kinh, một đường đều là Xuân Liễu ghi điểm, cho nên nàng ấy có kinh nghiệm hơn. Mà Hạ Đào, để nàng ta ở trong các thoi.

Đi chủ viện, Lạc Kính Văn và đại phu người đều không ở đây, hạ nhân nói họ đã tới Tuyết Phi Các.

Lạc Phi Đình đầu gối đã tốt hơn, nhưng hôm nay quá xấu xí, nàng ta không có dũng khí ra khỏi cửa phòng một bước.

Khi Lạc Vân Hi đi tới, Lạc Kính Văn đang ngồi trong sân, vẻ mặt buồn thiu nói chuyện cùng đại phu nhân.

"May mà Lục hoàng tử còn không ghét bỏ Đình nhi, Đình nhi sinh ra đã đẹp, cử chỉ đúng mực, ta ngược lại không lo nàng. Ngược lại Nhan Trình, công tử ăn chơi chác tàng này cuối cùng còn được Đỗ phu nhân sủng ái hay không cũng khó nói!"

Đại phu nhân nghe, mặt lộ vẻ khinh bỉ, giả ý thở dài: "Bị Nhan gia đuổi ra, Đỗ phu nhân dù cho còn che chở hân, nhưng cũng tuyệt đối phải một khoảng cách với hân. Đều do Băng Linh, một chút cảm giác xấu hổ cũng không có!"

Mặt Lạc Kính Văn lộ vẻ hối hận, trong lòng tức giận đến nghiến răng.

Mà đúng lúc này, một ma ma vào báo cáo: "Lão gia, Tử di nương vẫn ầm ỉ muốn gặp người!"

Đang lúc Lạc Kính Văn nổi nóng, vỗ bàn đứng lên, hất chén trà trên bàn xuống đất: "Tiện nhân kia, sinh ra tiện nữ nhi, ta không phải nói phải nàng ta đi Dương Thành sao? Còn không đi? Hiện tại sai người trói nàng ta lên xe ngựa, ta cũng không muốn đã gặp nàng ta một lần nữa!"

Xinh đẹp nữa lại quyến rũ thì hữu dụng gì! Vốn dĩ chính là kẻ ném mặt mũi hân đi!

Khóe miệng đại phu nhân đầy ý cười.

Lạc Vân Hi đứng ở 1 góc ngoài viện, bởi vị trí hẻo lánh, cũng không có người phát hiện nàng đang nghe trộm.

Sau khi ma ma kia vừa ra ngoài, lặng lẽ đi bộ mười mấy bước, thấy nàng hành động kỳ lạ, Lạc Vân Hi đã đi theo.

Bên ngoài Tuyết Phi Các không xa, Trần Tường Gia đứng, vì là lần trước việc kính trà mà đắc tội Lạc Kính Văn, bị Lạc Kính Văn hạ lệnh đuổi ra ngoài, nhưng sau này Đại phu nhân dốc hết sức cầu tình, giữ nàng ta lại, Lạc Kính Văn không cho nàng ta xuất hiện trước mặt Lạc Phi Đình, chỉ lo nàng ta làm Lạc Phi Đình bị thương.

Lạc Vân Hi cười lạnh, nói đến ungf, Trần Tường Gia vẫn là bà vú của Lạc Phi Đình!

Vú già thấp giọng nói: "Đã thành công, lão gia muốn đuổi Tử di nương ra ngoài."

Trần Tường Gia cười nói: "Làm rất tốt, đi lĩnh thưởng đi."

Vú già vừa đi, một kẻ mặc áo đen từ trong bụi cỏ nhảy ra, kêu lên: "Bà vú, hiện tại lên đường sao?"

Trần Tường Gia nhìn sang chung quanh, thấy xác thực không có ai, mặt mới lộ nụ cười lạnh, thấp giọng nói: "Đương nhiên, trên đường xử lý xong, không cần cách kính thành quá xa, làm sạch sẽ một chút, miễn cho lão gia hoài nghi đến phòng lớn."

Người áo đen gật đầu cười.

Lạc Vân Hi cong môi lên, thì ra, bọn hân muốn mạng Tử di nương.

Nghĩ một lát, Tử di nương đối bản thân và Tam di nương cũng không tốt, nàng không hề thương tiếc mạng nàng ta, chỉ là, nàng không muốn nhìn thấy phòng lớn thực hiện được kế hoạch! So ra thì, Lạc Phi Đình càng làm nàng căm ghét hơn.

Nếu muốn tránh xa một chút mối xử lý, vậy nàng không vội, chậm rãi trở lại Tuyết Phi Các, Lạc Kính Văn và Đại phu nhân còn đang nói chuyện, nàng trực tiếp nói ra mục đích của mình: "Phụ thân, ta muốn rời kinh một thời gian ngắn."

"Rời kinh sao? Người là một cô gái ở bên ngoài chạy lung tung cái gì?" Đại phu nhân có chút không vui.

Lạc Kính Văn cau mày, Đại phu nhân thay hân hỏi, hân sẽ không mở miệng.

"Không thể trả lời." Lạc Vân Hi nhún vai.

Trên mặt Đại phu nhân tức tới cơ mặt căng lên, nhưng rất nhanh liền vui vẻ, thờ dài: "Lão gia, nữ nhi này còn không bằng Lạc Băng Linh, vậy mà không để người và ta trong mắt!"

Lạc Kính Văn muốn nói cái gì, Lạc Vân Hi cũng không kiên nhẫn như vậy: "Phụ thân, ta không muốn nói thêm lần thứ hai, không quản người có đồng ý hay không, ta cũng muốn rời đi, nếu như người muốn ngăn cản ta, ta nói rõ cho người...người không ngăn được."

"A..., thật là khẩu khí lớn! Bất hiểu, quá bất hiểu!" Đại phu nhân ở một bên vừa kêu lại vừa la, chưa bao giờ biết, Lạc Vân Hi vậy mà trở nên vô lễ như vậy, thật là chuyện vui.

Lạc Kính Văn nghe Đại phu nhân thêm mắm dặm muối, đầu càng ngày càng âm ảm, quên Lạc Vân Hi đã từng gây uy hiếp với hắn, tức giận nói: "Trong mắt người quả nhiên không có người cha là ta sao? Được, ta không quản giáo được người, còn có Tông nhân phủ! Người đâu, đi mời Nhan đại nhân của Tông nhân phủ đến, ta ngược lại muốn xem thử, Tông nhân phủ xử lý đứa con hái bất hiểu này như thế nào!"

Mấy câu vừa nói ra, đã tiết lộ ra hắn đối Lạc Vân Hi có chút sợ hãi.

Hắn không dám trực tiếp đối phó Lạc Vân Hi, liền muốn dùng chiêu này.

Lạc Vân Hi cười khanh khách: "Được rồi, vậy người đi mời đi, ta về các thu thập chút hành lý, không trì hoãn việc cha mẹ độc thoại."

Nói xong lượn lờ rời khỏi viện.

"Đuổi theo nàng!" Lạc Kính Văn hét một tiếng về hướng góc sân, lập tức có hai tên thị vệ đuổi theo Lạc Vân Hi, không xa không gần giám thị nàng.

Lạc Vân Hi cũng không để ý, một đường trở lại Vân Các, tay chân Xuân Liễu rất nhanh, dọn dẹp đồ cần để xuất hành khá đầy đủ.

"Tiểu thư, người tới xem thử, mấy đồ này có được hay không? Muốn mang cái gì khác hay không?" Xuân Liễu thấy nàng đến, cười khanh khách hỏi.

Người đối với việc không biết đi đâu, cũng rất mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Tới Mục An phủ

Editor: thu thảo

Lạc Vân Hi đứng trong phòng, kiểm tra xem Xuân Liễu thu thập đủ hành lý chưa.

Ra ngoài mà lại đi xa, những thứ cần mang theo càng đơn giản, càng thực dụng càng tốt, cho nên nàng để Xuân Liễu thu thập quần áo vật và một chút đồ dùng hàng ngày, nhìn thấy một bọc màu lam chứa một chút nguyên liệu nấu ăn để dưỡng dạ dày, nàng cảm thấy khá cảm động.

Giương mắt khẽ liếc Xuân Liễu một chút, thấy nàng ấy cúi đầu nhặt quần áo chồng chất trong rương, mặt rất nghiêm túc, trên trán chảy ra rất nhiều mồ hôi.

"Chọn ít đồ thôi." Lạc Vân Hi nhắc tay áo, tự nhiên lau mồ hôi cho nàng, thân mình Xuân Liễu cứng đờ.

Lạc Vân Hi đã thẳng lưng lên, ngẩng nhìn bốn phía, bước nhanh tới bức tường bên cạnh giường, từ sau tường gạch lấy nhân sâm ra, dùng trên giường một tấm vải xám Xuân Liễu chuẩn bị dùng để bọc cái gì đó bọc lại, rồi dùng Tuyệt Cẩm và đai lưng buộc vào eo hồ.

Chuẩn bị đâu ra đấy, ở ngoài sảnh, Lạc Kính Văn mời Nhan Thiếu Khanh cũng sắp tới.

Vốn chỉ cần phái vài cận vệ đến điều tra chân tướng sự việc, Nhan Thiếu Khanh lại nghe nói việc này liên quan đến Lạc Vân Hi, nên hắn mới tự mình đến.

Lạc Kính Văn không nói thêm gì, nhiệt tình mời hắn đến đại sảnh dùng trà, Đại phu nhân lại để nước mắt nước mũi đầy mặt nói Lạc Vân Hi bất hiểu.

Một mặt nói, một mặt nàng ta vụng trộm đánh giá Nhan Thiếu Khanh.

Nam nhân 30 mấy tuổi, mặt đầy vẻ cương trực công chính, cảm đẹp vô cùng, ánh mắt bình tĩnh, giống như tất cả đều nằm trong khống chế của hắn.

Trong lòng đại phu nhân đặc ý, Lạc Vân Hi, người có thể bị cha của mình và mẹ cả tố cáo vì tội bất hiếu với Tông nhân phủ, sợ rằng đêm nay người sẽ

trở thành kẻ hèn mọn bị sỉ vả nhất trong các gia tộc quyền quý ở kinh thành.

Nhan Thiếu Khanh sai người gọi Lạc Vân Hi tới đối chất.

Đối với việc Lạc Vân Hi tức giận, trong lòng hắn là hiểu rõ nhất.

Trước đó, nàng bỏ rơi Lương Diệp Thu, chuyện nữ hưu nam, nàng cũng có thể làm được, những chuyện khác, chưa hẳn là không làm được.

Lạc Vân Hi không lo sợ, đi vào đại sảnh, chậm rãi đi đến, khéo léo hành lễ: "Nhan đại nhân, đã lâu không gặp."

Không hiểu sao, nhìn thấy ngũ quan xinh đẹp cùng thái độ đúng mực của cô gái này, ánh mắt thông dong không kinh sợ gì, hắn chợt nhớ người kia.

Nhan Thiếu Khanh trong lòng hơi rục rịch, thấp giọng hỏi: "Nghe nói, người chồng đầu cha của mình?"

Sắc mặt Lạc Vân Hi không thay đổi, nhàn nhạt nói: "Ta muốn đi xa nhà, phụ thân không đồng ý, tranh chấp vài câu mà thôi."

"Đây là dạng tranh chấp gì chứ?" Đại phu nhân lạnh lùng đặt câu hỏi, lại bị Nhan Thiếu Khanh lạnh lùng đánh gãy: "Nhan mẫu đang hỏi chuyện, thật sự không thích người khác xen mồm vào!"

Một câu nói, Đại phu nhân vội ngậm miệng, sắc mặt từ đỏ chuyển sang tím.

Nhan Thiếu Khanh nhìn lúc Lạc Vân Hi đáp lời không hề thay đổi thần sắc, sợi dây trong lòng bị gãy nhanh hơn, nữ tử có khí thế lớn thế này, thật sự không giống như từ trong bụng Duyệt Nhi bò ra, nếu nói là Lạc Kính Văn, cũng không giống.

Nữ nhi của Duyệt Nhi, hẳn đương nhiên sẽ không làm khó, lúc này cười hỏi: "Không biết Lạc tiểu thư muốn đi đâu?"

Lạc Vân Hi buông xuống lông mi, đáp: "Ra ngoài giải sầu một chút."

Nhan Thiếu Khanh nghe vậy, lo lắng nói: "Nữ nhi chưa gả, nếu như không có việc gì lớn, không cần ra ngoài thì tốt hơn, bên ngoài rất nhiều người hư hỏng."

Trong lòng Lạc Vân Hi dâng lên chút phiền muộn, nàng muốn ra ngoài liên quan gì tới những người này? Coi như là quan tâm, nàng cũng không cần sự quan tâm của bọn hắn!

Lúc này nàng không nói.

Nàng không thể nào tiếp nhận được sự quan tâm, thân cận của người khác, giống hệt nàng làm sát thủ ở kiếp trước, không thích người khác làm dự thừa đối với chuyện của nàng, coi như là bạn thân như Lang, cũng vô cách nào thay đổi ý nghĩ của nàng.

Nhan Thiếu Khanh nhìn ra sự kiên định của nha đầu này, cười khan một tiếng, đứng lên nói: "Lạc Thái Úy, nếu Lạc tiểu thư thật sự muốn ra ngoài, người phải thêm mấy ám vệ là được rồi, không có việc gì lớn, nếu để hoàng đế biết được, người ngay cả loại chuyện nhỏ này cũng làm không được, còn có thể làm được việc lớn gì đây?"

Hắn có lòng tốt nhắc nhở Lạc Kính Văn, không cần làm chuyện quá tuyệt tình.

Lạc Kính Văn bị câu nói sau cùng của hắn làm thức tỉnh, mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, Đại phu nhân oán giận khốc lóc kể lẽ nói làm hắn nhất thời không được mình miễn, vào lúc này mới ý thức được đạo lý chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, lập tức nở cười, đưa Nhan Thiếu Khanh ra khỏi phủ.

Đội hán dùng lời hay tiếng tốt đưa Nhan Thiếu Khanh đi, buồn bực trở lại đại sảnh, Đại phu tiến lên đón, mặt đầy tức giận nói: "Tam tiểu thư mang theo hành lý, e là đã sắp ra ngoài phủ rồi."

Lạc Kính Văn ngăn ra rồi mới phản ứng lại, hắn về phủ không gặp Lạc Vân Hi, nhất định là nàng từ cửa sau của phủ ra ngoài.

"Đi xem thử!" Hắn có chút không phục ra lệnh, dẫn đầu bước ra khỏi đại sảnh.

Tông nhân phủ mặc kệ, không có nghĩa là hắn thật sự bỏ mặc nữ nhi này.

Tại cửa sau của Lạc phủ, đẩy cửa ra, Lạc Vân Hi và Xuân Liễu bước nhanh ra, tuy là buổi trưa, những mặt trời này cũng làm người khác khó chịu.

Sau ngõ hẻm ngoài cửa ngừng mấy chiếc xe ngựa.

Cầm đầu là một chiếc xe ngựa màu đen, Lạc Vân Hi hết sức quen thuộc, đây là xe ngựa của Trung Sơn Vương, phía sau là hai cỗ xe ngựa bình thường, một cỗ màn xe dùng vải màu xám nhạt bình thường nhất, Lạc Vân Hi cũng nhận biết đó là Đoàn Mộc Ly, không chói mắt giống bản thân Đoàn Mộc Ly, không gây va giống xích huyết vậy, chiếc xe ngựa này dù sao cũng rất an phận.

Tới gần cửa phủ màn xe ngựa màu nâu được đẩy ra, mặt Cửu Khúc Chi đầy nếp nhăn chui ra, kêu lên với Lạc Vân Hi: "Hi nhi lên đây ngồi chiếc xe ngựa này!"

Sau khi gọi, con người già nua đầy ý cười, đánh giá Lạc Vân Hi từ trên xuống dưới.

Bên cạnh Đoàn Mộc Ly và Quân Lan Phong trong xe ngựa đều vén rèm nhìn sang, nhất thời chỉ cảm thấy cực kỳ kinh điển.

Lạc Vân Hi và Xuân Liễu mặc một bộ quần áo màu xanh, chải tóc hai búi tóc, khoác một hòm thuốc, như một cặp được đồng có bộ dạng tinh xảo.

Lạc Vân Hi tuy cao hơn Xuân Liễu một chút, nhưng người cũng gầy hơn, nhưng gương mặt trái xoan trắng như tuyết, không một chút tỳ vết, một đôi mắt linh động long lanh, phối hợp với cách ăn mặc như một thiếu niên, thật sự là cực kỳ linh động, so sánh với nàng, Xuân Liễu lại trông khá bình thường.

Cửu Khúc Chi cười ha ha: "Tới đây nào, Bồn đại tiên nếu có thêm hai người ngọc như các người làm thư đồng, chắc mỗi ngày phải nhìn thêm mười mấy bệnh nhân!"

Quân Lan Phong và Đoàn Mộc Ly nghe hắn nói, cũng cười theo, không hề che giấu tán thưởng trong mắt, tất cả đều đặt trên người Lạc Vân Hi.

"Lạc tiểu thư, người ngồi xe ngựa của ta đi." Quân Lan Phong thấy hai người đến gần, liền thu lại ý cười, trầm giọng nói.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hắn, Cửu Khúc Chi không nghe theo nói: "Thầy trò chúng ta ngồi một cái xe ngựa."

"Như vậy sao được?" Mặt Quân Lan Phong đầy vẻ không đồng ý. "Nếu như nửa đường các người chạy, chúng ta đi tìm ai đây?"

Cửu Khúc Chi cảm thấy hắn nói cũng có đạo lý, không khỏi nhăn mi bạc phơ lại.

Lúc này, Lạc Kính Văn đang sai bước chạy đến hướng của sau của phủ, mới đến cửa sau, đã nhìn thấy một dãy xe ngựa bên ngoài, lấy làm kinh hãi, tiếp theo thấp thỏm bất an mà tiến lên kêu: "Trung Sơn Vương, Nhị hoàng tử, sao các người lại ở chỗ này?"

Lạc Vân Hi không để ý đến câu hỏi của hắn, thân nhiên mở miệng: "Sư phụ, người ngồi xe ngựa của Trung Sơn Vương đi, ta ngồi cùng Xuân Liễu."

Nói rồi, nàng xốc màn xe ngựa Cửu Khúc Chi đang ngồi lên, chui vào trong.

Cửu Khúc Chi nghĩ nàng là thân con gái, có lẽ là không muốn ở chung một xe cùng nam nhân, nên dứt khoát nhảy xuống.

Ánh mắt Quân Lan Phong hơi trầm xuống, cao giọng nói: "Nhân sâm ở trên người người."

Lúc hắn nói chuyện Lạc Vân Hi đã tháo nhân sâm từ trên eo xuống, đưa cho Cửu Khúc Chi, đuôi mắt khẽ nhếch bàn giao: "Sư phụ, con đã giao cho người, người nên giữ gìn cho kỹ nha!"

Nói xong, nàng dường như khiêu khích liếc nhìn Quân Lan Phong: "Nhân sâm ở trên người sư phụ ta, hiện tại hắn mới là người các người muốn giữ nhất, chỉ cần trông coi cẩn thận là được rồi!"

Tay phải vươn ra, kéo Xuân Liễu lên ngựa xe, cánh tay khẽ cong, ống tay áo trượt xuống, lộ ra một đoạn cổ tay trắng ngần, màn xe chậm rãi buông xuống, che kín tầm mắt muốn dò xét vào xe ngựa.

Quân Lan Phong có khả năng thấy, cũng chỉ thấy khóe miệng Lạc Vân Hi đầy ý cười.

Ánh mắt của hắn, từng chút từng chút lạnh đi.

Đoàn Mộc Ly vẫn không nói chuyện, mi dài thấp thoáng vẻ sầu muộn, liếc mắt nhìn Lạc Kính Văn vẫn bị thờ ơ lạnh nhạt, cười lạnh một tiếng, trong lòng hết sức khó chịu kéo màn che xuống.

Hắn biết, kêu Lạc Vân Hi cùng tới Mục An phủ, thật sự là không đúng.

Thế nhưng, nhân sâm là vật đáp ứng để cho Yên nhi, nếu như không cho, liền khiến Yên nhi tổn thương; cướp nhân sâm trong tay Hi nhi, không để ý đến bệnh bao tử của nàng, là đúng làm tổn thương Hi nhi.

Cho nên, hắn có chút chột dạ.

Lạc Kính Văn bị lạnh nhạt thờ ơ, tuy mặt mũi không tốt, lại nghe mấy người nói chuyện không đầu không đuôi, cảm thấy rất kỳ lạ.

Lạc Vân Hi ăn mặc như vậy, muốn cùng bọn hắn đi đâu?

Còn có, sư phụ ư? Nàng gọi ai là sư phụ?

Lạc Kính Văn chưa từng thấy Cửu Khúc Chi, cho nên không biết.

Cửu Khúc Chi liếc nhìn sắc mặt Quân Lan Phong lạnh lùng, không tự chủ được rung mình một cái, vọt chồm râu bạc phơ nói: "Quên đi, ta chen chúc cùng tiểu tử thúi kia thôi!"

Hắn bước chân ra, nhảy một cái đã vào xe ngựa Đoàn Mộc Ly.

"Lão già phá hoại!" Đoàn Mộc Ly khễ nguyên rủa một câu, cũng không đuổi hắn xuống.

Ánh mắt Quân Lan Phong nhìn hai cái màn xe một vòng, trong lòng có chút phiền muộn không tên.

Bọn hắn là sư huynh muội, tuy có tranh chấp, nhưng quan hệ này không thay đổi, chắc chắn vẫn còn bao nhiêu xưng hô thân thiết nữa!

Lạc Kính Văn thấy bọn hắn có ý định đi, lấy dừng khí mở miệng lần nữa: "Trung Sơn Vương, xin hỏi Hi nhi muốn theo các người đi đâu?"

Lúc này Quân Lan Phong mới ném ánh mắt về hướng hắn, mặt không chút thay đổi nói: "Không đi đâu hết, Lạc Thái Úy không cần lo lắng."

Ngữ khí của hắn, có ý uy hiếp rõ ràng.

Sau lưng Lạc Kính Văn tê rần, cúi đầu, liên tục bảo đảm: "Ta vốn không yên lòng Hi nhi, mới tới xem một chút, nếu là đi theo Trung Sơn Vương và Nhị hoàng tử, vậy thì bản úy thật sự hoàn toàn yên tâm rồi."

Quân Lan Phong vốn không muốn nói chuyện với hắn, nhưng nghe câu "không yên lòng" này, hừ lạnh một tiếng: "Đã yên tâm rồi thì sau này không nên hơi một tí liền mời Tông nhân phủ tới điều tra việc vặt trong gia đình. Nhan Thiếu Khanh bận rộn như vậy, người còn muốn làm hắn bận hơn sao?"

Lạc Kính Văn vừa nghe đã kinh sợ.

Chuyện vừa phát sinh, đã đã truyền tới tai Trung Sơn Vương rồi sao? Thật sự quá nhanh! Người này quả nhiên không thiếu tai mắt.

Hắn chỉ có thể cúi đầu, lắng nghe giáo huấn, mặt đầy vẻ phục tùng.

"Đi thôi." Quân Lan Phong miễn cưỡng phun ra một tiếng, thoải mái ngã người vào ghế dựa, tường nha đầu ngồi trong xe ngựa đằng sau, trong lòng từ u ám dần chuyển sang sáng sủa.

Một đường thông suốt không trở ngại, ám vệ lái xe ngày đêm thay ca, sáng sớm ngày thứ hai, xe ngựa đã tới Mục An phủ.

Quân Lan Phong vén màn xe, nhìn về phía hai chiếc xe ngựa đằng sau.

Đoàn Mộc Ly cũng đẩy rèm xe ra, ngó hắn một cái, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía chiếc xe ngựa còn lại.

Một bàn tay trắng nõn trắng đầy màn ra, tóc Lạc Vân Hi buông xuống, khuôn mặt trắng nõn lộ chút màu hồng, có lẽ còn buồn ngủ, mắt bị ánh mặt trời sáng sớm đâm vào mà nhắm lại, biểu tình lười biếng như mèo con, làm người trừu mến.

"Đến rồi sao? Đây là Mục An phủ à?"

Mới tỉnh ngủ, giọng nói cũng khàn khàn, nhưng đặc biệt từ tính dễ nghe.

Nàng nói, giống như tay nhỏ cào qua lòng người, thực thoải mái. tâm Quân Lan Phong càng có cảm giác ngứa ngáy, muốn ôm chặt con mèo nhỏ nuôi dưỡng không tốt này lại, che chở cho nàng.

"Đến rồi." Đoàn Mộc Ly nhẹ giọng nói, liếc nhìn tóc Lạc Vân Hi. "Buộc tóc lên đi, chúng ta trực tiếp tới biệt viện, dùng đồ ăn sáng ở đó."

Cửu Khúc Chi lắc đầu: "Sớm như vậy đi làm gì? Người ta còn chưa tỉnh ngủ đâu!"

Lạc Vân Hi bắt đầu dĩ cười ra tiếng.

Giờ khắc này, mặt trời đã lên, đã sáng lâu rồi, thời điểm này, người bình thường đều đã tỉnh, nếu không rời giường, chính là đồ đại lười, ví dụ như nàng chẳng hạn.

Kỳ thực cũng không trách nàng được, hôm qua lúc trời tối xe ngựa có chút xóc, nàng ngủ không ngon, đến giờ lưng, eo đều có chút đau nhức.

Cửu Khúc Chi tiếp tục hiện ngang tầm liệt: "Nghe nói Bình An lâu của Mục An phủ là nơi có thực đơn Tiểu Lung ngon nhất Thiên Dạ Nhất, tuy ta ăn qua, nhưng tiểu đồ nhi của ta chưa thử qua, chúng ta bây giờ đến đó nhắm thử đi!"

Lạc Vân Hi nghe được ăn, lập tức cảm thấy phấn chấn, liếc nhìn Cửu Khúc Chi, liếc nhìn Đoàn Mộc Ly đang chăm chú nhìn mình, trong lòng bật cười.

Cái tên này, quả nhiên là một kẻ tham ăn, chẳng trách lại đi ăn trộm thức ăn!

Quân Lan Phong trầm ngâm chốc lát.

Lạc Vân Hi cười nói: "Sư phụ, đồ nhi đi ăn với người."

Quân Lan Phong vội vàng gật đầu: "Vậy được rồi." Lập tức lệnh ám vệ lái xe ngựa về hướng Bình An lâu.

Mục An phủ đúng là một phủ lớn, người người đều nói, nếu muốn nhìn một thành phố phồn hoa hay không, thì nhìn con đường của nó là biết. Đường của Mục An phủ rộng lại thẳng, không hề kém Dạ Đô, Dương Thành nếu so sánh với nó thì không chỉ thấp hơn một cấp bậc mà thôi.

Bình An lâu được xây thành hai tầng lầu, xây ở mục giải đất giao lộ chữ T ở trung tâm Mục An phủ, trước cửa ngừng không ít xe ngựa, thời gian này, là lúc ăn sáng, trong phòng khách lầu một còn có thể thấy người đến người đi, nối liền không dứt.

Lạc Vân Hi xuống xe ngựa, chân mềm nhũn, một bóng người chạy thật nhanh tới đỡ lấy nàng.

"Cẩn thận một chút." Giọng nói dịu dàng như gió xuân thổi bên tai, xen lẫn hơi thở ấm áp.

Lạc Vân Hi bỏ tay Quân Lan Phong ra, cười nhạt: "Vương gia, ngài quá lo lắng rồi, ta không sao."

Chỉ là ở trên xe ngựa lâu, lúc xuống xe có chút không thích ứng được mà thôi, Lạc Vân Hi hoạt động một chút, cướp đường vào Bình An lâu trước Cửa Khúc Chi.

Phía sau, ánh mắt Quân Lan Phong tối tăm, tay trái cầm lên xà ngang xe ngựa, dùng sức nắm chặt, giải tỏa khí lực toàn thân, mới đi vào theo.

"Mấy vị khách quan, xin mời vào." Tiểu nhị nhiệt tình chạy tới, khom lưng cười đón.

Chờ lúc nhìn kỹ, hần suất nữa bị dọa đến hồn phi phách tán, nhanh chóng thấp giọng kêu lên: "Ông chủ, sao lại là người?"

Lạc Vân Hi có chút ngạc nhiên mà nhìn về hướng Đoan Mộc Ly, nàng biết hần có mấy cửa hàng tại Dạ Đô, bình thường có sở thích chính là làm ăn, lại không nghĩ rằng ở Mục An phủ cũng có.

Cửa Khúc Chi tức giận chỉ vào Đoan Mộc Ly kêu lên: "Tiểu tử thú, lại là tiệm của người! Người *** dám thu bạc của Bồn đại tiên, còn không giảm chút nào! Trả cho ta, trả lại toàn bộ ta!"

Đồ đệ làm làm ăn, lẽ ra nên hiếu kính vô điều kiện, nào có đạo lý thu tiền như vậy!

Đoan Mộc Triết mặc áo trắng đứng trước gió, môi đỏ mọng mông vênh lên, trong mắt đào hoa cũng có một chút nghi hoặc.

Lạc Vân Hi cảm thấy có gì đó không đúng, Quân Lan Phong vẫn đạm phong khinh mở miệng: "Bụng món ăn trong thực đơn Tiểu Lung trong cửa hàng lên."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Tỷ phu

Edior: thu thảo

Thấy sư phụ tựa như đứa bé lớn tuổi, Lạc Vân Hi thấy buồn cười, không tiếp tục để ý bọn hần, bước nhanh lên lầu.

Chường quỹ thấy thư đồng này đi nhanh như vậy, đuổi theo sát, chỉ rõ vị trí phòng khách, tất nhiên là để phòng sang trọng nhất Bình An lâu cho Quân Lan Phong.

Phòng riêng ở phía Tây tầng hai, cực kỳ rộng rãi, phía sau cửa đặt bình phong thêu bách hoa.

Lạc Vân Hi nhảy vào cánh cửa, quan sát bốn phía, mới đến sau bình phong, ngồi cạnh bàn tròn, chống má nói: "Đói bụng quá, mau bụng canh Tiểu Lung của các người lên."

Quân Lan Phong vừa tiến đến, đã thấy dáng vẻ cực kỳ đáng yêu của nàng, cười cười ra lệnh cho chường quỹ ở bên cạnh: "Còn không mau mang lên!"

Chường quỹ thấy một thư đồng lại dám vô lễ như thế, trong bụng thán phục chủ tử dung túng và nhắm mắt làm ngơ với khác người, nhanh chóng đi xuống gục món ăn.

Chẳng mấy chốc, mấy tiểu nhị lục tục bưng bát đĩa điều khắc hoa lên, năm canh bánh bao, cái nào cũng khéo léo đẹp đẽ, nước ấm no đủ, vô ngoài lộ ra vẻ bóng loáng, nhìn đã muốn ăn.

Kế tiếp là năm bát cháo tổ yến, yến mạch đường phèn, một số cháo ăn sáng được đặt lên bàn, Lạc Vân Hi quét mắt qua, là chút dưa chuột dòn, củ cải sợi chua cay, làm rất tinh xảo sạch sẽ.

Nàng vừa bung một bát canh bánh bao đến trước mặt mình, còn chưa đựng đĩa, ba đôi đĩa đã đưa đến trước mặt, ngồi gần nhất là Cửu Khúc Chi, đối diện là Quân Lan Phong và Đoan Mộc Ly, đồng đĩa đồng loạt nhắm ngay vào canh Tiểu Lung của nàng.

Lạc Vân Hi ngạc nhiên.

Ba người này cũng đồng thời thu chiếc đĩa, có chút xấu hổ.

Cuối cùng, Quân Lan Phong đứng dậy, cầm bát đĩa đến bên người nàng, trầm giọng nói: "Dạ dày ngươi, không thể ăn quá nhiều mỡ."

Nói rồi mang món canh đi, quay đầu về hướng chương quỹ tròn mắt ngoác mồm đứng hầu một bên nói: "Thêm mấy cái bánh nhỏ bao hương sữa."

Trong lòng Lạc Vân Hi nhất thời không nói ra được là cảm động hay là phức tạp, ba người này, vậy mà đều sẽ suy xét đến dạ dày của nàng.

Thế mà, nàng chỉ cười nhạt, nói: "Không có gì đâu, ngược lại món ăn ngon thế này cũng chỉ được ăn vài lần thôi, vẫn là hương thụ quan trọng hơn! Bằng không, ngày nào lại bệnh nặng giống như Đỗ tiểu thư vậy, nằm dài trên giường, muốn ăn cái gì cũng khó khăn."

Nàng nói xong đã xông vào đoạt được chén nhỏ trong tay Quân Lan Phong, ăn tự nhiên.

Quân Lan Phong có chút nóng nảy, vẫn là Đoan Mộc Ly trầm giọng nói: "Tùy nàng thôi."

Quân Lan Phong lo lắng liếc nhìn nàng, chậm rãi lùi về chỗ mình ngồi.

Lạc Vân Hi khẽ cắn bánh bao Tiểu Lung, mùi hương ngọt nóng lập tức tuôn vào trong miệng, tâm trạng vui vẻ hẳn, tuy là ở cô đại, nhưng hương vị như vậy không thua tay nghề của đầu bếp hàng đầu ở hiện đại chút nào, nàng khen tự đáy lòng: "Ăn rất ngon!"

Mọi người thấy nàng ăn ngon lành, cũng không nhịn được động đĩa, nhất là Cửu Khúc Chi, ăn như hùm như sói, mở miệng một cái là ăn hết canh.

Lạc Vân Hi giữ chặt ống tay áo của hắn, bắt đắc dĩ nói: "Sur phụ, ngươi không sợ nóng sao? Ăn chậm một chút!"

"Nóng không chết được." Miệng Cửu Khúc Chi chứa đầy đồ ăn, hàm hồ trả lời.

Lạc Vân Hi lắc đầu, từ trong món canh bao Tiểu Lung lấy hai cho Xuân Liễu ở bên trái, nàng biết đứa nhỏ này sức ăn lớn, lại là lần đầu tiên ném món ăn ngon đặc sắc như vậy, nhất định muốn ăn nhiều hơn.

Xuân Liễu vốn rất hạn chế, nói cái gì cũng không dám cùng Quân Lan Phong, Đoan Mộc Ly ngồi một bàn, dưới sự khuyên bảo của Lạc Vân Hi và mọi người, nàng mới ngồi xuống 1 góc của cái ghế, tuy thực sự thích vị món canh này, lại cũng chỉ khe khẽ cắn, động tác thật chậm.

"Gắng sức ăn đi, đừng sợ." Lạc Vân Hi nhô đầu ra, mỉm cười nói. "Ăn không hết, ta gói mang về."

Xuân Liễu vốn không muốn để người ta chú ý, Lạc Vân Hi nói chuyện cùng nàng, nàng chỉ cúi đầu thấp, hai gò má hiện lên hai đám mây hồng.

Lạc Vân Hi đứng lên, nói: "Ta ăn no rồi, ra ngoài dạo đây."

"Tiểu thư, ta đi cùng ngươi." Xuân Liễu có chút nóng nảy nói.

"Ngươi cứ ăn đi." Lạc Vân Hi vỗ lưng của nàng, mấy nam nhân khác cũng không có ai tin là thật, bầu không khí có chút quái dị.

Lạc Vân Hi ra khỏi phòng, liếc nhìn chương quỹ đứng ở góc hành lang, lễ phép cười, đi về hướng đầu kia hành lang.

Không khí bên ngoài rất mới mẻ, nàng hít một hơi thật sâu, từ lâu hai đi xuống, muốn nhìn thử xem Bình An lâu còn có đồ ăn vặt đặc sắc khác hay không.

Một gian phòng bao ở lầu hai phía Đông, cửa "kẹt kẹt" một tiếng mở ra, một thiếu niên trắng nõn đi ra, đôi mắt nhẹ liếc, dường như uống một chút ít rượu.

"Hả, thiếu niên nhỏ này rất tuấn tú nha!" Ánh mắt thiếu niên sáng lên, nhanh chóng đi tới, giữ chặt ống tay áo Lạc Vân Hi, đánh giá trên dưới.

"Buông ra!" Lạc Vân Hi lạnh lùng quát, không hề muốn bại lộ thực lực của bản thân.

"Đến đây đi, hát cho mấy người chúng ta vài bài tiểu khúc, chúng ta cho ngươi bạc, như thế nào?" Mặt Thiếu niên đầy ý cười tà, 2 mắt chăm chú nhìn gương mặt tuấn mỹ của Lạc Vân Hi, tay nhanh chóng ôm lấy mặt nàng.

Lạc Vân Hi hơi nhếch lên môi đỏ mọng, hất tay của hắn ra, bước nhanh xuống lầu, cũng không muốn động tĩnh của nơi này bị bọn người Cửu Khúc Chi nghe thấy.

Thiếu niên kia đuổi theo vài bước, trong phòng khách lại có một thiếu nữ trẻ tuổi đi ra ngoài, nàng kêu giần tan: "An công tử, ngươi làm gì ở đây vậy?"

Thiếu niên quay đầu lại cười nói: "Đỗ tiểu thư, ngài vào phòng khách trước, ta phát hiện một chuyện thú vị."

Lạc Vân Hi vừa xuống không lâu, nghe được ba chữ "Đỗ tiểu thư", bước chân dừng lại.

Họ Đỗ sao? Mục An phủ họ Đỗ không phải ít, thế nhưng, giữa bọn hắn cũng đều có quan hệ không tồi, có thể tới Bình An lâu dùng đồ ăn sáng, giọng thiếu niên nói chuyện với nàng ta lại khiêm nhường như thế, cũng không bình thường!

An công tử đã nhanh chóng xuống lầu, thấy Lạc Vân Hi đứng ngay cầu thang, lập tức tiến lên ngăn cản nàng, tận lực dùng nụ cười thoát nhìn chẳng phải tà mị nói: "Tiểu đồng tử, ngươi lên lầu hát vài điệu dân gian cho chúng ta thôi, lại không phải muốn ngươi bán mình, chúng ta trả thù lao mà."

Hắn quanh năm ra vào kỹ viện, mặt hàng gì mà chưa từng thấy, lại chưa từng từng thấy nam quan thanh lệ hào phóng như Lạc Vân Hi.

Nhìn thấy Lạc Vân Hi ăn mặc bình thường, có lẽ chỉ là người hầu, An Tam Phàm lập tức nổi lên tà ý, chỉ là, hắn giấu rất kỹ.

"Vị Đỗ tiểu thư trên lầu kia là người nào?" Lạc Vân Hi nhẹ nức môi đỏ mọng, lộ ra răng trắng như tuyết, khỏe mắt khẽ hất, nhất tiểu khuynh thành.

An Tam Phàm nhìn sững sờ, nửa ngày mới lẩm bẩm nói: "Đỗ tiểu thư sao? Là Đỗ phủ ở Kinh thành!"

Trong lòng Lạc Vân Hi hơi động, quả nhiên là Đỗ phủ.

"Hát vài khúc đi, bọn thiếu gia trả cho ngươi rất nhiều bạc." Hai mắt An Tam Phàm sáng lên nói, tuấn tú như thế, ca hát nhất định rất hay chứ?

Lạc Vân Hi nhẹ nghiêng đầu, môi mông hể mở: "Hát khúc có thể, chỉ là xướng khúc của ta giá cả rất cao, thiếu gia sợ là không trả nổi!"

Nhìn thiếu niên đối diện không có lòng tốt, đáy lòng Lạc Vân Hi cười lạnh, nàng đang cần tiền, suy nghĩ đi đâu tìm vài kẻ ăn chơi thừa tiền, lại có kẻ này đưa tới cửa.

An Tam Phàm khoát khoát tay: "Bọn thiếu gia có tiền, trả được."

"Xướng khúc của ta giá là một ngàn lạng một bài, ngươi trả nổi sao?" Lạc Vân Hi nở nụ cười ưu nhã, đôi mắt nhắm lại một cái góc độ thích hợp, đôi mắt đen lóe sáng, hiện ra một tia quyến rũ, giọng nói, không biết khi nào cũng trở nên vô cùng mềm mại.

Đại não An Tam Phàm "ong ong", thấy tiểu thiếu niên trước mắt yêu mị như vậy, một lòng đều bị quyến rũ, không khỏi nắm tay nàng lên. Lạc Vân Hi lẩn tránh, chỉ bị hắn tóm lấy ống tay áo: "Một ngàn lạng sao? Có quá mắc không?"

"Quý thì mới một ngàn lạng, không nghe thì thôi." Lạc Vân Hi nhẹ trừng mắt, bờ môi nhẹ bĩu, mười phần giống về tiểu thái.

An Tam Phàm luôn miệng đáp ứng: "Được, được, được, một ngàn lạng thì một ngàn lạng, ngươi hát một bài cho chúng ta trước đi!"

Nhưng trong lòng lại nghĩ, trước tiên lừa gạt tiểu tử này thế thôi, chứ sao có thể trả cho hắn một ngàn lạng dễ dàng như vậy đây?

Lạc Vân Hi liền đi theo hắn lên lầu, vào trong phòng khách, mới chú ý tới trong phòng đầu còn có một nam hai nữ khác.

"Tam Phàm, ai vậy?" Thanh niên mở miệng hỏi.

"Là người biểu diễn." An Tam Phàm cười, sai người bày ra một cái ghế, mời Lạc Vân Hi ngồi, cửa phòng khách cũng đóng lại đúng lúc này.

"Hát rong sao? Nhìn cũng không tệ." Nữ tử áo vàng, chải bím tóc nhỏ, nhìn khá xinh đẹp, giữa lông mày đầy vẻ kiêu ngạo ở bên phải lên tiếng.

Lạc Vân Hi nghe giọng nói, liền biết nàng chính là vị Đỗ tiểu thư kia.

Hai người khác là ai, nàng cũng không có hứng thú muốn biết, nàng háng giọng, giọng nói cực kỳ yêu kiều ngọt ngào nói: "Vị thiếu gia này nói, ta hát một bài, hắn trả một ngàn lạng bạc."

"Cái gì?" Nữ tử áo xanh bên trái sợ hãi kêu lên. "An công tử, ngươi có một ngàn lạng bạc sao?"

"Ngươi điên rồi phải không?" Cô gái mặc áo vàng cũng phụ họa.

"Đừng nóng vội, bọn thiếu gia trả được." An Tam Phàm quay đầu lại, nháy mắt với hai người.

Bên môi người thanh niên kia lập tức treo lên một nụ cười thấu hiểu.

"Ngươi sẽ hát bài gì?" An Tam Phàm hỏi Lạc Vân Hi.

"Bài ta muốn hát, chắc chắn các ngươi chưa từng nghe." Lạc Vân Hi thản nhiên nói: "Được không?"

"Được, chưa từng nghe qua càng tốt." An Tam Phàm gật đầu, con ngươi lộ vẻ tò mò.

Lạc Vân Hi cười nhẹ, hát là sở trường mạnh nhất của nàng, khẽ mấp máy môi một chút, một ngàn lạng bạc liền tới tay, bình thường cũng không có

chuyện tốt như vậy.

Lúc này, môi khẽ mở, tiếng hát dần bay ra, một bài "Thanh mai ca" đã theo giọng hát như chim hoàng oanh của nàng theo yết hầu xuôi ra:

Một bình Yên Vân, một chiêu kiếm xóa đi ước hẹn Hàn Giang

Lấy đàn cầm ra, một nỗi niềm cô độc như thắm đẫm nền tuyết

Rượu Thanh Mai uống với tri kỷ, ba nghìn nỗi nhớ chỉ trong lúc này

Đàn hương sương khói lượn lơ, ba vạn dặm nước non còn xa

Ai thấy thanh mai yển yển đầu cành cây vẫn còn tiểu ngâm nguyệt

Kiếm của người nào, chém người nào, chém không chỉ oán thù, không chỉ thời niên thiếu, không chỉ hỗn tạp nơi này, mà chỉ còn lại một bóng mai nghiêng nghiêng...

Một bài hát cổ, được hát với giọng ngọt ngào, không nói hết được nghĩa của ca từ, không nói hết dư vị còn lại, nhất thời, bên trong phòng im ắng hẳn, ngay cả Đỗ tiểu thư cũng nghe đến ngẩn ngơ.

Một khúc thôi, dư âm còn văng vẳng bên tai, kéo dài không thôi.

An Tam Phàm tuyệt đối không ngờ, tiểu tử này vậy mà thật sự hát ra bài hát hay tới vậy, hắn đắm chìm trong trong nhạc khúc, ngay cả khen hay cũng quên hết.

Lạc Vân Hi hát xong, cũng cảm giác cả người nhẹ nhàng, cười một tiếng nói: "Hát xong rồi, An công tử, trả bạc cho ta thôi."

Nàng lượn lơ đứng dậy, bởi vì vừa hát xong, hai gò má nổi đỏ ửng, vô cùng diễm lệ.

An Tam Phàm có chút chần chờ, mãi một lúc lâu mới khôi phục dáng vẻ công tử phong lưu thường ngày, cười hi hi nói: "Hát quả nhiên là hay, ngồi xuống trước đi, uống với chúng ta vài chén."

Vị Đỗ tiểu thư nhìn Lạc Vân Hi, trong mắt không che giấu đố kỵ, mặc dù là một thiếu niên, nhưng bộ dạng đẹp hơn nàng ta, hát cũng giỏi vậy, nàng ta không đố kỵ sao được.

"Chẳng phải chỉ là kẻ hát rong thôi sao? Một thủ khúc còn muốn nhiều tiền như vậy! Cho dù là bán mình, cũng không thể nhiều như vậy."

Trong giọng nói của nàng ta đầy vẻ xem thường, đưa tay lấy ra bầu rượu trên bàn, vỗ vào góc bàn, không kiên nhẫn nói: "Rót rượu cho chúng ta! Người cũng rót rượu uống đi!"

Lạc Vân Hi bước nhẹ đi qua đến, cầm bầu rượu lên, cầm nút bình rượu, cổ tay phải xoay một cái, bầu rượu được mở, không hề biểu cảm gì, đổ xuống mặt Đỗ tiểu thư.

Đỗ tiểu thư bị hành động đột ngột của nàng làm không kịp chuẩn bị, từ đầu đến chân đều ẩm ướt, từ trên ghé nhảy căng lên, đầu gối đụng vào góc bàn, đau đến nước mắt nàng ta lập tức chảy ra.

"Đồ hát rong chết tiệt, bắt hắn lại cho bọn tiểu thư!"

Đỗ tiểu thư không để ý tới dáng vẻ của thiên kim danh môn nữa, nói ầm ĩ.

Của "kẹt kẹt" một tiếng mở ra, Đỗ tiểu thư chửi bậy: "Bất cái tiểu tử hát rong đáng đấm ngàn đao này cho ta ——"

Giọng nói của nàng ta, khi nhìn đến người tiến vào, lập tức im bật đi.

Một bóng dáng cao lớn bước vào phòng, áo dài màu tím, làm lộ ra dáng người cao to, cường tráng nhưng không trói buộc của nam nhân, mắt khẽ nâng, cảm như đao gọt giương lên, mắt trong mắt đầy vẻ u ám.

Con người Lạc Vân Hi hơi co lại, thời điểm nàng mở miệng hát, nàng liền nghĩ đến chuyện có thể sẽ bị bọn hắn nghe thấy.

Tuy hai phòng khách cách rất xa, nhưng muốn giấu diếm người có nội lực cực mạnh lại rất khó khăn.

Mắt Quân Lan Phong chứa một cổ tức giận không dễ dàng có thể thấy được, nhìn Lạc Vân Hi.

Nàng nói ra đi một chút, thế mà lại ở phòng khách của người khác hát! Nha đầu này ham chơi, hắn có thể hiểu được, thế nhưng, hắn không thể quên được là, nàng vậy mà lại hát cho rất nhiều nam tử xa lạ nghe!

Nhớ tới khúc hát bị thương xót xa vừa rồi, thân mình của hắn đã run rẩy run lợi hại, gương mặt cũng hơi toả nhiệt.

"Không sống mơ màng, trong lúc mai nở, cùng quân xa cách, một người an nghỉ."

Đau thương nhàn nhạt, tình cảm chân thành, thâm sâu làm hấn quên hết tất cả.

Lạc Vân Hi nghĩ đến, lần này có thể phải dựa vào hấn, cắn lên môi, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái với hấn, Quân Lan Phong vô cùng bất đắc dĩ, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn.

Đỗ tiểu thư cả người ngổn ngang, cả người mùi rượu, đang đầy một bụng oán khí, liếc thấy người này tiến vào, vừa mừng vừa sợ lại uất ức chạy tới: "Tỷ phu, ngài tới rồi?"

Tỷ phu? Lạc Vân Hi bị từ này làm chấn động đến mức tâm trong lòng lạnh băng.

Quân Lan Phong không một tiếng động lui về phía sau nửa bước: "Đỗ Linh, người xem thử mình đã thành bộ dáng gì rồi? Thiên kim tiểu thư cũng có thể ra ngoài uống rượu say sao?"

"Không phải, chỉ là ngày hôm qua tỷ tỷ không thể tổ chức lễ cấp kê, trong lòng ta buồn bực, ngủ không được ngon giấc, sáng sớm tới đây dùng đồ ăn sáng, uống mấy ngụm hết rượu giải sầu thôi." Đỗ Linh liền vội vàng giải thích.

Quân Lan Phong lạnh lùng nói: "Được rồi, trở về thay quần áo đi."

Đỗ Linh chỉ vào Lạc Vân Hi tức giận nói: "Cũng là hấn! Hấn chỉ là một tên hát rong, vậy mà dám đổ một bầu rượu lên người ta, ta muốn mang hấn đi về hỏi tội."

Lạc Vân Hi cũng không muốn dây dưa cùng nàng ta, nên ngay cả giải thích cũng không buồn nói, liếc về hướng An Tam Phàm: "An công tử, ta cũng hát xong một bài hát, không người muốn quýt bạc của ta chứ? Một ngàn lượng bạc đó, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng."

Khi An Tam Phàm nghe thấy Đỗ Linh gọi người tới là tỷ phu, cũng sợ ngây người, hấn biết, anh rể tương lai của Đỗ Linh là Trung Sơn Vương thanh danh vang dội, thường nghe Đỗ Linh miêu tả, xem ra, chính là người trước mắt này.

Đang thất thần không nói được gì, đã nghe được Lạc Vân Hi chất vấn.

"Người cùng bọn thiếu gia về phủ, bọn thiếu gia lấy bạc cho người." An Tam Phàm cố tự trấn định nói.

Một ngàn lượng bạc? Đùa à! Bạc mà hiện tại An gia có thể lấy ra được chẳng qua cũng chỉ mấy ngàn lượng mà thôi!

Lạc Vân Hi lắc đầu, khoe môi vẽ ra độ cong trào phúng: "Cái này không thể được, ta hát ở từ lâu, đương nhiên trả bạc ở đây luôn, An thiếu gia nay cả bạc cũng không giao ra, lại còn mời ta tới hát cho các người! Thật là khiến người khác phải chê cười."

Sắc mặt An Tam Phàm đỏ ửng, e ngại Trung Sơn Vương ở đây, không dám nói thêm cái gì, chơi xấu nói: "Ta nói cho người một ngàn lượng bạc để người hát một khúc lúc nào?"

"Hả? Chưa từng nói sao?" Ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng, tiến lên một bước, một tay nắm cổ Đỗ Linh lại, nói: "Người nói xem, vừa rồi hấn có từng nói hay không nói vậy?"

Đỗ Linh không hề đề phòng liền bị nàng bắt được, cả kinh tròn to mắt, quăng ánh mắt nhờ giúp đỡ về hướng Quân Lan Phong.

Lạc Vân Hi lạnh như băng nói: "Ta chỉ cho người nói thật mà thôi, như vậy khó khăn sao? Tỷ phu của người ở chỗ này, ở ngay trước mặt hấn, càng không thể nói láo."

Khi nàng phun ra hai chữ "tỷ phu", trong lòng bất chợt hết sức khó chịu, tay nắm cổ Đỗ Linh nặng hơn.

Gò má Đỗ Linh đỏ bừng, ho khan cũng vô cùng khó khăn, mắt tròn trắng, hai chân đá loạn, nhìn như sắp ngã xỉu, Quân Lan Phong cau mày mờ miêng: "Thả tra đi, người túm nàng ta như vậy, nàng ta trả lời thế nào?"

"Thả lỏng được rồi chứ gì?" Lạc Vân Hi chê cười một câu, buông lỏng tay ra, trong lòng lại không vì động tác này tốt lên, trái lại càng khó chịu hơn.

Đỗ Linh đại thở hắt ra một lúc, ánh mắt cảm kích hướng về phía Quân Lan Phong, Quân Lan Phong đối diện dường như phát giác ra chân tướng của sự việc, nàng ta không có tâm tư giấu giếm chút nào, gật đầu, há miệng, nói: "An công tử, đúng là có nói một ngàn lượng bạc một khúc hát."

Lạc Vân Hi khẽ nâng cằm, lạnh lùng liếc nàng ta một cái, mới thu hồi tay, nhìn về phía An Tam Phàm: "An công tử, thật sự nếu không trả bạc, vậy chúng ta liền tới công đường thôi!"

An Tam Phàm thấy Đỗ Linh vậy mà đứng về phía thiếu niên này, cả người liền run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Đổ Linh hãm hại

Edit: thu thảo

Mà Đổ Linh, vào lúc này thấy lực chú ý của Lạc Vân Hi tập trung trên người An Tam Phàm, nhục nhã vừa rồi xông lên đầu, nàng ta đè nén tức giận trong lòng, bỗng nhiên nâng tay phải lên, dùng tất cả sức lực vỗ về hướng má trái của Lạc Vân Hi bên cạnh mình.

Mặc kệ tất cả đi, trước tiên xả giận lại nói!

Chỉ là tên hát rong mà thôi, Trung Sơn Vương tốt xấu gì cũng là tỷ phu của nàng ta, sẽ không làm gì được nàng ta!

Gió của cái tát còn chưa tới, nàng ta đã sững người lại, cổ tay mảnh khảnh đột nhiên bị một bàn tay mạnh mẽ chặn cổ tay lại, Lạc Vân Hi dễ dàng nắm chặt cổ tay nàng ta, lạnh lùng chế giễu một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình!"

Cổ tay vung lên, vút Đổ Linh ra ngoài, trọng lúc đó Đổ Linh va vào góc bàn, nàng ta đau đến đưa tay sờ, nơi đó vậy mà bất ngờ nổi lên một khối sưng đỏ, tay vừa đụng tới liền đau hết cả.

Nàng ta "oa" một tiếng khóc lớn lên, bỏ về hướng Quân Lan Phong: "Tỷ phu, tỷ phu!"

Quân Lan Phong rất lo lắng, một bước tránh khỏi nàng ta, lạnh lùng nói: "Người coi bốn vương là người điếc sao? Thật sự là tự tìm khổ! Người cho rằng nàng là kẻ hát rong sao? Ai cũng có thể tùy tiện để người vũ nhục như vậy sao? Nếu như người không phải họ Đổ, bốn vương sớm ném người từ cửa sổ lầu hai này xuống rồi!"

Câu cuối cùng, khẩu khí chán ghét hết sức rõ ràng.

Đổ Linh ngẩn ra, không thể tin được mà ngẩng đầu: "Tỷ phu, ta chỉ thuận miệng nói thôi."

Lạc Vân Hi hừ lạnh một tiếng, tiến lên một bước nói: "Thuận miệng nói sao? Đổ tiểu thư, vậy ta còn muốn nói cho người, trước khi ta tới đây đã sớm nghe nói, người mặt ngoài là thiên kim tiểu thư, lại vụng trộm làm kỹ nữ nổi danh nhất Mục An phủ, không biết là có phải thật không?"

Cả người Đổ Linh cứng đờ, khuôn mặt trong phút chốc tử hồng, cả người đều run rẩy: "Người...người tùy tiện phi báng ta!"

Lạc Vân Hi lạnh lùng quát: "Sì nhục chính là ta thuận miệng nói, sì nhục người chính là phi báng, đôi mắt người đúng là mắt chó."

Đổ Linh chưa từng nghe lời ác độc sì nhục như vậy, ô ô khóc lên, không để ý Quân Lan Phong còn ở đây, kêu lên: "Bắt, bắt nó lại!"

Quân Lan Phong vung tay áo lên, lạnh lùng nói: "Mang nàng ta đi!"

Hai ám vệ bay xuống, phối hợp hai bên trái phải bắt lấy cánh tay Đổ Linh, như gió rời khỏi Bình An lâu.

Ở phương xa, còn loáng thoáng nghe được một tiếng đức quảng: "Tỷ phu".

Lạc Vân Hi liếc nhìn Quân Lan Phong, mặt không thay đổi nói: "Người ta cũng gọi người là anh rể, còn vô tình như vậy, tiếng này tỷ phu, đúng là hư danh!"

Mặt Quân Lan Phong đầy khổ sở, nha đầu này, hẳn đang giúp đỡ nàng có được không? Dù sao cũng đang có người ngoài ở đây... Được rồi, trong lòng hẳn cũng không thích cách gọi này, nếu như nói, trước đây coi như mình và Đổ Tĩnh Yên cần phải kết thành phu thê, dù cho không có cảm tình, thì đối với cách xưng hô của Đổ Linh cũng không để ý, nhưng hiện tại, hẳn rất để ý, vô cùng chú ý!

Quân Lan Phong vừa ra tay, bọn thị vệ Đổ Linh mang tới ai dám động thủ đây? Từng người từng người cong đuôi, ảo não chạy mất.

Tên thanh niên kia và nữ tử áo xanh thấy tình huống không tốt, cũng nhanh chóng cáo từ.

Lạc Vân Hi chuyển mắt nhìn về phía cũng An Tam Phàm muốn chuẩn đi, thản nhiên nói: "An công tử, người cuối cùng cũng không giao tiền đúng không? Nếu như không giao, còn có một biện pháp giải quyết."

An Tam Phàm vụng trộm đưa mắt dò xét Quân Lan Phong, sau khi nhìn sắc mặt người kí tài xanh.

Hắn vội vàng hỏi: "Còn có biện pháp gì giải quyết sao?"

Ánh mắt Lạc Vân Hi quét xuống người hắn như chọn thịt heo, khoe miệng nở nụ cười âm trầm: "Một đôi chân một đôi tay hay một đôi mắt, cho người chọn một."

Loại tiếng nói kiểu giang hồ này, An Tam Phàm mới đầu nghe không hiểu, nhưng khi tầm mắt lạnh lạnh của Lạc Vân Hi đánh giá cánh tay và trên đùi hắn,

hắn lập tức cảm giác được cả người rét buốt.

Đây là muốn hắn tàn phế đó! Nghĩ tới cảm giác thống khổ khi các bộ phận từ trên người bị chặt ra, hắn nuốt nước miếng: "Không được!"

An Tam Phàm còn muốn nói gì, Quân Lan Phong đã gạt đầu, ánh mắt giống như Lạc Vân Hi, lại giống như chọn thịt heo đánh giá hắn, tán đồng nói: "Bỏn vương cảm thấy biện pháp sau tốt hơn."

Thân thể An Tam Phàm cứng đờ, lại nghe Lạc Vân Hi lạnh lùng nói: "Tốt thì tốt, nhưng tên này quanh năm uống rượu, đôi mắt có chút vẩn đục, cánh tay và chân cũng gầy như cây củi."

Khóe mắt Quân Lan Phong khẽ nhếch, trầm giọng nói: "Nhưng bốn vương từng nghe nói, người uống rượu, trái tim bị rượu thấm đẫm có thể dung để chữa bệnh."

Lạc Vân Hi thấy hắn nói vậy, nhin cười, nghiêng đầu hỏi: "Thật sao?"

Vừa nói, ánh mắt sắc bén lại nhìn về phía lồng ngực An Tam Phàm.

An Tam Phàm cố tự trấn định, không hề nhúc nhích.

Cổ tay phải Quân Lan Phong khẽ đảo, một thanh chủy thủ xuất hiện trên tay phải, hắn tiến lên một bước, nhẹ nhàng nói: "Người là đại phu, hiểu rõ kết cấu thân thể hơn so với ta, biết rõ làm sao để lấy trái tim người ra một cách lành lặn không?"

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, nhận đao trong tay hắn, ném lên, chủy thủ nhanh chóng quay vòng trên không trung, lại vững vàng rơi xuống đầu ngón tay của nàng, nàng nhẹ răng cười một tiếng, đi về hướng An Tam Phàm.

Nhìn thấy Lạc Vân Hi lại có bản lĩnh đùa nghịch đao trong lòng bàn tay, lại thêm thanh danh tàn nhẫn Trung Sơn Vương từ trước đến giờ, An Tam Phàm cũng chống đỡ không nổi nữa, hai chân mềm nhũn, "rầm" một cái quỵ xuống, run rẩy nói: "Vương, Vương gia, ta bình thường không uống rượu nhiều như thế. Vị thiếu niên này, mời người hạ đao lưu nhân! Nợ, nợ bạc của người, ta sẽ cho người hồi phủ lấy."

Hắn rùng nghe nói, Dạ Đô có kẻ quyền quý thích giết người để tìm niềm vui, cho nên, hắn không hoài nghi lời Quân Lan Phong vừa nói chút nào.

Vào giờ phút này, tuy Lạc Vân Hi mặc trang phục thư đồng, nhưng trong mắt An Tam Phàm đã có hình tượng cực kỳ cao lớn.

Kẻ gian xảo hung ác như vậy, ra tay lưu loát đến thế. Trung Sơn Vương là người thanh lãnh kiêu ngạo, hắn ở Mục An phủ nhiều năm như vậy, giao hảo cùng Đỗ Linh như vậy, cũng chưa từng thấy nam nhân này, rõ ràng hắn và thiếu niên liên rất để ý, mà thiếu niên này thấy Trung Sơn Vương cũng không sợ hãi, chỉ sợ, tiểu thiếu niên này vốn dĩ chính là công tử nào đó trong đại gia tộc đến đây tìm kiếm niềm vui mà thôi!

Nghĩ thì nghĩ vậy, hắn biết, hôm nay chỉ có thể nhận tội!

Lạc Vân Hi thấy cây chủy thủ trong tay khéo léo tinh xảo, độ cong vừa vặn, thân đao sáng như tuyết lấp lánh, nàng rất thích, bèn nghịch một phen, "Xoạt" vút ra, chủy thủ thẳng tắp bay qua đỉnh đầu An Tam Phàm, An Tam Phàm bị dọa tới cứng người, người mềm nhũn ngã xuống đất, tiếng gió ào ào thổi qua bên tai, chủy thủ lại tự bay trở lại, Lạc Vân Hi nhẹ nhàng tiếp lấy.

Quân Lan Phong nhìn vô cùng rung động, cao giọng kêu một tiếng "thân thù tốt thật", mắt đầy kinh ngạc nhìn về phía Lạc Vân Hi: "Hi nhi, chiêu thức tài tình như vậy cũng là Cửu Khúc Chỉ dạy sao?"

Lạc Vân Hi gạt đầu qua loa.

Trong lòng Quân Lan Phong động, chợt thốt lên: "Chủy thủ này tặng cho người."

Đầu tiên Lạc Vân Hi ngăn ra, rồi sau đó khéo léo cười, nói: "Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ vương gia!" Nàng nhìn về phía An Tam Phàm nằm dưới đất, chớp mũi truyền đến mùi tanh.

Quân Lan Phong đã kéo tay áo nàng kéo ra khỏi phòng, Lạc Vân Hi nhìn về phía An Tam Phàm run rẩy trên mặt đất, không biết nói gì.

Cái tên này vậy mà lại đá ra quần sao?

"Đi, về mang ngân phiếu tới." Lạc Vân Hi đứng ở trên hành lang kêu lên.

"Được, được." An Tam Phàm cố gắng đứng từ trên mặt đất lên, nói: "Ta lập tức về lấy."

Lạc Vân Hi không sợ hắn chạy mất, có Trung Sơn Vương ở đây, An gia có mấy lá gan cũng không dám đắc tội bọn hắn.

Sau nửa canh giờ, An gia lão gia và nhi tử, tự mình lái xe tới Bình An Lâu.

Nhi tử nói không sai, người ăn mặc như thư đồng kia quả nhiên quen biết Trung Sơn Vương, lúc này, một đoàn người đang uống trà trong phòng bao riêng.

Lúc An lão gia đi vào, An Tam Phàm sau lưng kéo nhẹ ống tay áo của hắn, thấp giọng nói: "Người thứ ba cạnh bình phong."

An lão gia là sư gia của Mục An phủ, gặp qua không ít nhân vật, đã may mắn được cùng phủ doãn tiếp đãi Trung Sơn Vương, Nhị hoàng tử, hắn lại chỉ từng thấy trên bức họa.

Ngay lập tức căn bản hắn không dám nhìn tới cái thư đồng An Tam Phàm chỉ kia, vào đây liền run lấy bảy quỳ xuống: "Lão thần tham kiến Trung Sơn Vương, tham kiến Nhị hoàng tử!"

Đoan Mộc Ly ngồi trên ghế, tóc đen buộc sau gáy, gương mặt tuấn mỹ có một chút mây đen, mắt phẳng lặng như hồ nước, đoạn thời gian này, trong lòng hắn cũng không vui, lúc này thân nhiên nói: "Người ngược lại có chút nhân lực."

An lão gia không dám nói nhiều, đầu cũng không dám nhắc lên.

Bầu không khí đang nghiêm nghị, Lạc Vân Hi mở miệng nói: "An lão gia, nói vậy người cũng biết sự việc này rồi, An thiếu gia mời ta hát một khúc, một ngàn lạng một bài, ta hát rồi, cũng nên trả tiền đi chứ nhỉ?"

Mồ hôi lạnh trên trán An lão gia chảy ròng, cười nói: "Con trai nhà ta không hiểu chuyện, cả ngày mơ hồ không biết gì, lời của hắn nói, người coi như đánh rắm là được."

Lạc Vân Hi bật cười, giọng nói lạnh lẽo hơn một phần: "Lời của hắn nói có thể đánh rắm, ta đã hát một bài, cũng có thể coi như đánh rắm phải không?"

Quần Lan Phong và Đoan Mộc Ly không khỏi liếc nhìn về hướng Lạc Vân Hi, tuy nàng nói câu này có chút thô tục, nhưng mà nghe tới cũng khá hợp lý.

An lão gia nhất thời không biết tên thư đồng kia rốt cuộc là ai, không dám tùy tiện nói tiếp, mồ hôi chảy lợi hại hơn.

Quần Lan Phong chậm rãi nói: "Hiện tại dùng bạc giao dịch, cũng không phải chuyện động trời gì nhưng khá bất tiện, người là sư gia của Mục An phủ, cũng chắc sẽ không quyết bạc của người ta nên mang theo thứ đồng giá đến rồi chứ?"

Trong lòng An lão gia đau như đao cắt, khổ sở nói: "Vâng, lão thần cũng không muốn quyết nợ nên đã mang một ngàn lạng ngân phiếu tới, mời mấy vị gia xem qua."

Lạc Vân Hi liếc nhìn ngân phiếu, cũng không có gì khác liền thu vào trong lòng.

An lão gia thừa cơ nêu ý kiến: "Vì áy náy bởi hành vi vô lễ của Phàm nhi, lão thần muốn mời Vương gia và điện hạ tới An phủ dùng bữa, ta và phu nhân sẽ nhận lỗi với vị tiểu thiếu gia này."

Quần Lan Phong và Đoan Mộc Ly đều không nói lời nào, giao quyền chủ động cho Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi tao nhã đứng dậy, nói năng hùng hồn: "Hắn cũng không làm sai cái gì, hắn trả tiền, ta hát một khúc, giao dịch công bằng, ai cũng không nợ ai, cho nên bữa tiệc của người, chúng ta sẽ không đi. Nhưng nếu như con trai của người còn muốn nghe ta hát một bài, ta không ngại hát lại lần nữa."

"Không cần, không cần!" An lão gia bị dọa cả người đầy mồ hôi, một ngàn lạng một bài hát, sao hắn có thể nghe nổi đây?

"Thế là xong rồi." Lạc Vân Hi thấy bộ dáng sợ hãi của hắn, khóe miệng nhếch lên nụ cười vui vẻ, khẽ chọc mặt bàn, nói: "Đi thôi!"

Nàng là người thứ nhất bước ra khỏi phòng khách.

An lão gia quỳ trên mặt đất chưa định thân lại, trong lòng kinh hãi.

Tiểu thư đồng kia có thể không phải người bình thường! Ngay cả Trung Sơn Vương và Nhị điện hạ ở trước mặt hắn cũng phải nhường nửa bước, ra khỏi phòng đều ngoan ngoãn đi theo phía sau hắn, hắn có thân phận gì mới có thể được như vậy đây?

Một ngàn lạng mua bình an, quả là có giá trị.

Biệt viện của Đỗ gia, nằm ở ngõ hẻm yên tĩnh phía Tây Mục An phủ, bốn phía trồng không thiếu cây xanh, không khí trong lành, hoàn cảnh thanh nhã, đúng là chỗ dưỡng bệnh tốt.

Quần Lan Phong và Đoan Mộc Ly cùng vào trang, bái kiến Nhan Quốc Công.

Thì ra, phụ thân của Đỗ Tình Yên là học sĩ nổi tiếng thiên hạ, Đỗ đại học sĩ công vụ bề bộn, nên ở kinh thành, chỉ có mẫu thân nàng ấy quanh năm làm bạn ở Mục An phủ. Mà mẹ nàng ấy, tức là phu nhân của Đỗ đại học sĩ, là thứ nữ Nhan Dung Kiều của Nhan Quốc Công, tuy là thứ nữ, nhưng dòng chính nữ của Nhan Quốc Công chết rồi, thành ra Đỗ phu nhân trở thành thiên kim duy nhất trong bốn đời của Nhan gia, sở dĩ thân phận khác hẳn vì Phủ Quốc Công rất hiếm nữ.

Thêm vào là mẹ nàng ấy gả cho Đỗ đại học sĩ làm chính thê, sinh ra con tất nhiên là thân phận tiểu thư dòng chính tôn quý, mà Đỗ Tình Yên thuở nhỏ đã tài mạo song toàn, có thanh danh đệ nhất tài nữ Thiên Dạ, so với mẹ nàng ấy, nàng ấy càng được Nhan Quốc Công yêu thích.

Vì muốn trông nom tốt Đỗ Tình Yên, Nhan Quốc Công đã sớm chuyển tới Mục An phủ, xây một biệt viện cạnh biệt viện của Đỗ gia, nói liền với Đỗ

Trang, cũng coi như ở đây.

Đỗ Tĩnh Yên được người có quyền uy nhất Nhan gia sủng ái, những người khác ở Nhan gia đối với nàng ấy càng tốt hơn, gần như là lấy lòng, các loại được liệu quý giá đều đưa tới chỗ này.

Nhan Quốc Công ở sân rất yên lặng, chung quanh cũng không phải không có hạ nhân, hai hàng gã sai vặt, thị nữ, ma ma hầu đứng ở ngoài sân, gia giáo vô cùng tốt, một tia tiếng ho khan cũng không phát sinh.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn, trong lòng thầm khen.

Đây là thế gia sao?

Không cần nói, vừa tiến vào viện, đập vào mắt chính là một cảnh tượng hùng hồn, coi như là biệt viện, kiến trúc cũng cực kỳ hùng vĩ, một đường gấp phải nô bộc là họ lại dừng chân nhẹ giọng chào hỏi, tư thái tự nhiên thanh thản, lễ nghi rất đến nơi đến chốn, đúng mực vô cùng.

So sánh ở đây, Lạc gia là kiểu cầu nhỏ nước chảy bên trong không thanh nhã như vậy chút nào.

Nhan Quốc Công gặp Trung Sơn Vương và Nhị hoàng tử, sau một lát, lại gọi Cửu Khúc Chi vào, Lạc Vân Hi thăm nghĩ, ở đây ước chừng không có chuyện của một được đồng như nàng, liền lững thững dạo ở nơi khác trong biệt viện.

Bên trong biệt viện có một cái cầu đá, như cầu vòng bắc dòng nước ở hậu viện, Lạc Vân Hi đi lên, trước mặt có một đoàn người đi tới.

Trông thấy nữ tử cầm đầu, nàng khẽ nhíu mày, mà Đỗ Linh, cũng phát hiện nàng.

Kẻ thù gặp lại, đặc biệt đỏ mắt, nói đại khái chính là cảnh tượng lúc này.

Trán Đỗ Linh cột lụa trắng đã thấy nàng, giật từ trong lòng dâng lên, càng ngày càng bùng nổ, quát to: "Bắt lại hần!"

Phía sau một thị nữ trầm giọng nói: "Hần là người thân y mang tới."

Thị nữ này vừa rồi cũng tiếp đón bọn họ, nên hiểu rõ.

"Mặc kệ hần là ai, bắt cho ta! Các ngươi không dám bắt sao? Được, có phải không nghe lời của ta không?" Hai mắt Đỗ Linh đỏ ngầu.

Thị nữ kia trầm ngâm nói: "Tiểu thư, chính là hần làm ngươi bị thương sao? Nếu như ngươi muốn báo thù, nô tỳ có một biện pháp tốt nhất."

"Biện pháp gì tốt?" Đỗ Linh hung hăng hỏi, giống như nếu thị nữ kia không nói ra nổi biện pháp tốt, liền hỏi tội nàng.

Thị nữ trầm giọng nói: "Dưới cầu chẳng phải có một bồn đuôi phượng tiêu sao?"

Đỗ Linh ánh mắt co rút lại: "Đó là thứ ông ngoại thích nhất."

"Đúng vậy, nếu như hái một cành lá đuôi phượng tiêu, người nghĩ, quốc công đại nhân có thể tha cho hần sao?" Thị nữ dụ dỗ từng bước.

Đỗ Linh cũng không ngốc, nghĩ một lát, sau lưng có chút phát lạnh nói: "Ngươi nói là, chúng ta đi hái đuôi phượng tiêu, sau đó vu khống hãm hại sao?"

"Tiểu thư anh minh." Thị nữ tán dương.

"Thế nhưng... ai dám đi hái?" Đỗ Linh quét mắt về sau, những ma ma, gã sai vặt này, dường như lá gan cũng không lớn như vậy.

"Nô tỳ nguyện mạo hiểm vì ngài như vậy. "Thị nữ thừa cơ đưa ra yêu cầu. "Nô tỳ lớn tuổi rồi, muốn tìm một mối hôn sự tốt bên ngoài. " Đỗ Linh mạnh mẽ gạt đầu: "Được, làm xong việc này, ta dàn xếp chuyện này cho ngươi."

Thị nữ bước nhanh về hướng Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi đang dựa ở trên cầu, nhìn mấy con cá vàng nô đùa trong nước sông dưới chân, mặt trời từ phía sau lưng chiếu xuống, chiếu lên mặt nước thành một mảnh trong suốt.

Gặp phải kẻ địch nhường bước, cũng chẳng phải tác phong của nàng.

Thời điểm thị nữ kia đang đến gần cầu, ngồi xổm người xuống, một tay kéo một cành lá xanh dưới đuôi phượng tiêu, cành hai bên như ngân châm đâm thủng ngón tay của nàng ta, máu tươi nhỏ ra, nàng ta cũng không để ý tới, tay chân cực nhanh mà tung cành lá về phía Lạc Vân Hi, sợ hãi kêu lui về phía sau: "A! Người đâu! Có người hái đuôi phượng tiêu!"

Đám người Đỗ Linh nhìn mà hít một hơi khí lạnh, trên mặt từng người xuất hiện biểu tình sợ hãi đến cực độ.

Lạc Vân Hi nhìn những hạ nhân này rối loạn hết lên, nhìn thử cành lá trên đất, nhếch lên khóe miệng cười lạnh.

Bồn đuôi phượng tiêu này là thứ được đưa từ ngoài biển vào, trước kia vương tử nước ngao tới, đưa ba bồn đuôi phượng tiêu trân quý này cho hoàng đế lúc ấy mới đăng cơ, hoàng đế vẫn luôn quý mến trưởng nữ của Nhan Quốc Công—— Nhan Dung Khuynh một trong tam đại mỹ nhân của Thiên Dạ,

liền tặng ba bồn đuôi phượng tiêu này cho nàng ấy.

Sau này, ba bồn đuôi phượng tiêu này chỉ sống sót một chậu, Nhan Dung Khuynh chết rồi, Nhan Quốc Công dốc hết sức bình sinh mới bảo vệ được bồn đuôi phượng tiêu này, từ đó về sau, bồn đuôi phượng tiêu này đã không chỉ là bảo vật, mà trở thành biểu tượng tượng trưng cho nỗi nhớ nhung của hắn với nữ nhi.

Mỗi ngày, Nhan Quốc Công đều sẽ chuyển đuôi phượng tiêu đến dưới cầu phơi nắng, bởi người trong phủ đều biết bồn hoa quý này, nên xưa nay không ai dám đến gần nó trong vòng ba thước, cho nên, dần dần, Nhan Quốc Công cũng không cần để làm vườn người phải bảo vệ nó.

Mà bây giờ, đuôi phượng tiêu vậy mà bị người ta bẻ gãy!

Tuy là Đan Hương làm ra, hơn nữa là hãm hại được đồng quên kia, thế nhưng, lúc mọi người nhìn cây cảnh được bảo hộ như vậy bị tổn thương, nội tâm đều không kim lòng được mà run rẩy... "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chém tay nàng xuống

Edit:thu thảo

Chẳng mấy chốc, liền khiến thị vệ xung quanh chạy tới, trông thấy đuôi phượng tiêu tu bổ chỉnh tề bị mất một cành cây lớn, bọn hắn đều sợ ngây người, xông lên bắt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi không trốn không tránh, giờ Tuyết Cẩm lên, cổ tay vung lên, người ở trước đều dừng lại hết, cả đám bị ngăn lại, lắc đầu, nhìn bồn đuôi phượng tiêu kia thờ dãi: "Một chậu chậu cây hiếm có đẹp thế như vậy, liền bị các người phá hủy, Đồ Linh ơi Đồ Linh, vì hãm hại ta, loại thủ đoạn này người cũng có thể sử dụng sao?"

Nàng biết đuôi phượng tiêu, thời điểm nhìn đến nó, trong đầu hiện lên ký ức tương ứng, đuôi phượng tiêu, là loài cây Thiên Dạ không có, tương đối quý giá.

Mà từ phản ứng của Đồ Linh và đám người hầu, bồn đuôi phượng tiêu này, hẳn là thứ quý giá trong Nhan phủ hoặc là Đồ phủ.

Một tên thị vệ xông về phía trước, muốn lấy đi cành lá trước mặt Lạc Vân Hi, đôi mắt đẹp của Lạc Vân Hi trầm xuống, Tuyết Cẩm vuron ra, một tay nhặt lá cây lên, nắm chặt nó.

Đây chính là chứng cứ, cành môi nàng cong lên nụ cười.

Đồ Linh kêu to: "Mau bắt hắn! Hắn hái đuôi phượng tiêu của ông ngoại! Các người nếu không muốn bị liên lụy, nhanh chóng bắt lại hắn đi!"

Nàng quát to, ánh mắt đỏ đầy rẫy sự vui vẻ khi báo thù.

Thị nữ Đan Hương kia cắn răng, đầu lông mày nhú lên nhìn rất thống khổ, nàng ta cúi đầu, muốn vô thanh vô tức rời khỏi nơi này.

Lạc Vân Hi chỉ ngón tay, quát lên: "Các người nhìn xung quanh đi, đuôi phượng tiêu bị phá hỏng, người ở đây, ai cũng không thể rời đi mà không liên quan gì."

Giọng nói của nàng lại vang vừa giòn, nói năng có khí phách, vẻ mặt thong dong tự tin dường như giống chủ tử, không giống một tên được đồng quên chút nào.

Những thị vệ này đều giật mình.

Lạc Vân Hi nâng giọng nên hét vang: "Nếu muốn tránh bị liên lụy, thì phải tóm lấy hung thủ thực sự, mỗi một người ở đây đều là kẻ tình nghi! Bảo vệ hiện trường, không cần để người nào đi, bằng không, xảy ra chuyện gì các người cũng không gánh nổi đâu!"

Lần này, tiếng hét của nàng càng nghiêm khắc hơn, chỉ thẳng vào hướng Đan Hương muốn chạy trốn.

Những thị vệ này cứ nghĩ tới hậu quả đuôi phượng tiêu bị hủy nghiêm trọng, ai cũng không nghĩ ra nhiều vậy, nhanh chóng ngăn cản Đan Hương, quát lên: "Ai cũng không được đi!"

Đồ Linh giận dữ: "Ai bảo các người nghe hắn! Hắn chỉ là nô tài!"

Những thị vệ này trấn tĩnh lại, đều cảm thấy Lạc Vân Hi nói có lý, mặc kệ có phải nàng làm ra chuyện này không, người ở đây cũng đều trở thành nhân

chúng, không có khả năng vô duyên vô cớ rời khỏi đây!

Lạc Vân Hi thấy Đỗ Linh tức đến đỏ bừng cả mặt, cười nghịch ngợm, nói: "Đỗ tiểu thư, hiện tại phải điều tra ra người thực sự phá hủy đuôi phượng tiêu mới là quan trọng nhất, mời ngài phối hợp với chúng ta, bằng không, khó tránh khỏi sẽ khiến người khác nghi ngờ người!"

Lần này Đỗ Linh liền tức đến méo mồm, thì ra là nàng ta thành người ngoài sao?

Trừ bọn thị vệ trong phủ đến sau, người ở chỗ này, rõ ràng ai cũng nhìn thấy, đuôi phượng tiêu kia rõ ràng là Đàn Hương bẻ gãy giá họa cho Lạc Vân Hi!

"Được!" Đỗ Linh trầm giọng nói: "Điều tra thì điều tra, chúng ta đều nhìn thấy, rõ ràng chính là người hái!"

Quay mặt sang, nàng liền dạy bảo những thị vệ kia: "Ta là tiểu thư Đỗ gia, ngay cả lời của ta các người cũng không tin phải không? Ta nói là hái hái, tại sao các người không bắt hái!"

Những thị vệ này cũng rất xấu hổ, không phải bọn hắn không muốn bắt Lạc Vân Hi, mà là căn bản không tới gần nàng được!

Trước mắt, đành chờ Nhan Quốc Công tự mình đến xử lý mới đúng là thượng sách.

Mà bọn hái, có thể sẽ bị xử phạt bởi vì bất lực, cho nên, mỗi người ở đây, bọn hái cũng sẽ không để cho đi ra ngoài!

Đàn Hương có chút nóng nảy, nắm chặt tay, mà không dám nhúc nhích.

Sau khi Nhan Quốc Công nghe nói tin tức đó, gần như là chạy như bay đến, mọi người lập tức yên tĩnh lại, đã trông thấy lão nhân chạy tới, hái có một bộ râu bạc lung lay, dáng người kiên cường, ngũ quan anh tuấn, con người sắc bén.

Hắn nhanh chóng nhào tới chậu hoa phượng đuôi tiêu, ôm chặt chậu hoa, đôi mày rậm phút chốc dựng đứng lên, ngũ quan lập tức trở nên dữ tợn, trán lộ gân xanh, hết sức đáng sợ.

"Ai làm!" Hắn quay đầu lại, lạnh lùng quát to, giọng nói già nua tràn đầy lực lượng, chấn động mặt đất.

"Bụp, bụp, bụp." Người bốn phía quỳ xuống, tất cả sắc mặt trắng bệch, đều bị vị lão giả này dọa sợ rồi.

"Nàng, là nàng!" Đỗ Linh cố tự đứng thẳng, run rẩy nói, một ngón tay chỉ về hướng Lạc Vân Hi thân nhiên tự đắc trên cầu.

Giờ khắc này, nữ tử mặc trang phục đồng tử, hình dạng tinh xảo vô cùng, dáng người tuy gầy yếu, thể nhưng mặt sáng rực, khiến người khác khó mà dời mắt.

Lạc Vân Hi dò xét từ trên xuống dưới vị lão gia tinh thần phấn chấn này, giờ phút này hái đang nổi giận đùng đùng, gương mặt già nua chuyển thành màu tím, hai con người càng thêm mãnh liệt, đáng sợ thật là đáng sợ, mà hai con người trọng to, đang hung tợn tập trung vào tay nàng.

Ngón tay thon dài trắng nõn nắm phiến lá đuôi phượng tiêu lớn, lá cây chết dưới ánh mặt trời mướt mà no đủ, còn có màu xanh như chưa bị lấy xuống.

Quân Lan Phong đuổi tới sau nhìn thấy cảnh này, thầm kêu một tiếng không được, mũi chân

điềm một cái, thân mình như ung bay lên, lao thẳng tới đầu cầu, đồng thời, ánh mắt Đoan Mộc Ly trầm xuống, nhẹ rơi vào trước người Nhan Quốc Công.

Quân Lan Phong đứng Lạc Vân Hi trước người, vô tình hay cố ý ngăn trở tầm mắt hung ác của Nhan Quốc Công, trầm giọng nói: "Trong chuyện này sợ là có hiểu lầm gì đó."

Nhan Quốc Công ngắt ra, ánh mắt dần lạnh: "Hắn là ai?"

"Hắn là tiểu đồ nhi của ta." Giọng nói của Cửu Khúc Chỉ vang lên sau lưng Nhan Quốc Công, hái có chút lo âu liếc nhìn ở đây, hỏi: "Hi nhi, chuyện gì thế này?"

Lạc Vân Hi cười khanh khách, hai bên gò má lộ ra hai cái lúm đồng tiền, ý cười nhộn nhạo hơn cả ánh mặt trời sáng lạn, đẹp khiến cho người ta không dời nổi mắt.

Giọng của nàng, như người cũng tuyệt đẹp: "Nghe đại danh Nhan Quốc Công đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả là có phúc ba đời."

"Chớ nói lời vô nghĩa cùng lão phu!" Hiện tại đang lúc Nhan Quốc Công nổi nóng, uy nghiêm quát nàng ngưng lại.

Thần sắc Lạc Vân Hi thân nhiên, cũng không để chuyện hái nổi giận trong lòng, duy trì nụ cười cao quý như trước: "Quốc công đại nhân, mắt thấy chưa hái là thực sự, tai nghe cũng chẳng phải thật, ngài sẽ không nghĩ rằng ta hái đuôi phượng tiêu của ngài chứ?"

Nói rồi, nàng nhẹ nhàng chuyển động lá cây trong tay.

Nhan Quốc Công cố nén tức giận, nhưng cũng không có bộ dạng lỗ mãng như trước, nói: "Phủ của Lão phu, còn chưa từng có người nào dám đụng đến đuôi phượng tiêu này, mà lá cây đang ở trên tay ngươi, ngươi còn điều gì để nói đây?"

Lạc Vân Hi vươn tay, hơi gầy áo Quân Lan Phong. Quân Lan Phong quay đầu lại, mắt đầy vẻ u ám, ngưng mắt nhìn nàng, không che giấu được e ngại, hẳn cũng không muốn nàng cứ đi như vậy trước mặt Nhan Quốc Công, Nhan Quốc Công đang tức giận mà.

Lạc Vân Hi khẽ gật đầu: "Không có chuyện gì."

Cửu Khúc Chi có chút tức giận nói: "Nhan lão đầu, tính tình đồ nhi nhà ta ta biết, nàng sẽ không thêm yêu thích bồn lông gà tiêu của ngươi đâu!"

Lạc Vân Hi nghe sư phụ nói đuôi phượng thành lông gà, không nhịn được bật cười.

Khóe miệng Đoan Mộc Ly cũng có ý cười, nói: "Đúng vậy, sư đệ ta đã nói không hái, thì chắc chắn không hái."

Hắn chuyển qua gương mặt đẹp trai, nhìn Lạc Vân Hi, thần sắc rất yên ổn.

Lạc Vân Hi chậm rãi bước đến, dừng lại ba thước trước mặt Nhan Quốc Công, chỉ về phía đuôi phượng tiêu trong ngực hắn hỏi: "Quốc công gia, theo ngài nói, cây đuôi phượng tiêu này là lấy cái gì để làm gãy vậy?"

Nhan Quốc Công cúi đầu liếc nhìn đuôi phượng tiêu trong ngực, đợi nhìn đến vết thủng giống như răng chó, tim đau đớn một trận, oán hận nói: "Nơi đứt không bằng phẳng như vậy, tất nhiên là dùng tay hái, không phải dùng dao rồi."

"Đúng vậy, dùng tay." Lạc Vân Hi duỗi ra mười ngón tay của mình, ngay thẳng để ở trước mắt hắn.

Nàng nhẹ giọng nói: "Đuôi phượng tiêu là loại cây quý hiếm, đặc điểm lớn nhất của nó chính là bộ phận hai bên cây mọc nhiều gai, cực dễ dàng đâm vào tay, nơi này đứt như vậy, đương nhiên là có người vội vàng hái xuống, không thể không bị thương tới tay. Nhưng người nhìn xem, tay của ta, có một chút dấu vết bị đâm cũng không có."

Quả nhiên, mặt trời chiếu xuống, ngón tay như ngọc, đốt ngón tay tuyết trắng phong phú mà non nớt, không có bất kỳ vết thương nào.

Nhan Quốc Công nửa tin nửa ngờ, nhìn nàng nắm đuôi phượng tiêu trong tay, cau mày nói: "Điều này cũng không có thể nói rõ, có thể, dùng thứ gì đó để bao tay thì sao?"

Lạc Vân Hi buông lỏng mi xuống, trong lòng thầm mắng, lão hồ ly, quả nhiên sẽ nhớ ra, như ánh mắt đảo một vòng qua bốn phía của dòng nước, nhanh chóng nói: "Mỗi mỗi người ở đây nâng tay ra."

Lại liếc về hướng Nhan Quốc Công: "Thế này có được không? Lúc chuyện xảy ra, ta và người Đỗ Linh tiểu thư mang theo đều ở đây, mỗi người, đều có thể bị hoài nghi."

Nhan Quốc Công không thêm nhắc lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn các nàng: "Đưa tay ra!"

Từ lúc Đỗ Linh nghe Lạc Vân Hi bình tĩnh giải thích cùng Nhan Quốc Công, trái tim đã "bụp" nhảy dựng lên, nhắc tới vết thương, cả người lạnh băng.

Nàng có thể cảm thấy, Đan Hương bên cạnh đang run rẩy, không ngừng run rẩy.

Phải làm sao đây? Phải làm sao? Nàng một mặt vươn tay của mình ra, một mặt nhanh chóng nghĩ biện pháp giải quyết. Tiếc thay, đại não như bị hồ dán, nhìn thấy Nhan Quốc Công giống như chuột thấy mèo, còn nghĩ ra biện pháp gì nữa sao?

Tất cả mọi người đưa tay ra, chỉ có Đan Hương chấp hai tay sau lưng như trước.

"Còn một người đây này!" Mắt Lạc Vân Hi chăm chú nhìn chằm chằm Đan Hương, ánh mắt một mảnh lạnh lùng.

Nhan Quốc Công tập chung lực chú ý trên mặt Đan Hương, nổi lòng nghi ngờ, trầm xuống nói: "Còn không đưa tay ra!"

Đan Hương biết hôm nay tránh không được, chọn lựa đưa chân bỏ chạy, nhiều thị vệ như vậy, nàng ta chạy thoát như thế nào được chứ?

Lạc Vân Hi lắc đầu, than thở, nói: "Vừa rồi còn cảm thấy ngươi thông minh lanh lợi, vào lúc này lại vụng về như vậy, chạy trốn được sao? Thật khờ mà. Ta rất xem trọng ngươi đó nha."

Nghe Lạc Vân Hi nói, Nhan Quốc Công hét to một tiếng, hai ám vệ bên cạnh hắn bước ra, lắc mình đi qua, túm lấy Đan Hương từ trong tay thị vệ, ném về hướng trước mặt Nhan Quốc Công, rồi nắm chặt tay nàng ta, nhắc lên.

"Tê —— " Vào lúc này, bọn hạ nhân vừa rồi tận mắt nhìn Đan Hương hái đuôi phượng tiêu, cũng không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngón trở cùng ngón cái bên tay phải Đan Hương đều bị đâm thủng hai lỗ nhỏ, máu tươi chảy ra đã khô cạn, nhưng vết máu vẫn không được lau sạch.

Bọn họ chưa bao giờ chạm vào đuôi phượng tiêu, làm sao nghĩ đến, bộ phận lá cây này lại mọc gai lợi hại như vậy chứ?

"Ba!" Dưới con thịnh nộ, Nhan Quốc Công quát một cái tát tới, một cước đá Đản Hương ngã lăn trên đất. "Vì sao?"

Hắn biết Đản Hương là đại nha hoàn bên người Đỗ Linh, ánh mắt chất vấn lập tức bắn về phía nàng ta.

Đỗ Linh "rầm" quỳ xuống, bả vai kịch liệt rung động, muốn giải thích, nhưng Lạc Vân Hi đã mở miệng trước nàng ta: "Lão gia, trán Đỗ tiểu thư chịu va chạm, tuy không phải ta làm, nhưng do ta mà lên, nha hoàn của nàng ta ghi hận trong lòng, báo thù vì nàng ta, mới nghĩ ra biện pháp vu khống hãm hại như thế."

Nàng nói lời này cực kỳ hoàn mỹ, giữa những hàng chữ không trách cứ Đỗ Linh nửa phần, đẩy hết trách nhiệm cho Đản Hương.

Mắt Lạc Vân Hi lấp lánh ánh sáng, nàng là người ngoài, nếu như vừa mở miệng mà trách tội Đỗ Linh, bất kể là có phải Đỗ Linh sai hay không, Nhan Quốc Công nhất định sẽ lưu lại ấn tượng xấu về nàng.

Nói như thế nào, thì người ta mới là thân thích mà!

Quả nhiên, nghe xong lời này, Nhan Quốc Công nhìn nàng một cái, cảm thấy tiểu thư đồng gia tương đối bình tĩnh, cũng không phải loại người đổ tội lung tung cho người khác, hảo cảm đột ngột nảy sinh.

Hắn quay đầu nhìn về phía Đỗ Linh, vào lúc này Đỗ Linh cũng không kiêu căng nữa, gật đầu liên tục: "Đúng vậy, Đản Hương làm chuyện sai, là do con không dạy tốt, nhưng nể tình nàng ấy một lòng bảo vệ chủ, mong ông ngoại tha thứ cho sai lầm của nàng ấy!"

Nói xong, nàng ta quỳ trên mặt đất cuống quýt đập đầu, đựng rất nặng, có máu từ bên trong lụa trắng chảy ra, nhuộm đỏ băng gạc trắng như tuyết.

Nhan Quốc Công hừ lạnh một tiếng: "Tha thứ sao? Nàng ta bắt mẫn thay người ta mặc kệ, nhưng nàng ta lại dám có ý nghĩ với đuôi phượng tiêu của ta! Biết rõ này lão phu yêu bòn đuôi phượng tiêu như trân bảo, không để ý đến lão phu tức giận, hãm hại người khác ác độc như thế, nô tài thế này, giữ nàng ta có tác dụng gì?"

Một tiếng cuối cùng, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

Lạc Vân Hi biết, đôi tay Đản Hương nhất định là giữ không được, nàng cũng không muốn nhiều lời, đã có dũng khí cướp hỏ con, vậy sẽ phải có dũng khí gánh chịu hậu quả.

Đáng tiếc Đỗ Linh...

Quả nhiên, Nhan Quốc Công hét lớn một tiếng: "Người đâu, chém hai tay nô tài này cho bốn quốc công! Đuổi ra khỏi phủ, cả đời không được vào Nhan phủ!"

"A!" Đản Hương hoảng hốt hét lên, ngất đi.

Lạc Vân Hi nhắc mắt nhìn bốn phía, bọn hạ nhân Đỗ Linh mang tới từng người từng người như chim sợ cung tên, không dám phát ra một tiếng động, mắt Đỗ Linh cũng trừng lớn, không thể tin được mà nhìn Đản Hương bị ám vệ khiêng xuống dưới.

Quần Lan Phong, Đoàn Mộc Ly đều lạnh mắt nhìn, không ai có ý đồng tình.

Lạc Vân Hi lúc này mới thấp giọng nói: "Lão gia, Đản Hương làm ra việc này, chịu trừng phạt là đương nhiên, chỉ là, Đỗ tiểu thư cùng những người ở khác rõ ràng trông thấy quá trình sự việc, lại vẫn đổ oan cho ta, để những thị vệ này tới bắt ta, thời điểm ngài trách của ta, không nói câu nào. Ta muốn biết, Hai đại thế gia Nhan phủ và Đỗ phủ, lại liên hợp lại, tùy tiện nói xấu người ngoài sao?"

Đỗ Linh sao? Nàng cũng không muốn tha cho nàng ta, nên phải làm gì đây? Đành phải thêm chút dầu vào lửa thôi.

Và lại, thật sự nàng nói đúng, nàng không nói, sau này Nhan Quốc Công hỏi, những thị vệ này cũng nhất định khai ra chuyện Đỗ Linh muốn bắt nàng.

Ánh mắt Nhan Quốc Công lạnh lùng, chán ghét nhìn vào Đỗ Linh.

Kỳ thực không cần Lạc Vân Hi nói lời này, hắn cũng có lòng nghi ngờ.

Không có Đỗ Linh cho phép, Đản Hương dám một mình đi lên hái đuôi phượng tiêu sao? Hắn không ngờ chính là, sau khi nhìn đến đầu đuôi sự việc, Đỗ Linh còn có thể nhắm mắt đổ lỗi cho Lạc Vân Hi, nữ tử này xảo quyệt thật!

"Ông ngoại, con sai rồi, con sai rồi!" Đỗ Linh bị dọa khóc lớn lên. "Lúc ấy, ta chỉ muốn giúp Đản Hương, muốn giúp nàng ấy thoát tội thôi, là lỗi của ta! Ta không nên tốt với một người làm như vậy!"

Nói đến đây, Đỗ Linh cũng chẳng phải ngu ngốc, loại phương pháp trốn tội này vẫn biết, nói chuyện như vậy, sẽ chỉ làm người khác cảm thấy nàng ta đối xử tốt quá với nô tài thôi.

Nhan Quốc Công ăn muối còn nhiều hơn so với nàng ăn cơm, trong lòng như gương sáng chiếu rõ, mũi hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngoại về Đỗ phủ đi! Cả những thứ quý giá này nữa, muốn ngoại ở đây chăm sóc Yên nhi, thật là làm điều thừa!" Đỗ Linh nghe vậy, quệt nước mắt: "Đừng, đừng, ngày mai ta sẽ lên đường hồi kinh, đa tạ ông ngoại."

Nhan Quốc Công thật sự không thích, lông mày nhướn cao: "Đi xuống đi!"

Khóe miệng sâu xa Lạc Vân Hi giương lên, nàng biết, Đỗ Linh là thứ nữ của Đỗ đại học sĩ, nàng và Nhan phủ kỳ thực không có gì liên hệ huyết thống, nhưng thứ nữ bình thường sẽ nhận mẹ cả là thân nhân trong nhà, y hệt Vinh gia, thực ra cũng là nhà cậu nàng ta.

Nhan Quốc Công mặc dù không giận nàng, nhưng cũng không thể vượt qua Đỗ gia đi quản giáo Đỗ Linh, nói vậy, về sau hẳn cũng không muốn nhìn thấy Đỗ Linh.

Đỗ Linh và một nhóm hạ nhân lui đi, bọn thị vệ cũng hết sợ hãi, khôi phục đội hình, tiếp tục công việc hàng ngày của mình.

Dưới cầu, Nhan Quốc Công nghiêng đầu nhìn về phía Lạc Vân Hi, tự đáy lòng khen một câu: "Đồ đệ này của thần y ngược lại cực kỳ thông minh."

Đổi thành người khác, bị hãm hại như vậy, chỉ sợ sớm đã kêu trời trách đất kêu oan, sẽ không thể tự mình thoát tội, lưu loát sạch sẽ như vậy được.

Cửu Khúc Chỉ vui vẻ: "Đương nhiên, cũng không nhìn một chút sư phụ nàng là ai sao?"

Đoan Mộc Ly cũng vạn phần tự hào, trong lòng trở nên vô cùng tốt, cười hi hi nói: "Nhìn sư phụ có tác dụng gì, muốn xem sư huynh của nàng là ai mới đúng!"

Sư muội thông minh lanh lợi như thế, thật sự làm hắn bất ngờ, cũng làm hắn vui mừng.

Hắn nhìn về hướng Lạc Vân Hi, ánh mắt phức tạp, lúc hắn biết sư muội bệnh như vậy, cũng chỉ có một cây nhân sâm, làm thế nào cũng là không đúng, cho nên dọc con đường này, trong lòng đặc biệt ngọt ngào.

Trên mặt Nhan Quốc Công cũng không nụ cười, tuy thấy được Lạc Vân Hi khác với tất cả mọi người, nhưng hiện tại, làm hắn quan tâm chính là đuôi phượng tiêu.

Hắn đau lòng ngồi xổm xuống, đặt chậu hoa trên mặt đất, ngón tay nhẹ gầy cành lá, thật sự đánh giá nơi đứt, đáy mắt dâng lên thương tiếc cùng phần nộ, mắng: "Chém tay nàng ta, thật đúng là lợi cho nàng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Chế tác phân

Lạc Vân Hi nhìn thấy mặt Nhan Quốc Công đầy vẻ đau lòng, hơi có chút thương hại, không nhịn được mở miệng khuyên nhủ: "Lão gia, vật ngoài thân, không cần quá để ý, mê muội sẽ mất cả ý chí đấy."

Mặc dù là cây cũng giống như vậy, cung chiều quá đáng là không thể được.

Nhan Quốc Công ngẩng đầu, nheo con ngươi lại, nhìn nàng một cái, mới phát hiện thiếu niên ăn mặc như được đồng này khá tuần tú. Đối với việc nàng gọi mình "Lão gia", hắn cũng không cảm thấy không có lễ phép, trái lại, trong lòng lại có một loại cảm giác thân thiết.

"Ngươi nói có lý, tiếc thay, bồn đuôi phượng tiêu này đối với bồn quốc công mà nói, lại có ý nghĩa khác." Nhan Quốc Công chậm rãi nói.

Hắn nâng đuôi phượng tiêu lên, đi về phía lúc đầu tới.

Lạc Vân Hi không biết này bồn cây đối hắn có ý nghĩa gì khác, liền lên tiếng nhắc nhở: "Mùa hè này, không phải chỉ có thể đưa nó ra phơi dưới ánh mặt trời, còn có, nếu muốn nó lớn nhanh chút, cũng chẳng phải không có biện pháp."

Nghe vậy, Nhan Quốc Công lập tức quay đầu, đi vài bước lớn tới trước mặt nàng, kinh ngạc hỏi: "Ngươi thật sự giống như hiểu về phương diện này, ngươi đã trồng đuôi phượng tiêu sao?"

Lạc Vân Hi cong môi, sắc mặt kiêu diễm: "Trước đây ta nhìn thấy biện pháp trồng nó trên sách, đuôi phượng tiêu hay còn gọi là cây vạn tuế, sở dĩ gọi là cây vạn tuế, là vì nó sinh trưởng đặc biệt chậm, nhưng cũng có thể áp dụng phương pháp xúc tiến làm nó trưởng thành, không biết ngài có hứng thú nghe không?"

Nhan Quốc Công vui vẻ, nói: "Nói một chút đi."

Quân Lan Phong ho nhẹ một tiếng nói: "Bên ngoài khá nóng, quốc công, chúng ta đi vào ngồi một chút thôi."

Nhan Quốc Công gật đầu nói: "Nói đúng lắm, đến, đều đến vườn U Mai ngồi một lát."

Lạc Vân Hi theo hướng Nhan Quốc Công đi đến một nơi, ba gian nhà hợp lại, bố trí ngăn gọn, trong sân không có bất kỳ cái gì khác trang trí, chỉ có không ít cây mai, một rừng mai phủ đầy. “U Mai” bức hoành treo hai chữ to tại cửa viện.

Ở đây, chính là nơi Nhan Quốc Công ở.

Gian ngoài, hai hàng hạ nhân đứng hầu như trước, Xuân Liễu lo lắng chờ tại sân cách đó không xa, vừa rồi mọi người ra ngoài, nàng ấy chưa kịp đuổi tới, vào lúc này mới yên lòng, lặng lẽ đi sau lưng Lạc Vân Hi.

Vào phòng khách chính U Mai viện, mọi người đều ngồi xuống.

Gian ngoài yên tĩnh, bọn hạ nhân ai cũng không phát ra âm thanh, bốn thị nữ lặng yên không một tiếng động đi vào, pha trà mới cho mọi người.

Nhấp một ngụm trà, Lạc Vân Hi mở miệng nói: “Nếu muốn nó sinh trưởng nhanh, nhất định phải chú ý lượng nước tưới không được quá lớn, cây vạn tuế không thích ẩm áp ẩm ướt, nên không thể quá ướt, cái này chắc lão gia cũng biết.”

Nhan Quốc Công vô cùng gật đầu đồng ý: “Đuôi phượng tiêu sợ lạnh, mùa đông hàng năm, ta đều đặt nó trong phòng ấm, chẳng qua phương diện tưới nước, thật sự là không chú ý tới.”

Lạc Vân Hi cười nói: “Tưới một chút là được.”

“Sư đệ, người xem trên quyền sách nào vậy?” Đoan Mộc Ly nhíu mày suy nghĩ một chút, nhưng không nhớ Thiên Dạ có quyền sách nói về biện pháp trồng đuôi phượng tiêu hoặc là cây vạn tuế.

Lạc Vân Hi cười nhạt không đáp, Quân Lan Phong nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Xem ra Hi nhi từ nhỏ đã đọc nhiều sách vở, cách trồng một giống cây hiếm như vậy cũng biết.”

Lạc Vân Hi liếc hắn, tiếp tục nói: “Mỗi tuần, tức là bảy ngày một lần, phải bón phân cho cây vạn tuế.”

“Cái này không được!” Nhan Quốc Công xua tay. “Hai bồn đuôi phượng tiêu trước kia chết là do tưới phân đó, chúng nhanh chóng khô héo rồi chết, nên không thể bón phân được.”

Lạc Vân Hi khẽ cười: “Lão gia, người đừng vội, hai bồn bị chết là vì bón không đúng loại phân, phải có phân thích hợp mới được.”

“Hả? Vậy phải có loại phân gì?”

“Ta có thể làm cho người.” Lạc Vân Hi thân nhiên nói: “Ta sẽ làm một loại phân mới.”

Nhan Quốc Công do dự dưới lác đầu: “Quên đi, nếu nó chết, vậy thì xong rồi, không cần thử.”

Lạc Vân Hi nhặt khối bánh đậu xanh mình thích ăn từ trong đĩa, nhẹ nhàng cắn một cái, dáng vẻ cực kỳ tao nhã, ăn xong một cái mới lên tiếng: “Lão gia, cơ hội chỉ có một lần, muốn dừng cảm cái cách, hay vĩnh viễn bảo thủ mà không có tiến bộ là do người nha!”

Nhan Quốc Công nhìn bị phiền lá tổn thương, vẫn không quyết định chắc chắn được.

Khóe mắt Quân Lan Phong thâm ý cười, nói: “Quốc công, người chỉ tin tưởng nàng là được, việc nàng chắc chắn như vậy, rất ít khi sai, bốn vương cam đoan với người, nếu quả thật có sai lầm, ta lập tức phái thuyền ra biển, mang người có bốn đuôi phượng tiêu này ra hải ngoại, để cho bọn hắn cứu sống bốn cây cho người, như thế có được không?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Nhan Quốc Công, mà Đoan Mộc Ly, Cửu Khúc Chi đều giật mình.

Nhan Quốc Công nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Quân Lan Phong.

Hắn bảo đảm lớn như vậy cho mình! Nếu như sai, không tiếc vận dụng lực nhân lực đưa đuôi phượng tiêu ra biển.

Nếu như không phải hắn tin tưởng bản lãnh đồ đệ này của Cửu Khúc Chi, thì Trung Sơn Vương từ trước đến giờ làm việc trầm ổn sao lại mở miệng khoác lác lớn như vậy chứ?

Lạc Vân Hi nhíu mày nhìn về phía Quân Lan Phong, hỏi: “Người tin tưởng ta như vậy sao? Nếu ta là làm hư hại thì làm sao đây?”

Nụ cười của Quân Lan Phong thêm nồng đậm, con người giữ kín như bưng, trầm giọng nói: “Làm hư hại, ta cho người chết là được.”

Lạc Vân Hi ngẩn ra, môi hé mở, lời gì cũng nói không được, chỉ cảm thấy bánh đậu xanh lạnh lẽo lấp ở yết hầu, có chút khó chịu.

Quân Lan Phong nở nụ cười như trước, nhìn về phía Nhan Quốc Công: “Như vậy được không?”

Nhan Quốc Công lập tức quyết định: “Được, có Lan Phong bảo đảm, thì ta yên tâm rồi.”

Lạc Vân Hi nghe vậy, khóe miệng cong lên nụ cười lạnh, Lan Phong, gọi thiết thật đấy! Ngược lại, nhìn lão giả này thích đuôi phượng tiêu như vậy, thì nàng giúp một phen! Dễ như ăn cháo mà thôi, nói đến đây, nhĩ tử hần là Nhan Quốc Công cũng giúp mình nhiều lần!

Lạc Vân Hi ở hậu viện chế phân, Xuân Liễu ở một bên hỗ trợ, Nhan Quốc Công mang theo Quân Lan Phong, Đoan Mộc Ly và Cửu Khúc Chi sang viện bên cạnh thăm Đỗ Tĩnh Yên.

Xuân Liễu chu môi nói: “Tiểu thư, ngươi cần gì phải giúp Nhan Quốc Công trồng loại cây này chứ? Nếu làm nó chết, hần còn trách ngươi, chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt, từ trước đến giờ người đều không làm!”

Lạc Vân Hi một mặt chọn lựa các loại phân hạ nhân đưa tới, một mặt nói thật ra: “Ta cũng không biết, chỉ là cảm giác.”

“Cảm giác gì?” Xuân Liễu hiếu kỳ hỏi.

Lạc Vân Hi lắc đầu, trong con ngươi xẹt qua một chút nghi ngờ: “Một loại cảm giác nói không nên lời, dường như là cảm giác rất thân thiết.”

Xuân Liễu bật cười, mặc dù không hiểu, cũng không hỏi lại.

Không biết khi nào, giọng của Quân Lan Phong vang lên ở bên tai: “Hi nhi, có muốn ta hỗ trợ hay không?”

Lạc Vân Hi nghiêng đầu, Quân Lan Phong các loại phân nhìn đầy đất, hơi nhú mày, giương mắt nhìn nàng.

“Ở đây không cần ngươi giúp, nhanh đi xem vị hôn thê của ngươi đi.” Lạc Vân Hi thúc giục.

Trên mặt Quân Lan Phong hiện lên vẻ u oán: “Hi nhi, ngươi biết rõ ràng trong nội tâm ta không có nàng ấy, vẫn còn muốn nói loại lời này sao?”

Trong lòng Lạc Vân Hi căng thẳng, quay đầu lại quan sát bốn phía xem có người đang nghe trộm hay không, Quân Lan Phong đã nắm chặt tay nàng, thấp giọng nói: “Người đều bị ta đuổi ra ngoài, mấy hôm nay ngươi luôn không cho ta sắc mặt tốt, ngươi phải biết là ta đối với ngươi là xưa nay chưa từng thay đổi.”

Trong lòng Lạc Vân Hi lạnh lùng, hất tay của hắn ra, nói: “Ta có quan hệ gì với ngươi? Dựa vào cái gì muốn ta cho ngươi sắc mặt tốt đây? Vương gia, ta coi ngươi như bạn mới tươi cười với ngươi, nhưng cũng muốn ngươi xem rõ ràng thân phận của chúng ta, loại lời nói khiến người khác hiểu lầm này, không nên nhắc lại nữa!”

“Thân phận của chúng ta sao?” Quân Lan Phong cũng không thích cảm giác bị nàng bài xích, bị nàng mãnh liệt đẩy ra ngoài, lại nắm chặt tay nàng một lần nữa, cũng nâng giọng lên. “Chúng ta cũng hôn nhiều lần như vậy rồi, ngươi nói chúng ta có thân phận gì?”

Lúc này Lạc Vân Hi không nói gì.

Hôn rất nhiều lần, đó cũng là bị cưỡng hôn có được không?

Xuân Liễu ở một bên tròn mắt há mồm, trong đầu cảm thấy trống rỗng, căn bản không biết trước mắt xảy ra chuyện gì.

“Bộp!” Một tiếng giòn vang, tay nàng ấy cầm bình làm rơi xuống đất, lập tức vỡ thành nhiều mảnh vụn, phân ở bên trong phân đã rơi ra ngoài, làm bẩn mặt nền.

“Ngươi, Trung Sơn Vương, ngươi... “ Nàng ấy lời nói không ra lời nhào đến, gất giọng kêu lên. “Đừng chạm tiểu thư nhà ta! Không hợp lễ tiết đâu!”

Giọng nói của Xuân Liễu rất nhẹ, sắc mặt Quân Lan Phong hơi trầm, trong nháy mắt âm thanh của Xuân Liễu im bật, thì ra là Lạc Vân Hi dùng tay che miệng của nàng ấy.

Lạc Vân Hi không muốn bị người khác biết thân phận con gái của mình, càng không muốn bị người khác hiểu lầm nàng và Quân Lan Phong có quan hệ gì.

Quân Lan Phong đứng lên nói: “Ta đi trước, ta để Cửu Sát ở nơi này cùng ngươi.”

Lạc Vân Hi không kịp cự tuyệt, bóng lưng cô đơn của nam nhân đã biến mất trong viện.

Lúc xế trưa, phân mới rót cục ra lò. Lạc Vân Hi trung hòa vài loại phân, lại thêm một số nguyên liệu đuôi phượng tiêu cần, lại nước pha loãng, chế biến ra phân tính có tính a-xít trên tay.

Nhan Quốc Công cũng dẫn đoàn người từ chỗ Đỗ Tĩnh Yên trở lại, một hồi viện liền chạy vội tới hậu viện nhìn.

Lạc Vân Hi thả 1 bình phân lớn mới chế ở trên cửa sổ, cười nói: “Đây là phân ta mới phối ra, cách bảy ngày, bón một chút cho đuôi phượng tiêu, tốc độ sinh trưởng sẽ được cải thiện, chẳng mấy chốc sẽ mọc ra lá mới.”

Nhan Quốc Công vui vẻ, sai người thưởng cho Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi thản nhiên nhận.

Sau khi có phân, Nhan Quốc Công lập tức để người bón một chút cho đuôi phượng tiêu, thử hiệu quả một lần, vừa vặn thừa dịp Quân Lan Phong đoàn

người còn ở lại, nếu cây bị tổn thương lớn, hẳn cũng phải tìm tới Quân Lan Phong.

Sau đó Nhan Quốc Công chiêu đãi mấy người ở phòng khách, lúc này Lạc Vân Hi cũng nhìn thấy Đồ phu nhân Nhan Dung Kiều.

“Phụ thân.” Nhan Dung Kiều đi đến bên cạnh Nhan Quốc Công, thấp giọng nhỏ nhẹ nói.

Nàng ta hơn ba mươi tuổi, sinh ra là con của thế gia, trải qua những tháng ngày ăn no mặc ấm, dáng người đầy đặn, tuổi trẻ được bảo dưỡng rất tốt, màu da trắng nõn, mắt hạnh mi dài, rất thanh lệ.

Một bộ áo mỏng thêu hoa ngọc lan, váy dài màu hồng nhạt, tóc chải gọn gàng, còn cầm đủ các loại trân vàng nạm ngọc, cổ tay đeo vòng tay ngọc vô cùng quý giá, cả người còn có vài loại nữ trang khác, không phải là vàng thì là bạc, nhìn đã cảm thấy phú quý.

“Lan Phong, Nhị hoàng tử, thần y đại nhân, mời tới bên này.” Cùng Nhan Quốc Công nói, Nhan Dung Kiều liền làm động tác mời, động tác, thần sắc đều lưu loát, lão luyện, đủ thấy ở thế gia, cách đối nhan xử thế cũng rất được coi trọng.

Thân phận hiện tại của Lạc Vân Hi cũng chỉ là được đồng, tiểu đồ nhi Cửu Khúc Chi, nên đi sau lưng Cửu Khúc Chi, Nhan Dung Kiều thấy thế, dẫn nàng và Xuân Liễu xuống phía dưới ngồi.

Nhan Quốc Công cười híp mắt nói: “Hi nhi hôm nay đã có công lớn, giúp chế biến phân đuôi phượng tiêu cho bốn quốc công, giờ cũng nên ngồi lại đây, các người không có ý kiến chứ?”

Nói rồi chớp mắt quét tới hướng Quân Lan Phong và Đoan Mộc Ly.

Hắn cực kỳ thích được đồng lạnh lợi làm người khác hài lòng này, trên người nàng lộ ra một cỗ khí chất khiến người khác yên ổn.

“Bốn vương không có ý kiến.” Quân Lan Phong cười liếc mắt nhìn Lạc Vân Hi, trong ánh mắt hắn đầy vẻ dịu dàng khó phát giác.

Đoan Mộc Ly liếc nhìn Lạc Vân Hi, đôi mắt đào hoa hơi cong, xinh đẹp khiến người không dời mắt nổi, cười nói: “Quốc công thích sự đệ ta, ta và sự phụ vui vẻ cũng không kịp đó! Nào, Vân Vân, tới ngồi bên cạnh sự huynh đi.”

Hắn vừa nói vừa cười như vậy, đã để lộ phong thái khuynh thành, khuynh quốc.

Lạc Vân Hi nhìn thấy Nhan Dung Kiều bên cạnh chỉ huy nha hoàn pha trà, ánh mắt khó có thể rời khỏi khuôn mặt đang cười của Đoan Mộc Ly, trong lòng thầm nghĩ, nam nhân này, thật sự là yêu nghiệt!

Nói tiếng cảm ơn, nàng thoắt mái ngồi vào bên cạnh Nhan Quốc Công, Đoan Mộc Ly vào đầu, nhưng Quân Lan Phong lại ngồi ở bên tay trái Nhan Quốc Công, hai người tương đối xa, nhưng Xuân Liễu lại yên tĩnh ngồi bên người Cửu Khúc Chi, có chút sốt sắng, cúi đầu.

Tại Lạc phủ, nàng ấy chưa bao giờ ngồi cùng bàn với chủ tử. Mà lần này ra ngoài, lại trực tiếp ngồi cùng bàn dùng cơm với những người có cùng cấp bậc với hoàng tử đó, hẳn trương cũng là chuyện bình thường.

Nhan Dung Kiều là nữ quyến, cũng không ngồi xuống, thấy thức ăn đưa lên không sai biệt lắm, xin lỗi với bọn người Trung Sơn Vương, nói muốn đi vào phòng ăn cơm cùng nữ nhi, rồi đi ra.

Nhắc tới chuyện Đồ Tĩnh Yên ăn cơm khó khăn, mặt Nhan Quốc Công đầy mây đen, thờ dài thờ ngắn, sai người mang Trúc Diệp Thanh lâu năm cất trong hầm rượu tới, mở ra, mời mọi người uống.

Một bàn này cũng đều là “nam nhân”, không tránh được uống rượu, Đoan Mộc Ly đã sớm chuẩn bị, dáng người thon dài đứng lên, cầm bầu rượu qua, nói: “Vòng thứ nhất, ta tới rót đi!”

Nhan Quốc Công không có dị nghị, Đoan Mộc Ly bắt đầu từ hắn, lại rót cho Quân Lan Phong, một vòng đi qua, mới đến Lạc Vân Hi.

Ngón tay Đoan Mộc Ly thon dài dễ nhìn, ôm bầu rượu, vững vàng đổ tới ly rượu ngọc trước mặt Lạc Vân Hi, rượu trắng sáng như nước suối, tạo nên cảnh sắc tuyệt đẹp.

Lạc Vân Hi nháy mắt, lập tức nhìn thấy một hạt thuốc màu vàng nhạt rơi vào cùng đợt với sóng rượu, Nhan Quốc Công vẫn nhìn động tác Đoan Mộc Ly rót rượu, nhưng động tác của Đoan Mộc Ly lại cực kỳ thành thạo, từ một bên nhìn vào, viên thuốc bị sóng rượu che lại, chỉ trong nháy mắt, đã tan trong rượu.

Lạc Vân Hi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Đoan Mộc Ly một chút.

Mắt Đoan Mộc Ly chuyên chú nhìn ly rượu, lông mi dài run rẩy, đôi mắt đào hoa chuyên chú, thật sự duyên dáng đến mức làm tim người ta đập thành thịch.

Rót rượu xong, hắn mới chuyển ánh mắt đến mặt Lạc Vân Hi, cười như không cười nói: “Sự đệ, tửu lượng người không tốt, uống chậm một chút, không cần uống nhiều để tránh bị say ngất ngay.”

Nói xong, nháy mắt với nàng mấy cái.

“Đa tạ sư huynh quan tâm.” Lạc Vân Hi nói một cách đầy ý vị sâu xa.

Nhan Quốc Công lơ đãng nói: “Nam nhân mà, tửu lượng nhất định phải tốt, chẳng qua tuổi người còn nhỏ, không vội, chậm rãi luyện khả năng uống rượu là được.”

Lạc Vân Hi luôn miệng nói vâng.

Một bữa trưa này trôi qua, nàng uống ba ly rượu, Nhan Quốc Công thật cũng không miễn cưỡng nàng, mà trong rượu đều thêm thuốc, nên nàng cũng không có việc gì, chỉ có điều, nàng phải đi canh nhà xí mà thôi.

Nàng chọn chỗ không có người đi, sau khi từ nhà xí ra ngoài, đã nghe được tiếng nói Nhan Dung Kiều trong viện sát vách: “Hắn còn biết trở lại sao? Không sợ bị quốc công gia trông thấy lại đuổi ra ngoài à!”

Giọng nói của một cô gái vô cùng kinh hoàng: “Thiếu gia nói, nếu không có phu nhân trợ giúp, Lạc gia nhất định sẽ đánh chết hắn.”

Nghe được hai chữ “Lạc gia”, bước chân Lạc Vân Hi hơi ngừng lại.

“Được rồi, cho hắn vào đi, ta sẽ gửi thư cho Lạc Thái Úy, Về phần hôn sự của hắn và Lạc tứ tiểu thư, sau này hãy nói! Chuyện tranh cướp kỹ nữ giết người trong thanh lâu lần trước, vừa giải quyết hết cho hắn, hắn liền có lá gan lại làm càn rồi sao?” Nhan Dung Kiều vô cùng tức giận nói.

Lạc Vân Hi nhanh chóng rời đi, trong lòng hơi kinh ngạc, chuyện này nhất định là nói tới Nhan Trinh, thì ra là vì trong thanh lâu tranh chấp gây ra án mạng, nên mới bị Nhan Quốc Công đuổi ra khỏi nhà.

Nếu Lạc Băng Linh gả cho người như thế, thật sự không biết phải chịu khổ bao nhiêu đây?

Xem ra Nhan Dung Kiều, đối với cháu trai rất thật lòng, nên mới không sợ bị cha nàng ta trách phạt.

Sau nửa canh giờ, mọi người dùng hết bữa trưa, hạ nhân dọn bàn ăn, muốn dâng trà lên, Nhan Quốc Công lại khoát tay: “Thôi, chúng ta đi xem Tinh Yên một chút.”

Thời điểm này, hắn cũng không biết Lạc Vân Hi tới là muốn chữa bệnh cho Đỗ Tinh Yên, không ai chắc chắn về chuyện này, nên không dám nói, Cửu Khúc Chi chỉ nói là quan sát bệnh tình của Đỗ tiểu thư trước, rồi dùng nhân sâm ngăn năm phổi được mà thôi.

Chuyện trước đây Cửu Khúc Chi có nhân sâm ngăn năm nhưng không cho, Nhan Quốc Công cũng biết, nhưng người ta có thể đưa đến cửa, thì hắn cũng không nhắc lại sự việc này, chỉ cười nhận lấy thôi.

Dù sao, Cửu Khúc Chi cũng là thần y nổi danh tam quốc, muốn chữa khỏi cho Tinh Yên, còn phải dựa vào hắn, không thể đắc tội người này được.

Đỗ Tinh Yên dưỡng bệnh trong một khu vườn đầu đông, một không gian yên tĩnh thẳng đến Tinh Viên, Nhan Quốc Công dẫn đầu, bọn người Quân Lan Phong cũng đi ở phía sau, tất cả mọi người đều thả nhẹ bước chân, thờ nhẹ hơn, cất bước dọc theo vườn hoa.

Gió tung bay, lá cây đầu cành xanh rì rào nhẹ vang lên, từ xa nhìn thấy Tinh Viên, ở nơi ánh mặt trời không chiếu tới, bóng râm che phủ khắp nơi, ánh nắng bị ngăn cách, phía sau viện, đắm chìm trong một mảnh hơi mù.

“Quốc công——” “Thị nữ canh ở trước nhà tiến lên quỳ gối, đang muốn hành lễ với mấy người Trung Sơn Vương, lại bị Nhan Quốc Công ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đỗ Tinh Yên miễn cảm

Đến gần rồi, tiếng ho khan rất nhỏ truyền ra từ trong phòng, bên ngoài đều là những người có nhĩ lực tốt, nghe rõ ràng. Càng gần, vị thuốc Đông y càng dày đặc, Lạc Vân Hi đi theo bên cạnh Nhan Quốc Công, cùng vào phòng chính.

“Phụ thân, Yên nhi vừa dùng xong bữa.” Nhan Dung Kiều vén rèm đi ra, trong tay bưng một cái cốc nhỏ, bên trong là một chén cháo tổ yến hòa với thuốc.

“Người cực khổ rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi.” Nhan Quốc Công gạt đầu, liếc nhìn cốc nhỏ, khẽ thở dài, vòng qua một cái bình phong trong phòng, đi vào trong phòng.

Lạc Vân Hi bất chợt dừng lại, để bọn người Quân Lan Phong đi vào trước, còn mình thì đi sau lưng Cửu Khúc Chi, nín thở.

Sau tắm bình phong cực kỳ trống trải, vị trí chính giữa đặt một chiếc giường bằng đàn hương, trên giường buộc màn treo màu tím, mở ra hai bên, bị một cặp móc hồ điệp treo trên cột giường, trên giường, chăn gấm màu hồng buông xuống 1 góc trên mép giường, tuy là giữa hè, nhưng chăn này cũng rất dày.

“Yên nhi, tốt hơn chút nào không?” Nhan Quốc Công cũng không kiêng kỵ, ngồi vào cuối giường, quan tâm hỏi.

Lạc Vân Hi tiến lên phía trước vài bước, mới nhìn thấy nữ tử quần kín trong chăn trên giường.

Đỗ Tĩnh Yên năm nay mười lăm tuổi, nhưng thân hình so với Lạc Vân Hi còn gầy gò hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò đến mức giống như hạt dưa, hai bên xương gò má nhô cao, gò má không có chút thịt nào, ánh mắt lờm sâu vào trong, da màu vàng như nghệ, thấy thế nào, cũng không giống nữ tử có tên tuổi vang danh đệ nhất tài nữ ở kinh thành.

“Ông ngoại.” Đỗ Tĩnh Yên khàn giọng kêu một tiếng. “Biểu ca sao?”

Quân Lan Phong nghe được nàng gọi “biểu ca”, theo tiếng mà đi ra, chậm rãi đến trước giường, nói: “Ta ở đây.”

Đỗ Tĩnh Yên giờ bờ môi khô héo lên, dường như rất vui vẻ, sắc mặt thoáng chút lại ảm đạm nói: “Thần y đâu? Không phải là bệnh của ta hết thuốc chữa rồi chứ?”

“Không đâu, có nhân sâm ở đây!” Quân Lan Phong an ủi nói.

Lạc Vân Hi nhìn Đỗ Tĩnh Yên, trong lòng cũng có chút thương hại, hôm nay nàng mới biết, thì ra, Quân Lan Phong và Đỗ Tĩnh Yên có quan hệ anh em họ, chẳng trách vừa rồi Đỗ phu nhân trực tiếp gọi tên Quân Lan Phong.

“Ly ca ca, có phải như vậy không?” Đỗ Tĩnh Yên không thể tin lời Quân Lan Phong nói, nàng ấy cho rằng điều này là để an ủi mình, nên ánh mắt khổ sở nhìn về phía Đoan Mộc Ly.

Đoan Mộc Ly gạt đầu: “Nhân sâm ở chỗ chúng ta, yên tâm, nhất định sẽ cứu được ngoại.”

Cửu Khúc Chi thiếu kiên nhẫn nghe bọn hắn nói nữa, chen đến trước giường, nhìn mặt Đỗ Tĩnh Yên không thành hình người, cau mày nói: “Sao một chút khói sắc cũng không có chứ? Đưa cổ tay cho ta.”

Đỗ Tĩnh Yên ngoan ngoãn vươn cổ tay ra, để cho Cửu Khúc Chi bắt mạch.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng bước đến phía sau hắn, chờ Cửu Khúc Chi bắt mạch xong, trầm tư một lúc lâu, nàng mới thấp giọng nói: “Su phụ, để ta thử.”

Giọng nói của nàng không chỉ nhắc nhở mục đích lần này Cửu Khúc Chi mang nàng tới, mà còn làm Đỗ Tĩnh Yên kinh sợ.

Đỗ Tĩnh Yên vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bất chợt nghe được một giọng nói xa lạ, lập tức chống đỡ mở mắt, nhìn về phía Lạc Vân Hi, hai mắt, đột nhiên sáng ngời.

Nữ tử mặc trang phục được đồng, lưng mang hòm thuốc, gương mặt lớn chừng bàn tay vô cùng tinh xảo, màu da như sữa bò, trắng nõn bóng loáng, đôi mắt trong như hồ nước, có điểm trầm tĩnh tuổi này hiếm thấy, môi phấn khẽ mím, ngũ quan bổ sung lẫn nhau, khác hẳn một tiểu dược đồng bình thường.

“Ngoại là ai?” Đỗ Tĩnh Yên kinh ngạc.

“Là đồ đệ của thần y.” Nhan Quốc Công vội vàng giải thích cho nàng ấy.

Đỗ Tĩnh Yên thấy Lạc Vân Hi giúp nàng ấy bắt mạch, không lên tiếng nữa quấy rối, chỉ là ánh mắt vẫn mang theo tia khó hiểu nhìn về phía Đoan Mộc Ly.

Đôi mắt đào hoa của Đoan Mộc Ly nhìn kỹ hai tay Lạc Vân Hi, dường như đang nhìn phương thức bắt mạch của nàng có sai sót gì hay không, cảm nhận được tầm mắt Đỗ Tĩnh Yên, hắn quay đầu, chỉ nhìn nàng ấy một cái, cũng không đối diện với nàng ấy, đã dời mắt đi chỗ khác, gạt đầu.

Lạc Vân Hi bắt mạch một lúc, nói với Nhan Quốc Công: “Ta còn muốn kiểm tra thân thể Đỗ tiểu thư một chút, nhưng sợ có chút không tiện...”

Nhan Quốc Công trầm ngâm nói: “Không sao, ngoại là đại phu, không có việc gì.”

Trong lòng hắn đã xác định, y thuật của dược đồng này tuyệt đối không thể kém hơn Cửu Khúc Chi, bằng không, nếu không sao Cửu Khúc Chi lại để hắn chẩn bệnh chứ? Nghĩ đến hắn thông minh, Nhan Quốc Công lại yên tâm.

“Vậy được rồi.” Lạc Vân Hi đứng dậy, để Đỗ phu nhân đỡ Đỗ Tĩnh Yên trở mình lại, Đỗ phu nhân nghi ngờ thả bát xuống, gọi một nha hoàn tới trợ giúp, nhẹ nhàng đỡ mình cho Đỗ Tĩnh Yên.

Hai tay Lạc Vân Hi đã đặt ở sau lưng nàng ấy nhẹ nhàng nắn bóp.

“A!” Đỗ Tĩnh Yên đau đến trần ra một tiếng thét chói tai.

Tức khắc, 4, 5 người xông tới, giọng đều run rẩy: “Yên nhi không sao chứ?”

“Lực tay có chút nặng thôi, chút xíu thôi!” Đỗ phu nhân đau lòng kêu lên.

Đôi mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, nàng căn bản là không dùng lực đạo gì, mà ở đây của Đỗ Tĩnh Yên, quả nhiên là rất đau.

Nàng buông lỏng tay, để Đỗ phu nhân đỡ Đỗ Tĩnh Yên, mới thấp giọng hỏi: “Đỗ tiểu thư thường đau eo không?”

Đỗ phu nhân gật đầu.

“Còn có bệnh trạng gì khác không?”

Đỗ phu nhân thay Đỗ Tĩnh Yên thêm lót thêm một cái đệm, động tác vô cùng nhẹ nhàng, trả lời vấn đề của nàng: “Cả người không có sức lực, tay chân động một lát đã đau đớn, rất thích ngủ, thời điểm tỉnh táo rất ít.”

Lạc Vân Hi liếc nhìn thân thể Đỗ Tĩnh Yên dưới chăn gấm, hỏi một cách uyển chuyển: “Ta có thể kiểm tra chân nàng ấy một chút không?”

Nàng là nữ hài, cho nên cũng không cảm thấy có cái gì, nhưng nàng bây giờ đang mặc trang phục nam nhi, lúc nói ra câu nói này, Đỗ phu nhân có chút do dự.

Nhan Quốc Công xóc vai gấm lên, nói: “Xem kìa, nếu là chữa bệnh, suy nghĩ quá nhiều sẽ bỏ lỡ cơ hội đó.”

Đỗ Tĩnh Yên đang nhìn Quân Lan Phong, muốn từ chỗ của hắn nhận được ánh mắt quan tâm, nhưng hôm nay, dường như sau khi Quân Lan Phong vào nhà liền đối mặt với nàng ấy như không có gì. Đột nhiên cảm thấy trên chân mát lạnh, nàng ấy lập tức cúi đầu nhìn về phía chân mình.

Lạc Vân Hi đưa tay sờ soạng trên bắp chân nàng ấy mấy lần, lông mày nhíu lên, mà sau khi đắp chăn gấm lại, hỏi Đỗ phu nhân: “Tiểu thư đi tiểu tiện có gì khác thường hay?”

Vốn dĩ đại phu hỏi như vậy cũng không có vấn đề gì, nhưng lại cố tình lại là một nam đại phu trẻ tuổi, Đỗ phu nhân còn đỡ, nhưng Đỗ Tĩnh Yên lại đỏ mặt, cúi đầu.

Đỗ phu nhân gật đầu liên tục: “Hỏi đúng rồi, thường có tởm máu.”

Lạc Vân Hi trong lòng đã khẳng định loại bệnh này, năm đó lúc ở tam giác vàng, cũng đã gặp qua bệnh nhân tương tự, nàng đọc nhanh như gió, điên cuồng gặm một phòng đọc sách thuốc, đến nay, những kiến thức kia còn khắc rõ ràng trong đầu, chỉ cần một đầu mối, liền lập tức đưa chúng nó đi ra theo chuỗi liên tiếp.

“Tiểu thư mắc loại bệnh này như thế nào?” Nàng lại hỏi.

“Một lần sốt cao, dùng thuốc đại phu trong phủ kê, vẫn không tốt, sau này liền biến thành thế này.” Đỗ phu nhân than thở.

“Vậy lúc đó đã dùng toa thuốc như thế nào?” Lạc Vân Hi vội vàng hỏi.

Đỗ phu nhân không đáp, Cửu Khúc Chi vẫn đang một bên quan sát nói: “Bổn đại tiên nhớ.” Lúc này liền nói ra phương thuốc.

Lạc Vân Hi gật đầu nói: “Là miễn dịch vượt quá giới hạn, tiểu thư bị bệnh gọi là viêm thận.” Mặc kệ bọn hắn nghe có hiểu hay không, nàng tự nhiên nói ra cái nhìn của mình.

“Cái gì là viêm thận?” Mấy người trăm miệng một lời hỏi. Lạc Vân Hi không nhanh không chậm giải thích: “Nói đơn giản, chính là thân thể của nàng ấy đối với mỗi loại thuốc sẽ sinh ra miễn dịch không thích hợp, dẫn đến công năng của thận bị tổn thương, tất cả triệu chứng của Đỗ tiểu thư đều phù hợp với bệnh trạng của nhòm mô viêm thận.”

Mọi người nghe như hiểu mà không hiểu.

“Hả.” Cửu Khúc Chi cau mày nói: “Có loại bệnh này sao?”

“Đúng vậy.” Đoan Mộc Ly nhìn Lạc Vân Hi, trong con ngươi lộ ra sự hoài nghi nồng đậm.

Nếu nói là chuyện khác, hẳn tin Vân Vân, thế nhưng, phương diện y dược, trong tam quốc, sự phụ xếp số một, hẳn xếp thứ hai, nếu nói Vân Vân không mất trí nhớ, nói như thế nào cũng là thứ ba!

Loại bệnh này hẳn chưa từng nghe, ngay cả sự phụ cũng không xác định, nàng sao thể chắc chắn đây?

Lạc Vân Hi cũng không có biện pháp giải thích với bọn hắn chuyện ở hiện đại, chỉ là một lần nữa nói lại bệnh trạng một lần, cơ bản là ăn khớp với nhau.

Đỗ phu nhân như chết đuối trong biển là bắt được một cành cây cứu mạng, vui mừng hỏi: “Bệnh này nên trị thế nào? Nhất định có cách phải không?”

“Phải từ từ điều trị, chẳng qua là thời gian Đỗ tiểu thư bị bệnh không lâu, lại có nhân sâm ngàn năm, chắc sẽ khỏi rất nhanh.” Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười.

“Nhân sâm ngàn năm sao?” Cửu Khúc Chi trừng mắt nhìn Lạc Vân Hi, không phải đã nói nhân sâm này không cho Đỗ Tinh Yên sao?

Lạc Vân Hi thần nhiên nhìn về phía hắn, nói: “Sư phụ, đưa một nửa nhân sâm cho Đỗ tiểu thư, loại bệnh viêm thận này, cũng không thể quá bỏ được!”

Nói xong, nàng cầm lấy bát thuốc trên bàn và một số tách liếc nhìn, không ngừng lắc đầu: “Tại sao có thể uống thuốc bỏ như thế chứ? Đây không phải là muốn nàng ấy chết sao?”

Nhan Quốc Công bị dọa muốn chết, không khỏi đứng lên, hỏi: “Tiểu thần y, những thuốc bỏ này chẳng phải để cho người bệnh dùng sao? Có thể khiến cho thân thể người bệnh càng tốt nhanh hơn, sao Yên nhi không thể dùng?”

Lạc Vân Hi “ừ” một tiếng, quay đầu lại, trên mặt tràn lên nụ cười mê người: “Nàng ấy mắc phải chính là viêm thận, quá nhiều thuốc bỏ sẽ chỉ tăng thêm thận gánh nặng cho thận thôi.”

Đoan Mộc Ly tự hỏi một lát, trên mặt tuấn mỹ mặt đầy nghi vấn, yếu ớt mở miệng: “Sư đệ, người nói thận là chỉ thận phải không, cụ thể một bộ phận bên trong cơ thể phải không?”

Lạc Vân Hi yên lặng, khép hờ mắt, phương diện y học cổ đại hiện lên trong não, mờ mắt nói: “Ta nói chính là bệnh thận, hiểu không?”

Đoan Mộc Ly lập tức nhìn về phía Cửu Khúc Chi, nói: “Ta và sư phụ cũng cho rằng Yên nhi bị thận bệnh, nhưng bệnh thận khó trị, thuốc chúng ta kê, không có hiệu quả chút nào, muội có biện pháp tốt sao?”

Lạc Vân Hi trầm nghĩ, dĩ nhiên, nếu như cổ đại có thể trị liệu bệnh thận hữu hiệu giống như viêm thận ở hiện đại, vậy còn có cái quỷ gì gọi là tiến bộ nữa.

Nàng không muốn giải thích thêm, nhàn nhạt nói: “Không cần tắm bỏ quá độ cho nàng ấy, nếu không sẽ tăng thêm gánh nặng cho thận, đến cuối cùng chuyện gì xảy ra cũng không thể ngăn cản được. Cho nên nhân sâm, cho nàng ấy một nửa là được, những thuốc bỏ khác dừng lại, mỗi ngày lấy một mảnh nhân sâm nhỏ hầm canh cách thủy là được.”

“Đúng, đúng là như vậy.” Mặt Nhan Quốc Công cùng Đỗ phu nhân đầy vui thích, hiện tại Lạc Vân Hi nói gì, gần như bọn hắn đều tin hoàn toàn.

“Còn có, không cần cho nàng ấy dùng qua nhiều muối, tất cả cơm nước dùng thanh đạm làm chủ. Muối, chính là thứ muốn mạng của nàng ấy.” Lạc Vân Hi lập lại.

“Không nên dùng muối ư, tại sao vậy?” Vào lúc này, ngay cả Cửu Khúc Chi cũng nhin không được đặt câu hỏi.

Bệnh thận ở Thiên Dạ vốn cũng không nhiều, rất nhiều ghi chép không đủ, càng không nói tới điểm này.

Lạc Vân Hi nói băng quơ: “Ta cũng không nhớ là thấy trên quyển sách nào, tin tưởng ta đi.” Nàng cũng không thể nói, trong muối có “sodium”, sẽ tăng thêm gánh nặng cho thận, làm hai chân Đỗ Tinh Yên càng sưng phù, cất bước càng khó khăn chứ?

Nếu họ hỏi lại “sodium” là cái gì nữa, nàng thật sự không biết trả lời thế nào.

Không chừng mấy người này lại cho rằng mình phát điên thôi sao?

Lạc Vân Hi lập tức chuyển đề tài câu chuyện: “Ăn ít muối, đồng thời dùng chút nước quả, thịt và thứ gì đó nhiều đường, những thuốc bỏ kia, không nên để lại đây.”

Đỗ phu nhân liên tục đồng ý, Nhan Quốc Công càng là sấm rền gió cuốn, lập tức liền gọi bọn hạ nhân vào, lục tục thu bát cốc đựng thuốc trên bàn về.

Mặt Đỗ Tinh Yên đầy kích động, mừng rỡ nhìn người trong phòng: “Thật sự có thể cứu sao? Thật vậy chăng?”

Nàng không thể tin được mà lần lượt tìm chứng cứ.

“Được cứu rồi Yên nhi.” Đỗ phu nhân ôm đầu của nàng ấy vào trong lòng, trong mắt thấm đẫm nước mắt.

Lạc Vân Hi không tiếp tục nói đề tài này, mà là nói với Nhan Quốc Công: “Ta phải nghiên cứu toa thuốc chữa bệnh một chút, có gian phòng nhỏ an tĩnh nào hay không?”

“Có có có.” Nhan Quốc Công hưng phấn đứng lên, phân phó một nô bộc trung niên vào, đưa Lạc Vân Hi sang nhà kẻ bên cạnh.

Sau khi vào phòng, đóng cửa lại, Lạc Vân Hi thở dài một hơi, ngồi trên ghế bành, nhắm mắt trở nên trầm tư.

Chỉ có điều, nghĩ đi nghĩ lại, tâm tư của nàng đã đi xa, cũng chẳng phải nhớ lại toa thuốc kiếp trước, mà đang nghĩ, gương mặt vàng như nền kia của Đỗ Tinh Yên.

Cho dù bệnh thành thế này, trong một cái nhú mày, một nụ cười, còn có thể nhìn ra phong tư yếu điệu của nàng ấy, đúng là một mỹ nhân, con người đen như mực, không ngừng nhìn chăm chăm Quân Lan Phong.

Ai, vị hôn phu sao, chính là thân mật một chút mà thôi.

Chẳng biết vì sao, nghĩ tới đây, nàng có chút buồn bực.

Sở trường che giấu, Lạc Phượng Hề ới Lạc Phượng Hề, tuy người ta tốt với người, nhưng hẳn đã có vị hôn thê cũng là sự thật! Loại nam nhân bắt cá hai tay này, cũng chẳng phải người người muốn.

Đáy lòng cũng có một âm thanh yếu ớt khác đang nói: “Nhưng hẳn không thích vị hôn thê của hẳn.”

“Không được, có thích hay không, hiện tại đều không được, Đồ tiểu thư kia có lẽ là mỹ nhân, bây giờ tiểu tụy như vậy, mới khiến hẳn có thể thay lòng đổi dạ, ai biết trước kia lúc nàng ấy nở rộ, nam nhân này cũng đã động tâm đối với nàng ấy chưa?”

“Lạc Phượng Hề, Quân Lan Phong đối với người thật sự rất tốt, nếu như lúc trước ta gặp phải hẳn, ta cũng sẽ không ngây ngốc mà không buông Triết ra.”

Lạc Vân Hi nghĩ xong những câu nói này, cả kinh, ngồi dậy, khẩn trương mở miệng hỏi: “Người là ai?”

Những câu nói kia, tuyệt đối chẳng phải bản thân nàng nghĩ ra được.

Nửa ngày, trong đầu lại có một cái ý niệm đang hiện lên: “Ta là Lạc Vân Hi, người chiếm cơ thể của ta, còn đến hỏi ta là ai.”

Lạc Vân Hi chỉ cảm thấy đại não “vù” một tiếng nổ tung, từ nhỏ đã cất bước trên con đường sinh tử nàng cũng không nhận được run lên, sau lưng lạnh lẽo, có thể tổ chất tốt đẹp khiến nàng gần như là trong nháy mắt khôi phục trấn tĩnh.

Nàng không nói gì, cũng dùng ý niệm nghĩ lời muốn nói ra: “Người không phải đã chết sao? Sao ta vào thân thể người?”

“Ta chết rồi, chỉ là, lúc ấy bởi vì quá mức thương tâm, tự hủy nội công, không ngờ liền đi đòi nhà ma, người không cảm thấy thân thể này một chút nội công cũng không có sao?”

Lạc Vân Hi lạnh lùng nói: “Vậy tại sao người còn chưa đi?”

Một Lạc Vân Hi khác dường như đang cười: “Ta không muốn đi, Diêm vương gia cũng không thu, ta muốn sống, mà người, một âm hồn mà thôi, chiếm sai cơ thể của ta, phải trả cho ta!”

“Cút!” Lạc Vân Hi lạnh lùng quát: “Không thể!”

Nàng thật vất vả mới tái sinh ở nơi không có tổ chức sát thủ theo dõi này, sao có thể giao mạng cho người khác?

“Hi nhi, sao vậy?” Cửa bị dốc sức phá tan, Quân Lan Phong lo lắng vọt vào, hẳn nghe được giọng Lạc Vân Hi kinh ngạc quát lên, gấp đến vận khinh công bay ra.

“Không có gì.” Lạc Vân Hi cảm thấy trong đầu nhẹ nhõm, ngồi thẳng người nói.

“Thật sự không có gì sao?” Quân Lan Phong lo âu quét một vòng trong phòng.

“Không có gì, người đi ra ngoài đi!” Lạc Vân Hi chỉ tay ra cửa phòng, không khách khí chút nào xua đuổi.

Quân Lan Phong bất đắc dĩ than một tiếng, nhìn nàng thật lâu, khép cửa ra khỏi phòng, cũng chưa đi xa, dừng bước lắng nghe động tĩnh trong phòng.

“Ta nói rồi, hẳn đối người thật tốt.” Giọng nói kia vang lên trong đầu một lần nữa.

“Người muốn làm gì?” Lạc Vân Hi hỏi.

“Ta móc tim móc phổi đối với Đoan Mộc Triết, nhưng hẳn muốn kết hôn cùng Lạc Phi Đình, trong lòng ta không cam lòng, không cam lòng, rất không cam lòng.” Giọng của nữ tử gần như vào nghẹn ngào.

“Đoan Mộc Triết sao? Hẳn có lẽ là thích người, chỉ có điều, thích không đủ mà thôi.” Lạc Vân Hi châm biếm cười một tiếng.

“Đúng vậy, ta thật sự hận hẳn.” Giọng nói kia vừa khóc vừa kể lể: “Lạc Phượng Hề, vừa rồi ta là lừa gạt người, linh hồn của ta đã tới địa phủ, sao còn hội hoàn dương đây? Cho dù là hoàn dương, dương khí căn bản cũng không thể so sánh với người không cách nào tranh đoạt cỗ thân thể này với người.”

Lạc Vân Hi trầm giọng không nói.

Giọng nói kia ngừng một chút, thấy nàng không hỏi, đành phải bê toàn bộ ra: “Ta cầu xin rất lâu, bọn hẳn mới thả ta trở lại, ta chỉ muốn cùng người nói một câu: Không nên dây dưa với Đoan Mộc Triết, tuy hẳn là người duy nhất ta từng yêu, nhưng lúc hẳn đáp ứng cưới Lạc Phi Đình, đã phản bội tình cảm của chúng ta, ta tuyệt sẽ không cho hẳn bất cứ cơ hội nào, ta yêu cầu người sống tốt hơn hẳn, xuất sắc hơn hẳn!”

Giọng Lạc Vân Hi không hề có nhiệt độ: “Ta có ngốc như vậy sao, lại kiếm loại nam nhân như vậy sao? Ta càng không bạc đãi mình, ngươi không cần quan tâm, cả đời ta không lấy chồng, cũng sẽ không gả cho Đoàn Mộc Triết.”

Giọng nói kia tán thành liên tiếp, trầm giọng nói: “Như vậy thì ta yên tâm rồi, trước đây tầm mắt ta quá nhỏ, không biết thế gian còn có nam nhân chuyên tâm như Quân Lan Phong, bằng không...”

Lạc Vân Hi nghe phiền chán, lạnh như băng nói: “Vị Đỗ tiểu thư kia muốn chết đến nơi rồi, ta đề nghị ngươi hoàn dương trên người nàng ấy, có thể đánh chính ngôn thuận gả cho Quân Lan Phong, hài lòng chưa?”

Giọng nói trong đầu dừng lại, có chút xấu hổ cười một tiếng, quay lại chuyện chính: “Còn có, Đoàn Mộc Ly là sư huynh của ta, đây là chuyện ta không nghĩ đến, hẳn đối với ngươi cũng rất tốt, chỉ là, ta trước đây từng làm rất nhiều chuyện có lỗi với hắn, nhất là chuyện đó, nếu như hắn biết được, nhất định sẽ giết ngươi.”

Tim Lạc Vân Hi run lên bần bật, thân mình căng thẳng hỏi: “Chuyện nào?”

“Ngươi không nên biết thì tốt hơn —— “

“Nói mau!” Lạc Vân Hi ngắt lời của nàng ấy, lần này không phát ra âm thanh, mà lớn tiếng hỏi trong đầu.

“Lạc Phụng Hề, thời gian của ta đã không có, việc này, quên nó đi... không cần gả cho Đoàn Mộc Triết, nhớ kỹ đó! Nhất định đừng gả cho hắn, ta muốn hắn hối hận...” “Giọng nói càng ngày càng yếu, càng ngày càng xa, cho đến không nghe thấy gì nữa.

Lạc Vân Hi cụt hứng ngã ngồi trên ghế, sắc mặt trắng bệch.

Nàng biết, vết oan hồn kia đã rời đi.

Thế nhưng, nàng rốt cuộc đã làm gì thương thiên hại lý, để Đoàn Mộc Ly lấy mạng nàng chứ? Lạc Vân Hi đi, không ai cho nàng biết đáp án cả!

Nàng tức giận một quyền nện ở trên trán, nghe đến ngoài phòng có tiếng bước chân vang lên, biết hôm nay dù thế nào cũng không có tâm tư nghĩ toa thuốc, dứt khoát mở cửa đi ra.

Vừa mở cửa, đã trông thấy bóng dáng cường tráng đứng dưới mái hiên, nghe được động tĩnh liền quay người lại, trên mặt Quân Lan Phong nghiêm nghị, đã thấy nàng không có chuyện gì, tinh thần căng thẳng mới buông lỏng.

Lạc Vân Hi không nói chuyện cùng hắn, trực tiếp vào khuê phòng Đỗ Tĩnh Yên.

Nhan Quốc Công giữ mọi ở lại biệt trang Nhan gia, mấy hôm nay sẽ tiện xem xét bệnh tình chi Đỗ Tĩnh Yên.

Ngày thứ hai, Lạc Vân Hi liền đưa ra phương thuốc, giao cho Cửu Khúc Chi xem qua, chuyện còn lại, nàng không muốn nhúng tay nữa, nàng tới, chỉ vì nhân sâm ngàn năm này thôi.

Dạ dày nàng gặp lạnh do rơi xuống nước từ nhỏ mà thành nguồn bệnh, không có nhân sâm ngàn năm, cho dù y học có hiện đại, cũng rất khó chữa, cho nên nhân sâm ngàn năm này, nàng cũng cần.

Ở biệt trang khác ở 3, 4 ngày, Đỗ Tĩnh Yên nghiêm ngặt dùng bữa dựa theo Lạc Vân Hi lời dặn, không chỉ không có chuyện gì xảy ra, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều.

Ngày hôm đó, Lạc Vân Hi đến Tĩnh viên nhìn tình huống Đỗ Tĩnh Yên khôi phục thế nào, lúc bước vào chủ phòng, một bóng người hiện ra sau bình phong, dáng người cao to thon dài, lại là Quân Lan Phong.

Bước chân Lạc Vân Hi dừng lại, cảm thấy trong phòng chỉ có hai người Quân Lan Phong và Đỗ Tĩnh Yên, đi vào đường đột thế này rất kỳ lạ, thu bước chân lại, chuẩn bị ra khỏi phòng.

“Là tiểu thần y sao?” Giọng nói yếu ớt của Đỗ Tĩnh Yên ở sau tấm bình phong vang lên.

Trong lòng Lạc Vân Hi hơi động, chỉ ghé qua mấy lần, Đỗ Tĩnh Yên bệnh nặng, nhưng cũng có thể nghe ra tiếng bước chân của nàng, quả nhiên là thông tuệ, lúc này nàng đáp: “Không có gì, Đỗ tiểu thư hãy nói chuyện đi.”

Đỗ Tĩnh Yên không mở miệng, Quân Lan Phong đi ra ngoài, nói: “Ngươi vào đi, không nói gì cả, ta vừa tới xem muội ấy một chút, muội có việc đi ra ngoài rồi.”

Thấy hắn giải thích, Lạc Vân Hi không nói gì nữa, bước qua hắn, vào nội thất.

Đỗ Tĩnh Yên nghiêng người dựa trên gối hồng đào, tóc đen mềm mại buông xuống cạnh sườn, khí sắc tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước.

“Vân thần y, thực sự cảm ơn ngươi.” Đỗ Tĩnh Yên mỉm cười cảm ơn nàng, Lạc Vân Hi tự xưng “Vân Hĩ”, cho nên, Đỗ Tĩnh Yên kêu nàng Vân đại phu.

Đã thấy nàng ấy tất cả đều bình thường, da thịt bớt xám hơn, Lạc Vân Hi mới thu hồi mắt, quét đến môi nàng ấy có vẻ khô ráp, lạnh lùng nói: “Ta rót cho

ngươi cốc nước.”

Nàng chỉ là không muốn đối mặt với Đỗ Tình Yên mà thôi, đi ra ngoài bình phong, liềm ngăn ra, trông thấy Quân Lan Phong cũng không đi, mà là ngồi ở trên ghế gỗ cạnh bàn nhỏ.

Thấy nàng đi ra, đã lạnh tay lệ mắt nhấc ấm nước lên, rót một chén nước, sử dụng nội lực đun nóng, rất nhanh, mặt nước bay lên đầy hơi nước.

Lạc Vân Hi bùng tới, hơi nước bốc lên khoe mắt, nói: “Thật là tri kỷ.”

Quân Lan Phong còn đang sừng sốt, nàng đã bùng chén nước vào sau tấm bình phong.

Lạc Vân Hi chỉ thuận miệng nói mà thôi, đổi lại thành bất kỳ nam nhân nào, có thể nghĩ đến dùng nội lực đun nóng nước, không cho bệnh nhân uống nước lạnh, nàng cảm giác được nam nhân này nhất định rất cẩn thận.

Một câu nói của nàng, đối với Quân Lan Phong mà nói, so với thánh chỉ còn phức tạp hơn, đủ để một mình hần từ từ suy nghĩ nửa ngày.

Lạc Vân Hi đưa chén nước cho Đỗ Tình Yên, Đỗ Tình Yên nói cảm ơn, nhận lấy, đặt nhẹ nhàng ở phần môi, bờ môi trơn ướt, chậm rãi uống.

Lạc Vân Hi nhìn, mặc dù cánh tay Đỗ Tình Yên có chút lực, nhưng vẫn không thể bùng cái chén trong thời gian dài, cổ tay một nghiêng, chén nước đã rơi xuống, nàng ấy kinh ngạc thốt lên một tiếng, Lạc Vân Hi lại cấp tốc đỡ được, cười nói: “So với hôm qua đã cầm được lâu hơn rồi.”

Thời gian này, chính là chỉ thời gian bùng cốc nước. Quân Lan Phong cũng không biết, mấy ngày trước, Lạc Vân Hi có ý tránh thời gian hần đến phòng Đỗ Tình Yên, cho nên, nghe được Đỗ Tình Yên kinh ngạc thốt lên, hần vọt tới trong bình phong, chớp mắt trông thấy trên mu bàn tay Lạc Vân Hi có nước bắn tung toé, lập tức chạy vào, túm lấy chén nước.

Nắm chặt tay trái của nàng, tinh tế để trước mắt quan sát, miệng gấp gấp hỏi: “Sao vậy? Không cầm chắc cái chén sao? Có bị thương ở tay không?”

Lạc Vân Hi nhìn thấy hần chạy vào như gió, cho là hần hỏi Đỗ Tình Yên, đang lúc ngây người, mới phát hiện tay trái mình bị hần thổi, một lúc ngây người mới phát hiện chuyện không đúng.

Quân Lan Phong cũng ý thức được mình làm cái gì, gò má không nổi lên hai đám đỏ sậm, vội vàng buông tay, để Lạc Vân Hi tự nhiên thu tay về, ngược ngừng quét một vòng về phía trên giường, thấy chân gấm mặt bị nước dính đầy, hần mới liếc về phía Đỗ Tình Yên, nói: “Tay ngươi cầm không nổi chén nước sao? Vậy để Vân thần y dứt cho ngươi đi.”

Kỳ thực, hần biết mình đun nóng nước ấm đến nhiệt độ thích hợp nhất, cũng không thể làm người khác bị thương, vừa mới nhìn thấy trên tay Lạc Vân Hi có nước, hần liền nhất thời hồ đồ, mới lo lắng nước nóng làm tay nàng bị thương, vào lúc này mới trấn định lại.

Đỗ Tình Yên không hề trả lời hần, tay nắm chặt cái chân, từ lúc sinh bệnh tới nay, ánh mắt đã tối đi rất nhiều, có thể trong tròng mắt kia vẫn còn chút ánh sáng, nhưng lúc này lại có chút thất thần nhìn Lạc Vân Hi, ánh mắt ngưng tụ trên tay trái của nàng, rồi nhìn về phía Quân Lan Phong, có chút ngốc nghếch.

Lạc Vân Hi cắn môi, trong lòng phát cáu vì Quân Lan Phong thất lễ, Đỗ Tình Yên là vô tội, vào hoàn cảnh này, không biết nàng ấy sẽ suy nghĩ nhiều như thế nào nữa, nàng thả chén nước xuống, đứng dậy cáo từ.

Đỗ Tình Yên không giữ nàng lại, Lạc Vân Hi đi rồi, mắt Quân Lan Phong tối lại nhưng cũng không nói gì, bùng chén nước lên, hỏi: “Yên nhi, muốn uống nước không?”

Ánh mắt Đỗ Tình Yên mờ mịt một tầng hơi nước, hỏi: “Biểu ca, ngươi không lo lắng tay ta bị thương sao?”

“Không phải.” Quân Lan Phong vội vã giải thích: “Vừa rồi nước được đun không nóng lắm, ta sợ Vân thần y bị thương, rồi sau đó mới nhớ tới nước ấm vừa phải, không làm bị thương người khác được.”

Lời nói này, hần cũng nói ra suy nghĩ trong lòng, nhưng một chữ cũng không thể làm Đỗ Tình Yên nghe lọt, trong đầu cũng chỉ toàn là cảnh tượng Quân Lan Phong nắm tay Lạc Vân Hi.

Nàng chưa từng thấy, biểu ca nắm tay một người trong lòng bàn tay, mặt đầy lo lắng như vậy, lại che chở hỏi có đau hay không, có bị thương hay không. Dù cho hần đã từng hỏi mình như vậy, nhưng ánh mắt kia, lại hoàn toàn bất đồng.

Ánh mắt biểu ca nhìn tiểu thần y, có rõ ràng có tình thâm ý trọng.

Ánh mắt thâm tình kia, nàng ấy xem không hiểu, thế nhưng, nàng ấy hi vọng, lúc biểu ca nhìn mình, không cần để nàng ấy chớp mắt đã nhìn thấu như vậy, không có gì khác, nàng ấy càng muốn, biểu ca có thể có chút ý định khác đối với mình.

Đầu óc hỗn loạn, nàng ấy không tin, biểu ca sẽ có quan hệ không bình thường gì khác với một nam nhân, nhưng Vân thần y sinh ra thực sự vô cùng đẹp mắt, không thể không khiến nàng ấy suy nghĩ nhiều.

Quân Lan Phong thấy nàng ấy xoa trán, vội vàng nói: “Yên nhi, dưỡng bệnh cho khỏe đi, ta dẫn ngươi tới kinh thành thả điều.”

Hai mắt Đỗ Tinh Yên sáng ngời, trong lòng biểu ca vẫn là có nàng ấy, vậy nàng ấy, nhất định phải dưỡng bệnh cho tốt.

Kỳ thực mấy năm qua, nàng ấy từng nghĩ, Trung Sơn Vương ưu tú như vậy, bên người không thể không có nữ nhân, nhưng chỉ cần nàng ấy hết bệnh, bất kể là ai, cũng không thể lướt qua nàng ấy.

Lạc Vân Hi trở lại sân mình ở, sai Xuân Liễu nấu nước tắm rửa, tắm xong, liền cùng Xuân Liễu cùng thu thập hành lý, muốn ngày mai sẽ rời khỏi đây.

Sáng sớm ngày thứ hai, nàng cũng không cáo từ với Nhan Quốc Công, chỉ thông báo tin tức mình rời đi cho Cửu Khúc Chi.

Mấy ngày nay Cửu Khúc Chi ở Mục An phủ cũng tốt, cả ngày đi dạo lung tung ở đầu đường, buổi chiều vụng trộm đi ăn, tới thanh lâu nhìn trộm một chút, lúc muốn bạc, Nhan Đỗ Nhị gia sẽ đưa rất nhiều, muốn ăn mỹ vị gì, quân sự hai nhà cũng vất hết óc tìm kiếm cho hắn, những ngày này trôi qua thật sự tốt vô cùng, tất nhiên là không nỡ rời đi.

Nghe nói Lạc Vân Hi phải đi, hắn cũng không giữ nàng, ngược lại nói muốn thay Lạc Vân Hi chăm sóc Đỗ Tinh Yên thật tốt trong một thời gian ngắn.

Lạc Vân Hi biết được Nhan Quốc Công sẽ giữ nàng lại, cho nên mang theo Xuân Liễu, lặng yên không một tiếng động rời khỏi Mục An phủ, một đường chạy về Dạ Đô.

Hành động của nàng, ngay lập tức Cửu Sát liền bẩm báo Quân Lan Phong, trong lòng Quân Lan Phong phiền muộn khó hiểu, gật đầu, nói: “Thuận theo nàng thôi, bệnh của Yên nhi cũng tốt lắm rồi.”

Cửu Sát trầm mặc, nghĩ thầm, may mà Huyết Ứng bị chủ tử tìm việc cần làm đuổi ra ngoài, bằng không, Lạc tiểu thư hoá trang như vậy đến chữa bệnh cho Tinh Yên tiểu thư còn không bị hắn chọc tức phải ra ngoài mới là lạ!

Càng đáng sợ hơn là, nếu như Tinh Yên tiểu thư biết chủ tử và Lạc tiểu thư từng có tiếp xúc trên thân thể, thì nhất định sẽ không tiếp nhận nổi.

Đang suy nghĩ lung tung, giọng nói rét căm căm của Quân Lan Phong bay đến: “Đang suy nghĩ gì đấy?”

Cửu Sát bỗng cảm thấy phấn chấn, cười nói: “Không nghĩ cái gì mà.”

Quân Lan Phong nói: “Trong kinh thành mấy hôm nay có việc gì lớn không?”

Cửu Sát hỏi nói: “Đầu tháng sau, Lương Diệp Thu muốn kết hôn với xấu nữ Lý Vô Nhan, mặt khác thì nghe nói, Đoan Mộc Triết muốn đính hôn với Lạc Phi Đình.”

Những việc này, chủ tử đều biết, chỉ có điều, là có người luôn nhắc nhở hắn.

“Còn có, Lạc gia tử tiểu thư để xảy ra chuyện xấu trong lễ cập kê của Lạc Phi Đình, hiện tại, cả kinh thành, không ai dám cưới nàng ta, đoán chừng, phải gọi Nhan Trình tới cưới về.” Cuối cùng Cửu Sát nói bổ sung.

“Tự làm vậy, không thể sống.” Quân Lan Phong hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ngày mai chúng ta cũng trở về kinh đô, bẩm quốc công gia đi, nói là đi sắp xếp lễ đính hôn của Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình.”

Cửu Sát vâng lời đi.

Lạc Vân Hi trở lại Lạc phủ, sau khi Lạc Kính Văn nhận được tin tức, đích thân đến Vân Các một lần, đặc biệt muốn hỏi xem quan hệ của nàng và đám người Trung Sơn Vương.

Lạc Vân Hi nằm dưới bóng cây đại thụ trong viện, lạnh nhạt, nói: “Phụ thân không cần hỏi nhiều như vậy, mặc kệ ta qua lại với ai, đó đều là quan hệ mặt ngoài mà thôi. Phụ thân thân ở quan trường, hắn là biết cái gì gọi là gặp dịp thì chơi chứ?”

Lạc Kính Văn ngần ngừ nhìn nàng, nữ nhi xa lạ này, thông dong lạnh nhạt giữa lòng mây nàng chính là thứ hắn chưa bao giờ thấy qua trên mặt nữ nhi này.

“Hi nhi, ngươi là Hi nhi trước đây sao?” Hắn lẩm bẩm hỏi.

“Vậy phụ thân nói, ta là ai chứ?” Lạc Vân Hi khẽ cười duyên, chuyện nàng mất trí nhớ, vẫn thành công giấu phần lớn người khác.

Lạc Kính Văn trầm mặc một lát, nói: “Nếu ngươi biết gặp dịp thì chơi, dù thấy ngươi cũng có hiểu biết, ta không ngờ, thông minh mà giả ngu, đại tỷ ngươi, cuối cùng cũng không sánh được nửa phần ngươi. Về sau, phụ thân sẽ thoải mái không làm khó dễ ngươi, nhưng ngươi, lúc làm bất cứ chuyện gì, cũng phải nghĩ cho Lạc gia một chút.”

Lạc Vân Hi không trả lời hắn, cành cây rũ xuống, gió nhẹ lay động cành cây, mà mặt nàng đầy thần nhiên.

Lạc Kính Văn đã từng thấy dáng vẻ này của nàng, lại không tiện nói nữa, nội tâm, càng có một tia kinh hoàng không nói ra được, cứ cảm thấy, nữ nhi này thay đổi thật nhiều, trên người có một cỗ khí chất cao cao tại thượng.

“Mười lăm tháng chín, lục hoàng tử và đại tỷ ngươi đính hôn.” Trước khi đi, Lạc Kính Văn nói một câu.

Thần sắc Lạc Vân Hi cũng không thay đổi nửa phần, đỉnh hôn sao... mắc mớ gì tới nàng đây? Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, sáng sớm, nàng bị một trận tiếng ồn đánh thức.

Từ trên giường đứng lên, nàng nhẹ nhàng rời giường, đến phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, ngó ra ngoài hỏi: “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Xuân Liễu và Hạ Đào rần rây vài tiểu nha đầu làm ồn bên ngoài một phen, thấy đã đánh thức tiểu thư, đành phải đi tới kể chuyện.

“Nghe nói, nghe nói cô gia... “Hạ Đào ấp a ấp úng, đánh giá thần sắc Lạc Vân Hi.

“Cô gia sao?” Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng: “Người có cô gia từ lúc nào vậy?”

Xuân Liễu vội vàng ngắt lời Hạ Đào nói: “Là Lương công tử, sáng sớm hôm nay hân mang không ít sính lễ tới, tới Nhan gia cầu hôn xấu nữ Lý Vô Nhan, hân muốn cưới xấu nữ còn lớn hơn hân 10 tuổi kia.”

Nói rồi, Xuân Liễu có chút không nhịn được mà cười.

Lạc Vân Hi sớm biết việc này, cũng không ngạc nhiên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ý vị thâm trường.

Xuân Liễu thấy nàng nở nụ cười, gan lớn hơn, lớn tiếng nói: “Hừ, lúc trước hân còn ghét bỏ tiểu thư ngu dốt, là phế vật của nước Thiên Dạ, nô tỳ còn tưởng rằng hân muốn cưới thiên tiên quốc sắc gì đấy, kết quả, lại cưới một người mẹ về, còn là bà mẹ xấu xí, tiểu thư của chúng ta thông minh như vậy, lớn lên lại đẹp như thế, hân còn không có con mắt nhìn vàng xem ngọc, nô tỳ thật sự là buồn cười chết mất.”

Nếu như nói, tiểu thư trước đây, có thể Xuân Liễu và Hạ Đào cũng chưa từng cho rằng tiểu thư nhà mình là phế vật.

Nhiều lắm, nàng đối bọn hạ nhân cực kỳ lạnh lùng, cũng rất ít tiếp xúc với bọn họ, không cần thời điểm bọn hân đến gần, cũng sẽ khiến bọn hân ở cách xa, mặc dù bây giờ Lạc Vân Hi cũng duy trì khoảng cách nhất định cùng các nàng, nhưng so với trước kia, thật là trên trời, dưới đất.

Chuyện Lương Diệp Thu cầu thân xấu nữ Lý Vô Nhan, một buổi sáng sớm, đã lưu truyền sôi sục tại Dạ Đô, tất cả người nghe được tin tức này, đều sợ ngây người.

“Công tử nhà họ Lương có phụ thân là thị lang, cô cô làm quý phi trong cung, mình lớn lên cũng tuần tú, thế nào mà lại cưới một bà già có danh tiếng xấu như vậy?”

“Đúng vậy, không nói tới thân phận cách xa lớn như vậy, Lý Vô Nhan kia không đáng để công tử binh bộ thị lang cưới chút nào! Cho dù là ta, cũng sẽ không cưới nàng ta.”

“Ta thấy trong này khẳng định có vấn đề, Lương công tử làm sao có thể công khai cưới một xấu nữ như vậy chứ? Hân tốt như vậy, sao có thể bị một phế vật bỏ rơi đây?”

“Nói rất đúng, ta cảm giác vấn đề xuất hiện ở công tử nhà họ Lương, thân thể hân nhất định có bệnh nặng.”

Một người lặng lẽ nhìn xung quanh, thấp cười nhẹ nói: “Sẽ không phải cái kia vô dụng chứ? Hà hà.”

Vì thế, tin tức liên quan đến việc Lương Diệp Thu bị bệnh liệt dương một lần nữa lại truyền khắp kinh thành.

Lương Tông Phủ đang gấp gáp ngồi ở trong đại sảnh, hôm nay cưới Lý Vô Nhan, dựa theo ý Trung Sơn Vương, còn phải đưa thiệp mời cho các phủ, muốn làm đám cưới này thật lớn.

Sáng sớm, điều động tất cả trong phủ đều, mời mọi người tới Lương phủ đến uống rượu mừng.

Tiệc tấp nập thế này, là hôn sự nhà người khác chưa từng gặp qua từ trước đến nay, không biết, còn tưởng là Lương gia thân phận cực kỳ cao, kỳ thực, mọi người đều là tới xem náo nhiệt mà thôi.

Xe ngựa Lạc phủ cũng dừng ở trước cửa Lương phủ, rèm cửa đẩy ra, một nữ tử dung nhan thanh tú đi xuống, khoác lên áo tơ xanh nhạt, váy dài trắng, hai bím tóc nhỏ, tuổi tuy nhỏ, nhưng dung mạo cũng đã khiến người ta kinh diễm.

“Tiểu thư, chúng ta thật sự sẽ đi vào sao?” Xuân Liễu áp chế đáy lòng hưng phấn, bất an hỏi thăm.

Dù sao, tiểu thư và Lương công tử giải trừ hôn ước, trường hợp này, nàng không tiện đến, nhất định sẽ có kẻ ba hoa nói huyền thuyên phía sau.

“Tại sao không tới đây?” Lạc Vân Hi cười khanh khách, cầm thiệp mời mạ vàng đỏ thắm trong tay đưa cho thị vệ canh giữ cửa, nói: “Dù nói thế nào, Lạc gia chúng ta và Lương gia vẫn còn giao tình, Lạc gia không còn người đến tham gia hôn lễ, ta chỉ đành cố hết sức.”

Lạc Kính Văn tuyệt đối không thể tới, chuyện lần trước hân tức chết đi được, đến nay vẫn lấy đó làm nhục.

Thị vệ tiếp nhận thiệp mời, mắt nhìn xem nữ tử đứng trước mặt thực ra có phải là Lạc Vân Hi không, tức khắc tròn mắt.

Hân biết Lạc Vân Hi, nhất thời không biết có nên để nàng đi vào hay không, chuyện ngày ấy Lạc tiểu thư đưa hủ thư cho công tử nhà mình, thị vệ bọn

hắn đều nhìn thấy.

“Sao thế, lấp ở cửa làm gì?” Một âm thanh êm tai từ sau truyền đến.

Bởi vì Lạc Vân Hi dừng lại ở đây, phía sau không thiếu xe ngựa bị chặn lại.

“Lục hoàng tử.” Thị vệ khom lưng hành lễ.

Lạc Vân Hi cũng không quay đầu lại, Đoan Mộc Triết nhanh chân tới, quét mắt nhìn thiếp mời trong tay thị vệ, khẽ cau mày, nói: “Có thiếp mời cũng không cho vào sao?”

Thị vệ không dám nhiều lời, lui ra một bước nói: “Mời.”

Lạc Vân Hi tiếp nhận thiếp mời, ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc khẽ nhúc nhích, rảnh rỗi mà xé nát thiếp mời mạ vàng đỏ thắm, mặt thị vệ hoàn toàn biến sắc: “Thiếp cưới không thể xé!”

“Phải không?” Lạc Vân Hi tiện tay ném mảnh vụn xuống đất, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: “Một tấm thiếp mời không sánh được một câu nói của Lục hoàng tử, vậy cần thiếp mời này làm gì? Về sau, cũng không cần phân phát thiếp mời nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Người sống mà làm quả phụ cả đời đi

Thấy nàng hành động như vậy, thị vệ giữ cửa cùng những người đứng bên cạnh xem đều sợ ngây người.

Nhục nhả, đây quả thực là công khai nhục nhã! Đây chính là thiếp mời! Tượng trưng cho việc hôn nhân đại cát đại lợi! Lạc Vân Hi thế mà lại xé nát thiếp mời ngay tại ngày đại hôn. Chẳng lẽ, trong lòng nàng còn có công tử nhà họ Lương ư?

Thị vệ há miệng lẽ lười cũng không nói ra lời nào để phản bác, Lạc Vân Hi bước qua, trực tiếp đi thẳng vào Lương phủ.

Chuyện nàng muốn tới hôn lễ hôm nay từng bị người trong Lạc phủ ăn cản, chẳng qua nàng cũng không để ý, hôn sự của Lương Diệp Thu, nàng sao có thể không tới tham gia chứ? Tín vật định thân năm đó Lương gia còn chưa trả lại! Đây nói để nghe là nàng lấy lý do đến đòi lại, khó nghe hơn một chút, là thực ra nàng đến xem náo nhiệt mà thôi.

Lạc Vân Hi cong môi đỏ mọng lên, bình thường nàng thích nhất là xem náo nhiệt, nhất là, loại náo nhiệt nhu thế này.

“Hi nhi.” Tiếng nói của Đoan Mộc Triết từ phía sau truyền đến, nam tử đã đuổi hết người bảo vệ mình đi, chạy nhanh tới, thấp giọng hỏi: “Mấy hôm nay, người đi đâu vậy?”

Lạc Vân Hi không hề dừng bước, cũng không nhìn hắn, ánh mắt lảng lạng nhìn về phía con đường ở phương xa, đáp: “Lục hoàng tử tới Lạc phủ tìm ta sao? Bằng không, làm sao biết ta đi xa vậy?”

“Người thấy sao?” Đoan Mộc Triết đã quen với thái độ của nàng như vậy, không biểu hiện gì hỏi.

“Đã đi tìm ta, không tìm được, tại sao không hỏi phụ thân ta xem ta đi đâu? Đối với hành tung của ta, hắn là người rõ ràng nhất.” Lạc Vân Hi nhàn nhả nói, nàng dám nói như vậy, là vì chắc chắn Đoan Mộc Triết không dám đi hỏi Lạc Kính Văn.

Quả nhiên, Đoan Mộc Triết không nói tiếp, mất tới lại, tập trung nhìn thẳng nàng, cứ nhìn như vậy thôi.

“Thập nhị hoàng tử!” Lạc Vân Hi nhìn đến khúc quanh phía trước có một bóng dáng quen thuộc, lần đầu tiên, chủ động chào hỏi với hắn như vậy.

Đoan Mộc Kỳ thấy nàng thì rất cao hứng, hắn nói vài câu cùng thanh niên đang nói chuyện phiếm với mình, rồi vội vàng đi tới.

“Lục ca.” Hắn chào Đoan Mộc Triết một tiếng, sau đó tự nhiên đi tới bên tay phải của Lạc Vân Hi, cười nói với nàng về chuyện hôn sự của Lương Diệp Thu: “Ta nghĩ người sẽ không tới đây, theo lý thuyết, thì người không đến mới đúng.”

“Trường hợp thú vị như vậy, ta có thể không tới sao?” Lạc Vân Hi hơi nhướn mày lên, khóe mắt hơi nhếch, miệng đầy ý cười: “Ta đến đây, xem còn ai dám nói gì ta nữa chứ?”

Đoan Mộc Kỳ gật đầu nói: “Đúng vậy, người bây giờ lợi hại như vậy, ai cũng không dám nói người cái gì, một phong hư thư hồi trước, để lại biết bao lời đồn đãi trong kinh thành còn gì.” Hắn nói đùa đầu tới, trầm thấp cười rồi nói: “Bây giờ có thể nói người không phải phế vật, mà là thân thể tên Lương Diệp Thu kia có bệnh nặng, bằng không, sao lại bỏ mỹ nữ như hoa không thêm cười, lại cưới một nữ nhân vừa già vừa xấu làm gì? Đây chẳng phải là

nếu không phải đầu óc hỏng thì chính là thân thể hỏng rồi hay sao.”

Đoan Mộc Triết thấy Lạc Vân Hi và Đoan Mộc Kỳ vừa nói vừa cười, bầu không khí vô cùng hài hòa, sắc mặt trầm xuống, nói: “Thập nhị đệ, đứng ở địa bàn của người ta, không nên tùy tiện nói huyên thuyên!”

Đoan Mộc Kỳ lè lưỡi, vẫn thấp giọng nói cười cùng Lạc Vân Hi như cũ.

Đoan Mộc Triết vô cùng buồn phiền, một tên sai vặt từ phía sau chạy tới, kêu lên: “Lục hoàng tử, Lạc đại tiểu thư đến đây, người đang tìm ngài đây!”

“Dĩnh nhi tới sao?” Đoan Mộc Triết hơi nhíu mày, chớp mắt nhìn Lạc Vân Hi, nói: “Ta đi xem sao.”

Đoan Mộc Kỳ nhìn bóng lưng hắn rời đi, sắc mặt không hề tươi cười giống như lúc trước nữa, mà là có chút lạnh lùng.

Lạc Vân Hi thu hết thần sắc của hắn vào mắt, cũng không lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ, đừng xem Đoan Mộc Kỳ thành thật như vậy, nhưng thực ra hắn cũng không đủ thành thật như vẻ bề ngoài, rốt cuộc cũng là con cháu hoàng gia, có tâm kế là chuyện bình thường.

Lúc Đoan Mộc Kỳ thu hồi ánh mắt, môi hồng nhuận nhếch lên một nụ cười châm biếm, trong khoảng thời gian qua, hắn và Lạc Vân Hi đã cực kỳ quen thuộc, nên nói chuyện cũng không hề tránh né gì, nhẹ giọng nói: “Đại tỷ người muốn gả cho Lục ca ta.”

“Biết rồi.” Lạc Vân Hi rành rang cất bước đi theo vài thiên kim và thanh niên trước mặt, phương hướng của bọn hắn, chính là đi tới Thủy Nguyệt Sân xem bãi đường và cũng là nơi chiêu đãi tân khách. Phòng khách rất lớn, nằm ở phía đông Lương phủ, là phòng đãi khách cỡ lớn, bốn phía trông không thiếu liễu rủ, chính là bây giờ đang là mùa hạ, cảnh liễu đông đưa, như sóng như mây, xanh biếc một mảnh, nhìn rất đẹp mắt. Mà có cây liễu thì chắc chắn phải có nước, phía Tây của Thủy Nguyệt Sân, chính là một hồ nước nhân tạo.

Lúc này, Lạc Vân Hi và Đoan Mộc Kỳ đang đi dọc theo cầu làm bằng đá trên hồ về Thủy Nguyệt Sân.

Đoan Mộc Kỳ không nhịn được lại nói: “Tài mạo của Dĩnh nhi kết hợp với Lục ca thì có chút thừa, chẳng qua, ngược lại ta cảm thấy nàng ấy kết hợp với nhị ca của ta mới là số một.”

Nhị ca? Đoan Mộc Ly?

Lạc Vân Hi dừng bước lại, liếc mắt, nghiêm túc nói với Đoan Mộc Kỳ: “Người sai rồi, ngược lại ta cảm thấy nàng ta kết hợp với Lục hoàng tử là số một, Nhị hoàng tử thì nàng ta không xứng.”

Lời nói của nàng sạch sẽ lưu loát, Đoan Mộc Kỳ có chút ngạc nhiên: “Tại sao?”

Lạc Vân Hi cười lạnh: “Không có nguyên nhân, điểm nào cũng không xứng mà thôi.”

Nói xong nhanh chóng qua cầu, Đoan Mộc Kỳ đuổi theo, cau mày nói: “Người sẽ không thích nhị ca của ta chứ? Mặc dù, hắn đưa Tuyết Cẩm cho người, thế nhưng, Tuyết Cẩm này hắn đã sớm không cần, mới treo bán trong tiệm vậy!”

“Người muốn đi đâu?” Mặt Lạc Vân Hi hơi trầm xuống.

Đoan Mộc Kỳ quan sát tỉ mỉ thần sắc của nàng, quả nhiên không có chút tình ý nào, liền hạ giọng, nói: “Kỳ thực, ba năm trước, ta luôn tưởng rằng, Dĩnh nhi là muốn gả cho Nhị ca, người cũng biết đấy, trước đây nhị ca và nhà các người qua lại rất tốt, ta thường cùng nhị ca tới Lạc phủ, Lạc Thái Úy có ý gắn kết hai người bọn hắn, Dĩnh nhi, cũng thích Nhị ca đó.”

Lạc Vân Hi nghe lời này, suýt nữa bị cục đá dưới chân làm cho vấp ngã: “Có thích hay không người cũng biết sao?”

Đoan Mộc Kỳ vỗ ngực: “Dĩ nhiên rồi, trong phủ ta tốt xấu gì cũng còn có vài thị thiếp, các nàng đều thích ta, ta làm sao không nhìn ra Dĩnh nhi đối với nhị ca là tình cảm thể nào chứ? Chỉ là, sau này nàng ấy lại ở bên Lục ca... ừ, chuyện giữa bọn hắn, ai cũng không rõ ràng, nhưng từ đó trở về sau ta đều sợ Dĩnh nhi, không nỡ đùa thân cận cùng nàng ấy như trước kia.”

Hắn thật sự là không thích Lạc Phi Dĩnh thay đổi thất thường thế này.

Hai người nói chuyện, đã qua cầu, trong lòng Lạc Vân Hi mơ hồ có chút bất an, nàng bắt chợt lại nghĩ, Lạc Phi Dĩnh hận nàng, nếu muốn giết nàng, rốt cuộc là bởi vì Đoan Mộc Triết, hay là Đoan Mộc Ly đây?

Lạc Vân Hi cố đại nói, nàng từng làm một chuyện rất có lỗi với Đoan Mộc Ly, có thể liên quan tới Lạc Phi Dĩnh hay không? Dù sao như Đoan Mộc Kỳ từng nói, khi đó, Lạc Phi Dĩnh và Đoan Mộc Ly có quan hệ rất tốt.

Bên ngoài Thủy Nguyệt Sân, có không ít quan lại quyền quý, trong viện thấy không ít nữ tử, hương phấn son của nữ tử bay vào chớp mắt.

“Thái tử giá lâm! Lục hoàng tử giá lâm!” Một âm thanh vang dội đột ngột truyền đến, vừa rồi mọi người còn có trật tự lập tức loạn lên, không ít người từ trong viện đi ra thỉnh an Thái tử.

Lạc Vân Hi và Đoan Mộc Kỳ cũng đứng ở ven đường, xoay người nhìn về phía sau lưng.

Ba người thái tử, Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình cùng đi tới.

Thái tử mặc triều phục có vẻ uy nghi mười phần, hấn sinh cũng có chút đẹp mắt, nhưng ngũ quan hiển nhiên không đẹp bằng huỳnh đệ của hấn, so với Đoan Mộc Triết ở một bên, Rõ ràng là không cùng một cấp bậc.

“Thái tử cũng tới sao?” Lạc Vân Hi thấp hỏi.

“Ừm.” Đoan Mộc Kỳ hạ thấp giọng nói: “Nghe nói, không biết khi nào Lý Vô Nhan thành biểu muội của Trung Sơn Vương, Thái tử chắc chắn sẽ bắt lấy điểm này rồi.”

Nghĩ tới sự kiện này, Lạc Vân Hi thấy buồn cười.

Biểu muội sao? Là biểu muội gì đây không biết nữa?

Thái tử tới, liếc nhìn Đoan Mộc Kỳ, tiếp theo nhìn đến Lạc Vân Hi, lập tức kinh ngạc nói: “Lạc Vân Hi? Ngươi làm sao lại ở chỗ này?”

Tiếng nói của hấn đặc biệt ngạc nhiên, như là thấy chuyện gì không thể nào tưởng tượng được vậy.

Lạc Vân Hi cười nhạt: Không đáp.

Thái tử chỉ về phía nàng, vạn phần kinh ngạc: “Lương Diệp Thu thành hôn, ngươi cũng dám đến sao?”

Lạc Vân Hi nghe vậy, trong lòng cực không thoải mái, ngẩng đầu lên, thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Hấn thành hôn, vì sao ta không dám tới? Thế gian này, còn có chuyện Lạc Vân Hi ta không dám làm sao?”

Thái tử bị nàng chặn họng, không vui nói: “Ngươi có mặt mũi hay không, hôn sự của ngươi và Lương gia đã bỏ, đây chính là sự thật, ngươi lại còn dám quang minh chính đại xuất hiện tại tiệc cưới của vị hôn phu trước của ngươi, thật sự không sợ người khác chê cười sao?”

Lạc Vân Hi đè nén kích động tát hấn một cái, giọng nói càng mềm hơn: “Mặt ta đẹp hơn so với thái tử, sao ta không cần chứ? Thái tử ngài quá lời rồi.”

Thái tử bị một câu phía trước của nàng làm tức giận, hấn bình thường hận nhất là người khác nói về tướng mạo của hấn, bởi vì bộ dạng hấn thực sự không đẹp lắm, không sánh được với Đoan Mộc Triết, càng không sánh được với Đoan Mộc Ly, ngay cả Đoan Mộc Kỳ cũng anh tuấn hơn hấn, hơn nữa, bộ dạng hấn không hề giống hoàng đế, cho nên hấn kiêng kỵ nhất là người khác nói về mặt hấn.

“Lạc Vân Hi, ngươi lớn mặt!” Thái tử gầm lên.

“Thái tử, chính sự quan trọng hơn.” Đoan Mộc Triết ở một bên, mi khẽ nhú, nhẹ giọng nhắc nhở. Nha đầu này, thật là khác hấn khiến hấn không nhận ra, đối với hấn thì thôi, nãy giờ đối với Thái tử, mỗi lần gặp cũng cứ như ăn hóa được vậy.

Ánh mắt Lạc Phi Đình lóe lên, tiến lên ba bước, khuyên nhủ: “Tam muội, Thái tử dù sao cũng là Thái tử của Thiên Dạ, thân phận cao cao tại thượng, không phải người có thể đắc tội. Dù ngươi sinh ra có một dung mạo tốt, đó cũng là bên ngoài, phẩm chất của Thái tử lương thiện, là quân tử khiêm tốn, những thứ bên ngoài như tướng mạo đều không liên quan.”

Lạc Vân Hi muốn cười, nàng ta nói như vậy, ở bề ngoài nghe vào, thì là Lạc gia đại tiểu thư hiểu lễ, chính mình sinh ra khuynh thành khuynh quốc, lại coi đó như thứ không quan trọng, nhưng nghe vào trong tai thái tử, là gian tiếp thừa nhận hấn sinh ra xấu xí, trong lòng hấn chắc chắn cảm thấy khó chịu.

Quả nhiên, Thái tử tuy được Lạc Phi Đình nhẹ nhàng trấn an một chút, nhưng trong lòng lại như có vật sắc nhọn đâm vào, tức giận không hề giảm bớt: “Bản cung đâu có xấu hơn nàng đâu?”

Lạc Vân Hi bật cười nói: “Thái tử, ta nói thế là lời nói thật. Không tin ngươi hỏi thử người bên cạnh đi, để cho bọn hấn nói xem, là ngươi đẹp hay là ta đẹp hơn. Đương nhiên, ngươi tốt nhất không nên hỏi, bởi vì bọn hấn chắc chắn sẽ khen ngươi, chỉ có thể nói mặt ngươi đẹp thôi.”

Mắt thấy sắc mặt thái tử càng ngày càng tối, Lạc Vân Hi tăng thêm âm thanh, nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Giống như ta đây, khuôn mặt xinh đẹp là không thể không cần, cho nên, không biết xấu hổ, cũng là kẻ không thực sự đẹp.”

Thái tử thấy nàng cao giọng, một mặt nhìn mặt mình, dường như nói là, ngươi không biết xấu hổ, cũng là mặt hấn không đẹp, cho nên bị nàng chọc tức đến trên đầu bốc khói: “Bản cung không tin mỗi lần đều để cho phé vật nhu ngươi thoát tội, người đâu, hôm nay bản cung nhất định phải giáo huấn nàng tốt, nếu không giáo huấn một chút, bản cung không phải người!”

Lạc Vân Hi nở nụ cười xinh đẹp, nhằm chán, thái tử này vừa vặn để nàng vui đùa một chút thôi, thấy ngự Lâm Quân chạy ra, nàng điểm nhẹ mũi chân, tay tung Tuyết Cẩm ra, một đầu Tuyết Cẩm buộc lên đầu cành liễu, dáng người như chim yến, thoải mái bay lên.

Tà áo xanh nhạt tung bay, như nước chảy mây bay, cực kỳ đẹp, váy dài trắng bay trên không trung tạo thành một đường vòng cung duyên dáng, nhẹ nhàng là lướt, cực kỳ hấp dẫn.

Tân khách đứng phía dưới tất cả đều nhìn sững sờ, bởi Lạc Vân Hi từ ngoài viện bay vào trong viện, cho nên nữ khách bên trong sân cũng đều ngẩng đầu kinh hô lên.

Lương Diệp Thu mặc trang phục tân lang đỏ thắm ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng nữ tử êm ái, tim đập thình thịch, đẹp quá! Đây là tiên tử sao? Là ông trời cảm thấy hôm nay hẳn phải lấy một bà già xấu xí cảm thấy không nhẫn tâm, cho nên ban thưởng cho hẳn một tiên tử sao?

Đang nghĩ ngợi lung tung, Lạc Vân Hi nhẹ nhàng rơi xuống đất, một tay vung lên, thu hồi thất lung gấm trắng như tuyết lại, quấn ở trên cổ tay, nổi bật lên cả dáng người nhẹ nhàng mỹ lệ.

Khi nàng xoay người, lúc lộ ra một gương mặt quen thuộc, Lương Diệp Thu lúc này há hốc mồm.

Lạc Vân Hi? Sao lại là nàng?

Thái tử cùng đám người vọt vào viện, sắc mặt cực kỳ khó nhìn.

Lương Diệp Thu cũng rất xấu hổ, sau khi phản ứng lại, quát về người hầu xung quanh: “Các người đều mù sao? Ai thả nàng vào? Còn không đuổi nàng ra ngoài!”

Trong viện nhiều người, hẳn không chỉ rõ là người nào, nhưng ở đây, không có ai không rõ hẳn nói “nàng” là chỉ ai.

Thái tử vốn muốn động thủ, nhưng nghe được Lương Diệp Thu nói lời này, sắc mặt thay đổi, lập tức lệnh cho ngự Lâm Quân dừng tay trước, so ra, Lương Diệp Thu ra tay đuổi người, có thể còn có lực đá kích hơn so với hẳn bắt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi cười nhu không cười nhìn Lương Diệp Thu, phía sau hẳn, Lương Tông Phủ nghe tiếng từ trong sảnh đi ra, nhìn thấy Lạc Vân Hi cũng kinh ngạc thốt lên: “Sao lại là nàng? Nàng xông vào như thế? Còn không đuổi ra ngoài đi!”

Chung quanh cực kỳ tĩnh lặng, ánh mắt của mọi người đều khóa chặt trên một tiêu điểm: Lạc Vân Hi.

Ánh mắt của bọn hắn có tò mò, có khiếp sợ, có hưng phấn, có hạnh phúc khi người khác gặp họa.

Phế vật này không phải đến để phá đám chứ? Khả kha, vậy cũng có trò hay để nhìn đây!

“Lương bá bá.” Môi anh đào của Lạc Vân Hi hé mở, giọng nói nhẹ nhàng.

“Im miệng!” Sắc mặt Lương Tông Phủ đen xi: “Tiếng bá bá này, bây giờ người đã không xứng để gọi!”

Lạc Vân Hi âm thầm lắc đầu, nhưng cũng thay đổi cực nhanh, một lần nữa kêu lên: “Lương đại nhân, đầu tiên ta muốn giải thích một việc, ta không hề xông vào, mà là ta có thiệp mời, Lương gia xua đuổi khách nhân ra ngoài như vậy, chỉ sợ sẽ khiến người khác cảm thấy khó chịu.”

“Người là ngoại lệ!” Mắt Lương Tông Phủ lộ vẻ căm ghét.

Lạc Vân Hi hờ hững nhếch môi, nghe được bên tai có âm thanh giễu cợt nhỏ, giống như không nghe thấy nói: “Vậy thì mời Lương đại nhân đưa vật đính ước năm đó lại cho ta đi!”

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu liếc nhau một cái.

Trước kia Lạc Vân Hi còn nhỏ, lúc hai nhà định hôn sự, từng trao đổi tín vật, Lương phủ đưa cho Lạc phủ là một đôi vòng ngọc, Lạc phủ đưa cho Lương phủ chính là một cái Ngọc Phật đeo ở trên cổ.

Lương Tông Phủ châm chọc cười một tiếng nói: “Vật định thân sao? Ta còn tưởng rằng người không nhớ chuyện này, cứ nghĩ người viết tờ giấy kia là hữu hiệu sao? Ở trên luật pháp Thiên Dạ không hề có tác dụng! Người và con ta vẫn có hôn ước trên người, chỉ có điều, Diệp Thu không thể cưới người, người liền làm quà phụ cho đời đi!”

Hắn nói xong câu cuối cùng, nụ cười càng ngày càng dữ tợn.

Nam nhân không có vật định thân, còn có nữ nhân đồng ý gả, nhưng nữ nhân có vật định thân trên tay nam nhân khác, tuyệt không có người cưới nữ nhân này.

Ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng: “Phải không? Lương Diệp Thu đã không nguyện cùng ta từ hôn, cần gì phải tổ chức đại hôn hôm nay chứ? Ta thấy, hẳn đã sớm cùng Lý Vô Nhan tiểu thư có qua lại vụng. Vì tiểu thư Lý Vô Nhan ưu tú hoàn mỹ thông minh khéo léo kia, hẳn hẳn không thể lập tức hờn ta! Người không muốn lấy ta, di tình biệt duyên, cưới Lý tiểu thư còn chưa tính, nhưng vì cái gì, ngay cả vật định thân cũng không trả lại cho ta, còn muốn ta làm quà phụ cho Lương gia các người sao? Lương gia các người, đây là bắt nạt cô gái yếu đuối sao?”

Giọng nói của nàng cực kì nhạt, nhưng mọi người cũng không khỏi liếc mắt.

Đúng vậy, tuy Lạc tam tiểu thư là phế vật vô năng, thế nhưng, cũng không thể bắt nạt người ta như vậy được!

Có người nghe lời Lạc Vân Hi nói không nhịn được vụng trộm che miệng cười rộ lên.

Lạc Vân Hi làm Lý Vô Nhan tiểu thư đẹp hơn như vậy, lấy được hiệu quả ngược lại tăng lên biết bao nhiêu, lúc mọi người thật sự đánh giá Lạc Vân Hi, không thể không cảm thán, Lạc tam tiểu thư tuy vô năng một chút, nhưng điểm nào cũng gấp trăm lần nghìn Lý Vô Nhan.

Và lại, theo những lời vừa rồi nàng nói, Lạc tam tiểu thư cũng chẳng phải người ngu ngốc mà phải là rất lợi hại!

Hai cha con Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu trạm ở trên thềm, tức đến sắc mặt đỏ lên, nhất là Lương Diệp Thu, hai gò má đỏ như mông khi.

Lương Tông Phủ giận dưng dưng nói: “Lạc Vân Hi, nếu như ngươi là cô gái yếu đuối, còn có thể nghĩ ra biện pháp viết hủ thư như vậy sao? Ngươi vô tình, chúng ta càng không có nghĩa, đây là chuyện của hai nhà chúng ta, không liên quan tới người ngoài!”

Hắn nói, ánh mắt già nua quét một lần xung quanh.

Không có người ra mặt cho Lạc Vân Hi.

Dù cho, có người cảm thấy không công bằng, thế nhưng, cũng sẽ không vì phế vật này mà làm Lương gia không vui, mọi người đều là tới tham gia tiệc mừng, ai cũng không nguyện vì phế vật trong truyền thuyết đắc tội với người khác.

Đoan Mộc Triết cảm thấy bản thân không thể nói chuyện vào lúc này, miễn cho bị người khác hiểu lầm.

Lạc Vân Hi cười nhợt nhạt trong suốt: “Ngươi đã vô nghĩa, thì ta càng không cần nhìn lại khuôn mặt ngươi.”

Trong lòng Lương Diệp Thu hơi kinh, không biết câu này nàng nói có ý gì, nhưng bên ngoài vang lên âm thanh đánh chiêng, kèm theo tiếng hí nưong hô to: “Giờ lành đến, đón tân nưong vào!”

Bà mới cùng mấy người đánh xe từ ngoài viện chạy vào, nhìn vào trong viện không hề thấy không khí vui vẻ, ngược lại mọi nơi đều là hơi thở trầm trọng thì hơi ngần ra.

Lương Tông Phủ nói: “Lên đường đi.”

Liếc mắt nhìn Lạc Vân Hi, quyết định không để ý tới nàng, không có vật định thân, nhìn thử xem nàng có lấy nổi chồng hay không!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Chứng minh không phải phế vật

Lạc Vân Hi thấy dòng người cuộn cuộn, lại lùi về hướng bên cạnh, cũng không lên tiếng. Đoan Mộc Kỳ đi tới, sắc mặt xanh đỏ đan xen, nhìn Lạc Vân Hi, hần hạ thấp giọng nói: “Thái tử không dọa đến ngươi à? Hắn không nghe lời ta nói.”

Lạc Vân Hi kinh ngạc chớp mắt đánh giá hắn, tức thì nhìn thấy ống tay áo hắn có chút bị xé rách, trong lòng lập tức sáng tỏ, vừa rồi, Đoan Mộc Kỳ nhất định ở ngoài viện nói cái gì cùng Thái tử, tiếc thay, Thái tử một lòng muốn trừng phạt nàng!

“Không có chuyện gì.” Lạc Vân Hi cong môi cười.

Chỉ cảm ơn là không cần nói, nàng sẽ ghi trong lòng.

Thái tử cũng không đuổi theo ra ngoài, mà là người thừa dịp người ta ra ngoài xem náo nhiệt bước về phía trước mặt Lạc Vân Hi, cất giọng: “Lạc Vân Hi, ta xem thường ngươi, da mặt dày như vậy, cha con Lương gia đuổi ngươi cũng không đi!”

Lạc Vân Hi lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt không có chút tình cảm chút nào.

Mi Đoan Mộc Kỳ nhú lên, nhẹ giọng nói: “Hoàng huynh, Lạc Vân Hi chỉ là nhanh miệng, nhưng không phải người xấu.”

Thái tử lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, không buồn không vui nói: “Thập nhị đệ, ngươi bị nàng bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi sao? Sao lại nói chuyện giúp nàng!”

Gò má Đoan Mộc Kỳ nổi lên thần sắc khó xử, môi đỏ mọng của Lạc Vân Hi khê mở, nói: “Thái tử điện hạ, âm vệ của ta đã sớm đi ra ngoài, nói vậy, hiện tại đã tới hoàng cung, ta nghĩ, nếu như hoàng đế biết hành động của ngươi hôm nay, nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Đường đường là một Thái tử, cùng một tiểu nha đầu như ta tính toán, thật sự không sợ, làm người ngoài chê cười sao?”

Thái tử ngần ra, quét mắt nhìn phía sau Lạc Vân Hi, quả nhiên không còn một hạ nhân.

Đoan Mộc Kỳ cũng kinh ngạc nói: “Đúng vậy, tiểu nha đầu vừa rồi chẳng phải luôn đi theo ngươi sao?”

Lạc Vân Hi giờ tay, ngăn cản hắn nói ra là ai vậy, khê cười nói: “Đúng vậy, kỳ thật ta bay lên cây, chỉ là một chiêu đánh lạc hướng mà thôi, để cho âm vệ

của ta ra khỏi Lương phủ, bầm việc này cho hoàng đế, cầu hấn mau tới cứu tiểu nữ một mạng, muôn ngàn lần không thể chết ở trong tay Thái tử.”

Lúc ấy, Xuân Liễu đã theo ý của nàng ra khỏi phủ, chỉ có điều, nàng nói thành “ám vệ”, chính là sợ người của Thái tử đuổi theo, cho dù hiện tại, nàng đã xác định người của Thái tử không đuổi kịp Xuân Liễu rồi.

Xuân Liễu tuy không có võ công, nhưng nàng ấy rất thông minh nên nàng rất yên tâm.

Thái tử tức đến mức nghiêng răng “kèn kẹt”, hấn hơi run rẩy nói từng chữ từng chữ: “Lạc Vân Hi, ngươi giỏi lắm! Bản cung sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Hấn tuyệt đối không ngờ, Lạc Vân Hi muốn đề chuyện này truyền đến tai hoàng đế, mà người đó lại chính là khắc tinh của hấn.

Từ khi Lạc Vân Hi nghe được Quân Lan Phong nói chuyện giúp nàng trong việc nàng đánh Tăng Thủy lần trước, trong lòng nàng, tất nhiên đã nắm rõ nhược điểm của thái tử.

“Ta không giỏi lắm.” Tâm tình Lạc Vân Hi khá vui vẻ, cong môi cười nói: “Ta chỉ có chút hư hỏng thôi.”

Thái tử giận dữ đến mắt tròn, không nói lời nào, Lạc Phi Đình ở một bên nghe mà sợ mất mật, không ngờ, một việc nhỏ như vậy, mà Lạc Vân Hi lại dùng cách nói cho hoàng đế uy hiếp Thái tử.

Thời gian trôi qua rất, trước cửa phủ, vang lên tiếng pháo nổ, tiếng chiêng trống rung trời, Lương phủ được bao phủ trong tơ lụa màu đỏ sậm, không khí vô cùng vui vẻ.

Các khách mời đều tập trung ở Thủy Nguyệt Sảnh, rất nhanh, Lương Diệp Thu mặc đồ cưới đỏ thắm đi vào, tay phải của hấn nhặt một cái băng gấm màu đỏ, ánh mắt Lạc Vân Hi thuận theo băng gấm nhìn tiếp, tuy có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị hoảng sợ.

Lý Vô Nhan hôm nay mặc trang phục long lẫy, mặc quần áo cưới đỏ thắm, váy dài tầng tầng lớp lớp, nam châu khảm ngọc, tương đối quý giá, chỉ có điều, dáng người dường như còn cao to hơn Lương Diệp Thu kia, thật sự là có thể đánh ngã cả một xấp người lớn.

Mọi người dám cười không dám nói, từng người tròn to mắt nhìn “kỳ quan của Thiên Dạ” này.

Lạc Vân Hi thầm nghĩ, nếu như gỡ khăn voan xuống, không phải dọa chết người sao?

Tất cả khách dồn dập tìm chỗ ngồi xuống, Lạc Vân Hi vừa quay đầu lại, liền đối mặt với nét mặt già nua của Lương Tông Phủ.

“Còn muốn ta lại đuổi ngươi lần nữa sao?” Mặt Lương Tông Phủ đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng nói: “Lương đại nhân, ta cũng chỉ nói một câu trước đó, đưa ta văn vật định thân, còn muốn ta lại nói lần thứ hai sao?”

“Không thể!” Lương Tông Phủ từ chối luôn.

“À.” Lạc Vân Hi Thanh cười nhẹ một tiếng, bất chợt bước nhanh về hướng Lý Vô Nhan.

“Ngươi muốn làm gì?” Lương Tông Phủ kinh hãi, vươn tay, nhưng không kịp bắt lấy một góc áo của Lạc Vân Hi một.

“Phản phật” một tiếng, Lạc Vân Hi giả bộ ngã xuống, một tay nắm lấy làn váy thật dài của Lý Vô Nhan, Lý Vô Nhan chưa từng mặc váy dài như vậy, nên khi bị nàng giẫm xuống, thân mình liền ngã mà không có chút hình tượng nào về phía trước, Lương Diệp Thu dương mắt nhìn rồi tay đưa ra như muốn đỡ, chỉ là, khi ánh mắt chạm tới bắp thịt có vẻ nhuu còn to hơn bắp thịt nam nhân kia, thì lập tức dừng tay.

Lý Vô Nhan ngã như vồ ech, đầu đến gối to lên, khăn voan đỏ rơi xuống đất, lộ ra một gương mặt kinh thể hãi tục.

Mắt lệch sang một bên, cái mũi nhỏ, môi thì sứt, da thịt ngăm đen, như là người đứng ngoài trời nắng bảy ngày bảy đêm vậy, còn cái đầu kia, căn bản không thành hình người, những phu nhân quyền quý có chút nhát gan bị dọa hết rằm lên.

Lý Vô Nhan không ý thức được mình tạo thành náo động chút nào, mà nhấc váy dài lên tới tận bên hông, lộ ra quần lót phía dưới.

“Đừng làm như vậy Thiếu phu nhân!” Nha hoàn hai bên kéo tay nàng ta lại, Lý Vô Nhan tức đến điên người, vươn ra, đã đẩy hai người kia ngã xuống đất.

Bà mới vốn cũng muốn tới đó, nhưng nhìn thấy cảnh này, cũng không dám lộn xộn.

Lương Diệp Thu vừa tức vừa giận, quát lên: “Mặc quần áo tử tế, đứng lên cho ta!”

Lý Vô Nhan ngồi dưới đất thờ phỉ phỉ, ngẩng đầu lên, cong môi nói: “Ta mệt mỏi từ sớm tinh mơ, nghỉ ngơi một chút cũng không được sao? Các ngươi không quan tâm tới chuyện báỉ đường thành thân mà đứng nói chuyện, ta nhìn đến bây giờ, cũng không chịu đựng được nữa! Vừa rồi con chó kia đẩy lão tử một cái là ai? Lăn ra đây cho lão tử!”

Nàng ta một mặt thì quát, một mặt thì nhào nặn búi tóc như rom rạ trên đầu, cả Thủy Nguyệt Sảnh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe được giọng nói của một mình nàng ta.

Giọng Lý Vô Nhan nói thô lỗ như vậy, giống hệt một nam tử, còn tự xưng “lão tử” nữa, thật là không hề khác lời đồn chút nào.

Lương Diệp Thu chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt, Lý Vô Nhan là chị họ của Trung Sơn Vương, nhưng hôm nay là ngày đại hôn, Trung Sơn Vương người ta lại không lộ diện, hẳn có thể làm gì sao? Những người này, vốn cũng không tin tưởng Lý Vô Nhan là chị họ của Trung Sơn Vương! Ngay cả trong mắt hẳn, Lý Vô Nhan cũng chỉ là một nữ nhân quê mùa chanh chua, cũng có thể nói là vừa xấu nữ vừa già vừa chanh chua!

Hắn quả thực muốn sụp đổ! Tức giận liền phát tiết lên đầu sỏ gây chuyện là Lạc Vân Hi.

“Kẻ sao chôi này, còn không cút ra khỏi Lương phủ cho ta!” Sắc mặt hắn dữ tợn hơn hẳn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không tỳ vết của Lạc Vân Hi, tâm trạng tức giận càng nặng hơn.

Lạc Vân Hi chậm rãi xoay người, trong mắt là gương mặt bị bóp méo của Lương Tông Phủ, nàng mỉm cười: “Các người nhìn ta hung dữ như vậy làm gì? Lương Diệp Thu, hôm nay ta cũng chẳng phải tân nương của người, tất cả mọi người đang chăm chú nhìn tân nương của người đấy, các người còn nhìn ta chăm chăm như vậy, chỉ sợ tân nương sẽ ăn dấm chua đấy.”

Nghe lời này, quả nhiên Lý Vô Nhan đứng lên, xông tới, tức giận nói: “Còn không mau bái đường với ta đi, nhanh chóng bái đi, Về phần xú nha đầu này, đừng quan tâm tới nàng làm gì!” Một mặt nói, một mặt nàng ta đi tới kéo cánh tay Lương Diệp Thu, Lương Diệp Thu khổ không thể tả, trước mặt tất cả mọi người bị tân nương làm cho không còn chút mặt mũi nào.

Lương Tông Phủ cười lạnh một tiếng, giọng nói run rẩy thuyên tụy là do tức giận mà ra: “Lạc Vân Hi người thì tính là cái gì chứ? Coi lại chính người bộ dạng có chút đẹp mắt thì sao? Bản thân cũng chẳng thành thạo thứ gì, chỉ biết ăn uống mà thôi, hoàn toàn là một kẻ phế vật! Lý Vô Nhan lớn lên xấu một chút thì sao, nội tâm còn đẹp hơn so với người nhiều!”

Lạc Vân Hi lạnh lùng cắt ngang tiếng nói của hắn: “Nói đủ chưa? Ta chỉ muốn vật định thân của ta mà thôi! Con dâu nhà người lớn lên là hoa hay cỏ, thì đối với Lạc Vân Hi ta chẳng có chút quan hệ gì, đừng ở chỗ này tự mình đa tình!”

Lương Diệp Thu không nhìn được, đẩy Lương Tông Phủ ra, vọt tới đứng lại trước người Lạc Vân Hi vài thước: “Lạc Vân Hi, người người gây chuyện đủ chưa? Viết hưu thư, cùng tỷ muội nhũn nhũn ta, phá tiệc cưới của ta, người làm đủ chưa?”

“Bốp!” Lạc Vân Hi dùng hết sức lực toàn thân, hung hăng tát trên mặt Lương Diệp Thu một cái, cười lạnh nói: “Không đủ, Lương Diệp Thu, trong thời điểm người có hôn ước với ta, đã vụng trộm lén lút cùng tỷ muội ta qua lại, người cho ta là cái gì? Chẳng lẽ là vinh dự sao? Nếu như người không sợ chết, hôm nay hãy nói một chút với ta, rốt cuộc người cùng với tỷ muội của ta qua lại là ai, đã qua lại bao lâu rồi đi.”

Tất cả khách tham gia tiệc mừng nghe tin tức này, tất cả đều tròn mắt ngoác mồm.

Cái gì? Công tử nhà họ Lương vaayh mà lại thích tỷ muội của Lạc Vân Hi sao?

Tỷ muội của Lạc Vân Hi, chẳng phải những tiểu thư khác của Lạc phủ hay sao? Chẳng lẽ là Lạc Phi Đình? Liếc nhìn Đoan Mộc Triết bên cạnh Lạc Phi Đình, bọn hắn lại cảm thấy không giống, với ánh mắt của Lạc Phi Đình, chắc chắn sẽ không coi trọng công tử nhà họ Lương, như vậy thì chỉ còn lại hai người thôi.

Chẳng lẽ là Lạc Nguyệt Kỳ, trắc phi của thái tử sao? Hay là bạn thân của Lạc Vân Hi, không có quan hệ huyết thống với nàng?

Gương mặt Lương Diệp Thu đã sạm trắng, trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt sợ hãi quét về phía thái tử, hẳn biết, nếu như việc này bị Lạc Vân Hi nói hết ra, thì chính mình coi như xong rồi!

“Lạc Vân Hi, người dám đánh ta?” Lương Diệp Thu cảm giác mặt mũi mất hết, tôn nghiêm của nam nhân cũng bị hung hăng dẫm đạp trên mặt đất, thế nhưng, lời nói trong miệng Lạc Vân Hi, lại làm cho hắn miễn cưỡng ngừng bước chân.

Lương Tông Phủ tức muốn học máu, hẳn không ngờ, lúc trước con trai mình vì lôi kéo thế lực Lạc gia, bỏ qua Lạc Vân Hi, lại coi trọng Lạc Nguyệt Kỳ, Lạc Vân Hi vậy mà cũng biết chuyện này, còn không để ý tới hậu quả, muốn nói ra chuyện đó trong trường hợp này, hẳn sao có thể cho phép đây?

“Lạc Vân Hi, không phải người muốn vật định thân sao? Ta trả cho người, trả lại cho người!” Lương Diệp Thu cũng nghĩ như Lương Tông Phủ, ánh mắt đỏ lên, như con sư tử tức giận, nắm tay quát.

Trong lòng Lương Tông Phủ vô cùng lo lắng, chỉ sợ Lạc Vân Hi như sói ăn không no, lần này nàng không nói, lần tiếp theo thì sao? Còn những lần sau nữa thì sao?

Lạc Vân Hi không thể giữ lại! Trong đầu Lương Tông Phủ trôi lên câu nói này, hạ quyết tâm, trước tiên chờ qua khoảng thời gian này đã, đợi đến khi sóng gió đi qua, rồi mới xử lý phế vật này!

“Người đâu, đi lấy Ngọc Phật!” Hắn hét to một tiếng, lập tức có người đi lấy Ngọc Phật.

Hắn nhận hộp giấu trong tay quần gia, mở toang nắp hộp, bên trong trên lớp vải nhung đen có một khối Ngọc Phật nằm trên đó, Lạc Vân Hi lúc này mới thoả mãn, nói: “Trả lại ta sớm không phải tốt hơn sao? Cần gì phải náo loạn thành như vậy chứ?”

Lương Tông Phủ âm trầm nhìn chăm chăm nàng, không nói lời nào.

Lúc Lạc Vân Hi nhìn thấy ánh mắt quý dị của Lương Tông Phủ, liền hiểu trong lòng hắn nghĩ gì, cảm thấy phần lớn tầm mắt bên cạnh đều chỉ nhìn mình chăm chăm, nàng cũng không kìm trương, chỉ nhếch môi đồ mọng lên, tạo thành một nụ cười như sen nở, lấy từ trong lòng ra một đôi vòng ngọc, đưa cho quản gia.

Quản gia nhận ra đây là Ngọc Phật phu nhân tặng, rất kích động, nâng qua cho Lương Tông Phủ xem.

Lương Tông Phủ còn chưa cầm vòng ngọc lên quan sát, một cái tay thô to đã đoạt Ngọc Phật từ trong tay hắn đi, những khách mời giật mình nhìn sang, không khỏi không biết nên khóc hay cười.

Lý Vô Nhan cầm Ngọc Phật xem qua xem lại một chút, cười hi hi nói: “Phu quân, cái này rất tốt, cho ta đi!”

Trong lòng Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu buồn khổ, mặt ngoài lại chỉ đành gật đầu.

Lạc Phi Đình thấy thế, tiến lên nói: “Tam muội, ngươi thật sự quyết định cùng Lương gia trả lại vật định thân sao? Hôn nhân đại sự, cũng không phải trò đùa, không nên kết thúc dễ dàng như vậy.”

Nếu như Lạc Vân Hi gả cho Lương Diệp Thu, hầu hạ xấu nữ đã vào cửa trước này, đó mới là một chuyện đáng vui!

Lạc Vân Hi lạnh lùng vang lên xoay người lại, cũng không để ý tới Lạc Phi Đình, mà là cao giọng nói: “Từ nay về sau, Lạc Vân Hi ta và Lương Diệp Thu không còn chút quan hệ nào!”

Nói xong, cả người nàng nhẹ nhàng, thật cẩn thận bọc Ngọc Phật trong khăn tay, nghĩ ngợi một chút, hiện tại không biết Xuân Liễu trốn ở đâu rồi.

Tiến cung diện thánh, cũng chỉ là nói thể thôi, thánh thượng, có thể dễ thấy như vậy sao?

Lạc Vân Hi đang muốn rời khỏi đây, đột nhiên, vạt áo bị một bàn tay to ra sức túm chặt, nàng liếc mắt nhìn, hóa ra đó chính là vị tân nương tử Lý Vô Nhan kia.

Không giống với người khác, tay Lý Vô Nhan dày đặc lông, khiến người nhìn nổi cả da gà.

Nàng mặc kệ tay Lý Vô Nhan, quát lên: “Làm gì vậy?”

Lý Vô Nhan tuy sinh ra đã rất xấu, nhưng cực kỳ tự tin là bề ngoài của bản thân đẹp, thế cho nên, nàng ta chu dù có xấu cũng soi gương rất lâu.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xảo hoàn mỹ của nàng, Lý Vô Nhan tức lên tới đầu, quát lên: “Lạc Vân Hi sao? Thanh danh của ngươi tốt hơn ta ở đâu chứ? Ta ở hẻm nhỏ trong thành bắc cũng biết ngươi là phế vật! Lão tử tuy đáng người hơi lớn, nhưng cũng là nữ nhân thông minh!”

Mắt Lạc Vân Hi trầm xuống: “Phế vật sao? Lý tiểu thư, ta hôm nay sẽ cho ngươi xem thử, ta có phải phế vật trong miệng ngươi không!”

Đổi thành bất cứ người nào bị người khác khiêu khích như vậy, tâm tình cũng không tốt như nàng thôi!

“Ngươi biết viết chữ sao?” Mặt Lý Vô Nhan đầy vẻ coi thường, “Lần trước viết hưu thư cho phu quân ta, ta cũng đã nghe nói qua, phu quân ta viết chữ đẹp rất đẹp, còn ngươi có biết viết không?”

“Viết, một chữ năm trăm lạng bạc.” Sắc mặt Lạc Vân Hi hờ hững, châm biếm nói: “Chỉ cần ngươi chịu giao tiền, thì ta viết.”

“Năm trăm lạng, phu quân.” Lý Vô Nhan quay đầu, vui tươi hơn hờ nhìn Lương Diệp Thu.

Sắc mặt Lương Diệp Thu âm trầm, lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng năm trăm lạng từ trên trời rơi xuống sao?”

“Được rồi, viết chữ phiền phức, ngươi làm một bài thơ để nghe một chút đi, ta cũng sẽ làm thơ, chẳng qua phế vật như ngươi chắc chắn là không biết làm!” Lý Vô Nhan lại cười ha ha vỗ ngực.

Mặt Lạc Vân Hi lạnh như băng, vốn đã muốn đi, vào lúc này, lại hoàn toàn không muốn rời khỏi đây nữa, bị Lý Vô Nhan mấy lần nhục nhã như vậy, làm nàng lần đầu tiên có cảm giác bị sỉ nhục ở Dạ Đô này!

“Ngươi nói ai là phế vật?” Nàng bước một từng bước áp sát Lý Vô Nhan, con ngươi lạnh lẽo bắn ra ánh sáng khiếp người, như một xoáy nước lớn không ngừng chuyển động, tùy lúc có thể hút người vào.

Lý Vô Nhan nhìn con ngươi đen như mực của nàng tới gần mình, trong lòng lại có chút bối rối.

Bỗng nhiên, nàng ta bị người lôi về phía sau, trước mắt đã không thấy Lạc Vân Hi.

Lương Diệp Thu che trước mặt Lý Vô, chỉ vì, hắn thực sự chịu không nổi gương mặt xấu xí kia của Lý Vô Nhan.

Đoan Mộc Kỳ đứng lên, sắc mặt khó coi nói: “Lương Diệp Thu, ngươi quản tốt thể tử của ngươi trước đi! Chỉ với đáng đáp, đạo đức kia của nàng ta, cũng dám chê cười Lạc Vân Hi, đầu óc nàng ta hỏng rồi, đầu óc ngươi cũng hỏng sao?”

Lương Diệp Thu cười xì một tiếng: “Thập nhị hoàng tử đối với Lạc tiểu thư thật đúng là vô cùng quan tâm, tại ngày đại hôn của ta, chửi bới tân nương, dù người là hoàng tử, cũng sẽ làm người khác không chấp nhận nổi!”

Đoan Mộc Kỳ nắm chặt hai tay, trước đây Lương Diệp Thu cũng không dám nói chuyện như thế trước mặt hắn! Nếu như không phải bởi vì hắn đã về dưới trướng Trung Sơn Vương, thì có thể hống hách như vậy sao.

Lạc Vân Hi vội vàng cho hắn một ánh mắt an ủi.

Lương Diệp Thu thu lại nụ cười xong, mặt không thay đổi nói: “Chuyện này, toàn Dạ Đô đều biết, Lạc Vân Hi, không muốn thừa nhận mình là phế vật, thì hãy lấy ra thực lực của người để chứng minh đi! Cầm, kỳ, thi, họa, thi từ ca phú, nữ công thủ thi, người biết được cái gì chứ?”

“Đúng rồi!” Lúc này Lý Vô Nhan đặc biệt ý lại vào phu quân, hết sức cung phụng nghênh đón: “Lấy ra thực lực của người đi! Thì ta không nói người là phế vật nữa!”

Lạc Vân Hi khinh thường liếc nhìn nàng ta một cái, nàng đâu có muốn Lý Vô Nhan thừa nhận nàng không phải là phế vật, chỉ là, không thể lại để cái tên này mang danh phế vật mãi như vậy được!

“Nếu như ta có thể chứng minh mình không phải phế vật, thì người nói nên làm cái gì bây giờ?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Lương Diệp Thu cũng không nghĩ nhiều như vậy, hắn không tin tưởng nàng sẽ biết những điều nữ nhi phải biết này chút nào, nếu nói là quyền cước hay công phu, có thể Lạc Vân Hi còn biết một chút.

Chỉ là, có thể làm gì đây?

Lạc Vân Hi nhìn gương mặt Lương Diệp Thu trước mặt, đuổi chân ra, “ầm” một tiếng, chân quét ra một vòng, tất cả trọng lực dời đến trên chân trái, mạnh mẽ làm Lương Diệp Thu và Lý Vô Nhan ngã xuống đất, sau đó bản thân đi qua đó, từ trên cao nhìn xuống nói: “Hôm nay ta cho các người thêm kiến thức mới, đó là đánh không lại phế vật, chính là ngay cả phế vật cũng không bằng?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 134: Người biết ngâm thơ, ta ngược lại sẽ bỏ

Lương Diệp Thu và Lý Vô Nhan đều không có phòng bị, bị Lạc Vân Hi đập một cú nặng nề nằm trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết của Lý Vô Nhan nổ lên, bốn phía nhất thời im lặng, các tân khách há to mồm, vốn không phản ứng kịp vừa rồi Lạc Vân Hi làm động tác gì, chỉ nhìn thấy hai người chật vật ngã xuống.

Lương Diệp Thu thể chất tốt, lại có võ công, “vù” một cái từ mặt đất nhảy lên, gương mặt tuấn lãng đỏ lên, tuy cú ngã này vốn không làm hắn bị thương được, nhưng mặt mũi, lại mất hết không còn chút nào!

Lương Tông Phủ vừa kinh vừa sợ, một mặt nhìn xem nhi tử có bị thương không, một mặt cao giọng quát: “Người đâu, Lạc Vân Hi đại náo Lương phủ, trời nằng lại cho lão phu, lão phu muốn tới Lạc gia đòi một lời giải thích!”

Thái tử chấp tay đứng ở một bên, khóe miệng nhếch lên nụ cười, con người nheo lại, thần sắc xem kịch vui càng thêm nồng đậm, trong lòng lại không ngừng rủa, Lạc Vân Hi ơi Lạc Vân Hi, người đúng thật là chỉ biết gây chuyện, đến chỗ nào cũng có thể đắc tội với người khác.

Đoan Mộc Kỳ lại cuống lên, bước đến chặn trước người Lạc Vân Hi, ánh mắt đỏ ngầu, nhanh chóng đề phòng Lương Diệp Thu, nhẹ bảm cánh tay trái Lạc Vân Hi một cái, trầm giọng nói: “Đi mau!”

“Thập nhị hoàng tử, người đây là có ý gì?” Lòng mảy Lương Tông Phủ dựng thẳng lên, đè nén tức giận hỏi.

Thập nhị hoàng tử là nhi tử hoàng hậu thương yêu nhất, hắn không đắc tội nổi, thế nhưng, hắn cũng không thể vì vậy mà yếu thế!

Trên mặt Đoan Mộc Kỳ kéo lên một nụ cười, nói: “Lương đại nhân, Lạc Vân Hi bị Lương thiếu gia nói tới phát cáu, mới làm ra hành động như thế, oan gia dễ giải không dễ kết, bỗng điện hạ thấy, hôm nay là ngày đại hôn của Lương thiếu gia, việc này nên thôi đi thì hơn!”

Trong lòng thái tử không thích, bước thông thả tới nói: “Tân lang và tân nương đều bị người đánh ngã trên đất, còn nói gì là ngày đại hôn đây? Lương đại nhân muốn hả giận, có thể thông cảm được, thập nhị đệ, người đừng xen vào việc của người khác!”

Đoan Mộc Kỳ nghiêm mặt, cũng không có động tác gì, đột nhiên, cánh tay phải bị người hất lên, động tác vừa phải, hắn lại không tự chủ được dời sang bên cạnh vài bước, đưa mắt nhìn, lại là Lạc Vân Hi đẩy hắn ra, nhanh chân đi về hướng Lương Tông Phủ.

“Lạc Vân Hi!” Đoàn Mộc Kỳ lớn tiếng kêu to tên nàng, chỉ lo Lương Tông Phủ sẽ xuất thủ bắt lấy nàng.

Lạc Vân Hi mất điếc tai ngoi, một đường đi tới trước mặt Lương Tông Phủ đang tức giận đứng đờ đẫn, chậm rãi nhếch môi, dùng giọng khiêu khích nói: “Lương đại nhân, ngươi muốn bắt ta, chính là thừa nhận, con trai của ngươi so với phế vật như ta còn phế vật hơn sao? Có bản lĩnh, để hấn đấu tay đôi với ta đi!”

Giọng của nàng cực kỳ vang dội, từng chữ từng chữ nói ra, đều truyền vào trong tai mọi người.

Lương Diệp Thu nắm chặt hai tay, đầu còn nhớ được gì khác, mặt mũi quan trọng, mặt mũi của nam nhân, lại càng quan trọng hơn! Hấn căng giọng quát: “Lạc Vân Hi, một mình ta đối phó với ngươi là đủ rồi!”

Lạc Vân Hi nhàn nhã quay đầu nhìn hấn, nâng tay phải lên, ngoắc đầu ngón tay trở về phía hấn, nói đầy châm chọc: “Đến đây đi.”

Lương Diệp Thu đầu nghĩ hôm nay phải chịu nhục nhã như vậy? Xông thẳng về hướng nàng, ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng, lắc người, tay trái để lên eo Lương Diệp Thu, cúi người một cái ném hấn qua vai, quán tính của việc Lương Diệp Thu xông tới rất lớn, Lạc Vân Hi cảm giác không tốn sức chút nào.

“Bịch!” Một tiếng, Lương Diệp Thu lại một lần nữa ngã chổng vó.

Lạc Vân Hi vỗ tay, thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, khóe miệng vĩnh viễn mang theo ý cười như châm biếm kia cao giọng nói: “Còn muốn tới nữa sao?”

Lương Tông Phủ chạy tới, vừa đau lòng vừa giận kêu một tiếng “Diệp Thu”, mặt đầy tức giận, khoát tay, dường như muốn triệu tập gia đình, Lạc Vân Hi lập tức kêu lên: “Nhiều người nhìn như vậy, Lương đại nhân đang muốn lấy nhiều để thắng, đối phó một tiểu nữ tử như ta sao? Chuyện như vậy truyền ra ngoài thật sự là không tốt đâu.”

Hai tay Lương Tông Phủ run rẩy, mỗi cái răng vàng đều như bị hấn cắn nát, trong ánh mắt phun từng trận lửa giận, gần như muốn thiêu chết Lạc Vân Hi ngay lập tức.

Tất cả khách khứa trợn mắt há mồm, nhất thời không có cách nào với nữa từ ngang ngược đang nắm mọi chuyện trong tay này.

Từ góc độ của bọn hấn, có thể tình huống nhìn thấy, Lạc Vân Hi váy lụa màu trắng được thêu tinh xảo, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ tinh xảo, sáng lấp lánh, mày liễu thật dài hơi nhíu, mắt lóe lên ánh sáng, môi hồng mím lại, ngẩng cao đầu, khóe mắt châm biếm chột ần chột hiện.

Váy đai màu trắng ngọc bay tán loạn, thần sắc lạnh nhạt mà cao quý, mọi người thật không cách nào liên hệ nàng với thiếu nữ ba năm trước mang danh phế vật hèn yếu tam tiểu thư kia với nhau được!

Đây thật sự là Lạc Vân Hi sao?

Ngũ quan của nàng, cùng ba năm trước cũng không có thay đổi quá lớn, nếu nói là có khác nhau gì, thì đó là ngũ quan tinh xảo kia, so với ba năm trước đây, tăng thêm bảy phần linh động cùng tự tin.

Ánh mắt Lương Diệp Thu lúc này đầy vẻ ngoan độc, khóe miệng thấm ra tơ máu, hấn từ mặt đất đứng lên, lạnh lẽo nói: “Quay lại!”

Lại vọt tới hướng Lạc Vân Hi.

“Diệp Thu!” Lương Tông Phủ lo lắng kêu to, hấn không thể gọi người lên hỗ trợ, mình cũng không tiện đi qua, chỉ vì, hấn hiểu rất rõ đứa con trai này của mình!

Khóe mắt già nua đầy nếp nhăn, mặt Lương Tông Phủ đầy lo lắng, thiếu niên hiếu thắng như Diệp Thu, nếu hấn ra tay, sẽ làm tổn thương tự ái và mặt mũi của con trai, không ra tay, sự tàn bạo của Lạc Vân Hi, càng làm tổn thương tôn nghiêm của hấn!

Trong lúc ngơ ngẩn, Lương Diệp Thu lần nữa bị Lạc Vân Hi quật ngã, trán hấn đầy gân xanh.

“Tiểu tiện nhân, ta liều với ngươi!” Lý Vô Nhan thấy phu quân mình lại bị Lạc Vân Hi đẩy ngã mấy lần, liền dùng hết khí lực, nổi giận gầm lên một tiếng, cả người bỏ nhào về hướng Lạc Vân Hi.

Lương Tông Phủ muốn gọi nàng ta lại, thế nhưng hấn vẫn lựa chọn im lặng, đưa tay đỡ Lương Diệp Thu, Lương Diệp Thu lại tức giận hất tay của hấn ra, đứng thẳng lên.

Đối với Lý Vô Nhan, Lạc Vân Hi không sợ hãi chút nào, cả người di chuyển, xuất hiện ở sau lưng nàng, đá một cú vào sau lưng Lý Vô Nhan, Lý Vô Nhan té nhào vào phía trước ngã trên mặt đất, đau đến kêu lên một tiếng, làm thế nào cũng không bò dậy nổi. Chỉ nghe được tiếng mắng chửi trong miệng nàng ta đi ra không dứt mà thôi, tất cả đều là lời thô tục, hoàn toàn giống một nữ nhân chanh chua bình thường.

Lương Tông Phủ mạnh mẽ hít một hơi, lớn tiếng hỏi: “Lạc Vân Hi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Vật định thân ta đã trả cho ngươi, rốt cuộc ngươi còn muốn làm gì?”

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng nhếch môi, ánh mắt nhưng lạnh lẽo tới cực điểm: “Vốn dĩ, ta cũng không muốn làm gì, con trai ngoan của ngươi và vợ hấn lại mắng ta là phế vật, ta chỉ để cho bọn hấn rõ ràng, rốt cuộc như thế nào mới đúng là phế vật thôi!”

Nói rồi, nàng chậm rãi đi tới trước người Lý Vô Nhan, khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: “Lý Vô Nhan, cảm giác bị một phé vật đánh ngã không tệ chứ?”

Lý Vô Nhan râm rì lẩm bẩm mắng thô tục.

Lạc Vân Hi lần nữa nhìn về phía Lương Tông Phủ: “Còn có, vừa nãy là Lương Diệp Thu tự mình nói, muốn ta chứng minh mình không phải phé vật, có thực lực ra sao đều lấy ra, không phải như vậy sao?”

Nàng nhặt liếc về hướng Lương Diệp Thu. Mặt Lương Diệp Thu đỏ lên, gất gao cắn môi, không đáp lời.

“Đã nói ra rồi, nhanh như vậy liền không tính nữa sao?” Lạc Vân Hi châm biếm cười một tiếng.

Đoan Mộc Kỳ thấy nàng thắng, trong lòng cũng cực kỳ thoải mái, mở miệng nói: “Đúng vậy Lương đại nhân, điều này cũng trách không được Lạc Vân Hi, vừa rồi, Lương Diệp Thu tự mình nói muốn Lạc Vân Hi chứng minh mình không phải phé vật, bỗng nhiên hạ cảm thấy, trong mấy chiêu này, đã cũng đủ chứng minh, các người nói xem có phải không?”

Hắn nói rồi nhìn tân khách bốn phía.

Có người nói: “Thập nhị hoàng tử, nếu như là một phé vật, thì không thể nào có võ công, tuy chúng ta không biết Lạc tiểu thư học võ nghệ ở đâu, nhưng đây đúng là thành thạo một nghề.”

Nam nhân còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại từ tình cảnh Lạc Vân Hi vừa bay ngang trời vào trong sân mở miệng nói: “Dáng người Lạc tiểu thư uyển chuyển, diện mạo mỹ lệ, không giống như phé vật.”

Lương Tông Phủ nghe những câu nói này, kỳ thực trong lòng cũng biết là có lý, dù sao Lương Diệp Thu ngay trước nhiều người như vậy nói Lạc Vân Hi là phé vật, cũng muốn nàng đưa ra bằng chứng để chứng minh, nhưng nhi tử bị bắt nạt như vậy, trong lòng hắn không thoải mái chút nào!

Cười lạnh một tiếng, hắn giễu cợt nói: “Biết chút võ công tính là gì! Chỉ có thể nói nàng hữu dũng vô mưu, không có óc mà thôi! Còn không phải tên phé vật sao? Tiểu thư danh môn ở kinh thành, ai không hơn nàng! Nàng sao xứng với con trai ta được! Lạc Vân Hi, nếu như ngươi thật sự có bản lĩnh, liền biểu diễn một chút ngươi cảm kỳ thi họa đi!”

Lạc Vân Hi hơi nhếch môi, miệng lưỡi bén nhọn hồi ngược lại: “Lương đại nhân luôn miệng nói ta không xứng với con trai của ngươi, cũng là bởi vì cảm thấy ta sẽ không biết cảm kỳ thi họa sao? Như vậy, con dâu ngươi tự mình chọn trúng, Lý Vô Nhan, nàng rất giỏi cảm kỳ thi họa sao?”

Lời vừa nói ra, Lương Tông Phủ cứng họng, không biết nên trả lời như thế nào.

Tiếng cười rõ ràng từ bên cạnh truyền tới, ai không biết, Lý Vô Nhan là kẻ không tài không mạo, không người hỏi cưới chứ?

Đoan Mộc Triết ở một bên cau mày nhìn tất cả xảy ra sự việc, ánh mắt dừng trên người Lương Diệp Thu, một đại nam nhân, bị nữ tử ức hiếp, xác thực là đủ mất mặt.

Mà lúc nghe được họ muốn Lạc Vân Hi biểu diễn cảm kỳ thi họa, trong lòng hắn có chút bất an.

Tài hoa Lạc Vân Hi, không có ai rõ ràng hơn hắn, nếu nói người khác biết thì chính là Tam di nương! Những người khác, làm sao biết tài năng của Lạc Vân Hi chứ? Mà hắn, càng không muốn để người ngoài phát hiện. Như vậy, sẽ chỉ làm hắn cảm thấy trong lòng thấp thỏm, phảng phất như bảo bối cất giấu thật lâu bị người ta nhòm ngó thôi.

“Lạc tiểu thư, hôm nay là đại hôn của Lương gia, nếu như không có chuyện gì, thì mời đi thôi.” Đoan Mộc Triết trầm giọng nói, tại thời điểm Lạc Vân Hi quay đầu, hắn không ngừng mà đưa mắt ra hiệu cho nàng.

Lạc Vân Hi cũng không nói chuyện, Lạc Phi Đình mở miệng: “Tam muội, không nên ồn ào, bản thân biết mình không phải phé vật là được rồi, họ nói ngươi là phé vật, là vì không biết ngươi cũng giỏi cảm kỳ thi họa, chữ của ngươi, cũng cực kỳ tốt.”

Người xung quanh thật không ngờ nghe Lạc Phi Đình nói vậy, đều thấy kinh ngạc.

Cái gì? Phé vật trong lời đồn đã lâu vậy mà lại giỏi cảm kỳ thi họa sao? Thiệt hay giả vậy? Bọn hắn không ngừng mà đánh giá Lạc Vân Hi, nhìn đến nữ tử thần sắc hồ hững, lại cảm thấy Lạc Phi Đình nói vậy rất đáng tin.

Một nữ tử như vậy, từ bên ngoài nhìn vào, chính là cực kỳ lạnh lợi!

Chỉ có Lạc Vân Hi, nhếch lên khoe miệng cười lạnh, trào phúng và khiêu khích trong mắt Lạc Phi Đình, nàng thấy rất rõ ràng.

Trong lòng Lạc Phi Đình vô cùng đắc ý, hừ, Lạc Vân Hi sao? Ngươi mà biết cảm kỳ thi họa sao?

Nếu như ngươi nói biết, vậy trước đây, lúc cha mắng ngươi ngốc, tại sao ngươi không biểu hiện mình chứ? Thái hậu cử hành yến hội, sao ngươi có thể làm ra chuyện xấu hổ lớn như vậy chứ? Bị đuổi đến Dương Thành, sao ngươi không phản bác một câu chứ?

Nàng ta không tin Lạc Vân Hi học được những thứ này, coi như là ngày đó truyền ra chuyện nàng tự tay viết hủ thư, nàng ta cũng không tin! Mọi việc, mắt thấy là thật, tai nghe là giả! Cho nên, nàng ta nói những lời này, chỉ vì khích bác để Lạc Vân Hi xấu mặt mà thôi.

Quả nhiên, hiệu quả là rõ rệt, tiếng nói của nàng ta vừa dứt, người bên cạnh lập tức ồn ào nói: “Tam tiểu thư, ngươi mau biểu diễn cho chúng ta một chút! Chúng ta tin tưởng ngươi không phải phé vật!”

“Đúng vậy, gảy một khúc cho mọi người nghe thử, có được không?”

Mặt Lương Tông Phủ cũng đầy nghi hoặc, ngược lại trên mặt nổi nên nụ cười lạnh, Lạc Vân Hi biết cảm kỳ thi họa ư? Mặt trời mọc từ phía tây sao?

Lạc Phi Đình là ai? Nàng ta từ nhỏ đã không thân cận cùng Lạc gia tam tiểu thư, làm gì hiểu Lạc Vân Hi, hần tất nhiên là hiểu rõ chuyện này.

Chuyện Lạc Vân Hi biết cảm kỳ thi họa, Lương gia bọn hần cũng không biết, Lạc Phi Đình sao lại biết được? Phải biết, những năm nay Lạc Vân Hi vẫn luôn ở Dương Thành, là khách quen của Lương gia.

“Nàng biết cảm kỳ thi họa sao?” Lương Diệp Thu cười nhạo một tiếng, mặt đầy vẻ không tin.

Lý Vô Nhan đọc bà mối và nha hoàn nâng lên, không phục nói: “Nàng là phé vật, ai mà không biết đây? Nàng biết cảm kỳ thi họa, ta sẽ bò đây!”

Lạc Vân Hi nhìn về phía nàng ta, mở miệng nói: “Phải không? Nếu như ta biết cảm kỳ thi họa, ngươi sẽ bò sao?”

Mấy Lương Diệp Thu nhăn lại, đang muốn ngăn cản, Lý Vô Nhan lại cười to nói: “Ngươi biết cảm kỳ thi họa sao? Thật là làm ta cười chết mất, ngươi chỉ cần ngâm ra một bài thơ, thì ta ngược lại bò luôn tại đây!”

Lương Diệp Thu chợt cảm thấy không được, trừng mắt nhìn Lạc Vân Hi, tại sao hần cảm thấy, Lạc Vân Hi tự tin như vậy là vì biết những thứ đó. Lẽ nào, nàng thật sự không phải phé vật?

Lý Vô Nhan từ nhỏ gan đã lớn quen, không sợ trời không sợ đất, dù cho hoàng đế ở trước mặt, nàng ta cũng có thể lớn lối như thế, đương nhiên, đó là vì nàng ta chưa thua bao giờ, không ai dám chọc giận nàng ta, cũng không muốn đi trên chọc.

Hôm nay ngã xuống một lần trên tay Lạc Vân Hi, trong lòng nàng ta rất tức giận, lại không cách nào trả thù được.

“Được.” Lạc Vân Hi lạnh lùng nói. “Vậy ngươi chờ bò đi là được! Không biết Lý tiểu thư hi vọng ta ngâm dạng thơ gì đây?”

Lý Vô Nhan bĩu môi, cái môi căng nứt ra kéo tới hai bên gò má, vô cùng xấu xí, nàng ta đắc ý nói: “Ngươi lấy việc hôm nay ta cùng phu quân thành hôn ngâm một bài thơ đi.”

Nói rồi, nàng ta “đuối đuôi đưa tình” mà nhìn về phía Lương Diệp Thu.

Cái gọi là “đuối đuôi đưa tình”, là đối với chính nàng ta mà nói thôi, người ngoài nhìn gương mặt lớn vạm vỡ kia, chỉ cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi hột.

Lạc Vân Hi cười nhẹ, liếc nhìn kẻ đang xấu hổ, trong mắt khó nén căm ghét là Lương Diệp Thu, nói: “Lý tiểu thư, nói vậy trước khi hai người các ngươi thành hôn, nhất định tương tư đã lâu, ái mộ lẫn nhau, vậy ta sẽ vì các ngươi viết một bài thơ! Lương đại nhân, không có bút mực sao?”

Lương Tông Phủ thấy nàng vén tay áo lên, thật sự có muốn viết thơ, con ngươi nheo lại, vẫn để người tới thư phòng lấy bút nghiên.

“Hi nhi, chớ làm mình thêm tai bay vạ gió!” Giọng Đoàn Mộc Triết vang lên bên tai Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi đang đứng trước một tấm bàn tròn, nghe vậy, hơi nghiêng đầu, ngắm nhìn hướng Đoàn Mộc Triết đứng yên, hần và Lạc Phi Đình đứng song song, cũng không có chút xê dịch người, gương mặt, cũng chỉ có bình thản, ánh mắt cũng không nhìn nàng.

Xem ra, hần dùng truyền âm nhập mật. Lạc Vân Hi nhếch môi cười, mở miệng nói: “Tai bay vạ gió sao? Đại tỷ được người gọi là Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân, rất nhiều vàng sáng tập chung trên người tỷ ấy, làm sao lại không ai có ý đồ với nàng ta chứ? Còn ta vừa trở tài lại là tai bay vạ gió đây?”

Lẽ nào, nàng bộc lộ tài hoa, liền đưa tới tai họa sao?

Đệ nhất mỹ nhân Lạc Phi Đình, Thiên Dạ đệ nhất tài nữ Đỗ Tinh Yên, sao lại không có việc gì chứ?

Bọn hần có gia tộc che chở, thế nhưng, nàng lại có bản thân! Nàng cũng không sợ bất kỳ kẻ nào, bất cứ chuyện gì!

Đối với mấy câu nói khó hiểu của Lạc Vân Hi, người chung quanh đều không hiểu nghĩa, người nhìn ta, ta nhìn người một chút, không biết sao lại thế này.

Đoàn Mộc Kỳ cũng đi ở bên người nàng, không khỏi hỏi: “Ngươi nói chuyện với ai vậy?” Nói rồi đưa tay sờ trán của nàng, xem thử là có phải lên cơn sốt hay không.

Lạc Vân Hi cười khế cười, mặt hơi lệch, né tránh bàn tay của hần: “Ta đang cùng không khí nói chuyện!”

Thái tử vẫn thờ ơ lạnh nhạt, lúc này mới nói chọc vào một câu: “Ta nói đầu óc nàng có bệnh đó, thập nhị đệ, ngươi còn không qua đây!”

Đoan Mộc Kỳ vô cùng kinh ngạc, nhưng không có động tác gì.

Lúc này mọi người còn đang chưa hiểu gì, Đoan Mộc Triết gắt gao nắm chặt quả đấm, không dám truyền mật âm với Lạc Vân Hi, chỉ sợ nha đầu này có thể làm ra mọi chuyện. Mà Lạc Phi Đình bên cạnh, sắc mặt biến hóa khó lường.

Sau một lúc, một tên sai vặt ôm những thứ ần thiết vào đại sảnh, thả toàn bộ ở trên bàn tròn, đây là vật cũ hắt vắt và lõi từ đáy hòm ra, nghiền mực bút của lão gia, hẳn cũng không dám đưa cho Lạc Vân Hi dùng, chỉ sợ nàng dùng hỏng mất.

Lạc Vân Hi tiện tay cầm nghiền mực qua, cô tay chuyển một cái, nhẹ nhàng mài mực.

Thấy động tác nàng mài mực thuần thục như vậy, sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, khiếp sợ không thôi.

Lương Diệp Thu cũng nhất thời quên nhục nhả của thân thể và trong lòng, ngẩng đầu liếc nhau cùng Lương Tông Phủ một cái, thấy được kinh ngạc trong con ngươi đối phương.

Trên mái ngói Thủy Nguyệt Sảnh của Lương gia, hai cái bóng màu đen lặng yên ngồi cạnh nhau.

Một người trong đó nhìn xuống xuyên qua khe hở giữa hai mảnh ngói, hạ thấp giọng nói: “Gia, người nói, nàng thực làm thơ sao?”

Tên còn lại, sắc mặt lạnh lùng, khuôn mặt tuấn đạt, chính là Trung Sơn Vương Quân Lan Phong, hẳn lặng im không nói, chỉ sợ quấy rầy người phía dưới, trong mắt, lại tràn ngập niềm tin.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135

Edior: thu thảo

Nàng biết ca hát, biết múa, biết y thuật, lại còn biết thuật trồng cây! Nếu như nói nàng biết làm thơ, sao không có thể chứ?

Tại biệt trang của Đỗ gia, lúc Lạc Vân Hi hốt thuốc, là thông qua khẩu thuật, để Cửu Khúc Chi viết xuống, đúng thật là Quân Lan Phong chưa từng xem chữ của nàng, lúc này, cũng rất kinh ngạc.

Trong Thủy Nguyệt Sảnh hoàn toàn yên tĩnh, quan lại quyền quý, thiên kim, công tử, đều nín thở, yên lặng chăm chú nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi đứng giữa đại sảnh.

Giờ khắc này, nữ tử mặc bộ váy trắng, tóc đen búi thành bím tóc nhỏ, buông xuống bờ vai, dáng người yếu kiều, tuy thân hình nhỏ gầy, lại có vẻ yếu điệu, nhất là chiếc eo thon kia, không đầy một nắm tay, tạo nên cảm giác khiến người khác muốn ôm vào lòng bảo hộ.

Lạc Vân Hi cúi đầu, thật sự mài mực.

Mọi người ai cũng không quấy rối nàng.

Lý Vô Nhan ôm ngực đứng ở một bên, hai nha hoàn bên cạnh hạ cúi thấp xuống, thay nàng ta xoa bóp chỗ ngã bị đau. Mặt Lý Vô Nhan đầy vẻ hờn giận, chưa từng nghĩ đến, mình cũng có thể ngày xoay mình, không chỉ có trượng phu, lại gả cho công tử trẻ tuổi tài cao, thật sự khiến người ở ngõ hẻm đổ kỵ muốn chết, cha mẹ cũng chuẩn bị nhiều bàn tiệc để ăn mừng.

Lạc Vân Hi sao, nàng ghi nhớ, trước đây phế vật này cùng chồng mình từng có hôn ước, cho nên, nàng phải nắm bắt cơ hội làm cho phế vật này xấu mặt, như vậy, sau này trong lòng phu quân chỉ có mình nàng.

Sắc mặt Lạc Phi Đình biến đổi liên tục, trừng mắt nhìn Lạc Vân Hi thông thạo thủ pháp mài mực, không cách nào tin tưởng ý nghĩ nàng biết chữ.

Quân Lan Phong ngồi xổm ở trên mái nhà, xuyên qua khe nhỏ không hề chớp mắt chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Vân Hi, trong lòng thầm than, lúc nàng nghiêm túc, là thời điểm nàng đẹp nhất, đẹp tới mức không ai trên cõi đời này bằng, y hết lần đó ở phòng Đỗ Tĩnh Yên, nàng bắt mạch cho Đỗ Tĩnh Yên, hẳn phải cố gắng rất nhiều mới không bị thần sắc của nàng hấp dẫn, mấy ngày đau khổ kia, làm hắn càng nhớ nhung như điên.

Mà lần này, cuối cùng cũng có thể từ nóc nhà nhìn cho đủ.

Cổ tay Lạc Vân Hi bỗng nhiên hơi dừng lại, mí mắt nhấc lên trên, theo góc độ này của nàng, có thể dễ dàng nhìn thấy chỗ Quân Lan Phong đứng, chỉ có điều khe hở của lớp ngói rất nhỏ, đập vào mắt nàng chỉ là cột nhà chạm trở mà thôi.

Nhưng Quân Lan Phong lại vô cùng kinh ngạc và sợ hãi, vội dời mắt, trong lòng âm thầm thẹn thùng, nàng cảnh giác thật!

Trong con người sáng ngời của Lạc Vân Hi lướt qua vẻ nghi hoặc, nàng có thể cảm giác được có một tầm mắt nóng rực nhìn mình chằm chằm, chẳng lẽ là ảo giác?

Không nghĩ vấn đề này nữa, nàng mài mực xong, trải tờ giấy thượng hạng ra, cầm bút chấm mực, cổ tay thả lỏng, hơi suy nghĩ một chút, đặt bút mà viết, tựa như nước chảy mây trôi, tốc độ viết chữ khiến tất cả người xung quanh chấn động, hàng loạt tiếng hít khí từ cổ họng phát ra, người đứng ở phía trước không nhìn được mà tiến lên phía trước vài bước, vây quanh Lạc Vân Hi.

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu cũng vô cùng khiếp sợ, chạy tới nhìn Lạc Vân Hi chữ viết.

Vừa nhìn sang, hai cha con đã sợ ngây người, chữ đẹp! Kiểu chữ cũng không quen thuộc, giống như thành một trường phái riêng, tuy nhiên nó rất có khí chất, khí thế bàng bạc, không phải người khổ luyện hơn mười năm tuyệt đối không viết ra chữ đẹp như vậy!

Lạc Vân Hi cảm thấy sự khiếp sợ của bọn hắn, khoe miệng cong lên, rất thoả mãn với hiệu quả như vậy. Chữ bằng bút lông trung quốc truyền thống, kiếp trước, nàng thường nằm vùng nên viết, kiếp trước vì phải tiếp xúc với một số người của thế hệ trước, nên đã nghiên cứu kỹ chữ bằng bút lông.

Nàng tùy ý viết, mà chữ trên giấy Tuyên Thành trắng lại như rồng bay phượng múa, giống như tác phẩm của danh gia (người giỏi, có danh tiếng trong một giới) làm, bất kể là toàn thể hay là chi tiết nhỏ, đều cực kỳ hoàn mỹ. Không khí chung quanh trở nên điên cuồng, mọi người vây quanh đây tuyệt đối là bị kinh ngạc bởi phong thái chữ bằng viết bút lông như danh gia nổi tiếng của nàng.

"Trời ạ, đây là chữ của Lạc tam tiểu thư sao?"

"Sao lại như vậy? Ta không tin, mấy ngày trước ta mua một bảng mẫu chữ, chữ còn chưa đẹp mắt như vậy!"

"Có thể viết chữ đẹp như vậy, người cho rằng có mấy người viết được? Đây đúng là thần bút!"

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người nhìn về phía Lạc Vân Hi có biến hoá rất lớn, nhiều hơn mấy phần hâm mộ cùng kính phục, quan chức có tư cách một chút thì mặt đầy vẻ tán thưởng.

Thiên kim tiểu thư ở phía sau bê đầu, chỉ muốn chen lên phía trước, chứng kiến chữ phệ vật mà đẹp trong miệng mọi người.

Lạc Vân Hi viết xong, phân tay hơi đổi, động tác liên tục, thu hồi bút lông, nửa giọt nước mực cũng không rơi vào trang giấy Tuyên Thành.

Thái tử đứng gần Lạc Vân Hi nhất, nhìn chữ viết trên giấy Tuyên Thành, trong lòng thay đổi liên tục. Hắn cũng không chú ý tới chữ trên giấy viết cái gì, chỉ chuyên chú nhìn kiểu chữ, hắn mặc dù không có tài cao, nhưng từ nhỏ cũng đọc đủ thứ sách, chớp mắt nhìn kiểu chữ của Lạc Vân Hi như ẩn chứa cuồng phong, đủ thấy người viết chữ mạnh mẽ quyết đoán, thâm tàng bất lộ.

Nếu như không phải Lạc Vân Hi chính tay cầm bút viết, đánh chết hắn cũng sẽ không tin, chữ này là Lạc Vân Hi viết.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng thổi nét mực trên giấy, người đứng gần có mấy người nhẹ giọng đọc: "Tà dương chiều, trăng non tàn (ánh chiều tà, ánh trăng tàn)... "

Tất cả bảy miệng tám lời đọc, khó nghe được bài thơ viết cái gì, Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng đọc: "Tô mản che - tồn thương, tà dương chiều, trăng non tàn, tương tư chưa già, U U gian khổ học tập mộng. Không biết hồng nhan về nơi nào. Vạt áo dần rộng, lần đi ai thương nhìn lại? Duyên dư âm, tình đã qua đời, đông phong vô lực, lúc ấy cười son mình. Dựa vào lan can Mặc Mặc hận khó thu. Có lệ như lưu, rượu say mới dám tuôn!" (Nguyên đoạn này là mình chịu, mình không có năng khiếu dịch thơ, đại khái ý là: một mình ngày ngày ngắm mặt trời lặn, nhìn trăng tàn, một mình nâng ôm mộng nhớ người thương, không biết chàng ở nơi nào chỉ có thể chờ đợi đến gãy mòn, lúc nàng đi ai nhìn lại đây, duyên còn lại tình đã trôi qua, gió đông lạnh cũng không bằng, chỉ còn lời thề non hẹn biển, để mình nâng dựa vào lan can yên lặng ngóng chồng, chỉ khi uống rượu say lệ mới tuôn.)

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng đọc xong, giọng nói uyển chuyển, ngữ điệu ai oán, có thể thấy thấy rõ cảm giác oán hận của người con gái nơi khuê phòng.

Người khác nghe, không khỏi thẫn thừ.

Cho đến khi, có người mở đầu kêu một tiếng: "Thật sự là thơ hay! Hay cho một câu gió đông vô lực, chỉ còn lại lời thề non hẹn biển!"

Những người khác lúc này mới giật mình từ trong ý cảnh tỉnh lại, mỗi người đều có ý nghĩ riêng, bài thơ này chứa đầy tình cảm không giả dối chút nào, tạo thành rất tự nhiên, không nhìn ra chút tỳ vết nào, viết thật là khéo!

Lương Diệp Thu ngạc nhiên, ánh mắt ngây ngốc nhìn tờ giấy, trong lòng sóng nhiệt cuộn cuộn, những từ ngữ ý nghĩa này, là nàng viết cho mình sao? Tâm tư nhẩn nha như vậy, dùng tình sâu như thế, vậy nhiều năm như vậy, hắn đều đối với nàng thế nào đây?

Lúc Lương Diệp Thu ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Vân Hi, trong mắt đã chứa nòng đậm sự hồ thẹn: "Hi nhi... "

Thì ra, nàng chẳng phải như mọi người vẫn nghĩ, sau cái danh phệ vật, lại ẩn sâu một trái tim tình xảo lung linh như vậy!

Lạc Vân Hi lạnh nhạt đánh gãy lời hắn: "Bài thơ này là viết cho Lương công tử cùng Lương thiếu phu nhân, không cần tưởng bở."

Bàn tay của nàng, nhẹ nhàng nắm lấy nhau, trong lòng thắm thán, Lạc Vân Hi ơi Lạc Vân Hi, ta biết ngay, chính là người đang giờ trở, người nói người đi, nhưng vốn dĩ người không đi! Mặt ngoài lạnh nhạt trong lòng nàng lại trầm thấp thờ dài.

Khi nàng muốn viết chữ, trong não liền nghĩ tới những từ ngữ ai oán như vậy, khác hẳn tác phong làm việc của nàng, lập tức nàng liền nghĩ đến một khả năng, Lạc Vân Hi lừa nàng, nàng ấy không hề rời đi, bài thơ này, là nàng ấy muốn viết ra, bởi vì, Đoan Mộc Triết đứng ở phía sau.

"Vật áo dần rộng, lần đi ai thương nhìn lại sao? Duyên còn lại, tình đã trôi qua, gió đông lạnh cũng không bằng, lúc ấy cười không vui sao?" Đoan Mộc Triết đứng ngơ ngác cách Lạc Vân Hi không xa, nét mực mờ nhạt trước mắt, hần lăm bầm đọc, bất chợt cảm thấy, toàn thân thể không còn sức lực, hai tay, run rẩy kịch liệt.

Lời thề non hẹn biển dưới ánh trăng, hần lăm sao quên được? Thiếu nữ nói lời cuồng vọng, làm sao hần có thể quên! Hần có thể cảm giác được, Lạc Vân Hi bài thơ này là viết cho hần.

Trong lòng cực kỳ chua xót, khuôn mặt Đoan Mộc Triết từ trước đến giờ ôn hòa như ngọc lại có một chút rạn nứt, móng tay thon dài ở hai bàn tay bám sâu vào trong thịt, dùng cảm giác đau để nhắc nhở mình đang ở nơi nào.

Ánh mắt, không kìm được đảo qua Lạc Vân Hi, nàng vẫn luôn gầy như vậy, là vì, mình không đủ quan tâm nàng sao? Thế cho nên, ngày ngày chờ đợi, vật áo dần rộng, cũng không có người an ủi sao?

Hi nhi, thực sự xin lỗi!

Hồ thẹn, như thủy triều nhấn chìm hần, Lạc Phi Đình bên cạnh mắt lạnh nhìn tất cả biến hóa này, ánh mắt bắn ra về oán hận.

Lạc Vân Hi, muốn mượn một bài thơ để cứu vãn trái tim Đoan Mộc Triết tâm sao? Không thể! Nàng vất vả lắm mới giành được nam nhân này từ nàng bên cạnh nàng ta, sao có thể trả lại cho nàng! Dù cho Đoan Mộc Triết không thích mình, cũng không thể thích Lạc Vân Hi, nàng không xứng!

Lạc Vân Hi thầm nghĩ lời nói kia xong, cảm thấy tâm linh run sợ một hồi, giọng nói yếu ớt từ trong đầu truyền đến: "Ta không lừa ngươi, ta cầu khẩn bọn hần tha cho ta ở lại mấy ngày, ta muốn nhìn hần một lần cuối cùng, chỉ có như vậy, ta mới an tâm đi."

Lạc Vân Hi yên lặng, nàng ấy đi theo mình từ Mục An phủ đến kinh thành, chỉ vì liếc mắt nhìn Đoan Mộc Triết sao?

Ánh mắt liếc đến câu "chỉ còn lời thề non hẹn biển" trên giấy Tuyên Thành kia thì đột nhiên yết hầu chua xót, trong lòng đau đớn một trận, đau đớn ấy, là cảm giác thân thể trước kia lưu lại, có lẽ nên nói, chân chính là trong lòng Lạc Vân Hi đau. Đương nhiên, cũng có khả năng là mình bây giờ đã từng tin tưởng Đoan Mộc Triết, nhưng tình thân từng để nàng lưu luyến quá ngắn ngủi đó đã tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ban đầu Lạc Vân Hi và Đoan Mộc Triết có thể thề non hẹn biển thì hữu dụng gì? Núi cũng sẽ sụp đổ, nước biển cũng sẽ lưu động, tình cảm sâu hơn cũng sẽ biến mất, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Nàng không nhìn nhẹ nhàng nói trong lòng: "Nhìn rồi, người cũng thỏa mãn, không cần thiết ở lại nữa."

Lạc Vân Hi nhặt tờ giấy lên, trước khi mọi người phản ứng kịp, xé nát tờ giấy có viết bài thơ ra.

"Không cần!"

"Chữ như vậy ngươi xé làm gì! Ai da, thật là đáng tiếc!"

Tiếng dậm chân, tiếng chửi rủa nóng nảy, liên tiếp vang lên, bọn họ đều nhanh quên, vật khiến bọn hần coi trọng như vậy lại được viết ra từ tay phé vật bọn họ từng coi thường.

Con người Lương Diệp Thu kịch liệt co rút lại, run run nói: "Hi nhi, ta... " Đấy mắt, toát ra sự hối hận vô cùng.

Sớm biết nàng vốn không phải phé vật, không chỉ tài hoa xuất chúng, lại vẫn yên lặng chịu khổ nhiều năm như vậy, hần lại chẳng biết gì cả mà từ hôn!

Lúc này, Lương Diệp Thu mới thực sự cảm thấy hối hận, nhất là nhìn đến Lý Vô Nhan mở lớn cá môi sứt không nói được một lời kia, trong lòng giận hận chồng chất, nói: "Hôn sự này không được!"

Một câu nói kia, lập tức để Thủy Nguyệt Sánh sôi trào lần thứ hai rơi vào sự yên lặng đáng sợ, ánh mắt kinh ngạc của mọi người lập tức tập chung trên người Lương Diệp Thu.

Lúc này Lý Vô Nhan mới chậm rãi khép miệng lại, tức giận nhìn Lạc Vân Hi: "Người cái đồ tiểu tiện nhân này, vậy mà dám quyến rũ công ta!"

Bài thơ kia nàng nghe hiểu mà cũng không hiểu, thế nhưng, nàng lại biết Lương Diệp Thu đột nhiên nói không thành hôn là vì bài thơ kia! Thêm vào việc Lạc Vân Hi đã từng là vị hôn thê của Lương Diệp Thu, nàng vốn vô cùng kiêng kỵ, lúc này thô lỗ đẩy hai tiểu nha đầu ra, đánh về hướng Lạc Vân Hi.

Sắc mặt Lạc Vân Hi âm trầm, một tay chặn cổ tay nàng ta lại, lạnh lùng quát: "Lý Vô Nhan, người người đều nói diện mạo ngươi xấu lại lớn tuổi, ta thấy, ngươi mới thật sự là một phé vật! Ngươi không phải nói, ta viết ra thơ xong, liền bỏ sao? Bỏ đi! Ngươi bỏ đi!"

Nàng năm ngón tay nhéo một cái, liền đẩy Lý Vô Nhan té xuống đất, chân trái không khách khí chút nào đập ở ngực của nàng ta, nhìn mặt Lý Vô Nhan

rất cục có vẻ sợ hãi, lạnh giọng nói: "Ta chưa bao giờ cùng nữ nhân chanh chua tính toán, viết thơ, chỉ muốn nói cho mọi người biết, ta không phải phế vật, từ nay về sau, có ai dám ở trước mặt ta nói một tiếng phế vật, sẽ có kết cục này!"

Mũi chân Lạc Vân Hi nhẹ dùng sức, ngực Lý Vô Nhan lập tức phát ra tiếng "kêu kẹt", Lý Vô Nhan há mồm muốn mắng, nhưng không phát ra được chút âm thanh nào, bấp thịch trên mặt đau đến xoắn xuýt vào cùng một chỗ.

Người bên cạnh ngây người, ánh mắt Lạc Vân Hi đã lạnh lùng nhìn bọn hắn, ánh mắt cực kỳ lạnh giá, làm người khác nổi da gà.

"Nếu Lạc Vân Hi là phế vật, ở đây nhiều người như vậy, không viết ra được thơ tốt như vậy, chỉ sợ toàn là phế vật." Sau khi Đoan Mộc Kỳ kinh ngạc, vui vẻ xong, cao giọng kêu lên.

Thái tử nghe câu hắn nói, không có chút ý phản bác nào, có thanh niên nhiệt huyết tán đồng nói: "Ai nói Lạc gia tam tiểu thư là phế vật, thì ta người đầu tiên không bỏ qua cho hắn!"

Loại lời nói như vậy không ngừng vang lên trong sảnh, Lạc Vân Hi mới chậm rãi lỏng chân đạp ở trên ngực Lý Vô Nhan ra. Lý Vô Nhan lập tức che ngực lại ho khan, Lương Tông Phủ đi vào nhà khuyên con trai, cũng không ở nơi này, hạ nhân Lương gia thấy những người khác đều hướng về phía Lạc Vân Hi, nào dám nói chen vào, lại nghe thiếu gia nhà mình không có ý định lập gia đình, nên không người nào đến đỡ Lý Vô Nhan.

Trên nóc nhà, Quân Lan Phong và Cửu Sát dường như bị sét đánh trúng, hóa đá một lúc lâu.

Mãi một lúc lâu sau, mặt Cửu Sát đầy vẻ vui mừng mở miệng: "Chủ tử, hôm nay ta mới đặc biệt kính phục ánh mắt của ngài đấy, thì ra Lạc tiểu thư là người văn võ song tài!"

Hắn cũng không thể không tin phục, nếu như lúc trước lão Vương gia và Nhan gia không có chuyện đính hôn, thật là tốt biết bao! Hắn cũng không đến mức mỗi ngày nhìn chủ tử nhà mình buồn rầu trong lòng.

Sắc mặt Quân Lan Phong không đẹp đẽ như Cửu Sát, cũng không ai biết, trong lòng hắn đã đổ một bình giấm chua lớn ra ngoài, nhớ nhưng sao? Nàng nhớ nhưng ai? Hơn nữa không phải Lương Diệp Thu, nhất định là Đoan Mộc Triết, trong lòng hắn chắc chắn điều đó.

Hi nhi thế mà còn biết vì hắn ta vật áo dần rộng, chuyện này nói ra làm sao hắn chịu được! Cho dù chuyện này là chuyện tình trước đây, nhưng nghĩ hắn cũng không thể nghĩ đến chuyện Hi nhi hao tổn tinh thần vì nam nhân khác như vậy!

"Toạc —— " Quân Lan Phong dậm giày đen đạp lên mái ngói phát ra tiếng vang thanh thúy, mặt Cửu Sát trắng bệch.

Nếu như để người khác biết bọn hắn ở nơi này nghe trộm, tuy không có chuyện gì lớn, thế nhưng, sau lưng bọn họ, người khác không biết sẽ đàm luận chủ tử nhà mình ra sao.

Quân Lan Phong không nói một lời từ trên nóc nhà nhảy xuống dưới, Cửu Sát đuổi theo sát phía sau.

Trong Thủy Nguyệt Sảnh, Lạc Vân Hi nhỏ giọng dạy bảo Lý Vô Nhan, những người khác mặc dù nghe thấy âm thanh trên đỉnh đầu, cũng chỉ cho là mái ngói bị nắng phơi nóng mà nứt ra thôi, cũng không có để trong lòng.

Lạc Vân Hi nhìn Lý Vô Nhan che ngực lại trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Lý Vô Nhan, bản thân ngươi thử nghĩ lại xem, tính tình ngươi mạnh mẽ như vậy, gả vào Lương gia, chỉ sợ không mấy ngày liền chết!"

Nàng nói xong, xoay người lại, lòng bàn tay khẽ nhếch, mảnh vỡ tờ giấy bay lá tả xuống đất, người gần đó hô lên một tiếng, liền muốn đi cướp mảnh giấy vụn, chỉ cần có thể còn một hai chữ, vậy cũng đáng giá!

Tam tiểu thư phế vật viết ra chữ đẹp, có thể không nào động kinh thành sao?

Chỉ là, trong người xông đến trước, toàn bộ đều tròn tròn mắt. Trên đất, đều là giấy vụn như bột phấn, đừng nói là chữ, tùy tiện nhặt lên một hạt, cũng không sẽ nhìn ra đấy là tờ giấy.

Mất thái tử lộ sự kinh ngạc, sợ hãi, Đoan Mộc Kỳ cũng như vậy, bọn hắn đều thấy Lạc Vân Hi vò mảnh giấy vụn vào trong tay, vốn dĩ không ngờ, trang giấy sẽ hội hoàn toàn biến thành bột phấn, phải có công phu thâm hậu mới có thể làm được đó!

Thời điểm Lạc Vân Hi đi ra cửa Thủy Nguyệt Sảnh, ánh sáng chói chang, xuyên qua tàng cây bạch quả trong sân chiếu xuống, chiếu vào trên gương mặt xinh đẹp của nàng, tạo ra vẻ đẹp diễm lệ động lòng người.

Cách cách nàng không xa, Quân Lan Phong đứng chấp tay, mắt đen u ám, không hề chớp mắt nhìn nàng.

Vào lúc này, ghen tuông đã qua, nhìn đến dáng người thon gầy của nữ tử, đau lòng đã che ngợp bầu trời bao phủ hắn.

Vật áo dần rộng, dựa vào lan can lặng yên chờ đợi, có lẽ rơi xuống, đây chính là nàng chân thật sao? Nàng thế này làm tim hắn đau đến tận xương tủy... Nếu như mười năm trước hắn đã biết nàng, hắn nhất định sẽ không để nàng chịu khó khăn như vậy, đau khổ như vậy.

Cái gì cũng không nghĩ lại nữa, Lương Diệp Thu, Đoan Mộc Triết, bọn hắn không quan trọng, chuyện nàng hài lòng và vui vẻ mới là quan trọng nhất. Quân Lan Phong nheo mắt lại, cất bước đi về phía nàng.

Từ nay về sau, hần chỉ muốn thấy nụ cười như hoa của nàng.

Lương Tông Phủ kéo Lương Diệp Thu từ giữa phòng khách đi ra, chớp mắt đã nhìn thấy bóng đang như thần tiên ngoài sảnh kia, Lương Tông Phủ bị dọa suýt nữa mất hồn, vội vàng sai người mang Lý Vô Nhan về hậu đường, tự mình ra ngoài nghênh tiếp.

"Vương gia, ngài rốt cuộc đã tới!" Lương Tông Phủ lệ nóng quanh tròng, nhào tới trước mặt Trung Sơn Vương hành lễ, Trung Sơn Vương đến đây, mặt mũi của hần cuối cùng cũng cứu vớt được một chút rồi. Tốt xấu gì, Lý Vô Nhan cũng là biểu tỷ của Trung Sơn Vương!

Quân Lan Phong theo thói quen liếc mắt nhìn Lương Tông Phủ, Lạc Vân Hi đã chậm chậm hành lễ, kêu một tiếng "Trung Sơn Vương", liền từ bên cạnh hần đi qua, đi ra ngoài viện.

Mày Quân Lan Phong khề cau, tự nghĩ xem có nên theo sau hay không, đột nhiên, bước chân Lạc Vân Hi dừng lại.

Hần mong đợi nhìn sang, nhưng Lạc Vân Hi không có động đậy, chỉ đứng tại chỗ, đầu cũng không quay lại, đối mặt với ngoài sân, như bị định thân vậy.

"Lạc Vân Hi!" Đoàn Mộc Kỳ từ giữa phòng khách đuổi ra, vọt tới trước mặt nàng, nhìn thấy Lạc Vân Hi cau mày, có chút khó hiểu hỏi. "Người suy nghĩ cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

edior: thu thảo

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hần, trong ánh mắt toát ra một chút mê man.

"Người làm sao vậy?" Đoàn Mộc Kỳ đã thấy ánh mắt thanh của nàng đậm biến hoá thất thường, không hề có tiêu điểm, có chút bị dọa giật mình, sau lưng truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

Hần không biết lúc này i trong lòng Lạc Vân Hi đang đấu tranh kịch liệt.

"Lạc Phượng Hề, van xin người, cho ta mượn thân thể một lát, ta chỉ muốn cùng hần nói một câu, nói một câu là đủ rồi!" Giọng nói khổ sở cầu xin vang lên trong đầu Lạc Vân Hi, như oán như khóc vậy.

Lạc Vân Hi lại sợ nàng ấy sẽ mượn cơ hội này nắm quyền làm chủ thân thể, tất nhiên không để nàng ấy được như ý.

"Ta cầu xin người, thời gian của ta không còn nhiều, hai tiểu quý kia nói, hôm nay ta không quay lại, sẽ phải tan thành mây khói!"

Lạc Vân Hi cũng không bị nàng ấy lay động, ánh mắt lạnh lùng trầm xuống, trong lòng nói từng chữ: "Lạc Vân Hi, người đã chết, đã chết rồi, chuyện cũ trước kia nên bỏ đi, bằng không, giống như người bây giờ, cũng chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ bên ngoài tam giới mà thôi!"

Giọng nói kia lại lải nhải trong đầu, cho đến, Lạc Vân Hi lần nữa thì thầm: "Như vậy đi, ta cho người một cơ hội, nhưng không phải nhường thân thể cho người, mà là gọi Đoàn Mộc Triết tới, nếu như hần chịu cùng ta đi khỏi đây, như vậy, thì ta đồng ý với điều kiện này của người, thế nào?"

Giọng nói của Lạc Vân Hi vui vẻ vang lên: "Thật sao? Nếu như hần chịu tới, người liền đồng ý cho ta mượn thân thể, để ta có thể mặt đối mặt cùng hần gặp lại thật sự sao?"

"Có thể." Lạc Vân Hi trầm ngâm hồi lâu, thần nhiên nói.

"Được, người gọi đi." Giọng Lạc Vân Hi chứa đầy kỳ vọng.

Lúc này Lạc Vân Hi mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía giữa sân.

Quân Lan Phong nhìn ánh mắt Lạc Vân Hi không ngừng lại trên người mình, ngược lại đảo qua trên mặt nhiều người trong sân như vậy, trong lòng hần hơi thất vọng, bước về phía sau vài bước. Lương Tông Phủ vội vàng đi theo, xoay người đứng ở một bên, chỉ chờ hần mở miệng.

Con người Đoàn Mộc Triết chứa sự xấu hổ, đứng bên cây cột hồng dưới mái hiên, trên cây cột dán chữ song hỷ lớn màu đỏ làm nổi bật gương mặt anh tuấn của hần càng nhợt nhạt hơn.

Lạc Vân Hi vừa cúi mi mắt, đi qua, kêu lên: "Lục hoàng tử, người có thể đi theo ta một chút không?"

Từ nhỏ nàng ở tam giác đen, đã từng nghe một loại trận pháp vô cùng ác độc, có thể nhốt cả quỷ lại, mặc dù không biết có thật hay không, nàng cũng chưa từng từng tin tưởng, nhưng nếu như Lạc Vân Hi thật sự muốn mượn thân thể nàng, nàng không ngại dùng một lát, loại trận pháp này, sẽ không đã thương mình.

Chuyện xuyên qua như vậy cũng đã phát sinh, trận pháp kia, cũng có thể là thật, không có lừa sao lại có khó được.

Cho nên, nàng muốn dẫn Đoan Mộc Triết tới một nơi có thể bày trận.

Đoan Mộc Triết hơi run, trong ánh mắt tối tăm nổi lên một con sóng lớn, hấn gật đầu, chỉ là chưa kịp nói gì, Lạc Phi Đình ở một bên mở miệng: "Triết, ta đi cùng ngươi."

Lạc Vân Hi lập tức nói: "Đại tỷ, ngươi không cần đi."

Lạc Phi Đình nghe vậy, tức giận đến nhàu cả mày lại, Lạc Vân Hi đang khiêu khích nàng ta sao? Nhất định là vậy! Vừa rồi viết bài thơ kia, vào lúc này lại muốn gọi người đến gặp, nàng ta sao có thể như nàng nguyện!

"Không biết ngươi muốn cùng Triết đi đâu?" Lạc Phi Đình hỏi, giọng rất lớn, đủ khiến tất cả mọi người trong viện nghe thấy.

Lạc Vân Hi cười nhạt, nhìn về phía Đoan Mộc Triết: "Ta muốn Lục hoàng tử đồng ý theo ta đi chung quanh một chút thôi!"

Đại nãi Đoan Mộc Triết hơi thanh tỉnh một chút, vô số ánh mắt xung quanh kinh ngạc đều tập trung trên mấy người bọn hắn, hắn chợt thấy tay lòng có chút lạnh.

Sắc mặt Lạc Phi Đình không hề thay đổi, nụ cười càng thêm rực rỡ: "Hi nhi có chuyện gì khó xử? Đại tỷ giúp ngươi giải quyết, chỉ là Triết dù sao cũng sắp thành vị hôn phu của ta, ngươi gặp như vậy hắn, không tốt cho lắm."

Lại nói của nàng ta không hề mị mị, người ở đây đều nghe hiểu ý của nàng ta, làm mọi người Lạc Phi Đình, lại gặp vị hôn phu của Lạc Phi Đình một mình, mục đích cũng không đơn thuần được! Xác thực hẳn là có chuyện gì đó mờ ám.

Lạc Vân Hi khẽ cười một tiếng, giấu cợt nói: "Đại tỷ, các ngươi hình như còn chưa đính hôn đâu? Làm gì đã nhúng tay vào chuyện của người khác sâu như vậy?"

Môi đỏ mọng của Lạc Phi Đình cong lên, ánh mắt lướt qua một chút âm u, nói: "Cho dù ta chưa cùng Triết đính hôn, ngươi cũng không thể từ bên cạnh ta cướp người! Triết ưu tú như vậy, cái gì cũng tốt, nhưng hắn sớm cùng ta định tình, Hi nhi, tại sao ngươi khổ sở muốn chia rẽ người nhân duyên tốt đẹp của đại tỷ ngươi chứ?"

Nói rồi, sắc mặt nàng ta âm trầm, bộ dạng đau xót muốn chết.

Lạc Vân Hi mỉm cười, được rồi, Lạc Phi Đình trình diễn không kém, chỉ có điều, mục đích hôm nay của nàng cũng không phải ở nơi này, nhân nhạ nói: "Đại tỷ, ngươi nhất định là muốn làm Lục Hoàng tử phi đến điên rồi phải không? Cho rằng ai cũng giành giật Lục hoàng tử với ngươi sao? Ta tìm Lục hoàng tử, chỉ là vì một ít chuyện riêng, sẽ không ảnh hưởng tới địa vị Lục hoàng tử phi vững chắc của ngươi, ngươi cứ yên tâm đi!"

Mấy câu nói đó, nói tới sắc mặt Lạc Phi Đình đỏ lên: "Nói những nói cuối gì đó, ai muốn làm Lục Hoàng tử phi? Ta là thật tâm ——"

Lạc Vân Hi nhanh chóng cắt đứt lời nàng ta nói: "Đại tỷ không muốn làm Lục Hoàng tử phi, chẳng lẽ là muốn gả cho Thái tử? Làm thái tử phi, à ta quên mất, Thái tử đã có chánh phi, ngay cả trắc phi cũng có."

Xung quanh truyền ra vài tiếng đề nén tiếng cười nhẹ, mặt Lạc Phi Đình đầy quần bách, nàng ta rõ ràng là muốn thừa cơ bôi nhọ Lạc Vân Hi, thế nào kết quả lại là mình bị chọc phải?

Lạc Vân Hi cảm thấy trong lòng run rẩy càng lúc càng lớn, loại cảm giác này bắt nguồn từ việc đứng gần Đoan Mộc Triết như vậy, nàng không tiếp tục để ý Lạc Phi Đình, lẳng lặng nhìn phía Đoan Mộc Triết, hỏi: "Thật sự không thể đi sao?"

Đoan Mộc Triết nhìn nàng một lúc lâu, thấp giọng nói: "Ta còn có một số việc, sợ là không đi cùng ngươi được."

Lạc Vân Hi chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên run lên, một câu nói, bật thốt lên, không lường lự: "Đoan Mộc Triết, ngươi sao có thể đối với ta như vậy?"

Một lời ra, tất cả mọi người kinh hãi, sao nghe khẩu khí của Lạc tam tiểu thư, thì nàng và Lục hoàng tử có giao tình không rõ vậy!

Con người Quân Lan Phong co rụt lại, đứng tại chỗ không nhúc nhích, bàn tay chấp sau lưng xoắn chặt vào nhau, mắt càng sâu thẳm, nhìn không thấy đáy.

Đầu óc Đoan Mộc Triết có chút bối rối, trong lòng nghĩ, Hi nhi có thể tức giận, nhưng sau này sẽ xin lỗi được, lúc này, cũng không thể khiến nỗ lực nhiều năm hủy hoại trong một ngày!

Mặt hắn hơi trầm xuống, nói: "Bồn điện hạ từ trước đến giờ không biết Lạc tam tiểu thư, còn có thể làm sao đối với ngươi? Đình nhi, chúng ta đi."

Hắn vội vã lôi kéo Lạc Phi Đình bên cạnh, xoay người muốn đi.

Trong lòng Lạc Phi Đình buồn bực lúc này mới tản đi một chút, Triết làm nhu vậy khiến nàng ta rất hài lòng, lần này Lạc Vân Hi nhất định là bị đả kích lớn! Tiệm nha đầu này còn nói nàng không thích Đoan Mộc Triết, nói cái gì không ngại, thì ra toàn là giả!

Khoảng cách gần như vậy, ánh mắt của nàng, mình có thể xem rõ ràng.

Thân hình Lạc Vân Hi khẽ nghiêng, dường như liền muốn ngã xuống, Quân Lan Phong cùng Đoan Mộc Kỳ đồng thời xông tới, đỡ lấy nàng: "Hi nhi!"

Tay Đoan Mộc Kỳ còn chưa chạm Lạc Vân Hi, nghe được giọng quen thuộc, ngón tay run rẩy, hơi giương mắt, đã thu tay về, không dám tin liếc nhìn Quân Lan chớp chớp mắt, lại nhìn về phía Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi chỉ cảm thấy một sự đau khổ như thủy triều triệt để nhấn chìm mình, một giọng rống to trong đầu xoay quanh: "Đoan Mộc Triết, ngươi lợi hại!" Rồi sau đó, một cỗ lực lượng rất lớn bỗng nhiên từ trong thân thể chui ra, gót chân nàng mềm nhũn, lưng lay không còn sức, đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

Nàng lấy lại bình tĩnh, ánh mắt từng chút khôi phục tỉnh táo, Lạc Vân Hi đi, vào lúc này nàng không có bất kỳ hoài nghi gì nữa, Lạc Vân Hi lần này thật sự rời khỏi đây. Trước khi đi, lại chỉ lấy được tổn thương lớn như vậy Đoan Mộc Triết cho nàng ấy, Đoan Mộc Triết, quả nhiên bạc tình!

Nhìn hai bóng người trước mắt vẫn chưa đi xa, Lạc Vân Hi đẩy ra Quân Lan Phong, nhảy tới, tay phải đánh thẳng về phía sau lưng Đoan Mộc Triết.

"Đĩnh nhi cẩn thận!" Thái tử nhìn thấy Lạc Vân Hi chạy về hướng kia, không nhịn được lớn tiếng nhắc nhở nói.

"A!"

"Lạc Vân Hi, quay lại!"

Tiếng kêu sợ hãi thỉnh thoảng vang lên, Lạc Vân Hi đã nhảy đến phía sau Đoan Mộc Triết, nắm ngón tay nắm một cái, túm chặt quần áo sau lưng hắn.

Đoan Mộc Triết quay đầu lại, sắc mặt hiện lên sự bất đắc dĩ và xấu hổ, hắn chưa kịp nói gì, trước mắt có một cái bóng thoáng qua, "bốp" một tiếng, một cái tát nặng nề đánh vào trên má trái hắn.

Bọn người thái tử đi theo vây lại kinh ngạc dừng bước, phía sau tất cả tân khách cũng lập tức dừng kêu gào, há to mồm, nhìn tất cả chuyện phát sinh trước mắt.

Chỉ có Quân Lan Phong, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thật sợ, Hi nhi sẽ giấu tất cả không vui trong lòng, một tát này, thì có thể tiêu trừ hờn dỗi tích tụ trong tim nàng rồi.

Đoan Mộc Triết cũng không dám tin che gò má, nhìn Lạc Vân Hi, lắp bắp hỏi: "Ngươi đánh ta sao?"

Lạc Phi Đình sau khi khiếp sợ xong, hét to: "Lạc Vân Hi, ngươi dám phạm thượng!"

Lạc Vân Hi hơi nhếch môi, trên mặt bắn ra nụ cười tự tin tới cực điểm, rồi sau đó, nụ cười chậm rãi thu lại, nàng dùng lời chỉ có hai người mới có thể nghe được căn vặn nghiêng lợi nói: "Đoan Mộc Triết, xin nhớ, ta không phải Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi đã chết, ngay vừa rồi, đã chết rồi."

Nói xong, nàng nhìn mặt trái Đoan Mộc Triết sưng thành cái bánh bao, lần nữa cười: "Một cái tát này, là ta thay nàng ấy đánh, ngươi vốn dĩ không xứng với nàng ấy!"

Nhìn thấy trong mắt Lạc Vân Hi không hề che giấu căm ghét và buồn nôn chút nào, Đoan Mộc Triết hơi hoảng hốt, không khỏi túm chặt vạt áo của nàng, trầm giọng hỏi: "Ngươi ý gì?"

Lạc Vân Hi hất tay của hắn ra nói: "Ý của ta chính là, ta không phải Lạc Vân Hi, ta chỉ trùng hợp tiến vào thân thể của nàng ấy thôi, linh hồn của thân thể này, đã biến thành một người khác, hiểu chưa?"

Đoan Mộc Triết sao có thể hiểu chuyện quỷ dị như vậy? Nhưng hắn mơ hồ cảm giác được có gì đó không đúng, lại một lần nữa túm chặt ống tay áo Lạc Vân Hi, trên mặt phát lên vẻ lo âu: "Ngươi không phải nàng ấy sao?"

"Ta không phải nàng. Vừa rồi, Lạc Vân Hi chân chính hoàn hồn trở lại, muốn cùng ngươi nói câu cuối cùng, tiếc thay, ngươi ngay cả cơ hội này cũng không cho nàng ấy! Đoan Mộc Triết, Hi nhi mà ngươi luôn miệng nói cũng chính là thanh mai trúc mã của ngươi, nàng ấy mang theo tiếc nuối đi rồi! Nàng ấy đến nay, vẫn còn hận ngươi vì chuyện ngươi vì Lạc Phi Đình phản bội nàng ấy! Ngươi không đáng đánh sao?"

Đoan Mộc Triết nhìn ánh mắt của nàng, không tin tưởng chút nào lời nàng nói.

Lạc Vân Hi nhìn mặt hắn đầy vẻ không tin, tay trái hơi ngửa, thừa dịp hắn không phòng ngừa, lại vung ra một cái tát trên má phải Đoan Mộc Triết, cười khẩy nói: "Nếu ta là Lạc Vân Hi, ta sẽ đánh ngươi như vậy sao?"

Đoan Mộc Triết ngây người đứng đó, Lạc Vân Hi đã đi xa, nàng cũng không để ý tất cả xô xao sau lưng.

Lạc gia tam tiểu thư đánh Lạc hoàng tử cái tát, Lạc hoàng tử lại không đáp trả, đây chính là chuyện kỳ lạ, tất cả từ đầu nhận định là Lạc Vân Hi muốn mê hoặc Lạc hoàng tử, nay lại nghĩ đến có thể Lạc hoàng tử và Lạc tam tiểu thư đã sớm quen biết.

Trong nháy mắt, Lạc Phi Đình thành tiêu điểm đồng tình.

Lạc Phi Đình đã cắn môi dưới đến đỏ, nếu như không phải... Nàng ta cần gì phải ủy khuất cầu toàn như thế? Thật sự là tâm tư muốn an ủi Đoan Mộc Triết cũng không có.

Thái tử bước nhanh tới, hỏi: "Lạc đệ, ngươi không sao chứ?"

Hắn đã cực lực nhịn xuống vui vẻ trong lòng.

Mỗi lần bị Lạc Vân Hi bắt nạt có rất khó chịu, nhưng không có bị Lạc Vân Hi đập tới mặt như vậy, trong lòng Thái tử, dĩ nhiên cảm thấy may mắn.

Đoan Mộc Triết không nói lời nào, nhớ đến đủ loại biến hóa của Lạc Vân Hi, nếu mất trí nhớ, vì sao nàng lại nói ra câu đó? Trong lòng dựng lên từng trận hoảng sợ.

Mà Lạc Vân Hi bên này, cũng đã triệt để cho Đoan Mộc Triết vào danh sách đen.

Nàng ra khỏi Lương phủ, ngồi lên xe ngựa, về thẳng phủ.

Trong Vân Các, Xuân Liễu ra đón, thở ra mấy hơi nói: "Tiểu thư, cuối cùng người cũng an toàn trở lại! Ta một mực chờ đợi người ở chỗ ký tên mà không thấy đâu, lúc này không cần lo lắng rồi!"

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười: "Phối hợp tốt, nếu như ngươi chờ ta đến chỗ ký tên, mới là phiền toái cho tiểu thư nhà ngươi, không đợi mới tốt!"

Bảo bọn người Xuân Liễu xuất viện, nàng mới chậm rãi quay đầu lại, lên tiếng nói: "Trung Sơn Vương, ngươi không cần đi theo ta nữa, nếu như ngươi cũng muốn trên mặt nhiều thêm hai bàn tay, ta không ngại đâu đi qua đây đi."

Quân Lan Phong từ sau cây bạch quả chậm rãi đi ra, mày kiếm hơi nhướn, nói giọng khàn khàn: "Nếu như đánh ta hai bạt tai làm tâm tình ngươi có thể tốt hơn một chút, thì cũng có thể."

"Tâm tình ai không tốt?" Lạc Vân Hi giận tái mặt. "Tâm tình ta không tốt ngươi cũng biết sao? Ngươi lại chẳng phải con giun trong bụng ta! Đi ra ngoài!"

Quân Lan Phong còn muốn nói gì nữa, Lạc Vân Hi chỉ cửa viện, lạnh lùng quát: "Đi ra ngoài!"

Nhìn nữ nhân tâm tình hồngбет, hắn chỉ có đành thở dài một hơi, quay người rời đi, bước chân rất nặng nề.

Lúc này Lạc Vân Hi mới vào chủ phòng.

Mà ở Lương phủ, vì một câu nói của Quân Lan Phong, tiệc cưới tổ chức như thường lệ, tâm tư các tân khách, đã sớm không ở đám cưới này rồi.

Đêm đó, Lạc Kính Văn đã mời Lạc Vân Hi tới phòng khách chính dùng bữa tối, trong lòng Lạc Vân Hi biết hắn là vì chuyện ban ngày, nên không tới, cũng không muốn giải thích cho Lạc Kính Văn nghĩ tới chuyện của nàng cùng Trung Sơn Vương, Nhị hoàng tử và sự việc hôm nàng đi, trong lòng không yên, cũng không dám hỏi.

Nhất thời, chuyện Lạc Vân Hi chẳng phải phế vật truyền khắp kinh thành.

Ngày mùng 8 tháng 9, trong cung tổ chức yến hội, thái hậu đứng ra, ai dám không hưởng ứng? Lạc Vân Hi cũng trong hàng ngũ đáp ứng lời mời, trước khi đi, nàng hỏi thăm được lần cung yến này cùng việc đính hôn của Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình có liên quan.

Hoàng tử đính hôn, thông thường có ba bước, trước tiên là hoàng thất hứa hôn, lại tổ chức lễ đính hôn, chọn ngày lành tháng tốt rồi tổ chức đại hôn.

Giờ Dậu ba khắc, nhóm người Lạc phủ đến Kim Hoa điện, đây là cung điện tổ chức tiệc rượu loại lớn thường dùng.

Cả đường đèn lồng cháy sáng, bóng người lác lác, âm thanh huyền ảo, liên tục có người gọi nhau, lúc Lạc Vân Hi đến trước cửa điện, một bóng dáng màu trắng tươi cười đi tới, Tề Sính Đình rất vui vẻ nói: "Hi nhi, ta chờ ngươi đã lâu, ta biết ngươi sẽ đến."

Nhìn thấy nàng ấy, Lạc Vân Hi cũng cực kỳ vui vẻ, kéo tay nàng ấy vào phòng khách, hai người tìm cái góc hẻo lánh ngồi, nói những chuyện gần đây.

"Hôm nay Thái hậu để Lương Diệp Thu mang Lý Vô Nhan tiến cung." Tề Sính Đình mở miệng thốt ra một câu khiến Lạc Vân Hi cảm thấy hứng thú.

"Hả?" Lạc Vân Hi nghĩ tới dạng sĩ diện như Lương Diệp Thu hôm nay sẽ gặp phải chuyện gì, không khỏi cảm thấy muốn cười. Hai người nói đến chuyện Lạc Vân Hi ngày ấy làm náo động lớn trên tiệc cưới, chẳng mấy chốc, quý tộc trong Kim Hoa điện càng tụ tập càng nhiều, Đoan Mộc Triết và Đoan Mộc Kỳ đến sau, cơ bản đã tới đông đủ, xuất hiện cuối cùng là thái hậu cùng hoàng đế, ở bên người thái hậu là Trung Sơn Vương Quân Lan Phong, nam tử hôm nay mặc áo dài màu trắng bạc, dáng người thẳng tắp, tóc dùng mũ bạch ngọc buộc lên đỉnh đầu, lộ ra cái trán rộng no đủ, mày rậm mắt kiếm, cực kỳ anh tuấn.

Nhất thời tất cả thiên kim tiểu thư liếc mắt nhìn.

Lạc Vân Hi nhìn thấy Tề Sính Đình cũng ngưng mắt nhìn Quân Lan Phong, kéo ống tay áo của nàng ấy, trêu ghẹo nói: "Có chồng rồi, cẩn thận bị Thái tử nhìn thấy lại không vui."

Tề Sính Đình nghe ra, nàng đang nhắc nhở mình bây giờ có thân phận gì, dù sao, đang ở hoàng gia, một bước sai, chính là vực sâu vạn trượng.

Nàng ấy cũng mỉm cười nói: "Đừng tưởng rằng ta cũng quý mến Trung Sơn Vương. Hắn luôn luôn xuất quỷ nhập thần, nắm quyền lớn, lại được thái hậu và hoàng đế yêu thích, hắn là người giỏi cầm quyền, ta không dám có ý đồ với hắn, cũng không tư cách này."

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Chính là hắn không có tư cách muốn ngươi, hắn có hôn ước, nếu lại ám muội với nữ nhân bên cạnh, chẳng phải... "

Nói đến đây, giọng của nàng im bặt, không nói câu tiếp theo, cũng không biết nên nói cái gì.

Nam nhân bắt cá hai tay, là chuyện nàng ghét nhất, nhưng cố tình, chuyện này dường như cùng nàng có chút quan hệ, nàng có thể sẽ bị người khác coi như "nữ nhân bên cạnh đó".

Tề Sính Đình gật đầu: "Nói đúng lắm, chỉ là Trung Sơn Vương ưu tú như thế, vị hôn thê của hắn lại sinh bệnh trên giường, không biết có bao nhiêu nữ tử muốn mượn cơ hội này cảm dỗ hắn đó! Có thể đi vào Trung Sơn vương phủ, cho dù là làm thiếp, thân phận cũng chẳng kém so với trắc phi của hoàng tử, ai còn nhìn lại lý do đạo nghĩa kia!"

Lạc Vân Hi lặng lẽ không nói.

Tề Sính Đình bất chợt ngừng đầu nói: "Ngươi xem, Lương Diệp Thu đến đây."

Lương Diệp Thu có lẽ không có ý đề cập tới chuyện thê tử trước đó mới cưới, mới cùng Lương Tông Phủ, Lương phu nhân tới trễ, nhưng hắn quên, tới chậm, càng dễ dàng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Gả làm bình thê

Edior: thu thảo

Lương Diệp Thu mới vừa bước vào điện, lập tức cảm nhận được vô số đạo ánh mắt từ xung quanh nhìn tới, bước chân hắn hơi ngưng lại, sắc mặt lập trầm xuống, bước nhanh hơn tới góc khuất u ám, không hề chú ý tiếng Lý Vô Nhan gào to phía sau: "Phu quân, chờ ta với!"

Giọng nói của nàng ta thô lỗ khó nghe, trong lòng Lương Diệp Thu càng phiền muộn hơn, bước đi càng nhanh hơn.

Người xung quanh đang nhìn vào lập tức phát ra tiếng cười nhạo nhỏ, ánh mắt nóng bỏng cùng tiếng cười nhỏ rơi vào tai Lương Diệp Thu khiến cả người hắn khó chịu, thật vất vả mới đi tới góc khuất tối nhất Kim Hoa điện, hắn muốn tìm một chỗ ngồi, vừa ngừng đầu, lại ngạc nhiên khi trông thấy Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi và Tề Sính Đình ngồi bên cây cột trạm trổ hoa văn tinh xảo trong điện, Lạc Vân Hi vẫn mặc váy dài trắng, Tề Sính Đình lại mặc một chiếc váy dài màu lục, hai người cũng không dùng đồ trang sức hay thoa son phấn, mà nhan sắc đã khuynh thành, ngồi đối diện nhau, nhẹ nhàng nói chuyện.

Thấy Lương Diệp Thu chạy về hướng mình, ánh mắt Tề Sính Đình cong lên một đường cong, nở nụ cười tao nhã.

Lương Diệp Thu chợt cảm thấy có chút xấu hổ, miễn cưỡng dừng chân, kêu lên: "Tề trắc phi."

Tề Sính Đình gật đầu, Lương Diệp Thu mới nhanh chóng đi về một phía khác, chón đến nơi tránh được những tiếng khó chịu truyền tới tai, hắn không dám liếc Lạc Vân Hi một cái, nhìn thấy bộ dáng Lạc Vân Hi hào phóng mỹ lệ, trong lòng càng là hối hận muốn chết, hiện nay đã tiến hành đám cưới này xong, thật khiến hắn sống không bằng chết!

"Sắp mở tiệc, Hi nhi, chúng ta trở về đi." Tề Sính Đình nắm cổ tay Lạc Vân Hi, cười khanh khách đứng lên.

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, cùng nàng ấy đi ra khỏi góc khuất, Lạc Vân Hi nhìn theo đến khi Tề Sính Đình tới bên cạnh thái tử, còn mình thì đi về ngồi bên cạnh Lạc Kính Văn.

Trước khi mở tiệc, thái hậu và hoàng đế, hoàng hậu đều thay nhau mời các vị triều thần một ly rượu nhạt, tiệc rượu mới coi như chính thức bắt đầu, hoàng đế hạ lệnh sắp xếp ca vũ vào điện múa.

Trong lúc quân thần ăn uống linh đình, vũ nữ mặc trang phục lộng lẫy như nước từ ngoài điện đi vào, hai hàng dài hội tụ, lúc 24 người liền giẫm chân lên sàn nhà ngọc thạch, tiếng nhạc ung dung duyên dáng cũng vang lên đúng lúc, các nàng nhảy theo nhạc, thành phong cảnh nổi bật nhất trên sân.

Lạc Vân Hi vừa dùng cốc nước hoa quả, một mặt ánh mắt tùy ý liếc nhìn điệu múa trong điện, thay đổi thần sắc quan sát thần sắc và động tác của những người xung quanh, đây là thói quen của nàng từ trước cho tới nay.

Theo điệu múa và tiếng nhạc, tiếng ồn ào trong điện rõ ràng cũng ít đi một chút, tiếng triều thần nói chuyện dần dần yếu đi, hứng thú chuyển đến những điệu múa.

Một điệu nhảy hoàn tất, dáng người vũ nữ yếu điệu cúi chào một cái cuối cùng, có thứ tự rời khỏi sân diễn, lúc này hoàng đế nói: "Lương thị lang, nghe nói con trai của ngươi mấy ngày trước thành hôn, quý phi nương nương còn chưa từng thấy cháu dâu đấy, lần trước trẫm có, sẽ để nàng ấy gặp mặt cháu dâu một lần."

Hoàng đế nói đến mức cực kỳ khách khí, nhưng Lạc Vân Hi lại nhanh chóng bắt được một tia giao hoạt từ trong mắt hắn.

Hoàng đế này làm người như thế nào, nàng cũng có chút rõ ràng, thoạt nhìn thì cảm giác hắn rất nghiêm túc, nhưng thực ra lại là kẻ không ngừng bày mưu tính kế. Lương quý phi biết rõ ràng cháu dâu mình là cô gái xấu xí, sao có thể chọn lúc như thế này để xem mặt? Quá nửa là hoàng đế muốn xem thôi.

Lý Vô Nhan dựa theo nghi lễ trước khi vào cung học được tại Lương phủ, từng bước tiến lên hành lễ.

Lạc Vân Hi cũng không có tâm tư nghe những người này nói chuyện tào lao, rót cho mình một chén trà nóng, chậm rãi thưởng thức.

Đột nhiên, nàng lại nghe được tên của mình từ trong miệng thái hậu: "Lạc Vân Hi đâu, tới đây."

Nàng thả xuống trà, trong lòng thầm nghĩ, thật là nằm cũng trúng đạn, không chút hoang mang đứng lên, đang muốn tiến lên, vạt áo phải lại bị người khác lôi kéo, Lạc Kính Văn thấp giọng căn dặn: "Đừng nói lung tung, ít nói thôi."

Hắn buông tay ra, Lạc Vân Hi mới dùng tốc độ thật chậm đi tới dưới bậc, đứng sòng vai cùng Lý Vô Nhan, thực hào phóng khéo léo hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế, thái hậu thiên tuế, hoàng hậu cùng các vị chủ tử thiên tuế."

Nhưng trong đầu lại lạnh lùng trôi lên một câu: Thiên tuế sao? Những thứ này chỉ là cỗ nhân thật là si tâm vọng tưởng mà thôi!

Thái hậu quan sát nàng tỉ mỉ, đáy mắt giống như bị sương mù che chắn, khiến người không thấy rõ là đang suy nghĩ gì: "Vừa rồi Lương quý phi nói, tuy Lương Diệp Thu vừa thành hôn, nhưng hôn ước của hắn và ngươi vẫn còn, tuy đã trả lại vật định thân, nhưng chưa có văn bản giải trừ, về phần ngươi viết tờ giấy kia, lại càng không có hiệu lực luật pháp gì, nên hôn sự giữa các ngươi vẫn chưa thể bỏ."

Tâm Lạc Vân Hi chìm xuống, rũ mắt xuống che đi châm chọc trong ánh mắt, thần nhiên hỏi: "Thái hậu nói tờ giấy kia, là hưu thư Hi nhi viết sao?"

Thái hậu "ừ" một tiếng, hoàng đế cười nói: "Nữ hưu nam, suốt trăm năm nay ở Thiên Dạ quốc mệnh mông của trẫm, chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nên không thể có kết quả được."

Hoàng đế nói chuyện, đồng thời đôi mắt nghiêm nghị chột lóe lên ánh sáng, chăm chú nhìn sắc mặt Lạc Vân Hi, chợt phát hiện ngay cả lông mày nàng cũng không nhăn một cái, liền cảm thấy sững sốt.

Ý lạnh trong mắt Lạc Vân Hi càng sâu, cũng không có ý định che giấu, ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng Lương quý phi: "Nương nương có ý gì vậy?"

Nụ cười của Lương quý phi xẹt qua sự vui vẻ khi trả thù, không cần nói Lạc Vân Hi có tài như thế nào trong hôn lễ của Lương gia, nhưng nàng hại Lương Hàm Phương, chống đối mình, lại còn viết hưu thư cho cháu mình, làm Lương gia mất hết mặt mũi! Nàng làm sao có khả năng tha cho nàng như vậy?

Vốn không muốn Lạc Vân Hi vào cửa Lương gia nhà nàng ta, nhưng giờ lại thay đổi chủ ý, muốn Lạc Vân Hi vào cửa, dùng tài năng của mình quang minh chính đại mà hành hạ nàng!

Ánh mắt Lương quý phi đảo qua trên đỉnh đầu nàng, dừng lại trên mặt Lạc Kính Văn, dịu dàng nói: "Lạc Thái Úy, Diệp Thu nhà ta cùng Tam tiểu thư có hôn ước nhiều năm như vậy, sao có thể làm theo hài tử tùy hứng chứ? Ta thấy, vẫn là còn thời gian tốt để nàng và Diệp Thu thành hôn! Làm bình thê, Lý Vô Nhan là chính thất."

Lạc Kính Văn cũng mau bước tới, chấp tay nói: "Nương nương nói đùa, Lương công tử đã đại hôn, cùng tam tiểu thư nhà ta đã vô duyên."

Hắn không biết Lạc Vân Hi nghĩ sao, nhưng có thể hiểu rõ, nếu như Lạc Vân Hi đính hôn trước, nhưng lại vào cửa sau, còn phải có thân phận thấp hơn một nữ nhân lớn tuổi, xấu xí lại nóng nảy như vậy, vậy Lạc gia bọn họ sẽ mất hết mặt mũi, cả đời này đều không thoát khỏi bóng của chuyện này!

Cho nên, Lạc Kính Văn là kiên quyết phản đối! Dù cho Lạc Vân Hi cả đời không lấy chồng, hắn cũng không đồng ý loại chuyện mất mặt này!

Lương quý phi nhếch môi cười hỏi: "Ngươi là trách oán Diệp Thu cưới trước, vi phạm hôn ước sao?"

Lạc Kính Văn không nói.

Hoàng đế chen lời nói: "Lý Vô Nhan tuy sinh ra trong dân gian, nhưng vừa rồi Lan Phong cũng nói, nàng là biểu tỷ họ xa của hần, nếu như hần đã nói vậy, thân phận này, cũng không kém người. Hai người đồng thời gả vào Lương phủ, cũng không tính là ủy khuất người."

Nói rồi, hần thấy Quân Lan Phong chớp mắt.

Mặt Quân Lan Phong không hề có cảm xúc, chỉ có Cửu Sát đứng ở phía sau mới chú ý được, ngón tay chủ tử cầm ly rượu dùng lực rất lớn, đầu ngón tay trắng bệch, đó là dấu hiệu hần nổi giận.

Tím Cửu Sát không khỏi run lên.

"Lão thần không dám, Hi nhi đã viết hưu thư cho Lương công tử, trong kinh thành cũng huyền náo một lần vì chuyện này, hành vi kỳ lạ như vậy, lão thần không dám gả nàng tới để gieo vạ cho Lương phủ." Lạc Kính Văn nói trái lòng tâm, có ý làm thấp Lạc Vân Hi đi, từ chối việc này.

Lương quý phi nghiêng đầu, gương mặt kiều diễm nở một nụ cười khê, tiếng cười thanh thúy: "Gieo vạ sao? Thái Úy Đại Nhân nói thật sao? Vậy không gả đi cũng được, hôn sự này cũng vẫn còn, cũng không thể để nàng gả cho người khác." Lạc Kính Văn bắt đầu lo lắng, một lúc lâu mới nói: "Cái này là tất nhiên rồi."

Nếu như Lương quý phi yêu cầu như vậy, hần cũng chỉ có thể làm như vậy. Dù sao, hôn ước của hai nhà, thực sự không có lý do để vô duyên vô cớ hủy bỏ, hần không muốn vì Lạc Vân Hi đắc tội Lương quý phi, thậm chí là hoàng đế.

Đồng thời khi quyết định, hần cũng không khỏi nhìn về phía Quân Lan Phong, nhớ tới ngày ấy, Lạc Vân Hi ở cùng hần, chuyện Nhị hoàng tử và bọn người cùng ra ngoài, Lạc Vân Hi đi cũng chừng mấy ngày, chuyện liên quan tới hành tung của nàng, hần cũng không thăm dò được chút nào, Trung Sơn Vương, chắc sẽ mở miệng nói gì chứ?

Nắm ngón tay Quân Lan Phong nắm chặt mép cốc hơi thu lại, tay lộ gân xanh, mí mắt Cửu Sát giật lên, vừa nhắm mắt lại, bên tai lại vang lên một tiếng cười duyên "ha ha", hần lập tức trấn định tâm thần, cũng tốt, tay phải gia đã buông ly rượu ra rồi.

Lạc Vân Hi cười ra tiếng, tiếng cười vô cùng rung động lòng người.

"Người cười cái gì? " Hoàng đế nhướn mày.

Lương quý phi cũng khó hiểu nhìn sang, thái hậu và hoàng hậu vẫn im lặng, đây là cách bọn họ duy trì hình tượng cao quý trước mặt người ngoài.

Lạc Vân Hi thu tiếng cười lại, ý cười vẫn treo ở trên môi, nàng nói thúy thanh: "Không lập gia đình hoặc là gả cho Lương Diệp Thu sao? Chỉ có hai loại lựa chọn này sao quý phi nương nương?"

Ánh mắt bén nhọn, chỉ nhìn chăm chăm Lương quý phi.

"Người và Diệp Thu có hôn ước chưa giải trừ, người vốn là người chờ gả! Có hôn ước trên người, dù người không gả cho Diệp Thu, cũng không được gả cho những người khác! Sinh là người nhà họ Lương, chết cũng phải vậy!" Lương quý phi cũng nhíu chặt mày, trong lòng bất an nói.

Lạc Vân Hi lộ ra nụ cười có chút tà mị, làm nàng ta có chút không vui.

"Phải không?" Lạc Vân Hi bị lời lẽ sai trái của nàng ta trêu đến bật cười, trầm giọng nói: "Nhưng ta nhớ rõ trong luật pháp Thiên Dạ có một điều, nếu như nam nhân đã chết, nữ nhân cũng là có thể tái giá."

Chưa đến ngày gả mà nam nhân đã chết, vậy cũng không cần gả, nếu như sau khi gả, vậy thì có thể tái giá cùng người khác.

Lương quý phi nghe vậy cơ mặt kéo căng, từng nếp nhăn ở khóe mắt lập tức rõ ràng, giọng điệu của nàng ta cũng thay đổi hẳn: "Người có ý gì?"

"Ta có ý gì chứ?" Lạc Vân Hi vô tội nhún nhún vai.

Hoàng hậu đoan trang vẫn không lên tiếng chợt mở miệng: "Lạc Vân Hi, không phải người muốn đánh vào điểm này của luật pháp chứ?"

Hoàng đế cũng hỏi: "Chắc là không phải chứ?"

Khóe mắt Lạc Vân Hi thoáng nhìn Lương Diệp Thu từ góc tối đi ra, cũng đến trước bậc, chuyện này có liên quan với hần, hần không thể không đi ra.

Nàng không hề lo lắng nói thẳng: "Đúng vậy, quý phi nương nương, sinh mệnh đáng quý, tình yêu còn có giá cao hơn, nếu vì tự do, hai người đều được bỏ được! Vì tự do, ta khó có thể mình sẽ làm gì với cháu ngoan của người!"

"Nếu vì tự do, hai người đều bỏ được, hay lắm!" Hoàng đế nghe được trọng điểm, không nhịn được lập lại một câu, nhìn Lạc Vân Hi nhiều thêm vài lần.

Quân Lan Phong nghe được nàng nói câu nói này, thân thể căng thẳng buông lỏng, môi đỏ mọng mọng nhuận hơi cong lên, Hi nhi, so tưởng tượng của hần còn quyết đoán hơn, còn muốn lưu loát, còn muốn nói trắng ra, hần thích.

Chỉ có Lương quý phi và Lương Diệp Thu, Lương Tông Phủ và Lương gia cực kỳ quan tâm Lương Diệp Thu, nghe xong lời này, mới cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Giọng điệu Lương quý phi cũng thay đổi, có chút ngọt ngào chất vấn: "Bỏ cái gì? Ngươi nói là, hại đệ đệ ta, thì có thể tùy tiện ở bên ngoài tìm nam nhân sao?"

Câu cuối cùng "tìm nam nhân", nàng ta phí rất nhiều công sức mới nói ra, nằm ngoài dự liệu của nàng ta, mặt Lạc Vân Hi lại như không có gì, một chút vẻ xấu hổ cảm cũng không có.

Lạc Vân Hi lạnh lùng nói: "Nếu như nương nương nghĩ như vậy, cũng không có chuyện gì, không biết ta và Lương công tử khi nào đại hôn vậy? Ta phải đi về an bài một chút."

An bài sát thủ một chút... trong lòng Lương quý phi hoảng sợ, lòng bàn tay Lương Tông Phủ cũng chảy mồ hôi.

"Ngươi thật to gan, càng dám ở trước mặt hoàng đế uy hiếp người khác!" Giọng nói uy nghiêm của thái hậu vang bên tai.

Sau khi Lạc Vân Hi hành lễ, chậm rãi nói: "Thái hậu, ngươi nói ta uy hiếp, vậy quý phi nương nương chỉ cho thần nữ hai con đường lựa chọn, mỗi con đường đều là bức thần nữ tới đường chết, vậy thì gọi là cái gì đây?"

Thái hậu cau mày, hừ lạnh một tiếng: "Ai gia cũng không chậm chạp đến trình độ đó, không thấy rõ trong lòng ngươi nghĩ cái gì. Gã cho Lương Diệp Thu chính là bức ngươi đi chết sao?"

"Lương Diệp Thu từ nhỏ đã chán ghét thần nữ, không đội trời chung cùng thần nữ, thái hậu nhất định cũng có nghe nói việc này, ta nếu gã đi, chẳng phải chết thì là cái gì?"

"Không phải ngươi và Lương Diệp Thu có hôn ước sao?" Hoàng hậu cũng không nhịn được hỏi, nàng ta và quý phi từ trước đến giờ đều tranh đấu với nhau, nhìn thấy Lương quý phi chịu khổ, nàng ta rất cao hứng.

"Hôn ước đã sớm không còn." Lạc Vân Hi lạnh lùng liếc Lương quý phi. "Nương nương nói, chỉ có văn định vật là vô dụng, hưu thư Hi nhi viết cũng là vô hiệu, như vậy, xin hoàng thượng và hoàng hậu ban cho chúng ta được giải trừ hôn ước!"

Lương quý phi làm sao có thể nhe theo nàng, lạnh lùng nói: "Giải trừ hôn ước (hòa ly) sao? Diệp Thu chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ngươi mà!"

Coi như là không thành hôn, cũng là Lương Diệp Thu hưu tiện nha đầu này, mà không phải cái gọi là giải trừ hôn ước!

Lạc Vân Hi liếc nàng ta một cái, nâng cao giọng, nói: "Ngươi là hoàng hậu sao? Thần nữ đang cùng hoàng thượng, hoàng hậu nói chuyện!"

Sắc mặt Lương quý phi sầm lại, liếc nhìn hoàng hậu, muốn chửi, lại nhìn thấy sắc mặt hoàng hậu khó coi, đành phải ngượng ngùng cầm miệng.

Lạc Vân Hi cũng không bỏ qua cho nàng ta, giọng nói lạnh như tiết trời mùa đông: "Quý phi nương nương không có quyền quản hôn sự của thần nữ! Thần nữ dù cho gã cho nam nhân đàn nhất thiên hạ, cũng sẽ không gã cho cháu ngươi! Là hán, ta còn chướng mắt, nên đã để cho hán cưới Lý Vô Nhan, chẳng phải rất xứng đôi sao?"

Nói rồi, nàng quay đầu lại, ánh mắt tại Lương Diệp Thu cùng Lý Vô Nhan trong lúc đó qua lại nhìn quét, khỏe mắt về khinh bỉ không hề che giấu.

Lương quý phi giận dữ, lớn tiếng đáp lời: "Lấy sao? Ngươi mới không xứng với nó! Ngươi có điểm nào xứng với Diệp Thu!"

Lạc Vân Hi khẽ cười: "Nương nương nói sai rồi, không phải ta không xứng với Lương Diệp Thu, là Lương Diệp Thu không xứng với ta!" Giọng của nàng cực kỳ vang dội. "Nếu như ánh mắt nương nương nhìn người thế này, một người cả tướng mạo và phẩm đức không xuất sắc, vậy mà cũng có thể làm được quý phi, còn được hoàng đế sủng ái, thật khó mà tin nổi!"

Lương quý phi phát cáu, nhảy dựng lên, nguy hiểm chỉ về nàng: "Lạc Vân Hi, ngươi nói cái gì?"

Lạc Vân Hi cười tươi như trước, nhưng tiếng nói lại vang dội hơn: "Nhìn như thế, nương nương và Lý Vô Nhan cũng thật là giống nhau đấy! Có câu nói rất đúng là không phải người một nhà, không thể vào cùng một cửa, cuối cùng ta cũng hiểu được."

Lương quý phi thiếu chút nữa bị nàng làm tức hộc máu: "Ngươi nói cái gì? Ngươi nói ta và Lý Vô Nhan như nhau sao? Ta có điểm nào giống nàng?"

Lạc Vân Hi không chút lưu tình nói: "Đều có lòng dạ xấu hơn người khác!"

Thái hậu tức giận vỗ mạnh mặt bàn, chén trà rơi xuống đất, vỡ nát ra, nàng ta lớn tiếng quát chửi: "Chống đối quý phi, là gan không nhỏ! Tội này không nhẹ! Người đâu, dẫn nàng xuống, đánh ba mươi gậy!"

Lạc Vân Hi cũng tức giận, lạnh lùng nói: "Ai dám đánh ta, ta trả lại gấp đôi!"

Mắt thái hậu bốc lửa, lạnh lùng quát: "Ngay cả ai gia mà cũng dám chống đối sao? Đánh năm mươi gậy!"

Con người Lạc Vân Hi lộ ánh sáng nguy hiểm, người khác làm gì cũng được, nhưng muốn đánh nàng, chuyện đó là không thể!

Cung nữ bên cạnh Thái hậu nhanh chóng nhận lệnh, đi tới trước mặt Lạc Vân Hi, nói một tiếng "đắc tội", giờ tay muốn đánh tôi, không biết Lạc Vân Hi chuyển động thân thể thế nào, hai tiếng bập tai thanh thúy lưu loát vang lên trên gò má cung nữ, Lạc Vân Hi đập cung nữ trên mặt đất, hai gò má cung nữ đỏ hồng, nhanh chóng từ trên mặt đất đứng lên, ảo não lui về đến bên cạnh thái hậu.

Mặt Lạc Vân Hi đầy thương cảm nói "thật là không biết tự lượng sức mình!" quay đầu, nàng đi ra ngoài Kim Hoa điện.

Sau lưng thái hậu quát: "Trời phạt nàng cho ta, ai gia muốn rút gân, lột da nàng!"

Cung nữ thiếp thân bị Lạc Vân Hi đánh vào mặt! Thái hậu xưa nay không phải chịu nhục như vậy bái giờ, cung nữ này giống như là mặt của nàng ta! Cho nên, giờ khắc này cả người nàng ta đầy lửa giận, giống như lửa bốc cháy giữa mùa hè.

Lương quý phi bị tức, trong lòng oan ức chậm rãi tiêu tan lúc thái hậu ra lệnh, gương mặt dữ tợn khủng bố.

Lạc Vân Hi, giờ chết của ngươi đến rồi!

Tuy bản cung thích ngươi sống không bằng chết, thế nhưng, hiện tại lại thấy, ngươi chết vẫn tốt hơn!

Cổ tay Lạc Vân Hi phải khẽ chuyển, một dải gấm màu trắng bay thẳng về phía trước, đây là Tuyết Cẩm, trong lúc xoay chuyển, dè dặt đầu vô số người, quét qua đầu tất cả mọi người, dẫn tới tiếng thét chói tai liên tục. Lạc Vân Hi hài lòng thu hồi Tuyết Cẩm, mà cũng không dám thả lỏng, chỉ quán trên cổ tay, một đôi mắt sắc bén như điều hòa, quét nhìn mười mấy ngự Lâm Quân gác đêm xung quanh.

Lửa giận của thái hậu chớp mắt bình ổn trong lúc Tuyết Cẩm xuất hiện, nàng hung tợn tập trung nhìn vũ khí của Lạc Vân Hi, khóe miệng phun ra hai chữ: Tô Tô...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Thái hậu, giao nàng cho bốn vương xử lý

Editor: thu thảo

Biểu hiện kỳ lạ của thái hậu khiến Lạc Vân Hi ngẩn ra, nhưng nàng không dám lơ là cảnh giác, mà cao ngạo đứng thẳng tại chỗ, mắt đảo qua bốn phía, tai cũng lắng nghe mọi tiếng động xung quanh, cả người duy trì trạng thái cảnh giác.

Kiếp trước nàng tự do thoải mái, không sợ cường quyền, muốn làm cái gì thì làm cái đó, tuy tổ chức quản lý nghiêm khắc, nhưng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, những chuyện khác cũng tương đối khoan dung, chẳng qua sau đó người thân của nàng xuất hiện, mới làm loạn cuộc đời của nàng lên.

Sau khi đi tới chỗ đại, nàng vẫn rất cẩn thận, thế nhưng, người tính khí tốt hơn nữa cũng có thời điểm bùng nổ, hơn nữa nàng cũng chưa từng để những người này trong mắt.

Thái hậu nói hai chữ "Tô Tô" kia cực kỳ rõ ràng, tất cả người bên cạnh đều nghe thấy được.

Bắt đầu từ hoàng đế, đến hoàng hậu, Lương quý phi, các phi tần khác và Quân Lan Phong, đều hơi thay đổi sắc mặt.

Tô Tô, sao thái hậu lại gọi ra tên của nàng ấy trong ại trường hợp này? Lương quý phi liếc mắt nhìn về hướng Tuyết Cẩm, nếu như nàng ta nhớ không lầm, Tuyết Cẩm này là của Nhị hoàng tử tặng cho Lạc Vân Hi.

Mắt hoàng đế vốn nhuốm vài phần vui đùa sắc cũng trở lên u ám mấy phần trong chớp mắt, đưa mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi, hình ảnh nữ tử múa Tuyết Cẩm lại hiện lên một lần nữa trong đầu.

Cũng là váy dài màu trắng, cũng là khuôn mặt lạnh lùng, cũng là dáng vẻ vùng Tuyết Cẩm vô cùng tao nhã, khi đối mặt với kẻ địch lớn mạnh đáng người uyển chuyển cũng không có bất kỳ ý định khom lưng nào, kiên quyết tự tin như vậy, không biết có thứ gì đó dường như đâm trúng tim hần khiến nó run lên.

Dưới gương mặt tinh xảo trang điểm lòe loẹt của hoàng hậu bỗng chốc hiện ra sát ý, lạnh mặt thét lên: "Còn không mau bắt kẻ phạm thượng này lại!"

Trong mắt nàng ta hiện ra sự đố kỵ nóng rực.

"Từ từ đã!" Hoàng đế lên tiếng ngăn cản.

Thánh thượng đã hạ lệnh, ngự Lâm Quân lập tức thu thế, lùi sang một bên, lạnh lùng chờ mệnh lệnh mới.

Hoàng đế từ trên chỗ cao nhất đứng lên, thân thể được bao bọc dưới long bào vô cùng cao to, dáng người có chút giống Quân Lan Phong, trên mặt hắn lưu lại nhiều dấu ấn do sương gió của từng tháng năm để lại.

Hắn bước xuống thềm ngọc, mấy tên tiểu thái giám vội vàng đuổi theo, đèn lồng sáng chói chiếu rọi khắp nơi, Lạc Vân Hi cũng không sợ hãi mà nhìn thẳng vào hắn.

Mày hoàng đế nhíu chặt, nếp nhăn nơi khóe mắt đã nói lên tuổi của hắn, trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, vừa rồi sao lại vì nữ tử trước mắt mà nghĩ đến Tổ Tổ đây?

Một khắc kia, khí chất của nàng rất giống, thậm chí độ cong góc mặt, lông mi dài cũng giống nàng ấy, nhưng nhìn chính diện, lại không có bất kỳ điểm nào giống.

"Xoay mặt đi." Hoàng đế chỉ cây cột ngọc trạm trở bên cạnh, trầm giọng nói.

Lạc Vân Hi không biết hắn có ý đồ gì, ánh mắt nhìn về phía sau lưng hoàng đế, Quân Lan Phong bước nhanh đến, nhìn thấy sắc mặt của hoàng đế, nói với Lạc Vân Hi: "Hoàng thượng bảo ngươi quay mặt sang, thì ngươi xoay qua chỗ khác đi."

Hắn nói, xong thì nhẹ nhàng chớp mắt nhìn nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi cảm giác trên người hoàng đế có sát khí, liền xoay mặt nhìn về phía cây cột kia.

Tìm hoàng đế nhảy lên, nháy mắt một cái, thật sự nhìn kỹ, chợt phát hiện, nữ tử trước mắt không hề giống Tổ Tổ.

Hắn có chút thất vọng, nhìn Tuyết Cẩm nàng còn nắm trong tay, hoàng đế không nhìn được nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi nàng vung Tuyết Cẩm lên, có lẽ là khí chất quá giống thôi, mới để hắn và thái hậu đều nghĩ đến Tổ tổ. Hắn nhẹ giọng hỏi: "Tuyết Cẩm của ngươi ở đâu ra?"

"Hoàng thượng, là Nhị hoàng tử đưa cho nàng." Lương quý phi vội vàng lên tiếng, như sợ bị người khác đoạt mất công lao.

"Đoan Mộc Ly sao?" Trong mắt hoàng đế hiện lên vẻ thất vọng.

Quân Lan Phong đi tới bên cạnh Lạc Vân Hi, thấp giọng nói: "Đưa một đầu Tuyết Cẩm cho ta."

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hắn, trong lòng thâm than, hình như mình không hề có một chút đề phòng nào với hắn, đây không phải chuyện tốt, thế nhưng, nam nhân đáng chết này, lại làm nàng tin tưởng hắn như thế.

Quân Lan Phong nâng một đầu Tuyết Cẩm đến trước mắt hoàng đế, nhàn nhạt nói: "Hoàng thượng, ở đây thêm một đóa hoa lê, là của Đình phi nương nương, không sai được."

Trước kia ba cái Tuyết Cẩm đều có dấu hiệu riêng, của Tần Lê Đình, về một đóa hoa lê, sau này để lại cho Đoan Mộc Ly.

"Ừm." Hoàng đế không lại nhìn, xoay người về ngai vàng.

Có thể, hắn quá nhớ nàng ấy! Nắm giữ Tuyết Cẩm, cũng chỉ một loại trùng hợp mà thôi, về đến trên chỗ ngồi, hoàng đế xoa mi tâm mệt mỏi, lần nữa hỏi: "Nhị hoàng sao lại có thể tặng Tuyết Cẩm cho ngươi?"

Lạc Vân Hi tùy tiện đáp: "Nhị hoàng tử nói, ta và Tuyết Cẩm có duyên."

Có duyên sao? Khóe miệng hoàng đế nhếch lên về cười khở, nhưng cũng không xử phạt nàng, nói: "Lạc Vân Hi, quý phi dù không phải thế nào, cũng là nữ nhân của trẫm, ngươi nói nàng ta không tài không đức, không xứng làm quý phi, chẳng phải trách ánh mắt trẫm kém cỏi, ngu xuẩn hết mức sao? Ngươi nói ánh mắt quý phi không được, là nói trẫm không xứng với nàng ta sao?"

Hắn nhẹ nhàng mấy câu nói, nói tới mặt mỗi người điện trong biến sắc, Lạc Kính Văn vén trường bào lên, đến quỳ dưới bậc thang, cuống quýt dập đầu: "Hoàng thượng bớt giận! Nữ nhi này của thần tử nhỏ đã là phế vật, vốn cũng sẽ không nói chuyện, là thần sai, không nên dẫn nàng tiến cung, hoàng thượng bớt giận, thái hậu bớt giận, quý phi bớt giận!"

Triều thần và các phu nhân quyền quý ngồi trên điện, trong lòng cũng vì là gan Lạc Vân Hi quá lớn dám vô lễ mà cảm thấy khiếp sợ, lòng bàn tay đầy mồ hôi, trong lòng thâm nghĩ, Lạc tam tiểu thư dù cho không phải phế vật, nhưng thái độ làm người này, cũng đủ để Lạc gia xui xẻo.

Lần này, Lạc Vân Hi tiến cung là do thái hậu muốn nàng đi, nhưng Lạc Kính Văn không nhắc tới một lời, chỉ nói là mình không nên dẫn nàng đến, để lại mặt mũi cho bề trên, mà nói nàng là phế vật, rõ ràng là để thái hậu bớt tức giận.

Đúng vậy, nàng là phế vật, ai nấy cũng biết chuyện.

Bên trong điện, Lạc Kính Văn dập đầu lại nghe thấy một giọng nói vô cùng rõ ràng truyền đến, Lạc Vân Hi cũng không quỳ xuống, lẳng lặng mở miệng: "Hoàng thượng là minh quân từ trước đến nay, coi như là người không tinh mắt thật, cũng có thể thấy hoàng thượng rất tốt, là minh quân nắm quyền, dân chúng thiên hạ ca ngợi như vậy, coi như là kẻ nào tàn, nghe dân chúng ca ngợi như vậy cũng biết hoàng thượng là vị hoàng đế tốt, cho nên, quý phi nương nương làm người ra sao, cũng không liên quan đến hoàng thượng."

Hoàng đế là minh quân, nàng cũng không nói sai, nàng lật xem sách sử của Thiên Dạ, từng nghiên cứu qua chiến tích của hoàng đế.

Nói ra lời này, tức giận trong lòng thái hậu và hoàng đế cũng nhỏ hơn một chút, ngược lại thái hậu rất kinh ngạc liếc nhìn nàng, đây là phế vật sao? Phế vật có thể nói ra những lời này? Nếu như không phải phế vật, nhưng có ý chống đối, vậy chuyện này, nàng ta có thể nhớ rồi!

Dù sao, thiếp thân cung nữ của nàng ta bị đánh, đây chẳng phải chuyện nhỏ.

Lạc Vân Hi tiếp tục nói: "Đến cùng vì sao quý phi lại không tài không đức, hoàng thượng, hoàng cung là cái chảo nhuộm lớn, bất kỳ kẻ nào ở trong đó lâu rồi cũng sẽ thay đổi, giống như từ xưa tới nay, triều thần trung thành tuyệt đối sau khi nắm quyền to chức trọng trong tay, cũng sẽ trở nên dã tâm bùng bùng, đây cũng không phải là người sai."

Trong điện càng yên tĩnh hơn, có mấy người, tiếng thở cũng nhẹ hơn không ít, không thể không nói, Lạc Vân Hi nói vậy tương đối có đạo lý.

Hoàng đế cười ha ha một tiếng, hỏi: "Lạc Thái Úy, ai cũng nói con gái nguoi là phế vật, trăm thấy cũng chẳng phải như vậy đâu! Lạc Vân Hi, theo như lời nguoi, phải làm sao, mới có thể không để trung thần biến thành gian thần đây?"

Giọng nói của Lạc Vân Hi vẫn trong trẻo như trước: "Dùng đồng là kính, có thể chinh y quan; dùng nguoi làm kính, có thể biết được mắt (đoạn này bỏ tay); dùng lịch sử để suy đoán, có thể biết hưng suy. Nguoi trung tâm, không phải kẻ tự ti, là nguoi trọng tình trọng nghĩa, từ đó có thể nhìn ra được." Lời nói này từng chữ một đều như vàng ngọc, sau khi nói ra, sắc mặt mọi người chợt nghiêm túc hơn.

Hoàng đế gật đầu: "Có lý." Ánh mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi thay đổi, lời nói như vậy, nữ tử trong khuê phòng sao có thể nói ra? Có lẽ, là Lạc Thái Úy từng dạy qua, đủ thấy, Lạc Thái Úy là một trung thần.

Đầu Lạc Kính Văn cũng không dập nữa, ngơ ngác nhìn nữ nhi của mình, mấy câu nói này, ngay cả hắn cũng chưa chắc nói ra được...

Quân Lan Phong không nhịn được vỗ tay nói: "Hoàng thượng, ngài thật may mắn! Thiên kim tiểu thư của Thiên Dạ có thể hiểu rõ đại nghĩa như thế nói, đủ thấy hoàng thượng ngài là minh quân hiếm thấy từ xưa tới nay!"

Khỏe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, không thể phủ nhận, nàng có chút ý khen ngợi hoàng đế, dù sao, lúc trước nàng chọc giận thái hậu và quý phi, nàng cũng không muốn đối địch cùng những kẻ quyền thế ngập trời này, nhưng cũng sẽ không để người khác giẫm lên trên đầu mình.

Nhưng không ngờ, công phu nịnh hót của Quân Lan Phong này so với nàng còn mạnh hơn, minh quân hiếm thấy từ xưa tới nay, có cần phóng đại như vậy sao? Trong lịch sử cũng có không ít minh quân làm ra chiến tích lớn mà.

Một mặt Quân Lan Phong nói, một mặt liếc mắt ra hiệu cho sử quan phía dưới.

Sử quan kia hiểu ý, lập tức, cười khanh khách nói: "Đúng vậy đó thánh thượng, nguoi là minh quân hiếm thấy, đối thoại của Lạc tiểu thư và hoàng thượng lần này, thần muốn viết vào sử sách, để đời sau biết được, thánh thượng ngài là nguoi thấu tình đạt lý, là minh quân hiếm thấy."

Trong lòng hoàng đế cực kỳ vui mừng, kêu lên: "Thượng! Lạc tiểu thư tầm mắt hơn nguoi, là may mắn của Lạc gia, may mắn của trăm và Thiên Dạ!"

Lạc Kính Văn được ban thưởng, rất là vui vẻ, liên tục nói cảm ơn, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng dễ xuống.

Lúc này thái hậu lại trầm mặt xuống, cảm hận nói: "Hoàng thượng, ai gia không đồng ý!"

Hoàng đế lúc này mới quay đầu nhìn về phía thái hậu, nói: "Thái hậu." Ánh mắt liếc về phía cung nữ Hi nhi cúi đầu, cụp mi đứng bên cạnh.

Hi nhi là Đại cung nữ khá đặc lực của thái hậu, từ trước đến giờ đều đại diện cho mặt mũi của thái hậu, lần này bị đánh, còn là trước mặt nhiều người như vậy, quả thật có chút quá đáng.

Lạc Vân Hi ra tay, Hi nhi cũng không đắc tội nàng, nàng lại đánh hai bạt tai, gò má Hi nhi chỉ cảm thấy hừng hực, nhưng không bị thương, ngay cả dấu tay cũng tiêu tán rất nhanh, nhưng nhục nhã này, lại vĩnh viễn còn đó.

Thái hậu hừ lạnh một tiếng nói: "Hoàng thượng, nếu Lạc Vân Hi là phế vật, thì ai gia không tính, nhưng nàng cũng không phải phế vật, lại làm như vậy, ai gia sao có thể tha thứ được! Hi nhi bị nàng tát hai cái, chẳng khác nào tát trên mặt ai gia hai cái, ai gia muốn đích thân xử lý nàng!"

Hoàng đế hơi nhíu mày, thái hậu lạnh giọng cười nhạo nói: "Hoàng thượng, không thể chỉ biết làm minh quân, lại quên đi đạo hiếu chứ?"

Hoàng đế vội vàng nói: "Nhi tử không dám!"

Miệng hắn nói vậy, nhưng kaj không không có động tác gì khác. Mặc kệ Lạc Vân Hi có nói ra chuyện hắn là minh quân hiểu lý lẽ hay không, nhưng bởi vì nàng, hắn nhớ tới Tổ Tổ, mà tay nàng lại nắm Tuyệt Cẩm, càng khiến hắn khó mà ra tay.

Thái hậu thấy hoàng đế bất động, phần nộ quát: "Nguoi đâu, tát Lạc Vân Hi mười bạt tai cho ta!"

"Vâng!" Hai đại nội thị vệ bên cạnh nghe lệnh mà hành động, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Lạc Vân Hi.

Bầu không khí trong Kim Hoa điện một lần ngưng lại.

"Từ từ đã! " Hoàng đế cau mày nói: "Thái hậu, dù nói thế nào, Lạc Vân Hi cũng là nữ nhi của Thái úy, là thiên kim tiểu thư chân chính, sao có thể để cho nàng bị thị vệ đánh mười bạt tai đây? Hi nhi dù sao cũng chỉ là cung nữ! Trẫm để Lạc gia xin lỗi là được rồi."

"Xin lỗi?" Nụ cười của thái hậu càng lạnh hơn, sắc mặt đỏ bừng vì tức giận. "Hi nhi là cung nữ, nhưng ta lại coi nàng như nữ nhi ruột thịt! Hoàng thượng không động thủ, không phải bởi đã nghĩ đến Tổ Tổ chứ? Vậy nếu là ai gia sai người động thủ, Lạc Thái Úy cũng sẽ không trách oán ai gia chứ?"

Lạc Kính Văn vội vàng nói: "Thái hậu, không cần ngại động thủ, thần sẽ tự động thủ!"

Hắn biết, chuyện hôm nay nếu như không có biện pháp giải quyết, chỉ sợ sẽ không tốt, lúc này đứng lên đi tới trước mặt Lạc Vân Hi, ánh mắt trầm xuống, thấp giọng nói: "Hi nhi người hãy nhận mấy bạt tai của phụ thân đi!"

Hắn còn chưa động thủ, bốn bóng dáng màu đen đã ngăn cản hắn, bên tai truyền đến tiếng hoàng đế tức giận nói: "Ai cũng đừng ở chỗ này can rỗi!"

Lạc Kính Văn bị dọa chân mềm nhũn, đột nhiên hắn ý thức được, hắn đã trở thành vật hi sinh giữa hoàng đế và thái hậu.

Môi Lạc Vân Hi khẽ nhúc nhích, nói nhỏ: "Phụ thân, người thật là ngốc, lúc như thế này cũng dám đứng ra vậy ư?"

Sắc mặt Lạc Kính Văn sầm lại, nhìn về phía Lạc Vân Hi, mặt nàng lại chẳng có chút sợ hãi nào, nàng cũng không sợ hãi.

Lúc hoàng đế nghe được thái hậu nói đến bốn chữ "bởi vì Tổ Tổ", thì tính tình bướng bỉnh hoàn toàn bùng nổ, lạnh giọng nói: "Hôm nay, ai cũng đừng nghĩ đến việc đụng vào Lạc Vân Hi!"

Sắc mặt mọi người đều là vẻ khó hiểu, trong lòng thầm nghĩ, hoàng đế hôm nay biểu hiện khác thường như vậy, không phải vì cái người kêu Tổ tổ chứ?

Hoàng đế kiên định nhìn thái hậu, ánh mắt lạnh lùng, trước kia thái hậu không thích Tổ Tổ, hôm nay nhất định đòi xử trí Lạc Vân Hi, còn có ý đưa Tổ Tổ ra, vậy hắn, làm sao có thể để Lạc Vân Hi bị xử phạt ngay trước mặt mình đây? Trước kia, hắn không che chở nổi cho Tổ Tổ, cũng không có nghĩa là, hiện tại không che chở được Lạc Vân Hi! Dù cho các nàng không giống nhau, nhưng giờ khắc này, trong mắt hoàng đế và thái hậu, Lạc Vân Hi đã biến thành Tổ Tổ.

Thái hậu cũng nghĩ đến một số chuyện cũ, sắc mặt cực kỳ khó coi, vừa rồi, nàng ta cũng chỉ chợt phát hiện, động tác Lạc Vân Hi vùng vằng Tuyệt Cẩm nhẹ nhàng, khi cúi đầu xuống, lúc nhìn qua gò má của nàng, phát hiện trong nháy mắt đó khuôn mặt của nàng và Tổ Tổ giống nhau như đúc! Cho nên, trong lòng nàng ta càng không thích Lạc Vân Hi.

"Nếu như, hôm nay ai gia cứng rắn muốn động thủ thì sao?" Thái hậu giận giữ nói.

Trong điện hoàn toàn yên lặng, cũng không ai dám nói một câu vào lúc này, chỉ lo làm nổ tất cả, bầu không khí vô cùng khàn trương.

"Thái hậu, tiểu nha đầu Lạc Vân Hi này chỉ là không có quần áo, ngài thấy nàng làm phé vật nhiều năm như vậy, tư duy còn có thể giống như người bình thường sao?"

Mọi người nghe được giọng Trung Sơn Vương, nhanh chóng ngẩng đầu lên xem, nghĩ thầm, hoàng đế và thái hậu giao chiến, dám mở miệng, ước chừng cũng chỉ có Trung Sơn Vương, không biết hắn sẽ nói ra cái gì đây.

Lạc Vân Hi nghiêng răng nghiêng lợi, em gái người mới không giống người bình thường! Chẳng qua, trong lòng nàng cũng biết, đây là Quân Lan Phong đang giảm bớt lửa giận cho thái hậu.

Nàng đã dám làm, sẽ không sợ thái hậu tìm nàng để gây sự, ngược lại không vương vãi gì cả, cùng lắm thì mang theo Tam di nương rời khỏi kinh thành, Lạc phủ, không có gì đáng giá để nàng lưu luyến.

Thái hậu nghe Quân Lan Phong nói, lập tức đảo mắt xem hắn, hừ một tiếng: "Là phé vật, vậy thì như thế nào? Nàng rốt cuộc cũng đã đánh Hi nhi hai bạt tai!"

Quân Lan Phong thu lại thần sắc dư thừa trên mặt, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo âm u, lạnh lùng nói: "Nếu như vậy, thái hậu giao nàng cho bốn vương, ta nhất định khiến thái hậu thỏa mãn."

Mọi người nghe vậy, trong lòng tất cả giật mình, giọng Trung Sơn Vương lạnh lùng, sắc mặt tàn khốc, giống như vừa từ trên chiến trường trở lại, trời ạ, để cái đại ma đầu giết người không chớp mắt ở trên chiến trường này đi xử trí Lạc Vân Hi, còn không bằng để thái hậu tát Lạc Vân Hi mười cái còn thoải mái hơn! Tề Sính Đình lo như kiến bò trên chảo nóng, vốn muốn Lạc Vân Hi nhận mười cái bạt tai rồi quên đi, đó dù sao cũng là thái hậu, thái hậu đương triều duy nhất, địa vị ai có thể sánh ngang nàng ta đây?

Hiện tại, Trung Sơn Vương lại nói muốn thay thái hậu trừng trị Hi nhi, như vậy cũng được sao!

Nàng ấy muốn lao ra, nhưng có thể do Lạc Vân Hi vẫn đang nhìn nàng ấy, chỉ sợ nàng sẽ đàn độn mà chạy đến nói chuyện vì mình liền nháy mắt một cái, hiện nay nàng ấy là trắc phi của Thái tử, chuyện như vậy tuyệt đối không thể làm.

Nhìn thấy Lạc Vân Hi nháy mắt với mình, khóe miệng vẫn nở nụ cười, trong lòng Tề Sính Đình khó chịu, nhất thời không biết làm sao.

Lạc Nguyệt Kỳ ngồi ở một bên khác khe buồng lòng trái tim, may mà nàng ta sớm cùng Lạc Vân Hi giải trừ quan hệ hợp tác, bằng không ngày nào đó, có thể vì hành động ngớ ngẩn của Lạc Vân Hi mà trả giá thật lớn!

Nghe được Trung Sơn Vương nói muốn thay mình xử lý Lạc Vân Hi, đầu tiên thái hậu ngẩn ra, sau đó trong lòng cũng nhẹ thở phào, so ra mà nói thì Lan Phong so với nàng và hoàng đế còn thân cận hơn, để hẳn làm chuyện này thì không thể tốt hơn nữa, cũng xem như tạo cho nàng và hoàng đế một bậc thang đi xuống.

Ngay lập tức nói: "Được, vậy cứ giao cho ngươi."

Trong lòng hoàng đế cũng buông lỏng ra, thậm chí có chút mừng thầm, tiểu tử này còn rất biết nắm bắt lấy thời cơ.

Quân Lan Phong chấp tay với hoàng đế, nghiêm túc mở miệng: "Hoàng thượng, tuy mấy lời Lạc Vân Hi nói vừa rồi vô cùng có lý, nhưng nàng chống đối thái hậu và quý phi nương nung cũng là sự thật, nếu như không xử phạt mà nói, thì nước không ra nước mà pháp cũng chẳng ra pháp."

Hắn nói rất quang minh lẫm liệt, hoàng đế cũng không quyết định chắc chắn được, đừng nói hắn, ngay cả Lạc Vân Hi cũng nhíu mày, họ Quân này, không phải thật sự muốn thái hậu ra mặt chứ?

Đừng nói tới những người khác, không hề hoài nghi lời hắn nói, trong lòng đều thở dài vì Lạc Vân Hi, lần này xong rồi, rơi vào tình huống như vậy, lại rơi vào trong tay kẻ không có trái tim như Trung Sơn Vương, Lạc Vân Hi chỉ sợ là sẽ bị lột một lớp da!

Khóe miệng thái hậu hơi nhếch lên, nàng ta cũng chỉ biết không có phí công yêu thương đứa nhỏ Lan Phong này. (Vâng, bà quá phí tâm luôn đấy ☹)

Quân Lan Phong nhìn về phía Lạc Vân Hi, mặt lạnh lùng gọi: "Cửu Sát!" Mọi người nghe được hắn kêu tên Cửu Sát, tim đều hơi run lên.

Ám vệ đặc lực nhất nhất bên cạnh Trung Sơn Vương, ai chưa từng nghe tới đại danh của hắn đây? Lúc này, xem ra Trung Sơn Vương quyết tâm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138-2: Thái hậu, giao nàng cho bốn vương xử lý 2

Editor: thu thảo

Hoàng đế thấy thế, trầm giọng nói: "Lan Phong, như vậy chẳng phải quá độc ác sao? Dù sao cũng là thiên kim tiểu thư, thân thể cũng không chịu nổi rung động như vậy." Thấy Quân Lan Phong nói như vậy, hắn triệt để không tin, phối hợp hỏi một câu.

Khóe mắt Quân Lan Phong hơi lạnh lùng, ánh mắt đảo qua mặt từng triều thần trong điện, nói: "Hoàng thượng, bây giờ ta lấy thân phận của tướng quân để trừng trị người không tuân thủ quốc pháp, không phân biệt thế nào, chỉ biết tội như nhau thôi!"

Người phía dưới, nhất là các thiên kim tiểu thư, bị dọa tới khuôn mặt thất sắc, Trung Sơn Vương này, quả nhiên không biết thương hương tiếc ngọc! May mà các nàng không rơi vào trong tay hắn! Nhưng sự thâm hiểm và kính phục trong lòng đối với hắn cũng không giảm thiểu mà trái lại càng nhiều thêm.

Cửu Sát nhắm mắt đi tới trước mặt Lạc Vân Hi, nói: "Lạc tiểu thư, đắc tội rồi, xin theo chúng ta đi một chuyến."

Mặt Lạc Vân Hi không thay đổi liếc mắt nhìn hắn, nói: "Tự ta đi." Rồi xoay người ra hướng ngoài điện.

Tề Sính Đình lo lắng đứng lên, thu được ánh mắt an ủi của Lạc Vân Hi, nàng ấy vẫn là không yên lòng, đang muốn cùng đi ra, Thái tử đột nhiên mở miệng: "Tề trắc phi, ngươi muốn đi đâu vậy?"

Tề Sính Đình quay đầu, thấy được ánh mắt đáng sợ của Thái tử, nàng ấy đành nói dối: "Ta muốn đi ra ngoài một chút."

"Vậy để thái tử phi đi cùng." Thái tử liếc mắt ra hiệu với Tăng Thủy Lan bên người.

Tăng Thủy Lan cười nhẹ nhàng đứng lên, ánh mắt thâm sâu tập trung vào Tề Sính Đình, nói: "Muội muội, đi thôi."

Trong lòng Tề Sính Đình trầm xuống, lúc này lại không lật lọng được, trong lòng liền dứt khoát quyết định, sau khi rời khỏi đây, nhất định phải đến xem Lạc Vân Hi như thế nào, nếu như thái tử trách cứ, cũng đành mặc kệ thôi.

Tăng Thủy Lan thấy Tề Sính Đình đi tới, khóe mắt xẹt qua một chút lạnh lùng, Tề Sính Đình, bốn phi sớm đã thấy nhìn ngươi không hợp mắt, tưởng rằng Thái tử sẽ sủng ái ngươi, không ngờ ngươi cũng không được sủng ái chút nào!

Không được sủng ái thì thôi, ngươi yếm phận mà sống đi, lần trước chẳng qua bốn phi tát ngươi một cái, nhưng ngươi ý vào thân phận dòng chính nữ của

Tề phủ làm ta xấu mặt, suýt nữa không giữ được vị trí thái tử phi, người cho rằng, bốn phi sẽ bỏ qua cho người sao?

Lần này, Thái tử để nàng đi giám thị Tề Sinh Đình, chính là cơ hội tốt.

Hai người một trước một sau rời khỏi đại điện, Thái tử nhìn Lạc Nguyệt Kỳ không chớp mắt, lạnh lùng hỏi: "Kỳ nhi, quan hệ của người và Tam tỷ người tốt chứ?"

Lạc Nguyệt Kỳ sao không nhìn ra Thái tử ghét Lạc Vân Hi, lập tức nói: "Không ạ, ta với nàng ở Dương Thành ba năm, rất nhiều chuyện xảy ra, ta không quá thân với nàng."

Ánh mắt Thái tử lộ ra ý cười: "Vậy thì đúng rồi, tránh xa Lạc Vân Hi một chút, thân cận hơn cùng đại tỷ người một chút, thỉnh thoảng hãy mời nàng ấy tới phủ thái tử chơi."

Trong lòng Lạc Nguyệt Kỳ kêu khổ không thôi, nhìn Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình ngồi cùng một chỗ phía xa, trong lòng hận đến nhò máu.

Nàng ta không thể không kêu Lạc Phi Đình tới chơi, đó cũng là do thái tử sai bảo, không thể không làm như vậy. Nhưng Lạc Phi Đình vào phủ thái tử, đãi ngộ so với thái tử phi còn cao hơn, trước mặt nàng ta, càng luôn là đáng vẻ cao cao tại thượng.

Điều này làm cho nàng ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng nàng ta gả cho Thái tử, trở thành trắc phi vô cùng tôn quý, nhưng đại tỷ nàng ta lại đố kị nhất, muốn đạp ở dưới chân nhất lại có địa vị cao hơn mình, cái này sao nàng ta có thể tiếp thu được?

Lạc Vân Hi ra khỏi Kim Hoa điện, Cửu Sát dẫn theo một nhóm ám vệ, quẹo mấy lần liên tục, liền bỏ lại ngự Lâm Quân ở đằng sau, Lạc Vân Hi mới quay đầu lại.

Cửu Sát tiến lên, cung kính nói: "Lạc tiểu thư, xin theo ta hồi phủ."

Lạc Vân Hi khẽ cười: "Trời tay kéo về phủ sao?"

Trong bóng tối, ánh trăng mờ lung, gương mặt anh tuấn của Cửu Sát hơi đỏ lên, Lạc Vân Hi thấy rõ, không khỏi cười một tiếng.

Mặt Cửu Sát toát mồ hôi nói: "Thuộc hạ sao dám chứ? Vương gia chỉ là nói một chút thôi mà."

Lạc Vân Hi trêu chọc: "Ai biết Vương gia các người nói thật hay là đùa, nếu thật sự hấn để người làm vậy, người lại không làm, vậy không phải người phải gánh chịu lửa giận của hấn sao?"

Cửu Sát vội vàng lắc đầu: "Ngài nói đùa, nếu thuộc hạ làm như vậy, kẻ bị ngựa kéo về đêm nay chính là thuộc hạ đấy! Chẳng qua là gia để ngài theo ta về vương phủ, đây là khẳng định là việc quan trọng, nếu còn để cho thái hậu gặp người trong cung, không ra ngoài, vậy thì gặp rắc rối rồi."

Trong lòng Lạc Vân Hi hơi ấm, lắc đầu nói: "Ta còn muốn ở đây một chút, người giúp ta đi Tề Sinh Đình, ta muốn nói mấy câu với nàng ấy, rồi truyền tin của ta tới Lạc phủ, để di nương ta yên tâm." Nàng tự nhiên sai bảo, tuy là chủ tử trong Lạc phủ cũng không thể điệu giọng điệu nhu nàng, coi như là Lạc Kính Văn, cũng không thể thoải mái dùng khẩu khí này ra lệnh với Cửu Sát.

Cửu Sát cười nói: "Dạ, ta sẽ để ám vệ tới chỗ Tam di nương bảo vệ luôn."

Quay đầu lại, hấn điểm tên mấy người, phái họ đi làm nhiệm vụ. Những ám vệ này nghe hai người nói chuyện, trong lòng đều có chút khiếp sợ.

Tuy Lạc Vân Hi và chủ tử có quan hệ thân cận, có người trong số bọn hấn tận mắt thấy, chưa từng thấy cũng có nghe đồn, để Cửu Sát có thái độ khiêm tốn như vậy, vẫn làm bọn hấn kinh ngạc, tất cả liền vội vàng sụp mắt, vô cùng cung kính.

Lạc Vân Hi cũng không lên tiếng, chỗ Tam di nương chỉ có một mình Kinh Hồng, vẫn không bằng có thêm mấy danh ám vệ tới bảo vệ.

Cửu Sát thấy nàng cho phép, trong lòng rất đắc ý, nếu Vương gia biết, nhất định sẽ khen hấn biết làm việc.

Trong bóng đêm, Lạc Vân Hi ngẩng đầu lên, nhìn ánh trăng mờ lung, cảnh lá lượn vòng, trên đất nhiều bóng cây rải rác, phía sau, Cửu Sát và những người còn lại duy trì im lặng, không tạo ra chút cảm giác tồn tại nào, nàng vẫn còn có chút phiền muộn.

Rõ ràng không nghĩ sẽ không có thêm chút quan hệ gì với người đó, nhưng cố tình... Tâm tình như vậy làm nàng vô cùng chán ghét.

Nàng nhắm mắt lại, tự nói với mình, coi như là bằng hữu ra tay giúp đỡ lẫn nhau cũng có thể thông cảm được, không cần nghĩ quá nhiều, chỉ cần thái độ của mình kiên định, thì sẽ không phát sinh những chuyện khác.

Trong đại điện, Lạc Kính Văn về đến trên chỗ ngồi, trong lòng dần bình tĩnh lại. Hành động của Lạc Vân Hi tối nay thực sự có chút nguy hiểm, nếu như Trung Sơn Vương thật sự muốn trừng phạt nàng, hấn cũng không cần quan tâm, chỉ cần không liên lụy đến Lạc gia là được, ngược lại sự tồn tại của đứa con gái này cũng không quan trọng.

Đương nhiên, nếu như Trung Sơn Vương và nàng quen biết, nể mặt nhau, vậy càng tốt.

Trên mặt đại phu nhân hiện ra nụ cười vui vẻ, con người nheo lại, mặt đầy vẻ thoải mái.

Từ sau khi Lạc Vân Hi từ Dương Thành trở lại, trong mắt cũng không người mẹ cả này, nàng ta từng dựng chuyện đổ oan cho Tam di nương, lại bị Lạc Vân Hi cản trở, suýt nữa mất đi cánh tay đắc lực, sau đó lại phát sinh đủ loại sự tình, nàng ta lại không có cơ hội thích hợp trừng phạt Lạc Vân Hi, trong lòng vô cùng hận, đêm nay, nàng rơi vào tay Trung Sơn Vương, không biết ngày mai có còn mạng sống hay không!

Lạc Phi Đình cũng âm thầm khen hay, nhưng cũng len lén quan sát sắc mặt Đoan Mộc Triết bên cạnh.

Đoan Mộc Triết thấy mặt Quân Lan Phong đầy nghiêm khắc, trong lòng cũng lo lắng, tuy hắn và Lạc Vân Hi xảy ra nhiều chuyện không vui như vậy, nhưng, trong lòng hắn vẫn có nàng, bảo hộ nàng, là bản năng của hắn, thế nhưng, hoàng đế thường nhắc tên hắn, hắn không ra ngoài được, đành phải âm thầm bảo Lưu Quang ra ngoài.

Đoan Mộc Kỳ cũng giống như vậy, đi theo ra ngoài, chỉ là được một lúc, liền bị mất dấu Lạc Vân Hi.

Không nói có người vui mừng có người buồn, lại nói chuyện Tề Sính Đình và Tăng Thủy Lan cùng đi ra khỏi điện, nhìn thấy bóng dáng đoàn người Lạc Vân Hi đi ở cuối con đường nhỏ, Tề Sính Đình vội vàng chạy theo.

Tăng Thủy Lan đưa tay trái ra ngăn cản nàng ấy, lạnh giọng nhắc nhở: "Nhà xí không phải đi hướng đó."

Tề Sính Đình hất tay của nàng ta ra: "Ta có chuyện riêng." Vợ vã chạy đi, ánh mắt Tăng Thủy Lan tối sầm, quay đầu lại, nhìn thấy thị vệ của mình đi theo phía xa, nhếch miệng cười tàn nhẫn, đuổi theo.

"Hi nhi, Hi nhi!" Tề Sính Đình kêu to chạy tới, cũng đã không thấy bóng dáng Lạc Vân Hi.

Đường vắng vẻ, chỉ có từng trận gió mát thổi đến.

Tề Sính Đình còn muốn đuổi, tiếng cười lạnh của Tăng Thủy Lan truyền đến: "Tề Sính Đình, ngươi còn dám gạt cả Thái tử à!"

Tề Sính Đình vội vàng nghiêng đầu, trong mắt là khuôn mặt Tăng Thủy Lan vạm vỡ, nàng kinh ngạc, Tăng Thủy Lan lại quát lên: "Làm Thái tử phi, hôm nay ta muốn giáo huấn ngươi một chút, xem có thể lừa gạt Thái tử hay không!"

Trong lòng Tề Sính Đình ngấm kinh ngạc, nàng không mang theo thị vệ tới, bình thường ở cùng Thái tử, nàng cũng không mang theo Hồng Miên bên người, chỉ sợ bị Thái tử nhìn ra, cho nên lúc này bên người không hề có người đề phòng.

"Người đâu, trước tiên cho nàng hai mươi bạt tai!" Tăng Thủy Lan nghĩ đến gương mặt xinh đẹp đó bị đánh hai mươi bạt tai, dữ dằn cười ra tiếng, bộ dạng khinh bỉ quay lưng lại.

"Bốp bốp bốp!" Tiếng bạt tai thanh thúy vang lên trong bóng tối, kèm theo tiếng kêu sợ hãi của Tề Sính Đình.

Tăng Thủy Lan hừ một tiếng, nói: "Tề Sính Đình, đây là do ngươi ý thế hiếp người mà chịu! Phải nhớ kỹ, ngươi hiện tại không phải đại tiểu thư của Tề phủ, mà là trác phi của thái tử! Một trác phi nhỏ bé, cũng dám đối nghịch với bốn thái tử phi!"

Nàng ta quay mặt lại, muốn thưởng thức mặt Tề Sính Đình, nhưng mà trước mắt đột nhiên tối lại, đầu bị cái gì bọc lại, cái ót đau xót, liền hôn mê bất tỉnh.

"Không cần!" Tề Sính Đình nhào lên phía trước, ngăn cản người tới.

"Sao vậy? Ngươi thích bị nàng ta đánh sao?" Giọng nam tử trầm thấp, chính là Tàn Bằng, dưới chân hắn, vãi tên thị vệ nằm ngổn ngang trên đất.

Hắn mặc áo dài màu xanh lá trúc, ống tay thêu hoa văn bằng phẳng, chất liệu vải cực kỳ cao cấp, mềm mại, thoáng mát, làm nổi bật dáng người thon dài càng thêm tuấn lãng, mái tóc đen nhánh buộc ở sau gáy, lộ ra gương mặt tuấn mỹ vô cùng.

Tề Sính Đình không hề bị khuôn mặt này mê hoặc, nàng trấn định lại, thấp giọng nói: "Nàng ta ra cùng với ta, ngươi đánh nàng ta, sao ta có thể giải thích với Thái tử đây?"

Tàn Bằng buông quả đấm ra, lạnh lùng nói: "Được, ta hôm nay không đánh nàng ta, đợi mấy ngày nữa tìm người làm gương mặt nàng ta nở hoa."

Tề Sính Đình nhú mồm, lùi về sau một bước, nói: "Nàng ta là thái tử phi, ngươi cũng dám đả tội sao?"

Tàn Bằng hừ lạnh một tiếng: "Thái tử phi sao? Tàn gia ta chỉ cần một câu nói là có thể phế nàng ta, nàng cho rằng nàng ta là ai?" Nói xong liền nhắc chân đá vào eo Tăng Thủy Lan.

"Tàn gia nhà ngươi lợi hại!" Giọng Tề Sính Đình lạnh lẽo. "Ta không cần ngươi thương hại, nàng ta càng ức hiếp ta, thì có thể thấy Thái tử càng yêu ta, đây là nàng ta đổ tội thôi! Có Thái tử ra mặt vì ta rồi."

Con ngươi sâu thẳm của Tàn Bằng kịch liệt co rúc lại, bất chợt duỗi cánh tay ra, kéo Tề Sính Đình vào trong ngực, trong ánh mắt, khó che giấu chua xót: "Đình Đình, đừng gạt ta, ta biết Thái tử không thích ngươi."

"Người nào nói vậy? Thái tử rất thích ta! Ngươi cho rằng trừ ngươi ra, nam nhân khác đều không nhìn ta một chút sao?" Tề Sính Đình đột nhiên bị nam nhân vọt tới ôm ấp, hai gò má ửng hồng, cao giọng hét.

Tần Bằng ôm chặt đáng người yếu đuối của nàng, trong phút chốc mà trái tim như được thỏa mãn, ôm chặt nàng, liều mạng ngửi hương thơm trên người nàng truyền tới, hơi thở đều đều, thờ dãi: "Đình Đình, được rồi, ta biết ai cũng thích người. Xinh đẹp như vậy lại ngoan ngoan, đáng yêu còn thông minh nữa, mỗi ngày đều khiến người khác lo lắng."

"Người thả ta ra!" Tề Sính Đình quát mắng, đưa tay tát mặt hắn.

Tần Bằng mặc nàng đánh, vẫn là không buông, nắm eo nàng, nghẹn ngào nói: "Người gây rồi, ốm đi rất nhiều."

Bàn tay lớn, kim lòng không được nắn nhẹ trên eo nàng, hốc mắt nóng lên, nàng vậy mà lại gây đi nhiều như vậy, không biết đã chịu bao nhiêu khổ sở! Tề Sính Đình lạnh giọng nói: "Tần Bằng, người buông tay, ta sẽ nói việc này cho Thái tử, ta muốn thấy, rốt cuộc là bối cảnh hoàng gia cứng rắn, hay là bối cảnh thế gia cứng rắn hơn!"

Trong lúc Tần Bằng sừng sốt, Tề Sính Đình hung hăng tát một cái, đánh đến trong lòng bàn tay nàng cũng đau xót.

Tần Bằng nắm tay nàng, xoa lòng bàn tay của nàng, miệng lại hết sức cứng rắn nói: "Được, người đi nói, Thái tử còn không biết nữ nhân của hắn bị ta ôm qua bao nhiêu lần, gương mặt bị ta thân qua bao nhiêu lần, ta xem Thái tử đối phó ta, hay là đối phó người trước!"

Thân hình Tề Sính Đình khẽ run, mặt "xoạt" cái đỏ lên, rồi lại vô cùng nhột nhạt: "Người chẳng phải đã làm như thế với Tào Thiên rồi sao?"

"Nói bậy! Ta không chạm qua nàng ta." Tần Bằng lạnh lùng đánh gãy lời nàng. "Ta đã rất lâu không đi xem nàng ta, ta không cưới nàng ta."

"Tần Đại Thế tử như người, chẳng phải muốn cưới ai liền cưới người đó sao?" Tề Sính Đình cười lạnh một tiếng, nhưng trong lòng dễ chịu hơn, ít nhất, hiện tại không phải như vậy.

Tần Bằng đang tỉnh tề tỉ mỉ quan sát sắc mặt của nàng, ánh mắt lạnh lùng liền dịu dàng lại, Đình Đình đẹp như vậy, mê người như thế, may mà Thái tử còn chưa phát hiện nàng ấy tốt, trong lòng hắn không khỏi có chút ghen tỵ và sợ hãi.

Bất chợt, hắn cau mặt lại, ngẩng đầu quát lên: "Người nào?"

Theo một tiếng quát khê này, bốn bóng đen hiện ra ở phía sau hắn, cùng vung kiếm, nhìn về chỗ tới.

Một tên mặc quần áo đen chậm rãi đi ra, sắc mặt lạnh lùng, nói: "Tề trác phi ở đây phải không? Lạc tiểu thư muốn gặp người, đi theo ta!"

Đối với trác phi của Thái tử và nam nhân khác lời kéo, hắn giống như không nhìn thấy.

Sắc mặt Tề Sính Đình trắng bệch vì sợ, chợt nghe hắn nói lời này, vui vẻ nói: "Hi nhi sao? Nàng ở đâu vậy?"

Tần Bằng ngăn cản nàng muốn đi về phía người kia, khê quát một tiếng: "Nha đầu ngốc!" Mới trăm tinh nhìn về phía ám vệ kia, hỏi: "Người là ai?"

Người này nhìn thấy mình và Đình Đình ôm nhau, nếu như lỡ miệng nói ra, thì mình không có chuyện gì, nhưng Đình Đình...

Ám vệ không nói gì, nâng tay phải lên, dưới ánh trăng lạnh lẽo, đủ thấy tay dài kia gây trơ cả xương, nắm chặt vai trái của mình, nhẹ nhàng lời kéo, liền kéo áo đen xuống một đoạn, lộ ra bả vai bên trái.

Lúc bốn ám vệ Tần gia thấy rõ hình xăm trên vai người kia, liền hít một hơi khí lạnh: "Hi!"

Khỏe mắt Tần Bằng kéo nhẹ, trầm giọng hỏi ngược lại: "Huyết Lang sao?"

Trên bả vai, vẽ một con sói toàn thân màu đỏ như máu, dài khoảng một ngón tay, ngao ngễ ngẩng đầu, vô cùng hung ác tàn nhẫn.

Ám vệ "xoạt" cái kéo áo lên, thân nhiên nói: "Nếu biết thân phận của ta, thì biết rõ, chuyện như vậy, ta là không có hứng thú nhúng tay vào."

Tần Bằng gật đầu.

Huyết Lang là tổ chức ám vệ lệ thuộc vào Trung Sơn Vương, trên vai trái của bọn hắn đều vẽ một hình xăm Huyết Lang, hắn đã từng thấy một lần, chắc hẳn là không sai.

Mà tổ chức Huyết Lang xuất quỷ nhập thần, chỉ làm việc theo ý chủ tử, từ không quản việc không đâu, đây là việc mọi người đều biết.

"Ta phải đi gặp Hi nhi! Nàng sao rồi?" Tề Sính Đình lo lắng mở miệng, tổ chức Huyết Lang và nàng ấy không có quan hệ gì, nàng ấy chỉ quan tâm Hi nhi hiện tại an toàn không thôi.

"Lạc tiểu thư không có chuyện gì, mời đi theo ta." Ám vệ đứng đầu dẫn đường.

"Ta đi cùng người." Tần Bằng vung tay, bốn ám vệ lặng yên biến mất không một tiếng động, hắn không nói cho Tề Sính Đình, từ khi nhìn thấy nàng bị Tăng Thủy Lan tát cho một cái tại phủ thái tử lần đó, liền an bài bốn ám vệ này ở bên người nàng.

Cho nên, vừa rồi cho dù hấn không theo tới, bốn danh ám vệ này cũng sẽ hiện thân, chỉ là Tề Sính Đình không biết, tưởng rằng Tần Bằng mang người tới.

Lạc Vân Hi đi qua đi lại dưới bóng cây, nghe tiếng bước chân vang lên phía bên ngoài, lập tức dừng bước, chuyển mắt nhìn tới.

Ám vệ lúc trước nhanh chóng đi tới, bẩm báo: "Cửu Sát đại nhân, Tề tiểu thư đến."

Trong lúc Cửu Sát gật đầu, Tề Sính Đình chậm chậm đi tới, hỏi: "Hi nhi, ngươi không sao chứ?"

Lạc Vân Hi liền tiến lên đón, cười nói: "Không có chuyện gì, ta sợ ngươi lo lắng, lên mới tới đây nói cho ngươi yên tâm."

Nàng chỉ sợ, Tề Sính Đình lại muốn Tề gia giúp đỡ, đến thời điểm đó, lại gặp phải một số phiền phức khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139

Editor:thu thảo

Tề Sính Đình nắm chặt tay Lạc Vân Hi, lôi nàng về phía mình, ánh mắt yên lặng đảo qua người ám vệ sau lưng nàng, nhỏ giọng hỏi: "Thật sự không có chuyện gì chứ? Kia chẳng phải Cửu Sát, ám vệ của Trung Sơn Vương sao?"

Lạc Vân Hi khẽ vuốt mu bàn tay nàng ấy, môi đỏ mọng khẽ nhếch: "Không có chuyện gì đâu, Trung Sơn Vương không hung ác như vậy, ngươi yên tâm đi, bằng không, sao ta lại có thể gặp ngươi ở đây chứ? " Nói rồi, ánh mắt nàng hơi trầm xuống liếc về Tần Bằng phía sau lưng Tề Sính Đình.

Nam tử mặc quần áo sạch sẽ, tướng mạo trong sáng, đứng thẳng tại chỗ, khí chất quý tộc không hề che giấu, hấn cũng đang nhìn Lạc Vân Hi, thấy Lạc Vân Hi nhìn sang, cơ mặt hơi cứng lại, nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác, có chút chột dạ.

Hấn cứ cảm thấy, ánh mắt nha đầu này thật lợi hại.

Lần trước gặp gỡ tại biệt viện của Tần gia, chuyện Tào Thiên hạ xuân được trong tách trà bị nha đầu này phá vỡ, mình gặp lại nàng cũng khó tránh có chút xấu hổ.

Tề Sính Đình thấy Lạc Vân Hi nhìn về phía Tần Bằng, đôi má ửng đỏ, kéo ống tay áo nàng lại nói: "Mặc kệ hấn! Hi nhi, vậy bây giờ ngươi có thể cùng ta trở về không?"

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Không, ta tạm thời không thể vào trong điện, gọi ngươi ra đây, chính là muốn nói với ngươi một tiếng, để ngươi không cần lo lắng, ngươi về chỗ thái tử đi."

Tề Sính Đình thấy thế, không tiện nói nhiều, gật đầu, xoay người quay trở về.

Chờ mấy người đi xa, Cửu Sát tiến lên hỏi: "Lạc tiểu thư, bây giờ chúng ta về phủ sao?"

Lạc Vân Hi quay đầu lại, mắt khẽ chớp, cười như không cười nói: "Ta tưởng rằng không cần thiết phải đi nữa chứ, ngài nói là phải không Trung Sơn Vương?"

Nghe được ba chữ "Trung Sơn Vương", Cửu Sát theo bản năng vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt Lạc Vân Hi cũng không dừng trên mặt hấn, mà là trực tiếp nhìn về phía sau hấn, Cửu Sát lập tức kinh ngạc quay đầu lại.

Thân hình to lớn đứng dưới tán cây bị bóng tối làm mờ nhạt, Quân Lan Phong đi ra, môi mọng khẽ cong, trầm giọng cười: "Cửu Sát, khả năng cảm nhận của ngươi còn không bằng Hi nhi!"

Cửu Sát xấu hổ không thôi.

Lạc Vân Hi bĩu môi nói: "Cái này cũng chẳng trách được hấn, ai bảo võ công của ngươi quá cao, nếu như không phải nhìn thấy bóng ngươi ở giữa những tán cây, ta cũng không biết ngươi đã đến đâu."

Ánh mắt Quân Lan Phong lộ ra sự tán dương, phát tay ra lệnh cho Cửu Sát lui ra, Cửu Sát thở phào nhẹ nhõm, vội vàng mang theo vài ám vệ Huyết Lang đi xa.

Lạc Vân Hi hiếm khi nở nụ cười sáng lạn với hấn: "Cảm ơn ngươi đã giúp ta."

Quân Lan Phong không cười, ánh mắt đen nhánh, ở chỗ sâu nhất ánh mắt, hiện ra ánh sáng lạnh, tiếng nói của hấn cũng nhiễm phải khí lạnh rét buốt: "Nói

cám ơn thì không cần, người khẳng định là ta muốn giúp người sao? Nếu không có ta thì không biết thái hậu sẽ xử lý người như thế nào đây?"

Lạc Vân Hi thu lại nụ cười, mím môi, nhất thời xấu hổ không biết nói gì cho tốt.

Thấy nàng như vậy, khóe mắt Quân Lan Phong mới hiện lên ý cười, chỉ là qua một lúc, tiếng nói lạnh lùng phá vỡ yên tĩnh: "Dám ở trước mặt quần thần chống đối quý phi và thái hậu, lá gan của người còn lớn hơn so với ta tưởng tượng đó."

Lạc Vân Hi vốn không cảm thấy gì, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng mang đầy chất vấn của hắn, nàng lại cảm thấy có chút chột dạ, giống như đứa bé mắc sai lầm bị trưởng bối giáo huấn vậy, không khỏi xiết chặt ngón tay, bỏ cảm giác xa lạ không dễ chịu này.

"Hoàng gia vĩnh viễn là hoàng gia, Hi nhi, người đã hiểu được nhiều đạo lý như vậy, sao lại không hiểu đạo lý này chứ? Tôn nghiêm của hoàng gia không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hỏng, cho dù người rất thông minh, rất lợi hại, cũng không thể tùy tiện gây phiền toái."

Quân Lan Phong thân nhiên nói từng chữ.

Trên đại thụ phía sau hắn không xa, một đám ám vệ mặc đồ đen chen chúc trên nhánh cây, tranh thủ dòm ngó bên này.

Cửu Sát ở trên cây đối diện trông thấy, hít một hơi khí lạnh, ai nói tổ chức Huyết Lang không,quan tâm đến chuyện của người khác, nhìn bộ dạng hiện tại của bọn hắn, thật sự là còn nhiều chuyện hơn so với hắn và bọn Phi Vũ.

Khóe miệng Lạc Vân Hi giật giật, cuối cùng, thò ra một hơi dài, nói: "Được rồi, sau này ta sẽ không như vậy nữa là được rồi, ở ngoài sáng không được, thì ta âm thầm trong bóng tối được chưa, ngược lại sở trường của ta là ám hại người khác."

Quân Lan Phong không còn gì để nói: "Ám hại sao?"

Lạc Vân Hi nhún vai, cái này không thể trả lời.

Quân Lan Phong cười nhẹ, nói: "Người rõ ràng là tốt rồi."

Lạc Vân Hi hướng về phía hắn làm mặt quỷ, giọng nói mang theo cười nhạo: "Vậy Trung Sơn Vương, ngài còn muốn trói ta ném lên xe ngựa kéo về không?"

Quân Lan Phong không khỏi cười rộ lên: "Ta ngược lại rất muốn làm vậy, chẳng qua, ta cũng không có bản lĩnh này! Chọc giận người, đến thời điểm bị ngựa kéo chỉ sợ là ta thôi."

Tay phải Lạc Vân Hi sờ Tuyết Cẩm trên hông, mày liễu nhíu lại, hỏi: "Tổ Tổ là ai?"

Sắc mặt Quân Lan Phong hơi trầm xuống, nụ cười lập tức biến mất không thấy bóng dáng: "Ta không biết!"

Lạc Vân Hi chợt cảm thấy kỳ lạ, tiến lên một bước, nhìn vào hai mắt Quân Lan Phong, không tin tưởng nói: "Sao có thể như vậy? Còn có chuyện người không biết sao?"

Quân Lan Phong quay mặt đi chỗ khác, tránh né phải đối diện với nàng, nhàn nhạt nói: "Ta cũng đâu phải bách khoa toàn thư, làm sao mà biết được đây? Được rồi, người ở đây quá lâu, nếu như còn tiếp tục nữa, bị cung nhân nhìn thấy, vậy ta cũng không cứu được người."

Hắn quay đầu lại quát lên: "Cửu Sát, lăn xuống đây cho bản vương!"

Chân Cửu Sát mềm nhũn, suýt nữa từ trên cây ngã xuống, may mà bắt được thân cây, ngược lại là trên cây đối diện, "bụp bụp bụp" có mấy bóng dáng lần lượt từ ngọn cây té xuống, đều bị tiếng gào của Trung Sơn Vương làm sợ, ngay cả khinh công cũng quên dùng.

Sắc mặt hắn sầm lại, cũng không để ý bọn hắn, bọn hắn liền bay ra ngoài, đứng cách đó không xa: "Gia... "

Trung Sơn Vương đưa mắt nhìn những bóng đen kia, khóe miệng treo lên nụ cười, nói: "Hi nhi, mấy hôm nay người hãy chịu ủy khuất một chút, ở chỗ của ta thôi, miễn cho thái hậu kiểm tra, liền khó giải thích. Trước hết để cho Cửu Sát đưa người về trước đi, được không?"

Mặt Lạc Vân Hi trầm xuống, có chút không vui nói: "Không phải hoàng đế muốn ban hôn cho Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình sao? Ta đương nhiên muốn đi xem một chút, hiện tại không đi được rồi!"

Nàng đối với Đoan Mộc Triết không có bất kỳ hận hay yêu gì, chỉ có căm ghét, mà sự căm ghét này, bắt đầu từ lúc Đoan Mộc Triết cự tuyệt yêu cầu cuối cùng của Lạc Vân Hi trước đây, đã lạnh lẽo sinh sôi trong lòng nàng.

Hai người này đêm nay được ban hôn, nàng sao có thể để bọn hắn được như ý chứ? Tất nhiên là muốn phá hoại cho loạn lên rồi.

Sắc mặt Quân Lan Phong theo câu nói này của nàng lập tức tối xuống, hắn quay đầu lại liếc mắt ra hiệu, Cửu Sát chầm đến băng lãnh trong tròng mắt chủ tử, cả người đều cứng lại, lập tức lui vào góc tối, cùng một đám ám vệ tránh ra thật xa.

Lạc Vân Hi nhìn Cửu Sát rời đi, hơi giương mắt lên, bóng dáng cao lớn đối diện kia lại đi về hướng nàng, lông mày xinh đẹp tuyệt trần khẽ nhướn lên, nàng không trốn cũng không tránh.

Quân Lan Phong đứng ở cách nàng hai thước thì dừng lại, mắt híp lại, khàn giọng hỏi: "Trong lòng ngươi, trước sau cũng không thể bỏ Đoan Mộc Triết xuống sao?"

"Chuyện này có liên quan gì tới ngươi đâu?" Sau khi Lạc Vân Hi sừng sờ, liền cười 'xì' một tiếng, nàng ghét nhất chính là nam nhân này dùng loại khẩu khí này nói chuyện với nàng, giống như hắn là bạn trai nàng vậy.

Trong mắt Quân Lan Phong rốt cục xuất hiện mưa to gió lớn, cánh tay phải rắn chắc mãnh liệt kéo một cái khiến thân mình nhỏ nhắn của Lạc Vân Hi trực tiếp rơi vào trong ngực, cầm chặt cánh tay của nàng, hỏi: "Hi nhi, ngươi nói không liên quan tới ta sao? Ta đã hôn ngươi...ngươi cũng sờ qua thân thể ta, ngươi là nữ nhân của ta!"

Trái lại Lạc Vân Hi không giận còn cười, nàng thực sự muốn cười, thực sự không chịu được, che miệng lại cười "khanh khách" đến không ngấm miệng lại được. Trời ạ, trên đời thật sự có người đơn thuần như vậy sao?

Hôn một cái, sờ một cái, liền thành nữ nhân của hắn... Tuy Quân Lan Phong đã bày tỏ qua ý này rất sớm, chỉ có điều, không có lần nào, giọng nói cùng sắc mặt nghiêm túc như lần này.

Nhìn nữ tử cười như hoa trong ngực, cả người run rẩy, Quân Lan Phong không biết làm sao, chậm rãi, trên gương mặt anh tuấn hiện lên nét nhu hòa, mặt mày của hắn, cũng không nhịn được thấp thoáng ý cười, đưa tay ôm sát eo Lạc Vân Hi.

"Cười cái gì? Hà?" Tiếng nói của hắn cực kỳ ôn nhu, sắp thành nước rồi.

Lạc Vân Hi ngưng cười, nhìn về phía hắn, lập tức đọng tới đôi mắt nhu tình như nước, ánh mắt kia vừa rồi còn rất nghiêm khắc, giờ khắc này, lại tràn đầy sung nịch và yêu thương.

Không nên nhìn!

Trong lòng nàng nói như vậy, nhưng vẫn là không khống chế được, si ngốc nhìn cặp mắt kia, đôi mắt đẹp, chiếu đến khuôn mặt thanh lệ của nàng, đang nhẹ hất cằm, có chút sững sờ.

"Hi nhi." Giọng nói Quân Lan Phong run rẩy, hai cánh tay vừa động, liền làm nữ tử hoàn toàn nằm trong ngực, môi nóng bỏng cúi xuống.

"Ta..." Lạc Vân Hi muốn nói cái gì, mùi vị quen thuộc như nước biển vọt tới, nàng chợt cảm thấy trái tim căng thẳng, ý thức từ trong đầu bị rút đi.

Tiếng thở nhẹ hỗn hển vang lên bên tai, đôi môi ấm nóng đang dính thật sát vào môi mình, hai tay trắng kiện có lực quán lấy phần lưng và eo thon của mình, đầu óc Lạc Vân Hi nhất thời trống rỗng.

Nghĩ đến chuyện nam tử cái vĩ đại như núi đang cùng nàng làm chuyện thân mật không kể giờ như thế, nhịp tim đập của trái tim nàng đã "thình thịch", nhanh đến mức như muốn từ lồng ngực nhảy ra, nàng muốn động đậy, nhưng tay chân lại không có chút sức lực nào, hai chân ngược lại run lên, dường như muốn xụi lơ xuống, bàn tay lớn của Quân Lan Phong gia tăng lực, nâng đỡ vòng eo của nàng.

Lạc Vân Hi theo bản năng bầu vú bờ vai của hắn, để cho mình treo ở trên người hắn.

Hai gò má đỏ như bị lửa thiêu, phải làm sao? Nàng đã không có cách nào cự tuyệt!

Trong lòng, cực kỳ căm giận chính mình, nhưng đại não lại như bị ma quỷ ám ảnh, rất muốn giữ lấy những phút ôn nhu thoáng qua này.

Quân Lan Phong tinh tế miêu tả môi của nàng, hơi mở đôi mắt, trước mặt là khuôn mặt kiều diễm như hoa của nữ tử, hắn như bị mê hoặc mà say đắm, khẽ mút hương vị nước bọt ngọt ngào, trong lòng khe khẽ thở dài, mặc dù nhìn nàng bây giờ trực trác như vậy, nhưng hắn tựa như trúng độc vậy, thật sự không rõ khỏi nàng được, hắn chính là thích nàng như vậy, thích ở cùng với nàng, có thể làm sao đây?

Hắn muốn ôm nàng, hôn nàng, sờ nàng, trước sau không đủ, nhưng đối mặt với Đỗ Tình Yên, hắn lại chưa bao giờ có ý nghĩ như thế.

Một trận gió đêm thổi tới, lá cây bốn phía vang lên tiếng rì rào, một mảnh lá vàng, thổi vào trên gò má Lạc Vân Hi, nàng kinh ngạc, cảm thấy hai người thân mật ôm nhau tư thế, vội buông tay ra.

Quân Lan Phong cũng thả tay, ánh mắt nhuốm mây phần kinh ngạc, khẽ hỏi: "Sao vậy?"

Trong lòng Lạc Vân Hi chấn động mạnh, liền lui lại vài bước, quay mặt, có chút xấu hổ nói: "Không có gì, vừa rồi... Ngươi cũng đừng coi là chuyện gì to tát, chỉ là một cái Kiss mà thôi."

Quân Lan Phong không hiểu nàng đang nói gì, thế nhưng, trọng tâm câu nói kia hắn nghe hiểu, trong lòng như bị lưỡi dao nhọn hung hăng đâm vào, lạnh giọng hỏi: "Đừng coi là chuyện to tát sao? Ngươi coi ta là gì? Hay là, tư tưởng của ngươi quan niệm không giống người khác!"

Lạc Vân Hi bị hắn nói khó mà phản bác, tư tưởng của nàng xác thực không giống hắn, sao có thể giải thích rõ ràng đây?

"Ta hôn ngươi nhưng ngươi không coi là việc to tát, ai cũng có thể hôn ngươi sao? Cửu Sát cũng có thể sao?" Quân Lan Phong có chút thất vọng hỏi.

"Người nói những noia cuối gì đó!" Lạc Vân Hi ngạc nhiên, tức giận đập hấn một cái.

Quân Lan Phong rên lên một tiếng, thở một hơi: "Không phải là tốt rồi."

"Quên đi, ta cũng không tới Kim Hoa điện nữa, ta về đây."

Quân Lan Phong ngăn cản đường đi của nàng, trầm giọng nói: "Không phải người muốn đi Kim Hoa điện sao? Ta mang người tới đó."

Lạc Vân Hi nghiêng đầu, nhìn ánh mắt của hấn, ánh mắt nam nhân nhìn qua khó mà che giấu tình ý, nhìn sâu vào nàng, nàng không tránh được, cùng hấn nhìn nhau, gât đầu.

Quân Lan Phong vốn không vui lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm khi ánh mắt hai người đối diện nhau, nhẹ giọng nói: "Hi nhi, ta đối với người là thật lòng, nhất định sẽ giải trừ hôn ước của hai nhà Nhan Đồ, cưới người."

"Đừng nói vậy, vẫn không cần nói quá sớm như vậy." Tim Lạc Vân Hi run rẩy, bề ngoài lại cực kỳ lạnh nhạt nói: "Chờ người thoái hôn đã, rồi trở lại nói với ta câu này."

Trong lòng chỉ muốn nói, từ hôn vốn cũng không dễ dàng, và lại song phương cũng đều là thế gia, hôn sự này, càng khó hủy bỏ.

Quân Lan Phong cũng biết, vốn cũng không muốn nói, nói còn không bằng trực tiếp làm, thế nhưng, hấn không muốn để cho Hi nhi cho là hấn không thật lòng đối với nàng.

Kim Hoa điện, vẫn tổ chức cung yến như trước.

Cả đường đi vào cung cũng không có nhiều người, bên đường có mấy chiếc đèn đuốc phiêu diêu, lại cũng chỉ có thể dõi nhìn đại điện huy hoàng.

Quân Lan Phong chấp tay từ một đầu khác con đường chậm rãi đi đến, phía sau hấn, một thị vệ khép mi buông mắt.

Đối diện ngã ba đường, một bóng người từ chỗ tối đi ra ngoài, tiếng bước chân nhẹ nhàng xen lẫn tiếng gió thổi vào ngọc bội.

"Vương gia." Giọng nói của cô gái chứa sự kiều mị vô cùng, Lương quý phi không biết khi nào thì đã rời khỏi Kim Hoa điện, nàng ta ngừng ở bên đường, khóe miệng chứa ý cười lễ phép.

Thấy là nàng ta, mắt Quân Lan Phong tối vài phần, một chút ánh sáng xẹt qua trông mắt hấn, hấn thản nhiên mở miệng: "Nương nương thật có nhã hứng, sao không ở trong điện cùng hoàng thượng?"

Lương quý phi mở mắt ra, nhìn thấy bốn bề vắng lặng, từ trong tay áo lấy ra một cái gì đó lấp lánh ánh sáng bạc, kín đáo đưa cho Quân Lan Phong, thấp giọng nói: "Vương gia, đây là đồ rửa bút bằng ngọc sư tử của nước khác hiến cho hoàng đế, vô cùng quý giá."

Quân Lan Phong quét mắt qua, trong lòng đã nắm chắc, im lặng không lên tiếng nhận lấy.

Lương quý phi thấy hấn thu nhận, lúc này mới có lấy dũng khí nói: "Hôm nay ở trên điện, phế vật của Lạc gia kia không chỉ chống đối ta, còn chống đối thái hậu, thật là không thể dễ tha thứ được!"

"Ừm?" Quân Lan Phong khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Lương quý phi cười nói: "Vương gia ra tay cần phải cân trọng chút, giáo huấn cho nàng một chút, bản cung ở đây cảm ơn trước."

Ánh mắt Quân Lan Phong lạnh lùng, nắm đồ rửa bút tinh xảo bằng Bạch Ngọc Sư Tử ở giữa ngón tay, lật chuyển nhìn một lần, miệng lại nói: "Tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhi của Lạc Thái Uy, sự việc không thể làm quá tuyệt tình, phải để cho lão thần một chút mặt mũi."

Lương quý phi nghe ra sự khó xử trong giọng nói của hấn, liền vội vàng nói: "Không sao, Vương gia, chuyện như vậy, nữ nhân hậu cung đều biết, chỉ cần bề ngoài không để lại vết thương quá nặng, người ngoài cũng không nhìn ra. Ví dụ như, lấy nước vôi trắng rót vào yết hầu nàng, yết hầu bốc khói, bụng cũng thiêu đốt; trói chặt hai tay của nàng, xoa chèn trong móng tay, lại đặt lên mấy trăm con kiến, cũng có thể làm cho nàng sống không bằng chết..."

"Quý phi nương nương quả thực có thủ đoạn." Giọng Quân Lan Phong lạnh như băng cắt đứt việc nàng ta thao thao bất tuyệt.

Lương quý phi có chút kinh hoàng liếc hấn một cái, cúi đầu nói: "Ta sợ Vương gia không biết những thứ này, cho nên nói vài cái, ở hậu cung, so với cái này, thứ ác độc còn nhiều hơn nữa."

Trông mắt Quân Lan Phong lạnh lùng, tay phải khẽ đảo, trà đồ rửa bút bằng Ngọc Sư Tử lại cho Lương quý phi: "Nương nương có ý tốt, bản vương nhớ rồi! Bản vương cũng cảm thấy, hai phương pháp này rất tốt."

Hấn gần như là gằn từng chữ mà nói ra lời nói này.

Lương quý phi vui vẻ, đầu cúi nhận lại đồ rửa bút này, chỉ là Quân Lan Phong lạnh lùng bổ sung: "Bản vương chưa bao giờ nhận đồ của người ngoài, lấy về đi!"

Lương quý phi có chút do dự.

Quân Lan Phong đang muốn nói gì, đột nhiên cảm thấy góc áo bị người lôi kéo, tâm thần hấn chấn động, vội vàng quay đầu lại, nhìn về hướng thị vệ sau lưng.

Thị vệ nâng khẽ đầu, nhón chân lên, đưa tay vẫy vẫy về hướng hấn.

Quân Lan Phong lập tức khom lưng xuống, đưa lỗ tai qua, nghe xem hấn nói cái gì.

Lương quý phi nhìn mà tròn mắt hốc mồm, hai tay không tự giác nắm chặt thành một nắm đấm, đây là cái cảnh tượng gì? Trung Sơn Vương từ trước đến giờ lạnh lùng cao ngạo lại có thể biết cúi người xuống, nghe thị vệ của hấn thì thâm sao? Không đúng, không đúng! Đừng nói Trung Sơn Vương, động tác này, nàng ta cũng sẽ không làm!

Mà nàng ta không biết, thị vệ này, chính là Lạc Vân Hi dịch dung thành, nàng thấp giọng nói chuyện, đồng thời ánh mắt lạnh như băng lướt qua sau ốt Quân Lan Phong, lạnh lùng bắn về phía Lương quý phi.

Cả người Lương quý phi run lên, cảm giác thân thể giống như là bị một con rắn độc cuốn lấy, hơi lạnh từng con truyền tới, thế nhưng nàng ta lại không tìm được loại cảm giác này bắt đầu từ đâu.

Lạc Vân Hi chỉ nói vài câu bên tai Quân Lan Phong: "Ta muốn cái đồ rửa bút này!"

Sắc mặt Quân Lan Phong như thường thẳng lưng đứng lên, vươn tay ra, giọng nói hồ hững: "Nương nương mời trở về đi! Bôn vương đi vào điện trước."

Lương quý phi thấy hấn nhận đồ rửa bút, rất cao hứng, "ừ" một tiếng, thu cảm giác cổ quái vừa rồi về, nhìn theo hai bóng người đi xa, lông mày khẽ nhăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139-2

Editor: thu thảo

Đi rất xa, Lạc Vân Hi thấy sắp đến Kim Hoa điện, liền đưa tay về hướng Quân Lan Phong: "Cho ta!"

Quân Lan Phong bắt đắc dĩ liếc nàng một cái: "Đâu phải không cho ngươi, vội như vậy làm gì? Hơn nữa, đồ rửa bút Ngọc Sur Tử này ta cũng có một cặp, muốn của nàng ta làm gì? Ô uestay ngươi đó."

Hấn nói thì nói vậy, nhưng vẫn đưa đồ rửa bút Ngọc Sur Tử ra, đặt ở lòng bàn tay ngọc bạch của nàng.

Lạc Vân Hi nhận lấy, dựa vào ánh trăng thưởng thức một lát, thật là chuyện tốt! Khóe miệng của nàng nổi lên nụ cười lãnh lạnh, nói: "Quý phi thật hào phóng, ngay cả đồ hoàng đế đưa, nàng ta cũng đưa cho ngươi."

Quân Lan Phong thấy sự quý dị trong ánh mắt nàng, trong lòng hơi động, giải thích cho nàng: "Nàng ta biết ánh mắt ta từ trước đến giờ rất cao, thứ tầm thường cũng chóng mắt, cho nên nhọc lòng đưa thứ này tới, là muốn ta vì nàng ta làm việc."

Nói đến đây, ngữ điệu của hấn biến đổi hấn, vô cùng trào phúng: "Nàng ta nói ra hai chủ ý này ta thật sự là rất thích, hôm nào đó, sẽ thử ở trên người nàng ta một lần, như vậy mới làm người khác cảm thấy vừa lòng."

Lạc Vân Hi thấy buồn cười, trong lòng lại cảm thấy rất ấm áp, nhét đồ rửa bút vào trong tay áo, ngược mặt lên nói: "Không cần chờ nữa, bây giờ ta muốn nàng chết không có chỗ chôn!"

Mày Quân Lan Phong hơi nhướn lên: "Ngươi có ý gì sao?"

Lạc Vân Hi gật đầu: "Muốn ngươi phối hợp với ta."

Quân Lan Phong nói bằng giọng điệu kiên định, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng nói: "Chỉ cần ngươi không gặp nguy hiểm, chuyện gì ta cũng đều có thể đáp ứng."

Nửa nén hương sau, Quân Lan Phong trở lại Kim Hoa điện, trong điện đã đổi một nhóm ca vũ múa bài khác, triều thần xem đến say mê, vô cùng hứng thú, tất cả không khí mù mịt vừa rồi dần tan đi, trên mặt thái hậu cũng óc thêm chút ý cười.

Quân Lan Phong vừa ngồi xuống, thái hậu đã chủ động gọi hấn, hai người nói mấy câu, thái hậu lại nói với hoàng hậu gì đó.

Trên mặt Lạc Vân Hi đã dịch dung, cho nên đám người hoàng đế và thái hậu cũng không nhận ra được, nàng đứng yên sau lưng Quân Lan Phong, nơi ánh đèn lồng chói mắt không chiếu tới, mặt nàng trầm tĩnh, ánh mắt đảo qua trong đại điện.

Một giọng nói quen thuộc vang lên ở một góc khuất khác: "Không thấy người sao? Bọn người Cửu Sát cũng không ở đó sao?"

Giọng nói bị có ý đè nén xuống, nhưng nàng ở rất gần đó, nên vẫn nghe rõ.

"Điện hạ, không thấy một bóng người nào."

Đang nói chuyện với thị vệ chính là Đoàn Mộc Kỳ, nghe được hai chữ "Cửu Sát", Lạc Vân Hi lập tức hiểu được là Đoàn Mộc Kỳ đang tìm kiếm mình.

Nàng không khỏi có chút áy náy, vừa rồi chỉ lo nói chuyện này với Tề Sính Đình, nhưng lại quên còn có người khác quan tâm bản thân, chỉ có điều, Đoàn Mộc Kỳ rất thích tìm hiểu ngọn nguồn, nàng cũng không giải thích được, chỉ đành như vậy thôi, lúc này nghiêng đầu qua chỗ khác, giả vờ không nghe thấy.

Lần này nghiêng đầu, thì lại thấy Quân Lan Phong vẫy tay với mình.

Nàng lập tức từ góc khuất chạy chậm ra ngoài, đứng lại sau ghế dựa của hần, cúi người xuống, ghé tai tới, giống hệt động tác của Quân Lan Phong trên đường vào điện, lớn tiếng hỏi: "Gia, có gì sai bảo?"

Chẳng lẽ là kế hoạch có thay đổi?

Nào biết, nàng vừa mới mở miệng một cái, tay của nam nhân đã cấp tốc giờ lên, trong miệng nàng đã có thêm một thứ, ngon ngọt, lạnh như băng.

Nàng sửng sốt, liền nhận ra được trong miệng ngậm một quả vải đã được bóc sẵn, không khỏi hơi đỏ mặt, nuốt cũng không được, phun cũng không xong, nhanh chóng khép môi lại, đứng lên, lùi thẳng đến chỗ vừa đứng trong bóng tối.

Cho nên, nàng cũng không thấy rõ, lúc Quân Lan Phong bón vải cho nàng thì ngón tay đã chạm vào môi nàng, thừa cơ ngón tay bị môi nàng chạm đến hần liền đưa vào miệng khẽ liếm mấy lần, hần xưa nay không cảm giác được nước vải còn sót trong tay lại ngon đến vậy, ngọt ngào đến vậy, hương vị lại tốt như vậy, làm trái tim hần cũng nhanh chóng bị ngọt ngào làm tan chảy.

Sắc mặt Lạc Vân Hi đỏ bừng lên, đứng yên cạnh cây cột, vẫn nuốt trái vải vào, chỉ là mùi vị hơi là lạ.

Quân Lan Phong ăn hai trái vải, bỗng nhiên đứng dậy, đi về hướng hoàng đế đang ở bên cạnh, thấp giọng nói vài câu, sắc mặt hoàng đế lập tức thay đổi, ánh mắt đầy tức giận bắn về phía hần, mặt Quân Lan Phong không đổi sắc, tiếp tục trở lại chỗ ngồi.

Bởi vì Quân Lan Phong thường cùng hoàng đế nói chuyện như vậy, người bên cạnh đã sớm không cảm thấy kinh ngạc nữa, mà hoàng hậu, vừa rồi chỉ lo nói chuyện, nên cũng sẽ không chú ý.

Chẳng mấy chốc, Lương quý phi đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Hoàng đế lập tức đứng lên đi theo sau, phát tay để Quân Lan Phong cùng đuổi theo, Lạc Vân Hi cũng vội vàng đi theo phía sau, mấy người cùng đi ra khỏi đại điện.

Thái hậu và hoàng hậu có chút hiếu kỳ, nhưng cũng không hề nói gì.

Sau khi Lương quý phi ra ngoài, đã lặng lẽ đi về thiên điện, lúc vào trong điện, một thị vệ mặc đồ đen thò đầu ra, kêu lên: "Nương nương, ở đây!"

Lương quý phi vội vàng chạy tới, thấp giọng hỏi: "Sao lại đợi ở đây?"

Thị vệ chờ nàng ta chạy tới, bất chợt nắm chặt bàn tay mềm của nàng ta, nhẹ nhàng nói: "Viên Nhi đừng sợ, nơi này không có người đến, vật này dù sao cũng là của hoàng thượng đưa cho ngươi, không nên đưa cho ta, ngươi hãy lấy về đi!"

Nói xong, đưa đồ rửa bút bằng Ngọc Sư Tử cho nàng ta.

Lương quý phi ngẩn ngơ, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, trong tiềm thức đã biết, nàng ta bị người ta ám hại! Nói vậy, thì rõ ràng là đang hãm hại nàng ta!

Nhưng nàng ta còn chưa kịp phản ứng, một tiếng hét to từ ngoài điện truyền ra: "Lương Viên, ngươi thật to gan!"

Đèn đuốc cùng nhau sáng lên, mười mấy chiếc đèn lồng đề đi vào viện, Thiên điện mờ tối lập tức sáng, hoàng đế mặc long bào nhanh chân nhảy vào Thiên điện, gương mặt đen như đáy nồi, tái nhợt khó coi.

Khi nghe thấy một tiếng quát lớn kia, chân Lương quý phi mềm nhũn, thân mình vô lực ngã trên mặt đất, lớn tiếng kêu lên: "Oan uổng! Oan uổng quá!"
Mà thị vệ kia lại phóng người lên, bỏ lại đồ rửa bút, phóng lên nóc nhà.

"Đuổi theo!" Quân Lan Phong hét lớn một tiếng, ám vệ bên cạnh lập tức nhận lệnh, vô số bóng đen dầm lên mái ngói đuổi theo.

Bước đi của hoàng đế như bay, đi đến bên đồ rửa bút, cũng không khom người, chỉ dùng giày đá sang một bên, bạch ngọc được khắc hình sư tử khéo léo đáng yêu, đang ôm một quả cầu bằng ngọc chơi đùa, đẹp đẽ hoàn mỹ, trên ngọc phản xạ ánh sáng ôn hòa, vô cùng xinh đẹp.

Nucows hải ngoại tiến cống vài đồ rửa bút ngọc sư tử, thế nhưng, mỗi con biểu tình và động tác của con sư tử không giống nhau, con sư tử chỉ ôm quả cầu bằng ngọc này chính là con Lương quý phi nắm giữ!

Hoàng đế đá mạnh ra ngoài, con sư tử kia bay lên, va vào trên tường, vỡ thành vô số mảnh, rơi xuống đất, tạo ra tiếng vang trong trẻo chói tai.

Lạc Vân Hi đứng trước cửa sân, mặt không hề có cảm xúc gì, nếu như không phải Lương quý phi có tâm tư độc ác như vậy, nàng cũng không nghĩ tới biện pháp hay như thế.

Lương quý phi bị tiếng vang này đánh thức, vội bò qua ôm đùi hoàng đế: "Hoàng thượng, ngài nghe thần thiếp nói, thần thiếp không quen biết thị vệ kia!"

"Không quen biết sao?" Hoàng đế vốn không tin nàng ta, đúng vậy, hẳn tự mình đi theo Lương quý phi tới đây, đã thấy nàng ta khẩn trương tìm người, cuối cùng cùng thị vệ kia nhẹ nhàng nói chuyện, thì sao còn tin tưởng là không quen biết chứ?

"Người còn muốn nói với trẫm, đồ rửa bút Ngọc Sư Tử này không phải của người có phải không?" Hoàng đế tức giận chất vấn.

Lương quý phi lắc đầu, lại gật đầu: "Là của ta, nhưng..."

"Là của người, sao lại xuất hiện trên tay người khác? Người giải thích cho trẫm!" Hoàng đế đập nàng ta ra, Lương quý phi ôm chặt chân hấn bị hung hăng đá sang một bên.

Lương quý phi muốn khóc mà khóc không ra nước mắt, bất chợt vén tóc dài rồi tung sau khi bị đá ung ra, chỉ về Quân Lan Phong, lớn tiếng nói: "Thần thiếp không nói dối! Đồ rửa bút này là ta đưa cho Trung Sơn Vương, chỉ muốn để hấn thay ta giáo huấn Lạc Vân Hi một chút, ai kêu nàng đắc tội ta đâu! Về phần vì sao thứ này rơi vào tay của thị vệ kia, ta không biết, ta đi ra lúc này, cũng là vì Cửu Sát bảo ta chờ Trung Sơn Vương ở đây!"

Việc làm này tuy được không về vang gì, thế nhưng, rõ ràng đã phạm tới ý của hoàng đế, trách phạt Lạc Vân Hi, chẳng phải làm trái với ý hoàng đế trước đó sao?

Chỉ là, điều này so với tư thông còn tốt hơn gấp triệu lần!

Mặt Quân Lan Phong đầy kinh ngạc, tiến lên nói: "Quý phi, bốn vương từng đắc tội người à? Vì sao người kéo bốn vương vào? Không phải người cho rằng, chỉ vì một cái đồ rửa bút Ngọc Sư Tử, bốn vương lại hèn người tới nơi này chứ?"

Hoàng đế tức đến không nói lên lời, hung hăng tát một cái trên mặt Lương quý phi: "Trẫm hiểu rõ Lan Phong, người lại dám bắt hấn chịu tội thay! Đồ rửa bút Ngọc Sư Tử, trẫm từng đưa cho hấn một cặp, một đôi đó hấn cũng không để trong mắt, còn đi xem trong cái này cầu người soa? Quả nhiên là vì làm chuyện sai lầm mà sợ hãi, lời gì cũng có thể nói ra được!"

Lương quý phi khóc sụt sùi: "Trung Sơn Vương, tại sao người muốn hại ta? Ta không có đắc tội người mà!"

Đúng lúc này, vài ngự Lâm Quân phi thân xuống, trong tay mang theo một thị vệ áo đen, bẩm báo: "Hoàng thượng, đã bắt về quy án, chỉ là, hấn đã cắn lưỡi tự sát! Trên người hấn, tìm được mấy phong thư."

"Thư từ gì? Cầm qua!" Hoàng đế lập tức vươn tay.

Lạc Vân Hi nhìn thấy thi thể kia, lo sợ bất an đi tới sau Quân Lan Phong, kéo ống tay áo hấn.

Quân Lan Phong nghiêng đầu, có ý ngăn cản nàng, dùng mặt ngữ truyền âm: "Là kẻ thể thân, đã sắp xếp xong xuôi."

Lạc Vân Hi gật đầu, chỉ là có chuyện thư từ này, xem ra hiệu suất làm việc của Quân Lan Phong quả thực rất cao, tuy là nàng nghĩ kế, có thể sắp xếp thời gian chuẩn như vậy, hẳn quả thật làm rất chặt chẽ.

Hoàng đế nhìn thư từ kia, ném vào mặt Lương quý phi vừa ngã: "Nói láo nữa đi, lại còn muốn đổ trách nhiệm lên người khác! Người, tiện nhân này!"

Lương quý phi chợt cảm thấy không ổn, tay run run nhặt một phong thư trên mặt đất lên, mới nhìn qua, lập tức không chịu nổi, hai mắt ứa ra nước.

Lá thư trên tay, lại là bút tích của mình, vừa mở đầu, chính là cái xưng hô hết sức buồn nôn!

Nàng ta biết, lần này thật sự xong rồi, người hại nàng ta, thật sự giỏi tính toán!

Nhìn một nửa, nội dung càng ngày càng không thể đọc, nàng ta cũng không nhìn được nữa, nằm ở đó, khóc rống kêu oan.

Hoàng đế xoay người lại, ánh mắt lạnh lùng nheo lại, Lạc Vân Hi nhìn thấy vào biểu tình trên mặt hấn hết sức dữ tợn, giọng nói tàn khốc từ trong miệng thốt ra từng chữ: "Ban thưởng ba thước lụa trắng!"

Lạnh giọng nói xong, hoàng đế vung ống tay áo một cái, nhanh chân bước ra khỏi Thiên Điện.

Lương quý phi kêu thảm một tiếng, thật sự ngất đi.

Lạc Vân Hi nhìn quen sự sống chết ở thế gian, nhưng cũng không nhịn được lạnh run cả người.

Ở cổ đại này, sự sống còn, chỉ là một ý nghĩ của người khác sao?

Đang nghĩ ngợi, tay phải bị một cái bàn tay to nắm chặt lấy, nàng ngẩng mặt lên, đã nhìn thấy ánh mắt cực kỳ lo lắng của Quân Lan Phong.

"Đừng sợ." Hắn dùng khẩu hình nói, rồi buông tay nàng ra, phất ống tay áo với ngự Lâm Quân đứng bên cạnh.

Những kia ngự Lâm Quân thấy ý của hắn, lục tục lui ra ngoài, hai người cuối cùng trong số họ cũng khiêng Lương quý phi xuống dưới.

Mặt Lương quý phi hướng xuống phía dưới, Lạc Vân Hi cũng chẳng nhìn thấy gương mặt yêu mị kia, chỉ thấy mái tóc dài rối tung buông thõng xuống, trâm cài rơi đầy đất, vạt áo dơ đầy bẩn thỉu, đầu còn đáng vẽ trong cung yển chút nào?

Trong sân, chỉ còn lại hai người Quân Lan Phong và Lạc Vân Hi.

Quân Lan Phong nắm chặt tay của nàng, mặc dù không nói chuyện, nhưng rõ ràng là đang lo lắng cho nàng.

Lạc Vân Hi nở nụ cười nói: "Ta không yếu ớt như vậy, kẻ độc như vậy còn có thể nghĩ ra được, còn sợ kết quả của nó sao?"

Quân Lan Phong đưa tay, vuốt lên tóc mai của nàng bị gió thổi tung: "Nếu như nàng ta không chết, không chừng ngày nào đó người chính là người ngã xuống, cho nên, không cần để ý làm gì."

Lạc Vân Hi cười một tiếng: "Không đâu, ta không ngốc như vậy, biết rõ đó là kẻ thù của ta, mà còn có thể hạ thủ lưu tình! Đi, chúng ta đi đưa tiễn nàng ta đoạn đường cuối cùng!"

Nàng sẽ làm Lương quý phi đi rất an tâm, tuyệt đối không đến mức chết đến nơi rồi còn không biết người râtý là ai, chuyện tàn nhẫn như vậy, nàng sẽ không làm, nàng chỉ biết làm tàn nhẫn hơn mà thôi, nói ví dụ như để nàng ta chết không cam lòng!

Trong Hoa Dương Cung, một mảnh buồn bã, cung nhân trong cung đều bị đuổi đi, nhiều tầng ngự Lâm Quân đang bao vây cả cung điện, từ xa nhìn lại, chỉ thấy đèn đuốc nơi đó yếu ớt bập bùng trong đêm đen, lúc sáng lúc tối, âm u đáng sợ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nữ nhân la khóc.

"Nương nương, nên lên đường rồi." Dưới ngọn đèn dầu mờ tối, tay một tên ngự Lâm Quân nâng lụa trắng, mặt không hề có cảm xúc nào nói.

"Không, ta không muốn!" Thân thể Lương quý phi vì sợ hãi mà co thành một cục, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, hai tay vung loạn, hai chân đạp loạn, miệng lại sợ hãi quát to lên, giống như mất đi ý thức.

Ngự Lâm Quân hướng dán vào Lãng Hoa giấy dán cửa sổ bách hợp cửa sổ liếc nhìn, trên giấy dán cửa sổ chiếu đến một vệt hắc ảnh cao lớn, hắn vội vàng lui lại lụa trắng, lui ra khỏi phòng, rất nhanh đã không gặp qua.

Lạc Vân Hi và Quân Lan Phong đi vòng vào chủ điện, quần áo cả người Lương quý phi nhu vừa lẫn trong bùn đất ra, tóc đen bị nàng ta kéo đứt đầy đất, nàng ta còn đang kêu to: "Không cần, ta không muốn chết! Không cần!"

"Nương nương, người đã chết, nơi này là địa ngục ở hoàng tuyền." Lạc Vân Hi cong môi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

"Người là ai?" Lương quý phi gấp gấp mở mắt, nghe được giọng nói quen thuộc như vậy, theo bản năng thốt lên.

Người đầu tiên nàng ta nhìn thấy, là Quân Lan Phong.

"Trung Sơn Vương!" Nàng ta đã không còn tự hỏi giọng nói quen thuộc kia là ai nữa, bỗng nhiên từ trên đất ngồi dậy, ra sức bò về hướng Quân Lan Phong, thê lương nói: "Vương gia, tại sao người muốn hại ta như vậy! Ta không đắc tội người mà! Vương gia, cứu ta với, cầu xin người cứu ta!"

Nước mắt nóng hổi từ trong hốc mắt của nàng ta chảy xuống, như trân châu đứt khỏi dây, đổ rào rào xuống, sắc mặt của nàng ta đầy vẻ sợ hãi cực độ, giọng điệu cũng đã hoàn toàn không tao nhã như thường ngày, mà giống như một con ma hét lên.

Tay phải Quân Lan Phong đưa ra, ba thước lụa trắng từ trong tay hắn bay ra, giống như một cái dây lụa đang bay múa, cực kỳ đẹp, chỉ có điều, loại đẹp này, ở hậu cung, là cực hạn khi rơi xuống và bị thiêu cháy.

Người Lương quý phi muốn bò qua bị lụa trắng cuốn chặt lấy, không thể động đậy chút nào, nàng ta ngửa mặt, khăn giọng tru lên, như đã thú than khóc.

"Lương quý phi, sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như thế chứ?" Lạc Vân Hi lên tiếng nói: "Vốn dĩ, ta cũng không muốn lấy mạng của người, thế nhưng, người lại đi chọc giận ta."

Nếu như hôm nay không loại trừ nàng ta, ngày khác, mình cũng sẽ bị nàng ta loại trừ.

Rất cực lúc này Lương quý phi mới chú ý tới nàng, nàng ta kinh ngạc kêu lên: "Lạc Vân Hi ư?"

Quân Lan Phong không muốn Lạc Vân Hi cùng người nữa điên như Lương quý phi này nói nhiều, ngăn cản ánh mắt đỏ như máu của Lương quý phi bắn về phía Lạc Vân Hi, nói: "Hiện tại, người đã biết vì sao bốn vương phải làm như vậy đối với người rồi chứ? Người luôn muốn nghĩ cách để làm hại Hi nhi, so làm hại bốn vương còn đáng chết hơn!"

"Người... hai người các người có quan hệ gì?" Lương quý phi nhìn hai người đứng chung một chỗ, run giọng hỏi.

Lạc Vân Hi cau mày, khoe miệng Quân Lan Phong khẽ nhếch lên: "Nàng là người bạn Vương Hi yêu."

Con người Lương quý phi kịch liệt co lại, sao lại như vậy? Lạc Vân Hi và Trung Sơn Vương sao? Điều này, điều này sao có thể!

"Ta không tin! Nàng là Lạc Vân Hi!"

Nàng ta vốn không thể tiếp thu sự thực này, hai cái người này vốn không có liên quan gì đến nhau, làm sao lại...

Quân Lan Phong nhắc cao giọng, lập lại lần nữa nói: "Lạc Vân Hi là người trong lòng ta, không được sao?" Hắn nói, liếc nhìn mắt sắc mặt khác thường của Lạc Vân Hi, trong lòng lại thả lỏng, rốt cục có thể quang minh chính đại nói ra những lời này ngay trước mặt một người khác.

Lương quý phi lắc đầu mạnh mẽ, động tác bây giờ của nàng ta, cũng chỉ chối bỏ ý nghĩ trong đầu. Trung Sơn Vương, nam nhân khiến người không dám vọng tưởng như vậy, vậy mà lại nói hấn thích Lạc Vân Hi! Là đầu óc nàng ta hỏng rồi, hay là thế giới này quá giả?

"Lương quý phi, trong mắt người, ta ước chừng chỉ là một cái phế vật mà thôi!" Lạc Vân Hi nhìn ra ý cầu Lương quý phi, cười lạnh một tiếng nói: "Nhưng ta phải nói cho người biết, chuyện xảy ra hôm nay, là một tay ta bày kế, người tin không?"

Nữ tử tuy sửa đổi dung mạo, nhưng con người thanh đậm kia, lại không tránh không né mà nhìn nàng, dường như nhìn vào sâu trong nội tâm của nàng ta!

Lương quý phi bị ánh mắt tập trung của nàng nhìn tới sợ hãi, nội tâm của nàng ta, từng chút bị đóng băng lại.

Đáng sợ nhất trên thế gian không phải người có một đối thủ mạnh mẽ, mà là người bị người kia xem thường, người không tầm thường chút nào, bất chợt lắc mình là biến hóa, biến thành kẻ thù của người, thế nhưng vừa ra tay đã trực tiếp công kích chỗ yếu ớt nhất!

Lạc Vân Hi, thực sự quá đáng sợ!

Nàng ta muốn mở miệng nói chuyện, Quân Lan Phong lại nhắc tay, một vật gì đó bay thẳng vào trong miệng nàng ta, rồi đưa tay kéo Lạc Vân Hi qua, nói: "Không nhìn nữa, đi thôi."

Lạc Vân Hi không cố chấp nữa, theo hắn ra khỏi điện, phía sau, Lương quý phi há to mồm, mí mắt như muốn rách cả ra, nhưng không phát ra được một tiếng động, cho đến khi ngự Lâm Quân tiến tới, mờ lụa trắng trên người nàng ta ra, ánh mắt hung ác, quần lụa trắng ở trên cái cổ trắng nõn của nàng ta, kéo căng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Ta nhìn người ngủ

Editor: thu thảo

Hoàng đế không về Kim Hoa điện nữa, thời điểm Quân Lan Phong và Lạc Vân Hi vào điện, đã có ngự Lâm Quân báo chuyện Lương quý phi bị ban chết cho thái hậu và hoàng hậu.

Lúc này, hoàng đế không ở đây, triều thần đều nâng chén nói chuyện vui vẻ, xem ca múa mừng cảnh thái bình, bầu không khí vô cùng sôi nổi, bởi thế, lúc thái hậu ngồi trên cao đột nhiên đứng lên, bọn hắn đều không biết chuyện gì phát sinh, theo bản năng mà ngừng nói chuyện, nhìn về phía thái hậu.

Đại điện yên lặng, tiếng nói bén nhọn của thái hậu vang lên đặc biệt rõ ràng: "Cái gì? Quý phi bị ban chết?"

Gương mặt bảo dưỡng rất tốt của nàng ta bao phủ bởi sự nghiêm túc và kinh ngạc cần chứng thực, tin tức này tới có chút bất ngờ.

"Quý phi sao?" Dưới điện, Lương Tông Phủ run giọng hét to một tiếng, Thiên Dạ có thể có mấy quý phi đây? Vén vén chỉ có một mình muội muội của hắn được phong làm quý phi mà thôi! Đại nãi xoay tròn, hấn lao ra khỏi chỗ ngồi.

"Phụ thân!" Trong góc Lương Diệp Thu cũng đuổi tới, nhìn bước chân phụ thân lao đảo, sự sợ hãi trong lòng hắn càng thêm sâu.

Ngự Lâm Quân không dám ngắt đầu nhìn thẳng thái hậu, hạ thấp giọng, nói ngắn gọn chuyện đã xảy ra ở Thiên điện, đây là chuyện xấu trong hoàng thất, không thể để nhiều người biết, cho nên hẳn không dám lớn tiếng, giọng nói chỉ đủ để cho thái hậu, hoàng hậu nghe thấy thôi.

"Quý phi nương nương sao lại bị ban chết?" Lương Tông Phủ kích động hỏi, song tay lại nắm chặt hai vai ngự Lâm Quân.

Một bên hoàng hậu cũng khó có thể tin được, u mê nửa ngày, nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm, Lương quý phi, thường xuyên sĩ diện trước mặt nàng ta, chết rồi ngược lại rất tốt.

Ngự Lâm Quân không biết không biết có nên nói hay không, trước mặt chính là Lương Tông Phủ đại nhân đang hét to: "Nói đi, người nói mau!"

Sắc mặt Thái hậu trầm xuống, quát lên: "Lương thị lang, người lưỡng cuống vừa thôi!"

Lương Tông Phủ bị dọa kinh hãi (kinh ngạc, sợ hãi) buông lỏng tay, ngự Lâm Quân kia vội vàng chạy ra ngoài, thái hậu hạ thấp giọng, nói: "Quý phi không trong sạch, gặp gỡ riêng với người khác tại Thiên điện, làm hoàng đế nổi giận, cho nên ban cho cái chết."

Rốt cuộc là người trải qua sóng to gió lớn, trong nháy mắt thái hậu đã khôi phục sự trấn định thông dong như ngày thường.

Lương Tông Phủ lại một lần nữa xác nhận lại việc này từ trong miệng thái hậu, trong đầu một khoảng trống rỗng, chân chân mềm nhũn, đổ ra sau, Lương Diệp Thu vội vàng đỡ lấy hắn, tiếc thay, trong lòng hắn cũng đau đớn không kém, không đứng vững được, cung nữ thái giám bên cạnh vội vàng đỡ lấy hai cha con.

"Đại nhân nén bi thương!"

Lương Tông Phủ lắc đầu, chợt đứng vững gót chân nói: "Ta muốn đi gặp mặt nàng (Lương quý phi) lần cuối!"

Hắn vừa quay đầu, đã nhìn thấy một bóng dáng cao lớn phía trước, thái giám cung nữ bên cạnh cùng kêu lên: "Trung Sơn Vương!"

Chân Quân Lan Phong mang theo sương lạnh nhanh chóng đi tới, Lương Tông Phủ vừa nhìn thấy hắn, chân mềm nhũn, quỵ xuống, nước mắt rì rào chảy ròng ròng ra: "Vương gia!"

Lạc Vân Hi ở sau lưng Quân Lan Phong, thấy rất rõ ràng hai phụ tử Lương gia thương tâm gần chết, nàng buông xuống đôi mắt đẹp, nghĩ thầm, Lương quý phi ở hậu cung nhiều năm, tay nhiễm máu tươi, như bản thân nàng ta từng nói, những phương pháp ác độc kia, không biết thí nghiệm trên bao nhiêu người rồi, có chết cũng chưa hết tội!

Sắc mặt Quân Lan Phong lạnh lùng, nói: "Lương đại nhân, quý phi đã chết, nếu như không muốn liên lụy đến Lương gia, thì không cần làm ra vẻ khiến thánh thượng chán ghét thế này!"

Trong lòng Lương Diệp Thu kinh ngạc, lời nói này có lý, hắn nhanh tay nâng phụ thân dậy, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Phụ thân, mạng cô cô đã không thể cứu lại, chúng ta hãy nghe Trung Sơn Vương đi."

Lương Tông Phủ đè sự đau lòng xuống, suy nghĩ lời của con trai một lần, gật đầu, đứng lên, hành lễ với Trung Sơn Vương: "Vương gia, coi như là vì Vô Nhan, việc này, còn phải xin Vương gia ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu, để xoa dịu lửa giận của thánh thượng."

Ý hắn muốn nói, tất nhiên là không nên để hoàng thượng mang lửa giận đốt tới Lương gia.

Mặt Quân Lan Phong không biến sắc, tự nhiên nói: "Hoàng thượng làm thế nào, không phải do bản Vương Năng quyết định, hi vọng Lương đại nhân có thể rõ ràng đạo lý này."

Lương Tông Phủ không chắc hẳn có nguyện ý để chuyện của Lương gia trong lòng hay không, nhưng nghe ý của hắn, dường như là không thể quyết định trái ý hoàng đế, nhưng vẫn có thể làm ảnh hưởng tới quyết định đó, lúc này mới thấp giọng nói cảm ơn.

Quân Lan Phong lướt qua hắn, đi tới bên cạnh thái hậu, nói nên tìm cách xử lý chuyện này để nói với người ngoài, mặt thái hậu trầm lãnh, nhìn người cả điện kinh ngạc không thôi, khẽ nhủ mảy.

Hoàng hậu thừa cơ nêu ý kiến: "Thái hậu, hoàng thượng không tới, lòng người cũng có chút loạn, ta thấy, nên kết thúc yến hội thôi!"

Ánh mắt Thái hậu đảo qua trên mặt Đoan Mộc Triết, cuối cùng gật đầu.

Quân Lan Phong cũng hướng về phía thái hậu chào một tiếng, thái hậu dặn dò: "Lan Phong, Lạc Vân Hi không tuân thủ lễ pháp, người phải giáo dục nặng nề hơn, nếu như nàng u mê không tỉnh, thì để cho Lạc Thái Úy đưa nàng về Dương Thành, đừng để người khác nghĩ đến đều khó chịu."

Không tôn trọng Hoàng thất, thái hậu cực kỳ ghét những người như vậy, thường thì sẽ ban chết, chỉ là nhìn đến dáng vẻ trước mắt của hoàng đế, dường như muốn bảo vệ nàng, mà thái hậu nghĩ sau khi bất ngờ trông thấy vẻ lạnh lợi của Lạc Vân Hi, thật sự cũng không muốn giết nàng, ngược lại chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Khóe miệng Quân Lan Phong nhẹ cong, ánh mắt không một tiếng động thoáng nhìn sau lưng, nói: "Ta nhất định sẽ dạy dỗ cho nàng nhu thuận nghe lời."

"Ừm." Thái hậu đáp một tiếng, trong lòng xẹt qua một chút cảm giác không thích hợp, chỉ là nó trôi qua rất nhanh, khó mà nắm bắt được.

Nếu như nàng ta ngẫm nghĩ, sẽ phát hiện ngay, từ nhỏ Trung Sơn Vương đã lạnh lùng ít nói, coi như là giúp nàng ta và hoàng đế giải vây, đỡ lấy cái cục diện hỗn loạn này, nhưng sao lại tự mình dạy dỗ một cô gái chứ?

Quân Lan Phong ra khỏi đại điện, Lạc Vân Hi vẫn đi theo, nghĩ đến chuyện phải tới Trung Sơn vương phủ, đôi mày thanh tú đã hơi nhăn lại, thật là chuyện phiền toái!

Nàng đang đi đường, bất chợt chớp mũi đau xót, cả khuôn mặt đụng vào một vật cứng rắn như bức tường.

"Người đi đường kiêu gì vậy!" Trong lòng Lạc Vân Hi đang buồn phiền, đầu nghĩ tới Quân Lan Phong lại đột nhiên dừng lại nàng đột ngột như vậy, lúc này tức giận quát.

Sau khi Quân Lan Phong ngăn người, khóe mắt hơi nhú lại, chỉ thấy bốn phía không thiếu triều thần đang chuẩn bị ra về, nghe tiếng gào này, đều giật mình nhìn sang.

Lạc Vân Hi cảm thấy ai cũng nghi ngờ nhìn mình, lập tức cúi đầu, khom lưng hành lễ nói: "Vương gia, ta sai rồi, ta không biết là ngài."

Quân Lan Phong không nói gì.

Những triều thần kia thấy thế, lập tức đánh mắt sang chỗ khác, quay đầu, giả vờ không nhìn thấy, chỉ là trên mặt đầy vẻ kinh ngạc không thể che giấu nổi.

Mặt Quân Lan Phong đen lại, tức giận trách mắng: "Nơi này là hoàng cung, người người đừng phải nếu không phải bốn vương cũng sẽ là một vị chủ tử nào đó, lúc đó người cũng dám lớn tiếng như thế sao? Sau khi trở về nhìn xem bốn vương sẽ xử phạt người thế nào!"

Sau khi mắng xong, hắn không nhìn Lạc Vân Hi nữa, xoay người mà đi, Lạc Vân Hi cúi đầu, run rẩy bầy đuổi tới.

Đến khi hai người đi xa, những đại thần này mới nhẹ nhàng thở ra.

Một vị trong đó là Cốc đại nhân, thừa tướng đương triều, hắn hạ thấp mặt, giọng nói đầy ngạc nhiên: "Không ngờ nô tài của Trung Sơn Vương lại có người như vậy."

Đoạn đề đốc vốn có quan hệ tốt với hắn, tức là phụ thân Đoạn Tâm Vũ, lắc đầu nói: "Người của Trung Sơn Vương, chắc chắn cũng chẳng phải người bình thường."

Một thư sinh mặt trắng khác cười nói: "Chẳng phải người bình thường, chẳng lẽ là thần tiên sao?"

Mấy người cười ha ha, một người khác nói: "Hiện tại Trung Sơn Vương là nhân tài hiếm thấy của Quân gia trong mấy trăm năm qua, tuy tuổi tác hắn nhỏ hơn chúng ta, nhưng ai trong các người dám nói, nhìn thấy hắn, trong lòng không có cảm giác ngọt ngào vậy?"

Im lặng một lát, Cốc thừa tướng cười cười giảng hoà nói: "Cũng là làm quan cùng triều, Trường Giang sóng sau dề sóng trước, chúng ta đi uống một chén thôi, đừng hoàng làm tốt chuyện của mình là được." mấy người đi xa, một bóng đen lén lút từ sau tầng đá lớn đi ra, chợt cổ tay mảnh khảnh bị một bàn tay to bóp lấy, kéo lại chỗ cũ.

Quân Lan Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mùi vị nghe lén không tệ đúng không?"

Lạc Vân Hi nhe răng cười, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn hắn: "Tất nhiên không tồi rồi, ta đã nói rồi, chúng ta vừa đi, bọn hắn nhất định sẽ thảo luận về người, không ngờ, mấy lão già này còn sợ người đó!"

Quân Lan Phong bất đắc dĩ mà liếc nhìn Kim Hoa điện sắp hết người, thấp giọng nói: "Không đi nữa, đi nữa liền lộ hết!"

Hai bóng người, một cao một thấp, một cường tráng một nhỏ bé, đi vào trong bóng tối, ánh trăng kéo bóng hai người xuống, một dài một ngắn, dần dần, hai bóng đen cùng bóng cảnh lá rậm rạp cùng lặn vào một chỗ, cũng không thấy rõ nữa.

Bánh xe ngựa quay vang lên dưới ánh trăng, xe ngựa màu đen đi thẳng đến trang viên ở ngoại ô, nơi đây là chỗ ở của Quân Lan Phong.

Cửu Sát nhận được mệnh lệnh, đầu tiên là thu thập một gian phòng tốt, cho Lạc Vân Hi dùng, Lạc Vân Hi vừa đến trang viên, Xuân Liễu đã ra đón, kêu lên: "Tiểu thư, nước tắm đã pha xong."

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, ánh mắt liếc về hướng Quân Lan Phong bên cạnh: "Sao Xuân Liễu lại ở chỗ này?"

Quân Lan Phong đáp: "Nàng ta không tới đây, ta đi đâu tìm người hầu hạ người đây?"

Lạc Vân Hi thấy buồn cười, cái tên này cũng suy nghĩ thật là chu đáo, nếu để cho thái hậu biết, mình tới đây không chỉ không bị phạt, mà ngay cả nha hoàn thân cận cũng tới đây hầu hạ mình, chắc là nàng ta tức hộc máu luôn!

Trong trang viên đủ loại cây xanh, đầy đủ hoa quả rau dưa, Lạc Vân Hi trong nhà tắm rửa, Xuân Liễu đã nói chuyện líu ra líu rú không ngừng ở bên ngoài, cảm thấy tất cả những thứ ở nơi này đều rất mới mẻ.

Nàng ấy đang nói rất hăng say, Lạc Vân Hi mặc quần áo trong màu trắng từ sau bình phong đi ra, thanh tú ngấp một cái, nói: "Nhanh đi đổ nước tắm, rồi tắm giặt sạch sẽ mà ngủ đi!"

Xuân Liễu dạ một tiếng, rồi nói: "Tiểu thư ngủ trước đi, sáng sớm ngày mai kêu người đến đổ nước tắm được." Nàng ấy đi ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Lạc Vân Hi đi cầm then cửa, quay đầu nhìn lại, nhà kê trang trí đơn giản, một bàn, một ghế dựa, một tủ, một giường, một bình phong, chỉ thế thôi.

Giường là giường gỗ cứng như nhà bình thường, nhưng Quân Lan Phong sai người lót thêm một tầng chăn bông, cảm giác mềm mại, ở trên cùng trải một cá chiếu, làm từ cỏ lau, mặt ngoài bóng loáng, tuyệt đối không làm tay khó chịu, còn lộ ra cảm giác mát mẻ.

Lạc Vân Hi nằm ở trên chiếu, nhưng mãi chẳng chợp mắt được, trong đầu trôi tới trôi lui cũng là cái hôn cực nóng đêm nay.

Bất chợt, trên cửa vang lên tiếng gõ, kèm theo giọng nói đầy nghi ngờ của Quân Lan Phong: "Hi nhi, còn chưa ngủ sao?"

Lúc này Lạc Vân Hi mới nhìn về phía đèn lồng treo ở đầu giường, nàng dùng cánh tay chống người lên, để mái tóc xõa sau đầu, thở ra một hơi rồi thối nển, đèn lồng cũng mất ánh sáng, gian phòng rơi vào một vùng tăm tối.

Nàng mới lên tiếng: "Chuẩn bị ngủ."

Bên ngoài yên lặng một lát, Quân Lan Phong thấp giọng nói: "Ta đi vào một chút."

Nhịp tim Lạc Vân Hi lập tức nhanh thêm mấy phần, có chút bối rối nói: "Đừng vào, ta đi ngủ đây."

Chỉ tiếc, nàng còn chưa nói xong, Quân Lan Phong đã đẩy cửa sổ ra nhảy vào, tuy trong bóng tối, nhưng hấn đi như là có đèn đuốc sáng choang, hấn trực tiếp đi tới giường, ngừng ở trước giường, cách đúng ba thước.

"Ta nói, đừng vào mà!" Giọng nói của Lạc Vân Hi có chút phát cáu.

Quân Lan Phong hơi cau mày nói: "Ta sợ ngươi vì chuyện trong cung mà không ngủ được."

Lạc Vân Hi nghe được hấn nói như vậy, vốn đang muốn quát mắng đuổi hấn ra cửa hơi ngưng lại, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, nhẹ giọng nói: "Không có chuyện gì, ta không phải nói rồi sao, ta không sợ hãi gì cả."

Quân Lan Phong lại đi về phía trước một bước dài, tự nhiên ngồi xuống cạnh giường, nói: "Ta vẫn không yên lòng, nếu như ngươi không sợ, sao đến giờ cũng không ngủ?"

"Ta..." Lạc Vân Hi không có gì để nói, nàng cũng không thể nói nàng lại nghĩ đến chuyện xảy ra trong cung kia!

Giờ khắc này, nàng coi như đã thích ứng với bóng tối trong phòng, ánh trăng vừa vịn xuyên qua giấy dán cửa sổ, chiếu vào trong nhà, ánh trăng mịn mờ đặc chiếu thành một mảnh trắng xóa trên đất.

"Ngủ đi, ta nhìn ngươi ngủ." Quân Lan Phong dịu dàng nói.

"Ừm." Lạc Vân Hi cũng không muốn nói gì khác, nằm xuống, quay mặt vào tường, đưa lưng về phía hấn, không ngờ được, nàng lại nhanh chóng ngủ say.

Ở hiện đại, đây là chuyện không thể nào xảy ra.

Coi như là ở cùng một chỗ với Lang, nàng cũng tuyệt đối không dễ ngủ như vậy.

Một giấc ngủ kéo dài đến hừng đông, sau khi tỉnh lại, Xuân Liễu đưa nước rửa mặt tới, cũng mở túi quần áo ra, lấy mấy chiếc áo mang từ Vân Các tới đưa cho Lạc Vân Hi chọn lựa, Lạc Vân Hi mặc áo dài màu vàng, phối hợp vừa vặn với váy dài màu trắng.

Xuân Liễu chải đầu cho nàng, lúc đi ra, Lạc Vân Hi chớp mắt đã nhìn thấy Quân Lan Phong đứng chờ trong sân.

"Dậy rồi sao?" Quân Lan Phong cười nhẹ nhìn nàng: "Đi dùng bữa thôi."

Lạc Vân Hi ừ một tiếng, đi cùng hấn đến phòng ngoài dùng đồ ăn sáng, trên bàn để cháo ngô tỗ yến, đủ loại đồ ăn sáng, so ra còn nhiều món hơn Vân Các.

Lạc Vân Hi hỏi hấn sắp xếp việc hôm nay thế nào, Quân Lan Phong nói: "Bây giờ ngươi không thể đi đâu, ta ở đây cùng ngươi thôi, gọi người đưa công văn đến nơi này."

Lạc Vân Hi không đồng ý: "Ngươi còn đang bận việc của mình, vậy ngươi còn ở nơi này, như vậy ta chơi còn vui gì nữa?"

Đề nàng cùng Quân Lan Phong cùng chơi đùa ư, hay là thôi đi! Có thể chơi hay không thì đến chỗ chơi lại là một vấn đề, nếu lại chơi làm ra chuyện gì thì nàng thật sự đi luôn.

Quân Lan Phong có chút không vui, mày trầm xuống, nói: "Nhà của ta, ta vẫn không thể ở lại sao?"

Trần Lạc Vân Hi hiện lên mấy vạch đen, không thèm nhắc lại, nhanh chóng húp cháo.

"Chậm một chút!" Quân Lan Phong sợ tới mức thả bát cháo cầm trong tay xuống, giữ chặt hai tay nàng, cướp lại chén cháo của nàng, nhìn về phía nàng bằng ánh mắt đầy vẻ không vui: "Không ai giành với ngươi, uống nhanh như vậy làm gì? Không nhớ ngươi bị bệnh dạ dày sao!"

Lạc Vân Hi thấy hắn quan tâm bản thân, cong miệng lên, giọng nói mang thêm mấy phần châm chọc: "Dạ dày là của ta, nếu thật sự muốn nó tốt, lúc trước còn liều mạng cướp nhân sâm ngàn năm của ta cho vị hôn thê của ngươi dùng làm gì! Còn nói không thích nàng ta nữa, vậy mà bề ngoài lại biểu hiện quan tâm lung tung, mặc dù nói ngươi là Vương gia, nhưng cũng không thể như vậy!"

"Hi nhi!" Giọng Quân Lan Phong rõ ràng yếu đuối hẳn, trong mắt xẹt qua thống khổ: "Đừng làm tổn thương ta có được hay không?"

"Ta thực sự nói thật mà." Mặt Lạc Vân Hi không có biểu tình dư thừa.

"Được được được, ta sai rồi, ta xin ngươi, xin ngươi chậm rãi uống chén cháo này, xin ngươi tự chiều cổ mình tốt dạ dày mình, có được hay không?" Quân Lan Phong nâng cháo lên, đưa vào tay nàng, trong mắt khó nén vẻ cầu khẩn, không còn vẻ lạnh lùng thường ngày, nếu có, chỉ là ăn nói khép nép thôi.

Lạc Vân Hi khẽ thở dài, đón nhận cháo, không nhìn hắn nữa, nhẹ nhàng uống cháo.

Dùng hết đồ ăn sáng, Lạc Vân Hi không muốn mất to mắt nhỏ nhìn Quân Lan Phong thế này, liền nói: "Mượn xe ngựa dùng một lát, ta đi dạo phố, ta dịch dung, thái hậu sẽ không phát hiện."

Chỉ cần mấy hôm nay nàng không về Lạc phủ, thái hậu sẽ không phát hiện, Quân Lan Phong buồn buồn trả lời một tiếng, rồi sai Cửu Sát đi sắp xếp, nói: "Ta cũng phải về kinh thành xử lý mấy chuyện, buổi trưa cùng dùng bữa."

Lạc Vân Hi không tỏ rõ ý kiến, đang muốn đi ra ngoài, một người hầu trong trang phục chạy như bay đến, chính là Thổ Mập, hắn lớn tiếng kêu lên: "Chủ tử, Lục hoàng tử và thập nhị hoàng tử đến!"

"Bọn hắn tới sao?" Lúc Lạc Vân Hi nghe tới Lục hoàng tử, trong lòng cũng không phản ứng, biết được Đoàn Mộc Kỳ cũng đến, lập tức vui vẻ, mau chóng bước ra.

Phía sau, ánh mắt Quân Lan Phong tối sầm lại.

Nàng cứ quan tâm Đoàn Mộc Triết như vậy sao? Chẳng trách tối hôm qua không ngủ được, nhất định là nghĩ về hôn sự của Đoàn Mộc Triết và Lạc Phi Đình!

Thổ Mập thấy sắc mặt chủ tử nhà mình nhìn không tốt, không dám nhiều lời, Quân Lan Phong lại nhanh chân đi theo ra ngoài.

Bên ngoài, Đoàn Mộc Triết và Đoàn Mộc Kỳ đứng song song nhau, bên cạnh hai người là mỗi bên một con ngựa cao lớn, Lạc Vân Hi chạy ra, kêu lên: "Đoàn Mộc Kỳ!"

"Lạc Vân Hi, ngươi không có chuyện gì chứ?" Mặt Đoàn Mộc Kỳ đầy vẻ vui sướng đi tới.

Gương mặt Đoàn Mộc Triết, giống như bao phủ một tầng hơi sương trông rất khó coi, tiếng thứ nhất Hi nhi gọi lại không phải hắn, thật sự thay đổi... Thế nhưng, mặc kệ nàng thay đổi thành bộ dạng gì, đó đều là Hi nhi cùng hắn lớn lên!

"Nàng có thể có chuyện gì đây?" Giọng nói rét lạnh của Quân Lan Phong từ phía sau truyền đến.

Tay Đoàn Mộc Kỳ lôi kéo ống áo tay Lạc Vân Hi run lên, cười khan một tiếng: "Trung Sơn Vương."

Quân Lan Phong trầm giọng nói: "Nếu thái hậu đã muốn ta đến quản giáo nàng, các ngươi cũng không nên tới, miễn cho thái hậu giận lây sang Lạc Vân Hi."

Đoàn Mộc Kỳ gật đầu: "Chỉ cần người không làm tổn thương nàng, chúng ta cũng yên lòng."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Hiểu lầm trong thư phòng

Editor: thu thảo

Quân Lan Phong lạnh lùng dán mắt vào hắn, ánh mắt như kiếm rút ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén, hắn lạnh lùng hỏi: "Nàng có quan hệ gì với người?" Giọng nói vô cùng nghiêm khắc.

Đoan Mộc Kỳ bị hoảng sợ, lùi về sau một bước, lắp bắp nói: "Nàng, nàng là bạn ta."

Quân Lan Phong ném ánh mắt về hướng Đoan Mộc Triết, lần này, giọng nói càng lạnh buốt hơn: "Vậy Lục hoàng tử thì sao? Lạc Vân Hi với người có quan hệ như thế nào?"

Đoan Mộc Triết trầm tĩnh, vẫn chưa vì giọng điệu lạnh lùng của Quân Lan Phong hỏi han mà thay đổi mấy phần, cau mày nhìn về phía Lạc Vân Hi, hỏi ngược lại: "Vương gia, chuyện này quan trọng sao?"

Quân Lan Phong cũng nhìn về phía Lạc Vân Hi, nhếch môi cười, nhưng giọng nói không hề có ý cười: "Tất nhiên là không quan trọng, bản vương thiếu chút nữa đã quên, Lục hoàng tử muốn cùng đệ nhất mỹ nhân Thiên Dạ đính hôn, tính ra Lạc Vân Hi cũng là em vợ của người thôi, cho nên, biểu hiện loại quan tâm này cũng là việc nên làm."

Đoan Mộc Triết ngẩn ra, không ngờ hắn lại nói như vậy, không khỏi chột dạ nhìn Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi nở nụ cười xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xán lạn, vẫn chưa có chút nào không vui: "Ta và Đại tỷ của ta không có tình cảm, cho nên, đại tỷ phụ, người cũng không cần quan tâm đến ta, miễn cho đại tỷ biết được, sẽ hiểu lầm!"

Đại tỷ phụ... Cái từ này thật sự khiến mặt Đoan Mộc Triết hoàn toàn đen lại, ngay trước mặt Trung Sơn Vương, hắn không thể biểu lộ cái gì, chỉ có thể nói: "Nếu như vậy, vậy thì phiền Trung Sơn Vương giúp đỡ Lạc tiểu thư nhiều hơn. Thập nhị đệ, chúng ta đi."

Đoan Mộc Kỳ nói tạm biệt với Lạc Vân Hi, lên ngựa chạy như bay.

Lạc Vân Hi nhìn bóng dáng hai người đi xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế giễu lạnh lùng, Cửu Sát cũng lái xe ngựa tới.

"Lên xe đi?" Quân Lan Phong nhảy lên xe ngựa trước, vươn tay về phía nàng, Lạc Vân Hi cũng không nắm tay hắn, mà đỡ lấy thành xe, thoải mái nhảy lên.

Khóe miệng Quân Lan Phong nở một nụ cười khổ, không nói gì nữa, chờ hai người ngồi xong, xe ngựa vững vàng chạy về hướng cửa thành.

Lạc Vân Hi nằm cạnh cửa xe, chỉ cảm thấy ánh nắng ban mai xuyên qua chỗ khe mảnh vào cực kỳ ôn hòa, nàng nhắm mắt lại, trong tiếng xóc nảy rất có tiết tấu của xe ngựa, mơ màng chớp mắt.

Quân Lan Phong thấy rõ, khóe mắt khẽ nhếch, nghĩ thầm, ngày thường ở giờ này nha đầu này còn chưa rời giường!

Hắn lặng lẽ tới gần, ngồi bên cạnh nàng, cánh tay trái để trên cửa xe, cách mặt nàng một chút, để giữa lúc đường gồ gề, Lạc Vân Hi sẽ bị ngã xuống.

Cứ như vậy một đường vào kinh.

Nơi cửa thành náo nhiệt, i thương nhân đi lại nối liền không dứt, Lạc Vân Hi bị đánh thức, nhẹ nháy mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngượng ngùng đáng yêu, liếc nhìn Quân Lan Phong, ánh mắt nheo lại, lại nhìn về phía đám người đi lại ngoài cửa sổ.

"Hi nhi, người đi đâu?" Quân Lan Phong quay đầu, nhẹ giọng hỏi.

"Thế nào cũng được." Lạc Vân Hi miễn cưỡng phun ra, lại nhắm mắt lần thứ hai.

Tùy tiện là được, trong lòng Quân Lan Phong khẽ buông lỏng, hắn thật sự không yên lòng để nàng chạy loạn! Liền sai Cửu Sát trực tiếp lái xe ngựa về hướng Trung Sơn vương phủ.

Thư phòng vương phủ sáng sủa mở rộng, giữa phòng là một chiếc bàn màu đen bằng đá cẩm thạch, chất liệu khiến chiếc bàn lạnh lẽo giữa mùa hè khô nóng, khiến người nào cũng cảm thấy cảm thấy mát mẻ.

Quân Lan Phong ngồi ở ghế thái sư phía sau bàn, ngón tay khẽ chọc trên mặt bàn, cảm thụ được mặt đá lạnh lẽo, trước mặt, là vài tướng quân thế hệ trước đang ngồi thành một vòng, thảo luận việc dự trữ lương thực ở biên quan.

Bất chợt, sau tấm bình phong lớn ở thư phòng, vang lên một tiếng nhỏ, mấy vị tướng quân này đều sững sờ, nhất thời không phản ứng kịp.

Quân Lan Phong đã đứng lên, không nói một lời, bước nhanh vào trong bình phong.

"Hi nhi, tỉnh rồi sao?" Hắn đi đến trước giường, thấp giọng hỏi.

"Ừm, miệng ta vừa khát vừa đói." Lạc Vân Hi cài mái tóc ngắn ngang vào sau tai, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng hỏi.

"Đúng vậy!" Nhìn nàng lười biếng, Quân Lan Phong cũng là cười, dời lỗ tai đến cạnh tai nàng, kéo dài âm điệu nói: "Thật lười, sáng sớm mới tỉnh, ăn cơm, lại ngủ một giấc, thời gian làm việc và nghỉ ngơi giống hệt con mèo tam thể vương phủ, mỗi ngày lúc ta gặp lại nó, nó đều kiên trì ôm bụng ngủ đó!"

"Quân Lan Phong, người đi chết đi!" Lạc Vân Hi nghe hấn đánh đồng mình với mèo, vừa buồn cười lại không còn gì để nói, liền đạp một cước về phía bụng hấn.

Quân Lan Phong cười nhẹ, đưa tay nắm nàg chân, cả thân thể Lạc Vân Hi vắn vẹo, theo thói quen làm mèo lộn vòng có độ khó cao, tay Quân Lan Phong cũng không cầm được gì.

Mà giấy thêu trên chân phải Lạc Vân Hi, cũng bởi vì một màn mèo lộn kịch liệt này; mà bay ra ngoài, "đùng" một tiếng, đập trúng bình phong. "Rắc rắc, rầm rầm!" Bình phong làm bằng gỗ cũng không chịu nổi lực đạo của nàng, vài tiếng giòn giã vang lên, mấy đoạn bình phong lần lượt ngã trên mặt đất.

Lạc Vân Hi phát hiện mình làm sai, nhanh chóng đứng lên, vừa quay đầu lại, lập tức ngây người.

Một đầu khác của bình phong, nắm cái nam nhân mặc triều phục theo tiếng vang đứng lên, mặt lộ vẻ sợ hãi, há to mồm nhìn bên này. Mấy người này cũng là võ tướng, tuy tuổi đã lớn, nhưng đáng người khỏe mạnh, khí chất bất phàm, lúc này, họ cũng đều có chút luống cuống.

Bọn hấn nhìn thấy Trung Sơn Vương đi vào một lúc lâu không ra, dường như nghe được bên trong có tiếng nói, tuy nhiên không phân biệt được bên trong đang nói gì, họ dồn dập nghĩ lại, xem trong này sẽ là người nào.

Thế mà, giờ khắc này, bọn hấn nhìn thấy gì?

Sau tấm bình phong sơn thủy là một chiếc giường lớn bằng gỗ tử đàn, trang trí inh xảo, chất liệu xa hoa, bốn phía nạm đủ loại bảo thạch, nóc giường, còn treo dạ minh châu lớn cỡ nắm tay, những điều này chẳng phải trọng điểm, trọng điểm là trên giường ngồi một cô gái.

Chiếc váy màu vàng, váy dài màu trắng, nhan sắc mềm mại, còn trên một bàn chân cô gái kia bị cời chiếc giày thêu, đang duỗi thẳng đùi đẹp thon dài, mà diện mạo của nàng... không ai thấy rõ.

Trong nháy mắt bình phong ngã xuống đất, Quân Lan Phong lập tức phản ứng kịp, cấp tốc kéo nàng vào trong ngực ôm chặt, mọi người, chỉ nhìn thấy một mái tóc đen nhánh, tóc đen như mây, từng sợi buông xuống mép giường.

Tuy chỉ là nhìn thấy cảnh này, nhưng những lão thần đều có chút nóng mặt khó nhin.

Không ngờ, Trung Sơn Vương lại làm loại chuyện giấu vị tiểu thiếp nào đó ở thư phòng này!

Không đúng, Trung Sơn Vương sao lại có thiếp chứ? Trong nháy mắt những lão thần này có chút khiếp sợ, ánh mắt cùng đảo qua giấy thêu nằm dưới đất cách đó không xa, đưa mắt nhìn nhau.

Thiếu niên khí huyết phương cương, là có thể lý giải!

Rất nhanh, trong lòng chúng thần ra kết luận.

Thư không khí trong phòng cực kỳ quái dị, Lạc Vân Hi đầu tựa vào trong ngực Quân Lan Phong, có chút dờ khóc dờ cười.

Đánh chết nàng cũng không nghĩ ra, ngoài bình phong đều là quan chức đương triều ngòi! Như vậy, đây rốt cuộc là nơi nào? Sẽ không phải nơi nghị sự của Quân Lan Phong chứ? Chết tiệt, kẻ lấy oán trả ơn này, vậy mà không nói cho nàng rõ, hại nàng lạnh chanh lâu lâu làm ra chuyện như vậy.

Vốn dĩ nàng cũng không để ý, thế nhưng, Trung Sơn Vương người ta là người có vợ! Nàng cũng chỉ biết tránh một chút cho đỡ ngại thôi!

Quân Lan Phong gắt gao ôm đầu sỏ gây nên chuyện vào trong lòng, nhìn về mấy vị triều thần, miệng nhếch lên nụ cười xấu hổ bất đắc dĩ, một đá này của quả nhiên ngoan độc!

Ấm vệ bên ngoài phá cửa vào, nhìn thấy cảnh này, cũng sửng sốt, rồi sau đó thông dong tiến lên, hai người đỡ bình phong, một người nhặt lên giày thêu, để ở trước giường, động tác của ba người rất nhanh, rồi mau chóng lui ra ngoài. Bình phong đã coi như ngăn cách với bên ngoài thành một phòng, Lạc Vân Hi mới ngẩng mặt lên, có chút trách cứ trừng mắt nhìn Quân Lan Phong.

Quân Lan Phong giữ không được buông tay cũng không thể, nắm eo nàng, ghé vào lỗ tai nàng thấp giọng nói: "Đi giày vào, ta đi đuổi người."

Nói xong hấn mới đứng dậy, đi ra ngoài bình phong.

Lạc Vân Hi hơi cau mày, đúng là nơi hấn nghị sự, sao mình ngủ đây ở đây? Nhất định là chuyện tốt của người lấy oán trả ơn, như thế này, người khác còn cho là hai người bọn họ quan hệ thân mật bao nhiêu đây!

Nàng có chút thờ dãi, đang muốn xỏ giày, cúi đầu xuống, ngạc nhiên nhớ tới, nàng vậy mà xỏ giày ngủ!

Nhanh chóng nhìn lên trên giường, trên mặt áo ngủ bằng gấm trắng noãn quả nhiên có một vệt cát bụi, Lạc Vân Hi lau những bụi bặm kia đi, đã nghe được tiếng nói của mấy vị quan viên ở gian ngoài.

"Vương gia, chúng ta không thấy cái gì cả."

Tùng lão tướng quân cười đùa hí hửng xua tay, thời khắc này, tuổi này không phải vấn đề, bối phận cũng chẳng phải khoảng cách, tâm tư của nam nhân, đều là giống nhau!

Nhìn thấy ánh mắt hiểu lầm của bọn hần, nhưng trong lòng Quân Lan Phong vui vẻ, dường như, Hi nhi thật sự đã thành nữ nhân của hần vậy, mặt cực kỳ vui vẻ nói: "Chuyện ngày hôm nay nói tới đây thôi, Chờ bốn vương xin hoàng thượng xem qua sau, lại nói kết quả cho các vị."

"Được được được, vậy không làm phiền Vương gia."

"Chúng ta xin cáo từ trước."

"Vương gia, ngài nghỉ ngơi tốt đi nhé!"

Mấy vị lão tướng quân lộ ra ánh mắt sáng tỏ, mỉm cười rồi đi, bình thường thì họ chậm rãi bước đi, hôm nay đi còn nhanh hơn cả thỏ, mất một lúc liền không thấy bóng nữa.

Trán Quân Lan Phong hiện lên vài vạch đen, trở lại thư phòng, Lạc Vân Hi đã nói lòng tóc, đứng ở trước bàn.

"Đây là thư phòng." Lạc Vân Hi mở miệng khẳng định.

Quân Lan Phong không phủ nhận: "Vừa hồi phủ, bản vương muốn làm việc ở chỗ này, liền ôm ngươì vào phòng trong ngủ, không ngờ, mấy lão già này còn biết chọn thời gian như vậy, nghe nói ta quay lại, lập tức đến nhà, hỏi chuyện lương thảo ở biên quan."

Lạc Vân Hi gật đầu, không hỏi lại sao lại đến Trung Sơn vương phủ, hơi ngượng ngùng mà nói: "Chăn đệm của ngươì có chút bẩn, ta đi giặt một chút."

Nói rồi, tay trái của nàng từ phía sau lộ ra, ôm một chiếc chăn trắng như tuyết, bèn giải thích: "Là một số bùn ấn ở đáy giày."

Quân Lan Phong lập tức hiểu được, kêu với bên ngoài: "Người đâu, mang chăn đệm ra ngoài giặt."

Lạc Vân Hi nhanh chóng ngăn cản hần: "Không cần... "

Quân Lan Phong khẽ mỉm cười, ngắt lời của nàng: "Không có chuyện gì, chẳng lẽ ngươì còn muốn tự giặt sao? Vừa rồi lúc ôm ngươì lên giường, cởi giày cho ngươì, đụng vào ngươì liền tỉnh rồi, còn đẩy ta ra, ta sợ âm ỉ ngươì ngủ, liền không cởi nữa, ngược lại chỉ là chút dấu giày mà thôi, giặt đi là không sao rồi."

Lạc Vân Hi trông thấy một gã sai vặt lạnh lợi chạy vào, sắc mặt dần dần đỏ bừng lên, không thêm nhắc lại.

Gã sai vặt tiếp nhận chăn, cười khanh khách nói: "Gia, trực tiếp thay mới cho ngài sao?"

Quân Lan Phong cau mày: "Không cần, giặt một chút là được."

Gã sai vặt có chút ngạc nhiên hỏi: "Gia, chẳng phải từ trước đến giờ ngài có bệnh thích sạch sẽ sao?"

"Ngươi cầm đi giặt là được rồi." Quân Lan Phong nhìn chằm chằm vào hần một lúc lâu, gã sai vặt giặt mình, không dám hỏi lần nữa, ôm chăn chạy trốn như gió.

Cửu Sát đang lấy mấy bao lá trà mới tới, nhìn gã sai vặt ôm chăn đi ra, rất kinh ngạc hỏi: "Sao vậy?"

Gã sai vặt thấy là hần, cười nói: "Cửu Sát đại nhân, gia muốn ta đi giặt chiếc chăn này, thật kỳ lạ, ngày xưa, chăn đệm nếu bị bẩn, gia sẽ trực tiếp đổi mới."

Cửu Sát như bị sét đánh, đoạt lấy chăn đệm, hỏi: "Ngươi nói cái gì? Chăn đệm bị bẩn?"

Trời ạ, ngủ một giấc cũng có thể làm chăn đệm ngủ bẩn... Gia sẽ không cùng Lạc tiểu thư... Hần kinh ngạc khó hiểu mở rộng chăn đệm, trên chăn trắng nõn có một dấu màu nâu, hần thầm nghĩ, sẽ không phải quá kích động, ngay cả giày cũng quên cởi chứ?

Ngay lập tức đưa chăn đệm cho gã sai vặt, hất mặt nói: "Gia bảo ngươi giặt sạch sẽ, ngươi hãy giặt sạch sẽ đi, đây chính là kỷ niệm, sao có thể đổi?"

Gã sai vặt không hiểu hần nói cái gì, chỉ biết đồng ý, lui về phía sau một chút rồi đi.

Cửu Sát mặt lộ nụ cười quỷ dị, mới xách lá trà vào phòng.

Lạc Vân Hi có chút buồn bực, chăn đệm này để người khác cầm giặt sạch, còn không biết muốn tạo thành bao nhiêu hiểu lầm! Chỉ có điều, hiện tại nói cái gì cũng đã chậm.

Cửu Sát vào, bưng lá trà mới đưa cho Quân Lan Phong xem qua, mắt ý vị thâm trường liếc nhìn Lạc Vân Hi.

Không tới một ngày, việc này lưu truyền đến mức cả Trung Sơn vương phủ đều biết, thời điểm Quân Lan Phong nghe được chuyện này, đã là buổi chiều đang đốt đèn đọc công văn tại thư phòng.

Đây là phủ thư phòng Trung Sơn vương, bởi vì Lạc Vân Hi nói thích náo nhiệt, không thích yên tĩnh, đồng ý ở vương phủ, cho nên Quân Lan Phong chưa trở về trang viên, chuẩn bị ở nơi này mấy ngày nay.

Đối với Lạc Vân Hi mà nói, vương phủ gần Lạc phủ, lại ở kinh thành, mà trang viên tuy tốt, buổi chiều đặc biệt mát mẻ thoải mái, đối với người luôn thích náo nhiệt như nàng mà nói, thì không thích hợp, hơn nữa đối mặt với Quân Lan Phong, trang viên vốn nhỏ hẹp hết lại càng nhỏ hơn, bầu không khí trầm trọng làm cho nàng cảm thấy đáng sợ.

Quân Lan Phong lại đi theo nàng khắp nơi, tuy hắn thích yên tĩnh, nhưng đó là trước đây. Hiện tại, nhớ nhưng sẽ hành hạ hắn đến mức nổi điên, nổi giận thì thôi, tâm tình cũng không an tĩnh được. Chỉ cần nơi có nàng, chính là nơi có thể làm hắn an tâm.

Mà lúc này, Huyết Ưng mang theo sương sớm từ ngoài vào, y phục màu đen làm nổi bật dáng người thon dài của hắn, gương mặt tuấn tú khó coi, và mở miệng đã nói một câu: "Chủ tử, mùi vị không tệ chứ?"

Quân Lan Phong ngừng bút trong tay lại, có chút không hiểu ra sao: "Vừa về đến liền nổi điên cái gì vậy?"

Huyết Ưng hừ lạnh một tiếng, cầm trong tay một phong thư đặt lên bàn, nói: "À, ta nghe nói, chần chệm trong thư phòng hôm nay cần mang ra ngoài giặt sạch, làm thuộc hạ như ta, cũng muốn khuyên chủ tử một câu, thư phòng là chỗ làm việc, tốt nhất là không nên dùng vào việc tư."

Quân Lan Phong đầu tiên là khó hiểu, rồi sau đó sắc mặt chậm rãi ửng hồng lên, lạnh lùng nói: "Cút!"

Huyết Ưng thở dài một hơi: "Thuộc hạ cút ngay, chẳng qua, trước khi cút còn muốn nói một tiếng, bệnh của Tĩnh Yên tiểu thư tốt lên rất nhanh, giữa tháng sẽ trở về kinh đô!"

"Cút!" Cổ tay phải Quân Lan Phong hơi động, nghiêng mực trên bàn lập tức bay lên, "đùng" một tiếng, đập về phía lưng Huyết Ưng, Huyết Ưng phản ứng cực nhanh, một cái đập này, tuy dùng lực rất lớn, nhưng cũng bị đánh tan hơn nửa, nước mực bay ra một chỗ, nghiêng mực ngọc thạch vỡ thành vài miếng.

Nguyên nhân Quân Lan Phong nổi giận phùng phùng cũng chẳng phải câu sau hắn, mà là nghĩ đến việc Lạc Vân Hi bị hắn hủy hoại như vậy, cổ giận kia đã bắt chấp tất cả xông lên đỉnh đầu, khiến hắn có kích động muốn giết người.

"Cửu Sát!" Hắn quát to một tiếng, ngay cả kiến trúc bên trong thư phòng cũng đều run rẩy cái, bóng dáng Cửu Sát xuất hiện ở cửa thư phòng.

Cửu Sát nửa quỳ trên mặt đất, ánh mắt buông xuống, cố gắng hết sức nhìn chằm chằm mảnh vỡ của nghiêng mực bằng ngọc bên đầu gối, đến khi Quân Lan Phong xanh mặt hỏi: "Chuyện giặt chăn nệm mấy người biết?" Cửu Sát rất khó khăn trả lời: "Gia, sợ là toàn bộ người trong vương phủ đều biết."

Mày Quân Lan Phong vắn vào một chỗ, một lúc sau lạnh lùng nói: "Để cho bọn hắn ngâm miệng chặt lại! Ai dám bàn luận nửa câu về chuyện này, liền gọi hắn mang cái đầu tới gặp ta!"

Cửu Sát vội vàng rút đầu vào trong cổ áo, đáp: "Dạ, thuộc hạ đi nói ngay!"

Lúc này Quân Lan Phong mới yên lòng, chỉ sợ nếu một nửa câu truyền tới tai Lạc Vân Hi, sẽ làm nàng lung tung..

Tuy nói Trung Sơn vương phủ không ai còn dám lấy chuyện này ra nói chuyện, nhưng trong lòng bọn hắn lại ghi nhớ việc này, lúc gặp phải Lạc Vân Hi, đều cung kính lễ phép, không người nào dám đắc tội chút nào.

Mấy ngày nay, Lạc Vân Hi ở Trung Sơn vương phủ, suýt nữa quên mất mình tên chi họ gì, vui vẻ ăn rồi chơi, nói vui đến quên cả trời đất, thật sự không giả, so với lúc ở Lạc phủ còn tự do hơn, nàng dứt khoát không đề cập tới chuyện hồi phủ, Quân Lan Phong cũng vui vẻ không đề cập tới chuyện này, tuy Lạc Vân Hi hết sức giữ khoảng cách với hắn, nhưng chỉ cần nghĩ tới mình cùng nàng ở dưới một mái hiên, tim hắn đều cảm thấy ngọt ngào.

Nguyên nhân cái chết của Lương quý phi cũng không công bố, vì mặt mũi hoàng thất, Lương gia cũng không dám làm tang sự, chỉ để người ở Dương Thành vụng trộm cử hành một chút tang lễ đơn giản nhất, chỉ sợ bị người ở phía trên biết được, giận lây sang gia tộc.

Hôn sự của Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình rốt cục cũng quyết định, thừa dịp mấy ngày nay có chuyện vui, lực chú ý của hoàng đế bị dời đi, Lương Tông Phủ bắt đầu ngầm hoạt động.

Đầu tiên, hắn dẫn con trai và con dâu mang theo lễ nặng đến Trung Sơn vương phủ.

Mưa gió trong triều đình, thoáng một cái liền biến mất, tại bước ngoặt giữa gió mạnh sóng hiểm, hắn cũng không biết mũ cánh chuồn này còn có thể mang bao lâu, hiện nay có thể trước mặt hoàng đế nói chuyện, trừ Trung Sơn Vương ra không còn ai khác.

Tuy Lý Vô Nhan là biểu tỳ của Trung Sơn Vương, nhưng từ tiệc cưới có thể thấy, Trung Sơn Vương cũng chẳng phải coi trọng nàng ta, cũng đúng thôi, người ta có bao nhiêu biểu tỳ, quả nhiên bắt chấp đến nhiều như vậy sao? Chuyện này, hắn nhất định phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Do ai viết tin

Edior: thu thảo

Cả nhà Lâm Lương Tông Phủ ngồi trên xe ngựa đi tới trước Trung Sơn vương phủ, thị vệ vương phủ tiếp đón bọn hắn, dẫn ba người đi vào phòng khách chờ đợi.

Nhìn khí thế hùng hồn của vương phủ, nội tâm Lương Diệp Thu chấn động không nhỏ, đây là lần đầu tiên hắn tới Trung Sơn vương phủ, có lẽ nên nói là lần đầu tiên tiến vào phủ đệ của các đại thế gia, không ngờ, dân gian cũng sẽ có kiến trúc không thua hoàng cung.

Ba người đi theo thị vệ qua vườn, đột nhiên, bên tai Lương Diệp Thu truyền đến một tiếng cười.

Hắn không khỏi nhìn nơi có nguồn gốc âm thanh vài lần, trước mắt đều là cảnh lá tươi tốt, cũng không thấy người. Mà thị vệ nghe thấy tiếng cười này, cũng không trách móc chút nào, chỉ dẫn ba người đi tiếp con đường kia.

Chuyển qua đường mòn trong rừng, Lương Diệp Thu cảm thấy hoa mắt.

Hai bên đều trồng đại thụ che trời, cảnh lá rậm rạp che ánh mặt trời, tạo ra bóng mờ trên con đường mòn lót sỏi, trong đó trên hai cây Lục Đằng xanh ngắt đang buộc một cái bàn dây đu, trên bàn đu bằng gỗ có một nữ tử mặc váy trắng nghiêng người ngồi trên đó, nha hoàn bên cạnh đẩy bàn đu lên, bóng dáng của cô gái bị gió mát nâng lên cao, tiếng cười như chuông bạc, lá cây màu xanh biếc theo gió bay xuống, xoáy từng vòng cực đẹp.

Sau khi Lương Diệp Thu ngẩn ra, có chút khiếp sợ, hắn nhận ra, tiểu nha đầu đẩy bàn đu là Xuân Liễu, nữ tử trên bàn đu kia... Chẳng phải Lạc Vân Hi sao?

Vừa nghĩ vậy, Lạc Vân Hi đã nghiêng đầu, đưa tay vén vài sợi tóc đen dài tới sau vành tai trắng nõn, nhấc đôi mi thanh tú lên, kêu lên: "Ngừng."

Một tay nàng nhẹ nắm dây thừng, một tay đặt quyền sách cổ tịch cầm trong tay tới trước lòng mày, ngăn trở ánh mặt trời xuyên qua cành lá chiếu xuống, đôi chân thon dài tùy ý buông xuống, váy mỏng màu trắng tôn lên dáng người gầy yếu của nàng, có một cổ ý nhị đặc biệt.

Trong mắt Lương Diệp Thu khó mà ức chế sự kinh ngạc và mê mẩn, không kìm lòng được đi về phía nàng.

Lương Tông Phủ cũng thầm giật mình, bên ngoài lưu truyền tin đồn rất lớn về việc Lạc Vân Hi bị Trung Sơn Vương giam lỏng, tìm ma ma trong cung dạy lễ nghi cho nàng, sao bây giờ lại thấy được nàng trông có vẻ tự tại như vậy?

Thấy bọn hắn có quen biết, thị vệ thức thời lùi và một bên.

"Hi nhi, ở đây không chịu khổ chứ?" Lương Diệp Thu quan tâm hỏi.

Mấy hôm nay, tuy hắn nhớ tới Lạc Vân Hi, thế nhưng, Trung Sơn vương phủ, cũng chẳng phải nơi người như hắn muốn tới thì tới, lại bởi vì chuyện của Lương quý phi, trên dưới Lương phủ đều tan nát cõi lòng, việc trong phủ đã đủ để hắn bận đến sứt đầu bể trán.

Lạc Vân Hi thấy rõ sắc mặt của hắn trong mắt, thân nhiên nhếch môi: "Rất tốt, cảm ơn Lương thiếu gia quan tâm."

Lý Vô Nhan đứng sau lưng Lương Tông Phủ, trông thấy Lương Diệp Thu nói chuyện với Lạc Vân Hi, trong lòng tức giận vô cùng, vốn dĩ kiêng kỵ Lạc Vân Hi đánh nhau giỏi, mình cũng từng bị nàng đánh ngã, nên không dám làm gì, nhưng ngầm lại, đây là Trung Sơn vương phủ, mà nàng ta lại là "biểu tỷ" của Trung Sơn Vương đó!

Mặc kệ có phải là biểu tỷ thật hay không, nhưng mà tất cả mọi người đều cho là như thế.

Ngay lập tức, lòng tự tin của nàng ta "ào ào" đầy trở lại, nhanh chóng tiến lên quát: "Phu quân, đi thôi! Có gì đáng nói với nàng đâu! Bây giờ nàng là người mang tội, đợi lát nữa ta nói với Trung Sơn Vương giáo huấn nàng thật tốt là được."

Lương Diệp Thu nghe vậy ngạc nhiên, không hiểu tâm tư của nữ nhân, lập tức cau mày nói: "Không nên như vậy, Hi nhi không có tội gì, cần gì giáo huấn nữa!"

Lý Vô Nhan nhìn phu quân mình che chở cho Lạc Vân Hi, vốn dĩ có một ghen tuông áp chế trong lòng lập tức bùng nổ mạnh mẽ, lôi kéo tay Lương Diệp Thu: "Phu quân, ta là thê tử ngươi, không phải nàng! Nàng làm sai, đương nhiên phải chịu phạt!"

Đúng lúc này Lương Tông Phủ cũng nói xen vào: "Diệp Thu, đừng để ý quá nhiều, Lạc Vân Hi vốn đang bị phạt, bây giờ nàng như vậy chỉ có thể làm tính khí phách lối thêm thôi! Sẽ có thái hậu xử phạt nàng."

Nghe một nhà bọn họ nói đủ, Lạc Vân Hi cười "xi" một tiếng, quay đầu liếc nhìn Xuân Liễu tức giận đến mặt đỏ bừng lên nhưng không dám nói lời nào, khẽ lắc đầu, ra hiệu để nàng ấy lui ra.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng cong môi, nói với Lương Tông Phủ: "Ta chịu phạt hay không, cũng không liên quan tới các ngươi. Ta và các ngươi không quen, xin đừng làm dáng mà vây quanh ta như vậy, mời mau rời khỏi đây đi!"

Nàng dùng tới chữ "mời", thái độ vẫn rất khách khí, chỉ có điều, càng khách khí, càng nói rõ nàng thiếu kiên nhẫn.

Lương Tông Phủ nghe ra sự lạnh lùng và xa cách trong giọng nói của nàng, chợt nét mặt già nua không nhịn được, lạnh lùng nói: "Nói ngươi không biết nặng nhẹ, quả thực không sai, ngươi nói chuyện với trưởng bối như vậy sao?"

"Trưởng bối sao?" Lạc Vân Hi giống như nghe được chuyện gì buồn cười, mặt đầy vẻ cười nhạo nói: "Nếu như là lúc trước thì đáng ra ta phải kêu ngươi một tiếng Lương bá bá, khi đó ngươi vẫn tính là trưởng bối của Hi nhi, hiện tại, cũng không phải, đây là nhà người khác, mời ngươi rời khỏi đây!"

Lý Vô Nhan không nhịn nổi nữa, lớn tiếng nói: "Rời khỏi đây ư? Dựa vào cái gì? Muốn chúng ta rời khỏi đây sao? Nơi này là Trung Sơn vương phủ, cũng không phải nhà ngươi, ta mới là người nói lời này, ngươi mau cút đi!"

Nói xong, nàng ta kéo thân thể cường tráng phải có chút mập mập đi tới, kêu lên với tên thị vệ đang đứng bên cạnh: "Qua đây, kéo nàng xuống, ta muốn ngồi lên bàn đu chơi!"

Nói xong, chân mày nhướn lên một cái, rất đắc ý.

Nàng ta là biểu tỷ của Trung Sơn Vương đó!

Lạc Vân Hi thản nhiên, không hề để việc nàng ta hô hét ở trong mắt.

"Xuống cho ta!" Lý Vô Nhan thấy thị vệ chạy tới, gan lớn hơn một chút, một tay kéo lên cánh tay đang cầm sách của Lạc Vân Hi.

Ánh mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, trái tay nắm lấy dây thừng, mượn lực truy xuống, chân phải đột nhiên đá ra, trực tiếp đá Lý Vô Nhan ngã lăn lộn mấy vòng, lăn thẳng tới giữa đường nhỏ.

"Lương thiếu phu nhân!" Thị vệ kia thở nhẹ một tiếng, Lý Vô Nhan đang lăn tới cạnh chân hần, hần lập tức đỡ nàng ta lên.

Sau khi Lý Vô Nhan đứng lên, sờ khuôn mặt to đùng của, má phải bị những hòn đá sắc bén trên mặt đất làm chảy máu, nàng ta vừa giận vừa sợ, đẩy tay thị vệ kia, cao giọng nói: "Đá nàng xuống cho ta!"

Thấy thị vệ ngơ ngác, nàng ta bổ sung một câu: "Ta dùng thân phận biểu tỷ của Trung Sơn Vương ra lệnh cho ngươi!"

"Cái này..." Mặt thị vệ đầy do dự, chợt nhanh trí nghĩ ra kế, nói: "Lương thiếu phu nhân, ta đi kêu đại phu cho ngươi!" Nói xong hần chạy nhanh như một làn khói.

Lý Vô Nhan vẫn đang kêu lên, mắt Lạc Vân Hi đầy vẻ khinh thường, ngồi trên bàn đu, không chịu ảnh hưởng chút nào.

Lương Tông Phủ không nhìn nổi, lạnh giọng nói: "Lạc Vân Hi, thái hậu cho ngươi đi theo Trung Sơn Vương học lễ nghi, đây là lễ nghi ngươi học được sao?"

"Lương đại nhân, ngươi quá khen. Đối với ta thì dạng người phải dùng dạng lễ nghi đó. Người tổ chất cao ta sẽ tạo nhã lễ phép đối với hần, đối với người tổ chất thấp hèn ta cũng dùng tổ chất như thế đáp lễ hần." Lạc Vân Hi hơi hốt nói mấy câu, làm Xuân Liễu không nhịn được mà cười ra tiếng.

Tiểu thư nói vậy, quá sâu sắc!

Sắc mặt Lương Diệp Thu trầm xuống, tuy hần thương thức Lạc Vân Hi của hiện tại, nhưng nàng nói như vậy là đối đầu với cha mình, không nể mặt như vậy, hần cũng chịu không nổi.

Lương Tông Phủ hừ một tiếng: "Ngươi nói Vô Nhan nhà ta tổ chất thấp kém sao? Nhưng mà nó là biểu tỷ của Trung Sơn Vương, ngươi nói lời này, chẳng phải cũng mất Quân gia sao?"

Nói rồi, hần lộ ra nụ cười không có ý tốt. Lạc Vân Hi mỉm cười liếc nhìn hần một cái, không nhún nhường chút nào nói lại: "Nhà ai mà không có nhiều loại thân thích, Lương đại nhân cũng hiểu đạo lý này! Chỉ có điều, lúc cùng tới cửa để cùng họ hàng tạo quan hệ tốt, cũng đừng như vào nhà các quan viên lớn khác, làm loạn hết cả lên như vậy."

Nhìn sắc mặt Lương Tông Phủ cái hiểu cái không, nàng bổ sung một câu: "Cho nên, Lương đại nhân vào Trung Sơn vương phủ, phải thu tính tình này lại, không nên để cho người khác liếc mắt liến thấy Trung Sơn vương phủ còn có họ hàng như người hầu vậy!"

"Lạc Vân Hi!" Lương Tông Phủ hiểu hết, tức đến sắp học máu.

Hần đúng là y vào việc là họ hàng của Trung Sơn Vương, nên hôm nay mới dám tới đây, bị Lạc Vân Hi chê cười như vậy, nét mặt già nua lập tức đỏ bừng.

Lương Diệp Thu cũng lạnh lùng nói: "Hi nhi, ta biết ngươi không thích ta, thế nhưng, Lương gia chúng ta dù gì cũng là quan viên triều đình, ngươi không thể tùy tiện hạ thấp như vậy."

Lương Tông Phủ cũng oán hận nói: "Chê cười, chửi quan triều đình, đây chính tội phải xử tử!"

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng: "Ngay cả thái hậu quý phi ta cũng dám cãi lại, làm sao để mắt đến một thị lang nhỏ như ngươi chứ? Đắc tội rồi thái hậu cũng không xử tử, mắng ngươi một chút, lại phải bị xử tử sao? Hay là nói, thân phận của Lương thị lang ngươi, so với thái hậu còn cao hơn?"

Một cái nón chụp xuống, Lương Tông Phủ sợ hãi đến mức cả người lạnh như băng, nhất thời kinh ngạc nói không ra lời.

Lý Vô Nhan dùng ống tay áo lau vết máu trên gương mặt, không dám tới gần, miệng lại hung ác nói: "Ta tốt xấu gì vẫn là họ hàng của Trung Sơn Vương, ngươi thì tính là cái thá gì?"

Lạc Vân Hi nhìn thấy mấy bóng người đi từ xa tới, từ trên xích đu nhảy xuống, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Lý Vô Nhan: "Ta tính là gì ư? Ta là thiên kim tiểu thư Lạc gia! Mà ngươi sao, chẳng qua là Lương thiếu phu nhân mà thôi! Lương quý phi chết rồi, tổ chim bị phá, sao mà còn lại trứng được? Lương gia cũng sắp sụp đổ, ngươi nói ngươi còn có thể tính là gì chứ? Nhìn thấy ta, còn phải khom lưng hành lễ, kêu một tiếng tiểu thư đó!"

Sắc mặt Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu đều thay đổi, Lý Vô Nhan lớn tiếng hét lên: "Tiểu thư cái đầu ngươi, mẹ ngươi... " Liên tiếp tiếng chửi chanh chua thô tục của nữ nhân trên phố thốt lên.

Hiển nhiên là nàng ta bị kích thích.

"Bốp!" Một âm tiếng thanh thúy vang lên, tiếng nói của Lý Vô Nhan im bật đi.

Lạc Vân Hi vỗ tay, lạnh lùng nói: "Trung Sơn Vương, chị họ của ngươi chính là là như vậy sao? Để tránh nàng ta ra ngoài làm cho ngươi mất mặt, ta giúp ngươi dạy dỗ nàng ta một chút, ngươi không ngại chứ?"

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu dưới sự kinh ngạc và sợ hãi, lập tức từ hai bên trái phải giữ chặt Lý Vô Nhan kiểm tra, Lạc Vân Hi tát nàng ta một cái, thế mà, nơi nàng ta đau lại chẳng phải mặt, mà là môi! Trên môi bị ngân châm xuyên qua, liền rướm vào một chỗ, bởi vì nàng ta bị sút môi, cho nên hai bên trái phải mỗi bên một cá ngân châm, thận trọng đâm trên môi của nàng ta.

"Mở lời kiêu ngạo, đúng là không nên, dạy rất tốt." Giọng lạnh lẽo của nam tử vang lên sau lưng mọi người.

Lương Tông Phủ kinh ngạc, quay đầu lại, có chút chột dạ kêu lên: "Vương gia."

Quân Lan Phong mặc áo dài màu xanh chấp tay đứng thẳng, dáng người cao to, mái tóc đen như mực được chiếc mũ khảm chân châu cố định trên đầu, lông mày sắc bén mắt sáng như sao, khí chất vô cùng cao quý.

Tùy ý liếc mắt nhìn Lý Vô Nhan, tiếng nói của hắn không có chút gọn sóng nào: "Dù đó là biểu tỷ của bản vương, nhưng thực sự nàng ta đã làm sai rồi."

Cánh môi Lý Vô Nhan hơi động, lập tức cảm thấy một cổ đau đón thấu tâm can truyền đến, nàng ta nhất quyết, vờn tay, rút hai cái ngân châm kia ra, ném xuống đất, trong mắt không hề có chút lệ nào, chỉ có hận ý, hai tay nắm chặt quả đấm, trong ánh mắt lác nhìn Lạc Vân Hi, đầy sát ý mãnh liệt.

Đầu Lương Tông Phủ như muốn nổ tung, mục đích hôm nay hắn đến đây cũng suýt nữa bị quên mất! Mà lúc này mở miệng, không thể nghi ngờ là hiệu quả sẽ bị giảm bớt.

Đều do Lạc Vân Hi! Vừa đụng tới nàng, mọi việc đều hỏng hết!

Ánh mắt Lương Diệp Thu phức tạp nhìn khuôn mặt nhàn nhạt mỉm cười của Lạc Vân Hi, trong lòng là yêu hận đan xen. Trong mắt Lạc Vân Hi không có hận như vậy, lại càng làm hắn mê mẩn hơn, càng muốn nàng chú ý mình. Mà nàng đối nghịch với bọn hắn như vậy, càng không nghe lời, thì càng làm đục vọng chính phục trong hắn dâng cao.

Tuy ánh mắt hắn che giấu tốt, nhưng không chạy thoát khi hoả nhãn kim tinh của Quân Lan Phong, ánh mắt hắn nhìn về phía Lương Diệp Thu, lạnh đi mấy phần.

Lương Tông Phủ hồ đồ trong chốc lát, đến khi Quân Lan Phong nói: "Bốn vương còn có việc phải xử lý, Lương đại nhân tự về thôi, về sau nếu không có việc gì, cũng đừng tới đây, mười ngày thì có tới chín ngày bốn vương không có trong phủ."

Lương Tông Phủ vô cùng sợ hãi, trực giác phát hiện Trung Sơn Vương chán ghét hắn, vội nói ra lời muốn nói: "Vương gia, sau này Lương gia xin dựa vào ngài."

Quân Lan Phong liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của Lạc Vân Hi một cái, không kiên nhẫn đáp: "Lương gia ra sao, còn cần nhờ chính Lương đại nhân, ý của thánh thượng, sợ là cho ngươi bảo lưu quan tịch (*) hồi hương, đợi có thời cơ thích hợp, lại gọi ngươi lên kinh thành."

(*) bảo lưu quan tịch: ý là giữ nguyên công danh

Không nói tới Lương Tông Phủ ngẩn ngơ, đầu óc Lương Diệp Thu cũng là "oanh" một tiếng, giống như nổ tung.

Bảo lưu quan tịch sao? Hắn cũng tính là đọc đủ thứ sách, làm sao không biết bảo lưu quan tịch, nếu muốn được điều về kinh thành rất khó khăn!

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, nói: "Lương đại nhân, vừa rồi ngài cũng nói đó, ta có thân phận gì, các người có thân phận gì, sau này, phải nhớ cho kỹ đó! Chờ đến khi Lương gia học tốt được lễ nghi, thánh thượng nhất định sẽ triệu các người về."

Nàng nói lời này, như giọt một chậu nước lạnh trong lòng Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu.

Mà đầu sỏ gây nên, nói xong những thứ này sau, ung dung ưu nhã cùng Xuân Liễu quay đi.

Lương Tông Phủ cắn răng nói: "Vương gia, nàng chẳng qua là do thái hậu giao cho người xử phạt ư, làm sao tính khí vẫn như vậy chứ?"

Sắc mặt Quân Lan Phong "xoạt" một cái thay đổi, lạnh lùng quát hỏi: "Lương đại nhân, người đang hoài nghi bốn vương không có cách giáo dục sao?"

Lương Tông Phủ sùng sốt, Lương Diệp Thu vội vàng nói: "Vương gia, ngài nghĩ quá xa rồi, chúng ta không có ý này."

Lạc Vân Hi đúng là khoa trương một chút, nhưng không liên quan gì tới Trung Sơn Vương, hơn nữa Trung Sơn Vương thừa nhận hẳn có giáo dục nàng, mình còn có thể nói Lạc Vân Hi không đúng sao, trong lòng hai người đều có chút cay đắng, không biết tất cả chuyện này rốt cuộc là làm sao vậy.

Quân Lan Phong nhìn bọn hắn thật lâu, nói: "Không phải ý này là tốt nhất, không có chuyện gì thì quay về đi!"

Lương Tông Phủ và Lương Diệp Thu đành phải dẫn theo Lý Vô Nhan lui về.

Thấy bọn hắn đi xa, Quân Lan Phong nhanh chân đuổi theo hướng Lạc Vân Hi vừa đi, sau khi đuổi kịp nàng, lắc đầu bắt đầu đi, mặt đầy vẻ ghét bỏ, hừ nhẹ nói: "Sau này ra ngoài, cũng đừng nói ta từng dạy lễ nghi cho người!"

Mặt Lạc Vân Hi tối sầm: "Lễ nghi của ta, tốt hơn biểu tỳ của vương gia nhiều!"

Nghĩ đến Lý Vô Nhan, khóe miệng Quân Lan Phong nhếch lên nụ cười quái dị: "Hai người các người, bên tám lạng người nửa cân."

"Cái gì? Người cảm thấy đánh đồng ta và Lý Vô Nhan được ư?" Lạc Vân Hi tức giận đến đấm một cú về hướng lồng ngực của hắn, Quân Lan Phong nghiêng người lẩn tránh, tay trái nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay nàng, cười nói: "Nhìn thử đi, còn nói tốt hơn nhiều đấy, một cái Nam Sơn vô địch quyền này, ngoài bốn vương làm gì còn ai cản nổi!"

Lạc Vân Hi cái xem thường, thu tay về, ánh mắt nhìn thoáng qua, thấy một phong thư màu hồng phất từ ống tay áo Quân Lan Phong trong bay xuống, nàng "hà" một tiếng, đưa tay đón. Một bàn tay còn nhanh hơn nàng, cấp tốc bắt phong thư lại.

"Thứ gì đó?" Lạc Vân Hi mở to mắt nhìn, mặt đầy vẻ hoài nghi.

"Không có gì." Quân Lan Phong hiển nhiên không muốn nói thêm.

Lạc Vân Hi hơi nhíu mày, không tiếp tục hỏi, chỉ nói: "Ta mệt chết rồi, bây giờ quay về ngủ bù đây!"

Khóe miệng Quân Lan Phong kéo nhẹ, mắng: "Con mèo nhỏ, thật là lười!"

Lạc Vân Hi đi thật nhanh, Quân Lan Phong vội vàng đuổi theo, đưa nàng vào phòng, sau khi ra ngoài thì đi về thư phòng, lấy phong thư hồng phất từ trong tay áo ra, vừa quét mắt một vòng, Cửu Sát đã hiện thân, mặt đầy gấp gáp nói: "Vương gia, Lạc tiểu thư dọn về Lạc phủ rồi!"

"Cái gì?" Quân Lan Phong lập tức sùng sốt: "Về Lạc phủ ư? Sao lại nhanh như vậy?"

"Còn ở trước cửa đó——" Cửu Sát còn chưa nói xong, bên tai đã vang lên tiếng gió vù vù, thấy hoa cả mắt, đã không thấy bóng dáng Quân Lan Phong nữa.

"Trời ạ, khinh công của chủ tử tốt như vậy ư, sao xưa nay ta chưa từng phát hiện vậy?" Cửu Sát xoa mắt, không nhận được lên tiếng.

Lạc Vân Hi đang dựa vào xe ngựa, thì Quân Lan Phong từ trong cửa phủ vọt ra, cầm phong thư đã nhăn nhúm kia trong tay: "Hi nhi, cho người xem, cho người xem đó!"

Lạc Vân Hi vén rèm xe lên, thấy một màn này thì im lặng.

Bốn thị vệ giữ cửa của Trung Sơn vương phủ, đều tròn mắt ngoác mồm, không biết Vương gia phát điên vì cái gì.

Quân Lan Phong đưa thẳng thư đến trước cửa xe, nốt nước miếng nói: "Hi nhi, cho người xem, người đừng đi!"

"Quân Lan Phong, người phát điên cái gì đấy?" Lạc Vân Hi vừa thò đầu ra đã mắng một câu: "Ta không đi, còn phải ở nhà người cả đời à? Ta với người không có chút quan hệ nào, chuyện của người, ta cũng không cần quan tâm."

Nói rồi, nàng đẩy tay Quân Lan Phong ra.

Quân Lan Phong nghe nàng nói vậy, có chút khó chịu, trong lòng cực kỳ hối hận, sớm biết như vậy, thì hẳn không nên gạt nàng, môi mông hé mở, nói: "Là Đồ Tình Yên."

Chương 143: Gọi ta ba tiếng ca ca tốt

Editor: thu thảo

Trong lòng Lạc Vân Hi hơi động, Đỗ Tinh Yên... Hắn nói ra cái tên này, mình cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Kì thực, nội tâm nàng sớm có suy đoán, sở dĩ lựa chọn rời đi, là do không muốn tiếp tục ở Trung Sơn vương phủ nữa, tuy trong khoảng thời gian này nàng không suy nghĩ gì, thế nhưng làm sao biết người khác nghĩ thế nào chứ?

"Ừm, ta biết rồi, cảm về đi, đây là chuyện giữa các người, ta không có hứng thú muốn biết." Lạc Vân Hi cười nhẹ, thả mảnh che xuống, nói với phu xe: "Đi thôi!"

Quân Lan Phong thu hết thần sắc của nàng trong mắt, sắc mặt âm u, tay không tự giác mà vò tờ giấy kia thành một cục, nhìn xe ngựa biến mất trong tầm mắt, đôi mắt sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ gì.

"Tiểu thư, Vương gia đối với người thật sự không tệ." Xuân Liễu vén rèm xe lên, liếc nhìn phía sau, bóng dáng Quân Lan Phong vẫn cứ như cây đại thụ che trời, đứng yên trước phủ.

Lạc Vân Hi không hề trả lời nàng ấy, nhắm mắt dưỡng thần.

Phu xe đối với các con đường ở kinh thành hết sức quen thuộc, thuần thục lái xe ngựa, vài lần đổi đường, liền đến chỗ ngõ hẻm ở Lạc phủ.

Lạc Vân Hi đưa tay đẩy rèm cửa ra, tùy ý nhìn ra ngoài, hơi kinh ngạc, từ xa đã trông thấy trước cửa Lạc phủ giăng đèn kết hoa, trên mái hiên có hai cái đèn lồng đỏ thắm đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác.

Đây là làm việc vui gì vậy? Lạc Vân Hi đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi Xuân Liễu: "Hôm nay là ngày bao nhiêu?"

Xuân Liễu không đáp lại ngay, phu xe lại cười nói: "Ngày mười năm tháng chín, hôm nay là ngày Lục hoàng tử và Lạc đại tiểu thư cử hành lễ đính hôn, sao thế, không phải cô nương đến tặng quà sao?"

Đáp án trong lòng Lạc Vân Hi được xác minh, ở cổ đại, không có thiết bị điện tử để xem lịch, nàng thật sự không biết ngày nào với ngày nào nữa.

Phu xe vững vàng dừng xe ngựa lại bên con sư tử bằng đá trước Lạc phủ, Lạc Vân Hi xuống xe, Xuân Liễu lại đưa chút bạc vụn cho phu xe, cũng để hắn giúp đỡ xách hòm đồ xuống xe.

Nhìn chữ hỷ dán trên cửa son, Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng.

Lạc Phi Đình đính hôn, quả thực là so với người nhà nghèo cưới gả còn long trọng hơn, đây là cờ hòa, mà nàng, lại không được thông báo chút nào! Cái nhà này, đối với nàng, thật đúng là xa lạ! Quân Lan Phong cũng không nói cho nàng việc này, chỉ sợ hắn vốn không muốn mình tham gia lễ đính hôn của Đoàn Mộc Triết.

Xuân Liễu nhắc theo hòm đồ đi tới, Lạc Vân Hi đang muốn vào phủ, cửa lớn "kêu kẹt" một tiếng bị đẩy ra, mấy tiếng bước chân từ xa đến gần.

"Lục đại nhân, Lục phu nhân, đi thông thả, Đình nhi sẽ tiến cung rất nhanh, mong đừng bỏ lỡ đại lễ." Giọng nói nhẹ nhàng của nam tử từ sau cửa vang lên, có mấy bóng người đang đi tới.

Lạc Vân Hi lùi về sau một bước, nhường đường, vài nam nữ trung niên ăn mặc đắt tiền đi ra ngoài, đi sau cùng là một thiếu niên, lông mày hơi xếch, môi mỏng, mũi nhọn như ưng làm hắn có thêm vài phần khôn khéo.

Mấy người trung niên không hẹn mà cùng nhìn về phía Lạc Vân Hi, sắc mặt đều có chút thay đổi, chớp mắt xem xét nàng từ trên xuống dưới, đưa mắt nhìn nhau, không ai mở miệng, đi đến xe ngựa bên đường mà về.

Hiển nhiên, bọn hắn đều từng thấy Lạc Vân Hi trong cung yến.

Mắt Lạc Vân Hi sáng ngời, nhìn về phía thiếu niên đang tiễn khách kia, diện mạo trưởng thành, không nhìn ra tuổi cụ thể, thiếu niên kia, cũng đang cau mày nhìn nàng.

"Lạc Vân Hi, nghe nói lá gan người càng lúc càng lớn, ngay cả thái hậu cũng dám chống đối." Thiếu niên lạnh lùng mở miệng: "Một mình người chết thì không sao, nhưng đừng có liên lụy tới Lạc gia chúng ta!"

Hắn vừa mở miệng, Lạc Vân Hi đã xác định thân phận của hắn, khẽ mỉm cười, đi lên trước, thiếu niên thấy nàng muốn vào phủ, theo bản năng nghiêng vai trái tiến lên, ngăn chặn ở cửa vào.

"Đại thiếu gia." Xuân Liễu nhất gan kêu một tiếng, đủ để thấy, nàng ấy rất sợ vị đại thiếu gia này.

Lạc gia đại thiếu gia, con trai của Đại di nương, cho Đại phu nhân làm con nuôi, là con trai duy nhất của Lạc gia, có thể tưởng tượng được địa vị của hắn ở Lạc gia cao quý cỡ nào.

Lạc Vân Hi cười khanh khách nói: "Đại ca, hôm nay là ngày tốt của đại tỷ và Lục hoàng tử, ngươi có rảnh rồi thì đi giúp mẫu thân sắp xếp việc vặt đi, chứ không phải ở đây giáo huấn ta."

Sắc mặt Lạc Từ Tục từ sau khi Lạc Vân Hi nở nụ cười như đóa sen, đã bắt đầu thay đổi, đến khi nàng nói xong những lời này, hắn vẫn chưa kịp phản ứng, chăm chú nhìn chằm chằm nàng.

Hắn vốn ở Đur Hàng đọc sách, nửa tháng trước khi biết tin Lạc Phi Đình đính hôn, hắn đã trở về mà không ngừng nghỉ, cũng nghe không ít chuyện có liên quan tới Lạc Vân Hi, hắn chỉ biết nàng giả ngớ ngẩn đắc tội thái hậu, cho nên, trong mắt hắn, người từ trước đến giờ hèn yếu ngu ngốc này, tuyệt đối không thể dùng thái độ như vậy nói chuyện cùng hắn.

Nhìn thấy Lạc Từ Tục khinh ngạo như vậy, Xuân Liễu chợt cảm thấy ngực thoải mái, hiện tại vì tiểu thư nóng tính nên làm không ít chuyện, nhớ đến hậu quả khi nhóm người tam phòng ức hiếp mình, nàng ấy vẫn là hết sức vui vẻ.

Lạc Vân Hi thấy Lạc Từ Tục không nhúc nhích, thân nhiên hỏi: "Còn chưa tránh ra sao?"

Lạc Từ Tục vẫn cứ không nhúc nhích, ngược lại nói: "Lạc Vân Hi, ngươi nói chuyện như vậy với đại ca ngươi sao?"

Lạc Vân Hi nhướn lông mày lên, mặt đầy kinh ngạc: "Vậy ngươi muốn ta nói chuyện như thế nào?"

"Quý xuống, gọi ta ba tiếng ca ca tốt, thì ta thả ngươi đi." Nở nụ cười quỷ dị, khuôn mặt Lạc Từ Tục vốn bén nhọn càng lộ vẻ lưu manh.

Nhìn người này liền biết không phải loại học giỏi rồi, Lạc Vân Hi khước mắt lạnh lùng liếc hắn, buồn cười nói: "Ta còn không biết, đại ca lại thích giống như con chó canh cửa không cho người ta đi vào, coi như là chó, cũng nhận ra chủ nhân, sao có thể phát điên, muốn cắn chủ nhân chứ?"

Lạc Từ Tục đột nhiên giận dữ, lông mày dựng lên, sắc mặt dữ tợn hơn: "Ngươi nói cái gì? Ai là chó hả?"

Lạc Vân Hi liếc nhìn bờ của hắn, giọng nói không thay đổi: "Chó ngoan không cắn đường, ta không nói lần thứ hai."

"Lạc Vân Hi, chỉ dựa vào những lời này của ngươi, hôm nay, bốn thiếu gia nhất định không để ngươi vào cửa! Ngươi lấy hành lý ra bên ngoài ở đêm nay đi!" Lạc Từ Tục lạnh lùng nói: "Người đâu, canh giữ ở nơi này cho ta!"

Hắn là đại thiếu gia của Lạc gia, Lạc Vân Hi chỉ là thứ nữ, bình thường cũng không được sủng ái, tất nhiên hai người có đãi ngộ khác nhau một trời một vực, rất nhanh, mười mấy gia đình Lạc phủ vây quanh, tranh nhau biểu hiện trước mặt đại thiếu gia nhà mình, chắn cửa sít sao.

Lạc Vân Hi khẽ cười một tiếng, đi đến trước cổng, "xoạt" một cái xé chữ hỷ đỏ xuống, lúc mọi người còn đang sợ hãi và mắng chửi, cất giọng nói: "Các ngươi không cho mở cửa, thì ta sẽ xé hết chữ hỷ ở đây, đèn lồng cũng làm hỏng hết, hôm nay là ngày đại tỷ đính hôn, nếu phụ thân nổi giận, ta nghĩ, không chỉ một mình ta chịu phạt mà ai trong số các ngươi cũng không thể thoát khỏi chuyện này!"

Nói xong, nàng đưa tay, lại là một âm thanh thanh thúy vang lên, chữ hỷ trên cửa bên phải lại bị xé xuống.

Cả khuôn mặt Lạc Từ Tục đều bắt đầu vận vẹo, trong lòng tràn ngập hoảng sợ, vội la lên: "Các ngươi còn không đi cản nàng lại!"

Những gia đình này đều đã từng nghe về sự lợi hại của Lạc Vân Hi, do dự một chút, nhưng cũng mặc kệ, tất cả chạy ra ngoài cản Lạc Vân Hi, tiếc thay, Lạc Vân Hi không cho bọn hắn cơ hội, đáng người nhỏ bé trốn tránh linh hoạt trong đám người, chẳng mấy chốc, chữ hỷ và đèn lồng trên cửa Lạc phủ đã bị kéo hết xuống.

Tất cả chỉ là trong nháy mắt, Lạc Từ Tục cũng tập võ, nhưng lại không nhìn ra Lạc Vân Hi làm thế nào để tránh được những gia đình kia, ánh mắt hắn phát lạnh, vươn bàn tay lớn gầy trơ xương ra, trực tiếp bóp cổ Xuân Liễu.

"Lạc Vân Hi!"

Hắn lớn tiếng quát, sức lực bàn tay tăng thêm, sắc mặt Xuân Liễu trắng bệch, hòm đồ trong tay đã sớm lăn xuống thêm đá trước phủ.

Lúc này Lạc Vân Hi đã thực sự nổi giận, nhếch lên khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, bước chân nhẹ nhàng nhấc lên, thân hình đã xuất hiện trước mặt Lạc Từ Tục, phải tay đột nhiên chặn lại cổ họng của hắn, vừa đọc vừa chuẩn xác, lạnh lùng nói: "Thả nàng ấy ra!"

Nhìn Lạc Từ Tục động thủ, nhất định là chưa từng giết người, nàng chắc chắn người này khi hạ thủ lại sẽ có do dự, cho nên nắm lấy thời cơ, trực tiếp đối khách thành chủ.

Hơi thở của Lạc Từ Tục lập tức trở lên dồn dập, tay cũng không tự giác mà buông ra, Xuân Liễu vội chạy sang một bên ho khan.

Một tên gia đình mắt nhỏ thấy Xuân Liễu chạy đi, lập tức quát một tiếng, xông lên trước muốn bắt nàng ấy, tay phải Lạc Vân Hi nắm lấy Lạc Từ Tục, phản ứng cũng không chậm, tay trái kéo Tuyết Cẩm ra, vung thẳng lên, chụp cổ thanh niên kia lại, "xoẹt" một tiếng, trực tiếp kéo hất bay lên không trung.

"A!"Liên tục vang lên tiếng kêu sợ hãi, thanh niên kia rơi trên mặt đất, máu tươi từ khuỷu tay tuôn ra, không nhúc nhích.

Một đám người nhào tới, hét to: "Chết người, chết người rồi!"

Trong lúc Lạc Từ Tục hoa mắt, Lạc Vân Hi buông lỏng lực đạo ra một chút, châm chọc nói: "Không chết được."

Tay trái cầm Tuyết Cẩm chỉ vào một gã to cao: "Người, mang rương đi, theo ta tới Vân Các."

Tên cao to kia sớm bị Lạc Vân Hi hung dọa tè ra quần rồi, chạy vội đến ven đường ôm cái rương của nàng, run khê nói: "Tam tiểu thư."

Lạc Vân Hi gọi Xuân Liễu, chờ sau khi đi vào cửa phủ, nàng mới bỗng nhiên buông lỏng tay phải, đá một cước vào ngực Lạc Từ Tục, Lạc Từ Tục liền lăn lộn mấy vòng ngã ra ngoài, nàng mới dẫn người đi.

Thanh niên vừa mới bị nàng đánh ngã kia đã bị nàng cố ý để hất ngã nghiêng người xuống, chỉ bị gãy xương tay, có chảy ra chút máu, lúc rơi xuống đất nàng đã dùng Tuyết Cẩm nâng ở sau gáy, đảm bảo hất an toàn mới buông ra, cho nên nhìn qua rất hiếm, kỳ thực cũng không nguy hiểm gì đến tính mạng.

Chỉ là giết gà dọa khỉ mà thôi, dù sao hôm nay là ngày vui của Lạc gia, nàng cũng không muốn gây phiền toái cho mình, nếu muốn có người chết, ngày nào đó cũng có thể, cũng không nhất định phải chết vào hôm nay.

Mười mấy gia đình chia làm hai nhóm, một nhóm đưa thanh niên kia đi tìm đại phu, một nhóm lại luống cuống nâng Lạc Từ Tục dậy, trong ánh mắt của bọn hắn, đều tràn đầy sợ hãi đối với Lạc Vân Hi.

Trở lại Vân Các, Lạc Vân Hi để Xuân Liễu đi nghỉ ngơi, mình thì gọi Hạ Đào đến hỏi.

Trong viện mãi mà không thấy người vào, chỉ thấy một tiểu nha hoàn chạy tới nói: "Hạ Đào cô nương không ở trong viện ạ."

"Không ở đây sao? Nàng ta đi đâu rồi?" Lạc Vân Hi lạnh giọng hỏi: "Chẳng phải ta bảo nàng ta trông coi trong viện sao, không có chuyện quan trọng không nên tự mình rời khỏi đây sao?"

Nghe được giọng nói của tiểu thư không vui, tiểu nha hoàn cơ trí biểu đạt bất mãn của mình: "Hạ Đào cô nương thường xuyên ra khỏi viện, nô tỳ nghĩ, tiểu thư không ở đây, chúng ta và các phòng khác cũng không có quan hệ tốt, nàng ta có thể đi đâu chứ? Có tiểu nha hoàn đi theo mấy lần, đều bị nàng ta mắng đuổi về."

Lạc Vân Hi không nói chuyện nữa, xoay người ra khỏi Vân Các, trực tiếp đi về hướng Tuyết các.

Bên ngoài Tuyết các có vẻ rất ồn ào, Đại phu nhân quát lên: "Đều làm chuyện của mình đi, đừng có đứng đó mà nói chuyện!" Nàng ta vừa nói một lời, mọi người lập tức tản ra Lạc Vân Hi đứng sau cột ở góc hành lang, neho con người nhìn.

Giữa sân, Đại di nương ôm chặt Lạc Từ Tục, nhìn dấu hồng trên cổ hắn, hỏi hắn xảy ra chuyện gì.

Lạc Từ Tục lại đẩy nàng ta ra, đi đến trước mặt đại phu nhân, sắc mặt lạnh nhạt nói: "Mẫu thân, người không cần lo, chuyện này là chuyện của nhi tử!"

Trước khi hắn vào viện, đã căn dặn người dân lại chữ hỷ và đèn lồng ngoài cửa lớn, cũng không cho nhóm người theo hắn nói ra việc này.

Nét mặt đại phu nhân đầy vẻ giận dữ, mắng hai tên sai vật phía sau hắn: "Các người bảo vệ thiếu gia thế nào hả? Người đâu, mang xuống đánh ba mươi trượng!"

"Mẫu thân, hôm nay là hôn sự của đại tỷ, không cần dùng trượng hình, bị người trong hoàng cung biết thì không tốt." Đúng lúc này Lạc Từ Tục ngăn cản.

Đại phu nhân gạt đầu, kéo tay Lạc Từ Tục qua nói: "Mấy hôm nay đừng có chạy lung tung, Lạc gia chúng ta không biết đắc tội ai, quãng thời gian trước liên tục xảy ra nhiều chuyện lạ, người vào nhà nói chuyện cùng đại tỷ người đi."

Liên tục xảy ra nhiều chuyện lạ... trong lòng Lạc Từ Tục chấn động, sự việc trong quãng thời gian trước của phủ hắn đều biết, chỉ có điều, không nghĩ quá nhiều, hôm nay chịu nhiều thua thiệt trong tay Lạc Vân Hi, một suy nghĩ đáng sợ bất chợt nổi lên trong đầu.

Hắn nhú nhú mày, miễn cưỡng cười: "Mẫu thân, vậy ta đi vào trước."

Nói xong hắn nhanh chân vào nhà, ngay cả một cái liếc mắt cũng không liếc qua Đại di nương. Đại di nương đứng yên ở 1 góc, cúi đầu, thất thần.

Cùng Đại phu nhân nói vài câu, nàng ta đã tìm một cái cớ rời đi, Đại phu nhân nhìn bóng lưng của nàng ta, mặt lộ nụ cười lạnh lùng, sau lưng Lạc Vân Hi tê rần, thứ quan hệ mẹ con cũng khá phức tạp!

Thừa dịp Đại phu nhân rời đi, nàng lặng lẽ tới gần Tuyết các, nghe lén Lạc Tử Tục và Lạc Phi Đình nói chuyện, ánh mắt lại thường đảo qua xung quanh.

Chẳng mấy chốc, Hạ Đào và vài nha hoàn của Tuyết các thân mật nói chuyện từ hậu viện đi ra, trông có vẻ rất quen thuộc, sau một lát mới rời đi một mình.

Khóe miệng Lạc Vân Hi nhếch lên ý cười lạnh lùng, chậm rãi thông thả đi về Vân Các.

Hạ Đào lặng lẽ về viện, chợt nhìn thấy Lạc Vân Hi đứng ở cây cầu trong sân, rõ ràng nàng ta bị dọa giật mình, chợt dạ kêu lên: "Tiểu thư, người đã về rồi sao?"

"Đúng vậy, ta quay lại rồi." Lạc Vân Hi quay người lại, biểu tình cười như không cười làm người ta sợ hãi nói: "Thế nào, không ngờ là ta sẽ trở lại đột ngột như vậy sao?"

Hạ Đào hạ thấp mắt, không dám nhìn vào mắt nàng: "Nhiều ngày như vậy tiểu thư đều không trở lại, nô tỳ thực sự không ngờ người về."

Đình đầu nàng ta truyền đến âm thanh nhàn nhạt của Lạc Vân Hi: "Đại tỷ và Lục hoàng tử đính hôn, ta có thể không trở lại sao?"

"Tiểu thư đợi lát nữa tiến cung sao?" Hạ Đào nghe được giọng điệu của nàng dần dần khôi phục lại, mới ngẩng đầu lên hỏi.

"Người hỏi nhiều lắm rồi đấy!" Lạc Vân Hi lạnh lùng nói một câu, ánh mắt, nhìn về hướng ngoài sân.

Hạ Đào có chút xấu hổ sờ mũi một cái, nhìn Lạc Vân Hi không ngừng nhìn ra bên ngoài, trong lòng khó hiểu, nhưng cũng không dám mở miệng.

Sau thời gian ngắn ngủi, Xuân Liễu từ bên ngoài chạy vào đây, trên trán đỏ đầy mồ hôi, trong tay nàng cầm một cuốn tin đầy da dê kín, trông thấy Hạ Đào, cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

"Lấy được rồi sao?" Lạc Vân Hi thấp giọng hỏi, ánh mắt đảo qua người Hạ Đào, nói: "Vào nhà rồi nói, Hạ Đào, người ở ngoài phòng canh chừng, không cho ngoài người đến gần."

Hạ Đào đáp một tiếng, nhưng nội tâm lại có cảm giác cực kỳ không công bằng, đợi sau khi hai người đi vào, nàng ta lặng yên không một tiếng động đến chỗ khe cửa ghé lỗ tai vào nghe trộm.

Xuân Liễu cầm cuốn tin màu vàng nhạt trong tay đưa cho Lạc Vân Hi, nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư, làm sao đại tiểu thư lại có thể có thông tin với bên ngoài chứ?"

Một mặt Lạc Vân Hi mở cuốn tin ra, mở ra giấy viết thư chính tề, một mặt nhàn nhạt nói: "Không có liên quan hệ gì với người thì đừng hỏi quá nhiều, mỗi người đều có bí mật của mình."

Xem xong thư, nàng cong môi mỉm cười, nói: "Thư này là viết cho Lạc Phi Đình, chỉ là không biết là ai viết, tin này tạm thời không cần hủy, càng không thể để Lạc Phi Đình biết được, mang cất đi."

Hạ Đào nghe hai người nói chuyện, kinh ngạc, không khỏi đưa mắt tiến đến chỗ khe cửa nhìn trộm, nhìn thấy bóng dáng Xuân Liễu lúc ẩn lúc hiện lại bị từ tường ngăn cản.

"Hạ Đào!" Lạc Vân Hi bất chợt kêu một tiếng.

Hạ Đào nhanh chóng chạy thật xa, mới lên tiếng đáp: "Tiểu thư, ta ở đây."

Lạc Vân Hi mở cửa, nghi ngờ liếc nhìn nàng ta, thấy nàng ta đứng rất xa, biểu tình mới giãn ra, khẽ mỉm cười nói: "Người ở đây trông chừng, không để cho bất kỳ kẻ nào vào phòng, ta mang Xuân Liễu ra ngoài mua ít đồ."

Hạ Đào vội vàng gật đầu.

Xuân Liễu từ trong phòng đi ra, chớp mắt nhìn Hạ Đào, không yên tâm kêu: "Tiểu thư... "

"Đi thôi." Lạc Vân Hi ngắt lời nàng ấy, đi ra ngoài.

Ánh mắt Xuân Liễu liếc nhìn bốn phía, cũng dặn Hạ Đào: "Lần này người không tự rời khỏi đây nhé."

Hạ Đào bĩu môi.

Lạc Vân Hi và Xuân Liễu đi xa, Hạ Đào dựa vào cây cột đứng thẳng, đợi một lúc lâu, thấy trong sân không có ai, nàng ta mới rón rén mở cửa phòng Lạc Vân Hi ra, lén mình đi vào.

Đi nhanh mấy bước đến chỗ tủ kín, mở gạch tường ra, quả nhiên thấy lá thư vừa rồi Xuân Liễu cầm trong tay, nàng ta không dám xem nhiều, vội vàng nhét vào trong tay áo, đẩy kín tường gạch lại, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Thấy tiểu nha hoàn Tiểu Ngôn đang ở bên ngoài hết nhìn đông tới nhìn tây, Hạ Đào dựa vào cây cột ngoài hành lang giấu mình, chậm rãi đi ra, kêu lên:

"Tiểu Ngôn, người đang tìm ai vậy?"

Tiểu Ngôn thấy nàng ta mới lên tiếng: "Không tìm ai, Hạ Đào cô nương, tiểu thư ở trong phòng nghỉ ngơi sao?"

"Tiểu thư đi ra ngoài, người tới đây, giúp ta trông chừng một chút, ta đau bụng quá, phải đi nhà xí." Hạ Đào vẫy tay với nàng ấy.

Tiểu Ngôn cau mày nhìn sang, Hạ Đào là đại nha hoàn, nàng ấy cũng không dám làm trái ý Hạ Đào, bước nhanh tới, Hạ Đào liền vội vàng che bụng ra ngoài.

Quyển thứ 2 đến đây, quyển này sẽ rất nhiều mưu kế, nữ chủ sẽ toả hào quang rực rỡ....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Các người nhận lầm người rồi

Edior: thu thảo

Tay phải Hạ Đào nắm chặt tay áo, để đề phòng phong thư rơi ra khỏi ống tay, sau khi ra khỏi Vân Các, liền đi thẳng về hướng Tuyết các.

Bên trong chủ phòng của Tuyết Các, lúc này Lạc Phi Đình đang ngồi ở trước gương đồng, đôi mi thanh tú chau lại một chỗ, dung mạo âm trầm, ngẩn ra nhìn bản thân trong gương.

Đến khi Từ Quyên báo lại: "Tiểu thư, Hạ Đào đến." Gương mặt trong gương kia bồi đầy phẫn, lông mày càng nhíu chặt lại: "Này giờ nàng ta tới làm cái gì? Không sợ Lạc Vân Hi phát hiện sao? Gọi nàng ta vào đây."

Từ Quyên dạ một tiếng, chỉ một lát sau, Hạ Đào mặt đầy bối rối vọt vào.

"Đại tiểu thư!"

"Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?" Lạc Phi Đình không hài lòng: "Theo ta lâu như vậy, chút chuyện này cũng chưa học được sao?"

"Đứng, đứng." Hạ Đào trầm tĩnh lại, đưa tin trong tay cho Lạc Phi Đình: "Đại tiểu thư, đây là thư mà Tam tiểu thư chặn lại." Tiếp theo, liền nói rõ ràng chuyện nghe trộm được.

Trên mặt Lạc Phi Đình lúc đầu còn có thể duy trì trấn định, sau đó lại cực kỳ hoảng sợ, tay nắm tin run rẩy, nâng tay trái lên, ngăn Hạ Đào đang nói lại: "Người đi ra ngoài trước đi."

Hạ Đào thấy thế, liền cùng Từ Quyên lui ra.

Lạc Phi Đình hít sâu mấy hơi, thành thạo rút giấy viết thư ra, mở ra xem, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trên tờ giấy trắng, cũng không phải nét chữ quen thuộc, Lạc Phi Đình thở ra trong lòng, mới nhìn xuống, trên giấy viết: "Nhị hoàng tử hồi kinh, trở mặt với Lạc hoàng tử, chú ý thêm!" Sau tin cũng không có kí tên.

Lạc Phi Đình rất khó hiểu, lật phong thư này quan sát một phen, cũng không phát hiện cái gì khác thường, vì thế lại đọc lại tin một lần.

Dù nói thế nào, người viết thư cũng đang nhắc nhở nàng ta.

Lạc Phi Đình ngồi một lúc, gọi Hạ Đào vào, trả thư cho nàng ta, nói: "Làm tốt lắm, sau này, cố lưu ý động tĩnh phía Lạc Vân Hi, rồi trở lại báo cho ta."

Hạ Đào vô cùng ngoan ngoãn cúi đầu: "Nô tỳ là người của đại tiểu thư, tất nhiên sẽ toàn tâm toàn ý phục vụ đại tiểu thư."

Mặt Lạc Phi Đình lộ nụ cười đắc ý, Lạc Vân Hi, thời gian dài như vậy, ngay cả nha hoàn bên người cũng không giữ nổi, còn nói gì tới việc giành Đoan Mộc Triết cùng nàng ta!

Sau khi Hạ Đào về viện, trả thư tin về chỗ cũ, lại ra ngoài mà chưa thấy Lạc Vân Hi trở lại, liền thở ra.

Sau nửa canh giờ, Lạc Vân Hi mới cùng Xuân Liễu, mang bọc lớn túi nhỏ từ trên đường cái về phủ.

"Tiểu thư, bạc đều đã xài hết rồi, từ nay về sau nếu có việc, lấy cái gì để làm đây?" Xuân Liễu trưng bộ mặt như đưa đám hỏi.

Lạc Vân Hi xách hai bọc trong tay, liếc mắt nhìn nàng ấy một cái: "Chẳng phải đều ở nơi này sao? Mấy thứ này, đủ để hồi vốn."

Bạc càng ngày càng không đủ xài, ngày tháng mà nàng ở Trung Sơn vương phủ, ra ngoài khảo sát thị trường một chút, cuối cùng quyết định, xây một kỹ viện có phong cách riêng Thần lâu đối diện, ăn mòn Thần lâu từng chút một, lại tới thu thập kẻ phản bội kêu U Nhi kia.

Mà cái đầu tư này, là khá là khổng lồ, tiền tài rất quan trọng, muốn tự lực cánh sinh, hiện nay chỉ có biện pháp tốt nhất là bắt đầu từ y, đúng vậy, theo nghề thuốc! Y thuật của Cửu Khúc Chỉ ở thời đại này đúng là không ai bằng, giống như lời Đoan Mộc Ly nói, Cửu Khúc Chỉ dám xưng đệ nhất, hẳn là thứ hai, Lạc Vân Hi thứ ba.

"Thế nhưng, đây là những gì đại phu dùng mà, tiểu thư sẽ không đi làm đại phu chứ?" Xuân Liễu cứng lưỡi, lại nhắc nhắc túi vải trong tay mình: "Trong này có cái ống dài là dùng để làm gì?"

"Ông nghe tự chế." Lạc Vân Hi cũng mặc kệ nàng ấy nghe có hiểu hay không, bỏ lại vài chữ, bước nhanh về hướng Vân Các.

"Tam tiểu thư!" Lạc Ôn từ trên một con đường khác chậm chậm đi tới, gọi Lạc Vân Hi lại.

Chờ khi nhìn thấy trong tay hai người có không ít thứ, hẳn kinh ngạc hỏi: "Tiểu thư đi dạo phố sao? Nó giúp người mang về." Nói rồi liền đến nhận.

Lạc Vân Hi lắc người, tránh đi, thần nhiên hỏi: "Quản gia, có chuyện gì sao?"

Lạc Ôn ngăn ra, nói: "Thái hậu truyền lời tới người, đề nghị tiến cung tham gia lễ đính hôn của đại tiểu thư."

Lạc Vân Hi nhướn mày, cười nói: "Ta đã biết."

Lạc Ôn nhìn thật sâu nàng một cái, mới rời đi. Mặt Xuân Liễu đầy lo lắng hỏi: "Tiểu thư, lần trước ngài tới Trung Sơn vương phủ chịu phạt, cũng là vì đắc tội thái hậu trong cung, sao người lại sẽ gọi tiểu thư tiến cung vậy?"

"Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn thôi." Hạ Đào đã sớm biết Lạc Vân Hi tiến cung từ miệng Lạc Phi Đình lúc ở Tuyết các.

Lạc Vân Hi về Vân Các, phái Xuân Liễu ra ngoài, một mình trang bị nhận ống nghe, đợi nàng thu dọn những công cụ này đúng chỗ, đã chảy mồ hôi đầm đìa, gọi Xuân Liễu và Hạ Đào múc nước, tắm rửa sạch sẽ.

Tắm rửa xong, người Lạc Kính Văn phái tới thúc giục cũng đến.

Lạc Vân Hi đổi một chiếc áo mỏng thêu hoa lê, váy dài màu lục, tết bím tóc nhỏ, tóc mái rơi trên trán, nhìn rất mỹ lệ, Lý Tài đến đón người cũng cảm thấy kinh diễm.

Ra cửa phủ, Lý Tài nói: "Lão gia phu nhân đã đi trước, Tam tiểu thư chậm chút, đi phía sau thôi."

Lạc Vân Hi không mang theo thị nữ, một thân một mình ngồi lên xe ngựa, gật đầu nói: "Lên đường đi, không đi nữa, sợ là muộn mất."

Câu cuối cùng, giống như làm bầm lầy bầu, nàng ngửa đầu ngắm nhìn sắc trời, khoe miệng lộ ra một nụ cười thâm ý.

Chẳng biết vì sao, Lý Tài vừa nhìn thấy, sau lưng hơi lạnh lẽo, luôn cảm giác, cử chỉ này của Tam tiểu thư thật kỳ lạ!

Phu xe lái xe ngựa đi trên đường nhỏ trong ngõ hẻm tạo ra tiếng vang dòn giã của móng ngựa và vành xe ma sát với mặt đường, từng tiếng "đắc đắc" một vang lên, nhắc nhở Lạc Vân Hi bên trong xe ngựa, nơi này là cổ đại, không phải đô thị lớn.

Trái tim khe khẽ thở dài, nàng đưa tay vén rèm xe lên, nhìn xa xôi.

Ở xung quanh triều đình cũng là quý tộc, là nội thành trong truyền thuyết, hoàng cung là hạt nhân bị vây quanh, cho nên vòng qua mấy con hẻm, liền đến đường lớn thông với hoàng cung.

Phía trước, một đoàn người ngựa lúc ẩn lúc hiện trong bóng cây.

Đội lúc chạy trên đường lớn, hai bên vừa vịn gập gờ.

"Phượng giá của thái tử phi ở đây, người phía trước mau tránh ra!" Thị vệ phía trước đánh chiêng căng giọng hô to.

Lạc Vân Hi vén màn xe, nhìn ra ngoài, ánh mắt không hẹn mà gặp cùng đối diện tầm mắt lộ ra trong xe phượng.

Đôi mắt Tăng Thủy Lan thăm thẳm, sâu mà không thấy đáy, hồ hững không tập trung, lúc nhìn đến Lạc Vân Hi, con ngươi mãnh liệt co rút lại.

"Dừng xe!" Tăng Thủy Lan cao giọng quát một tiếng.

Thị vệ đình chỉ dẫn đầu dừng đánh chiêng, tung người xuống ngựa, chạy tới trước mặt Tăng Thủy Lan: "Thái tử phi có chuyện gì?"

Khoe miệng Tăng Thủy Lan nhếch lên nụ cười cao cao tại thượng, làm bầm: "Lạc Vân Hi."

Một tiếng này vừa nói, một gương mặt như hoa như ngọc khác tiến đến gần, mặt Tăng Thủy Tiên đột nhiên trở nên kinh khủng dữ tợn.

"Tỷ, là Lạc Vân Hi!" Nàng ta nói từng chữ, cắn răng nghiêng lợi nói, hai tay nắm chặt thành quyền.

Nàng ta mãi mãi cũng không quên được lúc ở biệt trang của Quân Lan Phong, Lạc Vân Hi nhục nhã nàng ta!

Nàng ta hao hết tinh lực, chịu nóng bức, ở nhà bếp nhọc nhằn khổ sở làm thức ăn cho Trung Sơn Vương, bị tiện nhân kia ném trước không nói, còn xoi mói này nọ, bảo Trung Sơn Vương đồ tất cả thành quả của nàng ta đi, đây chính là nhục nhã và đả kích! Cả đời Tăng Thủy Tiên cũng không sao quên nổi, nữ tử làm nàng ta ở trước mặt ý trung nhân trở thành trò hề!

Tăng Thủy Lan làm sao lại không biết chứ? Tăng Thủy Tiên là em gái của nàng ta, cũng chính là mình tự tay đưa nàng ta đến bên người Trung Sơn Vương, kết quả, nàng ta lại bị nhắc trở về.

Mà lúc đó, Lạc Vân Hi đã ở cùng Trung Sơn Vương, mặc kệ vì lý do nào khác, Trung Sơn Vương tiếp đón Lạc Vân Hi, muội muội mình bị ủy khuất, toàn là vì Lạc Vân Hi mà lên!

Trước phe nhân mã chặn đường lại, phu xe Lạc phủ cũng không dám xông vào, đành hoàng dừng tại chỗ.

Tăng Thủy Lan nâng cao gương mặt tinh xảo, cất giọng nói: "Lạc Vân Hi, xe ngựa bản cung nhỏ, ngồi hai người chen nhau, để xe ngựa của người cho bản cung dùng, để muội muội bản cung ngồi."

Thị vệ dưới xe nghe vậy, lập tức đi về hướng Lạc Vân Hi, nói: "Thái tử phi nói rồi đó, có nghe thấy hay không?"

Lạc Vân Hi biết nàng ta đang báo thù cho Tăng Thủy Tiên, cười nhạt, hỏi ngược lại: "Nếu như đưa xe ngựa cho người mượn, ta tiến cung sao đây?"

Đồng thời khi nói chuyện, ánh mắt quét qua, Tăng Thủy Lan ngồi u xe phượng chổi mắt nhất, phía sau là một chiếc xe nhỏ, màn xe xốc lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt của Lạc Nguyệt Kỳ.

Tề Sính Đình cũng không ở đây, Lạc Vân Hi nhìn quét một vòng, thì rút ra đáp án này.

Biểu tình cao quý của Tăng Thủy Lan từ đầu đến cuối đều không thay đổi, giọng nói ngạo nghễ: "Người tiến cung thế nào là chuyện của người, trên con đường này có rất nhiều người tới, để cho bọn hán mang người một đoạn là được, nhưng Thái tử cũng đang ở trong hoàng cung đợi bản cung, không thể chậm trễ!"

"Thái tử chờ là thái tử phi, chứ chẳng phải Tăng tiểu thư, thái tử phi, không bằng để lệnh muội cùng ta ngồi chung một xe tiến cung!" Lạc Vân Hi mỉm cười đề nghị.

Tăng Thủy Lan nhún mày lại, phía dưới thị vệ lập tức quát lên: "Tăng tiểu thư là muội muội của thái tử phi, thân phận cao quý, sao có thể ngồi xe cùng người?"

Lạc Vân Hi cười nhạt: "Vậy ta còn là muội muội của Lạc hoàng tử phi đây!"

"Lạc hoàng tử có thể so với thái tử sao?" Thị vệ kia nắm chặt gậy gỗ chiêng trong tay, mặt đầy vẻ độc ác.

Lạc Vân Hi đảo mắt nhìn Lạc Nguyệt Kỳ chớp mắt: "Trắc phi của thái tử cũng phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ đó! Mặc dù nói trắc phi không bằng chính phi, nhưng chánh phi cố ý chen ép trắc phi, việc này truyền đi, cũng không tốt đâu."

Sắc mặt Lạc Nguyệt Kỳ đỏ bừng, Tăng Thủy Lan quay đầu lại liếc nàng ta, chậm rãi nói: "Lạc trắc phi, Lạc Vân Hi tuy là tỷ tỷ của người, nhưng người bây giờ dù gì cũng là trắc phi của thái tử, sao có thể để nàng tùy ý lời ra để nói chuyện? Trong mắt của nàng, thật sự là không coi người ra gì!"

Mấy câu nói đã chọc giận Lạc Nguyệt Kỳ, trong lòng Lạc Vân Hi vỗ tay, đúng là diễn rất đạt, có thể sanh ngang ảnh hậu rồi!

Lạc Nguyệt Kỳ trầm mặt xuống nói: "Tam tỷ tỷ, tuy người là tỷ tỷ ta, nhưng thân phận chúng ta bây giờ có khác biệt, Lạc phủ sao có thể so với phủ thái tử? Hãy đưa xe ngựa của người cho Tăng tiểu thư đi!"

Lạc Vân Hi bật cười: "Người đang dùng danh nghĩa trắc phi của Thái tử ra lệnh cho ta sao?"

Lạc Nguyệt Kỳ hừ nhẹ một tiếng, Tăng Thủy Tiên không nhịn được hét vang: "Lạc Vân Hi, nàng ta dùng danh nghĩa trắc phi của Thái tử ra lệnh cho người thì sao? Nàng ta vốn là trắc phi của Thái tử, không phải thứ nữ như người có thể so sánh!"

Lạc Nguyệt Kỳ nghe vậy, vẻ kiêu ngạo trên mặt càng thêm rõ ràng, cảm giác được tôn sùng tự nhiên sinh ra: "Lạc Vân Hi, người không thừa nhận cũng không có biện pháp, ta bây giờ là trắc phi của Thái tử, cũng không phải người cùng một thân phận với người."

Tăng Thủy Lan thấy thế, lạnh giọng nói: "Lạc Vân Hi, hôm nay người làm gì cũng phải nhường, không muốn cũng phải nhường! Ngay cả Lạc trắc phi cũng lên tiếng, người lại chống cự, bản cung sẽ phải trị người tội đại bất kính!"

Nói vài câu xong, nàng ta nháy mắt ra hiệu về thị vệ hai bên phải trái, hai hàng thị vệ nhắc thương lên, xông tới, Lạc Vân Hi từ trên xe ngựa nhảy xuống, liền lùi mấy bước, lạnh mặt nói: "Được, thái tử phi mượn, thứ nữ như ta, sao lại dám làm trái lệnh chứ?"

Tằng Thủy Tiên không đợi Tăng Thủy Lan lên tiếng, nhảy xuống xe ngựa, trực tiếp bò lên xe ngựa của Lạc Vân Hi, đương đương đắc ý nguyệt Lạc Vân Hi đứng dưới cửa sổ xe.

Tăng Thủy Lan ra lệnh một tiếng, đoàn xe lục tục tiến lên, xe ngựa Tăng Thủy Tiên đi sau cùng, cả đường cũng không có nhiều người nhìn Lạc Vân Hi.

Xe ngựa đi qua nửa dặm đường, Tăng Thủy Lan vén rèm, thấp giọng nói với một thị vệ cưỡi ngựa bên cạnh xe: "Đến giao lộ cạnh chùng, không để bất kỳ chiếc xe nào mang theo Lạc Vân Hi!"

Thị vệ vâng lời đi.

Tằng Thủy Tiên ngồi bên trong xe ngựa ở phía sau, tự nghĩ làm sao trả thù Lạc Vân Hi, đoạt xe ngựa của nàng, như thế này sao đủ đây? Lạc Vân Hi, còn cố ý nói xấu chính mình trước mặt ý trung nhân!

Càng nghĩ càng hận, nàng ta sai bảo thị vệ hai bên xe ngựa của phủ thái tử: "Hai người các ngươi, đi bắt Lạc Vân Hi tới cho ta, lẳng lẽ mang tới trong xe ngựa."

Hai tên thị vệ kia sợ thái tử phi, cũng không từng nghe vị Tăng tiểu thư này phách lối, lập tức đánh ngựa quay lại.

Mặt Tăng Thủy Tiên lộ nụ cười âm trầm.

Thế mà, nụ cười trên mặt của nàng ta không duy trì quá lâu, lập tức chuyển thành kinh sợ.

Một tiếng hí dài thê lương, ngựa bỗng nhiên cuồng lên, mạnh mẽ dưới nhấc chân trước lên, phu xe không kịp chuẩn bị, bị cỗ lực đạo này hất bay ra ngoài.

"Oành!" Đầu Tăng Thủy Tiên va vào trên ván cửa, đau đến nàng ta hét rầm lên.

"Người đâu! Mau, kéo ngựa lại!" Ngoài xe ngựa, thị vệ phủ thái tử loạn tung lên, dồn dập đánh ngựa quay đầu lại, xông thẳng về phía xe ngựa của Tăng Thủy Tiên.

Thế mà, trong nháy mắt ngựa vừa nổi điên, hai bóng người màu đen lao xuống, trực tiếp bắt Tăng Thủy Tiên bên trong xe ngựa đi, tình cảnh hỗn loạn vô cùng, mọi người muốn đuổi theo, đã không đuổi kịp.

"Thủy Tiên!" Tăng Thủy Lan đã xuống xe ngựa, được bọn thị vệ che chở ở giữa, kinh ngạc thốt lên một tiếng, Tăng Thủy Tiên đã biến mất sau bóng cây, mười mấy tuần mã đồng thời đuổi theo, Lạc Nguyệt Kỳ bị dọa từ trên xe ngựa bò xuống dưới, cầm thật chặt tay thị nữ bên cạnh.

Tất cả, phát sinh nhanh như thế, khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Gương mặt Tăng Thủy Lan vặn vẹo, lạnh lùng nói: "Tìm cho ta, nhất định phải cứu người trở lại!"

Đúng lúc này, hai tiếng vó ngựa từ xa đến gần, từ từ, có thể thấy rõ hai người này mặc trang phục thị vệ phủ thái tử, Tăng Thủy Lan lập tức gọi người đi hỏi tình huống.

Đội hai người tới gần, Tăng Thủy Lan chợt phát hiện hai người này là hai tên thị vệ phụ trách bảo vệ Tăng Thủy Tiên, tình cảnh vừa rồi hỗn loạn, nàng ta không thấy bóng dáng hai người này, lúc này giận dữ: "Các ngươi chết ở thế! Không biết bảo vệ chủ tử sao?"

Hai tên thị vệ thấy không hay, tung người xuống ngựa nhận tội.

"Thái tử phi, Tăng tiểu thư bảo chúng ta đi bắt Lạc Vân Hi, chúng ta đã đi, nhưng không tìm được Lạc Vân Hi, liền vội vã chạy về, không biết phát sinh chuyện lớn như vậy!"

Tăng Thủy Lan cắn chặt môi: "Lạc Vân Hi... sao không thấy nàng?" Tâm tư lại nghĩ đến Tăng Thủy Tiên, lo lắng an nguy của nàng ta, trong chốc lát lại nghĩ đến Lạc Vân Hi, kinh ngạc về hướng đi của nàng.

Mà lúc này Tăng Thủy Tiên, bị hai người mặc áo đen thay phiên ôm, lao nhanh đến ngoài thành, đến một hang núi sau Nam Sơn, mới đặt người xuống, đốt lửa vào cây đuốc, hai người đánh giá Tăng Thủy Tiên. Tăng Thủy Tiên ngất đi chậm rãi tỉnh lại trong trong tầm mắt nóng rực như vậy, vừa mở mắt, đã nhìn thấy hai nam nhân mang theo khăn trùm đầu màu đen, hai ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm chính mình. Tăng Thủy Tiên bị dọa mở miệng hô to, nhưng chỉ có thể phát ra giọng nói mơ hồ không rõ.

Ánh nến mờ tối phiêu diêu trong động, Tăng Thủy Tiên cúi đầu xuống, phát hiện cả người mình trần trụi, tay chân bị trói, trong miệng còn dút một miếng vải, chặn cổ họng đến khó chịu.

Kịch liệt hoảng sợ dâng lên, gất gao quán lấy nàng ta, Tăng Thủy Tiên liều mạng vặn vẹo thân hình, muốn tránh thoát bàn tay hai người này.

Kẻ mặc đồ đen bên trái hắc y chăm chú nhìn thân thể tuyết trắng gãy dựa trước mặt, nước miếng dọc theo khăn trùm đầu chảy ra mà còn không biết, một tay nắm chặt nơi đầy dẫy của nàng ta, run giọng nói: "Tiểu mỹ nhân, đừng ngo ngoay, ngươi càng gãy dựa, lão tử càng muốn cùng ngươi làm chuyện tốt..."

Nhìn thấy động tác không quy củ chút nào và lời nói khó nghe của hắn, Tăng Thủy Tiên xấu hổ đến lệ chảy ròng, liều mạng lắc đầu.

Đừng chạm ta! Đừng chạm ta! Ta và các người không cừu không oán, các người muốn bạc thì nói, ta có! Ta có bạc! Ta có bạc!

Nàng ta cố sức nói, trong sơn động vang lên những tiếng rên rỉ mơ hồ không rõ.

Kẻ mặc đồ đen bên phải hơi lý trí hơn một chút, lạnh lùng nói: "Lạc Vân Hi, cũng đừng trách chúng ta, chúng ta cũng là cầm tiền của người khác, thay người ta làm việc thôi!"

Tăng Thủy Tiên phản kháng mãnh liệt bất chợt dừng lại, cái gì, Lạc Vân Hi sao? Nàng ta tròn mắt to nhìn người mặc đồ đen nói chuyện, mặt sợ hãi dữ dội, liều mạng lắc đầu: "Không, ta không phải Lạc Vân Hi! Các người nhận lầm người! Ta không phải Lạc Vân Hi, không phải Lạc Vân Hi!

Thế nhưng, tất cả kêu gào, chỉ thành nước nỏ.

Mà hai hắc y nhân vốn không nghe hiểu nàng ta đang nói cái gì, cười lạnh một tiếng, hai bên trái phải nhào về phía nàng ta..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145

Edior: thu thảo

Tìm Tăng Thủy Tiên trong phút chốc như chìm xuống hồ băng, trong lòng cuồng loạn kêu gào: "Không, ta không phải Lạc Vân Hi! Hai tên cầm thú này, thả ta ra! Ta không phải Lạc Vân Hi! Các người nhận lầm người rồi!"

Giờ khắc này, nàng ta nhìn thấy tương lai vốn tươi sáng của mình rơi vào một vùng tối tăm, mà trái tim, hoàn toàn bị oán hận và thù hận lấp kín!

Bọn hắn muốn bắt Lạc Vân Hi, muốn làm nhục Lạc Vân Hi! Mà mình lại bị oan, hoàn toàn là thể thân chịu tội! Nàng ta là vì Lạc Vân Hi mà phải chịu tội!

Lạc Vân Hi, ta hận người chết đi được!

Máu tươi, từ khe miệng Tăng Thủy Tiên uốn lượn mà rơi xuống, nàng ta gất gao cắn môi, thân tâm cũng đã giao hòa cùng địa ngục.

Bên đường lớn tới hoàng cung, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống mặt đất, Tăng Thủy Lan ngồi trong xe ngựa, uống liên tiếp mấy ly nước có đá, cũng giải không được cảm giác nóng bức này. Tăng Thủy Tiên mất tích vẫn không có chút đầu mối nào, tâm tình nàng ta càng nóng nảy, vén rèm lên hỏi: "Lạc Vân Hi đâu?"

Thị vệ trước xe đưa tay chỉ về một hướng, nhẹ giọng nói: "Thái tử phi, xe ngựa của Trung Sơn Vương đến đây."

Tăng Thủy Lan ngẩn người, thò đầu liếc nhìn, trong lòng thầm nghĩ, không phải Lạc Vân Hi ngồi xe ngựa của Trung Sơn Vương chứ? Dù sao, cũng không ai mời hắn tới đây, mà không ai dám ra lệnh cho Trung Sơn Vương tới!

Xe ngựa màu đen vững vàng lái tới, Tăng Thủy Lan xuống xe ngựa, mặc kệ ánh mặt trời, hướng về phía xe ngựa kêu lên: "Trung Sơn Vương."

"Ở đây có chuyện gì xảy ra thế?" Quân Lan Phong vén rèm xe, giữa hai lông mày là vẻ trấn định và trầm ổn trước sau như một, ánh mắt hơi đảo qua trên mặt mỗi người một chút.

Tăng Thủy Lan còn chưa kịp nói gì, bên trong xe ngựa, đã ra hể ra khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ quen thuộc. Lạc Vân Hi nhìn chiếc xe ngựa của mình vì bị ngựa chột nổi điên, mà màn xe ngựa bị kéo xuống, khe miệng hơi kéo nhẹ, nói: "Thái tử phi, ta đưa xe ngựa cho các người mượn, tình hình như bây giờ chắc chắn không thể dùng nữa rồi, thái tử phi, người cần phải đền cho ta một chiếc."

Tăng Thủy Lan nhìn thấy Lạc Vân Hi ngồi trên xe ngựa của Trung Sơn Vương, trong lòng rất ngọt ngào, cộng thêm chuyện muối muối mất tích nữa, lại nghe Lạc Vân Hi nói muốn mình đền xe ngựa cho nàng, càng không che giấu nổi phiền muộn trong lòng, cau mày nói: "Vương gia, Thủy Tiên bị người ta bắt đi, bản cung đang phái người tìm kiếm, chuyện như vậy, ai cũng đều không muốn thấy nó phát sinh."

Lạc Vân Hi khẽ thở dài: "Đây đúng là chuyện đáng tiếc, nhưng thái tử phi, chuyện này cũng không có nghĩa là người có thể không bồi thường xe ngựa cho ta, người đền ta, ta còn phải đền phụ thân đó!"

Tăng Thủy Lan thấy nàng toàn tâm toàn ý liên nghĩ đến việc chiếc xe ngựa hồng mà bỏ qua chuyện Tăng Thủy Tiên xảy ra chuyện, trong lòng tức giận: "Lạc Vân Hi, người rốt cuộc có tìm hay không? Thủy Tiên bị người ta bắt đi, không rõ sống chết, nhưng người chỉ nhớ chuyện xe ngựa của người hồng thôi sao?"

Lạc Vân Hi lại đáp trả: "Thái tử phi nói lời này là có ý gì? Tăng tiểu thư và ta không hề thân thiết, vì sao ta phải lo lắng cho nàng ta? Lại nói, thái tử phi mượn xe ngựa của người khác, sau đó lại bị hỏng, không chịu bồi thường, ngược lại muốn người mượn xe ngựa là ta nhiều lần nhắc nhở, chẳng lẽ là muốn học lưu manh trên phố quịt nợ phải không?"

Tăng Thủy Lan trực tiếp hết chỗ nói rồi, trong lòng hận đến điên lên, nhưng không cách nào nói ra, liếc nhìn ánh mắt đen tối, mặt không hề có cảm xúc của Quân Lan Phong phía sau, nàng ta hít sâu một hơi, nói: "Xe ngựa, bản cung bồi thường theo giá! Chờ qua chuyện này, người đến phủ thái tử lấy tiền là được."

Lạc Vân Hi mở miệng cười, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết, trong ánh mắt mang theo vài phần khinh bỉ: "Thái tử phi, không phải ta trách người, người khác có ý tốt mang đồ cho người mượn dùng, đến cuối cùng, người không đi trả đồ cho người ta, ngược lại muốn người khác tự đến nhà người đòi, đây là đạo lý gì vậy?"

Sắc mặt Tăng Thủy Lan càng ngày càng tối, tay nắm chặt quả đấm.

Khóe mắt Quân Lan Phong chợt lóe lên ý cười, cuối cùng lại nhin xuống, trầm giọng mở miệng: "Tăng tiểu thư bị người xấu bắt đi, hiện tại tâm tình thái tử phi nhất định là rất nôn nóng, cũng không thể suy nghĩ chu đáo. Không phải chỉ là một chiếc xe ngựa thôi ư, phủ thái tử còn không trả nổi sao? Bỏn vương đảm bảo, thái tử phi sẽ đưa ngân lượng đến Lạc phủ, giao cho người là được!"

Quân Lan Phong vừa mở miệng, sự việc coi như đã được định đoạt, thái tử phi gật đầu, đồng ý cách này, Lạc Vân Hi khẽ cười một tiếng, nói: "Ừm, ta tin tưởng thái tử phi sẽ không quá túng thiếu."

Sợ nào Tăng Thủy Lan đều đang đau đớn, hung hăng trừng mắt với Lạc Vân Hi một cái, mới lên tiếng: "Bên ngoài quá nóng, Vương gia nhanh chóng tiến cung thôi, không cần ở lại, bản cung vào cung sau vậy."

Quân Lan Phong "ừ" một tiếng, kéo mình xe lại, ám vệ lái xe giong roi ngựa lên, xe ngựa chạy về phía trước.

Khóe miệng Lạc Vân Hi nhếch lên ý cười khi đạt được ý đồ, một bên, Quân Lan Phong bắt đầu nói: "Người khéo mồm khéo miệng như vậy, nói tới thái tử phi cũng không có lời chống đỡ!"

Lạc Vân Hi liếc nhìn hắn nói: "Lễ đính hôn của đại tỷ ta, sao không nghe người nhắc tới?"

Trên mặt Quân Lan Phong biểu hiện ra vẻ xấu hổ, nhưng miệng lại không yếu thế chút nào nói: "Không phải ta sợ người thấy Đoan Mộc Triết và nữ nhân khác đính hôn, người sẽ thương tâm sao?"

Lạc Vân Hi cười lạnh: "E ngại hắn sao? Còn không bằng lo lắng cho tình huống hiện tại của Tăng Thủy Tiên đó!"

Lông mày Quân Lan Phong vẫn thành một cục, hỏi: "Vụ chuyện xảy ra với chiếc xe ngựa là người làm với Tăng Thủy Tiên sao?"

Lạc Vân Hi không tỏ rõ ý kiến, bất chợt nghiêng người, thoải mái mà nằm trên đệm lót chỗ ngồi mềm mại nhưng lại mát mẻ, vốn định khoanh cả chân lên, nhưng chợt phát hiện ở thời đại đi giày thêu này, cỡi giày là hành vi cực kỳ không văn minh, lại không thể giống như lần trước làm bản đệm lót của hắn, đành phải mở rộng chân, tay chấp sau ót, nhìn phía nóc xe.

Quân Lan Phong chậm rãi nói: "Nếu như thích, thì để chân lên thôi, thế này không phải chịu tội sao?"

Nói rồi, hắn vươn tay phải ra, bàn tay to nâng chân trái của nàng chống lên trên đệm lạnh.

Tâm tư bị nhìn thấu, Lạc Vân Hi liếc mắt xem thường, thẳng thắn để cả hai cái chân lên ngồi khoanh chân trên đệm, nói: "Nếu như ta nói, ta sớm biết xe ngựa sẽ xảy ra chuyện, còn nhường nó cho Tăng Thủy Tiên, người sẽ cảm thấy ta là nữ nhân xấu xa sao?"

Quân Lan Phong ngưng mắt nhìn khuôn mặt của nàng, trầm giọng nói: "Người đã nói sai hai điểm."

"Hai điểm nào?"

Quân Lan Phong vuốt ngón tay: "Điểm thứ nhất, người không phải nữ nhân, tối đa chỉ là nha đầu; điểm thứ hai, chuyện này và hư hỏng không liên quan đến nhau, tuy bỏn vương ở phía sau, nhưng đối với chuyện xảy ra phía trước cũng hiểu hết, rõ ràng là thái tử phi chiếm lấy xe ngựa của người, người cần gì phải thay các nàng suy nghĩ? Nếu như không nói đến chuyện nàng đã biết, thì chính là tự làm tự chịu!"

Nghe Quân Lan Phong nói, mặt Lạc Vân Hi lập tức khắc cười thành một đóa hoa tươi rói: "Nói thật hay!"

Quân Lan Phong cũng bị ý cười của nàng cảm hoá, môi cũng cong lên, sau một lúc lâu, hắn thấp giọng nói: "Thái hậu mời người tiến cung, ta cũng vừa mới biết được, mọi việc cần phải cẩn thận một chút! Chỉ sợ, có người sẽ làm khó dễ người." Hắn định nói rồi lại thôi, dường như có chút nghi ngờ.

Trong đầu Lạc Vân Hi không khỏi trôi lên ba chữ: Đỗ Tĩnh Yên.

Dường như, chỉ có lúc đối mặt với chuyện như vậy, hắn mới sẽ như vậy.

Quân Lan Phong thấy khuôn mặt thanh lệ của nữ tử vô cùng lạnh lẽo, dung mạo xẹt qua suy nghĩ sâu xa, sợ nàng suy nghĩ nhiều, nhẹ giọng nói: "Lần

trước, người từng thấy Đỗ Linh ở biệt trang của Đỗ gia, còn nhớ không? Cô gái này khá to gan, so với Tăng Thủy Tiên còn dai hơn, người phải đề phòng nhiều hơn."

"Nàng có thù hận gì với ta đâu?" Lạc Vân Hi nhướn mày lên, lần trước, nàng là hoá trang thành đồ đệ của Cửu Khúc Chỉ, ăn mặc như kẻ sai vặt, còn hơi thay đổi dung nhan, Đỗ Linh sao nhận ra nàng chứ? Nhìn về phía dung mạo anh tuấn của Quân Lan Phong, tìm nàng bỗng nhiên hơi động, chẳng lẽ vì...

Xe ngựa từ từ dừng trước cửa hoàng cung, lập tức chạy hướng về phía sau cửa, đến sau cánh cửa, mấy gã thái giám mang kiệu nhỏ tới, sau khi Lạc Vân Hi xuống xe ngựa, nhìn về phía Quân Lan Phong, nam nhân chấp tay đứng thẳng, cũng nhìn nàng.

"Ta đi tìm phụ thân." Lạc Vân Hi giữ một khoảng cách cùng hần, sau khi dẫn tiểu thái giám, liền ngồi lên trên kiệu nhỏ đi vào bên trong cung.

Quân Lan Phong nhìn mái tóc nữ tử tung bay trong gió, nhất thời quên động tác khác, mắt nhìn thẳng tấp vào chiếc kiệu kia, đến khi kiệu nhỏ hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn, hần mới quay mặt lại.

Hai tên tiểu thái giám mắt xem mũi, mũi xem tim, một về cái gì cũng không thấy, trong hoàng cung, cần nhất chính là loại thái độ này.

"Đi thôi, đi cung Càn thanh." Quân Lan Phong vững chắc sai bảo một tiếng.

Lạc Vân Hi ngồi trên kiệu nhỏ, tâm tư thay đổi thật nhanh, không lâu lắm, liền đến nội cung của cung Càn thanh.

Cung Càn thanh chia thành hai cung trong và ngoài, hôm nay chiều đãi khách mời tham gia lễ đính hôn của Lục hoàng tử và Lạc Phi Đình, bên ngoài là để tổ chức cung yến, nội cung, lại là chỗ ở của đương kim thái hậu, tiểu thái giám dẫn nàng đến nội cung, nói vậy, mấy người Lạc gia đều ở nội cung.

Sau khi nàng xuống kiệu, lững thững đi theo hướng tiểu thái giám chỉ, liền có cung nữ chào đón dẫn đường.

Lạc Vân Hi vòng qua hành lang uốn khúc, cách chủ điện nội cung rất gần, trong điện bay ra tiếng cười vui vẻ, nàng cũng đi hơi chậm lại.

Lúc tới gần cửa chính của Đại điện, một bóng người vội vã từ trong đi ra, gặp mặt cùng nàng.

Người kia mạnh mẽ thò tay che miệng lại, tựa như thấy quý bật thốt lên nói: "Lạc Vân Hi!"

Thấy rõ sắc mặt người tới, đáy lòng Lạc Vân Hi không khỏi cười lạnh, nhưng lại ăn nói cực kỳ lễ phép: "Đại ca, phụ thân trong điện sao?"

Lạc Tử Tục coi như không nghe thấy câu hỏi của nàng, trừng mắt nhìn nàng, tâm thần rung động, giọng nói cũng thay đổi: "Người, sao người lại ở đây?"

"Kỳ lạ, ta không ở nơi này, vậy ta nên ở đâu?" Lạc Vân Hi nghiêng đầu, cười khanh khách hỏi ngược lại.

"Người, hẳn là phải ở Lạc phủ." Sắc mặt Lạc Tử Tục có chút nhợt nhạt.

"Đại ca thật thích nói đùa, trường hợp long trọng như lễ đính hôn của đại tỷ và Lục hoàng tử sao có thể thiếu ta?" Lạc Vân Hi một mặt cười, một mặt đến gần, lúc đi lướt qua hần, bước chân vốn nhẹ nhàng linh hoạt của nàng hơi dừng lại, nhẹ giọng nói: "Xe ngựa của ta đã để cho muối muối của thái tử phi trên đường tới hoàng cung, hiện tại, binh lực toàn phủ thái tử đều đang tìm kiếm mấy tên thích khách, ta nghĩ, nhất định là có thể tìm được, chúng nhất định sẽ khai ra người phía sau, ta muốn xem hần có thể gánh nổi sự tức giận của thái tử phi hay không."

Một lời nhẹ nhàng nói ra, từ ngoài nhìn vào là thì thầm nhỏ nhẹ, mà nghe vào trong tai Lạc Tử Tục, lại như sét đánh ngang trời!

"Người nói cái gì, ta nghe không hiểu." Hần tự trấn định nói.

Lạc Vân Hi nghiêng đầu sang trái, má trái thanh nhả mỹ lệ nâng lên một độ cong hoàn mỹ, nở nụ cười dễ nghe: "Nghe hiểu được, hay nghe không hiểu được, chuyện cũng đã như thế."

Không tiếp tục để ý mặt Lạc Tử Tục trắng bệch, Lạc Vân Hi chậm chậm vào chủ điện, từ trên cái bàn ở giữa điện, một trận một tia khói xanh nhỏ dài bay ra từ cái đỉnh bằng đồng, mùi thơm khiến người ta an thần bay vào chóp mũi, tâm Lạc Vân Hi yên tĩnh lại.

Cuối cùng, Lạc Vân Hi mới phát hiện, đang ở đây cũng chẳng phải chỉ có người của Lạc phủ, rất nhiều phu nhân nhà quyền quý đều ở đây, làm tâm điện của thái hậu bị chen lấn đến chật chội, thái hậu cũng tương đối hưởng thụ loại náo nhiệt này, được tất cả mọi người vây quanh ngồi trước giường nói chuyện.

Lạc Vân Hi vừa tiến đến, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

"Thái hậu cát tường." Nàng đến trước giường êm, nhún đầu gối cúi chào, không tìm ra chút sai lầm nào.

Ánh mắt Thái hậu không một tiếng động nhìn nàng, nhưng không có lên tiếng gọi nàng đứng lên.

Lạc Vân Hi cố gắng duy trì tư thế này, trong lòng thầm hận, mụ phụ thủy độc ác! Nếu như chẳng phải nể mặt Quân Lan Phong, nàng thật sự không muốn để ý tới lão bà thời mẫn kinh này! Nhưng nàng biết rõ, lễ nghi của mình hiện nay đại biểu cho lễ nghi của Quân gia trong tứ đại thế gai, càng đại biểu trực tiếp cho Trung Sơn Vương Quân Lan Phong.

Ai cũng biết, Quân Lan Phong giải quyết khó khăn với thái hậu, đỡ lấy gánh nặng xử phạt Lạc Vân Hi, nhưng e ngại mặt mũi của Lạc Thái Úy, xử phạt vừa phải, trọng điểm là phải dạy dỗ lễ nghi cho nàng.

Đáy lòng Lạc Vân Hi đã ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà thái hậu một lượt, trong lòng nhớ kỹ mối thù này.

Đại diện vốn còn tiều tụy nói giờ khắc này lại yên tĩnh quý dị, không người nào dám mở miệng nói chuyện.

Hồi lúc lâu sau, một tiếng "Trung Sơn Vương đến" đã phá vỡ cái yên tĩnh như vậy, giọng nói của thái hậu rốt cục vang lên: "Đứng lên đi, tìm chỗ ngồi."

Lạc Vân Hi hờ hững ngồi thẳng lên, nở nụ cười như trước: "Cảm ơn thái hậu."

Tuy nàng lười, thức dậy muộn, nhưng cũng tập thể dục mỗi ngày không hề bỏ qua, cho nên, duy trì tư thế như vậy, cũng không cảm thấy nhức eo đau lưng, ánh mắt quét qua trong điện, trực tiếp đi về hướng Lạc Phi Đình.

Trong nháy mắt khi nàng ngồi xuống, nàng cảm thấy thân mình Lạc Phi Đình khẽ run lên, lặng lẽ ngồi cách xa nàng một chút, cái nhìn khi quay đầu nhìn về hướng nàng bao trùm vô số loại tâm tình phức tạp, giống hệt khuôn mặt của Lạc Từ Tục vừa rồi.

Khỏe miệng Lạc Vân Hi nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, nhìn về phía cửa điện.

Quân Lan Phong vén rèm mà vào, một thân áo dài màu trắng, tóc đen như mực nhẹ bay, mũ ngọc bích lộng lẫy chói sáng khiến cả người hân hoan vô cùng tuần mỹ, thân hình cường tráng khỏe mạnh, tao nhã vào điện, đi đến trước giường êm, cười cười kêu một tiếng thái hậu.

Thái độ của thái hậu so với vừa rồi, quả thực chính là quay ngoắt 180 độ, mặt đầy ôn hòa như lão nhân hàng xóm, vẫy tay về hướng Quân Lan Phong, ôn hòa nói: "Lan Phong, đến đây ngồi cùng ai gia."

Nghe vậy, thiếu nữ ngồi gần thái hậu nhất vội vàng tránh ra, mỉm cười kêu lên: "Tỷ phu, người tới rồi sao? Thái hậu luôn chờ người đó."

Lạc Vân Hi bị tiếng "tỷ phu" quen thuộc này làm chấn động đến mức trong lòng tê rần, nâng mí mắt nhìn lại, ngồi cách thái hậu gần chẳng phải Đỗ Linh thì là ai?

Hôm nay nàng ta mặc một bộ áo mỏng màu tím nhạt, váy Yên La, tóc dài chia làm mười mấy túm, được chải thành nhiều phần nhỏ phân biệt ở sau gáy, bộ dạng trắng nõn mỹ lệ, giữa lông mày lại mang theo một cỗ khí cao ngạo.

Nàng ta vừa tránh ra khỏi chỗ ngồi, lập tức có mấy phu nhân cùng lúc đứng lên: "Đỗ tiểu thư, người ngồi chỗ của chúng ta đây này."

Đỗ Linh cười không nhúc nhích, đôi mắt khẽ đảo qua khuôn mặt Lạc Vân Hi, hơi nhíu mày, quay đầu nhìn Lạc Phi Đình.

Lạc Phi Đình đang ngồi ở 1 góc trên giường êm, sắc mặt nhìn Lạc Vân Hi có chút nghi ngờ không thôi, tuy sắc mặt âm trầm, lại không làm khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ của nàng ta xấu đi chút nào, cũng chẳng qua như thế thôi.

Trái lại Lạc Vân Hi, ngũ quan vẫn chưa nảy nở, nhưng đã có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mắt to tròn hơn Lạc Phi Đình, nếu trưởng thành, chỉ sợ so với Lạc Phi Đình còn xinh đẹp hơn.

Đỗ Linh nghĩ đến chỗ này, khuôn mặt nàng ta lạnh đi vài phần.

Quân Lan Phong đến ngồi bên cạnh thái hậu, không dám nhìn về hướng Lạc Vân Hi, mày hơi nhíu một cái, nói: "Đỗ Linh, gọi ta biểu ca đi như Tĩnh Yên thôi." Trong lòng Đỗ Linh mừng rỡ, giờ đã không muốn nàng ta gọi là "tỷ phu" rồi đó!

Thế mà, thái hậu lập tức phản đối: "Tiếng 'tỷ phu' này ai gia thấy rất dễ nghe, cứ kêu như vậy, ngược lại chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi."

Nói rồi, ý cười trên khuôn mặt càng ngày càng dịu êm, hài lòng nhìn về phía Quân Lan Phong, nói: "Đã lâu không gặp nha đầu Yên nhi, ta cực kỳ nhớ nó, nếu như không phải bệnh của nó chưa khỏi hẳn, hôm nay thật sự muốn triệu nàng tiến cung, chẳng qua cuối cùng cũng có khởi sắc, Lan Phong, hôn sự của các người cũng nên cất nhắc đi thôi."

"Thái hậu, còn sớm mà." Giọng Quân Lan Phong bất chợt hơi khô khan, chỉ có điều thái hậu nói rất hăng say, không chú ý tới.

"Không còn sớm, tính ra, Yên nhi cập kê ngay sau Đình nhi, tiếc thay bây giờ không làm được, Chờ sau khi nàng khỏi bệnh, tháng chạp sẽ tổ chức bổ sung cho nàng một cái." Mắt Thái hậu nghiêng qua nhìn Lạc Phi Đình.

Lòng Lạc Phi Đình thật lạnh, nàng ta biết, mình có cố gắng thế nào, thì trong lòng thái hậu, bao gồm cả trong lòng hoàng đế, cũng là không sánh được với Đỗ Tĩnh Yên.

Thậm chí Đỗ Linh vừa đến, liền chiếm phần lớn sức chú ý của người! Thế nhưng, Đỗ Linh, chỉ là con thứ tiểu thư của thế gia, nhưng cũng được người ta nâng đỡ đến cao như vậy, nàng ta càng cảm thấy không cam lòng!

Nhưng nàng ta còn phải cười lên vào lúc này nói: "Tĩnh Yên tiểu thư tài mạo song toàn, lễ cập kê này nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt, Đình nhi nào dám so với nàng ấy?"

Thái hậu rất hài lòng, nụ cười trên mặt nhiều hơn mấy phần: "Hôn sự của Lan Phong và Yên nhi ai gia rất coi trọng, cũng là đưa nhỏ lớn lên trước mặt ai gia, đều là long phượng trong loài người, tất nhiên không phải người khác có thể so sánh."

Câu người khác này, không chỉ nói Lạc Phi Đình vào, cũng là nói cả Lạc hoàng tử.

Trong lòng mọi người rõ ràng, nhưng chỉ cùng cười phụ họa.

Sắc mặt Quân Lan Phong càng ngày càng tối, rốt cục, lặng lẽ liếc nhìn Lạc Vân Hi.

Mặt Lạc Vân Hi đầy thông dong, nghe thái hậu nói, môi mông hơi nhấc lên một đường cong cười nhẹ, cái cười thoáng này, không phải cho người khác, mà là cho Lạc Phi Đình bên cạnh.

Tay Lạc Phi Đình sớm bóp vạt áo phía sau không ra hình thù gì, mặt đầy âm u.

Đúng vậy, dù cho nàng ta đạt được danh xưng Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng trong lòng hoàng thất quyền quý, trước sau không cách nào sánh ngang với Đỗ Tĩnh Yên, thậm chí có người cho là nàng trộm đi thứ vốn thuộc về Đỗ Tĩnh Yên, đáng lẽ Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân hôm nay phải là Đỗ Tĩnh Yên mà chẳng phải nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145-2

Edior: thu thảo

Ánh mắt Lạc Vân Hi lại đảo qua mặt những người khác trong điện, Lạc Kính Văn cũng không ở đây, ánh mắt hướng về cửa lớn, nàng đứng lên, muốn rời khỏi nội cung, ra bên ngoài đi một chút.

Không có chuyện gì mà ngồi cùng đám nữ nhân này ngăn người, nàng cũng không thích.

Thấy nàng đứng lên, ánh mắt sắc bén của Đỗ Linh theo sát tới, nàng ta cười một tiếng, nói: "Tỷ phu, nghe nói mấy hôm nay người thay thái hậu quản giáo Lạc tam tiểu thư, không biết hiệu quả như thế nào?"

Quân Lan Phong khẽ cau mày, không trả lời.

Thái hậu liếc nhìn Lạc Vân Hi, quay đầu: "Không phải người nhao nhao muốn gặp Lạc Vân Hi sao? Hiện tại người cũng đến đây, người giáo hãy kiểm tra nàng đi."

Lạc Vân Hi nghe các nàng đối thoại, trong lòng hiểu được, thì ra, thái hậu mời nàng tiến cung là chuyện tốt Đỗ Linh làm.

Nàng sửa lại vạt áo ngay ngắn, chậm rãi đi tới, hành lễ xin cáo lui: "Thái hậu, Vương gia, ở đây không có chuyện gì, ta muốn đi ra ngoài điện trước."

Nhìn gương mặt như hoa như ngọc kia, trong lòng Đỗ Linh trong ghen tỵ như dây leo sinh trưởng, nàng ta vụng trộm liếc mắt nhìn Quân Lan Phong, trong lòng càng khó chịu.

Lẽ nào tỷ phu dạy nàng lễ nghi, chẳng qua là nhìn bộ dạng xinh đẹp của nàng, nên động tâm tư không đáng có sao?

Lạc Vân Hi giương gương mặt diễm lệ, tư thái khéo léo hào phóng, không thể nghi ngờ là đã làm cho Đỗ Linh sinh ra loại ý nghĩ đáng sợ này, mặc dù Trung Sơn Vương là người chính trực, tự chủ mạnh, cũng không ngăn cản được nàng ta miên man suy nghĩ.

Ngay lập tức, ánh mắt Đỗ Linh không tự chủ có thêm chút xem thường, chỉ thoáng qua rồi biến mất, nghiêng đầu nói: "Thái hậu, ta muốn để nàng rót cho ta một chén trà."

Thái hậu mỉm cười ngầm đồng ý.

Cung nữ bên cạnh vội vàng đi lấy đồ dùng ở nhà bếp, Lạc Vân Hi mở mắt ra, nhẹ nhàng nói: "Thái hậu, thần nữ rót cho ngài một chén trà!"

Đỗ Linh ngăn ra, Lạc Vân Hi trước mặt nhiều người cự tuyệt yêu cầu của mình, rõ ràng là xem thường mình! Sắc mặt nàng ta càng kém hơn, nhưng vẫn không cách nào phản bác gì.

Thái hậu nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi, "ừ" một tiếng.

Lạc Vân Hi với tay cầm ấm trà Long Tỉnh bằng phi thủy, tay cảm giác mát lạnh, là trà Càn thanh cung chuẩn bị riêng cho khách mời hôm nay, cũng là trà thái hậu thích uống nhất.

Nàng ưu nhã đứng thẳng trước bàn, ba ngón tay phải giữ quai bình trà, tay trái dòi qua cầm lấy chén trà, cổ tay trái hơi nghiêng, nước trà vũng vàng từ miệng bình chảy xuống.

Động tác châm trà nhìn như ai cũng làm được, nhưng cũng có thể nhìn ra là người có tu dưỡng.

Tất cả phu nhân thấy Lạc Vân Hi làm các động tác thuần thục liền tiếp, một giọt nước trà cũng không tràn ra ngoài cốc, động tác thả ấm cốc cũng vô cùng nhẹ, không truyền ra âm thanh, cảm thấy khá kinh ngạc.

Lúc này hai tay Lạc Vân Hi mới nâng chén trà lên, đi đến trước mặt thái hậu ba bước thì dừng lại, nói: "Thái hậu, xin mời dùng trà."

Tay Quân Lan Phong khẽ run lên, ở sau lưng ta nắm chặt thành nắm đấm.

Lễ nghi của Hi nhi cực kỳ tốt, đây là chuyện hần đã sớm biết, khí chất của nàng, xưa nay đều khác với tất cả mọi người! Thế cho nên, hần không muốn nhìn nàng như vậy, làm trái lương tâm đi hầu hạ người khác! Gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng hờ hững như vậy, làm lòng hần vừa đau lại càng yêu hơn.

"Bưng lại đây." Ánh mắt thái hậu trầm định nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi, đôi mắt trong sáng tinh khiết không chút tì vết, ngay cả mình, ở hoàng cung lăn lộn bao nhiêu năm, cũng không nhìn thấu tâm tư sau tròng mắt kia.

Sắc mặt Lạc Vân Hi dường như biến đổi rất nhanh.

Đỗ Linh thấy thái hậu lên tiếng, lập tức tiến một bước cướp trà từ trong tay Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi đưa chén ngọc đến tay nàng ta, nói một tiếng: "Đỗ tiểu thư, xin hãy cầm lấy, không thể không tiếp nổi nhé."

Lực đạo trong tay trầm xuống, trong lúc Đỗ Linh ngỡ ngàng, mới thu hồi lực chú ý từ ánh mắt lạnh nhạt của Lạc Vân Hi, theo bản năng nắm chặt chén trà, vừa thẹn vừa cáu trùng mắt nhìn Lạc Vân Hi.

Vừa rồi, bị nàng liếc mắt nhìn một chút, lại không ngờ, tâm tư đã bị nàng nói thấu.

Đỗ Linh tiếp nhận chén trà, xoay người cười nói: "Thái hậu, ta từng uống quen nhiều loại trà, nhưng vẫn thấy trà long tỉnh dễ uống, dùng nước sôi ngâm.."

Nàng tav còn chưa dứt lời, bỗng nhiên "ôi chao" một tiếng, hai tay quăng vội ra như bị điện giật, chén trà bằng ngọc lập tức rơi xuống, những người đang ngồi bên cạnh cũng giật mình hét lên.

Thế mà, tiếng ngọc vỡ không vang lên theo dự liệu, Lạc Vân Hi đã nhanh chóng bước tới một bước, vừa gấp đầu gối, đưa tay, đã vũng vàng đỡ được chén trà, đứng lên, giữa lông mày có chút không vui: "Đỗ tiểu thư, dân trà cho thái hậu là phải toàn tâm toàn ý, đừng phân tâm như vậy!"

Mặt Đỗ Linh đỏ bừng lên, không thể nói gì.

Cả phòng yên tĩnh, có mấy vị phu nhân vốn nóng nảy vừa mới đứng lên, giờ khắc này lại nhìn chằm chặp cốc trà ở trong tay Lạc Vân Hi.

Nếu như không phải được tận mắt thấy nàng pha một ly trà, mọi người sẽ cho rằng chén trà không có nước, bởi vì, Lạc Vân Hi đỡ được chén trà, mà một giọt nước trà cũng không chảy ra. Ánh mắt các nàng nhìn về phía Lạc Vân Hi thêm mấy phần kính nể và tìm tòi nghiên cứu.

Đỗ Linh lập tức nâng ngón tay vừa rồi như bị kim châm đến trước mắt kiểm tra, thế mà, không phát hiện bất kỳ cái gì khác thường.

Thần sắc của nàng ta cực kỳ quý dị, hai mắt tròn to cho thấy nàng ta khó hiểu, lẩm bẩm kêu một tiếng: "Thái hậu."

Thái hậu không nói, mà nhận chén ngọc Lạc Vân Hi đưa tới, hai bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve thân cốc, ngọc bích nhẵn nhụi bóng, bên trong lại là trà đá mát lạnh, không có khả năng tồn tại tình huống phỏng tay, nhưng Đỗ Linh suýt nữa làm rơi nó, điều này làm cho đáy lòng nàng ta có chút không thoải mái, mà Lạc Vân Hi đỡ được, càng làm nàng ta khiếp sợ.

Lạc Phi Đình và Đại phu nhân cũng bị giật mình, các nàng không hẹn mà cùng nhớ tới việc châm trà trước đây, rất giống việc hôm nay, hai người liếc nhau một cái, thấy được sự hoảng sợ trong ánh mắt của nhau.

Lạc Vân Hi, lại dám ở trước mặt thái hậu dõ trò! Thế nhưng, nàng dõ trò, lại không ai có thể vạch trần, bao gồm cả mẹ con các nàng, cũng không có biện pháp tìm ra nguyên nhân.

Đầu Thái hậu lẩm tấm mồ hôi chớp mắt nhìn Lạc Vân Hi, tiếp nhận chén trà, ngón út bên tay khảm ngọc hơi nâng đẩy ra nắp ấm trà, khẽ nhấp một cái, dòng trà mát lạnh thấm thẳng vào ruột gan.

Nàng ta có chút hài lòng nói với Quân Lan Phong: "Lan Phong, người ở trên chiến trường được xưng chiến thần Đại, quả nhiên có biện pháp dạy người."

Gương mặt vẫn lạnh lẽo của Quân Lan Phong cử động, khóe miệng kéo nhẹ, nứt ra một chút ý cười nhẹ nhàng, trực tiếp dòi chủ đề: "Thái hậu, nếm thử

nho đi."

Hắn vươn ngón tay thon dài ra, nhẹ nhàng bóc vỏ một quả nho (nguyên văn là quả bồ đề), lấy quả nho để ở trong đĩa trái cây trước mặt thái hậu, xoay mặt nói với Lạc Vân Hi: "Người đi ra ngoài trước đi."

Sắc mặt Đỗ Linh trắng bệch, một chữ cũng chẳng nói ra được, gò má nóng rực, như bị Lạc Vân Hi trực tiếp tát một cái trên mặt, thật không thể chịu nổi.

Dù cho thái hậu tin nài ta, nhưng chuyện kính trà hồng này, chung quy sẽ bị truyền đi, sẽ càng diễn ra càng mãnh liệt, còn không biết sẽ chê cười Đỗ Linh cái gì!

Lạc Vân Hi rời khỏi đại điện, thông thả đi trên hành lang, xoay người lại ngắm nhìn nội điện, khoe miệng nhếch lên độ cong yêu dã, đang muốn đi qua hành lang, một tiểu thái giám lại vội vàng chạy tới, lớn tiếng bẩm báo: "Thái tử phi đến! Trắc phi của thái tử đến!"

Cách vườn hoa nhìn tới, Tăng Thủy Lan và Lạc Nguyệt Kỳ một trước một sau đi tới, hai người ăn mặc lòe loẹt, trang sức đều nạm vàng nạm bạc ngấn, ở giữa một đám cung nữ và thái giám vô cùng chói mắt.

Mặt Tăng Thủy Lan đầy lo lắng, khẽ nhíu mày, đi rất nhanh vào đại điện, người phía sau cũng đi vào theo.

Lạc Vân Hi cảm thấy khá nhàm chán, đi dọc theo con đường lát đá cuội ở cung Càn thanh ra ngoài. Bên cạnh con đường này trồng rất nhiều cây cối xanh tốt, cây xanh rợp bóng che đi ánh mặt trời, không hề cảm thấy nóng bức, ngược lại trong cung Càn thanh, tuy có để thêm băng, có cung nữ quạt, nhưng rất nhiều người, chen chen chúc chúc nhau trong đó, đúng là buồn chết người.

Đi tới bên một bụi hoa mẫu đơn, lúc Lạc Vân Hi khom lưng thưởng thức, một bóng dáng màu đỏ nhảy xuống: "Chủ tử!"

"Sao vậy?" Lạc Vân Hi thấp giọng hỏi.

Người tới không phải người khác, chính là Khinh Hồng, bộ váy màu hồng nàng ấy mặc trên người chính là một trong những bộ y phục Lạc Vân Hi đưa cho nàng ấy.

"Quả nhiên có hai người mặc áo đen lên lút theo dõi chúng ta chăm chăm, ta nỗ lực đuổi bọn hắn đi, nhưng không phải đối thủ của bọn hắn!" Khinh Hồng nói xong, mặt lộ vẻ xấu hổ: "May mà ta phát hiện, người bị bọn hắn cướp đi không phải chủ tử."

Lạc Vân Hi nhẹ ngửi mùi hương như có như không của hoa mẫu đơn, cười nói: "Vốn phải người đi, chỉ là để dò xét đường, không ngờ, không cần người thay ta động thủ, đã có người đi làm hình nhân thế mạng."

Khinh Hồng "vâng" một tiếng, nở nụ cười.

Lạc Vân Hi hạ thấp giọng nói: "Người về phủ trước, chỗ Tam đi nương cần người, còn có, người bí ẩn bên cạnh Tam đi nương, người theo dõi chặt chẽ cho ta, nhưng không được dả thảo kinh xà, hiểu chưa?"

"Thuộc hạ đã rõ!" Khinh Hồng gật đầu đi xa.

Lần này trở về, Lạc Vân Hi từ Khinh Hồng biết được một tin tức kinh người, bên cạnh tam đi nương lại có một ám vệ, ám vệ này vẫn âm thầm bảo vệ Tam đi nương, nhưng không chạm mặt Khinh Hồng.

Nàng nhớ tới Tử đi nương từng vì bắt nạt Tam đi nương, mà trên đường trở về viện, chẳng hiểu sao lại bị đánh lòng bàn tay, lẽ nào, việc này chính là do người bí ẩn giấu đầu giấu đuôi này gây nên?

Tam đi nương, một là tiểu thiếp của Phủ Thái Úy mà thôi, không chỉ nhận thức Nhan Thiếu Khanh, mà còn có quan hệ không tầm thường, bên cạnh còn có ám vệ che chở, thật kỳ lạ...

Lạc Vân Hi đang nghĩ ngợi, từ sau truyền tới tiếng bước chân.

Tiếng đi nhẹ nhàng, nàng rất quen thuộc, không cần quay đầu lại cũng biết là ai.

"Tam muội, vừa rồi chuyện nhận chén trà người làm thật sự rất khéo léo." Giọng Lạc Phi Đình lạnh lùng: "Tỷ tỷ rất tò mò, tay người không sợ nóng sao?"

Lạc Vân Hi bật cười, nhìn về phía mặt Lạc Phi Đình đầy nghiêm nghị nói: "Thái hậu uống trà lạnh, sao nóng được đây?"

"Người biết, ta không hỏi chẳng phải cái này!" Nhắc tới việc kia, tim Lạc Phi Đình đã hận đến nhỏ máu, cừu hận đối với Lạc Vân Hi trong nháy mắt xông lên đỉnh đầu, có kích động muốn giết chết Lạc Vân Hi ngay lập tức.

Lạc Vân Hi quét qua thần sắc của nàng ta, thì biết rõ nàng là chỉ chuyện nào, cũng không giả bộ ngờ ngẩn, nhẹ mở môi đỏ mọng: "Bồng ư, đương nhiên sợ rồi, da mịn thịt mềm, sao không sợ nóng chứ? Chỉ có điều, tay nóng, so với yết hầu nóng còn thống khổ hơn sao?"

Nét cười của nàng tươi lên, ánh mắt độc ác nhìn chăm chăm yết hầu Lạc Phi Đình: "Đại tỷ nói xem phải không? Yết hầu bị bỏng, nói không ra lời, mùi vị so với tay nóng còn đau gấp mấy lần phải không?"

Đầu tiên Lạc Phi Đình ngậy người, rồi sau đó, mặt lại nở nụ cười lạnh như băng, sát khí không hề che giấu chút nào từ trong mắt mãnh liệt xông ra, nàng lạnh lùng nói: "Lạc Vân Hi, lòng ngươi sao lại độc ác như vậy?"

"Đại tỷ, độc ác sao? So với ngươi, thật là một phần vạn ta cũng không bằng." Lạc Vân Hi hơi xoa môi: "Trong dịp tuyển Thái tử phi ở Kim Hoa điện, lúc cả điện tới thăm, ngươi giữ chặt tay của ta, là muốn cứu ta, hay là muốn trực tiếp đưa ta tới hoàng tuyển vậy?"

Lạc Phi Đình kinh ngạc, lạnh giọng hỏi ngược lại: "Thì ra ngươi biết!"

Lạc Vân Hi bật cười: "Ta biết, sợ là không chỉ cái này!" Chẳng qua, nàng không có hứng thú giao lưu cùng Lạc Phi Đình, xoay người, đi nhanh về phía ngoài điện.

Trong lòng Lạc Phi Đình nhút nhát, giọng nói mang theo sợ hãi và kinh ngạc truy hỏi: "Như vậy, chuyện Lạc Băng Linh, cũng là ngươi làm?"

Không, nhất định là nàng làm! Như vậy chuyện tóc mình ngứa ngứa thì sao? Lòng Lạc Phi Đình chìm xuống từng chút một.

Tiểu thư, Lạc Vân Hi cũng không trả lời vấn đề này của nàng ta nữa.

Thuận theo đường mòn quanh co trong rừng, Lạc Vân Hi nhàn hạ đi dạo, trước mặt vang lên một giọng nói vô cùng vui vẻ: "Hi nhi!" Nghe được âm thanh này, Lạc Vân Hi cũng chấn động, ngẩng đầu, đã nhìn thấy Tề Sính Đình chạy chậm về hướng mình.

Từ lần từ biệt trong cung ngày đó, hai người vẫn chưa từng gặp mặt, gặp nhau vào lúc này, cả hai đều vui mừng.

"Đình nhi, sao ngươi lại ở đây?" Lạc Vân Hi nghi hoặc hỏi: "Lúc ta tiến cung, gặp phải thái tử phi."

Tề Sính Đình kéo chặt tay nàng, cực kỳ thân thiết, nói: "Ta về nhà mẹ đẻ, liền cùng cha mẹ tới, đã lâu không gặp ngươi, không yên lòng, nhờ đệ phụ thân đi tìm Trung Sơn Vương, chẳng qua nghe người nói, người quả thật rất tốt." Nói xong, nàng ấy che miệng cười khẽ.

Trong lòng Lạc Vân Hi rất là cảm động, gật đầu một cái nói: "Nếu không có gương mặt lạnh như tiền kia của Trung Sơn Vương, sẽ càng tốt."

"Mặt lạnh như tiền là sao?" Tề Sính Đình rất buồn bực.

Lạc Vân Hi mới nhớ tới mình thuận miệng nói câu lời hiện đại, bật cười nói: "Chính là biểu tình ngàn năm không đổi."

"Ha ha.....!" Tề Sính Đình ở trước mặt Lạc Vân Hi luôn vô cùng thoải mái, không hề đắn đo, nghe vậy liền cười phá lên không thực nữ chút nào, cười một tiếng rồi nhanh chóng thu lại, thấp giọng nói: "Biểu tình trên mặt Trung Sơn Vương vốn là lãnh khốc ngàn vạn năm như một, ngươi còn muốn hấn thể nào chứ? Nói vậy, cũng chỉ lúc có hai chúng ta mới nói một chút thôi, đừng để người khác nghe thấy."

Trong lúc hai người cười nói, một hàng bóng người từ bên ngoài vào đây.

Tề Sính Đình đối diện với ngoài sân, mặt chợt biến sắc, kéo Lạc Vân Hi ra phía sau, nhanh chóng thì thầm: "Thái tử."

Lạc Vân Hi liếc nhìn Thái tử hăm hở, trong lòng thầm nghĩ, chuyện Tăng Thủy Tiên mất tích, sợ là Thái tử cũng không biết, mà nghe Tăng Thủy Lan và thái hậu nói chuyện với nhau vui vẻ như vậy, cũng không tiết lộ chuyện này chút nào, xem ra là có ý giấu diếm việc này.

Thái tử lùi về sau một bước, lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi."

Hắn vốn cảm thấy Tề Sính Đình cũng không tệ lắm, nhưng từ khi phát hiện bộ mặt thật của nàng ấy, Thái tử liền cảm thấy nữ tử này tâm cơ quá nặng, không tự chủ mà rời xa nàng, thêm vào lại thấy nàng ấy làm bằng hữu với Lạc Vân Hi, càng thấy chán ghét hơn.

"Lạc Vân Hi, Trung Sơn Vương không phạt ngươi sao?" Thái tử vừa mở miệng, chính là giọng nói cực kỳ không hài lòng.

Lạc Vân Hi ngẩng đầu cười hỏi: "Không biết Thái tử hi vọng nhìn thấy ta phải nhận xử phạt gì đây? Là toàn thân tróc da, hay là thiếu một cánh tay gãy một cái chân vậy?"

Khuôn mặt thái tử trầm xuống, lạnh lùng nói: "Nếu như thái hậu giao ngươi cho bản cung, bản cung tuyệt đối cho ngươi sống không bằng chết, ngươi tin không?"

Lạc Vân Hi đến gần, lại nhẹ giọng nói: "Thái tử, nếu như đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy."

Thái tử nghe vậy, tức giận lập tức bị nàng làm bốc lên tới đầu: "Lạc Vân Hi, ngươi lại dám tự tự cuồng đại như vậy sao?"

Lạc Vân Hi nhanh chóng lui vài bước, nháy mắt mấy cái: "Thái tử, ngươi nói gì vậy, thần nữ hiện tại là lương dân giữ quy củ, sao dám đối nghịch với Thái tử đây?"

Về mặt giận dữ của Thái tử vẫn không giảm: "Không dám đối nghịch với ta sao? Không dám, sao ngươi dám nói ra câu nói kia? Bản cung nhìn thấy ngươi vốn chính là không sợ trời không sợ đất, trong mắt không hề để hoàng thất vào mắt."

Lạc Vân Hi rất ỳ khuất cần môi: "Ta nói câu nào? Lần trước sai, ta đã nhận, và lại hoàng thượng cũng không truy cứu lỗi của ta, trong lòng ta cảm tạ

hoàng ân cuộn cuộn còn không kịp, nào dám lại trêu chọc thái tử diện hạ chứ? Thái hậu vừa rồi còn bảo ta châm trà đó."

Sắc mặt Tề Sính Đình dần dần trắng bệch, mấy lần định nói rồi lại thôi, nhìn Lạc Vân Hi lơ lửng, nàng ấy gắt gao cắn môi, tập trung nhìn giày thái tử, mí mắt cũng không cái nào.

Thái tử hừ lạnh một tiếng: "Phụ hoàng và thái hậu không truy cứu ngươi, là do không nhìn ra diện mạo thật của ngươi thôi!"

Lạc Vân Hi lắc đầu hỏi: "Hoàng thượng là chân long thiên tử, lời người nói ngươi cũng hoài nghi sao?"

"Dù cho anh minh như phụ hoàng cũng có lúc hồ đồ!" Thái tử nói mà không hề suy nghĩ, "đùng đùng đùng" trực tiếp nói hết như đồ lạc rang ra khỏi nồi: "Hừ, nhìn dung mạo ngươi giống như nữ nhân kia, lòng lòng thương hại liền dâng lên! Bản cung cũng không nhìn ra, ngươi có điểm nào giống nữ nhân đó?"

"Hỗn láo!" Đột nhiên, một tiếng quát nặng nề chói tai vang lên sau lưng thái tử, cả người Thái tử chấn động, chỉ cảm thấy thiên lôi cuộn cuộn tập trung trên đỉnh đầu, chân run lên, vội vàng quỳ xuống, một bóng người cao lớn bước đến trước mặt hắn, sắc mặt tái xanh, vạt long bào màu vàng nhẹ nhàng rung động.

Thân thể Thái tử run rẩy lấy bối, khó khăn kêu: "Phụ hoàng."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146

Editor: thu thảo

Bởi vì lúc trước Lạc Vân Hi vốn liếc mắt nhìn thấy vạt áo màu vàng của hoàng đế, cho nên, lúc này trên mặt lại như vừa mới trông thấy hoàng đế tới, sợ hãi hành lễ với hắn: "Hoàng thượng vạn tuế!"

Chân Tề Sính Đình mềm nhũn, cũng quỳ xuống, nàng ấy đã sớm chú ý tới hoàng đế, phát hiện hoàng đế từ lúc ngài mới tới, nhìn bọn họ nói chuyện, ngừng bước chân, đứng ở xa quan sát, lòng nàng ấy nhanh chóng lựa chọn im lặng.

Chớp mắt khi hoàng đế nhìn Lạc Vân Hi, tức giận giảm bớt đi, một đôi thâm trầm mắt dừng lại chốc lát trên mặt nàng, tóc đen nhánh ôm lấy đầu nữ tử, chiếc mũi khéo léo cao thẳng, lông mi dài khẽ chớp, như cánh bướm muốn bay.

Con người hoàng đế thu lại, tuy ngũ quan của Lạc Vân Hi không giống nàng ấy, thế nhưng, hắn vẫn luôn cảm thấy từ góc độ nào đấy, chỉ trong nháy mắt, sẽ khiến hắn nhớ tới Tổ Tổ, cho nên, đối với Lạc Vân Hi, trong lòng hoàng đế lại cảm tình.

"Đứng lên đi, hai các ngươi lui xuống trước đi." Hoàng đế trầm giọng nói.

Tề Sính Đình thở phào nhẹ nhõm, giữ chặt tay Lạc Vân Hi, nói cảm ơn, bước nhanh rời khỏi đó.

Lúc Lạc Vân Hi đi qua lùm cây, có ý bước chậm lại, Tề Sính Đình đang dắt tay của nàng, cảm thấy, nghiêng đầu, nghi hoặc khó hiểu mà nhìn về phía nàng.

Lạc Vân Hi đưa ngón trỏ ở trước môi, làm động tác "xuyt".

Tề Sính Đình cũng dừng bước chân, ở đầu kia của lùm cây, tiếng đối thoại giữa hoàng đế và thái tử lúc ẩn lúc hiện truyền đến, Tề Sính Đình nhíu mày, nghe thấy không quá rõ ràng, nhưng lỗ tai Lạc Vân Hi lại rất thính.

"Thái tử, cánh cửa ngươi cứng rồi, nên ngay cả tâm tư của trẫm cũng đoán được sao? Trẫm bảo vệ Lạc Vân Hi, là vì nữ nhân kia sao? Nữ nhân kia là ai?" Hoàng đế lạnh lùng hỏi khiến mồ hôi lạnh chảy khắp người Thái tử.

"Phụ hoàng, nhi thần nhất thời hồ đồ, nói sai, mong người tha thứ!" Thái tử bị dọa tới co rút thành một cục, không biết nên làm sao, hung hăng cầu xin.

Hoàng đế nhíu mày, "hừ" một tiếng, giơ chân lên, đá vào trên cánh tay của Thái tử phải, khiến hắn ngã lăn nhào một cái, quát lạnh: "Chuyện của trẫm, ngươi cũng dám suy đoán xằng bậy! Vậy thì ngươi có đoán được vị hoàng đế tiếp theo của Thiên Dạ Quốc là ai hay không?"

Thái tử nghe vậy, ngạc nhiên ngẩng đầu.

Vị hoàng đế tiếp theo của Thiên Dạ Quốc... lẽ nào không phải hắn sao?

Đỉnh đầu "mãnh liệt" ngẩng lên, hắn cảm giác được lửa giận ngập trời của hoàng đế, lập tức nước mắt nước mũi tèm lem nằm rạp trên mặt đất, khóc

không ra tiếng: "Phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối không dám suy đoán tâm tư của ngài, ngày ấy thái hậu nói ra cái tên ấy, mọi người đều nghe thấy, ta chỉ chọc tức Lạc Vân Hi một chút mà thôi!"

"Thân làm Thái tử, vậy mà so đo cùng một cô gái, ngươi còn có thể quản lý thiên hạ này sao?" Hoàng đế tức giận không thở nổi, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

"Phụ hoàng bớt giận, bảo trọng long thể quan trọng hơn!" Thái Tử Liên vội khóc ròng nói.

"Phụ hoàng." Một giọng nói kinh ngạc truyền đến, Lạc Vân Hi nhú mày, đây là giọng Đoan Mộc Triết.

"Phụ hoàng bảo trọng long thể, có chuyện gì quan trọng thì từ từ nói!" Đoan Mộc Triết lo lắng khuyên giải.

Trông thấy Đoan Mộc Triết tới, hoàng đế cũng không muốn nhắc lại chuyện này, lạnh lùng nói: "Có thời gain nhàn rồi như vậy, thì sáng mai nghe các đại thần nói chuyện chính sự nhiều đi, bớt làm chuyện không đúng đắn một chút, ngay cả Lục đệ mình ngươi cũng không bằng!"

Nói xong, hắn xoay người, bước về hướng tẩm cung của thái hậu.

Thái tử từ trên mặt đất đứng lên, phui sạch quần áo.

"Thái tử, huynh không sao chứ?" Đoan Mộc Triết quan tâm hỏi.

"Không có chuyện gì." Thái tử không muốn nhiều lời cùng hắn, xoay người quát: "Đi!"

Câu cuối cùng của hoàng đế, hắn nghe mà đặc biệt khó chịu, thế nhưng, sự thật chính là như thế, ở ngoài mặt, hắn vẫn chưa thể trở mặt với Đoan Mộc Triết, bằng không, chính hắn liền đội lên cái nón "Anh em bất hòa".

Lạc Vân Hi nhanh tay kéo Tề Sính Đình, hai người đi trước Thái tử, đi ra khỏi nội cung.

Người bên ngoài cung so với nội cung còn nhiều hơn, hồi hã, khắp nơi đều có người nói chuyện trên trời dưới biển, ngọc bội phát ra tiếng đinh đương, hai người tùy tiện tìm một chỗ ngồi, lệnh cho cung nữ bưng trà bánh lên, nói chuyện phiếm.

Tề Sính Đình là người chính gốc ở Dạ Đô, cực kỳ thấu hiểu đối với tình cảnh của mảnh đất quê cha đất tổ Dạ Đô này, Lạc Vân Hi có ý hỏi nàng ấy một số việc liên quan, từ Tề Sính Đình biết được tên tuổi thần y của Cửu Khúc Chi.

Ba mươi năm trước, phủ Hà Tây có một người phụ nữ lâm bồn, thiếu niên Cửu Khúc Chi vừa vặn ở nhà kia uống rượu mừng, lúc nhìn thấy trẻ sơ sinh, cảm giác sắc mặt đứa trẻ không bình thường, lúc này liền bắt mạch chẩn bệnh cho hắn, nói chắc chắn: "Trong cơ thể đứa trẻ này có bệnh, phải uống bát vị tán ta kê, bằng không, sau năm tuổi toàn bộ tóc sẽ biến thành màu trắng."

Lúc ấy, chủ nhà không tin lời đại phu hành y chữa bệnh nói, chỉ nghĩ hắn nguyên rùa mình, lập tức đuổi hắn ra khỏi nhà.

Cửu Khúc Chi món ăn tiệc rượu của người ta, trong lòng vẫn muốn cảm ơn, liền ra ngoài, rồi lại quay lại nhà này, cho quản gia một toa thuốc.

Quản gia thận trọng, giữ toa thuốc lại, đến lúc tiểu thiếu gia bốn tuổi, quả nhiên bắt đầu xuất hiện tóc trắng, chủ nhà sợ hãi đến biến sắc, lúc này mới nhớ tới Cửu Khúc Chi nói, tiếc thay, một đại phu hành y tứ phương, đi nơi nào tìm đây?

Lúc này quản gia tìm toa thuốc Cửu Khúc Chi cho ra cho chủ nhân, tiểu thiếu gia dùng toa thuốc, quả nhiên tóc dần đen lại, chủ nhà rất vui mừng, từ đó nói chuyện Cửu Khúc Chi chữa bệnh lan truyền ra ngoài.

Trong vòng một đêm, Cửu Khúc Chi dương danh thiên hạ, sau này tại kinh đô chẩn bệnh, chữa khỏi mấy bệnh nan y, tiếng tăm càng lớn.

Tề Sính Đình nói đến đây, xoay một cái nói: "Hi nhi có biết, tiểu thư Đỗ gia ốm đau nhiều năm, hiện tại có thể rời giường không?"

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, Tề Sính Đình cười nói: "Đều nói bệnh này là đồ đệ Cửu Khúc Chi trị hết, ngay cả bệnh Cửu Khúc Chi cũng cảm giác đau đầu, học trò hắn lại có thể chữa khỏi, thật là trò giỏi hơn thầy!"

Lạc Vân Hi cười gượng vài tiếng, không biết nên khuyên nàng ấy như thế nào, việc này, hiện tại cũng không cần phải nói cho Tề Sính Đình.

Nàng không ngờ, chuyện chữa bệnh tại biệt trang của Đỗ gia đã lan truyền đến kinh thành, điều này càng tốt hơn, vì sau này nàng muốn dùng danh tiếng tốt đó để kiếm tiền.

Ngẫm lại còn cảm thấy hối hận, lúc ở biệt trang của Đỗ gia đáng lẽ không nên ra đi không lời từ biệt, bằng không, tiền thưởng vừa dày vừa nặng kia nhất định là không thiếu được. Nhan Quốc Công vốn muốn thưởng lớn cho nàng, lại bị nàng ngăn cả, nàng nói, phải đợi sau khi bệnh khỏi sẽ nhận thưởng... hiện tại, khoản bạc trắng này liền rơi mất rồi.

Nếu không thất bại, phỏng chừng đều bị Cửu Khúc Chi lấy đi.

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt Lạc Vân Hi xoay một cái, thấy một người tiến vào từ bên ngoài, Đỗ Linh mặc váy tím bước vào, mặt nhỏ nhắn bị ánh mặt trời nóng bóng làm đỏ bừng, giống như một con bướm bướm màu tím, vừa tiến vào điện đã hấp dẫn ánh mắt phần lớn người.

Nhìn thấy tiểu thư thế gia, ánh mắt của bọn họ lập tức nghiêm túc.

Đỗ Linh vào cuối cùng, cũng không vội đi nơi nào, mà là chuyển động mắt to trong veo như nước của nàng ta, chẳng mấy chốc, đã tìm được mục tiêu, ngẩng cao đầu, đi về hướng Lạc Vân Hi.

Tề Sính Đình có chút khần trương nhìn Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi lại hết sức lạnh nhạt nâng trà uống, không có bất kỳ khác thường nào.

"Lạc tam... Vân Hi, người đi ra ngoài một chút với ta." Đỗ Linh liếc nhìn nàng, vốn phải gọi Lạc tam tiểu thư, nhưng nói ra một nửa khỏi miệng, lại biến thành Lạc Vân Hi, nàng ta cảm thấy, trực tiếp kêu tên càng thể hiện thân phận cao quý của bản thân ra.

"Thực xin lỗi, ta không có thời gian." Lạc Vân Hi thản nhiên nói. Lúc này Đỗ Linh mới chú ý tới Tề Sính Đình, cười nói: "Thì ra là Tề tiểu thư, không, bây giờ là Tề trắc phi, chúc mừng."

Đối với Tề Sính Đình, thật ra Đỗ Linh vô cùng khách khí, những loại yến hội trước đây, hai người từng thấy mặt nhau rất nhiều, Tề Sính Đình mỉm cười hỏi: "Đỗ tiểu thư, người tìm Hi nhi có việc sao?"

"Có mấy lời muốn nói mà thôi." Đỗ Linh nhìn thấy Lạc Vân Hi không có động tác, hơn nữa vô cùng bình tĩnh, không có dáng vẻ sợ hãi chút nào, tự mình nói mà nàng cự tuyệt mình, làm mình xấu mặt trước mặt Tề Sính Đình, lập tức đổi chủ ý nói: "Tề trắc phi, mời người tránh một chút, ta có một số việc muốn hỏi Lạc Vân Hi một chút."

Tề Sính Đình nhìn thấy bốn phía không ít người chú ý tới đây, nhìn về phía Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi không muốn làm khó nàng ấy, liền gạt đầu với nàng.

Nơi này là nơi công chúng, Tề Sính Đình cũng không sợ Đỗ Linh làm ra chuyện độc ác gì, liền để cho Lạc Vân Hi ánh mắt an tâm, liền đứng dậy đi ra, đến cách đó không xa, nàng ấy sai bảo một ám vệ của mình chăm chú quan sát tình hình bên này.

Phiêu bạt, Thủy ảnh là ám vệ Tề thị lang tìm tới để chuyên bảo vệ Tề Sính Đình, có thể không rời khỏi người cả 12 canh giờ.

"Lạc Vân Hi, chén trà vừa rồi là người giờ trò gì?" Đỗ Linh ngồi vào trên ghế Tề Sính Đình ngồi lúc trước, đi thẳng vào vấn đề.

"Giờ trò ư? Đỗ tiểu thư, ta chỉ pha trà cho thái hậu mà thôi, chứ đâu có làm gì?" Lạc Vân Hi đặt chung trà xuống, trầm giọng nói.

"Không thể!" Đỗ Linh vuốt ngón tay, vốn không hề tin.

"Người tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, ta cũng không giải thích được gì cho tốt." Lạc Vân Hi cũng không tính nói với nàng ta chân tướng của sự việc.

Thật sự thì đương nhiên là Đỗ Linh không thể nào thất thủ, lúc nàng pha trà, đã xoa phần thấu xương bên ngoài chén ngọc, cho nên Đỗ Linh nắm chặt chén trà, tay sẽ như bị kim châm, theo bản năng làm rơi chung trà. Mà nàng, nhìn đúng thời cơ tiếp được, lúc tay áo rộng che chắn, dùng giải được lau trong lòng bàn tay, nhanh chóng lau thuốc bột lại truyền tới cho thái hậu.

Đỗ Linh không hỏi được nguyên nhân, tất nhiên rất buồn bực, nhìn đến ngũ quan đẹp đẽ của Lạc Vân Hi, ghen tỵ lại nổi lên, hỏi: "Người ở Trung Sơn vương phủ bao lâu?"

"Mười mấy ngày." Lạc Vân Hi không nhịn được phun ra một con số.

"Mỗi ngày đều nhìn thấy Trung Sơn Vương sao? Hẳn dạy người cái gì? Đối người tốt hay không?" Lúc Đỗ Linh hỏi, giọng nói chua chát khó mà che giấu.

Lạc Vân Hi thấy rõ thần sắc của nàng ta, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, thiếu nữ gọi Quân Lan Phong là "tỷ phụ" này, quả nhiên có ý đối với Quân Lan Phong.

Nàng bày ra vẻ việc không liên quan đến mình đáp: "Đỗ tiểu thư, ta tới vương phủ là thái hậu ra lệnh, về phần ở vương phủ làm cái gì, người có thể đi hỏi thái hậu, hoặc là hỏi Trung Sơn Vương, ta không thể trả lời."

Đỗ Linh thấy nàng như thế, hỏi cũng không được gì, thấy người chung quanh đều nhìn, lại không có lý do gì giáo huấn Lạc Vân Hi, rất tức giận đứng lên, nhanh chóng rời khỏi đại điện.

Dung mạo Lạc Vân Hi buông xuống, bên cạnh yên tĩnh dần dần bị giọng người khác quấy rầy, từng bước náo động, mà nàng, tay phải theo thói quen xoa mi tâm.

Đỗ Linh vừa đi ra khỏi đại điện, lập tức kêu lên: "Người đâu!"

Một thị vệ tiến lên đáp: "Đến ngay đây."

"Người đi giám thị Lạc Vân Hi, nếu như nàng có nói gì, chỉ cần có liên quan với tỷ phụ, tất cả đều nói cho ta biết." Mặt Đỗ Linh đầy ghen tuông sai bảo.

"Dạ." Thị vệ xoay người vào điện, tìm kiếm bóng dáng Lạc Vân Hi, chợt phát hiện nàng đã không có trong điện, hần hơi suy nghĩ một chút, tìm dọc theo cửa hông ở chỗ ngồi của Lạc Vân Hi đi ra.

Lạc Vân Hi đang đứng ở bên cửa cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Tề Sính Đình đang đứng cùng Thái tử dưới tán cây mát mẻ, thái tử dường như muốn rời đi, nhưng Tề Sính Đình giữ chặt thái tử quần áo, không biết đang nói cái gì.

Lạc Vân Hi đã đến gần chút, đại khái nghe ra nội dung bọn hắn đối thoại.

"Ta sẽ không làm như vậy!" Tề Sính Đình kiên định nói.

Sắc mặt Thái tử lạnh như băng nhìn lại nàng ấy, nói: "Nếu như bản cung lại nhìn thấy ngươi đi cùng với Lạc Vân Hi, bản cung liền triệt để không quan tâm sự sống chết của ngươi! Tề Sính Đình, ngươi xác định muốn vì Lạc Vân Hi mà cắt đứt với bản cung sao? Phải biết, tương lai của ngươi đều nằm trong tay bản cung!"

Tề Sính Đình không phục nói: "Hi nhi là chị em tốt của ta, quan hệ của ta với nàng cũng không ảnh hưởng đến Thái tử chút nào, không phải sao?"

"Bản cung mặc kệ!" Thái tử muốn đi, nhưng Tề Sính Đình lại giữ chặt hắn, luôn miệng tranh luận.

Lúc này, Lạc Phi Đình nhẹ nhàng từ nội cung đi ra ngoài, mặc một bộ váy lụa mỏng đỏ màu đỏ, khám vô số đá quý, rất chói mắt, vai mặc áo lụa mỏng màu trắng, đầu búi tóc phượng bay, dùng trăm ngọc bích, giống như tiên tử mỹ lệ làm rung động lòng người.

Thái tử trông thấy nàng ta, rất vui vẻ: "Đĩnh nhi!"

Lạc Phi Đình nhìn thấy hai người lời kéo, đầu tiên là lông mày nhăn lại, rồi sau đó khóe mắt cong lên một chút ý cười, nói: "Thái tử và trác phi quan hệ thật tốt, ngay cả tay cũng không buông được."

Thái tử vừa nghe lời này, sắc mặt sầm lại, "xoạt" hơi vung tay, Tề Sính Đình không hề đề phòng, chân uốn một cái, ngã lăn ra đất, Thái tử căm ghét thâm nghĩ "không phải như vậy, nữ nhân này lão lời kéo bản cung, phiền chết người!"

Lạc Vân Hi "xoạt" một cái, xông ra ngoài, đưa tay đỡ Tề Sính Đình lên, trợn trừng mắt về phía Thái tử: "Không ngờ Thái tử sẽ giận chó đánh mèo mà làm vậy với nữ nhân, đây là chuyện nam nhân nên làm sao?"

Thái tử thấy nàng, ánh mắt đỏ như máu, nắm chặt quả đấm, lời hoàng đế nói còn vang bên tai, hần nhin xuống một hơi này, xử trí Lạc Vân Hi, còn có thừa biện pháp! Cần gì làm quang minh chánh đại để cho người khác bắt được chuôi!

Lạc Phi Đình thấy Lạc Vân Hi lao ra bảo vệ Tề Sính Đình, mắt sâu thăm xẹt qua một tia sóng lớn, nhìn bốn phía không người, mỉm cười ngất lời: "Thái tử sao không phải nam nhân chứ? Tuy thường ngày tính cách Thái tử ôn hòa, tuy nhiên không thể để nữ nhân bắt nạt đến trên đầu."

Tri kỷ để ý như vậy, quả thực làm Thái tử có kích động muốn roi lệ, nghiêng mặt sang bên, cảm động mà liếc nhìn Lạc Phi Đình.

Lạc Phi Đình che miệng lại, nhìn hần cười "khanh khách", lập tức câu đi linh hồn thái tử, bờ môi to son hồng khê mở, như hoa tỏa hương thơm: "Hơn nữa, ta thực sự còn chưa từng thấy Thái tử đánh người, nam nhân mà, nữ nhân không ngoan, phải dạy dỗ một chút, không biết Thái tử có cam lòng động thủ với Tề trác phi dịu dàng hào phóng hay không?"

Lúc nói đến Bốn chữ "dịu dàng hào phóng", trông mắt của nàng ta hơi híp lại, lộ ra vẻ không vui.

Tề Sính Đình dịu dàng hào phóng, hoàn toàn có thể gọi lên đồ kị của nàng ta, chỉ muốn giẫm Tề Sính Đình đến dưới lòng bàn chân, tôn lên hào quang của nàng ta, y hệt như có một ngày, nàng ta hy vọng có thể hung hăng đạp lên Lạc Vân Hi, mà không phải như bây giờ, Lạc Vân Hi, hoàn toàn không bị nàng ta khống chế!

Thái tử bị nàng ta nói kích như vậy, cười lạnh một tiếng: "Có cái gì là bỏ được hay không, nữ nhân này, che giấu thật sự tốt quá! Cái gì dịu dàng hào phóng, nếu bằng một nửa Đĩnh nhi thì tốt rồi! Đối với loại nữ nhân trong ngoài không đồng nhất này, bản cung cần dạy dỗ nàng một chút!"

Dường như là chứng minh với Lạc Phi Đình, hần cũng có một mặt quả quyết của nam nhân, nhanh chân tiến lên, vươn tay phải ra, một cái tát liền hướng tới. Lạc Vân Hi thò tay bắt lấy cổ tay thái tử, vừa nhanh vừa chuẩn, ánh mắt nhìn về phía Lạc Phi Đình: "Khích bác ly gián, đại tỷ, bản lãnh của ngươi quả là thanh thuần!"

Lạc Phi Đình cắn môi dưới, làm ra vẻ vô tội: "Tam muội, ta chỉ nói ra ý nghĩ của mình mà thôi."

Lạc Vân Hi không để ý tới nàng ta, nhìn Thái tử, khuôn mặt lạnh lùng: "Thái tử, nam nhân đánh nữ nhân mới không phải nam nhân!"

"Bản cung giáo huấn nữ nhân của mình, ai cần ngươi lo?" Lửa giận trong con ngươi Thái tử bùng cháy dữ dội.

Lạc Vân Hi cười đến lạnh lùng: "Thái tử, hoàng thượng cảnh cáo ngươi không cần để tâm tư tại việc vặt trong hậu viện, ta nghĩ, chắc ngươi ngại vị trí thái tử của mình quá vững phải không?"

"Người có ý gì?" Thái tử đột nhiên giận dữ, lòng bỗng nhiên trầm xuống, những câu nói này, vậy mà nàng cũng nghe được! Thật là to gan!

Lạc Vân Hi lạnh lùng nhìn hắn, nhưng không nói lời nào, Thái tử nhìn nàng chăm chăm, muốn buông tay, bất chợt phát hiện tay của mình bị Lạc Vân Hi nắm chặt, lại không buông ra nổi, hắn dùng sức, cùng Lạc Vân Hi phân cao thấp, đột nhiên, một tiếng ho khan yếu ớt từ sau lưng truyền đến.

Thần kinh Thái tử có phản xạ khiến cả người run lên, tinh thần căng thẳng trong nháy mắt biến mất, chân run lên, liền muốn quỵ xuống, thế mà, Lạc Vân Hi vốn cũng không buông tay, gắt gao cầm lấy tay cổ tay hắn, ánh mắt nhanh quay ngược trở lại, thấp giọng kể tai hắn nói nhỏ: "Thái tử, ngay cả đối phó với nữ nhân cũng phải chịu thiệt thòi."

Nói xong, thần sắc nàng đều thay đổi, hai con ngươi ngập ước khẽ chớp, trong nháy mắt con ngươi đều đỏ bừng, hai hàng nước mắt như trân châu đứt khỏi dây roi xuống.

Thấy nàng thay đổi, trong đầu Thái tử trống rỗng, muốn nói cái gì, há mồm lại không nói nổi.

"Thái tử ta chứ đâu có tội người, chẳng qua là quan hệ tốt với Tề trác phi, người lại muốn đánh ta!" Lạc Vân Hi "nhảy" một cái buông lỏng tay, ổng tay áo bên phải trượt xuống, lộ ra một ngăn hồng trên cổ tay, rõ ràng là bị cho người ta bắt cổ tay nắm chặt.

"Đau quá... không ngờ Thái tử của một đất nước, vậy mà lại bắt nạt một cô gái!" Lạc Vân Hi vuốt ve chỗ sưng đỏ vừa khóc vừa kể lể, nàng chẳng qua gắn chút thuốc bột mà thôi.

Thái tử lo lắng nhìn cổ tay nàng, lại nhìn bản thân, trong đầu có chút hồ đồ.

Rõ ràng là nàng gắt gao chặn lại cổ tay mình, thế nào dấu đỏ lại xuất hiện trên tay nàng, trên tay mình thì không có gì.

Không chỉ Thái tử, Lạc Phi Đình và Tề Sinh Đình cũng nhất thời không kịp phản ứng, tốc độ biến sắc của Lạc Vân Hi thật sự quá nhanh, thế cho nên hai nàng đều quên chủ nhân tiếng ho khan kia đã đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146-2

Editor: thu thảo

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Quân Lan Phong rống to một tiếng, Thái tử bị dọa đến phía sau lưng lạnh lẽo.

Quân Lan Phong nhanh chóng tới, kinh ngạc nhìn về phía mặt Lạc Vân Hi, hai dòng nước mắt như mì nước treo ở trên má, cực kỳ đầm đậm đáng yêu, tim không khỏi nhéo một cái, cúi đầu quan sát cổ tay nàng, Lạc Vân Hi đã đưa cánh tay có dấu ra phía sau, yếu ớt nói: "Trung Sơn Vương, lúc ngài dạy ta lễ nghi nói qua, tuyệt đối không thể đắc tội hoàng thất, nên Thái tử định đánh ta, ta cũng không dám trốn."

Thái tử giật mình, cuối cùng hậu tri hậu giác biết Lạc Vân Hi đang làm gì, kẻ ác cáo trạng trước!

"Lạc Vân Hi!" Hắn bật ra từng chữ, nghênh tiếp, lại là ánh mắt rét lạnh của Quân Lan Phong.

Hắn từ nhỏ đã sợ hãi nam nhân tuổi không lớn hơn hắn bao nhiêu này, không chỉ là vì hắn có thể nói chen vào trước mặt phụ hoàng, còn bởi vì thủ đoạn đẫm máu của hắn, thủ đoạn tàn nhẫn đối với kẻ địch không có chút tình cảm nào, cùng với thái độ không nể mặt bất kỳ thế lực nào, tất cả, đều khiến hắn cảm thấy hoảng sợ.

Chẳng qua, có một người như vậy giúp đỡ, Thái tử cảm thấy trọng trách trên vai rõ ràng nhẹ hơn, nhưng hắn, bây giờ không dám đắc tội Trung Sơn Vương.

"Thái tử điện hạ, vừa rồi lời hoàng thượng nói tại nội cung, người cũng quên rồi sao?" Giọng Quân Lan Phong thấp phần trầm thấp, đè nén tức giận chưa bao giờ có.

Lạc Phi Đình và Tề Sinh Đình đều cảm thấy không khí ngưng lại, giữa hè nóng bức này lại thấy không nóng như vậy, lại không dám chăm chú nhìn gương mặt tái nhợt của Quân Lan Phong.

"Trung Sơn Vương, ngài hiểu lắm." Thái tử bất đắc dĩ lại không còn gì để nói.

"Hiểu lắm sao?" Quân Lan Phong cười đến châm chọc: "Bỏn vương đi mời hoàng đế tới xem thử, đến cuối cùng có phải hiểu lắm không?"

Thái tử nghe vậy, khí thế đều chùng xuống, ngắt đầu hỏi: "Như vậy, bản cung không có bất kỳ quyền lực gì để quản việc của phủ mình sao?"

Quân Lan Phong hừ một tiếng: "Nói vậy, người phải cùng thánh thượng nói, mà không phải đối với ta. Một nhà mà không trị được, làm sao trị được một quốc gia đây? Trị gia giống như trị quốc, dùng vũ lực thô bạo là vô ích."

Nhìn vẻ ủy khuất của Lạc Vân Hi, dù cho trong lòng suy đoán được, Lạc Vân Hi rõ ràng đang làm quá lên, thế nhưng, hấn vẫn không ngừng đau lòng khó chịu được.

Hấn tăng thêm giọng nói bổ sung một câu: "Thái tử nếu như để hết lực chú ý ở trên nữ nhân, vậy cần gì vất vả quan tâm đến quốc gia đại sự nữa?"

Thái tử đành phải liên tiếp gật đầu, một vẻ nghe dạy bảo, nhưng trong lòng, vốn không nhớ tới việc này, hấn lại nghĩ, Lạc Vân Hi, diễn rất tốt!

Phé vật này chính là kẻ nguy hiểm!

Quân Lan Phong nhìn thần thái không yên lòng của Thái tử, không nói gì nữa, mặt hướng về phía Lạc Vân Hi nói: "Đi xem ngự y với ta!"

Lạc Vân Hi trầm ngâm chốc lát, gật đầu nói: "Được, Đình nhi, chúng ta cùng đi."

Tề Sính Đình đi đến, mặt đầy khó hiểu mà chớp mắt nhìn nàng, Lạc Vân Hi chỉ cười không nói.

Quân Lan Phong cùng hai người ra khỏi cung Càn thanh, một chiếc xe nhỏ lái qua, ba người lên xe nhỏ, đi tới thái y viện.

Một đường không có lời nào để nói, ba người đều im lặng, đến khi Tề Sính Đình khẽ hô một tiếng, Lạc Vân Hi vội hỏi: "Sao vậy?"

"Chân có chút sưng đỏ." Tay phải Tề Sính Đình vẫn đặt ở mắt cá chân bên phải, sờ xuống một chút bất chợt truyền đến nỗi đau như kim châm, khiến nàng ấy hít vào một ngụm khí lạnh, bật thốt lên nói.

Quân Lan Phong liếc chân Tề Sính Đình một cái, mày hơi nhíu, lên tiếng nói: "Chân Tề trác phi sợ là bị trật, phải nghỉ ngơi, nửa tháng không thể đi đường."

Sắc mặt Tề Sính Đình nhất thời ảm đạm, tuy có ám vệ hộ thân, nhưng đó cũng là hộ vệ bảo vệ tính mạng của nàng, Thái tử cũng là chủ nhân phủ thái tử, hai người tranh chấp, phiêu bạt và thủy ảnh tuyệt đối không thể ra can thiệp.

Quân Lan Phong quét mắt qua Lạc Vân Hi, trong lòng đã biết chuyện.

Khi xe nhỏ dừng lại ở cửa thái y viện, sớm có ngự y biết được Trung Sơn Vương tới, mấy người chờ ở cửa tiếp đón.

Dùng cang cửu thương nhắc Tề Sính Đình, mấy người đến thiên sảnh trước, nội đường bày ra một cái giường êm còn có cái bàn bày chút dược liệu, nghe hương thảo dược quen thuộc, Lạc Vân Hi lập tức trấn định lại.

Tề Sính Đình được đặt lên trên giường mềm, vén váy dài đến chỗ đầu gối, Lạc Vân Hi dùng kéo thật cẩn thận cắt bỏ ống quần của nàng ấy, lộ ra mắt cá chân tuyết trắng, sườn gót chân đều bị sưng đỏ cả lên.

Thái y ở một bên nói: "Vương gia, chân Tề trác phi là tỵ độc dẫn đến tổn thương xương cốt, không đáng lo lắm, lão thần kê một đơn thuốc, sau khi về thoa ngoài da và uống thuốc, nghỉ ngơi nửa tháng là tốt rồi."

Trong lòng Lạc Vân Hi đã chửi Thái tử chó má vạn lần, thế này, thật là lợi cho hấn quá rồi! Đau lòng nắm chặt tay Tề Sính Đình, nói: "Mỗi ngày ta đều đến xem người, đợi lát nữa băng bó cho người. Nấu thuốc xong, Lạc Vân Hi ngồi vào bên cạnh để cho Tề Sính Đình dựa vào đầu giường để băng bó vết thương. Quân Lan Phong thì đứng ở bên người nàng nhìn, đương nhiên, hấn ngó nhìn không phải thương thế trên mắt cá chân kia, mà là đáng về nghiêm túc của Lạc Vân Hi.

Phản ứng đầu tiên của Tề Sính Đình chính là kéo tay áo phải của Lạc Vân Hi, tìm kiếm vết ứ máu trên cổ tay phải của nàng, gấp gấp hỏi: "Thương thế của người sao lại thế này? Không sao chứ?"

Tuy nàng ấy cũng không thấy Thái tử động thủ đối với Lạc Vân Hi, nhưng trên cổ tay nàng bị ngắt ra dấu đỏ, nàng ấy lại không nhìn lầm.

Hai tay Lạc Vân Hi đều cầm đồ, không ngăn cản nàng ấy, chỉ có thể mặc cho Tề Sính Đình vén tay áo lên.

Thế mà, Tề Sính Đình thấy chỉ thấy một đoạn cánh tay nhỏ trắng như ngọc, làm gì dấu đỏ đâu? Nàng ấy ngăn ra, lập tức kéo ống tay áo bên trái của Lạc Vân Hi lên, cũng thấy sạch sẽ tuyệt như trắng.

Hả? Chẳng lẽ là mình nhìn lầm rồi? Đầu óc Tề Sính Đình mơ hồ, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đầu quả tim đều lạnh run lên.

Trung Sơn Vương!

Trong đầu xuất hiện ba chữ này, đầu Tề Sính Đình "oanh" một tiếng, xong! Như vậy xem ra, dấu ấn hồng kia cũng không phải là do bị thương gây nên, không biết Hi nhi dùng cách gì làm ra, mình vốn nên nghĩ tới, quan tâm quá sẽ bị loạn, trong lòng nhất thời rối loạn.

Lạc Vân Hi có chút xấu hổ cười một tiếng, mở mắt ra, lạnh lẽ nhìn về phía Quân Lan Phong.

Vốn tưởng rằng, chỉ là lờm lờm một cái mà thôi, không ngờ, người kia cũng đang nhìn thẳng vào nàng, không cẩn thận, liếc rơi vào con người mệnh mỏng như biển.

"Băng bó cẩn thận đi!" Quân Lan Phong ném một câu, rồi đi ra khỏi phòng.

"Hi nhi..." Mặt Tề Sính Đình đầy lo âu nắm chặt tay Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi cẩn thận băng bó vết thương thay nàng ấy, cười cười an ủi: "Không có chuyện gì đâu, yên tâm đi!"

Ra khỏi phòng, nàng nghiêng đầu tìm người, mới phát hiện bóng dáng cao lớn kia đang đứng ở trong một căn phòng trong viện, nhìn nàng qua cửa sổ.

Lạc Vân Hi chợt dạ đi tới, vào phòng, đóng cửa lại, bĩu môi nói: "Thái tử là không ức hiếp ta, nhưng hấn ức hiếp Tề Sính Đình."

"Vậy người khóc cái gì?" Quân Lan Phong cau mày, tới gần nàng vài bước, Lạc Vân Hi lui lại, lại phát hiện mình đang đứng trước cửa, sau lưng dán vào cánh cửa gỗ, cảm giác mát mẻ thuận theo áo mỏng lọt vào da thịt.

"Diễn kịch theo thói quen thôi!" Lạc Vân Hi cười chớp mắt với hấn, một, hai, ba, trong lòng đếm xong, một chuỗi nước mắt lập tức chảy xuống, như trên châu đứt khỏi dây, trong suốt sáng ngời, cực kỳ dễ nhìn.

Sắc mặt Quân Lan Phong thay đổi lớn, ánh mắt trầm xuống, hai tay bỗng nhiên vươn ra, ôm chặt nàng vào trong ngực, giọng nói run rẩy ngẹn ngang: "Không được, không được rơi lệ, được không?"

Hấn không chịu nổi nàng rơi lệ, cho dù là cười đến rơi lệ cũng không muốn nhìn thấy!

Lạc Vân Hi ngẩn ra, đã cảm thấy cả người bị một tay đôi cứng rắn ôm vào trong ngực, thấy hoa mắt, theo bản năng nhắm lại, hơi thở quen thuộc ngọt trời truyền đến, để lòng của nàng theo đó mà run rẩy.

Một bàn tay to thô ráp sờ lên gương mặt nóng hổi của nàng, tay lạnh như băng chỉ xoa lưng tung lau nhẹ nước mắt của nàng, Quân Lan Phong nhỏ giọng: "Hi nhi, tìm người lạnh, trái tim của ta cũng lạnh, nhưng ta đồng ý cùng người bên nhau, nước mắt quá lạnh, không cần nó, được không?"

Tiếng nói của hấn cực kỳ ôn hòa, mang theo vài phần dụ dỗ, trong lòng Lạc Vân Hi khẽ thở dài, đưa tay đẩy hấn ra.

Quân Lan Phong buông lỏng tay, lùi về sau một bước, vẫn cố chấp nhìn nàng, trong mắt vô cùng mong đợi đáp án của nàng.

"Được, ta không rơi lệ là được." Lạc Vân Hi nhấc tay áo, lau sạch vệt nước lưu lại trên mặt, nhẹ giọng nói.

Lúc này Quân Lan Phong mới vui mừng, "ừ" một tiếng, Lạc Vân Hi không nói cái gì nữa, xoay người lại, mở cửa phòng, đi về hướng ánh mặt trời, mặt trời chiếu vào người, dường như không nóng bỏng như vậy.

"Đợi một chút!" Quân Lan Phong chợt ở phía sau gọi nàng lại.

"Sao vậy?" Lạc Vân Hi quay đầu lại, gần như là chỉ động môi mà thôi, không phát ra tiếng động quá lớn, chỉ sợ bị Tề Sính Đình nghe thấy.

Quân Lan Phong nhanh chân tới, đưa tay ôm chặt eo nàng, mặt Lạc Vân Hi đỏ lên, vừa định tránh ra, giọng nói nhỏ nhẹ của nam nhân vang lên: "Tốt lắm!"

Lạc Vân Hi cảm thấy bàn tay to của hấn khẽ vuốt ở sau vạt áo mình mấy lần, Quân Lan Phong nhíu mày hỏi: "Người cho rằng ta muốn làm gì? Quân áo nhân!"

Nói xong, hấn lấy tay xoa mặt, làm biểu tình "thật sự không xấu hổ".

Lạc Vân Hi nghiêng răng, đá một cái vào bắp chân của hấn: "Ta cho người biết, nếu có người nhìn thấy, mặc kệ người đang làm cái gì, ta đều không tha cho người!"

Nói xong, nàng xoay người và gian phòng của Tề Sính Đình, Quân Lan Phong vẫy vẫy đuôi phải, nụ cười trên khóe miệng bắt đầu tăng lên, nghiêng đầu kêu lên: "Cửu Sát!"

Cửu Sát lập tức từ góc tối đi ra, khóe miệng còn đang co rút.

Quân Lan Phong nói: "Gọi người đưa Tề trắc phi về phủ."

"Vâng" Cửu Sát vâng lời đi.

Bên trong phòng, Lạc Vân Hi lấy một thân phận "đại phu", dặn dò Tề Sính Đình một số điều cấm kỵ khi dùng thuốc, Tề Sính Đình chỉ xem như nàng nghe được từ thái y kia, gật đầu đáp lại.

Sau khi đưa Tề Sính Đình đi, Lạc Vân Hi mới cùng Quân Lan Phong về cung Càn thanh.

Vào cung Càn thanh, từ xa đã nhìn thấy Thái tử đứng ở trước cánh cửa khắc hóa chờ đợi, Lạc sắc mặt Vân Hi hơi trầm, nam nhân này, nàng thật sự không muốn nhìn thấy!

Quân Lan Phong nhìn ra tâm tình của nàng, nhẹ giọng nói: "Người không thích hắn, ta đuổi hắn đi, đợi lát nữa nhiều người, đừng có chạy lung tung."

Thấy Lạc Vân Hi cũng không trả lời, hắn có chút bất mãn hỏi: "Có nghe hay không?"

Lạc Vân Hi nhẹ chu miệng, liếc nhìn phu xe đằng trước, hạ thấp giọng: "Lỗi tại ta không điếc, sao không nghe được?"

Quân Lan Phong đưa tay vịn tai trái nàng, lực lượng rất nhẹ, chỉ là ra vẻ thôi, ghé vào lỗ tai nàng nói: "Hoàng cung là trọng địa, nguy hiểm trùng trùng, đừng chạy loạn, chết rồi ta không cứu nổi đâu!"

Khí nóng thổi vào vành tai, Lạc Vân Hi cảm thấy vậy nên vàng đầu hoa mắt, tóm chặt lấy quần áo Quân Lan Phong.

"Sao vậy?" Quân Lan Phong thấy rất kỳ lạ.

"Không có gì." Lạc Vân Hi rút tay về, cầm tai trái của bản thân, hừ nói: "Cút xuống đi!"

Quân Lan Phong rất khó hiểu liếc nhìn nàng, lại nhìn nàng che lỗ tai, trong lòng vui vẻ, thì ra, con nhóc con này không phải không sợ trời không sợ đất, nhược điểm của nàng là lỗ tai!

Nhìn thấy ánh mắt ý vị thâm trường của nam nhân buông xuống tai trái của nàng, Lạc Vân Hi chỉ cảm thấy cả người tê dại, trong lòng có một dự cảm xấu.

"Ta đi đây." Quân Lan Phong nhảy xuống ngựa xe, ra dấu với phu xe, thân hình cường tráng bước về phía cung Càn thanh. Mà phu xe, lại quay đầu xe ngựa lại, đánh xe nhỏ chạy về phía một con đường khác.

"Đi đâu vậy?" Lạc Vân Hi lên tiếng hỏi, nàng đã nhìn ra, người này là tâm phúc của Quân Lan Phong, liếc mắt xem thường, chẳng trách nam nhân này ở trên xe lại tùy tiện như thế!

"Nô tài đưa tiểu thư tới cửa hồng của cung Càn thanh." Phu xe mỉm cười đáp, giọng nói sắc bén, là một hoạn quan.

Lạc Vân Hi chấp nhận cách làm của hắn, cửa hồng rất gần cung Càn thanh, một cái cửa tròn, phu xe đưa xe nhỏ vào đi, đến khi tới chỗ sâu của đường môn thì dừng lại, chỉ rõ cho Lạc Vân Hi hướng ngoại cung, mới đánh xe rời đi.

Nơi này là hậu viên cung Càn thanh, dựa theo lời phu xe giải thích, cách ngoại cung cũng không xa, cứ thế đi thuận theo đường lớn, rẽ trái một cái, rồi rẽ phải một lần nữa, là đến ngoại cung.

Lúc Lạc Vân Hi đi tới chỗ cần rẽ, trên đường nhỏ bên cạnh bồn hoa vang lên một loạt tiếng bước chân, nàng theo thói quen bước chậm lại, dựa vào bóng cây che khuất thân mình, xuyên qua khe hở của lá cây, nhìn xung quanh con đường đó.

"Trong điện quá nhiều người, thờ cũng khó chịu, vẫn là không khí nơi này tốt." Tiếng nói vui vẻ của Lạc Phi Đình truyền đến.

"Đi dạo nhiều một chút đi, vừa hay để giải sầu, trong điện thực sự buồn đến sợ." Giọng Đoan Mộc Triết so với trước có chút trầm thấp hơn.

"Tâm tình không tốt? Còn muốn giải sầu sao?" Lạc Phi Đình làm nũng hỏi.

"Sao không được chứ?" Đoan Mộc Triết cười cho qua.

Lạc Vân Hi nghe một chút, xác định chung quanh chỉ có hai người kia, mắt híp lại, từ đằng sau bồn hoa tránh đi, liền đụng mặt hai người.

Lạc Phi Đình và Đoan Mộc Triết đều mặc áo đỏ thẫm, cực kỳ vui vẻ, nhìn thấy Lạc Vân Hi, hai người sững sờ, ngừng lại.

Ánh mắt Lạc Vân Hi trực tiếp nhìn về phía Lạc Phi Đình, Lạc Phi Đình cau mày, nhìn ánh mắt nữ tử lạnh lùng không chứa tạp chất, sắc bén như chùy thủ rút ra khỏi vỏ, lạnh lẽo như băng, không một chút gọn sóng, nhìn mình chằm chằm, trong lòng cảm thấy bất an.

Mặt Đoan Mộc Triết đầu tiên là đầy kinh ngạc, trong lòng bất chợt trở nên vô cùng nặng nề, càng xấu hổ hơn, chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, chưa từng nghĩ, hôm nay sẽ gặp phải Lạc Vân Hi!

Nàng làm sao lại tới? Nàng sao lại ở chỗ này? Không phải đã nói rồi sao? Lẽ nào Quân Lan Phong nuốt lời? Bằng không, Lạc Vân Hi sao lại ở chỗ này?

Ý nghĩ vừa qua, Lạc Vân Hi đã bước về hướng hai người, bước chân cực kỳ chậm, khóe mắt lạnh lùng: "Đại tỷ, xúi giục Thái tử đánh người, chuyện này chơi rất vui phải không?"

Lạc Phi Đình chạm phải ánh mắt như tu la địa ngục của nữ tử, bước lùi về sau hai bước, nắm chặt vạt áo Đoan Mộc Triết, nói: "Lạc Vân Hi, ngươi muốn làm gì?"

Tuy nàng mới mười ba tuổi, nhưng Lạc Phi Đình không thấu nhìn được đôi mắt nàng, càng nhìn không thấu được trong lòng nàng rốt cuộc có bao nhiêu thành thực!

Lạc Vân Hi tùy ý liếc Đoan Mộc Triết, nhếch lên khóe miệng nở nụ cười quỷ dị: "Không muốn làm gì."

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua Đoan Mộc Triết, nàng đi đã xa, cả người Đoan Mộc Triết căng thẳng, biểu tình trên mặt cứng ngắc, đầu càng là thê cứng ngắc trên cổ, muốn cúi xuống dưới, đều cực kỳ chặt vật.

"Triết..." Đối với biểu hiện kì lạ này của Lạc Vân Hi, Lạc Phi Đình cảm thấy trong lòng cực kỳ hoảng loạn, theo bản năng tới gần hắn, nắm chặt tay trái hắn.

Đoan Mộc Triết hít sâu mấy hơi, miễn cưỡng nở một nụ cười, nói: "Đừng để ý những thứ khác, đi dạo thôi!"

Hai người đi chưa được mấy bước, bóng dáng Lưu Quang xuất hiện trong vườn, bẩm: "Điện hạ, vài đại thần tìm ngài bàn luận một số chuyện, đang chờ ở cung An Bình."

Cung An Bình, là nơi ở của Đoan Mộc Triết tại hoàng cung.

Đoan Mộc Triết "ừ" một tiếng, nhìn về phía Lạc Phi Đình, thấp giọng nói: "Ta phải đi xử lý, ở đây hẻo lánh, để Lưu Quang dẫn người đi vào trong điện chờ ta."

Giọng Đoan Mộc Triết rất có từ tính, Lạc Phi Đình nhìn thấy ánh mắt hắn mang theo tình ý ôn hòa, trái tim cũng dâng nên sóng gợn lẫn lẩn.

Không thể không nói, Đoan Mộc Triết cũng là mỹ nam, mấy năm qua này, sự dịu dàng của của hắn đã bắt tri bắt giác thâm nhập tâm hồn của nàng ta, nàng ta cảm giác mình thật sự đã yêu hắn, mê luyến hắn nhiều hơn... không bao lâu nữa, sẽ không tiếp tục nhớ tới người kia đây?

Lòng Lạc Phi Đình có chút mờ mịt.

"Đi thôi." Đoan Mộc Triết mỉm cười nói.

"Triết, ta nghe lời người." Lạc Phi Đình dần hồi phục lại tinh thần, có chút động tình nói: "Cũng đừng để ta chờ quá lâu."

"Ừm." Đoan Mộc Triết nhìn theo nàng ta đi xa, nhưng mình không đi tới cung An Bình, mà đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Trả thù Lạc Phi Đình

Editor: thu thảo

Đoan Mộc Triết đứng chấp tay, nhắm mắt lại, gương mặt anh tuấn càng hiện ra sự lạnh lùng, khiến người khác không dám nhìn thẳng loại đẹp lạnh bạc này.

Đứng một lúc lâu, một bóng dáng xuất hiện phía sau hắn, là khí tức hắn quen thuộc, Đoan Mộc Triết không quay đầu lại, thấp giọng nói: "Lưu Quang, người thật sự càng ngày càng hiểu tâm ý ta."

Lưu Quang đến gần, vòng tới bên cạnh người Đoan Mộc Triết, nghi ngờ nói: "Điện hạ, thực sự có người tìm ngài."

Thấy Đoan Mộc Triết hơi ngạc nhiên, hắn nhẹ nhàng giải thích rõ: "Là Vân Hi tiểu thư."

Trong lòng lại nghĩ, thì ra chủ tử không muốn ở riêng cùng Lạc Phi Đình, nên mới nghĩ mình hiểu ý hắn, tìm ra một cái cớ như vậy.

Lưu Quang then thừng, nếu như không phải Lạc Vân Hi tìm hắn, nói muốn gặp Đoan Mộc Triết, cũng bảo hắn nói như vậy, hắn cũng không dám vô duyên vô cớ đắc tội Lạc Phi Đình! Dù sao, Lạc Phi Đình cũng là chủ mẫu tương lai của hắn.

Có thể do Lạc Vân Hi... từ nhỏ thân cận với chủ tử, nên trong mắt hắn, cũng là nửa chủ tử, cho nên, Lưu Quang ích kỷ lựa chọn.

"Ở cung An Bình." Lưu Quang thấp giọng nói.

"Ta đã biết." Đoan Mộc Triết nói rồi cất bước đi đến hướng cửa sau cung Càn thanh.

Cung An Bình là tâm cung của ngọc quý nhân, mẫu thân Đoan Mộc Triết, sau khi Ngọc quý nhân bị bệnh chết, hoàng đế liền ban cung này cho hắn.

Lạc Vân Hi đang đứng tại đường nhỏ từ cung Càn thanh đến cung An Bình, từ xa trông thấy mái cung điện vàng son nhô lên, nhất thời có chút hoang mang.

Những ký ức có liên quan đến mẫu phi Đoan Mộc Triết, từng chút một dâng lên trong đầu, đụng chạm tới tim nàng, nữ nhân kia, dịu dàng, hào phóng, lương thiện, xinh đẹp, đối với nàng giống như con gái ruột.

Nàng không khỏi nghĩ, vị Ngọc quý nhân này, đến cùng có động cơ gì?

Nàng đã từng thăm dò Tam di nương, nhưng Tam di nương lại nói không quen biết ngọc quý nhân, nàng không tiện hỏi nhiều, dù sao chuyện mắt trí nhớ, Tam di nương cũng không biết, mà Đoan Mộc Triết, cũng không biết nguyên nhân trong đó.

Lạc Vân Hi tính thời gian một chút, gần như hần sắp đến rồi, hơi cong môi, lùi tới cạnh cây đại thụ bên đường, đá một cái về cái gì đó phía sau cây.

Vật kia hừ một tiếng, Lạc Vân Hi đẩy cò dài ra, hiện ra một gương mặt, thì ra, ở đây ẩn giấu một người.

Lạc Phi Đình mặc váy màu đỏ bị nàng dùng Tuyết Cẩm quần lấy rất chắc, buộc tay ngoặt về phía sau, không nhúc nhích được chút nào, trên miệng bị nhét vào chính là đai lưng đỏ thẫm của nàng ta, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng, giờ khắc này vô cùng hoảng sợ nhìn về phía Lạc Vân Hi.

"Có thể phát ra âm thanh sao?" Lạc Vân Hi lâu bầu một câu, cúi người xuống, quần chặt đai lưng trên miệng nàng ta một chút.

Vào lúc này Lạc Phi Đình thực sự không phát ra được một tiếng động, ánh mắt càng thêm hoảng sợ, Lạc Vân Hi hừ nhẹ một tiếng: "Đại tỷ, ta lại giết người, sợ hãi như vậy làm gì?"

Nói rồi đỡ nàng đến chân tường, vặn mặt nàng ta, để nàng ta có thể xuyên qua khe hở của cò dài mà nhìn thấy bên ngoài.

Làm xong tất cả, nàng mới bước nhanh ra ngoài, cố ý đi xa một chút, để tránh hơi thở của Lạc Phi Đình bị người khác phát hiện, chẳng mấy chốc, Đoan Mộc Triết đã một mình đi tới.

"Hi nhi." Đoan Mộc Triết đi tới gần thì dừng bước lại, yếu ớt kêu một tiếng.

Những con đường trong hoàng cung rắc rối phức tạp, con đường nhỏ này địa thế hẻo lánh, cực kỳ ít người đi ngang qua, trước đó, hần đã sai Lưu Quang ở bên ngoài canh chừng, cho nên không lo lắng có người đến mà thấy được hai người gặp mặt.

"Chúc mừng người đính hôn." Lạc Vân Hi thân nhiên nói, vốn muốn cười, lại chợt phát hiện, đối mặt với Đoan Mộc Triết, coi như là nguy trang, cũng cực kỳ khó khăn.

Lạc Phi Đình lo lắng nhìn bên này, hai người bọn hần nói cái gì, một câu nàng ta cũng không nghe được.

"Từ nay về sau người chính là tỷ phu của ta, ngoài ra chúng ta không còn chút quan hệ nào nữa." Vốn Lạc Vân Hi muốn dùng mỹ nhân kế, nhưng đến trước mặt Đoan Mộc Triết, bây giờ nàng lại không có tâm tư này, cho nên, đôi chủ ý, trực tiếp nói ra câu nói này.

"Người nói cái gì?" Khuôn mặt thanh tú của Đoan Mộc Triết trầm xuống, nhiệt độ cả người hạ thấp dữ dội, nắm chặt hai tay, gân xanh lộ ra, hiển nhiên là hần đang tức giận: "Hi nhi, người đã nói như vậy bao nhiêu lần rồi!"

Cảm thấy Đoan Mộc Triết tức giận, Lạc Vân Hi lùi về sau một bước, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Ta đã cho người cơ hội, Đoan Mộc Triết, người thà chết cũng phải cưới Lạc Phi Đình, người vô tình, thì đừng trách ta vô nghĩa. Ta không chấp nhận cái gọi là kế hoạch, cái gọi là ân nhân, ta muốn, là ngay tại bây giờ!"

"Người tới gặp ta nói là để nói những lời điên rồ này sao?" Đoan Mộc Triết tới gần nàng một bước.

Lạc Vân Hi dừng một chút, liếc mắt nhìn về hướng Lạc Phi Đình, nhẹ nhàng nói: "Có thể ôm ta một lần cuối cùng được không?"

"Cái gì?" Đoan Mộc Triết ngẩn ngơ, trái tim đau xót, đưa cánh tay kéo Lạc Vân Hi vào trong ngực, ôm chặt lấy, cảm giác an toàn đã mất lâu lần nữa trở lại.

"Hi nhi, vì sao không thể lý hiểu ta nhiều một chút chứ?" Đoan Mộc Triết chôn mặt vào của mái tóc đen Lạc Vân Hi, thì thào nói: "Ta làm tất cả việc này, cũng là vì tương lai, chờ chúng ta đứng ở vị trí cao cao tại thượng, còn ai có thể tách chúng ta ra nữa sao?"

Lạc Vân Hi không hề có cảm giác run sợ, sắc mặt bình tĩnh, từ ôm chặt hần, nhắm hai mắt, cũng không nói gì.

Muốn ở vị trí cao cao tại thượng, có rất nhiều loại biện pháp, nhưng ở cổ đại, hôn nhân mới là con đường tốt, thế nhưng, nàng không thích, để nam nhân có quyền lực nhờ hôn nhân, không lưu luyến là tốt nhất.

Mà tình cảnh này, Lạc Phi Đình thấy rất rõ ràng!

Hai người triền miên kích thích ánh mắt của nàng ta!

"Oanh" một tiếng, đầu óc giống như nổ tung, một dòng nước lạnh dọc theo bàn chân chạy thẳng vào tim, thế giới của Lạc Phi Đình như bị đóng băng! Nàng ta không ngờ, nam nhân coi mình như trân bảo vậy mà lại biểu đạt tình cảm của hắn ra như vậy!

Đó mới là yêu sao?

Không, không thể! Ánh mắt Đao Mộc Triết nhìn mình thâm tình như vậy, quan tâm như vậy, nhưng hôm nay là sao chứ? Tuy rằng nàng ta không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng từ hai tay hắn thất chặt kia, khuôn mặt lưu luyến vùi vào mái tóc đen của Lạc Vân Hi kia có thể cảm giác yêu say đắm cùng ý lại cỡ nào!

Nàng ta chưa từng tận mắt nhìn tình cảnh hai người bên nhau, thì ra, hiện thực so với tưởng tượng còn đáng sợ hơn! Thì ra, tình cảm giữa bọn hắn đúng là mình không thể nào chen chân vào!

Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi, vốn cho rằng mình có thể dễ dàng phá hủy hạnh phúc của nàng, vốn tưởng rằng có thể bắt nạt nàng cả đời, nhưng còn bây giờ thì sao? Nàng ta chợt phát hiện, nàng ta giành được người nam nhân kia, lại thích nhất người bị nàng ta bắt nạt đã quen kia!

Lạc Phi Đình muốn lớn tiếng kêu to ra, nhưng không phát ra được một tiếng động, roi lệ như điên, muốn xoạt thanh gạt bỏ âm thanh không cam lòng nơi đáy lòng!

Nàng ta không cam lòng! Nàng ta ưu tú như vậy, hoàn mỹ như vậy, điểm nào không bằng phế vật Lạc Vân Hi đầy tiếng xấu bên ngoài này chứ? Nhưng vì cái gì, Đao Mộc Triết vẫn không trao cả trái tim cho nàng ta, trái lại vẫn nhớ Lạc Vân Hi là sao? Là sức quyến rũ của mình không đủ sao?

Trong lòng Lạc Phi Đình cay đắng vô cùng, nhưng cũng không làm được gì.

Lạc Vân Hi nhắm hai mắt, trong lòng đếm ba tiếng, kiên quyết lui lại, đẩy Đao Mộc Triết ra, mặt đầy bình thản nói: "Đao Mộc Triết, sau này gặp lại chúng ta chính là người qua đường!"

Nói xong, nàng lướt qua nam nhân còn đang mờ mịt, rời đi như một trận gió mát.

"Hi nhi!" Đao Mộc Triết kêu một tiếng, chạy vài bước đuổi tới, Lạc Vân Hi đi vào đường rẽ, không còn thấy bóng dáng, hắn mới dừng bước, hít sâu mấy hơi, mới chậm rãi nói: "Người qua đường sao? Không thể! Hi nhi, vĩnh viễn không có khả năng này." Đứng yên tại chỗ, Đao Mộc Triết mới bình phục tâm tình, sửa lại quần áo rồi rời khỏi đây.

Đợi hắn đi một hồi lâu, Lạc Vân Hi mới dọc theo đường cũ trở về, đến chỗ Lạc Phi Đình bị trói, đẩy cò đại trước mặt ra, trong đó nàng ta khuôn mặt oán độc đầy nước mắt.

"Mùi vị này không dễ chịu đúng không?" Lạc Vân Hi vui vẻ cười nói: "Như thế nào? Nghĩ rằng mình khuynh quốc khuynh thành sao?"

Nàng vươn tay phải ra, ngón út ngả ngón nâng cầm lên Lạc Phi Đình, khước mắt, nhuộm ý cười quỷ quyết không hợp thân phận: "Lạc Phi Đình, chúng ta nói trắng ra, đừng nghĩ mình khuynh quốc khuynh thành, trong lòng Đao Mộc Triết vẫn có ta, người thua!"

Nói xong, nàng vừa kéo nút thắt của Tuyết Cẩm, cổ tay phải múa nhẹ, tơ lụa trắng nõn như tuyết bay vào không trung, kèm theo tiếng cười "khanh khách" của nữ tử, một người một tơ lụa đi xa.

"Tiện nhâ, ta nhớ kỹ!" Hai tay Lạc Phi Đình được giải phóng, lập tức kéo đai lưng quần ngoài miệng xuống, cắn hận thốt ra một câu.

Cung Càn thanh, bên trong cung điện ngồi đầy người, xà nhà điêu khắc hoa, những người có quyền thế trong kinh đô đều tụ hội ở nơi này, trong điện chỉ nghe tiếng gió rì rào thị nữ quạt vang lên, không còn tiếng nói chuyện.

Lúc Lạc Vân Hi bước vào cửa hồng, liền thả nhẹ bước chân, cúi đầu vào điện, từ sau lưng một loạt cung nữ, đi vào chỗ Lạc gia, không hề khiến cho người khác chú ý là bao.

Ngược lại Lạc Kính Văn quay lại nhìn nàng, mày rậm hơi nhíu, không gọi gì.

Lạc Vân Hi rất tự giác tìm ghế dựa trống ngồi xuống, ánh mắt tìm về phía chủ vị.

Hoàng đế và hoàng hậu hai bên trái phải ngồi ở chỗ cao nhất, thái hậu ngồi ở phía đối diện, bên cạnh nàng ta trống một ghế thái sư không ngồi, bày ra trà mắt trước mặt. Bốn cái ghế phía sau, đều là phân tần phi và hoàng tử ngồi.

Ánh mắt Lạc Vân Hi nhanh chóng tìm quanh, Thái tử, Đao Mộc Triết và Đao Mộc Kỳ đều ở đây, nhưng không thấy Quân Lan Phong.

Nàng liếc một cái ở chỗ trống cạnh thái hậu, như nghĩ ngợi gì.

Trong chốc lát sau, một bóng người cao lớn từ cửa lớn đi vào chủ điện, Quân Lan Phong nhanh chân vào điện, vạt áo màu bạc trắng bị gió thổi lên, xen lẫn với ánh sáng mặt trời chiếu sau lưng, lóe ra ánh sáng rực rỡ, mũ ngọc bích đỉnh đầu, cũng bởi vì chiếu xạ mà tạo ra ánh sáng bảy màu, trong nháy mắt làm rối loạn ánh mắt của mọi người.

Nam nhân vào cuối cùng, ánh mắt tự nhiên liếc về hướng Lạc phủ, Lạc Vân Hi theo phản xạ hơi mở to mắt liếc đi chỗ khác.

Quân Lan Phong đã đi đến chỗ dành cho người địa vị cao.

"Tìm được rồi." Trước khi ngồi, hắc thân nhiên nói.

Ở phía sau hắn, Lạc Phi Đình chậm rãi vào điện, quần áo chỉnh tề, không hề thấy chút bóng dáng của kẻ lồi thối vừa bị trói, bước liên tục nhẹ nhàng, tiến lên nói: "Thái hậu, hoàng thượng, hoàng hậu, thần nữ ham chơi, gây ra sai lầm, bỏ lỡ thời gian, mong mọi người trách phạt!"

Thái hậu thấy nàng ta cúi đầu nhận sai, trong lòng tốt hơn một chút, nói: "Tốt lắm, không sao thì tốt rồi."

Hoàng đế đứng lên, từ trên cao nhìn xuống triều thần quý phụ trong điện, trầm giọng nói: "Hôm nay là ngày tốt để cử hành lễ đính hôn của Lạc nhi và Lạc đại tiểu thư, đây là niềm vui của trẫm, cũng là niềm vui của quốc gia."

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Triều thần phía dưới lập tức hành lễ bái lạy.

Hoàng đế khẽ mỉm cười, hài lòng nói: "Hãy bình thân! Không cần đa lễ."

Lạc Vân Hi thầm nghĩ, lúc trước Thái tử cưới chính phi và trắc phi, hoàng đế công bố trong triều trước tiên, sau đó rất ra một đạo thánh chỉ cưới hỏi, thiên hạ đều biết, hoàng cung cũng vì đó mà bày tiệc rượu long trọng, ngoài sáng ngăm nâng bà vị phi tử của thái tử, mà hôn sự của Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình, nói rất êm tai là do hoàng cung tổ chức, nói khó nghe chính là mọi người cùng tới nơi này ăn một bữa, rốt cuộc là có chút thiếu sót.

Thái tử dù vô năng, nhưng thân phận vẫn còn ở đó.

Đúng là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, cung nữ nâng rất nhiều món ăn toàn thịt cá, như nước chảy đưa vào cung điện, hoàng thượng mời mọi người cùng uống ly rượu thứ nhất, bầu không khí của cung Càn thanh mới bắt đầu sôi nổi, âm thanh ăn uống linh đình không dứt bên tai.

Lạc Vân Hi uống chút canh, ánh mắt lờm về hướng thượng vị, lập tức đụng phải ánh mắt Quân Lan Phong.

Lúc này nàng không tránh né, mà là cau mày nhìn hắn, vừa rồi, dường như là Lạc Phi Đình được Quân Lan Phong tìm về, như vậy, hắn ra khỏi đây khi nào? Có thấy cảnh ở cung An Bình hay không?

Quân Lan Phong thấy nàng nhìn lại, khóe mắt đuôi mày đều là vẻ dịu dàng, tay phải khẽ nhúc nhích, nhắc chung ngọc rượu trong tay lên, từ xa mà hướng về Lạc Vân Hi, làm tư thế "cụng ly".

Lạc Vân Hi trợn mắt xem thường, Quân Lan Phong ngửa đầu lên, đã uống cạn rượu trong chén ngọc, thấy Lạc Vân Hi không có động tác gì, môi mông bĩu một cái, có chút không vui.

Lạc Vân Hi mỉm cười, giơ chung trà lên, khẽ nhấp một ngụm trà, coi như là cụng ly cùng hắn.

Sắc mặt Quân Lan Phong lúc này nhìn mới khá hơn, khóe mắt khẽ nhếch, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Đỗ Linh ngồi đối diện chỗ vẫn chú ý đến hai người, xem rõ hành động qua lại giữa bọn hắn, mày cũng dựng lên, biểu tình giống như muốn giết người, nàng ta nâng chung trà của mình lên, không nói lời gì chạy đến trước mặt Quân Lan Phong: "Tỷ phu, ta mời người một chén!"

Quân Lan Phong nhìn nàng ta một cái, nhân nhật nói: "Muốn uống thì uống rượu, uống trà để làm gì?"

Đỗ Linh ngẩn ra, vừa định nói, Lạc Vân Hi cũng uống trà, nhưng chuyện này chỉ có một mình nàng ta nhìn thấy, nói ra không ai tin, liền giận dùm dùm chạy về chỗ ngồi, lấy chung rượu của mình, rót ra nửa ly rượu, lần nữa chạy lại.

"Tỷ phu, được rồi chứ?"

"Rót đầy." Quân Lan Phong nhẹ giương cằm, giọng nói vô cùng khinh bỉ.

"Rót đầy thì rót đầy!" Trong lòng Đỗ Linh muốn Lạc Vân Hi thua, liền kêu nha hoàn cầm bầu rượu qua, rót tràn đầy, lúc quay đầu lại, còn không quên chớp khiêu khích nhìn Lạc Vân Hi mắt.

Lạc Vân Hi cũng đang chú ý đến rượu trong tay của nàng ta, thấy nàng nhìn đến, lại nở nụ cười không thêm đề ý, suýt nữa đã chọc điên Đỗ Linh.

"Là rượu hay là nước? Để bản vương kiểm tra." Quân Lan Phong ra hiệu cho Đỗ Linh cầm chung rượu qua, quan sát qua, mới trả ly rượu cho nàng ta: "Đúng là rượu."

Hắn rót đầy chung rượu lần nữa, giờ tới hướng Đỗ Linh, Đỗ Linh vui vẻ, cùng hắn chạm cốc, cau mày uống rượu xuống.

Lạc Vân Hi tất nhiên không nói gì, nhìn thấy hành động mờ ám lúc Quân Lan Phong đang kiểm tra chung rượu, lập tức cảm thấy, nam nhân này thật là xấu xa!

Đỗ Linh uống một ly rượu, lập tức liền chóng mặt, không nhận rõ Đông Nam Tây Bắc, sắc mặt Quân Lan Phong trầm xuống, quát lên: "Đi, đưa nàng ta

về Đồ phủ!"

Mấy thị nữ của Đồ phủ không dám chậm trễ, vội vàng đỡ Đồ Linh đi.

Đồ Linh mơ hồ bị đỡ ra khỏi đại điện, trong miệng còn đang không hết: "Tỷ phu, uống, uống nữa!"

Lúc này Quân Lan Phong mới nhìn về phía Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi le lưỡi với hắn, học dáng vẻ lúc trước của hắn, làm ra biểu tình "không xấu hổ", Quân Lan Phong thấy thế bật cười.

Sợ lần nữa bị người nhìn chăm chú, Lạc Vân Hi nhanh chóng ngoảnh mặt đi chỗ khác, thế mà, đập vào mắt lại là ánh mắt khiếp sợ của Đoan Mộc Kỳ.

Lạc Vân Hi điên rồi sao? Hay là đầu óc có bệnh? Một mình nàng làm mất quý làm gì? Đoan Mộc Kỳ vô cùng không hiểu liếc mắt thuận theo hướng ánh mắt nàng nhìn, nơi đó chỉ có bốn người ngồi, thái hậu, hoàng đế, hoàng hậu và Quân Lan Phong, cây cột ngăn ánh mắt hắn lại, hắn không biết Lạc Vân Hi đến cùng đang làm biểu tình đối với ai, nhưng bốn người này, ai cũng đều không giống!

Sẽ chẳng phải Trung Sơn Vương chứ?

Đoan Mộc Kỳ hoài nghi lại không thể tin được, dùng gương mặt lạnh cùng tính tình lạnh lùng kia của Trung Sơn Vương, lại dạy Lạc Vân Hi lễ nghi, Lạc Vân Hi sao dám như thế?

Lúc này, Đoan Mộc Triết cũng không ngồi ở trên, hắn đang ngồi cùng Lạc Phi Đình, mời rượu từng bàn một.

Đột nhiên, một thị nữ bộ dáng xinh đẹp chạy vội vào, quỳ một cái hướng bậc thang, kêu lên: "Hoàng thượng, thái hậu, gia chủ nhà ta đưa lễ vật lớn tới để mừng Lục hoàng tử và Lạc đại tiểu thư đính hôn!"

Nàng ấy vừa nói một tiếng, âm thanh trong điện lập tức nhỏ xuống, hoàng thượng nhìn về phía nàng ấy, mặt đầy kinh ngạc: "Chủ từ các ngươi là ai?"

Mặt thái hậu cũng đầy ngỡ ngàng.

Thị nữ dập đầu nói: "Xem qua đại lễ, thánh thượng sẽ biết chủ từ chúng ta là ai."

Hoàng đế trầm ngâm một lát, hỏi: "Là lễ vật gì?"

Thị nữ đứng lên nói: "Mời hoàng thượng sai người mang tới đến liền biết."

"Được, đi thôi." Hoàng đế bữu môi, Hi công công thái giám tổng quản bên cạnh lập tức chạy vội tới cửa chính của điện, cao giọng hét lên: "Nhắc lễ vật vào điện!"

Thị nữ không yên tâm chạy ra ngoài quan sát, không lâu lắm, bốn ngự Lâm Quân đã xách một rương gỗ được đầy vải đỏ thắm vào điện, dưới sự giúp đỡ của thái giám tổng quản, trực tiếp nhắc đến thăm đồ giữa đại điện.

Thấy hòm gỗ nặng nề, giữa hai lông mày hoàng đế hiện ra một chút nghi ngờ, thái hậu nghi ngờ nói: "Mở ra nhìn xem."

"Đợi một chút!" Quân Lan Phong bắt chợt trầm giọng quát.

"Trung Sơn Vương, không thể mở ra sao?" Mặt hoàng hậu đang đầy hiếu kỳ, bị Quân Lan Phong đánh gãy, có chút vô vị hỏi.

"Chỉ sợ trong rương có gì bất thường thôi, thị nữ tới tặng lễ vật đâu rồi?" Hoàng đế cũng đã phản ứng kịp, lệ máu trong điện hơi đảo qua một chút.

Lạc Vân Hi phóng tầm mắt nhìn xung quanh, quả nhiên không thấy thị nữ tới tặng lễ vật đâu, lòng hơi trầm xuống.

Hi công công vội gắt giọng kêu lên: "Người tới tặng lễ vật đâu? Mau tìm!"

(Mọi người hắn là đoán được là cái gì rồi chứ? Có biết thị nữ này là ai không? Vì sao lại tặng lễ vật vậy? Ha ha.....!)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 148

Editor: thu thảo

Thái hậu lạnh lùng kêu lên: "Tìm ra thị nữ kia! Trong điện trở nên cực kỳ hoảng loạn từ khi thị nữ kia biến mất, sự kiện thích khách, ở cung đình này, đã

chẳng phải lần đầu xảy ra, rất nhiều ngự Lâm Quân được điều động, trong nháy mắt đã phong tỏa cả cung Càn thanh, một con muỗi cũng không trốn thoát được, tìm kiếm mục tiêu như mò kim đáy bể.

Trong cung Càn thanh, Quân Lan Phong nhanh chân đi xuống bậc thang, chỉ vào cái rương trong điện ra lệnh: "Mang đi ra mờ ra!"

Ngay lập tức, tám đội trưởng ngự Lâm Quân kinh nghiệm đầy mình dừng cảm đứng ra, trực tiếp mang cái rương ra khỏi điện.

Lòng người trong điện bàng hoàng, nhìn bóng lưng bọn hắn ra khỏi điện, không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, giống như trong rương chứa yêu ma quỷ quái.

Thế mà, tám ngự Lâm Quân vừa nâng rương đến chỗ cánh cửa đại điện, hòm vang lên âm thanh "kêu kẹt", mọi người còn chưa kịp phản ứng, rương gỗ đỏ "đùng" một tiếng nứt ra, rơi xuống đất.

"Cẩn thận!" Vô số âm thanh vang lên ở bốn góc của đại điện, tiếng rút dao kiếm không dứt bên tai, tám đội trưởng ngự Lâm Quân cũng đồng thời thu tay, rút dao ra, đầu dao sắc bén cùng nhau đối chĩa vào giữa cái rương.

Rương gỗ đỏ vỡ thành bốn khối, lộ ra quả tặc bên trong, tất cả mọi người im lặng không nói, đại điện rơi vào yên lặng hoàn toàn.

Một nữ tử cả người trần truồng bị dây thừng to dài trói chặt chẽ, tóc đen như thác nước cột nút, xóc xếch ở đầu vai, trên thân thể đầy vết xanh tím, mờ hồ thấy được da thịt đáng ra phải mềm mại trắng như tuyết của nữ tử, dấu hôn khó coi, trong điện, thậm chí có người chịu không nổi, nôn mửa liên tục.

Thân thể nữ tử co ro nằm trên mặt đất, ai cũng không nhìn thấy dung nhan của nàng ta.

Đội trưởng ngự Lâm Quân cũng hai mắt nhìn nhau, bọn hắn ra quyết định rất nhanh, mũi dao đề xuống, lắc cổ tay, quay thân thể nữ tử lại, gương mặt đó, hiện ra rõ ràng trong mắt tất cả mọi người.

Đồng thời, thái tử phi Tăng Thủy Lan nhớ ra cái gì đó, hét to một tiếng: "Dừng tay!"

Tức thay, nàng ta kêu cũng đã chậm, gần đó đã có tiếng kêu thất thanh: "Tăng tiểu thư!"

"Là Tăng Thủy Tiên!"

"Trời ạ!"

Hoàng đế, hoàng hậu và thái hậu ở trên cao đều không thấy rõ tướng mạo nữ tử, nhưng nghe chung quanh trăm miệng một lời gọi ra tên của nàng ta, đều thất kinh, dôn dập đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về hướng Tăng phủ.

Tăng Tư Đồ cũng bất chấp trong rương khả năng tồn tại nguy hiểm, lựa chọn chạy đến, đến gần đó, vừa thẹn vừa tức, hét lớn một tiếng: "A!"

Âm thanh già nua run rẩy không ngừng đâm vào màng nhĩ mọi người, hần quý gối xuống mặt đất, thân mình không ngừng được run rẩy, kêu lên: "Thủy Tiên!"

Nữ tử trần truồng bị trói, không phải nữ nhi của hần Tăng Thủy Tiên thì là ai?

Tăng Thủy tiên mở to ánh mắt trống rỗng nhìn đỉnh đầu, ánh mắt vốn khô khô nước mắt sau khi nghe thấy phụ thân tiếng gọi, lại một lần nữa chảy ra lệ nóng.

Người đưa nàng ta tới nhét một nút gỗ trong miệng nàng ta, nàng ta chỉ có thể dùng loại tư thế khuất nhục bị người trói chặt này, đưa đến trước mắt toàn bộ người quyền quý, trở thành trò cười lớn nhất lưu truyền trong kinh đô.

Tăng Thủy Lan cũng cảm thấy trời đất xoay chuyển, cung nữ bên cạnh vội đỡ lấy nàng ta, lúc nàng ta lấy lại cảm giác, tay vươn ra đẩy cung nữ, hạ lệnh xuống, gấp kêu to: "Người đâu, đưa nàng ta hồi phủ!"

Mấy cung nữ phủ thái tử nhanh chóng vây quanh, một người cời trói, một người choàng áo, liền quần kín Tăng Thủy Tiên từ đầu đến chân, thái giám ôm Tăng Thủy Tiên ra ngoài, trong điện, sau khi náo động qua đi, lại khôi phục lặng im.

"Vẫn chưa tìm thấy thị nữ sao? Điều tra cho trẫm, nhất định phải tra được, trẫm muốn xem thử rốt cuộc chuyện này là ai làm!" Hoàng đế tức giận khó đè nén mà quát.

Phá hủy Tăng Thủy Tiên, lại ở ngay trước mặt hần, thái hậu, và quần thần, lại còn dùng cách này để tuyên bố sự việc, đủ để khiến cả Thiên Dạ hồ thẹn!

Sắc mặt Quân Lan Phong lúc thấy người trong rương, "xoạt" một cái chìm đến đáy cổ, mày kiếm nhíu chặt, mặt hần xanh lét, trầm giọng phân phó: "Cửu Sát, thông báo cả Huyết Lang, tìm bằng được người làm chuyện này ra cho bản vương!"

Hần thốt ra lời này, lòng ai nấy trong điện đều run rẩy, dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn Trung Sơn Vương chấp tay ở trước điện.

Hần xuất động cả tổ chức Huyết Lang!

Ngay cả thái tử phi Tăng Thủy Lan cũng ngăn ra, rồi sau đó, trên mặt hiện lên vẻ cảm kích, đi đến trước mặt Quân Lan Phong, nói: "Cảm tạ bệ hạ, cảm tạ Trung Sơn Vương! "

Nhưng trong lòng thờ dài, Trung Sơn Vương vì Thủy Tiên mà làm như vậy, đây nói rõ cái gì chứ? Nếu như thân mình Thủy Tiên vẫn hoàn hảo như trước, việc này nhất định sẽ khác nhau.

Quân Lan Phong lạnh lùng nói: "Bốn vương không chỉ vì Tăng tiểu thư, mà là vì mặt mũi của hoàng thất Thiên Dạ! Đã lén đến trước cửa nhà thế này, nếu không bắt người phía sau chủ mưu tới, có nghĩa là hoàng gia chúng ta có thể để mặc người khác bắt nạt sao?"

Tăng Thủy Lan nghe vậy, cười khò một tiếng, là nàng ta suy nghĩ nhiều, Trung Sơn Vương đối với Thủy Tiên, rốt cuộc vẫn là không có tình cảm gì.

Trong lòng hoàng đế hết sức vui mừng, nghe nói tổ chức Huyết Lang là vương bài trong tay Quân Lan Phong, chỉ cần hắn không đồng ý, không một ai, không có chuyện gì có thể để tổ chức bí ẩn nhất, hung ác nhất Thiên Dạ này ra tay, đương nhiên, nếu như hắn dùng quyền áp bức, đó lại là một chuyện khác.

Nhưng bây giờ, Lan Phong có thể chủ động giải quyết ưu sầu vì hắn, điều động ám vệ hàng đầu, trong lòng hắn, có thể không cảm động sao? Trong lòng Lan Phong, rốt cuộc là vẫn có Đoan Mộc gia.

Mà ánh mắt Quân Lan Phong, lại thỉnh thoảng liếc nhìn Lạc Vân Hi, trong con ngươi xẹt qua lo lắng sâu đậm.

Lạc Vân Hi nhú mày, nhìn ngự Lâm Quân thu thập mảnh vỡ hòm gỗ, như nghĩ ngợi gì.

Cướp nàng từ bên trong xe ngựa đi, để kẻ khác đoạt đi trong sạch, lại phô bày trước mặt mọi người rồi đuổi về Lạc phủ, da mặt mỏng, chắc chắn sẽ tự vẫn, da mặt dày, từ nay về sau, cũng trở thành trò cười cho người trong thiên hạ.

Đây là một kế hoạch mà Lạc Tử Tục và Lạc Phi Đình bàn trong Tuyệt Các, mà nàng, trùng hợp nghe thấy được.

Lạc Tử Tục chỉ nói trói nàng đi dạy dỗ một trận, chuyện tìm người làm nhục nàng là Lạc Phi Đình yêu cầu, nàng ta tàn bạo nói cho Lạc Tử Tục, nữ tử để ý nhất là trong sạch, muốn hủy, phải phá hủy cái quý giá nhất của Lạc Vân Hi, để nàng sống không bằng chết!

Nàng không khỏi nghĩ lại, mình rốt cuộc đâu làm gì để Lạc Phi Đình oán hận như thế, lại sử dụng loại thủ đoạn này.

Chẳng qua là, trong mắt nàng ta "phế vật" thoát khỏi khống chế của nàng ta; chẳng qua là, dung nhan của mình đẹp hơn nàng ta; chẳng qua là, Đoan Mộc Triết từng thích nàng, thậm chí bây giờ còn thích nàng..

Lòng dạ nữ nhân thật là độc ác, Lạc Vân Hi lần nữa lại có thêm kiến thức, cho nên, nàng cũng không cần khách khí đối với Lạc Phi Đình!

Liếc xéo Lạc Phi Đình đang có chút lo lắng một cái, nàng không khỏi nghĩ, nếu như nằm dưới đất không phải Tăng Thủy Tiên, mà là Lạc Phi Đình, tâm tình Lạc Phi Đình sẽ như thế đây?

Chỉ có điều, ban đầu nàng cũng không ngờ tới chuyện bất ngờ này, Tăng Thủy Tiên, là chuyện ngoài ý muốn trong trò chơi này mà thôi!

Trò hay chân chính, còn ở phía sau!

Nàng khẽ nhếch môi mỏng, bưng chung trà trên bàn lên, uống một hớp nhỏ, khẽ thở ra một hơi.

Thái hậu dùng ánh mắt hẹp dài của nàng ta, dò xét Lạc Phi Đình từ trên xuống dưới, hoàng hậu thấy thế, thấy thái hậu kiêng kỵ, cười nói: "Thái hậu, hoàng thượng, lễ đính hôn của Lạc hoàng tử và Lạc Phi Đình... có nên tiếp tục hay không?"

Hoàng đế suy tư chốc lát, nói: "Thái hậu, theo trăm thấy thì hôn lễ đã định xong, không làm những lễ nghi này cũng được, đến ngày bọn hắn đại hôn, lại tổ chức long trọng." Thái hậu "ừ" một tiếng, ngoắc tay về phía dưới, kêu lên: "Đình nhi, tới đây."

Lạc Phi Đình che dấu tất cả cảm xúc, từ chỗ ngồi cầu Lạc gia đi ra, con ngươi Lạc Vân Hi hơi đảo, biết đây là thời cơ tốt, nắm chắc, làm ít công nhiều.

Lạc Phi Đình đi ngang qua bên cạnh đại phu nhân, Đại phu nhân đang bưng lấy chung trà thưởng trà thơm, Lạc Phi Đình tới, nàng ta đứng lên, đang muốn đặt chung trà xuống, trong lòng Lạc Vân Hi rõ, đây chẳng phải cơ hội tốt trời ban sao?

Ngay lập tức, nàng nghiêng người qua, ngăn trở tầm nhìn của người phía sau, chân trái vươn ra, hung hăng đạp bấp chân một thị nữ sau lưng đại phu nhân.

Thị nữ kia không đứng vững, kinh ngạc thốt lên một tiếng nhào về hướng Đại phu nhân.

Chợt nghe "ầm" một tiếng vang lên, chung trà trong tay đại phu nhân bay ra khỏi tay, nước trà giọt hết về phía Lạc Phi Đình, Lạc Phi Đình kinh ngạc hét lên tránh né, nhưng trên người, vẫn dính không ít nước.

Đại phu nhân vội giữ chung trà, may là không vỡ nát, lúc ý thức được ánh mắt sáng quắc xung quanh, mặt nàng ta nóng lên.

"Thực xin lỗi, Đại phu nhân, xin lỗi!" Thị nữ kia đứng lên, mặt đầy sợ hãi mà áy náy nói.

Lúc này Đại phu nhân cũng không thể dạy dỗ nàng ta, kêu một thị nữ khác cầm khăn mặt tới lau sạch nước trên cổ và mặt Lạc Phi Đình, để nàng ta đi tới chỗ thái hậu trước.

Đợi sau khi ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển đi, Đại phu nhân mới hung ác trợn mắt nhìn thị nữ kia, trong lòng nghĩ, sau khi trở về nhất định đánh thị nữ này một trận no đòn, lại đuổi đến nhà bếp làm việc vặt.

Thị nữ này là nanh vuốt của đại phu nhân, Lạc Vân Hi biết, cho nên cũng không lo lắng Đại phu nhân sẽ làm gì đối với nàng ta, giờ khắc này, hai mắt của nàng sáng ngời hữu thần nhìn chằm chằm Lạc Phi Đình.

Thái hậu thấy Lạc Phi Đình đến gần, nhắc nhở: "Hoàng hậu."

Hoàng hậu điều chỉnh lại thần sắc, nghiêm giọng nói: "Đĩnh nhi, hôn sự của ngươi và Lục hoàng tử đã định xong, tuy còn chưa cử hành hôn lễ, thế nhưng đã được xem như người hoàng gia, tất cả đều lấy lợi ích hoàng gia làm đầu, tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc (chuẩn mực đạo đức nữ nhân), nhớ không?"

Lạc Phi Đình đứng dưới bậc thềm, từ xa hành lễ: "Thần nữ nhớ kỹ!"

Hoàng hậu nói một loạt quy củ hoàng gia, lòng Lạc Phi Đình có chút không yên, thần sắc quái dị.

Hoàng hậu nói hồi lâu, thấy nàng ta như thế, trong lòng không thích, bỗng nhiên nâng cao giọng, quát lên: "Ngươi nghe hay không?"

Lạc Phi Đình bị dọa giật mình, đột nhiên, mặt nàng ta chợt biến sắc, đưa tay kéo ra cổ áo của mình, không nhịn được lẩm bẩm: "Rất ngứa, rất ngứa!"

Hành động này, làm người xung quanh kinh ngạc.

Mà lực đạo trong tay Lạc Phi Đình không biết thế nào mà trở nên đặc biệt lớn, mấy lần liền xả sạch sành sanh quần áo trên người, hai cánh tay, liễu mạng mà gãi trên da thịt trắng như tuyết, cái yếm hồng phấn chui vào tầm mắt mọi người, trước ngực cao thẳng trong nháy mắt khiến nam nhân trong đại điện hít vào một ngụm khí lạnh.

"Ngăn cản nàng ta lại!" Thái hậu khiếp sợ rống to một tiếng.

Mấy thái giám liền xông tới muốn cản, có người còn nhanh hơn bọn hắn, Đoan Mộc Triết từ ghế sau bay đến xuống, ôm lấy Lạc Phi Đình ăn mặc bất nhã, đi nhanh rời khỏi hiện trường.

Lạc Phi Đình càng không ngừng vùng vẫy trong ngực Đoan Mộc Triết, khóc không ra tiếng: "Triết, ta không nhịn được, ngứa chết, ta muốn chết..."

Thời khắc này, trong điện cuối cùng cũng có người lặng lẽ phát ra tiếng cười.

Ánh mắt thái hậu lạnh lùng quét tới, trong điện lại hoàn toàn yên tĩnh lại.

Mặt đại phu nhân nhợt nhạt, thân mình lắc mấy cái, run giọng hỏi Lạc Kính Văn: "Đĩnh nhi sao vậy?"

Lạc Kính Văn không hề khá hơn nàng ta, nghĩ đến chuyện trước đây không bao lâu tóc Lạc Phi Đình ngứa ngứa, trong lòng dâng lên nồng đậm lo âu.

Đĩnh nhi, sẽ không phải bị bệnh kỳ lạ gì chứ?

Hoàng đế tâm phiền ý loạn, vung tay áo, trước khi rời đi ném một câu: "Tất cả mọi người giải tán!"

Người Lạc gia không vội đi, Lạc Kính Văn và Đại phu nhân vội vã tiến lên giải thích với hoàng hậu và thái hậu, Lạc Vân Hi lại không chút hoang mang đi về hướng Tề Sính Đình tạm biệt, theo đám người ra điện đi ra ngoài.

Quần Lan Phong trông thấy nàng rời khỏi, vội vàng cáo từ với thái hậu.

Lúc Lạc Vân Hi sắp tới nội môn, thân mình bất chợt lóe lên đã hướng sau bồn hoa, biến mất trên đường vào cung.

Phía sau, một thị vệ vội vã đi đến tìm, mặt đầy nghi hoặc, lẩm bẩm: "Người đi nơi nào rồi?"

Lạc Vân Hi đi ra từ một con đường khác trên, người này đi theo nàng rất lâu rồi, chẳng qua nàng cũng bỏ qua nhiều lần, nàng biết, đây là người của Đồ Linh.

A, muốn theo dõi nàng, còn non lắm!

Đi đến cửa nội môn, Cửu Sát từ bóng tối đi ra, thấp giọng nói: "Lạc tiểu thư, gia chủ nhà ta cho mời."

Xe ngựa màu đen lẳng lặng ngừng ở phía bên phải nội môn, Lạc Vân Hi lên xe ngựa, bên tai truyền đến giọng trầm thấp của nam nhân: "Hi nhi, ngươi không sao chứ?"

"Ta có thể có chuyện gì được? Có chuyện là Tăng Thủy Tiên." Lạc Vân Hi cười khê trả lời.

"Ừm, ta nhất định sẽ điều tra ra đến cùng xem ai dám xuống tay với ngươi!" Quân Lan Phong nằm ở trên chiếu, quần áo màu trắng bạc như mây mù gấp dưới chân, làm nổi bật lên sắc mặt lạnh giá của hắn.

Lạc Vân Hi nhẹ thu lại nụ cười, thì ra hắn cũng nhìn ra, ý đồ của người hạ thủ cũng không phải Tăng Thủy Tiên, mà chính là mình.

"Ngươi không cần điều tra, đây là chuyện của ta, ta tự có chừng mực."

"Chuyện này chẳng phải chuyện riêng của ngươi." Giọng Quân Lan Phong tăng thêm, nhấn mạnh nói.

"Không phải chuyện của ta, lẽ nào là chuyện của ngươi?" Lạc Vân Hi hơi không kiên nhẫn trả lời.

"Lẽ nào không có quan hệ gì với ta sao?" Quân Lan Phong thấy mặt nàng đầy lạnh nhạt, tâm tình cũng vô cùng không tốt: "Đừng nói không có quan hệ gì với ta! Trong lòng ta, ngươi là nữ nhân của ta."

Tiếng nói của hắn kiên định quả quyết, không cho người khác phản bác.

"Nữ nhân sao?" Lạc Vân Hi cười nói: "Đỗ Tình Yên mới là nữ nhân của ngươi, Đỗ Linh cũng muốn trở thành nữ nhân của ngươi, ngươi muốn ao nhiêu thì có ấy nhiêu, đừng kéo ta vào!"

Nói xong, nàng đưa tay hất màn xe lên, muốn đi ra ngoài, nhưng eo thon lại căng thẳng, thân mình bị cánh tay cứng cáp ôm trở lại, rơi vào một cái ôm áp lại lạnh như băng.

"Hi nhi, đừng nói những thứ không hay này để chọc giận ta!" Trong ánh mắt Quân Lan Phong có đau đớn sâu đậm, như đã thú bị thương, sâu sắc nhìn ánh mắt của nàng.

Lạc Vân Hi ngửa mặt lên, mở to mắt, nhưng không động.

Quân Lan Phong khom người, cúi đầu, không kìm được cái trán hơi ẩm lên trên cổ nàng, hai tay, tăng thêm lực đạo, nâng đỡ eo nàng, không thêm nhấc lại.

Hai người duy trì loại tư thế quỷ dị này một lúc lâu.

Cuối cùng Lạc Vân Hi khẽ thở dài, chủ bảm vào bờ vai của hắn, cảm thấy động tác của nàng, cơ mặt Quân Lan Phong hơi co rút, lập tức thẳng lưng lên, khẽ nghiêng người ngồi ngả về hướng ghế rộng lớn, ôm Lạc Vân Hi lên đùi.

Lạc Vân Hi muốn xuống, nhưng Quân Lan Phong không đồng ý, vững vàng nắm chặt eo nàng, nàng không có cách nào, đành phải dựa vào vai hắn, nhắm hai mắt lại, trầm giọng nói: "Ta rất mệt, đừng âm ỷ với ta."

Môi Quân Lan Phong hé mở, định nói rồi lại thôi.

Hắn cùng nàng âm ỉ lúc nào?

Lời chưa kịp ra khỏi miệng, đã hóa thành đau lòng thở dài: "Được được, nghỉ ngơi tí đi."

"Ừm." Lạc Vân Hi mơ hồ trả lời một tiếng, dựa vào lồng ngực cường tráng của hắn ngủ thiếp đi.

Quân Lan Phong vươn bàn tay to như quạt hương bồ ra, nhẹ vuốt về mái tóc mềm mại của nàng, vuốt lưng của nàng, để nàng ngủ thoải mái hơn một chút. Xe ngựa đến của sau của Lạc phủ, Quân Lan Phong lại ôm Lạc Vân Hi lên, Cửu Sát mở đường, nhẹ nhàng đi tới Vân Các. Đưa Lạc Vân Hi phóng tới giường lớn trong chủ phòng, Quân Lan Phong vừa thẳng lưng lên, tay nhỏ của Lạc Vân Hi đã nắm chặt góc áo hắn, lẩm bẩm: "Đừng đi."

Quân Lan Phong cúi đầu, nhìn thấy bất an trên mặt nữ tử, trong lòng nhộn nhạo ý thương tiếc, cầm ngược lại tay nhỏ bé của nàng, trầm giọng nói: "Không đi."

Sắc mặt Lạc Vân Hi mới dần dần bình thường lại, đôi mi thanh tú hơi nhú rồi lại buông ra, tay cũng tự nhiên để ở mép giường.

Quân Lan Phong cũng không buông tay nàng ra, nắm chặt, ngồi ở đầu giường, khóa miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Cửu Sát thấy thế, cúi đầu rời khỏi phòng, biết chủ tử tạm thời không đi, một mình ra khỏi Lạc phủ, lái xe ngựa trở về.

Một giấc ngủ này Lạc Vân Hi rất lâu, Chờ nàng tỉnh lại, ánh mắt còn chưa mở, đã cảm thấy có người nắm tay mình.

Buồn ngủ dần trôi đi, trong ký ức quay lại, mặt nàng hơi đỏ lên, không thể không thừa nhận, trong lòng lại hết sức thư giãn vui vẻ, nhất là, không chút ý buồn bực nào.

Vốn dĩ, biết được Lạc Phi Đình và Lạc Từ Tục muốn tính kế hãm hại mình, nàng đã nguy tạo lá thư đó, một là thử thách Hạ Đào, hai là trong thư có thuốc bột vô sắc vô vị, thuốc bột này gặp nước sẽ bộc phát, hơn nữa sẽ mở rộng theo da thịt, khiến toàn thân ngứa ngáy; trên đường xảy ra chuyện Tăng Thủy Tiên đoạt xe ngựa, thay nàng nhận tội; trong cung, Lạc Phi Đình xúi giục Thái tử đánh Tề Sinh Đình, nàng thay Tề Sinh Đình ra mặt, cùng Đoàn Mộc Triết độ sức, tất cả những thứ này, khiến nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Chỉ khi nào cùng nam nhân này ở cùng một chỗ, nàng mới cảm thấy tất cả áp lực đều nhẹ.

Quân Lan Phong đang ngồi ở đầu giường ngủ gà ngủ gật, chợt thấy bàn tay nhỏ bị hấn nắm trong lòng tay trở nên rất nóng, hấn mở mắt ra, nghi ngờ nhìn về phía Lạc Vân Hi, phát hiện mặt bé nhỏ của nàng đỏ bừng, nhìn rất đẹp, nhất thời nhìn sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Sự muội nhớ ta sao

Edior: thu thảo

Lạc Vân Hi từ từ mở mắt, ánh mắt phức tạp nhìn về hướng Quân Lan Phong, giả bộ trấn định rút tay của mình lại, sửa tóc mai xốc xếch một chút.

"Tình rồi sao?" Mặt Quân Lan Phong cũng có chút nóng, Lạc Vân Hi ngủ say mới tỉnh nhìn rất đáng yêu làm tim hấn nhảy loạn cả lên.

"Ừm, giờ gì rồi?" Lạc Vân Hi theo thói quen hỏi, cúi đầu nhìn xuống, mình là mặc quần áo mà ngủ, lúc này thở phào nhẹ nhõm, ngồi dậy.

Ta cũng không biết." Quân Lan Phong nói rồi đứng dậy, đi đến cửa sổ, kéo cửa sổ ra, nhìn sắc trời một chút.

Thừa lỗ hồng này, Lạc Vân Hi xuống giường, vừa sửa lại quần áo, vừa lười biếng đến một bên cái giá, hai tay ngâm vào trong bồn nước lạnh, rồi rửa mặt.

"Giờ Thân hai khác." Quân Lan Phong nói, rồi quay đầu, nhìn thấy nữ tử đã xuống giường, khoe mắt nhuộm ý cười hỏi: "Có đói bụng hay không?"

Lạc Vân Hi cúi xuống, gật đầu: "Người không nói, thật sự là không cảm thấy."

Bình thường ở cùng hấn như thế nào cũng có thể, nhưng vừa rồi tỉnh ngủ, nam nhân này lại một mực ở cạnh, khó tránh khỏi nàng có chút xấu hổ.

Quân Lan Phong khẽ mỉm cười, nói: "Vậy ta đi trước, đợi lát nữa đưa đồ ăn đến cho người."

"Ừm."

Quân Lan Phong thấy nàng đáp lại, mắt nhìn mặt nàng mấy vòng lần, mới cảnh giác đảo qua bên ngoài cửa sổ, mau chóng kéo mở song cửa, mũi chân khẽ nhón, đáng người nhảy ra ngoài không tạo ra một tiếng động nào.

Lúc này Lạc Vân Hi mới gọi Xuân Liễu Tiến đến, sau khi rửa mặt, hai tay Tiểu Ngôn mỗi bên cầm một hộp com, chạy thật nhanh vào sân, kêu: "Xuân Liễu cô nương!"

Hạ Đào ở bên trong nghiêng người qua, hỏi: "Chuyện gì đó?"

Tiểu Ngôn thấy là nàng ta, không tình nguyện nói: "Bên ngoài có người đưa hộp com đến cho tiểu thư. "

Hạ Đào đang định nói, trong phòng truyền ra giọng của Xuân Liễu: "Mang vào đi."

Tốc độ của Quân Lan Phong rất nhanh, Lạc Vân Hi nhìn bốn món ăn trên bàn, thịt xào tiêu, trứng chiên cà chua, đậu cô ve xào, còn có cá diếc kho giềng nàng thích ăn, có rau có thịt, thức ăn ít mà ngon, khẩu vị của nàng thoáng cái liền dâng lên, vừa bung com lên, Xuân Liễu nghi ngờ nói: "Tiểu thư, nơi này còn có tờ giấy."

Nàng ấy đưa cho Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi mở ra xem, trên giấy viết vài chữ rồng bay phượng múa: "Ăn từ từ thôi, cẩn thận dạ dày."

Kiểu chữ khí thế phóng khoáng, nhìn đã biết là phong cách của nam nhân kia, thấy chữ như người, tâm tình Lạc Vân Hi nhất thời có cảm giác khó chịu, vô tình giấy thành cục, nhân nhặt dọn dờ Xuân Liễu: "Người đi xuống đi."

Dùng bữa xong, Lạc Vân Hi để Xuân Liễu thu thập đồ ăn, đưa khối băng trong chậu bình thường đặt ở gian ngoài tiến vào, lúc này Xuân Liễu rõ ràng, người đưa com và đưa khối băng, cùng là người, nàng ấy không khỏi nghĩ, rốt cuộc đây là công tử nhà nào, để tiểu thư trong lòng như vậy chứ?

Trong lòng hiếu kỳ do tiểu thư cảm thấy cao hứng.

Lạc Vân Hi tản bộ trong sân, để hỗ trợ tiêu hóa, Tiểu Ngôn lại chạy vào, lần này trực tiếp nói với Lạc Vân Hi: "Tiểu thư, bên ngoài có nha đầu muốn gặp

ngươi, chẳng qua ta chưa từng thấy nàng ấy trong phủ, hỏi nàng cũng không nói là ở viện nào."

"Cho nàng vào đi." Trên mặt Lạc Vân Hi không hề kinh ngạc.

Một nữ tử áo xám cúi đầu vào, Lạc Vân Hi chớp mắt nhận ra, đây đúng là thị nữ hôm nay đưa đại lễ trên đại điện, chẳng qua là đổi một bộ quần áo mà thôi.

Nữ tử đi tới trước mặt nàng, hai chân gập lại, quỳ xuống.

Lạc Vân Hi để mặc nàng ta hành lễ, mở mắt ra, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đảo qua mấy người khác trong viện, Tiểu Ngôn con giết mình không phản ứng kịp, đã bị Xuân Liễu lôi kéo, nàng ấy mới vội vàng rời khỏi viện.

"Tiểu Bích, ta chờ ngươi đã lâu." Nàng hé mở môi đỏ mọng, bình tĩnh mở miệng.

Tiểu Bích kinh ngạc ngẩng đầu, đưa tay, xé mặt nạ người da xuống, lộ ra một gương mặt tương đối xinh đẹp, không tin hỏi: "Tiểu thư làm sao biết là ta?"

Đây là mặt nạ da người mới nhất, rất tinh tế, mà khuôn mặt dưới mặt nạ, cũng là chân dung khuôn mặt thật của nàng ta.

Lạc Vân Hi không giấu suy đoán của mình: "Một người nguy trang cho dù tốt đến đâu, đều sẽ có sơ hở. Nếu như người bị Lạc Tử Tục sai bảo, hẳn sẽ tuyệt đối không đưa Tăng Thủy Tiên đến cung Càn thanh, đây chính là chuyện không may mắn đối với Lạc Phi Đình, người làm loại việc này, hơn nửa là có mục đích, không phải kẻ địch câu Tăng Thủy Tiên, chính là giúp ta hạ gục. Mà lúc này, ngươi cũng nên đến đây, độc dược cũng sắp phát tác."

Từ trong thâm tâm Tiểu Bích tán thưởng nói: "Tiểu thư đúng là tiểu thư, mắt ký ức cũng vẫn thông minh như vậy!"

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng: "Thông minh? Thông minh còn bị ngươi lừa đến xoay tròn sao?"

Thân mình Tiểu Bích run lên, cúi gập người xuống: "Tiểu thư, ta bắt đắc dĩ bị ép buộc, U tỷ giữ đệ đệ của ta áp chế ta, ta không còn cách nào mới làm như vậy, dù chết, cũng không đáng được tiểu thư tha thứ!"

"Đệ đệ ngươi sao?" Lạc Vân Hi hỏi.

"Lần này trở lại ta đã chiếm được lòng tin của U tỷ, đã âm thầm đưa đệ đệ đến nơi an toàn, thay đổi mặt nạ, về Lạc phủ tìm tiểu thư, hai người mặc áo đen theo dõi tiểu thư kia, ta luôn đi theo, thấy hết chuyện này trong mắt, liền mang Tăng Thủy Tiên đến, ném nàng ta trên đại điện, dùng cái này bởi tội với tiểu thư!"

Lạc Vân Hi thâm sâu nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng nói: "Tâm ý của ngươi, ta đã hiểu."

Tay phải hơi gầy, một viên thuốc màu vàng được trực tiếp bắn về hướng Tiểu Bích, mắt Tiểu Bích sáng lên, nhanh tay tiếp được, giọng Lạc Vân Hi không chứa chút nhiệt độ nào: "Thế nhưng, cũng không đủ để tin ngươi. Giải được này, có thể giải được độc trong một tháng."

Tiểu Bích cảm động đến rơi nước mắt dập đầu: "Cảm ơn tiểu thư, tạ cảm ơn tiểu thư!"

Lạc Vân Hi xoay người lại, lạnh lùng nói: "Ngươi cũng biết được tính trong độc dược của ta, trên đời không có thuốc nào chữa được, trạng thái chết sẽ vô cùng đáng sợ, nếu như muốn sống khỏe mạnh, liền thu lại những tâm tư đen tối của ngươi lại đi! Còn có, ở đây ta không cần ngươi, một tháng sau tới tìm ta."

Tiểu Bích khóc nói: "Ta đồng ý làm việc cho tiểu thư!"

"Nếu như ngươi thật sự đồng ý làm việc cho ta." Thái độ của Lạc Vân Hi mềm xuống, nói: "Về Thần lâu, làm mật thám của ta, ta có chuyện, sẽ tự nghĩ cách liên hệ với ngươi."

Tiểu Bích có chút không dám, ấp a ấp úng, Lạc Vân Hi quay đầu lại, nghiêm khắc liếc nhìn nàng ta, nàng ta lập tức đáp: "Dạ, vâng thưa tiểu thư, Tiểu Bích đồng ý!"

Nàng ta nhét giải dược vào trong miệng, đứng dậy, cáo từ rồi đi.

Nàng ta đi đã xa, bọn người Xuân Liễu mới vào viện, Tiểu Bích không còn dùng dụng mạo trước đây, các nàng tất nhiên sẽ không biết được.

Buổi chiều, Lạc Vân Hi ngủ hơi muộn, thấp đèn lên, dựa giường xem sách thuốc.

Muốn làm một đại phu thực thụ, nàng chỉ cần xem sách thuốc đã có trong ký ức là đủ, nhưng những ký ức ấy chung quy không thuộc về nàng, nàng còn phải làm một số nghiên cứu thuộc về mình.

Ngoài cửa sổ, đêm hè yên tĩnh, tiếng kêu của ếch trong hồ sen của Lạc phủ truyền tới, vô cùng du dương.

Một bóng dáng mau đen hiện lên trên giấy dán cửa sổ, Lạc Vân Hi cảnh giác ngẩng đầu, quát lên: "Ai?"

Song cửa sổ nhúc nhích một chút, bóng dáng màu đen nhảy vào, Lạc Vân Hi thả sách xuống, lạnh lùng nhìn lại.

"Là ta." Giọng nói quen thuộc truyền đến, tâm tình Lạc Vân Hi thả lỏng.

"Sư muội, người cũng quá háng hái đi? Muộn như vậy còn đọc sách, không sợ nhìn đến hồng mắt sao?" Đao Mộc Ly mặc y phục dạ hành màu đen, dáng người thon dài đứng vững chắc, nổi bật lên da thịt trắng nõn, dung mạo tuấn tú, đi vài bước nhảy đến trước giường, nói.

"Sư huynh..." Lạc Vân Hi ngẩn ra, hai chân buông xuống đất, kéo lê giày mà đi, trong giọng nói mang một chút vui sướng.

Đao Mộc Ly nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trầm tĩnh kia, lòng cũng yên ổn hơn, giọng nói cũng mềm vài phần: "Lâu thế không gặp sư huynh, Vân Vân chắc là rất nhớ ta đi?"

Hắn nói, đi đến bên cạnh bàn, tự rót một chén trà, "Ừm ừc" uống từng ngụm lớn.

Lạc Vân Hi cười khanh khách nói: "Ta ngược lại thật sự rất nhớ sư huynh, chẳng qua sư huynh ngày ngày có mỹ nhân làm bạn, sợ là không nhớ ra được người sư muội như ta đâu phải không?"

Tay Đao Mộc Ly run lên, chén nước suýt nữa tuột tay rơi xuống, nụ cười có chút cứng ngắc, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường: "Không phải còn bận thu dọn cục diện hỗn loạn vì người sao?"

"Có sư phụ giúp ta thu thập đó! " Lạc Vân Hi đâm thủng lời nói dối của hắn.

Đao Mộc Ly thả chén nước xuống, ngồi lên trên giường nệm gần đó, sắc mặt trong ánh đèn đuốc chập chờn có chút cao thâm khó dò: "Yên nhi là bằng hữu của ta, ta nhìn, sẽ yên tâm hơn một chút."

Lạc Vân Hi mặc quần áo màu trắng, cũng không kiêng kỵ hắn, trực tiếp ngồi vào một đầu khác của chiếc giường, hỏi: "Thật sự chỉ là bằng hữu bình thường sao? Sư huynh, chúng ta không phải người ngoài, người thành thật mà nói đi, không phải người thích Đỗ Tình Yên chứ?"

Mày Đao Mộc Ly cau lại, liếc nàng, nói: "Nói những nói cuội gì đó? Tiểu nữ nhi như người thì biết cái gì! Nhanh chóng mặc quần áo, sư huynh mang người đi chơi!"

Vừa nghe đến chữ "chơi", Lạc Vân Hi ánh mắt sáng ngời, dứt khoát nói: "Được, người đi ra ngoài đợi ta đi."

Sau nửa canh giờ, Lạc Vân Hi mặc y phục dạ hành đen mở cửa đi ra, Xuân Liễu thấy trong phòng có động tĩnh đã sớm tỉnh lại, nàng ấy khoác áo đứng góc phòng, hỏi: "Tiểu thư, còn chưa ngủ sao?"

"Người đi ngủ đi, ta có chút việc." Lạc Vân Hi nói một tiếng, rồi đi ra khỏi Vân Các.

Xuân Liễu biết nàng cáu kỉnh, không nói thêm gì.

Đao Mộc Ly ở bên ngoài chờ nàng, thấy Lạc Vân Hi đi ra, ánh mắt dịu dàng, đưa cánh tay ôm chặt nàng eo nói: "Đi, dùng khinh công!"

Cảm thấy mùi hương từ quần áo đen của Đao Mộc Ly, Lạc Vân Hi ngẩn ra, nghĩ đến quan hệ của hai người, khóe miệng hơi cong, không để ý nữa.

Mái ngói dưới chân bay nhanh, bên tai là tiếng gió ào ào, hai người sẽ rất nhanh đến đã đoạn đường phồn hoa nhất Dạ Đô.

Đêm đã khuya, nhưng trên đường người dạo chợ đêm vẫn rất nhiều, bên đường toàn là cửa hàng và quán rượu, chuyện làm ăn thịnh vượng như trước, trong đại sảnh, âm thanh vui nhộn ồn ào không dứt bên tai.

Đao Mộc Ly vừa rơi xuống đất, Lạc Vân Hi đã tránh khỏi cái ôm ấm áp của hắn, nhìn dung nhan dưới ánh đèn, khí chất nam tử cao quý, nghĩ thầm, mình đúng thật là điểm phúc không cạn, cười hỏi: "Sư huynh, ở nơi này chơi sao?"

Đao Mộc Ly bĩu môi đi về hướng trên lầu: "Sư phụ ở bên trên."

Nghe vậy, Lạc Vân Hi vui vẻ, nhanh chóng bước nhanh hơn về hướng lầu hai.

Vừa lên lầu hai, đã trông thấy cạnh bàn sát bên cửa sổ, Cửu Khúc Chỉ đang ôm một vò rượu uống từng ngụm lớn.

"Sư phụ!" Lạc Vân Hi bĩu môi, tiến chào hỏi.

"A..., Hi nhi, người tới rồi sao? Sư phụ rất nhớ người!" Cửu Khúc Chỉ thả vò rượu xuống, nước mắt nước mũi tèm lem chạy tới, muốn ôm ái đồ một cái.

Lạc Vân Hi thấy cả thân mình hắn toàn mùi rượu, vội vàng tránh ra, giọng nói quái dị: "Sư phụ ở Mực An phủ ăn uống vui chơi, còn nhớ ta sao?"

Cửu Khúc Chỉ cười ha ha, nhìn về Đao Mộc Ly cùng đi tới phía sau nàng, nói: "Ba thầy trò chúng ta lần đầu tiên chính thức gặp nhau! Sư phụ thay hai người các người giấu diếm lẫn nhau nhiều năm như vậy, thật đúng là khổ chết rồi."

Mặt Đoan Mộc Ly đầy vẻ khinh bỉ: "Sư phụ, ta và sư muội mặc dù mới gặp nhau không lâu, nhưng tình cảm so với mười mấy năm ở cùng ngươi còn sâu hơn đó!"

Nói xong, hần giả vờ thân thiết khoát cánh tay phải lên trên vai Lạc Vân Hi, mập mờ hỏi: "Vân Vân, ngươi nói xem phải không nhỉ?"

Cửu Khúc Chi tròn mắt ngoác mồm, hận tới giờ tay: "Thằng nhóc con, nhìn xem lão tử đánh chết ngươi không! Đối với sư muội của mình ngươi cũng tấy máy tay chân là sao?"

Trán Lạc Vân Hi đen lại, ánh mắt nhanh chóng đảo qua lầu hai, may mà, lầu hai không có người khách nào khác, người uống rượu đều ở lầu một.

Cánh tay Đoan Mộc Ly càng tiến một bước, trực tiếp ôm eo Lạc Vân Hi, mang theo nàng xoay người tránh né, cười nói: "Sư phụ, ngươi cũng thật là, sư huynh sư muội, một đôi trời sinh như vậy, ta và sư muội nếu kết thành lương duyên, chẳng phải thân càng thêm thân sao?"

Nói rồi, hần nhìn về phía Lạc Vân Hi, sắc mặt vô cùng dịu dàng, thấp giọng cười nói: "Tiểu Vân Vân, ngươi theo gia đi!"

"Cút sang một bên!" Lạc Vân Hi đẩy hần ra, ý cười trên mặt đã thu lại, đi thẳng tới bên cạnh bàn ngồi xuống, gió đêm thổi tới, nhưng trong lòng rất vui vẻ.

Cửu Khúc Chi tức giận đến trên trán nổi lên gân xanh, lạnh lùng nói: "Đoan Mộc Ly, ngươi chơi bời bên ngoài, lão tử không nói ngươi, nhưng nếu ngươi dám đùa giỡn sư muội của ngươi, lão tử sẽ độc chết ngươi!"

Nói xong, hần chống nạnh, trừng mắt nhìn về phía Đoan Mộc Ly.

"Sư phụ." Lạc Vân Hi rất cảm động, tuy Đoan Mộc Ly đang nói đùa, nhưng thái độ của Cửu Khúc Chi, để nàng cảm thấy ấm áp.

"Hi nhi, cách xa sư huynh ngươi một chút! Miễn cho bị hần làm hư!" Cửu Khúc Chi hừ một tiếng.

Đoan Mộc Ly cười một tiếng, ngồi vào đối diện Lạc Vân Hi, nói: "Sư phụ, ta là người như thế nào, ngươi phải rõ ràng hơn ta mà."

Hần liếc nhìn Lạc Vân Hi, ý cười nhẹ thu lại: "Ở cùng một chỗ với sư muội ta thực sự vui vẻ, ta đồng ý ở cùng với nàng, cũng không được sao?"

Cửu Khúc Chi cau mày nói: "Nếu ba năm trước ngươi nói lời này, ta còn tin, ba năm sau, ngươi mở ra một cái thanh lâu gì đó, loạn hết cả lên, ai biết ngươi có học cái xấu hay không?"

Đoan Mộc Ly không phục nói: "Ta mở thanh lâu, còn chẳng để giúp đỡ ngươi sao? Xứ lão đầu, người nào cứ mặt trời lặn là ở trong thanh lâu vậy?"

Sắc mặt Cửu Khúc Chi đỏ bừng lên, cao giọng nói: "Tốt lắm tốt lắm, đừng nói nữa, uống rượu!"

Lạc Vân Hi không khỏi bật cười: "Sư phụ, sư huynh, thật vất vả mới thấy mặt một lần, ầm ĩ không thôi, còn như vậy, lần sau ta sẽ không ra ngoài nữa."

Nàng vừa dứt lời, y hệt như linh dược, Cửu Khúc Chi và Đoan Mộc Ly đều ngừng miệng, đang hoảng ngồi vào bàn.

"Vân Vân, ta rót cho ngươi." Đoan Mộc Ly như làm ảo thuật từ dưới bàn cầm ra một bình rượu, trước tiên thay Lạc Vân Hi rót ra một ly rượu, trên mặt không còn vẻ nô đùa như lúc trước, rất quan tâm nói: "Dạ dày ngươi không tốt, bình rượu này là rượu thuốc, đối với dạ dày ngươi có lợi."

"Cảm ơn sư huynh." Lạc Vân Hi chân thành cười.

"Cảm ơn cái gì, sư huynh đồng ý vĩnh viễn chiếu cố như vậy Vân Vân à." Đoan Mộc Ly nhìn nàng một cái, mắt đảo hoa vô cùng sâu thẳm, giọng nói cũng thấp hơn.

Lạc Vân Hi bị hần nhìn mà mặt hơi hơi nóng, cúi đầu, có chút không biết làm sao.

Trong đầu, lần lượt hiện lên gương mặt Lang, cũng tương đối giống Đoan Mộc Ly.

Lang không nhàn nhã như Đoan Mộc Ly, trên mặt của hần có nhiều tang thương hơn, nhưng bao nhiêu lần, hần lại dãi nắng dầm mưa, không một tiếng động mà chiếu cố nàng, chuẩn bị cuộc sống cho nàng...

Thế nhưng, hoàn cảnh cuộc sống như thế lại làm cho nàng chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương, cho nên, lựa chọn người nhà, nàng thực sự hổ thẹn đối với Lang. Chẳng lẽ nói, Đoan Mộc Ly tới thiên đường, để nàng bồi thường Lang sao?

Thế nhưng... nhớ tới gương mặt Quân Lan Phong, lòng nàng hơi ngòn ngọt, những ký ức ấy như mây khói, bất chợt tản ra, tâm tư mạnh mẽ hoảng loạn lên, nắm chặt ly rượu trong tay.

"Vân Vân, ngươi nghĩ cái gì vậy? Rượu đều đổ rồi." Giọng nói trong sáng dễ nghe của Đoan Mộc Ly vang lên bên tai nàng.

Lạc Vân Hi chớp mắt, trước mắt lóe lên ánh lửa rồi tối xuống, tay phải Đoan Mộc Ly nâng bình rượu, tay trái giúp nàng đỡ ly rượu, thân mình nghiêng qua vừa vặn ngăn trở ánh lửa, quần áo màu đen phật quá chớp mũi của nàng, truyền hương vị trên người hần đến, còn kèm theo vị thuốc Đông y, hòa quện vào nhau, cũng không khó ngửi.

"Đang nghĩ rượu thuốc này làm thế nào thôi!" Lạc Vân Hi che giấu nói.

Cửu Khúc Chi ợ một tiếng no nê, nói: "Bình rượu này còn có chút tâm ý, vì người bao tử không tốt, hấn ở Đỗ gia trang, mỗi ngày điều phối các loại thuốc Đông y pha rượu cho người, hừ, nếu không phải như vậy, đêm nay ta cũng tuyệt không cho hấn tới gặp người!"

Trong lòng Lạc Vân Hi khẽ nhúc nhích, cảm giác có người thân thật tuyệt! Chuyện nhân sâm ngàn năm, trong lòng tan đi một chút.

Ba người uống rượu nói chuyện, ngược lại cũng vui vẻ hòa thuận, Lạc Vân Hi uống một ly rượu thuốc, Đoan Mộc Ly lại không cho nàng uống nhiều.

Đang nói chuyện, dưới lầu bất chợt truyền đến một trận náo động.

"Đánh chết người, xem người còn nợ bạc của chúng không trả không!" Tiếng nói hùng hổ xen lẫn tiếng đánh nhau vang lên dưới cửa sổ.

Lạc Vân Hi không khỏi thò đầu nhìn xuống.

Năm, sáu người đàn ông vạm vỡ cời trần, đối với đánh một nam tử quần áo tả tơi trên mặt đất, mùi rượu rất nặng bay tới, Lạc Vân Hi hơi nhũn mày.

Đánh bạc ở quán rượu, đây là chuyện bình thường, nàng không hề muốn lo chuyện bao đồng, nhưng nam tử kia bị một cước đá lật lại, gương mặt nhắm chặt hai mắt đập vào mi mắt, Lạc Vân Hi kinh ngạc đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150

Editor: thu thảo

Lạc Vân Hi sợ nhìn lầm, đứng lên, nheo mắt lại, tập trung nhìn không hề chớp mắt vào gương mặt bị đánh xanh tím kia, xác định lần nữa, người bị đánh này, vậy mà lại là Lương Diệp Thu!

Mấy ngày trước, thánh thượng hạ chỉ, bảo lưu công danh của Lương Tông Phủ, phải bọn hấn về quê cũ, sao Lương Diệp Thu còn có thể ở kinh thành đây? Thế nhưng, làm sao hấn lại rơi vào tình trạng hiện tại?

Nàng vừa mới nghĩ hết, mấy người đàn ông dưới cửa sổ lại tiếp tục đánh, quyền cước liên tục đánh vào hướng người Lương Diệp Thu dường như không muốn để hấn sống, Lạc Vân Hi nghĩ một lát, tay phải vừa nâng, Tuyết Cẩm liền tung ra, quần trên cửa sổ, mũi chân đạp vào bàn một cái, thân mình như một con hắc ưng, lao thẳng xuống dưới lầu.

"A, có người nhảy lầu!"

Phía dưới vang lên vô số tiếng hô kinh ngạc.

Lạc Vân Hi dựa vào lực bám của Tuyết Cẩm mà chậm rãi rơi xuống đất, miệng lại quát lên: "Dừng tay!"

Mấy người đàn ông kia còn đang đánh nhiệt tình, nghe tiếng vang từ bốn phía, vội vàng tránh ra, nhìn về hướng Lạc Vân Hi.

"Hấn nợ các người bao nhiêu bạc?" Lạc Vân Hi hé mở môi mỏng, lộ ra hàng răng trắng như tuyết.

Nàng mặc y phục dạ hành kiểu nam màu đen, tóc buộc lỏng ở sau gáy, nhìn vào cũng không giống nam trang cho lắm, hơn nữa khuôn mặt tinh xảo khiến nàng càng giống kiểu sống mái khó phân (như kiểu vừa giống gà trống, vừa giống gà mái ý), nhìn rất đẹp.

Một người đàn ông đánh giá Lạc Vân Hi từ trên xuống dưới một lần, hỏi: "Người và hấn có quan hệ gì?"

"Không có quan hệ gì." Lạc Vân Hi nhàn nhạt liếc mắt nhìn mặt nền một cái, Lương Diệp Thu ngẩng đầu nhìn về phía nàng, lại rất nhanh đầu về, không lên tiếng.

Một người đàn ông khác lý trí hơn, nói: "Hấn nợ chúng ta 300 lượng bạc, người muốn trả thay hấn sao?"

Mấy người đàn ông này là khách quen của sòng bạc, tuy thích cờ bạc, nhưng cũng không bao giờ bắt nạt phụ nữ và trẻ em, nói cũng phải nói rõ ràng.

"Được, ta thay hấn trả." Lạc Vân Hi chẳng hề do dự gì, liền ngửa đầu, gọi về phía cửa sổ: "Sư huynh!"

"Vân Vân, người muốn lừa bạc của sư huynh người sao?" Giọng nói của Đoan Mộc Ly vang lên ở bên trái Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi vừa quay đầu lại, mới phát hiện không biết lúc nào Đao Mộc Ly cũng đã đi theo nàng, gương mặt anh tuấn cũng không có biểu tình gì, đang lẳng lặng nhìn Lương Diệp Thu trên mặt đất.

"Sur huynh nói thật khó nghe, chẳng qua là mượn thôi!" Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười.

Thường ngày Đao Mộc Ly xuất cung kính thường dùng mặt nạ da người, rất ít người thấy chân dung thật của hắn, và lại hắn cũng không cho chân dung của mình xuất hiện, người nhận ra hắn cũng không nhiều lắm, tất cả mọi người chỉ cảm thấy, nam tử này thật sự là quyền rũ! Thật là người trước so với người sau càng hoàn mỹ hơn.

Đao Mộc Ly nghe nàng nói như vậy, môi đỏ mọng hơi cong lên một độ cong đẹp mắt, ánh mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi tràn đầy dịu dàng: "Vân Vân, bạc không phải vấn đề, bạc của sur huynh xài không hết, chỉ có điều, cần gì vì cứu hắn mà sử dụng đây?"

Hắn hiển nhiên cũng không ưa Lương Diệp Thu.

Trong lòng Lạc Vân Hi mềm mại giải thích: "Sur huynh, ta và hắn hiện tại tuy là người đứng nước lũ, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng quen biết mười mấy năm liền, cũng xem như một loại duyên phận đi!"

Nàng vốn không tin số mệnh, càng không tin duyên phận, nhưng từ khi xuyên không đến nơi này, rất nhiều quan niệm cũng thay đổi.

Nói ví dụ như, gặp phải Đao Mộc Ly có bộ dạng giống Lang, còn là sur huynh của nàng, đây chẳng phải là tình chiến hữu kiếp trước kéo dài tới kiếp này sao?

Đao Mộc Ly thấy thái độ kiên định của nàng, cũng không ngăn lại, đưa tay móc ra một tấm ngân phiếu, đưa cho một người đàn ông, lạnh lùng nói: "Có đủ không!"

Người đàn ông nhận ngân phiếu, neho con người nhìn, chính là ba trăm lượng bạc, thấy bộ dáng Đao Mộc Ly và Lạc Vân Hi xuất chúng, khí chất khác thường, không dám nói nhiều nữa, liền vung tay, mang theo thủ hạ đi vào quán rượu.

Lương Diệp Thu giẫy giụa từ trên mặt đất đứng lên, chung quanh không thiếu dân chúng vẫn đang vây xem, hắn lão đảo vịn tường đứng lên, yếu ớt nói: "Cảm ơn."

Rồi sau đó, cặp mắt đỏ như máu quét qua Lạc Vân Hi và Đao Mộc Ly, biểu tình cô đơn, trầm thấp hỏi: "Hi nhi, ngươi và Nhị hoàng tử cũng có quan hệ rất tốt sao?"

Nhị hoàng tử ư? Người vây xem kinh ngạc, sắc mặt Đao Mộc Ly hơi trầm xuống, liếc nhìn bốn phía quát lên: "Giải tán hết đi, ai dám nhìn nữa?"

Những bách tính kia thấy Đao Mộc Ly hung dữ như vậy, cũng không dám nhìn nữa, lập tức giải tán.

Lạc Vân Hi không trả lời mà lại hỏi: "Ngươi không phải đang về Dương Thành rồi sao?"

Lương Diệp Thu ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, nhổ ra từng chữ một: "Ta thế là xong, phụ thân để ta ở lại kinh thành học tập, người ở thư viện tất nhiên không ai quan tâm ta! Ha ha, không quan tâm ta, vào lúc cô cô còn sống, bọn hắn dám nói lời này sao?"

Lạc Vân Hi rất hiếu kỳ: "Chẳng phải còn có Trung Sơn Vương sao?"

Mặt Lương Diệp Thu như tro tàn: "Trung Sơn Vương cũng khuyên ta về Dương Thành, nói là ở lại Dạ Đô sẽ có họa sát thân, nhưng ta còn muốn gặp người một lần."

Ngân lượng tiêu hết, hắn đi nhào vào sòng bạc, kết quả rơi vào kết cục này, hắn không thể trách ai được, may mà, lại gặp Lạc Vân Hi ở chỗ này!

Chỉ là... hắn không ngờ, Lạc Vân Hi lại xuất hiện cùng Nhị hoàng tử.

"Gặp ta sao? Giữa chúng ta sớm đã thanh toán nợ nần xong, cần gì gặp ta." Ánh mắt Lạc Vân Hi nhìn từ trên xuống dưới, trông thấy vết máu nhàn nhạt trên đất, hơi nhíu mày.

Lương Diệp Thu nở nụ cười một tiếng, không biết là do châm chọc Lạc Vân Hi hay là chính hắn, rồi cao giọng hỏi: "Lạc Vân Hi, ngươi và Nhị hoàng tử, không phải là thanh mai trúc mã chứ?"

Hắn còn nhớ, Lạc Vân Hi và Lục hoàng tử có không ít quan hệ, giấu diếm hắn rất lâu đây!

Lạc Vân Hi ngăn ra, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tươi đẹp, chủ động ôm lấy cánh tay Đao Mộc Ly, nhẹ giọng nói: "Sai rồi, ta và Nhị hoàng tử là người nhà, người nhà có quan hệ thân mật nhất."

Lúc Lương Diệp Thu nghe được từ "người nhà", cơ trên mặt liên tục co giật, trầm trọng thở dài khì: "Ngươi lừa ta, đến cùng ngươi lừa ta bao nhiêu chuyện?"

Đao Mộc Ly bị Lạc Vân Hi kéo lại, còn nói ra lời nói ám áp lần này, trong lòng vui vẻ, lên tiếng nói: "Hi nhi chưa bao giờ gạt ngươi, Lương Diệp Thu,

chính là hai mắt người bị cát che đây, không nhìn được mình châu mà thôi! Nếu như trước đây, người chịu quý trọng nàng nhiều một chút, còn có thể tới mức này sao?"

Tiếng nói của hắn vừa dứt, trên mặt Lương Diệp Thu đã hiện ra sự hối hận sâu sắc, nắm chặt nắm đấm, nói không nên lời.

Đúng vậy, nếu như lúc trước, hắn quý trọng nàng nhiều một chút, quan tâm nàng nhiều hơn một chút, chân chính xem nàng như vị hôn thê mà đối đãi, quan hệ của bọn hắn còn có thể tan vỡ sao?

Nắm ngón tay trái bỗng nhiên dùng lực, trực tiếp nắm bụn đất trên tường một cái, mặt bụn bị nắm lấy rì rào rơi xuống đất, Lương Diệp Thu cắn răng nói: "Lạc Vân Hi, 300 lượng bạc này ta sẽ trả cho người!"

Hắn quay người lại, dồn hết sức chạy tới nơi xa, thân mình lao đảo ngã chổng vó, cũng không dừng bước lại, bò dậy, lại đứng lên, bò... biến mất trong sương mù dày đặc dưới ánh nến.

"Trở về thôi, hiện tại trong lòng hắn chắc là không dễ chịu." Đoàn Mộc Ly cười đến xung sướng: "Ai bảo lúc trước hai mắt hắn bị mù chứ?"

Lạc Vân Hi mím môi, nàng vẫn chưa từng có ý nghĩ để Lương Diệp Thu hối hận, tất cả tùy duyên thôi.

Trở lại lầu hai, sư đồ ba người lại cao hứng uống rượu.

Lạc Vân Hi uống chút rượu thuốc, Đoàn Mộc Ly liền đưa cho nàng bát canh nóng hổi, uống vào để ấm dạ dày.

Mãi cho đến nửa đêm, Lạc Vân Hi mới dưới sự hộ tống của hai nam nhân trở về Vân Các, nghiêng đầu ngủ. Buổi trưa ngày thứ hai, nàng bị động tĩnh ngoài phòng đánh thức, mấy tiểu nha đầu có chút kinh hoảng truyền báo tin tức.

Lạc Vân Hi đứng lên, vốc lấy nước lạnh trên kệ lên mặt, sau khi tỉnh táo vài phần, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Xuân Liễu đẩy cửa vào, một mặt kêu Tiểu Ngôn mang nước rửa mặt bùng vào phòng, nói: "Tiểu thư, là Tứ di nương, Tứ di nương tới cửa ầm ỹ, lão gia đang ở đại sảnh nổi giận đùng đùng đó!"

Lạc Vân Hi ngẩn ra, sắc mặt trầm xuống, mặt cũng không rửa sạch, đầu cũng không chải, tùy tiện choàng chiếc áo choàng mỏng lên người, phân phó sai bảo: "Chúng ta đi xem một chút!"

Lúc trước đại phu nhân muốn diệt trừ Tứ di nương, là nàng tìm người chặn lại, cứu Tứ di nương một mạng, cũng để nàng ta mang theo lộ phí cao chạy xa bay, không tới lúc có thực lực, tuyệt đối không nên trở lại liều mạng cùng Đại phu nhân.

Nàng không thích Tứ di nương, nhưng càng không muốn nhìn thấy Đại phu nhân thực hiện được ý đồ của bà ta, cho nên mới ra tay, ngày tháng sau này của Tứ di nương ở Lạc phủ cũng chưa chắc dễ chịu, đối với nàng mà nói, đây không thể nghi ngờ là cái kết vô cùng hoàn mỹ.

Chỉ có điều, Tứ di nương lại trở về lúc này là sao?

Lúc Lạc Vân Hi vội vã chạy tới đại sảnh, đã nhìn thấy một nữ tử quần áo bẩn thỉu, tóc tai bù xù quỳ trên mặt đất, khóc lớn kêu to: "Lão gia, là đại phu nhân muốn hại ta! Là đại phu nhân tìm người muốn ám sát ta! Nếu như ta không trở lại, sau này ngài thấy đó chính là thi thể của ta đó! Lão gia, cầu xin ngài, thay thiếp thân làm chủ!"

Nàng ta gào khóc ôm chặt đùi Lạc Kính Văn, mặt Lạc Kính Văn tái nhợt.

Đại phu nhân đứng một bên, thét chói tai: "Nói hưu nói vượn! Nếu ta hại người... sao người còn yên lành đứng ở đây? Chúng ta đều cho rằng người về Dương Thành!"

Là tam tiểu thư cứu ta!" Tứ di nương gào lên.

Lạc Vân Hi lúc này đang bước chân vào phòng.

"Tam tiểu thư!" Đại phu nhân độc ác nhìn về phía nàng ta: "Người nói Lạc Vân Hi sao?"

Tứ di nương quay đầu lại nhìn Lạc Vân Hi, trên mặt chợt lóe lên hồ thẹn, nhưng lại lập tức khôi phục vẻ khóc rống, kêu lên: "Tam tiểu thư, người thay làm thiếp thân làm chứng đi! Đại phu nhân muốn lấy mạng ta, là người tận mắt nhìn thấy đúng không?"

Lạc Kính Văn nhìn sang, Lạc Vân Hi nhẹ nhàng bước vào trong sảnh, mặt đầy kinh ngạc và nghi hoặc nói: "Tứ di nương, người đang nói gì đấy? Hi nhi nghe không hiểu câu nà, cái gì mà Đại phu nhân muốn hại người? Mầu thần sao lại hại người? Còn có, ta đã cứu người lúc nào?"

"Người nói vậy! " Tứ di nương cuống lên, thẳng lưng lên, gào thét: "Tam tiểu thư, người đã quên sao? Chính là người mang áo vệ tới cứu ta, ngay đầu cầu Tam Thụ, Đại phu nhân phái người lấy mạng của ta, bị người đánh gãy xương, người thả ta đi, còn nói muốn ta không quay trở lại nữa."

Mặt Lạc Vân Hi đầy ngạc nhiên, tức đến mức cả người run rẩy, giữ chặt ống tay áo Lạc Kính Văn, khóc không ra tiếng: "Phụ thân, di nương không phải điên rồi chứ? Khi nào ta mang áo vệ đi cứu nàng ta chứ?"

"Điền rồi, ta thấy nàng ta điền rồi!" Lạc Kính Văn đập một cú nặng nề đá Tứ di nương văng ra, làm nàng ta ngã ra đất, nói: "Người đâu, trói nàng ta về Dương Thành!"

"Lão gia! Lão gia không cần!" Lúc này Tứ di nương giống phát điên kêu to lên: "Tam tiểu thư, người mau nói thật đi!"

Lạc Vân Hi thương hại nhìn về phía nàng ta, vốn dĩ, cứu nàng ta một mạng, không ngờ nàng ta cũng không nghe lời mình, một mình về phủ, nói ra tội ác của Đại phu nhân, hơn nữa muốn kéo mình xuống nước.

Nhưng, nàng ta cảm thấy bản thân có thể đối kháng cùng Đại phu nhân thì thôi, còn muốn lợi dụng mình, dẫm xuống mình leo lên, kéo Đại phu nhân xuống, nàng ta nghĩ đúng là rất tốt đẹp!

Chẳng qua, không bằng không chứng, sao có thể động được tới Đại phu nhân đây?

"Nương! Phụ thân, không cần đuổi nương đi!" Một bóng người liều lĩnh vọt vào, ôm chặt lấy Tứ di nương, chính là Lạc Băng Linh.

Nàng nghe nói Tứ di nương thiếu chút bị Đại phu nhân hại chết, bị dọa một thân đầy mồ hôi lạnh, giờ này tức giận chỉ Đại phu nhân mắng: "Người đồ tiện nhân này, nhất định là người muốn hại nương ta, mẹ ta được sủng ái, người liền đồ kị! Hận không thể lập tức giết chết người!"

Lạc Kính Văn tiến lên, "bốp" một cái hung hăng đánh vào mặt Lạc Băng Linh: "Lui xuống đi!"

Lạc Ôn thấy lão gia tức giận lớn như vậy, lúc này dẫn người kéo hai mẹ con kia xuống.

Sắc mặt Đại phu nhân trắng bệch, thân hình run rẩy, khẽ gọi nói: "Lão gia... trong phủ này càng ngày càng không ra thể thống gì."

Sắc mặt Lạc Kính Văn khó coi, im lặng một lúc lâu, nói: "Tứ tiểu thư, hãy chọn ngày gả ra ngoài! Nữ nhi này thật là bất trung!"

"Thế nhưng, việc Tứ tiểu thư và tiểu tử Nhan gia kia... "Đại phu nhân có chút do dự, thấy Lạc Kính Văn không phát biểu ý kiến, thật cẩn thận đưa đề nghị: "Ta thấy, gả cho một hộ gia đình bình thường thôi, sợ quyền thế Lạc phủ ta, cũng không dám không cưới."

Lạc Kính Văn trách mắng: "Nói lung tung!"

Lúc này Đại phu nhân không dám nói nữa.

Lạc Vân Hi cười nhẹ, tiến lên nói: "Phụ thân, tuy Nhan Trình bị Nhan gia đuổi ra khỏi cửa, nhưng nghe nói hắn và Đỗ phu nhân có quan hệ tốt lắm, chúng ta nên tìm hiểu thực hư đã."

"Làm thế nào để tìm hiểu thực hư?" Lạc Kính Văn không hiểu hỏi.

"Tới Nhan phủ, nói rõ việc này, xem bọn họ có thái độ gì. Nếu như Đỗ phu nhân cũng không nhúng tay vào, thì rõ ràng Nhan Trình và hai nhà Nhan Đỗ cũng không có liên quan gì, lúc này lại gả Tứ muội đi, đối cha cũng vô dụng, không bằng gả cho thương nhân buôn bán nhỏ, còn có thể giúp cha lời kéo một chút tài lực; nếu như Đỗ phu nhân đồng ý, kia chẳng phải càng tốt hơn sao?"

Lạc Vân Hi không nhanh không chậm nói những lời này trong lòng Lạc Kính Văn hơi động, tán thưởng liếc nhìn nàng, nhưng lại không quyết định chắc chắn được: "Tới cửa thế này, không phải sẽ bị bọn họ chê cười sao? Nhan gia, là thế gia đó."

"Đại thế gia thì sao?" Sắc mặt Lạc Vân Hi nhạt nhòa: "Thế gia cũng có con cháu bất tài, thanh danh Nhan Trình không có ai không biết, mà Tứ muội, những năm gần đây, có từng làm chuyện gì làm hỏng danh dự đâu?"

Lạc Kính Văn gật đầu.

"Ta cùng phụ thân đi thôi." Nàng cười nhạt.

Nhìn Lạc Vân Hi chớp mắt, Lạc Kính Văn muốn cự tuyệt, dù sao trước đây thanh danh của Lạc Vân Hi cũng không tốt, nhưng đột nhiên nhớ tới cung yến ngày hôm qua.

Lạc Vân Hi được Quân Lan Phong dạy bảo, lễ nghi của nàng tốt lên rất nhiều, ngay cả thái hậu cũng không tìm ra sai sót, nếu có người nghi ngờ lễ tiết của Lạc Vân Hi không đúng, chính là không nể mặt Trung Sơn Vương, việc này, ngày hôm qua đã lặng lẽ lưu truyền ra từ các vị phu nhân quyền quý, bây giờ nếu có người muốn làm khó Lạc Vân Hi, thì trước tiên phải得罪 Trung Sơn Vương đã!

Nghĩ đến chỗ này, giọng Lạc Kính Văn vui lên: "Được, người theo ta."

Sau giờ ngo, xe ngựa Lạc phủ đã dừng ở trước cửa Nhan phủ.

Bây giờ người đứng đầu Nhan gia vẫn là Nhan Quốc Công, thừa kế tước vị khai quốc công thần, là nhất phẩm Đại tướng quân, dưới gối có hai trai hai gái, dòng chính nữ là mỹ nhân Nhan Dung Khuynh đứng đầu ba đoá tuyết liên của Thiên Dạ, qua đời rất sớm, chỉ còn thứ nữ Nhan Dung Kiều; trưởng tử Nhan Thiếu Nghi, là thế tử, tương lai kế thừa tước vị của Nhan Quốc Công, lúc này ở trong quân mải miết; con thứ chính là Tông nhân phủ Nhan Thiếu Khanh.

Đỗ Tĩnh Yên được Nhan quốc công nhận về Nhan phủ chăm sóc đã truyền khắp nơi, Nhan Dung Kiều cũng ở nhà mẹ đẻ, nghe nói người Lạc phủ tới, hơn nữa là đề hỏi về chuyện liên quan đến Nhan Trình, Nhan Dung Kiều có chút không yên, cùng Nhan Thiệu Khanh ra ngoài tiếp khách.

Trong đại sảnh, mọi người phân thành chủ khách mà ngồi. Nhìn thấy Lạc Vân Hi cũng đến đây, gương mặt Nhan Thiệu Khanh từ trước đến giờ nghiêm túc lại nở một nụ cười mừng rỡ, suy nghĩ một lát, nói nhỏ vài câu với Băng Cốc bên cạnh, Băng Cốc nhận lệnh mà đi.

Nhan Dung Kiều sai người rót trà, trực tiếp nói với Lạc Kính Văn: "Trước đây không lâu Trình nhi xảy ra chuyện ta cũng nghe nói, ta đối với đứa cháu trai làm ra việc này cảm thấy rất có lỗi."

Trong miệng nàng ta nói xin lỗi, nhưng trong ánh mắt không hề có chút á náy nào.

Nàng ta là tiểu thư duy nhất của Nhan gia, là chính thất phu nhân Đỗ đại học sĩ, một người mà đang ở hai đại thế gia, thân phận cao quý thế này, nếu là lúc trước, Lạc Kính Văn sẽ vô cùng khiêm nhường, nhưng hôm nay, hắn mang theo tâm tư đến, nên cau mày nói: "Thanh danh nữ nhi của ta đều đã bị hắn hủy rồi, một câu xin lỗi sao đủ?"

Nhan Dung Kiều nghe vậy, mày liễu lập tức cau lại tỏ vẻ không thích, đè nén tức giận, nói: "Tuy Trình nhi bị phụ thân ta đuổi ra khỏi cửa, nhưng hắn vẫn là con cháu Nhan gia, chẳng qua là phụ thân nhất thời kích động, sau này hắn sẽ trở về thôi. Dù cho không trở về, có cô cô là ta, còn ai dám coi thường hắn! Từ tiểu thư nói chẳng qua chỉ là thứ nữ, để Trình nhi nhà ta lấy nàng ta chẳng lẽ còn không đủ sao? Ta thay Trình nhi chu hôn là được!"

Lời nói này, là lấy giọng nói trên ép dưới, Lạc Kính Văn nghe vậy hết sức khó chịu, nhất thời không biết nên phản bác như thế nào, bên cạnh, nhưng vang lên một tiếng cười "khanh khách".

Người trong đại sảnh không khỏi bị thiếu nữ cười long lanh kia hấp dẫn.

Lạc Vân Hi thoải mái đứng cạnh ghế, váy dài thướt tha, màu vàng nhạt tươi mới càng làm nổi bật vẻ đẹp tuổi trẻ của nàng lên, dung mạo càng sâu thẳm mỹ lệ hơn.

Trong đầu Nhan Dung Kiều hơi ngưng lại, trong chớp mắt khi nàng ta quay đầu nhìn lại, có một loại cảm giác quen thuộc trí mạng hiện lên trong đầu, nhưng cẩn thận nhìn lại, thì lại không phải, nàng ta nhíu mày liễu, ấn tượng đầu tiên đối với Lạc Vân Hi đã không tốt hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151

Editor: thu thảo

Lạc Vân Hi nhẹ thu ý cười lại, cao giọng kêu lên: "Đỗ phu nhân, hai nhà Nhan Đỗ là đại thế gia, Lạc gia chúng ta chỉ là thân tử bình thường, bàn về thân phận, Tứ muội nhà ta thực sự không trèo cao lên Nhan thiếu gia được."

Lời nói này, Nhan Dung Kiều nghe rất thoải mái, chỉ là, nàng ta cũng không cho rằng, Lạc Vân Hi sẽ nói chỉ vài câu này.

Lạc Vân Hi cười nhạt một tiếng, chuyển đề tài rất nhanh: "Nhưng nhân phẩm của Nhan thiếu gia trong lòng mọi người đều biết, lễ cấp kê của Đại tỷ ta, có rất nhiều khách, cũng không ai biết Nhan thiếu gia trốn vào hậu viện, trộm quần áo của Tứ muội ta, cử chỉ như vậy, là vũ nhục cực lớn với Lạc gia chúng ta, Nhan thiếu gia tuy tốt, nhưng Tứ muội ta chưa chắc thích, phát sinh chuyện như vậy, coi như gả Tứ muội ta cho Nhan thiếu gia, đối với nàng ta mà nói, cũng không phải hôn sự tốt."

Thấy Nhan Dung Kiều có ý mở miệng, Lạc Vân Hi tiếp tục nói: "Lạc gia tuy không bằng Nhan gia, nhưng cũng không thể nói, Lạc gia vì vậy mà muốn trèo cao lên Nhan gia, việc này, còn mong Nhan phủ đoan và Đỗ phu nhân cho chúng ta một câu trả lời."

Nàng nói êm tai, khẩu khí không mềm không cứng, không đắc tội người, cũng không thiếu lý lẽ, cũng làm cho Nhan Thiệu Khanh nhìn với cặp mắt khác xưa, trong lòng Lạc Kính Văn cũng chấn động, mắt người tâm phúc, chỉ lấy mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi và Nhan Dung Kiều.

Nhan Dung Kiều hít sâu một hơi, cười nói: "Lạc đại nhân, không ngờ tam tiểu thư của quý phủ mồm miệng lanh lợi vậy, nói đúng lắm, ý của ta, cũng không phải nhất định để Trình nhi cưới tứ tiểu thư, nhưng sự việc đã xảy ra, đây là biện pháp tốt nhất, có lẽ nên nói, Lạc đại nhân muốn bồi thường cái gì khác, cứ việc nói!"

Ngạo khí của nàng ta trước sau như một, dường như Lạc Kính Văn muốn cái gì, nàng ta đều có thể đưa ra được.

Thái độ như vậy, nếu như Lạc gia nói muốn Nhan Trình cưới Lạc Băng Linh, trái lại phải ăn nói khép nép. Tuy Nhan Trình làm việc sai, nhưng thái độ cứng rắn của Nhan gia, hiển nhiên là để Lạc Băng Linh kém người một bậc.

Lạc Băng Linh dù cho gả vào, nhưng cũng tuyệt đối không có tiệc cưới.

Hôm nay Lạc Vân Hi tới, cũng không phải vì chuyện của Lạc Băng Linh, nàng là muốn đến thăm thính bệnh tình của Đỗ Tĩnh Yên.

Trước đây trong kinh có đồn đại, Đỗ Tĩnh Yên đến kinh thành dưỡng bệnh, bệnh tình khỏi sắc rất nhiều, nàng liền muốn tận mắt đến nhìn, Đỗ Tĩnh Yên đã khôi phục tới mức nào. Thấy Nhan Dung Kiều thô bạo vô lý, trong lòng nàng tức giận, mới có thể nói mấy câu nói này.

Đối mặt với Nhan Dung Kiều hùng hổ dọa người, Lạc Kính Văn theo bản năng đưa mắt về hướng Lạc Vân Hi.

Thân phận của hắn, thực sự không thích hợp tranh luận chuyện như vậy. Mà Đại phu nhân không nguyên ý thay Lạc Băng Linh đòi công đạo, dựa vào lý do thân thể không khỏe mà từ chối.

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng chậm chạp cười: "Đỗ phu nhân cho rằng, hủy danh dự và sinh mạng của một cô gái, bồi thường như thế nào mới công bằng đây?"

Nàng đá quả bóng về cho Nhan Dung Kiều.

Nhan Dung Kiều cũng là nữ tử, nàng cũng không tin, nàng ta không hề có cảm giác hổ thẹn với Lạc Băng Linh.

Nhan Dung Kiều dừng một chút, sự việc đến cùng cũng không phải phát sinh ở trên người nàng ta, cháu trai mình yêu thương nhất lại là đầu sỏ gây nên, vì vậy lòng thương hại, cũng biến mất rất nhanh không còn chút gì.

Nàng ta lạnh lùng nói: "Lạc đại nhân và phu quân ta làm quan cùng triều, ta vẫn lưu lại cho các người tình cảm, nói đi nói lại, các người đều khẳng định là Trình nhi không đúng như vậy sao? Tứ tiểu thư và Trình nhi lén lút trao thân, đây cũng không phải không có khả năng! Dù sao, gia thế Trình nhi vẫn ở đây."

Lạc Kính Văn tức giận đến chòm râu cũng dựng lên, không nhịn được nói: "Không phải ta làm khó hắn, Nhan thiếu gia có phẩm hạnh làm sao, trong lòng ai cũng đều hiểu."

"Dù vậy, cũng không phải không có người như thiêu thân lao đầu vào lửa." Nhan Dung Kiều hừ một tiếng.

"Nếu nói Nhan thiếu gia cùng Tứ muội là lén lút trao nhận, vậy thừa dịp Tông nhân phủ phủ doãn cũng ở nơi đây, gọi hai người bọn hắn tới đối chất là được!" Lạc Vân Hi thân nhiên liếc mắt nhìn Nhan Thiếu Khanh: "Vốn dĩ, việc này chúng ta cũng phải bẩm báo Tông nhân phủ, tuy Nhan phủ doãn là người nhà họ Nhan, nhưng ta tin tưởng hắn sẽ giúp người có lý chứ không giúp người thân."

Sắc mặt Nhan Dung Kiều trong nháy mắt khó coi, nhưng nàng ta không có cách nào phản bác, lúc này quát lên: "Gọi hai người đến đối chất!"

Nhan Thiếu Khanh khẽ nhíu mày, liếc nhìn ngoài cửa, Băng Cốc đưa đầu vào, đến bên cạnh hắn thấp giọng nói: "Lão gia nói, hắn không rảnh."

Trong nháy mắt Nhan Thiếu Khanh đã rõ ý Nhan Quốc Công.

Lúc ấy, Nhan Quốc Công nghe nói Lạc gia tam tiểu thư làm chuyện đại nghịch bất đạo, từng cảm thán, nhưng rốt cuộc là người ngoài, cho nên cho dù hắn để Băng Cốc đi nói, vị tam tiểu thư kia tới phủ, Nhan Quốc Công cũng không muốn thấy.

Lúc này, Nhan Trình đang bên trong phòng bệnh Đỗ Tĩnh Yên, vô đầu bứt tai không biết làm sao.

Đỗ Tĩnh Yên ngồi trên giường bật cười, nói: "Tiểu biểu ca, người đi đi, người cũng đã lớn, nếu Lạc tứ tiểu thư được, người cưới đi!"

Nhan Trình hơi đỏ mặt, đứng dậy cáo từ.

Lúc này, đứng bóng dáng cao lớn cạnh cửa sổ kia xoay người lại, áo màu tím nổi bật lên gương mặt khí khái anh hùng hùng hực đó, Quân Lan Phong trầm giọng nói: "Ta cũng đi nhìn thử."

Đỗ Tĩnh Yên để mái tóc dài rối tung trên giường, so với nửa tháng trước, tóc đen rõ ràng có độ sáng bóng hơn, gương mặt gầy như hạt dưa cũng có chút thịt, da thịt cũng trắng nõn hơn nhiều.

Lúc mắt nam nhân sâu thẳm phượng nhìn về phía nàng ta, tim Đỗ Tĩnh Yên khẽ run, hai gò má ửng hồng lên, giọng nói cũng mềm vài phần: "Ừm, đi thôi, biểu ca, ta có cái chuyện muốn cầu xin người."

Mày Quân Lan Phong hơi nhíu, thấy nàng ta muốn thẳng lưng lên, vội nói: "Không cần đứng lên, người nói đi, có chuyện gì?"

Khóe miệng Đỗ Tĩnh Yên nhếch lên nụ cười ngượng ngùng, nói: "Tiểu biểu ca làm người kỳ thực thật không tệ, nhưng ông ngoại, cậu cậu đều không thích hắn, nếu muốn phạt hắn, có thể nể mặt ta hay không, nói một câu thay hắn?"

Quân Lan Phong thấy nàng ta cầu xin cái này, mới cười một tiếng nói: "Được, ta đi ra ngoài trước."

Đỗ Tĩnh Yên thấy hắn đã đáp ứng, khuôn mặt vui mừng, Quân Lan Phong đã ra khỏi phòng, sau giờ ngo mặt trời đang chiếu mãnh liệt, hắn dừng bước, nghe con người lại.

Đỗ Tĩnh Yên vẫn biết điều, hắn vẫn xem nàng ta như là biểu muội chân chính mà đối xử, có lẽ có một chút gọi là thích, nhưng cũng chỉ là thích và trông

nom của một ca ca đối muội muội, đối với nàng ta, hẳn không có bất luận bên tâm tư gì từ trước đến giờ.

Mà nha đầu kia thì sao?

Nghĩ đến Lạc Vân Hi, mặt Quân Lan Phong không khỏi hơi đỏ lên, không biết khi nào, nàng đã xông vào nội tâm của hắn, để hắn mỗi giờ mỗi khắc đều sẽ nhớ đến nàng, cho dù lúc là đang xử lý công sự, bóng của nàng cũng luôn lác lư ở trước mắt, đã quen.

Mỗi lần nhìn thấy nàng, hắn đều muốn hôn mặt nàng, hôn môi của nàng, thậm chí còn, tưởng hôn từ đầu đến chân nàng một lần, để thân thể nàng toàn bộ là dấu môi của hắn, tự như chi có làm như vậy, mới để hắn cảm thấy được hoàn toàn thỏa mãn.

Yêu sâu tận xương tủy như vậy, mặc dù hắn không muốn thừa nhận, cũng không hề có biện pháp.

Hắn chưa từng nghĩ, sẽ có một nữ tử nhiều loạn tâm thần của hắn như vậy, từng nghĩ mình đối xử với Đỗ Tình Yên đã rất khá, đối với hắn những cô gái khác cũng cực kỳ lạnh nhạt, nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn tốt hơn với Lạc Vân Hi, cái gì cũng dâng cho nàng...

Lại một lần nữa nhận rõ tình cảm của mình, Quân Lan Phong thở dài một hơi, không liếc mắt nhìn Đỗ Tình Yên trong phòng, bước nhanh ra phòng khách.

Thừa dịp Lạc Băng Linh còn chưa tới, Lạc Vân Hi cười hỏi Nhan Trình: "Người nói người và Tứ muội ta lén lút trao thân, vậy ta muốn hỏi, quan hệ giữa các người đã đến bước nào?"

Nhan Dung Kiều trách mắng: "Một cô gái, hỏi cái chuyện này còn ta thể thống gì sao?"

Lạc Vân Hi cười nhạt: "Đỗ phu nhân, bây giờ ta dùng thân phận của người đi cáo trạng hỏi bị cáo, người phải hiểu được, nếu như không phải hai người lén lút trao thân, bằng vào tội hắn lén xông vào nhà trong, đánh cắp nội y của thiên kim tiểu thư, có thể phán tội hắn. Nhan đại nhân, người nói là phải không?"

Nhan Thiếu Khanh bắt đầu đi liếc nhìn nàng một cái, gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nói: "Việc này, nếu truyền tới tai hoàng đế, chỉ sợ không chỉ là chuyện kết tội."

Nhan Dung Kiều vừa tức vừa giận, không có lời nào để nói.

Nhan Trình không ngờ ở đây đợi hắn sẽ là Lạc Vân Hi, đầu mê mang, liếc nhìn Nhan Thiếu Khanh giận dữ hằm hằm, hắn sợ hãi, ngay lập tức đành phải đáp loạn: "Chúng ta từng nắm tay, hôn nhau, thế còn không được sao?"

Lạc Vân Hi muốn cười, nam nhân thời đại này, cho rằng hôn qua, là có thể định chung thân, trong đầu hiện lên gương mặt tuấn nghị kia, lòng khẽ nhúc nhích.

Mà lúc này, một người sai vật tiến lên đưa tin: "Nhị lão gia, tiểu thư, Trung Sơn Vương đến."

Mí mắt Lạc Vân Hi nhảy mấy lần, nghĩ ai người đó đã tới rồi... nàng quay đầu lại liếc mắt một cái, Quân Lan Phong mặc áo tím hào hoa phú quý chấp tay đi đến, hướng ra chính là nhà trong của Nhan gia.

Mặt trầm xuống, Lạc Vân Hi có chút không vui, thì ra hắn ở Nhan gia!

Mặc dù biết hắn đến nhìn vị hôn thê là rất bình thường, không liên quan gì tới nàng, nàng cũng không thể quản, thế nhưng, cảm xúc của người khó lừa gạt mình nhất, tâm tình Lạc Vân Hi lập tức rơi xuống đáy cốc, mặt nhỏ nhắn phủ một tầng sương lạnh, hai tay, không tự chủ nắm thành quả đấm.

Thoáng qua, nàng có chút không biết nên khóc hay cười, chính mình đây là thế nào?

"Trung Sơn Vương." Trong đầu Lạc Kính Văn "vù" một tiếng, không ngờ Trung Sơn Vương cũng ở Nhan gia, xem ra chuyện này, Đỗ phu nhân quả nhiên là muốn bảo vệ Nhan Trình.

Ánh mắt Quân Lan Phong nghiêng qua nhìn Lạc Vân Hi, trong lòng thét lên khổ sở, nàng thế nào lại ở chỗ này? Chờ khi hắn thấy nàng, gã sai vật Nhan phủ đã nhanh chóng đi vào báo, hắn muốn tránh cũng tránh không được.

Vốn là muốn xem, vì Lạc Kính Văn tới nơi này xử lý chuyện Lạc Băng Linh, Lạc Vân Hi tuyệt đối sẽ không tới, quan hệ của nàng và người Lạc gia ác liệt, hắn biết rõ, cho nên, không để Cửu Sát điều ám vệ đi tìm hiểu... sau đó, liền tạo thành xấu hổ hiện tại.

Tuy hắn chỉ là tiện đường đến Nhan phủ thăm Đỗ Tình Yên, nhưng hắn sợ Lạc Vân Hi sẽ vì thế mà hiểu lầm, nàng vốn bởi vì Đỗ Tình Yên mà hết sức bài xích đối với mình... Ai!

Ánh mắt lấp lánh nhìn Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi cũng đã quay đầu đi, nói với Nhan Trình: "Người đã cùng Tứ muội ta lén lút trao thân, vậy người nói một chút, nốt ruồi trên mặt Tứ muội ta là bên trái hay bên phải?"

Nhan Trình sững sờ, Lạc Vân Hi châm biếm: "Đã thân thiết như vậy, không phải ngay cả nốt ruồi trên mặt cũng không thấy rõ chứ?"

Nhan Dung Kiều bảo vệ hắn nói: "Không thấy cũng là bình thường."

Lạc Vân Hi phản bác: "Đỗ phu nhân, đây là đen hay trắng đều do một mình ngươi nói, vậy còn muốn Tông nhân phủ làm gì? Mọi việc nói đều phải có chứng cứ, hần không nói ra chứng cứ, thì không chứng minh được cái gì!"

Nhan Dung Kiều bị chổng đố như vậy, tức đến sắc mặt trắng bệch, nhưng nàng ta là trưởng bối, ở trước mặt nhiều người như vậy, lý do lại rất gượng ép, cắn giận trừng mắt nhìn Lạc Vân Hi.

"Trên mặt Tử tiểu thư không có nốt ruồi!" Nhan Trình vội vàng nói.

Lúc nói chuyện, Lạc Băng Linh đã đến, được hai tên sai vặt dẫn vào phòng khách, Lạc Vân Hi khẽ cười: "Nốt ruồi của Tử muội ta ở trên má phải, xin mời nhìn rõ ràng một chút, Nhan phủ đoán nói phải không?"

Ánh mắt liếc nhìn Nhan Thiếu Khanh, Nhan Thiếu Khanh lạnh lùng nói: "Nhan Trình, ngày xưa ngươi làm chút chuyện trộm gà bắt chó, hiện tại ngươi chẳng phải người nhà họ Nhan, ta sẽ dùng thân phận Tông nhân phủ phủ đoán để thẩm vấn ngươi!"

Vào lúc này Nhan Dung Kiều thật hoảng sợ, kêu lên: "Nhị ca..."

"Làm chính sự, chớ trì hoãn!" Nhan Thiếu Khanh liếc nhìn Quân Lan Phong lạnh nhạt, cao giọng nói.

Tâm tư Nhan Dung Kiều lập tức rối loạn, nhìn về hướng Lạc Kính Văn cách đó vài bước, giọng nói rõ ràng cải thiện hơn: "Lạc đại nhân, cần gì phải đối chọi gay gắt thế chứ? Ta nguyện ý vì Trình nhi cùng tử tiểu thư chu hôn, tử tiểu thư rất tốt, hai người bọn hần thật xứng đôi phải không?"

Trở mặt thật nhanh nga ~, Lạc Vân Hi mỉm cười.

Một mặt Nhan Dung Kiều nói, một mặt đưa mắt về phía Quân Lan Phong: "Lan Phong, ngươi xem hôn sự này như thế nào?"

Quân Lan Phong quét mắt qua Nhan Trình và Lạc Băng Linh sắc mặt tái nhợt, cười nói: "Bổn vương thấy hai người bọn hần rất xứng đôi."

Nhan Dung Kiều thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lan Phong đã nói như vậy, Lạc đại nhân, chúng ta xác định hôn sự đi."

Lạc Kính Văn thấy quả nhiên Trung Sơn Vương giúp đỡ Đỗ gia, con ngươi vụt sáng, trong lòng suy nghĩ, Lạc Băng Linh gả tới, đến cùng có mấy phần lợi ích.

Trong lòng Lạc Vân Hi cười lạnh, sự việc đến nước này, phụ thân vẫn còn có tâm tư tính toán, Lạc Băng Linh gả cho Nhan Trình, nhất định không hạnh phúc, nàng cũng không muốn dính vào chuyện này, thế nhưng, nàng không nhìn nổi Quân Lan Phong giúp Nhan Dung Kiều nói chuyện!

Đối với nhạc mẫu tương lai tận tâm tận ý như vậy sao?

Nàng xem thường nói: "Phụ thân, theo ta thấy, cũng không nhất định phải gả Tử muội cho Nhan thiếu gia, chưa chắc là chỗ dừng chân tốt."

Nếu để cho Nhan gia nợ Lạc gia một ân tình, cũng rất tốt, đại thế gia nợ ân tình, tương đương với một tấm bùa bảo mệnh, mà Lạc Băng Linh, nếu như sắp xếp gả cho thuộc hạ của cha, môn hộ nhỏ, mặc dù đối với sự nghiệp của phụ thân không có nhiều hữu dụng, nhưng Lạc Băng Linh sẽ không phải chịu ủy khuất, vả lại, sao biết nàng ta không đồng ý tiếp thu thanh niên tốt chứ? Nhan Trình thật sự là một người cặn bã.

Nàng rất khó có thể nghĩ cho người khác một lần.

Chỉ tiếc, có người cũng không chấp nhận ý tốt của nàng.

Lạc Băng Linh từ buổi sáng mẫu thân bị trói đi, trong lòng vừa khổ vừa thương xót, mà chuyện này, là vì Lạc Vân Hi hãm hại, nàng ta có thể không tức sao?

Giận từ trong lòng dâng lên, càng ngày càng lớn, nàng ta đứng cảm đứng ra, chỉ vào Lạc Vân Hi mắng: "Lạc Vân Hi, ngươi quả muốn ta ư! Nếu như không phải ngươi, ta sẽ lưu lạc thành như hôm nay sao? Ngươi hại ta, lại còn muốn quạt gió thổi lửa, đầu độc phụ thân, không cho ta lập gia đình, mong muốn nhìn ta thành trò cười trong thiên hạ, ngươi cái tiểu tiện nhân này, tâm tư thật là quá xấu xa! Nhan Trình thì sao? Dầu gì cũng là người thế gia, ta thấy ngươi vốn muốn ta gả cho kẻ ăn xin, hoặc là cả đời không ai thèm lấy! Hừ, ta phải gả cho hần, không tin không thể hạnh phúc hơn ngươi!"

Nàng ta rất kích động, sắc mặt đỏ bừng lên, thân mình run rẩy, chửi cũng rất khó nghe.

Lạc Vân Hi ngạc nhiên, tất cả mọi người trầm mặc.

Một âm thanh nghiêm nghị vang lên trong sảnh: "Lạc Băng Linh, ngươi rèn luyện hàng ngày như vậy sao? Bổn vương nhìn ngươi, phối với Nhan Trình thì còn kém hơn hần nhiều! Thiên kim tử tiểu thư sao? Chính là thanh lâu kỹ nữ, so với ngươi có tố chất hơn!"

Quân Lan Phong lạnh lùng răn dạy, cả người Lạc Băng Linh phát lạnh, nàng ta cũng biết lợi hại, kỹ nữ thanh lâu, vậy mà lại so sánh nàng ta với kỹ nữ thanh lâu!

Nàng ta không dám cãi lại, nhưng trong lòng ủy khuất vô cùng, nước mắt từng hàng một, không ngừng được rơi xuống.

Ánh mắt Quân Lan Phong như đao sắc lạnh, hận không thể băm Lạc Băng Linh thành nhiều mảnh, nâng ta lại dám chửi Hi nhi! Trong lòng đau xót, y hết người khác nắng bản thân vậy.

Chửi mình hán còn có thể không để ý, chửi Hi nhi, hán không chịu nổi.

Nhan Thiều Khanh cũng rất phiền, vốn không muốn xen vào chuyện của đứa cháu này nữa, không ngờ quốc công gia đuổi hán ra ngoài, hán còn không biết hối cải, theo tính tình của mình, thật muốn chém hán một đao, vì dân trừ hại.

Chỉ có điều, thứ muội này của mình, vậy mà lại che chở đứa cháu này tựa như bảo bối, ngay cả Yên nhi, cũng nói hán ta tốt, hán cũng không có cách nào.

Ngay lập tức lạnh lùng nói: "Tốt lắm, việc này liền quyết định! Lạc đại nhân, Nhan Trình không phải người Nhan phủ ta, việc thành hôn, người chỉ cần cùng Đỗ phu nhân thương lượng là được!"

Hán nói xong đứng dậy, liếc mắt về hướng Lạc Vân Hi một cái, khóe miệng nhếch lên ý cười hiền hậu, gật đầu, đã nhanh chân ra khỏi phòng khách.

Thấy Nhan Thiều Khanh cười với Lạc Vân Hi, cười ôn hòa như vậy, Lạc Kính Văn rất khiếp sợ, nghĩ đến nữ nhi này vừa rồi thông minh lanh lợi, không sợ cường quyền, trong lòng hết sức phức tạp, liếc nhìn Nhan Dung Kiều, lại sợ bản thân sẽ vì thế đắc tội Đỗ gia.

Thấy dáng vẻ Lạc Kính Văn sợ đầu sợ đuôi, khóe miệng Lạc Vân Hi cong lên, nói: "Phụ thân, ta đi về trước, người cùng Đỗ phu nhân thương nghị đi!"

Lạc Kính Văn biết không giữ được nàng, gật đầu, phải cố gắng tu bổ quan hệ với Đỗ phu nhân cho tốt.

Ánh mắt Quân Lan Phong căng thẳng, lập tức cáo từ ra ngoài.

Mấy người vừa đi, trên mặt Lạc Kính Văn lập tức treo lên nụ cười lấy lòng, kêu lên: "Đỗ phu nhân, nữ nhi này của ta tính khí có chút ngốc, người cũng biết, nàng từ nhỏ bị người ta nói là phế vật, nói chuyện có thể làm tức chết người, ta kỳ thực là muốn nói chuyện hòa hảo cùng các người, người cũng không cần đặt lời của nàng trong lòng."

Thấy Lạc Kính Văn ăn nói khép nép, sắc mặt Nhan Dung Kiều mới dễ nhìn một chút, hừ một tiếng, tất cả thần thái cao ngạo trở về, ngồi trên ghế bành, gõ bàn một cái nói: "Ngồi xuống đi, chúng ta đặt ngày, hôn sự này cần phải tổ chức linh đình mới tốt."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152

Edior: thu thảo

Lạc Vân Hi ra khỏi phòng khách của Nhan phủ, ánh mặt trời sáng rực rỡ chiếu xuống, lòng dạ lập tức sáng sủa hẳn.

Lạc Băng Linh ơi Lạc Băng Linh, người muốn đâm đầu vào tường, vậy thì đâm đi! Chuyện hôn nhân là chuyện cả đời, biết rõ là một nam nhân xấu xa, người còn muốn gả cho hán, đúng là nản nên tự trách mình quản việc không đầu, thật là không còn gì để nói!

"Hi nhi!" Quân Lan Phong nhìn thấy xung quanh không có người, khẽ gọi một tiếng, bước lên vài bước, ngăn cản đường đi của nàng.

"Thì ra là Trung Sơn Vương." Lạc Vân Hi ngẩn ra, nhẹ nhàng cười nói: "Vương gia, thân thể vị hôn thê của người như thế nào rồi? Ta rất quan tâm việc này đây!"

Sắc mặt Quân Lan Phong tối sầm lại, trong ánh mắt xẹt qua sự thống khổ: "Đừng nói với ta như vậy được không?"

Hán thật sự thích nàng nắm tay hán ngủ ngày hôm qua, ăn sạch sẽ món ăn hán đưa tới, mà không phải nàng mở miệng là kêu một tiếng "Trung Sơn Vương" này.

Lông mày Lạc Vân Hi nhướn lên, lắc đầu nói: "Ta hỏi thật đó, Đỗ tiểu thư có thể xuống giường rồi sao?"

"Có thể." Quân Lan Phong trả lời nàng ngắn gọn một chữ, trông thấy ánh mắt xa cách của Lạc Vân Hi, liền vội vàng giải thích: "Ta chỉ tiện đường tới đây, đi qua Nhan phủ, không vào chào hỏi thì có chút kỳ cục, tốt xấu gì, nàng ta cũng là biểu muội của ta."

Nụ cười trên mặt Lạc Vân Hi phai nhạt: "Người đang giải thích cái gì cho ta vậy?"

"Ta sợ người hiểu lầm."

"Các ngươi có hôn ước, ta sao có thể hiểu lầm đây? Mà ở đây, cũng không có chuyện của ta." Lạc Vân Hi nói rồi quay lưng bước đi.

Mới đi có một bước, cánh tay đã bị nam nhân bắt được, kéo thẳng vào trong ngực, Quân Lan Phong thấp giọng lầm bầm: "Hi nhi, ta không thành hôn cùng nàng ta, ngươi chờ ta."

"Phá hoại tình cảm của người khác, ta không làm được." Lạc Vân Hi thấy vậy nên thân thể cứng ngắc.

"Thế nhưng, ngươi đã phá hủy rồi!" Quân Lan Phong cắn răng nghiêng lợi ghé vào lỗ tai nàng nói, hơi ẩm phả vào tê rần vành tai nàng.

Dường như Quân Lan Phong nhớ ra cái gì đó, ngậm vành tai của nàng, cẩn thận quan sát vẻ mặt của nàng.

Lạc Vân Hi chợt cảm thấy một luồng điện từ bên tai truyền đến, trước mắt choáng váng, nửa người đều tê dại, ở đó là nơi mẫn cảm của nàng!

Đang vừa thẹn vừa sắp phát cáu, Quân Lan Phong đã cười nói: "Hi nhi, ngươi đã phá hủy hôn nhân của ta rồi, phải làm sao đây?"

Lạc Vân Hi nghe giọng tà mị của hắn, tức đến đánh vào một chỗ, nổi giận mắg: "Chính là do ngươi thay lòng đổi dạ còn có thể trách ai đây?"

"Ta đâu có thay lòng đổi dạ, tim đã sớm bị ngươi mê hoặc rồi mà." Mặt Quân Lan Phong đầy vẻ ảm đạm, hai tay nắm chặt thân mình đang không ngừng run của Lạc Vân Hi, lưỡi dài si mê liếm, chơi đùa trên vành tai trắng nõn của nàng, từng chút vị ngọt thấm thẳng vào tim hắn.

Lạc Vân Hi muốn đẩy hắn ra, nhưng nam lại tăng lực liếm láp, làm nàng suýt nữa không đứng vững được, Quân Lan Phong thỏa mãn ôm nàng, mút vào vành tai nàng, mặt đỏ như say rượu, lầm bầm nói: "Đều là do ngươi, trái tim của ta đã bị ngươi câu đi, ngươi phải chịu trách nhiệm."

"Đó là bản thân ngươi lãng, trước kia thích Đỗ Tinh Yên..."

"Ta không thích nàng ta! Ta chưa từng thích ai." Quân Lan Phong vội vàng sửa lại lời nàng: "Chỉ có ngươi, làm ta muốn ngừng mà không được."

"Ta sẽ không bị ngươi dụ dỗ đâu!" Lạc Vân Hi vươn chân ra, đạp trên chân phải hắn.

Quân Lan Phong hừ nhẹ một tiếng, cũng không buông tay, hôn càng thêm mạnh liệt hơn: "Là ta cam tâm tình nguyện bị ngươi mê hoặc, thích thân mật như vậy với ngươi, Hi nhi..."

"Có người!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Vân Hi đỏ bừng.

Quân Lan Phong biết rõ không có người đi tới, thấy nàng liều mạng vùng vẫy, cuối cùng cũng lưu luyến không rời mà thả nàng ra, hôn "chụt" một cái trên cổ nàng, mới cảm giác hài lòng.

"Bốp!" Lạc Vân Hi một cái tát vào gò má hắn, lời kéo cổ áo, coi như là che chắn dấu hôn kia, cảm hận nói: "Ngươi, đồ vô sỉ này!"

Quân Lan Phong không tránh né, nhìn nàng thật sâu, trong lòng có chút bất an, thấp giọng nói: "Được rồi, ta sai lầm rồi, lần sau không như vậy nữa."

Nói rồi liếm môi, mùi vị ngon vô hạn còn du lại trên miệng hắn, thế nhưng, lại không muốn để Hi nhi lúng túng, hắn bắt đầu dĩ ngôn ngữ nhìn chăm chăm nàng.

Lạc Vân Hi quay đầu rồi đi, vội vã rồi đi.

Quân Lan Phong hít sâu một hơi, nhìn về hướng nàng rồi đi.

Lạc Vân Hi trở lại Lạc phủ, đóng cửa để nghiên cứu sách được, không muốn lại bị chuyện bên ngoài quấy rầy. Hôn sự của Lạc Băng Linh và Nhan Trình định vào tháng chạp, mà đại hôn của Lạc Phi Đình và Đoan Mộc Triết lại không có tin tức gì, trong cung chậm chạp không nói gì, Lạc gia lo lắng, nhưng cũng không hỏi ra nguyên nhân.

Lạc Phi Đình hoài nghi vì mình bị xấu mặt trong cung yến, nên hoàng thất có chút kiêng kỵ.

Nàng ta càng nghĩ càng khó chịu, trong lòng rất buồn bực, lại phải dùng tới mười hai phần tinh thần để ứng phó Đoan Mộc Triết. May mà Đoan Mộc Triết đến Lạc phủ rất thường xuyên, đối xử với nàng ta cũng không thay đổi bao nhiêu, bởi vậy trong lòng Lạc Phi Đình càng căm hận Lạc Vân Hi hơn.

Nếu như không phải Lạc Vân Hi chủ động quyến rũ, Đoan Mộc Triết sao còn băn khoăn về tiểu tiện nhân kia chứ? Cho nên, nàng ta càng muốn Lạc Vân Hi chết, chỉ tiếc, từ sau ngày đó Lạc Vân Hi vẫn đóng cửa không ra ngoài, khổ nỗi nàng ta không tìm được cơ hội, Lạc Tử Tục về Đur Hàng đọc sách, bên cạnh càng không có ai cùn bày mưu tính kế.

Quân Lan Phong điều tra được chuyện Tăng Thủy Tiên có liên quan tới Lạc Tử Tục, cũng biết mục đích của hắn vốn là Lạc Vân Hi, âm thầm phái mấy ám vệ luôn tập trung ở Lạc phủ, bảo vệ tốt Lạc Vân Hi, đồng thời để Cửu Sát tự mình đi Đur Hàng một chuyến.

Tháng mười hai, thời tiết dần lạnh, đảo mắt đã đến giao thừa, tuyết rơi như lông ngỗng đầy không trung, bỏ củ đón mới, cả Dạ Đô đắm chìm trong vui sướng của tết âm lịch.

Lạc Vân Hi mặc một bộ váy dài màu trắng áo bông nhiều lớp màu vàng, áo khoác màu đen cổ lông, bước chậm trong tuyết tại Lạc phủ, từ khi nàng

xuyên không đến đây, người đã cao thêm mấy centimet, thời kỳ trưởng thành, chính là lớn nhanh như vậy.

Biết được mình dậy thì muộn, tâm tình của nàng vẫn rất tốt.

Bất tri bất giác đi đến trước cửa chính, đã nghe được tiếng nói chuyện nũng nịu của Lạc Phi Đình: "Treo cao hơn, đứng rồi, sang bên trái một chút, tốt lắm."

Lạc Vân Hi đứng ở cửa sau, ngó ra ngoài, Lạc Phi Đình mặc áo màu vàng nhạt thêu hoa, váy dài màu hồng đào, búi tóc kéo cao, trên cổ quấn một chiếc khăn bằng lông hồ ly đen, vô cùng giữ ấm, nàng ta cũng nhìn về phía Lạc Vân Hi, khóe mắt có nụ cười lạnh.

Đoan Mộc Triết mặc áo gấm màu xanh ngọc ở bên người nàng ta, thấy thế có chút xấu hổ.

Lạc Vân Hi đã sớm nhắm mắt làm ngơ, nhìn những người sai vặt ở cửa vội vàng dán câu đối xuân, liền di chuyển vào trong phủ.

Mấy ngày trước, Lạc Băng Linh mới gả đi, trong nhà này, hai đứa con gái nhỏ nhất đều gả ra ngoài, hai đứa bên trên lại lưu ở trong nhà, cũng là chuyện lạ.

Từng tuổi này xuất giá, thông thường phải chờ tới cặp kê mới viên phòng, Thái tử không chạm vào Lạc Nguyệt Kỳ, mọi người đều biết, nhưng không ngờ, Nhan Trình lại không nghe ý kiến người khác, đêm đó liền đoạt lấy Lạc Băng Linh, thế nhưng vô cùng hung tàn, nghe nói Lạc Băng Linh suýt nữa bị xuất huyết nhiều mà chết.

Ai... cuộc sống sau này sẽ khổ đây! Lạc Vân Hi nghĩ, khóe miệng khẽ nhếch nụ cười lạnh, tự làm tự chịu.

Lạc Phi Đình lờ mờ bóng lưng Lạc Vân Hi, trong ánh mắt tràn đầy đố kỵ, tiểu tiện nhân này, vậy mà trở mà càng ngày càng đẹp, thật là như trong lòng có một cây gai!

Lạc Vân Hi vừa muốn về, chợt nghe được một trận tiếng chuông xe mãnh liệt, nàng quay đầu lại liếc mắt về hướng ngoài phủ một cái, chỉ thấy một chiếc xe ngựa màu xanh vội vã chạy qua đến, "kẹt kẹt" một tiếng dừng lại trước cửa Lạc phủ, làm văng bùn tuyết bên rìa đường về phía quần áo Lạc Phi Đình. Nàng ta sợ hãi hô một tiếng, được Đoan Mộc Triết kéo ra phía sau.

Màn xe ngựa đẩy ra, một bóng dáng nhảy xuống, gấp gấp kêu một tiếng: "Tỷ!"

Quần áo Lạc Từ Tục ngổn ngang, tóc tán thành một cục, mặt nhọt nhọt đầy kinh hãi, giọng nói run rẩy, kêu một tiếng, chân mềm nhũn, quỵ rạp xuống mặt tuyết.

"Từ Tục!" Lạc Phi Đình giật mình, thấy rõ là hắn, mới thả lỏng tim ra, vội vàng muốn cúi xuống đỡ.

Đoan Mộc Triết đã gọi người đỡ lấy Lạc Từ Tục, nghi ngờ hỏi: "Sao vậy?"

Trong lòng Lạc Phi Đình bất an: "Từ Tục, có chuyện gì xảy ra thế? Làm sao người lại trở về vội vàng như thế? Thử đồng đâu?" Nàng ta mờ mắt nhìn, phu xe đánh xe ngựa kia đã lái xe phi nhanh đi, xe ngựa cũng chẳng phải xe của nhà mình.

Lạc Vân Hi cũng vô cùng hiếu kỳ, đứng tại chỗ phóng tầm mắt tới, nghĩ thầm, kỳ lạ, Lạc Từ Tục từ hình trường xuống sao? Làm gì mà sợ hãi như vậy?

Thân hình Lạc Từ Tục run rẩy một lúc lâu, trời lạnh như thế này, hắn chỉ mặc một cái áo mỏng đơn bạc, cánh môi bị đông lạnh tới tím ngắt, Lạc Phi Đình vội vàng gọi người dìu hắn đi vào.

Nhưng Lạc Từ Tục ôm chặt lấy chân Đoan Mộc Triết, khóc ròng nói: "Đại tỷ phu, người phải cứu ta!"

Đoan Mộc Triết hơi nhíu mày, mặt Lạc Phi Đình đỏ như quả táo, nàng ta vừa quay đầu, nhìn thấy Lạc Vân Hi đứng dưới tán cây, một mặt chơi tuyết, một mặt nhìn náo nhiệt bên này, lập tức dương dương đắc ý ngửa cằm lên, vút cho nàng ánh mắt khiêu khích.

Hừ, dù cho trong lòng Triết còn có người thì thế nào? Hắn vẫn muốn cưới ta!

"Có chuyện gì xảy ra thế, người từ từ nói." Sắc mặt Đoan Mộc Triết không hề vì một câu "đại tỷ phu" của hắn mà trở nên mừng rỡ, trái lại còn càng âm u hơn.

Cả người Lạc Từ Tục như nhũn ra, không kịp vào phủ, nói luôn một mạch: "Thực ra tháng mười ta đã nên trở về."

"A, người gặp phải chuyện gì?" Lạc Phi Đình kinh ngạc hỏi.

"Tiên sinh, tiên sinh đuổi ta ra khỏi học phủ, nói có người bảo đuổi ta, nhưng ta không hỏi được, liền vội vã chạy về, trên đường bị người bắt cóc, cướp đoạt, suýt nữa thì chết, thậm chí có người truy sát ta, ta một đường chạy trốn, mới giữ được mạng mà trở lại, đại tỷ phu, người phải cứu giúp ta, đến cùng ta đã đắc tội người nào chứ?"

Lạc Từ Tục khóc vô cùng đáng thương, nước mắt rơi thẳng xuống như thác nước.

Lạc Vân Hi thấy thế, cười đến run rẩy hết cả người, bẻ một cành cây mang tuyết, chậm rãi nghịch, đi tới, thùy thanh cười nói: "A..., Đại thiếu gia, thì ra

ngươi vô năng như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi có chút vốn liếng đó! Thì ra cũng chỉ là một con cọp giấy, mới chút chuyện nhỏ, đã bị dọa đến vãi hết cả cứt đái ra rồi, ta buồn cười muốn chết!" (thật sự là đoạn này hơi tục, à bà tác giả bà ấy viết nhé, không phải do mình)

Nàng cười vô cùng hài lòng, cầm cành cây rồi đi.

Lạc Từ Tục nghe xong, "oa" há mồm, không hề đề phòng búng máu tươi lớn phun ra ngoài, tuyết trắng nõn bị nhuộm đỏ một mảnh, Lạc Phi Đình bị dọa hét lên một tiếng, lùi về sau vài bước.

Góc áo Đoan Mộc Triết cũng bị máu tươi làm dơ, mảy hấn nhú lại một cái.

"Lạc Vân Hi!" Lạc Phi Đình vừa sợ lại vừa giận nhìn thẳng vào bóng lưng Lạc Vân Hi, buột miệng kêu lên, một mặt giữ chặt tay Đoan Mộc Triết, nước mắt nhanh chóng chảy ra: "Triết, nàng muốn đệ đệ tức chết đó!"

Ánh mắt Đoan Mộc Triết phức tạp nhìn Lạc Vân Hi, trong lòng cũng chưa sót, bao lâu rồi hấn chưa từng thấy nàng cười vui vẻ như vậy? Trái tim lại vì thế mà ấm áp, tiểu nha đầu luôn cười hi hi vui vẻ càng hiện rõ ràng trong đầu.

"Được rồi, mau đỡ hấn vào đi, bằng không, thật sự sẽ chống đỡ không nổi nữa!" Đến khi bóng dáng Lạc Vân Hi biến mất trong mảnh tuyết trắng xóa mênh mông, hấn mới cúi đầu, quả quyết nói.

Lạc Phi Đình cảm thấy trong lòng vô cùng uất ức, nhưng vẫn quan tâm tới sự sống chết của Lạc Từ Tục hơn, một đoàn người vội vã vào phủ.

Lạc Vân Hi bước về Vân Các, trên mặt mang theo ý cười, nhưng trong đầu đang suy nghĩ, xem rốt cuộc là ai, mà lại động đến Lạc Từ Tục!

Học viện Dur Hàng là học phủ đệ nhất Thiên Dạ, lúc trước Lạc Kính Văn phí không ít khí lực, mới đưa được Lạc Từ Tục vào đó, thế lực đằng sau học phủ Dur Hàng không thể nào bình thường được, người có thể để cho học viện đuổi Lạc Từ Tục ra ngoài, tuyệt đối không phải người thường.

Nhưng nếu người này muốn mạng Lạc Từ Tục, thì từ con đường từ Dur Hàng hỏi kinh, không hề thiếu cơ hội hạ thủ, nhưng lại để Lạc Từ Tục trốn về kinh thành, là hấn có ý gì?

Chắc không phải là kẻ thù truyền kiếp của Lạc gia đã tìm tới cửa chứ?

Lạc Vân Hi nhú mày, không hề cảm thấy đáng sợ, chỉ cảm thấy chơi rất vui, thiếu niên Lạc Từ Tục này tuy nhỏ, nhưng tâm địa cực kì độc ác.

Đang nghĩ ngợi, từ sau truyền tới tiếng bước chân, nàng lập tức xoay người lại, một thứ gì đó mềm mại vây quanh cổ nàng, Quân Lan Phong cúi đầu, không vui nói: "Không sợ lạnh dạ dày sao?"

Lạc Vân Hi nhìn, trên cổ nàng vừa được nam nhân này quấn một chiếc khăn bằng lông hồ ly màu trắng, liền nhú mày lại nói: "Ngươi đừng quan tâm ta như vậy, có liên can tới gì người đâu?"

Quân Lan Phong đã sớm quen với thái độ này của nàng, mỉm cười nói: "Vừa rồi lúc ta tới, bên trong chủ viện có tiếng như quỷ khóc sói tru, gần sang năm mới rồi, Lạc phủ có chuyện gì xảy ra thế?"

Nghĩ tới chuyện này, khoe miệng Lạc Vân Hi nhếch lên nụ cười, sắc mặt cũng hòa hoãn lại, nói chuyện của Lạc Từ Tục ra, Quân Lan Phong thấy nàng vui vẻ, khoe mắt xao động cũng hiện lên vẻ vui sướng.

Lạc Vân Hi thấy lạ hỏi: "Hôm nay là ngày cuối cùng của năm cũ, sao ngươi không trong phủ mình giúp đỡ chuẩn bị?"

"Tùy tiện chút là được, làm gì có quan trọng như vậy đâu?" Sắc mặt Quân Lan Phong không tốt lắm, thản nhiên đáp.

Lạc Vân Hi trừng mắt nhìn, hỏi: "Không thể nào, Quân gia là thế gia hàng đầu, Quân lão Vương gia nhất định là thế thiếp khắp nơi, con trai con gái thành đàn, ngươi lại là Trung Sơn Vương đương nhiệm, chắc chắn phải nhiệt liệt chờ đón tết đến chứ?"

Quân Lan Phong lắc đầu, không nói.

"Hả? Lễ nào ngươi bị Quân gia cô lập sao?" Lạc Vân Hi thấy không đúng, càng thêm tò mò, "Bằng không sao bình thường đều không ở tại phủ nhà mình, mà chạy đến ngoại ô ở hả?"

Quân Lan Phong bất đắc dĩ vỗ trán, nhỏ giọng: "Ngươi chớ nói nhảm."

"Thế sao lại như vậy?"

"Lòng hiếu kỳ hại chết mèo đó!"

"Ta không phải mèo, ta là người."

"... "

"Ta cũng không muốn biết, dù sao chuyện của Quân gia nhà ngươi, cũng không có quan hệ gì với ta, Đỗ Tình Yên biết là được." Lạc Vân Hi khề hừ nhẹ

một tiếng.

Quân Lan Phong lập tức thua trận, bắt lấy ống tay áo ên phải của nàng, thần sắc âm đạm, thờ dãi: "Hi nhi, người biết nhược điểm của ta ở đâu, không phải ta không nói, thực ra là không có gì đáng nói, phụ vương ta chỉ cưới một mình mẫu phi ta, ở đâu ra một gia đình lớn đông đúc chứ? "

Đôi môi đỏ mọng của Lạc Vân Hi khẽ nhúc nhích, thấy thần sắc hằn chột trở nên đau thương, có chút hối hận vì mình hỏi nhiều, không khỏi cười nói: "Lạc phủ kỳ thực cũng rất quanh què."

"Cái này ta không biết." Sâu thẳm trong mắt Quân Lan hiện lên một con sóng lớn, ngưng mắt nhìn mặt mày của nàng, sắc mặt bị thương dần lui đi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa: "Ta chỉ biết, ta không có chỗ để đi, ta muốn dựa vào Lạc phủ."

Lạc Vân Hi tranh thủ rút tay lại, hoài nghi liếc mắt nhìn hắn. Nàng lui vài bước, Quân Lan Phong cũng theo từng bước một, nàng lui nữa, Quân Lan Phong lại đuổi tới.

"Gần sang năm mới, ta không có ăn, Hi nhi, người không thấy ta đáng thương sao?" Giọng Quân Lan Phong thấp xuống, nhìn hắn thường ngày oai phong凛冽 lại làm ra vẻ đáng thương, Lạc Vân Hi không biết là nên cười hay là nên chửi.

"Ta đưa qua người nhiều bát canh gà như vậy, thì tối hôm nay, người để ta uống một hóp canh gà cũng không được sao?" Quân Lan Phong lại làm bộ tội nghiệp nói.

"Ta... ta nghĩ rằng, người đi Nhan phủ thì tốt hơn." Lạc Vân Hi khó khăn mở miệng.

Tuyết, không biết khi nào lại bắt đầu hạ xuống, chỗ hai người đứng là ở ngã ba ngoài Vân Các, tuyết càng lúc càng lớn, tung bay trên đầu, trên mặt, trên cổ hai người.

"Quên đi, ta đùa với người đó, đương nhiên là ta muốn về Trung Sơn vương phủ đón tết rồi." Quân Lan Phong thu lại ý cười, trầm giọng nói.

Lạc Vân Hi không nói, nhưng trong lòng có chút không vui.

Gương mặt đẹp trai của Quân Lan Phong ôn hòa lại: "Trở về đi, ở ngoài này quá lạnh, tuyết cũng rơi lớn hơn rồi." Nói rồi, hắn duỗi tay thay Lạc Vân Hi xóa đi bông tuyết trên tóc.

Lạc Vân Hi định nói rồi lại thôi, cuối cùng quay lưng bước đi.

Buổi chiều, Lạc Kính Văn mời nàng tới phòng khách dùng bữa cơm đoàn viên, liền bị nàng cự tuyệt, nàng cũng không muốn bị chuyện của Lạc Từ Tục ảnh hưởng đến tâm tình đón tết, khi trời tối, nàng choàng áo khoác, dắt xuống tuyết động đi ra ngoài phủ.

Cửa sau Lạc phủ, một bóng đen ngồi ở chóp tường, bên trong tuyết trắng xóa, lại giống như một cái tượng đá.

Đến gần, thấy rõ trên tất cả đầu quần áo người kia đều là tuyết trắng, Lạc Vân Hi không nói gì.

"Vân Vân, ta sắp chết rồi." Đoàn Mộc Ly không nhúc nhích mà nói.

"Lăn ra đây!" Lạc Vân Hi bật cười.

"Không nên nói chuyện với ta, ta đã chết." Hai mắt nhìn trời Đoàn Mộc Ly, mặt đầy ai oán.

"Sư huynh, người còn không xuống, thực sự sẽ bị lạnh chết!" Lạc Vân Hi có lòng tốt nhắc nhở, vòng qua hắn, nhanh chân đi ra hướng ngoài cửa tìm kiếm, một mặt đi, một mặt gọi: "Sư phụ ở đâu? Sư phụ?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153

Editor: thu thảo

Đoàn Mộc Ly thấy nàng không nhìn mình, đành phải từ trên tường nhảy xuống, giắt cánh tay ra, hít sâu một hơi, ra hiệu Lạc Vân Hi nhìn sau cửa xe ngựa màu xanh.

Lạc Vân Hi xóc màn xe, một cổ ấm áp vọt tới, hai gò má bị ánh lửa của một chậu than đốt trong xe chiếu tới càng làm nàng tươi tỉnh, nàng ngồi lên xe ngựa, duỗi đôi tay tới sưởi ấm.

Đoan Mộc Ly cũng tiến tới gần, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh lửa càng mỹ lệ, có một loại yếu điểm sai lệch, hần nhắc đôi mi thanh tú lên, bữu môi nói: "Ta sắp bị đông thành tượng đá."

"Ai bảo ngươi không lên xe ngựa, ngồi chờ ở trên tường làm gì?" Lạc Vân Hi bắt đầu dĩ cười nói.

"Đó chẳng phải là vì để có thể nhìn thấy ngươi trước sao?" Đoan Mộc Ly quả trách liếc xéo nàng một cái: "Trời đông giá lạnh, sư phụ sẽ không tới đâu, hần ở viện khác uống rượu, chúng ta tới lúc này, vừa đúng lúc ăn bữa cơm đoàn viên."

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, gò má dễ nhìn đỏ bừng như quả táo: "Ngươi không cần tiến cung sao?"

"Đã đi rồi, trong cung dùng cơm sớm, trở về còn có thể ăn bù một bữa nữa."

Hai người vừa nói, vừa đến biệt viện của Đoan Mộc Ly, trong khoảng thời gian này Lạc Vân Hi đã xem xong toàn bộ sách của nơi này rồi, nên nàng hết sức quen thuộc biệt viện này, sư đồ ba người ở đây đoàn viên, không thể tốt hơn nữa.

Sau khi xe ngựa của bọn hần đi xa, ở cửa sau Lạc phủ có một bóng dáng cao lớn đi ra.

Quân Lan Phong mặc áo dài màu tím, trên vai buộc áo khoác lông chồn, mái tóc đen như mực dùng mũ ngọc búi lại, sắc mặt lạnh lùng, nhìn phương hướng bọn họ rồi đi, môi mím thành một đường.

"Chủ tử." Cửu Sát lặng yên không một tiếng động hiện ra ở phía sau hần, lo âu kêu.

"Hả?"

Giọng của nam nhân trầm thấp, nghe như đang ẩn giấu đi một số tình cảm đè nén.

Cửu Sát cố lấy dũng khí nhắc nhở nói: "Chỗ Tĩnh Yên tiểu thư vẫn nên đi qua."

Quân Lan Phong chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhú mày một cái, nói "Ừm, đi thôi."

Ba người Lạc Vân Hi và Cửu Khúc Chi, Đoan Mộc Ly ở biệt viện ăn một bữa cơm giao thừa ấm áp, Cửu Khúc Chi liền đi ngủ say như chết.

"Sư phụ không gác đêm sao?" Lạc Vân Hi khó hiểu hỏi.

Nàng biết, ở trên Thiên Dạ, gác đêm giao thừa rồi gửi lời chúc phúc tốt đẹp nhất đứng đầu năm mới, cũng coi là quy củ rất quan trọng.

Đoan Mộc Ly uống chút rượu, gò má khí khái anh hùng ửng hồng hừng hực, vô cùng mê người, cũng không biết có hay không say, ánh mắt lại không có chút tinh táo nào, nửa nằm trên ghế Thái sư, mặc cho mái tóc màu đen rối tung trên bả vai, bảo thạch xâu chuỗi màu lam trước trán càng phát sáng rực rỡ, ợ rượu, nói: "Mặc kệ người, hàng năm đều như vậy. Ngược lại Vân Vân, năm nào cũng đều gác đêm sao?"

Trước đây, Lạc Vân Hi tất nhiên không cùng bọn hần cơm ăn giao thừa, đây là lần đầu tiên.

Lạc Vân Hi "ừ" ột tiếng.

Đoan Mộc Ly liếc nhìn sắc trời bên ngoài, phần môi tràn ra một tiếng thở dài như có như không: "Ta đưa ngươi trở về thôi, khí trời lạnh như vậy, đốt thêm vài chậu than, tránh bị đông hư mắt."

"Sư huynh, ngươi không ở đây ngủ một chút à?" Lạc Vân Hi hỏi.

"Không." Hần nheo đôi mắt đào hoa cháy hồng lại, liếc nhìn về hướng Lạc Vân Hi, lẩm bẩm nói: "Ta thực ra cũng là không tin cái này, chẳng qua, mấy năm trước đều canh giữ thay người khác, năm nay, sợ là không cần ta rồi phải không?"

Lạc Vân Hi nghe hần nửa tỉnh nửa say nói, trong lòng hơi động, thay người khác canh giữ sao? Người này sẽ là... cũng không biết suy đoán thế nào, lại bật thốt lên hỏi: "Là Đỗ Tĩnh Yên sao?"

Thân thể của nàng ta, chắc là không nên thức đêm.

Con người Đoan Mộc Ly đảo mấy vòng, trên khóe miệng treo một nụ cười nhạt, thái độ lười biếng nói: "Đúng" hần vội kéo tay Lạc Vân Hi, kéo nàng đến ghế bên cạnh ngồi.

Lạc Vân Hi thấy hần có chút say, cũng không lộn xộn.

"Ngươi từng hỏi ta, có phải thích nàng ấy không, biết nói thế nào đây? Yên nhi là cô nương có tấm lòng tốt, chúng ta quen biết nhau từ thuở nhỏ, lúc cuộc sống của ta bế tắc nhất, là nàng ấy an ủi và cổ vũ ta, ta mới có thể đứng lên, trong lòng ta cực kỳ cảm kích đối với nàng ấy, tiếc thay ta không có phúc khí cưới nàng ấy."

Đầu lưỡi Đoan Mộc Ly hơi lớn, hần thở hắt hắt một lúc, cười nói: "Vân Vân, ngươi nhìn sư huynh, uống chưa được mấy ly rượu đã say thành thế này, bình thường, đều thả mấy viên thuốc giải rượu trong rượu, hôm nay người một nhà chúng ta ở cùng một chỗ, đương nhiên phải chân ướt chân ráo lên sân

khẩu, xú lẫn đầu có tửu lượng thật là tốt quá đi."

"Tửu lượng của ngươi cũng không tệ." Lạc Vân Hi cười nói, trong lòng vẫn đang suy nghĩ câu: Yên nhi là cô nương có tấm lòng tốt, trong lòng nản đang lên chút bất an không tên.

"Ta cho rằng, các nữ hài tử đều như vậy, không ngờ, lại gặp phải ngươi." Đôi mắt Đoan Mộc Ly ngưng mắt nhìn chăm chăm Lạc Vân Hi, trong mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ như đốt than nổi lửa. Ta không biết nên hình dung ngươi như thế nào, nếu phải dùng một từ, thì từ đó chính là khác với tất cả mọi người."

"Sur huynh, ngươi uống say rồi." Lạc Vân Hi dừng câu chuyện của hắn lại.

Tửu lượng Đoan Mộc Ly khá tốt, nhưng so với nàng kiếp trước, thì thực sự là kém xa.

Kiếp trước, uống rượu cũng là kỹ năng cần có, mà kiếp này, nàng lại không muốn dính một chút rượu nào.

Đoan Mộc Ly cười nói: "Có chút say, nhưng còn chưa đến mức nói linh tinh."

Lạc Vân Hi im lặng một lát, hỏi: "Sur huynh, ngươi không tới Đồ phủ sao?"

"Nhan phủ." Hắn sửa lại nói: "Yên nhi vẫn đang ở Nhan phủ dưỡng bệnh, nàng ấy muốn năm nay tự mình gác đêm, còn mời Quân Lan Phong tới cùng, lại không gọi ta, ta đi xem nào nhiệt làm gì. Ta cũng không muốn đi, ta cùng sư muội gác đêm, cũng là chuyện tốt."

Lạc Vân Hi có chút thất thần.

Nàng nhớ tới ban ngày giả bộ đáng thương Quân Lan Phong, đòi ở Vân Các ăn chực cơm, mình không đồng ý, hắn lại nói đấy là nói đùa.

Bây giờ xem ra, hắn nói quả thật là nói đùa, Nhan phủ, mới đúng là nơi hắn nên đi.

"Đi thôi, chúng ta về Vân Các." Tay Đoan Mộc Ly đỡ ghế dựa đứng lên: "Ở đây thiếu đồ chống lạnh, sau nửa đêm sẽ rất lạnh, sư phụ chịu được, nhưng ngươi không thể chịu được."

"Sur huynh, ngươi ngủ đi, ta phải tới phủ thái tử." Lạc Vân Hi nói ra quyết định của mình.

"Phủ thái tử sao?" Sau khi Đoan Mộc Ly ngăn người, nói: "Đi tới với gác đêm với Tề trắc phi sao? Vân Vân không cần sư huynh nha?"

Hắn vừa nói, trên mặt vừa làm ra biểu tình vô cùng ủy khuất.

"Sur huynh, ta đã hẹn với Đình nhi rồi." Lạc Vân Hi có chút khó mở miệng.

"Vậy được rồi." Đoan Mộc Ly có chút mất mát, nhưng vẫn đứng dậy, gọi xe ngựa, đưa nàng tới phủ thái tử.

Đến cửa sau phủ thái tử, Lạc Vân Hi xuống xe ngựa, khăn choàng bằng lông hồ ly che kín trên cổ, tạm biệt Đoan Mộc Ly, vội vã vào phủ thái tử.

Một đường đèn đuốc sáng choan, đêm trừ tịch, tất cả đèn đuốc đều sáng, cho dù là trên đường nhỏ hẻo lánh cũng phải đốt đèn lồng lên.

Cách trăm thước, một bóng đen vội vàng tới đón, từ xa liền hỏi: "Là Lạc tiểu thư sao?"

"Là ta." Lạc Vân Hi biết, đây là Phiêu Bạt ám vệ của Tề Sính Đình, cười đáp.

"Trắc phi chờ ngươi trong viện." Miệng Phiêu Bạt lộ ý cười.

Hai người cùng đi đến nhà trong, ủng đi mưa giẫm trên đồng tuyết phát ra tiếng "sàn sạt", trong đêm yên tĩnh nghe được vô cùng rõ ràng.

Bỗng nhiên, phía trước truyền đến âm thanh kì lạ, một vệt bóng đen "xoạt" một cái lên đến đầu tường, cành cây rung động, tuyết từ chạc cây dồn dập rơi xuống.

"Ai?" Phiêu Bạt cảnh giác dừng bước lại, nắm chặt kiếm hỏi. Trả lời nàng ấy là một tiếng cười quái dị, trong bóng đêm nghe hết sức đáng sợ.

Phiêu Bạt nắm chặt chuôi kiếm, cao giọng hỏi lần nữa: "Là người hay là quỷ, thì cũng mau đi ra đi!"

"Không cần để ý tới hắn." Lạc Vân Hi thản nhiên nói, lấy kiếm trong tay phải Phiêu Bạt. "Đi theo ta."

Nàng không nhanh không chậm tiếp tục đi, Phiêu Bạt không có kiếm, lập tức đi theo phía sau nàng, nhỏ giọng nói: "Lạc tiểu thư, trả kiếm cho ta được không?"

Lạc Vân Hi thấy nàng ấy khẩn trương, bật cười, trả kiếm cho nàng ấy, trong nháy mắt Phiêu Bạt vừa tiếp nhận kiếm, một luồng gió mạnh thổi về hướng hai người.

Khẽ quát một tiếng, Lạc Vân Hi nắm chặt cổ tay Phiêu Bạt, mang theo nàng ấy lui thẳng về sau mười mấy bước, lạnh lùng quát: "Lăn ra đây!"

Tiếng bước chân "sàn sạt" càng ngày càng gần, một bóng dáng cao to cường tráng từ sau cây đi ra, mày khẽ nhướn lên, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, lại là Quân Lan Phong.

"Cửu Sát, đừng giả thần giả quỷ nữa, nhìn ngươi làm việc này, có chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được, bản Vương Thái cất nhắc ngươi thế nào đây."

Lạc Vân Hi nheo mắt nhìn lại, Cửu Sát thực bất đắc dĩ từ góc tối đi ra, nói: "Nếu như không phải bản lĩnh của Lạc tiểu thư cao cường, thuộc hạ cũng không cần làm tổn thương đến nha hoàn kia."

Cảm thấy trong tay hơi nặng, Lạc Vân Hi đưa mắt nhìn, vậy mà lại thấy Phiêu Bạt ngất, không biết Cửu Sát vừa rồi dùng thủ đoạn gì nữa.

"Ngươi tới làm cái gì?" Nàng có chút không vui hỏi.

Quân Lan Phong nhanh chân đi tới, ôm Phiêu Bạt khỏi tay nàng, tiện tay ném cho Cửu Sát: "Đỡ lấy!"

Cửu Sát tiếp nhận Phiêu Bạt xong, rất tự giác lui xuống.

"Đêm nay ăn cái gì đây?" Mắt Quân Lan Phong nhìn thẳng vào ánh mắt của cô gái.

Lạc Vân Hi nhìn về hướng khác, không đáp lại.

"Cửu Khúc Chi và Đoan Mộc Ly đều là người thích ăn, phòng chừng cũng sẽ không lạnh nhạt ngươi." Quân Lan Phong nhàn nhạt nói.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hắn: "Đến cùng ngươi phải bao nhiêu người theo dõi ta?"

"Một đôi." Quân Lan Phong chỉ hai mắt của mình.

"Tại sao ngươi không tới Nhan phủ? Đỗ Tình Yên chờ ngươi đó, ta cùng Đình nhi gác đêm, ngươi đừng đi theo." Lạc Vân Hi chuyển bước rồi đi, cổ tay lại bị Quân Lan Phong nắm chặt lại, kéo về.

"Ngươi cho rằng ta tìm ngươi, chỉ để nói với ngươi một câu đó thôi sao?" Quân Lan Phong lạnh lùng hỏi.

"Vậy ngươi muốn làm gì?"

"Ai nói ta muốn tới Nhan phủ? Đoan Mộc Ly nói phải không? Yên nhi ngủ, nàng ấy không gác đêm."

Lạc Vân Hi nhú mày: "Nàng ta ngủ, không cần gác đêm, nên ngươi đến tìm ta sao? Ta không phải món đồ chơi lúc nhàm chán cho ngươi!"

Quân Lan Phong ngạc nhiên, suýt nữa cắn đầu lưỡi mình, lực tay mạnh hơn, túm nàng vào trong lòng, trầm giọng nói: "Ngươi sao lại nghĩ như vậy chứ?"

"Buông ra!" Lạc Vân Hi nổi giận.

"Nàng gác đêm hay không, đều không có quan hệ gì với ta, ta muốn tới tìm ngươi, lẽ nào ngươi còn không rõ?" Quân Lan Phong khẽ thờ dãi.

"Ta cũng phải ngủ, nên không vui khi ngươi tới tìm ta." Lạc Vân Hi lạnh lùng nói.

"Ngươi muốn ngủ, cũng phải ngủ trong lòng ta." Quân Lan Phong thốt lên, lại sợ nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Ngươi ngủ, ta cũng ở cạnh ngươi."

Lạc Vân Hi bĩu môi, cắn cắn môi, nhưng giọng nói mềm nhũn: "Ta đã nói sẽ cùng Đình nhi gác đêm."

"Không cần ngươi gác cùng nàng ấy, Tàn thế tử ở chỗ nàng ấy, ngươi cũng muốn tới góp vui soa?" Quân Lan Phong nhàn nhạt nói.

Lạc Vân Hi suýt nữa kêu thành tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn, có chút khiếp sợ: "Ngươi cũng biết..."

Vậy mà hắn cũng biết quan hệ của Tề Sính Đình và Tàn thế tử.

Giọng Quân Lan Phong có chút lạnh lùng: "Mặc kệ trước đây thế nào bọn hắn, hiện tại, Tề Sính Đình là của trác phi thái tử, vào hoàng thất, nhưng đám hèn hạ cùng nam nhân, nói nhỏ, là mối tình không có khả năng, nói lớn, là hai nhà Tề Tàn bội phản hoàng thất!"

Lạc Vân Hi cau mày nói: "Cũng là do Tàn Bằng tương bợ, không có liên quan gì tới Đình nhi."

"Không liên quan sao? Nếu như Tề Sính Đình thật sự vô tâm, vì sao không sớm nói chuyện này cho Thái tử, còn để Tàn thế tử ba ngày hai bữa xông vào viện của mình đây?"

Hắn thực sự nói thật, mấy tháng gần đây, Tàn Bằng động một tý là lại đến tìm Tề Sính Đình.

"Chuyện như vậy, bản Vương Năng có thể mặc kệ sao?" Quân Lan Phong nói giống như tiếng sấm vang bên tai Lạc Vân Hi.

"Đình nhi sẽ không tiếp nhận Tàn Bằng!"

"Ngươi chắc chắn không?"

"Không thể, nhưng, ngươi cũng đừng làm tổn thương nàng ấy!" Lạc Vân Hi nhú mày lại.

Quân Lan Phong khẽ thở dài: "Nha đầu ngốc, nếu ta muốn làm nàng ấy tổn thương, còn có thể đợi cho tới hôm nay sao? Ngươi làm bạn với nàng ấy, ta cũng có chút lo lắng, chẳng qua, ngươi phải cảnh cáo nàng ấy, có một số việc, không thể làm."

Trong lòng Lạc Vân Hi rất phiền, trốn từ trong ngực hấn ra ngoài, Quân Lan Phong biết nàng sẽ không trốn đi nữa, cũng không ngăn cản.

"Thái tử cũng chẳng phải phu quân của nàng ấy, lẽ nào nàng ấy không thể tìm hạnh phúc của mình sao? Lập gia đình, thì sao chứ?"

"Gã cho Thái tử là nàng ấy tự nguyện, không ép buộc nàng ấy không phải sao?" Quân Lan Phong lạnh lùng nói.

"Mỗi thời một khác." Lạc Vân Hi tuy cảm thấy lúc đó Tề Sính Đình hơi xúc động rồi, nhưng sự việc đúng như Quân Lan Phong từng nói, không thể trách ai được.

"Đã gã cho Thái tử, thì nàng ấy phải làm tốt vị trí trắc phi của thái tử này, một khi có chuyện, cũng không chỉ liên lụy tới một mình nàng ấy, mà là cả Tề gia đều khó mà may mắn thoát khỏi!" Giọng Quân Lan Phong có chút nghiêm khắc.

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng: "Đừng nói nàng ấy, nói ngay ngươi thôi, ngươi không phải cũng có hôn ước, lại còn chuẩn bị từ hôn sao? Ngươi không sợ hai nhà Nhan Đồ chống lại sao?"

Quân Lan Phong thấy nàng kéo việc kia tới việc của mình, sắc mặt tối sầm lại, trầm giọng nói: "Hi nhi, vì ngươi, cái gì ta cũng đều đồng ý làm."

"Được rồi, đừng nói nữa!" Lạc Vân Hi không được tự nhiên thu tay về, nghĩ nếu thật sự Tàn Bằng ở chỗ Tề Sính Đình, thì nàng thật sự không nên tới, đến cùng bọn họ cũng có tình cảm nhiều năm như vậy.

"Chúng ta ra ngoài." Quân Lan Phong không nắm tay nàng, mà cởi áo gấm lông chồn của mình xuống, cứng rắn khoác lên bả vai của nàng, thuận thế ôm chặt eo nàng, nhún mũi chân, phi người lên, bay lên nóc nhà.

Lạc Vân Hi do dự một chút, không cự tuyệt nữa.

Thấy nữ tử an tĩnh, Quân Lan Phong nở nụ cười vui vẻ, chỉ vào từ đầu tới cuối con đường đầy tuyết nói với nàng: "Hi nhi, ngươi xem đi, đêm trừ tịch không có ai bên ngoài, cả đường đều yên tĩnh."

Lạc Vân Hi quét mắt nhìn đầu đường trống rỗng, "ừ" một tiếng: "Trời lạnh quá."

"Ngươi xem đi, cả nhà bọn họ đều gác đêm!" Quân Lan Phong cẩn thận dắt tay nàng, hai người đứng trên nóc nhà, nhưng nhìn thấy một gia đình, năm người già trẻ, đang ngồi ở phía sau cửa sổ nói cười vui vẻ.

"Thật hâm mộ họ." Lạc Vân Hi nhớ tới người nhà của nàng, lẩm bẩm nói.

"Chúng ta cũng trở về đi, cùng đốt pháo và ngồi gác đêm được không?" Quân Lan Phong đứng sau lưng nàng, ngửi mùi sữa thơm trên người cô gái, cảm giác hạnh phúc vọt tới từng trận, hấn có chút vàng đầu mắt hoa, trên mặt cười thành một đóa hoa.

Trở về ư? Lạc Vân Hi có chút không phản ứng kịp, đã bị Quân Lan Phong bế lên, hai người hòa vào phong tuyết trắng.

Ở ngoài biệt trang, đèn đuốc sáng choang, tiếng nói cười đánh vỡ đêm đông yên tĩnh.

Hai bóng người, một cường tráng một nhỏ bé, một cao một thấp, đi vào trong biệt trang, đứng phía trước nhà chính.

Quân Lan Phong giờ tay, đẩy cửa ra, Lạc Vân Hi bị đèn đuốc sáng ngời trong gian phòng đâm vào mắt làm mắt nhắm lại, ngược lại cực kỳ kinh ngạc. Trong gian nhà chính rộng lớn, có mấy nam nhân, Cửu Sát trở về sớm, đang kéo ba vị huynh đệ uống rượu đỏ xúc sắc, hai người đánh bài, hai người đang uống rượu, còn có mấy người ngồi thành một vòng vây quanh lửa than, thưởng thức bánh ngọt, lớn tiếng nói cười.

Tuy khắp nơi ồn ào mất trật tự, lại hết sức vui vẻ, trong đầu Lạc Vân Hi vậy mà ảm ảm.

"Đi vào thôi." Quân Lan Phong cẩn thận nhìn sắc mặt nàng, đóng cửa lại thay nàng.

"Vương gia, Lạc tiểu thư." Tất cả mọi người kêu một tiếng, nhưng không dậy nổi, cười ha hả.

"Các người tự chơi đi." Quân Lan Phong cười nói, dẫn Lạc Vân Hi vào nội đường, nội đường đốt hai chậu than đốt, đã để lên bàn nhỏ, bên cạnh có chút hoa quả bánh ngọt tuyệt đẹp, cửa sổ hướng hậu viện mở ra một chút, tuy có gió lạnh thổi vào, nhưng nhiệt độ trong phòng cũng không thấp.

"Hi nì, thích không?" Giọng Quân Lan Phong lán át tiếng cười vui bên ngoài.

Lạc Vân Hi cũng không nói gì, nhưng đuôi mắt đầy ý cười.

Thấy nàng như thế, gánh nặng trong lòng Quân Lan Phong liền được giải tỏa.

Gian ngoài, một âm vệ lặng lẽ hỏi: "Cửu Sát đại nhân, chúng ta diễn như thế nào?"

Cửu Sát đưa tay đập một cái vào trán hấn: "Xuyt, đây cũng không phải diễn, nhiều năm như vậy, thật vất vả mới náo nhiệt một lần, phải thả lỏng mà chơi thoả thuê! Và lại, Lạc tiểu thư thích náo nhiệt, chủ tử nhìn cũng vui vẻ."

"Cửu Sát!" Giọng Quân Lan Phong vang lên ở nội đường.

Cửu Sát lắc người, dời bước đến chỗ cửa, kêu lên: "Vương gia!"

"Còn pháo hoa nữa không? Gọi bọn hấn mang pháo hoa vào trong sân." Giọng nói vui sướng của Quân Lan Phong truyền ra.

"Vâng, tuân mệnh!" Thấy chủ tử cao hứng, tâm tình Cửu Sát cũng bay bổng, gọi một đám người, vội vàng vào trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154

Edior: thu thảo

Nhìn những người trẻ tuổi nhiệt tình chen chúc bên nhau, trong sân bay lên đủ mọi loại pháo hoa đầy màu sắc, nụ cười của Lạc Vân Hi càng ngày càng tinh khiết.

Tiếng nổ vang lán lán trên không trung, từng đóa từng pháo hoa bùng nổ rực rỡ trên bầu trời đêm yên tĩnh, những cánh hoa rực rỡ rơi xuống, cả khu vườn đắm chìm trong một trời mưa hoa.

Phurong xa, truyền đến tiếng trẻ con ồn ào, người nhà nông ở gần đồn dập chạy tới, thán phục thưởng thức pháo hoa khó gặp.

Ở trên Thiên Dạ, pháo hoa bị hạn chế rất chặt chẽ, ngày lễ ngày tết một số nhà quan được đốt pháo, nhưng nhà người thường sẽ không có phúc khí này.

Uống trà, thưởng thức bánh ngọt, mí mắt Lạc Vân Hi dần dần có chút không chống đỡ nổi, thân thể này không thể sánh được với trước đây, vô cùng thích ngủ, âm thanh bên ngoài những nam nhân kia la hét, liền trở thành khúc hát ru tốt nhất.

Nàng nhìn dung mạo Quân Lan Phong tinh tảo đối diện, nghi hoặc khó hiểu hỏi: "Người không mệt sao?"

Giọng của nàng chứa ừ rừ nồng đậm.

Quét mắt nhìn chân trời hiện ra ánh sáng, ánh mắt Quân Lan Phong vô cùng ôn hòa: "Không mệt, rất tinh tảo, người đi ngủ một chút đi."

Lạc Vân Hi thực sự không chịu nổi, gật đầu, nằm úp sấp trên bàn, đã chìm vào giấc ngủ thom ngọt.

Quân Lan Phong rón rén đóng cửa sổ, mang áo choàng ở trên thảm nhưng ghế dựa choang lên bà vai Lạc Vân Hi, nhanh chóng bao bọc lấy thân hình nhỏ xinh của nàng. Lạc Vân Hi nửa tỉnh nửa mê, ngoan ngoãn để hấn an bài, Quân Lan Phong thấy thế, đánh bạo ngồi vào bên người nàng, khẽ gọi một tiếng: "Hi nì."

"Ừm, đừng ầm ĩ ta." Lạc Vân Hi hàm hồ đáp.

Quân Lan Phong thăm dò thò tay ôm nàng lên trên đùi, Lạc Vân Hi nhăn mũi, áp vào lồng ngực của hấn, nam nhân thuận thế ôm nàng, đuôi mắt đều là ý cười thoả mãn.

Có thể là Lạc Vân Hi ngủ không thoải mái, theo bản năng di chuyển thân mình, tìm kiếm tư thế như thoải mái nhất, cuối cùng, nghiêng người ngồi, co hai chân lại, rúc ở trong lòng Quân Lan Phong, hai tay tự nhiên bắt lấy vạt áo trước ngực hấn, mắt nhắm chặt, có lẽ là đang nằm mơ!

Quân Lan Phong dựa vào trên tường, ngoài việc hôn mái tóc mềm mại của nàng, không dám làm một cử động nhỏ nào, thấy nàng ngủ an ổn, mới thở phào nhẹ nhõm, môi mông cong lên, càng không ngừng hôn nàng.

Sáng ngày thứ hai khi Lạc Vân Hi tỉnh lại, nàng đã nằm ở trong nhà kê, trên người đắp chăn lông mềm nhũn, cửa sổ hé mở một nửa, trước cửa sổ đốt hai

chậu than, để gió thổi khói đi chỉ giữ lại ấm áp.

"Hi nhi." Nàng hơi động, giọng Quân Lan Phong đã từ cạnh bàn truyền đến.

Lạc Vân Hi bò dậy, hai gò má hồng nhuận, nhìn Quân Lan Phong tinh thần tỉnh táo, ngạc nhiên nói: "Người cả đêm không ngủ sao?"

"Ngủ một lát rồi." Quân Lan Phong cười khanh khách đáp, không dao động chút nào, Lạc Vân Hi không thể không cảm thán, nam nhân này tinh lực thật dồi dào.

"Ta về phủ đây." Lạc Vân Hi xuống giường nói.

"Gấp cái gì?" Quân Lan Phong khẽ cười: "Ăn cơm xong rồi nói."

Ăn cơm, một câu thật đơn giản, nhưng thực tế bắt tay vào làm, cũng chẳng phải đơn giản như vậy.

Đồ ăn sáng ở biệt trang đặc biệt phong phú, chỉ là cháo cũng có ba loại để chọn, một bàn mười bảy, mười tám loại thức ăn, thật sự là so với cơm tất niên còn phong phú hơn.

Lạc Vân Hi vừa ngồi xuống, Quân Lan Phong đã bung chén nhỏ trước mặt nàng, cầm một quả trứng gà, bóc hết vỏ cho nàng, thả quả trứng gà trần trong bát, cười nói: "Mùng một cần phải ăn trứng gà."

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, tập tục ở đây, cùng hiện đại cũng khá giống nhau, nhưng về chi tiết lại có sự khác biệt, nhưng cơ bản là gần như nhau.

Hai người ngồi đối diện nhau dùng bữa, cửa đột nhiên bị đẩy ra, một bóng đen xen lẫn bạch tuyết lạnh đi vào, trầm giọng nói: "Gia, sáng sớm nay Tỉnh Yên tiểu thư mời người đi dùng bữa cùng nàng ấy, ngài cũng nên lên đường rồi chứ?"

Lạc Vân Hi lờm người tới, lại là Huyết Ưng.

Quân Lan Phong còn chưa mở miệng, Cửu Sát đã xông vào đây, không nói lời gì kéo Huyết Ưng ra ngoài, "ầm" một tiếng, đóng cửa lại.

Lạc Vân Hi lập tức chẳng còn khẩu vị, ăn vài miếng, nói: "Ta về đây."

Nội tâm Quân Lan Phong nặng nề, cũng không cản nàng lại, liền đưa nàng về Lạc phủ.

Đám người Lạc Kính Văn cũng không ở trong phủ, mùng một, hẳn cùng Đại phu nhân về Vinh gia, tuy hệ của hai nhà Lạc Vinh càng ngày càng không tốt, nhưng dưới chân thiên tử, vẫn phải tuân thủ lễ tiết.

Mấy ngày ngày Lạc gia đi tới những nhà thân thích, cũng không có chuyện gì để Lạc Vân Hi làm, nàng mừng rỡ vui vẻ, dạo rất nhiều lần quanh Lạc phủ. Mùng sáu, Lạc Nguyệt Kỳ về lại mặt.

Trắc phi của thái tử đến, tuy Lạc Kính Văn và Đại phu nhân chưa từng thật sự đặt trắc phi này trong mắt, nhưng quy củ không thể bỏ, trên dưới Lạc phủ, đến phòng khách đông đủ để nghênh tiếp trắc phi trở lại, Lạc Vân Hi cũng đi.

Ngũ di nương trải qua mùa đông này càng ngày càng tốt, béo trắng, đứng đầu đội ngũ, ý cười không che giấu nổi, nhưng mặt Đại di nương lại đầy tối tăm, từ đầu tới đuôi đều cúi đầu, mí mắt cũng chưa nhấc lên, Tam di nương đến đây, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đang niệm kinh.

Lạc Nguyệt Kỳ đến sau, nhìn tình hình ở Lạc gia, mặt hiện lên vẻ đắc ý, tự mình nâng Ngũ di nương dậy, cười nói: "Bên ngoài thời tiết lạnh lẽo, cha mẹ vào phòng khách đi!"

Một đoàn người vào phòng khách ngồi xuống, ánh mắt Lạc Nguyệt Kỳ quét qua, lông mày hơi nhíu: "Dao Tứ muội chưa trở về thăm viếng chứ?"

Nhắc tới Lạc Băng Linh, vốn dĩ không khí còn có chút vẻ vui mừng lập tức yên tĩnh lại, Đại phu nhân hừ lạnh nói: "Đại tỷ người nói nó viết thư rồi, có trở về hay không, là chuyện của nàng ta."

Lạc Vân Hi ngồi phía sau mọi người, nói là tới đón tiếp Lạc Nguyệt Kỳ, kỳ thực, nàng đang cầm một bàn bánh ngọt và trái cây đứng ở đằng sau bắt đầu ăn, vô cùng thích ý.

Chỉ có điều, có người rất quan tâm nàng, ngọn núi Lạc Phi Đình đang nói chột đâm thẳng tới, kêu lên: "Tam muội, người đang làm gì vậy?"

Nàng ta chọn thời gian vừa vặn, Lạc Vân Hi đang cho mấy hạt lạc vào trong miệng, còn chưa nuốt, ánh mắt cả đại sảnh đồng loạt nhìn tới.

Nàng hơi run, nhếch môi cười, mặt nhỏ nhắn xinh xắn lộ ra ý cười mê người, không nhanh không chậm ăn xong đậu phộng, cầm lấy khăn, ưu nhã lau chùi hai tay, nói: "Ta đang nghe các người nói chuyện thôi!"

Lạc Phi Đình che miệng cười rộ lên: "Ta còn tưởng rằng tam muội là tới ăn quả vật đó! Nhìn đó là đồ ăn vật đãi khách, nhưng cũng là điểm tâm có tiếng ở kinh đô, sắp bị tam muội ăn xong rồi, muốn phụ thân lấy thêm một đĩa đến hay không?"

Tuy nàng ta không biểu hiện ra ý mỉa mai, nhưng phần lớn người trong sảnh không có ý tốt cười rộ lên, chỉ có Lạc Nguyệt Kỳ không cười, như có điều

suy nghĩ nhìn về phía Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi thoải mái đứng lên, làm vẻ mặt vui mừng, hỏi: "Đại tỷ, người nói là ta có thể lấy thêm một ít nữa sao?"

Mặt Lạc Phi Đình hiện lên vẻ khinh bỉ, che giấu sau năm ngón tay, cười nói: "Có thể, phụ thân, đúng không? Gọi Lạc quản gia điểm tên những thứ này đưa đến Vân Các một chút thôi! Cái này, cũng chỉ tam muội muốn thôi."

Nàng ta nói, từng bước có chút lạnh thấu xương.

Lạc Vân Hi nhìn về phía Lạc Kính Văn, giọng nói chát chúa: "Vây Hi nhi cần phải thay nhóm nha đầu trong viện cảm ơn phụ thân rồi, phụ thân có thể thêm khen thưởng những thứ điểm tâm này cho các nàng, các nàng nhất định vô cùng cảm kích, đúng rồi, cũng muốn cảm ơn đại tỷ, chẳng qua đại tỷ, Lạc phụ chẳng phải chỉ có mỗi Vân Các đâu."

Nàng cười nhẹ như mây gió, cướp lời Lạc Phi Đình trước nói: "Phụ thân, ta nghĩ những người khác trong phủ chắc chắn cũng thích ăn những thứ này, ta muốn đưa một chút cho các phòng trong phủ, để trên dưới trong phủ đều có thể nếm thử mỹ vị kinh đô, mong phụ thân đáp ứng!" Lời này nói xong, sau khi trong đại sảnh im lặng nháy mắt, rất nhiều tiếng vỗ tay vang lên ở góc khuất.

Sắc mặt Lạc Phi Đình lập tức trở nên rất khó coi, tay phải nắm chặt, móng tay dài nhọn không tự chủ đâm vào trong da thịt.

Lạc Vân Hi tham ăn, nhất định sẽ bị coi như chuyện cười, nhưng nàng nói là khen thưởng cho nha đầu trong viện, lập tức, hình tượng của nàng đã hoàn toàn thay đổi, ngược lại lộ ra chuyện chính mình không hiểu chuyện, không biết thương người trong viện!

Bị Lạc Vân Hi chiếm lời nói trước, chiếm đầu gió, lại lấy lòng người toàn phủ, trong lòng Lạc Phi Đình vô cùng không thoải mái, nàng biết, phụ thân vì mặt mũi, cũng không thể từ chối ngay trước mặt nhiều hạ nhân như vậy.

Quả nhiên, Lạc Kính Văn gật đầu: "Lạc Ôn, người đi làm đi."

Lạc Vân Hi tự nhiên nói: "Ta sẽ đi giúp Lạc quản gia." Rồi liền cùng Lạc Ôn cùng đi ra khỏi phòng khách.

Tam di nương đứng ở cửa sảnh, nhìn bóng lưng nữ nhi ra ngoài, trong lòng buồn lòng lổ lổ không tên, gương mặt vì năm tháng mà tiêu tụy lại nở nụ cười thư thái.

Hi nhi ơi Hi nhi, tuy thay đổi rất lớn, nhưng như vậy, lại càng ngày càng giống người kia, tuy có điểm không tốt, nhưng cũng càng có khí chất danh môn khuê tú, càng để nàng yên tâm, cuối cùng cũng không có lỗi với người đó.

Nàng chọn thời điểm không ai chú ý, nhẹ bước ra khỏi phòng khách, đi về hướng Lạc Vân Hi đi.

Lúc này, ngoài đại sảnh truyền đến tiếng gã sai vật chạy, chạy như khói tới trước cửa phòng, bẩm báo nói: "Lão gia, phu nhân, Từ tiểu thư trở lại!"

Bước chân Tam di nương chưa kịp rồi đi dừng lại, mà lúc này, Lạc Vân Hi từ phía sau nàng đi ra, thấp giọng nói: "Nương, sao người cũng đi ra?"

Tam di nương vội vàng nắm chặt tay nàng, hiền hoà nói: "Trời lạnh, ta đi xem thử than trong phòng người có đủ dùng hay không."

Lạc Vân Hi cười.

Trong lúc hai người nói chuyện, một đoàn người mang theo gió bắc từ ngoài đi vào.

Lạc Băng Linh sao? Không biết nàng ta sống thế nào?

Thế mà, nữ tử xuất hiện trước mặt mọi người, vẫn đoạ nàng nhảy dựng.

Lạc Băng Linh mặc áo dài thêu hoa, búi tóc lên cao, đây là kiểu tóc sau khi trưởng thành hẳn mới búi, khiến cho thân mình nàng ta còn chưa trưởng thành đã sớm lộ ra vẻ thành thực như một người phụ nữ, thường thường, chỉ có nữ nhi của người ta sớm già, mới xuất hiện tình huống như thế.

Trong đầu Lạc Vân Hi, xẹt qua một chút thương hại nhàn nhạt.

Sắc mặt Lạc Băng Linh trắng bệch, nhìn đã thấy không khỏe, nhìn thì chính là kết quả của đồng sơn phấn, bông mắt rất lớn, vành mắt đen kinh người, những thứ này, sơn phấn cũng không thể che lấp được, trời mới biết sau tầng phấn trắng kia, làn da của nàng ta lòng leo đến mức nào!

Mặt nàng ta không hề có cảm xúc, chậm rãi đi tới, Lạc Vân Hi cảm thấy bên ngoài lạnh, cũng lôi Tam di nương vào phòng khách, đứng ngay góc cửa, nhìn thử Lạc Băng Linh đến là vì chuyện gì, nàng cũng không tin, Lạc Băng Linh dùng khuôn mặt này là để về thăm Lạc Kính Văn.

Từ di nương bị cưỡng chế đánh đuổi, đổi thành nàng là Lạc Băng Linh, cũng tuyệt đối không thể chung sống hòa bình cùng Lạc Kính Văn.

Sau khi Lạc Băng Linh đi vào, ánh mắt ngờ ngạc có chút chuyển động, nàng ta chớp mắt nhìn Lạc Nguyệt Kỳ, không nói tiếng nào, tiếp tục chậm rãi nhìn quét qua trong đại sảnh, đến khi trông thấy Lạc Vân Hi, con người của nàng ta không khống chế co rút lại một chút, nhanh chóng dời đi chỗ khác.

Lạc Vân Hi cũng trong ánh mắt của nàng ta thấy được ánh sáng phức tạp.

"Tứ tiểu thư trở lại, là bày sắc cho mọi người mặt sao?" Đại phu nhân cảm hận nhất không gì bằng Tứ Phòng, lúc này cười lạnh hỏi.

Lạc Băng Linh cũng không đáp lại nàng ta, trực tiếp nói với Lạc Kính Văn: "Nhan phủ, mời ngài sau ba ngày sau tới làm khách! Mang theo cả hai nữ nhi đi!"

Nàng ta nói xong, quay lưng bước đi, thái độ vô cùng cứng rắn, nay cả phụ thân, tỷ tỷ cũng chưa gọi.

Nàng ta đi rất lâu, người trong đại sảnh còn có chút chưa phục hồi tinh thần lại.

Lạc Vân Hi cũng đã trên đường đi về Vân Các, nàng và Tam di nương sóng vai bước đi, chân của hai người đều đi chậm.

"Hi nhi, lần trước ngươi đi Nhan phủ, nương e ngại xảy ra chuyện, lần này, không đi có được không?" Tam di nương thờ dãi.

"Không có chuyện gì." Lạc Vân Hi khẽ cười: "Nương, ta biết ngươi và Nhan phủ có chút liên quan, nhưng chuyện của trưởng bối các ngươi, không có liên quan gì với ta."

Bước chân Tam di nương run lên, thân mình có chút không khống chế được rút về phía mặt đất đầy tuyết, Lạc Vân Hi đưa tay, vững vàng đỡ lấy nàng ấy, ý cười nói khoe miệng có thêm một chút tim tòi nghiên cứu: "Nương..."

Nương cùng Nhan phủ liên quan không chỉ một chút phải không?

Nhưng nàng, để ý cũng chẳng phải việc này, mà là bộ dạng không tình nguyện của Lạc Băng Linh.

Không tình nguyện như vậy, nhưng còn đích thân trở lại nói, Nhan phủ mời bọn hắn tới làm khách. Nhan trình đã sớm rời khỏi Nhan phủ, Nhan phủ mở lời mời, sao lại thông qua bọn hắn? Không hợp lý!

Nói thì nói như thế, ba ngày, sau nàng vẫn theo Lạc Kính Văn, Đại phu nhân, Lạc Phi Đình tới Nhan phủ một chuyến.

Tiếp đãi bọn hắn là Nhan Dung Kiều, tuy đã xuất giá, nhưng nghiêm nhiên có thể giống như nữ chủ nhân của Nhan phủ gia.

Lạc Kính Văn lễ phép hỏi thăm Nhan Quốc Công có ở phủ hay không, Nhan Dung Kiều giản lược nói: "Đại ca nhị ca cùng phụ thân ra ngoài thăm bằng hữu, ta hẹn các ngài đến, là muốn nói, đến cùng đều là người một nhà, cũng phải liên lạc nhiều một chút."

Lạc Vân Hi nuốt nửa bật cười.

Liên lạc nhiều một chút, một câu nói liền mời cả nhà người khác tới cửa, đây là quyền lực bá đạo của thế gia sao? Bọn hắn muốn gặp người nào, không phải đến thăm, mà trực tiếp triệu kiến, gia tộc căn cơ không thăm hậu trong triều như Lạc gia, ai dám không nghe đây?

Lạc Kính Văn ngược lại thật sự vui vẻ, Đỗ phu nhân có thể nghĩ như vậy, đang chứng minh quan hệ thân thích của bọn hắn, cười ha hả nói: "Đúng là phải liên lạc một chút."

Lạc Vân Hi bắt dĩ bầu môi.

Lần trước, tuy nàng không trực tiếp chống đối Đỗ phu nhân, nhưng cũng là làm mất mặt mũi của nàng ta, nàng ta không ghi hận mình mới là lạ! Lần này mời nàng đến, rõ ràng là Hồng Môn yến!

Nhưng Lạc Phi Đình lại ngoan ngoãn phụ họa nói: "Có thể kết thân cùng hai nhà Nhan Đỗ, là vinh hạnh của Lạc phủ chúng ta."

Nhan Dung Kiều liếc nàng ta một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lạc đại tiểu thư chính là Lạc Hoàng tử phi, Lạc gia tuy nhỏ, nhưng cũng sinh ra phượng hoàng."

Mặt Lạc Phi Đình hiện lên vẻ đắc ý.

Nhưng Nhan Dung Kiều lại dội một chậu nước lạnh xuống: "Chẳng qua thế lực gia đình mới là quan trọng nhất, Lương quý phi cũng được tính là được sủng ái, nhưng hiện tại... Nếu như nàng ta có bối cảnh cái gia đình lớn, cũng sẽ không lưu lạc đến nước đó. Lòng người dễ thay đổi, cũng như mây bay gió thổi mà thôi."

Lạc Phi Đình nghe nàng ta nói chuyện Lương quý phi, hiểu được ý nàng ta, sắc mặt nhất thời khó coi, nhưng nàng ta không tiện nói gì, cũng chẳng nói ra được.

Xác thực, bối cảnh lớn mạnh là quan trọng nhất, ở trước mặt thế gia, nàng ta cũng chỉ đành cúi đầu, nhưng trong lòng vô cùng không phục.

Nàng ta tài mạo song toàn, lại có thủ đoạn, chỉ thiếu sót chỉ là không sinh ra trong thế gia, không có hậu trường hùng hồn chống đỡ như Đỗ Tĩnh Yên, tự mình đi mới có hôm nay, bằng không, cuộc đời của nàng ta sao lại khổ cực như thế?

Lạc Phi Đình càng nghĩ càng ảo não, bỗng nhiên, bên ngoài phòng vang lên một tiếng ho nhẹ, một nha hoàn đứng trước sảnh, chò trong phòng không có âm thanh, nàng ta mới lễ phép mở miệng nói: "Phu nhân, tiểu thư đến đây."

"Nhanh mau mời vào." Nhan Dung Kiều giật mình đứng lên, mình bị đẩy ra, mấy thị nữ ôm lấy Đỗ Tình Yên bước vào cửa.

Khi Lạc Vân Hi nghe nha hoàn bẩm báo, trong lòng xẹt qua một chút bất an không tên.

Thiếu nữ được thị nữ đỡ lấy, thân hình gầy gò, tóc đen buộc ở sau gáy, màu da hơi trắng nõn, thịt trên mặt cũng phồng lên, một đôi mắt trong sáng, cực kỳ hữu thần, nhưng bước chân còn có chút khó khăn.

"Nương." Nàng ta kêu, âm thanh ngọt ngào.

Nhan Dung Kiều tới, nâng nàng ta dậy ngồi vào chỗ, Lạc Kính Văn cười hỏi: "Thân mình Đỗ tiểu thư tốt hơn nhiều chưa?"

Ánh mắt Đỗ Tình Yên chuyển về hướng hắn, vô cùng hữu lễ cười nói: "Lạc bá bá, cảm ơn người đưa đồ bỏ tới cho ta, tốt hơn nhiều rồi."

Lạc Phi Đình cũng vội vàng hỏi han, Đỗ Tình Yên yếu ớt cười nói: "Vài năm không gặp, Lạc tiểu thư quả nhiên mỹ lệ như nghe đồn, không hổ là Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân."

Lạc Phi Đình nghe lời ấy, lại có chút xấu hổ.

Nhiều năm trước, tướng mạo và tài học của Đỗ Tình Yên đều ở trên mình, nàng ta chợt bị bệnh, trong lòng mình lại cảm thấy vô cùng may mắn, thậm chí cho từng nguyên rùa nàng ta không ít, có thể gặp lại nhau, nàng ta lại thành cái dạng này...

Thế nhưng, nếu như nàng ta tốt lên, sẽ đẹp hơn so với chính mình, thậm chí cướp đi vị trí của mình bây giờ, nghĩ đến chỗ này, lòng Lạc Phi Đình bắt đầu vận vẹo, cường chế đồ kị, cười nhạo nói: "Đỗ tiểu thư xuất thân danh môn, tài mạo vốn trên Đình nhi, danh hiệu Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân, hẳn là người mới phải."

Đỗ Tình Yên lắc đầu, ho nhẹ mấy tiếng, nhìn về phía Lạc Vân Hi, môi hé mở, định nói rồi lại thôi, ánh mắt bình tĩnh mà nhìn nàng, mà lại nhìn tới xuất thần.

Lúc Lạc Vân Hi làm "Đồ đệ Thần Y", cũng tiếp xúc nhiều với nàng ta, cho nên cũng không xa lạ gì đối với nàng ta, thân nhiên nói: "Thân thể Đỗ tiểu thư chưa tốt, cần nghỉ ngơi thật nhiều, trời đông giá lạnh, không thích hợp để ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155

Edior: thu thảo

Lạc Vân Hi nói, giống như đã đánh thức Đỗ Tình Yên, ánh mắt nàng ta khẽ nhúc nhích, con ngươi sâu thẳm lưu động ánh sáng phức tạp, nàng ta khẽ mỉm cười, hai gò má hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm sáng sủa.

"Đa tạ Lạc tiểu thư quan tâm ta, chỉ là nhiều năm như vậy cứ phải ở trong phòng, không thấy ánh mặt trời, người không hiểu được ta muốn ra ngoài như thế nào đâu." Nàng ta nói, rồi thở dài xa xăm.

Lạc Vân Hi không đáp lời nàng ta nữa.

Đỗ Tình Yên lại cảm thấy rất hứng thú với nàng, nói: "Trước đây đã nghe tên Lạc tiểu thư, chẳng qua hôm nay gặp mặt, cũng thấy khác hẳn với tin đồn, ta rất thích."

Lạc Vân Hi cười, vẫn không nói tiếp.

Rõ ràng Nhan Dung Kiều không vui khi thấy thái độ của nàng như vậy, hừ lạnh một tiếng: "Yên nhi, miệng Lạc tiểu thư rất lợi hại đó." Câu nói đầy vẻ châm chọc.

Đỗ Tình Yên vội nói: "Nương, chẳng phải là do chuyện của tiểu biểu ca sao? Vốn dĩ là tiểu biểu ca không đúng, Lạc tiểu thư mới vì muội muội mà giữ gìn lễ phải, ta cảm thấy rất kính phục, hơn nữa hiện tại đều là người một nhà, đừng nói xa lạ như vậy."

Nàng ta vội vã giải vây cho Lạc Vân Hi, trong lòng Lạc Phi Đình ngồi bên cạnh cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Với thân phận của Đỗ Tình Yên, cần gì phải giao hảo với Lạc Vân Hi? Nàng ta mới là tiểu thư con vợ cả của Lạc gia, lại bị coi như không khí! Trong lòng dâng lên vô số oán hận, mà món nợ này, đều tính trên đầu Lạc Vân Hi!

Nhan Dung Kiều nghe nữ nhi nói, không tỏ rõ ý kiến, nhưng vì thân thể của nữ nhi, nàng ta vẫn nhịn xuống không nói tiếp nữa.

Đỗ Tĩnh Yên cười đứng dậy: "Nương, người cùng Lạc đại nhân và Lạc phu nhân nói chuyện phiếm đi, ta mời Lạc tiểu thư tới hậu viện thưởng thức trà."

Nàng ta để thị nữ đỡ, đi tới trước mặt Lạc Vân Hi thì dừng lại: "Lạc tiểu thư, được không?"

Mấy người Nhan Dung Kiều và Lạc Kính Văn đều nhìn về Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi không tiện cự tuyệt, đành đứng lên, cười nhạt nói: "Vây cung kính không bằng tuân mệnh."

Một đoàn người ra khỏi phòng khách, dọc theo con đường, đi về hướng chủ viện Đỗ Tĩnh Yên ở.

Mấy ngày trước vừa có tuyết rơi xuống, tuyết đọng trong sân rất dày còn chưa tan hết, đường mòn được quét liên tục, nhưng tuyết trên những cành cây to vẫn không ngừng đổ xuống rào rào, tuyết vụn theo gió bay phấp phới, rất là rung động lòng người.

"Lạc tiểu thư thường làm gì nhiều vậy?" Đỗ Tĩnh Yên một mặt đi, một mặt nhẹ giọng hỏi.

"Ta chỉ ăn cơm và ngủ, những chuyện khác, đều không làm mấy." Lạc Vân Hi nghiêm trang đáp.

Đỗ Tĩnh Yên cười "xi" một tiếng, nói: "Ăn cơm cũng là một loại bản lĩnh, ta nằm ở trên giường bệnh vài năm, có lúc cơm cũng ăn được chút nào."

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, nghĩ thầm, từ ngoài nhìn vào, ngược lại Đỗ Tĩnh Yên này cũng là một người đẹp, chỉ là không biết bên ngoài và bên trong có giống nhau hay không thôi.

Giọng Đỗ Tĩnh Yên chuyển thành bi thương: "Ta từ con cung của trời mà trở thành bệnh nhân trên giường bệnh, mất đi rất nhiều, may mà, gia tộc không vứt bỏ ta, lại toàn tâm toàn ý yêu thương ta, để ta trưởng thành đến nay."

"Hai nhà Nhan Đỗ, thực sự hết sức quan tâm tình huống thân thể của Đỗ tiểu thư" Lạc Vân Hi nói ra cái nhìn của mình.

Đỗ Tĩnh Yên gật đầu: "Cửu cửu, ông ngoại đều tận tâm tận lực đối với ta, biểu ca, hẳn cũng vì chuyện của ta mà chạy ngược chạy xuôi, ta tuy bệnh, nhưng cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc."

Nàng ta nói xong, chớp mắt nhìn Lạc Vân Hi, tựa như chợt nhớ tới điều gì cười: "Biểu ca, chính là Trung Sơn Vương."

Nhắc tới cái tên này, khuôn mặt nhỏ của nàng ta không tự chủ được nổi lên hai rặng mây hồng.

Trong lòng Lạc Vân Hi như bị một khối đá lớn chặn, Đỗ Tĩnh Yên muốn gấp nàng, mục đích sợ rằng không phải chỉ đơn thuần như vậy. Từ việc nàng ta nói ra những lời ấy, có thể thấy, lần này là thăm dò.

Chẳng qua, nàng ăn ngay, nói thẳng, cũng không sợ cái gì, lúc này nở nụ cười như trước, nói: "Đỗ tiểu thư phúc phận thâm hậu, có quý nhân phi hộ, tương lai, chắc chắn cũng sẽ rất tốt đẹp."

Đỗ Tĩnh Yên cười nhẹ nói: "Tương lai thì ta cũng không biết, nữ nhân, cuối cùng đều phải rời khỏi nhà, gả cho người khác, mà nam nhân, thông thường cũng đều là tam thê tứ thiếp, không thể chỉ có một người, vậy thì còn có được bao nhiêu hạnh phúc đây!"

Nàng ta che miệng, ho nhẹ vài tiếng, nhìn cảnh quỳnh ngọc trước mắt, giọng nói cũng phai nhạt vài phần: "Tuy biểu ca từng nói, cũng không muốn nạp thiếp, nhưng với thân phận của hắn, sao ngăn cản được những nữ tử như thiếu thân lao đầu vào lửa đây?"

Nàng ta nói, cười mà buồn man mác, sắc mặt có chút nhợt nhạt đáng sợ, từ trong tay áo móc ra khăn trắng đặt ở trước mũi, ho một tiếng, lấy ra khăn, trên chiếc khăn trắng sạch sẽ có thêm chút tơ máu.

Lạc Vân Hi nhíu mày nói: "Đừng nghĩ nhiều như thế, mau về viện nghỉ ngơi đi!"

Bị ôm thế này, đúng là chịu tội.

"Ừm." Đỗ Tĩnh Yên trả lời một tiếng, hai người bước nhanh hơn, đi về hướng phía trước viện, Đỗ Tĩnh Yên ở không xa, cho nên nàng ta lựa chọn đi bộ.

"A!"

Đột nhiên, Lạc Vân Hi chỉ nghe phía sau có một tiếng thét kinh hãi, nàng lập tức quay đầu, đã nhìn thấy chân phải Đỗ Tĩnh Yên đạp lên một miếng băng mỏng, trực tiếp té xuống, nàng theo bản năng vươn tay phải ra, nhanh như chớp kéo lại, nắm chặt cánh tay trái Đỗ Tĩnh Yên, dùng lực nhấc lên, vậy mà thấy hoa mắt, Đỗ Tĩnh Yên vẫn ngã ngồi xuống mặt đất.

"Tiểu thư!" Mấy thị nữ đi theo phía xa sợ hãi kêu xông lên.

"Lạnh quá!" Đỗ Tĩnh Yên ngồi trên khối băng, đáng người càng thêm suy yếu tiều tụy, làm bầm một tiếng, co rúm bò dậy.

Tay phải Lạc Vân Hi còn nắm cổ tay trái Đỗ Tĩnh Yên, nàng đang muốn hỏi han, một thị nữ nổi giận nói: "Lạc tiểu thư, tiểu thư nhà ta thân thể không tốt, sao người không đỡ lấy nàng ấy? Chúng ta cho là người sẽ chiều cố tốt nàng ấy, cho nên yên lòng đi theo ở phía sau, đâu biết người vốn dĩ vô tâm! Việc

này nếu để quốc công biết, chúng ta đều phải gánh phạt nặng!"

Nàng ta không ngừng mà oán trách, đôi mi thanh tú của Đỗ Tình Yên trầm xuống, quát lên: "Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, không cần làm lớn chuyện lên như vậy!"

Thị nữ này mới không dám lên tiếng nữa.

Lạc Vân Hi không nói, nhắc chân phải lên, mũi giày vạch trên mặt đất mấy cái, quả nhiên, trên đất có một miếng băng mỏng, người không chú ý thực sự khó mà phát hiện.

Anh mắt nàng hơi trầm xuống, dứt khoát không đoán tâm tư người ta nữa, gọi mấy thị nữ cùng đưa Đỗ Tình Yên vào chủ phòng, vừa bố trí nàng ta ổn thỏa ở giường, cửa đã vang lên một loạt tiếng bước chân, Lạc Vân Hi tự giác lùi tới một góc trong gian nhà.

"Yên nhi, ngươi không có chuyện gì chứ?" Nhan Dung Kiều vén rèm xông tới, lao thẳng tới giường gỗ chạm trổ, mặt đầy lo lắng.

Lạc Kính Văn và Đại phu nhân, Lạc Phi Đình cũng tiến vào nhìn, im lặng không nói, để thể giới cho mẹ con Đỗ Tình Yên.

"Không có chuyện gì, nương, đừng lo lắng quá." Đỗ Tình Yên ôn nhu nói.

Mặt Nhan Dung Kiều giận, ái nữ bị thương, ánh mắt nàng tư phần hận bắn về phía Lạc Vân Hi: "Lạc tam tiểu thư ta biết ngươi đối với ta có bất mãn, nhưng cũng không thể vì thế mà làm tổn thương con gái của ta!"

"Nương, không phải nàng."

"Không phải nàng sao?" Nhan Dung Kiều hừ lạnh một tiếng: "Ta vừa tiến đến, liền nghe thấy lời nha đầu nói, lúc ấy bên cạnh ngươi chỉ có một người là Lạc Vân Hi, ngươi ngã chồng vó,, sao nàng không kéo ngươi một cái?"

Đỗ Tình Yên cười khổ: "Chuyện gấp phải tùy cơ ứng biến, đâu có phản ứng nhanh như vậy được!"

Lạc Vân Hi nghe Nhan Dung Kiều nói, trong lòng cũng hết sức khó chịu.

Đúng là Đỗ Tình Yên là ngã chồng vó, nhưng khi đó chẳng biết vì sao, nàng ta đi xuống phía sau mình, chờ lúc nàng ta bị trơn ngã, mình lại cứu cũng chậm. Nhưng nàng cũng không muốn giải thích cho Nhan Dung Kiều nghe, đối với Nhan Dung Kiều mà nói, giải thích chính là che giấu, bởi vì nàng không kịp đỡ lấy Đỗ Tình Yên mà ngã chồng vó, đây mới bức tường sắt ngăn cản sự thực.

Ánh mắt lờm lờm, liền thấy Đại phu nhân giúp đỡ Nhan Dung Kiều để Đỗ Tình Yên xoay mình, kiểm tra thương thế của nàng ta, mà Lạc Kính Văn, cũng biết ý mà lui đi ra ngoài.

"A..., xanh mét rồi!" Nhan Dung Kiều nhìn phía dưới Đỗ Tình Yên xanh tím, đau lòng nói: "Ông ngoại ngươi trở lại không biết sẽ nổi nóng thế nào nữa!"

"Không có chuyện gì, nương, không đau." Đỗ Tình Yên hiểu chuyện cười, không quên gửi cho Lạc Vân Hi một ánh mắt an ủi xin lỗi, nói với Nhan Dung Kiều: "Nương, ngươi cũng không thể bá đạo như vậy, Lạc tiểu thư cũng chẳng phải thần thánh, bên ngoài vốn trơn, nàng đâu kịp đỡ ta? Đừng trách nàng! Bằng không, nữ nhi sẽ áy náy đó."

"Được được, ngươi nói ít thôi." Nhan Dung Kiều đáp ứng.

Khóe môi Lạc Vân Hi khẽ nhếch, cái từ "hiểu ý" lần nữa hiện lên trong đầu.

Đây là hiểu ý sao?

Ý nghĩ vừa xong, trước cửa truyền đến tiếng thông báo: "Trung Sơn Vương đến, Nhị hoàng tử đến!"

Lạc Vân Hi ngẩng đầu, liền gặp hai bóng người một trắng một tím cùng nhau vào chủ phòng, chính là Quân Lan Phong và Đoan Mộc Ly.

Ánh sáng chợt khê hiện ra, dáng người Đoan Mộc Ly tuần tú đã nhảy đến trước giường, cau mày, giọng nói cực kỳ nguy hiểm hỏi: "Ngày tuyết rơi, ai bảo muội đi loạn trong sân? Nha hoàn và bọn sai vật để làm gì, không cố gắng coi chừng chủ tử sao?"

Hắn tức giận, gương mặt anh tuấn đã lạnh lẽo như băng, tuy bình thường cười vui vẻ đã quen, nhưng giờ khắc này, bọn hạ nhân vẫn cảm thấy thân hình khê run, hơi hoảng sợ.

Một nha hoàn vừa muốn mở miệng, Quân Lan Phong đã trầm giọng hỏi: "Lúc xảy ra chuyện, ai đứng cách Yên nhi gần nhất? Đi đường cũng không coi nhìn xuống đất sao?"

Hai người trong đều ở đó oán trách người khác, Lạc Vân Hi hơi nhú mày, lên tiếng nói: "Là ta."

Nàng vừa nói, vì trong chủ phòng nhiều người mà trở lên chật hẹp, tất cả đều nhìn về nàng.

Từ lúc Quân Lan Phong đi vào liền chú ý đến nàng, chỉ là không nghĩ tới mặt này, không khỏi có chút ngạc nhiên, mắt phượng sâu thẳm ngưng mắt nhìn

nàng.

"Lúc ấy, ta đứng ngay bên người Đỗ tiểu thư, quá tron, lúc nàng ngã chống vó, ta chưa kịp giúp một tay." Dung mạo Lạc Vân Hi lạnh lùng nói sự thật.

Đoan Mộc Ly cũng không nói gì, không ngờ lại là Lạc Vân Hi, vừa rồi lúc phát hỏa cũng không nghĩ nhiều, nhất thời có chút xấu hổ.

Quân Lan Phong cũng vậy, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nhưng Đỗ Tinh Yên cười nói: "Việc này không thể trách Lạc tiểu thư, chỉ có thể trách chính ta không cẩn thận."

Đoan Mộc Ly liền vội vàng nói: "Chuyện chủ yếu nhất của người bây giờ chính là chữa khỏi vết thương, không có chuyện gì thì đừng đi lại trong sân, đừng có chạy lung tung."

Đỗ Tinh Yên lè lưỡi với Lạc Vân Hi, nụ cười có chút nghịch ngợm.

Cơ trên mặt Lạc Vân Hi có chút cứng ngắc, nhẹ nhàng vừa kéo lên nụ cười, mặt mũi người này lớn quá rồi đó, té lộn mào một cái mà thôi, đã khiến cho nhiều người như vậy coi trọng, nàng quay đầu nói với Lạc Kính Văn: "Phụ thân, chúng ta cũng không quấy rầy Đỗ tiểu thư bôi thuốc, nên về thôi!"

Lạc Kính Văn "ừ" một tiếng, cùng người nhà từ biệt Nhan phủ mà về.

Quân Lan Phong không khống chế được mình, không nhịn được vụng trộm nhìn theo bóng lưng Lạc Vân Hi, bước chân nữ tử chậm chậm ra khỏi phòng, từng bước, chân như đập trên hoa sen, nhưng lại như là đập vào trong lòng hắn.

Đỗ Tinh Yên cảm nhận được không khí không đúng.

Thường ngày, xảy ra chuyện như vậy, mặc kệ thân phận có bao nhiêu cao quý, biểu ca và Ly ca ca cũng sẽ tìm mọi cách trách cứ đối với người kia một chút, nhưng lần này lại có chút ngoài ý muốn, hai nam nhân, dường như đối xử đặc biệt với Lạc Vân Hi.

Nàng ta nhẹ giọng hỏi Đoan Mộc Ly: "Ly ca ca, người biết Lạc Vân Hi sao?"

Tâm tư Đoan Mộc Ly đã bay xa, bị nàng ta kéo trở về, lỗ tai nóng lên, cười nói: "Biết, có quen biết."

"Nàng rất tốt phải không?" Đỗ Tinh Yên lại hỏi.

"Rất tốt." Đoan Mộc Ly kiên định nói.

"Vậy so với ta thì sao?" Đỗ Tinh Yên nửa đùa nửa thật hỏi.

Sau khi Đoan Mộc Ly ngẩn người, toàn bộ lực chú ý quay lại, hắn nhe răng cười, chột chỉ ngón tay về phía Quân Lan Phong: "Cái này phải hỏi hắn, tốt hay không tốt với người mà nói, ta nói thì có tác dụng gì?"

Mặt Đỗ Tinh Yên đỏ ửng, liếc mắt nhìn Quân Lan Phong, không nói lời nào.

Quân Lan Phong trầm giọng nói: "Bên ngoài gió lớn, người gần đây không nên đi ra ngoài, hãy ở trong phòng nghỉ ngơi, ta còn có việc chưa xử lý xong, ta đi trước đây." Đơn giản tránh được vấn đề của nàng ta.

Mặt Đỗ Tinh Yên hiện lên vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh đã cười ngọt ngào nói: "Các người đều đi làm việc đi, chính sự quan trọng hơn."

Hai người vừa đi, Đỗ Tinh Yên đã rơi vào trầm tư

Lạc Vân Hi bên này, từ sau khi rời khỏi đó, mấy lần Đỗ Tinh Yên mời, đều bị nàng uyển chuyển từ chối.

Bất giác liền đến mười năm tháng giêng, tết Nguyên Tiêu, ngày lễ truyền thống quan trọng đầu tiên sau giao thừa, từ trên xuống dưới Thiên Dạ Quốc đều vô cùng coi trọng.

Tuyết dần ngừng, trời quang mây tạnh, đầu đường cuối ngõ Dạ Đô đều tràn đầy không khí vui vẻ của năm mới, tết Nguyên Tiêu cũng là tết hoa đăng, cho nên các nhà treo đèn lồng lên rất sớm.

Lạc phủ ở nội thành, xung quanh đều là nhà quan, cho nên sáng sớm, Lạc Vân Hi đã bị tiến pháo xung quanh đánh thức.

Sau khi nàng rời giường, ngồi sưởi ấm trước chậu than lửa, hai tay Xuân Liễu mang hộp com đến, cười nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư, đồ ăn sáng đến đây."

Thoáng nhìn hộp com, trong lòng nàng rõ ràng, đây là bút tích của Quân Lan Phong.

"Được rồi, người đi ra ngoài đi." Lạc Vân Hi hơi nhíu mày, cầm hai hộp đựng thức ăn để trước bàn nhỏ, nhẹ nhàng mở ra hộp đựng thức ăn hơi nặng hơn kia.

Nắp hộp vừa mở, nàng đã ngẩn ngơ.

Trong hộp, một cái đèn sợi thỏ ngọc vàng lẳng lẳng nằm ở đó, dài khoảng 15 cm, rộng và cao khoảng 8 cm, tinh xảo khéo léo, sợi vàng xoắn ngọc bích, ánh sáng lung lẫy ôn hòa, có điểm phát sáng, thân thỏ điêu khắc cẩn thận, tỉ lệ vừa vặn, bụng vết sạch, có thể đốt một chiếc nến trong đó.

Lạc Vân Hi đặt đèn thỏ ngọc ở lòng bàn tay, nghịch một lúc lâu, vô cùng yêu thích, mắt thoảng nhìn, thấy bên trong hộp còn có một tờ giấy, nàng lấy ra, mở ra xem, buồn bực không thôi, trên giấy chỉ có một chấm mực đen, cũng không có chữ.

Người này...

Mở một hộp đựng thức ăn khác ra, một loạt hương vị xông vào mũi.

Vạch mở nắp chén, liền thấy trong chén đựng tám cái bánh trôi trắng tròn, Lạc Vân Hi cắn môi.

Tết Nguyên Tiêu, nhà ai không ăn bánh trôi chứ? Hắn lại đưa tới làm gì? Nghĩ là như vậy, nhưng khoe mắt của nàng cũng nhiều hơn mấy phần ý cười, lấy cái thìa, chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

Trời tối sớm, bắt giắc đến tận cuối giờ Thân, đầu đường Dạ Đô, trở thành hội hoa đăng, nhiều loại đèn lồng tranh nhau khoe sắc, giống như trang sức càng làm Dạ Đô càng thêm đẹp đẽ.

Đoan Mộc Kỳ là người đầu tiên xông vào Vân Các, muốn Lạc Vân Hi theo hắn du ngoạn trên đường phố. Đêm nay, hoàng đế hoàng hậu và các tướng lĩnh quân thần thả đèn ở cửa sông Tam Dương, cùng dân chúng chúc mừng ngày hội.

Lạc Vân Hi đang muốn trả lời, một giọng nói dễ nghe từ đầu tường truyền đến: "Thập nhị đệ, ta đã hẹn với Vân Vân rồi, ngươi không thể tranh với ta!"

Hai tay Đoan Mộc Ly chống ở chóp tường, trên cổ đeo một khối da hổ trắng, tóc đen theo gió bay vì vu, làm nổi bật trắng tròn trong đêm tối sau lưng hắn, trở thành một loại phong cảnh đẹp. Lạc Vân Hi hơi nhíu mày, quay đầu lại, quét mắt qua đèn thỏ ngọc treo dưới hiên, xoay người lại nói: "Cùng đi chứ!"

Nếu như không phải đêm nay đi ra, nàng sợ là vĩnh viễn không biết, Dạ Đô sẽ có nhiều người như vậy.

Đâu đâu cũng có bóng người, nơi thả đèn cũng toàn người là người, người đứng cạnh nhau, vai sát nhau, thờ cũng vô cùng khó khăn.

Ba người bỏ ngựa xe, bỏ lại thị vệ, đi vào dòng người mờ mịt, cách đó không xa, một đám người đang lớn tiếng kêu vui.

"Là Hóa Long! Nghe nói Trương ngự sử đêm nay nhận Hóa Long, quả nhiên đến đây, chúng ta đi xem một chút đi!" Đoan Mộc Kỳ hưng phấn kêu to, theo bản năng giữ chặt tay Lạc Vân Hi chạy tới.

Thế mà, hắn chỉ cảm thấy trên cổ tay đau xót, bị người ta đẩy ra, quay đầu nhìn lại, ở trước mắt là một gương mặt xa lạ, không thấy đâu Lạc Vân Hi và Đoan Mộc Ly.

Hắn nhíu mày, thầm nghĩ một tiếng, đành phải tìm về theo đường cũ.

Lạc Vân Hi bị Đoan Mộc Ly nắm chặt tay nhỏ, bị kéo về hướng khác, nàng vội hỏi: "Ngươi làm gì vậy? Đoan Mộc Kỳ đâu?"

Mắt Đoan Mộc Ly cong lên, cười nói: "Đừng để ý tới hắn, hắn theo chúng ta, thực sự rất phiền phức."

Lạc Vân Hi muốn nói điều gì, nhưng hắn liếc mắt ra xa, chỉ về chỗ Hóa Long nói: "Nhanh nhìn Ròng đi, bằng không sẽ chạy mất đó!"

Lạc Vân Hi đành phải cùng hắn chen qua, cả đường Đoan Mộc Ly luôn lách xô đẩy, tạo ra một con đường sống, hai người thành công đột phá vòng ngoài, đến tận bên trong, ở giữa là 13 con rồng phun ra lửa cháy hùng hục, lắc đầu quẫy đuôi, đã ở trước mắt.

Đoan Mộc Ly hứng thú say mê xem, luôn miệng khen hay, ánh mắt Lạc Vân Hi cũng không ở trên Hóa Long, mà xoay chuyển khắp nơi.

Này xoay một cái, thật đúng là nhìn thấy người quen đến.

Phía đối diện, trong tầng thứ tự hai của dòng người, Đoan Mộc Triết và Lạc Phi Đình đứng sừng sững, khuôn mặt hai người bị ánh lửa làm sáng lên, đỏ ngầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156

Edior: thu thảo

Đoan Mộc Triết đang tập trung tinh thần nhìn kỹ Hỏa Long, ánh mắt bỗng nhiên hơi động, cảm nhận được một tầm mắt quen thuộc, vèn vèn trong nháy mắt, hần cũng có thể nhạy bén cảm nhận được.

Đào mắt nhìn tới, chớp mắt, đã thấy Lạc Vân Hi đứng trong đám người trước mặt.

Ánh mắt Lạc Vân Hi cũng không lập tức tránh né, mà là đối mặt nhìn hần một cái, mới hờ hững dời đi chỗ khác.

Đoan Mộc Triết có chút ngơ ngác, Hi nhi...

Mới trước đây, bọn hần từng kết bạn chuồn ra khỏi cung, chỉ vì đầu đường tết Nguyên Tiêu ở Dạ Đô đủ mọi loại đèn nhiều màu sắc, cùng với đèn đuốc chói mắt, là đủ loại đồ chơi làm bằng đường do ông lão tóc bạc bán.

Hiện nay, bọn hần lớn lên càng có nhiều tự do, có thể tùy tâm đi chỗ muốn đi, nhưng hần, lại không thể đi cùng nàng, nữ nhân đứng bên cạnh hần, cũng chẳng phải nàng.

Trong lòng dâng lên nỗi chua xót không tên, thần sắc Đoan Mộc Triết hoảng hốt.

Đột nhiên, thiếu nữ đối diện bị một thân mình quen thuộc đến nhức mắt chặn lại, cả người Đoan Mộc Triết run lên, không thể tin được mà trừng to mắt.

Đoan Mộc Ly mặc áo bào trắng, tư thế oai hùng bùng bùng không biết từ đâu lên đến bên người Lạc Vân Hi, hơi cong eo, nói nhỏ bên tai nữ tử, dung mạo vui vẻ, chỉ là một cái quay mặt đã tuần mỹ vô cùng, dưới ngọn lửa ánh mắt nhấp nháy cực kỳ mơ hồ.

Vậy mà Đoan Mộc Ly lại đi cùng Hi nhi tới đây sao?

Tìm Đoan Mộc Triết trong phút chốc trầm vào đáy vực, một mảnh lạnh lẽo.

Quan hệ của Hi nhi và Đoan Mộc Ly, mỗi ngày một tốt, nhưng nàng có biết hay không, hần là nam nhân nàng đã từng cảm hận nhất, muốn đối phương chết nhất không phải sao?

Đoan Mộc Triết không khỏi cười khổ, cuộc đời này rốt cuộc là làm sao vậy?

Đoan Mộc Ly mở rộng lòng bàn tay tay phải, hi hi cười nói: "Vân Vân, ta vừa đi một vòng, nhỏ trộm được ba sợi râu rồng, nghe nói vật này để ở đầu giường sẽ tránh ma quỷ đến, ngươi cầm đi."

Lạc Vân Hi vỗ trán không nói gì, nàng thích náo nhiệt, cũng không nghĩ đến Đoan Mộc Ly so với nàng còn có thể tham gia trò vui hơn, tề nhặt đến đi rút râu rồng của người ta, còn tin cái này.

Nghĩ thì nghĩ, nàng không đành lòng đã kích việc Đoan Mộc Ly nhiệt tình, trịnh trọng nhận lấy, nói: "Không xem nữa, chúng ta đi nơi khác thôi, đừng bỏ lỡ phong cảnh đẹp mắt."

Đoan Mộc Ly không một tiếng động liếc mắt nhìn về hướng Đoan Mộc Triết cùng Lạc Phi Đình một cái, miệng cười nói: "Được, đi, chen ra ngoài!"

Sắc mặt Đoan Mộc Triết đen tối, nhìn Hỏa Long, tâm rối bời, cho nên cũng không chú ý tới Lạc Phi Đình bên cạnh có chút kỳ lạ.

Mặt nhỏ nhắn của nàng ta nhợt nhạt, nắm chặt khăn hoa lan cầm tay trong, dùng sức, cho nên đốt ngón tay trắng bệch, trong con ngươi dấy lên ngọn lửa oán hận.

Vốn dĩ, lúc đi ra ngoài trong lòng vui vẻ lắm, giờ khắc này, hứng thú của nàng ta, đều bị hai người vừa mới xuất hiện khuấy đảo hết rồi.

Trong biển người, Lạc Vân Hi đi theo Đoan Mộc Ly, dạo qua mấy con phố nổi danh nhất Dạ Đô, cả đường đều có thể thưởng thức đèn đuốc tinh xảo đẹp mắt, Đoan Mộc Ly mua một cái đèn lồng giấy hình con bướm đưa cho Lạc Vân Hi, cũng không đáng giá, nhưng thủ công cực kỳ tinh xảo, Lạc Vân Hi nhìn đã mê yêu.

Quà không phải ở giá trị, mà ở tấm lòng.

Đoan Mộc Ly thấy nàng yêu thích đồ chơi nhỏ, cả đường không ngừng mua, đến khi hai người không cầm được mới thôi, Lạc Vân Hi rất hài lòng, hai người vừa nói vừa cười đi cửa sông Tam Dương.

Trên mặt sông Tam Dương, trôi nổi vô số đèn hoa đăng, có hoa sen, hoa đào, hoa mai đủ loại hoa, trong lúc nhất thời, mặt nước trong trẻo nở đầy những đóa hoa rực rỡ, ánh sáng rực rỡ bốn phía, đẹp không sao tả xiết.

Vì hai người bọn hần nhìn đèn rồng, mua hoa đăng, xem tạp kỹ, nên tốc độ rất chậm, đã bỏ lỡ cảnh Đế hậu cùng thả đèn hoa, cảnh tượng cầu phúc cho Thiên Dạ.

Vô số đèn trên sông thuận theo tốc độ dòng chảy nước sông mà trôi xa, một chiếc thuyền hai tầng xa hoa từ gầm cầu bơi ra, thân thuyền điêu khắc hoa văn cừu thiên phi tiên, sóng nước đập dềnh, 27 chiếc đèn lồng ở trên thuyền chiếu rọi xuống cực kỳ hấp dẫn.

Lạc Vân Hi biết, thuyền này là của hoàng gia, hoàng gia có không ít thuyền lớn, lần trước ở hồ sen đã từng thấy mấy chiếc.

Quả nhiên, Đoan Mộc Ly thấp giọng nói: "Thấy du thuyền, Vân Vân, ta sợ là phải đi một chuyến."

Lạc Vân Hi gật đầu: "Người đi thôi, miễn cho hoàng thượng muốn tìm người lại không thấy."

"Người đi chung với ta." Đoan Mộc Ly lời kéo ống tay áo của nàng, không giải thích, dắt nàng, trực tiếp đi về hướng bờ sông.

Chờ lúc hai người đi tới, trên sông đã nhiều hơn không ít hình thuyền vừa và nhỏ, các quý phụ triều thần, có người theo Đế hậu chơi đùa trên thuyền lớn, có người đi thuyền nhỏ nhà mình, không xa không gần theo sát ở phía sau, Lạc Vân Hi thấy phụ thân Lạc Kính Văn cùng Đại phu nhân lên thuyền lớn, cho nên vừa lên thuyền, nàng liền có ý đi hướng ngược lại với bọn hắn.

Tối nay ra ngoài chơi, cũng không muốn bị một số người không quan trọng phá hủy tâm trạng.

Đoan Mộc Ly thuận theo nàng, từ sau cửa hông vào khoang, liếc nhìn đèn lầu hai sáng lên, hắn khẽ cười, nói: "Vân Vân tự mình chơi, cẩn thận đừng để rơi vào trong nước, lát nữa ta tới tìm người."

Lạc Vân Hi liếc xéo hắn một cái: "Tết lớn, đừng có nó những lời xui xẻo đó!"

Nụ cười của Đoan Mộc Ly thêm nồng đậm, mắt đào hoa cười ra nếp nhăn: "May mắn hay không may mắn, là do lòng người. Ta đi trước, muốn ăn cái gì, tùy tiện gọi người lấy, ai dám không lấy, ta tới thu thập hắn!"

Lạc Vân Hi cười gật đầu, tiễn hắn rời đi, mới xoay người ra khỏi khoang thuyền, đứng trên sàn tàu hóng gió.

Không thiếu quan to và quý phụ lên thuyền, phía sau thuyền tới âm thanh nói cười liên tiếp của các nàng, nàng dựa vào cột buồm rắn chắc, gió đêm thổi tới, cũng không cảm thấy lạnh.

Mà phần lớn người, vừa lên thuyền đã chen vào trong khoang sưởi ấm.

Trên bờ tiếng huyên náo càng ngày càng xa, Lạc Vân Hi biết, thuyền chạy, nàng đang muốn về khoang thuyền, chợt nghe đỉnh đầu thuyền đến giọng nói uyển chuyển: "Có chút gió thoáng cũng tốt."

Cửa sổ "kéo kẹt" một tiếng mở ra, một cái đầu thò ra, thì thấy khăn quàng tuyết hồ bao bọc thân hình gầy gò đứng hứng gió, lập tức kinh ngạc hỏi: "Là ai vậy? Không sợ lạnh sao?"

Giọng nói rõ ràng như thể vang lên phía trên, Lạc Vân Hi tự nhiên quay đầu lại, ngược nhìn lầu hai, Đỗ Tĩnh Yên sau cửa sổ tuôn ra một nụ cười khẽ.

"Lạc tiểu thư..." Đỗ Tĩnh Yên làm bầm một tiếng, biểu tình đại ra.

Môi mòng hồng nộn của nữ tử gọi lên nụ cười như có như không, độ cong không lớn không nhỏ, cùng độ cong khéo mắt hợp với nhau, ánh mắt nhấp nháy, ánh mắt sáng giống như hai ngôi sao sáng ngời nổi bật giữa màn đêm đen nhánh, trong phút chốc, một nụ cười khuynh thành, cũng chỉ đến như thế.

Thiếu nữ xinh đẹp, không phải ở tướng mạo của nàng, mà ở dáng người suy nhược mà tự tin không có gì sánh kịp! Đôi mắt như phát ra ánh sáng, đủ để có thể bề nghệ thiên hạ, miệt thị tất cả.

Thật lâu Đỗ Tĩnh Yên mới phục hồi lại tinh thần, sắc mặt có chút phức tạp, rồi sau đó khẽ mỉm cười, kêu lên: "Lạc tiểu thư, người lên đây, ở đây có điểm tâm."

Lạc Vân Hi nhàn nhạt nói: "Không cần, cảm ơn."

Nàng thậm chí có thể tưởng tượng, ở bên trong khoang thuyền kai còn có thể gặp phải ai.

Khó trách...

"Tĩnh Yên tiểu thư, Bách Hiểu Sanh đến đây." Một người trầm thấp đi tới nói.

"Ừm, người giúp ta đi gọi Lạc tiểu thư đi lên." Đỗ Tĩnh Yên sai bảo một tiếng rồi bỏ đi.

Ánh mắt người kia xẹt qua người Lạc Vân Hi, ôm ngực đứng trên cửa sổ, từ trên cao mà nhìn xuống, mặt lạnh lùng mang theo vẻ chế nhạo: "Lạc tam tiểu thư, không phải là người chợt dạ không dám lên đến đây chứ? Tĩnh Yên tiểu thư là người rất dễ chung sống, ta hy vọng, người không nên tổn thương nàng ấy."

Nói chuyện, chính là Huyết Ưng. Mái tóc dài đen nhánh bị gió trên sông thổi loạn, gương mặt cương nghị cứng rắn lạnh lùng, giống như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén, một đôi mắt ưng, chăm chú nhìn chằm chằm Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hắn, ý cười nơi khóe miệng hơi kéo lên, có chút châm biếm, cất bước vào khoang, "bach bach bach" lên cửa khoang lầu hai.

Trong khoang thuyền lầu một, không ít người nhìn nàng.

Lạc Vân Hi không cần tìm khoang Đỗ Tình Yên ở, bởi vì một lên lầu hai, đã nhìn thấy Huyết Ứng nhắc theo kiếm, đi ra ngoài khoang, mắt lom lom tập trung nhìn nàng.

Khoang sau này, trên khoang đều là phòng ngăn tương tự, bọn người hoàng đế hoàng hậu cũng đang đứng trước khoang, nơi đó có phòng khách có thể chứa đủ hơn trăm người.

Lạc Vân Hi đi qua, không có chút hoảng sợ nào, đến khi đến trước mặt hắn một thước thì dừng lại, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức có thể thấy rõ vết nhăn trên mặt đối phương.

"Huyết Ứng, ngươi có ý gì vậy? Ta vì sao phải chột dạ? Ta sao lại muốn làm Tình Yên tiểu thư tổn thương chứ?"

Nàng hỏi từng chữ, nói năng có khí phách, ý cười trên khóe miệng hoàn toàn không thu lại, mà là cười tươi hơn, đâm vào mắt Huyết Ứng.

"Trong lòng ngươi tự rõ!" Trong mắt Huyết Ứng hiện lên tức giận.

"Không hiểu, ta không rõ, tuyệt đối không hiểu!" Lạc Vân Hi không khách khí chút nào phản bác nói: "Ta lại không phải con giun trong bụng ngươi, làm sao ta biết ngươi đang suy nghĩ gì! Ngươi nghĩ cái gì không quan trọng, cũng đừng lôi ta vào!"

Đối mặt với nàng mạnh mẽ vô lễ, Huyết Ứng nắm chặt kiếm trong tay: "Lạc tam tiểu thư, nhớ kỹ thân phận của ngươi!"

Ánh mắt Lạc Vân Hi lạnh lùng nhìn chằm chằm cửa, mà không phải nhìn Huyết Ứng, đã như thế, người kia ngược lại cũng giữ được bình tĩnh.

Những chuyện xấu này, rốt cuộc là ai đưa tới cho ai đây?

Nàng đang muốn nói chuyện, cửa động một tiếng mở ra, Đỗ Tình mặc áo da cáo Yên được thị nữ đỡ, tiến lên một bước, tò mò hỏi: "Các ngươi nói cái gì đó?"

Mấy ngày không gặp, nàng ta đã tốt hơn nhiều, tiêu tụy đã giảm bớt, da thịt có chút ánh sáng lộng lẫy, đương nhiên, sắc mặt vẫn còn có chút nhợt nhạt, Lạc Vân Hi thoáng liếc nhìn.

Huyết Ứng nhìn thấy Đỗ Tình Yên như vậy, tất nhiên là không đành lòng nói cái gì có thể tạo thành kích thích với nàng ta, nỗ lực cười nói: "Không có gì."

Đỗ Tình Yên tìm tòi nghiên cứu như đánh giá hắn mấy lần, mới cười nói: "Bên ngoài lạnh, vào đi!"

Sau khi Lạc Vân Hi vào nhà, cũng không làm bộ, điểm tâm thị nữ đưa tới bàn, nàng liền cầm ăn, ánh mắt nhìn những người còn lại bên trong phòng.

Một thư sinh trắng nõn trẻ tuổi ngồi ở cạnh bàn nhỏ, đang cúi đầu, nhặt lên một quân cờ đen, đặt vào trên bàn cờ trước mặt, miệng nói: "Đỗ tiểu thư, tới phiên ngươi."

Đỗ Tình Yên xin lỗi cười với Lạc Vân Hi, nói: "Đây là Bách Hiểu Sanh có tiếng ở Dạ Đô, ta cùng hắn đánh xong ván cờ này trước đã."

Nàng ta ngồi vào đối diện người trẻ tuổi, lấy một quân trắng đặt xuống.

Nhưng trong lòng Lạc Vân Hi rất buồn bực, nàng vốn tưởng rằng người nam nhân ở trong phòng, dù sao, người của hắn cũng xuất hiện, lại không ngờ tới, hắn lại không ở đây! Nàng đi lên, cũng chẳng phải đến xem Đỗ Tình Yên cùng người khác chơi cờ vậy, chẳng qua là muốn đối chất vài câu cùng Huyết Ứng, giết nhuệ khí của hắn thôi!

Ăn mấy khối điểm tâm, nàng đứng lên nói: "Ta đi ra ngoài trước một chút."

Nói xong, cũng không chờ Đỗ Tình Yên đáp ứng, xoay người đi ra khỏi khoang, ngay cả chớp mắt, cũng không liếc Huyết Ứng.

Nàng vừa đi, Huyết Ứng đã oán trách nói: "Tình Yên tiểu thư, thanh danh Lạc Vân Hi này từ trước đến giờ đều không tốt, ngươi cần gì giao hảo cùng nàng? Làm mất thân phận của mình!"

Đỗ Tình Yên nhẹ nhàng cười nói: "Mỗi lần ngươi nhắc tới nàng đều là giọng điệu này."

Huyết Ứng cường chế chuyện kích động nào đó muốn nói ra xuống, hít sâu một hơi.

Hắn cũng không tin Lạc Vân Hi không quyến rũ chủ tử nhà mình, hắn nhận thức Vương gia tuy không lâu, nhưng cũng hiểu hắn không ít hơn Cửu Sát, gia là nam nhân có thể bị sắc đẹp mê hoặc sao? Nhất định là Lạc Vân Hi giờ trò!

Đỗ Tình Yên thấy hắn không nói lời nào, cũng không hỏi, tiếp tục cùng Bách Hiểu Sanh chơi cờ.

Chỉ đi mấy bước, Bách Hiểu Sanh nhưng ngẩng đầu lên, ánh mắt thanh đạm bắn về hướng Đỗ Tình Yên đối diện, nói: "Đỗ tiểu thư, tâm của ngươi loạn."

Đỗ Tình Yên sững sờ, hai gò má tái nhợt hơi đỏ ửng, Bách Hiểu Sanh đặt quân đen xuống trước mặt nàng ta, giọng nói hàm chứa vài phần không đáng: "Lạc tam tiểu thư, nguy trang thành phế vật nhiều năm như vậy, mặc dù thông minh, cũng không uy hiếp được vị trí đệ nhất tài nữ Thiên Dạ của Đỗ tiểu thư."

Đỗ Tình Yên cuồng lên: "Ta không phải có ý này."

Bách Hiểu Sanh nở nụ cười, hần cười, vẫn cứ rất thanh đạm: "Vậy để xuống đi, thiên kim thiếu thư cùng công chúa hoàng gia vĩnh viễn khác nhau rất lớn, nếu như nàng là thiên kim tiểu, thì người chính là công chúa hoàng gia. Nếu như nàng thức thời, thì sẽ không thể không nể mặt Đỗ tiểu thư."

Đỗ Tình Yên một lần nữa đặt xuống một con cờ, mặt đỏ lên: "Đừng nói như vậy, có người nghe được lại không hay."

Bách Hiểu Sanh lắc đầu, tiếp tục chơi cờ.

Ở ngoài khoang, Lạc Vân Hi không biết nói gì, khóe miệng chậm rãi gọi lên nụ cười lạnh lẽo.

Thiên kim tiểu thư? Công chúa hoàng gia? Thức thời sao? Tên Bách Hiểu Sanh này, tên như ý nghĩa, là người nắm giữ mọi tin tức thế sự, ở thời đại này, chính là bằng tin sống, hần vậy mà nói mình như vậy sao?

Nàng cũng không tức giận, chẳng qua là cảm thấy buồn cười, cũng không để trong lòng, đi dạo dưới khoang một chút, có ý nghe xem Tề Sính Đình có tới hay không.

Mấy ngày trước đây thấy nàng ấy, nói là về nhà mẹ đẻ ăn tết Nguyên Tiêu, không biết có cùng Tề phủ tới hay không.

Cẩn thận hỏi, biết được Tề phủ đêm nay cũng không tới, nàng mới an tâm, thấy Đoàn Mộc Ly vẫn còn xã giao, rẽ trái lượn phải, lại quay trở về gian phòng của Đỗ Tình Yên.

Bách Hiểu Sanh khinh bỉ nàng như vậy, nàng sẽ không nói cái gì, nhưng cũng không có nghĩa là, không coi rẻ hành động của hần.

Vừa đẩy cửa ra, ánh mắt "soàn soạt" bắn về phía nàng, Lạc Vân Hi sững sờ một hồi.

Đỗ Tình Yên vẫn cùng Bách Hiểu Sanh chơi cờ, bên cạnh nàng ta, trừ bỏ Huyết Ưng, lại thêm hai người.

Quân Lan Phong khoác áo lông chồn lên, áo ngoài cũng ấm, sắc mặt nghiêm nghị, thấy là nàng đẩy cửa, ánh mắt lạnh lẽo cũng nứt ra một khe hở kinh ngạc, thiếu một chút là từ trên ghế đứng lên, không dễ dàng mới kìm chế xúc động như vậy xuống.

Cửu Sát thấy thế, âm thầm kêu khổ.

Lạc Vân Hi chỉ là ngừng một chút, trấn định như thường đi tới.

"Lạc tiểu thư, bên ngoài không lạnh sao? Nhanh ngồi đi!" Đỗ Tình Yên thấy nàng trở lại, ý cười khóe miệng lập tức cứng đờ, lại lập tức cười sai thị nữ Bạch Chi bên cạnh dọn chỗ cho nàng.

Lạc Vân Hi ngồi xuống, rất nhanh quên mất sự xuất hiện của Quân Lan Phong và Cửu Sát, cảm trà nóng thị nữ bưng lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mở miệng: "Sao các người đánh cờ lâu thế?"

Đỗ Tình Yên cũng không nói gì, nhưng lại chọc phải Bách Hiểu Sanh.

Hần có tiếng cuồng cờ, việc khác còn nói được, phạm là dính đến chuyện đánh cờ, hần sẽ lộ ra tính tình chân thực.

"Lạc tiểu thư thật là đứng nói chuyện nên không đau eo! Ngây thơ!" Khuôn mặt trẻ tuổi của hần hiện ra vài phần tức giận.

Huyết Ưng thấy Bách Hiểu Sanh mở miệng quở trách Lạc Vân Hi, nhìn có chút hả hê nói: "Nào chỉ là ngây thơ, ta thấy chắc nàng không biết chơi cờ, mới có thể nói lời không có kiến thức như vậy!"

Quân Lan Phong không thích nghe hần nói vậy, lạnh lùng nói: "Huyết Ưng, lễ phép một chút."

"Ta không đủ lễ phép sao? Vương gia biết ta trước, phải hiểu tính tình của ta chứ." Huyết Ưng không nhịn được bác nói: "Hay là nói, Vương gia che chở Lạc tiểu thư phải không?"

Cửu Sát đầu óc "vù" một tiếng, lời nói này có thể nói trực tiếp sao, hần vội vã tiến lên, giữ chặt ống tay áo Huyết Ưng: "Đừng nói nữa!"

Huyết Ưng cũng biết hơi quá rồi, thế nhưng, hần cũng nhịn đã lâu.

Sắc mặt Quân Lan Phong không hề thay đổi, trầm giọng nói: "Người bốn vương dạy dỗ, ở bên ngoài không biết lễ phép, bốn vương cũng không nên quản sao? Hay là nói, chỉ cần đề ý, chính là bốn vương che chở người khác sao? Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nếu như điểm quy củ ấy người cũng không chịu nổi, vậy người mau đi đi! Bốn vương cũng không lưu người gây chuyện thị phi!"

Tiếng nói của hắn càng ngày càng nghiêm khắc, gần như là giận dữ hằm hằm.

Huyết Ưng tự biết đuối lý, làm thuộc hạ của Trung Sơn Vương, tại trường hợp này, thực sự không có chuyện để hắn nói, mặt đỏ lên không nói lời nào.

"Một hai nô tài không nghe lời, cũng không đáng để Vương gia nổi giận." Lạc Vân Hi nói theo sát suốt nữa làm Huyết Ưng tức hộc máu.

"Người nói ai là nô tài?" Hắn chất vấn.

Quân Lan Phong chặn đứng lời hắn nói: "Huyết Ưng, bây giờ người chính là nô tài!"

Huyết Ưng hít sâu mấy hơi, đứng vậy, hắn hiện tại chỉ là tên nô tài, không có tư cách cùng những chủ nhân tranh chấp!

Ánh mắt Lạc Vân Hi liếc về phía Bách Hiểu Sanh, cười nhẹ nhàng nói: "Quan là quan, dân là dân, từ xưa dân đều thấp hơn quan một bậc, không biết Bách Hiểu Sanh tiên sinh, người là quan, hay là dân vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157

Edior: thu thảo

Đổi mặt việc Lạc Vân Hi châm bẻm hỏi han, sắc mặt Bách Hiểu Sanh khê thay đổi, mặt đầy vân đạm phong rất nhanh đã khôi phục, nói: "Ta là dân, dân như nước, quan như thuyền, thuyền và nước gắn bó, ai cũng không bỏ được ai."

Lạc Vân Hi nhẹ nhàng cong môi, cười nói: "Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, người là muốn biểu đạt ý này phải không?"

Nàng vừa nói ra câu nói này, Bách Hiểu Sanh lập tức ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc, theo bản năng gật đầu: "Đúng vậy, chính là câu này! Hay cho câu nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, quá chính xác!"

Đỗ Tình Yên cũng hết sức kinh ngạc mà nhìn về phía Lạc Vân Hi, ánh mắt Quân Lan Phong càng sáng hơn, Hi nhi quả thật là không lên tiếng thì thôi, chỉ cần nói một tiếng là làm kinh người!

Lạc Vân Hi tiếp tục nói: "Nước tất nhiên có thể ảnh hưởng tới thuyền, nhưng, quan hệ của quan và dân lại không phải đơn giản như vậy. Nếu không có quan viên triều đình vào sinh ra tử, dân chúng nào có thể an cư lạc nghiệp sao? Cho nên, mọi người đồng ý cúi đầu dưới chân thiên tử, để có được che chở, từ thân phận địa vị mà nói, dân sẽ kém hơn một bậc, Bách Hiểu Sanh tiên sinh, người có đồng ý không?"

Nàng đến từ hiện đại, tất nhiên sẽ không tin loại lời lẽ sai trái phân biệt giai cấp này, chỉ có điều, Bách Hiểu Sanh có thể nói ra thiên kim tiểu thụ và công chúa hoàng thất, vậy nàng cũng dùng lời nói tương tự đáp lễ hắn.

Bách Hiểu Sanh cau mày.

Lạc Vân Hi tiếp tục nói: "Làm một người thường, tuy cũng có thể đến trường hợp này, giao hảo cùng quan lại quyền quý, chỉ có điều, chung quy lại hoàn toàn không dung hợp được, trong mắt người khác, chẳng qua là tôm tép nhãi nhép, để lúc nhân hạ thì chơi đùa mà thôi!"

Bách Hiểu Sanh nghe ra ý tứ mỉa mai trong lời của nàng, sắc mặt trầm xuống, gương mặt lạnh nhạt vốn nghiêm túc càng lộ ra vẻ nghiêm chỉnh, hắn đứng lên, vén trường bào màu xanh lên, tức giận nói: "Lạc tiểu thụ, người đang ám chỉ thân phận Bách mỗ đệ tiện, không nên xuất hiện ở đây sao?"

Lạc Vân Hi không hề động một chút nào, Đỗ Tình Yên vội vã đứng dậy, nhẹ nhàng nói: "Bách tiên sinh, không nên kích động, chúng ta cũng không nghĩ người như vậy."

"Người không nghĩ như vậy, có người sẽ nghĩ như vậy, ví dụ như ta." Lạc Vân Hi không hề che giấu việc nàng bất mãn đối với Bách Hiểu Sanh chút nào.

Mặt Bách Hiểu Sanh chợt thay đổi tái nhợt, nhẹ giọng nói: "Ai có thể so được với Lạc tiểu thụ thân phận cao quý đây! Chẳng qua chỉ là thứ nữ thôi!"

Lạc Vân Hi mỉm cười nhướng mi: "Đúng vậy, ta chẳng qua chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi, nhưng phụ thân ta lại là Thái úy, người cũng phải gọi ta một tiếng tiểu thụ. Ta cũng không cần cùng so đo cùng người khác, mọi người đều là người trong một vòng tròn, mà Bách tiên sinh đây, thì lại ở ngoài vòng tròn này, đây là sự thật không thể chối cãi, chớ trách ta nghĩ như vậy, khó bảo toàn đầy lòng người khác không cho rằng như thế."

Bách Hiểu Sanh quét mắt nhìn những người khác trong phòng, cường chế tức giận, phun một ngụm khí, lại cười.

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, văn nhân, quả nhiên có chút định lực.

Mặt Bách Hiểu Sanh tỏ vẻ không có vấn đề nói: "Không có việc gì! Ta không tính toán với nữ nhân, Tình Yên tiểu thư, chúng ta tiếp tục, không cần để ý tới người không có kiến thức."

"Ha ha." Lạc Vân Hi cười vài tiếng, bước đến trước bàn nhỏ, tiện tay nhặt lên một viên cờ đen, kẹp ở giữa ngón tay nghịch, từ từ đặt câu hỏi: "Bách tiên sinh, xem ra, ngươi là người có kiến thức thì phải?"

Bách Hiểu Sanh không để ý tới nàng.

Đỗ Tình Yên có chút lúng túng giảng hòa nói: "Lạc tiểu thư, Bách Hiểu Sanh nổi tiếng khắp kinh thành, rất nhiều chuyện hắn đều biết, cho nên mọi người gọi hắn Bách Hiểu Sanh. Hắn hiểu được rất nhiều."

Nói rồi, nàng ta quay đầu, nháy mắt với Quân Lan Phong, ánh mắt như nước, làm người thương tiếc.

Quân Lan Phong trầm ngâm một lát, nhưng không mở miệng, hắn hiểu tính khí Lạc Vân Hi, vào lúc này muốn ngăn cản nàng, nhất định sẽ bị nàng ghi hận lên người, cho nên làm bộ như không thấy Đỗ Tình Yên nháy mắt.

"Hiểu được rất nhiều sao?" Lạc Vân Hi cúi thấp đầu, đèn đuốc từ mái hiên từ trên rơi xuống, phác họa sau gáy nữ tử trắng nõn thon dài, lộ vẻ hương mây người Quân Lan Phong và Cửu Sát.

Màu da thiếu nữ lộ ra phần nõn trắng như tuyết, có thể thấy rõ lông tơ cùng mạch máu bên ngoài, ánh mắt Quân Lan Phong tối xuống, lòng hiện lên chút áp áp khác thường.

Ánh mắt Lạc Vân Hi vô tình hay cố ý xẹt qua ván cờ của bọn hắn, môi cong lên, trầm giọng hỏi ngược lại: "Bao gồm ván cờ lần này sao?"

Đỗ Tình Yên ngẩng đầu, đôi mắt Lạc Vân Hi đang nghiêng liếc xéo nàng ta, ánh mắt một vùng tối tăm, không thấy rõ chút ánh sáng nào, giống như hai cái lỗ xoáy màu đen, thâm sâu như muốn hút nàng ta vào, rồi lại như hai đầm băng đen tối lạnh lẽo, thấm ý lạnh của mùa đông.

Tim nàng ta hơi trầm xuống một cái, ánh mắt này, thần sắc này, quá mức bình tĩnh, càng để nàng ta nghĩ tới người nam nhân kia.

Ánh mắt, không kìm lòng được liếc nhìn Quân Lan Phong.

Nam nhân ngồi trên ghế dựa rộng rãi, nằm nghiêng lưng trên ghế dựa, tóc dài như mực, mắt phượng lợi hại, trong mắt hắn nhảy lên hai đám khói lửa mập mờ, nàng ta tương cũng không đoán ra tâm tư thâm trầm của hắn.

Ánh mắt hai người này, rõ ràng bất đồng, nhưng lại để Đỗ Tình Yên cảm nhận được khí thế vương giả ngự trị và cảm giác áp bách giống nhau khác thường ở hai người!

Đỗ Tình Yên khẽ gật đầu, sao có thể như thế? Quan thân biểu ca từ trước đến giờ đều đầy khí tức mạnh mẽ này, từ nhỏ đã cao quý hơn người khác, đáng vẻ cử chỉ đều mang uy nghiêm của cấp trên, thế nhưng Lạc Vân Hi sao lại có chứ?

Nhất định mình nhìn lầm rồi.

Vào lúc này, Lạc Vân Hi nhìn quân cờ màu đen trong tay, Bách Hiểu Sanh vẫn chưa để ý đến nàng, tự nhiên nhặt một quân cờ màu trắng tiếp theo.

Đỗ Tình Yên thấy Quân Lan Phong không nói lời nào, chỉ đành tự mở miệng: "Lạc tiểu thư, Bách Hiểu Sanh tinh thông thạo nhất chính là cờ vây, ngay cả ta cũng chưa từng thắng hắn."

Lạc Vân Hi không nói, ngón cái cùng ngón trỏ tay phải nắm quân cờ đen, bất chợt, lưu loát bỏ quân đen vào bàn cờ.

"Ngươi đánh phá cái gì?" Định lực của Bách Hiểu Sanh cho dù tốt, lúc này cũng không nhận được, tức giận hỏi.

"Một người không có kiến thức, muốn thỉnh giáo người có kiến thức và tài đánh cờ như ngươi rốt cuộc có bao nhiêu cao siêu." Lạc Vân Hi thân nhiên giải thích.

Bách Hiểu Sanh hít sâu một hơi, nắm một quân cờ trắng, mắt quét qua, rơi vào quân đen bên cạnh.

Tay Lạc Vân Hi trắng nõn và dài, lại thả một quân đen, nhưng cách quân đen vừa rồi rất xa.

Đỗ Tình Yên thật sự ngưng mắt nhìn ván cờ, mi tâm khẽ nhíu, Lạc Vân Hi thật sự là đang quấy rối sao? Xem phương pháp đánh cờ hỗn loạn này, có vẻ nàng vốn không biết chơi cờ!

Bách Hiểu Sanh cũng châm biếm nở một nụ cười: "Lạc tiểu thư vừa nói nhiều như vậy, cũng nên nghe một câu Bách mỗ nói. Tuy bản thân có người nhận là chủ tử, bách mỗ chỉ là một kẻ thư sinh, nhưng sự thông minh thì từ lúc sinh ra đã có, người ngu xuẩn, mãi mãi cũng là đàn độn, ngu xuẩn, ngờ ngác sống cả đời, chưa biết hết cõi đời này một lần!"

Hắn một mặt nói, một mặt hạ xuống quân cờ thứ năm.

Lạc Vân Hi không nói lời nào, trông mắt linh động hơi đổi, lộ ra ý cười đạt được, nhẹ nhàng thả xuống con cờ thứ sáu.

"Hả? Đây là phương pháp gì?" Bỗng nhiên Đỗ Tinh Yên giống như phát hiện ra đại lục mới kêu một tiếng, tròn tròn hai mắt, quan sát ván cờ trước mặt.

Dường như, hiện tại ván cờ lộ ra chút kỳ lạ.

Bách Hiểu Sanh dồn hoàn toàn lực chú ý, quan sát cẩn thận bàn cờ, bất chợt, sắc mặt trắng bệch, có chút không dám tin tưởng lắm lắm: "Sao lại như vậy?"

Quân Lan Phong cũng chăm chú nhìn chăm chăm bàn cờ, giật mình chớp mắt nhìn Lạc Vân Hi, trong giọng nói có một chút kích động khó mà che giấu: "Bàn cờ này vô cùng hoàn mỹ! Bên ngoài giáp công, liên tục tạo ra thành tuyến, dùng thế thành tuyến, vây quan trắng lại đến mức gió thổi cũng không lọt, quan trắng đã không có đường để lui, cho dù có đánh nữa, cũng vô dụng, thắng bại đã phân."

Hắn nói, khoe miệng nhếch lên nụ cười kiêu ngạo, phảng phất như quân cờ đen này chính là do hắn đánh, càng liên tiếp dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về hướng Lạc Vân Hi, càng nóng rực hơn trước. Hắn không nhìn lầm nha đầu này, quả như hắn suy nghĩ, không chỉ là thiên tư thông minh, lại can đảm can thận nữa.

Bách Hiểu Sanh bị mấy câu nói của Quân Lan Phong đánh thức, trong đầu càng là một mảnh trong vắt, nhưng hắn vẫn cứ như không tin nắm thật chặt góc bàn, hai mắt trừng lớn nhìn xu thế ván cờ.

Quân trắng bị quân đen vây nhốt, chỉ lưu lại một lỗ hổng, thế mà, tạo thành vòng ngoài vòng trong, thế nào cũng không đột phá được!

Hắn thua.

Sạch sẽ lưu loát.

Bách Hiểu Sanh cố gắng nhớ lại bước đi của Lạc Vân Hi vừa rồi, chợt phát hiện không có phương pháp gì dùng trong đó, thế mà, giữ vững tam quân, điều khiển bên ngoài ngàn dặm, bởi vậy có thể thấy được, tâm cơ nàng sâu đậm thế nào.

Hắn giờ mặt tái nhợt lên, có chút kính sợ mà liếc nhìn Lạc Vân Hi.

"Bách tiên sinh, sau này, không nên tùy tiện nói người khác không có kiến thức." Lạc Vân Hi thấy đáng về hắn bị đá kích, trong lòng rất thoải mái, không hề nhìn lại trong phòng yên tĩnh, không một người nói chuyện.

Bách Hiểu Sanh đứng dậy, động tác chậm chậm cứng đờ thu hồi bàn cờ, lúc trước khi đi, giọng chua chát hỏi: "Xin hỏi thuật đánh cờ của Lạc tiểu là do ai dạy?"

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười: "Tự học thành tài."

Nàng kiếp trước đã tinh thông cờ vây, đời này Lạc Vân Hi, lại được Tam di nương dốc lòng dạy dỗ và tự mình đổi mới, đọc nhiều sách đánh cờ, cho nên vừa nhìn thấy cờ vây, trong ký ức liên quan đến cờ cũng nổi lên từng chút.

Tự học thành tài... Bách Hiểu Sanh bị đá kích thương tích đầy mình, sắc mặt âm u, thở dài thật sâu, mặt tro tàn nghiêm túc, người lung lay sắp đổ đi ra khỏi khoang thuyền, bóng lưng vô cùng cô đơn.

Đỗ Tinh Yên dùng mắt đánh giá Lạc Vân Hi, kinh ngạc cảm thán không thôi, một chữ cũng chẳng nói ra được.

Liếc nhìn bên trong phòng, theo Bách Hiểu Sanh ra ngoài còn có Cửu Sát và mấy kẻ hạ nhân, chung quanh chỉ còn dư lại Quân Lan Phong cùng ba người các nàng lúc này, Lạc Vân Hi tạm biệt ra khỏi phòng.

Đỗ Tinh Yên cũng không gọi nàng, mà là quay lại, si ngốc nhìn bàn cờ, bàn cờ đã bị Bách Hiểu Sanh mang đi, nàng ta đã thấy, chỉ là tưởng tượng thế cuộc bàn cờ trong ký ức của mình.

Trong lúc lơ đãng quân trắng đã hoàn toàn bị phong sát! Dù cho nàng ta từ nhỏ được gọi là cầm kỳ thư họa, mọi thứ đều xuất sắc, cũng không kịp hiểu nữa phần tâm tư Lạc Vân Hi!

Trong lúc nhất thời aảng ta rơi vào trầm tư.

Lạc Vân Hi đi xuống lầu, ra sau khoang, lượn quanh sàn tàu một vòng, lúc đi tới trước cửa, đã đang gặp phải Đoan Mộc Ly khom lưng ra khỏi khoang thuyền.

Đoan Mộc Ly chớp mắt đã thấy nàng, lập tức vui vẻ vọt tới, kéo chặt cánh tay nàng nói nhỏ: "Bên trên có cái đèn hoa đăng lớn, là phụ hoàng lệnh cho thợ thủ công làm, chỉ dùng để thưởng thức, muốn đi xem thử hay không?"

Lạc Vân Hi ngửa đầu, trông thấy đèn đuốc chói mắt trong đại sảnh lầu hai, gật đầu: "Đi, đi mở rộng tầm mắt."

Hai người vào khoang trước, không để ý vô số ánh mắt nghi hoặc từ trong khoang thuyền bắn tới, đi thẳng lên lầu hai.

Phòng khách lầu hai rất trống trải, mấy chục người đứng hoặc ngồi, chính giữa đặt một chiếc hoa đăng to lớn, có chiều cao hơn một người, quanh thân khảm vô số bảo thạch mã não phi thủy, tạo thành hoa sen chín cánh, một tầng nổi tiếp một tầng, cánh hoa sen hồng khảm khắc trông rất sống động. Mỗi tầng đều điểm sáu cốc nền hồng to bằng cánh tay trẻ con, ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu ra sáng chói, mập mờ mê ly.

Đèn chiếu lên những tấm giấy đủ màu sắc, vài nam nữ trẻ tuổi đang đứng ở một bên, nhíu mày suy tư.

"Phía trên có mấy câu đồ đèn, cho người những người muốn tìm niềm vui đó." Hai người đứng trong góc tối, Đoan Mộc Ly bèn giải thích.

Thấy hoàng đế hoàng hậu cùng vài vị phu nhân và quan viên trong triều nói chuyện vui vẻ, dường như cũng không chú ý đến chuyện ở giữa, Lạc Vân Hi nâng đôi mi thanh tú lên, mắt lấp lánh ánh sáng, như hai ngôi sao, sáng lên trong bóng tối, trầm giọng nói: "Chúng ta đi qua đó xem thử."

Đoan Mộc Ly theo nàng, hai người đi rất nhanh tới trước hoa đăng cực lớn, hai gương mặt đẹp như tiên cũng bị ngọn đèn chiếu sáng, lập tức khiến không thiếu người ở bốn phía phòng khách thờ nhẹ.

"Nhị hoàng tử thật anh tuấn!"

"Nghe nói Nhị hoàng tử có tình ý với Lạc Vân Hi, lần trước từng cứu nàng tại Hoàng Tự, dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng chắc là sự thật."

"Kỳ thực bộ dạng Lạc Vân Hi cũng không tệ, hai người đứng cạnh nhau rất xứng đôi."

"Nàng có phải là phế vật hay không vậy?"

"Xuyt, cái từ thì đừng nói lung tung, lần trước ở Lương phủ, nàng đánh hai vợ chồng mới cưới cậu Lương gia chỉ còn nửa cái mạng thôi đó, người còn dám nói như vậy nữa!"

"Ta chỉ nghĩ ngờ thôi."

Lời xì xào bàn tán không ngừng từ bốn phía truyền đến, sắc mặt Đoan Mộc Triết đen tối đáng sợ, nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, ánh mắt phức tạp.

Lạc Vân Hi cũng không chú ý tới những lời đồn đại không có căn cứ này, chỉ tập chung quan sát những câu đồ dưới chiếc đèn, quét mắt qua một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên, những câu đồ đèn này, nàng đều đoán qua vô số lần ở hiện đại rồi.

Lạc Phi Đình cũng đứng ở phía đông của hoa đăng, chỉ vào một câu đồ, trong lòng có dự tính nói: "Hoa sen."

Đại thần bên cạnh kéo đồ đèn xuống, lật phía sau qua nhìn, lập tức cười tán thưởng: "Lạc tiểu thư thật thông minh!"

Lạc Phi Đình nhìn thấy Lạc Vân Hi cũng đến đây, cau mày, ánh mắt lập tức liếc về phía bên cạnh nàng, ngưng lại tại gương mặt Đoan Mộc Ly đang trầm xuống, đáy mắt xẹt qua ghen ghét, cổ ý lớn tiếng gọi nàng: "Tam muội, người cũng tới đoán một vài câu đồ đèn thử đi."

Giọng của nàng ta lập tức khiến không ít người từ bốn phía sôi nổi bàn tán, vừa thấy là Lạc Vân Hi muốn đoán đồ đèn, cũng không khỏi dừng trò chuyện, tò mò chú ý đến nàng.

Yên lặng như dòng nước trôi chậm rãi khuếch tán, không lâu lắm, trong khoang thuyền d rơi vào yên tĩnh hoàn toàn, tĩnh cờ truyền ra vài tiếng thì thầm, nhưng mơ hồ có tiếng kẻ tai nhau nói nhỏ.

Lạc Phi Đình một lòng muốn Lạc Vân Hi xấu mặt, tuy nàng ở Lương phủ thể hiện một bài thơ hay và chữ tốt, nhưng cũng không có nghĩa là nàng sẽ đoán được câu đồ đèn.

Sắc mặt Lạc Vân Hi thong dong, tuy dưới sự chú ý của tất cả mọi người, nhưng vẫn tự nhiên thanh thản, cười nhạt một cái nói: "Đại tỷ, như vậy đi, hai ta đồng thời đoán đèn, xem ai đoán được nhanh hơn, đoán được nhiều hơn."

Lạc Phi Đình thấy nàng vô cùng tự tin, không khỏi có chút do dự, chuyện của Lạc Vân Hi nàng ta không đoán ra được, thế nhưng, nếu như mình có một khả năng bị đánh bại nhỏ nhoi, vậy coi như thanh danh sẽ mất sạch.

Năm nay cuộc sống của nàng ta không thuận lợi, liên tục xảy ra vấn đề, ngay cả hôn sự với Đoan Mộc Triết cũng bị trục trặc, Lạc Vân Hi, đáng giá để nàng ta đánh cuộc không?

Trước khi nàng ta nghĩ ra chiến lược, hoàng đế đã cười vang nói: "Chú ý này không tồi, hai người các người đầu đoán đồ đèn đi."

Lạc Kính Văn ngồi gần hoàng đế lông mày cũng nhăn lại, hần đứng lên, cười nói: "Hoàng thượng, cái này không thể được, thanh danh Hi nhi tất cả mọi người đều biết, đừng để nàng bêu xấu ở đây." Nói rồi lại gọi: "Hi nhi, đừng làm mất mặt ta, đến chỗ ta ngồi đi."

Hoàng đế liếc mắt nhìn hần, giọng lên tay trái: "Từ từ đã!"

Ánh mắt của hần chậm rãi đảo qua khuôn mặt Lạc Vân Hi, trầm giọng nói: "Lạc Thái Úy, Lạc Vân Hi đoán hay không đoán được không quan trọng, trẫm cũng muốn thưởng thức một chút tài hoa của Đình nhi thôi!"

Lời này vừa nói ra, triều thần đều lên tiếng phụ họa.

Tất cả mọi người đều nói rằng là muốn thưởng thức tài hoa của Lạc Phi Đình, không bằng nói, là thích xem trò vui. Chuyện Lạc Vân Hi là phế vật, sớm đã cắm rễ trong lòng bọn hắn, cho nên bọn họ càng muốn chứng minh.

Trong lòng Lạc Kính Văn gào thét kêu khổ, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Phi Đình.

Lòng Lạc Phi Đình có chút hoảng loạn, ánh mắt phụ thân là có ý gì? Lễ nào hắn cũng không tin mình, mà tin Lạc Vân Hi soa? Nghĩ rằng mình nhất định sẽ thua sao? Lạc Vân Hi thấy mặt nàng ta hốt hoảng nhảy mắt ra dấu với Lạc Kính Văn, trên khóe miệng treo ý cười.

Nụ cười thoang qua này, không thể nghĩ ngờ là đã kích thích Lạc Phi Đình, nàng ta nghiêng răng hỏi: "Lạc Vân Hi, ngươi thực sự sẽ đoán đèn sao?"

Lạc Vân Hi cũng thấp giọng nói về: "Đại tỷ, cùng ta đoán, thua thiệt chỉ có ngươi. Nếu như ta thua, mọi người chẳng qua cho rằng ta là phế vật, tài nghệ không bằng người, ta không hề tổn thất cái gì; mà ngươi thua, ha ha, ngươi đoán mọi người sẽ nghĩ ngươi ra sao?"

Sắc mặt Lạc Phi Đình trắng bệch, vừa rồi thực sự nàng ta chỉ muốn thấy Lạc Vân Hi xấu mặt, không nghĩ nhiều như vậy, làm sao biết thuận miệng nói một câu, mà ngay cả hoàng đế cũng chú ý.

Lạc Vân Hi nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ câu đèn gần đây màu xanh, nhàn nhạt nói: "Từ chỗ này bắt đầu đi.

Lạc Phi Đình hít sâu mấy hơi, trầm nghĩ, nàng ta vẫn có cơ hội, Lạc Vân Hi, chưa hẳn thật sự có thể đoán được cái gì.

Trên giấy màu hồng viết một loạt chữ, những người tuổi trẻ kia cũng đã sớm không đoán nữa, vây ở sau lưng hai người, một người trong đó lớn tiếng đọc ra câu đố: "Trắng Nhiên vắng lện đi sứ đến bạc đầu, là tên bốn loại thuốc Đông y."

Lạc Phi Đình vừa muốn nghĩ, môi đỏ mọng của Lạc Vân Hi hơi động, đã thanh thúy nói ra đáp án: "Tô tử, tiền hồ, đương quy, cây cỏ bạc đầu."

Ai, nàng kiếp này học y đó!

Sắc mặt Lạc Phi Đình trắng nhợt, Lạc Vân Hi làm sao đoán nhanh như vậy?

Trong sảnh liên tiếp hít vang lên tiếng hít khí lạnh, có vị vẫn ngưỡng mộ thanh danh Lạc Phi Đình không khỏi lớn tiếng hỏi: "Tam tiểu thư, ngươi trước đây từng đoán câu đố này rồi sao? Đây là không công bằng!"

Lạc Vân Hi cũng không biết là ai nói vậy, cũng không hứng thú nhìn, trong lòng cười lạnh, không công bằng? Định nghĩa này nói ra cũng rất nhanh nha!

Một bên tay nàng, câu thang cửa sảnh tăng thêm mấy người, Quân Lan Phong cùng Đỗ Tình Yên và mấy hạ nhân đi vào phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158

Editor: thu thảo

Tin tức Lạc Vân Hi cùng Lạc Phi Đình đấu đoán đèn ở đây, chẳng mấy chốc, liền bị mọi người truyền khắp cả chiếc thuyền, cho nên, Quân Lan Phong ngay lập tức chạy tới khoang trước.

Trong đầu Đỗ Tình Yên còn đang vang vọng chuyện Lạc Vân Hi chơi cờ quyết đoán tự tin, nàng ta chần chờ bước vào phòng khách.

Sự xuất hiện của nàng ta, khiến trong khoang thuyền chốc lát náo loạn.

"Mau nhìn, kia không phải Thiên Dạ đệ nhất tài nữ Đỗ Tình Yên sao?"

"Đúng là nàng ấy! Vài năm không gặp, cũng sắp không nhận ra được, nhìn sắc mặt nàng ấy, xem ra vẫn bị bệnh."

"Ừm, nếu như không phải nàng ấy bị bệnh, tên tuổi Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân đâu đến phiên Lạc đại tiểu thư chứ?"

Tiếng nói nhỏ liên tiếp vang lên một lúc lâu mới dừng lại.

Hoàng hậu tự mình bước xuống, gọi Đỗ Tình Yên, khóe môi nhếch lên ý cười dịu dàng: "Chuẩn bị chỗ cho tài nữ cho ngồi, tỷ muội lạc gia đấu đoán đèn, ngươi làm trọng tài cho các nàng."

Hoàng hậu luôn cư xử giữ một khoảng cách, đối với các thiên kim tiểu thư cũng khá là nghiêm khắc, nhưng đối với Đỗ Tình Yên, lại nở nụ cười hiền hòa, cũng không có chút đáng về của quốc mẫu.

Nàng ta biết rõ thân phận của thiếu nữ trước mắt này, có thể nói là minh châu hai đại thế gia Nhan Đỗ nâng trong lòng bàn tay, lại là chính phi tương lai của Trung Sơn Vương, làm nàng ấy vui lòng, coi như lấy lòng ba đại thế gia!

Cung nữ nhanh tay nhanh chân bưng một cái ghế đặt ở trước hoa đăng, mời Đỗ Tình Yên ngồi xuống. Đỗ Tình Yên từ xa hướng về phía hoàng hậu nói cảm ơn, mới ngồi xuống.

Nếu phải ngày xưa, Lạc Phi Đình sẽ chú ý chuyện phát sinh bên này, nhưng hiện tại, âm thanh bên ngoài cũng không lọt vào tai nàng ta một câu nào, cái trán bóng loáng lấp lánh mồ hôi, hai tay nắm chặt khăn thơm, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đèn câu thứ hai: Mây tan trăng sáng bóng cây lộn xộn —— đoán một chữ.

"Tam tiểu thư từng đoán câu đố vừa rồi, như vậy không công bằng!" Sau khi người thanh niên kia bị việc hai người Quân Lan Phong tới quấy nhiễu, lần thứ hai lên tiếng.

Lạc Vân Hi trầm giọng nói: "Tài năng."

Những người khác đều có chút không hiểu gì, không biết nàng trả lời như vậy là có ý gì.

Chỉ có viên quan đứng bên câu đố đèn cười hi hi kéo câu đố thứ hai xuống, lớn tiếng nói: "Chúc mừng Lạc tam tiểu thư, đoán đúng rồi! Tiếp theo là câu thứ ba."

Mọi người sững sờ xong, lúc này mới phản ứng lại, Lạc Vân Hi đang nói đáp án câu đố đèn, đây có phải là quá nhanh không?

Suốt mặt Lạc Phi Đình rớt cục lặn xuống một giọt mồ hôi, rõ ràng là vào mùa đông, nhưng nàng ta lại cảm thấy cả người nóng rực, gắt gao cắn môi dưới. Không phải nàng ta không đoán ra, chỉ là chậm nửa nhịp thôi, không có thời gian suy nghĩ nhiều, ánh mắt chuyển về hướng câu đố đèn thứ ba.

Lạc Vân Hi thần nhiên đưa mắt nhìn về nơi nào đó trong đám người, cười dài một tiếng, thút thít đáp trả chuyện vị thanh niên kia nói lúc trước: "Trước đây đoán rồi thì không tính sao? Nếu như người tham gia kỳ thi, đề bài rơi vào phần văn chương ở nhà đã làm, cũng bị đánh không điểm sao?"

"Chuyện này, cái này không giống nhau, đó cũng là tự ta viết!" Tên thanh niên kia không ngờ câu hỏi của nàng sắc bén như thế, chột dạ, giọng nói rõ ràng yếu đi vài phần.

"Ta đoán câu đố, không phải tự mình đoán sao?" Lạc Vân Hi một mặt nói, một mặt chỉ vào câu đố đèn thứ ba nói: "Hối hận vì nguyện vọng cuối cùng chỉ làm được một nửa mà bỏ dở, lời đồn có ai lo lắng hay chỉ để bớt buồn, đây rõ ràng là hoa mai. Hối hận cuối cùng, là một chữ mỗi, bỏ giờ giữa chừng, là một chữ một, chính là mai."

Mọi người trợn mắt ngốc mồm, cũng không khỏi nhìn thử câu đố đèn, nhìn thử nàng, lại nhìn Lạc Phi Đình.

Chuyện này tại sao lại có gì đó sai sai thì phải?

Quan viên cũng kinh ngạc sọ hãi vô cùng, nhưng vẫn mỉm cười gỡ câu đố đèn xuống, khen: "Tam tiểu thư thật là thông tuệ!"

Lạc Phi Đình chợt cảm thấy mình không còn đất dụng thân, nhưng hiện tại chẳng phải thời điểm nàng ta ảo não, vẫn nên lập tức nhìn về phía câu đố đèn thứ tư.

Thanh niên nhướn người lên, lớn tiếng nói: "Ai biết Lạc tiểu thư trước đây đã đoán câu đố đèn này chưa, không phải là trực tiếp nhìn được câu trả lời rồi chứ?"

Trường hợp này, người trẻ tuổi tranh luận lẫn nhau, hoàng đế hoàng hậu đều vừa cười vừa nhìn, không ngăn cản, cho nên lá gan thanh niên kia lớn hơn một chút.

"Vậy sao ta biết người đi thi vẫn là dùng tài của mình, hay là lúc ở nhà, tìm tiên sinh viết giùm đây?" Lạc Vân Hi lạnh lẽo cười rặng rờ.

Mặt thanh niên lập tức đỏ, bằng tuổi của hắn, cũng đã thi qua kỳ thi của Thiên Dạ, mặc kệ thành tích ra sao, cũng là không thể để người khác chất vấn, không khỏi có chút phát cáu: "Lạc tiểu thư, người đọc sách, sẽ khinh thường làm loại việc này!"

Lạc Vân Hi lắc đầu nói: "Quan co chỉ một thành ngữ, đại tỷ còn chưa nghĩ ra sao?"

Lạc Phi Đình ngừng lại, bất chợt trong đầu chợt hiện ra ánh sáng, thấy ánh mắt nàng ta sáng ngời, Lạc Vân Hi mỉm cười mở miệng: "Trước sau như một."

"Người cướp đáp án của ta!" Lạc Phi Đình tức giận nói.

Lạc Vân Hi cười nhạt: "Đại tỷ là kích động gì chứ? Đáp án ở trong đầu của người, sao ta cướp đây? Ta chẳng qua đoán được nhanh hơn một chút mà thôi, bằng bản lĩnh của mình đó."

Lạc Phi Đình quýnh lên, nói vậy, song mặt lập tức đỏ như tía, quay đầu đến xem câu đố đèn thứ năm.

Kế tiếp, Lạc Vân Hi vẫn nhiều lần đoán được trước Lạc Phi Đình, làm cho mặt Lạc Phi Đình trắng bệch, tay chân lạnh lẽo.

Cả phòng khách yên tĩnh, mọi người đều như đang xem kịch, vẻ mặt trên mặt vô cùng khoa trương.

Đỗ Tình Yên ngồi ở trên ghế dựa, vừa mới rời đi, cũng nhìn rõ ràng nhất, những câu đố đèn kia, nàng ta vừa mới nghĩ được một manh mối, Lạc Vân Hi đã báo ra đáp án rất nhanh.

Nàng ta càng nghĩ tim càng lạnh, nếu như hôm nay đứng đối diện Lạc Vân Hi không phải Lạc Phi Đình, mà là bản thân nàng ta, sợ cũng chỉ có thể bị giày xéo!

Những câu đố đèn này, đối người ở đây mà nói, cũng chẳng phải khó nhất, mọi người cũng không phải đoán không được, chỉ có điều, nhưng không có thần tốc như Lạc Vân Hi vậy. Cho nên, ai nấy đều rất khiếp sợ.

"Hay!" Một lúc lâu sau, hoàng đế là người thứ nhất khen hay, bàn tay rộng mở vỗ nhẹ mấy lần: "Trọng thưởng cho Lạc gia!"

Lạc Vân Hi lập tức hành lễ cảm ơn, thì thấy Quân Lan Phong dựng thẳng ngón tay cái với mình, ý cười thuần túy, trong mắt tràn đầy tán thưởng, không keo kiệt chút nào.

Hoàng đế và Trung Sơn Vương đều dẫn đầu, những triều thần khác cũng không tiếc đắc tội Lạc Phi Đình, một loạt tiếng vỗ tay mãnh liệt vang lên.

Năng lực chịu đựng trong lòng Lạc Phi Đình cho dù tốt, cũng chịu không nổi khuất nhục như vậy, nàng ta che mặt, quay đầu chạy xuống khoang thuyền.

Hoàng đế hơi nhíu mày, Lạc đại tiểu thư này, thật sự không nén nổi tức giận, không hề có phong thái của thiên kim đại tiểu thư.

Con người Đoan Mộc Triết kinh diễm dần dần bình thường trở lại, Hi nhi thông minh, hẳn đã sớm biết, thế nhưng, nhưng nàng lại chưa bao giờ quang minh chánh đại biểu diễn thế này, trong tích tắc đấy, hẳn phát giác khoảng cách của hai người càng ngày càng xa, không kịp nghĩ nhiều, hẳn đuổi theo Lạc Phi Đình xuống lầu.

Lúc này Lạc Vân Hi mới nhìn về phía tên thanh niên thay Lạc Phi Đình nói chuyện, là công tử có công danh, có được mắt sáng mi dài, mặt đầy ngạo khí.

Nàng cười nói: "Vị công tử này, người nói người đọc sách không đáng làm loại việc này, thế nhưng, ai biết người có phải đi học cho giỏi không chứ? Người nói ta đã đoán những câu đố này, nên đã đoán lại, ta làm sao biết, người đang đi thi, có đúng phải đề thi tiên sinh dạy người từng viết hay không chứ?"

Lời này thế so với vừa rồi còn trực tiếp hơn nhiều.

Thanh niên thấy hoàng đế và Trung Sơn Vương đều dẫn đầu tán thưởng, lập tức cảm giác mình có phần lộ liễu, mặt gấp đến đỏ bừng, trách mắng: "Ta học ra sao, trong lòng mọi người đều biết, không phải mấy câu nói câu người có thể bôi đen!"

Con người Lạc Vân Hi lộ vẻ xem thường: "Rõ ràng là người bôi đen ta trước, bị ta nói toạc ra, giờ khác này lại liều mạng bảo vệ mình, thật là —— ích kỷ! Ta đoán ta câu đố, cũng là bằng tài học thực sự, nhưng người đến vùng tay múa chân, nói rất êm tai là hoài nghi ta dối trá, nói khó nghe hơn, đó chính là người đồ kị, muốn kiếm có!"

Thanh niên hốt hoảng nói: "Ta đồ kị người cái gì!"

"Cái này cũng rất khó nói, những câu đố đèn này có thể chính người không đoán ra được, nhìn ta đoán nhanh như vậy, khó đảm bảo người không sinh lòng đố kỵ tài năng với ta. Chỉ có điều, một đại nam nhân, đồ kị với một tiểu nữ tử, lòng dạ thật đúng là chật hẹp, nam nhân như người, tương lai cũng sẽ không có tác phẩm lớn nào được." Lạc Vân Hi có ý nói rất khoa trương.

Ngay trước đương kim thánh thượng và toàn bộ triều đình cùng mọi người, thanh niên bị Lạc Vân Hi nói tới không còn gì để nói, mặt mũi đều mất hết, xoay người một cái, hẳn nói: "Dù người đoán nhanh như vậy, nhưng tên tuổi Thiên Dạ đệ nhất tài nữ vẫn là Đỗ Tình Yên tiểu thư!"

Sắc mặt Đỗ Tình Yên sợ hãi nói: "Công tử, người quá khen, Lạc tiểu thư có tài hơn ta."

Lạc Vân Hi khẽ cười: "Thiên Dạ đệ nhất tài nữ, tất nhiên là Đỗ tiểu thư, ta cũng không muốn giành với nàng ta, còn người đó, không vui khi thấy Thiên Dạ có thêm một người tài sao? Lòng ghen tị quá nặng, khó có thành tựu!"

Một mặt nàng cười, một mặt lùi về phía sau Lạc Kính Văn.

Gương mặt thanh niên tức giận đến đỏ bừng lên, còn muốn nói tiếp, Quân Lan Phong đã lạnh giọng hét: "Khương Hào! Còn chưa nói đủ sao? Tính ghen ghét người tài của người nặng như vậy, ngay cả nữ tử cũng có thể đố kỵ được ư? Hoàng thượng đúng là nhìn lầm người rồi!"

Khương Hào nghe được Trung Sơn Vương cũng nói như vậy, trong đầu "vù" một tiếng, sắc mặt trắng nhợt, thân mình lung lay như sắp đổ, thật vất vả mới giữ vững thân hình, chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Hắn biết rõ con đường của sĩ tử gian nan, cha mình tuy là quan viên tứ phẩm, nhưng mình cũng chẳng phải đứa con được sủng ái nhất, nếu muốn có công danh cao, vốn gian nan, hôm nay ở hội đèn lồng này, mà bị người phía trên kết luận là người có "lòng đố kỵ nặng" mà trở về thì coi như xong, hẳn vừa

hận vừa sợ, cả người lạnh như băng.

Vốn chỉ muốn giúp cho Lạc Phi Đình giữ chút mặt mũi, thay nàng ấy tranh thủ chút thời gian, không ngờ, chính mình cũng bị đập ngã! Lạc Vân Hi, nhìn từ bề ngoài nhu nhược không chỗ nương tựa, kì thực, là nhân vật lợi hại, mấy câu nói liền bức hấn đến góc khuất, hủy hình tượng của hấn, thực là lợi hại!

Hấn lùi về chỗ ngồi, ngẩng đầu, hung ác trừng mắt nhìn Lạc Vân Hi một cái.

Nhưng Lạc Vân Hi không để ý chút nào, lộ ra một cái cười đắc ý về hướng hấn, đáng đáp kia, khác nào cười nhạo hấn bẽ đá tự đập vào chân mình.

Đỗ Tình Yên ngồi bên cạnh hoàng hậu, ánh mắt không dời khỏi Lạc Vân Hi, vốn dĩ nàng ta chỉ nghĩ Lạc Vân Hi là tiểu cô nương có bộ dạng xinh đẹp một chút thôi, hôm nay lại thấy, vốn không phải như vậy.

Một cổ cảm giác áp bách không biết tên xông lên trong lòng.

Lạc Vân Hi uống mấy ngụm trà, Lạc Kính Văn quay đầu lại, mày rậm nhíu chặt, thấp giọng nói: "Ngươi cũng phải giữ chút thể diện cho đại tỷ ngươi chứ!"

Đại phu nhân ôm hận mà nhìn nàng, trong mắt xẹt qua ánh sáng ác độc: Lạc Vân Hi, dù cho ngươi ẩn giấu sâu đến đâu, cuối cùng cũng có một ngày, ta bẽ hai cánh của ngươi, khiến ngươi vĩnh viễn không bay được!

Nữ nhi của mình, là phượng hoàng trong loài người, mà Lạc Vân Hi, sẽ vĩnh viễn không thể để nàng bay lên.

Lạc Vân Hi nhàn nhạt nói: "Đại tỷ bảo ta đoán câu đố trước, biết rõ ta là phế vật, lại vẫn làm như vậy, nàng ta có chút lòng tốt nào đâu chứ? Phụ thân không nói nàng ta, nhưng mà nói ta, thật sự là đủ thiên vị."

Lạc Kính Văn chịu cục tức này đủ lắm rồi, nghĩ đến hôm nay Lạc Phi Đình bị xấu mặt như vậy, mà còn do Lạc Vân Hi gây ra, người ngoài đều biết nội bộ Lạc gia bọn hấn bất hòa, vậy mặt mũi còn chút nào không? Sắc mặt nhần nhó nói: "Lạc Vân Hi, ta tôn trọng ngươi ngươi...ngươi cũng không để lợi ích Lạc gia lên đầu, cả ngày sống trong thế giới của mình, ngươi đến cùng muốn làm gì?"

Không muốn làm gì, chỉ do có người đến gây chuyện với ta thôi, ta không hề làm gì." Lạc Vân Hi thẳng thắn đáp.

"Không hề làm gì soa? Ngươi có thể đáp ứng ta, không tới tham gia bất kỳ loại cung yến gì, không đi gặp bất kỳ người ngoài nào sao?" Lạc Kính Văn hỏi ngược lại.

"Không thể, các ngươi không thể hạn chế tự do của ta."

Đùa à! Chuyện như vậy mà nàng sẽ đáp ứng ư?

"Ha ha, tự do... Ngươi muốn tự do như vậy, vậy Lạc phủ không quản lý ngươi nữa, ngươi muốn dầy vò dẫn vật thể nào thì làm thể đó, sẽ không ai quan tâm ngươi! Ngươi muốn như vậy, ta cho ngươi là được!" Lạc Kính Văn cười lạnh ba tiếng: "Sau này, cũng đừng trách ta! Chuyện này là bản thân ngươi muốn!"

Lạc Vân Hi nở nụ cười quỷ dị nhìn hấn, chậm rãi cười: "Đa tạ phụ thân."

Mặt Lạc Kính Văn chợt biến sắc, rồi sau đó mắt nhỏ nheo lại, trong ánh mắt đầy ý lạnh.

Đại phu nhân vừa mới đầu thì nghe không hiểu hai người đang nói cái gì, nhưng nghe giọng Lạc Kính Văn nói, trong lòng hơi động, mặt hiện lên vẻ vui mừng, không phải lão gia muốn... Thế nhưng, trong nháy mắt nàng ta lại cau mày, nói như vậy, Lạc Vân Hi sao còn dưới khống chế của mình đây?

Nghĩ lại, dường như mình đã sớm không khống chế nổi Lạc Vân Hi, hay là, còn có khả năng khác tốt hơn.

Trong sảnh, dần dần có tiếng nói cười, Lạc Vân Hi đứng dậy ra ngoài, muốn đi ngắm cảnh sông, Đoan Mộc Ly nhanh mắt đi theo ra ngoài.

"Vân Vân, sư muội, ngươi thật sự là làm cho sư huynh ngạc nhiên! Bản lĩnh đoán đồ đèn này, cũng là luyện từ nhỏ sao?" Đoan Mộc Ly đuổi theo sau nàng, vui mừng hỏi.

Lạc Vân Hi gạt đầu, nhe răng cười, vô cùng đáng yêu.

Đoan Mộc Ly cùng nàng sóng vai ra khỏi khoang, đứng trên sàn tàu, hai người đồng thời nhìn về màn đêm đen như mực phía phương xa.

Mây mù trắng bồng bềnh giữa không trung, không biết khi nào, những chòm sao đã ẩn trốn sau mây mù, mặt trăng chợt ẩn chợt hiện, bị sương mù bao phủ, dường như tiền cảnh.

Hoa đăng trên mặt sông sớm đã trôi xa, cho nên, trăng sao âm đạm, mặt sông đen tối hơn mấy phần.

"Trời sắp mưa." Đoan Mộc Ly ngẩng cái cổ duyên dáng lên, môi mím khẽ mím.

"Ừm." Lạc Vân Hi trầm thấp đáp.

"Hi nhi... " Đoàn Mộc Ly định nói rồi lại thôi.

"Người muốn nói cái gì?" Lạc Vân Hi chậm rãi thu hồi tầm mắt hỏi.

Giờ khắc này Đoàn Mộc Ly không hề cợt nhả như thường ngày, con người tối tăm, có sự cao quý từ lúc sinh ra đã có khiến người khác tôn sùng của một hoàng tử, nói: "Chuyện tối nay, là Lạc Phi Đình không đúng, nàng ta muốn chọc người, ngấm ngấm bày kế quấy rối thế nào cũng không quan trọng. Người biết, trước đây ta và Lạc gia có giao tình, cũng xem như người quen cũ với Lạc Phi Đình... "

"Người muốn cầu xin giúp nàng ta sao?" Lạc Vân Hi nghĩ đến lời Đoàn Mộc Kỳ nói:

"Kỳ thực, ba năm trước, ta luôn tưởng rằng, Đình nhi muốn gả cho Nhị ca, người cũng biết, trước đây nhị ca và nhà các người có quan hệ rất thân mật, ta thường cùng Nhị ca tới Lạc phủ, Lạc Thái Úy có ý tác hợp cho hai người bọn hắn, Đình nhi, cũng thích Nhị ca."

Đoàn Mộc Ly và Lạc gia là đồng minh cũ, việc này nàng có thể xác định.

Nếu thật sự đúng như vậy, Lạc Phi Đình và Đoàn Mộc Ly không thể không quen biết, nhưng lúc bọn hắn chạm mặt, lại không nói câu nào, điều này hiển nhiên là không bình thường.

Lạc Phi Đình và Đoàn Mộc Ly, quả nhiên có một đoạn tình cảm. Lạc Vân Hi lần nữa chứng minh điểm này.

Đoàn Mộc Ly trầm tư một lát, nói: "Coi như là cầu xin đi! Lạc Phi Đình làm mất mặt Lạc gia, Lạc gia... và ta còn có chút liên quan, ta không muốn môi hở răng lạnh. Sư muội, người thông minh như vậy, có hiểu ý của sư huynh không? Cũng không phải bởi vì ta từng có gì với Lạc Phi Đình, bởi vì ta chưa bao giờ có chút tình cảm nào đối với nàng ta."

Hắn nói rất trực tiếp, nhưng cũng đưa ra đáp án cho nỗi băn khoăn trong lòng Lạc Vân Hi, nói trực tiếp như vậy, quả thực rất thoải mái.

"Ta hiểu." Lạc Vân Hi mỉm cười.

Đoàn Mộc Ly không thích Lạc Phi Đình, nàng tin, bởi vì hắn thích Đỗ Tình Yên. Mà Đỗ Tình Yên thực sự ưu tú hơn rất nhiều so với Lạc Phi Đình, không nói tới tài học và tướng mạo trước đây, chỉ nói về thái độ đối với người khác, cũng có thể nhìn ra ai là đại gia khuê tú, ai là con gái rượu.

Về điểm này, nàng tự thẹn không bằng, tiêu chuẩn làm người của nàng chính là có thù tất báo.

Người sống cả đời, cần gì làm khổ chính mình đây? Ai móc tim móc phổi với nàng, nàng cũng sẽ trả gấp trăm lần thật lòng, ai chọc giận nàng, vậy thì đừng trách nàng trở mặt vô tình tại chỗ.

"Thế nhưng sư huynh, người đừng quên, là phụ thân ta phản bội người trước...người cần gì nghĩ Lạc gia như đồn minh của mình?" Lạc Vân Hi thản nhiên nhắc nhở.

"Có một số việc, không nói rõ được." Đoàn Mộc Ly nhẹ nhàng thốt ra.

Trong lòng Lạc Vân Hi khẽ nhúc nhích, lời này của hắn có ý gì, chẳng lẽ là Lạc Kính Văn chỉ giả vờ đi theo Đoàn Mộc Triết, chủ tử chân chính sau lưng vẫn là Đoàn Mộc Ly ư?

Ba năm trước Đoàn Mộc Ly bị Đoàn Mộc Triết hãm hại, việc này, nàng không tin Đoàn Mộc Ly không có phòng bị, mà hôn nhân của Lạc Phi Đình và Đoàn Mộc Triết, chẳng phải một âm mưu chính trị cực lớn sao?

Lạc Vân Hi càng nghĩ càng thấy lạnh cả xương sống, muốn thăm dò chút thực hư chút nữa, nhưng Huyền Ca lại từ góc khuất của khoang đi tới, nói nhỏ vài câu bên tai Đoàn Mộc Ly.

"Sư muội, ta đi một lát rồi về." Sắc mặt Đoàn Mộc Ly có chút trầm trọng.

"Được." Lạc Vân Hi thu tâm tư lại, nhìn theo hắn đi xa, ánh mắt phức tạp.

Chuyến đi này của hắn, chắc là có liên quan tới Lạc Phi Đình rồi.

Tuy không thích Đoàn Mộc Triết, nhưng rốt cuộc nàng cũng không muốn nhìn thấy một mình hắn nhào về phía cạm bẫy mà bỏ mạng. Cũng không phải tiếc mạng hắn, mà là, hắn mà chết, thì ai nhìn nàng thay đổi để đứng trên mọi người, dệt hoa trên gấm đây? Ai thấy phong thái trác việt, giờ roi thúc ngựa của nàng đây?

Một khắc Lạc Vân Hi chết đi kia, nàng âm thầm lập lời thề trong lòng, phải sống vui vẻ, thoải mái, hạnh phúc để Đoàn Mộc Triết thấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159

Edior: thu thảo

Lạc Vân Hi nhìn sương mù mờ mịt không trung, lặng lẽ trầm tư.

Ánh trăng sáng朦胧 lung thẹn thùng, bao phủ lên cả mặt sông, trên mặt thuyền có vô số đèn lồng được đốt sáng lên, chập chồn dưới màn đêm tối om, dần rơi về hướng lòng sông.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy, thế mà, một tiếng tiếng thét thê lương đã xé rách bầu không khí hòa hài.

"Người đau mau tới đây! Thuyền thùng mất rồi!"

Giọng nói sắc bén của nam nhân, gào cực lớn làm thân thuyền chấn động mấy lần.

Theo một tiếng gọi này, mười mấy ngự Lâm Quân phá cửa sổ xông ra, nhảy về hướng đuôi thuyền, trên lầu hai, đám người chen chúc chạy về hướng một tầng.

"Bảo vệ hoàng thượng, bảo vệ hoàng hậu!" Âm thanh hùng hồn xuyên tạt âm, truyền rõ ràng vào tai mỗi người: "Đừng hoảng sợ, thả thuyền nhỏ đi!"

Lạc Vân Hi thoải mái thả người bay về phía đuôi thuyền, không biết khi nào trên boong thuyền nứt một cái lỗ tròn, nước sông cuộn cuộn dâng lên.

Người đàn ông kia dựa vào cạnh thuyền không ngừng cố gắng nắm thùng nhét vào, nhóm người ngự Lâm Quân cũng ba chân bốn cẳng hỗ trợ, cầm các loại vật phẩm, muốn chặn lỗ hổng lại, thậm chí có người to lớn, còn dùng thân mình nằm xuống ngăn cản nước sông hung mãnh đang tràn lên.

"Không lấp được! Nhanh chút thả nhỏ thuyền xuống đi!" Lạc Vân Hi lạnh lùng kêu lên.

Ngự Lâm Quân nghiêng đầu nhìn một cái, thiếu nữ đứng dưới cột buồm, tóc đen bị gió đêm thổi tung lên, dưới cái trán đầy đặn, một đôi mắt bình tĩnh như nước mùa thu tản ra sự nghiêm khắc và quyết đoán của người bề trên mới có, trong nháy mắt bọn hắn đề hoảng hốt.

"Giữ mấy người giỏi bơi ở đây chặn trước, những người còn lại đi hộ tống hoàng thượng, hoàng hậu rời khỏi đây!" Lạc Vân Hi nhanh chóng hạ lệnh.

Cái hồ này, nhìn là biết có người cố tình tạo ra, xung quanh hồ nhất định sẽ sinh ra vết nứt, áp lực nước sông lớn như vậy, thuyền bị vỡ thân cũng không nổi thêm được bao lâu, trên thuyền lại có nhiều người như vậy, sẽ khiến nó chìm xuống nhanh hơn, đến thời điểm nhất định, tất cả mọi người đều có thể bị chôn chôn ở đáy thuyền.

Ai biết, dưới đáy thuyền sẽ còn cái gì chứ?

Giọng Lạc Vân Hi, càng trong lúc hỗn loạn, càng vô cùng có khí thế như sấm rền, làm trong lòng tất cả Ngự Lâm Quân ở đây chấn động, lúc này đội trưởng ngự Lâm Quân ra lệnh: "Trương Hồ, người lĩnh và tiểu đội mười tám ở lại! Những người khác đi cứu người với ta!"

"Vâng!" Tiếng trả lời chỉnh tề như một biểu hiện lộ rõ rằng tổ chất lâm nguy không loạn của những quân sĩ.

Mất Lạc Vân Hi lộ vẻ tán thưởng, cả người di chuyển, đã nhanh chóng chạy đến khoang sau.

Thuyền nhỏ của nhà triều thần xung quanh đã sớm tàn hết ra, giờ khắc này đều thấy tình trạng hoảng loạn chôn chạy trốn trong thuyền lớn.

Cận vệ ẩn núp trong bóng tối tới gần trước tiên, sáu chiếc thuyền của cận vệ, đứng đầy người trong cung của hoàng đế, đao kiếm uy nghiêm đáng sợ, đợi hoàng đế, hoàng hậu và các quý nhân trong cung lên thuyền.

Một bóng dáng cao lớn màu tím đứng ở đầu thuyền, sắc mặt Quân Lan Phong trầm trọng chỉ huy quân sĩ tiến hành công việc cứu viện đầu vào đây.

"Bảo vệ hoàng thượng, càng nhanh càng tốt!"

Tốc độ rất nhanh, hoàng đế mặc long bào được cận vệ yểm trợ lên thuyền, Quân Lan Phong vừa dứt lời, sáu chiếc thuyền rời đi như cung tên, nhanh chóng biến mất trên mặt sông, đi vào bóng tối vô biên.

Trong nước sông vang lên âm thanh boi lội, Lạc Vân Hi ngo ngo xuống, liền thấy vài ngự Lâm Quân ở dưới nước đánh nhau với kẻ người khác.

Mà ở chỗ xa, thỉnh thoảng vang lên tiếng phu nhân kinh ngạc thốt lên: "Thuyền của chúng ta cũng bị ngập nước!"

"Mọi người đừng hoảng hốt!" Giọng Quân Lan Phong dùng nội lực, truyền khắp mặt sông: "Quân giặc dưới nước chưa bị quy án, các thuyền thôi tắt tất cả đèn đuốc, Lập tức trở về!"

Tiếng nói của hắn quả nhiên có thể làm lòng người yên ổn, từng ngọn đèn đuốc bị thổi tắt, tiếng mái chèo vang lên, gây nên ngàn tầng sóng cuộn, rồi ra

xa, trên mặt nước, chỉ còn lại vài chiếc đèn.

"Không nên hoang mang, những người khác hãy thoát hiểm bằng thuyền dự phòng!" Lần thứ hai Quân Lan Phong truyền lệnh.

Ngự Lâm Quân mở khoang thuyền sau ra, thả mười hai thuyền nhỏ dự phòng xuống, giờ khắc này trên boong thuyền đầy ắp người, Lạc Vân Hi bị chen trong đám người, vội vã đếm thử, chắc có khoảng trăm người.

Lại nhìn thuyền dự phòng, một cái thuyền con chở tám chín người không thành vấn đề, hơn nữa ngự Lâm Quân đều biết bơi, có thể che chở thuyền rồi khỏi đây theo đường thủy, dù sao ngồi trên những thuyền này cũng là quan chức trụ cột của Thiên Dạ Quốc bây giờ, không thể sai sót.

Ngự Lâm Quân bình tĩnh đề triều thần và các phu nhân rời khỏi thuyền trước, những quý tộc này tuy bị sợ hãi, nhưng cũng không phải lần đầu tiên gặp phải trường hợp bạo loạn như vậy, vẫn phối hợp, Quân Lan Phong thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt sắc bén chợt chuyển về hướng Cửu Sát: "Nàng ở nơi nào? Sao không ở đây?"

Không cần cố ý tìm kiếm, hần chỉ quét mắt một vòng qua đám người, thì biết rõ nàng không ở đây.

Cửu Sát đang bẽ bộn sút đầu mẻ trán, ngạc nhiên quay đầu lại: "Ai ạ?"

Quân Lan Phong nhưng không để ý tới hần, nhảy bén thấy một bóng trắng trong khoang thuyền, nhún mồi chân, nhảy qua đám người, đuổi theo.

Lạc Vân Hi vào khoang vừa mở cửa khoang ra, rất nhanh tạo ra tiếng "đùng đùng đùng đùng", liền đi thẳng lên lầu hai, kiểm tra người trong thuyền.

Xác định không có ai, nàng mở cửa sổ của một gian phòng cuối cùng ra, leo lên bệ cửa sổ, đang muốn từ nơi này nhảy xuống dưới boong thuyền, tiếng bước chân vội vàng chạy tới, Quân Lan Phong bắt lấy vạt áo phía sau nàng, run rẩy nói: "Đừng làm vậy!"

Lạc Vân Hi nghe được tiếng nói của hần, nhất thời trong lòng không biết có vị gì, quay đầu lại trợn mắt nhìn hần: "Từ nơi này xuống nhanh hơn một chút!"

Ánh mắt của nàng, quăng về phía dưới, nước ngập vào thân thuyền nhiều hơn so với lúc trước không ít, mép thuyền cách mặt sông chỉ có 10 cm, lúc này thuyền cũng không đợi người, nhanh chóng rời đi.

Quân Lan Phong vốn tưởng rằng nàng muốn nhảy sông, lòng buông lỏng xuống, sai bước nhanh đến bệ cửa sổ, ôm chặt eo nàng nói: "Theo ta xuống!"

Ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nữ tử, Quân Lan Phong nhảy tới trên sàn tàu, nhìn người đứng ở khoang trước càng ngày càng ít, thấp giọng nói: "Chờ bọn hần đi xong, chúng ta mới đi."

Lạc Vân Hi "ừ" một tiếng, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, vừa rồi vẫn chưa nhìn thấy Đoàn Mộc Ly và hai người Lạc Phi Đình cùng Đoàn Mộc Triết trong đám người, nên nàng mới đi tìm người trong khoang thuyền cũng là để tìm hần.

"Vân Vân, người ở nơi nào?" Nghe cái gì thấy cái đó, âm thanh Đoàn Mộc Ly lo lắng vang lên trong khoang thuyền trống trải, trong lòng Lạc Vân Hi vui mừng.

Nàng đang muốn trả lời, miệng lại bị Quân Lan Phong che lại, tới góc khuất mới dừng lại: "Đừng lên tiếng!"

"Làm gì?" Lạc Vân Hi đẩy hần ra, có chút phát cáu, xông ra ngoài, nói: "Su huỳnh!"

Sắc mặt Quân Lan Phong trầm xuống.

"Vân Vân, ta kêu ngươi mấy tiếng mà không ai trả lời, lo lắng gần chết!" Đoàn Mộc Ly đã thấy nàng, hoảng sợ trong ánh mắt mới yên ổn.

"Ta không có gì, nhanh lên thuyền nhỏ thôi." Lạc Vân Hi giục hần.

Vào lúc này ánh mắt Đoàn Mộc Ly nghi ngờ bắn về phía Quân Lan Phong ở góc tối chỗ cửa, có chút kỳ lạ: "Sao hần lại ở chỗ này?"

Lạc Vân Hi hừ một tiếng về phía Quân Lan Phong: "Đi thuyền nhỏ, bằng không hôm nay ai cũng đừng nghĩ đi ra ngoài!"

"Đi!" Đoàn Mộc Ly cũng không rảnh nghĩ quá nhiều, giữ chặt tay Lạc Vân Hi, vài bước đã nhảy đến đầu thuyền, ba cái thuyền nhỏ cuối cùng đang chờ người, Đoàn Mộc Ly nhẹ nhàng nhảy vọt đến trên thuyền nhỏ gần nhất, dắt Lạc Vân Hi qua.

Lạc Vân Hi quay đầu chớp mắt nhìn Quân Lan Phong, hần đứng ở đầu thuyền, ánh mắt sâu thẳm nhìn hai người, không nói, cũng không có động tác lên thuyền. Nàng không khỏi có chút gấp gáp: "Còn chưa lên sao?"

Quân Lan Phong không nói lời nào.

Mí mắt Đoàn Mộc Ly rạo rức, có chút dự cảm không tốt, vừa rồi, Vân Vân và Quân Lan Phong đứng ở nơi tối tăm đó làm gì? Bọn hần từng cùng tới Đồ gia trang, lại nghe nói Quân Lan Phong đã dạy Vân Vân lễ nghi, tính ra hai người cũng là người quen biết cũ, nhưng trong giây phút sống chết này, không cần thiết nói chuyện cho có lẽ nghi chứ?

Bọn hần ở chỗ cái thuyền nhỏ thứ nhất chuẩn bị rời đi, rời khỏi hướng lòng sông.

Lạc Vân Hi nghiêng đầu, không nhìn thuyền lớn nữa, nhưng trong lòng buồn buồn.

Gió đêm thổi tới, rét căm căm, mấy vị tiểu thư và nha hoàn ở trên thuyền ôm đầu gối run rẩy, không rảnh để ý bên này.

Đoan Mộc Ly cực kỳ áy náy mở miệng: "Vừa rồi lúc thuyền rò nước ta ở trên thuyền nhỏ, không thể chạy tới đầu tiên, sợ muộn, không bị sợ hãi chứ?" Nói rồi không khỏi nắm chặt tay Lạc Vân Hi.

Tay của cô gái cực kỳ nhỏ, lạnh lẽo như nước, nắm ở lòng bàn tay cảm giác thấy hơi tê tê, rất thoải mái.

Đoan Mộc Ly có chút không nỡ buông tay, nhưng Lạc Vân Hi lại nhanh chóng rút về.

"Ta đi mang chút nước nóng đến cho ngươi." Đoan Mộc Ly có chút xấu hổ, tính che giấu nói, xoay người vào khoang thuyền nhỏ.

Thế mà, hắn còn chưa tới cửa khoang, Lạc Vân Hi kinh ngạc thốt lên một tiếng, hắn lập tức quay đầu, chỉ thấy trên không trung có một chiếc dây lụa trắng như tuyết, trực tiếp cài chặt Lạc Vân Hi eo, vút lên không trung.

"Vân Vân.....!" Đoan Mộc Ly hô to một tiếng, sắc mặt căng thẳng, hắn nhận ra đây là Tuyết Cẩm.

Lạc Vân Hi vốn có thể tránh, có thể chỉ chớp mắt, nhìn thấy mặt Quân Lan Phong đầy hờ hững đang nắm một đầu Tuyết Cẩm, quý thần xui khiến, nàng hoàn toàn không làm bất kỳ phản kháng nào.

Tốc độ của Quân Lan Phong cực nhanh, đã kéo Lạc Vân Hi về trên thuyền lớn, kéo vào trong lòng, thân mình hơi nghiêng, ngăn trở ánh mắt Đoan Mộc Ly kiểm tra.

Đoan Mộc Ly tức giận đến đứng ở đầu thuyền dậm chân, theo bản năng đưa tay về hướng eo, mới nhớ tới Tuyết Cẩm đã đưa cho Lạc Vân Hi, thuyền nhỏ cách thuyền lớn rất xa, không thể nào dùng khinh công bay qua.

"Trở về! Trở lại ngay!" Mặt Đoan Mộc Ly lạnh lùng, lớn tiếng quát tháo thủy thủ.

"Ai dám trở lại? Nhanh lên một chút về bờ!" Giọng Quân Lan Phong xuyên qua hơi nước, rõ ràng vang lên ở mặt sông.

Ngự Lâm Quân làm thủy thủ thấp giọng nói: "Nhị hoàng tử, thứ cho thuộc hạ không thể làm theo!" Một mặt nói, một mặt nhanh chóng cheo thuyền nhỏ.

"Ngươi dám làm trái lệnh ta?" Đoan Mộc Ly tức giận nhảy lên, một tay hắn chặn lại mái chèo.

Ngự Lâm Quân ưỡn ngực thẳng lưng, thẳng thắn đáp: "Nhị hoàng tử, trên chiếc thuyền này ngồi không chỉ một mình ngươi, ta phải phụ trách an toàn vì tất cả mọi người!"

Đốt ngón tay Đoan Mộc Ly tái xanh, sắc mặt khó coi, nhưng lại không thể trách hắn nói vô lý được, trầm mặc một hồi, "đùng" một cái hất tay hắn ra.

Nghĩ đến Quân Lan Phong và Vân Vân vừa rồi rất kỳ lạ, lòng hắn chậm rãi bình tĩnh lại, chấp tay nhìn về phía xa, trong đôi mắt đào hoa đầy nghi ngờ không thôi.

Một nửa đuôi thuyền đã chìm xuống dưới nước, nơi Lạc Vân Hi đứng khá cao, dựa vào mấy bóng người cuối cùng trên thuyền che kín thân hình, lùi tới đứng ở cột thuyền. Rất nhanh liền thấy thiếu niên cuối cùng cũng lên thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ đầy áp người, nếu muốn chen thêm một hai người cũng khó khăn, chỗ này cách bờ sông rất xa, nặng như vậy, rất có nguy cơ lật thuyền.

"Lái thuyền." Quân Lan Phong trầm giọng phân phó.

"Vương gia, ngài thì sao? Chúng ta xuống, ngài đi lên, thân thể của chúng ta chịu đựng được!" Ngự Lâm Quân vô cùng gấp gáp hỏi, chuẩn bị lên thuyền.

"Cút về, lái thuyền đi, ta tự có biện pháp!" Quân Lan Phong quát lên.

Những người này bất đắc dĩ, bị Quân Lan Phong quát vài tiếng chói tai, đành phải trở lại trên thuyền, còn không chịu lập tức rời đi.

"Chúng ta không ngồi thuyền, ở đây chờ chết sao?" Lạc Vân Hi tức giận hỏi.

Quân Lan Phong khẽ mỉm cười, hai ngón tay phải gấp khúc, đưa vào trong môi, một tiếng huýt sáo, chẳng mấy chốc, một con tuần mã trắng như tuyết nhảy xuống nước, từ xa bơi tới.

"Tuyết Luyện! Nó biết bơi sao?" Lạc Vân Hi vô cùng kinh ngạc.

"Ừm, chúng ta cười nó rồi khỏi đây." Mặt Quân Lan Phong đầy tự hào, hắn đến chỗ nào đều sẽ mang tuyết luyện theo, để chuyên gia chăm sóc, đặt ngay gần mình, dùng để đối phó bất trắc, cho nên từ lúc thuyền lớn lúc xảy ra chuyện, hắn liền lệnh ám vệ mang tuyết luyện tới cách đó không xa chờ đợi.

Tuyết luyện hí dài một tiếng, chân trước nhấc lên, vung văng đập trên sàn tàu, lắc đầu, dường như đang tranh công với chủ tử.

Nhóm người ngự Lâm Quân trên thuyền nhỏ hoan hô một trận, thì ra Trung Sơn Vương thật sự có biện pháp! Vương gia của bọn hắn, đúng là như thần, quá vui mừng!

Cổ tay Quân Lan Phong chuyển một cái, đã ôm Lạc Vân Hi lên ngựa, nhóm người ngự Lâm Quân và thuyền thêm mấy thiếu gia tiểu thư con thứ lại thốt lên một lá nữa! Lạc Vân Hi ngồi trên lưng ngựa, hạ thấp mắt, rất dễ dàng nhìn thấy ngón nước tăng lên từng chút, nàng cau mày: "Còn chưa lên sao?"

Quân Lan Phong đang muốn lên ngựa, nhưng đầu thuyền truyền đến vang lên "đông" một cái.

"Người nào?" Hắn hét to một tiếng, vài ngự Lâm Quân từ trên thuyền nhỏ bay qua.

Ở chỗ cao của đầu thuyền, một nha hoàn bộ dáng thanh tú chạy vội ra, bước chân lảo đảo, vội vã gọi: "Vương gia Vương gia, tiểu thư nhà chúng ta còn chưa đi!"

Nhận thức đây là Bạch Chi bên cạnh Đỗ Tình Yên, Lạc Vân Hi chợt ngán ra.

Đỗ Tình Yên còn chưa đi sao?

"Chẳng phải ta bảo nàng ấy đi trước sao?" Mặt Quân Lan Phong nổi lên khí thế đầy mưa to gió lớn: "Nàng ấy làm sao còn ở chỗ này?"

Bạch chi khóc không ra tiếng: "Ta cầu nàng ấy đi, nhưng nàng ấy nói nhất định phải chờ Vương gia cùng đi, đuổi những người khác đi, mang ta trốn ở phía dưới đầu thuyền."

Mày Quân Lan Phong rậm dưng thẳng, quát lên: "Cửu Sát, còn không đỡ Yên nhi lên trên thuyền đi! Huyết Ưng đâu? Chẳng phải Huyết Ưng vẫn ở bên người nàng ấy sao?"

Bạch chi khó trả lời vấn đề này, Huyết Ưng vốn bị Lạc Vân Hi làm tức mà chạy, nhưng đây cũng là chuyện của bọn hắn, không liên quan tới tiểu thư mình.

Cửu Sát đã đỡ Đỗ Tình Yên đi ra, sắc mặt Đỗ Tình Yên trắng bệch, bị lạnh, đứng cũng đứng không vững.

"Tiểu thư! Tiểu thư vậy có thể chịu đựng được sao?" Bạch Chi sắp khóc.

Quân Lan Phong thấy thế, sắc mặt trầm xuống, liếc nhìn tuyệt luyện, có chút do dự.

Lạc Vân Hi thầm giật mình, trong lòng nhất thời rất loạn, không đợi hắn nói cái gì, nhún mui chân, nhảy đến trên sàn tàu, thấp giọng nói: "Người mang nàng ta đi đi."

Nếu như để Đỗ Tình Yên lên thuyền nhỏ, thuyền nhỏ ở trên sông vốn cũng không ổn định, người chen chúc nhau, còn không biết ra loạn thế nào.

Quân Lan Phong hít sâu một hơi, có chút hồ thẹn liếc nhìn nàng, kéo dây cương tuyệt luyện qua, đi về hướng Đỗ Tình Yên, nhẹ nhàng nâng đỡ sau lưng nàng ta, đặt nàng ta trên lưng ngựa.

"Biểu ca..." Đỗ Tình Yên nửa mê nửa tỉnh nắm chặt bàn tay Quân Lan Phong, sắc mặt bất an thoáng giảm bớt.

Chỗ Lạc Vân Hi đứng, nước sông đã tràn đầy tới, ướt giày, cảm giác mát mẻ xuyên vào bàn chân.

Quân Lan Phong lại đột nhiên kéo lấy Cửu Sát, nói: "Người lên ngựa, đưa nàng ấy trở về, càng nhanh càng tốt!"

"Chủ tử, người thì làm sao?" Cửu Sát cao giọng hỏi, âm thanh nước sông đánh lên thân thuyền càng ngày càng vang.

"Không đi nhanh, bệnh Yên nhi càng ngày càng nặng! Nhanh chút đi!" Quân Lan Phong hầm hầm giận dữ quát.

Cửu Sát không dám cãi lần nữa, nhanh chóng lên tuyệt luyện, hai chân vừa kẹp, tuyệt luyện xông như bay ra ngoài, gây nên vô số sóng nhỏ, càng đi càng xa. Bạch chi giật mình nói: "Vương gia..."

"Lên thuyền!" Quân Lan Phong chỉ thuyền nhỏ, quát lên.

Bạch chi chớp mắt nhìn Lạc Vân Hi, không dám nhiều dừng lại, chạy lên thuyền nhỏ.

Nhìn theo thuyền nhỏ đi xa, Lạc Vân Hi có chút giật mình, nàng cho rằng, Quân Lan Phong sẽ đưa Đỗ Tình Yên trở về... Đang miên man suy nghĩ, khí tức âm áp truyền tới, đôi cánh tay đã ôm eo nàng, nam nhân thấp thấp giọng nói: "Nhìn nhìn sắc mặt người, người cho rằng ta muốn cứu nàng ấy không muốn cứu người sao?"

Mặt Lạc Vân Hi đỏ lên, tuy không phải nghĩ như vậy, thế nhưng cũng không sai lắm.

"Trong lòng ta, người là quan trọng nhất." Quân Lan Phong khẽ thở dài: "Còn chưa hiểu sao?"

"Đừng nói những thứ linh tinh này, thuyền sắp chìm! Chúng ta phải làm sao đây?" Lạc Vân Hi tức giận gào lại.

Quân Lan Phong cười nhẹ một tiếng: "Người nói làm sao bây giờ?"

"Muốn chết!" Mặt Lạc Vân Hi lạnh xuống.

Cánh buồm buộc bằng sắt, Lạc Vân Hi không dám vùng vẫy, sợ làm thân thuyền chìm xuống nhanh hơn, Quân Lan Phong lòng tham không đáy, một tay nâng cằm của nàng lên, môi mỏng nóng hổi bao phủ lên.

"Quân —— " Nàng vừa há mồm, một đầu dài lưỡi đã trơn trượt tiến vào, mứt nước bọt mang hương vị ngọt ngào giữa răng môi nàng vào, lòng Quân Lan Phong đều nhanh chóng mềm lã, mà không dám lưu luyến, đến khi Lạc Vân Hi thở hắt ra một lúc, hắn mới buông nàng ra, ôm chặt eo nàng, tung người nhảy vọt, trực tiếp nhảy đến trước đỉnh khoang thuyền, rồi đến chỗ cao hơn mặt nước một chút.

Hắn thả Lạc Vân Hi ra, một quyền vỗ đánh tới, đỉnh khoang nứt ra, hắn rút ra mấy mảnh gỗ lớn, nắm Tuyết Cẩm thất ở một chỗ.

Ánh mắt Lạc Vân Hi sáng lên, đã hiểu ý của hắn, nhưng tưởng tượng đến khuất nhục vừa rồi, sắc mặt chuyển sang tối tăm, ném Tuyết Cẩm của mình cho hắn.

Quân Lan Phong cười, dư vị ngọt ngào ngày đêm nhớ nhưng, được thỏa mãn, lại cảm thấy chưa đủ, mâu thuẫn than một tiếng, đan tấm gỗ lớn dày lại, cầm một cái mái chèo, cùng Lạc Vân Hi nhảy lên thuyền tự chế bằng những tấm gỗ dày.

"Ngồi ở giữa không nên lộn xộn." Quân Lan Phong ngồi xổm ở trước người Lạc Vân Hi, dặn dò.

Trên tấm ván gỗ, cần cân bằng, nếu không thăng bằng, sẽ lật thuyền tự chế này.

Lạc Vân Hi nghiêng đầu đi, không để ý tới hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160

Edior: thu thảo

Quân Lan Phong bắt đắc dĩ cười, dỗ nàng: "Chớ lộn xộn nào!"

Biết giờ khắc này nàng khó chịu, cũng không nói thêm nữa, hai chân tách ra, hắn đứng trên bè gỗ, dùng tay chém mái chèo thành hai khúc, mỗi tay một cái, hai tay đồng thời đảo mái chèo, bè gỗ vững vàng bơi ra ngoài.

Lạc Vân Hi khoác áo lông chồn lớn của Quân Lan Phong lên, ôm đầu gối mà ngồi, bè gỗ dần dần đi xa, đỉnh khoang thuyền lớn, rốt cục, chìm vào trong sông, hoàn toàn không còn gì, cũng không thấy chiếc thuyền nào khác nữa, chỉ còn lại ánh trăng trên sông nước mênh mông, hoàn toàn yên tĩnh.

Dù cho gan lớn, người nàng cũng không khỏi run rẩy.

Nghiêng đầu liếc nhìn Quân Lan Phong, không biết khi nào hắn cởi hết áo chỉ còn quần áo trong, hai cánh tay cường tráng hữu lực đang đưa về phía sau, tiếng nước và mái chèo gặp nhau có tiết tấu dễ nghe như âm nhạc, bè gỗ cũng tạo ra âm thanh theo mái chèo.

Nghĩ tới nam nhân này từ đầu đã tại sắp xếp mọi người lên thuyền, kết quả đến cuối cùng, chính hắn lại không thuyền để ngồi, còn phải ra sức chèo thuyền ở nơi này, nàng không khỏi cười vui vẻ, chuyện vừa rồi cũng dần dần quên mất.

"Cười cái gì?" Quân Lan Phong thấy nét cười của nàng, rù hàng mi, dịu dàng hỏi nàng.

Nụ cười của thiếu nữ giống như tinh linh, ánh trăng mờ lung chiếu đến, vô cùng mê ly, nhịp tim của hắn không khỏi tăng nhanh hơn một chút.

Lạc Vân Hi mới mới ngưng cười, hỏi: "Người biết đây là ai đã hạ thủ sao?" Đòi chủ đề.

"Từ sĩ." Quân Lan Phong thân nhiên nói.

"Từ sĩ sao?" Lạc Vân Hi bắt đầu lo lắng, không khỏi liếc nhìn về hướng đáy sông.

Quân Lan Phong gật đầu: "Ừm, quý nước, đều đã bị ngự Lâm Quân bắt lại, đêm nay ta không về phủ, phải đi vào cung, cẩn thận điều tra việc này."

Thấy Lạc Vân Hi trầm tư, hắn bổ sung: "Mấy ngày nay, Dạ Đô có một thế lực nhỏ hoạt động, cũng là tổ chức dân gian, làm việc quý dị, có khả năng có

liên quan tới bọn hắn, sau khi ta đưa người trở về, thì không nên tùy tiện ra khỏi cửa."

"Ừm"

"Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, dòng người trên đường nhiều, rất dễ có chuyện, nhưng người lại chạy ra ngoài." Quân Lan Phong hừ nhẹ một tiếng.

"Ta đi xem đèn rồng." Lạc Vân Hi bấu môi.

"Cùng Đoàn Mộc Ly sao?" Giọng nói của Quân Lan Phong trầm xuống rõ ràng.

"Đúng vậy."

Quân Lan Phong mím môi, ngừng động tác bơi chèo trong tay, ngồi vào bên người nàng, tuy mặt không có biểu hiện gì, nhưng nhiệt độ quanh thân rất thấp, ánh mắt của hắn, trước sau không rời mặt Lạc Vân Hi: "Ta biết."

Lạc Vân Hi liếc mắt xem thường.

Bên cạnh nàng còn thiếu người của hắn theo dõi sao?

"Chẳng qua Đoàn Mộc Ly quá giỏi hoạt, phát hiện có người theo dõi, liền trốn thoát. Ta tìm tìm người cả đêm." Sắc mặt Quân Lan Phong lạnh lùng: "Mãi đến tận lúc có người nói cho ta biết người ở trên thuyền, ta mới đuổi đến. Người liền không nghĩ ta sẽ đến tìm người một chút nào sao?"

Đầu tiên Lạc Vân Hi có chút kinh ngạc, hắn tìm mình cả đêm sao? Nhưng lời nói ra lại có chút giận hờn: "Ta làm sao biết người sẽ đến tìm ta!"

Quân Lan Phong không thích giọng nói cứng rắn của nàng, mềm giọng nói: "Sáng sớm ta đưa đèn thỏ ngọc cho người, còn có thể không tới gặp người sao? Người có thích chiếc đèn kia không?"

Lạc Vân Hi nghĩ tới đèn thỏ ngọc tinh xảo, sắc mặt hơi dịu xuống: "Rất đẹp, ta thật sự rất thích."

Những thứ Đoàn Mộc Ly mua nàng cũng thích, may mà trước lúc lên thuyền Đoàn Mộc Ly đã gọi thuộc đưa về Lạc phủ trước, bằng không, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng sao còn có nhiều đồ như vậy được!

"Tờ giấy kia bị làm sao vậy?" Lạc Vân Hi nhắc nhở hắn: "Chỉ có một chấm mực, cũng không có chữ."

Quân Lan Phong khẽ cười: "Không biết viết cái gì, mấy lần đặt bút đều ngừng lại, rồi rầm nửa ngày, vẫn là đưa cho người một tờ giấy trắng thôi."

Lạc Vân Hi không nói gì.

Bè gỗ theo sóng nước mà trôi đi, hai người đều không nói lời nào, bầu không khí có chút xấu hổ.

Cuối cùng Lạc Vân Hi đứng dậy, cầm hai cái mái chèo gỗ để ở trên Tuyết Cẩm vào trong tay, nói: "Ta chèo thuyền."

"Đừng, để ta đi, về không dễ —— " Quân Lan Phong vội muốn ngăn cản.

Lạc Vân Hi cười tránh ra: "Yên tâm đi, chút chuyện này, ta làm được!"

Nàng thuần thục cầm ngược hai mái chèo, linh động luồn vào trong nước sông, sau tiếng nước "ào ào", bè gỗ như tên lướt về hướng của sông Tam Dương.

Quân Lan Phong sợ nàng không giữ được cân bằng, cảnh giác nhìn, chỉ chờ lúc bè gỗ bị làm sao còn kịp thời khống chế.

Thế mà hắn đợi nửa buổi, bè gỗ vẫn hết sức vững vàng, một mặt Lạc Vân Hi khua chèo, động tác nhanh chóng lại nói liền, hai chân như bị đóng đinh đứng ở trên bè, trừ hai tay, thân thể không hề lay động chút nào.

Quân Lan Phong nhìn tới ngậy người, đứng lên, thán phục hỏi: "Hi nhi, sao người có thể thuần thục như vậy?"

Coi như là hắn, lúc vừa mới chèo, bè gỗ cũng tuyệt đối không ổn định như vậy, hắn hoàn toàn dựa vào nội lực ổn định bè gỗ, nhưng Hi nhi thì sao đây? Động tác của nàng quả thực có thể so với một thủy thủ kinh nghiệm dày mình!

Lạc Vân Hi cười nhạt không nói.

Cuộc đời đặc công kiếp trước, tuy khổ sở, thế nhưng lại có thể học được rất nhiều bản lĩnh sinh tồn.

Sinh tồn trên nước, là một cái quan trọng nhất, bởi vì lúc bọn hắn thi hành nhiệm vụ, đường thủy cũng có thể dùng để thoát mạng, là phương pháp tiện nhất cũng dễ dàng bị áp dụng nhất.

"Không thể, Hi nhi, điều đó không có khả năng!" Hai tay Quân Lan Phong kích động nắm lấy nhau, đi tới đi lui trong phạm vi một thước ở chính giữa bè gỗ, không thể tin được mà la hét, giọng càng lúc càng lớn.

"Còn không ngồi xuống, sắp lật thuyền rồi đó!" Lạc Vân Hi mỉm cười nói.

Quân Lan Phong nghe lời ngồi trên bè, nhưng mặt vẫn khó nén hưng phấn.

Lạc Vân Hi bắt đầu dể lỏng đầu, hơi suy nghĩ một chút, nói: "Yên tĩnh một chút, ta hát cho ngươi."

Hát sao? Quân Lan Phong bỗng cảm thấy phấn chấn, lập tức ngồi thẳng người, trong mắt đều là mong đợi.

Chân trời, trắng đầy thảng xuyên qua mây mù, chia mây rẽ sóng, mặt nước yên lặng, ánh trắng sáng bạc như ẩn như hiện rơi trên mặt sông, một trời mông lung. Một ngày, một sông, một bè, hai bóng dáng. Như bức tranh sơn thủy đẹp đẽ.

Tay Lạc Vân Hi cầm hai mái chèo, trong tiếng nước bị bơm, nâng lay động hát:

"Dựa vào lan can thuyền

Nghe tiếng chuông trống truyền đến

Ráng chiều sặc sỡ yêu điệu thướt tha tản ra

Một dòng sông xuân chậm rãi chảy

...

Trên trời triệu triệu vì sao

Chiếu vào mặt sông như vẩy bạc long lanh

Trên sông là dung nhan một người đang ngủ

Sông xuân trắng thanh gió mát

Sao không để dòng người dừng lại."

(Thực sự là đoạn này khó dịch nên mình chỉ có thể chém...)

Tiếng ca mềm mại, quanh co, theo gió truyền càng xa, Quân Lan Phong thất thần nhìn dáng người thiếu nữ mê người dưới ánh trăng, trong lòng chẳng những không bình tĩnh, ngược lại càng thêm kích động hơn!

Cảnh đẹp, ca khúc hay, người càng đẹp hơn, vào giờ phút mộng ảo này, quá không chân thật, hắn rất muốn tóm chặt lấy, không cho nó trốn qua khe hở nào.

Một mặt Lạc Vân Hi chèo thuyền, một mặt hát, một bài nối tiếp một bài, ca khúc liên tục vang lên, khi thì kịch liệt, khi thì ôn hòa, lúc dịu dàng triền miên, khi thì mãnh liệt, mười phần ý nhị, khiến Quân Lan Phong mê mẩn như say rượu.

Thẳng đến khi ngọn đèn trên bờ càng ngày càng gần, Lạc Vân Hi mới liếm môi hơi khô, nói: "Đến rồi."

Quân Lan Phong vẫn cứ si ngốc mà nhìn nàng: "Ừm"

Mặt Lạc Vân Hi đỏ lên, tiến lên đá hắn một cái: "Trên bờ có nhiều người nhìn!"

Lúc này Quân Lan Phong mới nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nhìn lên hướng trên bờ, đúng như dự đoán, trên bờ đầy ngư Lâm Quân, đao thương cảnh giác, tập trung nhìn người.

Bè gỗ của bọn hắn vừa cập bờ, không thiếu quân sĩ nhất lập tức vây lại: "Là Trung Sơn Vương!"

"Vương gia, chúng ta phải đi không ít thuyền tiếp ứng ngươi, sao lại không gặp ngươi?"

Quân Lan Phong cúi đầu cười, vỗ vai của bọn hắn nói: "Chúng ta không đi cùng đường với các ngươi."

Vì muốn nghe tiếng ca của Lạc Vân Hi nhiều, hắn chỉ đường lung tung, đi vòng, mà Lạc Vân Hi, lần đầu tiên đến con sông này, không biết hướng đi, lại tin tưởng hắn, cho nên không nghĩ nhiều như vậy.

Quân Lan Phong đưa Lạc Vân Hi về Vân Các trước, mới vội vã chạy về cung.

Bốn phía sông Tam Dương, chỉ một lát sau, cũng không còn một người nào.

Hai bóng đen từ chỗ tối đi ra ngoài.

"Đoàn chủ, bọn hần có thể tra ra sao?"

Một bóng đen thấp giọng hỏi

"Không tra được." Một bóng đen khác phát ra giọng nam thiếu niên, trong trẻo lạnh lẽo: "Đủ để tên cầu hoàng để Thiên Dạ Quốc kia đau đầu một trận."

Một Đêm bình yên.

Ngày thứ hai, Lạc Vân Hi rời giường, đặc biệt phái Xuân Liễu tới chủ viện nghe ngóng tin tức.

Trong lời nói tối hôm qua của Lạc Kính Văn có ý, nhưng không chưa động thủ.

Lạc Vân Hi nghĩ, khoe miệng cong lên khẽ cười, mặc kệ hần đi, bây giờ nàng phải làm tìm thị trường tốt cho mình.

Sáng sớm, Đoàn Mộc Ly liền đến Vân Các xem nàng, nàng thừa cơ đòi hần một gian biệt viện bỏ trống, Đoàn Mộc Ly hỏi nàng làm gì, nàng nói là luyện tập y dược, Đoàn Mộc Ly không hỏi nhiều, gọi người đưa tới một chiếc chìa khóa, nói địa chỉ nhà, lúc này, nàng liền dẫn Xuân Liễu qua dọn dẹp.

Hai người chân trước vừa mới đi, Hạ Đào đã lên lút đi về Tuyết Các.

Lạc Phi Đình cũng không ở đó, nàng ta vừa hỏi xong, lại đi về phía viện của Đại thiếu gia.

Lạc Phi Đình đang ngồi ở bên cạnh Lạc Tử Tục, Lạc Tử Tục bị sự hãi từ cuối năm, đến hôm nay thân mình còn chưa tốt lên, vẫn phải nằm ở trên giường, cực kỳ suy yếu. Ngoài sân trong viện đứng hơn ba mươi thị vệ, hần mới an lòng, cảm thấy sẽ không bị người nửa đêm mưu sát.

Lạc Tử Tục nghe Lạc Phi Đình nói chuyện đoán đồ đèn, xanh cả mặt.

Ngoài sân, vang lên tiếng Từ Quyên: "Đại tiểu thư, Hạ Đào tìm ngài."

Hạ Đào sao? Lạc Phi Đình liếc mắt nhìn Lạc Tử Tục, thấy đối phương không dị nghị, đáp: "Cho nàng ta vào!"

Cửa mở, Hạ Đào bước nhẹ vào, hành lễ với hai người.

"Lạc Vân Hi sao vậy?" Lạc Tử Tục hỏi, Hạ Đào chính là do hần nghĩ kè, để Lạc Phi Đình sắp xếp ở chỗ Lạc Vân Hi.

"Hình như tiểu thư muốn chuyển ra ngoài ở." Hạ Đào nói chuyện mình biết.

"Phải không? Nàng muốn dời ra ngoài sao?" Lạc Phi Đình rất kinh ngạc, tiến lên một bước, muốn hỏi rõ ràng.

Theo dự liệu, nàng ta vừa tới gần Hạ Đào, đầu óc choáng quáng, "A" một tiếng, che miệng lại, nhanh chóng lùi lại mấy bước, vẫn không nhìn được, nghiêng đầu, phun ra một số vật bẩn.

Hạ Đào sợ hãi, vội vã tiến lên nâng nàng ta: "Đại tiểu thư, người làm sao vậy?"

Lạc Phi Đình vừa cảm giác tốt hơn nhiều, Hạ Đào tới gần, nàng ta lại thấy một mùi lạ, kích thích niêm mạc dạ dày đều lỏng lộn lên, kêu to đẩy nàng ta ra, nôn mửa không ngừng.

Hạ Đào được bị đẩy lao đảo, sững sốt, Lạc Tử Tục mới phản ứng lại, lạnh lùng quát: "Người đâu, bắt nha đầu này lại!"

Vài thị vệ thân thể cường tráng trong nháy mắt lách vào phòng, ấn Hạ Đào trên đất.

Lạc Phi Đình nghi ngờ không thôi, thử tới gần Hạ Đào, vừa tới gần, đã cảm thấy người nhũn ra, vội vàng rời xa chút, quát lớn: "Hạ Đà, trên người người bôi cái gì?"

"Không bôi cái gì!" Hạ Đào vội vã trả lời.

Sắc mặt Lạc Tử Tục đen xị, kêu lên: "Mời đại phu đến, lục soát người!"

Hần cũng không thể khiến Lạc Phi Đình có chút sơ xuất nào được!

Đại phu đến, đầu tiên là bắt mạch cho Lạc Phi Đình, vừa xem mạch tương, kinh ngạc đứng lên: "Đại tiểu thư trúng độc!"

"Cái gì? Ta trúng độc sao?" Sắc mặt Lạc Phi Đình sợ đến trắng bệch.

Đại phu gật đầu, lại yêu cầu kiểm tra Hạ Đào, cẩn thận lục soát, từ trong tay áo nàng ta lấy ra một cái hộp gấm, nắp hộp khép hờ, hần mở ra, đưa tới trước mũi khẽ ngửi, sắc mặt nhất thời khó nhìn hần.

"Đại phu, đây là cái gì?" Lạc Tử Tục đã ngồi dậy.

Đại phu hơi khó mở miệng, quét mắt nhìn mọi người.

"Đều là người mình, nói đi!" Lạc Tử Tục gấp gấp thúc giục.

"Vâng, Đại thiếu gia, đại tiểu thư, bên trong hộp gấm này chứa tức tử tán."

"Tức tử tán? Lạc Phi Đình 'đùng' một tiếng ngồi trên ghế, cái tên này, chẳng phải nàng ta nghe tới lần đầu tiên. Ở trong hậu viện gia tộc, có chút độc phụ vì không để những cô gái khác mang thai sinh con, đã cho các nàng dùng tức tử tán, trong thanh lâu cũng thích dùng thứ này để tránh khỏi phiền phức.

Thế nhưng, trên người sao lại Hạ Đào mang theo vật này?

Hạ Đào kinh ngạc há to mồm, nói không ra lời.

Dáng vẻ kia, trong mắt những người khác, hoàn toàn là chột dạ.

Đại phu chỉ vào chút bột phấn ở đáy hộp, nhẹ giọng nói: "Đại tiểu thư, lượng thuốc không nhiều, chút thuốc này, ngửi một lần hai không trúng độc được, nha đầu này, hẳn là mỗi ngày lúc hầu hạ người, mang nó trên người, bằng không, ngài sẽ không phản ứng lớn như thế."

Mỗi ngày hầu hạ sao? Sắc mặt Lạc Phi Đình từng chút vặn vẹo, Hạ Đào vốn chẳng phải nha hoàn của nàng ta, chỉ là tình cờ tới gặp nàng ta một chút, nói như vậy, nàng ta đến cùng đã mang vật quý này trên thân bao nhiêu lâu?

Không thèm suy nghĩ, xông tới tát một cái vào mặt Hạ Đào: "Tiện tỳ! Người dám hại ta!"

Vừa nói xong, đầu óc nàng ta đã choáng váng, lập tức có thị vệ đỡ nàng đến bên cạnh.

Trong nháy mắt mặt Hạ Đào sưng lên, khóc ròng nói: "Đại tiểu thư, người đừng tin hấn, ta không muốn hại người, ta cũng không biết thứ này ở đâu ra!"

Lạc Phi Đình tức giận còn muốn tới đánh nàng ta, lại bị đại phu ngăn cản.

"Đại tiểu thư, thân thể quan trọng hơn! Nàng không thể không biết thứ này ở đâu ra, bởi vì trên người nàng ta có phục sinh hoàn, viên thuốc này là thuốc đại bổ dưỡng sinh, có thể chống đỡ với tức tử tán, nếu như chẳng phải nàng ta muốn hại người, vì sao nàng ta lại phải dùng phục sinh hoàn?"

Đại phu nói hết lời, Lạc Phi Đình tức đến mức cả người run rẩy.

"Đại tiểu thư, ta bị hãm hại!" Hạ Đào nói năng lộn xộn: "Nhất định là tam tiểu thư, nhất định là nàng!"

Lạc Tử Tục lạnh lùng nói: "Nha đầu này hại người, kéo nàng ta xuống đánh chết!"

Lạc Phi Đình lắc đầu: "Không, đánh chết nàng ta, chẳng phải quá dễ dàng sao? Còn Lạc Vân Hi thì sao chứ? Ta muốn mạng Lạc Vân Hi! Chuyện này, vừa vặn có thể khiến Lạc Vân Hi phải chết "

Nói rồi, nàng ta còn không hết hận, đá Hạ Đào một cú: "Cút!"

Hạ Đào bị dọa đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh, bỏ chạy ra khỏi phòng, trong đầu trống rỗng, thẳng đến Vân Các.

Nàng ta lẻ loi ngồi trên bậc thang, đợi Lạc Vân Hi cùng Xuân Liễu trở lại.

Vừa nhìn thấy bóng dáng Lạc Vân Hi từ xa đi đến, nàng ta khóc lớn nhào tới, ôm chặt chân nàng: "Tam tiểu thư, là người hãm hại ta phải không? Là người bỏ tức tử tán trên người ta phải không?"

Mặt Lạc Vân Hi lạnh lùng, đá văng nàng ta ra.

Mặt Xuân Liễu đầy khiếp sợ, xách cổ áo Hạ Đào lên: "Người nói cái gì vậy? Cái gì tức tử tán? Người làm sao?"

"Hạ Đào, người giải thích một chút, cái gì tức tử tán?" Lạc Vân Hi tập trung hai mắt nhìn nàng ta, đặt câu hỏi.

Hạ Đào rốt cục không chịu đựng được, nước mắt tung bay, nằm trên mặt đất nói: "Tam tiểu thư, ta sai rồi, ta theo lời đại tiểu thư tới Tam viện, vẫn nghe lệnh của nàng ấy..." Nàng ta khóc lóc rồi rít, liệt kê ra chuyện sai lầm mình đã làm.

Lạc Vân Hi nghe xong, môi đỏ mọng cong lên góc độ châm chọc: "Người hiện tại muốn làm gì?"

"Tam tiểu thư cứu ta!" Hạ Đào ngẩng đầu lên.

Mặt Lạc Vân Hi nở nụ cười lạnh lẽo: "Cứu người sao? Cứu Hạ Đào? Cứu một người muốn lấy mạng ta sao? Đầu óc ta hư rồi sao?"

Nói xong, nàng nghênh ngang rời đi.

Cả người Hạ Đào lạnh ngắt, như bị rút đi tất cả lực khí, tê liệt trên mặt đất, không thể động đậy.

Xuân Liễu vội đuổi theo kịp, trầm giọng nói: "Tam tiểu thư, sự việc đến bước này, đại tiểu thư nhất định sẽ tìm đến, đến lúc đó phải làm sao?"

Kế hoạch rất thuận lợi, thế nhưng, việc này không làm được, đại tiểu thư lại lật lọng, nói là tam tiểu thư phái Hạ Đào đi hại nàng ta, vậy thì đối với Tam phòng cực kỳ bất lợi.

Dù sao tức tử tán, là sự việc vô cùng xấu hổ!

Nhưng tiểu thư có thể đào móc diện mạo chân chánh của Hạ Đào ra, một chiều này, không thể nghi ngờ là tốt nhất.

Lạc Vân Hi đậm thanh nói: "Rau trộn!"

"Cái gì?" Xuân Liễu nghe không hiểu.

Lạc Vân Hi cũng không giải thích, tự về phòng.

Lúc bữa tối, trên đại sảnh Lạc gia quả nhiên náo nhiệt lên, Lạc Phi Đình quỳ gối trước mặt Lạc Kính Văn, mặt toàn nước mắt nước mũi, không nói ra nửa tiếng, cả Lạc phủ đều biết chuyện tam tiểu thư lệnh cho nha hoàn Hạ Đào hạ tức tử tán với đại tiểu thư.

Lạc Kính Văn đột nhiên giận dữ, nếu như Lạc Phi Đình không có con, đây chính là chuyện lớn hơn trời, không thể khinh thường!

Hắn lập tức cùng Đại phu nhân, Đại di nương và một đám người xông thẳng tới Vân Các.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161

Editor: thu thảo

Lạc Vân Hi không nhúc nhích người, vẫn cứ ngồi trước chậu than, Lạc Kính Văn dẫn người xông vào chủ phòng, đóng cửa lại.

"Hạ Đào đâu?" Lạc Phi Đình phía sau phụ mẫu, tóc tai bù xù, hình dạng khủng bố.

"Đại tỷ, người nói Hạ Đào dùng tức tử tán với người, sao người biết nàng ta đến hại người, mà chẳng phải đến hại ta?" Lạc Vân Hi thần nhiên hỏi.

"Các người đều dùng phục sinh hoàn!" Lạc Phi Đình nổi giận đùng đùng quát lên.

Nàng ta chỉ biết đại phu nói, Hạ Đào dùng phục sinh hoàn, giờ khắc này đương nhiên là dọn lý do này ra.

Đối mặt với ánh mắt nghi vấn của hai người Lạc Kính Văn, Đại phu nhân, Lạc Vân Hi chậm rãi đứng lên, sắc mặt khó coi, nói: "Phụ thân, hôm nay ta mới biết chuyện này, quả thực không ngờ Hạ Đào biết dùng tức tử tán để hại người, Vân Các chúng ta, cũng đều trúng loại độc này."

Nói rồi, nàng quát lên: "Dẫn Hạ Đào tới!"

Hai tiểu nha hoàn dưới sự chỉ huy của Xuân Liễu, lôi Hạ Đào bị trói chéo tay vào chủ phòng.

Nàng ta vừa lại gần, sắc mặt Lạc Phi Đình đã thay đổi lùi lại phía sau, được Đại phu nhân đỡ lấy, xông lên trước, hung hăng tát một cái trên mặt Hạ Đào: "Tiện nô tỷ! Tìm đường chết!"

Lạc Vân Hi nhẹ hất cằm, nhìn Lạc Kính Văn, khoe miệng chảy ra một vệt máu, máu đỏ tươi không chảy xuống, dọa Lạc Kính Văn giật mình.

Lạc Phi Đình cũng choáng.

"Mấy hôm nay ta vẫn không thoải mái, không biết là chuyện ra sao, muốn tìm đại phu đến xem, đại phu trong phủ lại thoái thác nói có việc, chậm chạp không chịu tới. Xuân Liễu, có việc này không?" Lạc Vân Hi lạnh nhạt hỏi, liếc nhìn Xuân Liễu.

Xuân Liễu vội vàng tiến lên, hành lễ nói: "Lão gia, phu nhân, Tam chúng ta phòng từ trước đến giờ đều yếu nhất trong phủ, thường thường khi Tam di nương đau đầu, tiểu thư của chúng ta ăn không ngon, muốn tìm đại phu, đều rất khó khăn, đại phu trong phủ chưa bao giờ để bọn ta vào mắt!"

Lạc Vân Hi đứng cạnh để nàng ấy nói xong, lại nói: "Việc này, phụ thân cũng biết, chuyện Xuân Liễu đi tìm Bảo đại phu, vừa hỏi liền biết. Ta hiện tại chỉ nghĩ đến, đây nhất định chính là độc tức tử tán, phiền phức phụ thân mời đại phu tới coi bệnh cho ta thành."

Nàng nhắc ống tay áo, lau đi máu bên môi, không chút kiêng kỵ.

Lạc Kính Văn nhất thời không biết cảm giác gì, buồn bực nói: "Gọi Bảo đại phu lại đây!"

Bảo đại phu, chính là người ban ngày chẩn bệnh cho Lạc Phi Đình, nghe Thái úy gọi tới, gần như tè ra quần mà từ trong chăn ấm áp bò ra ngoài, vác lấy hòm thuốc nhỏ chạy vội tới Vân Các.

Vốn tưởng rằng sự việc ban ngày, đại tiểu thư nhất định sẽ ém miệng, không ngờ tới, sự việc càng náo càng lớn.

Lạc Phi Đình cũng không muốn chuyện này truyền ra ngoài, cho dù tức tử tán thực sự không ảnh hưởng gì đến nàng ta, nhưng cuối cùng đây cũng là chuyện lớn ảnh hưởng đến thanh danh của nàng ta. Nhưng nàng ta không muốn vì thế mà buông tha Lạc Vân Hi, hơn nữa tin tức vẫn nằm trong sự khống chế của nàng ta, chỉ những người thân tín ở trong phủ mới biết, những hạ nhân bình thường trong phủ, vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra.

"Bảo đại phu, ta hỏi ngươi, mấy ngày nay, tam tiểu thư có mời người đến khám bệnh không?" Đại phu nhân thừa dịp hán vừa đến, lập tức chất vấn.

Bảo đại phu sững sờ, đầu hơi cúi thấp, gật đầu: "Mấy ngày nay Lão phu nhọc lòng vì chuyện của Đại thiếu gia, cho nên không rảnh đến chỗ tam tiểu thư. Thương thể của đại thiếu gia, không thể qua loa được."

Hán đây Lạc Từ Tục ra, tức giận trong lòng Lạc Kính Văn lập tức giảm đi không ít.

"Tuy như vậy, nhưng dù gì ta cũng là chủ tử của Lạc phủ đó." Lạc Vân Hi cười lạnh nói: "Mạng đại ca là mạng, mạng của ta chẳng lẽ không phải mạng sao? Phụ thân, đại tỷ có thể không thể sinh con, người đã quan tâm như vậy, nhưng nếu như ta không thể nào sinh con, thì có lẽ chuyện này người cũng coi như không có liên quan gì với người đi?"

Sắc mặt Lạc Kính Văn tái nhợt, tuy nhiên sự thật đúng là như vậy, Lạc Vân Hi có thể sinh con hay không, hán thật sự chưa nghĩ tới.

Thân là thứ nữ, lại là thứ nữ từng mang danh phế vật, còn là thứ nữ bị hù, hán đâu còn hi vọng nàng có thể gả đi nơi nào chứ?

"Việc này là bảo đại phu sai. Bảo đại phu, lúc trước bản Thái úy mời người đã nói, chủ tử trong phủ chỉ cần đau đầu sổ mũi, đều là chức trách của người mà." Lạc Kính Văn lấy mặt mũi gia chủ ra: "Nhưng nể tình người một lòng vì Đại thiếu gia, lần này tạm tha cho người, hiện tại chẩn bệnh cho tam tiểu thư đi."

Lạc Vân Hi suýt nữa bật cười ra tiếng.

Chuyện quan trọng như vì đại phu không muốn xem bệnh, mà làm nàng không cách nào sinh con được, nhưng Lạc Kính Văn lại nhẹ nhàng nói một câu "lần này tạm tha cho người" đã xong.

Thực sự là... làm lòng người lạnh giá!

May mà, nàng chưa bao giờ để những người trước mắt này làm người thân nhân của mình.

Bảo đại phu bắt mạch cho Lạc Vân Hi xong, sắc mặt chợt thay đổi, run giọng nói: "Trong cơ thể Tam tiểu thư cũng có độc tố của tức tử tán!"

Lạc Vân Hi nghe vậy, cả thân người run lên, liền muốn ngã về phía sau, Xuân Liễu nhanh tay đỡ lấy nàng, sắc mặt bị dọa trắng bệch: "Đại phu, vậy nô tỳ thì sao? Người có thể nhìn thử cho nô tỳ hay không?"

Bảo đại phu liếc nhìn Lạc Kính Văn, Lạc Kính Văn gật đầu.

Lạc Phi Đình và Đại phu nhân thì lại hai mặt nhìn nhau, nhất là Lạc Phi Đình, ánh mắt nhìn về phía Hạ Đào tràn đầy oán hận, lại có nghi hoặc khó hiểu.

Hạ Đào này, đến cùng là muốn làm cái gì? Nàng ta vậy mà muốn một mũi tên hạ hai con chim sao?

Không thể!

Hạ Đào là người của mình, còn ai lợi dụng nàng ta vào đây? Chẳng lẽ, nàng ta tự muốn phản chủ sao?

Lạc Phi Đình hoàn toàn hồ đồ rồi.

Bảo đại phu bắt mạch cho Xuân Liễu xong, nom nớp lo sợ nói: "Lão gia, trong cơ thể Xuân Liễu cô nương cũng có độc tố tức tử tán, chẳng qua thân thể nàng ấy khỏe mạnh, thực sự tốt hơn nhiều so với hai vị chủ tử."

Đại phu nhân tức giận đá Hạ Đào ngã lăn ra đất, tức giận nói: "Thế chất Đình nhi từ trước đến giờ yếu nhất, nó tự nhiên là trúng độc nặng nhất! Tiện tỳ này, sao người không chết đi cho ta!"

Lạc Vân Hi liếc nhìn sắc mặt Xuân Liễu trắng bệch, trong mắt hiện lên ý cười, nha đầu này, diễn xuất càng ngày càng cao, nàng nháy mắt mấy cái, hai

hàng nước mắt nóng bỏng rơi xuống: "Hạ Đào, ta thấy mình không bao giờ đối xử tệ bạc với ngươi, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, thứ này ngươi lấy từ đâu tới, vì sao phải hại ta và đại tỷ?"

"Ta không biết! Ta không biết!" Trong đầu Hạ Đào trống rỗng, hoàn toàn không biết hiện tại là tình huống gì, chỉ biết, có thể nàng ta phải chết, lạnh lùng gào khóc vùng vẫy.

Lạc Vân Hi quay đầu hỏi Lạc Phi Đình: "Nhưng ta không hiểu, Hạ Đào là người trong phòng ta, dù cho nàng ta có lòng muốn hại đại tỷ, nhưng sao nàng ta có cơ hội đến gần đại tỷ được? Đại phu đã nói, thuốc này cần phải tiếp xúc một thời gian dài mới có thể có hiệu lực, cũng chẳng phải một ngày hay hai ngày, một tháng hai tháng... không biết đại tỷ đều dùng Hạ Đào làm cái gì vậy?"

Lạc Phi Đình bị nàng nói tới không có biện pháp mở miệng nói lời nào, Từ Quyên bên cạnh thấy thế, nhẹ nhàng nói: "Tam tiểu thư, không phải Hạ Đào tới gặp đại tiểu thư, mà nàng ta thân với ta, quan hệ rất tốt, việc này muốn trách, cũng là do nô tỳ!"

Nói rồi, nàng quỳ xuống, khóc lóc đánh mình mặt: "Đều do nô tỳ không có mắt, không biết Hạ Đào đeo thứ đó trên người, còn ở cạnh tiểu thư!"

Đại phu nhân đương nhiên biết Hạ Đào là người của Lạc Phi Đình, nhìn Từ Quyên đi ra gánh tội thay, lòng vui mừng, có thể diễn liền diễn, há mồm mắng to: "Ngươi tiện tỳ này, bằng hữu cũng chọn không xong, ta cũng nhìn lầm ngươi!"

Lạc Vân Hi liếc nhìn Từ Quyên, nữ nhân này lạnh lợi đáng yêu, tuy là không động lòng người, nhưng cũng xinh đẹp, chiều này khá hoàn mỹ. Bọn nha hoàn các viện làm bạn với nhau, lui tới với nhau, đây cũng là chuyện thông thường.

Lạc Kính Văn nhắm mắt lại, bất chợt giương giọng kêu lên: "Lạc Ôn, kéo nô tỳ này ra ngoài, loạn côn đánh chết!"

Hạ Đào nghe vậy, trước mắt đen xì, khàn giọng hô: "Oan uổng, nô tỳ oan uổng! Lão gia, lão gia!"

Lạc Ôn dẫn theo hai người, kéo nàng ta ra ngoài, tiếng nữ tử thê thảm kêu gào vẫn cứ đứt quãng truyền đến: "Đại tiểu thư, ngươi không phải người, ngươi không được chết từ từ... tương lai sinh con ra không có hoa cúc, sinh nữ nhi không..."

"Còn để nàng ta nói những nói cuối gì đó! Bịt miệng của nàng ta lại! " Đại phu nhân nghe được miệng Hạ Đào chửi những thứ không sạch sẽ, như đã thú bị kích thích, đẩy cửa sổ ra, rống to.

Sau một tiếng hét chói tai thống khổ, thế giới, cũng an tĩnh trở lại.

Xuân Liễu không kìm lòng được rung mình lạnh lẽo, tránh phía sau Lạc Vân Hi.

Hạ Đào vốn đến tam phòng muộn, nhưng cũng có mấy năm tình cảm thiếu niên cùng mình, tuy tự biết nàng ta là người của đại tiểu thư, mất hết tình cảm tốt đối với nàng ta, nhưng tận mắt nhìn nàng ta bị xử tử, tâm tình Xuân Liễu vẫn là hết sức khó chịu.

Phản bội, quả nhiên là chuyện kiêng kỵ lớn nhất trong nhà cao cửa rộng!

Đang nghĩ ngợi, một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại thăm dò đến, nắm tay nàng ấy, Xuân Liễu ngẩng đầu, chạm đến ánh mắt ôn hòa của Lạc Vân Hi, trong lòng không khỏi ấm áp.

Tam tiểu thư... cả đời này, mình chỉ trung thành với một mình nàng!

Mà Lạc Vân Hi nhìn Xuân Liễu, ánh mắt trầm tĩnh, nhưng lại có sóng lớn mãnh liệt. Đi theo nàng, sẽ không thể chỉ là sinh hoạt bình thường trong hậu viện, chỉ sợ, sẽ có nhiều mưa to gió lớn hơn thôi.

Xuân Liễu ơi Xuân Liễu, ngươi còn có thể theo ta bao lâu đây? Nhưng ta cam đoan, chỉ cần một ngày có ta ở đây, chắc chắn sẽ không để ngươi rơi vào kết cục như Hạ Đào!

Hai người mỗi người một tâm sự, Lạc Kính Văn thấy việc ở đây đã xong, nặng nề nói: "Mấy ngày nay, các ngươi ở trong phủ dưỡng thương cho thật tốt, ta có thể tìm thái y vào phủ kê đơn thuốc cho các ngươi. May là... độc vẫn còn chưa sâu."

Bảo đại phu nói, đây chỉ là tình trạng bệnh ban đầu, hấn tin, nhưng chỉ dựa vào một mình Bảo đại phu trị liệu, hấn không an tâm.

Lạc Phi Đình cắn chặt môi dưới, vốn tưởng rằng đêm nay chắc chắn sẽ có một chuyện lớn xảy ra ở Vân Các, kết quả, chỉ là Hạ Đào bị xử tử, còn không giải quyết được gì, nàng ta có chút thất vọng.

Đi về, một đường suy nghĩ chuyện tối nay, làm cho nàng ta hận nhất chính là những điều Hạ Đào nguyện rửa trước khi chết, ánh mắt đều nhanh chóng bốc lửa, nàng ta thấp giọng phân phó Từ Quyên: "Đi thu thi thể Hạ Đào lại, hỏi lại một vài ma ma lớn tuổi, làm thế nào để lĩnh hồn một người sau khi chết không thể đi siêu sinh!"

Cả người Từ Quyên run lên, thấp giọng đáp lại.

Không lâu lắm, nàng ta trở lại Tuyệt Các, nói cho Lạc Phi Đình: "Đã làm xong việc rồi ạ."

Lạc Phi Đình có chút hiếu kỳ hỏi: "Làm như thế nào?"

Từ Quyên do dự một chút, nói: "Chém hết tứ chi Hạ Đào..."

Mới nói một câu đầu, Lạc Phi Đình đã không nén được nâng dĩa dày nồn mưa liên tục, khoát tay lia lịa, để nàng ta đừng nói nữa, chỉ cần biết rằng, Hạ Đào không được chết từ tể, là được!

Trong Vân Các, Lạc Vân Hi ngồi trước đèn, đèn đuốc chậm rãi bập bùng. Ngoài cửa sổ, gió bắc điên cuồng gào thét, thổi đến làm song cửa sổ kêu kêu kẹt, tiếng cành cây gãy lia thỉnh thoảng truyền đến.

Tam di nương nghe Lạc Vân Hi nói xong toàn bộ sự việc, ánh mắt nhìn về phía nàng từ lúc đầu lo lắng sợ hãi biến thành kinh ngạc nồng đậm, nàng ấy hạ thấp giọng hỏi: "Hi nhi, y thuật của ngươi thật sự là học từ Cửu Khúc Chi sao?"

Lạc Vân Hi gật đầu, cùng với việc để Tam di nương lo lắng thay nàng, không bằng nói chân tướng của sự việc cho bà, Tam di nương không phải người ngoài, bằng không, cũng không thể giải thích tốt chuyện mình trúng tức từ tẩn.

Kỳ thực, nàng chỉ chế một loại thuốc khác, để mạch đập tương tự như bị trúng độc tức từ tẩn mà thôi.

Tam di nương thất thần ngồi nửa ngày, một lúc lâu mới thở dài: "Hi nhi, từ nhỏ đến lớn ngươi còn giấu diếm ta nhiều chuyện nữa phải không?"

Lạc Vân Hi có chút chột dạ, lặng lẽ không nói.

Khuôn mặt tiêu tụy của Tam di nương hiện lên ý cười vui vẻ: "Ta dạy qua ngươi cảm kỳ thi họa, muốn ngươi giữ bí mật, dù cho chịu vũ nhục cực lớn, ngươi cũng tuyệt không để lộ ra chút nào. Đủ thấy, ngươi là đứa nhỏ cực kỳ hiểu chuyện. Từ nhỏ, ta biết ngay ngươi khác tất cả, quả nhiên, giống như nàng ấy, thông minh nhanh trí, không làm ta thất vọng."

"Nàng ấy? Nàng ấy là ai?" Lạc Vân Hi nhạy cảm hỏi lần nữa.

Sắc mặt Tam di nương tối sầm lại, chuyển đề tài câu chuyện: "Nhưng ta vẫn không yên lòng để ngươi lộ tài hoa ra ngoài, lần đầu tiên thể hiện đã quá xuất sắc, lại ở ngay trước mặt những người quyền cao chức trọng cũng như vậy. Ta không muốn ngươi đoạt danh tiếng của Lạc Phi Đình, nàng ta là thiên kim con vợ cả của Lạc gia, thủ đoạn của Đại phu nhân rất ngoan độc, nếu muốn hại cả hai mẹ con chúng ta, thì có thừa biện pháp."

"Đó là trước đây." Lạc Vân Hi khẽ cười: "Không phải ta đã nói sao? Từ nay về sau, sẽ không có người ức hiếp chúng ta nữa!"

Tam di nương kích động đến hốc mắt đỏ lên, nắm chặt tay nàng, không ngừng vuốt: "Hi nhi trưởng thành rồi, Hi nhi trưởng thành rồi, không cần nương lo lắng, thể nhưng, an toàn của mình mới là quan trọng nhất, nhớ không?"

Lạc Vân Hi gật đầu, trong lòng mềm mại.

Tam di nương thở dài: "Mấy năm nay ta thường hối hận, lúc trước nên mời người sư phụ dạy ngươi võ học, nhưng lại sợ ngươi sẽ giống như nàng ấy... Chẳng qua bây giờ cũng tốt, thần y Cửu Khúc Chi dạy võ công cho ngươi, nương mới an tâm." Dừng một chút, nàng ấy nắm tay Lạc Vân Hi trong tay nói: "Nhưng ngàn tính vạn tính, không tính được lòng người, dù cho thông minh, dù cho ưu tú, dù cho đứng đầu thiên hạ, cũng không đầu nổi lòng người tính toán, quay đầu lại, còn không phải hương tiêu ngọc vẩn ư! Hi nhi, nương vẫn là hi vọng ngươi có cuộc sống của người bình thường, được không?"

Trực giác của Lạc Vân Hi cho thấy Tam di nương có tâm tư rất nặng, có lẽ nên nói, có cấm kỵ, lúc nàng ấy nói những lời này, ánh mắt nhìn mình, lại mờ mịt, dường như xuyên qua nàng nhìn một người khác.

Là nàng ấy sao?

Nàng ấy cũng biết võ sao?

Nàng ấy là ai?

"Nương, ngươi yên tâm, ta sẽ chăm sóc chính mình thật tốt." Lạc Vân Hi an ủi nàng ấy nói: "Ta không làm gì, chẳng qua là không để cho người khác bắt nạt mình mà thôi!"

Tam di nương đưa tay dụi vành mắt, không biết khi nào, vậy mà chảy nước mắt: "Có thể, như thế cũng tốt."

Nàng ấy cũng không biết nên khen hay cái gì, nàng ấy chỉ biết, trước kia từ từ kia, là con của trời, ngậm ngọc mà sinh ra, hào quang phát ra tứ phía, nhưng kết quả thì sao chứ? Thanh xuân vừa tới, lại chỉ còn lại là một nắm đất vàng.

Ai... tay nàng ấy, kim lòng không được đưa về phía cổ Lạc Vân Hi, sờ phía sau tai nàng, ánh mắt, có chút ngây người nhìn khuôn mặt Lạc Vân Hi.

Thần thái lơ đãng của Hi nhi cứ khiến nàng nhớ tới người đó, giống, rất giống, không biết khuôn mặt thật của có phải giống người đó như đúc... Nghĩ vậy, tay nàng run lên.

"Nương, ngươi đang sờ cái gì?" Lạc Vân Hi cau mày hỏi.

"Không sờ cái gì." Trước mắt xuất hiện gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp, Tam di nương bị điện giật rút tay về, nước mắt "rào" một tiếng, như dòng thác mờ,

điên cuồng tuôn ra, kỷ niệm tuổi trẻ, đột nhiên xuất hiện trong đầu!

Lần đầu tiên nàng ấy luống cuống như thế ở trước mặt con gái, lập tức đứng dậy, không hèm quay đầu lại chạy ra khỏi phòng. "Nương!" Lạc Vân Hi vô cùng kinh ngạc, sờ soạng mấy lần trên cổ mình, cũng không có gì khác thường, nàng đuổi tới cửa phòng, Xuân Liễu cũng từ nhà kè vọt ra: "Tiểu thư, Tam di nương sao vậy?"

"Không sao." Lạc Vân Hi buồn buồn nói: "Ngươi đi theo một chút đi."

Xuân Liễu vâng lời đi, Lạc Vân Hi đứng trên hành lang, gió lạnh thổi tới, trong lòng hồng hét.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161-2

Edior: thu thảo

Xuân Liễu vâng lời đi, Lạc Vân Hi đứng trên hành lang, gió lạnh thổi tới, trong lòng hồng hét.

Rốt cuộc Tam di nương làm sao vậy? Vì sao nàng ấy luôn định nói rồi lại thôi, hành động còn kỳ lạ như vậy làm gì?

"Đứng ở nơi này không lạnh sao?" Một đạo giọng nam nghiêm nghị từ trong viện truyền đến, Lạc Vân Hi lập tức bừng tỉnh từ suy nghĩ miên man, chỉ thấy Quân Lan Phong mặc quần áo đen bước nhanh tới, cởi áo khoác ra phủ thêm cho nàng, giọng nói đầy trách cứ: "Không nghĩ ngươi sẽ đứng ở nơi này hứng gió lạnh!"

Khóe môi Lạc Vân Hi kéo nhẹ: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta tới nhìn ngươi một cái." Quân Lan Phong kéo nàng vào phòng, đóng cửa phòng, vì bên trong phòng bị gió lạnh thổi vào, nhiệt độ thấp xuống không ít.

Hắn ngồi trước chậu than, cầm lấy cặp gắp than, khêu lửa một cái, lửa lập tức bùng lên.

"Muộn như vậy còn chưa ngủ, không phải là nghĩ về chuyện của Hạ Đào chứ?" Quân Lan Phong thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhú lại, không khỏi đau lòng, mềm giọng hỏi.

"Ai nghĩ tới nàng ta, một cái nô tài phản chủ, nàng ta không chết, ta sớm muộn cũng chết trong tay nàng ta!" Lạc Vân Hi hừ một tiếng.

"Ừm, việc đó ta cũng nghe nói, loại nha đầu này, không có gì hay ho mà giữ lại. Vậy sao ngươi không ngủ?"

"Vừa rồi nương ta đến, ta mới tiễn nàng ấy về, làm sao mà ngủ đây?" Lạc Vân Hi thản nhiên đáp.

"Nương ngươi sao?" Quân Lan Phong nghĩ một lát, hỏi: "Là Tam di nương sao?"

"Ừm." Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hắn.

"Tam di nương, hình như ta đã gặp." Quân Lan Phong nhìn hai mắt của nàng nói: "Ấn tượng không sâu, không ngờ, nàng ấy lại sinh ra nữ nhi có tính tình hung hăng như vậy."

"Ta hung hăng lúc nào?" Lạc Vân Hi mở to hai mắt.

"Không hung hăng sao?" Quân Lan Phong mỉm cười: "Một chút mệt nhọc cũng không chịu được, giống con mèo rừng nhỏ giương nanh múa vuốt, chẳng qua, ta thích."

Lạc Vân Hi dở khóc dở cười, không biết nên trả lời cái gì.

Quân Lan Phong dịu dàng nói: "Thế nhưng, nàng ấy cũng dạy Hi nhi rất tốt, cái gì cũng hiểu, cái gì cũng biết."

Lạc Vân Hi liếc mắt xem thường, nhưng gò má hơi đỏ lên: "Được rồi, đừng nói những thứ này có hay không, ta đi ngủ đây."

"Không tắm mà ngủ sao?" Quân Lan Phong thấy nàng xấu hổ, cố ý hỏi: "Diễn trò từ buổi tối đến khuya, cũng phải toát mồ hôi chứ? Sao lại không sạch sẽ như vậy!"

Lạc Vân Hi không nói gì, mãi mới cắn răng nói vài chữ: "Tắm chứ, ngươi đổ nước tắm cho ta đi!"

"Tuân lệnh!" Quân Lan Phong nghe được có nhiệm vụ để làm, mỉm cười đáp một tiếng, chạy nhanh đi làm, chỉ cần Hi nhi không đuổi hấn đi, hấn đã vô cùng vui vẻ rồi.

Quân Lan Phong lệnh cho ám vệ thả mê hương ở nhà kè, để ngừa có nha đầu nhô ra quấy rầy hấn và Hi nhi ở chung, cho nên mỗi lần hấn đến, đều chưa có người phát hiện.

Nhưng đêm nay, Xuân Liễu cũng không ở trong viện, nàng ấy đi theo Tam di nương.

Ám vệ đặt ở bên cạnh Lạc Vân Hi thấy Quân Lan Phong tự mình múc nước trong giếng nước, có chút không đành lòng, dựa vào cơ hội bấm báo chuyện này, bay tới bên cạnh hấn: "Gia, Xuân Liễu cô nương không ở trong viện, đợi lát nữa nàng ấy trở về, cho người đi căn sao?"

Quân Lan Phong hơi nhíu mày, một mặt kéo thùng nước từ trong giếng ra, một mặt nói: "Không cần, chuyện không nên biết, nàng ấy cũng biết rồi."

Ám vệ lấy lòng cười: "Vậy gia, ta đi kéo nước sao?"

"Ngươi về chỗ ngươi ẩn nấp đi, ở đây có ta là được." Quân Lan Phong trầm mặt nói.

"... " Ám vệ thấy chủ tử nhà mình vốn được nuông chiều nhấc theo thùng nước, bước đi như bay chạy vào nhà bếp nhỏ, cơ mặt không ngừng đưa đẩy, chỉ cảm thấy nhân sinh thay đổi, giờ khắc này thế giới đều bị hủy sạch.

Chẳng mấy chốc, Xuân Liễu trở lại, nàng ấy bước nhanh, đốt đèn lồng, vào sau viện còn chưa kịp làm gì, đã trông thấy dáng người một nam nhân khôi ngô ôm cái thùng tắm lớn vào chủ phòng, bị dọa ba hồn bảy vía cũng sắp bay hết, ném đèn lồng một cái, hét lên một tiếng.

Đội ám vệ ở bên cạnh kịp thời che miệng của nàng ấy: "Làm gì thế, muốn hù chết người sao?"

Bên cạnh còn có thích khách!

Xuân Liễu chỉ muốn tiếng hét chói tai lớn chút nữa.

"Xuân Liễu!" Lạc Vân Hi nghe được giọng của nàng ấy, gấp gấp lao ra khỏi phòng.

Thấy tiểu thư bình an vô sự, trên mặt không có biểu hiện gì, nhịp tim Xuân Liễu Phi vốn đang dồn dập mới trở về bình thường, cảm giác cánh tay che miệng lỏng ra, nàng ấy lập tức nghiêng đầu nhìn, nhưng lại không thấy gì.

Nàng ấy ngẩn ngơ, sau khi phản ứng, nhặt đèn lồng bị đập tắt lên, chạy nhanh về phía Lạc Vân Hi, chỉ vào bóng lưng Quân Lan Phong, vừa khiếp sợ vừa nghi ngờ hỏi: "Tiểu thư, người mời thêm hộ viện khi nào vậy?"

Nàng ấy nhớ, thường ngày những chuyện này, đều là nha hoàn cùng làm, trong Văn Các, lúc nào có thêm một nam nhân vậy?

"Hộ viện sao?" Lạc Vân Hi còn chưa cảm giác được cái gì, nhưng ám vệ trốn ở trên cây suất nữa đã ngã xuống, ngửa mặt lên trời đầy thương xót, đó là Vương gia nhà hấn nha!

Quân Lan Phong đổ nước đầy bồn tắm sau bình phong, trong thùng tắm đồ đầy bốn tòng nước mà không tung tóe chút nào, dù thấy hấn dùng lực vững vàng thế nào.

Đưa thùng gỗ ra ngoài, hấn vỗ tay, quay đầu lại.

Ánh mắt Xuân Liễu lập tức chạm phải gương mặt tuần lẫm uy nghi, mắt nam nhân sâu thẳm, có xen chút ý lạnh của người bề trên, trong đầu Xuân Liễu "oanh" một tiếng, quên cả hét chói tai, cả người hoá đá đứng yên tại chỗ.

Ám vệ thấy thế, ở trên cây cười đến đau bụng, tiếng lá cây chạm nhau "ào ào" vang lên.

"Vô Tràng!" Quân Lan Phong quát lạnh một tiếng, lúc này ám vệ Vô Tràng mới thu lại ý cười, suất nữa nghẹn thành nội thương.

"Trung, trung, Trung Sơn Vương..." Xuân Liễu run giọng nói, cuối cùng cũng gọi đủ danh xưng này, nhìn hấn, lại nhìn bồn tắm sau tấm bình phong, nhiều lần đánh giá, vẫn không dám tin vào mắt mình.

Trung Sơn Vương đối xử với tiểu thư có chút khác biệt, nàng ấy cũng biết, thế nhưng, nàng ấy không ngờ, lại khác biệt lớn như vậy! Hấn lại tự hạ thân phận, làm loại việc hạ nhân mới làm này cho tiểu thư!

Xã hội này, nam tôn nữ ti, thân là Vương gia, thì càng không thể làm những chuyện này, cho nên Xuân Liễu mới cảm thấy khiếp sợ gấp bội.

Nhưng Lạc Vân Hi lại cảm thấy không có gì, cau mày nói: "Xuân Liễu, ngươi về phòng ngủ trước đi."

Xuân Liễu hơi không yên tâm liếc nhìn tiểu thư, thấy mặt nàng bình tĩnh như thường, đành phải gạt đầu, lặng lẽ trở về phòng, nhưng không ngủ, dòi một miếng gạch trong viện, trốn sau cửa, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên này.

Vô Tràng đặt cử động của nàng ấy trong mắt, không khỏi buồn cười, nhưng cũng không ngăn cản thêm

Tiếp theo Lạc Vân Hi cũng đuổi Quân Lan Phong ra ngoài: "Ta tắm rửa, ngươi tránh xa một chút, không được nhìn lên!" Nếu không phải vì sau khi tắm xong cần có người đổ nước cho nàng, nàng đã lập tức đuổi hắn đi.

Quân Lan Phong quét mắt một lượt thân thể gầy yếu của nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại ở một chỗ nào đó, nhướn mày, giọng nói chứa đầy cười nhạo: "Nhìn lên sao?" Hắn lắc đầu: "Tiểu nha đầu ngươi có gì đáng giá để nhìn lên hả? Chờ ngươi lớn thêm vài năm nữa đi!"

Lạc Vân Hi nhìn ánh mắt của hắn, thì biết rõ hắn đang suy nghĩ cái gì. Lại tới nữa rồi! Tức mà không thể nói. "Nghe khẩu khí của ngươi, thì ngươi đã nhìn lên nữ nhân khác rồi sao?" Nàng cường thế hỏi ngược lại.

Quân Lan Phong ngẩn ra, cười nói: "Nhìn rồi, thế thì sao nào?"

"Ngươi nhìn ai?" Sắc mặt Lạc Vân Hi khê thay đổi, trong lòng có chút không thoải mái, sắc mặt cũng lạnh xuống.

Thấy sắc mặt nàng biến hóa, Quân Lan Phong biết không thể nói đùa nữa, liền thu ý cười, nhàn nhạt nói: "Hoàng tử Thế từ đến tuổi nhất định, đều sẽ có tiên sinh dạy vỡ lòng về phương diện này, chẳng qua, ta không có hứng thú học, chỉ xem vài tờ cung đồ, chỉ thế mà thôi."

Lạc Vân Hi đoán được sách trong lòng của hắn hẳn là đủ loại xuân cung đồ, con mắt hơi chuyển động, hỏi: "Thân hình của các nàng rất đẹp sao?"

Nàng là biết rõ còn hỏi.

Mình kiếp trước, đã nắm giữ thân hình như ma quỷ, trước tấn công sau phòng thủ (định đề là ngực tấn công mông phòng thủ cơ, nhưng lo không hợp văn phong).

Quân Lan Phong dừng một chút, nói: "Ta không chú ý lắm, Hi nhi, ta đùa với ngươi thôi, đừng coi lời của ta là thật, ngươi chính là ngươi, trong lòng ta, ngươi đẹp nhất, tốt nhất, không người nào có thể thay thế."

Dáng người nữ tử có đẹp hay không, hắn cũng không để ý, bởi vì hắn chưa bao giờ muốn có họ. Lúc trước vì đã kích tiểu nha đầu này, hắn mới nói như vậy.

Lạc Vân Hi khê mỉm cười, kỳ thực nàng cũng không để ý như vậy, nhớ năm đó, nàng khinh thường quần hùng, được giang hồ xưng là Xà mỹ nữ, nàng đã quen, hiện tại, một lần nữa làm lại chính mình, có ngại gì đâu?

Then của đóng tốt, nàng thấy Quân Lan Phong đứng ngay đối diện, con ngươi sinh ra ý xấu, tay trắng từ trên bình phong lộ ra, kéo cửa sổ rèm cửa sổ ra.

Dựa vào ánh nền trong phòng, bên ngoài viện, có thể dễ dàng trông thấy bóng dáng trên giấy dán cửa sổ từ nội thất chiếu ra, vì cách một tầng bình phong, bóng dáng càng mờ lung mơ hồ hơn.

Con ngươi Lạc Vân Hi chuyển động, chuyển chiếc ghế dựa gỗ ở sau tấm bình phong, chân thon dài ưu nhã bước lên, nghiêng người đối diện với cửa sổ, chậm rãi còi ra áo khoác, cố ý làm động tác thật chậm, lập tức nghiêng đầu, vén tóc lên, để rơi xuống vai, mỗi một động tác, đều là kiếp trước luyện tập thuần thục thành.

Nàng lại cảm thấy, thân thể hiện tại mặc dù không đầy đặn, thế nhưng, cũng có vẻ đẹp yếu đuối.

Đúng như dự đoán, đầu tiên Quân Lan Phong hơi run, rồi sau đó có chút giật mình.

Trên giấy dán cửa sổ, một dáng người hơi gầy nhưng cực kỳ yếu điệu là lướt, chậm rãi còi xiêm y xuống, tóc dài như thác nước xõa xuống, nữ tử hơi nghiêng đầu, kéo tóc dài về phía trước, lộ ra chiếc lưng trắng tấp, eo thon cực nhỏ, chỉ cần một nắm tay là có thể nắm.

Ánh mắt Quân Lan Phong như bị đinh đóng chặt, không thể dời khỏi.

Nhất cử nhất động của Lạc Vân Hi, đều cực kỳ mê hoặc, hắn không khỏi cảm thấy miệng khô lưỡi khô, đột nhiên nhớ tới cái gì, nghiêng đầu lạnh giọng: "Vô Tràng, không được nhìn!"

Trả lời hắn, chỉ có tiếng gió đêm thổi vù vù.

Vô Tràng, đã sớm tránh ra.

Lạc Vân Hi vén tóc dài lên búi sau đầu, lộ ra chiếc gáy trắng thon dài, bước vào bồn tắm, tiếng nước truyền đến, Quân Lan Phong chợt cảm thấy thân thể nóng lên, cả người hừng hực như bị lửa đốt.

Tiểu yêu tinh này! Hắn nuốt nước miếng, rất muốn cứ như vậy mà ôm nàng vào trong ngực, tùy tiện yêu thương, tùy tiện âu yếm...

Cứ nhìn như vậy nửa canh giờ, Lạc Vân Hi khoác áo ngủ lên, lúc mở cửa, con ngươi đã hơi được híp lại: "Ta ngủ đây."

Giọng Quân Lan Phong hơi khàn khàn: "Ừm, để ta đi đổ nước."

Lạc Vân Hi bị nước nóng ngâm, hoàn toàn buồn ngủ, không còn tâm tư đùa giỡn hân, quay đầu, bước chân có chút lảo đảo đi về giường gỗ.

"Từ từ đã!" Quân Lan Phong nhanh tay kéo lấy tay nàng.

Lạc Vân Hi mơ hồ đáp một tiếng, còn muốn xông về phía trước, Quân Lan Phong đưa cánh tay bế nàng lên, nhanh chân đi đến bên giường, đặt nàng lên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng bóng trắng như tuyết của nữ tử, môi nõ hồng hào, rốt cuộc nhìn không được, vừa vịn nhào tới.

"Ngô..." Lạc Vân Hi mở to mắt nhìn, hơi nhượng mảy, nhưng chỉ kịp hừ một tiếng.

"Hi nhi, người thật đẹp..." Quân Lan Phong hôn đôi môi làm hân ngày đêm mong nhớ kia, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, như là quỷ đói cực kỳ đói, dường như nổi cơn điên mất nước bọt trong miệng nàng, môi nhào nặn trên môi của nàng.

"Đừng ——" Lạc Vân Hi ngửi khí tức cuồng dã thân quen của nam nhân, có chút khó chịu rên rỉ.

Giọng nói vừa ra khỏi miệng, lại vô cùng mềm mại đáng yêu, đủ để dập tắt chút lý trí còn lại của Quân Lan Phong.

Hai tay của hân, sờ loạn trên người Lạc Vân Hi, cuối cùng, cuốn lấy eo thon của nàng, khiến cho thân thể của nàng dính sát vào mình, bên mũi là mùi thơm của cơ thể của nàng, mang theo chút vị sữa, làm hân triệt để say mê.

"Hi nhi, rất ngọt, ta còn muốn..." Ánh mắt mê ly nhìn vào gò má đỏ bừng của nàng, mắt Quân Lan Phong tối lại, lưỡi dài liếm qua đôi môi bị hôn sưng tấy của nàng, phát ra tiếng vang.

Mùi của nàng đẹp như vậy, tốt như vậy, hân sao quên được đây...

"Đừng náo loạn, ta đi ngủ đây!" Lạc Vân Hi vừa ngượng ngùng vừa lúng túng, nhưng trong lòng lại không chống cự đối với hơi thở của nam nhân này, nghiêng đầu đi, khó chịu nói.

Nàng lại phát hiện mình cũng có chút khát vọng được hân hôn, lúc hai lưỡi quấn quýt, đầu óc của nàng lại có say mê.

Thế nhưng, nam nhân này đã có vị hôn thê! Coi như không có ai, nhưng hiện tại không thể mặc hân thoải mái phóng túng!

Nghĩ vậy, nàng bắt chặt tất cả, cắn tai hân.

Quân Lan Phong rất đau đớn, tuy có thể chịu đựng được, nhưng biết Lạc Vân Hi thật sự tức giận, lưu luyến không rời đứng lên, miễn cưỡng điều chỉnh lại tâm tình, khàn khàn giọng nói: "Người ngủ đi, ta nhìn người ngủ." Nói rồi, thay nàng đắp chăn lại.

Lúc này Lạc Vân Hi mới quay lưng qua, rất nhanh đã ngủ thật say, chỉ để lại một mình Quân Lan Phong nhớ lại dư vị ngọt ngào khi cùng nàng dính chung một chỗ.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Lạc Vân Hi tỉnh lại, Quân Lan Phong đã sớm rời đi, lại gọi người đưa đồ ăn sáng tới, vẫn phong phú như thường ngày.

Lúc Xuân Liễu đến chải đầu cho nàng, cực kỳ cẩn thận, đôi chuyện tối qua cũng nhắc đến đôi câu.

Tối hôm qua, nàng ấy trực đến lúc cảm thấy mệt rồi, lúc Lạc Vân Hi tắm rửa, nàng ấy tự nhiên ngủ quên mất, sáng sớm tỉnh lại đã ở bên trong chăn của mình, trời mới biết lúc tối hôm qua xảy ra chuyện gì! Nhưng thấy sắc mặt tiểu thư cũng tốt, nàng ấy mới có chút yên lòng.

Trước đây hai người đã muốn ra khỏi Lạc phủ, tìm một khu nhà mới có điều kiện tốt để ở.

Xe ngựa Lạc phủ cung cấp có quy chế nghiêm khắc, Lạc Vân Hi thiếu kiên nhẫn khi mỗi lần ra ngoài còn phải báo cáo với Lạc Kính Văn, thông thường lựa chọn tìm một gã sai vặt thành thật có thể tin, cho hân bạc vụn, chạy ra ngoài, gọi một chiếc xe ngựa tới đón người.

Sau khi lên xe ngựa, phu xe lái xe ngựa ra khỏi ngõ nhỏ, đi thẳng đến Thành Tây, vị trí biệt viện Đoan Mộc Ly cho nàng.

"Tiểu thư, lúc nào dời ra ngoài vậy?" Xuân Liễu hơi xuất thần, mà hỏi.

"Chờ một chút, không phải phụ thân nói, mấy ngày nay muốn chúng ta ở trong phủ dưỡng bệnh sao? Vậy thì từ từ đã, ngược lại cũng không vội." Lạc Vân Hi thản nhiên nói.

"Vâng."

Xe ngựa lại đi một chút, phu xe bỗng nhiên cầm roi ngựa trong tay quất mấy lần, tốc độ xe bỗng nhiên tăng mạnh, con ngựa vàng hí dài một tiếng, như mũi tên lao ra ngoài.

Thùng xe của cỗ xe ngựa chấn động mấy lần, Xuân Liễu bị dọa cho kinh ngạc thốt lên: "Phu xe, phu xe!"

Ánh mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, đưa tay, "xoạt" một chút kéo màn xe ra, ánh mắt như điện bắn ra ngoài. Cũng nhìn thấy tình hình nghiêm, lòng nàng lập tức nâng lên, chỉ thấy con ngựa vàng phi với tốc độ cực nhanh, lao thẳng phía một bức tường thấp rìa đường, vô cùng hung mãnh đáng sợ.

Phu xe lăn từ chỗ lái xe xuống, ôm đầu cuộn thân, lăn mấy vòng trên mặt đất, nhìn đã thấy chính người đã luyện võ.

Lạc Vân Hi thấy không đơn giản, tưởng đuổi theo, thế nhưng không kịp mất rồi, nàng có thể trốn xuống xe ngựa, đuổi kịp phu xe, nhưng Xuân Liễu thì sao chứ?

Tất cả chỉ trong một cái chớp mắt, Lạc Vân Hi nhảy lên thân ngựa, giữ dây cương lên, khiến cho con ngựa vàng ngẩng đầu, làm cho xe ngựa không lập tức va vào tường, tay trái lôi kéo Xuân Liễu, ôm chặt eo nàng ấy, chờ lúc xe ngựa phóng qua đầu tường, nàng nhảy ra khỏi thùng xe, tay phải mạnh mẽ nắm chặt đầu tường, giữ vững hai người, ổn định ở trên tường.

Mà nửa phía sau xe ngựa, hung hăng va chạm vào mặt tường.

"Bộp" tiếng vang truyền đến, thân hình Lạc Vân Hi run mạnh mấy lần, không được! Nàng kêu một tiếng, ôm chặt Xuân Liễu, hai chân giẫm một cái ở chớp tường, hai người cùng nhảy xuống, tường không hề cao, các nàng lăn lộn mấy vòng trên mặt đất, trực tiếp lăn xa, quần áo đều bẩn, rất chật vật!

Xuân Liễu thở hổn hển, nhưng mà, Lạc Vân Hi đã nhanh chóng lôi cánh tay của nàng ấy.

Ngay lúc nàng ấy bị Lạc Vân Hi kéo ra xa một trượng, "Oanh" một âm thanh vang lên, vô số mảnh vụn bay tới mặt, tay Xuân Liễu theo bản năng che lên miệng mũi, nhắm mắt lại.

Chờ sau khi bão táp đi qua, nàng ấy mở mắt nhìn, trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy tường thấp trước mặt chỉ còn lại nửa đoạn chân tường, trên đất là vô số cát bụi và gạch đá, khói xám còn đang mù mịt. Cách đó không xa, một đám dân chúng vây quanh, chỉ chỗ về bên này, nghị luận to nhỏ.

Nàng ấy căn bản không phản ứng kịp chuyện gì xảy ra, theo bản năng cảm ngược tay Lạc Vân Hi: "Tiểu thư, ngươi có bị thương không?"

"Không, ngươi có bị thương không?" Lạc Vân Hi đứng, nhưng Xuân Liễu, còn ngồi dưới đất, nàng ấy vội vã bò lên, hoạt động gân cốt, thờ phào nhẹ nhõm: "Không bị thương à!"

"Vây là được rồi!" Lạc Vân Hi nhẹ lòng, nghiêng đầu nhìn lại nhà kia.

Chỉ thấy vài nam nữ ăn mặc trung đẳng từ trong phòng chạy ra, sắc mặt từng người đều rất kinh hoàng, rất là giật mình: "Sao vậy?"

"Lão gia, xe ngựa của các nàng vọt vào, làm tường nhà chúng ta bị đổ!" Có nam tử ăn mặc theo kiểu người hầu chỉ vào Lạc Vân Hi và Xuân Liễu nói.

Trong mấy người mặc quần áo có chất liệu tốt nhất là một người đàn ông trung niên mập mạp cau mày liếc nhìn Lạc Vân Hi, lại nhìn tường, sau đó quay đầu lại tìm kiếm xe ngựa.

Cũng đúng dịp Lạc Vân Hi thấy chiếc xe ngựa vừa ngồi kia, ngựa vàng va lăn vào tường, làm đổ hai cây canh, giờ khắc này, đang đứng dưới núi giả thờ mệnh, thỉnh thoảng thò đầu vào trong nước ao nước uống nước, không biết mình gây họa chút nào.

Mà thùng xe ngựa... Sớm đã không thấy, hoàn toàn hóa thành nhiều mảnh gỗ mục, rải rác ở các nơi.

Nghĩ đến nguy hiểm vừa rồi, trong lòng Lạc Vân Hi trầm xuống, cả người Xuân Liễu phát run, nàng ấy và tiểu thư, thiếu chút nữa thì va vào tường mà chết rồi!

May mà, thân thủ tiểu thư nhanh nhẹn, mới cứu được nàng ấy!

Nghĩ đến thời khắc nguy hiểm hỗn loạn, tiểu thư cũng không nghĩ tới việc chạy thoát một mình, còn cứu mình, Xuân Liễu đã cảm động đến nước mắt rùng rùng.

"Xuân Liễu, chúng ta gây họa rồi." Lạc Vân Hi bắt đầu dĩ cười nhẹ một tiếng, cúi đầu, tùy tiện sửa sang lại quần áo.

Hôm nay nàng mặc áo màu xanh nhạt, váy dài màu trắng, vào lúc này, trên quần áo dính đất bùn, có chút bụi bẩn, thế nhưng, nhìn một cái, vẫn có thể nhìn ra nàng đến từ gia đình giàu có.

Bên người còn mang theo nha hoàn, đây chẳng phải thiên kim tiểu thư sao?

Người đàn ông trung niên mập mạp kia đánh giá hai người vài lần, vẻ mặt đau khổ tiến lên phía trước nói: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Xuân Liễu hoảng sợ nói: "Xe ngựa mất không chế, vị lão gia này, thật là xin lỗi, may mà chúng ta vẫn còn giữ được mạng đó."

Người đàn ông trung niên mập mạp gật đầu nói: "May mắn, đúng là may mắn, đại nạn không chết, tất có hậu phúc. Chỉ có điều, bức tường nhà ta bị các người đụng hư..."

Lạc Vân Hi thức thời tiếp lời: "Ngài yên tâm, chúng ta sẽ bồi thường theo giá!"

Nói thì nói như thế, nàng không khỏi sờ hầu bao, thờ dài một tiếng.

Tết Nguyên Tiêu Hoàng đế khen thưởng cho nàng đều là một số ngự phẩm, nếu không phải tơ lụa mềm, vàng bạc cũng không nhiều lắm, nếu như muốn mở một gian thanh lâu, chỉ là giá phòng đối diện Thần lâu thôi, cũng còn thiếu rất nhiều, lúc này còn phải chảy nhiều máu như vậy,!

Dạ Đô có thể coi là tắc đất tắc vàng.

Vào lúc này, dân chúng đều vây gần đó xem trò vui.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162

Edior: thu thảo

Vào lúc này, dân chúng đều vây gần đó xem trò vui.

Người đàn ông trung niên mập mạp chạy đến bên tường xem xét trên dưới, quay lại nói: "Ây da, vị tiểu thư này, người đang muốn phá nhà chúng ta à? Người xem thử bức tường này, có thể thấy cả chân tường nhà chúng ta rồi! Bức tường này bị đổ, phòng ốc gần đây đều phải tu sửa hết lại lần nữa, bằng không ngày nào đó đang ngủ mà bị người ta giết chết cũng không biết đó!"

Mây Lạc Vân Hi hơi nhú, nói "Người ra giá đi!"

Mặt người đàn ông trung niên mập mạp đầy bất đắc dĩ: "Khu nhà này nếu như là nhà của chúng ta thì còn nói được, nhưng căn nhà này lại là ta thuê của người ta, không nói tiền thuê nhà mỗi tháng rất đắt, tùy tiện làm hỏng chỗ nào, cũng phải bồi thường rất lớn! Chúng ta cũng là hết cách rồi, vừa đặt chân đến đây, mới thuê được một gian nhà có vẻ tốt như thế. Giờ lại bị người một hủy như vậy, không biết người ta còn muốn cho chúng ta thuê nhà hay không đó! Đến lúc đó từ ăn đến ở của cả một gia đình lớn đều phải dằn xếp, sửa tường cũng phải móc tiền túi của mình! Còn có hai cây này, ai da, đây chính là cây cổ lâu năm, giá trị liên thành đó..."

"Nhà người là thương gia phải không?" Lạc Vân Hi lạnh lùng hỏi một câu.

Nghĩ đến việc bị phu xe gài bẫy, biến người mệnh mông, còn không biết đi nơi nào tìm hân, lại không biết ai phải hân tới, lại gặp loại chủ nhà muốn róc thịt người khác như vậy, quả thực nàng cảm thấy rất phiền phức.

Người đàn ông trung niên mập mạp cười ha ha hai tiếng: "Tiểu thư thật tinh mắt! Không biết tiểu thư là người của phủ nào?"

"Người nói, bao nhiêu tiền?" Lạc Vân Hi cũng không rảnh rồi làm quen với hân.

Nhìn là biết nam nhân này là một tên gian thương, thấy mình ăn mặc không tầm thường, liền muốn bắt chẹt một vỏ lớn.

Người đàn ông trung niên mập mạp giả vờ chăm chú suy nghĩ, cuối cùng đưa ra một số "ba".

"Ba trăm lượng sao?" Mặt Xuân Liễu hơi kinh ngạc, ba trăm lượng, đó là số tiền của một hộ gia đình chi tiêu mấy chục năm đó!

"Không, ba ngàn lượng." Người đàn ông trung niên mập mạp vội rung đùi đắc ý: "Ba trăm lượng sao có thể đủ được! Hai cái cây này vô cùng, quý giá! Hiện tại có lẽ không thể sống được nữa rồi, sợ là chủ phòng còn muốn ta đền ba vạn lượng đó!"

"Ba ngàn lượng!" Xuân Liễu hít một ngụm khí lạnh.

Lạc Vân Hi cũng biến đổi sắc mặt, đối diện Thần lâu là một tửu lâu, đang chuẩn bị để làm nhà trọ, phải tiêu gần như tới ba ngàn lượng, cái tên này, vậy mà dám giờ công phu sư tử ngoạn!

"Ta cho người một cơ hội nữa, báo giá cả hợp lý, bằng không, đừng trách bốn cô nương không trả một đồng nào!" Lạc Vân Hi lạnh lùng uy hiếp.

Người đàn ông trung niên mập mạp thấy thái độ của nàng mạnh mẽ như thế, cao giọng nói: "Cái gì cái gì? Người muốn dờ trò vô lại sao? Cái này mà không thể được, người đừng phải tưởng nhà của chúng ta còn muốn chạy trốn, một phần cũng không đền, năm mơ đi!"

Mà tiếng dân chúng bên cạnh bình luận càng lớn hơn một chút.

"Đây là tam tiểu thư Lạc Vân Hi nhà Lạc Thái Úy mà!"

Có người nhận ra nàng.

"Lạc tam tiểu thư sao?" Người đàn ông trung niên mập mạp cũng nghe nói tên tuổi của nàng, gần đây Lạc Vân Hi làm náo động nhiều lần trong cung, dường như còn có người sau lưng thay nàng dọn dẹp, cho nên, ở trong mắt những người này, Lạc Vân Hi không còn là phế vật trước đây, mà là nhân vật truyền kỳ khiến tất cả mọi người đều phải chú ý.

Biết được vị này chính là Lạc tam tiểu thư, trăm họ đều sôi trào hừng hực.

"Là Lạc tam tiểu thư thì tốt rồi, với Phủ Thái Úy, lấy ba ngàn lượng không phải dễ dàng sao? Nhưng đối với dân chúng chúng ta mà nói, bồi thường phòng ba ngàn lượng, đó là muốn chúng ta tắng gia bại sản!" Người đàn ông trung niên mập mạp một mặt nói, một mặt nhỏ ra vài giọt nước mắt.

Ánh mắt Lạc Vân Hi cực kỳ lạnh, nàng đang muốn nói, một giọng nói quen thuộc truyền đến: "Chuyện gì xảy ra ở nơi này vậy? "

Chỉ thấy hai bóng người sóng vai đi tới.

Nói chuyện, lại là Cửu Sát, mà bên cạnh hắn, là một thanh niên, mặc trang phục ám vệ giống Cửu Sát.

Cửu Sát vừa tiến đến, ánh mắt đã bị bức tường sụp đổ thấp hấp dẫn, người đàn ông trung niên mập mạp nhìn thấy ám vệ bên người hắn, mặt ủ rũ mà chạy đến nói: "Cửu gia, Vũ gia, ngài đến rất đúng lúc, xe ngựa của Lạc tam tiểu thư đụng hồng tường và cây nhà chúng ta, ta đang thương lượng chuyện bồi thường với nàng, chuyện này không phải người nhà chúng ta làm ra đâu!"

Ám vệ lạnh lùng mặc đồ đen kia chính là một trong tứ đại ám vệ của Quân Lan Phong, Phi Vũ, nổi danh cùng Cửu Sát, Huyết Ưng, Vô Tràng, hắn vừa nghe lời này, bấp thịt trên mặt lập tức giật mảy cái.

Cửu Sát quay đầu về một bên, nhìn thấy Lạc Vân Hi, không nhịn được vươn ra ngón tay cái: "Tam tiểu thư, xe ngựa của ngươi đâu? Sao lại lợi hại như vậy? Còn làm tường nhà người ta đổ cả! Thuộc hạ bội phục!"

Có lẽ là hắn nói khá nhỏ, nhưng nhĩ lực của người đàn ông trung niên mập mạp rất sắc bén, mảy hắn nhú lại, vị này là Cửu Sát ám vệ hàng đầu của Trung Sơn Vương, danh tiếng lẫy lừng trong kinh thành, hắn và Vũ gia cũng thường xuyên qua lại, từng thấy thấy người này ứng phó với vài tên quan lớn, nhưng lại chưa bao giờ nghe hắn tự xưng là "thuộc hạ"!

Một loại cảm giác quái dị không nói ra được hiện lên trong lòng, đây là sự miễn cảm riêng của một thương nhân.

Lạc Vân Hi được hắn một câu, bật cười nói: "Cửu Sát, ngươi chỉ nhớ tới cái xe ngựa này, lại không suy nghĩ một chút, nếu như không phải ta phải kịp thời trốn đi, hôm nay ngươi sẽ thấy hai bộ thi thể của ta và Xuân Liễu đó."

Nàng vừa nói như thế, không chỉ Cửu Sát biến sắc, sắc mặt Phi Vũ cũng thay đổi, lên tiếng hỏi: "Tam tiểu thư không sao chứ?"

Hắn sinh ra đã lạnh lùng, nhưng tiếng nói cực kỳ non nớt, rất êm tai.

Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu nói: "Cũng may là mạng lớn."

"Vũ gia, ngươi biết Lạc tam tiểu thư sao? Vậy càng tốt, việc bồi thường này... " Người đàn ông trung niên mập mạp còn muốn nói điều gì, Cửu Sát đã nghiêm nghị cắt ngang lời hắn: "Bồi thường sao? Bồi thường tên khốn nhà ngươi ư!"

Người đàn ông trung niên mập mạp bị hắn nói một câu, lập tức co đầu lại.

Cửu Sát hừ nói: "Cũng không nhìn một chút là ai, mà dám đòi bồi thường!"

Trên cây, truyền đến một tiếng cười khê.

Lạc Vân Hi ngẩng đầu, liền thấy Vô Tràng rơi xuống đất, hắn có gương mặt đường nét nhu hòa, thoạt nhìn rất hiền lành, đại khái là Quân Lan Phong phái hắn đến tìm Lạc Vân Hi vì chuyện khác.

"Vô Tràng, màn kịch hay như vậy, ngươi nhìn lâu chưa?" Phi Vũ hỏi.

Vô Tràng cười nói: "Gia nói, không tới tình huống vạn bất đắc dĩ, ta không thể xuất thủ, ta cũng tưởng rằng, đợi sự tình tiến triển thêm một chút, ta sẽ đi ra nói, phòng ốc này, vốn là của gia chúng ta."

Lạc Vân Hi ngăn ra, hỏi: "Đây là nhà đất của Quân Lan Phong sao?"

Cửu Sát, Phi Vũ và Vô Tràng đồng thời gật đầu.

Phi Vũ nói: "Phòng ốc không dùng đến ở Dạ Đô đều là do ta phụ trách, hôm nay vốn định đi xem xét xung quanh, không nghĩ liền đụng phải chuyện này. Tam tiểu thư, hiện tại đã hết lo lắng rồi chứ?"

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười nói: "Là yên tâm thì đúng hơn, không phải nhỏ máu, mất ba ngàn lượng, cho vị lão gia giết người quen tay này."

Người đàn ông trung niên mập mạp gãi gãi da đầu, dáng cười của hắn trải qua sóng gió nên cso vẻ nồng đậm: "Vũ gia, có ngài nói vậy thì ta yên tâm rồi,

sớm biết Tam tiểu thư và các người có quen biết, ta sao dám thu bạc của nàng, chính mình tốn chút tiền sửa là được!"

Phi Vũ hừ lạnh một tiếng: "Người ngược lại có chút thức thời, chẳng qua là Tam tiểu thư không phải quen biết chúng ta, người dám muốn thu bạc của nàng, ngày mai Vương gia liền để sổ nợ dòi lên đầu người!"

Người đàn ông trung niên mập mạp kinh ngạc đến mặt biến sắc, từ trước đến giờ Phi Vũ nói chuyện nghiêm túc, nói vậy thì không chỉ là nói giỡn thôi.

Hắn không khỏi có chút hoảng sợ mà liếc nhìn Lạc Vân Hi, tim nhảy nhanh thêm mấy lần, sao lại như vậy? Lạc Tam tiểu thư và Trung Sơn Vương có quan hệ rất thân thiết sao?

Hắn nhất thời khần trương quên hết những lời vừa nói sau gáy. Nhớ tới Lạc Vân Hi và Quân Lan Phong có quan hệ phức tạp, thần sắc hắn có chút không tự nhiên, nàng thấy không ít người vây quanh nhìn, liền nói: "Cảm ơn các người, hôm nào mời các người ăn cơm, khi quay lại hãy thay ta nói tiếng tạ ơn với Trung Sơn Vương, chúng ta đi trước."

Nàng mang theo Xuân Liễu bước nhanh ra khỏi khu nhà.

Vô Tràng vội vàng đuổi theo, kêu lên: "Tam tiểu thư, người nói ngược rồi, phải là nói tiếng cảm ơn với chúng ta, rồi mời gia nhà chúng ta ăn cơm mới đúng!"

Lạc Vân Hi cười quay đầu lại: "Được, nên mời đều phải mời, ai cũng không trốn được!"

Cửu Sát khẽ quát một tiếng: "Vô Tràng! Không được càn rỡ!"

Vô Tràng le lưỡi, nghiêm mặt, nói: "Tam tiểu thư, vừa rồi khi xe ngựa xảy ra chuyện, vì Vô Tràng cách quá xa, không kịp ra tay, bắt đầu từ bây giờ, xin cho phép thuộc hạ đi cách người gần một chút!"

Nói rồi hắn ẩn đến chỗ tối.

Lạc Vân Hi không cự tuyệt nữa, mới đầu, Vô Tràng ở gần quá, nàng mới phải xuất chiêu, ép hắn đi xa, mấy hôm nay Vô Tràng chỉ dám đi theo phía xa, qua việc này, nàng hiểu thêm, thêm một tầng bảo vệ, càng nhiều hơn một phần an toàn, ngược lại Vô Tràng là ám vệ, trong ngày thường như người tàng hình, cách gần cũng không có gì.

Nàng lần nữa nói cảm ơn Cửu Sát, mặt Cửu Sát đầy kinh ngạc: "Tam tiểu thư, người đừng như vậy, ngại chết thuộc hạ, thuộc hạ chỉ muốn hỏi thử, ngài muốn đi đâu, chúng ta có xe ngựa, có thể đưa người tới đó."

Còn xe ngựa Lạc Vân Hi lại đắm vào cây, Vô Tràng sẽ tỉ mỉ bẩm báo với vương gia.

Lạc Vân Hi cũng không giả mồm, ngừng lại biệt viện ở Thành Tây cách đây còn có đoạn khá xa, liền đồng ý ngồi xe ngựa để Cửu Sát đưa tới đó.

Đến biệt viện, Lạc Vân Hi dùng chìa khoá mở cửa, rồi cùng Xuân Liễu thu thập một chút.

Xe ngựa của Cửu Sát dừng ở trước cửa, bàn giao với Vô Tràng vài tiếng, liền tự động rời đi.

Trong sân, vì Cửu Sát rời đi mà Xuân Liễu có chút hốt hoảng là gan lại càng ngày càng nhỏ, như tên trộm hết nhìn đồng tới nhìn tây một lát, mới thấp giọng hỏi: "Tiểu thư, là ai xuống tay với chúng ta vậy?"

Nàng ấy không ngu ngốc, đương nhiên là nhìn ra là phu xe có ý.

Nhắc tới việc này, Lạc Vân Hi đã tức giận đầy bụng, bị một người lừa bịp, đến bây giờ còn không biết do ai làm, có thể không buồn bực sao?

Xuân Liễu thật cẩn thận đề nghị: "Ta thấy, nên gọi Vô Tràng đại ca vào viện hỗ trợ được không? Hắn không ở đây, ta có chút lúng!"

Lạc Vân Hi bật cười: "Tối hôm qua còn kêu gào ầm ĩ, hiện tại liền gọi Vô Tràng đại ca rồi sao?"

Xuân Liễu có chút khó nói, hồi lâu mới lên tiếng: "Hắn tốt xấu gì cũng là nam nhân! Ta cũng không sợ cái gì, chỉ lo lúng cho tiểu thư thôi."

"Ta không sao!" Lạc Vân Hi vỗ bờ vai của nàng ấy: "Không chỉ ta không sao, người cũng sẽ không có chuyện gì."

Lúc này, tiếng cười hùng hồn của Vô Tràng từ đầu tường truyền đến: "Tiểu muội Xuân Liễu, Vô Tràng đại ca người ở chỗ này! Yên tâm đi, không ai dám đến hại các người đâu!"

Nghe được tiếng cười của Vô Tràng, lo lắng trong lòng Xuân Liễu lập tức được thu hồi lại.

Vô Tràng từ đầu tường nhảy xuống, cách cửa sổ hỏi: "Tam tiểu thư, lúc xe ngựa xảy ra chuyện, ta chỉ lo đuổi theo các người, lại để cho phu xe kia chạy mất, việc này ta sẽ lập tức báo cho Vương gia, mau chóng tìm người kia, tra ra hung thủ!"

Người ta khi gặp phải nguy hiểm, trong chớp mắt sẽ nghĩ đến cứu mạng người, mà không phải là bắt người, cho nên hành động của Vô Tràng, Lạc Vân Hi hoàn toàn có thể hiểu được.

Nụ cười trên môi Lạc Vân Hi lập tức trở lên lạnh lẽo: "Phu xe chết tiệt, dù cho hấn chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng đào được hấn ra! Vô Tràng, người đi tìm cho ta mấy tờ giấy Tuyên Thành đến đây!"

Trong lòng Vô Tràng hơi động, định nói rồi lại thôi, đáp một tiếng, lác mình rời khỏi viện.

Chẳng mấy chốc, trong sân vang lên tiếng bước chân dồn dập, Xuân Liễu đang lau cửa sổ cười nói: "Vô Tràng trở lại rồi."

Lạc Vân Hi lác đầu, ngón trỏ để ở trước môi làm động tác "xuyt".

Thần sắc Xuân Liễu lập tức thay đổi, cơ thể hơi run rẩy: "Không, không phải Vô Tràng, lẽ nào, là, là thích khách sao?" Lòng nàng ấy lập tức rối loạn.

"Là Trung Sơn Vương." Lạc Vân Hi thấy nàng ấy không thể bị dọa nữa, vội vàng nói ra.

Lúc này Xuân Liễu mới thờ phào một hơi.

"Hi nhi!"

Giọng Quân Lan Phong từ xa kêu lên, đến khi đến trước cửa chủ phòng.

"Hi nhi, người không sao chứ? Có bị thương không?" Cả người Quân Lan Phong đầy mồ hôi, thân hình to lớn, bước chân như bay, nhanh chân nhảy vào phòng, nắm vai Lạc Vân Hi, cúi người xuống, bóp mấy cái ở những chỗ then chốt trên người nà, khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị mang đầy lo lắng.

"Không có chuyện gì." Lạc Vân Hi cười cử động tay chân: "Ta và Xuân Liễu đều không bị thương."

"Vậy thì tốt." Quân Lan Phong cúi đầu, trong đôi mắt sâu thẳm bao phủ một tầng hoảng sợ: "Sao lại xảy ra chuyện như thế? Làm ta sợ muốn chết, có bị ngã đau hay không?"

Hắn nói, bàn tay lớn từ lưng Lạc Vân Hi sờ xuống dưới, lúc rơi xuống eo nhỏ, cúi xuống, không tiếp tục sờ xuống nữa, mà là ôm Lạc Vân Hi vào trong lòng.

Nam nhân không nói một lời, ôm chặt nàng, như muốn ép nàng vào trong xương máu, thân thể cao lớn không ngừng run rẩy, không khống chế được run.

Hắn khó mà tưởng tượng, nếu như mất đi nàng sẽ như thế nào... Chỉ là nghĩ lại, trong đầu cũng đã như long trời lở đất.

Lạc Vân Hi bị hấn ôm cực nhanh, thậm chí có thể thông qua lớp áo thật dày, cảm nhận được xương ngực hấn bất ngờ nổi lên, trong lòng, nhất thời không biết có vị gì.

Loại này cảm giác được người khác quan tâm thực sự rất tốt, giống như là trong lòng tối tăm lại được người kia chú ý vậy, như vậy mới không sinh ra cảm xúc không an toàn.

Ôm Lạc Vân Hi đã lâu, lòng Quân Lan Phong mới dần dần bình tĩnh lại, có lẽ là xác định Lạc Vân Hi thật sự không có chuyện gì, hấn thở dài một hơi bên tai Lạc Vân Hi, lầm bầm nói: "Sau này, để Vô Tràng bảo hộ ở bên cạnh người, không đi xa, được không?"

Lạc Vân Hi chưa kịp trả lời, hấn đã tự nói: "Không được cũng phải được."

Lạc Vân Hi hơi nhếch môi, nghe thấy tiếng nói của Vô Tràng và Xuân Liễu vang lên trong viện.

Nàng ngẩn ra, Xuân Liễu đi ra ngoài rồi, lá gan của nàng ấy nhỏ như vậy, lại vì để tránh nghi ngờ mà lạng lẽ đi ra ngoài, không khỏi cảm thấy buồn cười, đẩy Quân Lan Phong, ra hiệu với hấn.

Mười ngón Quân Lan Phong đan xen, để sau lưng nàng, ôm nữ tử đáng người là lướt vào trong ngực, hấn thật thỏa mãn, không muốn buông ra, hấn trầm giọng kêu lên: "Vô Tràng, người vào đây."

Vô Tràng không muốn quấy rầy hai người, nghe được chủ tử gọi, đành phải nhắm mắt, cầm giấy bút vào phòng.

Lạc Vân Hi sửa lại mái tóc dài một chút, đứng ở bên cạnh bàn vừa lau sạch, gọi Vô Tràng mang giấy bút tới, để giấy cắt tuyên thành trắng xóa trên mặt bàn, liếc nhìn mắt Vô Tràng cầm nghiên mực bút lông ra.

Nàng cũng không muốn hấn lấy mấy cái này, có lẽ là Vô Tràng nghĩ là nàng lấy giấy để viết, liền mang mấy thứ khác từ thư phòng tới.

"Tam tiểu thư, người vẽ phu xe sao?" Vô Tràng thấy nàng mãi không mài mực, nghi ngờ mà hỏi.

"Người tìm hấn thế nào?" Lạc Vân Hi giương mắt hỏi ngược lại.

Quân Lan Phong cười nhạt nói: "Bản lĩnh khác của Vô Tràng ta không nói, nhưng bản lĩnh nhìn người không quên không thể không khen ngợi, còn có thể vẽ ngu quan của hấn đi ra. Hi nhi, người cũng sẽ vẽ sao?"

Câu cuối cùng, giống như là nghi vấn của hắn, nhưng lúc dứt lời lại là giọng khẳng định.

Hi nhi, dường như không cái gì là không làm được. Chỉ là hắn không biết, không có chuyện nàng không làm được hay không.

Và lại vẽ ra ngũ quan một người, không chỉ Vô Tràng biết, ám vệ chịu huấn luyện đặc thù như bọn hắn, cơ bản đều biết, ngay cả hắn, cũng có thể dễ dàng phác họa ra ngũ quan một người, cho nên, Lạc Vân Hi sẽ vẽ, dường như cũng không có gì đáng ngạc nhiên như vậy.

Lạc Vân Hi trầm tư một lát, bỏ nghiêng mực ra, đưa bút lông cho Vô Tràng: "Người đến vẽ đi."

Vô Tràng có chút thụ sủng nhược kinh (được chiều mà sợ): "Không, tam tiểu thư, ngài hắn vẽ tốt hơn là so với thuộc hạ, lạ không cần bút lông sao?"

"Không, ta không cần bút lông." Lạc Vân Hi áy náy cười.

"A, vậy người lấy cái gì vẽ?" Vô Tràng buồn bực hỏi, Quân Lan Phong cũng không hiểu.

"Ta dùng bút chì." Bút chì ở đây có chút khác, thành phần than cao hơn nhiều so với bút chì ở hiện đại, cho nên đường nét vẽ ra so với bút chì có đen hơn một chút.

Độ chân thực khi phác họa là khá cao, đương nhiên, so với cái này, là nàng thích vẽ tranh theo lối tinh vi, dùng bút lông màu sắc ướt đầm, tranh vẽ ra sẽ đẹp hơn, không chân thực mấy, chỉ có điều trình tự làm việc này tương đối phiền phức, nhanh nhất vẫn là phác họa.

Quân Lan Phong hành động thần tốc, sau khi Lạc Vân Hi nói xong, lập tức tới hậu viện, không biết ở lấy đâu ra mấy cây than tỏi, hỏi: "Bút chì, chính là cái này sao?"

Tại này thời đại, có thương nhân dùng than làm bút, làm một chút dấu hiệu.

"Ừm." Lạc Vân Hi cười tiếp nhận, từ trong lòng móc ra cây chủy thủ Quân Lan Phong đưa cho nàng, trên mặt nở nụ cười gần như lấy lòng: "Cái này, có thể dùng để gọt than không?"

Quân Lan Phong đương nhiên không nói gì, đây chính là chủy thủ chém sắt như chém bùn rất quý, vậy mà lại dùng để gọt than!

Nhưng đối mặt với nụ cười có ý lấy lòng khoe tài của Lạc Vân Hi, lòng hắn lập tức mềm thành một vũng nước, khẽ nói: "Đã cho người, người muốn dùng như thế nào thì dùng thế đó, không cần hỏi ta. Có muốn ta giúp người gọt hay không?"

Lạc Vân Hi mỉm cười lắc đầu, rất nhanh đã gọt ra ba cây bút than, lấy một nhánh, trải tờ giấy thật tốt, suy nghĩ một lát, nhanh chóng vẽ lên trang giấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163

Editor: thu thảo

Đầu tiên Lạc Vân Hi là nhớ lại bộ mặt tên phu xe kia một chút, cầm lấy bút chì, phác họa đại khái mấy điểm, lại tô ra kết cấu, nhanh chóng tạo ra đường nét đầy đặn trên mặt hắn, kí họa không cần mất thời gian chú ý để, thế nhưng bức tranh vẽ ra rất sinh động.

Vô Tràng đã vẽ xong, trên giấy, ngòi bút uốn lượn tạo thành mặt người có sáu phần tương tự phu xe, Quân Lan Phong nhận lấy, liếc nhìn, liếc về phía Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi cúi đầu, thật sự là đang vẽ, không chú ý chút nào tới động tĩnh bên này, khoe miệng hắn gọi lên ý cười nhu hòa, ra hiệu cho Vô Tràng không cần lên tiếng, lặng lẽ chờ đợi.

Qua một lúc, Lạc Vân Hi mới ngẩng đầu lên, thở phào nhẹ nhõ, kêu lên: "Được rồi!"

Quân Lan Phong nhanh chân bước tới, Lạc Vân Hi cảm xúc kí họa trong tay đưa cho hắn: "Chính là hắn."

Trên giấy Tuyên Thành vẽ hình ảnh một người, vận dụng ánh sáng vô cùng tốt, từ ngũ quan đến đầu tóc đều cực kỳ chân thực, sống động tự nhiên, không giống Vô Tràng vẽ bút lông, chỉ vẽ được mấy chỗ đặc thù, về chi tiết, vốn không biểu hiện tốt như bức họa này.

Hai người xưa nay chưa từng xem tác phẩm hội họa tương tự như thế, cũng chưa hề biết, khi vẽ, còn có thể hoàn toàn "ẩn" một người trên giấy, khiếp sợ tại chỗ.

Vô Tràng gắt gao nắm chặt tờ giấy, không thể tin được mà kêu lên: "Đây là vẽ bút chì sao? Quá giống, không thể nào!"

"Không có cái gì là không thể." Lạc Vân Hi cười, nói với Quân Lan Phong: "Người theo hai bức tranh vẽ chân dung này, tìm ra hắc cho ta, ta sẽ vô cùng cảm kích!"

Tên phu xe này, thật là to gan!

Quân Lan Phong gật đầu, nàng không nói, đây cũng là chuyện hắc cần làm.

Vô Tráng vẫn cứ thất thần nhìn bức phác họa kia, hắc chưa từng nghĩ, họa sĩ dùng bút chì vẽ lại chân thật tới như vậy!

Lạc Vân Hi nghĩ thầm, phác họa đến từ phương tây, đương nhiên họ chưa từng thấy.

"Lạc tiểu thư, ta muốn bái ngươi làm thầy!" Vô Tráng bỗng nhiên gấp đầu gối, khi nói ra lời này, đã muốn quỳ xuống. Nhưng Quân Lan Phong phản ứng nhanh nhạy kéo hắc một cái, trầm giọng nói: "Chuyện bái sư, sau này hãy nói, trước tiên xử lý việc này tốt đi!"

Vô Tráng đành phải bĩu môi.

Có chân dung, chuyện Quân Lan Phong làm sẽ dễ hơn nhiều, vèn vèn nửa canh giờ, mấy ám vệ đã bắt phu xe đưa đến biệt viện.

"Quỳ xuống!" Ám vệ bẻ ngược hai tay phu xe, gối phải vừa gấp, đã đánh vào khuỷu chân hắc, phu xe rất đau đớn, "rầm" một tiếng quỳ xuống.

"Ai sai ngươi hạ thủ với ta?" Lạc Vân Hi yên lặng đứng từ trên nhìn xuống, sắc mặt rất nghiêm khắc.

Trán phu xe đầy mồ hôi lạnh rơi xuống, giả bộ trấn định: "Tam tiểu thư nói cái gì đó? Chuyện xe ngựa vừa rồi, ta té ngã đau chân, muốn đi cứu tiểu thư cũng không được!"

Lạc Vân Hi cười lạnh một tiếng: "Không nói sao?" Nàng quay đầu cao giọng nói: "Không biết Thiên Dạ xử phạt phạm nhân không thành thật khai khẩu cung bằng những loại cực hình nào?"

Quân Lan Phong từ trên bậc chầm rãi bước xuống, môi mỏng hơi mở, nhỏ giọng: "Dùng tám cây châm bạc may miệng hắc lại, xem hắc có thể chống đỡ mấy ngày!"

"Phương pháp này có vẻ được đó." Trong con ngươi Lạc Vân Hi lộ ra vẻ hiếu kỳ, ánh mắt không khỏi nhìn về hướng miệng phu xe.

Lúc Phu xe nhìn thấy Quân Lan Phong, vô cùng khiếp sợ.

"Trung Sơn Vương..." Hắc muốn kêu lên, lại giống như lẩm bẩm, chỉ có bản thân nghe thấy, có lẽ do quá sợ hãi, quá mức kinh ngạc.

Trung Sơn Vương là nhân vật như thần trong lòng trăm họ, thiếu niên anh hùng, phong vương mà vẫn giữ bình quyền, vào sinh ra tử trên chiến trường, bảo vệ Quốc thổ Thiên Dạ bình an, mỗi lần hắc xuất chinh trở lại, hắc (phu xe) cũng sẽ ra đường, để có thể nhìn phong thái của nam nhân này!

Hôm nay, nhưng là lần đầu tiên gặp mặt, hắc vừa kích động vừa sợ, nhất thời tâm trạng ngổn ngang.

Lạc Vân Hi thấy hắc không nói lời nào, nghiêng bả vai, che ở trước mặt phu xe, chặn đứng ánh mắt hắc nhìn Quân Lan Phong.

"Ta thấy, ngươi không thể chờ đợi được nữa à muốn ném thử mùi vị cực hình này rồi, phải không?" Lạc Vân Hi không tìm không phải cười nói, một nhẹ nhàng nhặt ra mười mấy ngân châm từ trong túi tiền.

Nhìn thấy ngân châm trong tay nàng, không giống làm bộ chút nào, lúc này phu xe mới có chút hoảng sợ: "Tam tiểu thư, ta thực sự nói thật. Ta chỉ là phu xe kéo xe ở đầu đường, là một người nghèo, không thù không oán với tiểu thư, không có lý do để hại tiểu thư!"

Sắc mặt Lạc Vân Hi cũng không vì lời hắc nói mà chút dao động nào, chầm rãi đi về phía hắc, nói từng chữ: "Nhận tiền tài của người khác, giúp người ta diệt trừ tai họa, chuyện như vậy còn thiếu sao? Chẳng qua không có chuyện gì, ta sẽ để ngươi nói ra lời nói thật sự."

Phu xe trơ mắt nhìn cây kim sáng loáng tới gần trước mắt mình, thân thể không nhịn được run rẩy, muốn liều mạng vùng vẫy, để thoát khỏi nguy hiểm trước mắt, vừa vặn hai ám vệ phía sau, lại có cánh tay cứng như sắt, gắt gao đè mạnh hắc lại, không thể động dậy chút nào.

"Tam tiểu thư, ngươi dám à!" Tiếng nói của hắc run đến sắp không nghe rõ.

"Dám, tại sao không dám chứ?" Lạc Vân Hi khẽ cười: "Trong đại gia tộc, người chết dưới ngân châm không biết là bao nhiêu, thêm một người như ngươi cũng không nhiều, thiếu một người như ngươi cũng không ít."

Nàng cầm ngân châm lên, khoa tay trên khuôn mặt phu xe, sắc mặt nghiêm túc thật sự.

"Ngươi dám dùng tư hình để bức cung!" Phu xe run giọng chỉ trích.

"Dùng tư hình để bức cung sao? Được, coi như là dùng tư hình để bức cung đi!" Lạc Vân Hi thân nhiên quay đầu lại: "Trung Sơn Vương, chúng ta vẫn nên đưa hắc đến Tông nhân phủ đi!"

Quân Lan Phong hết sức phối hợp với nàng, âm u nói: "Như vậy cũng tốt, Tổng nhân phủ có mười tám loại cực hình, mọi thứ không ác giống với dùng ngân châm khâu môi, nhưng cả buổi tối, đều có thể nghe được tiếng phạm nhân kêu thảm thiết trong đại lao."

Lòng phu xe như bị nước lạnh dội xuống, kêu lên: "Trung Sơn Vương, sao ngài có thể như vậy!"

Quân Lan Phong chậm rãi đi tới, âm thanh mỗi bước chân, cũng nặng như đập nát hết vàng dưới chân, thẳng đến trước người hắn, đưa tay nâng cằm hắn lên, lạnh lùng nói: "Sao bốn vương không thể làm thế này? Ngươi cũng làm chuyện vô cùng sai lầm ngươi biết không? Bốn vương hận không thể ăn thịt ngươi, uống máu ngươi!"

Phu xe bị khí thế lạnh lùng nghiêm nghị trên người hắn làm sợ rồi, mơ hồ không rõ nói: "Nhưng ngươi...ngươi từ trước đến giờ đều yêu quý dân chúng..."

Quân Lan Phong cười dài một tiếng, thần sắc ác liệt đáng sợ, sức lực trên tay gia tăng: "Dân chúng sao? Ngươi cũng được coi là dân chúng sao? Ý vào thuật cưỡi ngựa cao, đã muốn lấy tính mạng tiểu thư vô tội trong khuê phòng, ngươi là kẻ bại hoại của Thiên Địa!"

Tay phải của hắn có chút ác độc, thật sự muốn bẻ cầm phu xe nứt ra, thế là "răng rắc" một tiếng, nước mắt phu xe chảy ào ào xuống, trong cổ họng là tiếng rên rỉ thống khổ, nhưng không nói ra được đầy đủ.

Lạc Vân Hi cũng bị vẻ điên cuồng gào thét của Quân Lan Phong làm cho vô cùng sợ hãi, giờ khắc này mới tiến lên một bước, mở tay hắn ra: "Buông ra!"

Quân Lan Phong nghe được giọng của nàng, mưa to gió lớn từ chỗ sâu nhất trong mắt mới thu lại, tay phải nghe lời mà buông lỏng sức lực ra, tay trái lấy khăn ra, dùng sức lau lòng bàn tay phải, sau đó ném lên mặt đất, cũng không thèm nhìn một lần nào nữa.

Lạc Vân Hi neoh con ngươi lại, ở trên cao nhìn xuống phu xe với gương mặt bị bóp méo, trong mắt xẹt qua ý lạnh, tay phải vươn ra, bóp lấy cằm của hắn, "Răng rắc răng rắc" vài tiếng, khớp xương cốt đã được nối lại.

"Nói đi, là ai?"

Giọng nói lạnh lùng của nàng, truyền tới tai phu xe, giờ khắc này, nhưng giống như ma vương đang nói chuyện!

Phu xe giờ đôi mắt dần lệ lên, sợ hãi nhìn hai người trước mắt, cũng không dám nữa khinh thường Lạc Vân Hi.

Ngực kịch liệt thờ dốc, hắn im lặng nửa ngày, chịu đựng đau nhức hỏi: "Nếu ta nói, có thể tha cho ta không?" Quân Lan Phong nghe vậy cười lạnh: "Ngươi không nói, lập tức chết; nếu nói, có khả năng bốn vương sẽ cho ngươi một cơ hội sống, tự chọn đi!"

Phu xe không do dự nữa, nói: "Ta khai, các ngươi cũng chưa chắc tin, ta chỉ biết là hạ nhân Lạc phủ, nhưng thật sự không biết là ai phái tới!"

Mày Lạc Vân Hi hơi nhếch lên: "Hạ nhân Lạc phủ, ngươi chắc chắn chứ?"

Là Lạc phủ sao? Ánh mắt Quân Lan Phong càng tối lại, hỏi: "Hình dạng thế nào? Mặc trang phục ra sao?"

Phu xe nhất nhất đáp: "Ta khẳng định, hắn chỉ nói, Tam tiểu thư thường gọi xe ngựa tại đầu hẻm, muốn ta đi đón... Chỉ cần hoàn thành việc này, liền cho ta một ngàn lượng bạc, để tiểu dân rời khỏi kinh thành lánh nạn, tiểu dân tham tài, cũng có tự tin về thuật cưỡi ngựa của bản thân, nên đã đồng ý với hắn, nhưng không yên lòng, lặng lẽ theo dõi hắn, phát hiện mấy lần hắn đều đi từ cửa sau vào Lạc phủ."

"Nhìn hắn, khoảng bốn mươi tuổi, dáng người vừa phải, mặt bị che, không thấy rõ tướng mạo, đứng rồi, chân đi đường có chút vòng kiềng"

Lạc Vân Hi hơi nhướng mày, thốt lên: "Lý Tài!"

Lý Tài, là nhị tổng quản của Lạc phủ, lúc trước tới Dương Thành đón nàng trở lại, dọc đường cũng chẳng cho nàng được bao nhiêu sắc mặt tốt, gặp người khác làm khó dễ, hắn cũng chỉ ở xa xem trò vui.

Như vậy xem r, hắn là người của đại.

Tuy bên người Lạc Phi Đình có ám vệ, nhưng nàng ta cũng chẳng phải chủ tử chân chính của ám vệ, tất cả ám vệ chỉ nghe lời Lạc Kính Văn, loại chuyện này, nàng ta là tuyệt không dám sai ám vệ làm, Lý Tài là người nhà mẹ đẻ đại phu mang tới, trung thành tuyệt đối với đại phòng, hoàn toàn tin được.

"Lý Tài, bốn vương biết, là nô tài Vinh gia mang tới." Trí nhớ Quân Lan Phong vô cùng tốt.

Phu xe thấy thế, vẻ mặt đưa đám nói: "Trung Sơn Vương, Tam tiểu thư, nên khai ta đều khai rồi, van xin các ngươi hạ thủ lưu tình, buông tha cho tiện dân! Trên tiện dân có cha mẹ già, dưới có con nhỏ..."

"Tiếp tay cho giặc! Ngươi cũng chẳng phải thứ tốt gì!" Quân Lan Phong cắt ngang lời hắn, nói: "Vô Trùng, xách hắn lên trên ngựa, đi tìm vật cần, thôi tìm cái tường nào đó, nhất định phải rắn chắc, nhìn xem hắn có thể sống tiếp được hay không!"

Phu xe nghe vậy, hít khí lạnh, nằm phục xuống, hét chói tai: "Trung Sơn Vương không cần! Ngươi đáp ứng tiện dân..."

"Bốn vương nói, có thể cho ngươi một cơ hội sống." Quân Lan Phong sớm đã thiếu kiên nhẫn nghe hắn nói: "Nhưng là để ngươi đi cảm nhận cảm giác

đâm vào tường một chút, nếu sống sót, là mạng người lớn, bản Vương sẽ không truy cứu người nữa; không sống sót được, thì chớ trách bản vương!"

Trước mắt phu xe trực tiếp tới lại, cơ hội bảo vệ tính mạng này, thật sự quá đáng sợ!

Nếu sớm biết Lạc tam tiểu thư và Trung Sơn Vương có giao hảo, bản lĩnh lại lớn như vậy, thì trong lúc người kia đến tìm hân, dù cho 1000 lượng bạc trắng hân cũng không cần, cũng phải bảo vệ tính mạng mình mệnh!

Lạc Vân Hi cũng không nói gì, không ngờ Quân Lan Phong sẽ nghĩ ra biện pháp tốt như vậy, nàng cũng cảm thấy nó rất tốt.

Khóe miệng nở nụ cười xấu xa, nàng ngoắc ngoắc tay nói với Vô Trùng: "Nếu như hân sống sót, hãy nói với chủ nhà, tường bị đụng đổ kia sẽ do hân bồi thường; hân như không cần thận chết, chủ nhân bức tường tìm, thì tới nhà hân để tất cả cho vợ con hân trả, tóm lại, tất cả chi phí khi đụng vào tường này, chúng ta là không gánh vác."

Phu xe nghe này những lời nói độc ác này, trợn ngược hai mắt, bị dọa tới bất tỉnh tại chỗ.

Lạc Vân Hi không khỏi cười khanh khách ra tiếng.

Thấy nàng cười hài lòng như vậy, lòng Quân Lan Phong như được ánh mặt trời chiếu sáng, rất thoải mái, sắc mặt cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

Vô Trùng lớn tiếng đáp lời, mang phu xe đang hôn mê ra ngoài, nhưng hân quyết định là không để phu xe này chết, chỉ bị trọng thương, nửa người tàn tật, lại thiếu nợ, cho hân ta biết, không phải mạng ai cũng có thể dùng tiền bạc để mua!

Không nói phu xe này làm sao lại gặp phải xử phạt thống khổ hơn chết này, lại nói sau khi Quân Lan Phong rời khỏi biệt viện Thành Tây, khuôn mặt lạnh lẽo, đi thẳng về Trung Sơn vương phủ.

Ngôi nhà to lớn với cánh cửa đen đóng thật chặt, vắng lặng như trước.

Nhớ năm đó, Quân phủ cũng không tiêu điều thế này, Quân Lan Phong xuống xe ngựa, nhìn cửa phủ thật cao, mi tâm không tự chủ nhíu lại.

Nếu như không phải bởi vì người đó, sao lại như vậy chứ? Nghĩ tới đây người, hân đau lòng lại oán hận, vênh môi mỏng, thần sắc phức tạp.

Cửu Sát lệnh cho phu xe gõ cửa hồng, trước tiên đánh xe ngựa vào, mình thì đứng sau lưng Quân Lan Phong cách đó không xa, không nói một lời.

"Cửu Sát." Quân Lan Phong cũng không quay đầu lại, khẽ gọi một tiếng.

"Gia, có chuyện gì sao?" Trong nháy mắt Cửu Sát đã đi tới bên người hân.

"Ngày mai, bắt Lạc Phi Đình tới." Quân Lan Phong trầm giọng nói.

Cửu Sát kinh ngạc, lập tức hiểu sao lại như vậy, hôm nay Lạc tam tiểu thư xảy ra chuyện này, hơn nữa là liên quan tới Lạc Phi Đình, hân liền đáp: "Vâng!"

"Bên cạnh Lạc Phi Đình có ám vệ chứ?" Quân Lan Phong hỏi.

"Có, lực lượng ám vệ của Lạc phủ lớn mạnh hơn rất nhiều so với trước đây, nhất là Lạc Phi Đình, Lạc Kính Văn sắp đặt cho nàng ta nhiều hơn." Cửu Sát bẩm báo.

"Nàng ta muốn gả cho Đoan Mộc Triết, còn có giá trị lợi dụng, lạc gia tất nhiên sẽ quý nàng ta, chẳng qua, bằng bản lĩnh của Huyết Lang, bắt nàng ta đến không khó chứ?" Quân Lan Phong lạnh nhạt hỏi.

"Người yên tâm, sẽ không thất thủ." Mặt Cửu Sát đầy tự tin.

"Được." Quân Lan Phong khẽ nhếch cằm tron bóng, mày sắc như kiếm mắt sáng như sao, lóe lên sự chế giễu lạnh lùng: "Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân sao?"

Cửu Sát cúi đầu, thanh danh Lạc Phi Đình thực sự đủ vang, tiếc thay, chỉ là bình hoa mà thôi, trong mắt đa số người, nhắc tới bốn chữ "Thiên Dạ đệ nhất", đều sẽ nhớ đến Đỗ Tình Yên.

Chẳng qua là hiện tại, trong đầu hân, chỉ có hình ảnh Lạc Vân Hi.

Gần đây trong Huyết Lang truyền gay gắt, vị Lạc tam tiểu thư này, không nói tướng mạo ra sao, nhưng rốt cuộc là tuổi còn nhỏ, còn chưa trưởng hân, cũng đã khiến lòng chủ tử mê muội thất điên bát đảo.

Có thể để người tính khí trầm định như gia động tâm, hân đầu tiên đã đánh giá cao Lạc Vân Hi, thêm vào đủ loại biểu hiện xuất sắc của Lạc Vân Hi, trong lòng hân, tất nhiên là Đỗ Tình Yên không thể so với nàng.

Lạc Vân Hi về Vân Các, tắm nước nóng do bọn người Xuân Liễu đổ, gội rửa cả người đầy mùi mồ hôi, lại mệt mỏi cả ngày, sau khi tắm sạch liền đi ngủ trưa.

Sau giờ ngo, ngự y Lạc Kính Văn mời cũng đến, hẩn tới trước Tuyết Các xem qua cho Lạc Phi Đình, mới đến Vân Các, bắt mạch cho Lạc Vân Hi.

"Tiểu thư, là thái y Trần Quang trong cung, rất nổi danh đó." Xuân Liễu đứng ở trước giường, nhẹ giọng nói tin tức mình vừa nghe được.

Lạc Vân Hi nằm trên chẩn gấm, tóc đen buông lỏng, tóc dài như thác nước rơi vãi như bông, làm nổi lên khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng tinh xảo linh lung, nàng nửa dựa vào trên gối dựa, chân mày cau lại, mắt rất ừ ừ, hỏi: "Sẽ không sao chứ?"

Có thể là nguyên nhân trưa tắm xong lại ngủ, gương mặt trắng tuyết của nữ tử như ánh sáng rực lửa, trong trắng có chút hồng hồng, trong veo khiến người khác muốn cắn một hơi, Xuân Liễu dù đã quen thuộc với nàng lâu như vậy, vẫn là nhìn không được hâm mộ nói: "Tiểu thư, đẹp quá..."

Lạc Vân Hi bật cười: "Ta là hơi ngời, giả trang có giống hay không?" Xuân Liễu gật đầu, đằng hoàng nói: "Nô tỳ thấy, trông như toả nhiệt, không giống như tức tử tán."

"Vậy thì không có chuyện gì." Vừa dứt lời không bao lâu, bên ngoài đã truyền đến tiếng Tiểu Ngôn: "Tiểu thư, thái y đến!"

Xuân Liễu vén rèm, mặc cho ánh sáng mặt trời rải vào thềm nhưng chủ phòng hồng, cái thềm này là Quân Lan Phong đưa tới, chỉ sợ dạ dày nàng chịu ảnh hưởng của qua mùa đông lạnh lẽo, để nó trong phòng, hơi ẩm rồi ràng nhiều hơn rất nhiều.

Trần thái y hơn ba mươi tuổi, mặc áo ngự y áo dài, nhưng cũng có thể thấy dáng người kiên cường, tướng mạo trắng nõn, trên cằm mọc ra chòm râu mượt mà.

Hẩn đứng ở cửa phòng hỏi một tiếng, rồi vác lấy hòm thuốc vào.

Xuân Liễu tuân theo quy củ, đã đứng ở cửa phòng canh chừng.

Sau khi Trần thái y đi vào, vòng qua bình phong, đến trước giường, đợi đến lúc nhìn thấy nữ tử trên giường lơ đãng lộ ra trạng thái yếu đuối, có chút trở mặt.

"Trần thái y, người tới xem thử cho ta, có phải là ta trúng tức tử tán không." Lạc Vân Hi vô lực nói chuyện lộ, cổ tay phải ra.

Giọng nói của nàng cực kỳ yếu đuối, vẻ quỵ rũ trời sinh, Trần thái y có chút không biết làm sao, hòm thuốc rơi xuống đất, hẩn nhanh chóng nhặt lên, tiến tới bắt mạch cho nàng.

"Thế nào rồi?" Lạc Vân Hi giả vờ mềm mại hỏi, giọng nói mềm mại như muốn nhò ra nước.

Dược liệu mà mình chế, tuy có thể mô phỏng theo biểu hiện của tức tử tán, nhưng chắc chắn cũng có chỗ khác biệt, cho nên, nàng mới hành động như vậy, chủ yếu nhất là vì thay đổi hơi thở của mình, thái độ khác thường, những trạng thái trong nhân thể cũng sẽ bất ổn, thay đổi thất thường, khiến thái y khó mà phân biệt.

Trần thái y tay khẽ run, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lộ ra ngọn lửa hùng hực khó mà áp chế, cười tà mị, giọng nói khàn đục nói: "Lạc tiểu thư, người thật mê người, so với đại tiểu thư còn động lòng người hơn, ta rất thích người, rất yêu mến người..."

Hẩn nói, rồi chính hẩn đột nhiên kích động lên, tay trái đột nhiên che miệng Lạc Vân Hi, tay phải sờ loạn lên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164

Edior: thu thảo

Lạc Vân Hi ngạc nhiên, theo bản năng chặn cổ tay phải của hẩn lại, tầm mắt hai người chạm nhau, không khí ngưng tụ trong chốc lát.

Nàng khẽ cau mày, mắt nhắm lại, hiện lên một chút hoài nghi.

Trần Quang dù thực sự ở độ tuổi khỏe mạnh, trình độ y học lại sâu, phẩm hạnh cao hơn người, cho nên rất được hoàng đế yêu thích, sao lại có dáng vẻ lang thang này?

Đột nhiên nhớ tới cái gì, lòng nàng "hồi hộp" một cái.

Trần Quang, mới từ Tuyết Các tới đây thì phải?

Mà người Vân Các cũng không biết hẳn, chỉ vì tất cả sự việc phát triển theo hướng bình thường, người này đến cuối có phải là Trần Quang hay không cũng rất khó nói...

Nghĩ vậy, phản ứng trên tay Lạc Vân Hi lại không chậm chút nào, cổ tay trái nhanh chóng quay ngược trở lại, trực tiếp vặn gãy cổ tay "Trần đại phu", vọt người bay lên, chân đá ra liên tục, không lưu tình chút nào.

"A!" "Trần đại phu" kêu thảm một tiếng, lảo đảo giương, rồi lập tức bò lên.

Lạc Vân Hi nhảy xuống giường, một tay nắm lấy tóc dài tới mắt cá chân, tùy ý buộc lại, để ở trên vai, gò má càng ngày càng mặt hồng hào, hơi nước trong con ngươi lại tản ra khí lạnh cuộn cuộn: "Ngươi là ai?"

Nàng nhều mày mà hỏi.

"Trần đại phu" hít một hơi thật sâu, tay phải dùng một chút lực, sau tiếng vang lanh lảnh, xương cổ tay đã được chỉnh lại ngay ngắn tại vị trí ban đầu, hẳn nhin đau, ánh mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi, có thêm vẻ hoảng sợ và kinh ngạc.

Người này không biết võ công, ngay lập tức Lạc Vân Hi khẳng định chắc chắn, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, Lạc Phi Đình muốn tìm người hủy trông sạch của nàng, sao lại chọn người như vậy?

Một ý nghĩ đảo qua, liền nghe viện từ bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân.

"Đây là nơi ở của tam muội ta, gần đây người nàng có chút không thoải mái." Lạc Phi Đình nói cười giống như trước.

Mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, một bóng người bay qua trước mắt, nam tử kia thừa dịp nàng chưa sẵn sàng, chạy ngược tới.

Nàng đưa tay bắt, nhưng bắt hụt, nam tử nhảy lên trên giường nàng, đẩy áo ngoài của mình ra, làm ra vẻ như một lãng tử.

Lạc Vân Hi không ngờ hẳn sẽ vô lại như vậy, khoe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm nhàn nhạt, đã không có thời gian đi xử lý chuyện này, bởi vì những bước chân kia thật nhanh, đã đến cửa phòng.

Mà Xuân Liễu nghe được động tĩnh bên trong phòng mặt thất sắc xông tới, thấy một màn khiến người cứng lưỡi như vậy, nàng áy vào đến, bọn người Lạc Phi Đình càng dễ dàng vào, khiếm nhã không thông báo, trực tiếp đi vào.

Bảy tám thiên kim và quý phụ, nhìn thấy tình hình bên trong phòng cũng ngẩn ngơ, quý phụ còn tốt, các thiên kim sao có thể thấy qua loại tình cảnh này? Không khỏi kinh ngạc hét lên một tiếng.

"Tam muội, ngươi!" Mặt Lạc Phi Đình giạt mình chỉ vào nam nhân quần áo xốc xếch trên giường, cùng với, Lạc Vân Hi chỉ mặc một thân quần áo trong, lời nói cũng lấp bắp.

"Ngươi này đúng là tìm đường chết! Ngươi lại dám chạm vào tiểu thư nhà chúng ta!" Xuân Liễu kinh ngạc sững sờ, phản ứng kịp, tiện tay nắm lấy bình hoa trên bàn, ném tới nam tử trên giường, tức giận hét to.

Quý phụ và các thiên kim không đợi giải thích, vội vã rời khỏi phòng, cũng không chờ Lạc Phi Đình gọi, bước chân vội vàng, nhanh chóng rời khỏi Vân Các.

Hậu viện có bí mật, vốn mật mờ, và lại vẫn là hậu viện nhà người khác.

Lạc Phi Đình thấy thế, trong mắt lóe qua vẻ đắc ý, không dám ở thêm, nhanh chóng đuổi theo: "Tiền phu nhân, Cô phu nhân..."

Mấy vị phu nhân và tiểu thư, nghe được giọng của nàng ta dừng bước, đã cách Vân Các một đoạn.

"Đại tiểu thư, nhận được chiêu đãi nhiệt tình của ngươi, hôm nay chúng ta rất vui vẻ, chẳng qua trong nhà còn có việc, nên phải về trước, hôm nào mời các ngươi đến phủ ta chơi sau." Cô phu nhân nói.

Lạc Phi Đình có nói một chút, thấy thật sự không giữ được, mới mỉm cười đáp lại, quý phụ và thiên kim khác cũng lục tục rời đi.

Lạc Phi Đình nhẹ hất cằm, nhìn bóng lưng các nàng đi xa, ý cười trong mắt sâu thêm.

Mấy phu nhân này, là nàng ta mời đến phủ làm khách, đưa các nàng đi dạo Lạc phủ, đi dạo đến Vân Các, nàng ta có ý nói thân thể Lạc Vân Hi không tốt, những người này theo lễ phép cùng mặt mũi, nói cái gì cũng phải đến hỏi thăm một chút, thấy sự việc tại Vân Các, trải qua mấy kẻ này, rất nhanh sẽ truyền ra ngoài.

Lạc Vân Hi, chẳng qua, ngươi so với ta tưởng tượng lợi hại hơn!

Nàng ta vốn tưởng rằng, cơn đồ đầu đường này thật sự giỏi như lời hẳn nói, rất có thủ đoạn đối phó với nữ nhân, gọi nước tiêu nóng, làm vài thủ đoạn, lúc các nàng vào phòng, thấy hẳn phải là một màn cực kỳ ái muội.

Không đạt đến hiệu quả trong lòng suy nghĩ, Lạc Phi Đình đành thở dài một hơi.

Chẳng qua bây giờ thế này, nàng ta cũng thỏa mãn.

Nữ tử chưa có vị hôn phu, theo đạo lý mà nói, khuê phòng không thể để nam nhân vào, trừ đại phu ra, nhưng coi như là đại phu, tiểu thư và đại phu không thể lộ ra ngoài chuyện việc phát sinh, sau khi truyền ra, cũng là chuột chạy qua đường, đối tượng ai nấy đều chửi đánh.

Ổn định tâm tư, nàng ta quay đầu đi về hướng thư phòng Lạc Kính Văn.

Lại nói Lạc Vân Hi ngăn cản Xuân Liễu, chỉ sợ nàng ấy bị thương tổn, đẩy tay phải, nói: "Đi ra ngoài trước đi!"

Giọng nói của nàng vô cùng kiên định, ở nơi này khí thế của cửa nân rất mạnh mẽ, Xuân Liễu đành phải lui ra khỏi chủ phòng, mặt đầy e ngại.

Thấy nàng ấy rời khỏi, mặt nhỏ nhắn của Lạc Vân Hi "xoạt" một cái rầm xuống, nói từng chữ với nam tử trên giường: "Cút, xuống dưới!"

Tên lưu manh thấy nhiệm vụ hoàn thành, thật cẩn thận xuống giường, một mặt đánh giá Lạc Vân Hi, thần sắc trên mặt hẳn lại không hề nhẹ nhàng.

Lạc Vân Hi đứng không nhúc nhích, đôi mắt nghiêm nghị tràn đầy ánh sáng lạnh lẽo, làm người khác nổi da gà!

Nghĩ đến việc nàng vừa mới lưu loát kiên quyết bẻ trật cổ tay mình, liên tục đập về phía mình, lòng tên lưu manh nặng hơn một ít, một tay lấy một bình nước tiêu nóng ra từ trong túi tiền, chậm rãi lui về phía sau mép giường.

Là kẻ chuyên đánh nhau ở đầu đường xó chợ, thân thủ Lạc Vân Hi tốt như vậy, hẳn cũng chưa từng thấy, cho nên, thời khắc máu chốt, liền muốn dùng chút thủ đoạn then chốt.

Hắn giơ ống tay áo lên, dựa vào ống tay áo rộng thùng thình ngăn tầm mắt thấy động tác lấy nước tiêu nóng, nhưng đã bị Lạc Vân Hi biết được rõ ràng, miệng nàng cong lên, trong cổ họng tràn ra một tiếng cười lạnh, quát một tiếng "chạy đi đâu", nhún người nhào lên.

Tên lưu manh đã lùi tới sau giường gỗ, đang muốn chạy về phía cửa phòng, Lạc Vân Hi vừa gọi, hắn liền quỳnh lên, dùng hết sức tạt một bình nước tiêu nóng tới.

Lạc Vân Hi sớm có phòng ngừa, mới đầu nhào một cái này chỉ là hư chiêu, thấy vai phải hắn trầm xuống, liền biết nên hành động, thân hình nghiêng một cái, đá xoáy vào xà nhà bên giường, vung ống tay áo lên, làm tất cả chất lỏng bắn toé đang lao tới bị đánh ngược lại.

Tất cả chỉ phát sinh trong chớp mắt, tên lưu manh kêu thảm một tiếng, một tay che ở mắt trái, vài giọt nước tiêu nóng đang văng vào trong mắt hắn.

Nhưng hắn vẫn chạy ra ngoài, Lạc Vân Hi rút Tuyết Cẩm ra, vung một cái, liền làm nam tử vấp ngã xuống đất.

Tiếng động cực lớn, Xuân Liễu cũng không để ý sẽ bị trách cứ, "đông" một tiếng, mở toang cửa phòng khép hờ ra: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Cổ tay phải Lạc Vân Hi khẽ xoáy, dựa vào độ co giãn của Tuyết Cẩm, cuốn tên lưu manh tới, buộc chặt chẽ vững vàng, cũng không sợ hắn sẽ nổi lên ý hại người khác, mới gật đầu với Xuân Liễu: "Ta không sao."

Chuyển mắt nhìn về phía giường, nàng nháu mày lại, mặt đầy ghét bỏ, lạnh lùng nói: "Đổi hết chăn đệm cho ta!"

Xuân Liễu dạ một tiếng, tiến lên thu thập.

Lạc Vân Hi còn cảm giác chưa đủ, nghĩ tới vừa rồi nam nhân buồn nôn kia nằm trên giường nàng, đá một cái vào tầng đá, làm tên lưu manh bị đá trên mặt đất lăn lộn mấy vòng. "Chăn đệm mới, không cần mang tới đây, ngược lại cũng ở không được mấy ngày, lót giường ở đối diện kia thành ngủ đi!"

Xuân Liễu cũng không yên tâm về gian phòng bên này, luôn miệng đồng ý.

Lạc Vân Hi tiến lên, xách tên lưu manh từ trên mặt đất lên, làm cho hắn nhìn lên phía trên.

"Tam tiểu thư, ta sai rồi, ta chỉ muốn đùa với người thôi." Mặt tên lưu manh đầy ý cười lấy lòng, nói.

"Người là ai? Trả lời ta!"

"Tiểu nhân là cô nhi ở Tây thành, từ nhỏ đã ăn quyết ở đầu đường, học được chút y thuật, có lúc cũng ăn mặc như đại phu, ra người chẩn bệnh cho người khác." Tên lưu manh không thể động dạ, đành phải nói.

"Người dám giả mạo ngự y của thái y viện, đây chính là tội chết!" Giọng Lạc Vân Hi trầm xuống nói.

Tên lưu manh bị dọa tới luôn miệng cầu xin: "Không phải, không phải như vậy, ta không giả mạo ai, ta vốn là do Lạc đại tiểu thư tìm đến để khám bệnh, sau này nàng ta thân thể tam tiểu thư trong phủ cũng không khỏe, gọi ta đến xem thử, lúc ta tới, các nàng đã gọi ta là Trần thái y, ta cũng không biết "Trần thái y" là ai, dù sao cũng là do đại tiểu thư gọi ta tới xem bệnh cho người!"

"Đi chữa bệnh ở đầu đường, Đại tỷ của ta sẽ mời người tới xem bệnh sao?" Khóe miệng Lạc Vân Hi lộ ra ý cười sáng tỏ, đáy mắt xẹt qua sát ý.

Tên lưu manh áp úng không nói được gì hết.

"Tiểu thư, chúng ta nên xử phạt hán thế nào đây?" Xuân Liễu vừa ôm cái chân ra ngoài, nàng ấy giận dỗi chạy vào mà hỏi.

Tên lưu manh nghe vậy hai chữ "xử phạt", nhanh chóng ngẩng đầu lên nói: "Tam tiểu thư, ta xin lỗi ngươi, ta nhất thời hồ đồ, động tay động chân với ngươi, xin ngươi tha thứ cho ta!"

Xuân Liễu tức giận đến hàm răng cũng bị nghiền lệch: "Tha cho ngươi sao? Tha cho ngươi có tác dụng gì! Cũng bị người khác nhìn thấy rồi! Ngươi đồ lưu manh này, thật sự là không thể để ngươi chết từ từ được!"

Nói rồi, nàng ấy xông lên, tát mạnh một bạt tai lên mặt tên lưu manh.

Con ngươi tên lưu manh lộ ác ý, nhưng rất nhanh đã thu lại, đau buồn nói: "Tam tiểu thư, thật sự là bộ dạng ngươi rất đẹp, ta nhất thời nhìn sững sờ, mới có thể mơ hồ làm chút chuyện chính mình cũng không thể khống chế... ngươi đưa ta đi gặp quan phủ đi!"

Lạc Vân Hi cười lạnh: "Ngươi muốn ta đưa ngươi đi gặp quan sao?"

Tên lưu manh có chút sững sờ nhìn nàng: "Vậy tam tiểu thư muốn thả ta đi sao?"

"Tiểu thư, muốn thả hán đi sao?" Xuân Liễu gấp gáp hỏi.

"Thả hán đi, là không thể." Khóe mắt Lạc Vân Hi liếc nhìn tên lưu manh, có một tầng ý lạnh: "Người này đi ra khỏi cửa lớn Lạc phủ, tuyệt đối sẽ không sống qua đêm nay."

Tên lưu manh lẩn lộn trong xã hội nhiều năm như vậy, từng thấy đủ mọi loại người, bản lĩnh nhận thức vẫn có, mới đầu chỉ vì Lạc Vân Hi giả bộ bệnh, hán mới không nhìn ra, vào lúc này thấy nàng tuổi tuy nhỏ, nhưng lộ ra thần sắc kiên nghị trấn định không hợp với tuổi tác, nói chuyện lại càng có khí phách, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Mà khi hán nghe được kết luận khẳng định "không sống hơn đêm nay" như vậy, vẫn nhin không được hỏi: "Tại sao?"

Xuân Liễu cũng khó hiểu hỏi: "Tiểu thư, ai muốn giết hán?"

"Người gọi hán tới." Lạc Vân Hi thân nhiên nói: "Lạc đại tiểu thư và ngươi bày kế lớn như vậy hại ta, là vì cái gì, ngươi từng nghĩ chưa?"

Tên lưu manh giữ im lặng, trong lòng lại bối vì lời Lạc Vân Hi lên nói đáng lên sóng lớn vạn trọng.

Lạc Vân Hi không để ý lắm, nói: "Chẳng qua là muốn hủy danh dự của ta! Ngươi cũng không suy nghĩ một chút, ngươi hãm hại ta, phụ thân ta, Lạc Thái Úy sẽ bỏ qua ngươi sao?"

Tên lưu manh lắc lắc đầu, mặt đầy tự tin nói: "Không đâu, đại tiểu thư nói rồi, tam tiểu thư đã từng lui hôn, hơn nữa còn làm chuyện lớn như viết hưu thư, Thái Úy Đại Nhân sớm đã không quản ngươi, đã định là không ai thêm lấy ngươi. Mà nếu như ta và ngươi truyền ra một số chuyện như vậy, Thái Úy Đại Nhân chỉ có thể gả ngươi cho ta. Tứ tiểu thư của quý phủ không phải cũng vì như vậy mà gả ra ngoài sao?"

Lạc Vân Hi chán ghét dời ánh mắt đi chỗ khác.

Xuân Liễu tức giận nói: "Gả cho ngươi sao? Ngươi kẻ cóc ghề còn muốn ăn thịt thiên nga này! Ta đánh chết ngươi!" Nàng ấy vừa đánh vừa đá, hung hăng đánh trên người tên lưu manh.

Một cái người bình thường không có võ công, lại bị trói không thể động đậy, tất nhiên nàng ắt không hề sợ hãi chút nào.

Lạc Vân Hi hừ một tiếng, nói: "Đây đương nhiên là một cách hay, nhưng Đại tỷ của ta, nàng ta hận ta như vậy, muốn nhất chính là ta thân bại danh liệt. Nếu như ngươi ra khỏi Lạc phủ, lại biến mất, ngươi đoán, mấy phu nhân hôm nay sau khi rời khỏi đây sẽ nói thế nào? Các nàng chỉ có thể nói, ta thấy sự tình bại lộ, giết ngươi diệt khẩu. Trên đầu ta cả đời gánh chịu thanh danh ác độc như vậy, Đại tỷ của ta mới có thể hài lòng! Mà không phải gả ta cho ngươi, là xong hết mọi chuyện!"

Tên lưu manh nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Lạc Phi Đình, đối với muội muội mình cũng dùng tâm cơ như vậy, giết hán, thật sự là chuyện nàng ta có thể làm được, không khỏi lạnh cả sống lưng.

Lạc tam tiểu thư này, nghĩ thật sự sâu xa! Quả nhiên không giống truyền thuyết trước đây chút nào!

Lạc Vân Hi đang muốn nói gì, cửa sổ "kêu kệt" một tiếng bị đẩy ra, một bóng người nhảy vào.

"Ai?" Xuân Liễu miễn cưỡng kêu một tiếng.

Quần Lan Phong mặc áo bào màu tím, chậm rãi vào đây, cũng không có cầm kị gì.

Thấy là hán, Xuân Liễu vội vàng im miệng, Lạc Vân Hi theo thói quen giựt giựt khóe miệng, người này, đúng là ra vào như thường, hán coi đây là nhà mình sao?

Tên lưu manh cũng là kinh ngạc, hắn nhận biết đây là Trung Sơn Vương, nhưng Trung Sơn Vương không quen biết hắn, cho nên hắn giữ yên lặng, nghĩ thầm, Trung Sơn Vương sao lại ở chỗ này?

Quân Lan Phong ở bên ngoài đã nghe Lạc Vân Hi nói, trong lòng tê dại, bước nhanh tới, thấy nàng chỉ mặc quần áo trong đứng trên tấm thảm dưới sàn nhà, lập tức quở trách nói: "Người bắt hắn rồi, thời gian mặc thêm kiện quần áo cũng không có sao? Không phải ngươi thích sinh bệnh chứ?"

Hắn cầm lấy áo khoác treo trên kệ áo bọc thân thể Lạc Vân Hi lại, dáng người nữ tử gầy gò, hắn thấy cực kỳ đau lòng, buộc chặt đai lưng và cổ áo cho nàng, nhìn hai gò má nàng đã không còn sắc hồng, hắn chế nhạo cười nói: "Nhìn ngươi, y hết bị toả hết nhiệt vậy, lần sau còn không yêu quý chính mình như vậy, ta phải trừng phạt ngươi."

Lạc Vân Hi cắn môi dưới, có chút không tự nhiên quay mặt, khi nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của tên lưu manh, lạnh lùng nói: "Nhìn cái gì, còn nhìn, ta móc mắt ngươi!"

Tên lưu manh sợ hãi cúi đầu, hắn chỉ biết Trung Sơn Vương từng dạy lễ nghi cho Lạc Vân Hi, việc này đã sớm truyền khắp Dạ Đô, trở thành chuyện được nói nhiều nhất, nhưng chẳng thể nghĩ tới, quan hệ của hai người lại đến trình độ này!

Nhưng ngẫm lại, hắn lại dám đùa bỡn nữ nhân của Trung Sơn Vương, đại não liền có cảm giác trống rỗng, thời khắc này, hắn thực sự là rất sợ, thân thể không khống chế được mà run lên.

Quân Lan Phong lại như không nhìn thấy hắn, ngưng mắt nhìn Lạc Vân Hi, thấp giọng tự trách: "Là lỗi của ta, không nên để Vô Trùng đi bắt tên phu xe kia, không ngờ, có tặc tử dám ban ngày ban mặt làm loạn Văn Các!"

Lạc Vân Hi cười nói: "Ta ứng phó được rồi, Vô Trùng từng thấy phu xe, để hắn đi xử lý chuyện này là tốt nhất, đây là quyết định của ta, không trách ngươi được."

Sáng nay, nàng đã bảo Vô Trùng đi phụ trách việc này, Vô Trùng thấy nàng ở Văn Các, nên đã yên lòng rồi đi, chỉ là có lẽ Lạc Phi Đình đã quyết tâm, hận không thể giết nàng cho vui.

Không chờ Quân Lan Phong hỏi, Lạc Vân Hi đã đơn giản tóm tắt hết mọi chuyện. Sắc mặt Quân Lan Phong càng ngày càng tái nhợt, bỗng nhiên hỏi: "Mấy nữ nhân vừa mới tới, là người nhà ai vậy, nàng còn nhớ không?"

Mấy Lạc Vân Hi hơi nhíu lại, những người kia, nàng cũng không quen biết.

"Không cần, hôm nay ai tới Lạc phủ, ta trở về điều tra liền biết, chỉ cần dán miệng của các nàng, thì sẽ không có những chuyện phiền toái khác." Quân Lan Phong nói: "Người đâu!"

"Chờ một chút." Lạc Vân Hi kéo tay áo của hắn một cái: "Tuy ta không biết được bọn họ, nhưng có thể nhớ chút tướng mạo của các nàng."

Nàng dựa vào bản lĩnh đã gặp qua là không quên, nói tỷ mỉ tướng mạo, kiểu tóc, cách ăn mặc của mấy cái nữ nhân kia, những năm này Quân Lan Phong ở bên ngoài không hỏi chuyện trong triều, kì thực, dùng sự thông minh của hắn, phạm là người từng thấy, cũng không sao quên nổi.

Nói thí dụ như, Tam di nương, ở trước mặt hắn, xem như nhân vật nhỏ, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ.

Nghe Lạc Vân Hi nói xong, mấy nữ nhân kia đến từ mấy phủ nào, trong lòng hắn đã có mấy người, nói với Cửu Sát: "An bài xong xuôi, lập tức lệnh cho mấy người này ngoan ngoãn im lặng cho bốn vương, nếu ai dám nói loạn ra một chữ, bốn vương sẽ khiến nàng ta biến mất ở Dạ Đô!"

Tiếng nói của hắn vừa phải, rất trầm thấp, nhưng cả người lại toát ra khí thế cao cao tại thượng lạnh lùng cao quý, bề ngoài thiên hạ, nhưng khí lạnh thì không giảm bớt chút nào.

Trong lòng Lạc Vân Hi âm áp, việc này, nàng vốn không để trong lòng.

Những người kia nói như thế nào là chuyện của các nàng, không có chứng cứ, cũng không tính là gì, dù sao, chuyện ngày hôm nay, cũng chỉ có mấy người nhìn thấy, mà không giống chuyện của Lạc Băng Linh, gần như tất cả tầng lớp quý tộc đều chính mắt thấy. Nhưng phương thức Quân Lan Phong xử lý như vậy, nàng càng hài lòng hơn.

Cửu Sát lĩnh mệnh mà đi, bên trong phòng im lặng trong chốc lát, bất chợt, Xuân Liễu nghi hoặc hỏi: "Có mùi gì vậy?" Nàng ấy che mũi miệng lại, đi tìm hướng mùi lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165

Edior: thu thảo

Ba người trong phòng đồng thời nhìn về hướng tên lưu manh, chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, đi đứng run rẩy, một chất nhờn tuôn theo chân chảy ra, tanh hôi càng đậm hơn.

Lúc này Lạc Vân Hi biến sắc, Quân Lan Phong đã quát lên: "Đẫn đi!"

Hai ám vệ áo đen vô thanh vô tức hiện ra, mỗi người bắt một cánh tay tên lưu manh, nhanh chóng rời đi.

Xuân Liễu vừa bức vừa hận, đau lòng giậm chân: "Người này quá đáng lắm rồi! Vậy mà ở trong phòng tiểu thư... tiểu thư, Vương gia, trước hết hai người ra ngoài đi, ở đây để ta thu thập, tiểu thư cũng không ở chỗ này, nô tỳ mang thảm đi giặt luôn."

Lạc Vân Hi bước nhanh ra khỏi phòng, tại cổ đại này, đã rất lâu nàng chưa từng làm việc gì, tính ý lại đối với Xuân Liễu càng ngày càng mạnh.

Quân Lan Phong móc khăn mùi soa bằng tơ màu xanh, che miệng lại, cau mày nói: "Đổi cái gì mà đổi, ném đi, ta lấy cái mới tới."

Nói xong, hắn bước nhanh đi ra.

Khỏe miệng Xuân Liễu kéo nhẹ, nghĩ thầm, nam nhân này thân phận cao quý như vậy, chưa bị khổ, không biết sinh hoạt cũng rất khó nha! Nàng ấy yên lặng cuốn thảm lên, khi ra cửa, Quân Lan Phong và Lạc Vân Hi đang đứng dưới tán cây nói chuyện.

"Người này để ta đến xử lý là tốt rồi, không có việc lớn gì đâu." Nghĩ đến việc Lạc Phi Đình muốn hủy trong sạch của Lạc Vân Hi, ánh mắt Quân Lan Phong đã không không chế được mà nổi giận.

Lạc Vân Hi không phản bác, việc giao cho hắn, nàng yên tâm.

Tốc độ Quân Lan Phong làm việc rất nhanh, một mặt lệnh ám vệ đưa thảm mới tới cùng một bộ chăn đệm thêu hoa đỏ thắm mới tinh, một mặt hoàn toàn giấu kín chuyện này.

Theo Lạc Phi Đình tới, trong đó có Cốc Thừa tướng phu nhân. Không từ mà biệt, chỉ riêng nàng ấy vội vã ngồi xe ngựa về phủ, trong lòng một mực suy nghĩ sự việc thấy tại Lạc phủ, tràn đầy khiếp sợ.

Lạc Vân Hi lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, rất khác trước đây.

Nàng ấy cũng thấy Lạc Vân Hi làm thế nào để đối thoại trật tự rõ ràng cùng thái hậu, hoàng đế, làm thế nào nói năng hùng hồn chấn áp cùng Lương quý phi, thế nào trấn định ung dung đánh bại Lạc Phi Đình, lại làm thế nào bất động thanh sắc bày người khác, tất cả việc này, căn bản chẳng phải một phế vật có thể làm được.

Mà nàng ấy không ngờ, Lạc Vân Hi lại còn biết trộm gặp tình lang!

Nàng vẫn chưa già, thậm chí tuổi còn chưa tới 15!

Cảm thán, nàng ấy xuống xe ngựa, vào phủ Thừa tướng, hỏi Cốc Thừa tướng ở đâu một tiếng, liền về hướng chủ viện của mình.

Lúc sắp đến chủ viện, bất chợt một bóng người thoảng qua trước mắt, năm, sáu ám vệ vùng kiếm hỏi: "Người nào?"

Một tên toàn thân mặc áo đen, là một nam nhân tuổi trẻ tướng mạo bình thường không có biểu tình gì đứng cách đó không xa, trong tay nâng cao một miếng lệnh bài, dù cho cách xa, những người này cũng nhận ra đây là lệnh bài của Trung Sơn Vương.

Lệnh bài của tứ đại thế gia đều có đặc điểm riêng, Quân gia là đầu sói hoang đầy máu me, tổ tiên nhà hắn từng thành lập quân đội Huyết lang, lệnh bài liền trở thành dấu hiệu của Quân gia, ám vệ cũng nhận danh xưng là "Huyết Lang". Đỗ gia là mây bay, Nhan gia là ngọc trắng lười liềm, Tàn gia là đầu chim ưng.

Ám vệ giờ lên lệnh bài Huyết Lang, mấy người bên cạnh Cốc phu nhân lập tức không dám lộn xộn, nhưng vẫn hết sức cảnh giác, cũng không bỏ vũ khí xuống, vây ở xung quanh Cốc phu nhân.

Ám vệ cũng không ngại, lạnh giọng nói: "Cốc phu nhân, Vương gia lệnh cho ta tới, chỉ là để chuyển tới người một câu, sự việc hôm nay thấy ở Lạc phủ hãy quên hết tất cả đi, chỉ cần có người lắm mồm, liền có thể tra được! Mà người đối nghịch với Vương gia nhà ta, thông thường đều là không có kết quả tốt!"

Hắn nói xong, lác người, biến mất không còn tăm hơi.

Mặt Cốc phu nhân đầy kinh ngạc, hắn nói, hắn là chuyện của Lạc Vân Hi.

"Phu nhân, người này thật vô lễ!" Cùng là ám vệ, một người không chịu nổi người vừa rồi kiêu ngạo như vậy, không nhịn được oán giận.

Ánh mắt Cốc phu nhân khẽ nhúc nhích, nói: "Thôi, các người lui ra đi."

Vốn có suy nghĩ nói việc này cho cốc Thừa tướng, nhưng nàng ấy không ngờ, Trung Sơn Vương lại nhúng tay vào việc này, mà nàng ấy không cẩn thận thành người biết chuyện! Cẩn thận nghĩ một lát, nàng ấy chỉ cần giả câm vô đắc, làm như không phát sinh chuyện gì là được.

Vài phu nhân tiểu thư khác sau khi trở về cũng gặp phải việc tương tự, cho nên, việc này rất nhanh đã bị che dấu.

Vào đêm đó Lạc Vân Hi chuyển tới nhà kẻ đối diện. Nàng cũng không phải không muốn giải thích chuyện này, nhưng chuyện này, không giải thích được, ngược lại càng nói càng như che dấu.

Ngày tiếp theo, Lạc Vân Hi ngủ thẳng đến lúc gần trưa mới dậy, rửa mặt xong, liền ăn luôn cả bữa trưa với bữa sáng, ăn được một chút, lại vì ngủ lâu, nên đề Xuân Liễu cùng đi tản bộ trong phủ.

Đến gần Tuyết các, Lạc Vân Hi cũng không đi đường vòng, nàng ngược lại muốn biết Lạc Phi Đình đang làm gì. Đầu dự liệu được mới vừa đi tới gần, trong Tuyết phủ các đã truyền đến một tiếng thét kinh hãi: "Không thấy đại tiểu thư!"

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, ánh mắt Lạc Vân Hi trầm xuống, lập tức nắm chặt Xuân Liễu, vung Tuyết Cẩm lên, quần vào đình cây đại thụ, bắt đầu trốn lên ngọn cây.

Không phải nàng sợ phiền phức, mà là một loại hành vi bảo vệ mình theo bản năng.

Sự việc ngày hôm qua, trong Tuyết các hẳn đều đã biết hết, vào lúc này Lạc Phi Đình không thấy đâu, nàng lại vừa vận xuất hiện tại Tuyết các, nếu có người cứng nhắc rập khuôn, liên hệ hai việc với nhau, mình tránh cũng không tránh được liên can.

Vừa hành động xong, nhiều nha hoàn bà tử trong Tuyết các đã lao ra.

"Đại tiểu thư đi đâu rồi? Sao các người không có ai ở bên người nàng ấy?" Trong giọng Từ Quyên chứa đầy hoảng sợ

Nàng ta bình thường gần như là không rời khỏi người Lạc Phi Đình, thỉnh thoảng sẽ phải tiểu nha đầu đi hầu hạ, nhưng hôm nay, Lạc Phi Đình ngủ trưa trong phòng, Chờ nàng ta đi vào đánh thức, đã thấy cái chân xóc xếch trên mặt đất, trên giường đã không người.

Hạ nhân Tuyết phủ các, cũng không hề ít, cũng không ai biết đại tiểu thư đi đâu, cho nên, lúc này mọi người mới hoài nghi.

Một đám người tìm hơn nửa giờ, ngay cả góc áo của Lạc Phi Đình cũng không thấy, lúc này bọn hắn mới nhanh chóng đi bẩm báo Lạc Kính Văn, vừa bắt đầu không thì dám đi nói, chỉ sợ bị trách phạt, lại hi vọng, đại tiểu thư có việc gấp, lặng lẽ rời khỏi phòng. Vào lúc này thấy không tìm được Lạc Phi Đình, liền sợ hãi, không có phương pháp khác.

Trung Sơn vương phủ.

Chủ viện xa hoa đẹp lạ thường, nhà liên miên, gần đó không nhìn thấy một bóng người, có thể là trong vương phủ, vẫn chưa có người nào dám không có mặt mà xông tới nơi này.

Bốn phía, toàn là ám vệ tinh nhuệ, ánh mắt sắc bén như sói trong bóng tối, chỉ cần có người ngoài vừa lại gần, sẽ trở thành đối tượng bị nhìn chăm chăm.

Lạc Phi Đình chỉ cảm thấy sau gáy như bị kim châm, ý thức vừa vừa trở về, nàng ta đã đưa tay xoa xoa cái gáy, nỗ lực mở to mắt nhìn, trước mắt hoàn toàn mờ mịt, nàng ta yếu ớt lẩm bẩm: "Từ Quyên..."

Trả lời nàng ta, chỉ có một tiếng nam tử cười lạnh.

Lạc Phi Đình giật mình, thanh tỉnh rất nhiều, lắc lắc đầu, cố gắng ngồi dậy, chờ nhìn thấy mình đang ở trong hoàn cảnh xa lạ, hơi thở lập tức khắc căng thẳng.

Trợn to mắt, nhìn xung quanh, không có đèn đuốc, bốn phía trừ bỏ vách tường, đã là rất nhiều đồ linh tinh, dường như là bỏ hoang, như một gian phòng kho.

Đại não "vù" một tiếng, nàng ta đứng lên, bị dọa muốn khóc, kêu lên: "Có người sao? Có người sao?" Giọng nói khàn khàn chứa sự lo sợ.

Một bóng người cao lớn từ sau một loạt giá sắt vòng ra, tiếng bước chân trong phòng dưới đất yên tĩnh vô cùng chói tai, hắn kéo bước chân nặng nề, dừng lại sau lưng Lạc Phi Đình mười bước chân. Lạc Phi Đình gấp gấp quay đầu lại, ôm chặt hai vai để tự bảo vệ, đập vào mí mắt là gương mặt Quân Lan Phong mờ nhạt hiện ra trong căn phòng không có đèn đuốc, ngũ quan mờ nhạt, nhưng đủ thấy rõ ràng đường cong khuôn mặt.

Lòng nàng ta không khỏi buông lỏng, nhưng lòng bàn tay vẫn còn có chút mồ hôi, nắm tay thật chặt, hỏi: "Trung Sơn Vương, sao ta lại ở chỗ này?"

Quân Lan Phong chấp tay, trầm giọng nói: "Lạc đại tiểu thư, bốn vương mời người tới, chỉ muốn hỏi người một việc."

Lạc Phi Đình nghe hắn nói vậy, lòng cũng nhẹ nhàng hơn một chút, thoáng buông quả đấm ra, khoe miệng nhếch lên một nụ cười miễn cưỡng: "Vương gia có yêu cầu gì, cứ việc nói là được."

Thân phận của nàng ta, cũng không phải như thiên kim tiểu thư bình thường, chính là chính phi của Lục hoàng tử, Trung Sơn Vương sẽ không làm gì nàng ta, điểm này, Lạc Phi Đình nắm chắc.

"Lạc Vân Hi đắc tội với ngươi sao? Vì sao ngươi muốn đối nghịch với nàng ở khắp nơi vậy?" Quân Lan Phong lạnh nhạt mở miệng, hỏi ra vấn đề khiến Lạc Phi Đình kinh sợ.

Nàng ta nhất thời chưa kịp phản ứng, không nói lời nào.

Quân Lan Phong cũng không mở miệng.

Sau khi im lặng một lúc, Lạc Phi Đình nói: "Ta và tam muội không phải cùng một mẫu thân sinh ra, nàng là thứ nữ, hai ta từ nhỏ đã không thân cận, có lẽ người cho rằng ta ngược đãi thứ muội, nhưng thật sự, ta với nàng cũng không gặp mặt nhiều, loại hiểu lầm này ta cũng không muốn nói nhiều."

Quân Lan Phong cười dài một tiếng, nhưng tiếng cười có chút lạnh lùng nghiêm nghị: "Đại tiểu thư nói thật là hay, tiếc thay, bốn vương hậu nhất là nữ nhân nói dối! Ta nghĩ, đại tiểu thư chắc chưa từng chịu khổ phải không?"

Hắn xoay người, nhẹ nhàng kêu lên: "Cửu Sát, vào đây."

Cửu Sát theo tiếng mà đến, thấy chủ tử nháy mắt ra hiệu với mình, lập tức hiểu ý, lấy chủy thủ trong tay ra, đi tới trước mặt Lạc Phi Đình, mũi cây chủy thủ nhắm ngay vào gò má của nàng ta, mặt hắn lạnh lẽo vô cùng: "Đại tiểu thư, chuyện phu xe là sao? Chuyện hôm qua là thế nào? Một ngàn lượng bạc, không phải ngươi không nhớ rõ chứ? Hay là, ngươi cho rằng chủ tử chúng ta là đứa ngốc mặc cho ngươi chơi đùa?"

Lạc Phi Đình nhìn hắn mặt lạnh khốc như vậy, ánh đao trước mắt chuyển loạn, không khỏi lạnh thấu tim.

Đúng vậy, nàng ta đối mặt với Trung Sơn Vương vào sanh ra tử ở trên chiến trường! Ở dưới tay hắn, không biết có bao nhiêu người đã chết rồi nữa? Nàng ta đang sợ mất mặt mà nghĩ, thì Cửu Sát hừ một tiếng: "Nếu như không muốn Thiên Dạ đệ nhất mỹ nhân biến thành Thiên Dạ đệ nhất xấu nữ mà nói, thì hãy thành thật mà nói đi."

Hồ hấp của Lạc Phi Đình dồn dập, dừng lại một lát, Quân Lan Phong lạnh lùng nói: "Ra tay đi!"

"Từ từ đã!" Tim Lạc Phi Đình lập tức nhảy lên đến cổ họng, lớn tiếng kêu lên, tuy tay chân của nàng ta không có bị trói, nhưng nàng ta biết, tương chôn thoát dưới mí mắt hai người này, là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Lạc Phi Đình thấy dao chưa tiếp tục tới gần, thở phào một hơi, thấp giọng nói: "Việc này đúng là ta làm, ta hận chuyện Tết Nguyên Tiêu nàng làm cho ta nhục nhã, mới làm như vậy."

Quân Lan Phong nhíu mày, trong mắt xẹt qua sát ý: "Lạc Vân Hi là người người không được đụng tới."

"Tại sao?" Lạc Phi Đình không thể tin được mà hỏi, lời nói như vậy, mà lại từ miệng Trung Sơn Vương phun ra, lẽ nào chỉ vì hắn từng được thái hậu giao cho quản giáo Lạc Vân Hi mấy ngày sao?

Nhưng cho dù như vậy, với tính cách lạnh nhạt của Trung Sơn Vương cũng sẽ không thể quan tâm tới những chuyện này!

Quân Lan Phong không đáp, chỉ nói: "Nếu như lần sau, ngươi lại có hành vi như vậy, bốn vương hậu cũng sẽ không giết ngươi, chỉ có điều, Thiên Dạ sẽ không còn đệ nhất mỹ nhân, trong giới thượng lưu của Dạ Đô sẽ không còn đại tiểu thư của Lạc gia! Lục hoàng tử phi sao, càng sẽ không phải họ Lạc!"

Lạc Phi Đình nghe được vừa kinh ngạc vừa lo sợ, Trung Sơn Vương ít giao du với bên ngoài, tùy tiện nói một câu trước mặt hoàng đế, là có thể hủy một gia tộc, lời hắn nói ra, sao nàng ta lại có thể không coi là thật được đây?

Nuốt mấy ngụm nước bọt xuống cổ họng, nàng ta khó khăn mở miệng: "Tất cả đều nghe vương gia."

Quân Lan Phong hất cằm lên, liếc nàng ta một cái: "Chỉ mong ngươi nói được thì làm được, bốn vương hậu cũng không muốn sau này lại gặp phải ngươi ở thanh lâu."

Câu nói này, càng làm Lạc Phi Đình tức đến sắp phun máu, nhưng nàng ta vẫn phải chịu đựng.

"Cửu Sát, tiễn nàng về đi."

"Vương gia, ta có thể hỏi một chút hay không, ngươi và Tam muội ta có quan hệ như thế nào vậy?"

"Ngươi cảm thấy hứng thú sao?" Ánh mắt Quân Lan Phong lạnh lẽo: "Quản tốt chính ngươi là được!"

Lạc Phi Đình cắn môi, trong lòng vô cùng không cam lòng.

Nàng cùng vị Trung Sơn Vương này không quen, chỉ từng từ xa thấy được mấy lần trên yến hội, cực kỳ ít đụng phải nhau. Trong mắt nàng ta, Trung Sơn Vương là nhân vật cao cao tại thượng như thần, tính cách có chút lạnh, nghe nói bên người ngay cả người hầu nữ cũng không có, nam nhân như vậy, đơn giản mà nói, tâm tư sẽ không đặt ở trên người nữ nhân, cho nên, nàng ta cũng không háo sắc như những cô gái khác.

Nhưng Quân Lan Phong đối với dáng người và tướng mạo nàng ta vẫn lấy làm kiêu ngạo, chẳng thèm nhìn một lần, trong lòng dâng lên cảm xúc cực không cam tâm.

Nguyên nhân khiến loại tâm tình này càng ngày càng mạnh, còn có một cái khác, chính là thù hận đối với Đỗ Tĩnh Yên.

Hận sao? Đúng vậy, nàng ta sao lại không hận Đỗ Tĩnh Yên chứ? Trước kia đoạt đi hào quang của nàng ta tàn nhẫn như vậy, hiện nay, tuy bệnh không thành hình người, nhưng xuất thân cao quý lại nhất định ngự trị ở đỉnh đầu của nàng ta!

Đỗ Tĩnh Yên cùng vị hôn phu của nàng ta, nam nhân thần bí nhất Thiên Dạ này, hai người bọn hắn dựa vào cái gì? Có thể ở trên như vậy cao?

Lúc Từ Quân Lan Phong đi qua bên người, nàng ta lặng lẽ cong chân lưng lên, đập lên váy dài của mình, kinh ngạc thốt lên một tiếng, thân mình lập tức lao về phía trước.

"Bộp!" Nàng chặt vật ngã trên nền gạch đá, xương đùi và mắt cá chân truyền đến đau nhức, như là sắp nứt ra.

Quân Lan Phong đã tránh ra một bên châm chọc cong môi: "Đại tiểu thư, đi đường cần phải dùng ánh mắt nhìn một chút, không cần thận ngã tàn tật, Lạc hoàng tử sẽ không muốn người đâu."

Trong lòng Lạc Phi Đình đau khổ, cắn răng, xoa nắn ngã chỗ đau, hốc mắt đọng đầy lệ, đáng thương vô cùng, giọng nói nhu nhược mềm yếu: "Vương gia, ta không đứng dậy nổi."

Giọng nói mang theo nước mắt như có như không dấu vết mê hoặc.

Mây Quân Lan Phong nâng lên, mắt trong phút chốc chìm xuống, sắc mặt bất chợt thay đổi, biểu tình không nhúc nhích chợt lóe lên lửa giận, trong nháy mắt đã bị thu liễm sạch sành sanh, liếc nhìn về hướng Cửu Sát, Cửu Sát cúi đầu, lùi tới bên ngoài.

Quân Lan Phong đi vài bước về hướng Lạc Phi Đình, vươn tay phải ra, môi lạnh lẽo cong lên một nụ cười quý dị: "Muốn bốn vương đỡ người sao?"

Lạc Phi Đình thấy thái độ của hắn thay đổi nhanh như vậy, cũng vạn phần kinh ngạc, một tiếng cũng không nói, thấy tay người nam nhân ẩn trong ống tay áo, đã cách y phục nắm lấy cổ tay của hắn, gắng sức đứng lên, chân hơi dừng lại, như bị kim châm như tê dại.

Mắt Quân Lan Phong phượng bị bóng tối âm u che kín, hắn hạ thấp giọng, nói: "Đại tiểu thư, muốn bốn vương ôm người đi ra ngoài sao?"

Mặt Lạc Phi Đình "xoạt" một cái liền đỏ lên, giọng nói càng thêm mê người: "Vương gia nói đùa."

"Phải không? Nhưng bốn vương thấy người rất muốn để bốn vương ôm ra ngoài." Quân Lan Phong cười như không cười.

"Vương gia..." Lạc Phi Đình hờn dỗi một tiếng, hạ thấp mi mắt, hơi hơi khiêu khích, nàng ta chỉ biết, bất luận người nào không khống chế mà bị mê hoặc bởi sắc đẹp của mình, thấy từ trước đến giờ Trung Sơn Vương nghiêm túc cũng sẽ nói lời như vậy, nơi đây lại không có người ngoài, đã đánh bạo hỏi: "Vậy Vương gia đồng ý sao?"

"Bốn vương đồng ý..."

"Vương gia!" Lòng Lạc Phi Đình đều đã say, nàng ta không ngờ, cái ý nghĩ nam nhân này ở chiến trường giết người, lạnh lùng đến mức làm người giận sôi mà có ý tứ đối với nàng ta, cảm giác thành công không nói ra được lập tức tập kích tới, mũi chân nàng ta mềm nhũn, liền té về hướng Quân Lan Phong muốn ôm ấp.

Thế mà, còn chưa chạm đến góc áo của hắn, liền bị một cơn gió mạnh đẩy ra, chưa phản ứng kịp, sau lưng đã đụng vào trên tường, mắt bốc mũi hoa lên, thân thể vô lực ngã xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Giọng Quân Lan Phong bỗng nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị ghét bỏ: "Trừ phi mắt bị mù!"

Lạc Phi Đình xoa khoe môi, thân mình và lòng đều lạnh lẽo, nhìn về hướng nam nhân.

Trong mắt Quân Lan Phong đều là căm ghét: "Trừ phi mắt bốn Vương bị mù mới đồng ý! Nữ nhân nông cạn vô sỉ như người, chết cho sạch sẽ đi!"

Hắn cũng không nhìn được, dùng khăn nhỏ che miệng, vội vã rời đi, dường như đang nôn.

Tay chân Lạc Phi Đình cứng ngắc, mồ hôi to, nước mắt lại một lần nữa vọt lên, xảy ra chuyện gì vậy? Minh thế nhưng bị ghét bỏ đến nước này!

Nghĩ đến vừa rồi nam nhân có ý nói ra làm nàng ta hiểu lầm lời nói đó, Lạc Phi Đình vừa thẹn vừa cău, càng vì nam nhân này vậy mà ngay tại cù chi của mình như vậy cũng không có bất kỳ thay đổi nào mà cảm thấy tức giận khó chịu!

Cửu Sát đứng ngoài phòng, thấy sắc mặt chủ tử tái nhợt đi ra, nhanh chóng tiến lên, thở dài: "Gia..."

Trong con người Quân Lan Phong xẹt qua hận ý, lẩm bẩm nói: "Nữ nhân đều quyền rũ như vậy nam nhân sao? Bốn vương đã có được kiến thức, thật là đề tiện! Sao nàng lại có thể đề tiện đến như vậy được?"

Nói rồi, tiếng hàm răng cắn vào nhau lập cộp vang lên, quả đấm càng liều mạng nắm chặt, lưng tay cũng lộ gân xanh!

Cửu Sát thấy thế, trong lòng cũng buồn bực theo, thấp giọng khuyên nhủ: "Vương gia, thuộc hạ có cần mạng Lạc đại tiểu thư đi, Lạc phủ chắc chắn đang tìm nàng ta xung quanh."

Hắn hiển nhiên là biết, "nàng" trong miệng Vương gia, cũng chẳng phải Lạc Phi Đình, cho nên hắn không tiện phát biểu ý kiến.

Cửu Sát trở lại, nhìn thấy Lạc Phi Đình đã tức lại có chỗ đánh, một chưởng đánh ngất nàng ta, trở lại như cũ, đưa nàng ta về Lạc phủ. Khi bọn hắn đi rồi, Quân Lan Phong thấy ánh mặt trời rất tốt, một mình đi bộ đến chỗ suối nước nóng thiên nhiên kèm theo chỗ tắm rửa trong chủ viện, tẩy sạch khí tức làm hắn nôn mửa, mới quần lấy áo choàng về viện, dù là như vậy, nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi, trong lòng vẫn cứ có chút không thoải mái.

Trong chủ viện, truyền đến tiếng trò chuyện nhẹ nhàng, hắn sững sờ, nghe được Cửu Sát nói: "Bên ngoài lạnh, bên trong ngồi thoải mái hơn nhiều!"

Tiếp theo chính là một tiếng nói thanh thúy vô cùng quen thuộc: "Ta đi dạo một vòng đã."

"Hi nhi!" Quân Lan Phong vui mừng chạy nhanh tới, xuyên qua hành lang đã trông thấy Lạc Vân Hi khoác khăn lông hồ tuyết đứng ở dưới mái hiên.

Nàng mặc áo mỏng màu vàng nhạt, mặc váy dài màu lam, chài hai bím tóc nhỏ kéo ở đầu vai, khoe môi nhếch lên nụ cười ôn hòa, như một vệt nước suối trong suốt, trực tiếp chảy vào lòng Quân Lan Phong, chuyện không vui vừa rồi trong nháy mắt đã bị ném đến chín tầng mây rồi.

"Hi nhi." Hắn đi thẳng đến trước mặt nàng, mặt vô cùng cao hứng: "Làm sao người lại đến?"

Vẫn là lần đầu nàng chủ động tới phủ của mình.

Cửu Sát thức thời rời khỏi, trong viện chỉ còn hai người, Lạc Vân Hi cười nói: "Ta chỉ muốn hỏi một chút, người bắt Lạc Phi Đình làm gì vậy?"

"Người biết là ta sao?" Tuy Quân Lan Phong kinh ngạc, nhưng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Cửu Sát đưa nàng ta trở về, ta nhìn thấy." Nếu như không phải cái này, nàng cũng không thể biết được.

"Không có gì, chỉ là cảnh cáo nàng cáo nàng ta một chút thôi." Quân Lan Phong trả lời ngắn gọn.

Lạc Vân Hi thờ phào nhẹ nhõm, nhìn thấy Lạc Phi Đình đang ngất được Cửu Sát mang về, nàng có chút đứng ngồi không yên, nên mới tới hỏi một câu.

Nếu như Quân Lan Phong ra tay vì nàng, nàng cũng phải để trong lòng một chút.

"Vào nhà đi." Quân Lan Phong mở cửa phòng, kéo nàng vào.

"Không, ta phải đi rồi." Lạc Vân Hi cự tuyệt, quay đầu bước về hướng ngoài cửa phủ.

Quân Lan Phong ngăn người một lát, khuôn mặt thể hiện rõ vẻ không muốn, lời nói ra cũng hết sức giận hờn: "Người đến chính là để hỏi ta về chuyện của Lạc Phi Đình thôi sao? Ngoài nàng ta ra, sao không nói chút chuyện khác với ta sao?"

"Ta tới, chính là để hỏi chuyện này." Lạc Vân Hi nghĩ thầm, nàng không thể không nói, mà là sợ nói đến mức quá hợp ý. Thái độ, liền có chút gượng gạo.

"Người vô tình như vậy sao?" Quân Lan Phong thấp giọng, gấp rút hỏi.

Lạc Vân Hi cúi xuống, vô tình sao? Chuyện này là chỉ cái "Tình" gì? Liền nhân nhật nói: "Vương gia chiếu cố ta như vậy, ta cực kỳ cảm kích, nợ ân tình của vương gia, chỉ cần Vương gia có lệnh, ta nhất định sẽ kêu là tới, hy vọng có thể dốc chút sức mọn cho ngài."

Sau khi Quân Lan Phong ngạc nhiên, tức giận từng chút từ trong mắt dựng lên: "Được, Lạc Vân Hi, người cứ nghĩ như vậy sao? Cảm kích sao? Nhớ ơn sao?"

Lạc Vân Hi mím môi nói: "Kỳ thực, ta coi người là bằng hữu, thế nhưng, giữa bằng hữu..."

"Ta không cần người bạn như người!" Quân Lan Phong che tim, nơi nào đó chậm rãi đau.

Vừa rồi vì Lạc Phi Đình làm nhớ tới chút chuyện cũ năm xưa, tâm tư vốn ngổn ngang, bị lời Lạc Vân Hi nói kích thích, đau đớn đều dâng lên, hắn nóng vội tức giận không ngừng đi qua đi lại trước mặt nàng.

"Ta..." Lạc Vân Hi thấy hắn tức giận, há miệng lè lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166

Edior: thu thảo

Quân Lan Phong buồn bực một hồi lâu, nhìn mặt Lạc Vân Hi đầy vẻ vô tội, dường như không biết mình làm tổn thương hắn chút nào, càng giận.

"Hay, rất hay." Hắn hít sâu một cái rồi lại chậm rãi thở dài, giữa hai hàng lông mày hiện ra sự mệt mỏi, nhìn chăm chăm Lạc Vân Hi không chớp mắt, giọng nói trầm xuống: "Ta đưa ngươi trở về, không cần dùng sự cảm kích của ngươi, sau này, chuyện của ngươi, ta cũng không nhúng tay vào, ngươi thông minh như vậy, cũng không cần ta hỗ trợ."

Nói xong, hắn đi ra ngoài cửa viện trước.

Lạc Vân Hi vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa lời hắn nói, nam nhân đã vung áo bào lên đi ra ngoài.

Nàng không khỏi cảm thấy có chút không biết nên nói gì, bước nhanh đi theo ra ngoài, đã không thấy Quân Lan Phong, Cửu Sát ngược ngừng cười nói: "Lạc tiểu thư, ngài đi theo ta."

Chủ tử rất ít giận hờn như vậy, Cửu Sát nhìn ra được, trong lòng hắn vẫn rất lưu ý Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi đi theo hắn ra ngoài phủ, liền thấy Quân Lan Phong chấp tay đứng trong gió, những sợi tóc khẽ bay, hắn đứng thẳng tắp, dường như tất cả xung quanh đều không có quan hệ gì với hắn.

Cửu Sát nhẹ giọng nhắc nhở: "Gia, Lạc tiểu thư đã đến."

Lúc này Quân Lan Phong mới quay đầu lại, trên khuôn mặt có chút ý lạnh, hắn chỉ tay vào một cái xe ngựa màu đen ven đường, ánh mắt đảo qua Lạc Vân Hi: "Ngươi đưa Lạc tiểu thư trở về đi."

Khóe Cửu Sát miệng kéo nhẹ.

Lạc tiểu thư, danh xưng này từ miệng chủ tử nói ra thật sự là rất kỳ lạ! Chẳng phải cả ngày hắn thân thiết kêu Hi nhi Hi nhi sao?

Lạc Vân Hi cũng nhất thời không quen liếc mắt nhìn hắn, thấy thế, thân nhiên thi lễ một cái: "Vây đa tạ vương gia."

Xoay người, không có chút lưu luyến nào lên xe ngựa, Cửu Sát nhìn ánh mắt chủ nhân trong nháy mắt lạnh lẽo u ám, nhắm mắt lên xe, hét một tiếng, vung roi ngựa, đánh xe như bay rời khỏi.

Lạc Vân Hi dựa vào ghế ngồi bên trái, xóc màn vải đen lên, nhìn dòng người như nước chảy thành sông tạo ra cảnh tượng ngõ phố Dạ Đô phồn hoa, mặt nhỏ nhần lạnh nhạt, như nghĩ ngợi gì.

Nàng thừa nhận, trong lòng có chút không muốn.

Quân Lan Phong với lạnh lùng nàng, không tốt bằng trước kia, nàng cũng không cao hứng như vậy, trong lòng ngược lại có chút thất lạc quanh quẩn mãi. Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, giữa bọn họ, không nên phát sinh cái gì, cho nên, loại cảm giác này, chỉ có thể chờ đợi thời gian xóa nhòa đi.

Hay là, vài năm sau, nàng sẽ vì quyết định của mình mà cảm thấy may mắn.

Nghĩ vậy, nàng nheo con ngươi lại, hét to một tiếng đối với cửa sổ xe: "A!" Phát tiết xong tất cả hờn dỗi trong lòng.

Thân xe đang chạy rất nhanh đột ngột ngừng lại, một tay Cửu Sát vén rèm xe lên, một thanh trường kiếm đưa vào, lạnh lùng hỏi: "Sao vậy?"

Lạc Vân Hi mới ý thức tới việc làm hắn hiểu lầm, nhìn ra ngoài cửa sổ, không thiếu dân chúng chăm chú nhìn về hướng bên này, lúc này liền hạ màn xe xuống, nở nụ cười ấm áp: "Không có gì."

Cửu Sát thấy nàng bình yên vô sự, thở phào nhẹ nhõm, nhưng đáy mắt lại có chút nghi ngờ: "Thật sự không có chuyện gì sao? Vừa rồi sao lại hét to một tiếng vậy?"

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Thật sự không có chuyện gì, đứng rồi, Cửu Sát, ngươi rất quen thuộc đối với kinh thành phải không?"

Cửu Sát đáp: "Rất quen thuộc."

"Vậy ngươi có biết có hộ gia đình lớn nào có người bị bệnh nặng, còn đang tìm thầy hỏi thuốc hay không?"

Cửu Sát buồn bực khi nàng hỏi vậy, nghĩ một lát nói: "Cũng có vài nhà, nhưng mà chỉ là bệnh khó trị, lại không mời được Cửu thần y nên cũng không ôm hy vọng."

Lạc Vân Hi cười nhẹ, ánh mắt khẽ nhíu, nụ cười càng thêm thuần túy: "Trước mắt ngươi không phải có một thần y sao? Ngươi có thể giúp ta giới thiệu sao?"

Cửu Sát lấy làm kinh hãi, chằm chước trả lời: "Tiểu thư là thân thể thiên kim, cần gì xuất đầu lộ diện như vậy? Và lại việc này, thuộc hạ nghĩ là còn phải thương lượng lại với chủ tử."

"Ta sẽ làm như lần trước tới Đỗ Gia Trang, ăn mặc như sai vặt, đối với bên ngoài thì tuyên bố là đệ tử cuối cùng của Cửu Khúc Chỉ, tên đã gọi... Cửu Vân!"

Mặt Cửu Sát lộ vẻ khó khăn.

"Còn Quân Lan Phong thì việc này không có quan hệ gì với hắn. Ngươi chỉ cần tìm thời cơ thích hợp, thay ta nói một chút, không cứu được, những người kia cũng sẽ nhớ rõ ân tình ngươi muốn giúp đỡ, nếu cứu sống được, vậy thì càng làm người ta cảm kích ngươi!"

Cửu Sát cong khoe miệng, nở nụ cười, nói: "Lạc tiểu thư, cũng không phải thuộc hạ không muốn giúp ngươi, mà là thuộc hạ bán mình cho Vương gia, mọi việc làm cũng phải bám sát với người, huống hồ là chuyện dính đến tiểu thư."

Mây Lạc Vân Hi khẽ cau: "Ta cứu ngươi, đây vốn chính là việc thiện, cũng không thiếu được chỗ tốt cho ngươi."

"Không được, thuộc hạ không dám!" Miệng Cửu Sát giữ thái độ nhất định.

Lạc Vân Hi thấy hắn như thế, bất đắc dĩ cong cong khoe môi, nhắm mắt lại: "Coi như là ta chưa nói!"

Tuy muốn thông qua Cửu Sát làm cầu nối, nhưng cũng không nhất định phải dựa vào sự hỗ trợ của hắn.

Vì mua lại đại tửu lâu đối diện Thần lâu, ít nhất phải có ba ngàn lượng.

Bạc trong tay nàng vốn không đủ. Ban đầu ở mục An phủ hát được một ngàn lượng bạc nàng vẫn không động đến, muốn cất kỹ dưới đáy hòm, cũng là vì hôm nay, nhưng hiện tại tiêu tốn khá nhiều lượng, một ngàn lượng này ít nhất bị hao hụt mất hai trăm lượng.

Bây giờ nàng muốn kiếm tiền, làm gì còn chuyện dễ dàng như hát một khúc kiếm một ngàn lượng như vậy chứ?

Cứu sống là bản tính của thầy thuốc, thế nhưng, gia đình đại phú đại quý ở Dạ Đô người ta cũng không để ý chút tiền này, vì cầu danh y mà quảng xuồng số tiền lớn, sao nàng không lợi dụng y thuật của mình để kiếm nhiều tiền một chút chứ?

Trở lại Vân Các, Cửu Sát xin lỗi rồi đi.

Lạc Vân Hi vào chủ phòng, khoanh chân ngồi trên ghế quý phi phía trước cửa sổ, thủy thanh kêu lên: "Vô Tràng!"

Vô Tràng nằm ở trên cây giặt cả mình, nghĩ thầm, sẽ không phải Lạc Vân Hi không tìm được Cửu Sát, liền muốn tìm mình chứ?

Hắn rất muốn làm chút việc vì Lạc Vân Hi, nhưng nghĩ lại, cũng không thể không nhìn sắc mặt chủ tử! Đó là nơi bọn hắn kiếm cơm kiếm bạc dài hạn đó.

"Lạc tiểu thư." Vô Tràng đến cạnh trước cửa sổ, cúi đầu rũ xuống.

"Vô Tràng, ta có chuyện làm phiền ngươi." Lạc Vân Hi cười vô cùng kỳ lạ.

Vô Tràng nghe thấy nàng cười lập tức cảm giác sau lưng tê dại, nha đầu này, đến cùng tại có ý đồ xấu xa gì đây?

"Lạc tiểu thư, ngài nói đi..."

"Ai." Lạc Vân Hi khẽ thở dài: "Ngươi là người của Quân Lan Phong, ta vốn không nên sai khiến ngươi đi làm việc, thế nhưng, Vân Các thiếu người làm việc, nhưng dựa thân phận của ngươi, làm việc này lại quá ư khuất, ngươi vẫn nên trở về đi!"

Vô Tràng ngạc nhiên, ngẩng đầu, kiên định nói: "Lạc tiểu thư, thuộc hạ nghe lệnh chủ tử, đã nói sẽ không rời khỏi Vân Các nửa bước!" Lạc Vân Hi sớm biết là hắn không thể nào vô duyên vô cớ rời khỏi đây, cố ý nói như vậy, thấy hắn cự tuyệt, nhân tiện nói: "Ngươi đã không chịu đi, vậy ở lại Vân Các, cũng nên có một việc mà làm."

Trán Vô Tràng hiện lên mấy vạch đen, trầm giọng nói: "Xin nghe tiểu thư sai bảo! Chẳng qua, Vô Tràng không thể rời khỏi bên cạnh tiểu thư!"

Mây Lạc Vân Hi khẽ nhíu: "Ta cần ngươi đi giúp ta mời mười tiên sinh viết công văn giùm, đến khách sạn Dạ Đô chờ ta, ta lập tức tới ngay."

Mặt Vô Tràng tràn đầy nghi hoặc: "Mười ư? Nhiều như vậy à?"

"Ừm." Lạc Vân Hi gật đầu.

"Thế nhưng, thuộc hạ không thể tự ý rời khỏi đây!" Vô Tràng mãi nói một câu.

"Ngươi có biện pháp." Lạc Vân Hi nhếch môi cười: "Ta tin tưởng ngươi có biện pháp làm được việc này."

"Thuộc hạ thật sự không còn cách nào." Vô Tràng thật sự muốn khóc.

Lạc Vân Hi lại than một tiếng: "Vốn dĩ ta còn muốn dạy phương pháp kí hoạ bút chì cho ngươi, bây giờ xem ra..."

"Bút chì sao?" Ánh mắt Vô Tràng sáng lên, cấp tốc bắt lấy trọng điểm. "Đúng vậy!" Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười nói: "Kỳ thật ta biết ngươi có thể liên lạc với người khác, chỉ có điều, ngươi sợ Quân Lan Phong trách cứ ngươi...ngươi không nói, ta không nói, ai biết việc này là ngươi làm đây? Ta không phải không tìm ngươi thì không thể làm được việc này! Lại nói, việc này cũng không nguy hiểm, ngươi e ngại cái gì chứ?"

Dưới con đường nằng nặng khuyên can đủ điều, Vô Tràng rốt cục đáp ứng, phát đạn tín hiệu ra ngoài, không tới nửa khắc đồng hồ, đã làm xong chuyện.

Lạc Vân Hi mặc nam trang, mang theo Xuân Liễu cũng đã thay đổi thành sai vặt đi tới quán trọ ở trung tâm Dạ Đô.

Trong một gian phòng ở cuối cùng lầu hai, mặt mười tiên sinh đầy nghi hoặc, đang châu đầu ghé tai, thấy có người đi tới, lập tức dừng nói chuyện.

Vô Tràng tiến vào trước quét mắt, thấy mười tiên sinh đã đến đầy đủ, mới ra hiệu với Lạc Vân Hi.

Xuân Liễu móc ra một tờ giấy Tuyên Thành từ trong tay áo, đi tới giữa phòng, nói: "Mấy vị tiên sinh, tiểu thư nhà ta mời các ngươi đến, là muốn mời các ngươi viết giùm một chút."

"Không biết các ngươi muốn viết cái gì?" Có người hỏi.

Xuân Liễu mở rộng tờ giấy, để ở trước mặt bọn hắn còn đang ngơ ngác, nói: "Sao chép theo phía trên này, một người sao chép ba mươi tám, theo giá thị trường mà trả tiền."

Lúc này Vô Tràng mới biết Lạc Vân Hi gọi tiên sinh tới làm cái gì, trên tờ giấy trước mặt viết: "Cửu vân, đệ tử cuối cùng của thần y Cửu Khúc Chi, tuổi tuy nhỏ, nhưng được chân truyền từ thần y, tinh thông y học, diệu thủ hồi xuân, nếu như muốn mời Cửu Vân đại phu chẩn bệnh, mời đến quán trọ Dạ Đô để lại thông tin."

Khóe miệng hắn nhúc nhích không ngừng, chuyện này...

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, nói: "Thừa dịp không có chuyện gì, ta đi dạy cho ngươi kí hoạ thôi." Ngay lập tức đã dạy Vô Tràng vẽ bút chì ở quán trọ.

Mấy vị tiên sinh viết xong đã là lúc trăng treo đầu cành, Lạc Vân Hi đã ăn một bữa no nê ở quán trọ, ôm ba trăm tám mươi giấy quảng cáo giản dị trở về

Ngày thứ hai, nằng nề Vô Tràng tìm người, phát những tờ giấy quảng cáo này ra, chỉ cần là người có tiền có quyền đi qua đều đưa vài tờ, dư thừa thì đưa đến gần các phủ lớn.

Quân Lan Phong tất nhiên cũng nhận được tám quảng cáo này, vội vã quét qua, hắn biết rõ là Lạc Vân Hi, mím chặt môi mỏng, không chế mất thời gian thật dài mới không đứng lên, cũng không hỏi gì nhiều, ném giấy quảng cáo sang bên cạnh: "Ném đi!"

Cửu Sát ngạc nhiên: "Vứt ư? Thật sự vứt ư?"

"Bốn vương nói chuyện, ngươi cũng nghỉ ngơi sao?" Quân Lan Phong đang nổi giận trong lòng àm không có chỗ phát, nên tất cả liền phun về phía Cửu Sát.

Cửu Sát sờ mũi một cái, đây chẳng phải là hắn tự mình đưa tới lưỡi dao sao? Yên lặng mà lấy tờ giấy đi, nghĩ thầm, mùi thuốc súng trong phủ đến cùng còn phải kéo dài bao lâu đây?

Lúc Cửu Khúc Chi thu được tờ giấy Tuyên Thành quảng cáo này, đang ở biệt viện của Đoan Mộc Ly uống rượu, Vinh Bân đưa tờ giấy này tới, sau khi hai người nhìn, không hện mà cùng bị dọa mà đứng đưng lên.

"Cửu Vân? Tiểu sư muội sao? Nàng giờ trò quý gì nữa đây?" Đoan Mộc Ly run lên, cười ha ha: "Thú vị thật, sư phụ, đi, đi xem thử!"

Cửu Khúc Chi tức giận kêu lên: "Xú nha đầu này, lại dám dựa vào tên tuổi Bốn đại tiên ăn uống miễn phí... Nhìn sư phụ thế nào xử phạt nàng!"

"Ăn uống miễn phí sao? Không chắc! Còn không biết là lão già lừa đảo nào ăn uống miễn phí nửa tháng ở Đồ gia đó!" Đoan Mộc Ly khinh bỉ hừ nói.

Cửu Khúc Chi xấu hổ cười một tiếng.

Hai người tới Vân Các, Lạc Vân Hi cười híp mắt chiêu đãi bọn hắn, việc này, nằm trong dự đoán của nàng.

Hiệu ứng của quảng cáo quả là kinh người, từ ngày đó Lạc Vân Hi đã nhận được vài cộc tờ danh sách, thừa dịp Cửu Khúc Chi tới, đã quần lấy hắn muốn hắn đi cùng mình.

Cửu Khúc Chi lại không muốn đi, xua tay lia lịa.

"Sư phụ, ngươi thật sự không đi theo ta sao!" Lạc Vân Hi nắm một cánh tay hắn, làm nũng một cách tự nhiên.

Ở trước mặt Cửu Khúc Chi, nàng thẳng thắn lộ ra bản tính, không hề dè dặt lại.

Cửu Khúc Chi cúi kinh có chút kỳ lạ, những năm gần đây, hắn trừu thường xem bệnh cho người nghèo không cần trả tiền ở ngoài, đã rất ít tới chẩn bệnh cho những người nhà cao cửa rộng, cũng dự tính một vấn đề khó, ngăn cản phần lớn những người quyền thế này đến đây cần thần y.

Hắn không muốn đi, nhưng tiểu đồ nhi cũng rất khó mà làm nũng trước mặt hắn, Đoan Mộc Ly ở một bên vừa cười vừa nhìn, đôi mắt đào hoa từ trước đến giờ không đếm xỉa tới điều gì trong phút chốc trở lên dịu dàng hơn.

"Sư phụ, chúng ta cũng đi thôi." Đoan Mộc Ly móc từ trong ngực ra một cái mặt nạ da người, thuận thực đắp lên mặt.

Dưới sự tấn công song song của hai huynh muội, Cửu Khúc Chi nhận thua, cũng không mang mặt nạ, cùng Lạc Vân Hi ra ngoài.

Tam Lão Bì, Chư Cát Lượng, là ba danh y đương thời, hơn nữa Lạc Vân Hi có ông nghe tự chế cùng với kiến thức y học tân tiến, quả nhiên là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Thần y Cửu Khúc Chi tự mình hiện thân, cùng đồ nhi đi khắp phố hẻm chẩn bệnh, cái tên "Cửu Vân" này, trong một đêm truyền khắp nam bắc Dạ Đô.

Thiếp mời đưa đến quán trọ Dạ Đô càng ngày càng nhiều, phí nàng đến khám bệnh tại nhà cũng lớn dần lên, chứ đừng nhắc tới trước khi đi những phu kia còn thường rất phong phú.

Đương nhiên, buồn cười nhất chẳng phải cái này, mà là nàng vậy mà lại thu được lời mời của Lạc Kính Văn.

"Ném!" Nàng trực tiếp rút thiếp mời của Lạc Kính Văn từ trong một đồng thiếp ra quăng sang một bên.

"Ném rất đáng tiếc đó!" Đoan Mộc Ly nhặt thiếp mời lên, cười khanh khách nói: "Lạc Thái Úy rất giàu có, Đại phu nhân cũng có tiền, trước kia khi xuất giá, đồ cưới Vinh gia cho nàng ta cũng không ít, tiền này không kiếm cũng uống."

Lạc Vân Hi ngẫm lại cũng phải, nhũn mày nói: "Vậy thì để đến cuối cùng!"

Đoan Mộc Ly ngẩng nhìn dấu ấn đỏ trên thiếp mời từ Lạc phủ đại, ý cười trên khóe miệng trở lên lạnh lùng, để thiếp mời xuống tầng thấp nhất.

"Phụ thân ta chỉ có một đứa con trai độc nhất này, cực kỳ quý trọng, chỉ là điều tra người hạ thủ đã tổn mất không ít bạc." Lạc Vân Hi giải quyết sáu tấm thiếp mời, thần nhiên nói: "Tiếc thay, đến nay cũng không có manh mối gì."

Nàng quay đầu nhìn Đoan Mộc Ly, thần sắc lạnh nhạt.

Chuyện của Lạc Từ Tục, nàng không quan tâm, tuyệt đối không quan tâm, chỉ là uốn trà ngồi xem trò cười mà thôi.

Đoan Mộc Ly cũng cười lạnh một tiếng, nói: "Năm ngoái, phụ thân ngươi còn cảm lễ tới tìm ta đó."

Lạc Vân Hi ngăn ra, Đoan Mộc Ly đã nói: "Hắn hoài nghi là ta ra tay, buồn cười thật! Viện trưởng thư viện Dư Hàng là người nào? Là ân sư dạy võ lòng cho phụ hoàng, coi như là ta, cũng không có quyền lực để bảo hắn tùy tiện đuổi người!"

Lạc Vân Hi hiểu rõ, chẳng trách tiếng tăm của thư viện Dư Hàng lớn như vậy, thì ra viện trưởng ấy là thầy của hoàng đế.

Đoan Mộc Ly ở trước mặt Lạc Vân Hi, không hết sức che giấu bản thân, hừ một tiếng: "Lão hồ ly Lạc Kính Văn này chạy tới hỏi phụ hoàng, phụ hoàng già cầm vò điếc, hắn cũng không thể nghĩ tới, thật ra việc này, phụ hoàng sao không biết là chuyện gì chứ? Chỉ có một khả năng, việc này phụ hoàng không chỉ biết, còn có ý bao che."

Nói rồi, nụ cười của hắn càng lạnh lẽo: "Dù cho sự việc thật sự là ta làm, phụ hoàng đồng ý bao che ta, nhưng vị phụ hoàng của ta tính cách ngang bướng. Hắn tuyệt đối không cho phép ta làm bừa, có thể nói động đến hắn, chỉ có người hắn không khống chế được."

Lạc Vân Hi thăm dò: "Là ai vậy?" Trong lòng đã có đáp án rõ mồn một.

"Tiểu sư muội, còn không nghĩ ra sao?" Đôi mắt mê người của Đoan Mộc Ly hơi nhếch lên, khẽ hỏi.

"Là Trung Sơn Vương sao?" Chỉ có hắn, được hoàng đế sủng ái, lại được những lão thần kia tôn kính. Đoan Mộc Ly không có phủ nhận: "Ta cũng chỉ suy đoán, nhưng cũng nắm chắc mười phần."

Lạc Vân Hi lâm vào hồi ức, năm ngoái, hắn nói, hắn điều động tổ chức Huyết Lang tìm kiếm thủ phạm thật phía sau màn, ở bề ngoài là vì giúp Tăng Thủy Tiên, nhưng thật ra là vì nàng. Bởi vì người phía sau, đặt mục tiêu chính là Lạc Vân Hi nàng! Tăng Thủy Tiên chỉ là xui xẻo cán tai họa thay nàng thôi!

Chân tướng của sự tình được điều tra rõ, nàng không cho hắn tiếp tục nhúng tay vào việc này, nhưng làm sao có thể tưởng tượng, hắn sẽ làm ra việc này! Nếu quả thật là hắn làm, vậy là hắn đang xả giận thay nàng sao?

Nàng nhất thời im lặng.

Đoan Mộc Ly thấy nàng như đang nghĩ ngợi gì, cũng không quấy rầy.

Mấy ngày liên tiếp, Lạc Vân Hi đều vội vàng như vậy, tiền bạc kiếm được cực nhanh.

Thời gian này, nàng cũng nhận được thiệp mời từ chỗ thái tử phi Tăng Thủy Lan, chương quỹ quán trọ Dạ Đô, thu chỗ tốt từ Thái tử, đặt tấm thiệp này ở trên cùng giao cho Lạc Vân Hi, còn đưa ra lời cảnh tỉnh Lạc Vân Hi, không thể đắc tội phủ thái tử.

Lạc Vân Hi mở thiệp mời ra, kiểu chữ thanh lệ tú nhà của Tăng Thủy Lan đập vào mí mắt.

Dạng nữ nhân ác độc này vậy mà cũng có thể viết được chữ nhỏ thật đẹp như vậy sao? Lạc Vân Hi chỉ cảm thấy đáng cười, đọc xong thiệp mời, mới biết Tăng Thủy Lan mời nàng qua là muốn để nàng xem thử cho Tăng Thủy Tiên, Tăng Thủy Tiên ngày ngày ở hậu viện Tăng phủ, không nói một lời, cảm xúc cũng có hơi khác thường, sau khi Tăng Thủy Lan nghe nói đại danh của Cửu Vân, đã đón muội muội tới phủ thái tử, sau đó đưa tấm thiệp này tới.

"Tăng Thủy Tiên sao... " Ờ, đương nhiên là phải đi.

Đổi lại áo màu trắng ngọc bình thường dùng để đi khám bệnh tại nhà, búi tóc dài đen nhánh lên đỉnh đầu, thiếu niên đầy tinh thần lập tức lộ ra, đeo mặt nạ da người bình thường che đi dung nhan khuynh thế, là sợ xảy ra vấn đề, không mang theo Xuân Liễu, xách một hòm thuốc đã ra cửa.

Sở dĩ nàng mang mặt nạ da người chính là sợ bị người quen nhận ra, cũng khoog muốn tới Nhan phủ.

Lúc trước nàng mặc trang phục thư đồng chỉ là hóa trang, vật trang sức trên người đã thay đổi, nhưng nếu nhìn kỹ, ngũ quan vẫn không kém nhiều lắm.

Sau này Đỗ Tinh Yên đã gặp nàng, tuy không thể nhận ra nàng, nhưng nàng ta chưa nhìn thấy mình ăn mặc như thư đồng, chưa phát hiện đầu mối gì. Cho nên, Cửu Khúc Chỉ nhắm mắt nói với Nhan Quốc Công, ngày đó Cửu Vân đeo mặt nạ da người... Hiện tại mới là khuôn mặt thật.

Người nhà họ Nhan tất nhiên không hoài nghi.

Nhan Thiếu Khanh được phụ thân phân phó, tự mình đến quán trọ Dạ Đô khen thưởng cho Cửu Vân, cùng theo hần tới, còn có Quân Lan Phong, lúc Nhan Quốc Công lên tiếng, hần cũng ở bên cạnh.

Nhan Quốc Công chưa quên nói với hần: "Cửu tiểu đại phu là thần y còn trẻ, có chút cấu kình cũng là bình thường. Dù nói thế nào, Yên nhi khỏi bệnh đều là do hần giúp, ngươi là vị hôn phu của Yên nhi, lẽ ra nên bớt làm cao, đi qua tạ ơn một phen."

Địa vị của Quân Lan Phong tuy cao hơn Nhan Quốc Công, nhưng luận về bối phận, Nhan Quốc Công lại là trưởng bối của hần, xuất thân lại là đại tướng quân, trước kia cũng là nhân vật phong vân quét tháo ở trên chiến trường, từng vào sinh ra tử, Quân Lan Phong rất tôn kính hần, nên đã theo Nhan Thiếu Khanh tới.

Lạc Vân Hi sớm nhận được tin tức, tiếp đón người nhà họ Nhan ở phòng riêng tại lầu hai.

Quân Lan Phong vừa nhìn thấy Lạc Vân Hi đứng trên hành lang lầu hai, lông mày nhảy mấy lần, không tự nhiên dời ánh mắt đi chỗ khác, tuy là một gương mặt xa lạ, nhưng nhìn cặp mắt thu thủy kia, thì hần sẽ không nhận sai.

"Bốn vương nhớ tới trong phủ có một việc gấp chưa làm, Nhan đại nhân, ta đi trước một bước!" Quân Lan Phong quay người lại, không hề quay đầu mà đi xuống cầu thang.

Lạc Vân Hi ngăn ra, người này đã đi cùng, thế nào lại nói đi là đi? Nàng xoay người hành lễ với Nhan Thiếu Khanh.

Nhan Thiếu Khanh cũng có chút sững sờ nhìn vào thái độ bất chợt biến hóa của Quân Lan Phong, vội vàng xin lỗi Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi lắc đầu cười, trong lòng Nhan Thiếu Khanh sững sờ, nam nhân này: "Khuôn mặt" không giống lần trước thấy ở mục An phủ "mặt nạ da người" thật sự làm ngời ta kinh ngạc, nhưng cười lộ lên, lại có một loại đẹp không nói ra được, thế nhưng nét đẹp này có nỗi buồn quen thuộc, hần không khỏi có cảm thấy đặc biệt thân thiết.

Nhan Thiếu Khanh cực lực mời Lạc Vân Hi tới Nhan phủ và Đỗ phủ làm khách, Lạc Vân Hi mượn lý do bận chuyện khéo léo từ chối, Nhan Thiếu Khanh không có cách nào, đành phải đưa nàng một tấm ngân phiếu trước khi đi, Lạc Vân Hi thoải mái thu lại, nhìn Nhan Thiếu Khanh đi xa, tùy ý liếc nhìn ngân phiếu trong tay, kém chút bị con số phía trên dọa sợ rồi.

Ba ngàn lượng!

Trời ạ, tài sản của Lạc phủ, bao gồm bất động sản, nhiều lắm cũng chỉ ba ngàn lượng! Hai nhà Nhan Đỗ ngã chỉ là vung tay, tùy tiện khen thưởng đã là ba ngàn lượng! Đây thực sự là có nhiều tiền!

Đương nhiên, hai đại thế gia, lấy ra ba ngàn lượng bạc mà nói, thực sự chẳng phải chuyện lớn, và lại bệnh của Đỗ Tinh Yên vẫn là chuyện quan trọng trong lòng hai nhà, nay đã hết bệnh, nên rất vui, cảm bạc tới tạ lễ, nhưng đối với nàng mà nói, ý nghĩa lại khác hẳn.

Lạc Vân Hi nắm chặt ngân phiếu, đuôi lông mày cong lên, xem ra, không cần chờ lâu như vậy, hiện tại, nàng có thể thực thi đại nghiệp thanh lâu của nàng!

Cẩn thận cất kỹ ngân phiếu, nàng bước nhanh xuống lầu, trực tiếp ngồi lên kiệu nhỏ thái tử phi phái tới đưa đón.

Phủ thái tử, Thiên viện.

Lông mày Tăng Thủy Lan mang ưu sầu ngồi ở đầu giường, Tăng Thủy Tiên đầu tóc rối tung, gương mặt gầy gò, dựa gối đầu, sắc mặt tái nhợt lắm lắm: "Tỷ tỷ, đừng đi, ở lại cùng ta, ta sợ hãi..."

Lạc Vân Hi đứng sau lưng Tăng Thủy Lan, trong con ngươi xẹt qua một tia thương hại không dễ cảm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167

Edior: thu thảo

Tăng Thủy Lan nhẹ giọng an ủi của Tăng Thủy Tiên, nghiêng người sang, ra hiệu cho Lạc Vân Hi tiến lên bắt mạch.

Lạc Vân Hi đi tới, Tăng Thủy Tiên đã được Tăng Thủy Lan khuyên nhủ mà bình tĩnh lại, đưa cổ tay phải tới.

Lạc Vân Hi cảm nhận mạch, mạch tượng của nàng ta vô cùng yếu ớt, nhưng mạch cánh tay lại đập lên nhanh hơn, do lo lắng sốt sáng quá độ, thân thể mới suy yếu như vậy.

"Thái tử phi, lệnh muội bị sợ hãi quá độ, cần uống một số phương thuốc ổn định tinh thần." Lạc Vân Hi nói lớn hơn một chút: "Loại bệnh này cần chậm một chút, không có biện pháp để lập tức thấy hiệu quả."

Tăng Thủy Lan đứng dậy cảm ơn: "Có thể có được phương thuốc của thần y, là vinh hạnh của bản cung." Lời nói hết sức khách khí, bình thường, muốn mời Cửu Khúc Chi đến khám bệnh, thì khó càng thêm khó, nhưng có thể mời đồ đệ hần đến, cũng phải cảm ơn giống như vậy.

Lạc Vân Hi mở hai toa thuốc trấn định tinh thần có hiệu quả cực tốt, Tăng Thủy Lan thu lại như thu được bảo vật hiếm có, liền sai người trọng thưởng.

Sau một lát, liền có cung nữ nâng hai bàn vàng bạc châu báu vào, Lạc Vân Hi cũng không khách khí, nhận hết, cung nữ đã cho hết vào một cái bao cho nàng.

Lúc này, một gã sai vặt gầy gò chạy vào, thần sắc vội vàng hấp tấp, vừa thấy có người ngoài ở đây, hần lập tức ngừng bước, đứng ở trước cửa kêu lên: "Thái tử phi, tiểu nhân có việc phải báo!"

Tăng Thủy Lan nhìn thấy người đó, bỗng cảm thấy phấn chấn, nói tiếng không tiện tiến với Lạc Vân Hi, bước nhanh ra ngoài.

Lạc Vân Hi giả vờ như không hề để ý, lại cố ý vênh tai lên nghe trộm, lúc ẩn lúc hiện nghe được Tăng Thủy Lan nói: "Hiện tại đi theo dõi, đợi lát nữa bản cung bẩm báo Thái tử!"

Ngữ khí của nàng ta vô cùng gấp gáp.

Lạc Vân Hi đợi nàng ta vào phòng mới đứng dậy cáo từ, sắc mặt Tăng Thủy Lan buồn lòng, dường như là sau khi đưa Lạc Vân Hi đi còn có việc gấp phải làm, liền lệnh cho xe ngựa đưa tiễn.

Ngồi kiệu đến cửa chính phủ thái tử, xe ngựa đợi ở bên ngoài phủ, cung nữ mời nàng lên xe, nàng lại nói: "Không, ta còn muốn tới bái phỏng một người bạn già, ở ngay tại gần nội thành, đi bộ qua là được."

Cung nữ cũng không miễn cưỡng, mỉm cười tiễn nàng rời khỏi đó.

Lạc Vân Hi đứng là muốn đi tìm lão bằng hữu, chẳng qua vị lão bằng hữu này cũng không phải ở tại bên cạnh, mà là trong phủ thái tử.

Nếu như mình dùng hiện tại bộ dáng này xuất hiện trước mặt Tề Sính Đình, nàng ấy nhất định sẽ bị kinh hãi đến mức nào đây chứ?

Lạc Vân Hi hài lòng cười, quyết định đi dọa nàng ấy một cái.

Ở cửa sau của phủ thái tử, một chiếc nhỏ màu xanh lẳng lặng dừng ở đó.

Lạc Vân Hi ở cách đó không xa, trông thấy có cỗ kiệu, bước chân dừng lại, không lập tức đi tới.

Chẳng mấy chốc, một bóng nhỏ từ cửa sau vội vã đi ra, mang theo chiếc áo khoác rộng lớn, không thấy rõ mặt nàng ta, nhưng trong đầu Lạc Vân Hi

hung hăng chấn động.

Người mặc đồ này rất nhìn rất quen thuộc! Lần đó, ở cửa hàng thuốc nhìn thấy Tào Thiên mua thuốc, nàng ta cũng mặc như vậy, lúc ấy nếu không phải nàng ta mở miệng nói chuyện, cũng mình hoàn toàn không nhận ra.

Mà người kia, trừ bỏ áo khoác giống Tào Thiên như đúc, thân hình cũng không kém bao nhiêu, nhất định chính là nàng ta.

Mây Lạc Vân Hi khẽ cau lại, trong lòng có một loại dự cảm không tốt, Tào Thiên đến phủ thái tử làm gì?

Đình nhi... Nghĩ đến Tề Sính Đình, lòng nàng căng thẳng, thân hình chợt tung lên, đến chân tường, hai tay bám vào vách tường, trực tiếp nhảy lên, cẩn thận tránh né người làm trong phủ, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ Tề Sính Đình ở.

"Tề trắc phi đâu?" Vừa tiến vào viện, nàng đã nắm chặt một cung nữ đặt câu hỏi.

Cung nữ kia đột nhiên thấy một nam nhân xông vào, sợ hãi kêu to, Lạc Vân Hi sớm có chuẩn bị che miệng của nàng ấy lại, không nhận được hỏi: "Nói! Trắc phi đâu? Nếu không nói ta sẽ giết ngươi!"

Cảm thấy chủ thủ đẩy eo nhỏ của mình, cung nữ liền gật đầu, Lạc Vân Hi buông tay ra, nàng ấy nom nớp lo sợ nói: "Trắc phi, trắc phi không ở đây, người ra ngoài mua phần rồi."

Đi ra ngoài sao? Đột nhiên nghĩ đến cái gì, nàng thầm kêu một tiếng không hay, thả cung nữ, chạy như bay.

"Người đâu có thích khách!" Cung nữ ngã xuống đất, kêu gào lên.

Lạc Vân Hi đã đi xa.

Tằng Thủy Lan nói phái người đi theo dõi, còn muốn bám báo Thái tử, lại nhìn thấy Tào Thiên trong thái tử phủ, những thứ này, hơn nửa đều có liên quan tới Tề Sính Đình.

Ra khỏi phủ thái tử, Lạc Vân Hi cau mày, nhảy lên nóc nhà, đập lên mái nhà từ ngõ hẻm gần đó, tốc độ cực nhanh, một đường tìm về hướng trung tâm Dạ Đô.

Nàng không biết Tề Sính Đình đi đâu, tìm kiếm thế này giống như mò kim đáy biển, nhưng dù có ưu sầu thế nào cũng không thể dừng lại, nàng cũng chỉ biết đâm đầu mà tìm thôi, đi qua quán trà, những người mãi nghệ diễn trò, là nơi có khá nhiều cửa hàng sơn phấn tập trung.

Rốt cục, nàng phát hiện dưới buồm lều trước một cửa hàng buồm vải con ngựa cao lớn màu vàng, màu lông thân thể rất đồng đều, ngựa Lâm Quân phủ thái tử cười chính là loài ngựa này.

Lạc Vân Hi vui vẻ, quay đầu đi tìm, bên trong gian cửa hàng này cũng không có người, ngược lại đối diện có một nhà quán trà ba tầng. Trong đại sảnh rất nhiều người ngồi, lầu hai, lầu ba có vài cánh cửa sổ sát đường cũng được mở ra, tiếng nói tiếng cười không ngừng truyền đến.

Nàng không thể xác định Tề Sính Đình có ở đây hay không, nhưng nếu như theo nàng suy đoán, những ngựa Lâm Quân này đều đến để theo dõi, như vậy không phải chỉ một lát nữa, Thái tử nhất định cũng sẽ xuất hiện ở đây, nếu thật sự Tề Sính Đình ở cùng với Tần Bằng, vậy thì phiền lớn.

Ánh mắt thoáng nhìn, mấy bóng đen hiện lên ở góc quán lâu, lúc này nàng thả lỏng cổ họng ra, hơi lên giọng, lớn tiếng hát: "Sông lớn chảy về hướng đông, sao Bắc đẩu trên trời chiếu sáng, nói đi, ta liền đi, ngươi có ta có tất cả!"

Tiếng ca dâng đến đoạn cao trào lập tức hấp dẫn sức chú ý của tất cả mọi người, cửa sổ quán trà từng cái một đều mở ra, nhìn về phía bên này.

"Gặp chuyện bất bình thì hét một tiếng, lúc nên xuất thủ liền ra tay, hùng hổ xông cứu người!"

Tiếng ca của Lạc Vân Hi hào phóng, hào hán hát thì sẽ có cảm giác tiết tấu rất mạnh mẽ, tất cả mọi người đều nghe say sưa vui vẻ.

Trong một phòng khách ở tầng hai, Tề Sính Đình nghe được tiếng ca, kinh ngạc đứng lên.

"Sao vậy?" Tần Bằng mặc áo lam ngồi ở đối diện nàng ấy một, dung mạo tuấn lãng ánh mắt sâu thẳm, thấy thần sắc nàng ấy kỳ lạ, lập tức quan tâm đứng lên.

"Bài hát này Hi nhi từng hát, ta ra ngoài xem thử."

Lúc nàng ấy ở cùng với Lạc Vân Hi, nàng ấy từng hát cho Lạc Vân Hi nghe, Lạc Vân Hi cũng hát cho nàng ấy nghe. Giọng nói của Hi nhi không chỉ ngọt ngào, khi hát thì nàng ấy cũng chưa từng nghe qua, cho nên nàng ấy nhớ tới rất sâu.

Mà giọng Lạc Vân Hi khi nói lớn, liền khó có thể che giấu, Tề Sính Đình nghe được giọng của nàng, lại là bài nàng hát bài trước đây, càng không do dự.

Tần Bằng gật đầu nói: "Đi thôi."

Tề Sính Đình đeo áo khoác, bước nhanh xuống khỏi lầu hai, mới vừa đi ra cửa, một bóng người nhanh chóng vọt tới, kêu lên: "Đình nhi!"

"Hi nhi, đúng là nguoi rồi!" Tề Sính Đình nhắc 1 góc áo khoác lên, vui mừng nhìn về phía Lạc Vân Hi.

Thế mà, đập vào mắt lại là gương mặt một nam tử, thị giác cùng tưởng tượng hoàn toàn khác biệt làm nàng ấy há to mồm nói không ra lời.

"Có người đang theo dõi các nguoi!" Lạc Vân Hi quét mắt về phía Tần Bằng bên cạnh nàng ấy, không để ý Tề Sính Đình kinh ngạc, trực tiếp nói.

"Cái gì?" Sắc mặt Tề Sính Đình "xoạt" một cái trắng bạch.

Tần Bằng cũng kinh ngạc, ám vệ cũng không tới báo, đủ thấy thị vệ phủ thái tử cẩn thận đến mức nào, hần trăm giọng nói với Tề Sính Đình: "Ta đưa muội trở về."

"Rất nguy hiểm!" Lạc Vân Hi cắt ngang lời hần: "Nguoi dẫn những người kia đi, ta đưa Đình nhi trở về!"

"Được!" Tần Bằng nhìn nàng một cái, nói: "Ta tin tưởng năng lực của nguoi!"

Hần thường nghe Tề Sính Đình nói Lạc Vân Hi thông minh, mà hôm nay, lại nhờ có lời nhắc nhở của nàng, mình mới biết chuyện mình cùng Tề Sính Đình gặp mặt bị tiết lộ ra, đủ thấy, nàng là có chút bản lĩnh.

Lại nói, Tề Sính Đình ở cùng với nàng, dù cho bị Thái tử bắt được, cũng không thể nói gì được.

Đôi mắt bén nhọn của hần quét bốn phía, lập tức có ám vệ đánh xe ngựa, trực tiếp đến cửa quán đón.

Lạc Vân Hi nói nhanh: "Lên xe ngựa, chờ đến khi ở trên đường mới cắt đuôi những người kia!"

Tần Bằng nói một tiếng "được", vén màn xe, kéo Tề Sính Đình lên xe ngựa, nhưng Lạc Vân Hi lại ngồi bên cạnh ám vệ Tần phủ, cầm roi ngựa: "Đề ta!"
Giờ roi thúc ngựa, xe ngựa nhanh chóng rời khỏi trà lâu, chạy tới chỗ phồn hoa.

Cạnh quán trà có bố trí rất nhiều ám vệ, ngự Lâm Quân sợ đánh rần động cỏ, vẫn nhìn đứng từ xa nhìn, nhưng xe ngựa là mục tiêu lớn, vừa thấy có chiếc xe ngựa lái đi, bọn hần nhất thời hét to một tiếng "đuôi", quân chia thành hai đội, một đội ở tại chỗ, một đội dắt ngựa, vội đuổi theo.

Nghe thấy tiếng "đuôi" phía sau, tìm Tề Sính Đình đập nhanh hơn, lòng bàn tay đổ mồ hôi hột, run giọng nói: "Tần Bằng, ta hận nguoi chết đi được!"

Ngược lại Tần Bằng cũng không sợ, chỉ là mặt đầy hồ thẹn và khó chịu, một lúc lâu mới nói: "Đình Đình, chúng ta bỏ trốn đi!"

"Không thể!" Thái độ của Tề Sính Đình kiên quyết: "Rõ ràng, chúng ta có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ, nhưng nguoi, lại tuyệt đối không cần nhắc tới tình cảm của chúng ta, mang Tào Thiên về chọc giận ta, nhưng bây giờ muốn ta bỏ trốn với nguoi, nguoi muốn làm ta trở nên dễ tiện thể nào đây?"

Tần Bằng cắn răng, hô hấp dồn dập: "Ta đã biết đến sai rồi... "

"Biết lỗi rồi, vậy thì đã nghĩ một biện pháp vẹn cả đôi đường, mà không phải nửa đêm tới phủ thái tử, hoặc là cướp ta từ phủ thái tử ra! Ta không thể tự làm tổn thương tới mình đến tác thành cho nguoi nữa rồi!" Tề Sính Đình lạnh lùng chế giễu một tiếng.

"Ta đang nghĩ biện pháp." Tần Bằng thấp giọng nói.

"Ta bây giờ cũng không tin tưởng nguoi nữa rồi." Tề Sính Đình nghiêng đầu đi, nụ cười có chút lạnh lẽo.

Trong lòng nàng ấy cũng rất xoắn xuýt, tuy có tình cảm đối với Tần Bằng, mà đúng là ở phủ thái tử, nàng ấy đã sớm tuyệt vọng, rất muốn rời khỏi nơi đó, về phần sau khi rời khỏi nơi đó, cũng không phải ở cùng với Tần Bằng, mà khả năng chuyện này xảy ra cũng không lớn.

Tần Bằng có thể thích nàng ấy, nhưng hần vẫn hung hăng làm nàng ấy tổn thương, rõ ràng là hần còn chưa đủ thích, có lẽ cũng nên nói, nàng ấy cũng không ý thức được mình đối với hần rốt cuộc loại tồn tại gì.

Hai người nói chuyện, Lạc Vân Hi đã nghe rành mạch, siết chặt giây cương trong tay, nàng cảm thấy đau lòng cho Tề Sính Đình, tình cảm, chính là cái lý do cho việc không chính đáng gì đó... Trước là ngựa đầu đàn phi nhanh như gió, phía sau là ngựa màu vàng phi nước đại đuổi theo, bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Một tay Lạc Vân Hi cầm giây cương, một tay kéo màn xe ra, kêu lên: "Đình nhi, đi ra!"

Tề Sính Đình nắm tay nàng, vịn cửa xe, ngồi bên người nàng, xe ngựa chạy nhanh làm đầu óc nàng ấy choáng váng.

"Thế tử, ta muốn dẫn nàng ấy đi!" Trơ mắt nhìn xe ngựa chạy vào phố xá sầm uất, Lạc Vân Hi vung cây roi ngựa vào trong khoang xe, lôi một tấm chăn găm ra, bao lấy thân thể mình và Tề Sính Đình, nói thì chậm, nhưng khi đó thì lại rất nhanh, chọn đúng thời cơ, Lạc Vân Hi không hề chần chừ, mang theo Tề Sính Đình lẫn xuống xe ngựa.

Tề Sính Đình một mực cắn chặt môi, không phát ra tiếng hét chói tai, trước mắt trời đất xoay chuyển, nàng ấy chỉ cảm thấy mình lăn vô số vòng trên mặt đất, cả người mình chấn động, rồi ngừng lại.

Bên tai, là tiếng bước chân của mười mấy con ngựa khỏe chạy đi xa.

Lạc Vân Hi thở ra một hơi, kéo chân gắm trên người ra, trải trên mặt đất, Tề Sính Đình bò dậy ngồi trên chân gắm, vỗ ngực nói: "Thật là nguy hiểm!"

Vị trí hai người ngồi lúc này là một con hẻm nhỏ trên đoạn đường vừa rồi, dựa vào chỗ cửa hàng che chắn, lẩn vào ngõ hẻm, cho nên ngự Lâm Quân cũng không phát hiện các nàng nhảy khỏi xe, còn tưởng rằng họ ở trên xe, nên mới đuổi theo như vậy.

"Đi thôi!" Tinh thần Lạc Vân Hi còn rất tốt, nhảy lên một cái, Tề Sính Đình vội vàng đuổi theo, vừa đuổi vừa hỏi nàng: "Hi nhi, sao ngươi lại ăn mặc như thế này vậy? Là sợ bị người khác nhận ra phải không?"

Lạc Vân Hi không lừa gạt nàng ấy nữa, nói với nàng ấy, mình là đồ đệ của Cửu Khúc Chi.

Tề Sính Đình nghe nói nàng là đồ đệ của thần y, lại còn đã báii sư từ nhỏ, mặt nàng ấy đầy khiếp sợ, nửa ngày sau, mới lẩm bẩm nói: "Hi nhi, ngươi che giấu thật nhiều năm rồi đó!"

Lạc Vân Hi khẽ cười, câu nói này, nên dành cho Lạc Vân Hi trước đây, nghĩ tới nữ tử nguy trang trong mười năm đó, ẩn nhẫn ở Dương Thành ba năm, nhưng cuối cùng, lại bị Đoan Mộc Triết làm tổn thương tới thương tích đầy mình, linh hồn cũng không thể ngủ yên, hận ý, từ khóe mắt bắt đầu tràn ra.

Nàng sao có thể để Đoan Mộc Triết chết chứ? Nàng phải nhìn hấn sống, sống sót thật tốt, nhìn mình quên đi hấn từng chút một!

Đưa thẳng Tề Sính Đình đến chỗ cửa lớn phủ thái tử, nơi đó, sớm đã có một nhóm người chờ các nàng.

Thái tử mặc áo bào đứng dưới sự bảo vệ của mấy chục tên ngự Lâm thị vệ mặc giáp vàng tay cầm trường thương, âm u mà nhìn về phía Tề Sính Đình: "Ngươi đi đâu?"

Mặt Tề Sính Đình đầy áy náy, dựa theo lời hai người đã nói trước đó đáp: "Ta vốn muốn đi ra ngoài mua một chút phần, nhưng gặp phải Hi nhi, nên đã cùng nàng tới quán trà ngồi, giờ mới trở về."

Trắc phi của thái tử ra ngoài phủ lễ ra phải xin phép Thái tử, nhưng bởi vì Tề gia, Thái tử đã không hạn chế sự tự do của nàng.

Vừa rồi nghe thái tử phi bẩm báo, nói trắc phi hẹn hò cùng nam nhân trên đường phố, còn nói hết địa điểm cụ thể ra, Thái tử không thể không nghi ngờ.

Thế mà, chờ lúc hấn chạy tới trà lâu, ngự Lâm Quân lại nói là mất dấu người, hỏi nam nhân có hẹn với trắc phi là ai, ngự Lâm Quân cũng đáp không đáp nổi, chỉ nói là trọng binh và ám vệ mai phục bên trong quán trà, không dám tới gần.

Lòng Thái tử có chút lạnh lẽo.

Tại Dạ Đô, có thể để trọng binh trận thủ, người giấu diếm thân phận bí ẩn như vậy, không thể nào là người bình thường.

Đến cùng có ai lớn mật như thế, lại dám cướp nữ nhân của hấn?

Nhưng nhìn thấy Lạc Vân Hi đi cùng Tề Sính Đình, nỗi lòng của hấn lại trở nên phức tạp.

Không thấy được cái gọi là "gian phu", trong lòng hấn vẫn còn tồn tại hy vọng, Tề Sính Đình như thế với Lạc Vân Hi, dù sao cũng hơn hẹn hò bên ngoài với nam nhân, mặt mũi của mình không đến nỗi mất ết; nhưng nếu Tề Sính Đình thật sự gặp gỡ "gian phu", lại thành công đùa bỡn mình một lần, như vậy, hấn sẽ cảm thấy càng khuất nhục hơn!

Cho nên, Thái tử trong lòng mâu thuẫn, lại không có chứng cứ, chỉ đành lạnh mặt nói: "Sau này, trắc phi ra khỏi phủ, phải được bản cung đồng ý, bản cung phái người đi cùng với ngươi, miễn cho bị người khác bản cung không biết!"

Hấn hung ác trừng mắt nhìn mắt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi cũng không để ý, trong lòng có chút bất an, liếc nhìn phủ thái tử nguy nga long lẫy đằng trước, trực giác cho thấy đoà là một cái lồng chim mỹ hoa lệ, ở trong đó không chỉ như chim bị nhốt, còn có nguy hiểm bị chủ nhân hãm chết.

Tro mắt nhìn Tề Sính Đình về lồng chim, Lạc Vân Hi khẽ thở dài.

Tầng Thủy Lan đứng cạnh Thái tử, cặp mắt khát máu nhìn chăm chăm Lạc Vân Hi, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng!

Lại là nàng! Không biết sao nàng lại đi cùng với Tề Sính Đình, nhưng lúc này, Tề Sính Đình lại được nàng cứu!

Mỗi một lần, chuyện tốt của mình đều bị nàng phá hỏng, Tầng Thủy Lan có thể không hận sao? Thêm tai họa của Tầng Thủy tiên cũng là vì nàng mà lên, vẫn chịu tội thay nàng, Tầng Thủy Lan càng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lạc Vân Hi về Lạc phủ, ở ló vào cửa chính cầu Lạc phủ gặp Đoan Mộc Triết.

Dường như Đoan Mộc Triết chuẩn bị rời khỏi phủ, trông thấy nàng, ánh mắt có chút dâng trào, quay đầu lại liếc mắt nhìn thủ vệ Lạc phủ, đi lên trước,

thấp giọng hỏi: "Người từ đâu đến?"

"Lục hoàng tử." Lạc Vân Hi lùi về sau một bước, cũng không trả lời vấn đề của hắn, trực tiếp tránh khỏi hắn, đi tới cổng.

Đoan Mộc Triết suy nghĩ một lát, cũng vào phủ, đuổi theo.

Đến chỗ không có người, Lạc Vân Hi dừng bước, quay đầu nói: "Lục hoàng tử, người cần gì phải theo ta như vậy, để đại tỷ trông thấy, lại xảy ra hiểu lầm. Còn nữa, ta muốn cảnh cáo người, rảnh rồi thì đi đề phòng kẻ thù của người đi!"

Khóe miệng Đoan Mộc Triết nở nụ cười: "Hi nhi, ta biết ngay người còn quan tâm ta, người và Đoan Mộc Ly có quan hệ thân thiết như vậy, chẳng phải vì ta sao?"

Lạc Vân Hi há to mồm, thiếu một chút ngắt xiu, không thể tin được mà hỏi: "Người nói cái gì?"

Ý cười ở khóe mắt Đoan Mộc Triết càng đậm: "Tuy Đoan Mộc Ly là kẻ thù của chúng ta, cũng biết mình là tốt hơn nếu rõ kẻ địch, chúng ta hiểu rõ hắn, người cũng hận hắn nhất, nói hắn dựa vào đẹp mắt bề ngoài treu hoa gheo nguyệt xung quanh, mở tiệm buôn bán chính là tích trữ dã tâm, muốn khống chế mạch máu kinh tế của Thiên Dạ. "

Hắn nói, rồi quan sát sắc mặt Lạc Vân Hi.

Những việc này, hắn đánh cược, nếu Hi nhi quên hết rồi, cho nên, hắn muốn nhắc nhở nàng từng chút một, nàng đã từng hận Đoan Mộc Ly bao nhiêu. Nguyên nhân lớn nhất, là hắn không thích Đoan Mộc Ly, nàng cũng không thích theo, thế cho nên nhìn Đoan Mộc Ly thế nào cũng không hợp mắt.

Lạc Vân Hi triệt để hết chỗ nói rồi, nửa ngày sau, mới chậm rãi nói: "Đoan Mộc Ly làm sao ta không đi phán xét, nhưng hắn là bằng hữu của ta, Lục hoàng tử, xin đừng tương bợ, ta chẳng phải vì người mới tiếp cận hắn đâu."

Nói xong, nàng không chịu nổi quay người rời khỏi.

Sắc mặt Đoan Mộc Triết âm trầm, bằng hữu sao? Nàng vậy mà nói đến bằng hữu sao?

"Lạc Vân Hi, người sẽ phải hối hận! Có một số việc người quên, nhưng người khác sẽ không quên! Kẻ địch vĩnh viễn là kẻ địch, Đoan Mộc Ly, hắn không thể tha thứ cho người!" Lời nói thâm trầm của Đoan Mộc Triết khiến cho Lạc Vân Hi dừng bước lại.

Tím run lên, nàng nhớ tới Lạc Vân Hi nói: "... Đoan Mộc Ly là sư huynh của ta, đây là chuyện ta tuyệt đối không nghĩ đến, hắn đối với người cũng rất tốt, chỉ là, trước đây ta từng làm rất nhiều chuyện có lỗi với hắn, một việc đó, nếu như để hắn biết được, nhất định sẽ giết người!"

Nhất định sẽ giết người!

Nhất định sẽ giết người!!

Lạc Vân Hi không biết do trong đầu đau hay là lòng đang đau, không thể, nàng dùng lực lắc đầu.

Sư huynh đối với nàng tốt như vậy, dịu dàng như vậy, khi ba người nàng cùng hắn và sư phụ ở một chỗ, chính là người một nhà, sao hắn lại không tha thứ cho mình được, sao lại muốn giết mình?

Nghĩ một chút, nàng đứng không vững nữa, bước nhanh về hướng Đoan Mộc Triết.

"Ta đến cùng làm chuyện gì để Đoan Mộc Ly không thể tha thứ?" Nàng nhìn vào mắt Đoan Mộc Triết, hỏi.

Tuy giọng nói bình thản không gọn sóng, nhưng cặp mắt xinh đẹp, vẫn là bán đứng tâm tình của nàng.

Nàng rất gấp gáp, rất lo lắng, rất muốn biết đến cùng mắt đi trí nhớ gì... ánh mắt Đoan Mộc Triết lạnh lùng, rồi sau đó đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười mê hoặc: "Muốn biết sao?"

Lạc Vân Hi nhìn hắn, trông mắt hoàn toàn lạnh lẽo, vô nghĩa, nàng tất nhiên muốn biết rồi!

Đoan Mộc Triết cười lạnh một tiếng: "Hi nhi, ta chưa từng nghĩ, có một ngày, người sẽ ở trước mặt ta nói, Đoan Mộc Ly tốt, Đoan Mộc Ly là bằng hữu của người, ha ha, bằng hữu, đúng là mỉa mai!"

"Người rốt cuộc có nói hay không?" Lạc Vân Hi nắm chặt hai tay.

Đoan Mộc Triết, nàng thật sự hi vọng Lạc Vân Hi trước đây và hắn không có chút liên quan nào, thế mà sự thật chẳng phải như vậy, quá khứ của bọn hắn, nhất định cả đời này đều có vướng mắc.

"Nói thì được! Chẳng qua, Hi nhi, người phải thể hiện chút thành ý chứ." Nụ cười của Đoan Mộc Triết càng ngày càng ngả ngớn: "Có một số việc, trời biết, đất biết, người biết, ta biết, lại không có ai biết."

Ánh mắt Lạc Vân Hi hiện lên sự tức giận, nàng sao không biết hắn nói thành ý là cái gì!

Lúc vừa xuyên đến kia, hắn nói muốn ở cùng với nàng, không chừng nàng còn cân nhắc.

Nhưng hiện tại, nàng đã hoàn toàn nhận rõ cách làm người của hắn, một nam nhân coi trọng quyền thế như vậy, nam nhân bởi vì một nữ nhân khác, làm thanh mai trúc mã bị thương máu me đầm đìa, nàng sao còn có thể muốn ở cùng đây?

"Thực xin lỗi, ta không muốn biết nữa rồi!" Lạc Vân Hi nhìn về phía hắn, chậm chạp cong môi mỏng lên, mắt híp lại, nụ cười hoàn hảo với độ cong đúng mực, thanh thuần và quyến rũ cùng tồn tại trên khuôn mặt nàng.

Đoan Mộc Triết vô cùng kinh ngạc, nhưng Lạc Vân Hi không thèm quay đầu lại mà đi xa.

Kinh ngạc trong nháy mắt thu lại, Đoan Mộc Triết thấp giọng tự nói: "Hi nhi, người nhất định sẽ đến tìm ta! Ta chờ người!"

Hắn quay đầu, ánh mắt nhìn về Tuyết Các, nghĩ tới những chuyện Lạc gia liên tiếp gặp phải trong những ngày qua, nhếch môi cười lạnh như băng, trong con người, lộ ra sự tàn nhẫn khác hẳn về ôn hòa thường ngày.

Lạc Phi Đình, người còn có bao nhiêu giá trị để có thể lợi dụng đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168

Edior: thu thảo

Lạc Vân Hi đá cục đá trở lại Vân Các, nghĩ đến thái độ của Đoan Mộc Triết, trong lòng vô cùng khó chịu.

Xuân Liễu thấy tiểu thụ trở lại, rất vui vẻ, muốn kêu Tiểu Ngón đi pha trà. Lạc Vân Hi đã ngăn cản nàng ấy: "Không cần, đi xem thử xem lão Lý có ở đây hay không, chúng ta ra ngoài."

Xuân Liễu kinh ngạc, tiểu thụ vội vàng về viện, còn chưa ngồi xuống ghế, lại muốn đi ra ngoài sao? Thế nhưng, còn bảo với mình.

Tuy nghi hoặc, nhưng Xuân Liễu không hỏi nhiều, chạy nhanh ra ngoài.

Lão Lý đã là chủ nhân của chiếc xe ngựa Tăng Thủy Tiên mượn đi trước kia kia, xe ngựa bị phá hủy, lão Lý không dám nói gì, nhưng Lạc Vân Hi bắt đền Tăng Thủy Lan, sau này Tăng Thủy Lan vẫn đưa 50 lượng đến Vân Các, vì sợ Lạc Vân Hi ra ngoài nói lung tung.

Số bạc đó Lạc Vân Hi đều cho lão Lý, thông thường một chiếc xe ngựa gỗ vốn không cần nhiều bạc như vậy, lão Lý bỏ ra không tới hai mươi lượng, mua chiếc xe ngựa mới, đánh xe mới mà dùng, bạc còn lại hắn đều cầm lấy, đủ để cả nhà bọn hắn dùng hơn mấy năm.

Vì thế, lão Lý cảm ơn ân đức của Lạc Vân Hi, không có chuyện gì thì chạy đến cửa Lạc phủ lượn một vòng, xem thử xem Lạc Vân Hi có muốn ra ngoài không.

Lạc Vân Hi cũng không muốn làm phiền hắn, ra ngoài cũng ít gọi xe hắn. Nhưng từ sau chuyện xảy ra lần trước, nàng cũng không dám nữa tùy tiện gọi xe ngựa ở đầu hẻm nữa, một khi có việc, liền gọi gã sai vặt chạy ra ngoài, gọi lão Lý tới đón.

Lúc xe ngựa Lão Lý không cần chạy, sẽ dừng lại trên đường cách Lạc phủ không xa, chỉ một lát gã sai vặt đã gọi hắn tới.

"Tiểu thụ muốn đi đâu?" Lão Lý đón Lạc Vân Hi lên xe, cung kính hỏi.

"Quán trọ Dạ Đô." Lạc Vân Hi khẽ nhả bốn chữ.

Xuân Liễu bên cạnh cau mày, tiểu thụ muốn tới khách sạn, sao không đòi nam trang?

Đến khách sạn Dạ Đô, xuống khỏi xe, Lạc Vân Hi để một khối bạc vụn ở trên ghế, lão Lý thấy thế sợ hãi kêu: "Tiểu thụ mau cầm tiền về đi, sao tiểu nhân có thể lấy tiền của người được! Lần trước bạc nhiều như từ trên trời rớt xuống vậy, đều là tiểu thụ ban cho ta, tiểu thụ ngồi xe ngựa của lão Lý Nhất cả cuộc đời, cũng không ngồi hết số tiền đó!"

Lạc Vân Hi cười đẩy hắn ra, nói: "Người hãy nhận đi, số bạc này cũng là trong công việc, cũng không phải ta bỏ ra. Mặc kệ người nào ngồi xe ngựa đều giống nhau, người không thu, lần sau ta không ngồi xe ngựa của người, bạc cũng cho người khác thôi."

Lão Lý không làm sao được, đành phải thu bạc lại.

Lạc Vân Hi thấp giọng nói với lão Lý Nhĩ vài câu, mới mang theo Xuân Liễu vào cửa chính quán trọ, nàng mặc nữ trang, chường quỹ cũng không quen biết nàng.

"Cho ta một gian phòng." Nàng đi đến trước quầy, lạnh nhạt nói.

Chường quỹ sai tiểu nhị dẫn nàng lên lầu hai, Xuân Liễu đi ở phía sau, đầu óc mơ hồ.

Vào gian phòng khách thứ hai đếm ngược lại bên tay trái, Lạc Vân Hi liền đuổi tiểu nhị đi, thả bình mai trước cửa sổ, đóng cửa sổ lại, dựa vào giường quý phi nghỉ ngơi.

Xuân Liễu pha một chén trà nóng bùng lên, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu thư, bây giờ chúng ta đang làm gì vậy?"

"Chờ người." Lạc Vân Hi nhận trà nóng, thổi nổi bọt nước trên trà xanh, thấp giọng nói: "Người đợi một lát rồi ra bên ngoài canh chừng."

Xuân liễu hiểu ý: "Vâng ạ."

Sau nửa canh giờ, Lạc Vân Hi nửa nằm ở trên giường, đôi mắt đóng lại, sắp muốn ngủ, trên cửa, vang lên tiếng gõ cửa có tiết tấu.

Xuân Liễu liếc nhìn về hướng Lạc Vân Hi, người cũng đã tỉnh rồi, mở to mắt to không hề một mảy, sáng sủa óng ánh, nàng khẽ gạt đầu một cái, Xuân Liễu liền đến mở cửa.

"Lạc tiểu thư có ở đây không?" Một nam nhân áo đen hỏi, ánh mắt quét về hướng bên trong phòng.

Lạc Vân Hi đứng dậy, nói: "Có, vào đây."

Nam tử mặc áo đen khom người lui ra ngoài, Tần Bằng mặc cẩm bào màu lam ước qua thềm cửa, đi vào, Xuân Liễu biết Tần Bằng, thấy hắn vào đây, lập tức ra ngoài, cũng khép cửa lại.

"Đình Đình xảy ra chuyện gì sao?" Tần Bằng không dia dòng mà dứt khoát hỏi.

Lạc Vân Hi nhìn hắn, ánh mắt đầy vẻ chán ghét: "Tạm thời không có chuyện gì, có thể tạm thời giữ được bình yên." Nàng quay đầu, chậm rãi bước đến phía trước cửa sổ, mở cửa sổ, cầm bình hoa dùng làm ám hiệu trở lại, ánh mắt nhanh chóng quét trên hành lang một vòng, xác định không có người nghe trộm mới yên tâm.

"Vậy Lạc tiểu thư tới tìm ta vì chuyện gì?" Tần Bằng nhận thấy nàng chán ghét, thần nhiên hỏi.

Lạc Vân Hi thấy mặt hắn bình tĩnh, tức giận từ trong lòng dâng lên, lạnh giọng nói: "Thân phận bây giờ của Đình nhi người cũng biết, nàng ấy là trắc phi của Thái tử! Dù người có tình cảm với nàng ấy, tương hạp gặp nàng ấy, cũng phải bảo hộ nàng ấy cho tốt chứ? Việc này một khi bị Thái tử biết được, người sẽ không có chuyện, Thế tử Tần phủ, Thái tử dám động đến người sao? Nhưng Đình nhi thì sao? Người nghĩ cho nàng ấy chưa?"

Càng nói, nàng càng tức giận, giọng nói của nàng càng chậm rãi, đè ép tới mức thấp nhất: "Người dám nói, người giữ được nàng ấy sao? Long nhan giận dữ ba ngàn ngọn lửa, người có thể chịu được sao? Người ở Tần phủ, Đình nhi cũng đang ở phủ thái tử, một khi việc này bị Thái tử bắt được chuôi, người nước xa có thể cứu được lửa gần sao? Có thể, sau một đêm, nàng ấy liền vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời người, Tần Đại Thế tử, người từng nghĩ hậu quả sẽ như thế nào sao?"

Sắc mặt Tần Bằng theo lời nàng nói dần biến hóa, càng ngày càng nhợt nhạt, càng ngày càng sợ hãi, cũng càng ngày càng thống khổ.

Hắn không thể phản bác, chỉ đành đưa tay, che chặt trái tim mình.

Lạc Vân Hi nhẹ hất cằm, nói: "Ta cũng không muốn ngăn cản các người, nếu như người thật sự muốn nàng ấy tốt, ta sẽ hết sức vui vẻ, nhưng nếu thật sự đối tốt với nàng ấy, thì điều quan trọng nhất là bảo hộ nàng ấy cho tốt có phải không? Như hôm nay, người hẹn nàng ấy, sao lại để lộ sự việc có biết không?"

Tần Bằng lắc đầu: "Ta cũng không biết."

"Người đương nhiên không biết." Lạc Vân Hi cười châm chọc một tiếng: "Người biết làm thế nào mà ta nhận được tin tức không?"

Tần Bằng lắc đầu như trước.

"Ta thấy Tào Thiên ở phủ thái!" Lạc Vân Hi cắn răng, nói ra từng chữ từng chữ cái tên "Tào Thiên".

"Nàng ta ư? Sao có thể như vậy!" Đột nhiên nghe được cái tên này, Tần Bằng chấn động.

Lạc Vân Hi lạnh nhạt nói: "Lúc nàng ta từ phủ thái tử đi ra, người của thái tử phi lập tức được phái tới theo dõi quán trà này."

Sắc mặt Tần Bằng biến đổi, mãi lâu sau, gất gao nắm chặt quả đấm: "Nàng ta đã làm chuyện như vậy, ta nhất định sẽ không thứ tha cho nàng ta!"

"Cha của nàng ta đã cứu người, sao người không tha thứ nàng được chứ?" Lạc Vân Hi châm chọc hỏi.

Sắc mặt Tần Bằng trắng nhợt, ngực phập phồng kịch liệt, cực lực nhẹ giọng nói: "Việc khác đều có thể tha thứ, nhưng nàng ta muốn động đến Đình Đình, đây là chuyện không thể tha thứ! Ta không giết nàng ta, sẽ chăm sóc tốt cho nàng ta, nhưng không để cho nàng ta quấy rối như vậy nữa!"

Mặt Lạc Vân Hi không hề có cảm xúc, nói: "Mặc kệ nàng ta là người nào của ngươi, lần sau, nếu để cho ta biết, nàng ta còn chạm tới Đình nhi, ta sẽ không hạ thủ lưu tình như hôm nay!"

Tần Bằng nhìn nàng một cái, không nói gì.

"Việc này không nên để cho Đình nhi biết, sợ lại khiến nàng ấy thương tâm." Sau khi Lạc Vân Hi nói câu này, liền đi tới bên cửa, mở cửa phòng, cùng Xuân Liễu rời đi.

"Cảm ơn ngươi đã quan tâm nàng ấy như vậy." Tần Bằng ở phía sau nói một câu.

Lông mày Lạc Vân Hi nhíu lên: "Tiếng cảm ơn này, ngươi không có tư cách nói với ta."

Tần Bằng bị nàng chẹn họng, cười khổ, tam tiểu thư phế vật trong truyền thuyết, thực sự là... Cường thế! Chẳng qua, Đình nhi có bạn tốt như vậy, từ nội tâm hẳn cũng cảm thấy vui mừng.

Đối diện quán trọ Dạ Đô, một cánh cửa sổ cách hai con đường, nam nhân thả hai cái ống tròn trước mắt xuống, sắc mặt hờ hững. Cửu Sát đi tới, từ phía sau hắn nhìn ra ngoài, cách xa, không thấy rõ sắc thân người bên kia, lại thấy được bóng dáng Lạc Vân Hi và Xuân Liễu.

"Vương gia, Tề trắc phi không thể giữ lại được!" Phía sau, một giọng nói già nua uy nghi vang lên.

"Ngươi có chứng cứ sao?" Quân Lan Phong không hề quay đầu lại hỏi.

Nam tử trung niên phía sau mặc áo gấm, đầu cài mũ ngọc, đủ thấy là người làm quan, lại là quan viên cao cấp, giọng nói của hắn khàn thiết: "Vương gia cũng tận mắt được thấy được xe ngựa chạy nhanh như vậy, nếu như không phải có tật giật mình, sao bọn hắn lại đánh xe ngựa nhanh như vậy?"

Quân Lan Phong cười nhẹ: "Tăng Tư Đồ, không thể nói như thế, cách xa như vậy, cũng không ai biết ngồi trên xe ngựa."

Tăng Tư Đồ, tức là phụ thân của Tăng Thủy Lan.

Hắn và Trung Sơn Vương nói một chút chuyện công sự, từ con đường này trở lại, vừa vặn gặp phải ngự Lâm Quân phủ thái tử, Quân Lan Phong hỏi một tiếng, những Ngự Lâm Quân kia lập tức bê ra toàn bộ sự việc, không dám gạt hắn.

Nghe nói Tề trắc phi lại gặp nam tử xa lạ ở quán trà, Tăng Tư Đồ vui vẻ, đã cực lực thỉnh Quân Lan Phong đi "bắt kẻ thông dâm".

Quân Lan Phong sao có thể đáp ứng loại chuyện này của hắn, viện cớ việc riêng của phủ thái tử không tiện nhúng tay, đến bên này chờ đợi kết quả, vẫn là kéo Tăng Tư Đồ lên cùng.

Tăng Tư Đồ hết cách, đành phải đi cùng hắn.

Thế mà, vì Ngự Lâm Quân không dám đánh răn động cò, làm người chạy mất... Hắn vừa bực vừa hận, cũng không có biện pháp, đành phải thêm dầu thêm mỡ trước mặt Quân Lan Phong kể ra Tề Sinh Đình không tốt thế nào.

Quân Lan Phong vẫn không rời khỏi, bởi vì hắn chỗ ở tầng ba có thể thấy được mấy dặm xung quanh, không chỉ nhìn thấy quán trà, còn có thể nhìn đến quán trọ Dạ Đô cách quán trà không xa.

Lúc Lạc Vân Hi ca hát trước trà lâu, sự chú ý của hắn đã hoàn toàn bị hấp dẫn, vẫn chú ý đến nàng, nghĩ thầm không chừng nàng tới quán trọ Dạ Đô, mà không rời đi luôn, liền gọi Cửu Sát mang ống nhòm tới, ở nơi này phóng tầm mắt tới, ngoài dự liệu, thấy được cảnh tượng nàng và Tần Bằng gặp mặt.

Nàng đối với chuyện của người khác thật sự là rất nhanh!

Quân Lan Phong lạnh lùng nhíu môi cười.

Tăng Tư Đồ Kiến thấy sắc mặt hắn trở nên hơi không tốt, biết điều không lên tiếng nữa, buồn buồn ngồi trên ghế đợi, Quân Lan Phong không nói đi, hắn cũng không dám đề nghị, chỉ là không biết hắn đang cầm ống tròn nhìn cái gì.

Ống tròn này, hắn biết, những năm trước đây vương tử nước ngoài tới, đưa cái đồ chơi ngạc nhiên này tiến cung, lúc ấy hắn cũng may mắn liếc nhìn, vô cùng thần kỳ, có thể nhìn rõ ràng những thứ ở vô cùng xa, nên gọi là ống nhòm. Chỉ có điều, sau đó đồ chơi này thuộc về Trung Sơn Vương, lòng hiếu kỳ của hắn có lớn hơn nữa, cũng không có cơ hội chạm vào.

Quân Lan Phong bắt chợt xoay người lại, mắt híp lại, nhìn về phía hắn, hỏi từng chữ từng chữ: "Tăng Tư Đồ, ngươi sợ bổn vương sao?"

Tăng Tư Đồ ngẩn ra, không hiểu nghĩa, cười theo nói: "Hạ quan là kính yêu Vương gia từ nội tâm, cho nên không thể nào sợ hãi Vương gia."

Nụ cười của Quân Lan Phong chuyển sang lạnh lẽo, giọng nói bỗng nhiên trở nên mãnh liệt: "Phải không? Ngươi lặp lại lần nữa!"

Chân Tăng Tư Đồ mềm nhũn, đỡ lấy bàn đề không ngã chống vó, kinh sợ tới sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán chảy ra, vội vàng nói: "Vương gia... Thuộc hạ, thuộc hạ không dám!"

Quân Lan Phong nường lông mày, hạ thấp giọng: "Tăng Tư Đồ, ngươi sợ hãi như vậy làm gì? Ngươi không phải nói không sợ bốn vương sao?"

Tăng Tư Đồ nguy trang khó có thể nữa, giọng nói run rẩy: "Vương gia, thuộc hạ là kính yêu ngài, cũng, cũng sợ ngài."

Hắn vốn muốn nói, quan đề cho người khác sợ đều chẳng phải vị quan tốt, chính mình không sợ Trung Sơn Vương, đang chứng minh Trung Sơn Vương là vương gia tốt, dùng cái này để nịnh hót, thế nhưng sợ hãi từ nội tâm thế nào cũng không áp chế nổi.

Quân Lan Phong nhìn ra trong lòng hắn tính kế, khóe mắt xẹt qua ý châm biếm, nụ cười trở nên ác liệt, nói: "Tề Trắc Phi cũng sợ bốn vương như vậy, bốn vương sẽ cảnh cáo nàng ấy."

Tăng Tư Đồ nghe hắn nói là chuyện này, sợ hãi bỏ bớt đi, hơi ngẩng đầu nói: "Vương gia anh minh!"

Trong lòng chỉ cảm thán, cơ hội tốt lần này sợ là phải bỏ qua, chẳng qua Tề Sinh Đình bởi vậy mà bị Thái tử căm ghét hơn, không còn thời gian xoay sở, cũng đáng.

Đêm đó, Quân Lan Phong tới phủ Thái tử.

Nghe nói Trung Sơn Vương đến, Thái tử vốn còn ôm hai ca kỹ ở hậu viện uống rượu tìm niềm vui, mặt đầy say mê lập tức giật mình tỉnh lại, nhảy cẫng lên, sai người múc nước rửa mặt, tới phòng nghị sự nghiêng tiếp.

Quân Lan Phong vừa đổi một bộ trường bào màu xanh đen, gọi người tắt sạch đèn đuốc dư thừa trong phòng nghị, chỉ lưu vài chiếc, phòng khách chìm bóng ánh sáng mờ lung, ánh lửa sáng bị diệt, không khí vô cùng quỷ dị.

Sau khi Thái tử đi vào, hai người trong phòng nói chuyện một lát, rồi sau đó, Thái tử đi ra ngoài, sắc mặt âm trầm kêu lên: "Gọi Tề Trắc Phi lại đây!"

Bọn hạ nhân vừa nghe lời này, lập tức chạy tới sân bên, trong lòng thay Tề Sinh Đình lau một vệt mồ hôi.

Sân bên, lửa than cháy trong chủ phòng đang rùng rục, Tề Sinh Đình và Lạc Vân Hi ngồi đối diện nhau, trên bàn bày trái cây và bánh ngọt, ánh sáng từ đèn lồng đèn đuốc chiếu vào khuôn mặt hai người, lóe ra ánh sáng ngời ngời.

Ban ngày xảy ra chuyện như vậy, Tề Sinh Đình chắc chắn rất sợ hãi, thêm việc không yên lòng nữa, lúc chạng vạng Lạc Vân Hi liền đến giúp nàng ấy, ở viện dùng bữa tối, Tề Sinh Đình thấy nàng ở đây, tâm tình vốn lo lắng chậm rãi bình tĩnh lại.

Dù nói thế nào, đến cùng nàng ấy chỉ là cô gái bình thường, nguy hiểm đến tính mạng đủ để khiến nàng ấy cảm thấy hoảng sợ.

Thả lỏng được một lúc, tiếng bước chân gấp gấp phá vỡ yên tĩnh, chỉ nghe trong sân có một tiếng Thủy Ảnh hét to: "Ai vậy?"

Lòng Tề Sinh Đình cũng bị tiếng bước chân này làm rối loạn, cơ mặt không không chế được giật mấy cái.

"Là ta!" Một giọng nói của nam tử vang lên, tiếp theo, đại quân gia phủ Thái tử bước vài bước vào viện, ánh mắt sắc bén trực tiếp bắn về phía cửa chủ phòng.

Tề Sinh Đình đẩy cửa sổ ra, dù cho mặt biểu tình trấn định, nhưng thân hình khẽ run: "Văn tổng quản, có chuyện gì vậy?"

Văn tổng quản không giống với quân gia phủ đệ khác, hắn là người có chức quan, hoàng đế ngự phong là Đại tổng quản. Theo lý thuyết, Thái tử ở Đông cung, nhưng hoàng đế lại nói muốn Thái tử phải biết tự lập, liền làm phủ riêng ở ngoài cung cho hắn, Văn tổng quản từ đông cung cùng ra ngoài, rất được Thái tử tín nhiệm, thân phận địa vị trong phủ rất cao, coi như là Tăng Thủy Lan cũng không dám tùy tiện đắc tội với hắn.

"Thái tử mới Trắc Phi tới phòng nghị sự." Trên mặt Văn tổng quản không có bất kỳ thần sắc dư thừa, tùy việc mà xét.

Lòng Tề Sinh Đình "hồi hộp" trầm xuống, đáp: "Được, ta tới ngay đây, làm phiền Văn tổng quản đi một chuyến rồi." Nàng nhìn về phía bóng dáng màu xanh.

Thủy Ảnh hiểu ý móc ra một thỏi bạc kín đáo đưa cho Văn tổng quản, trên mặt Văn tổng quản mới lộ khẽ mỉm cười: "Trắc Phi phải nhanh một chút, Thái tử chờ sẽ sốt ruột, lửa giận ta cũng không thể hạ xuống được."

"Được." Giọng Tề Sinh Đình hiện ra vẻ uể oải, nói chính xác hơn, là bởi vì lo lắng mà sinh ra.

Lạc Vân Hi ẩn mình tại chỗ tối, thấy sắc mặt Tề Sinh Đình không tốt, đau lòng nói: "Ta đi qua cùng ngươi, chờ sợ."

"Người nào?" Văn tổng quản nghe được có tiếng vang bên trong phòng, sắc mặt lập tức thay đổi, hét to. Mười mấy ám vệ từ trên nóc nhà vùn vụt lao ra, cung nỏ dựng lên, cùng nhau nhắm ngay giữa sân.

Sắc mặt Lạc Vân Hi hồ hững, môi đỏ mọng nhẹ nhàng gọi lên một góc độ, thoải mái đến trước cửa sổ, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Văn tổng quản."

Tề Sinh Đình không ngừng bận rộn giải thích: "Là Lạc tiểu thư, nàng tới nói chuyện với ta."

Lúc này Văn tổng quản mới thu lại nghi ngờ trong mắt, thờ ơ nói: "Trắc phi, có khách tới chơi, sau này nhất định phải xin phép thái tử phi."

Hắn dám đánh cuộc, Lạc Vân Hi xuất hiện ở trong viện, không có mấy người biết.

Tề Sinh Đình đè nén phần nộ trong mắt, hạ thấp mi mắt, dò chủ đề nói chuyện: "Văn tổng quản, ta lập tức tới phòng nghị sự."

Văn tổng quản hừ một tiếng, quay người rời khỏi, Tề Sinh Đình cũng không nhận được, nằm ở bả vai Lạc Vân Hi bắt đầu khóc rưng rức.

Lạc Vân Hi ôm chặt nàng ấy, một tay đóng cửa sổ lại, một tay khẽ vuốt sau lưng nàng ấy: "Người như thế này, để ý đến hắn làm cái gì? Không cần để trong lòng!"

Nói thì nói vậy, nhưng nếu như đổi thành nàng, tuyệt đối sẽ không chịu ủy khuất như vậy, có hận phải báo, lúc ấy liền đẩy hắn trở về, đến cùng ta là chủ tử hay là người là chủ tử, có khách đến, ta sẽ tự biết rõ phải xử lý sao, người quản việc vớ vẩn!

Chỉ là, Tề Sinh Đình ủy khuất cầu toàn, mình không ra mặt cho nàng ấy được, sợ gây phiền toái cho nàng.

Tề Sinh Đình lầm bầm nói: "Ta dù gì cũng thiên kim dòng chính của gia đình quan lớn, ở nhà được tất cả mọi người sủng ái, hiện tại, một người làm cũng dám mặt nặng nhẹ với ta..."

Đúng vậy, tại Tề phủ, nàng ấy chính là minh châu lông lánh, hạ nhân trong phủ không chừng đều xoay xung quanh nàng ấy, nhưng gả vào phủ thái tử, cả ngày nhìn sắc mặt người khác mà sống, tương phản như vậy, đổi lại là ai thì cũng đều khó có thể chịu đựng.

Lạc Vân Hi cười nói: "Đinh nhi, không nên quá ý lại vào người khác, mọi việc đều nên dựa vào chính mình, như vậy bất kể là ở Tề gia hay là phủ thái tử, người cũng sẽ sống tốt. Chính mình tự nắm giữ, thì ai cũng không cướp đi được."

Tề Sinh Đình nghĩ ngợi một chút, cắn môi nói: "Nhưng ta quá nhu nhược..."

"Vậy học mạnh mẽ đi, có ta ở đây phía sau làm chỗ dựa cho ngươi, ngươi sợ cái gì?" Lạc Vân Hi liếc mắt xem thường.

"Ngươi..." Nghĩ đến Lạc Vân Hi, khóe mắt Tề Sinh Đình mang theo lệ, nhưng vẫn là nở nụ cười: "Ừm, Hi nhi, tuy ngươi so với ta còn không có chỗ nương tựa hơn, nhưng ngươi so với ta lại mạnh mẽ hơn nhiều. Chẳng biết vì sao, gặp ngươi, thì ta có cảm giác an toàn."

"Con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà nha." Lạc Vân Hi giờ tay lau đi lệ cho nàng ấy.

Ánh mắt Tề Sinh Đình mềm mại, thương tiếc nói: "Hi nhi, ngươi cũng khổ, chẳng qua hết khổ thì tốt rồi, may mà, ngươi còn có một sư phụ thần y, thật hạnh phúc, sao ta không gặp được như vậy?"

Ánh mắt Lạc Vân Hi hơi động, hỏi: "Ngươi muốn học y sao? Ta dạy cho ngươi."

"Thật sự sao?" Tề Sinh Đình vui vẻ, quên mất chuyện không vui vừa rồi.

"Đúng rồi, không thể giả được." Lạc Vân Hi giữu cột nàng, đè thấp giọng: "Học y mới có thể bảo vệ được chính mình, nhưng ngươi ở trung tâm quyền lực nơi hậu viện, cần phải bảo vệ tốt, bằng không, một khi có người muốn nhờ vào đó hãm hại ngươi, vậy thì phiền toái."

Tề Sinh Đình chần động, trong nháy mắt rõ ràng, bội phục nhìn Lạc Vân Hi, nàng luôn nghĩ xa như vậy, chẳng trách tư duy kín đáo như vậy!

"Việc này ngày sau chúng ta chậm rãi thương lượng, đi phòng khách trước thôi, tính tình Thái tử kỳ lạ, nếu thật sự để hắn chờ, trời mới biết hắn sẽ như thế nào." Nhắc tới Thái tử, khóe miệng Lạc Vân Hi vẽ lên nụ cười lạnh.

"Được."

Lạc Vân Hi đẩy cửa ra, cùng Tề Sinh Đình đi đến phòng nghị sự phủ thái tử.

Phiêu Bạt, Thủy Ảnh sớm biết Lạc Vân Hi lợi hại, từ lúc biết nàng ở cạnh trắc phi, hai người đều yên tâm, ở phía trước dẫn đường, chẳng mấy chốc, đến thêm ngọc của phòng nghị sự.

Dưới ánh trăng, phía trước có hai hàng thị vệ Ngự Lâm Quân đeo đao đứng gác, toàn thân mặc áo đen, sắc mặt hung ác, chuỗi kiếm bên hông chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo. Văn tổng quản đứng ở trên thềm, kêu lên: "Trắc phi, Thái tử mời người đến, Lạc tiểu thư xin dừng chân!"

Tề Sinh Đình và Lạc Vân Hi liếc mắt nhìn nhau, nháy mắt ra hiệu. Tề Sinh Đình an lòng không ít, cất bước lên thềm, gió lạnh thổi đến, váy dài màu bạc bị gió thổi tung bay, từ xa nhìn tới, giống như tiên tử mỹ lệ dưới ánh trăng kỳ ảo.

Trong phòng nghị sự, ánh mắt Thái tử không vui nhìn phía trước cửa, nói: "Đã trễ thế này, Lạc Vân Hi còn đến phủ thái tử, gia giáo của Lạc Thái Úy thật đúng là tốt!"

Vừa rồi biết được Lạc Vân Hi ở viện bên, hần đã vô cùng phát cáu, nghĩ thâm đọi lát nữa nhất định phải bắt nàng lại, dạy dỗ một chút.

Lông mày anh tuấn của Quân Lan Phong động đậy một chút, nằm trong ghế Thái sư, không nói gì.

Tề Sính Đình vừa đi vào phòng nghị sự, mày liễu đã theo bản năng nhú lại.

Phòng nghị sự, một vùng tối mờ, chỉ có ở gần mấy chiếc đèn lồng gần chỗ chủ tọa mới hơi sáng, bầu không khí quỷ dị không bình thường.

Nàng ấy có chút do dự, giọng âm trầm của Văn tổng quản ở sau lưng nhắc nhở: "Trắc phi, còn không đi sao?"

Tề Sính Đình cắn chặt răng, nhắc váy đi vào trong bóng tối, cách đèn đuốc mờ nhạt càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cho đến khi, nàng ấy thấy gương mặt trên cao kia...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169

Editor: thu thảo

Dưới đèn đuốc lay động, chính giữa là một người nam nhân ngồi trên da hổ bạc để ở ghế thái sư, ngũ quan uy nghi, mày như kiếm mắt như sao, ánh mắt nhấp nháy hần ý, kia chẳng phải đương kim Trung Sơn Vương thì là ai?

Tề Sính Đình sững sờ, ánh mắt chuyển về hướng Thái tử đang ở một bên tiếp đón. Ánh mắt Thái tử không vui, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo: "Còn không qua đây?"

Lúc bọn hần nói chuyện Quân Lan Phong đã chậm rãi đứng dậy, chấp tay ra sau, môi mỏng khẽ mở: "Tề trắc phi."

Từ trên thân phận mà nói, chính phi của thái tử và Vương gia có thể đứng ngang hàng, trắc phi hơi thấp hơn một chút, nhưng ngày sau Thái tử đăng cơ, các nàng sẽ khác trước, địa vị cũng sẽ cao lên. Nhưng thực tế lại không phải như vậy, hậu cung không được can dự vào chính sự, địa vị của nữ nhân chung quy là sẽ không được như nam nhân.

Y hệt Trung Sơn Vương, trong triều đã có thể lực, đến cả Lương quý phi ngày trước cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Tề Sính Đình hết sức khách khí nói: "Trung Sơn Vương, đã trẻ thế này, ngài tới phủ thái tử có việc gì sao?"

Thái tử cũng đứng dậy theo, nhanh chân xuống dưới, chớp mắt liếc Tề Sính Đình, không kiên nhẫn nói: "Trung Sơn Vương có lời muốn hỏi người, thành thật trả lời đi!" Nói xong, hần cung kính cười với Quân Lan Phong: "Trước hết người hãy hỏi đi, bản cung đi ra ngoài một chút."

Chuyện phát sinh hôm nay, ngay cả Trung Sơn Vương cũng biết, còn đặc biệt đến phủ thái tử hỏi, Thái tử không dám che giấu, liền nói hết, tuy có hoài nghi Tề Sính Đình, nhưng vẫn không cách nào xác định được, đã có Trung Sơn Vương đích thân đề nghị nói hần muốn hỏi ra nghi vấn, vậy thì cứ giao cho hần đi.

Mà hần, trước tiên muốn đi tìm Lạc Vân Hi.

Quân Lan Phong gật đầu, ánh mắt tùy ý quét qua hướng cửa sảnh, cũng không ngăn cản hần.

"Vương gia xin hỏi có việc gì." Thái tử vừa đi, Tề Sính Đình càng khẩn trương, tim nhanh chóng đập thình thịch.

Quân Lan Phong hơi xoa tay, dung nhan dưới ánh nến mập mờ thay đổi, giọng nói trầm xuống, nói từng chữ: "Tề trắc phi, người biết mình có thân phận là nữ nhân của thái tử, phản bội Thái tử sẽ có kết quả gì không?"

Tề Sính Đình cường chế tâm tình khẩn trương, cười nhạt nói: "Vương gia, ta không cần phải biết, không có liên quan gì với ta."

"Không có liên quan gì với người sao?" Ánh mắt Quân Lan Phong "xoạt" một cái híp lại, giữa môi phun ra một cái tên: "Người và Tần Bằng hẹn hò ở quán trà, cũng là không có liên quan gì với người sao?"

Lòng Tề Sính Đình lập tức chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu, không thể tin được mà nhìn hần.

"Tề trắc phi, bản vương nói không sai chứ?" Quân Lan Phong nhếch môi hỏi ngược lại.

"Vương gia, mọi việc cần có chứng cứ! Không thể nói bậy!" Tề Sính Đình mạnh miệng giải thích.

Một câu kia vừa nói ra, quả thật là chọc giận Quân Lan Phong, hân lạnh lùng hừ một tiếng: "Nói bậy sao? A, xem ra là bốn vương đồ oan cho trác phi rồi! Nhưng mà, Tần Bằng là thuộc hạ của bản vương, bốn vương còn không hiểu rõ hân ư! Hân có quan hệ như thế nào với trác phi chứ? Nếu thật sự là trong lòng hân có trác phi, tất nhiên sẽ chú ý đến người khác, năm đó trong lều quân, sẽ không hàng đêm hoan hảo trong lều cùng Tào Thiên, thế cho nên mấy tháng cũng chưa truyền tin về kinh thành."

Tề Sinh Đình trong đầu "oanh" một cái, chân mềm nhũn, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch: "Người nói cái gì?"

Năm ngoái, Tần Bằng theo Trung Sơn Vương ở bên ngoài đánh trận, thực sự liên tiếp mấy tháng cũng không viết thư cho nàng, sau này hân nói, đoạn thời gian đó trong quân có việc bận rộn, thêm nữa là Tào tướng quân đột tử trước ngựa, giao con cho hân, trong lòng hân rất phiền muộn, cho nên vẫn không dám viết thư cho nàng.

Nhưng Trung Sơn Vương lại nói, hân và Tào Thiên hàng đêm hoan hảo?

Trong đầu, ngay cả nghĩ cũng không dám tưởng tượng tới cảnh tượng như vậy, Tề Sinh Đình liền lui vài bước, dựa vào cây cột trong sảnh, nước mắt không có dấu hiệu nào mà dâng lên.

"Trác phi, người còn dám nói, người và Tần Bằng không hề có quan hệ sao?" Quân Lan Phong châm chọc nhếch môi cười.

Tề Sinh Đình hơi mím môi, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêng răng hỏi: "Người lừa ta sao?"

"Không ngờ, tình cảm của người đối với Tần Bằng sâu nặng như vậy, chỉ là không biết, việc này nếu như để Thái tử biết, người còn có thể sống bao lâu." Quân Lan Phong thản nhiên nói.

Tề Sinh Đình nghi ngờ khó hiểu nhìn hân, mãi sau, sắc mặt mới khá hơn một chút, nàng kiên định nói: "Ta và Tần Bằng, hiện tại đã không còn quan hệ gì nữa rồi!"

"Có quan hệ hay không, không phải người nói là được!" Quân Lan Phong thấy mặt nàng ấy đầy vẻ bình tĩnh, không khỏi nghĩ đến nữ tử kia, cũng là vẻ mặt như thế, trong lòng không khỏi tức giận, lạnh giọng nói: "Việc người làm hôm nay, vốn không cần chứng cứ! Bốn vương tận mắt nhìn thấy, ai dám hoài nghi đây? Dù cho đêm nay xử tử người ở đây, còn ai có thể vào đây để thay một tiểu tiểu trác phi như người kêu oan?"

Tề Sinh Đình nắm chặt quả đấm: "Vương gia có ý gì?"

Trong cơ thể nàng cũng có sự sắc liệt, chỉ là không tới thời điểm kịch liệt sẽ không phun ra.

"Sao không dám ư?" Nói chuyện lại là Thái tử, hân từ ngoài sảnh nhanh chân nhảy vào, mặt đầy gió lạnh mưa rừng.

Quân Lan Phong thấy hân vào đây, ánh mắt nhìn lại phía sau hân, thế mà sau lưng Thái tử lại không có ai, cũng không có người theo tới, mảy mảy vì thế mà nhần lại.

Lạc Vân Hi, lúc này đứng trên cành của một gốc cây cao ngoài phòng nghị sự, cũng không có người chú ý tới việc nàng biến mất, chỉ là chẳng được bao lâu, Thái tử đã đi ra, tìm nàng ở bên ngoài một lúc lâu, không tìm được, mới về phòng nghị sự.

Thời gian lâu như vậy rồi, nàng có chút bận tâm.

Vừa định vào xem thử tình huống, trong phòng nghị sự truyền ra một tiếng tiếng kêu thê thảm: "A!" Tiếng kêu sắc bén này, phá tan nóc nhà, đập vỡ tan yên tĩnh trong đêm này.

Lạc Vân Hi kinh ngạc từ trên cây nhảy xuống, vọt thẳng về hướng cửa lớn phòng nghị sự.

Hối hận, cực kỳ hối hận, thật không nên để Đình nhi đi vào một mình! Nàng vốn tưởng rằng, Thái tử nể mặt Tề phủ, lại không có chứng cứ, thì không thể nào làm gì Tề Sinh Đình, lại thêm âm vệ được bố trí đặc biệt nghiêm mật bốn phía, nàng tìm một vòng cũng không có biện pháp ẩn thân tốt, nào nghĩ đến, Thái tử thật sự động thủ!

Không, là nàng quá mức chủ quan!

Sau khi mãnh liệt tự trách, sát ý nồng nặc từ khóe mắt mãnh liệt tràn ra, ánh mắt Lạc Vân Hi trong phút chốc u ám đến cùng.

"Người nào?" Tám Ngự Lâm Quân đứng đầu ngoài cửa đồng thời vùng kiếm ra.

"Tất cả rút ra cho ta!" Lạc Vân Hi nghiêm nghị quát, Tuyết Cẩm vùng ra, soạt xoạt, bóng trắng trong nháy mắt đã ngã hết xuống đất, nàng ánh mắt ửng hồng, cũng không thèm nhìn tới tám nam nhân ngã trên mặt đất kêu rên, dầm xuống thân thể bọn hân xông vào phòng nghị sự.

Sớm biết như vậy, nên cố xông vào, dù cho có gánh chịu tội danh cũng không thể khiến Tề Sinh Đình một mình mạo hiểm!

"Dừng tay!" Người chưa tới, tiếng quát chói tai đã tới.

Lạc Vân Hi vừa thấy phòng nghị sự cực kỳ tối tăm, trong lòng lại càng tệ hơn, dựa vào năng lực nhìn ban đêm, nàng kính xông thẳng tới, cổ tay xuất ra Tuyết Cẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sát khí, áo gấm đỏ tung bay, cả người giống như một đóa hoa hồng có gai.

Thái tử và Văn tổng quản đứng ở phía sau kinh ngạc nhìn sang, Tề Sính Đình kêu một tiếng "Hi nhi ", thân thể run rẩy trốn đến phía sau nàng, giọng nói dĩ nhiên đã không thành tiếng.

Trên đất, một bãi vết máu, dử tợn khủng bố, đứng ở trước mặt là một tên ngự Lâm Quân đang nâng một cái mâm gỗ, trên khay là một cái tay đứt, máu thịt be bét, không thấy rõ lắm đáng dấp ban đầu, nhưng đủ dùng để khiến người buồn nôn.

Lạc Vân Hi theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt nhìn về hướng hai tay Tề Sính Đình.

"Không phải ta." Tề Sính Đình lắc đầu lia lịa, giọng nói khàn khàn.

Lòng Lạc Vân Hi cuối cùng cũng buông xuống, lúc này mới chú ý tới một cung nữ nằm trong vũng máu, đã bị ngắt, quay mặt đối diện với nàng, nhìn dung mạo của nàng ấy, hình như là đại cung nữ bên cạnh Tề Sính Đình tên là Thanh Tiêu.

Xem ra, Thái tử là muốn khai đao với viên bên!

Nàng nhìn cổ tay Thanh Tiêu bị đứt, trừ bỏ thương hại, không còn cảm xúc gì khác.

Thanh tiêu là người của Tăng Thủy Lan, được an bài bên người Tề Sính Đình, từ trước đến giờ người theo dõi, là cơ sở ngầm của Tăng Thủy Lan. Nếu như không phải ở lễ cập kê của Lạc Phi Đình, nàng đã cảnh cáo Thanh Tiêu một lần, còn không biết Thanh Tiêu sẽ giúp đỡ Tăng Thủy Lan ngược đãi Tề Sính Đình thế nào nữa!

Nhìn thấy hết thảy, cả người Lạc Vân Hi chợt giật mình, ánh mắt, không chần chờ chút nào, trực tiếp tìm đến Quân Lan Phong phía trên toà cao, mặt đầy khiếp sợ.

Hắn sao lại ở chỗ này?

Kỳ thực mới đi vào, ánh mắt liền quét qua hắn, nhưng khi đó tâm nàng bị loạn, vốn không có thời gian chú ý chuyện này.

Quân Lan Phong thấy nàng nhìn lại, có chút không tự nhiên dời mắt đi chỗ khác, đương nhiên, chính hắn cũng không biết, từ lúc Lạc Vân Hi vừa tiến đến, ánh mắt hắn vẫn vững vàng mà dính ở trên người nàng, cũng không dời ra nữa.

Cho nên, sau khi ánh mắt dời đi chỗ khác, hắn vẫn không nhận được liếc mắt nhìn.

Lạc Vân Hi cau mày, nhìn cảnh máu tươi khủng bố trên mặt đất, mày liễu, nhíu lại từng chút một.

"Lạc Vân Hi, ngươi thật to gan, lại dám xông vào phòng nghị sự của bản cung! Ngươi có biết, đây là tử tội không?" Sau khi Thái tử phản ứng lập tức chìa vào nàng, vẻ mặt đắc ý, cuối cùng cũng nắm chặt được nhược điểm của nàng!

"Người đâu!" Văn tổng quản lập tức phụ họa gọi: "Bắt kẻ gian xông vào phòng nghị lại!"

"Thái tử!" Tề Sính Đình kinh ngạc kêu to, vừa chạm tới ánh mắt lạnh lẽo của Thái tử, lòng nàng ấy đã càng thêm run rẩy hơn: "Hi nhi là bằng hữu của ta!"

"Tề Sính Đình, bây giờ ngươi là Nê Bồ Tát qua sông ngay cả bản thân còn khó bảo toàn đó!" Thái tử lạnh giọng nói: "Và lại, đừng nói là bằng hữu của ngươi, coi như là những hoàng tử khác, xông vào phòng nghị sự của bản cung đều đáng tội chết! Ngươi không biết sao?"

Thần sắc Tề Sính Đình trở nên hoảng loạn, túm chặt tay Lạc Vân Hi: "Hi nhi, phải làm sao đây?"

Lạc Vân Hi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn như thiên tiên, chậm chạp mở miệng: "Phải không? Vậy thái tử không ngại thử một lần!"

Mắt nàng hẹp dài thật đẹp, híp lại chỉ dư một khe hở, ánh mắt lộ ra nguy hiểm, cổ tay phải vung một cái, xuất Tuyết Cẩm ra, giờ tay, hàm răng cắn vào tay phải gần chỗ nắm Tuyết Cẩm, hung hăng in lại dấu răng, mới lạnh lùng nói: "Hôm nay, ta không ngại tàn sát đầm máu phủ thái tử!"

Nàng có bao nhiêu hận ý, mới sẽ phát tiết như thế, mới có thể liều mạng nói ra câu nói này!

Nhìn thần sắc mờ ảo xa lạ của Lạc Vân Hi, trong đầu Tề Sính Đình một mảnh ngổn ngang!

Nàng ắt cảm thấy tình cảnh nguy hiểm tới nay, thế nhưng, cũng không kịp để Hi nhi nói ra lời "tàn sát đầm máu phủ thái tử" chấn động! Trung Sơn Vương nhưng lại ở bên cạnh, như thế là lời đại nghịch bất đạo đó hắn cũng nghe thấy! Hi nhi còn có đường lui sao?

Thái tử, Văn tổng quản và ngự Lâm Quân cũng ngẩn ngơ, rồi sau đó có người thấp giọng trao phúng cười rộ lên.

Tề Sính Đình ngăn trước người Lạc Vân Hi, nói: "Trung Sơn Vương, Thái tử, tuổi Hi nhi còn nhỏ, nói nhảm ở đây, có chuyện gì nhắm vào ta là được!"

Nàng nói, có chút sợ hãi liếc nhìn Quân Lan Phong, chuyện mình và Tàn Bằng, hắn biết hết! Đêm nay, thật sự chẳng lẽ chính là ngày chết của Tề Sính Đình nàng sao? Lòng, từng trận lạnh lẽo.

Mà Quân Lan Phong cũng không nhìn nàng ấy, mày hơi nhíu, đang như có điều suy nghĩ nhìn Lạc Vân Hi.

Trong lòng Tề Sính Đình càng không yên, đang muốn nói gì nữa, cánh tay đã bị Lạc Vân Hi đè xuống, nàng chậm rãi tiến lên, giọng nói không có bất kỳ tình cảm cùng nhiệt độ nào: "Thái tử, chỉ sợ ngươi phải theo ta đi lần này!"

Lời nói vừa dứt, nàng bỗng nhiên nâng cổ tay, Tuyết Cẩm hóa thành một tia sáng trắng, thẳng tắp bay đến chỗ thái tử.

"Bảo vệ Thái tử, bắt thích khách!" Văn tổng quản lạnh lùng kêu to.

Khỏe miệng Lạc Vân Hi nhẹ nâng lên một nụ cười lạnh, nhưng tốc độ trên tay không chậm chút nào, vung lên, đã đánh ba chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều ép thẳng tới tử huyệt của Thái tử, Thái tử không giỏi võ công, tránh trái tránh phải, mãi mới tránh thoát.

Lần thứ hai Lạc Vân Hi phát lực, thế mà, một đầu khác của Tuyết Cẩm lại như mọc ra rễ, không kéo được chút nào, nàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết khi nào Quân Lan Phong nhảy xuống ghế dựa, đứng sừng sững tại bên cạnh thái tử, giống như một tòa núi lớn vĩ đại, tay phải nắm chặt Tuyết Cẩm.

Lạc Vân Hi kéo hai cái đều không thể kéo được, không khỏi tức giận nói: "Buông tay!"

Nhưng Quân Lan Phong bỗng nhiên dùng lực, cổ tay quán Tuyết Cẩm, kéo nàng về phía sau, chân Lạc Vân Hi không đứng vững được, suýt nữa bị hất kéo qua, dùng thế đứng tấn, vờn vàng nắm chặt không buông, vừa giận vừa sợ trừng hấn.

Quân Lan Phong áp chế kinh ngạc trong lòng, giọng nói gấp gáp: "Ngươi biết ngươi đang làm cái gì sao?"

"Ngươi muốn nhúng tay sao?" Lạc Vân Hi hỏi hấn.

"Muốn bắt Thái tử làm con tin, ngươi nói bôn vương không nên nhúng tay ư!" Giọng Quân Lan Phong đột nhiên thay đổi, nhanh chân đi tới hướng Lạc Vân Hi: "Chỉ tội danh của ngươi, tru di cửu tộc cũng không đủ!"

Tề Sính Đình thấy hấn tới đây, bị dọa tới chân đều như nhũn ra, tình hình càng ngày càng không khống chế nổi.

Lạc Vân Hi cười lạnh nói: "Một mình ta ăn no, cả nhà không thể đói bụng, giết sạch Lạc phủ mắc mớ gì tới ta!"

"Phải không? Tam di nương cũng không có quan hệ gì với ngươi sao?" Quân Lan Phong trực tiếp nói đúng tâm tư sâu nhất của nàng, Lạc Vân Hi lập tức cảnh giác nhìn hấn.

Quân Lan Phong thấy mặt nàng đầy phòng bị, như con thú hoang nhỏ, lòng lập tức là mềm xuống, giọng nói cũng dịu xuống, thấp giọng nói: "Đi theo ta!" Trực tiếp nắm ống tay áo của nàng, kéo ra ngoài.

"Đợi một chút!" Lạc Vân Hi dừng bước lại, nhìn về phía Tề Sính Đình.

"Đi!" Quân Lan Phong mặc kệ Tề Sính Đình, ôm cổ áo nàng, bước chân như bay, vừa ra khỏi phòng khách, đã thay đổi nắm nàng eo, nhún mũi chân, mang theo nàng bay thẳng lên đầu tường, biến mất trong bóng tối.

Ở ngoài phòng nghị sự một đám ngự Lâm Quân tròn mắt há mồm, chẳng ai thốt nên lời.

Văn tổng quản cấp bách giờ chân: "Thái tử, ngươi chẳng phải hận nhất Lạc Vân Hi sao? Chuyện này... Đây chính cơ hội tốt đó!"

Sắc mặt Thái tử âm tình bất định, nói: "Trung Sơn Vương tự có đạo lý của hấn."

Văn tổng quản than một tiếng, cũng biết là không có cách nào truy cứu, ánh mắt không khỏi chuyển hướng về phía Tề Sính Đình đang đứng một mình ở trước cột.

"Ngươi thả ra ta! Đình nhi ở chỗ này, nàng ấy sẽ bị Thái tử ăn tươi nuốt sống đó!" Lạc Vân Hi tức giận tới mức đập bả vai Quân Lan Phong.

"Không có chuyện gì, ta bảo đảm nàng ấy không bị thương không chết là được!" Quân Lan Phong mang theo nàng bay trên nóc nhà, cuối cùng không chịu nổi nàng đánh vung vẩy, ngừng lại tại một cuối hẻm, giọng nói đột nhiên chuyển thành nghiêm khắc: "Ta đã nói bao nhiêu lần với ngươi rồi, không nên chọc người trong hoàng thất, ngươi nghe vào tai này ra tai kia sao?"

Lạc Vân Hi nhìn hai mắt sáng ngời của nam nhân trong bóng đêm, cắn môi, không nói.

Tại hiện đại hoành hành đã quen, sau khi xuất đạo, từ trước đến giờ chỉ có nàng thống trị tính mạng của người khác, chứ sẽ không bao giờ giao tính mệnh cho người khác. Cùng lắm là mang theo Tam di nương cao chạy xa bay, cũng không tin Thái tử còn có thể tìm được nàng? Đây là ý nghĩ thường có của Lạc Vân Hi, ngược lại ở đầu đều sống giống nhau thôi.

Quân Lan Phong nắm chặt hai vai của nàng, nghĩ mà sợ: "Phủ thái tử có rất nhiều ngự Lâm Quân, cao thủ rất nhiều, ngươi đừng nghĩ võ nghệ mình ca cường, hai tay làm sao địch được nhiều người!"

Lạc Vân Hi bị hấn nắm khó chịu, động bả vai, không tránh được hai tay của hấn, ngửa mặt, trừng hấn.

Thấy mặt nam nhân đầy vẻ hận không thể rèn sắt thành thép, nàng chỉ có hừ một tiếng "Chẳng phải có nguoi sao?"

Sau khi nói ra, chính Lạc Vân Hi cũng ngẩn ra, đáng chết, vậy mà lại nói ra ý nghĩ thật... Không khỏi có chút xấu hổ.

Quân Lan Phong cũng ngẩn ngơ, lòng lập tức mềm nhũn, hai tay bất chợt dòi xuống đến eo nàng, khom lưng, cúi đầu, chẳng hề do dự gì niêm phong lại môi của nàng!

"Ngô..." Nhịp tim Lạc Vân Hi bỗng nhiên tăng nhanh, muốn bước về sau, nhưng sau lưng lại là tường ở cuối hẻm, đưa tay đẩy hấn.

Vừa đụng tới đôi môi mềm mượt của nữ tử, trái tim Quân Lan Phong đã tan nát rồi, hấn rút tay phải ra, bắt được hai cái tay nhỏ của nàng, hơi thở gấp gáp, điên cuồng đè ép trên bờ môi của nàng, lưỡi dài công thành chiêm đất, mút lấy nước miếng làm hấn say mê.

"Hi nhi... Ta nhớ nguoi..." Hấn lẩm bẩm nói, đôi mắt như ngầy dại ngưng mắt nhìn tròng mắt Lạc Vân Hi đang tròn to, đó là đôi mắt lưu chuyển giao hoạt thông minh, ngày ngày làm hấn hồn bay phách lạc, khổ sở nhớ nhung.

Hơi thở của nam nhân toàn bộ vọt tới, Lạc Vân Hi không dám đáp lại, nàng sợ mình không giữ được, lại ngã vào bẫy của hấn, gắng sức biến mình thành một bức tượng điêu khắc.

Trăng mờ, gió ngừng thổi, tất cả đều yên lặng.

Cho đến khi, Quân Lan Phong lưu luyến không thôi thả nàng ra, dịu dàng nói: "Trở về thôi, bên ngoài lạnh."

Lạc Vân Hi nắm chặt hai tay, nhìn sắc mặt hấn ôn hòa, lau khoé miệng, nghiêng răng hỏi: "Vì sao đêm nay nguoi xuất hiện ở phủ thái tử?"

Quân Lan Phong chợt dạ rũ lông mi xuống.

"Triệu kiến Đình nhi, sẽ không phải chủ ý của nguoi chứ? Nguoi muốn làm gì nàng ấy?" Giọng Lạc Vân Hi càng ngày càng kinh ngạc và nghi ngờ: "Chém đứt tay cung nữ, chuyện máu tanh như vậy, nguoi cũng để cho Đình nhi trông thấy! Việc này sẽ khiến nàng ấy bị dọa cả đời đó!"

Quân Lan Phong không nhịn được mở miệng: "Dọa sợ nàng ấy có liên quan gì tới ta?"

"Nguoi..."

"Nàng ấy đã dám làm, sao lại không nghĩ đến kết cục sau này chứ?" Quân Lan Phong giương mắt, nghiêm túc mà nhìn nàng: "Nếu chuyện nàng ấy và Tần Bằng gặp mặt để cho Thái tử biết, kết cục, tuyệt đối không thể tốt hơn so với cung nữ này!"

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ: "Nhưng chẳng phải nguoi đã sớm biết sao?"

"Đúng vậy, ta đã sớm biết, lại không nói, do điều kiện tiên quyết là bọn hấn không có cử chỉ quá phận!" Quân Lan Phong trầm giọng nói.

"Là Tần Bằng bắt nàng ấy qua đó."

"Nguyên nhân không quan trọng, kết quả mới quan trọng, không phải sao?"

Lạc Vân Hi im lặng, thực sự, kết quả mới là quan trọng nhất. Nàng ấy và Tần Bằng giấu Thái tử gặp mặt, chính là sự không đúng lớn nhất.

"Nhưng nguoi, cũng có thể ngăn cản Thái tử chém tay cung nữ kia, biết rõ Đình nhi sẽ chịu không nổi... Nguoi nói xem, nếu nể mặt ta, sẽ lo lắng một chút. Nhưng nguoi, nhưng lại cùng Thái tử bắt nạt nàng ấy!"

Quân Lan Phong nhìn nàng nửa ngày, thần sắc có chút không vui, hỏi: "Nguoi quan tâm nàng ấy quá nhiều rồi phải không?"

"Nàng ấy là bằng hữu của ta." Lạc Vân Hi nghe hấn nói có chút chối tai.

Quân Lan Phong lạnh lùng nói: "Vậy chuyện đó chính là chuyện của nguoi, nàng ấy là bằng hữu nguoi, cũng không phải bằng hữu ta, sao ta phải nể mặt nguoi mà lo lắng cho nàng ấy chứ? Nguoi là gì của ta?"

Lạc Vân Hi không nói lời nào, chỉ là nhìn hấn, gió đêm từ đầu tường thổi tới, dường như mạnh một chút, là có thể nghe sợi tiếng tóc và góc áo rì rào vang vọng.

"Cũng không nói ra được chứ gì?" Giọng Quân Lan Phong có một chút trào phúng, dường như nghĩ đến chuyện gì làm hấn rất tức giận: "Lần trước đã nói rồi, ta sẽ không làm bằng hữu của nguoi, cũng không thể giúp nguoi."

Lạc Vân Hi càng nghe càng chối tai, cắt ngang lời hấn: "Vậy nguoi vừa mới xuất thủ làm gì?"

"Nguoi cho rằng bốn vương muốn cứu nguoi sao? Không phải vì nguoi mà giải vây, là bốn vương suy nghĩ cho Thái tử. Thái tử như xử phạt nguoi, nhất định sẽ thật sự trở mặt cùng Tề trắc phi, nhưng hiện tại, không phải lúc hấn và Tề gia trở mặt. Chỉ cần Tề Sính Đình chịu chút khổ sở, để nàng ấy rõ ràng

tình cảnh bây giờ của mình, đi theo Thái tử, bốn vương cũng không ngại giúp đỡ Thái tử không có thêm một kẻ thù."

Lạc Vân Hi nghe lời hắn nói ra và thái độ hồ hững, trong lòng giống như bị đổ ngũ vị hương, vị gì cũng có.

Nhưng lý trí nói cho nàng biết, như thế này là tốt nhất, không phải sao?

Ngày đó, chính là mình xa cách hắn trước, kết quả như thế này, đúng là nàng mong muốn, nhưng trong lòng có chút đau, cũng không lừa được bản thân nàng.

Sắc mặt dần dần trầm xuống, Lạc Vân Hi chậm rãi nói: "Nếu như vậy, ta cũng không cần cảm ơn Vương gia."

"Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn Tề trác phi! Nếu như không phải nàng ấy đối với Tề gia có sức ảnh hưởng lớn, bốn vương cũng sẽ không cứu bằng hữu của nàng ấy." Mặt Quân Lan Phong không hề có cảm xúc, nhấn mạnh hai chữ "bằng hữu".

"Được, vậy thì cáo từ!" Lạc Vân Hi xoay người đi đến đầu hẻm, nhưng chỉ đi được vài bước, nàng bắt chợt quay đầu lại, mặt nhỏ nhắn giờ lên vẻ lạnh như băng, hỏi: "Đã như Vương gia, như vậy vừa rồi lại tính cái gì?"

Quân Lan Phong ngăn ra: "Cái gì vừa rồi?"

Lạc Vân Hi nhắc nhở hắn từng chữ: "Vừa rồi Vương gia cưỡng hôn ta."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170

Editor: thu thảo

Quân Lan Phong bình tĩnh nhìn nàng, đuôi lông mày khẽ giương lên, hỏi ngược lại nàng: "Người nghĩ sao? Người cho là việc kia tính là gì?"

Đôi mắt đen bóng của Lạc Vân Hi nhìn về phía hắn, lạnh giọng nói: "Nếu như lần sau Vương gia còn xem nhẹ lời của ta, ta không ngại cùng người đồng quy vu tận đâu!" (đại khái là liều chết ý)

Nàng vùng mạnh cổ tay lên, Tuyết Cẩm như trắng như một dải ánh sáng trắng hiện lên trong không trung, lại nhanh chóng bị thu trở lại.

Quân Lan Phong thấy vẻ mặt nàng là thật, không khỏi buồn bực nói: "Không bằng người giết ta luôn bây giờ đi!"

Hắn nói, bước đi như bay, đi thẳng đến trước mặt Lạc Vân Hi, ngăn cản nàng ra ngõ hẻm, sắc mặt lạnh như băng: "Người thẳng thắn lấy mạng của ta đi, cũng tốt hơn thống khổ như bây giờ!"

"Người cho rằng ta không dám giết người sao?" Lạc Vân Hi vùng Tuyết Cẩm ra, tiếng gió sắc bén đánh thẳng vào mặt nam nhân.

Quân Lan Phong nhắm hai mắt, hít sâu một hơi, vô lực ngẩng mặt lên, nhìn về phía bầu trời.

Thế mà, tiếng gió lại rút lui, cổ tay phải Lạc Vân Hi khẽ chuyển, một đầu khác của Tuyết Cẩm "xoạt" một cái đảo qua bức tường bên cạnh, sau tiếng nứt vang lên, gạch đá ầm ầm rơi xuống.

Quân Lan Phong mở mắt, cúi đầu, quét mắt nhìn mặt đất bừa bãi, ánh mắt ảm đạm nhìn về phía Lạc Vân Hi.

"Người thống khổ, thì ta không thống khổ sao?" Lạc Vân Hi hung hăng đá một cái về phía viên gạch bên chân, theo tiếng mảnh gạch nát, nàng cũng không hề quay đầu lại chạy tới cuối hẻm, leo tường, nhảy ra, động tác liên tục lưu loát.

Sắc mặt Quân Lan Phong cứng ngắc, thân hình căng thẳng, tay nắm chặt lại.

Gió lạnh, mãnh liệt thổi đến, dường như muốn xé người thành mảnh nhỏ, hắn kéo từng bước chân nặng nề rời khỏi con hẻm.

Lạc Vân Hi ra khỏi hẻm nhỏ, đầu đường không có một bóng người, tâm tình nàng chán nản, cất bước đi không có mục đích trên đường, trong lúc vô tình, đã đến phủ Thái tử.

Bỏ hết cảm xúc đi, nàng ẩn vào cửa sau, đến xem Tề Sinh Đình có bị thương hay không.

Quả nhiên như Quân Lan Phong từng nói, Thái tử không dám động đến nàng ấy, một chút bị thương cũng không có, tâm tình Lạc Vân Hi mới tính khá hơn một chút.

Một đêm yên tĩnh, ngày thứ hai, Lạc Vân Hi bám giường không dậy, chỉ vì tối hôm qua không tài nào ngủ được, sáng sớm mới hơi buồn ngủ, liền nhắm hai vành mắt đen ngủ bù.

"Không xong rồi, Xuân Liễu tỷ tỷ, phát sinh chuyện lớn rồi!" Trong viện, vang lên tiếng nói nóng vội, gấp gáp của Tiểu Ngôn.

"Im miệng! Tiểu thư còn đang ngủ!" Xuân Liễu không vui khiển trách, giọng nói của nàng ấy rất nhẹ, nhưng Lạc Vân Hi vẫn nghe rõ.

Tiểu Ngôn cũng vội vàng hạ thấp giọng, hoảng loạn nói: "Ta không biết, bình thường giờ này tiểu thư đã dậy rồi mà."

"Chúng ta đi ra bên ngoài nói." Xuân Liễu vừa nói xong câu này, Lạc Vân Hi ở trong phòng kêu lên: "Hỏi nàng ấy có chuyện gì đó."

Xuân Liễu hung ác trợn mắt nhìn Tiểu Ngôn một cái: "Nhìn xem ngươi làm tiểu thư thức rồi đó. Nói mau đi!"

Tiểu Ngôn vâng dạ một hồi, nói chuyện mình vừa nghe được: "Tứ di nương chết rồi!"

"Cái gì?" Xuân Liễu ngẩn ra.

Lạc Vân Hi lại không buồn ngủ, từ trên giường đứng lên, kêu lên: "Lấy nước tới để ta rửa mặt!"

Dùng hết đồ ăn sáng đơn giản, Lạc Vân Hi vùng Xuân Liễu tới phòng khách, Lạc Kính Văn và Đại phu nhân đang trong phòng nói chuyện lo hậu sự cho Tứ di nương, mà Tam di nương và Ngũ di nương lại ngồi ở bàn nhỏ nghe.

Lạc Vân Hi quét qua một vòng, không hề thấy Đại di nương. Xem ra gần đây nàng ta thực sự chập chững ở Phật đường, không quan tâm thế sự, ngấm lại cũng có chút đáng thương, nàng ta sinh ra một nhi tử có thân phận tôn quý, sau khi lớn lên cũng lại không nhận nàng ta, một lòng hướng về đại phòng, buồn bực cũng là chuyện bình thường.

"Hi nhi." Mặt Tam di nương đầy vui vẻ, cũng không dám biểu hiện quá mức, kêu một tiếng liền thu lại nụ cười.

"Di nương, Ngũ di nương." Lạc Vân Hi kêu một tiếng.

Ngũ di nương nhìn nàng một cái, khóe miệng nhếch lên ý cười dịu dàng mỹ lệ.

Lạc Vân Hi cũng không dừng bước, đi thẳng tới phía trước, mới kêu một tiếng phụ thân, mẫu thân, rồi hỏi: "Ta vừa mới nghe nói Tứ di nương xảy ra chuyện, không nghĩ nàng ấy đã qua đời như vậy. Phụ thân, tuổi Tứ di nương còn trẻ, lại không có bệnh nặng, đang yên đang lành như vậy sao lại đột ngột mất như vậy được?"

Nàng thở dài.

Lạc Kính Văn đối với chuyện chẳng lành này cũng không khúc mắc mấy, nói: "Là bị bệnh cấp tính dẫn đến đột tử."

Lạc Vân Hi "à" một tiếng.

"Bệnh tới như núi sập, ai cũng không ngờ được." Đại phu nhân cầm khăn, như là đang khóc.

Đáy lòng Lạc Vân Hi căm ghét, ngồi trên ghế nhỏ ở một bên không nói lời nào.

Lúc trước, nàng khuyên Tứ di nương cao chạy xa bay, không nghĩ nàng ta còn chạy về, còn muốn kéo mình xuống nước mà tuyên chiến với đại phu nhân, kết quả, bị phụ thân đuổi đến Dương Thành, việc "bị bệnh mà chết" này, thật sự rất đáng nghĩ.

Lạc Kính Văn nhăn mày, qua một lát, nói: "Tứ di nương đi, có thể đưa ma cho nàng ta chỉ có Băng Linh, chờ nó trở về thì lại tiến hành thương lượng!"

Lạc Vân Hi chậm rãi chuyển qua ngồi bên cạnh tam di nương, lặng lẽ hỏi nàng ấy: "Nương, chỉ có Tứ muội đưa ma cho Tứ di nương sao?"

Tam di nương thấp giọng đáp: "Di nương chỉ là thấp, là một nửa nô tài, nhưng chung quy sinh con dưỡng cái, cũng có chút công lao, cho nên chết rồi, nhi nữ dưới gối nên đưa một đoạn đường, đây là quy củ."

Lạc Vân Hi gật đầu. Trong đại sảnh rơi vào sự vắng lặng.

Một lát sau, một tên thị vệ chạy vội vào phòng khách, vừa tiến đến đã lớn tiếng bẩm: "Lão gia, phu nhân, Tứ tiểu thư vừa truyền tin đến!"

"Nàng ta không tới sao?" Mặt Lạc Kính Văn chợt biến sắc, nhìn lại phía sau hắn.

"Tứ tiểu thư không tới được." Thị vệ nhanh chóng giải thích.

Đến cùng Lạc Kính Văn cũng từng sủng ái Tứ di nương, lại là người coi mặt mũi như tánh mạng, sợ người trong nhà mình không có quy củ bị cười nhạo, đột nhiên giận dữ nói: "Không tới được sao? Di nương nàng ta đi, việc hiếu còn không tới thì ở đó làm gì? Có chuyện gì lớn bằng trời mà quan trọng hơn so với cái này!"

Thị vệ vội vàng lắc đầu: "Không phải tứ tiểu thư không chịu tới, mà là tứ cô gia không cho nàng ta đến."

Nhắc tới tứ cô gia, Lạc Kính Văn liền nhớ tới vẻ phá gia chi tử của Nhan Trình, tức đến không thở nổi, lạnh lùng nói: "Ngay cả điểm quy củ ấy hán ta cũng không hiểu sao?" Nghĩ đến Lạc Băng Linh đã được một thời gian, nhưng dường như hôn sự này thì không mang đến cho hán chỗ tốt nào, Đổng phu nhân cũng chưa từng coi bọn hán như thông gia thực sự mà đối đãi, điều này làm trong lòng hán rất khó chịu.

Thị vệ định nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn nói ra: "Tứ tiểu thư muốn tới, tứ cô gia túm tóc của nàng ta đánh, nô tài không tiện nhúng tay vào!"

Con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, Lạc Băng Linh là người nhà khác, bọn hán tất nhiên không quản được.

Lạc Kính Văn hít vào một ngụm khí lạnh, ngay lập tức quát lên: "Đi Nhan gia!"

Nữ nhi bị đánh, nếu nàng ta làm hồng việc, hán sẽ không nói nhiều một câu, nhưng nếu bởi vì chuyện tận hiếu mà bị đánh, nếu hán không ra mặt nữa, vậy sau này Lạc gia còn có địa vị và mặt mũi gì đây?

Lạc Văn Hi đứng lên, nói: "Phụ thân, ta đi cùng với người."

"Cũng được, đại ca đại tỷ người thân mình đều kém, người theo ta đi thôi!" Lạc Kính Văn nhìn nàng một cái, có lẽ trong trường hợp này, hán liền nghĩ đến chỗ tốt của Lạc Văn Hi, có thể giúp hán ngăn cản một số chuyện, tăng mặt mũi.

Đại phu nhân đứng lên nói: "Ta tới sóc Dĩnh nhi thôi, cũng không biết nó gặp cái gì, sợ thành thế này."

Lạc Văn Hi khinh thường nhếch môi, chẳng phải Lạc Phi Dĩnh giỏi nhất là thu phục nam nhân sao? Làm sao lại bị Quân Lan Phong dọa thành đáng đáp này? Đã mấy ngày, đều trốn trong Tuyết Các không dám ra.

Lại nói Lạc Kính Văn, Lạc Văn Hi đợi một đoàn người đi tới Nhan gia. Nhan Trình ở sân tầng thứ ba không lớn không nhỏ, là Nhan Dung Kiều an ủi cho hán, lúc hán bị đuổi ra cửa, không chỉ không tu tâm dưỡng tính, còn thiếu một đám nợ, cũng là Nhan Dung Kiều hỗ trợ trả hết. Rất xa, đã nghe được chỗ sâu trong sân nhỏ truyền đến tiếng đánh chửi kêu khóc.

"Tiểu tiện nhân, người kêu nữa, kêu nữa đi!" Nhan Trình nắm tóc dài trên mặt Lạc Băng Linh, Lạc Băng Linh cũng không chút khách khí, cắn đã man trên cánh tay của hán, Nhan Trình đau tới run lên, đá một cái khuyển nàng ta té ngã.

Mấy tên thị vệ đứng một bên nhiều lần muốn giúp đỡ, đều bị Nhan Trình ngăn cản: "Lão tử lại không thu thập được một tiểu cô nương mới vào cửa sao? Đều tránh ra cho lão tử!"

Hán cũng là người sĩ diện, mấy tên thị vệ lập tức lùi ra ngoài viện.

Đôi mắt Lạc Băng Linh khóc thành hạch đào, rít gào lên cắn hán, như nữ nhân phát điên chanh chua: "Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà!"

Nhan Trình nắm chặt tóc của nàng ta, "đùng đùng đùng" mấy cái tát vỗ xuống: "Về nhà của nương à!"

Tuy hán thể chất gầy yếu, nhưng tay của nam nhân không nên xem nhẹ, trên mặt Lạc Băng Linh lập tức thấy máu, máu và lệ lẫn nhau, khó coi.

Lạc Kính Văn cùng một đám người, không chờ thông báo, trực tiếp xông vào, đã nhìn thấy tình cảnh như vậy.

"Dừng tay!" Hán tức giận quát một tiếng.

Nhan trình lập tức buông tay quay đầu lại, sau khi ngạc nhiên, cảm xúc chậm rãi bình tĩnh lại: "Thì ra là nhạc phụ đại nhân."

Lạc Băng Linh nghe thấy tiếng Lạc Kính Văn thì chấn động, giọt nước mắt lên, trong con mòng lung thì thấy Lạc Văn Hi nhìn về phía mình, thần sắc trên mặt rất kinh ngạc, nước mắt của nàng ta tức khắc phun trào, phẫn nộ đứng lên, một tiếng cũng không nói, chạy vào phòng, "ầm" một tiếng đóng cửa lại.

Lạc Kính Văn nhìn về phía Nhan Trình, sắc mặt không tốt: "Tứ di nương bất hạnh qua đời, Băng Linh trở về một chuyến cũng là phải, cần gì đánh chứ?"

Nhan Trình cười lạnh, giơ cánh tay lên, đưa đầu rằng Lạc Băng Linh cắn cho hán xem: "Lạc đại nhân, người nhìn một chút đi, đây là nữ nhi ngoan của người lưu lại dấu ấn ở trên người ta! Nói ra thì, vẫn là thiên kim tiểu thư, làm được chuyện này, cũng đủ để trở thành trò cười cho người bên cạnh, bằng vào cái này, ta hứa nàng ta cũng được! Không cần nàng ta trở về, là không muốn để nàng ta làm cho ta mất mặt!"

"Người hưu ta, hưu ta đi!" Lạc Băng Linh vốn không tiện thấy người nhà mẹ đẻ, nhưng nghe đến câu này của Nhan Trình, lập tức mở cửa sổ ra, lớn tiếng kêu lên, giọng nói còn có một chút cầu xin.

Nhan Trình còn không nói gì, Lạc Kính Văn đã quát lên: "Hỗn láo! Gà chồng theo chồng, đừng nói lời như vậy nữa!"

Lạc Băng Linh nhìn sắc mặt Lạc Kính Văn khó coi, trao phúng cười vài tiếng, đúng vậy, tính cách phụ thân không phải nàng ta không biết! Dù cho hán tận mắt thấy bản thân bản thân chết ở trước mặt, cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt, càng không thể cứu nàng ta khỏi hồ lửa này!

Nàng ta tuyệt vọng ngồi bệt trên mặt đất, di nương đi, còn muốn có gì đáng giá để nàng ta lưu luyến chứ?

Một gã sai vặt rón rén vào viện, nói: "Thiếu gia, Đổ phu nhân và Đổ tiểu thư đến đây."

Nhan trình vui vẻ: "Cô cô đến đây."

Đổ phu nhân thật biết chọn thời gian để đến, Lạc Vân Hi hơi nhú mào, theo mọi người cùng đi tới tiền viện.

Cả người Đổ Tĩnh Yên quần trong áo gấm vừa dày vừa nặng, ngồi ở trước lửa than, gương mặt bị lò lửa chói mắt làm cho có chút tươi đẹp, mấy ngày không thấy, nàng ta lại khá hơn một chút.

Nhan Dung Kiều trực tiếp nói với Lạc Kính Văn: "Sau khi Lạc Băng Linh gã tới, đã không ngừng tranh cãi âm ỉ với Trình nhi, âm ỉ liên tục, lần này, ngươi muốn dẫn nàng ta trở về, cũng nghĩ nữa!"

Lạc Kính Văn vô cùng xấu hổ, Lạc Vân Hi đang muốn nói cái gì, ống tay áo bị người lôi kéo, Đổ Tĩnh Yên ngọt ngào mỉm cười với nàng: "Lạc tiểu thư theo ta ra ngoài dạo một chút được chứ?"

Lạc Vân Hi còn không nói chuyện, nàng ta đã đứng lên: "Đại phu nói, ta phải thường xuyên đi lại, lạnh cũng không đáng sợ lắm."

"Ta sợ giống như lần trước, làm Đổ tiểu thư gặp chuyện không may." Lạc Vân Hi nửa đùa nửa thật nói: "Nếu như phát sinh một lần nữa, ta không thể chịu nổi lửa giận của nhiều người như vậy."

Mặt Đổ Tĩnh Yên lộ vẻ xấu hổ: "Không có liên quan gì với ngươi, họ sẽ không trách ngươi. Lại nói không tuyệt rồi cũng không lớn, chúng ta chỉ đi một chút trong sân thôi!"

Lạc Vân Hi cũng không muốn nghe Nhan Dung Kiều nói chuyện, liền cùng nàng ta ra khỏi phòng, cũng không đi xa, đứng mà trong sân.

"Lạc tiểu thư, ta gặp được người liền cảm thấy đặc biệt thích ngươi." Đổ Tĩnh Yên nhìn nàng, nói: "Nhưng ta thường mời ngươi đến nhà của ta chơi, vì sao ngươi không đến chứ?"

"Ta vẫn rất bận." Lạc Vân Hi cười nhẹ.

"Vậy hôm nay chắc cũng không bận, đợi lát nữa chúng ta cùng tới Vân Lâu ăn vịt nướng vùng được không?" Đổ Tĩnh Yên hỏi.

"Ta sợ là không tiện."

Mặt Đổ Tĩnh Yên lộ vẻ thất vọng: "Thật sự không tiện thì thôi, chẳng qua, tiểu thư có tài giống như ngươi, biểu ca chắc chắn cũng thưởng thức. Nghe nói trước hần đã dạy ngươi lễ nghi, ngay cả thái hậu cũng khen."

Biểu ca? Quân Lan Phong sao? Thì ra, Đổ Tĩnh Yên là muốn cùng với hần ra ngoài.

Lạc Vân Hi trầm mặc một hồi, không tiếp lời.

Qua một lát, Bạch Chi nói: "Trung Sơn Vương đến đây, tiểu thư, xe ngựa đang ở ngoài cửa."

Sắc mặt Đổ Tĩnh Yên mặt đầy vui mừng nói: "Lạc tiểu thư, ngươi thật sự không theo chúng ta đi sao?"

Lạc Vân Hi lắc đầu: "Đổ tiểu thư đi đường cẩn thận một chút, ta về phòng trước." Nói xong, nàng xoay người, đẩy ra cửa chủ phòng đi vào.

Đổ Tĩnh Yên nhìn nàng một cái, mào khẽ động.

"Tiểu thư, còn không đi ra sao?" Bạch Chi hạ thấp giọng, cũng liếc nhìn phương hướng Lạc Vân Hi biến mất.

Đổ Tĩnh Yên "ừ" một tiếng, bước lảo xào ra khỏi viện, mới đến cửa viện, Quân Lan Phong đã nhanh chân tới.

Cả người hần mặc trường bào màu lam, vai có lông hồ ly, càng thêm lộ ra vẻ tuấn lãng thành thực, cau mày hỏi: "Sao lại ở chỗ này?"

Đổ Tĩnh Yên áy náy cười: "Nghe nói Lạc Thái Úy đến nơi này của tiểu biểu ca, mẫu thân liền dẫn ta đến đây, ta nhớ hần là người đang trên đường tới, liền gọi người chờ để nói với ngươi một tiếng."

Quân Lan Phong nhìn cửa chủ phòng, giọng hơi dừng lại: "Lạc Thái Úy ở đây sao?"

"Đúng vậy, lạc tam tiểu thư cũng ở đây." Đổ Tĩnh Yên cười khanh khách nói.

Mặt Quân Lan Phong hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Sao vậy?" Đổ Tĩnh Yên gần như là nghe lời đoán ý, lập tức hỏi.

"Không, không có gì." Quân Lan Phong lui về sau một bước, thấp giọng nói: "Chúng ta đi thôi!"

Đỗ Tinh Yên chưa từng thấy trên gương mặt lạnh lùng cao quý kia lộ ra thần sắc vội vàng như vậy, có chút ngơ ngác, mờ mịt gật đầu.

Lạc Vân Hi ngồi trong phòng, tâm tư có chút không vui, đối với chuyện Nhan Dung Kiều và Lạc Kính Văn nói càng không nghe lọt tai một câu nào, ngược lại tiếng nói bên ngoài viện, như có như không truyền tới.

Đến khi trong viện vắng lặng, nàng mới đứng dậy rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại, quét mắt về hướng trong viện, người đã đi hết rồi.

Trầm ngâm chốc lát, nàng lững thững bước đi dọc theo con đường đá cuội nhỏ ngoài sân, cho đến lúc vòng qua bức tường, nàng mới kinh ngạc phát hiện đã đi tới cửa.

Kéo ra hai cánh cửa gỗ khép hờ, một trận gió lạnh thổi vào mặt, nàng chớp mắt nhìn thấy con ngựa trắng buộc trên cây liễu đối diện, đây là tuyết luyện của Quân Lan Phong.

Hắn chưa đi sao? Lạc Vân Hi ngần ra, một vệt bóng đen vọt vào, đâm sầm vào nàng. "A... , Lạc tiểu thư!" Gọi nàng chính là một tên sai vặt của Đỗ gia, thấy Lạc Vân Hi nhìn con ngựa đối diện ngần người, hắn cười nói: "Đây là ngựa của Trung Sơn Vương, đẹp không?"

"A, Trung Sơn Vương đến đây sao?" Lạc Vân Hi thu hồi tầm mắt, thần nhiên hỏi.

"Đã đi rồi, hắn cùng tiểu thư nhà ta tới Vân Lâu, ngại là cưỡi ngựa rất xóc, nên đã ngồi xe ngựa đi." Gã sai vặt cười hi nói, rồi mang trong tay một bao gì đó vào cửa, lưu Lạc Vân Hi một mình đứng đó.

Lạc Vân Hi nhếch lên môi đỏ mọng, nắm chặt lông hồ trên vai, chậm rãi bước đi thong thả về hướng tuyết luyện. Tuyết luyện nhìn thấy nàng, tuyệt đối không xa lạ, vui sướng dạt móng ra, đưa đầu về phía nàng.

Lạc Vân Hi đến gần, duỗi tay vỗ trên đầu nó, động tác nhẹ nhàng, con ngựa này lại có thể biết nhận biết nàng, nàng hơi nhếch môi.

Xoa đầu nhỏ của tuyết luyện, một lúc lâu cũng không thấy có ám vệ đi ra hỏi han, Lạc Vân Hi đưa tay kéo dây cương của nó, mũi chân đạp trên bàn đạp một chút, thân mình gật chuyển nhảy lên trên lưng ngựa, nắm lên roi ngựa màu đen, hai chân vừa kẹp bụng ngựa, tuyết luyện như mũi tên bay thẳng ra ngoài.

Gió lạnh "vù vù" thổi đến, nàng không cảm giác thấy lạnh chút nào, biểu tình như mất cảm giác, chỉ cảm thấy như vậy kích thích lắm, gánh nặng không vui đều bị vứt không còn một mảnh cùng với vô ngựa phi nước đại.

Tuyết luyện không hổ là con bảo mã, chạy vừa nhanh lại ổn định, trong thành người từ xa nghe được tiếng vó ngựa vang thì đã tránh ra, một đường thông suốt không trở ngại, đến một khu vực sâu uất, tuyết luyện bắt chợt, hí dài một tiếng, ngừng lại.

Tâm tư Lạc Vân Hi trầm xuống, đang muốn giờ roi, đỉnh đầu, hai cánh cửa sổ bị đẩy ra âm thanh "kẹt kẹt" truyền đến.

"Lạc tiểu thư!" Đỗ Tinh Yên kinh hô một tiếng: "Biểu ca, kia chẳng phải tuyết luyện sao?"

Trung Sơn Vương nghe tiếng ngựa hí thì biết rõ là ngựa của hắn, cho rằng có việc gì gấp, mở cửa sổ ra, nhanh chóng nhìn xuống, lại không nghĩ rằng, nhìn thấy Lạc Vân Hi cười ở trên tuyết luyện.

Hắn sững sờ, không nói tiếng nào, chỉ là nhìn.

Lạc Vân Hi nắm chặt roi ngựa, hai chân đột nhiên kẹp chặt bụng ngựa, roi ngắn vung xuống, giữa răng môi tràn ra một tiếng tiếng cười thanh thúy, tuyết luyện hí một tiếng, bay lên trời, vội vã chạy về nơi xa.

Thật không ngờ, tuyết luyện vậy mà lại dẫn nàng đến Vân Lâu, Lạc Vân Hi càng nghĩ càng không thoải mái, nhanh chóng đánh con ngựa, dùng cái này tiết ra khó chịu trong lòng.

Đỗ Tinh Yên hơi ngạc nhiên, bóng dáng cao gầy của Huyết Ứng trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống, dứt khoát nói: "Ta đuổi theo!"

Hắn nhảy lên một con ngựa buộc cạnh tủ lâu, vừa mới ngồi lên, con ngựa tựa như có linh tính đứt đứt dây cương, đuổi theo như gió bay điện chớp.

Con người Quân Lan Phong trầm xuống, nói: "Cửu Sát, chông trùng nơi này!"

Không kịp giải thích cái gì với Đỗ Tinh Yên, hắn thả người nhảy xuống Vân Lâu, cưỡi một con ngựa màu vàng khá là cường tráng khác, thân thể cao lớn ngồi chắc lưng ngựa, hai chân có lực dùng sức một cái, cả người và ngựa biến mất trên đường dài.

Đỗ Tinh Yên há to mồm muốn gọi, chỉ là trong nháy mắt, đã không thấy bóng dáng Quân Lan Phong.

Nàng ta nhú mày nhìn, nhất thời như trúng tà.

Cửu Sát sau lưng nhẹ giọng nói rằng: "Đỗ tiểu thư, không cần lo lắng cho Vương gia, công phu của gia trên lưng ngựa rất tốt, sẽ không có chuyện gì."

Đỗ Tinh Yên không nói lời nào, đưa lưng về phía Cửu Sát, không nhìn thấy rõ vẻ mặt của nàng ta.

Mt lúc lâu, nàng ta xoay người lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ: "Ta tất nhiên không lo lắng thuật cưỡi ngựa của hần." Sắc mặt biến thành âm u, nàng ta xem thức ăn trên bàn, hương vị vị nướng vùng vẫn như trước, rốt cuộc cũng không vào được mũi nàng ta.

Ngoài thành bắc là dãy Núi Thiên Trụ, trên núi kéo dài trăm ngàn con đường nhỏ ngang dọc, ở giữa cũng không thiếu những ngọn núi gầy trơ xương, khe suối sâu thẳm. Suron núi dựng thẳng, tuyết đọng chưa tan, một mảnh trắng xóa mênh mông.

Lạc Vân Hi phi ngựa lên núi, dần dần chậm tốc độ lại.

Không lâu, phía sau đã vang lên tiếng vó ngựa, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một điểm đen đang lên núi, tốc độ rất nhanh, trong chớp lát liền đến đường núi dưới chân nàng đang ở.

Huyết Ưng nhìn nữ tử trên chỗ cao, trong mắt xẹt qua ý lạnh, từ sau móng ngựa rút ra cung tên, tay trái dương cung, tay phải cầm tên, nhắm ngay Lạc Vân Hi, không chần chờ chút nào mà bắn tới.

Lạc Vân Hi chỉ cảm thấy trước mắt lấp lánh ánh sáng lạnh, nhiều năm đối mặt với nguy hiểm phân luyện cho nàng tri giác bén nhạy, né người sang một bên, nàng quay đầu ngựa lại, lướt ngang mấy bước.

"Suru suru!" Hai tiếng vũ khí sắc bén phá không khi vang lên, lúc đến trước ngựa Lạc Vân Hi đột nhiên nứt ra, vỡ thành vô số đoạn mảnh vỡ, như lông chim bay.

Lạc Vân Hi sớm từ chỗ ngồi rút ra cung tên đeo trong túi sau lưng tuyết luyện, lúc này không do dự nữa, giương cung cài tên, động tác thông thạo, nheo mắt lại, nhắm ngay người trên lưng ngựa.

Lúc này đã thấy rõ, là Huyết Ưng ngồi trên con ngựa trước mặt, hần nắm một cây cung, khiếp sợ quay đầu lại, phía sau hần, mặt Quân Lan Phong đầy nổi giận chạy tới, lạnh lùng quát: "Huyết Ưng, ngươi muốn chết sao?"

Mũi tên thứ hai chính là Quân Lan Phong bắn ra, đi sau mà đến trước, chặn lại mũi tên Huyết Ưng bắn về phía Lạc Vân Hi, đủ thấy công lực mạnh thế nào!

Huyết Ưng chưa từng thấy chủ tử tức giận như vậy, nằm trong dự liệu, nhưng lý do lại ở ngoài dự liệu, vượt quá sự tưởng tượng của hần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171

Edit: thu thảo

Trong nháy mắt khi Huyết Ưng quay đầu, không ý thức được nguy hiểm ẩn núp phía sau chút nào.

Lạc Vân Hi nhắm ngay mục tiêu, ngón tay nhỏ nhấn về về đuôi tên, xoay tròn cung, nắm ngón tay buông lỏng, mũi tên bay "vù" ra ngoài.

Nghe tiếng xé gió phía sau, Huyết Ưng kinh hãi đến biến sắc, chỉ kịp nghiêng khê người về hướng trên lưng ngựa. Thế mà Lạc Vân Hi bắn ra liên tục ba mũi tên, một mũi tên bắn ngựa, hai mũi tên bắn người.

Mũi tên thứ nhất bay qua sát mặt Huyết Ưng, mũi tên thứ hai bắn chính giữa móng ngựa, khiến con ngựa đau đớn hí dài một tiếng, móng trước gập lại, lật tung Huyết Ưng trên lưng ngựa xuống, mũi tên thứ ba đã đến, "bụp", sau âm thanh vũ khí sắc bén đâm vào thân thể, máu tươi liền chảy thành dòng.

Huyết Ưng che ngực lại, dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn về phía người bắn tên.

Nữ tử trong treo lạnh lùng ngồi trên lưng ngựa, tay trái cầm cung, không nhúc nhích, từ xa nhìn lại, như là một pho tượng.

"Hi nhi!" Quân Lan Phong nhìn Huyết Ưng một cái, cũng không thay đổi sắc mặt, mà là trực tiếp phi ngựa lên núi.

Lạc Vân Hi thu cung, quay đầu ngựa lại, chạy như bay rời khỏi đó.

Quân Lan Phong khép hai ngón tay phải, đặt ở trước môi, thổi lên tiếng còi, Lạc Vân Hi chợt cảm thấy Tuyết Luyện không bị khống chế, quay đầu, chạy

về hướng hấn.

"Tuyệt Luyện, đi!" Lạc Vân Hi cưỡng chế xoay dây cương, Tuyệt Luyện đau đớn mà rên lên một tiếng, nhưng quật cường không nghe nài nỉ sai khiến.

Lạc Vân Hi vừa tức vừa giận, trơ mắt nhìn Quân Lan Phong thúc ngựa tới gần.

Con ngựa đen tối của Quân Lan Phong sâu thẳm thẳm, ngưng mắt nhìn mặt nàng, đã đuổi dần tới nơi, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Lạc Vân Hi rũ lông mi xuống, trầm giọng nói: "Ngươi đã đến đây, vậy chúng ta thay ngựa! Ngựa của ngươi, trả lại ngươi!" Nói rồi nàng nhảy xuống lưng ngựa, không vui vẻ lên mừng Tuyệt Luyện một cái.

Tuyệt luyện vui vẻ chạy đến bên cạnh ngựa chủ nhân, rung đùi đắc ý với Quân Lan Phong, trông có vẻ vô cùng lấy lòng.

Lạc Vân Hi tức giận đến muốn đập cho nó một cái nữa, trong lòng lại thở dài, ai, chẳng phải của mình mãi mãi cũng chẳng phải của mình, ngựa như vậy, người cũng như thế!

Quân Lan Phong cũng từ trên lưng ngựa bay xuống, tiếp tục huyết sát một hơi, hai con ngựa nghe được tiếng còi, giống như nghe được mệnh lệnh gì đó, đồng thời chạy xuống dưới núi.

Lạc Vân Hi có chút giật mình, Quân Lan Phong nhàn nhạt nói: "Ngựa để cho Huyết Ưng thôi, hấn muốn giết ngươi...ngươi lại để lại cho hấn một mạng, Hi nhi, ngươi thật là lương thiện."

Lạc Vân Hi châm chọc nhếch môi cười: "Cái từ lương thiện này cách ta rất xa, không phải ta giữ cho hấn một mạng, mà là mạng hấn lớn thôi."

Kỷ thực trong lòng nàng biết, nếu vừa rồi lại bắn thêm một tên, Huyết Ưng sẽ phải chết hết. Nhưng mà, hấn chung quy lại cũng là thuộc hạ của người này ...

Lạc Vân Hi xoay người lại, sắc mặt lạnh lùng, lương thiện sao? Nàng cũng bởi vì kiêng kỵ một người mà nương tay sao? Buồn cười thật!

Sau lưng Quân Lan Phong thấp giọng nói: "Tại lúc Yên nhi nằm trên giường bệnh, ta đã đáp ứng nàng ấy, Chờ nàng ấy hết bệnh, sẽ dẫn nàng ấy tới Vân Lâu ăn vịt nướng hạt vừng nàng ấy thích ăn nhất, hôm nay chỉ là thực hiện lời hứa mà thôi, ngươi đừng nghĩ nhiều."

Lạc Vân Hi đột nhiên có một loại cảm giác lúng túng như đi theo dõi bị bắt gặp, cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu nhìn về hướng hấn: "Ngươi cần gì phải giải thích cho ta? Ta là gì của ngươi? Câu nói này, sợ là Vương gia đã quên đi?"

Quân Lan Phong đi vài bước tới, nắm chặt hai cánh tay của nàng, ánh mắt xẹt qua sự hối hận: "Ta lúc đó chỉ hận ngươi vô tâm, nói lời vô ích thôi! Ta đối với ngươi làm sao, một chút ngươi cũng không cảm thấy sao?"

Lòng Lạc Vân Hi khẽ run lên, trong đầu có chút ngổn ngang, không biết từ bao giờ, nàng lại bị nam nhân này ci phối cảm xúc vậy?

"Ta định đi dạo." Thu lại hết sạch biểu tình trên mặt, Lạc Vân Hi có chút vô lực nói.

"Ta đi cùng ngươi." Đơn giản ba chữ, tâm tình Lạc Vân Hi lại bởi vì lời này mà tốt hơn rất nhiều, nàng không có cách nào lừa gạt mình, biết rõ Đỗ Tình Yên đang chờ hấn, nhưng vẫn là muốn ích kỷ một chút.

Nếu như lúc trước biết mình sẽ có suy nghĩ này, nàng còn có thể tùy ý để lòng mình trầm luân sao?

Thế nhưng, một người làm sao có thể muốn nhiều như vậy chứ? Rất nhiều chuyện chính mình cũng không cách nào không chế được.

Hai người im lặng không nói, thuận theo con đường lên núi lên trên, bước chân rất chậm, giẫm trên lá khô trong núi tạo ra tiếng vang "xàn xạt", cách núi càng ngày càng gần, ngôi miếu ngói vàng chột ần chột hiện trong mây mù.

"Tới hoàng húng tự ngồi tỷ đi, không mệt mỏi sao?" Quân Lan Phong nhìn Lạc Vân Hi bước đi có vẻ uể oải, ngữ âm khó nén đau lòng.

"Mệt chứ, còn không phải do ngươi đuổi ngựa đi sao?" Lạc Vân Hi nghiêm mặt nhìn lại hấn.

Quân Lan Phong thấy nàng rốt cục cũng nói một câu với thái độ bình thường, khóe miệng hơi cong lên, nói: "Vậy ta bồi thường cho ngươi một con ngựa khác nhé."

Hấn vừa sai bước đến trước mặt Lạc Vân Hi, ngồi xổm xuống, vòng tay ra sau vỗ sống lưng mình, quay đầu lại cười nhìn Lạc Vân Hi: "Lên ngựa đi!"

Lạc Vân Hi ngần ngại, giật mình đứng yên tại chỗ.

"Đi lên đi." Quân Lan Phong mỉm cười nói lại một lần.

Thần sắc Lạc Vân Hi dần bình tĩnh, ngẩng đầu ngắm cánh cửa ở xa, khóe mắt thoáng có chút ý cười vô cùng nhạt nhẽo: "Ngươi không sợ có người trông thấy sao?"

"Không sợ." Câu trả lời của hắn không chần chờ chút nào.

Lạc Vân Hi không nói gì nữa, hai tay đặt lên hai vai hắn, thân mình hơi gầy dựa vào lưng hắn, hai cánh tay tự nhiên vòng trên cổ hắn.

Ý cười trên dung mạo Quân Lan Phong chợt trở nên nóng rực, hai tay bắt chéo hai chân của nàng sau lưng, vững vàng đứng dậy, giọng nói sung sướng: "Con ngựa lên đường nào!"

Hắn nhanh chân chạy như bay, nhưng Lạc Vân Hi lại không cảm thấy điên chút nào, dán sát mặt ở bên cổ hắn, mùi hương quen thuộc dễ ngửi chui vào chóp mũi, từ từ, khiến người ta an tâm.

Quân Lan Phong cũng có loại cảm giác này, hơi thở của nữ tử rơi trên da hắn, đầu quả tim đều run rẩy hết cả lên, ở gần nàng như vậy, trên lưng có nàng giống như có cả thế giới vậy.

Cách hoàng hứng tự càng ngày càng gần, Quân Lan Phong bước đi lại càng ngày càng chậm, Lạc Vân Hi nằm úp sấp vào bả vai hắn, miễn cưỡng hỏi: "Con ngựa sao lại chạy chậm như vậy?"

Giọng của nàng vang lên bên tai, tim Quân Lan Phong đập nhanh hơn, thấp giọng cười nói: "Người muốn nhanh sao? Được!"

Một lời vừa nói, hắn đã dùng tới khinh công, hai chân đan xen, thân hình như bay, cây cối hai bên rừng nhanh chóng bị bỏ lại, hắn không đi đường lớn, lại chọn những con đường nhỏ, khi thì nhảy lên đá núi, khi thì nhảy xuống thung lũng, làm cho Lạc Vân Hi cười khúc khích mãi.

Ghé vào lỗ tai hắn, nàng thấp giọng thở dài: "Rất cuộc cũng là người trẻ tuổi, nhìn người thường ngày cả ngày nặng nề, một chút vui vẻ cũng không có."

Quân Lan Phong quay đầu lại, chạm đến mặt Lạc Vân Hi, hương vị ngọt ngào lập tức phả vào mặt, lòng hắn say thành một mảnh, lẩm bẩm nói: "Người thích, muốn ta làm gì ta đều đồng ý, chỉ cần ở cùng với người, ta đã rất vui rồi."

Lạc Vân Hi không nói, ôm cánh tay gối trên vai hắn trong mắt chưa xót, lại có chút nước mắt.

Là do lúc này quá vui vẻ, hay là do vui vẻ quá ngắn, sau khi rời đi, lại trở lại lúc ban đầu phải không?

Nàng không nói lời nào, Quân Lan Phong cũng không mở miệng, bước chân lại chậm hơn, để nàng nghỉ ngơi cho tốt.

Mây mù bị đẩy ra, cửa hoàng hứng tự lộ ra hoàn chỉnh, từ xa đã nhìn thấy hai hòa thượng cầm cái chổi lá trúc quét tuyết động trên con đường núi.

"Ta muốn xuống dưới." Lạc Vân Hi nhẹ nhàng nói.

"Không cần." Quân Lan Phong cũng không có ý định thả nàng xuống, mà đổi thành đi trên đường, đá rơi tuyết trên giày xuống, trực tiếp đi đến chỗ hòa thượng.

Lạc Vân Hi cảm thấy như vậy thật sự là kỳ cục, hai gò má ửng đỏ, cắn môi nói: "Ta tự đi tới!" Nàng giẫy giụa muốn xuống, Quân Lan Phong bắt đầu đi, đành phải buông tay ra, mà động tĩnh bên này sớm đã hấp dẫn người đang quét rác, nhìn thấy một nam tử công một thiếu nữ lên núi, vô cùng kinh ngạc.

Sau khi Lạc Vân Hi xuống dưới, sửa sang lại quần áo, liền theo Quân Lan Phong tiến lên.

Chờ lúc hòa thượng quét rác thấy rõ người trước mắt này là Trung Sơn Vương, đều giật mình, nhanh chóng tiến lên vấn an.

"Phổ tuệ đại sư có ở đây không? Chúng ta muốn nghỉ chân trong chùa một chút, nên muốn đi xem hắn một chút." Quân Lan Phong nói.

"Dạ, đại sư đang ở hậu viện tiếp đón khách quý, ta sẽ đi thông báo để người đi ra gặp Vương gia." Lão tăng quét rác cung kính nói.

"Đã có khách quý, vậy chúng ta đợi một chút đi!" Lạc Vân Hi lên tiếng gọi hắn lại.

Lão tăng quét rác không tin là thật mà liếc nhìn Quân Lan Phong, sau đó lại thấy hắn gật đầu: "An bài một căn phòng cho chúng ta trước, đốt chút lửa, chờ đại sư xong việc, chúng ta lại đi gặp hắn."

Lão tăng quét rác cười nói: "Vậy tốt, Vương gia mời, cô nương mời."

Hắn liếc nhìn Lạc Vân Hi, cũng không quen biết, thế nhưng, vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy Trung Sơn Vương công nàng đi lên. Vì thế, lúc chỉ dẫn hai người vào chùa hắn liền chú ý nhiều một chút, lại phát hiện thiếu nữ này có thể đi có thể nhảy, cũng không bệnh tật đau đớn gì, không khỏi vô cùng buồn bực.

Quân Lan Phong và Lạc Vân Hi vào phòng nhỏ, chuyển chậu than đang cháy lớn tới bên cửa sổ, ngồi đối diện nhau, một mặt pha trà, một mặt bàn luận về phong cảnh nơi này.

Chẳng mấy chốc, lão tăng quét rác đẩy cửa vào đây, trong tay có một bàn cờ bằng gỗ cùng một bàn bánh ngọt, đều để lên bàn.

Nhìn bàn cờ, Lạc Vân Hi rất kinh ngạc, Quân Lan Phong nói: "Thường ngày lúc ta rảnh rỗi cũng thường lên núi, hẹn đánh cờ cùng phổ tuệ đại sư, lúc phổ tuệ đại sư bận, ta sẽ tự mình đánh cờ với mình."

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ, lại nói, người yêu cờ chỉ thích làm loại chuyện ngu này.

Quân Lan Phong đẩy bàn cờ ra, đẩy bánh ngọt đến trước mặt nàng, chỉ vào một khối bánh ngọt trong đó giới thiệu: "Đây là bánh hạt thông nổi danh nhất trong chùa, ngươi nếm thử đi."

Lạc Vân Hi nhặt lên cắn một cái, hương vị giòn tan, vừa vặn bụng có chút đói bụng, liền ăn hai khối liên tiếp, khen: "Mùi vị thực sự rất ngon."

Quân Lan Phong thấy nàng thích ăn, dung mạo đều là vẻ thỏa mãn, mở ấm đun nước ra, quan sát màu sắc nước trà, nhẹ giọng nói: "Trong chùa dùng nước lấy ở thác hoàng tuyến để đun trà, lấy ở trên nguồn thác, nấu xong trà đặc biệt thơm ngon."

"Ừm, ở đây sinh hoạt rất an nhàn." Đáy mắt Lạc Vân Hi có chút ao ước, liếc nhìn bàn cờ, nói: "Chúng ta đánh một ván cờ được không?"

Quân Lan Phong cười nói: "Tài đánh cờ của Hi nhi ta cũng từng thấy rồi, là cao thủ đánh cờ hiếm thấy mà ta gặp trong cuộc đời, ta sớm muốn đánh cờ cùng ngươi, chỉ có điều ——"

Hắn ném bàn cờ xuống đất: "Hôm nay không có tâm tư chơi cờ, chỉ muốn nói chuyện cùng ngươi!"

Lạc Vân Hi không nói gì, quay đầu nhìn về phía ấm đun nước, nước đã sôi nhỏ, nàng vội vàng mở nắp ra, múc lá trà của vùng núi cho vào, đợi lá trà và nước giao hòa, lúc xuất hiện hoa son trà, bé nhỏ đã là lần sôi thứ hai, nàng vớt hết bọt ra, để ở một bên, tiếp tục đun nấu, chờ lúc sóng nước lăn dâng lên, đã là lần sôi thứ ba.

Nàng bắt tay vào làm như thường, mười ngón đan xen, liên tục tung bay, tư thái ưu nhã ung dung.

Quân Lan Phong nhìn đến tâm tình vui vẻ.

Phía bên kia, lão tăng quét rác chờ ở trước cửa phòng của người trụ trì, chờ phở tuệ đại sư đi ra.

Trong nhà ở của trụ trì có bốn người ngồi, phở tuệ đại sư và hai vị đệ tử thiếp thân ngồi khoanh chân ở trên bồ đoàn, phở tuệ đại sư khoảng sáu mươi tuổi, sắc mặt ngưng trọng, lướt qua như tiên, vàng trán cao, khuôn mặt hiền từ.

Đối diện hắn, một cô gái mặc áo đen ngồi khoanh chân, trên mặt che mảnh vải lụa đen, chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh đen bóng. Hai tay nàng ta tạo thành chữ thập, nhẹ giọng nói: "Cùng đại sư trò chuyện một chút, giống như được Phật quang tắm rửa, tinh thần yên tĩnh sáng khoái."

Biểu hiện của phở tuệ đại sư vẫn như cũ, giọng nói thân nhiên: "U thí chủ từ nhỏ đã quen tiền nhan đèn vì bổn tự, đủ để thấy thành tâm, sẽ được Phật phải bảo hộ."

Nữ tử đứng lên nói: "Đa tạ đại sư."

Phở tuệ đại sư biết nàng ta phải rời đi, cùng hai đệ tử đứng dậy đưa tiễn, lúc mấy người đi tới cửa, phở tuệ đại sư liếc nhìn lão tăng quét rác, hỏi: "Có gì muốn báo lại sao?"

Hòa thượng làm tạp vụ tự thông thường sẽ không ở xung quanh nhà ở của người trụ trì, cho nên hắn mới hỏi như vậy.

Lão tăng quét rác nhanh chóng tiến lên, nói: "Phượng trọng, Trung Sơn Vương đến đây."

Khóe mắt Phở tuệ đại sư lộ ra ý cười hiếm có: "Được, ta đã biết."

Nữ kia lúc này nói: "Đại sư làm việc trước đi, ta rời đi luôn đây."

"U thí chủ bên này, cùng đường mà." Phở tuệ đại sư chỉ vào trước mặt nói.

Nữ tử hơi chần chờ, liền cùng bọn hắn đồng hành, vòng qua nhà ở của người trụ trì, phía trước là một gian phòng của hòa thượng, lại đến trước mặt, đi qua trước mấy phòng nghỉ ngơi trước núi, Quân Lan Phong và Lạc Vân Hi giờ khắc này đã ra khỏi phòng, ở bên ngoài ngắm cảnh.

Phở tuệ đại sư từ xa trông thấy có nữ tử đứng chung một chỗ cùng Trung Sơn Vương, cứ như cùng đi, sắc mặt vô cùng kinh ngạc, hỏi hai người bên nói: "Đây chính là Đỗ tiểu thư sao?"

Bên cạnh đệ tử lắc đầu không biết.

Quân Lan Phong liếc nhìn phở tuệ đại sư, người hơi nghiêng về phía Lạc Vân Hi nói vài câu, bước nhanh tới nghênh tiếp, cười vang nói: "Đại sư, lâu ngày không gặp, lại tới làm phiền!"

Cô gái mặc áo đen kia nhãn lực cũng tốt, đầu tiên nàng ta nhìn thấy không phải Quân Lan Phong, mà là Lạc Vân Hi, lúc này hoàn toàn biến sắc, lùi về sau một bước, vội vàng nói: "Đại sư, ta còn có việc, đi trước!"

Nàng ta quay đầu nhanh chóng rời khỏi.

Phổ tuệ đại sư nhìn phương hướng nàng ta đi không đúng, lên tiếng nhắc nhở nói: "U thí chủ, đi bên này."

Nữ tử giống như không nghe thấy, cất bước như bay, sớm đã đi xa.

Thần sắc Quân Lan Phong hồ hững, cũng không để ý, cười ôn chuyện phổ tuệ đại sư.

Lạc Vân Hi đi tới, tiếng gọi "Phổ tuệ đại sư", hỏi: "Mạo muội hỏi một chút, vừa rồi nữ thí chủ kia là ai?"

Cô gái mặc áo đen vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt đã thay đổi, thế nhưng lập tức tránh đi, cử chỉ này khiến Lạc Vân Hi chú ý.

Phổ tuệ đại sư niệm "A Di Đà Phật", nói: "U thí chủ là nữ tín, tín Phật nhiều năm, thường tới chùa quỳ tiền hương đèn."

"U thí chủ? Nàng ta tên là gì?" Mắt Lạc Vân Hi lộ vẻ nghi hoặc, truy hỏi.

Phổ tuệ đại sư lắc đầu nói: "Nàng ta đã dùng lụa mỏng che mặt, tất nhiên là không muốn bị người khác biết. Thứ cho lão nạp không tiện nói ra."

Lạc Vân Hi còn muốn hỏi, Quân Lan Phong cầm tay nàng, mở miệng nói: "Đại sư, chúng ta vào trong nói chuyện một chút."

Phổ tuệ đại sư gật đầu, khẽ mỉm cười, làm động tác "mời", Quân Lan Phong vào phòng trước tiên, Lạc Vân Hi bữu mỗi một cái, nhìn phổ tuệ này rất khó chịu, liền nói ra: "Ta đến phòng nhỏ sát vách nghỉ ngơi tí đi, các người tán gẫu đi."

Quân Lan Phong cho là nàng mệt mỏi, dịu dàng nói: "Vậy được, gọi bọn hần mang lò lửa lửa tới, người ngồi trước đi, lát nữa ta tới thăm người."

Phổ tuệ đại sư biết nàng không phải Đồ Tình Yên, có thể cũng không biết thân phận của nàng, hàng năm quan lại lên núi quá nhiều, hần cũng chẳng phải đều tự mình chiêu đãi, nhưng nhìn Quân Lan Phong chưa bao giờ cùng nữ tử nói chuyện với nàng bằng thái độ vô cùng thân mật như vậy, không khỏi nghi ngờ.

Hai người vào nội thất, phổ tuệ đại sư cười nói: "Lão nạp nhớ tính khí Trung Sơn Vương đậm bạc, từng tự nói khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, thì ra cũng không vô tình." Trên mặt Quân Lan Phong hiện ra hai đám đỏ sậm khả nghi, hần cùng phổ tuệ đại sư là bạn tốt nhiều năm, so người bình thường thân cận hơn nhiều, nói chuyện đều không kiêng kỵ lẫn nhau.

Ngay lập tức, hần thừa nhận vô cùng thoải mái: "Đại sư gần đây chẳng phải đều cường điệu một chữ 'duyên' sao? Có lẽ đây chính là duyên phận."

Phổ tuệ đại sư "ừ" một tiếng, nói: "Không biết là tiểu thư nhà nào?"

Trong lòng thầm nghĩ, vị cô nương kia tuy tốt, nhưng Trung Sơn Vương cũng chẳng phải là hời hợt dễ bị hấp dẫn. Hần và Trung Sơn Vương có giao tình nhiều năm, cho nên, từ trước đến giờ không được biết làm hần thực sự cũng có chút tò mò.

Quân Lan Phong nói rồi như sự thật.

Phổ tuệ đại sư như nghĩ ngợi gì, nói: "Lão nạp tuy ở thâm sơn, nhưng chẳng phải không để ý đến chuyện bên ngoài, đối với chuyện của Lạc tam tiểu thư cũng có nghe đồn. Từ hưu thư, làm thái hậu mất mặt, đủ thấy tính tình chân thực. Chỉ có điều . . ."

Hần định nói rồi lại thôi.

"Chỉ làm sao?"

"Vương gia tuy tâm tính lạnh nhạt, nhưng không tránh được vòng xoáy quyền lực, đi lại ở bên bờ sinh tử, ngày sau, không chừng vì nàng mà bị liên lụy." Phổ tuệ đại sư thẳng thắn.

Quân Lan Phong đứng nửa ngày, thốt ra: "Ta thích."

Dù cho là tính tình nàng chân thực, có lúc không hề che giấu, hoặc giận dữ, dễ bị tổn hại, nhưng như vậy lại làm hần thích, một cái nhíu mày một nụ cười, sinh động hoạt bát, mà chẳng phải một bức tranh mỹ nhân đẹp để yên tĩnh.

Phổ tuệ đại sư cười: "Lão nạp chúc vương gia hạnh phúc!"

Mà Lạc Vân Hi sau khi hai người vào phòng, viện cớ đi nhà cầu, đuổi theo phương hướng của cô gái mặc áo đen kia đã đi, thế mà, đi tới phía sau đã không thấy bóng người của nàng ta.

Sắc mặt của nàng, lạnh xuống từng chút một.

Nếu như không đoán sai, nàng ta chính là "Oanh Oanh", tháo xuống chiếc mặt nạ nghiêng nước nghiêng thành kia, chính là nha hoàn U Nhi của nàng trước đây!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 172

Edior: thu thảo

Khi trở về, Lạc Vân Hi nhảy lên đầu tường, thấy Quân Lan Phong còn chưa đi ra, cũng không muốn trở về phòng.

Đầu tường có thể nhìn thấy núi Vân Hải ở xa, nàng ngồi ở chóp tường, nhặt một cọng cỏ xanh ngậm vào nhai, nghiền ngẫm, cảm thụ không khí vùng núi mát mẻ.

Quân Lan Phong và Phở Tuệ đại sư vừa đi ra, đã không hẹn mà cùng nhìn về phía thiếu nữ lười biếng ngồi ở đầu tường, tóc đen khẽ tung bay, gương mặt hơi nghiêng tạo thành kh một đường vòng cung duyên dáng. Mặt trời trốn vào tầng mây, sắc trời dịu nhẹ, nhưng phía sau nàng là ngọn núi tuyết phủ trắng xóa.

Tìm Quân Lan Phong run rẩy, đến gần, nhẹ giọng gọi kêu: "Hi nhi, xuống đây đi, trên đó gió lớn lắm."

Lạc Vân Hi ngồi dậy, nở nụ cười thoải mái.

Thấy nàng muốn nhảy xuống, Quân Lan Phong theo bản năng mở hai tay ra đón, lúc đó nữ tử cũng đã thoải mái nhảy vào búi cỏ rậm, lấy cọng cỏ trong miệng xuống, đi về phía hẻm.

Dung mạo Phở Tuệ đại sư hơi động, nữ tử trước mắt, dường như rất khác do với hẻm tường tượng.

Quân Lan Phong quay đầu lại liếc mắt nhìn hẻm, khóe miệng cong lên ý cười.

"Các người tự nhiên đi, lão nạp không quấy rầy." Phở Tuệ đại sư cáo từ rời đi.

Quân Lan Phong và Lạc Vân Hi trở về phòng nhỏ uống trà nghỉ ngơi.

Quân Lan Phong thấp giọng nói: "Nữ tử vừa rồi chúng ta gặp, ta đã hỏi, Phở Tuệ đại sư cũng không biết tên đầy đủ của nàng ta, chỉ biết nàng ta gọi là U Nhi"

U Nhi sao? Đáp án trong lòng Lạc Vân Hi được xác minh.

"Hàng năm đều quyên tiền hương nến cho hoàng hính tự, sáu năm vừa qua và bốn năm trước trong chùa làm một đại pháp siêu độ, chính là nàng ta bỏ vốn, nàng ta và các tăng nhân trong chùa đều có quen biết." Quân Lan Phong kể lại rất tỉ mỉ.

Lạc Vân Hi nhếch môi cười, lại hỏi chuyện khác: "Không phải Phở Tuệ đại sư nói không tiện tiết lộ sao? Thì ra cũng là nhìn người nói, người xuất gia cũng nói láo!"

Quân Lan Phong cười ha ha.

Mặt mày Lạc Vân Hi hơi trầm xuống, bốn năm trước . . . U Nhi còn ở bên người nàng không phải sao? Pháp sự kia rốt cuộc là nàng ta bỏ tiền hay là Lạc Vân Hi trước kia bỏ tiền cũng khó nói lắm. Xem ra ba năm nay nàng ta vẫn còn tin phật, làm việc trái với lương tâm, trong lòng bất an sao?

Dùng bữa trưa tại hoàng hính tự, cháo mồng 8 tháng chạp thanh đạm, hai người lại ăn say sưa ngon lành, sau khi ăn xong liền đánh cờ tại phòng nhỏ.

Quân Lan Phong thấy Lạc Vân Hi có tâm tư đánh cờ, nghĩ sắc trời còn sớm, liền đáp ứng đánh với nàng một ván, nhưng chỉ có thể là một ván mà thôi.

Lạc Vân Hi không để ý lắm, cùng hẻm dọn xong bàn cờ, nàng quân đen, Quân Lan Phong quân trắng, rất hứng thú đánh.

Phở Tuệ đại sư ở một bên quan sát, thấy Lạc Vân Hi đi những nước cờ rất cẩn thận, chiều nào chiều nấy đều chứa ám chiêu, vòng này trùm lên vòng kia, coi như là hẻm tâm tư sâu xa, cũng khó có thể nhìn thấu ngay lập tức, trong lòng thất kinh.

Mặc dù biết thanh danh phế vật của nàng không phải thật, vẫn ẩn núp thực lực, nhưng bên tai thường được nghe nói về những việc xấu loang lổ của nàng, nên cái nhìn về nàng có chút phiến diện. Hôm nay nhìn thấy kỳ đạo của nàng, xem ra chuyện chẳng phải hoàn toàn như vậy.

Lạc Vân Hi đi nước cờ tuy không sắc bén, nhưng cực kỳ vững vàng, mỗi một bước, đều có ẩn giấu chiêu khác phía sau, vừa thấy liền biết là cao thủ trong cao thủ. Từ cách đánh cờ mà suy ra cách sống, nàng đánh cờ như vậy, tính cách chắc cũng chẳng khác như vậy mấy phải không?

Quân Lan Phong vốn am hiểu đánh thắng trực diện, nhưng đối mặt với cách đánh của Lạc Vân Hi, hẻm đổi thành ra chiều hư không, thường thường khi đánh sẽ có một nước cờ bất ngờ chứa một chiêu khác phía sau, Phở Tuệ đại sư nhìn mà cứng lưỡi, không thấy được, tiểu tử Quân gia này giấu cũng rất

sâu, bản lĩnh chơi cờ lại cao như vậy!

Hai người đánh một canh giờ, vẫn còn không phân được thắng bại, trán Lạc Vân Hi đã chảy ra từng giọt mồ hôi nhỏ.

Kiếp trước nàng là cao thủ cờ vây, kiếp này trong ký ức cũng đọc không ít sách về đánh cờ, nhưng không chiếm được một chút lợi lộc nào từ Quân Lan Phong.

Quân Lan Phong tranh thủ ngắt đầu, trong mắt xẹt qua sự đau lòng, giờ lên tay áo lau đi mồ hôi cho nàng, tự trách nói: "Điều tại ta muốn cùng Hi nhi chơi cờ cùng ta, chúng ta chẳng phân được thắng bại, không bằng ra ngoài chơi còn hơn."

Lạc Vân Hi cắn môi, rõ ràng là nàng muốn hấn đánh cùng, nhưng nước cờ đã thành thế này, nàng sao còn có tâm tư ra ngoài chơi đây?

"Xong rồi đi!" Hai mắt nàng chăm chú nhìn bàn cờ.

"Không được!" Quân Lan Phong phá bàn cờ, nói: "Nhìn người một mối thành cái gì rồi! Ván cờ đang dở ta nhớ kỹ, lần sau lại đánh cùng người!"

Lạc Vân Hi vừa ngắt đầu, cũng cảm thấy đầu óc quay cuồng, liền gật đầu, đứng lên, vuron người một cái, cổ ý sáng giọng: "Nói ta mệt, người cũng không biết đề ta thắng sao?"

Quân Lan Phong cười nhẹ: "Cái này không thể được!"

Lạc Vân Hi tròn mắt nhìn hấn, trong con người mang theo ý cười.

Giọng Quân Lan Phong cực kỳ nhẹ nhàng nói: "Hi nhi, đi ngủ một chút đi."

"Vốn đầu choáng váng, lại ngủ nữa, càng chóng mặt hơn." Lạc Vân Hi lắc đầu: "Ra ngoài đi dạo một chút."

"Được, ta và người đi xem thác nước phía sau núi." Quân Lan Phong đề nghị.

Hai người cũng mặc kệ Phở Tuệ đại sư vẫn đau đầu suy nghĩ về ván cờ đang dở, cùng ra khỏi phòng, bước về hướng dốc núi ngàn trượng.

Thác nước hoàng tuyền cuộn cuộn trút xuống, nước như những đóa hoa đánh vào vách núi, cuốn trôi hết tuyết đọng ở đỉnh núi, chỉ chừa một vài giọt nước.

Hai người đứng trên đỉnh núi ngàn trượng, thác nước thác bắn toé ở trên mặt, cũng bắt giác lạnh.

"Hi nhi . . ." Quân Lan Phong đánh bạo từ sau ôm chặt eo nàng, dán mặt sát đến bên gò má nàng, khẽ gọi một tiếng.

Thân mình Lạc Vân Hi lập tức cứng đờ.

"Ta thích người." Nam nhân khẽ nói một câu, nhìn vành tai mướt mà phấn nộn của nàng, không kìm lòng được ngậm, mút khẽ một cái.

Lòng bàn chân Lạc Vân Hi tê rần, kêu nhẹ một tiếng, cả người đã bị Quân Lan Phong xoay lại, hôn nhẹ vào cằm và gò má của nàng, chậm rãi chuyển qua đôi môi khiến hấn khó mà chống nổi cảm dỗ kia.

Đôi môi vừa chạm nhau, Quân Lan Phong bắt chợt kéo nàng vào lòng, cả người xoay 180°, không biết khi nào nắm vũ khí, Tuyết Cẩm sớm đã bay ra khỏi tay, "soạt soạt soạt soạt" Đổ được 7, 8 mũi nhọn bằng sắt.

"Lăn ra đây!" Hấn quát lên.

Lạc Vân Hi tựa ở trước ngực Quân Lan Phong, hơi ngạc nhiên.

Nam nhân vừa rồi còn dịu dàng tình cảm trong nháy mắt đã biến mất, quanh thân như bắt chợt hiện ra khí thế như ngâm trong hồ băng, lạnh hấn đi, bấp thập trên cánh tay vì quanh năm múa đao kiếm trong quân mà trường thành cũng nổi lên.

Nàng âm thầm rút Tuyết Cẩm từ eo ra, híp mắt nhìn ra ngoài.

Vài người mặc áo đen từ góc tối lao ra, mang theo khăn bịt mặt màu đen, trang phục thống nhất, tay cầm kiếm, trực tiếp nhắm ngay hai người vào giữa trận.

"Chúng ta chỉ muốn mạng của nàng!" Một tên áo đen trong đó chỉ vào Lạc Vân Hi.

Quân Lan Phong cười lạnh một tiếng, huyết lên một tiếng sáo, Tuyết Cẩm bỗng nhiên bay ra, thân hình trong nháy mắt lách vào vòng người.

Lạc Vân Hi vẫn bị hấn ôm chặt, tuyệt đối không buông tay, xoay tròn cực nhanh theo kinh công của hấn, Tuyết Cẩm trên tay hấn bay cực kỳ mạnh mẽ, gió mạnh đảo qua, vang lên âm thanh kêu gào thảm thiết không ngừng.

Mỗi lần đến hoàng hứng tự, Quân Lan Phong đều sẽ để người của tổ chức Huyết Lang ở ngoài chùa đợi lệnh, nhiều ám vệ cũng không thể ẩn nấp ở

trong chùa được, cho nên, tiếng huyết sáo kia, chính là mệnh lệnh.

Trong thời gian ngắn ngủi đã có bốn người áo đen bị quật ngã, còn dư lại vài người đều là kẻ võ công tuyệt đỉnh cao cường.

Lạc Vân Hi kêu lên: "Buông ta ra!"

Nàng chẳng phải cô gái yếu đuối cần người khác bảo vệ, cần gì hắn che chở như vậy chứ? Không chỉ vô dụng, còn ảnh hưởng tới việc hắn ra chiêu.

"Người biết khinh công sao? Nơi này là vách núi ngàn trượng đó!" Quân Lan Phong lạnh lùng nói. Lạc Vân Hi lập tức không nói nổi nữa, được rồi, trước tiên nhìn tình huống rõ ràng cũng tốt đi.

"Những người này không phải người của Thiên Dạ chúng ta! Võ công độc cực kỳ cay độc!" Quân Lan Phong vung tay phải lên, cuốn trúng một tên áo đen, trực tiếp tung lên thác nước hoàng tuyền, người đó hét thảm một tiếng, va vào trên dốc núi, sinh ra một tiếng "bụp", trợn tròn mắt không sống nổi.

Tuyệt Cẩm thuận thế cuốn lấy thượng xích sắt nằm ngang ở núi ngàn trượng, Quân Lan Phong xoay chuyển eo thon, ôm Lạc Vân Hi bay thẳng tới hướng đầu kia của thác nước, trầm giọng nói: "Bọn hắn có chuẩn bị mà đến, chắc chắn sẽ có chiêu phòng bị!"

Hai người rơi vào phiến đá giữa thác nước hoàng tuyền, nhìn ra xa, chỉ thấy trong chùa có ánh lửa, trong ánh lửa truyền đến âm thanh đánh giết.

"Huyết Lang bị bọn hắn ngăn cản." Quân Lan Phong nguy hiểm nheo mắt lại.

Lạc Vân Hi lạnh lùng nói: "Đây không phải tổ chức sát thủ bình thường!"

Từ võ công cao cường cùng với việc đánh có phân công thứ tự của bọn hắn, phóng hỏa, ám sát, chặn lại ám vệ đến, có một bộ trình tự thống nhất.

Quân Lan Phong ôm chặt eo nàng, thấp giọng nói: "Ôm chặt ta!"

Lạc Vân Hi vòng chặt eo hắn, liếc mắt nhìn hắn: "Cẩn thận."

"Có những lời này của người là đủ rồi." Môi Quân Lan Phong hơi cong, ánh mắt lập tức trở nên thâm tình quyến luyến, trầm thấp nói: "Chờ bọn hắn đi rồi, thì nên làm xong chuyện vừa rồi. . . Người nợ trước."

Lạc Vân Hi phản ứng kịp hắn đang nói chuyện gì, gò má lập tức đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Quân Lan Phong, gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng như thế này người còn nghĩ tới những chuyện bậy bạ đó nữa!"

Mặt Quân Lan Phong hướng xuống đất nói: "Tuyệt đối không bậy bạ, chuyện này rất tốt mà."

Nói câu cuối cùng, hắn đã dẫm ở trên xích sắt, sai Lạc Vân Hi: "Dùng Tuyệt Cẩm của người cuốn lấy xích sắt."

Dựa vào thác nước suối che chắn, Quân Lan Phong xuất chiêu rất chuẩn, không mấy lần, liền đánh gục tất cả mấy tên áo đen còn lại.

Sớm biết những người này đều không phải đối thủ của hắn, hắn mới có thể dễ dàng nói ra như vậy, Lạc Vân Hi lườm hắn, đồng thời vênh tai lên lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Thế mà tiếng nước của thác nước quá lớn, rất nhiều âm thanh bị che lấp.

Nhĩ lực của Quân Lan Phong tốt hơn nàng nhiều, vừa rồi tiếng vũ khí sắc bén vang lên nàng cũng không nghe thấy, nhưng hắn vẫn nghe được rõ ràng.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi hỏi Quân Lan Phong cũng đang nghiêng tai lắng nghe: "Người nghe thấy sao?"

"Đương nhiên rồi." Quân Lan Phong nhướn lông mày lên: "Nhĩ lực huấn luyện ra từ trong thiên quân vạn mã, người có thể so sánh sao?"

"Khó trách." Lạc Vân Hi bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Hi nhi, dám nhảy xuống không?" Quân Lan Phong chỉ tay xuống dưới xích sắt trên vách núi ngàn trượng, chớp mắt cũng không nhìn thấy đáy.

"Lần trước xuống rồi, hai bên có đá, dựa vào hai cái Tuyệt Cẩm, không thành vấn đề." Lạc Vân Hi nhớ lại cảnh tượng lần trước đi xuống, đưa ra kết luận.

"Ta cũng nghĩ vậy." Ánh mắt Quân Lan Phong chuyển thành sắc bén: "Mục tiêu của bọn hắn là người —— nếu như ta đoán không lầm, nhóm người này, chính là hung thủ làm chìm thuyền Tết Nguyên Tiêu!"

"Ngay cả thuyền của hoàng thượng cũng dám làm chìm, bọn hắn có địa vị gì sao? Ai là người bỏ tiền để đám sát thủ này lấy đầu ta đây?" Trong lòng Lạc Vân Hi tràn đầy nghi ngờ, người đầu tiên nghi ngờ chính là Lạc Phi Đình, đương nhiên, cũng bao gồm U Nhi mới thoát khỏi mình không lâu —— nàng ta là người biết rõ tung tích mình nhất.

Quân Lan Phong liếc nhìn dưới chân, nói: "Ta đưa người xuống, trên này rất nguy hiểm, chờ ta thanh lý kẻ địch ở sau, sẽ trở lại đón người."

"Vậy làm sao được? Để một mình ngươi ở trên này, ta không yên lòng." Lạc Vân Hi cự tuyệt: "Ta có thể bảo vệ mình."

Dung mạo Quân Lan Phong nhẹ thay đổi, nhìn hai mắt của nàng hỏi: "Ngươi lo lắng cho ta sao?"

Lạc Vân Hi quay đầu không nói gì.

"Ta không phải chỉ có một mình, còn có Huyết Lang nữa, cả chiến sĩ Huyết Lang đều cùng ta tiến lên chiến đấu." Quân Lan Phong nhìn về phía ánh lửa nơi xa.

"Ta không thể cùng ngươi cùng tiến cùng lui sao?" Mặt Lạc Vân Hi giận tái đi, gạt Tuyết Cẩm, mặt đầy kiên định: "Đi!"

"Vậy được." Quân Lan Phong bắt đầu đi, lại sợ nàng ngã xuống, liền ôm chặt eo nàng, bay về phía dốc núi ngàn trượng, bay ra phía sau núi.

Không nói võ công của Lạc Vân Hi có cấp cường bao nhiêu, kinh nghiệm chiến đấu của nàng hết sức phong phú, từ phía sau núi đi ra, một đường gặp phải vài đội người tìm bọn hắn, đều bị nàng và Quân Lan Phong giết.

Trong lòng Lạc Vân Hi hiểu rõ, những người này đều muốn mạng nàng, võ công của bọn hắn cao cường, lại có mưu trí, nếu như hôm nay không giết, hẳn là hậu họa khôn lường về sau!

Lần đầu thấy thần thái Lạc Vân Hi đối mặt với kẻ địch hung hãn mà vẫn ung dung không vội vàng, lâm nguy không loạn, Quân Lan Phong kinh ngạc lại nghi ngờ, thờ dãi: "Hi nhi, tố chất tâm lý của ngươi thật sự quá tốt! Ngươi mạnh như vậy, sao ta có thể bảo vệ ngươi đây?"

Lạc Vân Hi trợn mắt liếc hắn: "Ai muốn ngươi bảo vệ!"

Quân Lan Phong sung sướng cười, tuy hắn muốn bảo hộ nàng hơn, nhưng kẻ vai chiến đấu, cũng không là một loại tâm linh tương thông.

Hai người mở một đường máu, thẳng đến phía trước núi, ám vệ Huyết Lang thấy chủ tử không sao, từng người lại càng điên cuồng hơn, càng chiến càng mạnh, không cần tới một canh giờ, đã dọn sạch sành sanh những kẻ áo đen ở hoàng hững tự.

Cửu Sát nhận được cấp báo, từ kinh thành chạy tới, lúc này phong trần mệt mỏi mà xuất hiện tại hoàng hững tự, hỗ trợ người của Huyết Lang thống kê thi thể sát thủ, lại phái người an ủi tăng nhân trong chùa, tính toán khoản bồi thường tương ứng.

Ăn xong cơm tối đơn giản, Quân Lan Phong dắt tay Lạc Vân Hi lặng lẽ đi đến phía sau dốc núi ngàn trượng.

"Còn có mai phục sao?" Lạc Vân Hi nhíu mày hỏi, ánh mắt cảnh giác quan sát xung quanh.

"Không phải." Quân Lan Phong thấp giọng nói: "Chúng ta xuống đi."

"Hiện tại xuống dưới làm gì?" Lạc Vân Hi khó hiểu.

Quân Lan Phong ghé vào lỗ tai nàng nói nhỏ vài câu, Lạc Vân Hi kinh ngạc nói: "Thật sao?"

"Ta đã lừa ngươi bao giờ chưa?"

"Được!" Lạc Vân Hi đưa Tuyết Cẩm cho hắn: "Ngươi phụ trách mang ta xuống."

Quân Lan Phong "ừ" một tiếng, dùng một cái Tuyết Cẩm buộc Lạc Vân Hi ở trên eo mình, đưa cho nàng một khối dạ mình châu chói mắt: "Ngươi chiếu sáng thay ta."

Hắn lấy một cái Tuyết Cẩm khác, quần lấy xích sắt, mang theo Lạc Vân Hi phi thân xuống dưới dốc núi, đợi tìm được điểm thích hợp để dừng lại trên vách đá, lại rút Tuyết Cẩm về, quần tại phiên đá đối diện, kéo nạnh mấy lần, xác nhận đã chắc, lại bay xuống.

Hành vi nguy hiểm như vậy, mà mặt Quân Lan Phong không biến sắc, Lạc Vân Hi lại càng không khản trương chút nào.

Nàng ngửa đầu nhìn thác, đỉnh thác nước, là một vầng trăng sáng, ánh sáng trên đỉnh đầu chợt ẩn chợt hiện. Từ góc độ nhìn này, nàng càng cảm thấy khung cảnh rất đẹp.

Nếu như cứ như vậy ngã xuống chết, dường như . . . cũng không phải chuyện gì xấu.

Hai người cứ như vậy đi đến đáy vực, ánh trăng trên đỉnh đầu bị hai bên vách đá ngăn trở, đáy vực là một vùng tối tăm, nhưng hiệu quả dạ mình châu của Quân Lan Phong vô cùng tốt, rọi sáng một một khu vực lớn.

"Hi nhi, ngươi ở đây đợi ta, có sợ không?" Quân Lan Phong thấp giọng hỏi nàng.

Chỗ bọn hắn đứng là một khối đá lớn nổi lên, dù cho đứng không vững, cũng chỉ ngã vào trong nước, chẳng có chuyện gì.

Quân Lan Phong lo lắng là nàng hại sợ bóng tối.

"Ta lớn lên trong bóng đêm. Đi thôi." Lạc Vân Hi cười nhạt.

Đương nhiên, cũng là bởi vì ở cùng với hắn, nếu như hắn cứ như vậy mà đi, vứt bỏ mình ở đây, nàng nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi, loại sợ hãi này, cũng không liên quan tới bóng tối.

"Người lớn lên trong bóng đêm sao?" Quân Lan Phong rất giật mình.

Tất nhiên Lạc Vân Hi không thể giải thích với hắn, chỉ là nói ra theo thói quen, lúc này giục hắn: "Người còn không đi hả? Ta chờ người, chậm một chút!"

"Được." Quân Lan Phong đưa tay, xoa bóp mặt nàng, sau đó xoay người nhảy vào trong nước.

Lạc Vân Hi đợi không bao lâu, rất nhanh, Quân Lan Phong đã từ trong nước bò ra, vung vẩy một tấm biển trong tay, bị dạ minh châu chiếu vào phản ra ánh sáng màu trắng bạc, hắn đóng đưa hai chân, bơi tới bên khối đá, lau nước lạnh trên mặt, nói: "Quả nhiên có!"

Lạc Vân Hi bước tới chiếu dạ minh châu lên, lệnh bài tam giác hình đầu rắn, làm bằng đồng, sau lưng khắc hoa văn phức tạp, chính diện chỉ vẽ một đầu lâu người.

"Là Khô Lâu Nguyệt Đoàn!" Giọng Quân Lan Phong trầm thấp nói.

Lúc ấy, lúc quảng tên áo đen này xuống vách đá, bên hông hắn lóe lên ánh bạc, Quân Lan Phong quét quét mắt qua thấy một lệnh bài, trong lòng nhớ kỹ, mà sau đó khi lục soát nhiều thi thể, đều không thấy cái gì có thể chứng minh thân phận bọn họ, hắn liền nghĩ tới nơi này.

"Người này, hắn là kẻ dẫn đầu đám sát thủ này." Lạc Vân Hi khẳng định.

Sắc mặt Quân Lan Phong trở nên khó coi: "Mục tiêu cuối cùng là ám sát, đương nhiên phải phái lợi hại nhất, những người kia, đều chẳng phải kẻ tầm thường, may mà mượn ưu thế dốc núi ngàn trượng. Có lẽ bọn hắn cho rằng dốc núi ngàn trượng sẽ là phần mộ của chúng ta, lại không nghĩ rằng, nó lại chính là nghĩa địa của bọn hắn."

Lạc Vân Hi nhìn khuôn mặt kiên nghị của hắn đầy nước, quần áo cũng ướt sũng, lại nhìn mình, quần áo bị nước ở thác bắn vào cũng đã có chút ẩm ướt, lập tức cau mày nói: "Nhanh lên đi thôi, sẽ bị lạnh."

Quân Lan Phong cười nói: "Thành bộ dạng này, đi lên bị gió thổi, sẽ càng dễ bị cảm lạnh, trước tiên phải hong khô quần áo đã."

"Đi đâu hong?" Lạc Vân Hi hỏi.

"Đi theo ta." Hai tay Quân Lan Phong vốc nước lạnh, tạt vào người Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi lạnh run co rụt lại.

Đội nàng thích ứng với nước lạnh, nam nhân mới kéo nàng xuống, hai người lặn xuống đáy nước, tìm đến sơn động lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172-2

Editor: thu thảo

Sau khi lên bờ, Lạc Vân Hi lạnh run cả người, hai người đi về hướng đường lần trước, bước tới nơi địa thế cao. Sơn động cũng chẳng phải kín gió, trên đỉnh có rất nhiều vết nứt, trong khe đá xung quanh cũng có không ít thực vật sinh sống, tới nơi cao, Quân Lan Phong sử dụng kiếm chém một ít cành cây chất thành một đống, mài đá nổi lửa, đốt một đống lửa.

Ánh lửa sáng lên, xung quanh lập tức ấm áp hẳn.

Lạc Vân Hi cởi áo ngoài, lộ ra áo bên trong thêu hoa hồng nhạt, một mặt bảo Quân Lan Phong: "Cởi áo ngoài, dễ dàng khô hơn một chút đấy."

Quân Lan Phong mỉm cười nhìn nàng, nói: "Đừng để lạnh cóng, ngồi gần một chút đi."

Hắn không ngừng thêm củi vào đống lửa, lửa cháy rất lớn, chẳng mấy chốc, y phục của hai người đã hong gần khô.

Lạc Vân Hi cau mày nói: "Chờ chút nữa đi lên, chẳng phải quần áo lại ướt sao?"

Quân Lan Phong cười nói: "Không đi theo con đường kia. Ta đoán chừng cái động này còn có một lối ra khác, chúng ta nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai đi tìm ra."

Thấy hấn nói chắc chắn như vậy, Lạc Vân Hi mới thở phao nhẹ nhõm.

Quân Lan Phong liếc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ở dưới ánh lửa cực kỳ xinh đẹp, điểm lệ, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, nơi này không có vấn đề gì, tuyệt đối không có người đến quấy rối bọn hấn . . .

Thấy hấn liên tục nhìn mình, Lạc Vân Hi có chút không tự nhiên nói: "Nhìn cái gì vậy, chưa từng ta thấy sao?"

Ánh mắt Quân Lan Phong sâu thẳm, một tay chống xuống đất, thân mình nghiêng đến cạnh người nàng, nhẹ giọng nói: "Hi nhi, ngươi quên một việc."

"Chuyện gì vậy?" Lạc Vân Hi có cảm giác không ổn, muốn ngồi sang bên cạnh.

Vừa rồi còn không cảm giác được cái gì, hiện tại quần áo hong khô, ở trong sơn động vắng lặng không người dưới vách núi này, chỉ có hai người bọn hấn, nàng liền lo lắng, Quân Lan Phong này không cần mặt mũi, không biết sẽ làm những gì với nàng.

Quả nhiên, đến rồi . . .

Quân Lan Phong nhắc nhở nàng: "Chuyện trước đó chưa làm xong mà bị quấy rầy đó."

Lòng Lạc Vân Hi hoảng lên: "Đừng làm vậy!"

Nàng đứng lên, lùi lại vài bước .

Đột nhiên, mất cá chân hơi tê, Lạc Vân Hi vội vàng ngồi xuống, cời giấy ra.

"Sao vậy?" Quân Lan Phong nhìn thấy hành động khác thường của nàng, mặt chợt biến sắc, trong lòng lập tức thay đổi, chạy vài bước tới, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt nàng, nói: "Trật chân sao?"

"Không phải, vừa rồi lúc ở trong nước, dường như hơi ngứa một chút, không nghĩ là chuyện to tát." Lạc Vân Hi cời một nửa vớ, đã nhìn thấy cạnh mắt cá chân bên chân phải đỏ ửng lên, máu tươi từ một dấu răng động vật chảy ra ngoài, nàng mới bừng tỉnh: "Là bị rắn nước cắn."

Quân Lan Phong cầm dạ mình châu tới, nhờ ánh lửa, thấy rõ, bất chợt liền nâng chân của nàng lên, cúi người xuống, hút vết thương của nàng.

Lạc Vân Hi ngẩn ngơ, cảm thấy môi mỏng của nam nhân đang kề sát mắt cá chân của nàng, lập tức kinh ngạc nói: "Đừng, ta tự mình làm . . ."

Quân Lan Phong ấn chặt chân nàng, mút một búng máu, phun ra bên cạnh, trầm giọng nói: "Chính ngươi làm sao? Ngươi có thể có được à?"

Lạc Vân Hi bị thương ở cạnh ngoài của mắt cá chân, dùng lực thế nào cũng làm không đưa đến miệng được!

Lúc này nàng không nói gì.

Kì thực, coi như là với tới, Quân Lan Phong sao có thể để nàng tự làm chứ?

Thế nhưng, nam nhân này từ trước đến giờ có bệnh thích sạch sẽ rất nặng. . . nàng ngượng ngùng nói: "Không trùng độc."

"Nhưng sẽ bị cảm." Quân Lan Phong ngăn chặn nàng nói, mút rồi phun sạch sẽ máu tụ ở vết thương, mới lau môi, nói: "Đi rửa sạch là được."

Không nói lời gì liền ôm Lạc Vân Hi lên, cầm dạ mình châu, nhanh chân đi về hướng dòng nước bên cạnh.

Đến cạnh dòng nước, hấn thả Lạc Vân Hi ngồi trên bờ, lấy khăn lụa của mình, thấy thế Lạc Vân Hi vội nói: "Đừng dùng khăn của ta đi."

Chiếc khăn kia nàng từng nhìn thấy hấn lau miệng.

"Của ngươi hay của ta chẳng phải cũng giống nhau thôi sao?" Quân Lan Phong nhìn nàng một cái, môi cong lên, nụ cười trên mặt rất thỏa mãn, cúi đầu, ngâm cái khăn vào nước, nhẹ nhàng lau chùi miệng vết thương.

Lạc Vân Hi lẳng lặng nhìn chân tay hấn làm động tác có chút vụng về, vênh môi đỏ mọng, trong lòng dâng lên mùi vị phức tạp.

Từ lúc đến hoàng hứng tự, nàng liền coi hôm nay như một trò chơi, có thể phóng túng mình một chút trong trò chơi.

Biết rõ là một loại tàn nhẫn đối với mình, đối với hấn cũng như thế, thế nhưng, sau khi rời khỏi nơi này, thân phận của bọn hấn, địa vị và quan hệ hôn nhân đều có khoảng cách nhất định.

Khóe mắt hơi ẩm, dưới ánh sáng của dạ mình châu, nàng tĩnh tế nhìn vẻ mặt thành thật của nam nhân, muốn ấn sâu tình cảnh này vào trong đầu.

Cứ như cảm nhận được nữ tử đang chuyên chú nhìn mình, Quân Lan Phong nâng gương mặt anh tuấn lên, đôi mắt nhìn lại nàng, trong mắt đều là vẻ sùng nịnh: "Đau không?"

"Có thể tự đi được." Lạc Vân Hi đỡ lấy vai hấn, đứng lên, nàng cũng không mang giày thêu, cho nên trực tiếp dẫm trên đất.

Quân Lan Phong lo âu cúi đầu, hỏi : "Đặt chân thử xem, có đau hay không?"

Chân phải Lạc Vân Hi đặt xuống đất, nhũu mảy, hai tay vịn cổ hần, để sức nặng toàn thân treo lên trên người hần: "Quên đi, đi ngồi thôi."

"Ừm, ở đây lạnh lắm" Quân Lan Phong nâng đỡ eo nàng, bế nàng lên, đi đến gần đồng lửa. Lần này, Lạc Vân Hi cũng không vùng vẫy, mà là ôm thật chặt hần không nói gì.

Đến cạnh đồng lửa, lửa so với lúc trước nhỏ hơn, Quân Lan Phong muốn buông Lạc Vân Hi ra, chợt phát hiện nàng có gì đó không đúng, nhắc mắt nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt nàng phức tạp nhìn mình.

Quân Lan Phong ngăn ra, muốn nói gì, trong mắt Lạc Vân Hi xẹt qua nụ cười giảo hoạt, hai tay đan xen, nắm cổ hần, đưa đầu gác trên bả vai hần, bĩu môi nói: "Không muốn xuống."

"Rầm!" Đầu óc như sắp vỡ, đầu óc Quân Lan Phong trống rỗng, không muốn xuống . . . tim run rẩy, hần ôm chặt thân hình tuy nhỏ lại vô cùng mềm mại của nàng, run giọng nói: "Vậy, cũng không cần xuống."

Lạc Vân Hi cười "khanh khách", trong lòng thấp giọng thờ dài, nếu là phóng túng, vậy thì lại cẩn thận phóng túng đi, ngày mai, sau khi rời khỏi nơi này, bọn hần lại chính là người đứng.

"Hi nhi, đừng mê hoặc ta." Quân Lan Phong miễn cưỡng trấn định tâm tình, nói: "Bằng không, ta sợ ta sẽ không khống chế được nữa."

Nữ tử mình yêu hiếm khi chủ động như vậy, tuy hần bị hưng phấn tới đầu óc trống rỗng, nhưng cũng không quên lý trí, sợ mình chọc nàng ngại ngùng.

Lạc Vân Hi lướt qua khuôn mặt của hần, hà hơi nóng, tuy kiếp trước dụ dỗ vô số nam tử, nhưng hiện tại đối mặt với nàng chẳng phải mục tiêu, chẳng phải kẻ đã bị nàng coi là người chết gì đó, mà là nam nhân mình thích, khó tránh có chút lo lắng.

Quân Lan Phong nhìn ánh mắt thành thực thâm tình của nàng, lập tức bản thân bị lạc lối, si ngốc đối diện nàng, cũng không đòi ánh mắt ra nữa.

Đồng lửa "bùm bùm cách cách" mà cháy, là tiếng đồng lửa bùng cháy, cũng là ánh mắt đan vào tạo ra dòng điện.

"Lan Phong . . ." Lạc Vân Hi than nhẹ một tiếng.

Chỉ là một tiếng kêu không kiềm chế được, đã khiến đại não Quân Lan Phong lần thứ hai trống rỗng, cả người run rẩy, lòng say mê đến bết nhè, sau lưng là vách núi, hần ưỡn một cái, xoay người lại, áp Lạc Vân Hi đến trên vách đá, đôi môi nóng hôi niêm phong lại môi đỏ của nàng, lưỡi dài điên cuồng xâm nhập, kịch liệt đòi lấy, hơi thở gấp đường: "Hi nhi, sau này cứ gọi ta như vậy."

Hai gò má Lạc Vân Hi ửng hồng, lưng dựa vách đá, gối lên hai tay của hần, bám vào cổ hần, vô lực treo trên người hần, vừa rồi bị hôn nên có chút thất thần.

"Lại gọi ta một tiếng nữa." Quân Lan Phong có chút chưa được thỏa mãn nói một tiếng, ánh mắt như lửa gắt gao khóa chặt hai mắt của nàng.

"Trung Sơn Vương." Lạc Vân Hi cười xấu xa nói.

Quân Lan Phong không nói gì, cái trán đầy đặn tựa vào trán nàng, hơi thở nặng nề: "Không ngoan, Hi nhi, gọi ta."

Lạc Vân Hi nhìn vào hai mắt của hần, lăm bầm hỏi : "Lan Phong, người thích ta sao . . ."

Ánh mắt Quân Lan Phong trong nháy mắt vô cùng u ám, ôm lấy nàng, ngồi vào trước đồng lửa, để nàng ngồi trên bắp đùi, không chờ Lạc Vân Hi điều chỉnh dáng ngồi, hần đã nghiêng thân đè xuống, khí tức nam tử thành thực nóng bỏng hết mức vọt tới, giọng nói gấp gáp: "Người xem nói có thích hay không?" Lưỡi dài không kịp chờ đợi thăm dò vào đôi môi nàng.

Lạc Vân Hi lè lưỡi, cùng hần quấn quýt.

Tuy kiếp trước nhiệm vụ của nàng là mê hoặc mục tiêu, nhưng cũng chưa bao giờ có chuyện dùng thân thể giao dịch, cho nên đối với phương diện này nàng vẫn rất là lạ lẫm.

Dựa vào cảm giác thương thức đầu lưỡi của hần, lòng Quân Lan Phong ngọt đến tê dại, từng bước làm sâu thêm thêm nụ hôn nồng nàn này.

Lạc Vân Hi nằm, hai tay ôm đầu hần, gắng sức đáp lại, đầu lưỡi trúc trắc làm cho Quân Lan Phong điên cuồng.

"Hi nhi, thích người, chỉ thích người...người cũng thích ta." Hần vui vẻ ngón từng ngậm lớn nước bọt, thỏa mãn vô cùng, chậm rãi mở hai mắt ra.

Đầu lưỡi cũng không rời khỏi môi của nàng, hần nhẹ nhàng thương thức như uống rượu ngon, đôi mắt sâu thăm nhìn khuôn mặt trong trắng nhỏ nhắn Lạc Vân Hi hồng thắm, ánh mắt mê ly, lòng mềm thành một vũng nước, vùi mặt vào cổ nàng, ngửi mùi sữa thơm làm hần an lòng, nhẹ mút vào.

Lạc Vân Hi ngâm khê một tiếng đẩy hần ra.

Hai mắt Quân Lan Phong đã tối lại không có một tia sáng, da thịt nữ tử non mềm nhũn nhụi, mùi vị dĩ nhiên không kém hơn mấy so với môi đỏ mọng kia, hẳn rất muốn cứ như vậy mà hôn mãi, hôn khắp toàn thân cũng không đủ phải không? Thế mà, chung quy vẫn phải kiềm chế như vậy, hẳn ngáng mặt lên.

Dưới ánh lửa than, Lạc Vân Hi có chút buồn ngủ, dựa trong lòng hắn nói: "Muốn ngủ."

Quân Lan Phong đầu chịu ngủ, ôm không đủ, thân mật không đủ, còn kềm nuốt nàng vào trong bụng.

Mùi vị hai bên tình nguyện, vốn cùng cảm giác cường hôn nàng thường ngày rất khác nhau, lần đầu tiên thưởng thức ngon ngọt như vậy, hẳn hẳn chẳng thể thân mật như vậy cả mười hai canh giờ.

Thế mà, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mệt mỏi của Lạc Vân Hi, cuối cùng hắn cũng không nỡ, thâm tình nói: "Nha đầu ngủ không đủ, ngủ đi, cùng nhau ngủ."

"Ừm." Lạc Vân Hi dưới nụ hôn thân mật như chuồn chuồn lướt nước của hắn ngủ say,.

Đêm đó, nàng ngủ đặc biệt tốt, đến sáng sớm ngày thứ hai, bị động tĩnh bên ngoài đánh thức.

Nàng mở mắt ra, thấy còn nằm ở trong ngực Quân Lan Phong, nhớ tới chuyện tối qua, không khỏi cúi mi mắt xuống một chút.

"Chủ tử, quần áo đưa vào luôn sao?" Giọng Cửu Sát vang lên ở bên ngoài.

Thấy Lạc Vân Hi cũng đã tỉnh rồi, Quân Lan Phong mới không vui nói: "Đề bên ngoài trước." Lại nhìn về phía Lạc Vân Hi, trên dung mạo quyền luyến đầy tình ý: "Hi nhi, dậy thôi."

Lạc Vân Hi đỏ mặt tránh hắn, đứng lên.

Quân Lan Phong vội đỡ lấy nàng, ân cần hỏi: "Chân còn đau sao?"

Lạc Vân Hi thử đi được vài bước, lắc đầu nói: "Không đau."

Ở bên ngoài, tất cả đều giản lược, nàng chỉ chải lại mái tóc dài một lần nữa, lấy tay làm lược, buộc sau gáy, không có Xuân Liễu ở bên cạnh, ngay cả bím tóc nàng cũng lười tết.

Sau khi Cửu Sát đi vào, trông thấy trên đất hài cốt, lại nhìn mặt chủ tử đầy thâm tình, mặt Lạc tiểu thư mặt hồng hào, trong lòng chấn động mạnh.

Hôm qua lúc trời tối, hai người sẽ không phải lại . . . Ngẫm lại cũng phải, từ ngày đó ở thư phòng, chuyện này đã rất bình thường.

Ba người cùng tìm đường ở hướng cuối, tuy đường nhỏ nhiều nhánh, thế nhưng theo như phân bố càn khôn bát quái, vận khí mấy người rất tốt, thử lần thứ nhất đã đi đúng đường rồi, trực tiếp đi ra khỏi sơn động, trong nháy mắt ánh mặt trời chiếu xuống, Lạc Vân Hi thở ra một hơi dài.

Nơi này còn thuộc về sơn mạch Thiên Trụ Sơn, chỉ là ở một cái thung lũng giữa sườn núi, cách hoàng hống tự đã rất xa.

Quân Lan Phong hỏi Cửu Sát tình huống đêm qua, cũng lệnh cho hắn phái người tới Khô Lâu Quân Đoàn điều tra sự việc.

Lạc Vân Hi cũng biết, Khô Lâu Quân Đoàn là tổ chức lớn nhất có trụ sở ở Tân Nguyệt Quốc, cùng trải qua nhiều cột mốc quan trọng trong lịch sử Tân Nguyệt Quốc, bối cảnh lớn mạnh, thế lực hùng hồn, những năm này vẫn mai danh ẩn tích, cũng không tiếp nhận danh sách mới, cũng không biết, đội ngũ này vậy mà phát triển đến Thiên Dạ.

Cửu Sát nói: "Nếu như dân gian nghe đồn là thật, tối hôm qua ám sát Lạc tiểu thư tại hoàng hống tự chỉ là một phần nhỏ của quân đoàn, thuộc hạ lo lắng bọn hắn còn có chiêu khác nữa."

"Gần đây cẩn thận một chút, phải thêm chút người tới Lạc phủ." Quân Lan Phong nhẹ cau mày: "Khô Lâu Quân Đoàn trước kia là quân đoàn lớn mạnh một thời, cách nhận đơn giá cũng cao đến quá đáng, nhưng chưa bao giờ thất thủ, có thể nói ba năm không xuống núi. Nhưng bây giờ, ai bỏ ra lớn giá tiền như vậy mua bọn hắn đến ám sát một cô gái yếu đuối chứ?"

Hắn liếc nhìn Lạc Vân Hi, phủ định nói: "Không phải Lạc Phi Đình, nàng ta không mời nổi." Lạc Vân Hi ngấm mũi nhon về U Nhi, chỉ có điều, lúc này cũng không thích hợp nói chuyện này, chỉ hỏi: "Khô Lâu Quân Đoàn chẳng phải không thể thất thủ sao? Sao tối hôm qua toàn quân bị diệt?"

"Đây là bởi vì gặp được nhóm người Vương gia chúng ta." Cửu Sát có chút ít kiêu ngạo nói: "Vương gia một mình có thể địch lại mười người không nói, tổ chức Huyết Lang cũng là một tổ chức tinh anh, không thể yếu hơn Khô Lâu Quân Đoàn, đây là chuyện bọn hắn không nghĩ đến."

Bọn hắn một mặt đi từ sâu trong thung lũng ra, một mặt trò chuyện với nhau.

Vô Tràng đánh xe ngựa ở bên đường chờ bọn hắn, chuyện ngày hôm qua, hẳn vô cùng tự trách, việc Lạc Vân Hi cười tuyệt luyến đi ra ngoài, hai cái đùi của hắn căn bản không đuổi kịp, vẫn có chút buồn ôm lấy trách nhiệm.

Quân Lan Phong cũng hiểu rõ đạo lý trong đó, cũng không trách Vô Tràng. Lên xe ngựa, hắn e ngại chân Lạc Vân Hi lên trên xe không tiện, trực tiếp ôm nàng lên.

Cửu Sát ở trên đường đã nghe được Quân Lan Phong không ngừng hỏi Lạc Vân Hi chân có đau hay không, có thể đi đường hay không, biết chân nàng bị rắn cắn, cho nên không cảm thấy có cái gì.

Nhưng Vô Trùng lái xe lại không biết nguyên nhân trong đó, trợn mắt ngoác mồm, nghĩ thầm, chủ tử, ngươi cũng quá . . . Thuộc hạ đã biết đến ngươi đối với Lạc tiểu thư tốt lắm, không cần tuyên dương như thế chứ?

Lạc Vân Hi thấy sắc mặt hần khác thường, gấp vội vàng giải thích: "Chân của ta tối hôm qua bị rắn cắn, không tiện đi lại."

Vô Trùng thần thờ gật đầu.

Trở lại Vân Các, Quân Lan Phong xem xét phái ám vệ Huyết Lang xuống cho Lạc Vân Hi, sau khi xác nhận an toàn mới rời khỏi.

Hôm qua ban ngày lúc ở hoàng hứng tự, Quân Lan Phong đã truyền tin tức tới Vân Các, chỉ sợ Xuân Liễu không biết tiểu thư nàng đi đâu, lại đi hỏi xung quanh, truyền việc này ra ngoài để mọi người đều biết, cho nên tuy người ở Vân Các csolo lắng, nhưng không lộ liễu, thấy tiểu thư trở lại, mọi người đều vui vẻ.

Ngày đó sau giờ ngọ, Tề Sính Đình đến Vân Các, tối đó tuy Lạc Vân Hi đặc biệt tới viện của nàng ấy nói cho nàng ấy biết mình rất an toàn, Thái tử sẽ không động đến nàng, nhưng vẫn không yên lòng nổi, muốn đến Lạc phủ nhìn thử, nào biết Lạc Vân Hi vừa biến mất là cả một ngày. Nếu không phải Xuân Liễu bảo đảm Hi nhi không có chuyện gì, nàng ấy nhất định lo lắng đến chết.

Lạc Vân Hi mời nàng ấy vào trong chủ phòng nói chuyện, nói chuyện mình bình an xong, lại nói tới y học, Lạc Vân Hi liền cầm ra một quyển sách thuốc cấp độ nhập môn lấy từ Đoan Mộc Ly kia đưa cho nàng ấy, nói: "Ngươi không có chuyện gì thì đọc cho xong cái này, tận lực nhớ kỹ tất cả."

Tề Sính Đình cao hứng cảm lấy, còn muốn nói điều gì, Xuân Liễu ở ngoài cửa đã kêu lên: "Tiểu thư, Đỗ Tình Yên tiểu thư đưa thiệp tới, người đã ở ngoài cửa phủ!"

Giọng của của nàng ấy vô cùng kinh ngạc, tràn đầy vẻ không tin nổi.

Kinh thành đệ nhất tài nữ, mình cháu của gia tộc thế gia Đỗ Tình Yên vậy mà đưa thiệp mời cho tiểu thư nhà mình sao? Tiểu thư nhà mình chỉ là một thiên kim con thứ của Thái Úy Phủ thôi đó!

Không chỉ nàng ấy nghĩ như vậy, Tề Sính Đình cũng như vậy, nhưng mày nói: "Hi nhi, khi nào ngươi lại thân cận với Đỗ Tình Yên như vậy?"

"Cũng không thân lắm." Lạc Vân Hi trầm thấp nói: "Nàng ta khá nhiệt tình."

Đứng dậy, nàng cùng Tề Sính Đình đi ra.

Lạc Vân Hi rất chú ý quần một cái khăn lông hồ, sau khi nàng trở lại soi gương một cái, mới phát hiện trên cổ có một chút dấu hôn màu hồng, vô cùng xấu hổ, may mà là mùa đông, có thể che dấu một chút.

Bởi nguyên nhân thân thể Đỗ Tình Yên, tự chuẩn bị kiệu mềm, trực tiếp mang tới Vân Các, thấy Tề Sính Đình cũng ở đây, nàng ta cười chào hỏi.

Tề Sính Đình viện cớ đi nhà cầu, để cho hai người một không gian nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173

Edior: thu thảo

Mặt Đỗ Tình Yên khó che dấu ý cười trên khuôn mặt có vẻ bệnh tật, dung mạo yếu ớt quan tâm hỏi Lạc Vân Hi: "Nghe biểu ca nói, hôm qua ở hoàng hứng tự gặp phải thích khách, ta có chút bận tâm, liền tới thăm ngươi."

"Làm phiền Đỗ tiểu thư quan tâm, không có gì đáng ngại cả."

Ngay cả cái này Quân Lan Phong cũng nói cho nàng ta biết sao?

Đỗ Tình Yên gật đầu, hơi mỉm cười nói: "Ngươi không bị thương là tốt rồi, ta cho người mang theo chút dược liệu quý tới, Bạch Chi."

Nàng ta nghiêng đầu nhẹ giọng nói với người bên cạnh.

"Không cần đâu Đỗ tiểu thư, ta không cần những cái này." Lạc Vân Hi cự tuyệt.

Đỗ Tình Yên bất mãn mà nhếch môi: "Đã cầm tới rồi, còn muốn ta mang trở về sao?"

Bạch Chi nhận mấy bao được liệu do hai nha hoàn búi tóc hai bên mang vào.

Sau khi Tề Sính Đình đi vào cũng nhìn thấy cảnh này, Đỗ Tình Yên cũng không ở lâu, đưa được liệu xong liền lập tức rời đi.

"Không có việc gì mà ân cần, chắc chắn có mờ ám ở đây." Đối mặt với việc Tề Sính Đình còn đang nghi hoặc, Lạc Vân Hi khẽ nói một câu.

Xảy ra chuyện ngày hôm qua, nàng cho rằng gặp Đỗ Tình Yên thì nàng ta sẽ hỏi rõ nhg vẫn trong lòng, cũng không nghĩ đến chuyện nàng ta đến chỉ để đưa thuốc.

Rốt cuộc là tâm cơ của nàng ta quá sâu hay là quá mức đơn thuần đây?

Đêm đó, trăng nhô lên cao, ánh trăng trong sáng chiếu khắp mọi góc ngách của hoàng cung, mười bước gặp một cái đình, năm bước thấy một ngọn nến, Kim Hoa điện sáng sủa như ban ngày.

Trên đỉnh núi giả, một bộ nữ tử bao quần ôm lấy đại áo khuất gió mà dùng áo quần lấy thân mình đứng trong gió, mái tóc đen nhánh bị gió thổi tung lên, làm dáng người nàng càng yếu điệu.

"Gần đây kinh thành không yên ổn chút nào, Kim Hoa điện lại thường xuyên xảy ra chuyện, thái hậu còn dám mở yến tiệc sao?" Giọng cô gái trong trẻo, lời nói mang theo sự châm chọc.

Đoan Mộc Kỳ đứng ngay bên cạnh cười nói: "Ta nghĩ rằng, chiều này là chiều dẫn rấn khỏi hang, nếu như không giống trống khua chiêng, đám tặc tử kia làm sao bị hấp dẫn mà tới đây?"

Lạc Vân Hi nghiêng đầu, đôi mắt trong sáng liếc mắt nhìn hần, nói: "Đoan Mộc Kỳ, ngươi càng ngày càng thông minh." Nói rồi chậm rãi đi xuống núi giả.

Sắc mặt Đoan Mộc Kỳ sầm lại, theo phía sau nàng nói: "Lẽ nào trước đây ta rất ngốc sao?"

"Cái này thì cũng không biết được!" Khóe mắt Lạc Vân Hi khẽ cong lên, hỏi: "Ta đó ngươi để xem ngươi có ngốc hay không đây. Ngươi nói xem, Đỗ Tình Yên tiểu thư là người như thế nào?"

Đoan Mộc Kỳ ngần ra, không ngờ nàng sẽ hỏi vấn đề này, dựa vào cảm giác đáp: "Nàng ấy sao, rất đoan trang hào phóng, lạ hiểu lễ nghĩa."

Hần hạ thấp giọng, cảnh giác đánh giá xung quanh, nói: "Không nên nói về nàng ấy, nàng ấy là vị hôn thê của Trung Sơn Vương, nếu như bị Trung Sơn Vương nghe thấy, sẽ không vui đâu."

"Trung Sơn Vương thực sự thích vị hôn thê này sao?" Dung mạo Lạc Vân Hi bị bóng tối b phía sau núi giả che đi.

"Hắn là thích rồi, Đỗ Tình Yên rất có tài hoa, Trung Sơn Vương ưu tú lạnh lùng như vậy, người có thể lọt vào mắt cũng ít." Đoan Mộc Kỳ trầm ngâm nói.

Lạc Vân Hi không đáp lời, hai mắt bình tĩnh nhìn thẳng phía trước, Đoan Mộc Kỳ đang định lên tiếng, phía sau lại vang lên một giọng nói lạnh như băng: "Thập nhị hoàng tử thật sự là có nhã hứng!"

Nghe được giọng nói duy nhất thuộc về nam nhân âm trầm lạnh lùng kia, Đoan Mộc Kỳ bị dọa tới cả người run lên, nhanh chóng quay đầu, cúi thấp mặt xuống: "Trung Sơn Vương . . ."

Trên vai Quân Lan Phong khoác chiếc áo khoác lông chồn màu đen, ánh mắt ác liệt, gương mặt góc cạnh như đao gọt, cực kỳ anh tuấn, trầm giọng nói: "Bốn vương không biết, thập nhị hoàng tử cũng thích nói chuyện sau lưng người khác."

Hần cực kỳ ít để mắt tới Đoan Mộc Kỳ, càng không thường răn dạy hần thế này, trong mắt Đoan Mộc Kỳ, hắn chính là thần tượng cao cao tại thượng trên chiến trường, mình ở sau lưng nói về Đỗ Tình Yên, hần mới tức giận như vậy thì phải?

Hần vội vàng nói: "Trung Sơn Vương, bản hoàng tử chỉ là tùy tiện nói một chút thôi."

"Tùy tiện nói một chút mà đã có thể phỏng đoán trong lòng bản vương nghĩ gì sao?" Quân Lan Phong lạnh lùng nhếch môi: "Vậy thập nhị hoàng tử chẳng phải cũng có thể đoán được bản Vương nên dùng loại sách lược nào lúc đối phó với kẻ địch sao? Bốn vương gần đây đã thay hoàng thượng làm những việc gì phải không?"

Đoan Mộc Kỳ thấy hần càng nói càng nghiêm trọng, lại không dám đắc tội hần, đành phải cười theo.

Lạc Vân Hi không nhìn nổi, chen miệng nói: "Trung Sơn Vương, ngươi và Đỗ tiểu thư tình sâu như biển, đôi mắt của mọi người sáng, làm sao lại sợ ai nói gì được chứ?"

Thấy Lạc Vân Hi trực tiếp chống đối Trung Sơn Vương, Đoan Mộc Kỳ bị dọa tới nắm chặt tay nàng, luôn mồm nói: "Trung Sơn Vương, chúng ta đi trước nhé."

Ánh mắt nhìn qua tay hắn nắm chặt tay Lạc Vân Hi, sắc mặt Quân Lan Phong hơi trầm xuống, quát lên: "Đợi chút đã! Để Lạc tiểu thư ở lại, bốn vương có chuyện muốn hỏi nàng!"

Đoan Mộc Kỳ mạnh mẽ hơn chút, che trước người Lạc Vân Hi: "Trung Sơn Vương, nàng chẳng qua là vô tình nói ra thôi, nể mặt bản hoàng tử, ngài đừng truy cứu chuyện này!"

Quân Lan Phong mở miệng cười: "Bốn vương có nói muốn truy cứu nàng sao? Chỉ là hỏi nàng một số chuyện của Lạc gia thôi, thập nhị hoàng tử nên rời đi nơi khác! Trong cung này, có chút bí mật tốt hơn hết không nên biết."

Đoan Mộc Kỳ do dự, Lạc Vân Hi nhàn nhạt nói: "Vương gia, ta chỉ là một thứ nữ nhỏ ở Lạc phủ, không thể làm chủ được chuyện gì, có chuyện gì người có thể đi hỏi phụ thân ta, cáo từ."

Nàng kéo Đoan Mộc Kỳ, hai người không hề quay đầu lại mà đi khỏi núi giả.

"Hi nì, người thật to gan!" Sau khi Đoan Mộc Kỳ chạy khỏi núi thì dừng bước, thở gấp nói: "Sao người dám nói chuyện như thế với Trung Sơn Vương? Không sợ bị phân tội sao?"

Hắn nói rồi quay đầu lại, giương mắt, chớp mắt đã nhìn thấy bóng người trên núi giả kia, thân hình run rẩy, con người nhanh chóng co lại.

Dưới ánh trăng, Quân Lan Phong đứng ở núi giả nhon này, chấp hai tay, từ trên cao nhìn xuống hai người. Bao bọc đáng người cường tráng là áo khoác và áo dài màu lam tung bay, nhan sắc trầm ổn làm nổi bật lên vẻ cao quý lạnh lùng của hắn, gương mặt như ngâm băng lạnh, không có chút biểu tình dư thừa.

Đoan Mộc Kỳ còn chưa kịp nói cái gì, Lạc Vân Hi đã tà mị nhếch môi cười: "Tại sao không dám? Ta không chỉ dám cùng hắn nói như vậy, càng dám đánh hắn mắng hắn, người tin không?"

Đoan Mộc Kỳ cau mày, đương nhiên không tin.

Con người Lạc Vân Hi khê chuyển, nói: "Chẳng qua, liều lĩnh làm chuyện nguy hiểm lớn như vậy, cũng không đáng giá. Đoan Mộc Kỳ, hai ta đánh cược một lần, một ngàn lượng bạc một tiếng chửi, ba ngàn lượng bạc đánh một cái."

Đối với một vị hoàng tử, ngón tay vừa gấp, tiền tài đã cuộn cuộn mà bay đến, chút vàng bạc này thực sự không tính là gì.

Tại đế quốc phong kiến, đây là sự khác nhau một trời một vực giữa hoàng thất và dân chúng.

Đoan Mộc Kỳ hơi nghiêng mắt, lạnh lẽo liếc nhìn nam nhân cao cao tại thượng như băng sương, quả tim run rẩy, tức khắc cảm thấy Lạc Vân Hi đang nói đùa, bằng không chính là quá hấp tấp, không suy nghĩ kỹ càng.

Lạc Vân Hi cười nhẹ, khom lưng, nhặt một cục đá, đâm lao thì phải theo lao, mạnh mẽ mà đánh về hướng Quân Lan Phong đứng yên ở chỗ cao.

Quân Lan Phong nghe được tiếng vũ khí sắc bén vang lên, nhíu mày lại, thân mình theo bản năng liền hướng về một bên tránh né, có thể trong phút chốc thấy là Lạc Vân Hi ra tay, hắn liền thất thần tại chỗ.

"Bốp!" Đá tròn đập trúng cổ của hắn.

Quân Lan Phong nhìn thiếu nữ nghịch ngợm phía dưới, một tay nắm chặt viên đá vụn bị ném tới, sắc mặt bất đắc dĩ, kêu lên: "Người lên đây, ta có lời muốn nói với người."

Đoan Mộc Kỳ sợ hãi, ngây ngốc nửa ngày, thấy Quân Lan Phong vậy mà lại không có dấu hiệu nổi giận chút nào, mặt liền hiện lên vẻ kinh ngạc, giọng nói run rẩy dữ dội: "Lạc Vân Hi, ta quá xem thường người rồi!"

Lạc Vân Hi bĩu môi, cảm thấy dùng cục đá nhỏ như vậy có chút không đủ, khom lưng cúi gập thêu ra, trong tiếng thét kinh hãi của Đoan Mộc Kỳ, thẳng ném về phía mặt Quân Lan Phong.

Giấy thêu đánh vào mũi hắn, Quân Lan Phong duỗi tay nắm chặt, khóa miệng co rút. Đoan Mộc Kỳ không khá hơn gì so với hắn, trực tiếp hóa thành một pho tượng đá, đến khi Lạc Vân Hi giữ chặt ống tay áo của hắn bắt đầu chạy bạt mạng, vừa chạy vừa thở nói: "Đi nhanh lên, chờ Trung Sơn Vương tức giận sẽ trễ đó!"

Đoan Mộc Kỳ không còn gì để nói: "Người cũng sợ sao? Ta nghĩ người không sợ đó!"

Hai người chạy một đoạn mới dừng lại, tiếng bước chân nặng nề phía sau lập tức truyền đến, Đoan Mộc Kỳ vừa quay đầu lại, đã thấy mặt Quân Lan Phong lạnh như băng, tay phải xách gậy Lạc Vân Hi, vội vàng đuổi tới.

"Chạy nhanh lên!" Lạc Vân Hi thở nhẹ một tiếng.

"Đứng lại!" Quân Lan Phong trầm mặt, nhanh bóng đến trước mặt hai người, trực tiếp nắm chặt cánh tay Lạc Vân Hi.

"Trung Sơn Vương, ngươi làm gì vậy?" Đoàn Mộc Kỳ vội kêu một tiếng.

Quân Lan Phong nắm eo Lạc Vân Hi, ngồi xổm xuống, ôm nàng ngồi trên bắp đùi, một tay giữ chân trái của nàng lên.

Trọng tâm của Lạc Vân Hi không vững, hai tay vội vàng nắm lấy bờ vai của hắn, mới không bị té xuống.

Quân Lan Phong bị nàng nắm chặt, không khỏi nụ cười một tiếng, mắt liếc về hướng nàng: "Thật buồn bực, lại dám dùng giày ném vào ta! Hừ, nhìn xem ta có chặt chân của ngươi không!" Nói rồi, hắn lấy tay làm đao, cổ tay bổ vào chân nàng.

Lạc Vân Hi vừa thẹn vừa sợ, cổ chân bị hắn bắt được, chân cao chân thấp, không tài nào giữ thăng bằng, gò má dần dần đỏ lên.

"Không mang giày mà bỏ chạy, không sợ bị cảm lạnh sao?" Tay phải Quân Lan Phong cầm lên giày thêu, thật cẩn thận đi vào giúp nàng, giọng nói đầy sự trách cứ.

Mang giày xong, cúi đầu xuống, đã nhìn thấy hai gò má Lạc Vân Hi đỏ ửng đỏ như lửa, tim "ầm" một tiếng nổ tung, Quân Lan Phong rón rén buông nàng xuống, động tác nhẹ nhàng như đang nâng niu bảo bối quý giá nhất trên đời.

Đoàn Mộc Kỳ đứng ở một bên, giống như nhìn thấy hình ảnh đáng sợ nhất thế gian, hai mắt nhô ra, đồng tử kịch liệt co rút, trong đầu là tiếng "ong ong" vang vọng.

Tư thế này của Trung Sơn Vương và Lạc Vân Hi thực sự làm cho người khác kinh sợ! Hơn nữa, từ trước đến giờ Trung Sơn Vương cũng chưa từng khom lưng lần nào mà lại xô giày cho Lạc Vân Hi! Trời ơi, hỗn loạn! Hắn có chút trợn mắt ngoác mồm, đầu óc thật sự không đủ dùng.

Hai chân Lạc Vân Hi vừa đặt xuống đất, lập tức đứng thẳng người, đi tới bên cạnh Đoàn Mộc Kỳ, cực kỳ xấu hổ nói: "Chúng ta đi thôi."

"Bốn vương thấy hắn cũng chần dám mang ngươi đi đâu!" Quân Lan Phong liếc mắt nhìn Đoàn Mộc Kỳ chỉ trong chớp mắt, nhưng làm sau lưng hắn lập tức phát lạnh.

Đoàn Mộc Kỳ khó khăn nuốt nước miếng, hỏi: "Các ngươi . . . có quan hệ như thế nào?"

Quân Lan Phong lạnh lùng nói: "Thập nhị hoàng tử, bốn vương vừa nói ngươi đã quên rồi! Trong cung này, có rất nhiều bí mật mà ngươi không nên biết!"

"Không thể." Đoàn Mộc Kỳ lẩm bẩm một câu, ánh mắt nhìn về phía Lạc Vân Hi tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lạc Vân Hi thật sự không biết nên giải thích như thế nào, Đoàn Mộc Kỳ chờ một lúc, không chờ được đáp án của nàng, đành phải âm u xoay người, bước nhanh rời khỏi đó.

Đợi hắn đi xa, Lạc Vân Hi lạnh lùng nói: "Ngươi lại tạo thành hiểu lầm rồi đó!"

"Đây không phải hiểu lầm." Quân Lan Phong một mực phủ nhận: "Hi nhi, bọn hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết."

"Cái 'sớm muộn' này là bao lâu đây?" Khóe miệng Lạc Vân Hi nhếch lên vẻ chế nhạo.

"Sẽ không lâu nữa." Quân Lan Phong trầm giọng đáp.

Lạc Vân Hi bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Như vậy, ngươi dám lập tức cùng Đồ gia giải trừ hôn ước sao?"

Quân Lan Phong nhú mày, mới ngẩng mặt lên, nghiêm túc quan sát gương mặt của nàng, giọng nói ôn hòa như dòng nước chảy: "Hi nhi, từ hôn là chuyện chắc chắn, chỉ là Yên nhi bị bệnh nặng mới lành, không chịu nổi bất kỳ chuyện đã kích gì, chờ một tháng nữa được không?"

Chương 174

Editor: thu thảo

Lạc Vân Hi nghe xong lời của hắn, không nói một lời, mắt nhìn thẳng hai mắt Quân Lan Phong, nam nhân này có một đôi mắt đẹp, lông mi dài, mắt đen nhánh không chút tạp chất.

Từ khi nào, ánh sáng trong đôi mắt này đang chuyển biến từng chút một?

Lúc mới gặp uy hiếp, gặp lại thì khiêu khích, về sau là giễu cợt trào phúng, thẳng đến ngày hôm nay, lại hùng hực thâm tình.

"Hi nhi, ngươi nghĩ cái gì vậy?" Quân Lan Phong có chút kích động.

Hắn là thống lĩnh tam quân, trên chiến trường dẫm máu, trí dũng song toàn, chưa bao giờ chỉ bằng kích động mà làm việc, nhưng lại vì nàng mà kích động lần đầu tiên.

Thế mà, lý trí nói cho hắn, Đỗ Tình Yên bệnh lâu mới khỏi, thực sự không chịu nổi kích thích như vậy, như vậy sẽ lấy mạng nàng ta, mà Hi nhi, tuổi còn quá nhỏ, còn có thể đợi.

"Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp không?" Lạc Vân Hi ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng trên trời, giọng nói có chút nhạt nhẽo.

"Nhớ chứ. Là người giả mạo Lạc Nguyệt Kỳ." Nhắc tới việc này, khóe miệng Quân Lan Phong cong lên ý cười: "Thật là nghịch ngợm."

Lạc Vân Hi nghiêm túc hỏi hắn: "Vậy ngươi cũng biết vì sao nửa đêm canh ba ta lại xuất hiện trong phòng Lạc Nguyệt Kỳ chứ?"

Quân Lan Phong bị nàng hỏi, trầm tư một lát, lắc đầu nói: "Không biết."

"Hôm đó lúc trời tối, Lương Diệp Thu ở trong phòng Lạc Nguyệt Kỳ." Mặt Lạc Vân Hi không hề có cảm xúc, như nói một chuyện không liên quan đến mình.

Trong lòng Quân Lan Phong hơi khó chịu, nghĩ đến Lương Diệp Thu, mày hơi nhướn lên, cười lạnh nói: "Nam nhân kia sao? Hắn vậy mà ghét bỏ ngươi, ha ha, ta sợ nhớ là đã cảm thấy buồn cười, Hi nhi tốt như vậy không trân trọng, ngược lại cùng Lạc Nguyệt Kỳ có quan hệ, thật là không có mắt nhìn!"

Nói rồi, hắn dựa một chút vào bên người Lạc Vân Hi, khóe miệng treo ý cười âm ỉ.

May là, có một Hi nhi, đáng yêu tình quái như vậy, thông minh nhanh trí, một Hi nhi nguyên vẹn, cứ như vậy xông vào nội tâm của hắn, người quá rầy cuộc sống của hắn, lại làm cho hắn lần đầu tiên có ước mơ hướng tới tương lai.

Lạc Vân Hi hơi mỉm cười nói: "Nếu như hắn vẫn chẳng cùng ta từ hôn, sẽ như thế nào đây?"

Mắt Quân Lan Phong trầm xuống, việc này là việc hắn nghĩ cũng không nên suy nghĩ, khinh thường nói: "Hắn xứng sao? Chỉ bằng hắn cũng muốn chiếm cứ Hi nhi? Hắn không từ hôn, bốn vương cũng sẽ thay ngươi ép hắn!"

Nghĩ tới nam nhân chẳng biết gì đó chiếm lấy Lạc Vân Hi, hắn đã cảm thấy buồn nôn và không đáng.

Lạc Vân Hi không một tiếng động kéo dài khoảng cách với hắn, đôi mắt sáng long lanh như sao trời nhìn hắn, nói: "Vậy dựa vào cái gì? Ngươi không từ hôn với Đỗ Tình Yên chứ? Vì nàng ta bệnh, nếu như Lương Diệp Thu cũng sinh bệnh, ta cũng vì hắn mà làm vậy, ngươi sẽ nghĩ sao?"

Quân Lan Phong sùng sốt một lát, hiểu được ý của nàng, trong lòng đau xót, giọng nói cũng mềm xuống: "Hi nhi, trái tim của ta toàn bộ đều cho ngươi, ngươi hãy thông cảm cho ta một chút được không?"

Lạc Vân Hi đã nghiêng đầu đi, môi mím khẽ nhếch, trong con ngươi xẹt qua một chút đau xót, ý của hắn nàng có thể hiểu, cũng có thể thông cảm, thế nhưng, nàng không thể nào tiếp thu được!

Nàng chậm rãi, nhẹ giọng nói: "Quân Lan Phong, ta chúc ngươi cùng Đỗ Tình Yên bạc đầu giai lão, vĩnh viễn hạnh phúc! Hẹn gặp lại!"

Mặt Quân Lan Phong đầy kinh ngạc, hai tay run rẩy, giọng nói cũng run rẩy không còn như lúc đầu: "Ngươi...ngươi nói cái gì? Hi nhi!"

Thấy Lạc Vân Hi đi xa, hần gấp gấp chạy lên, muốn bắt được áo của nàng, giọng nói cũng lập tức trở nên thâm trầm: "Hi nhi, người đứng lại!"

Hai tay Lạc Vân Hi nhẹ lật chuyển, khăn quàng cổ bị nàng mở ra, tung bay trong gió, Quân Lan Phong chỉ có thể nắm khăn quàng hồ li vào trong tay, nhưng nữ tử đã đi xa.

Sợ hãi chưa bao giờ có dâng lên trong lòng Quân Lan Phong, tối nay Lạc Vân Hi quá không bình thường! Đường như chưa bao giờ bình tĩnh như vậy!

Hần phi thân đuổi theo, luôn miệng kêu "Hi nhi", người đã đi xa.

Sau khi hần đi, Lạc Vân Hi mới từ trong bụi rậm bên cạnh đi ra, mặt không hề có cảm xúc, bước đi về hướng ngược lại.

Từ lúc ra khỏi sơn động dưới nước kia, nàng đã biết, giữa bọn hần sẽ không còn liên quan gì, cho nên, tối đó, nàng chủ động với hần, cho hần một chút ấm áp.

Nàng tin tưởng, cho dù sau này nghĩ lại, nàng cũng sẽ không hối hận.

Bước trên đường nhỏ tại hoàng cung, lo lắng trong lòng dần tản đi, nàng chợt thấy rất dễ dàng.

Kiếp trước, nàng cũng là một thân một mình như vậy, tuy có Lang làm bạn, nhưng hần chưa bao giờ tiến vào trong lòng nàng, chưa bao giờ trở thành gánh nặng của nàng! Mà bây giờ, nàng lại trở về như trước.

Lạc Vân Hi không nhịn được giờ ra hai tay, để ở trước môi làm thành hình cái kèn, lớn tiếng kêu gào để phát tiết: "A!A!!!"

"Đêm hôm khuya khoắc, kêu la cái gì, không sợ làm phiền người khác nghỉ ngơi sao?" Bất chợt, lá cây trên đỉnh đầu bị đẩy ra, một giọng nói oán trách truyền đến, nghe kỹ, còn phát hiện giọng nói này có mấy phần vui mừng.

"Sư phụ phải không?" Lạc Vân Hi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lúc nhìn Cửu Khúc Chi đầu như ổ gà lười biếng nằm trên cành cây, liền cười ra tiếng.

"Nha đầu ngốc, người lên đây." Cửu Khúc Chi vẫy tay với nàng.

Ánh mắt Lạc Vân Hi hơi cong, rút Tuyết Cẩm ra, quần vào cành cây thô to, bay thân lên cây, kêu lên: "Sư phụ, ta không biết khinh công!"

"Người không phải là không biết, là quên thôi." Cửu Khúc Chi liếc mắt xem thường, bất chợt xoay mình ngồi dậy, đoạt Tuyết Cẩm của Lạc Vân Hi, tay phải đánh một chưởng, đột nhiên đánh nàng xuống khỏi cây.

Lạc Vân Hi không có bất kỳ phòng ngừa gì, liền từ ngọn cây cao mười mấy mét trực tiếp té xuống.

Nàng cả kinh, theo bản năng đề khí, đá vào cẳng chân, nhảy tới trước, giảm tốc độ rơi xuống chậm lại, một dòng khí lưu từ bàn chân lan ra, chống đỡ thể trọng cả người nàng, không cần dùng lực lớn, liền có thể dầm xuống cành lá cất bước.

Kính ngạc thối lui, nàng vui vẻ, quay đầu lại, đã trông thấy Cửu Khúc Chi đứng dưới tán cây, cười hi hi nhìn nàng.

Lạc Vân Hi nhanh chóng trở về, thử phương pháp vừa rồi đề khí một chút, quả nhiên, người nhẹ như yến, cất bước cực kỳ nhanh chóng và dễ dàng.

"Sư phụ, đây là khinh công sao?" Chạy đến trước mặt Cửu Khúc Chi, mặt nàng đầy vui vẻ hỏi.

Cửu Khúc Chi gật đầu.

Lạc Vân Hi bâu môi một cái: "Sư phụ, người thật nhẫn tâm, cao như vậy cũng đẩy đồ nhi té xuống, nếu té chết, người sẽ không thấy được ta nữa đâu!"

"Có ta ở đây, sợ cái gì chứ?" Cửu Khúc Chi cười.

Vì thế, đêm nay trong cung, nàng căn bản không tới Kim Hoa điện dự tiệc, mà là theo chân Cửu Khúc Chi không ngừng luyện tập khinh công trong cung.

Đến lúc rất muộn, nàng mới về phủ.

Vận động mấy canh giờ, cả người đều là mồ hôi, Lạc Vân Hi vừa đến Văn Các là mức nước tắm rửa, tắm cho mình thơm ngát, mới nằm lên trên giường.

Đèn lồng để cực kì gần, ánh nến trong đèn lồng nhảy lên, Lạc Vân Hi không buồn ngủ chút nào, trợn to hai mắt nghĩ chuyện của mình.

Bỗng nhiên, mặt có chút ngứa, nàng gãi một chút, kết quả càng gãi càng ngứa, Lạc Vân Hi bị hù dừng tay, giày cũng quên mang, trực tiếp chạy về phía trước gương đồng.

Trong gương, khuôn mặt vốn nước mắt lưng tròng lại lên không ít hạt đỏ xấu xí, mặc dù không lớn, nhưng lại dày đặc, còn có mấy vết gãi.

Nàng không khỏi nhớ tới ngày đó mình bỏ thuốc Lạc Phi Đình, khiến tóc nàng ta ngứa ngứa cực kỳ, hiện tại nàng mới biết chút ngứa ngứa trong đó, mặt mình cũng ngứa đến không chịu được, chỉ là không thể gãi, tuyệt đối không thể!

Những giây phút này thật là khổ! Ngựa vẫn không dừng lại, Lạc Vân Hi đánh thức Xuân Liễu, để nàng ấy mang bồn nước lạnh vào đây, để nàng rửa mặt.

Xuân Liễu vừa thấy tình trạng của nàng, bị dọa giật nảy mình, thấp giọng nói: "Tiểu thư, nô tỳ đi gọi Tam di nương!"

Lạc Vân Hi muốn gọi nàng ấy lại, chẳng qua là chút bệnh nhẹ, cần gì để Tam di nương biết đây? Nhưng Xuân Liễu bước rất nhanh, đã đi ra ngoài rồi.

Chẳng mấy chốc, Tam di nương đã đến.

Nàng ấy vội vàng đi tới, Lạc Vân Hi đang ngồi ở trước gương, hết đường xoay xở.

"Hi nhi, mặt ngựa sao?" Tam di nương khoác áo choàng gấm rất dày, vội vàng chạy tới Vân Các, vừa đến liền hỏi.

Lạc Vân Hi gạt đầu, mặt đầy bất đắc dĩ.

Tam di nương im lặng một lát, tự lẩm bẩm: "Sao lại như vậy, rõ ràng bốn năm trước mới dùng thuốc . . ."

Lạc Vân Hi thăm dò hỏi: "Bốn năm trước đã dùng thuốc gì?"

Trong lòng nàng nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Thuốc sao? Nàng dùng thuốc gì?

Nàng đưa tay, muốn sờ khuôn mặt đang ngứa ngáy một cái, chuyện này đến cùng là sao, Tam di nương đã quát lên: "Dùng gì!" Nàng ấy đột nhiên bắt cổ tay Lạc Vân Hi, mắt Lạc Vân Hi lập tức híp lại, chiều này của Tam di nương nàng cũng chưa từng thấy.

Nàng không khỏi cười hỏi: "Nương, chiều cầm nã thủ này của ngươi thật tốt! Ngươi từng luyện võ sao?"

Tam di nương ngẩn ra, buông lỏng cổ tay nàng ra, nhẹ giọng nói: "Khi còn trẻ tùy tiện học một chút, nếu thật sự biết võ nghệ, còn không dạy cho con ư, ta hối hận không cố gắng học tốt." Đột nhiên, nàng ấy nói: "Tại sao con phải dùng Dịch Nhan Đan, nương chưa bao giờ nói với con nguyên nhân, nguyên do thực sự rất phức tạp, dung mạo thật của ngươi sẽ mang đến nguy hiểm cho ngươi, như bây giờ mới là tốt nhất."

Nàng ấy nhìn kỹ dung mạo Lạc Vân Hi, bị Dịch Nhan Đan che giấu nhưng dung mạo cũng có ba phần tương tự trước đây, vền vẹn ba phần tương tự cũng đã trở nên rất đẹp, vậy nếu giống y hệt nhau, sẽ có bao nhiêu vẻ khuynh thành tuyệt sắc đây?

"Dung mạo của ta không phải giống phụ thân, chính là như nương, sao lại nguy hiểm chứ?" Lạc Vân Hi nổi lên lòng nghi ngờ.

Tam di nương mơ hồ đáp: "Bởi vì thật đẹp, sợ đưa tới nguy hiểm cho ngươi."

Nàng ấy làm ẩm khăn mặt, nhẹ nhàng thoa lên trên mặt Lạc Vân Hi, Lạc Vân Hi chợt cảm thấy cực kỳ thoải mái, khó hiểu hỏi: "Sao sư phụ chưa bao giờ nhắc tới vậy? Hẳn là thần y, cũng không phát hiện ta dùng Dịch Nhan Đan sao?"

Kỳ thực, dù cho bản thân nàng, đọc hết tất số sách của Đoan Mộc Ly, cũng chưa từng nghe nói đến loại thánh dược Dịch Nhan Đan này.

"Nếu như rất dễ dàng bị phát hiện, thì sẽ không đáng quý như vậy." Tam di nương nhíu mày nói: "Xem phản ứng của ngươi, là bắt đầu sinh ra kháng cự với Dịch Nhan Đan, cũng không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, ta không dám mạo hiểm cho ngươi dùng Dịch Nhan Đan nữa, rửa sạch nó đi thôi!"

Nàng ấy nói, giữa lông mày là sự lo lắng vô cùng: "Thế nhưng, sau khi lau sạch, ngươi sẽ không thể tùy tiện xuất hiện trước mặt người khác, nương sẽ rất đau lòng."

Lạc Vân Hi cười nói: "Ta không sợ. Hơn nữa, còn có mặt nạ da người mà!"

"Vừa lau như vậy da thịt so với trẻ con còn mềm mại hơn, vậy có thể dùng mặt nạ da người sao?" Tam di nương đứng lên, thông thả bước qua bước lại trong phòng, Lạc Vân Hi chưa bao giờ thấy nàng ấy lo lắng như thế.

Thật lâu sau, Tam di nương rốt cục quyết định, quay đầu nói: "Hi nhi, phải rửa sạch nó, kết quả nếu là hủy dung, chúng ta cũng không chịu đựng nổi!"

"Rửa thì rửa thôi." Lạc Vân Hi thờ ơ cười nói.

Tam di nương ngồi bên cửa sổ trầm tư một lát, nói: "Ta đi và con tới Dương Thành tránh một thời gian thôi."

Khóe miệng Lạc Vân Hi kéo nhẹ: "Nương, tránh cái gì vậy? Nói giống như tránh kẻ thù vậy!"

Hai chữ "kẻ thù" vừa phun ra, thần sắc Tam di nương lập tức thay đổi, nhìn xung quanh một vòng mới không mất cảnh giới nói: "Ngươi chỉ cần nghe nương, ta đi nói với lão gia muốn về nhà, hẳn chắc chắn sẽ đồng ý."

Lúc này Lạc Vân Hi không nói gì nữa.

Rời khỏi kinh thành? Đi Dương Thành sao? Trái tim có một chút không muốn, nàng tàn nhẫn hung hăng néo bắp đùi của mình, không muốn sao? Rồi khỏi Dạ Đô đen tối này có cái gì không tốt!

Sau nửa đêm, mặt Lạc Vân Hi bị ngứa mới giảm một chút.

Để tiện chiếu cố, Tam di nương cũng không rời đi, mà là ngủ cùng nàng trên giường, đèn trên cũng vẫn để cháy.

Lúc Quân Lan Phong đến Vân Các liền thấy bên trong chủ phòng vẫn còn đốt đèn, trong lòng vô cùng nghi ngờ, Hi nhi vậy mà không ngủ sao?

Nhớ tới Lạc Vân Hi hôm nay lạnh nhạt và dứt khoát, trong lòng hắn vô cùng thống khổ, không dám đối diện với nàng, bước nhẹ đến bên cửa sổ, trầm thấp kêu to: "Hi nhi, vẫn chưa ngủ sao?"

"Ai? Thích khách!" Tam di nương "nhảy" từ trên giường ngồi dậy, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi, vừa thấy ác mộng, tỉnh lại đã nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng nói chuyện, có thể không sợ sao?

Nàng ấy gọi tiếng "thích khách" này rất lớn, kinh động tới Khinh Hồng và vô số thị vệ bên cạnh.

Quân Lan Phong cũng rất khiếp sợ, không nghĩ đến trong nhà lại có cô gái khác, lúc này liền im lặng, chỉ lo Lạc Vân Hi ngại, nhanh chóng rời đi.

Lạc Vân Hi vì mặt ngứa, không dễ dàng mới đi vào giấc ngủ, ngủ hơi sâu một chút, nhưng lập tức bị tiếng sợ hãi này đánh thức, mày tự nhiên nhíu lại.

Không có ai nói gì, vừa rạng sáng ngày thứ hai, sau khi nàng dậy cáo từ Lạc Kính Văn.

Lạc Kính Văn thấy các nàng đồng ý tới Dương Thành, rất là kinh ngạc! Nhưng nghĩ tới cũng là không giữ hai mẹ con lại, nàng cũng chỉ nói mấy chữ.

Lạc Vân Hi thu thập hành lý đơn giản, cùng Tam di nương mang Xuân Liễu, một người bạn cũng không chào, trực tiếp lên đường, tiêu sái rời đi. Gia thế của Tề Sính Đình như vậy nhất định Thái tử sẽ không động tới nàng ấy, nàng yên tâm; Tiểu Bích sao, nàng đã để cho nàng ta một năm giải dược, càng không cần quan tâm. Theo bọn họ còn có Khinh Hồng, cùng với người bí ẩn ở bên cạnh Tam di nương rất lâu.

Dạ Đô nguy nga dần dần đi xa, xe ngựa càng ngày càng xa, trong lòng Lạc Vân Hi thở dài: "Dạ Đô, tạm biệt!"

Bên trong quán trọ Dạ Đô, thông báo "Cửu Vân" chính thức tạm thời rời đi, dừng chữa bệnh.

Tin tức Cửu Vân dừng chữa bệnh truyền ra khắp kinh thành, người quen thuộc Lạc Vân Hi lập tức kinh ngạc, tìm cơ đến Vân Các hỏi thăm, giống như, Tề Sính Đình, Đoan Mộc Ly.

Đoan Mộc Ly vừa hỏi mới biết, Lạc Vân Hi vậy mà về quê rồi!

Đáng chết! Về nhà vậy mà một tiếng cũng không chào! Hắn nguyên rửa chửi một tiếng, đánh ngựa ra khỏi Vân Các, lại gặp Quân Lan Phong tới tìm Lạc Vân Hi.

Hai người gặp nhau, đồng thời dừng ngựa lại, ánh mắt giao nhau, hơi có đốm lửa như sét đánh vang lên.

Quân Lan Phong thu hồi ánh mắt, đá vào thân Tuyết Luyện, nó lập tức hí dài.

Đoan Mộc Ly kéo dây cương, chạy ra ngoài, vừa liếc mắt vừa nghĩ, hắn bỏ qua móng ngựa, trực tiếp bay ra khỏi cửa thành. Xích huyết bảo mã cao mà cường tráng, màu đỏ giống như ánh mặt trời buổi chiều tà, vô cùng hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Dựa vào tốc độ của xích huyết bảo mã cực nhanh, hắn gia tăng bước chân, vốn tưởng rằng có thể dễ dàng đuổi theo Lạc Vân Hi, không ngờ dọc đường đều không thấy được xe ngựa tương tự, mẹ con nàng sao có thể nhanh như vậy?

Ở giao lộ do dự một chút, phía sau có một tiếng ngựa hí hấp dẫn sự chú ý của hắn, từ xa quay đầu lại, đã trông thấy là Quân Lan Phong.

"Hi nhi đi đâu?" Hắn vừa tới liền hỏi. Sắc mặt Đoan Mộc Ly có chút trầm trọng, cúi đầu: "Nghe nói là đi Dương Thành."

Mặt Quân Lan Phong xanh lét, không thêm hỏi nữa, hai chân kẹp lại, Tuyết Luyện đã phóng như bay qua xích huyết, đi về hướng thông với Dương Thành.

Hi nhi, ra đi! Hi nhi, đừng bực bội với ta!

Quân Lan Phong nghe nói nàng đi Dương Thành, lòng vốn "hồi hộp" thoáng cái chìm đến đáy cốc, cả một đường cũng không thấy bóng dáng Hi nhi, hắn hô to: "Huyết Lang!"

Cửu Sát cùng vài thủ lĩnh Huyết Lang lập tức hạ xuống: "Dạ!"

Quân Lan Phong vừa nắm dây cương ngựa, khiến cho Tuyết Luyện dừng lại, phân phó nói: "Tìm Hi nhi trở lại cho ta, nàng đi Dương Thành! Có thể còn ở trên đường! Nhanh lên!"

Cái từ "Hi nhì" này đối Cửu Sát vài người này đã không xa lạ gì.

Thế mà, ám vệ tìm ở trên ngoài cả đêm, gần như đường đi từ Dạ Đô đến Dương Thành, xe rất nhiều, nhưng không thấy một góc áo của Lạc Vân Hi.

"Đi Dương Thành tìm!" Quân Lan Phong lại ra lệnh, tự mình lên Tuyết Luyện, khua roi ngựa trong tay, xông như bay ra ngoài.

Thế mà, một đường chạy tới Dương Thành, hẳn đều không nghe chút tin tức gì về Lạc Vân Hi! Lại tìm người tới nơi ở cũ của nàng ở Dương Thành hỏi, cũng chẳng ai biết tin tức Lạc Vân Hi sẽ trở lại!

Thực giác Quân Lan Phong thấy đây là một âm mưu, gắt gao nắm chặt quả đấm.

Lạc Vân Hi, ta chờ ngươi trở lại!

Thế mà, một ngày, hai ngày, một tháng, một năm, đợi được sao?

Lạc Vân Hi đứng một khu nhà ở nông thôn, ngưng mắt nhìn về hướng kinh thành, như nghĩ ngợi gì.

Quân Lan Phong, đến cùng cần phải bao lâu, ngươi mới hiểu được tâm ý của ta đối với ngươi? Ngươi muốn thế này, ta là cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175

Editor: thu thảo

Một năm sau.

Vĩnh Định năm 585, đầu năm, xuân tháng ba.

Thời tiết khô hạn, không thu hoạch được một hạt nào, phụ cận Dương Thành phát sinh bạo loạn, thổ phi tràn rã vào thôn cướp cướp tài sản, lương thực.

Một đám cầm đao người bị mặt cầm kiếm vọt vào rồi núi trại gần đây thôn, tức khắc gà gáy chó sủa, nữ nhân khóc gọi hài tử kêu khóc, khắp nơi tràn đầy thanh âm không hòa hài nào.

Bốn tên người bị mặt đá mở cửa lớn một nhà, xông vào, quát hỏi: "Có người không? Mở cửa."

Một phụ nữ trung niên mặc áo màu nâu từ bên trong phòng đi ra, màu da hơi tối, da thịt trên mặt lòng lẻo, khóe mắt đầy nếp nhăn, có một thiếu nữ bình thường, nàng có chút kinh hoàng nói: "Mấy vị đại gia, ngồi xuống uống một ngụm trà lại nói."

Trong đó một người bị mặt vấp chân một cái, liền đá bay bằng ghế dài câu đi, nâng chân ngồi lên, không nhịn được nói: "Mau tới uống trà!"

Bọn hắn đuổi nhiều nhà như vậy, quả thật có chút khát.

Một người khác bị mặt lớn tiếng đe dọa: "Ngươi muốn gian dối, lão tử giết cả nhà ngươi!"

Nữ tử trung niên bị câu nói này của hắn kinh sợ, run giọng nói: "Ta, ta sẽ đi."

Nàng vừa dứt lời, vải màn bị nhấc lên, một thiếu nữ từ bên trong đi ra, cười khanh khách nói: "Nương, khách tới nhà sao?"

Giọng nói thanh thúy như hoàng anh trong cốc, bốn người bị mặt không khỏi nhìn lại nơi phát ra giọng nói, nhất thời sợ ngây người.

Một thiếu nữ mười mấy tuổi tuổi đứng thẳng, xuyên qua vạt áo gấm trắng ngà, váy dài thêu hoa nhỏ màu xanh nhạt, tóc như thác nước, da như tuyết, mày ngài đen rõ, con ngươi như chứa nước xuân, sáng mắt lưu chuyển, rọi sáng gian phòng đơn sơ này.

Nàng xoa nhẹ eo nhỏ nhắn, chậm rãi tiến lên, đầu cao gầy, dáng người yếu kiêu, dung nhan hoàn mỹ cùng dáng người uyển chuyển đủ để khiến tất cả nam nhân trên thế gian mất hồn.

"Mấy vị đại gia ở lại sao?" Giọng của nàng uyển chuyển mềm mại.

Linh hồn bốn người bịt mặt sớm đã bay mất, kinh diễm không nói ra lời, chăm chú nhìn thẳng thiếu nữ trước mặt, bọn hắn có chút không hoàn hồn lại được.

Người bịt mặt cầm đầu rút cuộc lấp bắp nói: "Này, đây là nữ nhi người sao? Lại khuynh thành tuyệt sắc như vậy!" Ánh mắt của hắn nóng bỏng hẳn lên.

Thiếu nữ cười nhẹ, gió tay lên, không thấy nàng làm động tác thế nào, ót mấy người bịt mặt đã trúng một chương, trước mắt đen tối, ngã xuống.

"Hi nhi . . ." Nữ nhân trung niên, tức là Tam di nương, lẩm bẩm một tiếng.

Nàng ấy si ngốc nhìn Lạc Vân Hi, gương mặt giống nhau như vậy, như người kia, ra tay luôn thẳng thắn lưu loát như vậy, một đòn đúng chỗ!

Ánh mắt dần ẩm ướt, nàng ấy có chút cảm động, rút cuộc cũng là mẹ con . . .

Lạc Vân Hi thấy nàng ấy lại xuất hiện vẻ mặt như thế, mày nhíu lại, thu lại ý cười nói: "Đi, mau chóng rời khỏi đây thôi."

Nàng trở về phòng thay quần áo, Tam di nương mang theo Xuân Liễu cùng Khinh Hồng từ góc tối hiện thân thu thập hành lý.

Sắc mặt Khinh Hồng có chút âm u, giúp đỡ thu thập hành lý xong, Lạc Vân Hi đã từ trong phòng đối diện đi ra ngoài.

Nàng mang theo mặt nạ không khác gương mặt trước đây lắm, tuy cũng là tuyệt đỉnh mỹ nhân, nhưng cũng không bằng dung nhan thanh nhã siêu tục vừa rồi, dù sao chỉ có ba phần tương tự, ngũ quan thay đổi lớn. Thế nhưng, lúc nàng chế tác tấm mặt nạ da người này, cũng không thể làm giống khuôn mẫu hoàn toàn, may mà nữ nhi 18 thay đổi lớn, trên dung nhan biến hóa nho nhỏ mới là bình thường, sẽ không làm người khác nghi ngờ.

Xuân Liễu rũ lông mi xuống, trong một năm này, nàng mới biết, tiểu thư lại giấu diếm mình nhiều như vậy, nhưng nàng ấy cũng hiểu rõ, những thứ này không phải chuyện mình nên hỏi, những chuyện nên làm, chính là hầu hạ tiểu thư cho tốt.

Ánh mắt Tam di nương dừng lại trước ngực nàng một lát, nói: "Nín lại có ảnh hưởng không?"

Lạc Vân Hi khẽ mỉm cười, liếc nhìn bộ ngực bằng phẳng, đáp: "Sẽ không."

Từ trước thân thể nuôi dưỡng không tốt, cùng dạ dày nàng có vấn đề, cũng bởi vì nàng dùng Dịch Nhan Đan ức chế kích thích yếu tố sinh dục nữ. Trong năm đó, nàng dùng bí dược rửa Dịch Nhan Đan đi, vừa chặt năm phúc bảo tham, thân mình điều dưỡng lại cực nhanh, cái đầu đã cao hơn mấy centimet, đặc biệt ngực, trở nên đặc biệt nhanh, no đủ mượt mà.

Cho nên, nàng đổi lại hoá trang lúc trước, dùng một mảnh vải nín ở trước ngực.

"Khinh Hồng, lại đang nghĩ tới người kia à?" Lạc Vân Hi hơi cong môi, cười trêu ghẹo.

Mặt Khinh Hồng "xoạt" một cái liền đỏ, gắt gao cắn môi nói: "Ta sẽ không bỏ qua cho hắn!"

Lạc Vân Hi cười vui vẻ hơn: "Được rồi, hắn nhất định sẽ trở lại, chúng ta hồi kinh thôi."

Một năm trước, sau khi các nàng rời kinh, dẫn ám vệ, Vô Trùng cùng Quân Lan Phong đến một con đường khác, sau đó ném lại, chờ lúc Vô Trùng phát hiện không hợp lý đã muộn, hắn gửi thư báo cho Quân Lan Phong, Quân Lan Phong đi Dương Thành, chờ hắn trở về, thiếu nữ đã thành nữ nhân rồi.

Nhưng bên người ngoài người của Quân Lan Phong còn có một ám vệ thần bí, Lạc Vân Hi cũng không đuổi hắn đi.

Ám vệ là nam nhân, còn là nam nhân thân thủ rất tốt, Khinh Hồng từng dụ hắn ra nhiều phen, giao đấu chính diện cùng hắn bốn lần, suýt nữa mất mạng trong tay hắn, nhưng người kia đều vào thời điểm mấu chốt thả nàng ấy, Khinh Hồng vừa thẹn vừa tức, mỗi khi muốn tìm hắn khiêu chiến, người kia lại thần bí như rồng thấy đầu không thấy đuôi, cảm giác thần bí mười phần.

Cho đến khi mấy người họ ở lại Dương Thành, ám vệ kia đột nhiên biến mất, ngược lại thành Khinh Hồng có chút tâm tư.

Dạ Đô, phồn hoa như trước.

Xe ngựa chậm rãi lái vào cửa thành cao ngất, Lạc Vân Hi mở hai mắt ra, xuyên thấu qua khe hở màn xe bị gió thổi ra, nhìn vào dòng người và xe ngựa bên ngoài như nước thủy triều, nối liền không dứt.

Cảm giác quen thuộc trí mạng phủ vào mặt, cả tâm thần nàng cũng chấn động.

Một năm, một năm chưa trở lại Dạ Đô, bởi vì quá trình dung mạo khôi phục và sau khi khôi phục còn không thể mang mặt nạ da người trong một thời gian, nàng không thể thấy bất kỳ người ngoài nào, vì thế, sau khi ẩn cư, nàng phong tỏa tất cả tin tức đối với bên ngoài.

Dù cho tại Dạ Đô dạo chơi một thời gian không hề dài như so với ở Dương Thành, có thể Dạ Đô cho nàng cảm giác khác, hoàn toàn khác Dương Thành.

Bởi vì ở đây, có rất nhiều người quen . . . Lạc Vân Hi thất thần một lát, bọn hắn, có khỏe không?

Xe ngựa dựa theo Lạc Vân Hi sai bảo, lái vào chỗ hẻm nhỏ ở gần Lạc phủ, vừa lúc dừng lại trước cửa lớn của Lạc phủ.

Cửa đóng chặt, ngoài cửa Lạc phủ có sáu thị vệ đeo đao, trong đó một người thấy xe ngựa dừng lại, lập tức tiến lên quát hỏi: "Người nào vậy?"

Xe ngựa là loại bình thường nhất, cho nên thị vệ nghĩ chẳng phải nhà quyền quý, thái độ cũng không thân thiện.

Lạc Vân Hi là người đầu tiên nhảy xuống xe ngựa, sắc mặt thản nhiên, nói: "Là ta, đi thông báo cho phụ thân, nói Tam phòng trở về."

Thị vệ kia nhìn thấy Lạc Vân Hi thì ngẩn ra, Lạc Vân Hi rõ ràng cao lớn, vẫn xinh đẹp như trước, hần cau mày lại, không trả lời, xoay người mở cửa hông ra, bước nhanh vào phủ.

Lạc Vân Hi đưa tay đỡ Tam đi xuống xe ngựa, Khinh Hồng sớm đã ẩn mình, cho nên Xuân Liễu kéo cương lớn bọc nhỏ trên xe xuống.

Ba người đang muốn vào phủ, một tên thị vệ nhắc thương ngăn cản các nàng: "Tam tiểu thư dừng chân, đọi lão gia truyền lời, rồi lại tiến vào cũng không muộn!"

Sắc mặt Tam đi xuống chợt thay đổi, cố nén không nói lời nào, nhưng Lạc Vân Hi sắc bén nhưn mày, lạnh lùng nhìn hắn một cái: "Người nói cái gì?"

Thị vệ cúi đầu: "Đây là quy củ!" Nụ cười Lạc Vân Hi càng lạnh như băng: "Ta là chủ tử Lạc gia, vào cửa còn cần thông báo sao? Đầu óc người hư rồi sao?"

Thị vệ nổi giận phùng phùng, chịu đựng không dám phát tác.

Bọn thị vệ này cũng chẳng phải nhóm năm ngoái, cho nên cũng chưa từng thấy nàng giáo huấn Lạc Tử Tục, nhưng biết nàng cũng chẳng phải phé vật, địa vị tại Lạc phủ có chút lúng ta lúng túng, có thể không đắc tội thì không cần đắc tội.

Mấy người giằng co một lúc, thị vệ đi vào bẩm báo kia chạy như bay ra, lớn tiếng kêu lên: "Lão gia đến rồi!"

Trạng thái tinh thần của mấy thị vệ trước cửa phủ lập tức đi lên, đón Lạc Kính Văn mặc áo quan đi ra.

Ở bên cạnh Lạc Kính Văn còn có Đại phu nhân.

Ánh mắt Lạc Kính Văn nhìn về phía Tam đi xuống và Lạc Vân Hi vô cùng lạnh lẽo và tức giận, mày nhíu lại, hỏi: "Một năm nay, các người đi đâu?"

Xem ra, hắn từng liên lạc với người ở Dương Thành, biết mình cùng nương không ở nhà cũ tại Dương Thành rồi.

"Phụ thân, chẳng qua là đi du ngoạn một chút thôi." Lạc Vân Hi bình tĩnh nói.

Đại phu nhân cười lạnh: "Du ngoạn sao? Tam tiểu thư thật đúng là thật hăng hái! Mất tích một năm, lại nói là đi du ngoạn, một thiên kim tiểu thư, không tuân thủ quy củ như vậy, ai biết một năm này người làm những chuyện mất mặt gì cho Lạc phủ!"

Ánh mắt Lạc Kính Văn nheo lại, đại phu nhân nói rất có đạo lý, đường đường là thiên kim, mất tích không một lý do gì, là muốn để cho người khác lấy ra làm trò cười sao, mà hắn càng hận chính là Lạc Vân Hi lại dám lừa gạt hắn, nói mình đi Dương Thành, đùa bỡn hắn xoay tròn, có thể nhẫn nhịn, những không thể nhẫn nhục!

Hắn hất cằm lên, cao giọng nói: "Lạc Vân Hi, đừng cho là ta sẽ nuông chiều người nhiều lần như vậy! Mẹ người nói đúng, chuyện không có quy củ như vậy người cũng dám làm! Hừ, người cũng đừng về Lạc phủ nữa, ta không thừa nhận có người nữ nhi này!"

Thần sắc Lạc Vân Hi cũng không kinh ngạc, nhưng sắc mặt Tam đi xuống lại trắng bệch một mảnh, tiến lên kêu: "Lão gia . . ."

"Đừng gọi ta!" Lạc Kính Văn nghiêng đầu đi.

"Nương, đừng cảm mặt nóng kẻo mông lạnh." Lạc Vân Hi trấn an Tam đi xuống.

Lạc Kính Văn nghe nàng dùng mông lạnh để hình dung mình, tức đến không thở nổi, quát lên: "Tam đi xuống không thuần khiết, một mình ra khỏi phủ, làm trái đức tính của người phụ nữ, hôm nay bản Thái úy chính thức bỏ nàng ta! Về phần Lạc Vân Hi, can rở lạnh lùng, không coi ai ra gì, bản úy chính thức đuổi nàng ra khỏi gia tộc!"

"Vâng!" Giọng nói của thị vệ bên cạnh đồng thời vang lên.

Mặt Đại phu nhân hiện lên sự kinh ngạc và vui vẻ, rốt cục cũng đuổi được Tam đi xuống! Tuy nàng ta không thể nào được sủng ái, nhưng rốt cuộc cũng là một nữ nhân trong hậu viện của lão gia, nhìn cũng thấy khó chịu, và lại, nàng ta lại là kẻ thù của mẫu thân!

Tam đi xuống đứng không nổi nữa, thân hình mềm nhũn, triệt để ngã xuống đất.

Lạc Vân Hi vừa nóng vừa giận, đỡ nàng ấy dậy, lạnh lùng liếc nhìn Lạc Kính Văn.

Lạc Kính Văn có chút chột dạ, nhưng vừa nghĩ tới hai người thực sự biến mất lâu thế, niềm tin liền trở lại, hừ nói: "Lấy bút mực đến, viết hưu thư!"

Lạc Vân Hi lạnh lùng nhếch môi cười, từ trong ngực lấy ra giấy và bút chì, liền đặt xuống đất, nhanh chóng viết. Đợi nàng viết xong, trực tiếp ném cho Lạc Kính Văn, cười lạnh một tiếng: "Lạc Thái Úy, đây là hưu thư nương ta đưa cho ngươi, cũng đừng ném đi, giữ lại làm kỷ niệm nhé!"

Tam di nương lặng lẽ nhìn cử chỉ của nàng, cũng không nhúc nhích, dường như không phản đối, kỳ thực, bây giờ tâm tư nàng ấy đã sớm rối loạn rồi.

Lạc Kính Văn tiếp nhận hưu thư, vội vã quét mắt qua, trên giấy tuy là viết bằng bút chì, nhưng kết cấu nét bút không thua kém viết bút lông một chút nào, sau khi nhìn đến hai chữ "hưu phu", sắc mặt hần nhưng cực kỳ khó nhìn.

"Ngươi vậy mà lại dám thay mẹ ngươi viết hưu thư cho ta! Lạc Vân Hi, ngươi muốn làm con bất hiếu sao?" Ném hưu thư xuống đất, Lạc Kính Văn giận dữ nói.

"Lạc Thái Úy, hiện tại ta đã chẳng phải con gái của ngươi, về phần hưu thư, ai viết không phải đều giống nhau sao?" Lạc Vân Hi khinh thường trao phúng nói.

"Cút!" Lạc Thái Úy tuôn ra lời nói tục, giẫm lên hưu thư.

"Nương, đi!" Lạc Vân Hi không hề để ý, đoạt lấy hai cái túi trên tay Xuân Liễu, một tay xách túi, một tay đỡ Tam di nương rời khỏi Lạc phủ.

Xuân Liễu nhìn thấy thần sắc đáng sợ trên mặt Lạc Kính Văn, lại nghe tiểu thư và Tam di nương vậy mà bị đuổi ra khỏi nhà, không khỏi cảm phần sôi sục, không biết phải an ủi các nàng như thế nào, lững lờ đi theo sau lưng hai người, đi ra một đoạn đường rất dài, nàng ấy không nén được bèn hỏi: "Tiểu thư, chúng ta đi nơi nào đây? Lẽ nào phải ngủ ở ngoài đường sao?"

"Đi đâu cũng được, không có khả năng để ngươi lưu lạc đầu đường xó chợ đâu." Lạc Vân Hi cười nhẹ.

Thấy nàng còn có thể cười được, lòng Xuân Liễu mới buông xuống, dường như tiểu thư vẫn lãnh tâm lãnh tình, ngẫm quan tâm Tam di nương.

Bước chân của Tam di nương có chút mơ hồ, hồn bay phách lạc, nàng ấy cũng chỉ là cô gái bình thường, bị chồng bỏ là sỉ nhục lớn hơn trời.

Lạc Vân Hi có chút đau lòng, tuy Lạc Kính Văn rất xấu xa, nhưng hẳn tốt xấu gì cũng là phu quân của Tam di nương, "phụ thân" mình —— xưa nay trong lòng nàng không thừa nhận loại phụ thân này, ngược lại cũng không có tình cảm gì, cho nên không có cảm giác mảy.

Thế mà, biểu hiện của Tam di nương so với Lạc Vân Hi tưởng tượng còn kiên cường hơn, rất nhanh, nàng ấy phản chấn lên, mở miệng nói: "Thôi, những thứ mặt mũi này, ta cần gì phải quan tâm chứ? Kỳ thực, cũng chỉ mặt mũi mà thôi."

Có mấy lời, nàng ấy không muốn nói quá nhiều.

Nàng ấy đối với Lạc Kính Văn có cảm tình sao? Chẳng qua cũng là công cụ lợi dụng mà thôi. Chân chính hai bên tình nguyện là nam nhân cao cao tại thượng, căn bản không có chút khả năng với nàng ấy, và lại sau khi nhìn thấy nàng ấy bây giờ, hẳn nói chuyện thoải mái nào có nhớ lần động tâm năm đó.

Đường đi thành như bây giờ, nàng ấy cũng không trách ai được, bởi vì được theo bên cạnh người ấy, nàng ấy vĩnh không hối hận.

Ngắm lại, vành mắt đã đỏ.

Lạc Vân Hi trầm mặc một lúc, tâm tình cũng có chút trầm trọng, không nói một lời.

Tam di nương xoa khóe mắt, nói: "Hi nhi, ta có một người ca ca ở Nam Thành, chúng ta đi tới chỗ hắn thôi."

Lạc Vân Hi có chút kinh ngạc, Tam di nương còn có ca ca sao? Kia chẳng phải cữu cữu của nàng sao? Nàng cũng chưa từng nghe nói thì phải?

Xuân Liễu vui vẻ, nói: "Vậy thì thật tốt!"

Lạc Vân Hi suy nghĩ một chút, đề nghị: "Nương, ta từng nói với ngươi, ta từng làm một số việc đầu tư, vẫn còn bạc, ở đâu đều được, cần gì đi vào nhà người khác mà nhìn sắc mặt họ!"

Có chút hối hận trước khi đi sai người trả lại chìa khóa biệt viện cho Đoan Mộc Ly, bằng không hiện tại vào ở biệt viện vừa thoải mái lại tiện nghi rồi.

Chẳng qua, bây giờ nàng cũng không hay đi tìm Đoan Mộc Ly, vui đầu giấu mặt cả năm, Đoan Mộc Ly không hận chết nàng mới là lạ!

Tam di nương cười nói: "Ca ca và tẩu tẩu ta đều rất tốt, nhiều năm như vậy không đi gặp họ, cũng không biết bọn hắn có thể tha thứ cho ta hay không."

Trong lòng Lạc Vân Hi giật mình, thăm dò hỏi: "Nương, chuyện gì làm các ngươi giận dữ vậy?"

Tam di nương mím môi, định nói rồi lại thôi.

Lạc Vân Hi liền nói: "Vậy được rồi, chúng ta đi qua đó."

Mướn chiếc xe ngựa, Lạc Vân Hi gọi Kinh Hồng hiện thân, đứng núp trong bóng tối nữa, hiện tại lưu lạc đầu đường rồi, còn ám vệ cái gì nữa, nàng ấy vừa vặn có thể giúp đỡ Xuân Liễu cảm một phần hành lý, bốn người cùng đi Nam Thành.

Nam Thành có một ngõ nhỏ lụi bại, chung quanh là nhà trệt che kín bụi bặm, vừa thấy liền biết dân ở chỗ này rất nghèo, đầu hẻm quá mức chật hẹp, bốn người đành phải xuống xe, đi bộ vào ngõ hẻm.

Tam di nương tìm trong chốc lát, ánh mắt sáng lên, chỉ vào cánh cửa gỗ sơn bên cạnh có hai tấm ván thoát nước nói: "Là ở đây!" Xuân Liễu tiến lên gõ cửa, chẳng mấy chốc, một lão nhân tóc trắng ra mở cửa, neho mắt nhìn các nàng một lúc.

Mặt Tam di nương cũng đầy nghi hoặc, hỏi: "Xin hỏi đây là Đại gia sao?"

Lão nhân lắc đầu, khàn giọng nói: "Không phải, Đại gia chuyển đi rồi!"

"Bọn hần chuyển đi đến nơi nào?" Tam di nương ngăn ra, ánh mắt xẹt qua thất vọng dữ dội, có chút nóng nảy hỏi.

Lão nhân đưa tay chỉ hướng bắc: "Tại ngõ nhỏ ở ngoài, nhà lớn nhất, chính là Đại gia."

Nhân lực của Lạc Vân Hi tốt, nàng thuận theo phương hướng chỉ nhìn lại, chính là con đường lúc mới tới kia, nhớ tới ngoài miệng hẻm, quả thật có vài phù đệ tương đối lớn.

Mặt Tam di nương đầy khó hiểu, liếc nhìn Lạc Vân Hi: "Ta nhớ rõ ràng ở đây, làm sao lại..."

Lạc Vân Hi khẽ cười: "Xem ra, điều kiện sinh hoạt của cữu cữu tốt, chúng ta đi xem một chút thôi."

Bốn người lại nhắc theo bọc lớn túi nhỏ đi theo hướng lão nhân nói, nhà lớn nhất hẳn là một toà phủ đệ ở trung tâm, tường viện so với hai nhà bên cạnh cao hơn hẳn, bên trong có mầm liễu vừa nảy chồi ra tường, tô điểm cho ý xuân hoà thuận vui vẻ.

Xuân Liễu gõ cửa, một người ăn mặc như sai vặt đi ra, đánh giá các nàng vài lần, hỏi: "Xin hỏi các người tìm ai?"

Tam di nương thật cẩn thận hỏi: "Nơi này là Đại gia sao?"

"Đúng vậy." Gã sai vặt gật đầu.

"Thế Nhiệm có ở đây không?"

Một tiếng "Thế Nhiệm" này của Tam di nương làm gã sai vặt sợ, nhanh chóng hạ thấp giọng: "Tục danh của lão gia chúng ta là người có thể tùy tiện gọi sao?"

"Lão gia sao?" Tam di nương không tìm được manh mối, có chút do dự, nhưng Lạc Vân Hi lưu loát tiếp lời nói: "Lão gia nhà các người là ca ca của nương ta, nhiều năm chưa gặp lại, nếu như không tin, có thể trở về hỏi một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176

Edior: thu thảo

Gã sai vặt nghe Lạc Vân Hi nói chuyện vô cùn chấ chấn, giọng nói vang dội cũng rất có khí thế, cũng không nói nhiều, đi vào bẩm báo.

Chẳng mấy chốc, mấy người vội vã ra ngoài phủ, cảm đầu là nam tử trung niên nhìn có vẻ trắng trẻo, mặt tròn, là tướng có phúc có hậu.

"Ca!" Hai gò Tam di nương má kích động đến đỏ bừng, ánh mắt tập trung nhìn người đang tới.

Trung niên nam tử, tên là Thế Nhiệm, nhìn khi thấy nàng ấy, mặt đầy kinh ngạc "Duyệt Nhi ư? Người là Duyệt Nhi phải không?"

Tam di nương nghe được xung hô thân thiết đó, nước mắt ào ào rơi xuống, gật đầu liên tục.

Mắt người phụ nữ trung niên bên cạnh Thế Nhiệm đỏ lên nói: "Duyệt Nhi trở lại tốt rồi, đi vào trước đi!"

"Chị dâu, thực xin lỗi." Mặt Tam di nương đầy xấu hổ nhìn về phía người phụ nữ đó.

Trong mắt Đại phu nhân chứa lệ, khoát khoát tay, nhìn về phía Lạc Vân Hi, bên trong mấy người này, thiếu nữ này là chói mắt nhất.

Tam di nương liền tranh thủ kéo Lạc Vân Hi qua giới thiệu: "Đây là con gái ta, Hi nhi, đây là cậu mợ ngươì."

"Chào cữu cữu, mợ." Lạc Vân Hi tiến lên một bước, khoe miệng nhếch lên mỉm cười, quỳ gối, hành lễ đến nơi đến chốn.

Thế Nhiệm gật đầu, dẫn mấy người vào phủ.

Ở phòng khách của Đại gia, trong lúc Thế Nhiệm và Tam di nương ôn chuyện, Lạc Vân Hi cũng biết được chuyện đã xảy ra trước kia.

Đại gia từ nhỏ đã nghèo, bán Tam di nương cho Nhan gia làm nha hoàn, sau này nàng ấy không nghe ca ca và chị dâu cảnh cáo, vì một chuyện khác mà trở mặt với Nhan phủ, trốn đi, chỉ liên quan đến Đại gia, nhưng cũng cắt đứt liên hệ, cho tới bây giờ, mười mấy năm qua đi, cũng không đến gặp bọn hắn một lần.

"Ta làm thiếp cho Lạc Thái Úy, trong phủ không hề có địa vị. Vốn đã làm ra chuyện trái ý ca và tâu, sau này sống không tốt, lại sợ liên lụy ca tâu, vẫn muốn để sau này gặp lại." Tam di nương vẫn khóc rưng rức.

"Sống không tốt" theo lời nàng ấy quá nửa là chỉ chuyện gặp phải đám người Đại phu nhân không thích, sợ ảnh hưởng tới nhà mẹ đẻ.

"Vậy tiểu thư ngươì thì sao?" Thế Nhiệm thờ dãi hỏi: "Nàng ấy chết thật rồi sao?"

Tam di nương dùng khăn nhỏ lau nước mắt, nhìn về phía Lạc Vân Hi: "Hi nhi, ngươì đi xem phòng một chút, chờ ta một lúc rồi đi ngủ."

Lạc Vân Hi "vâng" một tiếng, theo quản gia đi ra khỏi phòng khách. Đường như Tam di nương không muốn để nàng biết, nàng cũng không muốn ép.

Thế Nhiệm, dựa vào sức một người, làm tại Lại bộ, tuy địa vị không cao, nhưng tục ngữ nói quan lại kinh thành mạnh hơn quan địa phương, hấn tích trừ nhiều năm, ngược lại cũng tích được chút bạc, mới mua được chỗ ở này.

Dạ Đô đều là tác đất tác vàng, sau khi Đại gia mua tòa nhà liễn sa sứt, miệng cộp gan thỏ, nhìn từ bề ngoài thì rực rỡ, nhưng bên trong sớm đã nổi đông bão, mỗi bước khó khăn, từ trên xuống dưới Đại gia từ đồ ăn, vật dụng, có thể thấy được thói quen tiết kiệm.

Tuy vậy, vợ chồng Thế Nhiệm đối với Tam di nương mang theo gánh nặng nhờ vả vẫn cứ cảm thấy vô cùng cao hứng, lúc bữa tối cũng an bài không ít thức ăn ngon chiêu đãi.

Trên bàn cơm, ăn uống linh đình, phòng khách tuy nhỏ, nhưng bầu không khí rất náo nhiệt.

Đại Văn Quyên là con gái duy nhất của vợ chồng Thế Nhiệm, có hơi muộn, cùng tuổi lại nhỏ hơn Lạc Vân Hi vài tháng, sinh ra cũng thanh tú, lúc ăn cơm không ngừng nhìn chăm chăm Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi khó hiểu, mỉm cười hỏi nàng ấy: "Vi sa Văn Quyên nhìn ta vậy?"

Mặt Đại Văn Quyên đỏ lên, liếc nhìn mẹ mình, có chút xấu hổ nói: "Ta thấy bộ dạng biểu tỷ thật xinh đẹp."

Đại phu nhân cũng cười khanh khách nhìn Lạc Vân Hi, nghĩ thầm, tiểu thư của thế gia quả là không giống còn nhà bình thường.

Tuy kinh thành có lời đồn về tam tiểu thư phế vật của Lạc gia đến tai nàng ấy cũng chẳng phải lần một lần hai, nhưng chưa từng nghĩ, kia sẽ là cháu gái của mình . . . Hôm nay gặp mặt, mới biết mất thấy là thực, tai nghe là giả!

Thiếu nữ trên người đầy khí chất cao quý, ngồi phía sau yên tĩnh ăn cơm, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh nến chiếu rọi nhìn cực kỳ tinh xảo, cử chỉ ung dung rộng lượng, biểu lộ hết phong cách quý phái, lại giống không làm bộ chút nào.

Tiểu thư, việc hưu thư hai năm trước huyền náo sôi sùng sục, làm thanh danh nàng tổn thất lớn.

Đại phu nhân có chút thương tiếc hỏi: "Duyệt Nhi, Hi nhi hiện tại có hôn ước không?" Nàng ấy cũng không tiện trực tiếp nhắc tới vấn đề hưu thư.

Sắc mặt Tam di nương âm u, lắc đầu nói: "Thanh danh Hi nhi là phế vật truyền nhiều năm như vậy, sớm đã in sâu vào lòng người. Điều tại ta, vốn tưởng rằng cùng Lương gia đặt ra hôn ước từ bé liền hết chuyện, Lương gia Đại thiếu gia dù cho hiểu nhầm một chút, nhưng sau khi thành hôn sẽ phát hiện nó tốt, quý trọng gấp đôi, lại không nghĩ rằng sự việc diễn ra như vậy." Nàng ấy thở dài.

"Biểu tỷ không phải phế vật, cần gì phải giả trang chứ?" Đại Văn Quyên tò mò hỏi.

Tam di nương không nói, Đại phu nhân trừng mắt nhìn nàng ấy, chuyện trong đại gia tộc, đâu thể nói rõ chứ?

Nhưng dù nói thế nào, Lạc Vân Hi có phong thái như tiên, lại bị thanh danh của nàng làm liên lụy.

"Vãn Quyên thì sao? Định hôn chưa?" Tam di nương hỏi.

"Ừm, là nhà buôn bán, tuy địa vị không cao, nhưng người khá tốt." Đại phu nhân cười nói: "Những ngày sau này tốt là được, quan tâm những thứ hư danh này làm gì?"

Đại Vãn Quyên cũng xem như tiểu thư, tiểu thư quan gia cùng thân phận thương nhân quả thật có khác biệt, hiếm có người nhìn thoáng như Đại phu nhân vậy.

Lạc Vân Hi tán thưởng nói: "Tư tưởng của mợ rất phóng khoáng, ta thích."

Đại phu nhân nhếch môi cười nói: "Hạnh phúc mới là quan trọng nhất. Hi nhi đẹp như vậy, mợ nhất định sẽ tìm một mối hôn nhân tốt cho ngươi!"

Lạc Vân Hi ngạc nhiên, vừa muốn cự tuyệt, mặt Tam di nương đầy vui vẻ nói: "Chị dâu, vậy thì phiền ngươi, một năm này, hàng đêm ta ngủ không yên, chỉ lo lắng chuyện đại sự cả đời của Hi nhi."

"Ngươi cũng đừng quá chịu khổ." Đại phu nhân nắm chặt tay nàng ấy than nhẹ: "Những năm này, người tiểu tụy không ít đâu."

Lạc Vân Hi bình tĩnh nhìn Tam di nương, lời muốn nói lại không nói ra được.

Một năm này, nàng phổi không ít thánh phẩm dưỡng da cho Tam di nương, nhưng không thấy tác dụng, thì ra, nàng ấy vẫn yên lặng mà bận tâm về mình . . . Nghĩ vậy, trong lòng nàng cảm giác rất khó chịu.

Nhưng hôn nhân đại sự, sao có thể gấp vậy chứ?

Một bên, Đại phu nhân đã đang thấp giọng giới thiệu với Tam di nương vài thiếu niên ưu tú mình quen, Lạc Vân Hi nghe không nổi, đã tìm lý do rời khỏi phòng khách.

Bước chậm dưới ánh trăng, thần sắc nàng có chút ngơ ngác.

Bên ngoài tường rào, từ xa truyền đến tiếng hỗn loạn, bước chân hỗn loạn, đèn đuốc dập tắt, trong ánh lửa có người kêu lên: "Qua bên kia!"

Lạc Vân Hi khẽ nhíu mày, ngắm nghía độ cao tường rào một chút, hơi vận khí, nhún mũi chân, thân hình đã nhảy lên đầu tường, híp mắt nhìn.

Một loạt quân lính mang đao nhanh chân đi về hướng này, ở giữa có mấy người nâng cao đuốc đi về hướng hai bên sân, ở giữa là một đoàn người đi thẳng về hướng cửa lớn của Đại phủ.

"Lục soát cẩn thận, một người cũng không được bỏ sót!"

Lạc Vân Hi khẽ cau mày, tai nghe tiếng cửa phủ bị gõ "thùng thùng", liền phi thân từ đầu tường nhảy xuống, bước nhanh trở về phòng khách.

Vài nữ quyến bước nhanh qua gió đêm đến tập trung tại trước cửa phòng, Thế Nhiệm và quản gia đứng ở bên cửa phủ, vài thị vệ áo đen đi vào, người đi sau cùng đang thấp giọng nói gì đó cùng Thế Nhiệm, trước mặt cũng có mấy ánh mắt sắc bén đảo qua trên mặt Đại phu nhân, Đại Vãn Quyên.

Thế Nhiệm nghe vậy, mày khẽ cau, nói: "Nếu như vậy, các ngươi cứ việc tìm, nếu thật sự có thích khách trốn ở đây, Đại mỗ còn phải cảm ơn mọi người đã thay ta loại bỏ uy hiếp." Thị vệ kia thả vạt áo xuống, che khuất lệnh bài đeo bên hông, cười nói: "Đại đại nhân thật biết nói chuyện."

Hắn liếc mắt về hướng bên này một cái, hỏi: "Có thể đi vào phòng khách không?"

Đại phu nhân mỉm cười, từ xa kêu lên: "Mời quan gia!"

Lạc Vân Hi trốn ở góc khuất, đánh giá những khách không mời mà đến này, những người này mặc quần áo đen thông thường, là trang phục bình thường của thị vệ kinh đô, không thể nhận rõ thân phận, nhưng ở Dạ Đô, việc truy nã thích khách là chuyện bình thường.

Nàng chậm rãi hiện thân, đi đến phòng khách, nhìn tình hình này, Tam di nương còn ở trong phòng, không nên bị dọa sợ mới tốt!

Thấy nàng đi ra, Đại phu nhân lo âu kêu lên: "Hi nhi, đi về phía ta."

Đại Vãn Quyên thấy thế, cũng đi xuống, ngoác tay về hướng Lạc Vân Hi.

"Hi nhi ư? Là Hi nhi nào?" Trong tiểu viện vang lên tiếng hỏi hưng phấn, đồng thời, thị vệ đang bước đến cửa phòng khách bất chợt quay trở lại, thân hình nhanh chóng, trực tiếp đẩy Đại Vãn Quyên, xông thẳng đến trước mặt Lạc Vân Hi.

Đại Vãn Quyên bị hấn vừa va một cái, hô một tiếng lập tức té sang bên cạnh.

Lạc Vân Hi nhanh chóng tiến lên, trực tiếp đỡ nàng ấy, dưới chân Đại Vãn Quyên vẫn lung lay, cả người nghiêng ngả.

Thị vệ đựng phải ánh mắt lạnh lùng đầy lửa giận của Lạc Vân Hi.

"Xin lỗi!" Nàng nói ngắn gọn hai chữ.

Thị vệ ngẩn ra, cảm nhận được áp lực cực lớn, không dám nhìn hai con người đen nhánh kia nữa, hơi do dự một chút, khom lưng cúi đầu, nói với Đại Văn Quyên: "Thực xin lỗi."

Đại Văn Quyên kinh ngạc vô cùng, thường ngày những thị vệ này xông vào trong nhà người ta, thông thường đều cực kỳ kiêu ngạo, dù cho làm việc gì sai, cũng chỉ cười xin lỗi, chưa từng thấy họ thấp giọng như vậy?

Một khắc kia, nàng ấy cảm nhận được sự uy lực của bề trên, không khỏi ngưng mắt nhìn về hướng Lạc Vân Hi, mặt thiếu nữ không hề có cảm xúc, nhưng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị như kiếm rút ra khỏi vỏ, mang theo vài phần ngạo mạn, Đại Văn Quyên không khỏi cúi đầu, nàng ấy nhìn thấy thiên kim thế gia mới cao quý và quyết đoán như vậy.

Sau thị vệ nhận lỗi, vui mừng đánh giá Lạc Vân Hi, trong giọng nói khó nén kích động: "Xin hỏi là Lạc tiểu thư sao?"

Lạc Vân Hi nheo mắt lại, không có cảm tình hỏi ngược lại: "Người tìm ta sao?"

"Đúng! Đúng!" Thị vệ lớn tiếng kêu lên: "Ồ đây! Ta tìm được rồi!"

Cửa viện bị một đám thị vệ áo đen vây lại, Lạc Vân Hi đột nhiên giật dử, thế nhưng, ánh mắt thoáng nhìn về nét mặt đầy kinh ngạc của Thế Nhiệm, nàng cường chế áp tức giận xuống, hỏi từng chữ: "Ai tìm ta?"

Sự việc xảy ra rất nhanh, Thế Nhiệm chỉ nghe thị vệ kêu to, bị dọa giật mình, vội chạy tới, giữ chặt thị vệ kia, nhét vào trong tay hấn một thỏi bạc, hạ thấp giọng, cười xòa nói: "Quan gia, đây là cháu gái ta, không biết nàng phạm lỗi gì, mong ngài châm chước một chút."

Thị vệ cảm nén bạc, phân lượng cũng khá nặng, sau khi hấn phản ứng, liền trả nén bạc cho Thế Nhiệm, cười nói: "Đại đại nhân, không phải phạm sai lầm, nói không chừng còn là chuyện tốt đó."

Đùa giỡn, bạc này hấn dám thu sao?

Thế Nhiệm có chút khó hiểu, muốn hỏi nhiều hơn, thị vệ kia lại đột nhiên khom lưng với Lạc Vân Hi, giọng cực kỳ lấy lòng nói: "Lạc tiểu thư, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi, chúng ta đi ngay đây."

Lạc Vân Hi lạnh nhạt nhìn bóng lưng bọn hấn, ánh mắt chợt lóe lên, cũng không có ý hỏi thêm.

Sẽ là ai đây? Ở Dạ Đô mà chú ý nàng, thái độ tốt đối với nàng không nhiều lắm, chỉ có mấy người Đoan Mộc gia mà thôi, đương nhiên, còn có người kia.

Chỉ là, bất kể là ai, bây giờ nàng đều không có tâm tình gì, không muốn biết.

Mới vừa biết thân thích mới, nàng mong có một đoạn tháng ngày bình yên, bởi vì, chỉ cần liên hệ với bất luận một ai trong bọn hấn, sẽ không thể tránh khỏi va chạm vào vòng tròn với người kia. . . Ừm, trừ bỏ Tề Sính Đình, sau khi rời khỏi kinh thành, nếu nói là từng liên hệ với ai, vậy chỉ có Tề Sính Đình.

Nàng ấy ở phủ thái tử tử cô vô thân, Lạc Vân Hi luôn vụng trộm duy trì viết thư qua lại với nàng ấy.

Thế Nhiệm và Đại phu nhân vây quanh, Tam di nương cũng đi ra phòng khách, nghi hoặc hỏi: "Hi nhi, là ai vậy nhỉ?"

Nàng ấy tưởng rằng là người Lạc phủ phái đến tìm nàng ấy, cho nên ở trong phòng không dám ra.

"Ta nói ta không quen biết, nương tin sao?" Ánh mắt Lạc Vân Hi chân thành.

Đại phu nhân cười kéo tay nàng: "Không quen biết thì không quen biết, làm sao không tin chứ? Đi, về phòng khách."

Mọi người vây quanh về phòng khách, không hề đề cập tới việc này.

Buổi chiều, Lạc Vân Hi về nhà kể nghỉ ngơi rất sớm, nàng và Tam di nương cùng ở một viện, một người ở đầu đông, một người ở đầu Tây.

Thỏ đèn nằm xuống, Lạc Vân Hi quả thực ngủ không được, nhìn nóc giường, hai tay sờ loạn trên ván giường, giường xa lạ, tất cả xa lạ, nhưng cố tình lại có một chỗ quen thuộc, làm nàng không thể nào ngủ được?

Song cửa sổ, "kêu kẹt" một tiếng nhỏ, hai lỗ tai Lạc Vân Hi lập tức dựng đứng.

Có người vượt qua bệ cửa sổ, nhảy lên trên mặt đất.

Xác nhận mình không nghe lầm, Lạc Vân Hi lắc người, chân đã chạm đất, đứng ở cuối giường, không tạo ra một âm thanh nào, mắt sáng như sao, cảnh

giác nhìn về hướng người tới.

Người kia đứng bất động thật lâu ở dưới cửa sổ, nhưng qua hơi thở của hắn, Lạc Vân Hi biết là người nào.

Nàng không tự chủ nắm chặt hai tay, lại chậm rãi thả ra, dè hơi thở hỗn hển xuống, thấp giọng nói: "Đã lâu không gặp."

Vén vén một câu nói, người kia đã từ trong bóng tối vọt tới, đôi tay cứng cáp ôm thật chặt eo nữ tử, ấn đầu nàng vào lồng ngực, nơi đó kịch liệt đập phồng, giọng của nam nhân co rút nghiêng răng nghiêng lợi: "Lạc Vân Hi, ngươi thật tàn nhẫn!"

Sắc mặt Lạc Vân Hi thản nhiên, giống như một cái xác chết để mặc hắn ôm lấy, hỏi: "Trung Sơn Vương, ngươi và Đỗ Tiểu Thư thành thân rồi sao?"

Thân thể Quân Lan Phong chấn động một cái, buông tay ra, một tay nâng cằm nàng lên, mắt híp lại.

Lạc Vân Hi thấy rõ, trên cằm nam nhân mọc đầy râu, nàng hơi ngạc nhiên, hắn như vậy, lại nhiều hơn mấy phần thành thực.

Bình tĩnh nhìn nàng nửa ngày, Quân Lan Phong thả nàng ra, xoay người đến phía trước cửa sổ, khàn khàn nói: "Chuyện này ta đang làm."

"Đang làm gì?" Lạc Vân Hi hơi nhú mày.

"Ta nói chính là chuyện từ hôn!"

"A, từ hôn sao?" Lạc Vân Hi buồn cười cong môi: "Ta không có hứng thú nghe những thứ này, ta muốn ngủ, mời ngươi về đi!"

Thật sự muốn từ hôn, thì một năm này để làm gì đây?

Quân Lan Phong quay đầu, trầm giọng hỏi: "Ngươi không có ý định nghe ta giải thích sao?"

"Ta không thích nghe người khác giải thích." Lạc Vân Hi ngồi vào đầu giường, nhẹ nhàng nói.

Quân Lan Phong bước từng bước một đi về phía nàng, ngừng lại một thước trước giường, mắt sâu thẳm, trầm giọng nói: "Ta đã sớm đưa ra việc từ hôn với hai nhà Nhan Đỗ, đã gần một năm, ta không bước vào cửa Nhan gia."

Lạc Vân Hi hơi mím môi, lòng bàn tay nắm lại.

"Chẳng qua, Yên nhi lâm vào hôn mê, nàng ấy đã hôn mê một năm." Quân Lan Phong nói một câu kế tiếp, khiến Lạc Vân Hi sợ ngây người.

"Hôn mê sao?" Tin tức này, nàng vốn không nghe Tề Sinh Đình nói tới.

Quân Lan Phong "ừ" một tiếng: "Thái hậu vốn vì thân thể của nàng ấy, mà lùi lễ cập kê của nàng ấy lại, vốn dĩ tháng 3 năm trước sẽ làm, không ngờ lại phát sinh việc ngoài ý muốn này." Lạc Vân Hi yên lặng một lát, nhếch khóe miệng cười lạnh: "Ngươi có gì đây? Đỗ Tĩnh Yên hôn mê, ngươi đau lòng không làm gì được, cho nên tới trách ta sao?"

Con người Quân Lan Phong rút lại, ánh mắt lộ ra sự không dám tin, giọng nói lạnh tới cực điểm: "Ngươi nghĩ vậy sao? Lạc Vân Hi! Ngươi thấy không?"

Hắn bắt được hai vai Lạc Vân Hi, nâng lên thân thể nàng còn đang hơi dựa ở trên gối, dùng mặt nàng quay về phía mình, lửa giận hùng hực cháy trong mắt hắn.

Đỗ Tĩnh Yên hôn mê, hai nhà Nhan Đỗ vốn không đồng ý từ hôn, hắn hoặc là không từ hôn, hoặc là mạnh mẽ từ hôn, nhưng kết quả mạnh mẽ từ hôn lại mang đến chỗ bần cực lớn trong đời Đỗ Tĩnh Yên. . .

Lạc Vân Hi tránh né ánh mắt hắn: "Chuyện của ngươi không có quan hệ gì với ta, Quân Lan Phong, ta không có bất kỳ ý kiến gì, ngươi cũng đừng đến chỗ ta kể khổ, ta không thích cùng một nam tử có hôn ước dây dưa như vậy."

"Kể khổ sao? Dây dưa ư?" Quân Lan Phong lập lại mấy chữ, bỗng nhiên nhào lên, nặng nề áp đảo thân thể Lạc Vân Hi trên giường, lạnh giọng nói: "Thế này có phải là dây dưa không?"

Vừa dứt lời, hắn đã cúi người, tiến quân thần tốc tấn công vào giữa hàm răng Lạc Vân Hi, ngậm bờ môi như hoa, mạnh mẽ mút vào, vị ngọt nhưng nhớ đã lâu vọt vào đầu lưỡi, làm hắn ngọt đến xương cốt mềm nhũn.

Lạc Vân Hi chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Tìm Quân Lan Phong run lên, ánh mắt rời khỏi gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của nàng, dán sát mặt ở cổ nàng, kiên quyết nói: "Hi nhi, ngày mai ta sẽ mạnh mẽ từ hôn, ta muốn ngươi, chỉ cần ngươi."

Lạc Vân Hi không nói, nhìn nóc giường, đây là chuyện của hắn.

Chẳng qua, đã không yêu, vẫn nên kịp thời buông ra!

Chương 177

Editor: thu thảo

Lạc Vân Hi nhắm hai mắt lại, một chút phản ứng cũng không có.

Quân Lan Phong khẽ thở dài, xoay mình ngủ thẳng bên người nàng, ôm nàng vào trong ngực, ôm thật chặt, ngửi hương thơm làm hắn an tâm trên người nàng, trầm giọng nói: "Ngủ đi."

Trước khi rơi vào mộng đẹp, ý thức mơ hồ, hắn mới nói một câu như vậy thì phải?

Sau đó, Lạc Vân Hi tỉnh lại, còn chưa mở hai mắt ra, đã cảm giác mình bị hai cánh tay vô cùng ấm áp ôm lấy, không khỏi cọ cọ một chút, cực kỳ thoải mái ngấm khe một tiếng, nàng mới mở hai mắt ra.

Vừa nhìn xuống đã sợ ngây người, mình đang ôm cổ Quân Lan Phong, cả thân thể cuộn trong lòng hắn, tư thế nói có bao nhiêu ám muội thì có bấy nhiêu ám muội, mặt không khỏi đỏ lên một chút.

Mà Quân Lan Phong lại đóng chặt mắt, ôm thật chặt eo nàng, nhếch miệng lên, đủ thấy tâm tình vui mừng của hắn.

Lạc Vân Hi tránh ra ngoài, hắn lập tức mở to mắt nhìn, trong chớp mắt đôi mắt còn mông lung đã vô cùng tỉnh táo, hắn bình tĩnh nhìn Lạc Vân Hi, ý cười ở khóe mắt không cách nào giấu nổi.

"Người làm sao còn ở chỗ này?" Sắc mặt Lạc Vân Hi không tốt hỏi, trong lúc hỏi nàng đã ngồi dậy.

"Không có việc gì." Quân Lan Phong rảnh rang đáp: "Ở cùng người lâu một chút."

"Không cần!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Vân Hi lạnh lùng.

Đang lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng Xuân Liễu nghi ngờ hỏi: "Tiểu thư, người đã tỉnh chưa?"

Giọng Lạc Vân Hi nói chuyện, rõ ràng nàng ấy nghe thấy.

Lạc Vân Hi không đáp, giọng Xuân Liễu mới có chút không xác định: "Tiểu thư, Đại đại nhân mới tới tìm người, dường như có việc gấp."

Giọng nàng ấy không lớn, nhưng nếu như Lạc Vân Hi đã tỉnh, tuyệt đối nghe thấy.

Cửu cửu tìm nàng sớm như vậy là có việc gì? Lạc Vân Hi hơi nhíu mày, lướt qua Quân Lan Phong xuống giường, khoác áo, làm việc liên tục.

Quay đầu lại, chỉ thấy nam nhân nằm trên giường, hai chân mở rộng, tạo thành dáng nằm hình chữ đại (như chữ này á 大), hoàn toàn chiếm giường nàng, còn nở nụ cười nhìn nàng.

Trong lòng Lạc Vân Hi tức giận, nhưng không biết có phải bởi vì tối hôm qua ngủ rất an ổn hay không, lại nhìn xuống, ra ngoài, lạnh mặt hỏi: "Cửu cửu tới có chuyện gì?"

Xuân Liễu thấy nàng mở cửa đi ra, vui vẻ tiến lên đón, vừa muốn nói chuyện, đã có tiếng bước chân dồn dập đi vào.

Thế Nhiệm mặc áo dài màu tím đi vào, mày hơi cau lại: "Hi nhi, tỉnh rồi!"

"Cửu cửu, có việc gì sao?" Lạc Vân Hi lên tiếng hỏi.

Giọng Thế Nhiệm có chút trầm trọng: "Ám vệ tối hôm qua tìm người là người của Trung Sơn vương phủ."

Về vấn đề này Lạc Vân Hi không có chút thần sắc gì, nhớ lệnh bài tối hôm qua của thị vệ, không hiểu nói: "Chẳng phải đêm qua cửu cửu đã biết rồi sao?"

Thế Nhiệm cười khổ nói: "Biết là biết, chỉ là không dám xác nhận, hôm nay đi nghe ngóng tin tức, quả thực như vậy."

"Vậy làm phiền cửu cửu rồi." Lạc Vân Hi lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Không biết Trung Sơn Vương muốn làm gì, nhưng nhìn vào chuyện đêm qua, đây chắc chắn là thật chứ không phải đùa." Thế Nhiệm thở dài: "Chỉ sợ

ngươi đã đắc tội hần. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, tới Trung Sơn vương phủ đưa chút lễ để nghe ngóng tốt hơn cũng có chuẩn bị . "

Tuy thị vệ kia thu bạc của hần, còn nói là chuyện tốt, nhưng không nói rõ được cái gì, có lúc, đã đã thảo kinh xà.

Lạc Vân Hi nghe hần nhắc tới Trung Sơn Vương, không tự chủ được liếc mắt một cái về hướng cửa sổ phòng, nghĩ tới nam nhân quang minh chánh đại chiếm giường nàng, sắc mặt lạnh lùng, lúc nói chuyện với Thế Nhiệm lại cực kỳ khách khí: "Cửu cửu, cảm ơn ngươi, thật sự không có chuyện gì. Tặng lễ cũng sẽ lãng phí thôi!"

Thế Nhiệm thấy mặt nàng đầy kiên trì, không tiện hỏi nhiều, liền quay về.

Lạc Vân Hi đi tới phòng, đóng cửa phòng, ánh mắt nhìn về phía Quân Lan Phong tùy ý nằm ngù trên giường, dường như chế cười nhếch môi: "Đắc ý lắm sao?"

Lúc nàng cùng Thế Nhiệm nói chuyện, sau lưng cực kỳ không tự nhiên, luôn có cảm giác một ánh mắt xuyên qua tầng giấy hồ bắn thẳng về phía nàng.

Mà Thế Nhiệm cũng không biết, người trong miệng hần nói đó đang chiếm giường của nàng, giống như kẹo kéo vậy, kéo ra cũng không kéo ra được.

Quân Lan Phong xoay người xuống giường, đi vài bước về hướng nàng, nghi hoặc hỏi: "Hần thật sự là cậu ruột của ngươi sao?"

"Thật trăm phần trăm." Lạc Vân Hi nhẹ nhàng ném một câu.

Quân Lan Phong cong môi cười, cánh tay dùng sức một cái, đã ôm ngang nữ tử, thả lên giường, ánh mắt sâu thẳm tình: "Đối với ngươi ngược lại không tệ, xem sau này hần biểu hiện thế nào."

Đầu óc Lạc Vân Hi mơ hồ: "Biểu hiện gì?"

Quân Lan Phong cười nhạt nói: "Ừm. Xem hần đối xử với ngươi tốt hay không đó!"

Đột nhiên hần khom lưng, hôn ba cái ở trán cùng hai gò má Lạc Vân Hi, sắc mặt Lạc Vân Hi hơi trầm, Nhưng hai gò má không không chế được mà nổi lên màu hồng.

"Đẹp quá." Quân Lan Phong không nhịn được lăm bầm một tiếng, cúi đầu lại muốn hôn, Lạc Vân Hi nhanh nhẹn tránh né, lạnh lùng nói: "Ngươi có thể làm được sao?"

Quân Lan Phong bắt đắc dĩ nhếch môi cười, gật đầu: "Hi nhi, Chờ ta."

Hần duỗi tay cầm áo choàng găm treo ở giá treo áo bên cạnh, nhìn sâu vào Lạc Vân Hi, nói: "Ta đi đây."

Quân Lan Phong ra khỏi Đại phủ, trực tiếp tới Nhan phủ.

Ở bên trong tiểu viện u tối, gian phòng của Đỗ Tình Yên đứng đầy hạ nhân, nhưng đều câm như hến, không dám phát ra âm thanh.

Bên trong phòng, đầu Đoan Mộc Ly có chút xốc xếch ngồi ở đầu giường, mi dài cau lại, hoa đôi mắt có chút âm u, Đỗ Tình Yên hôn mê, mỗi ngày hần đều tới chân bệnh, nhưng không chữa được.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc phía sau, hần khăn khăn nói: "Trung Sơn Vương, ngươi cần phải từ hôn với Yên nhi sao? Ta không có phúc hưởng, nhưng ngươi không quý trọng như vậy sao?"

Quân Lan Phong nghe được hần nói như vậy, bước chân dừng lại, môi mông khê mờ: "Người khác không biết, ngươi cũng không biết sao? Ta với nàng ấy, vốn là hôn nhân chính trị, tuy có tình cảm, nhưng chẳng qua chỉ là tình huynh muội!"

Đoan Mộc Ly liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Đỗ Tình Yên, chậm rãi quay đầu: "Có thể khiến cho người tính tình lạnh lùng như ngươi sinh ra 'tình huynh muội' đã là hiếm có rồi, đối với những cô gái khác, sợ là ngay cả cái này cũng không có."

Trong đầu Quân Lan Phong, theo lời hần nói, thoáng hiện lên một bóng người xinh đẹp, trong lòng mềm nhũn, trầm giọng nói: "Chưa hẳn! Có vài người, sống chung lâu ngày, thế nhưng người không bằng người biết sau, bất chợt xông vào cuộc sống của ngươi, quấy rầy toàn bộ những gì của ngươi, giống y hệt đã được ông trời định sẵn."

Đoan Mộc Ly giương mắt, lạnh lùng nhìn hần, cười khẩy nói: "Trung Sơn Vương sẽ không phải là đã yêu thương sâu sắc rồi chứ?"

Nụ cười của Quân Lan Phong cũng vô cùng lạnh lẽo: "Không có tình, làm sao lại biết vậy chứ?"

Đoan Mộc Ly hừ một tiếng: "Không có tình, cũng có hôn ước, hôn ước chính là trách nhiệm! Ngươi đã có hôn ước với Yên nhi, vứt bỏ nàng ấy chính là không đúng!"

Quân Lan Phong trầm mặc một hồi, nói: "Trước đây không hiểu, bây giờ đã hiểu, ta chắc chắn sẽ không vì mười tám năm sai lầm mà lại đánh đổi cả đời, biết rõ là sai, nhưng cứ rắn đi tiếp, không quay đầu lại, đây mới là sai cả mười phần!"

"Sai sao? Làm tổn thương người khác xong rồi lại nói phát hiện làm tổn thương làm người, như vậy có được không?" Đoàn Mộc Ly đặc biệt sắc bén hỏi ngược lại.

Quân Lan Phong cũng không yếu thế chút nào, trầm giọng nói: "Biết sai có thể sửa, mới là chuyện tốt nhất! Đoàn Mộc Ly, nếu ta không đúng, dù cho người bất bình thay Yên nhi, bốn vương cũng sẽ không thay đổi chủ ý!"

Đoàn Mộc Ly ở nụ cười như hoa, chỉ là có chút quỷ dị: "Phải không? Người muốn bức tử Yên nhi sao?" Đôi mắt bén nhọn của Quân Lan Phong tập trung vào hắn: "Muốn ta nói cho người biết sao? Coi như là nàng ấy chết, bốn vương cũng vĩnh viễn nói câu này! Dù cho bốn vương phụ thiên hạ, để cho tất cả thiên hạ chửi mắng, đó cũng là bốn vương tâm cam tình nguyện!"

"Được, tốt lắm." Đoàn Mộc Ly phun ra mấy chữ, nhưng trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Thật không ngờ thái độ của Quân Lan Phong kiên quyết như vậy! Thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn! Bởi vì, nam nhân này chưa bao giờ bị tình cảm chi phối, lý trí đến đáng sợ, hắn cho rằng, lần này cũng như thế.

Đoàn Mộc Ly đứng lên, đi tới trước mặt Quân Lan Phong, hạ thấp giọng hỏi: "Người không sợ khiến sư muội ta bị người trong thiên hạ chỉ trích sao?"

Quân Lan Phong bình tĩnh nhìn hắn, Đoàn Mộc Ly đoán được hắn là vì Hi nhi mới làm vậy cũng chẳng có gì lạ, sự việc ngày ấy ở trên thuyền đã sớm khiến cho hắn hiểu rồi.

"Người nghĩ nhiều, Nhị hoàng tử, ta và Yên nhi từ hôn, có liên quan gì tới sư muội người đâu?" Hắn lạnh nhạt quãng câu tiếp theo, nhanh chân đi đến trước mặt Đỗ Tĩnh Yên, quan sát hô hấp của nàng ấy.

Phía sau, Đoàn Mộc Ly không nói, tóc dài bay lượn, thân hình đi xa.

"Lan Phong." Giọng Nhan Quốc Công già nua đi mấy phần vang lên ở ngoài cửa phòng.

Quân Lan Phong quay đầu lại, mặt không biến sắc: "Nhan Quốc Công."

Thân hình Nhan Quốc Công so với năm ngoái gầy đi vài phần, ông đỡ cánh cửa vào, ánh mắt thương tiếc đánh giá trên mặt hắn, trong giọng nói dè dặt sự khổ sở: "Lan Phong, dù cho không đề ý tình nghĩa với Yên nhi, không đề ý tới mặt mũi của lão già này, người cũng phải nghĩ đến mợ người! Điều là người một nhà, chuyện lớn bằng trời cũng không cần làm tuyệt tình như vậy!"

Mợ, chính là chỉ Nhan Dung Kiều, nàng ta gả cho Đỗ đại học sĩ làm thê tử, mà muội muội của Đỗ đại học sĩ, chính là mẫu thân của Quân Lan Phong.

Ánh mắt Quân Lan Phong chợt nghiêm túc, cực kỳ đáng sợ: "Bốn vương từ nhỏ đã không có mẫu thân, dù cho là khi mẫu thân còn sống, cũng không được nàng trông nom chút nào! Những năm này, Đỗ gia có từng trợ giúp cho bốn vương sao? Nếu không phải bản vương thành danh từ lúc thiếu niên, người cho rằng, Đỗ gia sẽ không đề nghị từ hôn trước sao?"

Ánh mắt hắn cực kỳ lạnh lùng nghiêm nghị, dù cho là Nhan Quốc Công cũng từ chiến trường quay lại cũng không nhận được phát lạnh trong lòng.

Nhan Quốc Công còn muốn nói cái gì, Quân Lan Phong cười lạnh: "Lại bàn về Nhan gia, nếu như chẳng phải Nhan Quốc Công ngài đức cao vọng trọng, bốn vương tuyệt đối không thể trèo lên của Nhan gia!"

Lời nói của hắn cực kỳ hàm súc, nhưng sắc mặt Nhan Quốc Công vẫn thay đổi vài phần.

Ánh mắt Quân Lan Phong nhìn về phía Đỗ Tĩnh Yên trên giường, nhàn nhạt nói: "Yên nhi bản tính lương thiện, vẫn chưa bị hai nhà Nhan Đỗ ảnh hưởng, đối với ta cũng rất là thật tâm. Ta cũng không ghét bỏ nàng bị bệnh, nếu như thật sự ghét bỏ, ba năm trước đã đề nghị thoái hôn, cần gì tìm thầy xin thuốc vì nàng ấy, đề chuyện của nàng ấy trong lòng! Ta tưởng điểm này trong lòng quốc công đại đều rõ, sở dĩ chờ nàng khỏi bệnh để đưa ra việc này, là bởi vì ta phát hiện, hôn nhân không có tình yêu, không có ý tứ chút nào!"

Nhan Quốc Công lặng lẽ không nói, một lúc lâu, ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi nheo lại, hỏi: "Nữ nhân kia là ai?"

Quân Lan Phong ngẩn ra, nhú mày, đang muốn nói chuyện, giọng Nhan Quốc Công trầm xuống nói: "Ta cũng là nam nhân, cũng từng có tuổi trẻ, Lan Phong, nếu như không phải người gặp một nữ tử khác, hơn nữa đề ý nàng, người tuyệt đối sẽ không như thế, cũng sẽ không nói ra lời nói này! Ta tự nhận còn có chút hiểu rõ người."

Hắn nói rất chắc chắn, con người chăm chú nhìn chăm chăm Quân Lan Phong.

"Quốc công đại nhân không cần đoán." Mặt Quân Lan Phong nhẹ như mây gió.

Nhan Quốc Công cười khổ: "Người thật sự rất bảo hộ nàng như vậy sao? Không ngờ, Trung Sơn Vương từ trước đến giờ hờ hững với nữ sắc cũng sẽ bị nữ sắc lay động."

Ánh mắt Quân Lan Phong động một chút, không mở miệng.

"Ta rất hiểu kỳ nữ tử như thế nào mới khiến người thay đổi nhiều như vậy." Nhan Quốc Công khẽ thở dài, nhú chặt lông mày, dung nhan dường như lại già nua vài phần.

Quân Lan Phong chấp tay, môi mỏng tự phụ mà cao ngạo mím lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn Đỗ Tình Yên trên giường, cũng không đáp hần.

Bước chân Nhan Quốc Công lao đảo đến trước giường, sờ mặt Đỗ Tình Yên, nghiêng đầu, nói: "Nhị hoàng tử nói, mấy ngày nay Yên nhi sẽ tỉnh lại."

"Đây là chuyện tốt!" Quân Lan Phong cũng nhướn mày.

"Là chuyện tốt, nhưng sợ lại có bất hạnh lớn hơn." Nhan Quốc Công ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hần: "Nếu như ta đồng ý để người cưới cô gái kia thì sao? Người sùng ái nàng, phong nàng làm trắc phi, ta và Đỗ gia cũng không can thiệp!"

Quân Lan Phong ngăn ra, trong mắt xẹt qua buồn cười: "Ta nói, ta và Yên nhi từ hôn không có liên quan tới người khác!"

Nhưng trong lòng hiểu rõ, hần ra sao cũng sẽ không để Hi nhi ủy khuất, sẽ không, cũng không chịu, tuyệt đối không cam lòng.

Ủy khuất nàng, hần sẽ đau lòng, sẽ khó chịu.

Nhan Quốc Công nhú mày: "Bên cạnh người, có một Yên nhi cũng không bỏ được sao?"

"Nếu như bốn vương thật sự muốn thành hôn, chắc chắn là cùng người ta yêu, tuyệt đối không nạp thiệp!"

Nhan Quốc Công trầm mặc, ngoài phòng vang lên một giọng nói chua ngoa: "Người muốn hủy hôn cũng có thể, con gái của ta chẳng phải trừ người ra thì không ai muốn lấy!"

Tiếng nói vừa dứt, Nhan Dung Kiều mặc áo lông hồ đen tuyền xuất hiện ở trong phòng, mặt đầy lạnh lẽo, nhìn Quân Lan Phong.

"Mợ." Quân Lan Phong thần nhiên kêu.

Mặt Nhan Dung Kiều đầy tức giận: "Tiếng mợ này vẫn là đừng kêu thì hơn! 22 tháng ba, là ngày tốt, sẽ làm lễ cập kê bỏ sung cho Yên nhi, xong xuôi chuyện này, rồi từ hôn cũng không trễ!"

Quân Lan Phong nhớ tới Nhan Quốc Công vừa mới nói, Đỗ Tình Yên mấy hôm nay sẽ tỉnh.

"Chẳng phải quá vội vàng sao?" Chỉ có mấy ngày. . .

"Ta sợ lại không làm, vĩnh viễn cũng không nhìn thấy nó cập kê." Nhan Dung Kiều nói rồi nức nở khóc lên.

Trong lòng Quân Lan Phong cũng không dễ chịu, hần cũng không muốn nhìn thấy Đỗ Tình Yên chịu tội, thế nhưng, nhân từ đối với người khác chính là tàn nhẫn với bản thân, mà hần, càng không nỡ tàn nhẫn đối với Hi nhi, cho nên, trên nguyên, việc này hần không thể nào nhượng bộ.

Nhưng yêu cầu này, cũng không quá phận, hần trầm ngâm một lát, nói: "Ta đáp ứng người, chẳng qua, cần đổi ngày."

"Ngày này là Yên nhi chọn, ngày này năm trước, nó đã đang chờ mong 22 tháng ba, đến khi hôn mê, đều làm bữa ngày tháng này! Sao có thể đổi!" Nhan Dung Kiều lau nước mắt, có chút kích động nói.

Nhan Quốc Công hơi nhú lông mày, nhìn về phía Quân Lan Phong: "Vậy ngày đó người có chuyện gì sao?"

"Chuyện lớn bằng trời, cũng không sánh được chuyện của Yên nhi!" Nhan Dung Kiều vô cùng thô bạo.

"Được, vậy cứ như vậy đi." Quân Lan Phong ngăn chặn câu nói kế tiếp của nàng ta, nâng bước đi ra khỏi phòng.

Sắc trời âm u trầm, từng mảng lớn mây đen kéo tới, dường như trời muốn mưa.

Giờ khắc này Lạc Vân Hi ngồi ở đại tửu lâu đối diện Thần lâu——bên trong phòng bao, chống má nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cửa bị gõ vang, Khinh Hồng để chuông quỹ vào.

"Tiểu thư, nơi này chúng ta điểm vừa mới thu về, không có ý định bán ra." Tuy Lạc Vân Hi ăn mặc hào hoa phú quý, chuông quỹ vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

"Gọi chủ tử các người tới gặp ta." Lạc Vân Hi biết là hần không làm chủ được, cười nhạt.

Biểu tình của chuông quỹ như cũ: "Chủ tử chúng ta không dễ dàng gặp người khác, chuyện này, ta còn làm được chủ. "

Lạc Vân Hi nhìn mây đen trên trời, đốt ngón tay khi có khi không gõ mặt bàn: "Chủ tử người là ai?" Nhưng trong lòng phiền muộn, một năm qua, tửu lâu này vậy mà đã bán đi, hiện tại nơi này có lão bản mới, nhận nơi này chẳng qua một năm, mở tửu lâu lại vẫn làm ăn được như cũ, chắc chắn không nguyện ý thu tay lại.

Chuông quỹ cười nói: "Ta không tiện nói."

"Ta ra thêm bạc!" Lạc Vân Hi nghiêng răng.

Cùng lắm lại đi làm "Cửu Vân", ngược lại người có tiền trong kinh thành còn rất nhiều.

"Chúng ta không thiếu tiền." Chương quỹ lễ phép khách khí.

Không thiếu tiền sao? Dung mạo Lạc Vân Hi khê nhúc nhích, làm ăn không phải để kiếm tiền? Sẽ không phải . . . Tiệm này là tổ chức ngầm chứ?

Lông mày nàng hơi nhướn, ánh mắt ra hiệu cho Khinh Hồng bên cạnh.

Khinh Hồng bỗng nhiên nhào tới, trực tiếp đánh về cổ chương quỹ, thế mà, hấn lại tung người một cái, tránh thoát được.

Ngay lúc hai người giao thủ trong nhảy mắt, cửa phòng bị mở ra, mười mấy hộ vệ trong lầu vọt vào, người nào cũng cầm đao, nhắm ngay Lạc Vân Hi và Khinh Hồng, quát lên: "Bắt!"

Lạc Vân Hi tập trung nhìn chương quỹ, hấn lại biết võ công! Ở đây quả nhiên không giống bình thường.

"Đi!" Nàng hô lên một tiếng, cùng Khinh Hồng trao đổi ám hiệu, đồng thời nhảy ra trước cửa sổ, Tuyết Cẩm ngang ra, ngăn vũ khí của đám người phía sau.

Nào biết lúc nhảy xuống, mặt đất cách đó không xa đã có sẵn một cái lưới lớn, mấy gã hộ vệ như có chuẩn bị ở ngay bên dưới, chỉ chờ bắt người.

Lạc Vân Hi thấy không ổn, Tuyết Cẩm vùng mạnh tới, cảm thấy ôm được bệ cửa sổ, vừa rồi cảm thấy quá nhẹ, ngẩng đầu nhìn lên, tức khắc không nói gì.

Tuyết Cẩm căn bản không phải móc vào bệ cửa sổ, mà là bị nắm trong tay của người đứng sau cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178

Edior: thu thảo

Lúc Lạc Vân Hi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, lòng khê nhúc nhích, nắm chặt Xuân Liễu leo thẳng lên.

Đến cửa sổ, thân hình người kia tránh sang bên cạnh, nhắc Tuyết Cẩm lên, giúp Lạc Vân Hi leo vào.

"Sur huynh." Lạc Vân Hi đeo Tuyết Cẩm trên eo, yếu ớt kêu một tiếng, dang hoàng cúi đầu.

Gương mặt Đoan Mộc Ly âm trầm vô cùng, hai mắt tập trung nhìn nàng: "Còn nhớ có người sur huynh như ta sao?"

Tiếng nói của hấn, tràn đầy chất vấn.

Lạc Vân Hi xấu hổ cười, một đám hộ vệ có vũ trang xông đến ngoài cửa phòng.

Cửa phòng khép hờ, bọn hấn dễ dàng bắt lấy bóng dáng Lạc Vân Hi, kêu lên: "Vương gia, để đi vào bắt thích khách không?"

Đoan Mộc Ly ném một ánh mắt tàn nhẫn qua đó, môi mòng khê mở: "Muốn tìm đường chết sao? Là người thân của bản hoàng tử?"

Đừng nói những người kia sững sờ, mà cả Lạc Vân Hi cũng choáng.

Người thân ư?

Nhìn mặt Đoan Mộc Ly cũng không có ý đùa, những ám vệ kia liền rung mình, trong con kinh hoàng lập tức nhận lỗi với Lạc Vân Hi: "Là chúng tiểu nhân có mắt không thấy được Thái son, đắc tội rồi!"

Lạc Vân Hi cười nhạt: "Không sao." Nàng quay đầu, kinh ngạc hỏi: "Tiệm này, là của huynh sao?"

Đoan Mộc Ly gạt đầu, ngồi vào cạnh bàn, sai người mang trà đến, bưng cho Lạc Vân Hi, lười biếng hỏi: "Ngươi muốn mở quán sao?"

"Có ý nghĩ này một chút thôi!"

"Làm gì vậy?"

Lạc Vân Hi cong môi: "Làm ăn, về phần là làm ăn gì, sau này huynh sẽ biết."

Đoan Mộc Ly nở nụ cười nói: "Từ lâu này là do ta mua lại năm trước, muội đã muốn, vậy liền cho muội, trong kinh thành không thiếu nơi tốt."

"Bao nhiêu bạc vậy?" Lạc Vân Hi hỏi.

"Ngươi thấy sao?" Đoan Mộc Ly hỏi ngược lại nàng.

"Giảm 20% thôi, thì là ba ngàn lượng, hiện tại bán cho ta hai ngàn lượng, ngược lại huynh cũng không lỗ bao nhiêu." Lạc Vân Hi nhếch môi cười.

Sắc mặt Đoan Mộc Ly trầm xuống: "Nói tiền tổn thương tình cảm đó!"

Nụ cười của Lạc Vân Hi nhẹ thu lại, nàng biết ý Đoan Mộc Ly, hẳn muốn tặng cho nàng, thế nhưng, hẳn tặng, nàng lại không muốn.

Nàng muốn từ lâu này, là muốn đổi thành thanh lâu, dùng để đá kích Thần lâu, mà Thần lâu, hiện nay chính là của Đoan Mộc Ly.

"Nếu như ngươi cảm thấy hai ngàn lượng không được, ta lại trả thêm." Lạc Vân Hi thản nhiên nói: "Tuy nói tiền làm tổn thương thương tình cảm, nhưng còn có câu nói là cho dù là huynh đệ ruột, cũng phải tính toán rõ ràng."

Mày Đoan Mộc Ly nhú lại, còn muốn nói gì đó, nhưng Lạc Vân Hi lại quyết tâm, nói: "Một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, ngươi bán cho ta, ta trả cho ngươi tiền, sau này, nếu xảy ra vấn đề gì, không ai được phép trách ai."

Cuối cùng Đoan Mộc Ly không ép được nàng, đáp ứng nhận bạc của nàng trước.

Chương quỹ và hộ vệ trong đây đều bị Đoan Mộc Ly gọi tới, khi bọn hắn biết được Lạc Vân Hi thật sự mua được cửa hàng này, đều giật mình, không ngừng bàn rộn đồng ý làm theo Lạc Vân Hi ngày thứ hai hủy đi bảng hiệu, giúp nàng xây dựng lại, làm thiết kế mới.

Bên trong phòng rất nhanh chỉ còn lại hai người Lạc Vân Hi và Đoan Mộc Ly.

Sau khi ôn chuyện, Đoan Mộc Ly nâng trà nhắm một miếng, nói: "Yên nhi hôn mê một năm, muội biết không?"

Mày Lạc Vân Hi không vui nhú lại, lại là Yên nhi . . . Nàng lạnh lùng nói: "Không biết, cũng không muốn biết!"

"Hi nhi, ngươi đang trốn tránh!" Đoan Mộc Ly trầm tĩnh nói ra ý nghĩ trong lòng nàng.

Lạc Vân Hi ngừng lại, trong con ngươi xẹt qua sự buồn cười: "Trốn tránh ư? Sư huynh cho là ta đang trốn tránh cái gì đây? Đồ Yên nhi hôn mê, liên quan gì tới ta?"

"Thật sự không liên quan tới ngươi sao? Trung Sơn Vương muốn từ hôn với nàng ấy . . . Ngày ấy ở trên thuyền, Trung Sơn Vương đối với ngươi thế nào, trong lòng ta và ngươi đều biết."

Từ trước đến giờ Trung Sơn Vương lạnh lùng có thể xuất hiện ra tay giúp người, nhưng lần đó, hẳn không chỉ mang Lạc Vân Hi đi, thậm chí là ở ngay trước mặt mình, tuyệt đối không kiêng kỵ.

"Hắn đối ta như thế nào là chuyện của chính hắn, liên quan gì tới ta?" Lạc Vân Hi nhướn mày, nụ cười lạnh nhạt hẳn: "Sư huynh cho là thế nào?"

Đoan Mộc Ly suy tư một lát, trầm giọng nói: "Hi nhi trong lòng rõ ràng là tốt rồi."

Lạc Vân Hi càng cảm thấy buồn cười: "Ta không hiểu, tuyệt đối không hiểu, càng không biết ngươi đang nói cái gì."

Đoan Mộc Ly có chút nhụt chí, hỏi nàng địa chỉ, Lạc Vân Hi vẫn chưa cho hắn một địa chỉ chính xác, không muốn hắn tới quấy rầy cuộc sống yên tĩnh hiện tại.

Đại phủ, màn đêm buông xuống, Lạc Vân Hi ngồi dưới ánh đèn cắt giấy, một năm nay rất tẻ nhạt, nàng cũng học xong cái này. Bàn tay khéo léo đan xen, như trên bướm bay trên trời, chẳng mấy chốc, một đóa thật đẹp đã nằm trong lòng bàn tay nàng.

"Rất đẹp!" Giọng nói cực thấp của Quân Lan Phong truyền đến.

Ngón tay Lạc Vân Hi ngừng, quay đầu lại.

Nam nhân mặc bạc áo khoác lông chồn màu xám, đi vài bước đến, ánh mắt ngó nhìn đôi tay của nàng, trong con ngươi tràn đầy than thở.

"Đưa cho ta." Hắn nói, trực tiếp rút đi đoá hoa từ lòng bàn tay Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi cũng không ngăn cản, Quân Lan Phong ngồi bên cạnh nàng, giọng nói nhàn nhạt: "Không lui được, chẳng qua, Đỗ phu nhân nói, chỉ cần 22 tháng này làm xong lễ cấp kê của Yên nhi, là có thể đáp ứng yêu cầu của ta."

"22 tháng ba sao?" Lạc Vân Hi kinh ngạc ngẩng đầu.

Đỗ gia, mà chọn thời gian này sao? Là trùng hợp, hay là . . .

"Cũng ngoài dự liệu của ta." Quân Lan Phong cay đắng cười: "Hi nhi, 22 tháng ba, chính là sinh nhật, mà năm nay ngươi lại vừa vặn mười lăm tuổi."

Lạc Vân Hi thất thần một lát, dường như chê cười nhếch môi cười: "Vậy thì sao chứ?"

"Nên làm lễ cấp kê." Quân Lan Phong nói, mắt nhắm lại.

Lạc Vân Hi bĩu môi: "Không có hứng thú!"

"Vậy cũng phải làm!" Quân Lan Phong trầm tư một lát, nhìn về phía Lạc Vân Hi nói: "Mặc dù ngày ấy Yên nhi muốn tổ chức lễ cấp kê, nhưng ngươi cấp kê lễ chắc chắn sẽ không thua kém nàng ấy, trong lòng ta đó mới là điều quan trọng nhất."

Lạc Vân Hi nhẹ nâng mí mắt, hỏi: "So với Yên nhi của ngươi còn quan trọng hơn sao?"

Quân Lan Phong cau mày: "Cái gì gọi là Yên nhi của ta?"

"Ta theo thói quen thôi, nghe ngươi thân thiết kêu 'Yên nhi', liền theo bản năng cho là như vậy."

Khóe miệng Quân Lan Phong hơi cong, hắn cảm giác được, Lạc Vân Hi đây là đang biểu đạt bất mãn của nàng . . . Hắn dừng một chút, mới lên tiếng: "Trong lòng ta nàng là quan trọng nhất."

"Là ta, hay là Yên nhi của ngươi?"

Sắc mặt Quân Lan Phong đen vài phần: "Lạc Vân Hi!"

"A, Yên nhi và Lạc Vân Hi, đãi ngộ này, kém cũng chẳng phải một chút." Bờ môi Lạc Vân Hi hơi mỉm.

Đỗ gia giống như có chuẩn bị, ở lễ cấp kê của nàng lại làm cấp kê cho Đỗ Tình Yên, còn buộc Quân Lan Phong đáp ứng tới đó, tâm tình nàng có chút buồn bực, nói chuyện cũng đặc biệt gây khó khăn.

Quân Lan Phong không nói gì, vội vàng nói: "Hi nhi, ta có khi nào nói với ngươi mà không làm chưa? Trong lòng ta chỉ có một mình ngươi, bất luận ai cũng không thể so với ngươi được, Đỗ Tình Yên cũng không thể so được."

Lạc Vân Hi không nói, nhưng đôi môi đỏ mọng vênh lên lại có chút buông lỏng, Quân Lan Phong mới nhẹ nhàng thở ra, tâm tình cũng vui vẻ theo.

Sau một nén hương, Quân Lan Phong ra trước viện, gọi Cửu Sát đi xem Thế Nhiệm làm việc ở đâu, không lâu sau, một chiếc xe ngựa màu đen chạy thẳng đến Lại bộ.

Thượng Thư bộ Lại, phụ thân của Tề Sinh Đình tiếp đãi hắn. Gần đây Quân Lan Phong thường thay hoàng đế thị sát xung quanh, sự xuất hiện của hắn trực tiếp đại biểu cho hoàng mệnh, Tề thượng thư nào dám không quan tâm đón tiếp chứ?

Dẫn hắn đến thư phòng ngồi, pha trà, dâng bánh ngọt, mang tông án của gần Lại bộ trong ba tháng gần nhất đặt lên bàn, chuẩn bị để hắn xem qua. Song lần này, Quân Lan Phong cũng không chú ý tới những tông án kia, dựa vào ghế gỗ, thần thái có chút lười biếng, cũng không nghiêm túc như lúc làm chánh sự.

Trong lòng Tề thượng thư nghi ngờ không thôi, hầu hạ ở bên cạnh.

"Thủ hạ của ngươi có người họ Đại phải không?" Tiếng nói của hắn có chút nhàn nhạt.

Tề thượng thư suy nghĩ một chút, gật đầu: "Ngài nói đến Đại công văn phải không? Hắn chạy khắp nơi, bây giờ vẫn còn Lại bộ!"

"Gọi hắn đến đây cho ta, ngươi cũng không cần ở đây cùng hắn." Quân Lan Phong hơi nhắm mắt lại.

Thân thể hắn to lớn, hai chân có lực mạnh mẽ dang rộng mà ngồi, cằm nhẹ ngẩng, khí thế sắc bén như đao, mắt nhắm chặt, lông mi dài rung động, môi mỏng gắt gao mím lại.

Chỉ là từ xa nhìn lại, liền cảm thấy được nam nhân này rất thâm trầm, cao cao tại thượng, mang dáng vẻ uy nghiêm của người lãnh đạo.

Không lâu lắm, Thế Nhiệm chạy một mạch vào tiền đình, trên trán hấn rỉ ra nhiều giọt mồ hôi nhỏ, không kịp đi lau, vừa tiến đến đã "rầm" một cái quỳ xuống, miệng hành lễ liên tục: "Trung Sơn Vương thiên tuế! Thiên tuế thiên thiên tuế!"

Quân Lan Phong gật đầu, nói: "Đứng lên đi!"

Đại công văn này, nhìn là biết là người trung thực.

"Không biết Vương gia gọi ta tới có chuyện gì?" Trong lòng Thế Nhiệm chột dạ, đổ mồ hôi hột.

"Tất nhiên là có việc rồi." Quân Lan Phong cười quỷ dị, ra hiệu cho hấn ngồi vào ghế bằng gỗ lè ở phía đối diện.

Thế Nhiệm không dám hấn, chỉ ngồi một phần ba đằng trước của ghế, nín thở yên tĩnh, bộ dạng đợi mệnh lệnh.

"Nghe nói Lạc tam tiểu thư là cháu gái của người phải không?" Nhắc tới Lạc Vân Hi, ánh mắt Quân Lan Phong lập tức khắc nhu hòa hơn hấn, khoe miệng nhếch lên nụ cười dịu dàng.

"Nàng năm nay 15 tuổi phải không? Nên làm lễ cập kê." Quân Lan Phong tốt bụng mà nhắc nhở hấn.

"Lúc nàng ở Lạc phủ nguyên vốn là thứ nữ, với thứ nữ mà nói, là không có lễ cập kê." Thế Nhiệm nói thẳng ra lời nói thật: "Huống chi tuy chúng ta xem nàng như người nhà, nhưng cũng không dám không nể mặt Lạc phủ."

Nếu như hấn tổ chức cập kê cho Lạc Vân Hi, Lạc phủ đuổi Lạc Vân Hi ra cửa sẽ nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cuồng Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179

Editor: thu thảo

Quân Lan Phong mở mắt ra, chớp mắt nhìn Thế Nhiệm, ánh mắt sâu thẳm.

Sau lưng Thế Nhiệm tê rần, cứ cảm thấy hàm ý trong ánh mắt này quá mức phức tạp, theo bản năng cúi thấp đầu.

"Nàng đã cắt đứt quan hệ với Lạc phủ, dù làm gì đi nữa, cũng không hề liên quan đến Lạc phủ, nàng cũng không phải là thứ nữ của Lạc gia." Giọng nói của Quân Lan Phong lạnh nhạt nhưng kiên định.

Thế Nhiệm cúi thấp đầu xuống, khoe miệng giật giật mấy cái ở chỗ Quân Lan Phong không thấy được, trong lòng dâng lên cảm giác quỷ dị, Trung Sơn Vương sao lại hỏi chuyện của Lạc Vân Hi đây?

Một lúc lâu sau, đỉnh đầu cũng không có âm thanh gì, Thế Nhiệm có chút tức giận không nhịn được, hơi liếc mắt nhìn nghiêng, liền trông thấy Quân Lan Phong nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một phần nước trà.

"Vương gia, sinh nhật Hi nhi vào tháng ba, theo như ngài nói, vậy ta nhất định sẽ tổ chức lễ cập kê cho nàng." Thế Nhiệm nói xong, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy hôm nay hấn một mực suy nghĩ chuyện này, nữ nhi mình so với Lạc Vân Hi còn nhỏ hơn mấy tháng, năm nay cũng phải làm lễ cập kê, nhưng thân thế của Hi nhi làm hấn do dự không biết lên làm thế nào, vào lúc này, rốt cục cũng yên tâm.

"Ừm, Đại đại nhân dự định làm sao bây giờ?" Quân Lan Phong dường như cũng không tính cứ buông tha hấn như vậy.

Thế Nhiệm lại khó hiểu hơi nhíu mày, nghiêm túc trả lời: "Sinh nhật Hi nhi là 22, ta trở về liền phát thiệp mời cho mấy nhà bằng hữu, đến ngày đó, mời một người đức cao vọng trọng tới để chủ trì."

Hấn một mặt nói, một mặt lặng lẽ đánh giá sắc mặt Quân Lan Phong.

Trong lòng rất căng thẳng, đây là lần đầu tiên hấn đối mặt với Trung Sơn Vương, nói trong lòng không lo lắng là nói dối, nhưng hấn rất khó hiểu, sao Trung Sơn Vương lại hỏi hấn những việc này? Lễ nào, Trung Sơn Vương có quen biết gì với Hi nhi sao?

Môi mòng của Quân Lan Phong khẽ nhếch, nói: "Nói rất đơn giản. Bốn vương muốn người của toàn bộ kinh thành đều biết chuyện này, muốn tất cả mọi người nhìn nàng cấp kê, mỗi người đều phải biết là tuy nàng bị đuổi ra khỏi Lạc phủ, nhưng thực ra còn sống tốt hơn lúc trước!"

Thế Nhiệm sợ ngây người, nhất thời quên ngậm miệng, ngơ ngác nhìn Quân Lan Phong.

Quân Lan Phong tự phụ cong môi lên, nở nụ cười tao nhã dễ nhìn: "Đại đại nhân, người của bốn vương sẽ tới Đại phủ ở tạm, hoàn toàn phụ trách việc này, ngươi cũng không cần quản cái gì, chăm sóc tốt cho nàng là được."

Ánh mắt Đại đại nhân khẽ động, cái gì? Lễ cấp kê này của Hi nhi, Trung Sơn Vương muốn đích thân xử lý sao? Đây là tình hình gì vậy?

Hắn nhất thời sững sờ, trong lòng Quân Lan Phong thoải mái, trên dung mạo tuấn dật nở nụ cười ôn nhu, lặp lại một lần: "Hiểu chưa?"

"Dạ đã hiểu! Thuộc hạ đã hiểu rõ ràng!" Thế Nhiệm phản ứng kịp, luôn miệng trả lời.

Đến khi từ Lại bộ đi ra, về đến nhà, hắn vẫn là không thể nào tin được tất cả những chuyện phát sinh tại Lại bộ.

Đầu tiên: Bị người cao cao tại thượng, đang nắm đại quyền là Trung Sơn Vương triệu kiến, hắn vậy mà phải mình ám vệ thân cận đi theo mình về Đại phủ, bảo là muốn tự tay sắp xếp lễ cấp kê của Hi nhi. . . Nghĩ vậy, đột nhiên khuôn mặt hắn hơi ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Vô Trùng đi theo sau lưng: "Đại nhân, ta . . ."

Nhìn hắn muốn nói lại thôi, mặt Vô Trùng nở nụ cười đầy ý tốt: "Chuyện gì vậy?"

Từ cách thức ăn mặc, Thế Nhiệm liền có thể phán đoán ra thân phận của hắn không thấp, tôn trọng gấp đôi hỏi: "Ta muốn biết, hành động lần này của Trung Sơn Vương là có ý gì."

Vô Trùng cảm giác lòng bàn tay mình nhiều hơn một vật cứng, rất nặng, phân lượng của ngân lượng rất nặng, hắn khẽ mỉm cười nói: "Đại đại nhân, có một số việc đừng hỏi quá nhiều, nhìn thấy Lạc tiểu thư, ngươi chỉ cần đối xử giống như đối với chủ tử nhà ta là được rồi."

Hắn đưa ngân lượng lại, lắc đầu: "Cái này ta cũng không dám thu, nếu Lạc tiểu thư biết ta thu bạc của ngươi, vậy còn không chém ta mới là lạ!"

Thế Nhiệm thần thò tiếp nhận bạc, cả người còn đắm chìm trong lời nói của Vô Trùng.

Nhìn thấy Lạc tiểu thư, phải đối đãi giống như nhìn thấy Trung Sơn Vương sao?

Hắn kinh hãi đến biến sắc, liền thốt lên: "Không phải Vương gia muốn nhận Hi nhi nhà ta chứ?"

Vô Trùng cười nhạt: "Nhận sao? Cái từ này là vũ nhục Lạc tiểu thư đó, Đại đại nhân, chúng ta còn không đi sao?"

Thế Nhiệm càng giật mình hơn, vậy là không phải nhận sao? Vậy là cái gì?

Hắn tiếp đưa Vô Trùng đi đến nhà trước, thương nghị một số phương án. Mấy ngày nay Vô Trùng đều sẽ ở Đại phủ, đây chính là khách quý cấp bậc cao nhất của Đại phủ, không thể thất lễ chút nào, hắn làm gì, phải hoàn toàn lực phối hợp.

Nào dự liệu được còn chưa vào nhà trước, đã nghe thấy tiếng nữ tử nói chuyện từ bên trong truyền đến.

Thế Nhiệm cau mày dừng bước, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía thị vệ bên cạnh.

Một thị vệ trong đó nhanh chóng giải thích: "Lão gia, phu nhân, tiểu thư ở bên trong."

Bình thường đại phủ ít có khách, phụ nữ Đại gia thỉnh thoảng đến phòng khách thưởng thức trà, thưởng họa.

Nhưng hôm nay lại khác với thường ngày, Thế Nhiệm hạ thấp giọng: "Đi mời phu nhân rời khỏi nhà trước từ cửa sau!"

Tên thị vệ kia còn chưa đáp, Vô Trùng đã khoát tay chặn lại, dùng ánh mắt ngăn cản hai người lại, đi về phía trước quét mắt qua phòng khách.

Nhìn hiểu ý của hắn, Thế Nhiệm phát tay lệnh cho thị vệ tránh ra, tiến lên đẩy cửa gỗ chạm trổ khép hờ ra, một làn nhiệt phả vào mặt, trong phon khách có vài vài cái chậu than lớn cháy sáng, lửa rất lớn, ở đây và góc lạnh giá rét bên ngoài hoàn toàn là hai thế giới.

Ba người ngồi ở trước chậu than nói cười lập tức ngừng miệng, đứng lên.

Thấy là Thế Nhiệm, Đại phu nhân, Tam di nương và Đại Văn Quyên cùng đứng dậy, quá đón tiếp.

Thế Nhiệm nở nụ cười nhiệt tình giới thiệu: "Vị này là ám vệ bên cạnh Trung Sơn Vương n, Đại tổng quản Vô Trùng."

Đừng nói Đại phu nhân lấy làm kinh hãi, Tam di nương đối với tên Vô Trùng cũng có nghe đồn.

Vô Trùng là một trong tứ đại ám vệ bên cạnh Trung Sơn Vương, bốn lá vương bài, cầm đầu ám vệ chính là bốn người là đệ nhất ám vệ Cửu Sát, Huyết

Ứng, Vô Tràng, Phi Vũ, họ ở kinh thành, cũng có danh tiếng lẫy lừng.

Đại phu nhân vội vàng hành lễ.

"Phu nhân không cần khách khí." Khóe miệng Vô Tràng duy trì một chút ý cười, nhưng cảm nhận vẫn giương lên, mặc dù coi như rất có lễ phép, nhưng ngạo khí quanh thân cũng hết sức rõ ràng.

Đúng vậy, bên người Trung Sơn Vương, đến chỗ nào cũng đều được người khác kính ngưỡng, khí chất như vậy là rất bình thường.

Ánh mắt của hắn quét cực nhanh một cái, nhưng không thấy được Lạc Vân Hi.

Đang buồn bực, một đạo loạt tiếng bước chân nhanh nhẹn từ ngoài cửa sảnh vang lên.

Khuỷu tay Lạc Vân Hi bung mầm đưng trái cây đi vào, nàng ở Đại phủ ăn mặc cũng rất tùy ý, chỉ khoác một cái áo khoác màu tím nhạt ở bên ngoài, áo khoác này là một người lớn trong nhà trước kia tặng, tuy hình thức và màu sắc không dễ nhìn, nhưng giữ ấm vô cùng tốt, còn rất khó bẩn.

Giờ khắc này, khóe miệng nàng toàn ý cười, hé ra gương mặt chưa tô chút son phấn nào nhưng vẫn không vì thế mà mất đi sự xán lạn, phát hiện trong sảnh có không ít người đứng, nàng ngạc nhiên một lát, từ từ đi qua.

"Lạc tiểu thư!" Vô Tràng vội ra nghênh đón, hai con mắt nhìn về phía nàng lấp lánh ánh sáng bất mãn.

Năm ngoái, nàng giờ thủ đoạn vút bỏ hắn, trở lại bị chủ tử quở trách là nhỏ, hắn lo lắng hơn chính là an toàn của nữ nhân này.

Nói ra thì nàng còn là sư phụ của mình, ngón phác họa họa kia của hắn chính là học theo nàng.

"Vô Tràng." Lạc Vân Hi lúng túng kêu một tiếng: "Sao ngươi lại ở đây?"

Trong lòng Vô Tràng than nhẹ, ai, nữ nhân này nếu theo lẽ thường mà làm, vậy chỉ sợ là cũng chẳng phải người chủ nhân của hắn thích, nghĩ vậy, ý cười càng thêm nồng: "Vương gia lệnh cho thuộc hạ giúp tiểu thư sắp xếp lễ cưới kê này."

Lời này vừa nói ra, Lạc Vân Hi cũng vẫn bình thường, nhưng Tam di nương lại khiếp sợ không thôi, Đại phu nhân và Đại Văn Quyên cũng là đầu óc mơ hồ.

"Lễ cưới kê này sao?" Tam di nương nhẹ nhàng lẩm bẩm mấy chữ này. Nàng ấy nắm chặt ống tay áo, trong lòng có chút chua xót lại kinh hi, nếu như không phải thân phận của mình, Hi nhi sao có thể suýt nữa ngay cả lễ cưới kê cũng không có chứ? Nàng hắn là người đứng ở chỗ cao nhất, mặc lễ phục hoa lệ nhất, mặt lộ nụ cười ung dung, trở thành tiêu điểm được chú ý nhất Dạ Đô!

"Đại ca, ngươi nguyện ý làm lễ cưới kê cho Hi nhi sao?" Tam di nương kích động hỏi.

Thế Nhiệm chỉ Vô Tràng, nói: "Trung Sơn Vương sẽ đích thân an bài thay Hi nhi."

"Trung Sơn Vương ư? Sao lại là hắn vì sắp xếp giúp con?" Tam di nương không hiểu tập trung đặt câu hỏi với Lạc Vân Hi, trong con ngươi tràn đầy vẻ không thể tin.

Thấy Tam di nương cũng không biết nguyên nhân trong đó, Thế Nhiệm càng kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

"Nữ nhi cũng không biết." Lạc Vân Hi vô cùng vô tội đáp.

Đại phu nhân và Đại Văn Quyên cũng vô cùng kinh ngạc, Đại phu nhân không nhịn được nhỏ giọng hỏi Thế Nhiệm: "Nhà chúng ta và Trung Sơn Vương đâu có giao tình nào?"

Thế Nhiệm liếc nàng một cái, trầm giọng nói: "Hi nhi."

Hai người hiểu ngầm nhiều năm, Đại phu nhân lập tức hiểu ý của hắn, ánh mắt kinh dị trực tiếp dừng ở trên mặt Lạc Vân Hi.

Lạc Vân Hi đối diện với ánh mắt như vậy cũng không để ý chút nào, trên mặt vẫn duy trì nụ cười hào phóng thỏa đáng, con ngươi khẽ chuyển, nàng không muốn bận tâm việc này, có thể làm hay không cũng không làm chủ được, người kia nói gió là gió, nói mưa là mưa, dứt khoát không muốn nghĩ nữa việc này, nàng mở miệng kêu lên: "Vô Tràng, giúp ta cầm hoa quả."

Vốn trong góc có nha hoàn đứng hầu hạ, chẳng qua vào lúc này, Vô Tràng đứng gần nhất.

Thế Nhiệm bị dọa vội vàng ngăn cản: "Hi nhi! Vô Tràng đại nhân là khách quý!"

Thế mà, hắn còn chưa nói xong, Vô Tràng đã vô cùng tự nhiên đỡ lấy đĩa trái cây, khom người hành lễ, mặt mang ý cười: "Vâng!"

Thế Nhiệm và mấy người Đại phu nhân nhất thời hoá đá, hơi hé môi, lời gì cũng nói không ra được.

Đại Văn Quyên giật mình nhìn về phía Lạc Vân Hi, nàng ấy thật là không ngờ, biểu tỷ này của mình vậy mà dám sai khiến cả người của Trung Sơn Vương, mà Vô Trùng đại nhân, lại nghe nàng nói như thế. . . Trong lòng ít nhiều gì đã hiểu một số chuyện.

Nhưng đó là Trung Sơn Vương thần bí cao quý nhất Thiên Dạ, đó là người kế thừa Quân gia trong tứ đại thế Gia! Bước vào hầu môn sâu như biển!

Chẳng qua, tuy là như thế, đáy lòng Đại Văn Quyên vẫn sinh ra chút ước ao, Trung Sơn Vương vậy mà lại coi trọng lễ cập kê của biểu tỷ như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Cường Phi - Phế Vật Tam Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.